VNIVERSA GRAMMATICA GRÆCA.

Institutiones Etymologicæ ex N. CLENARDO, cum Scholiis P. ANTESIGNANI, multis his quidem in locis recognitis, auctis & emẽdatis: Orthographia verò, Syntaxis & Prosodia, ex optimis, & qui in Scholis Societatis IESV potissimùm probantur auctoribus per ALEXANDRVM SCOT, Scotum I. V. D. collectæ, & suis locis insertæ, Scholiis & Annotationibus illustratæ.

Operi accesserunt indices duo, iis qui priùs in Antesignani editione habebantur multo copiosiores, rerum vnus, verborum alter, tyronibus maximè necessarij.

Et in eorundem gratiam ad operis calcem annexus est libellus, Petri Antesignani de praxi præceptorum Grammatices.

Auctorũm nomina ex quibus quæq; partes depromptæ sunt sexta habet pagina.

LVGDVNI,
EX OFFICINA HVGONIS A PORTA,
APVD FRATRES DE GABIANO.
M. D. XCIII.

AD
CONSVLES
ET SENATVM
CARPENTORACTI.

* * *

GRAMMATICAS hasce lucubrationes vel (dicam rectius) veterum & recentium Grammaticorum sub vnum quasi signum collecta studia, (Viri nobiles, Viri prudentes) in lucem, idque sub tutela vestri nominis, mihi visum est dare: illud frequens amicorum, qui me ad id studij genus impulerunt adhortatio: hoc (ad commune vobiscum mihi augendæ & promouendæ Reipub. litterariæ studium) causæ duplices effecerunt: Prior est, quia lucem aliquam tenui huic & inopi causæ, (quod pro Deiotaro Tullius) nec scriptione admodum digne, afferre conatus sum luce vestra; quorum ornatissima, natura & situ ædificiorum pulcherrima, antiqua & omnibus rebus aucta vrbs splendet, inter Venissini Comitatus primas: vestra in ea prudẽtia non solũ incolumis, sed & virtute ornata: Causa

altera, & arctior: quòd vestra me huc impellit beneuolentiâ condita comitas, qua priuatim insigni semper in me vsi: ac publicè pridem per Epistolam eximij cuiusdam affectus & cultus plenam, qua me commune hoc Gallici imperij incēdium quasi ex specula otiosè & cartis immersum, nec sine lachrymis spectantem, ad publica in vrbe vestra captanda munia excitastis, iterum iterumque munificè vocastis, venientem, vix dum limina salutantem cum honore & amore excepistis, hærentem habuistis, abeuntemque dimisistis. Quo meo merito? nullo fateor, sed solo beneficæ & humanæ naturæ impulsu quam velut Genio vel fato, inter ascitas gentes propriè esse vestram, vel vnica me tacente, loquitur SADOLETORVM familia: ex qua tertius iam secundi (singulique ætatis & seculi sui lumina) tenet Episcopatum: quænam enim terrarum ora tam abdita, cuius vrbes, sedesque non penetrauit IACOBI SADOLETI eloquentia? Cuius animum cordisque penetralia non occupauit IACOBI SACRATI, nepotis pietas, flexítve prudentia? FRANCISCI vero quē vos (felices) præsentem in vrbe vestra, salutatis & colitis, quanta prudentia, pietas, eloquentia, & nos quē præsentes pridem præsentē, de Græcorum metris, de Astronomiæ acutissimis demōstrationibus subtiliter differentem audiuimus: & vos omnes testis esse potestis idonei. Quod vestrū eo præclarius beneficiū, quòd in hactenus

ver

verbis factíſve immunem, tam munifici fuiſtis. Id ne vltra ſim verborum ſáltem hoc, ſcriptíque munus accipite: Nouum vetuſque ingenij partum, nouum diſpoſitu, compoſitu veterem: Partum, quem non tam polire mens mihi, quàm meridiano otio, meridiando, floribus & indumentis alieni ingenij ornatũ ſpectare: Vos eum ſuſcipite, tutores, imò patres, tangite, ex poſitum tollite, comitatis, grauitatis, & auctoritatis veſtrę ſcuto contra maligni oris dentem defendite: Ita Deus potentiſsimum hoc Gallorum imperium inſana ciuilium bellorum flamma, aliquando eripiat, vos veſtramque vrbem ab ea qua vndique cincti, ſeruet incolumem. Lugd. Kalend. Octobris ∞. IↃ. XCIII.

Auctores ſingularum Grammaticæ partium quos hoc opere ſecuti ſumus.

Orthographiæ & Etymologiæ auctores Nicolaus Clenardus, Petrus Anteſignanus.

Dialectorum Angelus Caninius.

Syntaxeωs Ioannes Varennius, Scholiis & annotationibus auctus.

Proſodiæ
- De Accentibus Gulielmus Baillius è Societate IESV:
- De Syllabarum Quantitate F. Vergara, adiectis tabulis Gulielmi Baillij.

De Paſsionibus dictionum Triphon Grammaticus.

Ad calcem operis acceſsit libellus P. Anteſignani de Praxi Præceptorum Grammatices.

LECTORI CANDIDO S.

INVTILE *prorſus iudicauimus (amice Lector) propter eam quæ à nobis in Syntaxeωs præfatione monſtrata eſt rationem, longam illam à Grammaticis de artis ſuæ nomine, Etymologia, partibuſq́; ſuſceptam diſputationem huic loco attexere. Conſilium tantum inſtituti operis noſce:* OMNES *Grammaticæ partes, quæ ſingulæ & ſingulis penè ſeculis à ſuis ſcriptæ auctoribus, in vnū cogere volumē (quod ne prius à ſe præſtitum ſit, Librariorū vel parcimonia vel auaritia factum eſſe ſcribit Fridericus Sylburgius) animus fuit. Has ex ſelectis, & hæreſeos ſuſpicione maximè liberis auctoribus, primum elegimus: neque fuit quicquam antiquius, quàm ipſorum paßim auctorum, non modo diſpoſitionem ſed verba etiam ſarta tecta conſeruare. Nicolai Clenardi Inſtitutiones Etymologicas, cū Scholiis P. Anteſignani ab eo quē dudū nominaui viro, diligēte & Græcæ litteraturæ apprimè erudito, recenſitis elegimus. Anteſignani vero errata, ab illo (ne paginarum & verſuum numerus in Indice notatus turbaretur) in notarum libello, Henrico Stephano in Paralypomenis Grammaticarū Græcæ linguæ inſtitutionum, aliiſq́; ſcriptoribus paßim, à nobis quædam emendata ſuis*

locis

locis vnciolis hiſce [ ] incluſa repoſuimus, adiecta ad oram libri (ANNOTATIO) ne labatur incautior lector, néve quiſquam ſibi à me ſubductam opellam criminetur. Ambiguæ quædam adhuc fidei, aut alio quodam inſtitutionum loco emendata diligẽtius, appoſita hac † nota deſignat: Reliquas Grammaticæ partes ex ſuis quaſque deſumptas auctoribus eodem pænè ſtudio perſequuti ſumus: Manca enim ex aliis auctoribus, ſi quando ſuppleuerũt, ſuis verbis (quãtum fieri potuit) ad Scholij inſtar, minutiore charactere ſubiecimus: Errata ſi quæ occurrunt, aut negligentius ſcripta, monuimus. Porro Dialectorum, & Analogiæ rationẽ ab Angelo Caninio deſcriptam, in operis limine conſtituendi, vir ſpectatæ fidei & doctrinæ politiſſimæ auctor fuit: quam, & adiecta Græcarum dictionum verſione Latina, totam ad me miſit: in qua multa non ſatis ad limam tranſlata emendauimus, quædam, ne dum emendaremus, præceps operarũ diligentia, menſq́; grauioribus occupata ſtudiis effecerunt. Syllabicarum quantitatum regulis quæ ex F. Vergara depromptæ ſunt, Gulielmi Baillij è Societate Ieſu, diligentis ſcriptoris Tabulas, etſi eaſdem ferè contineant præceptiones, propter ſummam earum facilitatem, & rectiſſimam auctoris docendi viam, ſubijciendas duximus. Hæc te (lector) de operis conſilio præmonitum eſſe volui. In quo ſi quid præteritum, erratum aut minus explicatum deprehenderis, id tuo marte beneuolè ſupple, vel me de reſtituendi, ſupplendiq́; officio humaniter, humanis obnoxium admone. Vale.

GRÆCORVM LITERÆ.

Α	α	ἄλφα	Alpha	a
Β	β ϐ	βῆτα	Vita	v
Γ	γ Γ	γάμμα	Gamma	g
Δ	δ δ	δέλτα	Delta	d
Ε	ε	ε ψιλὸν	Epſilon	e
Ζ	ζ ς	ζῆτα	Zita	z.
Η	η	ἦτα	Ita	i
Θ	ϑ θ	θῆτα	Thita	th
Ι	ι	ἰῶτα	Iota	i
Κ	κ	κάππα	Cappa	k c
Λ	λ	λάμδα	Lamda	l
Μ	μ	μῦ	My	m
Ν	ν	νῦ	Ny	n
Ξ	ξ	ξῖ	Xi	x
Ο	ο	ὀ μικρὸν	O micron	o paruum
Π	ϖ π	πῖ	Pi	p
Ρ	ρ	ῥῶ	Rho	r
Σ	σ ς	σῖγμα	Sigma	ſ
Τ	τ ͳ	ταῦ	Tau	t
Υ	υ	υ ψιλὸν	Y pſilon	y
Φ	φ	φῖ	Phi	ph
Χ	χ	χῖ	Chi	ch
Ψ	ψ	ψῖ	Pſi	pſ
Ω	ω	ω μέγα.	O mega	o magnum.

SCOLIA.

QVATVOR Huius paginæ columnarum prima ad læuam, continet elementorũ figuras, primo quidem loco maiuſculas, quibus vti ſolent in titulis ſiue inſcriptionibus librorũ, inque periodorum, verſuum, & propriorum nominum initiis. Deinde ſequuntur minuſculæ, quibus vbique vtuntur, etiam vbi maiuſculæ locum habent, niſi in principiis orationum: ν tamen & ς in fine tantùm ponuntur. Secunda ac tertia columna continent nomina literarum: ſecunda quidem Græcis characteribus, tertia verò Latinis, in rudiorũ gratiam.

Maiuſculorũ literarum vſus.

Literæ minuſculæ.

Figurarum ν & ς finales.

Porrò quarta columna ad dextram, elementorum potestatem siue valorem complectitur, quo pacto scilicet debeant enuntiari. De qua re variae sunt hodie ac multiplices Grammaticorum opiniones, dum quidam percuriosè nimis ad antiquam pronuntiandi rationem omnia volunt reuocare: cum tamen ipsi prorsus incerti sint quo pacto prisci illi homines pronuntiarint: & coniecturae sint admodum ieiunae. Illis namque non est fides adhibenda, nisi prius priscorum aliquem ab inferis excitarint.

Literarum pronuntiatio vnde petenda.

Quare adolescentes huiusce rei cupidos (cum haec omnia potius viua voce, quàm librorum lectione possint percipi) ad doctos Graecarum literarum professores remitto.

Potestas siue pronuntiatio quarundam literarum

Qui verò illis destituuntur, & proprio Marte linguam Graecam discere coguntur, pronuntient elementa Graeca more Latinorum Graecis in hac tabella respondentium. Caeterùm in quibus discrepent, paucis perstringam.

β β profertur vt u consonum: sed illius sonus magis accedit ad b, quàm ad f. *γ* γ hodie omnino profertur vt g: quidam tamen ante ε, η, ι, & similes efferunt vt Latini suum g ante a, o, vel u. aliquando pronuntiatur vt n, vt videbis apud CLENARDVM in sequentibus. *δ* δ profertur hodie à doctis blaesius quàm d nostrum, nempe lingua posita inter dentes cum quodam sibilo: ego malim vt d Latinum pronuntiare. *ζ* ζ debet sonum literarum δσ, non σδ, retinere vt ξ, & ψ, κσ, πσ; non autem σκ, σπ. *η, ι, υ, ει, οι, ῃ, υι.* η, ι, & υ, atque diphthongi ει, οι, υι, & ῃ, sonant hodie vt i vocale apud Latinos: consonantis verò nunquam naturam induunt: propriè tamen vnicum ι deberet respondere nostro i: η verò & ῃ magis accedere ad sonum e: sic υ & υι ad sonum u, vt à Gallis profertur: in ει autem & οι debuerat vtraque vocalis aliquo modo audiri. *θ* θ debet prolatione à τ & δ discerni: nam magis sibilat & spumosiori spiritu effertur. *κ* κ ante ε, η, ι, &c. sonat vt ante α, nempe vt k vel q. *ξ* ξ vt cs, non vt è nostris quidam proferunt x in *exercitus* & similibus, dicentes *egzercitus* pro *ecsercitus*. *ο, ω.* ο & ω hodie prolatione non distinguuntur, veluti neque α breue & α longum. *σ* σ vt s in *sum*, etiam inter duas vocales, non vt nostri faciunt, qui *miser mizer* proferunt. *φ* φ effertur hodie vt f: tamen illius sonus ad prolationem p debet accedere. *χ* χ ante ε, η, &c. vt ante α.

Septem vocalium diuisio.

Ex his septem vocales: longae, η, ω: Breues, ε, ο: Ancipites, α, ι, υ: quae & Communes dicuntur, quòd modò sint longae, modò breues.

DIPH

DIPHTHONGI.

Propriæ,	Impropriæ,
αι, αυ, ει, ευ, οι, ου.	ᾳ, ῃ, ῳ, ηυ, υι, ωυ.
æ, av, i, ev, i, u.	a, i, o, iv, i, ov.

In αυ, ευ, ηυ, ωυ, pronūtiatur υ vt u[1] cōsonans. 1

Vocales præpositiuæ, α, ε, η, ο, ω, propterea quòd in diphthongis præponantur: Subiunctiuæ autem, ι, υ, quod subsequantur. Faciunt verò per se syllabam, quoties duobus in apice punctis notantur; παϊς, pais, puer vel puella, disyllabum; ἄϋπνος aypnos, insomnis, trisyllabum. Cæterùm in tribus, ᾳ, ῃ, ῳ, iota non ad latus[2] affigitur, sed infrà subscribitur. 2

[illegible]

Annotatio de ι, sine puncto subscripto.

[1] VT Si ex dictione Latina aue reiiciatur e, atque in au, retineatur pronuntiatio quæ erat in integro aue. Rectius, meo quidem iudicio, faciunt, qui υ hic pronuntiant vt u in diphthongis Latinis au, eu, audio, euge. Porrò diphthongus ου non profertur vt Galli proferunt u Latinum in dictione dominus, sed veluti ou in dictionibus Gallicis nous, vous, aut vt u ab Italis effertur. 1

υ quomodo pronuntietur in diphthongis.

[2] Supple, Quamuis dictum sit dici subiunctiuam quod subsequatur. 2

Semiuocales octo ζ, λ, μ, ν, ρ, σ, ψ, ξ.

[1] Mutæ nouē	Tenues π, κ, τ.	Duplices	[2] ζ σδ.	2
	Mediæ β, γ, δ.		[3] ξ κσ, γσ, χσ.	1.3
	Aspiratæ φ, χ, θ.		[3] ψ πσ, βσ, φσ.	3

Consonantium diuisio

[4] Liquidę, siue immutabiles quatuor, λ, μ, ν, ρ. 4

σ Solitaria & suæ potestatis est.

[1] MVTAE Appellantur aut Tenues, aut Mediæ, aut Aspiratæ quadam relatione, non quidem habita ratione vnius tenuis ad alteram tenuem; sed tenuis π, ad mediam β, & aspiratam φ. nam hæ tres magnam habent inter se affinitatem, & facile vna migrat in alteram; quippe quæ eodem instrumento vocis proferantur, nempe labiorum adminiculo, atque sola spiritus intensione vel remissione differant. nam in prolatione φ, maximam spiritus copiam, in π minimam, in β 1

Mutæ quare dicantur Tenues, Mediæ, vel Aspiratæ: & earum affinitas.

mediocrem adhibemus. Eadem est ratio secundi ordinis mutarum κ, γ, χ, quæ palati, ac tertij, τ, δ, θ, quæ dentium auxilio proferuntur. Quod dico, verum esse deprehendetur, si vnicuique ordini præponatur vocalis, hoc modo, ἀπ, ἀβ, ἀφ: & ἀκ, ἀγ, ἀχ: atque ἀτ, ἀδ, ἀθ.

Annotatio de δ, ζ, & σδ.

Dorismus, σδ, pro ζ.

2 [2] Hinc colligunt quidam, δ debere proferri blæsius quàm d Latinum: & in prolatione ζ, sonum σδ debere aliquo modo retineri. adde quod Dores confunderent ζ cum σδ, & verba in ζω per σδω efferrent. Verum ego illis potius assentior qui per literarum metathesin id fieri assueuerant, σδω pro δσω: atque idcirco mallim ζ valere δσ quàm σδ. Æoles autem verba in σσω efferunt per ζω: vnde ζ creditur valere non solùm σδ, sed etiam duplex σσ.

Æolismus, ζ, pro σσ.

ξ

3 [3] Ξ magnam habet cognationem cum secundo mutarum ordine, κ, γ, χ nam sæpe ex illis conflatur, aut in eas dissoluitur, vt satis constat ex verbis in κω, γω, χω, quorum futurum habet ξω, pro κσω, γσω, χσω: & ex nominibus finitis in ξ, quorum genitiuus est κος, γος, χος, non ξος. Sic se habet ψ cum π, β, φ, primo mutarum ordine.

ψ

Liquidæ quare sic vocentur.

Immutabiles quoque cur dicantur.

4 [4] Appellantur *Liquidæ* eadem ratione qua apud Latinos l, m, n, r: quòd post mutam positæ, quasi liquescentes ac euanescentes, vim consonantis interdum amittant, neque vocalem præcedentem longam efficiant, vt aliæ consonantes. *Immutabiles* autem dictæ sunt, quòd non tam facilè mutentur quam aliæ consonantes in inflexionibus nominum & verborum, sicuti planum fiet ex sequentibus.

DE ORTHOGRAPHIA ET Consonantium nexu appendix.

Consonantium mutatio vnde oriatur.

Consonantium nexus.

QVONIAM Ex consonantium mutua quadam affinitate vel odio, vt ita dicam, penè infinitæ literarum mutationes oriuntur, dum scilicet duæ aut tres consonantes non possunt inter duas vocales, vel in principio dictionis ante vocalem propter mutuum odium consistere, cùm cognatæ propter mutuam inter se affinitatem gaudeant coniungi & inuicem combinari, volui paucis perstringere, quæ consonantes simul possint inter duas vocales, vel in principio dictionis collocari, & quæ non: ac si inter duas vocales reperiantur, num ad præcedentem, an ad sequentem syllabam, illarum prior pertineat: vt in τύπτω, id est *verbero*, num π, syllabam præcedentem τύ, an sequentem πω, sequatur. Quæ res profectò est animaduersione digna: cùm ad

veram

veram orthographiam non parum conducat, & ad intelligendas, tam in nominibus quam in verbis, varias consonantium inter se mutationes, pene necessaria videatur. Primò itaque sciendum, quod si duæ mutæ debeant simul poni, vt vna alteram consequatur, necessariò tenuis præcedet tenuem, vt τέτυπται, *verberatus est*, pro τέτυφται: vel propriam aspiratam, vt Σαπφώ, *Sappho*, pro Σαφφώ: & media mediam, vt ἕβδομος, *septimus*, non ἕπδομος, licet veniat ab ἑπτά, id est *septē*; ὄγδοος, *octauus*, non ὄκδοος, ab ὀκτώ, *octo*: atque aspirata aspiratam, vt ἐτύφθην, *verberatus sum*, pro ἐτύπθην. non tamē quæuis tenuis quamuis tenuem, aut media mediam, vel aspirata aspiratam antecedet. nam τ, δ, θ, nunquam primum inter affines, sed semper secundum locum occupant: vt, ex τέκω quidem, inserto per pleonasmum τ ante ω, & mutato ε in ι, dicam τίκτω, id est *pario*, vbi τ sequitur aliam tenuem κ: in πέτω verò, posito π ante ω, non possum dicere πίτπω: (nam τ præcederet aliam tenuem; quod fieri non potest) itaque dicendum πίπτω, id est, *cado*; vbi τ secundum locum occupat. Præterea vnaquæque tenuis, vel media, potest seipsam præcedere: vt ἵππος, *equus*: ἐκκλησία, *ecclesia, cœtus*, γλῶττα, *lingua*: ἄββαλεν pro ἀπέβαλεν, *abiecit*. (Sed *perperam* est hoc ab Antesignano obseruatū nam pro ἀνέβαλε siue ἀνάβαλε dicitur ἄμβαλε, vt ἀμβαίνειν, pro ἀναβαίνειν: ἄββαλε autē pro ἀπέβαλε, abiecit; vel ἀπόβαλε, abiice, sicut ὑββάλλει apud Hesych. pro ὑποβάλλει, subiicit. Vide Schol. pag. 5[illegible]. & 212.) ἄγγελος, *nuntius*: ἄδδην, *satis*. aspirata verò nunquam seipsam præcedit: non enim dicere possumus Σαφφώ, sed Σαπφώ. Hoc quoque sciendum, quaslibet duas mutas inter duas vocales positas (modò eadem non geminetur, vt ἵππος; aut tenuis aspiratam præcedat, vt Σαπφώ) ambas ad sequentē syllabam pertinere, vt τύ-πτω: præter γδ, vt quibusdam placet, qui nituntur regula generali, quæ ait: Duas aut tres consonantes nunquam ad syllabam sequentem pertinere, nisi aliqua dictio Græca incipiat ab illis consonantibus: si verò illę reperiantur in principio alicuius vocabuli, quum erunt inter duas vocales, semper ad syllabam sequentem pertinebunt, nisi in compositione: vt in τύπτω *verbero*, & ἄστρον *astrum*, πτ & στ pertinent ad syllabas sequētes: quia aliæ multæ dictiones Græcę incipiunt à πτ, & στ: vt πτύω *spuo*, & στρέφω *verto*, & aliæ multæ. In cōpositione verò, vt ἐκρέω, *effluo*, ab ἐκ & ῥέω, κ pertinet ad præcedentem rationē compositionis: quamuis κ & ρ inueniantur in

Mutarū connectendarū ratio.

πτ	pro	φτ.
πφ		φφ.
βδ		πδ.
γδ		κδ.
φθ		πθ.

τ, δ, θ, quo locô ponantur.

κτ.

πτ non τπ.

Quæ mutæ geminentur, & quæ non.

ANNOTATIO.

Duæ mutæ inter duas vocales ad quā trahantur.

γδ.

Regula generalis de consonantium connexu.

πτ, στ.

Compositionis vis in consonantiū aut conson

tis distinctione, vt ἐκ-ςέω, ἐξ-άγω.

principio multarū dictionum, vt κρατέω, *potens sum*, &c. imò vnica consona ratione compositionis ad præcedentem syllabam pertinebit, quum inuenietur inter duas vocales, vt in ἐξάγω, *educo*, ξ pertinet ad præcedentem. nam dictio componitur ab ἐξ & ἄγω. Cæterum si nullum vocabulum Græcum incipit a ζδ: ideo iuxta eorum sententiā, ζ trahetur ad syllabam præcedentem. Et hactenus de mutis: pergamus ad duplices, liquidas, & σ.

ζδ nunquā dictionis initiū.

Duplex cū alia consonāte nunquā connectitur.

Duplices nunquam inueniuntur in principio dictionis coniunctæ cum aliqua consonante. Itaque in medio dictionis positæ inter duas vocales cum aliqua consonante, non possunt coniungi, ita vt ad syllabam sequentem pertineant: vt in [illegible] & [illegible], *pedum*, λξ & ξπ non possunt trahi ad syllabam sequentem: quare diuidantur necesse est, [illegible]. Idem iudicato de aliis.

Liquidæ cum alia consonante nectendæ, aut ab ea distinguēdæ ratio.

μν nexus.

Liquidæ λ, μ, ν, ρ, consonantem præcedentes, vt ἄρτος, *panis*, nunquam ad syllabam sequētem pertinent, præter μν, vt μνᾶ, *mna, mina*: ἀμνός, *agnus*. Quum vero consonantem sequuntur, illæ & consona præcedens ad syllabam sequentē trahuntur, vt πέτρα, *petra*: modò non sequantur aliam liquidam: nam tum diuiduntur, præter μν, vt dictum est; veluti ἔρχομαι, *venio*. Si vero sequantur duas consonantes quæ per se traherentur ad syllabam sequentem, cum liquida coniunctæ ad sequentem quoque omnes trahentur: vt ἄστρον. nam σ & τ ad sequentē pertinerent, vt patet ex στήλη, *columna*.

σθλ nulla dictio incipit.

Quidam hinc excipiunt σθλ, vt ἐσθλός, *bonus*: quia nullum vocabulum Græcum incipit à σθλ: quamuis σθ interdum in principio dictionis inueniantur, vt σθένω, *possum*; & ideo ad syllabam sequentē pertineant, quum inter duas vocales solæ reperiuntur, vt ἀσθενὴς, *debilis*. Idem iudicium est de σθμ, vt ἆσθμα, *anhelitus, anhelatio*. nulla enim dictio incipit à σθμ.

σθμ nunquā in principio dictionis.

Regula de consonantiū nexu, pars altera confutatur.

Tamen regula illa generalis suprà posita (quod bona illorum venia dixerim) eos qui illa nitūtur, aliqua ex parte fallit. nam quamuis si verum esse, sicuti est, fatear, consonantes quæ in principio coniunguntur, in medio quoque, nisi compositio obstet, debere coniungi: verumtamen regulæ conuersæ non possum assentiri, nempe consonantes in medio diuidendas, quæ in principio non inueniuntur coniunctæ. nam si hoc esset verum, (cùm θμ nunquam in principio inueniantur) βαθμὸς *gradus*, & ἄσθμα, necessariò sic diuiderentur, βαθ μὸς, ἀσθ μα: quod & absurdum est, & omnium Grammaticorum canonibus contrarium, qui vno ore affirmant, Nullam syllabam in aspiratam desi-

A θμ dictio non incipit.

deſi

desinere. Quare meo quidem iudicio γδ, σλ, & σθμ, poterunt coniungi, ὀγδόη, ἐσθλὸς, ἰσθμός. Nunc dicendum quas consonantes liquidæ possint præcedere ac sequi, & quas non: ac primo quidem vnaquæque liquida seipsam præcedit & sequitur in medio dictionis: in principio verò aut fine, nulla prorsus consona geminatur. Porrò λ præcedit omnes consonantes præter ζ, ρ, ψ: sequitur autem omnes mutas præter φ: sed duplices aut σ nunquam sequitur. μ præcedit tantum tres mutas, π, β, φ: vnam duplicem ψ, & vnam liquidam ν: sequitur sex mutas, κ, γ, χ, τ, δ, θ, (sed χ non nisi rarissime) duas liquidas λ, ρ, & σ: alias consonantes nunquam aut præcedit aut sequitur. ν præcedit tantum tres mutas, τ, δ, θ, & σ: alias consonantes nunquam: sequitur verò omnes mutas præter β, omnes quoque liquidas: duplices verò aut σ, nunquam. ρ præcedit omnes consonantes, præter ζ, λ: sequitur autem omnes mutas; at post alias consonantes nunquam inuenitur. Et hæc de liquidis. Porrò σ tantummodo mutas & μ præcedit, atque cum eis ad syllabam sequentem trahitur: sequitur verò solum tres liquidas, λ, ν, ρ, ídque rarò: cum aliis autem consonantibus nunquam connectitur: ipsum tamen sæpe geminatur, *γλῶσσα, lingua.*

Nulla syllaba in aspiratã desinit.
Liquida cũ aliis consonantibus.
Litera geminata non connectantur.
λ, μ
ν
ρ
σ cum aliis consonantibus.

CANONES PRONVNTIATIONIS.

Accentus tres: Acutus ´, Θεός, Theós, *Deus:* λόγος, lógos, *sermo*: τύπτομεν, ty'ptomen, *verberamus.* Grauis `, τιμὴ, timì, *honor.* Circumflexus ~, ποιῶ, pió, *facio*: βοᾶτε, voâte, *clamatis.* Acutus & circumflexus, attollunt syllabam quam afficiunt; grauis, deprimit.

Accentus.
Acutus.
Grauis.
Circumflex.

Spiritus duo: Asper siue densus ῾, ἅμα, háma, *simul*: Lenis siue tenuis ᾿, ἐγὼ, egò, *ego.* Semper autem vocalis aut diphthongus initio dictionis alterum possidet è spiritibus. [1] Consonans ρ in principio quidem aspiratur, ῥώμη, rhómi, *robur*: in medio verò si geminetur, priore loco leuigatur, posteriore aspiratur, πόῤῥω, pórrho, *longé.*

Spiritus.
Asper.
Lenis.
Spirituum sedes vocales, diphthongi, & ρ in principio, ac ρρ geminũ in medio dictionis.

[1] Ρ non semper in principio aspiratur, vt author ait. Nam si secunda quoque syllaba incipiat à ρ in aliquo

ρ initiale quando leuigetur.

nomine, tum primū ρ leniatum: vt *ῥωμαλέος, ῥάκος, ῥάβδος*, *ῥαρίς*, *Raria*. (Ceteris epitheton, Suidæ) *puer, robustus, vehemens*. Verùm nulla præter hæc 4 inuenies. Ceterùm ρ simplex in medio dictionis (de quo author nihil loquitur) nullo spiritu notatur, sed intelligitur habere spiritum tenuem: tamen apud poëtas in opt. exemplaribus interdum inuenies vnicum ρ cum spiritu aspero in media dictione: sed id fit solùm, dum poëtæ metri gratia ex gemino ῥῥ primum subtrahunt, vt *ἄρεκτον*, pro *ἄρρεκτον*, *infectum*: & sic de aliis.

ρ mediæ dictionis quem spiritum habeat. Vnicum ρ quando aspiretur in medio.

Apostrophus.

1 Apostrophos, nota est reiectę vocalis, [1] α, ε, ι, ο: aut diphthongi, αι, οι: quod fit ob sequentem
2 vocalem: [2] quæ si aspiretur, migrat præcedens tenuis in aspiratam, *πάντα ἔλεγον*, *omnia dixi*.
3 *πάντ᾽ ἔλεγον*, pandelegon: ([3] prolatio enim est in morem vnicæ dictionis) *ἀπὸ οὗ*, *à quo*, *ἀφ᾽ οὗ*: *κατὰ οὗ*, *contra quem*, *καθ᾽ οὗ*: *νύκτα ὅλην*, *noctem totam*, *νύχθ᾽ ὅλην*.

π, κ, τ } in { φ, χ, θ

Vocaliū per apostrophū reiectarum quantitas. αι & οι quando breues.

1 VOCALES Quæ per apostrophum reiciuntur, aut sunt natura breues, vt ε, ο: aut ancipites correptæ, α, ι: aut diphthongi αι, οι, quæ in ratione accentuum habentur in fine pro breuibus, & apud poëtas sæpe corripiuntur, dum sunt finales: longa enim per apostrophum
2 non eliditur. [2] Si vocalis (inquit) sequentis dictionis notetur spiritu aspero, & reiecta vltima vocali præcedentis dictionis, remaneat in illius fine aliqua tenuium mutarum π, κ, τ, migrabunt tenues in proprias aspiratas
3 φ, χ, θ. [3] Reddit rationem quare scripserit literis Latinis pandelegon vnica dictione, cùm in Gręco sint duæ: quia, inquit, in huiuscemodi apostrophis prolatio duarum dictionum est in morem vnicæ. imò (quod magis mirabere) consona præcedentis dictionis vltima pertinet ad syllabam sequentem, non ad præcedentem, vt *ἀ-φ᾽ οὗ*: neque solùm vltima, sed etiam penultima, modò possit coniungi cum vltima, vt *νύχθ᾽ ὅλην*. nam χθ facilè (vt in superioribus dictum est) coniunguntur: sed in *πάν-τ᾽ ἔλεγον*, ν trahitur ad præcedentem. nam ντ non coniunguntur. Ratio quare ad sequentem ita trahantur, est, quia prima sequentis dictionis vocalis succedit in locum abiectæ. æquum est igitur vt consonantes quæ ad vocalem abiectam referebantur, nunc ad vocalem sequentem trahantur, & non ad præcedentem: ex hoc enim absurdum sæpenumero sequeretur,

Consonantes syllabæ apostrophum passæ, ad quam vocalem pertineant. 9, 13

syllaba

ſyllaba in aſpiratam deſinente, vt in ἀφ' οὗ & νύχθ' ὅλην: quod nunquam in purè Græcis poteſt contingere. nam Ἰωσήφ, ἐνώχ, & ῥούθ, *Ioſeph, Enoch, & Rhuth*, Hebraïca ſunt, & non Græca, pro quibus Græci dicerent Ἰώσηφος, ἐνῶχος, ῥοῦθα, & Latini *Ioſephus, Enochus, Rhutha*. Porrò in οὐχ οὗτος; *nonne ille?* & ſimilibus, χ trahitur ad ſyllabam ſequentem, quamuis apoſtropho non notetur: re vera tamen apoſtrophi nota intelligitur, & οὐχ pro οὐχὶ dictum eſt. ſolet enim interdum apoſtrophi nota abiici, vt διό pro δι' ὅ, *quapropter*: καθάπαν pro καθ' ἅπαν, *omnino*: καθάπαξ pro καθ' ἅπαξ, *ſemel, omnino*: καθάπερ pro καθ' ἅπερ, *quemadmodum*: ἀνθ' ὧν pro ἀντὶ ὧν, *eo quòd*: quæ exempla ſatis manifeſtè declarant, conſonantes ſyllabæ apoſtrophum paſſæ ad ſequentis dictionis vocalem pertinere. nullus enim non videt in ἀνθῶν θ nectendum cum ω, ἀν-θῶν, & non cum α, ἀνθ-ῶν. Dictiones quoque monoſyllabæ, quod dicimus, neceſſariò verũ eſſe, per ſe ſatis indicant, vt σὲ, *te*, σ' ἐγώ, *te ego*: vbi σ non poteſt niſi ad ſyllabam ſequentem trahi. Hæc pluribus ſum proſecutus, quòd viderem ab omnibus ferme typographis, qui orthographiæ maximè ſtudent, id aliter obſeruari. Illis verò imponit compoſitionis regula perperam intellecta. cùm enim videant ab omnibus vno ore receptum eſſe, vt vltima conſonans harum præpoſitionum, ἐν, εἰς, ἐξ, πρὸς, σὺν, ὑπὲρ, in compoſitione ante vocalem poſitarum, non ad ſequentem, ſed ad præcedentem vocalem ratione compoſitionis trahatur, (vt ἐν-άγω, *induco*: εἰσ-άγω, *introduco*: ἐξ-άγω, *educo*: προσ-άγω, *adduco*: συν-άγω, *conduco*, id eſt, ſimul duco: ὑπερ-άγω, *superago*) credunt eandem eſſe rationem in παράγω, *tranſeo*: κατάγω, *deduco*, & ſimilibus: & à fortiori in apoſtropho, vt ἐπ' ἐμοί, *in me*. Verùm ratio non eſt eadem. nam in ὑπεράγω, ρ iungitur cum ε: quia ante compoſitionem cum eo iungebatur. in παρὰ verò, ρ non adhæret cum πα, ſed cum α finali: quare in compoſitione aut apoſtropho, non cum πα, ſed cum vocali quæ in locum τοῦ α ſuccedit, connectetur. Et de his hactenus. Obiter tamen & illud addam, vocalem acutam, quæ per apoſtrophum abiicitur, in nominibus quidem retrahere accentum in penultimam, δεινὰ, δείν' ἔπη, *grauia verba*: in aliis verò dictionibus vnà cum vocali accentus quoque abiicitur, ἀπὸ, ἀφ' οὗ.

1 Gamma γ ante γ, ξ, χ, ſonat perinde vt n: ἄγγελος angelos, *nuntius*: λύγξ lynx, *ſingultus*, vel

Quæ deſinũt in aſpiratam, Græca non ſunt.

οὐχ pro οὐχὶ. *Apoſtrophi nota abiecta.*

Typographi orthographiæ obſeruatores.

ρ in ὑπερ-άγω, cum præcedenti ſyllaba, in παράγω, cum ſequẽti nectitur.

Num accentus vocalis abiectæ abijciatur.

Diuerſa quarũdã literarũ pronuntiãdi ratio.

γ ut n
κ ut g

λύγξ lynx fera: ἔγχος enchos, *hasta*. sic ante κ: † sed ipsum κ sonandum vt g, πέφαγκα pephanga, *apparui*.

τ ut d

Tau τ post ν, vt d: τὸν Τάνταλον ton Dandalon, *Tantalum*.

ν ut m

Ny ν ante β, μ, π, vt m: τὸν βίον tom vion, *vitam*: τὴν μερίδα tim merida, *particulam*: τὸν πίθον, tom bithon, per b, *dolium*.

π ut b

Pi π post μ, vt b Latinum: πέμπω pembo, *mitto*. Itidem post ν [2] in diuersis dictionibus: τὸν πίθον tom bithon, *dolium*.

γ pro ν positum, & quare.

Hebraïsmus.

Collaudo pro conlaudo.

ν non præcedit vllam cōsonantem præter ν, τ, δ, θ, σ: ante alias aut mutatur, aut eliditur, aut tertia consonans inseritur.

[1] CREDO Græcos olim non ita γ ante κ, γ, χ, ξ, pronuntiasse; sed potius scripsisse γ pro ν ante has literas, quia ν proferrent vt γ: vel certè quod ν natiuum sonum hic non retineret. est enim ν difficillimæ pronuntiationis, si ponatur ante aliam consonantem, vt licet ex præpositione Latina *con* in compositione conijcere. Qui linguam Hebræam callent, hoc apertius norunt: vix enim apud illos reperias n ante aliam consonantem: sed ferè semper illud mutant in consonam quæ sequitur, vt faciunt Latini in *collaudo*. imò Græci (vt antea diximus) nunquam ponunt ν ante aliam consonantem in eadem dictione, nisi ante aliud ν, & ante tertium ordinem mutarum τ, δ, θ, & aliquando ante σ: sed mutant ν in aliquam aliam consonantem, vel illud omnino elidunt, vt poteris colligere ex σύν, & ἐν, in compositis: de quibus copiosè CLENARDVS in tractatu de Inuestigatione thematis in voce συῤῥήγνυσθαι, *confringi*. Interdum verò aliam cōsonam inserunt, vt ἄνδρες, *viri*, pro ἀνέρες. [2] Modò diuersæ illæ dictiones puncto non diuidantur. nam si dictio periodum claudens desinat in ν, & prima litera alterius sententiæ sit π, hæc regula non habebit locum, neque etiam præcedentes, si simile quidpiam contigerit. imò è doctioribus multi hodie diuersam hanc literarū γ, κ, τ, ν, π, pronuntiandi rationem neque obseruant, neque obseruandam censent.

Insueta literarū pronuntiatio vbi locum habeat.

ALII

ALII CANONES TERMINATIONIS, EX ANGELO CANINIO Anglarensi.

NVLLVM Græcum nomen exit in ε, vel ο. Nam τὸ ξυγκόψε, *concidere*. in Aristophanis Equitibus fictū est, vt barbare loquētes seruos imitaretur. vt quidam inducit militem dicentem, Vbi vadis? Nam τηλίκοσδε, *talis*. & τόσοσδε, *tantus*. composita sunt è δέ.

In duali quintæ est ε. Αἴαντε, *Aiaces duo*. τιτᾶνε, *Titanes duo*. At ἐκεῖνο, *illud*. τοσοῦτο, *tantum*. τοῦτο, *hoc*. & quædam alia amiserunt vltimum ν.

Nullum etiam desinit in Mutam, ne particula quidem vlla: nec in ζ ψ. Quæ his literis finiuntur, peregrina sunt, Ἀχαάβ, *Achab*. Βοόζ, *Booz*. Ἐνώχ, *Enoch*. Ἀδάμ, *Adam*. quæ tamen ad Græcam formam reuocari possunt, vt terminentur ος, Ἀχάβος, *Achabus*. vel ας, Annibal Ἀννίβας, Ἀννίβα, *Annibal*. Polyb.

Ηλ, quod adducit Eustath. apocope factum est ex ἧλος, *clauus*.

Ἐκ, *ex*. & οὐκ, *non*. non sunt integra. ἐξ enim sequente consonante mutat ξ in κ, οὐ vero ante vocalē accipit κ. ἐξ αὐτοῦ, *ex ipso*. ἐκ τούτου, *ex hoc*. οὐ θέλω, *non volo*. vt Sicubi, pro siubi. Quidam ex Ionico οὐκί, *nequaquam*. apostropho, ι fieri οὐκ aiunt, οὐκ' ἔστι, *non est*.

Superſunt decem literæ, quibus nomina finiri possunt: quinque vocales, α, η, ι, υ, ω. totidem consonantes, ν, ρ, ς, ξ, ψ.

Nomina quæ terminantur α longo, η, ω, omnia fœmi

fœmina, ἡ Λήδα, *Leda.* ἡ τιμή, *honor.* ἡ Λητώ, *Latona.* nam δῶ pro δῶμα, apocope, neutrũ, id est, domus.

Quæ desinunt in ι, υ, omnia neutra. Tria in ι notat Aristoteles, μέλι, *mel.* πέπερι, *piper.* κόμμι, *gummi.* Alia ergo peregrina, βέρβερι, *concha, & ostreum quod vniones & bacchas continet. ex Eustathio, vide Athen. lib. 3.* ex lingua Indica. σίναπι, *Sinapi.* & forte duo posteriora, πέπερι, κόμμι.

Poëtica illa ex apocope, ἔρι, *lana vel lanugo.* βρῖ, *magnum, plenum.* κρῖ, *farina crassior quæ per cribrum transmissa est.* pro ἔριον, βρίθιμον, κρίμνον. Et neutra adiectiua à masculinis in ις, φιλόπατρις, φιλόπατρι, *quod fauet patriæ.*

In υ quinque, γόνυ, *genu.* δόρυ, *hastile.* ἄστυ, *vrbs. Il. ε.* πῶϋ, *grex ouium.* νάπυ, *sinapium.* Et neutra à masculinis in υς, ἡδύς, ἡδύ, *suauis.* Legitur tamen μῶλυ, *moly herbæ genus apud Dioscor. lib. 3. cap. 54.* seb ab Homero fictum. Odyss. κ.

Quæ exeunt in α breue, ν, ρ, ξ, ψ, σ, media, hoc est, partim masculina, partim fœminina, & quædam neutra.

Omnia pluralia neutra in α, vt præterita perfecta, & Aorista priora actiua.

Ε, & α indicatiui vertitur in η in subiunctiuo, ο in ω. τύπτεις, *verberas.* τύπτῃς, *verberes.* τύπτομεν, *verberamus.* τύπτωμεν, *verberemus.* ἔτυψα, *verberaui.* ἐὰν τύψω, *si verberauero.*

Ι in datiuorum omnium vltima syllaba, vel solum, vel in diphthongo. τιμῇ, *honori.* τιμαῖν, τιμαῖς. Αἴαντι, *Aiaci.* Αἰάντοιν, Αἴασι.

Σ in accusatiuis pluralibus omnibus, præter neutra, quæ habent α.

Σ potestate continet δ, θ, τ. Quod cernitur in obliquis quintæ declinationis, & in futuris tertiæ coniugationis, ἔρις, ἔριδος, *lis.* κόρυς, κόρυθος, *galea & galerita.* χάρις, χάριτος, *gratia.* ᾄδω, *cano.* ᾄσω. πλήθω,

im

impleo. πλήσω. ἀνύτω, ἀνύσω, perficio, perficiam.

Ξ γ, κ, χ. αἲξ, αἰγὸς, caper, vel capra. κόραξ, κόρακος. coruus. θρὶξ, τριχὸς, capillus, pilus, vellus. ἄγω, ἄξω, duco. πέκω, πέξω, pecto. βρέχω, βρέξω, pluo, proluo, irrigo.

Ψ β, π, φ. ἄραψ, ἄραβος, Arabs. κύκλωψ, κύκλωπος, Cyclops. κίνυψ, κίνυφος, Cinyphs. λείβω, λείψω, Sacrifico, sacrificabo, λέπω, λέψω, decortico, cabo. γράφω, γράψω, scribo, scribam.

ALPHABETVM, IN QVO DIALEctorum, & Analogiæ bona pars explicatur, ex eodem Angelo Caninio.

VERVM quoniam omnis propemodum dialectorum varietas, & Analogię ratio in Literarum certa mutatione, additione, detractione posita est: commodissimum esse duximus, hoc singula ordine collocare, vt quicquid mutatum, additum, detractum esset, suo in loco & litera facile posset reperiri. Atque vt analogiæ constantissima ratio planius exponeretur, & vis intelligeretur: non modò quid singulæ dialecti varient, verùm etiam quas literas immutent Latini Græcis verbis exprimendis, & in suæ linguæ vsum conuertendis, demonstrauimus. Nec aspernati sumus linguarũ, quibus vulgo vtimur, exempla, quò res fieret illustrior. Ad extremum etiam multa quæ Græci & Latini è Punica lingua in suam transtulerunt, quæ quidẽ ad rem faciebant, in mediũ attulimus.

Αλφα ex E.

Huius literæ pronunciatio facillima est in linguis omnibus, vt Punicè Ana, ἀνὰ, ex quo Ana Medicorum. Nos ad varietates dialectorũ veniamus. Nam de ipsarum quidem literarum nominibus, quæ Syriaca sunt, hic non est dicendi locus.

Principio itaque Iones in quibusdam vocibus a

vertunt in α breue, μεγεθ@ μάγεθ@, magnitudo. τέμνω τάμνω, seco. τρέπομαι τράπομαι, uertor. τραθόμεν τραφόμεν, conuersi. Sic ῥέεθρον, fluuius, Homerus, alij βάραθρον.

Quod factitant & Dorienses, ... vexo, onero. τρέπω τράπω ... ἑρμηνεία ... φρεσὶ φρασὶ, menübus. Pindarus. ... σύγε τόλμα, intende. & in diphthongo, εἴκε αἴκα, si. ... ἄπειρον ... expertus, inexperientis. κλεὶς κλαὶς, κλεῖδα κλαῖδα, clauis, clauem. Calimachus, ... frangere. Cretenses τέως τάως, interim. ἀέρσα ἀέρ(σ)α, ros.

Æolij in aduerbiis in θεν, detracto ν, ε mutant in α. ὄπισθεν ὄπισθα, pone, retro. ἄνευθεν ἄνευθα, sine, prater, seorsum. ἔνθεν ἔνθα, inde, hinc. πρόσθεν πρόσθα, ante coram, antea, prius.

Id Latini aliquando imitati sunt, μένω maneo, ἔρρι@ aries, quidam scribunt ... ἐρωδιὸς ardea, syncope τοῦ ω. Sic ex ἔν@ fit annus.

Sic Græci è Punico Ella faciũt ἀλλ... Erabon ἀῤῥαβὼν, arrabo, pignus. Betel βαίτυλ@, ... Melet μάλθη, malta, cera ... Etrusce. Pilleges παλλακὶς pellex. Peleg πέλαγ@ pelagus, & Latini è Besas basio, Bes basium, Esua asso, Feti fatuus. Etrusce ἔῤῥε, arri, Abi in malam rem. κεράτιον, Corniculum, siliqua. caratio. Bend Punice, benda, banda.

Alpha. ex H

Dorienses & Æolij η passim mutant in α longum, huius credo literæ sono patenti atq; hiulco delectati. Quamobrem Theocritus de mulieribus Corinthiis loquens ait, πλατειάσδοισαι ἄπαντα, ore deducto pronuntiare omnia. Exempla sunt, φήμη φάμα fama, πληγὴ πλαγὰ plaga, μηχανὴ μαχανὰ machina, φηγὸς φαγὸς fagus: μῆλον μᾶλον malum. Latini enim eos sequuntur, quando etiam in Magna Græcia Doricè loquebãtur. Sic μήτηρ μάτηρ, mulier. ἠὼς ἀὼς, aurora. ἡδὺς ἀδὺς, suauis. γηρύω γαρύω, clamo, loquor, discer

discerno. λήψομαι λάψομαι, *accipiam.* κανηχὴς καναχὴς, *resonans, strepens.* ἡμέρα ἁμέρα, *dies.* ἥλιος ἅλιος, *Sol.* ἡδονὴ ἁδονὰ, *voluptas.* aliaque innumerabilia. Docet Herodianus in imparisyllabis oxytonis non mutari, ποιμὴν, *pastor.* λιμὴν, *portus.* non ποιμὰν, λιμὰν, præter ἐσθὴς ἐσθὰς, *vestis.* Pindar. Pythiis. malè ergo apud Theocrit. ἁδίων ὁ ποιμὰν, *suauior ὁ pastor.*

Attici in paucissimis suauitatis causa η mutarunt in α longum, κήλη κάλα, *hernia.* κηλήτης κηλάτης, *herniosus.* ἠχέτης ἀχέτας, *resonans, sonorus: cicadarum epithetum.* Δήμητερ ὦ Δάματερ, *Ceres.* admirantis aduerbium. sic è λήμη *lippitudo.* fecerunt γλάμων, addito γ. *id est, lippus.*

Iones contrà in α breue, πήρα πάρη, *pera.* λεληκυῖα λελακυῖα, *obstrepens, lippiens.* μεμηκυῖα μεμακυῖα, *mugiens.* τεθηλυῖα τεθαλυῖα, *germinans.* μεσημβρία μεσαμβρία, *meridies.* λελημμένος λελαμμένος, *captus, cogitans.* ληφθεὶς λαμφθεὶς, *sumptus.* cum epenthesi μ. sic διχῆ δίχα, *bifariam.* τριχῆ τρίχα, *trifariam.* τετραχῆ τέτραχα. Δεῦρ᾽ ἴθι νύμφα φίλη, ἰλ. γ. *huc age nympha seu sponsa chara.*

Alph. ex ο, ω, εα, αε.

Huc pertinet, cùm Poëtæ η resoluunt in εα, ἤγην ἐάγην, *fractus sum.* ἥφθην ἑάφθην, *captus sum.* ἧδε ἕαδε, *placuit.* & Æolicè ἄαδε, & ἑαδὼς, ἥλη ἑάλη, *captus est.* ἥλω ἑάλω, ἥλωκα ἑάλωκα, *capt⁹ est.* ἥνδανε ἑάνδανε, *placuit.*

Ο Doricè aliquando in α, εἴκοσι εἴκατι, *viginti.* & Æolicè ὄσσα, ἄσσα, *quædam.* ex quo Atticum ἄττα. Sic Latini ἄροτρον aratrum, etsi a longum est. καρδία cor, πορῶ ex quo πορίζω, paro, *rem facio, mercor.* λόγχη, lancea. Etrusce solidus, saldo: Hispan. γάνος gana, *lætitia, splendor oblectamentum.*

Iidem Dorienses ω in α productum cōuertunt, πρῶτος πρᾶτος, πρώτιστος πράτιστος, *primus.* φωριαμὸς φαριαμὸς, *arca.* sic θῶκος θᾶκος, *sedes, locus, concio.*

In genitiuo plurali primæ & secūdæ parisyllaborum, λῃστῶν λῃστᾶν, *latronum.* θυρῶν θυρᾶν, *portarum.*

Et in aoriſtis mediis prioribus, ἐπήξω ἐπάξα, fixiſti, denſaſti. ἐπείω ἐπεία, emiſti.

Æolij in participiis ſecundæ contractorum, γελῶν γελᾶν, ridens, cachinnum tollens. ἐλῶν ἐλᾶν, impellens. Bœotice ποσειδῶν ποτειδᾶν, Neptunus. φυσῶντες φυσᾶντες, flantes, tumentes. Tarentini Dorienſium Colonia, ὦτα ἆτα, aures. ὡς ἄς, vt. Cretenſes ἔωλον ἄελον, metathesi, vanum absoletum.

Contrahitur etiã ex εα, θέαται θᾶται, vide. Idyl. 1. vt Attice ἀφυέα ἀφυᾶ, induſtrium ingenioſum. πειραιέα πειραιᾶ, Piræum. Verùm hoc tantum præeunte vocali: non enim diceretur εὐγενέα εὐγενᾶ, generoſus. ἀληθέα ἀληθᾶ, verum. ſed εὐγενῆ ἀληθῆ.

Et ex αε, ἄεθλον ἆθλον, præmium. ἀέκων ἄκων, inultus. ἀεργὸς ἀργός, otioſus.

A Abundans.

A initio aliquando abundat, σαφὶς ἀσαφὶς, vua paſſa. σταχυς ἄσταχυς, ſpica. quod propriũ Atticorũ eſſe dicunt. Etruſce. Vulturius auoltoio. Hiſpanice Percipere apercebir, & Gallicè appercevoir. Poëticè ἄαζω pro ἄζω ab ἄω, ſpiro. ἀάσχετος pro ἄσχετος, intolerabilis, ſeu quod retineri nõ poteſt. Syriace Labã, albus, alban, dealbauit, Mar amarus, ex quo forſitan mare.

Deficiens.

Cadit, ἀσπαίρω σπαίρω, palpito more morientium. ἀμαυρόω μαυρόω, obſcuro, hebeto. ἀστεροπὴ στεροπὴ, fulgur. vt ἀμέλγω, eliceo, mulgeo. ἄρουρα rus rura, ἀμῶ ἄμητος, meſſis, unde meto. Nam deductio ſæpe fit à verbali, ἵστημι, ſto. στατὸς, ſtabilis ex quo, ſtatuo. φημὶ, dico. φατὸς, dicendus, hinc fateor. πάσχω, patior. πάθος, paſſio: vel παθητὸς, patibilis, hinc patior. γεύομαι, guſto. γευστὸς, guſtabilis. vnde guſto. λέγω, dico. λόγος, dictio. hinc loquor. ἐρεύγω, ructo. ἐρευκτὸς, quod ructa emittitur, hinc ructo. ἀκάστικα, ἡσύχως, pacificè, quiete. ex quo fit quieſco. Syriace Anu, νῶ nos, hamar merum. Sic Appendix pendice Etruſce, Apotheca bottega,

Puni

Punice alhud leuto, non, vt quidam sentit, ἁλιευτική, *piscatoria*. Asqer schiera.

In medio poëtice metri causa abundat, [illegible] *[illegible]* [illegible] *[illegible]*. Sic [illegible], [illegible] *capiti, capita*. [illegible] *[illegible]*. Od. α. [illegible], *[illegible]*. ε. [illegible], *Orion*. [illegible] *purus in [illegible]*. [illegible] *patiaris, [illegible]*. [illegible] [illegible] *[illegible]* Hesiod. vt nom. [illegible] *pretii*. [illegible] *[illegible] pretio [illegible]*. [illegible] *[illegible]*. [illegible], *[illegible]*. [illegible] *Pelias*. [illegible], *Hercules*. [illegible] *splendidissimum*. [illegible] *parum*. [illegible] *[illegible] perfecta sunt*. Od. ε. [illegible], *quinquaginta*. ἑξήκοντα, *sexcentum*. in secunda contractorum coniug. ante α, ὁρᾷ ὁράει, *videt*. [illegible] *fit in naui multa transtra habente*. & in Infinit. ὁρᾶν ὁράαν, *videre*. ἐλᾶν, *ferire*. μάστιξεν δ' ἐλάαν· ***verberauit ad agitandum.***

In αὐθαδιάζω, *contumacem reddo*. ἀ[illegible]βαλιάζω, *sursum cum [illegible] iacio*. secundum α. *abundat*.

Hoc modo è Syriaco Catros fit κιθαρις, vel κιθάρα, *lyra*. Menica μανιάκης, *[illegible], torques*. Punice machzen, Etrusce magazino, Riqma ricamo.

Iones in tertia plur. præt. perf. pass. eliso ν ponunt α, κέκλι[illegible] κεκλίαται, *inclinati sunt*. πεποίη[illegible] πεποιέαται, *facti sunt*. Et in opt. [illegible] τυπτοίατο, *vapularent*. [illegible] μνησαίατο, *recordarentur*. sed de hac re in præt. pass.

Æolice in genit. plur. primæ & secũdæ imparis. λῃστάων, *latronum*. [illegible], *[illegible]*. Callimachus etiam in tertia, ἰκτάων à [illegible], *[illegible]*. quòd perrarum est.

Eliditur in medio propter metrum, γαλήνη [illegible] *[illegible] victimam*. [illegible] *[illegible]*. Od. ε. [illegible], *[illegible]*.

Vt à χάρις χάριτος, fit gratia, κυπάρισσος cupressus, βαλανεῖον Balneum, παλάμη palma, γλώσσα glos. Compaganus cōpagno Etrusce. Sic è Punico taraq τρέχω, curro. caraq κρώζω κρώζεις, crocito, crocitas. Etrusce παράλυσις, paralysis. parlasia, παραλυτικός paralyticus. parletico. Farasa Syriace, φάρος, integumentum, vestis.

In fine quædam particulæ amittunt α, ἄρα ἄρ, itaque, igitur vtique nempe. ἀνὰ ἄν, cum. παρὰ πάρ, per. ex quo Per.

Quod poëtæ in compositione metri causa faciunt, quibusdam literis propter orthographiæ leges mutatis.

ΑΝΑ

Αναλύω, ἀλλύω, dissoluo, diluo, reuoco. pro ἀλλύω ex quo ἀλλυέσκε, retexerat. & ἀλλύεσκεν, soluebat. Οδ. α. pro ἀναλύεσκε, ἀλλύε cum Ionica paragoge. ἀνασπάω ἀσπάω, sursum traho. Opp. & ἀναδύω ἀδδύω, demergo. ἀνέλεγον ἄλλεγον, colligebam, deligebam, excipiebam. ἀναλέξαι ἀλλέξαι, collegisse. ἀναβαίνων ἀμβαίνων ascendens. ἀναβήτῃ ἀμβασῇ, ascenderit. Dorice, ἀναβαλλώμεθα ἀμβαλλώμεθα, retardemus, remoremur, recusemus. & ἀμβολιεργὸς Hesiodus pro ἀναβολιεργός, dilator, cunctator. ἀνάσχεο ἄσχεο, sustine. ἀναστάντες ἀστάντες, assurgentes. ἀναμίξας ἀμμίξας, cum immiscuisset. ἀναδύεται ἀδδύεται, recusat. ἀναπαλὼν ἀμπαλὼν, cum quassasset, vibrasset. & Ionice ἀμπεπαλών. ἀνακαλέω ἀκκαλέω, reuoco. ἀναπαιανίσαι ἀμπαιανίσαι, rursus canere Pæana. ἀναπέτασον ἀμπέτασον, extende. ἀνακρούομαι ἀκκρούομαι, præludo. ἀνακλίνας ἀκκλίνας, reclinans. ἀναχωρήσεσθαι ἀχχωρήσεσθαι, sublatum ire. ἀνέβαλε ἄμβαλε, retardauit. qui scribunt ἄββαλε, male legerunt antiquum codicem. ἀνέπνευσε ἄμπνευσε, expirauit. ἀνάπωτις ἄμπωτις, fluxus & refluxus maris. quo etiam oratores vtuntur.

Cum nominibus etiam, tametsi casum regit, fere conglutinatur, ἀνὰ πεδίον ἀμπεδίον, per campum.

ἀνὰ

ἀνὰ δόνακας ἀνδόνακας, inter arundines. ἀνὰ βωμοῖς ἀμβώμοισι, in aris. Ιλ. θ. ἀνὰ φυτὰ ἀμφυτὰ, per virgulta. ἀνὰ στόμα ἀνστόμα, in ore. ἀνὰ νέκυας ἀννέκυας, per cadauera. ἀνὰ μέγα ἀμμέγα, per magnum. ἀνὰ φόνον ἀμφόνον, per cædem.

Sic ἀναμίγδην ἀμμίγδην, confusè. ἀνάδιχα ἄνδιχα, Bifariam. & διάνδιχα, bifariam. ἀνάπηρος ἄμπηρος, fractus, mutilatus.

ΚΑΤᾺ

Καταθνήσκω καθθνήσκω, morior. κατέθανε κάτθανε, mortuus est. καταθανὼν καθθανὼν, moriens. καταθάψαι καθθάψαι, sepelire. Ιλ. ω. [illegible], connumerare. κατέβαλε κάββαλε, deiecit. καταλείπειν καλλείπειν, derelinquere. Ιλ. κ. καταλείπετ' καλλείπετ' Nicāder Alex. κατέλιπε κάλλιπε, reliquit. καταλείψειν καλλείψειν, relictum ire. in quibus τ in λ. κατέπεσε κάππεσε, decidit. καταρρέζουσα poëtice, καῤῥέζουσα, demulcens. Ιλ. ε. καταπυείσασα καππυείσασα, igne concepta. Theocrit. Idyl. 2. κατάφαγε κάπφαγε, comede. καταδῦσαι καδδῦσαι, demergere. καταδραθέτην καδδραθέτην, obdormiuere duo. κατάσχεθε κάσχεθε, detinete. Ιλ. λ. καταστορνῦσα καστορνῦσα, insternens. καταχεῦσαι καχχεῦσαι, effundere. κατανεύσας καννεύσας, cùm annuisset. καταμίξας καμμίξας, cùm miscuisset. κατακείοντες κακκείοντες, dormituri. κατακνῆσαι κακκνῆσαι, concussisse. καταμύω καμμύω, inclinor, occido. quod cōmune est omnibus.

Cum nominibus, κατὰ κορυφὴν κακκορυφὴν, ex vertice. κατὰ πεδίον καππεδίον, ex campo. κατὰ μέσον καμμέσον, ex medio. κατὰ φάλαρα καπφάλαρα, per phaleras. κατὰ ῥόον καῤῥόον, secundo flumine. κατὰ λαπάραν καλλαπάρην, per ilia. καταμονίην καμμονίην, victoria ex duello.

Sic κατὰ δὲ καδδε, κατὰ μὲν καμμὲν, secundū quidē. Οδ. σ. κατά ῥα καῤῥά, secundum quidem. Dorice κατὰ τοῦτο κατ-τοῦτο, ex hoc.

ΠΑΡᾺ

Παραθέμενος παρθέμενος, apponens. παρατίθει παρτίθει, comparat. παρέθετο πάρθετο, apposuit. παρέστασα

παρςᾶσα, assistens. παραστιβὼν παρστιβὼν, cum sublisset. & Ionice παραιπετιβαν. παράμενων παρμένων, assistens. Parmeno.

Latini è διὰ & παρὰ in compositione elidunt α, di & per, διαφέρω differo, διαγινώσκω dignosco, διαλύω diluo.

Παραμένω permaneo, παραμίσγω permisceo.

Latini α aliquando vertunt in i breue, τρυτάνη Trutina, κάναστρον canistrum, σαλάζω stillo.

Punice Sciarqi scirocco, scilocco Etrusce, ventus. fondac fondico. ψαλὶς, Æol. σπαλις, spilla, nomacula.

Sic ago adigo, facio reficio, habeo adhibeo.

In u breue, κραιπάλη crapula, στραγγαλῶ strágulo.

In æ diphthongum, sed perraro, Ασκληπιὸς Æsculapius.

ΒΗ͂ΤΑ.

CVM è Mutis prima sit β, paucis de Mutarum mutatione prius agendum.

Eæ, vt diximus, sunt nouem, β γ δ, π κ τ, φ χ θ. quarum vis ac potestas planè est mirifica. Mediæ enim cum mediis, cum tenuibus tenues, densæ conueniunt cum densis, βδέλλα, hirudo, sanguisuga. ὄγδοος, octauus. πτωχὸς, mendicus. κλίωος, iumentum. φθόνος, inuidia. ἄχθος, pondus. Hæ vicissim, non temere tamen, permutantur.

Primum Mediæ, sed rarô, in aspiratas, τρίζω τρίχω, ingemui. ἄνωγθι ἄνωχθι, iube. κεκράγηθι κεκραχθι, vociferare. Aspiratę in medias, λέλεχα λέλεγμαι, elegit, differuit. ὀρώρυχα ὀρώρυγμαι, fodi, exaquaui. βέβρεχα βέβρεγμαι, irrigaui, prolui.

Tenues in medias vertuntur in deriuatione: ἑπτὰ, septem. ἕβδομος, septimus. ἑβδομήκοντα, septuaginta. ὀκτὼ, octo. ὄγδοος, octauus. ὀγδοήκοντα, octuaginta. μέμικται. mixtum est. μίγδην & μίγδα, mixtim, simul, una. ἐπιγέγραπται, inscriptum est. ἐπιγράβδην, in superficie,

stri

strictim. φαίνω, *Appareo, accendo, clareo.* πέφανται, *apparuit.* ἀναφανδὸν, *coram omnibus, clare, manifeste.* τέτμηται, *incisum est.* τμήδην, *festinanter, cæsim.* διακέκριται, *adiudicatum est.* διακριδὸν, *distincte.* διείρηται, *publicatum est.* διαῤῥήδην, *palam.* πέπλεκται, *implicitum, nexum est.* πλέγδην, *implicite.* πέφευκται, *fugit.* φύγδην, *fugiendo.* αἴρω, ἦρται, *tollo.* ἄρδην, *penitus.*

Poëtice in syncope, δεδοίκαμεν δέδιμεν, *metuimus.* ἐοίκαμεν ἔϊγμεν, *similes fuimus.* ἔχειν, ἐχέμεν. syncope ἔσχεν, *habere, possidere.*

Eædem in densas propter accentum aspiratum aut in compositione, aut in apostropho. ἀπὸ ἵστημι ἀφίστημι, *auerto.* καὶ αἱρῶ καθαιρῶ, *deiicio.* ἀπὸ ἕξω ἀφέξω, *recipiam, abstinebo.* ἀπὸ οὗ ἀφ' οὗ, *a quo.* καὶ ὃν καθ' ὃν, *ex quo.*

Iones quidem ob has duas causas nihil mutant, ἀπίστημι, καταιρῶ, ἀπ' οὗ, κατ' ὅν. nec κ: καὶ οὕτω. Quin etiam in flexu nominum non recipiunt, φ, κινύφ. κίνυφος, ipsi κίνυπος, *nomen fluuij.*

Æolij verò multò minus id faciunt, qui densum spiritum prorsus ignorant.

Quædam vsus communis ab Ionibus accepta, vt longi temporis præscriptione sua fecit, ἀπηλιώτης, *Subsolanus.* ἀπήλιος, *Soli aduersus.* ab ἥλιος. Errat itaque Triclinius, qui ἀπήλιος fieri putat ab ἀνατόλιος, *Orientalis, Eous.* contra analogiam. nam ο mutatur in η in fine prioris compositi tantum, vt suo loco dicetur. λεύκιππος, *albus equus.* κράτιππος, *fortis equus.* ab ἵππος, *equus.* σακκυφάντης, *qui saccos facit.* κροκύφαντος, *quod per subtegmen immittitur* ab ὑφαίνω, *texo.* πεμπτήμερος, *quinque dierum.* Pind. ab ἡμέρα. cùm dicatur πενθημιμερής, vt ἑφθημιμερής, *septem dierum.* ab ἑπτά.

Præterea ob syncopen tenues mutãtur in aspiratas, προοίμιον, φροίμιον, [illegible] φροιμιάζεσθαι, *præfari.* ἐξαπίνης ἐξαίφνης, *ex improuiso.* [illegible]

πος, quadriiugus. τερατεία τερθρεία, *vanitas.* πλόκαμος πλοχμὸς, *caesaries.* ταράττω θράττω, *confundo.* ἀκακώμενος ἀκαχμένος, *acutus.* alij ab ἀκάζω, *acuo.* pro ἠκασμένος, σ in χ. quidam addunt φρῶ à προΐω, syncope & trope φρῶ, *mitto.* εἰσφρῶ, *irrumpo.* quod etiam duci potest à φέρω, φρῶ φέρω, *fero.* ex quo φρὲς, *fer.* vt θὲς, *pone.*

Contra densæ in tenues, ne plures aspiratæ nimis cófragose coëant. θρὶξ τριχὸς, non θριχὸς, *pilus.* θάπτω, *sepelio.* ἔταφον, *sepeliui.* τρέφω pro θρέφω, *nutrio.* ex quo θρέψω. τρέχω pro θρέχω, *curro.* ex quo θρέξω. ἔχω, *habeo.* pro ἕχω, ex quo ἕξω. ἵσταθι, *statue.* δίδοθι, *dato.* sed τίθετι, *pone.* τύπτηθι, *vapula.* at τυφθῆτι, *verberator.* ἔχω χεῖρ, *habeo manus.* ἐκεχειρία, *inducia, remissio.* ἀμφὶ ἔχω, ἀμπεχόνη, *indumentum.*

Sic in repetitione præteritorum, φαίνω, *appareo.* πέφηνα, *apparui.* χαίρω, *lætor.* κεχάρηκα, *lætatus sum.* θείνω τέθακα, *percutio, percussi.*

Aliquando plures aspiratæ necessario coëunt etiam initio dictionis, & in duabus syllabis continentibus, θρυφθεὶς, *contritus.* ἀφὴ, *tactus.* διαθρυφθὲν ἔκπεσε χειρὸς, *comminutum excidit manu.* & κορινθόθι οἰκία ναίων, *Corinthi habitans circumfusus.* ἀμφιχυθεὶς, *circumfusus.* δόμον ἄρμενον ἀμφεθέθ᾽ αὑτῷ, *domum commodam circumposuit sibi.* Opp. Halieut.

Iones densas vertunt in tenues, δέχω δέκω, *suscipio.* ex quo δωροδόκος, *muneribus inhians.* ξενοδόκος, *hospes.* πανδοκεύτρια, *caupona mulier:* Attica. σιτόδοχος, autẽ *qui frumentum accipit.* à δέχω. τεύχω τύκω, *struo.* αὖθις αὖτις, *rursus.* vt Latine ἄχυρον, Acus aceris.

Et in eodem verbo vicissim vtramque, χιτὼν κιθὼν, *tunica.* βάτραχος βάθρακος, *rana.* ἀκάνθιον ἀχάνθιον, *spina.* ἐντεῦθεν ἐνθεῦτεν, *hinc.*

Extant etiam in linguis vernaculis huius rei creberrima exempla. nos vno erimus contenti. E Caput Latino Hispani faciunt cabo & cabeça, Itali capo, Galli *chief.* in eadem itaque voce exi

existit B, P, F. Sed redeundum iam ad B.

Primo Siculi & Macedones nonnunquam φ mutant in β. Φίλιππος Βίλιππος, *Philippus*. φρύγες βρίγες, *Phryges*. cum ι. φερενίκη βερενίκη, *quæ victoriam reportat*. φῶ βῶ, *dicam*. ex quo βάζω, *dico, loquor*. κύφος κύβος, *vas concauum quod dicitur nauicula*. κεφαλὴ κεβλὴ, *caput*. extrito α. Quomodo Latini φάλαινα balæna, νέφος nubes, νεφέλη nebula, κυφὸς gibbus, ὀμφαλὸς vmbilicus, ἄμφω ambo, δνοφερὸν tenebræ, quasi denefræ.

Ad hunc modum Etrusci fiber, beuero. Et Hispani, fremitus bramido. Et Græci è Fibosset βουβάστη, Dea.

Æolij & Beoti δ in β, δελφῖνες βελφῖνες, *Delphines*. δελφοὶ βελφοὶ, *Delphi oppidum & populus*. δέλεαρ βέλεαρ, & syncope atque crasi βλῆρ, *esca ad capiendum*. ἐνδῦσαι ἐμβῦσαι, *induere*. σάνδαλα σάμβαλα *calceamenta*. βούλομαι δήλομαι, *volo curo*. βουλὴ δηλὴ, *consilium, Senatus, sententia, voluntas*. vt δὶς bis, δίπους bipes. Punice Mard morbus. Etrusce Funda Fromba, Hispanice ῥάβδος rabbo, pro cauda. vel duis bis, duëllum bellum, Duëllius, Bellius, vt docet Cic. in Oratore.

M in β, ὀπισομεῖν ἐπισοβεῖν, *calumniari*. τέρμινθος τερέβινθος, *Terebinthus, herba assidue virens*. Sic Latini è scamno fecerunt scabellum, n extrito, vt columna columella. Et Etrusci è cammaro gambero, vt Galli è marmore *marbre*, flammula *flambeau*.

Sic μολῶ μολίσκω, & hyperthesi μλοίσκω, μ in β cum crasi βλώσκω, *vado, accedo*. vt θορῶ θορίσκω θρώσκω, *salio, terreor*. Sic βλίττω, *mel ex fauis aufero*. fit à μέλι, quasi μελίττω, *mellitum facio*.

Æolice μύρμηξ βύρμαξ, κος, βύρμακα, ex quo fit formica. Sic μέλλω, *debeo*. βάλλω, *mitto, iacio*.

Interiici etiam solet in syncope post μ, γάμος, *nuptiæ, connubium*. γαμερὸς γαμβρὸς, *gener, sponsus*. μεσημερία μεσημβρία, *meridies*. [illegible] vel πα-

παρημέληκε παρημέμβληκε, *adest, mansit*. η in ο. ἡμάρτετες ἥμβροτες, *peccasti*. in quo est metathesis potius quã syncope. μέλομαι μεμέλομαι μέμβλομαι, *curo*. εἵμαρμαι & εἱμαρμένη, ἔμβραμαι & ἐμβραμένη, *fato decreta, fatalis*. Laconice. ἀλάχιον ἀλβάχιον, *camistri genus*. more Syracusano. ἀδης ἄβδης, *flagellum*. σίδα σίβδα, *herbæ genus*. Initio, in vno, δέω βδέω, *duo*.

Latini comburo pro conuro, βλέφαρον palpebra, pro palpera. Gallicè *chambre, nombre*, camera, numerus.

Etrusce gremium grembo, cymatilis ciambelotto, metathesi.

Hispanice hombre, sembrar, homo, seminare, n in r. Syriace Lamda, λάμβδα.

Pamphylij, vt tradit Heraclitus, β omnibus vocalibus præponunt, φάος φάβος, *lumen, lux*. ἀέλιος βαβέλιον, *Sol*. ἰσσόω ὀρβόω, *vno, communico*. inflexum quod videtur referre Æolicũ digamma. Cretenses ἡλικιώτας βαλικιώτας, *coæuus, æqualis*. & Lacones ἄξον βάξον, *frange*. ab ἄγνυμι, *frango*. ἀδιος βαδιος, *ferreus*. α in ε. Hesychius citat βεβάκος, *sedes, sella*. & δαβελος, *lampas, fax*. pro θᾶκος, δαλός.

Æolij ρ tantum præponunt β, cùm sequens syllaba habet vel κ, ῥάκος βράκος, *pannus vilis, vestis lacera*. vel δ, ῥόδον βρόδον, *rosa*. vel ζ, ῥίζα, βρίζα, *radix*. vel τ, ῥυτὴρ βρυτὴρ, *habena, frænum, flagellum quo cædebantur serui*.

Cretenses βα aliquando præponunt, σκαρίζω βασκαρίζω, *salto, turbor, bullio*. τραχηλίζω βαστραχηλίζω, addito σ, *supino, Plaut. resupino, Liui. ceruicem ferio, aperio, dirimo*.

B à Latinis sæpe vertitur in p, vt Cretice ἀβλαβες ἀβλῶπες, *Innocuus, innoxius*. βαβαὶ papæ, βόσκω pasco, πύξος buxus, κάνωβος Canopus, *ciuitas*. κύββα cuppa, βδέω pedo, βόθρος puteus. Sic à βαθὺς pateo, patens. Etrusce Pruina brina, πίθος *botte*. Pulso

Buf

Buffo, quod Galli *pouffer*. Syriace abba ἄππα, Pater.

Sic Græci e Punico Borg fecerunt Πύργον, *turrim*.

Et Latini e Sarab firupum, & Sebar fpero, Bar purus, Qelub, calappio Etrufce. Beram Lufitanice Porem.

In Ph raro, θρίαμβος triumphus, cui tamen Cicero detrahit afpirationem. βυθὸς fundum.

In u confonantem perfæpe, ὄροβος eruum, βιῶ viuo, βίος vita, βία vis, neceffitas. βούλω vel βούλομαι volo, βαίνω venio, βορὸς vorax, βορὰ deuoratio, βοὴ vox, βαδίζω vado. ζ cadit, vt ὀλολύζω vlulo. βόσκω vefcor, & εὔχομαι voueo. nam diphthongos aliquãdo in breues vocales conuerti fuo loco legas licebit.

In duobus verbis Latinis hoc obferuauit Cicero, aufero, aufugio, pro abfero, abfugio.

Sic e Punico Baccara fit vacca : baccar, vulgo vaccaro, & Beccaro, Syriace bia via.

Hoc modo è παραβολὴ, parauola & crafi parola, vt auricula orecchio. Nam Hifpani, qui multa incorruptius feruarunt, dicunt Palabra per metathefin, pro parabla. ex quo fit Parlare & *parler*. non à παραλαλεῖν, quod longe aliud eft: *eft enim nugari, & obloqui*. Quinetiam Loquacem Itali vocant parabolanum.

Videtur etiam verti in τ, βραδὺς, poëtice βαρδὺς, bardus, *tardus ingenio, ftupidus, hebes*.

ΓΆΜΜΑ, Ionice ΓΈΜΜΑ.

MALE pronunciatur à multis ante ε & ι vocales, quafi G molle, & effœminatũ, cùm femper vnum habeat fonum, qui exauditur ante alias vocales, α, ο, ω. γάλως, *foror mariti feu viri*. γόμος, *onus, pondus, ius carnium, merx*. Eodem fono γέλως, *rifus*. γείτων, *vicinus*. γύλιος, *fporta*.

Ante γ, ξ, χ fonat N, ἄγγελος angelos, λύγξ lynx, λόγχη lonche, hafta. Sic ante κ, fed ipfum ...

φάγκα, *apparui*. ἄγκυλος, *aduncus, & apud poëtas rotundus*.

Barbara hoc semper non seruant, Ἀγγαῖος Aggæos, non Angæos, *Aggæus*.

Β Attice vertitur in γ, βλήχων γλήχων, *Pulegium herbæ genus quod in brumali die in carnariis floreſcit.* Sic βλέφαρα γλέφαρα, *palpebræ*. contra Bœoti γυναῖκες βανῆκες, *mulieres*.

Etruſce Rubus rogo, Rubo gufo. Punice Rabaz, ragazo. Rabies, Gallicè *rage*. Sic π in γ, πργαρεὼν γαργαρεὼν, *gurgulio, guttur*.

Δ in γ, κεγνὸν pro κεδνὸν, *verum bonum, placidum, idoneum*.

Sic Etruſci Modium moggio, ποδεῖον poggio, *ſacculus laneus, udo*. Meridies merigge, Mandere mangiare, Diurnum giorno, Teſtudo teſtuggine. Syriace Budia bugia. Viridarium, Hiſpan. vergel, vltimo r in l.

Etiam Attice κ in γ, κναφεῖον γναφεῖον, *fullonis taberna*. κνάφαλλον γνάφαλλον, *tomentum, floccus*. vt Latine κυβερνῶ guberno, πλὰξ κὸς plaga, κωβιὸς gobio, μυκῶμαι mugio, κράβατος grabatum, τριάκοντα triginta, ἑξήκοντα ſexaginta, κόμμι gummi, ῥείκη frigus.

Etruſce καμπὴ gamba, *flexura, curuamen*. κόλπος golfo, Crepido greppo, κρύπτη, crypta, *cauerna ſubterranea fornicata, locus abditus*. grotta, Bicongius bigoncio, Deliquare dileguare. Sic à vermiculo, quo ſericum inficitur, vermiglio. Etruſce Gabella à Punico cabala, κάτις, Homerice ἴκτις, gatto, *viuerra*. κώλυψ, πος galoppa, *talus aſtragalus*. è Leqet Punico legit, collegit.

Contra γ in κ ἀμόργη amurca, *id eſt oliuæ recrementum*. Γαΐος Caïus, quæ per C pronunciantur Latine. γωρυτὸς corytus, *theca, pharetra*. μίσγω miſceo, γλάνις clanius, *piſcis genus*. εἴργω vel ἔργω arceo, γόγγρος congrus, *piſcis*.

E Punicis Gemal κάμηλος camelus, Gorab κόραξ

cor

coruo. corbo Etrusce, Gane cano, Gare curro. Syriace, Fag ficus, Garaba Etrusce caraffa.

Attice etiam λ in γ, *μόλις μόγις, vix tandem, difficile, ægre.* vt ad *μογὸς, labore* referatur. Grammatici Latini Magis à *μᾶλλον* hac ratione ducunt. Etrusci hoc modo Lilium giglio. Hispanice Ahenus ageno, Mulier muger. contra *σιγάω* sileo.

Abundat, *γλάμων, lippus, qui vitiatus est oculis.* à *λήμη, lippitudo, humor in oculis concretus. γνόφος, nubes, caligo.* à *νέφος, nubilum, aer condensus.* [illegible] & [illegible]. Il. λ. ab [illegible]. & [illegible], *[illegible]. ἀγνοέω, ignoro.* ab α & *νοέω, nosco.* [illegible] *sumpsit.* Dorice, & prosthesi [illegible] vt Il. [illegible] *ἰμάσθλην, accepit autem [illegible].* Latine, Natus gnatus, Nauus gnauus. Vare guari Punice, Etrusce Ire gire. Ranunculus *grenouille* Gallicè. Sic è Lesan Punico *γλῶσσα, lingua. ῥαικὸς γραικὸς, Græcus. μαγγανα* magagna, *machina.* Douen Punice dogana.

Tollitur, *γαῖα αἶα, terra, puluis, terrarum orbis.* vt *γάλα ἄλα*, lac. *γυρινὸς ὐρινὸς*, rana, ν in α, vt *κύων κύανος*, canis, *γιγνώσκω* nosco. Hispanice Germanus hermano.

In medio, *ἐγὼ*, Bœotice *ἰὼ*, & *ἰὼν*, ego, Etrusce io, Hisp. yó. vt Magis, Lusitanice maïs, Hisp. mas, Gall. *mais*, pro Sed, vt illud, *Non equidem inuideo, miror magis*, sed miror. alia sunt innumerabilia, quæ deperdunt G.

ΔΕ'ΛΤΑ.

Β Æolice in δ, *ὀβολὸς ὀδελὸς, obolus, sexta pars drachmæ.*

Dorice γ in δ, *γνόφος δνόφος, caligo. γῆ δᾶ, terra. οὐ δᾶν*, i. *οὐ μὰ τὴν γῆν, non per terram. φεῦ γᾶ, φεῦ δᾶ, heu terra. ἀλλὰ δᾶ*, hoc est *ἀλλὰ νὴ τὴν γῆν, imo, sane per terram. γέφυρα δέφυρα, pons, [illegible] exitus.* Sic fortè *γλυκὺς* dulcis, quasi gulcis. vt Iungere, *ioindre* Gallicè.

Ζ in δ, *Ζεὺς Δεὺς, Iupiter.* ex quo *Διὸς, Iouis.* vel à *Δὶς*

κνίζα, *vrtica.* κνίδη, Attice. ζορκὰς δορκὰς, *caprea.* ῥέζω ἔρδω, pro ἔρζω, *sacrifico.* μερίζω ἀμέρδω, *diuido in partes.* quasi ἀμέρζω, *primo portione.* μέζεα μήδεα, *pudenda.*

Lacedemonij & Bœoti in duplex δδ, μᾶζα μᾶδδα, *polenta, massa hordeacea.* χρήζω χρήδδω, *Indigeo.* γυμνάζομαι γυμνάδδομαι, *laboro, me exerceo.* sic χάζω, cedo.

Sic veteres Medentius pro Mezentius.

Dorienses σ in δ, ἴσμεν ἴδμεν, *scimus.* κεκασμένος Hom. κεκαδμένος Pindarus, *instructus.*

Θ in δ, ἔθελω ἔλδω metathesi, *volo, statuo.* γηθεται γάδεται, *lætor.* & τῆτες τῆδες, *hoc anno.*

Sic θεὸς Deus, γηθέω, Dor. γαθέω gaudeo, πέρθω perdo, ἔνθεν inde.

Abundat nonnunquam, ὕω, *pluo.* ὕδωρ, *pluuia.* πίω, *bibo.* πίδαξ, *fons.* ἐχθοδοπῶ, *sum inimicus.* ex ἔχθος, *odium.* & ὄψ, *vox, visus, & pectus.* ἀνέρες ἄνδρες, *viri.*

Sic Latinè Redeo, redhibeo, Induperator. Prosum, prodest. Galli Tener, *tendre.* Cineres *cendres.*

Sic τείνω τενδω Æolice, tendo, μυελὸς medulla, Hispani denuò detrahunt, meollo.

Poëtice geminatur ob metrum, ἔδεισε ἔδδεισε, *timuit.* ἀδεὲς ἀδδεὲς, *audax, intrepidum.* ἄδην ἄδδην, *satis, abunde.* ἀδηφάγος ἀδδηφάγος, *vorax.* περίδδεισαν, *timuerunt nimis.* Ιλ. λ. ἐριδδῆσαι, *contendere.* ψ. ἀδδηκότες, pro ἀηδηκότες, syncope & diplasiasmo, *inuiti, pertæsi.* Sic Lucret. Redducit.

Ionice & Æolice tollitur aliquando, δ ἰνδὸς αἰνὸς, ε in α. *grauis, vehemens.*

Ob metrum cadit, μόλιβδος μόλιβος, *plumbum.* Syriace Cadd, κάδδος cadus. Sic è Gelida Syriaco gelu, vel gelida σεμίδαλις simila.

Latine δ in l, Ὀδυσσεὺς Æol. Ὀλυσσεὺς Vlysses, vt δίσκος λίσκος, *discus missile ferri. corpus solis, lapis grauis qui ad metam iaciebatur.* Πολυδεύκης Pollux, quasi Poldux. δ ante u, leuir pro deuir. δάκρυον lachryma.

Hisp.

Hisp. Cauda cola. τρίπους τρίποδος, trespolo Etrusce, addito s, *tripus*. Cicada cicala.

In t, ἔνδον intus, σπυρὶς σπυρίδος, sporta pro sporda, vt Cedite cette, apud Plautum. Pes pedis, dim. petiolus. & Etrusce Nitidus netto. τάπης τάπητος, ὁ τάπις δος, *tapes, tis.* ὕδερος, vterus. Sic veteres scribebant Alexanter, Cassantra.

Sic Græce e Punico Qedra faciunt χύτρα, *olla.* ex Oden οὖς ὠτός, *auris.* e De τε, Hade ὧδε, Hadi *αὕτη, hic, & hæc.*

Syriace & Persice Ardab ἀρτάβη, mẽsuræ genus.

Videtur etiam verti in n, λακίδες laciniæ.

Ε ΨΙΛΟΝ, veteres aliquando scribebant ΕΙ.

GRAMMATICI recentiores vocant ε ψιλὸν, e tenue, quòd raptim pronuncietur: vt η e longum, tardius.

Quod quoniam è sola loquendi consuetudine demonstrari potest e linguæ Etruscæ vsu docere possum. In ea multa sunt vocabula, quæ vno pronunciandi huius literę discrimine dissimilem habent significationem. E itaque in his exauditur, Capello, Veglio, capillus, vigilo. in his η, Capello, Veglio, pileus, senex. Quomodo credibile & consentaneum est fecisse Græcos in ἔρως, *amor.* ἥρως, *heros.* ἕδος, *sedes.* ἧδος, *voluptas.* βέλος, *telum.* βηλὸς, *cælum, limen.* aliisque generis eiusdem. Terentianus de ε hoc est ε, & e, vel η item de ο ο, ο ω, sic scribit:

Igitur sonitum reddere cum voles minori,
Retrorsus adactam modice teneto linguam,
Rictu neque magno sat erit patere labra.
At longior alto tragicum sub oris antro
Molitur rotundis acuit sonum labellis.

Minor est ε, ο. longior η, ω.

Sic Latinos non eodem modo pronunciasse putandum est, tempus, tempus. solum, solum.

Iones vertunt aliquando α in ε, τέσσαρα τέσσερα,

qua

quatuor. τεσσαράκοντα, τεσσερήκοντα, *quadraginta.* κέρα. κέρεα. *cornua, decus remuneratio.* γέρας γέρεα. ἄρσην ἔρσην, *mas.* εἶτα εἶτεν. *postea, adhuc, an verò?* ἔπειτα ἔπειτεν Megarice. *iam verò inde.* ἕνεκα εἵνεκεν, *causâ, propter.* huc referatur ἀκέων ἀκέοι, *muti, taciti.* Attice ὕαλος ὕελος, *vitrum.*

Æolij itidem, κράτος κρέτος, *robur, vis, potentia.* γαλήνη γελάνα, *tranquillitas, serenitas.* qui in prima plural. pass. etiam addunt σ, λεγόμεθα λεγόμεσθα, *dicimur.* φερόμεθα φερόμεσθα, *ferimur.* Sic ἀεὶ αἰὲς *semper, aliquando*.

Vt Latini τάλαντον talentum. Et in compos. Mando commendo. παλλακὴ, vel παλλακὶς, pellex. πάλλω, vel πάλλω, pello. καμάρα camera, ἄντα ante, ἄντα σέθεν, Homer. *coram te.*

Sic Græci è Punico Zauag ζεύγω. *iungo, necto.* & Zaug ζεῦγος, *iugum vehiculum rheda.* Latini Radd reddo, Tall tellus. Syriace Laui, & Laita λέων leo. κάρα Hispanice cara, Etrusce cera. παλαίω Hispanice peleo, pugno, *palæstra certo luctor.*

Iones, sed perraro, α in ε, νικάω νικέω, *vinco.* ἥσσονες ἕσσονες, *inferiores.* vt Æolice τέθνηκας τεθνέκας, *interiisti.* ἀδικῆσαι ἀδικέσαι, per σ. *iniuste opprimere.* ἄρης ἄρες, *Mars.* ἀρήϊος ἀρεῖος, *Martius, bellicosus.*

Quod poëtæ interdum faciunt propter metrũ, ξηρὸς ξερὸς, *siccus, aridus, mancus, durus.* ἀθύμω ἀθελῶ, *bonis abundo, lætor.* νοσηρὸς νοσερὸς, *insalubris.* ἀσινθὴς ἀσκεθὴς, *Sanus, illæsus.* θελημὸς θελεμὸς, *volens, facundus, quietus.* φηραὶ, φεραὶ, *Vrbs in Thessalia.*

Sic Latini è κρηπὶς, ῖδος, faciunt crepida, & crepido. μήδω medeor, remediú. huc pertinet μετέωρος, quod fit à μετήορος poëtarum voce, *sublimis, elatus tumidus.*

Qui etiam ει diphthongum in duo εε resoluunt, εἴργω ἐέργω, *veto, arceo.* εἷστο ἕεστο, *indutus erat.* εἷσατο ἑέσατο, *induiti.* εἷρτο ἔερτο, *nexus erat.* Οδ. ο. ab εἴρω, *necto.* pro ἔερτο. ῥεῖθρον ῥέεθρον, *fluentum, alueus.*

Æolij nonnunquam ο mutant in ε, ὀδόντες ἔδοντες dentes, ὀδύνη ἐδύνα, *dolor, cruciatus*. βροντὴ βρεντὰ, *tonitru, strepitus*. πρὸς σε πέρσε, Hesychius πέρσε, *ad te*.

Vt γόνυ genu, πούς πόδος, pes pedis. ῥιγόω rigeo, προτορέω vel προτορέομαι propero, στήμων στήμονος, stamé. Dorice ἀπόλλων ἀπέλλων, *Apollo*. ἀνδροφόνος ἀνδρεφόνος, *homicida*. ἀλοτρίβανος ἀλετρίβανος, *pistillum sali terendo aptum*. Veteres Latini Vortices, vorsus: nunc vertices, versus. Bonus bene, pro bone.

E initio abundat poëtice, ἔης Iλ. π. pro ἧς, *misisti*. ἥνδανε ἑήνδανε, *placuit, placebat*. ἔλπων ἐέλπων, *sperans*. εἴκοσι ἐείκοσι, *viginti*. εἶπε ἔειπε, *dicito*. ὡς ἕως, *ut*. & cum ι, εἴως γ' ὑπερπλώσαιτο, *perpenderetur*. Οδ. ζ. ἔλδομαι ἐέλδομαι, *cupio, curo*. εἴλεον ἐείλεον, *in angustũ cogebam*. ἐώργει ἐεώργει, *fecerat*. Οδ. ξ. ἕδνα ἐέδνα, *munera sponsalia*. ἔρση ἐέρση, *ros*. ἴση ἐΐση, *æqualis*. ἕλσαι, *trahere*. ab ἔλω, *traho*. Æolice, ἐέλσαι Iλ. φ. *trahere*.

Æolij δζάπεδον ἐδάπεδον, *solum, fundamentum*. hoc Hispanis & Gallis familiare Spiritus espiritu. Spero espero, στέγη *estage, contignatio*.

Iidem etiam ex ει, extrito ι, sequentem gemināt, κείρω κέῤῥω, *tondeo, rado, meto*. δείρω δέῤῥω, *Detraho*. χεῖρες χέῤῥες, *manus*. χείρων χέῤῥων, *deterior*. ἀγείρω ἀγέῤῥω, *cogo glomero*. φθείρω φθέῤῥω, *vexo, vasto*. & ἔῤῥω. semper cũ tenui. εἵματα ἔμματα, *vestes*. ὠτειλὴ ὀτέλλα cum ο. *vulnus*. κτεῖναι κτένναι, *occidere*. ἐγείνατο ἐγέννατο, *genuit*.

Ionice interiicitur in genitiuis primę & secũdæ parisy. ποιητῶν ποιητέων, μουσῶν μουσέων, *poetarũ, Musarũ*.

Aliquando in quinta, χειρέων, *manuum*. εἰδέων, *formarum*. σκελέων, *crurum*. Hippoc. κληδὼν κληηδὼν, *diuinatio, fama, sors*. ποσειδῶν ποσειδέων, *Neptunus*.

Sic κενὸς κεινεὸς, *vacuus*. ἀδελφεὸς ἀδελφειὸς, *frater germanus*. μνᾶς μνέας, *mna centũ drachmæ*. διπλῆ διπλέη, *duplex*. Herod. & ὁρῶ ὁρέω, *video*. χρώμενος χρεώμενος, *utens*. πειρώμενος πειρεώμενος, *tentans*. ἐκτῶντο ἐκτέωντο, *acquirebant, possidebant*.

Hoc

Hoc poëtæ faciunt ob metrum, [illegible]. μεμνέωτο, *recordatus est.* θεειώσω, *sulphure purgabo. Deo sacrificabo.* ἐρεείνειν, *interrogare.* ἐξερέηται, *quærat.* ἰοχέαιρα, *sagittis gaudens.* ὠεον, *ouum.* βλήεται, *percussus sit.* Od. ρ. τιν τεῖν, *tibi.* ἐτελείετο, *fiebat.* [illegible], *segnis.* Il. δ. παρεστήκετον, *adstabant.* ἀδρηστίνης, *Adrastine.* τείχεος, *parietis.* Aratus, pro τείχεος Dorice. Nicander τεῶν pro τῶν Ionice, id est ὧν mascul. *quorum.* quod Grammatici non probant.

Iidem aorista & futura inflexa addito ε, grauitona faciunt, τυπῶ τυπέω, [illegible], *verberabo.* τυφθῶ τυφθέω, [illegible], *vapulauero.* θῶ θέω, [illegible], *posuero.* βῶ βέω, *iuero.* στῶ στέω, *stetero.* quibus sæpe adiungunt ι, θείω, στείω, βείω. θανεῖν θανέειν, *mori.* ἰδεῖν ἰδέειν, *videri.* κτανεῖσθαι κτανέεσθαι, *interficere.* τυποῦμαι τυπέομαι, *verberabo & verberabor.*

Latine κιγκλὶς cancelli. Iua Hebraice, aueo. Punice Albarda, alebarda Etrusce.

Contra in deriuatis aliquando deperit, προσειώπιον προσώπιον, *ante faciem.* ἐστάκω στάκω, [illegible]. ἐσκορακίζειν σκορακίζειν, *vitupero, proiicio, quasi ad coruos eiicio, exinanio.* ἐς κέαρ βαλέειν σκεαρβαλέειν, *in cor mittere.* ἐνέρτερος νέρτερος, *inferior, demissior.* ἔνερθε νέρθεν, *infra, intra.* ἐγρηγορεῖν γρηγορεῖν, *vigilare.* ἐχθὲς χθὲς, *heri.* ἐκεῖνος κεῖνος, *ille.* ἐκεῖσε κεῖσε, *illuc.* ἐθέλω θέλω, *volo.* ἑορτὴ ὀρτὴ Ionice, *festum, celebritas.* Latine ἐρίζω rixor, ἐρεύγω ructo. Etrusce Exclamatio schiamazzo, Ecclesia chiesa, Externus strano, Exemplum pro pœna, scempio. [illegible], *putidus, fetus.* ἐρεύθω, *rigo.* ἐρυθρὸς, *ruber, puniceus.* ἐλεύθω, *venio.* ἔλευσις, *aduentus.* τεύχω, *facio.* τέτυγμαι, *factus sum.* εὔτυκτος, *facilis facta.* [illegible]. νεύω νεύστάζω, *quatio, annuo.* νυστάζω, *dormito, nicto.* γλεῦκος, *mustum.* γλυκὺς, *dulcis.* κεύθω, *tego, occulto.* κύστις, *vesica.* κευθμὸς, *caverna.* ἄκυθος, *sterilis.* πεύθω, *audio.* πέπυσμαι πύστις, *rumor, fama.* ἄπυστος, *obscurus, cuius nulla est fama.* σεύω, *fugo, cieo.* ἔσσυμαι, *fugitiuus sum.* φεύγω, *fugio.*

πεφυ

πτωχεύετ@, Οδ. α. εἴρω, nuncio. ἶρ@, nuncius. ἶρις, Iris. & gemmæ nomen. εἴδω, scio. ἰδέα, Idea, originalis. λείπω, linquo, tributum soluo. λιμός, fames. χείρ, manus. χειράδες, & χειράγρα, cicatrices pedum, & morbus articularis. nam primam corripit Horatius. στείχω στίχω, accedo. πείθω πίθω, suadeo. φείδω φίδω, parco, libero, seruo. Sic ὀρείχαλκ@, Latini poëtæ orichalcum.

Poëticè metri causa ἐγένετο ἔγεντο, fuit. ἔπελε ἔπλε, erat. Il. μ. ἐπέλετο ἔπλετο, περιπελομένους περιπλομένους, vincēs. πελάτις, cliēs mercenari⁹. πλάτις, vicina, uxor. ἐκαλέο ἔκλεο, vocabaris. ἐπέλοντο ἔπλοντο, essent. à πέλημι. προσεπέλαζε προσέπλαζε, admouit. κεκέραμαι κέκραμαι, mixtus sum. ἐνενήκοντα ἐννήκοντα, nonaginta. λύετο λῦτο ἀντὶ Theocritus, expediebatur. ἐρύετο ἔρυτο, liberabat. τιμήεντα τιμῆντα, honoratum. λαέρτι@ λάρτιος, Laertius. ἰδέμεναι Doricè ἴδμεναι, ἰδέμεναι ἴδμεναι, scire. ἰέμεν ἴμεν, ire. κλέεα κλέα, laudes. σπέεα σπέα, speluncæ. δυσκλέεα δυσκλέα, ignobilem. σπέεσι σπέσι. στήθεσι pro στηθέεσι, pectoribus. φέρετε φέρτε Ionice, ferte.

Huc referatur ταχέα τάχα, cito. σαφέα σάφα, manifestè. ὠκέα ὦκα, celeriter. ἐρινεός ἐρινός, caprificus, ficus syluestris.

Latinè ὠλένη vlna. Sic è φυτεύω, planto, sero, gigno, molior, fit id verbum, quod dum agit Horatius, non metuit ne vir rure recurrat. & νεύω nuo ex quo annuo, renuo. Syriacè Pelac πλάξ plaga, φεύγω fugio, πεύθω puto.

In fine aliquando ob metrum tollitur, ἔλοεε λόε, lauabat. Οδ. κ. προσενήχεε προσένηχε, adstrepebat. Theoc. Id. 25. ab ἠχέω ὦ, resono clango, tinnio, sono. vt illa Latina, dic, duc, fac, fer, & Inger mi calices amariores. Catull.

E Latinè aliquādo in u breue, ἔποψ, π@, vpupa. καταπέλτης catapulta, σκόπελ@ scopulus. Βρεντήσιον Brundusium. κλέω, pro κλείω, celebro, decanto. ex quo κλέομαι, clueo, μήτιτε κλέομαι καὶ κέρδεσιν, consilio &

prudentia eluo. ἕλκος, Æol. ἔλκος vlcus. σεός, τεός Dor. tuus, ἑός suus. τύνδω tundo.

In longum raro, εἷς ἑνός vnus, ἕν ἑνός vnum, ἔθω vtor, ἔθος vsus.

In e breue sæpissime, νέμος nemus, νέω neo, τρέμω tremo.

ΖΗ͂ΤΑ.

Hanc literam, vt docet Quintilianus, in suis verbis Latini ignorant.

Æolij aliquando mutant δι in ζ. διαβάλλειν ζαβάλλειν, *criminor, accuso, calumnior, inuisum & suspectum reddo.* διὰ νυκτὸς ζανυκτός, *noctu.* Poetice ἀζηχές ex ἀδιεχές, id est, ἀδιαλείπτως, *nullo interuallo assidue, iugiter.* quidam ζάβολος è διάβολος, *calumniator.*

Etrusci hoc imitantur, Mediũ mezo, Hordeum orzo, Rudis rozo, Viridarium verzieri, Frondosus frõzuto. Hispanice, Gaudiũ gozo, Gaudere gozar.

Iidem Æolij hanc literam sæpe resoluunt in δσ. Ζεύς Δσεύς, *Iupiter.* μελίζειν μελίδσειν, *dulce sonare, modulari.* vt Dorienses in σδ, μελίσδειν, συρίσδειν, *fistula canere, siue Syrum agere.*

Tarentini, qui sunt in magna Græcia, duplex σσ in ζ, in verbis, πλάσσω πλάζω, *compono, plasmo, formo.* ἀνάσσω ἀνάζω, *impero.* νίπτω, Æolice νίσσω, secundum Tarentinos νίζω, *lauo, frango, onero, tergo, purgo, eluo.*

Sapphirus Etrusce zaffiro.

Additur in quorundam verborum sextæ deriuatione, ἑρπύω ἑρπύζω, *serpo, gradior.* μύω μύζω, *claudo, occulto, conniueo, constringo, sugo.* τρύω, *tero, corrumpo, vexo.* τρύζω, *strido, gemo.* κνύω κνύζω, *prurio, rado, ferio.*

Latini, qui ζ non habent, in I consonantem aliquando conuertunt, ζεύγω iugo, ζεῦγος iugum, μεῖζον maius, forsitan & κνυζῶ, *deturpo.* ex quo κνυζῶμαι, gannio, υ in α. Quæ Longobardi suæ origini restituunt, zonzo mazor, zogo. Etrusci cum g pronũciant giungo, maggiore, giogo. vt forte λύζω, quod

est singultio, lugeo. Sunt enim inter se cognata, vt illud indicat, *Oraq. singultu concutiente sonant*, de lugente Cupidine. Et Aristoph. οἰμώζει, καὶ δακρύει, *singultit & lachrymatur.*

In S, ζύθος Sythus, ζάκυνθος Saguntũ, Priscianus.

Η Τ Α.

Est E longum, cuius sonus in ouium balatu sentitur, vt Cratinus & Varro tradiderunt.

Hac litera Græci veteres vsi non sunt, sed ε, quę ambarum vim retinebat, vt Latinis E.

Η & ω, vt ab ε & ο differrent, inuenisse ferunt Simonidem.

Iones α passim vertunt in η, præsertim in fœmininis secũdæ parisyl. σοφίη, *sapientia*. μανίη, *insania*. ἡμέρη, *dies*. ἱστορίη, *historia*. ἀληθείη, *veritas*. Αἰνείας Αἰνείης, *Æneas*. Ἑρμείας Ἑρμείης, *Mercurius*.

Et in medio, cùm α est productum, πρῆξις, *actio*. πρῆγμα, *res, opus, factum*. πεπρηχέναι, *agere, rem gerere, moliri, contendere*. ἀκρῆτος, *purus, simplex*. διήκονος, *minister*. τρηχὺς, *Asper, durus*. ἐκδιδρήσκω, *clam fugio*. διπλήσιος, *duplex*. θώρηξ, *pectus*. ῥηΐδιον, à ῥᾴδιον, *facile*. τιτῆνες, *Titanes*.

Ἐπικρῆσαι Οδ. η. pro ἐπικεράσαι, *admiscere*. Sic τέτρηχα & τέτρηγα, à τέταραχα & τέταραγα, *turbaui, confudi*. Sic κέκληγα à κλάζω, *resono, frango, flecto*. Syriace Lischa λέσχη, *confabulatio, conciliabulum*.

Fit Ionicè ex εα, ἔαρ ἦρ, ἔαρος ἦρος, *ver, veris*. φρέαρ, φρέατος φρητός, *puteus*.

Dorienses, κέαρ κῆρ, *cor, animus*. κρέας κρῆς, *caro*. vt Latinè Deago dego. Qui etiam α è crasi factum vertunt in η, καὶ ἐγὼ κἀγὼ Attice, κἠγὼν, *& ego*. καὶ ἐκ, κἀκ κἠκ, *& ex*. τὰ ἐμὰ, τἀμὰ τἠμά· *mea*. καὶ ἂν, κἂν κἢν, *etsi*. καὶ ἔφη, κἄφη κἦφα, *& ait*.

In secunda quidem contractorum pro α perpetuo ponunt η, ὁρᾷς ὁρῇς, *vides*. ὁρᾷ ὁρῇ, *videt*. ὅρα ὅρη, *vide*. βοᾶν βοῆν, *clamare*. σκιρτᾶν σκιρτῆν, *saltare, lasciuire*.

Quod Attici in quatuor verbis sunt secuti, ζῶ ζῇς ζῇ, *viuo,is,viuit.* πεινῶ, πεινῇς, ῇ, *esurio,is,it.* διψῶ, ῇς, ῇ, *sitio,is,it.* χρῶμαι χρῇ, χρῆται, χρῆσθαι, *uti.*

Huc pertinet Homericus ille imperatiuus, τῆ, cape, sume. a τάω τῶ· τάε τῆ. τῆ Κύκλωψ, *sume Cyclops.* πίε οἶνον, ***bibe vinum.***

Duo εε in η, δεῖ ἔτεα δὴ ἔπειτα. *tum verò.* νῦν δ᾽ ἐλεεῖον, νῦν δ᾽ ἐλεεῖν. alij a δὴ, eliso ε sequente, *id est, nunc autem δὴ ε.*

Bœoti αι in plur. pass. in η, λεγόμεθαι λεγόμεθη *quæ dicuntur.* ποιέμεθαι ποιέμεθη, *quæ fiunt.* Eustathius. Sic ἀχαιὸς ἀχηὸς, *Achiuus.* παλαιὸς παληὸς, *vetus, senex.* ἀρχαῖος ἀρχῆος, *idem: & etiam fatuus, stultus, ineptus.*

Æolice, ᾶ in η, Ὀρφεὺς Ὄρφης, Ὀρφεῦ Ὄρφη, *Orpheus.* Ἀχιλλεὺς Ἀχίλλης, Ἀχιλλεῦ Ἀχίλλη, vt Latini, Achilles, ô Achille.

In communi compositione multa vertunt α in η. ἄγω, *duco, ago, firo, perfiro, adduco.* στρατηγὸς, *Imperator, dux belli, prætor.* στρατήγημα, *Stratagema astutia, calliditas imperatoria.* περιήγημα, *circunductio.* περιηγὴς, *rotundus, circularis.* κυνηγέω, *venor.* κυνηγεσία, *venatio.* dicitur tamen, λοχαγὸς, *præfectus agminis.* οὐραγὸς, *extremi agminis ductor.* quod a Doriensibus manasse videtur. ἀκούω, *audio, censeo, pareo.* ἀνήκοος *ignarus, qui non audit.* ἐπήκοος, *propitius, audibilis.* ὑπήκοος, *attentus.* φιλήκοος, *cui scientias audiendi innata cupiditas.* ἀγείρω, *congrego.* ὁμηγερὴς, *congregatus.* νεφεληγερέτης, *coactor nubium, excitator.* ἀγορεύω, *loquor, nuncio.* vel ἀγορὰ, *nundinæ, mercatus, platea.* δημηγορῶ, *concionor ad populũ.* κακηγορεῖν, *maledicere, vituperare.* πανήγυρις, *ludi publici, celebritas.* συνήγορος, *Patronus, aduocatus.* ἀρύω, *traho, haurio, imbuo.* ἐτήρυσις, *cochlear, rudicula.* ἀνὴρ, *vir, homo.* ἀγήνωρ, *superbus, magnanimus.* ἀντήνωρ, *Antenor, aduersator.* μεγήνωρ, Dor. μεγάνωρ, *magnificus.* vt κυναγέω, & alia. ἀκέομαι, *curo, sano, reparo.* ἀνήκεστος, *deploratus, incurabilis.* ἀμέλγω, *mulgeo eliceo.* ἱππημολγὸς,

qui

qui vescitur lacte equino. ἀνύω, *perficio, expedio, perago.* ἀνήνυστος, *irritus, inutilis.* ἄνεμος, *ventus.* ἐπήνεμος, *vento expositus.* εὐήνεμος, *qui ventos habet secundos.* ἠνεμόεις, *altus, ventosus.* tamen ἀνεμώλιος, *ventosus, futilis.* ἀλέγω, *curo, curam habeo, fugio.* δυσηλεγής, *grauis, molestus.* ἀρόω, *aro.* ἀνήροτος, *incultus.* ἀμείβω, *retribuo, rependo, recedo, prætereo, ulciscor, alterno, muto, commuto.* ἐπημοιβός, *mutatorius.* ἀτημοιβός, *contrarius.* ἄφενος, *opes, facultates, reditus vnius anni.* εὐηφενής, *diues, opulentus.* ἀλείφω, *lino, inficio, exerceo, incito.* ὑπηλιφής, *subunctus, perunctus.* ἀνήλιφος, *inunctus, non vnctus.* ab ἄγνυμι, *frango.* dicitur ναυηγῶ & ναυαγῶ, *naufragium facio.*

Huc spectant, ἄμαθος, *arena, puluis.* ἠμαθόεις, *arenosus.* ἀγείρω ἠγερέθω, *cogo, glomero, congrego.* ἀείρω ἠερέθω, *erigo, tollo, surgo, porto.* Sic Aristot. ab ἔθος, *mos, consuetudo.* ducit ἦθος, *domicilium, natale solum.*

Sic Græci è Syriaco Caroz fecerunt κῆρυξ, *fecialis, caduceator, præco, legatus, buccinator.* Et Latini è Punico Dia dies.

Æolij in prima contractorum vertunt ε in η, ἀδικέω ἀδικήω, *inique opprimo, violo, offendo.* ποθέω ποθήω, *desidero, cupio.* καλέω καλήω, *voco, inuito, imploro.* (& Cypriorum more καλήζω) ex quo καλλῶ, & poëtice καλήμεναι. Sic è κεκάλεκα fit κέκληκα, *vocaui, citaui, nominatim appellaui.*

Quod Iones faciũt in ει diph. κλείω κληΐω, *laudo, memoro, obsideo, claudo.* κλεὶς κληϊδὸς, *clauis.* κληὶς κληΐδος, *transtrum.* ἀγγεῖον ἀγγήϊον, *saccus, marsupium, vas fictile.* ἀληθηΐη, *veritas.* βασιληΐα, *regia, & regnũ.* ξεινήϊον, *hospiti datum xenium.* ἱρήϊον, *templum, hostia.* πηλείδης πηληΐδης, & poëtice πηληϊάδης, *Pelei filius, Pelides.*

Dorienses ει in η, κεῖνος τῆνος, *ille.* μείων μήων, *minor.* πλείων πλήων, *maior, diuturnior, longior.* λύκειος λύκηος, *Lyceus: Epythet. Apoll.* πειρίθοος πηρίθοος, *Perithous.* ὄρειος ὄρηος, *syluestris, montosus.* φέρειν φέρην, *ferre.*

Quod magis videtur Æoliorum esse, vt μαθεῖν

μαθῆν, didicisse, intellexisse, comperisse. ἐλθῆν, venisse. λαβῆν, accepisse. κυθέρεια κυθήρηα, Latinè Cytherea. *ἀειδὼν ἀηδών, Luscinia, Aedon, philomela auis.* quod commune est. Cretenses *χεῖρες χῆρες, manus. ἀλεξάνδρεια,* Alexandrea supplex, Horatius.

Poëtæ sæpe metri necessitate ε mutant in η, *τιθέμενος, ponens. τιθήμενος.* Ιλ.κ. & *τιθήμεναι, ponentes.* ψ. *σπέεσι σπήεσι, speluncis.* Οδ.ι. *ἔω ἤω, erat.* ω. *μακεδόνες μακηδόνες, Macedones.* Callim. *ἀετός, αἰετός, & αἰητός, aquila.* Aratus. Ionice *θεάομαι θηέομαι, ἐθεῶντο θηεῦντο, ἐθεήσαντο, θηήσαντο, video, videbant, viderunt.*

In deriuatione & compositione multa vertunt ε in η, *ἐλάω, agito, impello, vexo, insequor. τροχήλατος, curru agitatus. χρυσήλατος, aureus, ex auro ductus. χαλκήλατος,* & poëtice *χαλκέλατος, æneus, ex ære ductus. κυνηλατέω, venor. ἱππήλατος, equitabilis. ἐλεύθω, venio. νεήλυδες, aduena. προσήλυθος, proselytus, aduena. ὁμηγυρὶς, congregatio. ἐρατὸς, amabilis. πολυήρατος, valde amabilis. νικήρατος, Niceratus. ἐρέτης, remex. ὑπηρέτης, carnifex. ὑπηρετῶ, ministro, seruio. ἐρετμὸς, remus. ἐπήρετμος, remo actus. φιλήρετμος, amator rei nauticæ. ἔτος, annus. ἦνις, iuuenca. ὁ ἐνιαύσιος, anniculus. ἐρέφω, orno, tego, corono. ἐπηρεφὴς, coopertus.* at *ὑψερεφὲς μέγα δῶμα, alta domus,* ob metrum. *ἐρίζω, litigo, certo. ἀμφήριστος, controuersus.*

Ι Æolice in η, *ψιμύθιον ψημύθιον, cerusa. κικίω κηκίω, salto, emergo.* Etym.

Ο in η in deriuatione, *θύον, arbor odorifera, sacrificium. θυήεις, ara. κότος, ira. κοτήεις, iratus. γυῖον, membrum. ἀμφιγυήεις, claudus vtroque pede.*

Quomodo mutetur in compositione, dicetur infra in O micro.

Η initio aliquando abundat, *βαιὸν ἠβαιὸν, paululum. μύω ἠμύω, claudo, nuto. εἴρω ἠείρω, necto. ἴσαν ἤισαν, ibant.* aliqui addunt *ἤισαν, intelligebant.* pro *ἴσαν, ᾔδεσαν, ἠπιστάμην, sciebam.* ab *ἴσημι, cognosco.*

In medio, *ἐπιβάλλω, tendo, peruenio. ἐπήβολος, ὁ*

ὄπτυ

ἐπιτυχής, *voti compos.* κατηβολέων, *animam agens.* Nicander, ὁ ἐν καταβολῇ ὤν, ὁ λειποθυμῶν, *animo delinquẽs.* ἐπηέταιος ab ἐπὶ ἔτος, *annuus.* κίχλαι κίχηλαι, *turdi.* Epicharmus. Sic πολιήτης, *ciuis.* εὐηγενής, *felix, generoſus.* βίη ἡρακληείη, *vis Herculea.* ἰφικληείη, *Iphyclis.* παγασὶς παγασητὶς, *Pegaſeus.* ποταμὶς ποταμηὶς, *fluuiatilis.* ἄισυλος ἀήσυλος ſublato iota, *impius, iniuſtus, malus, infandus.* φανῇ φανήῃ, *appareat.*

Communiter in illis quatuor præteritis, quæ veteres vocant ἡμαρτημένους παρῳχημένους, *vitioſa præterita.* τέτμηκα, *ſecui.* μεμένηκα, *manſi.* δεδόμηκα, *domui.* κέκμηκα, *laboraui.*

Hac ratione Ennius dixit, Metico Suffecico, pro metio ſuffecio, ſed duriſſimè.

In fine, ἐπειὴ, *quandoquidem, quoniam.* ὅτιὴ, *quare.* τιή, *cur.* quidã malũt deeſſe δὴ, pro ἐπειδὴ, ὅτι δὴ, τί δή.

Huc ſpectant Dorica, ἐγώνη, τούνη, ἐμίνη, τίνη, pro ἐγώ, σὺ, ἐμοὶ, σοί, *ego, tu, mihi, tibi.*

In opt. plur. decidere ſolet. εἴημεν εἶμεν, *eſſemus.* φαίημεν φαῖμεν, *dicamus.* δοίημεν δοῖμεν, *dederimus.* εἴησαν εἶεν, *eſſent.* φαίησαν φαῖεν, *diceret.* Sic Latini poëtæ, Audibam, Lenibam, detracto e.

Latinè, ἄγημα agmẽ. ἔρημος, ermo Etruſce. *Eremus.*

Θ Η̃ Τ Α.

Hæc litera quaſi balbutientium more pronunciãda eſt, quod optimè in ſua lingua Pœni faciũt.

Δ in θ Dorice, ψεῦδος ψεῦθος, *falſum.* & Æolice μήδω μήθω, *ſuadeo, diſco.* δάσος θάσος, *denſitas, locus ſyluoſus.*

Σ in quibuſdam verbalibus in θ, μηνιθμὸς, *Iracundia.* ὀρχηθμός, *tripudium, ſaltatio.* Sic δυσμὴ δυθμὴ, *Solis occaſus.* κεκορυσμένος κεκορυθμένος, *armatus, acutus.* alij ſyncope à κεκορυθημένος, *Galea armatus.* ἅλις, *ſatis.* ἤλιθα, *plurimum.* quidam ab ἁλίζω.

Contra è Varith Punico hæres, vel ab Hebraico iaras. Qeſiſa, καπίθη Xenophonti, menſuræ genus.

Τ in θ Attice, κολόκυντα κολόκυνθα, *Cucurbita.*

Latini contra θ in τ, λήθω λάθω Dorice, lateo. μίνθα menta. θεω θεάομαι tueor, intueor. ποθῶ opto per metathesin. ἔθω vtor, θυμόομαι tumeo, θυμὸς tumor, vxor tumet, Plautus, θυμοῦται, *Irascitur*. Sic à ῥοθῶ roto & rota. τίτθος, Etrusce tetta, *mamma*. vt Cretenses θέρεος τιέτοι, Hesychius: *æstate, exitu veris*.

Et Græci in Punicis, Thaur ταῦρος taurus, toro. Harrath ἀρότης arator, harath ἀρῶ aro. Themen, τιμὴ æstimatio, theman τιμῶ æstimo.

Etrusce θρησκεία treica, *religio, ceremonia, superstitio*. Hispani θεῖος tio, *diuinus, patruus*.

Θ Doriensium more post χ sæpe abundat, διχῆ διχθὰ, τριχῆ τριχθὰ, τετραχῆ τετραχθὰ, *bifariam, trifariam, quadrifariam*.

In deriuatione, ὄχη ὄχθη, *ripa*. χαμαὶ χθαμαλὸς *humilis*. ἄχος ἄχθος, *sarcina, grauitas, angor, dolor, cura solicitudo*. μαλακὸς μαλθακὸς, *mollis, delicatus, languidus, ignauus*. ἶφι, *fortiter, potenter*. ἴφθιμος, *potens, fortis*. non ab ἶφι & θυμὸς, vt quidã sentiũt, *id est, animi cõfidẽtia*.

Sic πεπόνηκα πέπονα πέπονθα, *laboraui, indigentia perpessus, exantlaui*. & ἐγρηγόρθασι Ιλ. κ. pro ἐγρηγόρασι, *vigilauerunt, experrecti sunt*.

Alioqui cadit Dorice, ἐσθλὸς ἐσλὸς, *bonus, strenuus, frugi*. vt Etrusce ἆσθμα asma, *difficultas respirandi, anhelitus*.

Θ Latinè videtur verti in B. supra ostẽdimus δ mutari in B. θ autem & δ affines literæ sunt, οὖθαρ vber, ἐρυθρὸς ruber, quasi ruther, ε detracto. ἄλλοθι alibi, πλῆθος vel πληθὺς plebes.

I Ω T A.

In Græcis vocabulis semper est vocalis, in Barbaris non item, vt, Ἰώσηπος, Ἰάκωβος, *Iosephus, Iacobus*. trisyllaba sunt. Itaque errat Claudianus, qui hoc quatuor syllabarum facit Ἰουδαῖος. *Iudaeus*. pro tribus

NOTA syllabis vtitur Lucianus, vt Latini omnes. Ἰησοῦς etiã trisyllabum est. Nam hæc omnia in sua lingua

habent

habent I consonantem, vt Latinè Ianus, iecur, iustus. Sed Græci nimirum omnia à se profecta videri volunt.

Iones aliquando ε vertunt in ι, ἑστία ἱστίη, *focus, lar, penates, ara, regia familia, domus, sedes.* ex quo ἐπίστιος, pro ἐφέστιος, *domesticus, familiaris, supplex, hospitalis, sedes.*

Latinè σικελία Sicilia, πλέκω plico. quidam ἄνεμος animus anima. Veteres Menerua, Leber, Magester, nunc Minerua, liber, magister.

Sic è Punico Leuban fit λίβανος thus, vel Lebunta λιβανωτόν. Elle, ille, la, lud. Chetan χιτών, *tunica, amictus, indusium, Gallicè hoqueton.* Zabiba zibibbo, Esua ἰσῶ, *æquo.* susena, Hispanicè açuçena, lilium album. ex quo ἔλαιον σούσινον Diosc. *est oleum ex liliis confectum.* Pegar Syriace, piger fuit.

Vt Latinè τέγγω, tingo, ἐν in, ἐνδύω induo, τέρμων, ονος, terminus.

Æolij υ in ι, ὕψόθεν ἰψόθεν, *desuper.* ὕπαρ ἴπαρ, *visum, visio vera.*

Hoc modo fit βύβλος βίβλος, *papirus, iuncus, bombyx, codex, liber, scyrpus.* λύω, *crimen diluo, absoluo, libero, dimitto, aperio, redimo, dissideo, soluo, enauigo.* λιάζω, *fugio declino, euito.* Lycoph. τετράδυον τετράδιον, *quaternio, quaternus.* ἀφροδύτη ἀφροδίτη, *Venus.*

Latinè Optumus optimus, Maxumus maximus, Famulus familia. φρύγω frigo, στύφω stipo, λυγίζω ligo. γηρύω, & Dor. γαρύω garrio. φύω fio, φυσηθλα fistula.

Syracusani excluso υ ponũt ι, ἔνναβος ἔιναβος, *nonus.* ἐννέτης εἰνέτης, *nouennis.* ἐννεάνυχες εἰνάνυχες, *nouem noctibus.* ἐννεαβοίων εἰναβοίων, *velorum nouem.* ἐννεάπηχυς εἰνάπηχυς, *nouem cubitorum.* ἔνδον ἐνδοῖ, *domi.* πέδον πεδοῖ, *humi, pedibus.*

Contrahitur è duobus ιι, δίφιλος δίφιλος. *Ioni amicus.* χίιος χίος, *Chio insula.* ἀντιάνειρα ἀντιάνειρα, ...

sonuit clamauit. Sic ὑγίεια ὑγεία, *sanitas, valetudo.* & *Epith. Minerua.*

Ionice ex ι, ἱέρος ἱρὸς, *Sacer, magnus, diuinus.* ἱέραξ ἴρηξ, *Accipiter, & piscis genus.* ἱερεὺς ἱρεὺς, *Sacerdos, augur.* ἱερεῖον ἱρήϊον, *victima.*

Hæc litera poëtis vtilissima est, quod exempla declarabunt.

Post ε additur metri causa, κενὸς κεινὸς, *vacuus, vanus.* ἔειον εἴειον, *vellus.* δέρη δειρή, *ceruix.* Αἰνέας Αἰνείας, *Æneas.* ξένος ξεῖνος, *hospes.* στενωπὸς στεινωπὸς, *locus angustus, angiportus.* φρέαρ φρεῖαρ, *puteus.* μέλανι μείλανι, *nigro.* ἐλάτινος εἰλάτινος, *Abiegnus.* ἐαρινὸς εἰαρινὸς, *vernus.* μέλινος μείλινος, *fraxineus.* θεμέλια θεμείλια, *fundamentum.* Λέανδρος Λείανδρος, *Leander.* φωλεὸς φωλειὸς, *cauerna, & schola.* δέος δεῖος, *timor.* χρέος χρεῖος, *debitum, æs alienum.* χρεὼ χρειὼ, *necessitas, opus.* κρέα κρεῖα, *carnes.* πέρατα πείρατα, *extremitates.* σπέος σπεῖος, *spelunca.* ἀρεῖος ἀρέιος εὐρρέιος, *pulchre fluens.* ἀκλεέας ἀκλειέας, sed in his duobus potest esse crasis. ἐλείθυια εἰλείθυια, *inclytus.* quæ Pindaro est ἐλεύθω, *Lucina.* πνοὴ πνοιὴ, *flatus.* ὄα ὄη, *Sorbus arbor Theoph. lib. 3. cap. 21.*

In verbis, κλέω κλείω, *laudo, celebro, memoro, decanto, obsideo præcludo.* ἀοιδῇσι κλείουσαι, *carminibus celebrantes.* ἔρομαι εἴρομαι, *percontor, interrogo.* ἐρωτῶ εἰρωτῶ, *idẽ.* πνέω πνείω, *spiro.* μένεα πνείοντες ἀχαιοὶ, *furores spirantes Achiui.* νέομαι νείομαι, *vado, redeo, iter facio.* πέκω πείκω, *pecto, vello, tondeo.* Οδ. β. νεικέω νεικείω, *contendo, castigo.* πλέειν πλείειν, *nauigare.* ἐρύω εἰρύω, *discerpere distrahere, seruare.* ἀπορρέω ἀπορρείω, *effluo, dilabor, dimano.* ἐλήλυθα εἰλήλυθα, *veni.* cum ο Bœotice. ὀκνέω ὀκνείω, *pigresco, sum tardus, negligo, dubito, non audeo.* ζέω ζείω, *ferueo, comburo, exæstuo, scateo.* ὑμνέων ὑμνείων, *hymnum dicens, vel laudes decantans. item conqueror, & cõuitior.* μαχεόμενος μαχειόμενος, *pugnans.* οἰνοβαρέων οἰνοβαρείων, *temulẽtus.* γενόμενος γεινόμενος, *natus, procreatus.* δέδοικα

δείδοι

δέδοικα δείδοικα, *metui.* κενώσω κεινώσω, *euacuabo, purgabo, exhauriam.* δεδέχαται δειδέχαται, *suscepit, admisit, voluit, expectauit.* δεδιότες δειδιότες, *veriti.* περάσω πειράσω, *transfigam, penetrabo, proferam, promouebo, vendam.* ει in η Ionice, ἀκαχήατο ἀκαχείατο, *tristabantur.* ἔρου ἔρεο ἔρειο, *quare, interroga.* σπέο σπεῖο, *sequere.* αἰδέεο αἰδεῖο, *reiicere.* in quibus duobus potius est crasis.

Θῶ, στῶ, βῶ, Ionice θέω, στέω, βέω, poëtice θείω, στείω, βείω, *posuero, stetero, iuero.* & alia multa huius generis.

In aliis partibus, ἐμοῦ ἐμέο ἐμεῖο, *mei.* σοῦ σέο σεῖο, *tui.* ἕο εἷο, *sui.* ἡμείων, *nostri.* ὑμείων, *vestri.* σφείων, *sui.* ἕως εἵως, *donec.* τέως τείως, *tunc.* ἕνεκα εἵνεκα, *propter.* quo & oratores vtuntur, ῥέα ῥεῖα, *facile.* in eodem versu Hesiod. ἔσω, *intra.* εἴσω ἁλὸς εὐρέα κόλπον, *intra maris latum sinum.* Att. à μνᾶ, *mina.* μναῖος & μναιαῖος, *minæ pondus habens.*

Post ο etiam, sed rarius, γελῶ, poëtice γελόω, & γελοίω, *rideo.* γελοίων Οδ. υ. pro ἐγέλων, *ridebam.* & post paulò, γελοίωντες, *ridentes.* pro γελῶντες. ἀλοῶ ἀλοιῶ, *verbero.* ἠγνόησεν ἠγνοίησεν, *ignorauit.* ἀγνοῇ ἀγνοιῇσι Οδ. ω. *ignoret.* δημότης δημοίτης & Dorice δαμοίτας, *popularis, plebeius, gentilis.* vt ὁδοίτης, *viæ dux.* ab ὁδός, *via.* & ὁροίτης, *terminator, finitor.* ab ὅρος, *terminus.* Sic à δεσπότης, *herus.* δέσποινα, *hera.* φόνιος φοίνιος, *cruentus. a.*

In dual tertiæ parisyl. ἵπποιν ἵπποιιν, *æquorum.* ποδοῖν ποδοιῖν, *pedum.* ὤμοιν ὤμοιιν, *humerorum.* μαρναμένοιν μαρναμένοιιν, *pugnantium.* τοῖν τοιῖν, *horũ duorũ.*

Huc referantur, γελοῖος γελοίιος, *ridiculus.* αἰδοῖος αἰδοίιος, *venerabilis, castus, pudicus.* ὄρθιος ὀρθίιος, *altus, erectus.* δαφοινός, *cruentus, fuluus.* λοῖσθος λοίσθιος, *vltimus.* πτολίπορθος πτολιπόρθιος, *populator.* ἄεθλα, *præmia, certamina.* ἀέθλια ποσσὶν ἄροιτο. Ιλ. ι. *pedibus acciperet.*

Additur & aliis, ἱππιοχάρμης, *equis gaudens.* ἀργιόδους, *albus dentes.* ab ἵππος, *equus.* ἀργός, *albus.* Eustathius addit. ἆσσον ἀσσίον, *propius.* μᾶλλον μαλλίον, *potius.* αἶψα αἴψιον, *statim.*

Sic

Sic ἔσθω ἐσθίω, *comedo.* vt μνᾶ mina. ἄλλος alius. ναῦς nauis. ναύτης nauita & nauta. & forte ὄρω vel ὄρομαι orior. ἀκὴ acies. σκίπων scipio.

Etrusce φάντασμα fantasima, *visum, spectrum.* σπασμὸς spasimo, *distentio neruorum.* πτωχὸς pitocco, *mendicus, pauper.* Hesychius citat ἀρμάζω pro ἁρμόζω. quod Æolicum esse puto, *id est, apto, quadro.*

In præpositionibus poëtice abundat: tam simplicibus quam compositis. ἐν εἰν, *in, per.* ἐνάλιος εἰνάλιος, *marinus, maritimus.* εἰνόδιος, *compitalis, in via positus.* dicitur & ἐνι. ἐνιχραύω, *lædo, cladem affero.* ἐνισκίπτω *irruo, imprecor.* & εἰνι. Ιλ. ω. κατὰ καταὶ, *contra, secundum.* καταβάτης καταιβάτης, *decliuis.* quod vsus commune fecit. καταβατὸς καταιβατὸς, *peruius.* παρὰ παραὶ, *à, ab.* παραιβάτης, *transgressor, socius in curru.* è quo παραιβατέω ῶ. commune, *assideo.* παραίφασις, *admonitio.* παραιφάμενος, *admonens.* παραιπεπιθοῦσα, *dissuadens, persuadens, flectens, fallens.* Ιλ. ξ. pro παραπεπιθοῦσα. & παραιπεπίθησι. Οδ. χ. pro παραπίθῃ, *admoneat.* περὶ πειρίθοος pro πειρίθοος, *Perithous.*

Πρός. προτὶ esse debebat. sed Dorice dicitur προτὶ, *ad, per, ab, apud, erga, versus, iuxta, prope, supra, &c.* quo Homerus vtitur, & expuncto ρ. ποτί, quæ præpositio apud Dorienses est tritissima.

In compositione sequente vocali cadit προσμάσσομαι ποτιμάσσομαι, *conglutino, misceo.* πρόσωπον πότωπον, *persona, vultus, species.* προσάγω ποτάγω, *adduco, admoneo, admitto.* προσέχω ποτέχω, *attendo, aduerto.* προσορῶ ποθορῶ, *aspicio, obseruo.* Theo. dixit ποτίθει pro ποτιτίθει hoc est προστίθετι. vel προστίθει. à τιθέω ῶ, *appone, compone, imputa.*

Cum articulis quidem semper decidit ι, & fit quasi vna vox, προς τὸν ποτὶ τῶ ποτῶ, *per hunc.* πρὸς τὸν ποτὸν, *ad hunc.* πρὸς τὴν ποτὰν, *ad hanc.* πρὸς τοὺς ποτὼς, *ad hos.* πρὸς τὰς ποτὰς, *ad has.* πρὸς τὰ ποτὰ, *ad hæc.*

Ατ

Ἀπὸ ἀπαί, *à, ab, ex, de.* Nicander. ὑπὸ ὑπαί, *à, ab, sub.* Homerus. ὑπαὶ πόδα νείατον ἴδης, *sub pedem vnum Idæ montis.* vt περὶ pro & præ, Lat. ὑπὲρ ὑπείρ, *super, supra.* ὑπείρεχε pro ὑπερεῖχεν, *supereminebat.* ὑπείροχος, *excellens, eminens.*

Attici Pronominibus demonstratiuis addunt ι. οὑτοσί. αὑτηί. τουτί, *hic, hæc, hoc.* Sic ὡδί. οὑτωσί, *sic.* ἐνθαδί. δεῦρί, *hic, huc.* Eustathius addit νυνμενί. νυνδί. νυνγαρί, *nunc.*

Iones omnibus datiuis plural. parisyll. αι conuersa in η cum iota subscripto. τοῖς προφήταις τοῖσι προφήτῃσι, *Prophetis.* τῇσι μούσῃσι, *Musis.* τοῖσι λόγοισιν, *sermonibus.* Atticis non addunt. vt λεῴσι, *populis.*

Dorienses veteres adiiciebant in partic. aor. priorum. ὀλέσας ὀλέσαις, *perdens, qui perdidit.* τύψας τύψαις, *qui verberauit.* ὀλέσαντος. τύψαντος.

At Æolij nominibus quintæ in ας longum θόας θόαις, *Thoas.* μέλας μέλαις, *Niger.* non tamen Αἴας Αἴαις, *Aiax.* ob vocis insuauitatem.

Et accusatiuus plural. fœm. in ας. τὰς σοφάς. ταῖς σόφαις, *prudentes, prudentibus.* τὰς καλὰς ταῖς κάλαις, *pulchras, pulchris.* νύμφας νύμφαις, *sponsas, sponsis.*

Tollitur è diphthongis. αι. ει. οι. καίω κάω, *vro, inflammo.* κλαίω κλάω, *fleo, plango.* αἰεὶ ἀεί, *semper.* εἰς ἐς, *in.* αἰετὸς ἀετός, *Aquila.* ποιῶ ποῶ, *facio.* ποίημα πόημα poëma. Attic. χρύσειος χρύσεος, *aureus.* ἀργύρεος, *argenteus.* χάλκεος, *æneus.* σιδήρεος, *ferreus.* ἀπόδειξις ἀπόδεξις, *demonstratio.* μείζων μέζων, *maior.* κρείσσων κρέσσων, *melior.* πλείονες πλέονες, *plures.* ἐπιτήδειος ἐπιτήδεος, *opportunus, aptus.* ἀπείργω ἀπέργω abercco. ἀγείρεσθαι ἀγέρεσθαι, *congregare.* θήλεια, *fœmina.* βαρεῖα, *molesta, onerosa.* εὐρεῖα, *lata, spaciosa.* θηλέα, βαρέα, εὐρέα, Ionice.

Πάλαος, ἕταρος, ἄχαος, pro παλαιὸς, *antiquus.* ἑταῖρος, *amicus.* ἀχαιὸς, *Achiuus.* secundum Æolios, qui sæpe diuisione contenti sunt, παῖς πάϊς, *puer.* Ἀτρείδης Ἀτρεΐδης, *Atrides.* ἀργεῖος ἀργέϊος, *Argiuus.* κοῖλον κόϊλον, *concauum, sinuosum.*

Poëti

Poëticè τετράμοιρος τετράμορος, *quadripertitus.*

In diſyllabis quibuſdam eliditur mutato tono, φλοιός, φλόος, *cortex.* ῥοιά ῥόα, *malum Punicum.* χροιά χρόα, *color.* Sic δαίω δαῶ, *diuido, appono ad menſam, luceo, comburo, diſco.*

In deriuatis, πείθω, *perſuadeo.* πιθανός, *perſuaſibilis.* λείχω, *lingo.* λιχανός, *digitus index.* λείπω, *deficio.* λιμός, *fames.* σείω, *quatio.* σῖτος, *triticum.*

Æolice in pronominibus, ἡμεῖς ἄμμες, *nos.* ὑμεῖς ὔμμες, *vos.*

Tarentini αἴνιγμα, ἄνιγμα, *ænigma.* Sic ἔμπειρος ἄμπερος, *peritus.* ε in α. Ἐγχώριος ἐγχωρος, *incola.* Nicander. ὀΐεσσιν ὄεσσιν, *ouibus.* Οδ. ι. βιώσεσθε, *viuetis.* πῶς, *quomodo.* τήμος βώσεσθε δυσάμμοροι, *tunc viuetis infelices.* ex antiquo poëta citatur a Grammaticis. Ariſt. Auib. εὔορος pro ἠέριος, *mollis, mitis.*

Latinè δεξιτερή dextera, Audaciter audacter. Laridum lardum, calidus caldus. vt Surrigo ſurgo, **Lamina lamna.**

Et Punice Reis caput, ſumma Latinè res.

Etruſce Erigo ergo. Erectus erto.

In fine etiam tollitur, μέλι mel, πέπερι piper, ἐστὶ eſt, ἐνὶ en. vt forte initio abundat, ὀργίζομαι iurgor, etſi hic eſt conſonans.

ΚΆΠΠΑ.

Pronunciandum Q Latinum ſiue u, quidam enim nimis molliter proferunt, quod hæ voces oſtendunt. Punice Qalam κάλαμος calamus, Qane κάννα canna.

Iones in Interrogatiuis & Relatiuis mutant π in κ, πῶς κῶς, ὅπως ὅκως, *quomodo.* πῆ κῆ qua, πόσος κόσος, *quantus.* ὁπόσος ὁκόσος, *quot, quantus, quotus.* ποῖος κοῖος, *qualis.* ὁποῖος ὁκοῖος, *quinis.* πότε κότε quoties, ὁπότε ὁκότε, *quando, poſtea quam.* Sic πύαμος κύαμος, *faba.*

Sic Latinè σπινθὴρ ſcintilla, quaſi ſpintilla. & λείπω λιμπω, ex quo λιμπάνω linquo. Etruſci Sperno

ſcher

ſcherno, Spina ſchiena, Rupes roccia.

Dorienſes in aliquot aduerbiis τ in κ, πότε πόκα, *quando.* ὅτε ὅκα, *quando, dum, alias.* ἄλλοτε ἄλλοκα, *interdum, alibi.* τότε τόκα, ex quo forte tunc.

Τέσσαρα Dorice τέτορα, Latine quatuor, τίς quis. Hiſpanicè Strictus eſtrecho, Pectus pechos, Dictus dicho, Lectus Lecho.

Etruſ. Poſteà poſcia, Infantulus fanciullo, Anguſtia angoſcia, Oſtium vſcio, Turma ciurma, Portulaca porcellana, Guttula gocciola.

Sic è Punico Teibot fit κιβωτὸς, *arca, ciſta, capſa.*

Additur quibuſdam anomalis, quæ à Futuro ducuntur, ἀρέσω ἀρέσκω, *placeo, obſequor.* ἱνύω, *rem gratam facio.* μεθύσω μεθύσκω, *inebrio.* Sic Etruſce Quero cerco, niſi potius è Syriaco qerqer.

Poëtice abundat, & Aolicè, ὄχος ὄκχος, *vehiculum, plauſtrũ, rota, funis.* ὀχοῦσιν ὀκχέοντι, *vehemib. curru.* Pindarus. κα ὅκκα, *quãdo.* ἰαχὴ, *clamor.* ἴακχος, *Bacchus.* Etru. Aqua acqua, λύκος piſcis, luccio. σικύη zucca, *cucurbita.* Placuit piacque. Sic κτύπος, *ſonitus, fragor.* & κτυπῶ, *obſtrepo, vel ſonũ edo.* à τύπω vel τύπτω, *verbero.*

Cocu Punice, κόκκυξ, Latinè cuculus. Galli melius exprimunt cocu. Huth ἰχθὺς, χ propter θ, *piſcis.*

Sic Buq buccina, Sulam ſcala, Ferot fructus Syriace.

Tollitur aliquando initio, καύχημα αὔχημα, *gloria, exultatio, iactantia.* καπάνη ἀπάνη, *rheda mularis, & currus virga media.* κυφὸς ὑβὸς, *Gibboſus, incuruus.* φ in β. καλινδοῦμαι ἀλινδοῦμαι, *verſor, verto.*

Vt Lat. κάπρος aper, μαλακὸς mollis. τηλίκος, Æol. τάλικος talis, Etruſce cotale. Etruſc. σκαπτω zappo zappa, *fodio.*

Κ à Latinis aliquando vertitur in P. λύκος lupus, σκυλεύω ſpolio, σκῦλον ſpolium.

Sic λαγὼς lepus, nam κ eſt γ affine, vt ῥὼξ, ῥωγὸς rupes, Etruſce roccia.

Achæi

Achæi pro σκύζει dicunt σπάζει. Sic σκαίρω σπαίρω, *tripudio.*

Syriace Gaiar adulter, gaiarta adultera, Gallic. *Paillard paillarde.* Sic Magalia mapalia.

In fine etiam additur, νῦν nunc. & forte g, ἄρα, & ἄρ ergo.

Οὐ aduer. ſequente vocali accipit κ, οὐκ ἐγώ, *non ego.* quæ ſi habeat denſum, vertitur κ in χ, οὐχ οὕτως, *non ſic.* alij putant οὐχὶ integrū eſſe, vt ναὶ ναιχὶ, *ſane.* & ι Apoſtropho tolli, οὐχ οὕτως, οὐχ' ἁρπάζω, *non rapio.*

In fine periodi ſemper dicitur οὔ, addito acuto.

Homerus tamen dixit, οὐ οἱ ἔπειτα Ἄρκιοι ἐσσεῖται φυγέειν κύνας, *non poterit effugere canes poſteriores.* quod ſuauitatis cauſa feciſſe videtur.

Apud Latinos etiam C additur, ne exiſtat hiatus, Sicubi, Nuncubi, pro ſiubi, numubi, vt μὴ ἔτι μηκέτι, *ne amplius.*

ΛΑ'ΜΒΔΑ, Dorice ΛΑ'Ν.

Princeps eſt Liquidarum, quæ etiam immutabiles dicuntur, quia in inclinatione nominum & verborum non mutantur, ἕλλην, ἕλληνος, *Græcus.* ῥήτωρ ῥήτορος, *rhetor.* ψάλλω ψαλμὸς, *digitis pulſo, cano.* νέμω νεμῶ, *diuido, tribuo, gero adminiſtro.* κρίνω κρινῶ, *indico accuſo. diſcerno.* σπείρω σπερῶ, *ſemino.* Alioqui mutabiles ſunt.

Attici itaque ν mutant aliquando in λ, νίτρον λίτρον, *nitrum.* πνεύμων πλεύμων, vt Latini pulmo. huc ſpectat ἀδμολίη, *ignorantia.* ex α, *non.* & ἴδμων, *peritus.* ἔελμενοι, 1λ. μ. pro ἐεργμένοι, *contracti.* τρίγλαι δ' τριγόνοισιν ἐπώνυμοί εἰσι γονῇσιν, Opp. *muli autem à triangulo cognomine ſunt.* νεογνὸς νεογιλὸς, *nuper natus, paruulus.*

Latinè νύμφη lympha, Bonus, diminit. bonulus bellus. Bononia Bologna.

Etruſce πάνορμος Palermo, *locus in Sicilia.* venenū veleno, ναύπακτος, *Naupactus in Ætolia.* lepanto,

Monedula mulacchia, Aſiones aſſiuoli.

Catel Punice, κτεῖνω pro κτείνω, occido. Pſanterin Syriace, ψαλτήριον, pſalterium. quod legitur in Daniele, qui certè Græcis verbis vſus non fuiſſet.

A Poëtis ob metrũ Æolico more geminatur, ἔλλαβεν ἔλαβεν, accepit. ἐλλιτάνευσε, ſupplicauit. ἐλλιτάνευον, ἔλλαχον, ſortitus ſum. πολύλλιβος, nactus ſum. ἀλληκτος, indeſinens. ἄλλυτος, indiſſolubilis. Oppian. ἀπολλήξεις. Ιλο. μο λύκος lupus ſignũ cæleſte. Aratus. Æolicè σελλήνη σελήνα, luna. vt Lat. Poëtæ, Relligio, Relliquiæ.

Abundat in deriuatione, κῦδος gloria. κυδάλιμος, glorioſus, decorus. πεύκη, Picea arbor. πευκάλιμος, denſus, amarus, acutus, prudens, præſagus. εἶδος, ſpecies. εἰδάλιμος, ſpecioſus. pro κύδιμος, πεύκιμος, εἴδιμος. τρέπω, verto, muto, perſequor, fundo. τροπαλίζω, verto. ἐντροπαλίζω, retro verto. πύκτης, pugil. πυκταλίζω & πυκταλόω, pugilatione certo. pro ἐντροπίζω πυκτίζω. πυκτόω. Punice Semid σεμίδαλις, ſiligo, ſimilago.

Latinè ἔγχελυς anguilla. κολώνη collis. collina Etruſce. παλλόω. & Dor. παλλωω albeſco. palleo. σαλάζω ſtillo. στεῖρα ſterilis. ἄργιλος argilla. Syriace Gaiaf adulter. Gaiafa adultera. Etruſce gaglioſſo gaglioſſa.

Tollitur λαιψηρὸς αἰψηρὸς, leuis, celer. λείβω εἴβω, libo, perfundo, rigo. Ἀχιλλεὺς Ἀχιλεύς. quod Grammatici ducunt ab α & χιλὸς, pabulum, frumentum, triticum. θαλέθων Nicander pro θάλλεθων, vireſcentem. ζαθρυλῶ θρυλῶ, diuulgo, rumorem iacto. Sic Martialis Marcelianum dixit pro Marcelliano.

Etruſce Galbanum gabbano, Plerique parecchi. Sic δάκτυλος digitus, ἀγκύλος vncus, Gamla Syriac. γάμμα.

Λ in D, μελετῶ meditor, μυδαλέος madidus, ἄμυλον amido Etruſce, amylum Latinè. vt ἔλαφος, ceruus. ἔδαφος, pauimentum. μονοπωλεῖον, poteſtas vendendi ſoli tributa. Hiſp. monipodio, pro conſpiratione.

MΥ, Ionice MΩ.

In compoſitione N ante β, μ, π, φ, ψ, vertitur in μ, ἐν βαίνω ἐμβαίνω, *Introeo conſcendo, adeo.* ἐν μένω ἐμμένω, *immoror, ſto, ſiſto.* σὺν πλέκω συμπλέκω, *concinno, connecto, immiſceo.* σὺν φέρω συμφέρω, *confero, cumulo.* σὺν ψῆφος σύμψηφος, *eiuſdem ſententiæ ſubſcriptor.*

Æolij π mutant in μ, πατῶ ματῶ. *peſſundo calco, lædo, ambulo.* πάθεσα μαθεσα, *ſupplicio affecta, iniuria laceſſita.* vt Latine ὕπνος ſomnus, pro ſopnus. Cyprij dicunt ἄβλεμής pro ἀβλεπής, λ in ρ, *deſpectus, vilis, indignus qui videatur.*

Abundat in deriuatione, ἄχυρον, *acus, palea.* ἀχυρμιά, *aceruus palearum.* ὄχος, *vehiculum.* ὀχμὸς ὀχμάζω, *detineo, ſub currum duco.* λείχω λιχμάζω, *lingo, lambo.* τέκω, *pario.* τεκμὰρ, *ſignum, indicium.* ἔμπειρος ἐμπείραμος & ἐμπέραμος, *peritus, prudens.* ἀλκὴ, *robur, ſubſidiū.* ἀλκιμος, *fortis, robuſtus.* ἄνθος, *flos.* ἄνθιμος, *floridus.* πρωί, *mane diluculo, præmaturè.* πρώιμος, *feſtinus, celer.* γνάθος, *maxilla.* γναθμος, *idem.* βέβρας βέμβρας, *piſcis.*

Vt Qinnemon Syriace, κινάμωμον, *Cinnamomū.*

Poëticè in carm. geminatur, ἔμορος ἄμμορος, *infelix.* ἔμαθεν ἔμμαθεν, *didicit.* Οδ. ρ. ἔμορεν ἔμμορεν, Ιλ. α. *natus eſt.* à μείρω, *diuido.* ἀμιγὴ, *purum, non mixtum, ſyncerum.* ἀμμίγα, *ſimul, vna, confuſè.* φιλομειδὴς φιλομμειδὴς, *riſum amans.* quod Zeres vnico μ mauult. Æolicè, ἡμεῖς ἄμμες, *nos.* ὑμεῖς ὔμμες, *vos.*

Cadit initio ſecundum Æolios, μία ἴα, *vna.* μέχρις ἄχρις, *vſque.* ε in α. Vt in medio, κρόμμυον κρόμυον, *carpe.* propter metrum.

Latinè μιμοῦμαι μιμητὴς imitor, quaſi mimitor: κωμμῶ como, σκίμπων ſcipio, *baculus.* Sic Etruſce μιμὼν, ὄνος mona, pro mimona, & gatto mamone, τράγημα tragea, *bellaria, ſecunda menſa.* vt in P, μικκύλος Dorice, Etruſce picculo, *puſillus, paruus.*

In N, πυγμὴ pugnus pugna. Punice Am ἂν an.

Vt Syriace Romcha, Etruſce ronca Meſpylum neſpo-

neſpolo Domina donna. μηδεὶς, Hiſpa. nadie, *nullus.* Gall. Racemus *raiſin.*

N Ῡ.

Ante β, μ, π, pronunciatur, vt M, τὸν βόλον, tom bolon, *retinaculum, iactũ retis.* τὸν μόρον tom moron, *morbum, cruciatum.* τὸν πόκον tom bocon, *vellus.* 10,6. 241,44.

Ante γ, κ, χ in compoſitione mutatur in γ, ſonum tamen retinet, ἐν γράφω ἐγγράφω, *inſcribo, accuſo, indicor, mulctor.* σὺν κλείω συγκλείω, *concludo, arcto, obſero.* σὺν χέω συγχέω, *confundo, proſterno, turbo.*

Ante λ, ρ, σ in ſequẽtem. συλλέγω, *percipio, colligo.* σύρρους, *ſimul fluens.* σύσσιτος, *ſodalis.* ἐν tamen ante σ retinet ν, ἔνσωμος, *corporeus.*

Dorienſes ſequentes θ vel τ, conuertunt λ in ν. ἦλθον ἦνθον, *veni.* βέλτιστος βέντιστος, *optimus.* φίλτατος φίντατος, *amiciſſimus.* φίλτις φίντις, *auriga.* diminutiuum Pindaro. ἐκέλετο κέντο, *iubebat.* Alcman. εἵλετο ἕλετο ἕντο. & proſtheſi γ. γέντο, *cepit.*

Latinè γρυλλίζω grunnio. μέγαλος vt dicebant veteres. magnus. Etruſce Colus colicula conocchia. vt Acus acicula. Syriace Luz nux.

Æolij in partic. præter. perfect. σ in ν. retracto accentu, εἰρηκὼς εἰρήκων, ὄντος, *locutus.* νενοηκὼς νενοήκων, νενοήκοντος, *qui intellexit, cogitauit, ſenſit.* vt Cretenſes. ἐν ἐς. ἐς χορὸν ἐν χορόν *ad choriũ.* ἐν ἀγοράν, *ad forum.* & mutato ε in ι, ἰν. ἰν φάος pro ἐς φάος. Heſych. *in lucem.*

Dorienſes verbis in ιω & υω addunt ν. τίω τίνω, *ſoluo, reddo, pendo, luo, rependo, perſoluo honoro, colo, magnifico.* πίω πίνω, *bibo, haurio.* φθίω φθίνω, *corrumpo, tabeſco, perdo.* θύω θύνω, *ſacrifico, ruo, curro.* ἐκχύω ἐκχύνω, *circumfundo, effundo.* δύω δυνώω, *ingredior, demitto.* ἀρτύω ἀρτυνώω. *condio, inſtruo, promo, comparo.* quę ſunt ferè Anomala.

Poëtæ interiecto ν, è grauitionis faciũt inflexa. ἵκω ἱκνῶ, *venio, emitto.* οἴχω οἰχνῶ, *diſcedo, peregrinor.* ἄγω, ἀγνῶ, *ago, duco.* & cum epentheſi ι, ἀγινῶ, *veho*

aſſero,comperio. αἴρω ἀείρω, tollo. πείρω Homericè. pro περάω. περῶ. ex quo πέρησαι. & περάασκε. Ιλ.υ. tranſeo, transfigo, penetro, emetior.

Geminãt & ob metrum. ἐνέπω ἐννέπω, dico,narro. ἔνη ἔννη, vetus & noua luna. ἀπεῖται ἀππεῖται, deſinit, fuit, quod Æolis vſitatum. ἔναιε. ἔνναιε, habitabat. ἐννοσίγαιος, terræ concuſſor.

Addunt etiã ſoni clarioris gratia. μίνυθα, minimum. μίνυνθα, paululum. μινυνθάδιος, breui durans. ἔκλιθη ἐκλίνθη, inclinatus eſt. auerſus eſt. demiſſus eſt. ἀμπνύνθη pro ἐπνεύσθη, reſpirauit. ἀκαμάτη χάρμης, pugna infatigabilis. ab ἀκάματος, indefeſſus. πλάζομαι. πλάγξομαι erro errabo. Οδ.α. πλάγχθη, ſtabulus eſt. Οδ.α. παλιμπλαγχθέντα, iterũ errantes. Ιλ.α. pro πλάζομαι. ἐπλάγχθη. παλιμπλαγχθέντας. πλαγγών, puppa cerea. ab ἐπλάγη, perci. [illegible] λήγω, deſino. λέλογχα. prope λέλογχα λέλογχα, ſortitus ſum. alij a λάχω. nam γ eſt loco ν. χάζω κέχαδα κέχανδα capio, capax ſum. χανδάνω, contineo. κλάζω. ἔκλαξα, clamo, ui. ἔκλαγξαν δ᾽ ἄρ᾽ ὀϊστοί, ſonuerunt ſagitta. & κλαγγὴ pro κλαγή, clãgor. βροτός, mortalis. ἀμβροσία, Ambroſia. & reliqua compoſita. τερψίμβροτος, mortales delectans. φαεσίμβροτος, ferens lucem mortalibus. πλειςόμβροτος abundãs hominibus. ἐναρίμβροτος, homicida. Κλεόμβροτος. in quibus μ pro ν. ἀβρότη, nox. & ἀμφιβρότη, comtegens hominem. metri cauſa non receperunt μ.

Iones λήψομαι λάμψομαι, accipiam. ἐλήφθην ἐλάμφθην, acceptus ſum. ληφθεὶς λαμφθεὶς, ſumptus.

Argiui & Cretenſes vocibus, quæ in penultima habent ει. detracto ι addunt ν. σπείδω (ex quo σπείσομαι) σπένδω, libo. ἐνείκω, fero. ex quo ἤνεικα. ἐνείκω. Sic αἰεὶ αἰεν & αἰέ, ſemper. vt ἀένναος & ἀέναος, ſemper fluens. Sic ab ἐνόω. τὸ κινῶ, moueo. fut. ἐνόσω, quamiam. fit ἐνοσίχθων, εἰνοσίφυλλος, altus, ventis efflatus. & ἐννοσίγαιος, terræ percuſſor. & in part. τιθεὶς τιθένς, ponens. quam formam Latini ſecuti ſunt. μέντοι μέιντοι, nihilominus tamen, certò. Euſta. εἰδέναι ἐνδέναι, ſcire.

Heſy

Hesych. Æolicè φαεννὸς φαεινός, *lucidus, clarus, speciosus*. Sic δέννος à δενός, *conuitium*.

In compositione ante νῆσος, *insula*. ν repetitur. Πελοπόννησος, *Peloponesus*. ἐλαφόννησος, *insula ceruis abũdans*. προκόννησος, *insula hinnulis abũdans*. ἀλωπεκόννησος, *insula vulpibus abundans*. Legitur tamen ἀλόννησος. χερρόννησος, *Chersonesus*. Panicula Etrusce pannocchia.

Latini δασὺς densus. παχὺς pinguis. λείχω lingo. Etrusci iterum detrahunt lecco. πήγω. πάγω Doricè. pago & pango. ἔχις anguis, εἴκοσι. Dor. εἴκατι viginti. κίκιννοι cincinni. τόκα tunc. θίγω tango. ἑκατὸν cẽtum. σχίζω scindo. κῆπος. Dorice κᾶπος campus. & ἑλκὴ vulnus. οὖρον vrina. φύραμα. ζύμη. fermentũ.

Etrusci Lutra lontra. Laterna lanterna. καπάνη capanna. ἄβακος banco. Retusus rintuzato. Pauitare pauentare. Vampa. & Auampo. à vapore. Cubitus gombito. Hispani examen enxambre. Potio ponçona. Potionare enpoçonar. Gallicè Cucumis *concombre*.

Græci è Punico Lachia λάχνη, *lana, lanugo, vellus*. & è Syriaco Sabbeca σαμβύκη, *sambuca*. Lapid. λαμπὰς, λαμπάδος, *fax, candelabrũ*. μ pro ι, propter π. Sadin σινδών, *amictus ex lino*. Tuppin τύμπανα, *tympana*.

Lacones & Cyprij ex ω tollunt υ, & addunt η. αὔτη ἄνδα, τ in δ, *ipsa*. αὐχὴν ἀμφὴν, χ in φ, *ceruix, collum*. τοῦ αὐτοῦ ἔτους, αὐτέτους, *anni eiusdem*. Sic ἀήτας ἀήτης, ex quo fit ventus: aut ab ἀεὶς ἀέντος, *flans, spirans*. ἀνέμων μένος ὑγρὸν ἀέντων, *ventorum vis molliter spirantium*.

In fine tertiæ verborum in ε, vel ι, additur sequente vocali, quod tum vocatur ἐφελκυστικὸν, *quod fini adijcitur*. ἔτυπτεν αὐτὸν, *verberabat ipsum*. φέρουσιν αὐλὸν, *ferunt iaculum*. & datiuis pluralibus quintæ, ἀνδράσιν ἐκείνοις, *viris illis*.

Vnum legitur etiam post ει, ἤσκειν εἴρια καλά, Il. γ. *parabat lanas pulchras*.

Iones & veteres Attici ob hanc causam non addunt ν, quod ex Herodoto cognosces. Attice, ἔσθ᾽ ὅτε, *est quando.* ἔσθ᾽ ὅπως, *est quomodo.* pro ἔστι ὅτε, ἔστι ὅπως.

Quidam scribunt Atticos ν addere etiam sequente consonante, quod poëtæ faciunt ob metrum, ἠνώγειν δ᾽ ἄρα πᾶσιν, *iubebat igitur omnibus.*

Dorienses in fine addunt, ἐγὼ ἐγών, ἐμοὶ ἐμίν, τοὶ τίν, expuncto ο, *ego, mihi, tibi.*

Auctor Etymologici ex Herodiano citat Pindarũ, qui scripserit ἀκαμαντοχάρμαν, *pugna indefesse.* in vocatiuo, ab ἀκαμαντοχάρμης, addito ν. Qua ratione explicari potest vsitatissimũ illud verbum, ὦ ταν, ἔτης, ἔτα, vocat. ὦ ἔτα, *o amicè.* addito ν ὦ ἔταν, eliso ε, ὦ ταν, nam vsus obtinuit vt inflecteretur.

Quidam formam deriuatam putant, vt Ἑρμῆς Ἑρμᾶν, *Mercurius.* μέγιστος μεγιστᾶν, *maximus.* sed malè.

Iidem in tertia præteriti duobus εε in η contractis addunt ν, ἔπλεε ἔπλην, *nauigabat.* ἔρρεε ἔρρην, *fluebat.* ἔεν ἦν, Eustath. *erat.*

Punice Garbi, Etrusce garbino, ventus.

In præposit. σὺν ante ζ in compositione decidit, ν σὺν ζυγὸς σύζυγος, *coniunx, maritus.*

Vt aliquando in πάλιν, *iterum, retro, retrorsum.* παλίωξις, *iterata persecutio.* παλίσκιος, *umbrosus.* alioquin παλίντονος, *reflexus.* παλίνδρομος, *reciprocus.* παλίλλογος, *iterũ collectus.* ν mutato in λ. παλιμπλαγχθείς, *iterum oberrans, dispalatus.*

Poëtæ elidunt aliquando metri lege, καγχάζω καχάζω cachinnor, φάρυγξ, φάρυγγος· φάρυξ, φάρυγος, *fauces.* quod etiã Æolij faciũt. ἐννέατος ἔνατος, *nouẽ, nonus.*

Latini Columna columella, Monstrum mostellum mostellaria, Lingua ligula, Effingo effigies.

Etrusci, Sponsa sposo, Mensura misura. Hispa. SeSensus seso Sensatus sesudo.

Græci è Punico Carn κέρας, quod melius expres

presserunt Latini cornu, Inna ἴνα, vt.

Aduerbia in θεν vltimum ν sæpe apud poëtas amittunt, πρόσθεν πρόσθε, *ante, vlterius, anterius.* ὄπισθεν ὄπισθε, *retro, ponè, ex aduerso, retrorsum.* ἑκατέρωθεν ἑκάτερθε, *vtrinque.* syncope.

Quod Latini faciunt in Πλάτων Plato, Σόλων Solo, & aliis permultis. contra Græci Latinis nominibus in O, addunt ν, Κικέρων, Κάτων, *Cicero, Cato.*

N videtur à Latinis versi in B, πίνω bibo, τιν tibi.

In G, apud vetustissimos Latinos, sequente G vel C. Agchises, Agceps, Aggulus, Aggens, pro Anchises, anceps, angulus, angens: vt ἔγκυος, *prægnans, grauida.* ἔγγονος, *nepos, oriundus.* ἐγχέω, *infundo, libo.* ἄγγελος, *nuncius, legatus, internuncius.* Sic innobilis ignobilis, Innarus ignarus, ignauus. Syriace Eno ἐγώ.

In μ, πύανος πύαμος, *faba, ligumen.* χλαμὺς χλανίς, *vestis militaris, chlamis.* Sic τήγανον, *sartago, patella.* tegame Etrusce. Sic ναρκισσίτης, *lapis narcissites.* vulgo marchessita.

Punice Anahar ἡμέρα, *dies.* quasi ἁμέρα, vel Dorice ἀνέρα.

Anbub fistulæ genus, vnde anbubai qui ea canit. Horatius, Ambubaiarum collegia.

In τ, Γανυμήδης catamitus, Mane matutinus, pro manutinus, nisi potius à Matuta. Sic fortè Περσεφόνη Περσεφάττα Attice, *Proserpina.*

Ξ x.

Ξ Æolicè resoluitur in σκ, ξένος σκένος, *hospes, nouus, absurdus.* ξίφος σκίφος, *ensis.* ξιφίας σκιφίας, piscis, *item cometæ genus ad ensis instar fastigiati.* & ξιφύδριον σκιφύδριον, *gladiolus.* Epicharmus apud Athen. Vt Latinè, ἀξίνη ascia, Exeo, Etrusce esco, Exuccus sciocco, Exauguratus sciagurato, Exalbidus scialbo. Hispani X pronunciant vt sc, Exemplo, Xabon, vt si scriberetur escemplo, sciabon.

Bœoti κ vertunt in ξ, ἥκασι, ἥξασι *iuerunt.* Aristoph. Nebulis, loquitur rusticus Strepsiades. ἵξοι pro ἥκον, *peruenerunt.* Οἷ. ε. Alij malunt Futurum reuocare ad præsens. ἵκω, *venio.* ἵξω ἵξοι, paratatico, de qua re suo loco. Contra μύξα, Latine mucus.

In præpositione quidem ἐξ sequente consonante, ξ in κ abit, ἐκ τούτου, ἐξ ἐκείνου, *ex hoc, ex illo.* Nisi in fine versus, ἀμφοτέρων ἐξ τειχῶν ἄνδρες ἔβαινον. Theocr. Idyll. 27. *ex vtroque muro viri ibant.*

Grammatici ex Archilocho citant, διεξ σωλῆνος, *per fistulam, canalem, tubam.* διεξ τὸ μύρτον, *per baccam seu fructum myrti.* pro διά. Homerus verò, διεκ κακότητα φύγωμεν, *per mala fugiamus.* Nicander παρεκ λόφον, *prope tumulum.* & mox, παρὲξ λισρωτον ἅλω δρόμον, *per planum areæ spacium.*

Contra ἐξ in compositione sequente consonante mutat ξ in κ, ἐκκαίδεκα, ἑκκαιδεκάδωρα πεφύκει, *sedecim palmos longa erant.* Veteres Attici non mutabant, ἑξποδα, ἑξκλινον, quæ nunc cum α dicuntur ἑξάπουν, *sex pedes habens.* ἑξάκλινον, *sex lectulos habens.* Grammatici è Sophocle adducunt, ἑξπηχυσι, *sex cubitos habens.*

Attici veteres in præposi. σὺν, σ in ξ, σὺν ξὺν, σύμμαχος ξύμμαχος, *commilito, socius in bello.* ξυγγραφεὺς, *scriptor, scriba.* ξυνθήκη, *pactum conuentum, fœdus.* Quod post Thucydidem pauci vsurpant.

Dorienses hoc faciunt in futuris & aor. prior. quartæ grauit. κλείω, *laudo, celebro, dico.* κλείσω κλαξῶ, καθίσω καθιξῶ ἐκάθιξα, ἁρπαξῶ, *rapiam propriè de feris, præcipiam, arripiam.* In Theocr. etiam quædam circunflexa, νικαξῆ, *vinces.* ἐγέλαξεν, *risit.* ἔφθαξα, *occupaui, anteuerti.* Sic κλεὶς κλάξ, *clauis.* ὄρνις ὄρνιξ, *auis, ales, oraculum.* χος, χι, χα, Æolicè ψῆφος ψάφαξ, *calculus, suffragium, decretum.* Lacones, ἀπέσωσεν ἀπέσωξεν, *tandem seruauit, euasit, salutem parauit.* ω in κ, σ in ξ. δίφρος δίφραξ, *subsellium, sella.*

Iones

Iones duplex σσ in ξ, διασὸς διξὸς, *duplex*. τριασὸς τριξὸς, *triplex*. Æolicè διξὰ, τριξὰ, πεντάξα, pro διχῆ, τριχῆ, πενταχῆ, *diuisim, tripliciter, quintupliciter*.

Latinè πάσσαλος paxillus, πίσσα pix, διπλόος duplex, Αἴας Aiax. Punice Seif ξίφος, *ensis*. Sic Ses ἕξ, vt σῦς ὗς, *sus*. Latinè melius sex.

O, veteres aliquando οὗ.

Vocatur μικρὸν, paruum, vt differat ab ω, quod nominatur μέγα, magnum.

Hæc duo elementa longissime sono distant, tametsi vulgò nullum discrimẽ existit. ο enim summis labris pronunciandum est, ω totum implet palatum. Quod Ælius Dionysius disertè exponit.

Id Etrusci optimè obseruant. In his enim auditur o paruum, Torre, Botte, Torta, turris, doliũ, placenta. In his o magnum. Torre. Botte. Torta. auferre busones. detorta. Vt si quis secus pronunciet. ambiguam facturus sit orationem.

Hoc Græcos verisimile est fecisse in βόλος, *rete piscatorum, funda*. βῶλος, *Gleba, rubrica item qua pictores aurum suis operibus inducunt*. πόρος, *meatus, alueus, canalis*. πῶρος, *lucilum, callum*. χολὴ, *fel, bilis, ira imperfecta*. χωλὴ, *clauda, manca*. aliísque generis eiusdem.

Hæc litera in nominum compositione maximo est vsui: quod nos admonuit, vt hoc loco de ratione ac methodo nominum compositionis quæ huic linguæ mirificam addit venustatem, elegantiam, & felicissimam verborũ copiam, diceremus. Cùm præsertim hæc pars (vt pleraque alia necessaria) à Grammaticis sit prorsus præterita. Nos quædam è veteribus. cætera nostra obseruatione collegimus.

De Compositione.

Compositio itaque fit vel ex præpositione & nomine verbóue. de qua cùm peruulgata sit, nihil hoc. loco dicemus: nisi quòd sæpe duæ præposi-

tiones. aliquando tres etiã coagmentantur. ἵστημι, *sto.* ἀνίστημι, *excito, arrigo, suscito, surgere iubeo, eleuo, erigo, restituo, instauro, exstruo, statuo, moueo, traduco, trãseo.* ἐπανίστημι, *insurgo, excito, erigo, instigo, aggredior.* συνεπανίστημι, *simul conspiro, vna coniuro.* ἵημι, *mitto, iaculor, cupio, sedeo, induo, proficiscor.* ἐξίημι, *exeo, prodeo, eijcio, emitto, depromo, depono, edo.* παρεξίημι, *prætereo, transmitto.* ἀντιπαρεξίημι, *persequor, me oppono.* ἀντιπαρακαταλαμβάνω, *anticipo, præuenio.* ἀντιπαρεξάγω, *exercitum oppono, contraduco.* ὑπεξαναδύομαι, *fallo, clam exsto.* Homerus felicissimè, vt alia, composuit. ὑπεκπροφυγεῖν, *subterfugere, clam effugere.* ὑπεκπρορέειν, *subinterfluo.* ὑπεκπροθέειν, *præcurro, vinco, subexcurro.* ἐκκατέπαλτο, *exiliuit.* & παρεκπροφυγεῖν, *propè aliquem fugere.* duæ eædem προ πρό. προπροκυλινδόμενος, *supplico ad pedes prouolutus.* προπροκαλυπτόμενος, *valde admodum tectus.* προπροτιταινόμενος, *admodũ experrectus, extẽtus.*

Particulæ verò etiam quatuor. ὁπωσδηποτοῦν, *quomodocumque quoquomodo, vtcumque.* & quinque καὶ ἃ περ ἄν εἰ. καθαπερανεί, *vt quemadmodum.*

Perraro duo nomina cum alia particula: In Homero duo obseruaui. παναώριος, *pauci temporis, cito & ante diem moriturus, intempestiuus.* δυσαριστοτόκεια, *bona proles difficulter acquisita, vel mulier quæ infeliciter peperit.* cuius imitator Nicander dixit eadem forma. πανακαρπής, *omnino sterilis.* παναεργής, *inefficax, incoctus, crudus.* Opp. πανάϋπνος, *omnino insomnis.* Sic Repandirostrũ dixit Pacuuius. sed dure. durius Næuius trisecliseuem. & dulcioriloquum.

Tria autem nomina in grauibus scriptoribus rarissimè. tamen Lycophron dixit. βουπλανόκτιστος, *creatus à boue errante.* φιλαυθόμαιμος, *consanguineus.* αὐτεργοτέκτων, *suiipsius operis fabricator, & conditor.* quæ duriuscula sunt.

Nam Comici quidem lasciuiunt. dum risum vndique captant. μακροκαμπυλαύχην, *incuruatum*

lor.

longum caput. σφραγιδονυχαργοκομήτης, qui anulis usque ad vngues digitos onerat. Aristophanes multa composuit. vt vnum etiã legatur in fine ἐκκλησιαζουσῶν, id est concionantium è partibus duodetriginta, quod vt ratio compositionis & huius linguæ felicitas appareat, inspicere est operæprecium.

λοπαδοτεμαχοσελαχογαλεοκρανιολειψανοδριμυποτριμματοσιλφιοπαραομελιτοκατακεχυμενοκιχλεπικοσσυφοφαττοπεριστεραλεκτρυονοπτοκεφαλλιοκιγκλοπελειολαγῳοσιραιοβαφητραγανοπτερύγων, *Dictiones autem ex quibus hæc vox composita est sic verti poterunt. patella, frustum, piscis cartilaginosi, mustelli caput, reliquiæ acris potionis, immutat luseris planta ferulacei generis cum melle infuso turdus, cum merula columba, gallus assatus, capita cincli, liuiæ leporis sapa intinctus hircorum alatorum.* f. laseris

Plautus aliquando conatus est, sed infeliciter non suo sed linguæ vitio vt in Persa. Nugipolyloquides. Argentiextenebronides. & alia, ridicula illa quidem, sed Græcorum elegantiæ, & vt ita dicam rotunditati imparia.

Pauca tamen non insuauia sunt. sultis, sodes. capsis. solitaurilia vel suouitaurilia. vt quidam scribunt. sed male. si Quintiliano credimus.

Cum duo nomina componũtur spectare oportet vltimam prioris, in qua omne est artificium collocatum.

Pauca à nominatiuo fiunt. vt νέα πόλις νεάπολις, *Neapolis, quasi noua ciuitas.* σκιαμαχία, *pugna vmbratilis.* ἀγγελιαφόρος, *Nuncius, tabellarius.* Ἡρακλέης, *Herculis & Iunonis gloria.* Ἡράκλειτος, *Heraclitus.* γηγενής, *terrigena.* tamẽ Ἡρόφιλος Ἡρόδοτος. Ἡρόδωρος à genitiuo.

Magna pars fit à genitiuo singulari. resectis aliis literis sic vt maneat ο. λῃστής. λῃστοῦ, *latro.* λῃστοκτόνος, *prædonum interfector.* vt aduerb. ὁμοῦ, *similis.* ὁμότιμος, *æqualis.* ἡμέρα ἡμέρας, *dies.* ἡμερόκοιτος, *qui die dormit.* οἶκος οἴκου, *domus.* οἰκοδόμος, *ædificator.* ἀγὼν

ἀγῶ

ἀγῶνος, *certamen.* ἀγωνοθέτης, *agonotheta, qui præmia ponit certantibus.*

Fœminina abſolutæ ſignificationis in ια. λόγος, *ſermo.* φυσιολογία, *phyſica.* νόμος, *lex, terræ tractus.* αὐτονομία, *libertas.* ἕξις, *habitus.* καχεξία, *malus habitus.* Quidam male cõpoſuit χρονόγνωσις pro χρονογνωσία, *cognitio temporis.* Falluntur qui Æglogas ſcribunt & deducunt ex αἴξ, *caper.* & λόγος αἰγλογή, quod ne caprarius quidem diceret: nam eſſet αἰγολογία. Scribi debet ἐκλογή, *electio, delectus, ſecretio, ſeparatio, ſelectio.* quod è Theocriti Idylliis ſelegerit quædam imitanda.

In vno interponitur καί. καλοκάγαθος, *probus.* καλοκαγαθία, *probitas.* in altero πρός. ἀλλοπρόσαλλος, *Epithetum Martis, id eſt, verſutus, varius, mutabilis, qui omnibus ſe accommodat.* vt vnum legitur cum κα. οὐκαλέγων, *non curans.* Sunt etiam ducta à numeris cum καί. ἑκκαιδεκάδωρος, *ſedecim palmos longus.* ὀκτωκαιδεκέτης, *octodecim annos natus.*

A genitiuo integro pauciſſima fiunt. ναῦς, *nauis.* νεώς, *templum, oraculum.* & οἶκος, *domus.* νεώσοικος, *porticus ad mare ædificata, ſtatio naualis.* κύων κυνὸς, *canis.* & οὐρά, *cauda.* κυνόσουρα, *vrſa minor.* οὐδείς. ένος, *nihil.* & ὤρα, *cura.* οὐδενόσωρα, *quæ nihili facienda ſunt.* Ιλ. θ. ſic κυνόσωρα, *nullius pretij.* & διόσκουροι. ſiue διοσκούρω, *Caſtor & Pollux, quaſi Iouis filij Caſtores ambo.*

Dorienſes in aliquibus mutant ο in ε. ἀνδροφόνος ἀνδρεφόνος, *Homicida, lethalis.* ἀλοτρίβανος ἀλετρίβανος, *cochleare.* ἀνδροφόντης ἀνδρεφόντης, *homicida.* Αργοφόντης Αργεφόντης, *Argi interfector.* cui poëtæ addito ι dicũt Αργειφόντης. Sic dixit Nicander ἀθερειγγὴς pro ἀθερογγής, *ſpicas habens.*

Poëtæ cùm multæ breues coëunt. mutant ο in η. θεητόκος, *Deipara.* λαμπαδηφόρος, *lampadas ferens.* θαλαμηπόλος, *cubicularius, nuptialis.* στεφανηφόρος, *coronam ferens.* θανατηφόρος, *lethalis mortifer.* σταχυηλόγος,

ſpici

spicilegus. θεηπόλος, *Dei administer.* μοιρηγενής, *fortunatus, diuino fato præditus.* ἐλαφηβόλος, *venator ceruorum.* βοτρυηφόρος *racemifer.* διδυμητόκος, *quæ geminos peperit.* & Dor. διδυματόκος. πολλοστημόριος, *multipartitus.* δαφνηφάγος, *qui laurum comedit.* ὀλιγηπελίη, *animi defectus.* κακηπελίη, *langor animi.*

Quibusdã additur σ. θεόσδοτος, *Deodatus.* θεοσεχθεία, *odium in Deum.* μογοστόκος, *quæ in partu laborat.* δικασπόλος, *qui in iudicio versatur. vel circa iura.* cadit etiã ο. θεσπέσιος *magnus, mirificus, diuinus, mirabilis.* θεοείκελος, *Deo similis.* θέσφατον, *Oraculum.*

Aliis ι. ἰδοιπόρος, *viator.* πυλοιγενής, *Pylius.* ὁδοιδόκος, *obsessor viarum.* ὀρειτύπος, *ruricola.* χολοιβόρος, *virosus, exedens bilis instar.*

Quædam habent αι. Κλυταιμνήστρα, *Clytæmnestra.* μεσαιπόλιος, *semicanus.* ἀκραιφνής, *purus, syncerus, per summa lucens.* pro ἀκροφανής, *Auroræ Epithet.* alij ab ἀκεραιοφανής. Nicander χαλαίπους, *Varus, loripes.* de Vulcano. Theocritus Idyl. 15. μαλακαίποδες pro μαλακόποδες, *qui habet teneros pedes.*

Attici in suis nominibus retinent ω. λεὼς λεώ. λεωφόρος, *via publica.* νεωκόρος, *ædituus, templi minister.* λαγωβόλον, *turba popularis.* λεωεργὸς λεωργός, *audax, temerarius.* Æschyl. Quod fit etiam in quinta contractorum. κρέας. κρέατος κρέως. κρεωνομία, *visceratio, carnium distributio.* γηροβοσκός, *senum nutritor.*

In compositis à γαῖα, *terra.* αι in ε. α in ω. γεωλόφος. *collis.* γεωμέτρης, *Geometra.* γεωεργὸς γεωργός, *Agricola.* λεπτόγεως, *sterilis, parum ferax.* aliquando tamen habent εο. ἐπίγειος, *terrestris, humi repens.* μελανόγειος, *cuius terra nigra est.* legitur & γαιοδότης, *terræ dator.* quod Analogiam sequitur. At γαιήοχος Neptuni epithetum. mutat ο in η. ὁ συνέχων τὴν γῆν, *qui continet terram.* quod male & contra analogiam Didymus Ciceronis zoïlus ducit à γαίω *glorior superbio, exulto.* & ὄχος, *currus.*

Simile

Simile ſuperiorum eſt μετήορος poëticè. Atticè μετέωρος, *ſublimis, elatus tumidus, erectus*. ab ἀείρω, *eleuo, ſuſpendo, erigo, tollo, porto, extollo.*

Cum ſecunda pars incipit ab ε Atticè fit contractio in ου. Λυκόεργος. φυτόεργος. κακόεργος. Homerus. Attici Λυκοῦργος, *Lycurgus*. φυτοῦργος, *ſator*. κακοῦργος, *maleficus, facinoroſus perditus.*

Sic εὐνόεχος εὐνοῦχος, *Eunuchus, qui ſeruat lectum*. σκηπτόεχος σκηπτοῦχος, *Sceptrifer*. κλειδόεχος, *claniger*. πολιοῦχος, *cuſtos vrbis, gubernator, Patronus, Epith. Iouis & Mineruæ*. Æſchylus dixit πολισσοῦχος, ob metrum.

Ab ὁμοῦ, *ſimul, vna*. non contrahuntur. ὁμοεθνής, *gentilis, eiuſdem gentis*, non ὁμοθνής. Sic αὐτοετής, *Anniculus*. tamen αὐτουργός, *artifex opifex, qui ſuo Marte profecit.*

Sequente ει non contrahitur. ὁμοειδής, *eiuſdem ſpeciei, vniformis*. ἑτεροειδής, *diuerſæ ſpeciei, multiformis.* Homerus tamen dixit. θεουδής pro θεοειδής, *religioſus, pius.*

Cùm ab α, in ἄναξ, *rex princeps*. fit contractio in ω. χειροάναξ χειρῶναξ, *operarius, opifex, qui victum manu ſibi quærit*. ἑρμοάναξ ἑρμῶναξ, *Mercurij dominus.* In aliis eliditur ο. ψιχάρπαξ, *micarum raptor*. μητράδελφος, *Auunculus ex matre, matris frater*. δήμαρχος, *tribuum magiſter & defenſor, tribunus.*

In tertia nonnulla habent ι, ἀρχὸς, *princeps*. ἀρχιτέκτων, *machinator, qui ſtructuræ ædificiorum præeſt*. ἀρχιληστής, *princeps latronum*. ἀρχιμάγειρος, *magiſter coquorum*. ἀμβολιεργός, *Dilator operum*. ἐναντίβιος autem, *contrariam habens vitam, aduerſarius*, pro ἐναντιόβιος, ſyncope. vt ζείδωρος, pro ζειόδωρος, *fertilis, ferax, almus, viuificus*, à ζειὰ, *ſpelta*. non à ζωή, *vita.*

Vt δρυτόμος pro δρυοτόμος, *arborator, putator, faber lignarius*. πολιόπορθος πολίπορθος, *vrbis expugnator, & populator*. συοφορβὸς συφορβὸς, *ſubulcus*. vt μυοκτόνος, *murium interfector.*

Γυναικομανὴς γυναιμανὴς, *ad furorem cogens mulieres.* σπερματολόγος σπερμολόγος, *loquax, verbosus, nugator.* κραταιογύαλος κραταιγύαλος, *roborans membra, validos habens artus.* αἱματοπότης αἱμοπότης, & trope αἱμηπότης, *sanguipota, sanguinarius.* κελαινονεφὴς κελαινεφὴς, *ater ut nubes, nigro, denigrans.*

Composita à κάλλος, *pulchritudo, ornatus, unguentum, vestis purpurea, lana tincta, flos.* habent ι, καλλίμαχος. *Callimachus.* καλλιάναξ, *rex pulcher.* καλλιρόη, *fons Athenis.*

Monosyllaba in ους, amittunt σ, βούτομον, *herba palustris, acutam habens aciem, dicta quasi valide secans.* βούγλωσσα, *lingua bubula: herbæ nomen.* νουθέτησις, *admonitio, castigatio.* Et in αυς, ναυμαχία, *prælium nauale.* legitur tamen in Aristophane γραοσόβης, *abactor vetularum.* à γραῦς, *anus, vetula, item crustula in polentis quæ supernatat dum coquũtur ligumina.* Sic ναοποιὸς, *nauium exstructor.* à ναῦς, *nauis.*

Quædam priorem partem contrahunt, νεομηνία νουμηνία, *neomenia, nouilunium. Calendæ.* Θεοκυδίδης Θουκυδίδης, *Thucidides.* θεοχαρείλας θουχαρείλας, *Gratus Deo.* θεόμορος θούμορος, *Prudens.* Θεοδόσιος Θουδόσιος in carmine, *Theodosius.* Κλεόνικος Κλούνικος, *Cleonicus.*

Quædam fiunt à datiuo, χειρίσοφος, *Gesticulans.* αἰγίβοτος, *terra apta pascendis apris.* ἁλίπαστος, *mari seu sale salsus, præsalsus.* θερειλεχὴς, *Vmbrosus: Platani Epithetum.* ὀρείαυλος, *montanus.* ὀρείχαλκος, *orichalcum, æs montanum.* ἐγχείμορος, *hastatus.* sequentibus duabus consonantibus, ε cadit, ὀρέστροφος, *in monte nutritus.* ἐγχίκτυπος, *hasta resonans.* tamen ὀρίγανον, *origanum, herbæ nomen.* Ὀρειβάσιος, Ὠρειγένης pro Ὠριγένης.

A plurali datiuo, ὀρεσίτροφος, ναυσίπορος, *nauibus meabilis.* δακρυσίστακτος, *stillans lachrymis.* ἐγχεσίμωρος, *hasta exercitatus.* In quibus non geminatur σ nisi in illo, κηρεσσιφόρητος, *à Parca agitatus.* Ιλ. θ. in fine geminatur, γυναικάδρεσσι ποθεινοὶ, *mollibus optabiles.*

Epi

Epicharmus, pro ἀνδρογύνοις, *semiuiris, mollibus.*

Quædam habent in medio σι ex epentheſi, nec fiunt à datiuo, πηγεσίμαλλος, *habens lanam, infixam aut vellus densum & nigrum.* Πρωτεσίλαος, ἀλφεσίβοια, *quæ boues inuenit.* pro πηγόμαλλος, Πρωτόλαος, ἀλφέβοια. ἀερσιπότητος, *in aëre volans, sublimis.* Hesiod. pro ἀεροπότητος. Ἀγεσίλαος pro Ἀγέλαος. ἑλκεσίπεπλος pro ἑλκέπεπλος, *vestem trahens, id est, habens longam vestem.*

At ἀερσίπους, *aeripes, celeripes, pedes in altum eleuans.* ab ἀέρσω fut. Æolico, cuius thema ἀείρω, *erigo, attollo, tollo.*

Nonnulla amittunt ι, ἐγχέσπαλος, *hastam vibrans.* ὀρεσκῷος, *habitans cauernas montium.* τελεσφόρος, *almus, fertilis, ferens tributum.* ἐπεσβόλος, *conuiciator.*

Neutra quidem quintæ ſæpenumerò integra componuntur, ſiue à nominatiuo, ſiue ab accuſatiuo, δορυφόρος, *prætorianus miles.* μεγάθυμος, *magnanimus.* μελάνδετος, *nigram habens manipulum.* ἡδυεπής, *suauiloquus.* ὀξύστομος, *acuti oris.* πολυμαθὴς, *eruditus.* μεγασθενὴς, *valde potens.* ὀνομάκλυτος, *nomine inclytus.* γλυκύρριζα, *dulcis radix.* φωσφόρος, *Lucifer.* κερασφόρος, *corniger, cornutus.* πυρφόρος, *ignifer.*

Aliquando etiam à genitiuo, παντόμιμος, *histrio.* παντόμορφος, *qui se in omnes formas commutat.* vt contra πάγκακος, *omnino malus.* παγχαλέπος, *perdifficilis.* & à plural. πανταλέων, *Pantaleon.*

Ab accuſatiuo ſingulari perpauca, νουνεχής, *prudens, mentis compos.* ἀνδράποδον, *captiuus, mancipium.*

A plur. vnum reperi, ἄτη ἄτας, *nocumentum, noxa, clades, detrimentum, odium calamitas exitium, error, culpa.* ἀτάσθαλος, *iniustus, impius, inhumanus dirus.* ἀτασθαλία, *superbia, improbitas, peccatum delirium.*

VERBORVM COMPOSITIO.

Atque hoc quidem modo nomina componuntur. Verba verò vel in præſenti, vel in aoriſto, vel in futuro.

Cum

Cū à Præsenti: fere prior pars exit in ε, φέρω, porto. φερένικος, Victor. φερέοικος, domiporta, testudo. φερέπονος, patiens laborum. ἔχω, habeo. ἐχενηΐς, pisciculi nomen, nauē retinens, Latini vocāt Remoram. τρέχω, curro, incurro. τρεχέδειπνος, qui capit prandia. μένω, maneo, duro, expecto. Μενέλαος, Μενεπτόλεμος, bellicosus, belli patiens. ἕλκω, traho. ἑλκεχίτων, cui vestis longa est. ἄρχω, incipio, sum author, princeps. ἀρχέκακος, author malignus. ἐπιχαίρω, lætor alienis malis, insulto. & in bonam partem. ἐπιχαιρεκακία, Gaudium ex alienis malis. ἄγω, duco, fero, affero. ἀγέστρατος, dux exercitus. ἀγελείη, prædatrix.

Pauca habent ι, τέρπω, delecto, demulceo. τερπικέραυνος, fulmine gaudens. φυσῶ, spiro, inflo. φυσίγναθος, buccas inflans, Epith. ranæ. χαλῶ, laxo, relaxo, dimitto, refero. χαλίφρων, mētē laxus, desipiēs. οἰδέω, tumeo, irascor. Οἰδίπους, tumidos pedes habens. βλέπω, intueor, respicio, video, specto, caueo. βλεπεδαίμων, tortis oculis intuens.

Pauca enim ο, λειποτάκτης, desertor acici. λειποψυχία, exinanitio, animi deliquium. μελλόνυμφος, sponsus, uxorem ducturus.

Syncope fit aliquando, μιαίνω, fœdo, polluo. μιαιφόνος, cruentus, crudelis, homicida. τανύω, porrigo, extēdo, traho. τανύφυλλος, habens longas frondes, vel folia lata.

Raro additur σ, ne multæ breues conueniant, φερέσβιος, ferens vitam mortalibus, frugifer.

Ταλάω ῶ, audeo, suffero, tolero. ταλαίπωρος, miser, ærumnosus. ὁ τὸ πένθος τλῶν, qui dolorē tolerat. at τλάω, tolero. Τληπόλεμος, Tlepolemus Herculis filius à Sarpedone peremtus.

In secundo aoristo est ε, ἔδακον, momordi. δακέθυμος, mordax, molestus. aliquando ι, ἔλαθον, latuit, imprudenter fecit. λαθίφθογγος, vocem obliuisci faciens. vt ὀψὲ, sero, vesperi, tardè. ὀψιμαθὴς, sero studiosus.

In futur. verò ι, πείθω πείσω, persuadeo, bo. Πεισίστρατος, δείσω, timebo, metuam. δεισιδαίμων, religiosus, superstitiosus. σείσω, quatiam, vibrabo. σεισίχθων, terræ con-

cussor. ἐρύσω, *traham, discerpam. & seruabo.* ἐρυσίπτολις, *vrbis seruatrix, & vrbis vastatrix.* σώσω, *saluabo, liberabo.* σωσίθεος, *a Deo seruatus.* κρύψω, *delitescam.* κρυψίνους, *dissimulator, astutus.* λύσω, *crimine liberabo, absoluam.* λυσιμελής, *soluens membra.* ὀλέσω, *perdam.* ὠλεσίκαρπος, *fructus perdens.* ε in ω, ob metrum. legitur tamen ἀκερσεκόμης, *intonsus.* à κέρσω Æolico, *tondebo, radam, deuorabo.*

Quæ fiunt à Circunflexis, aliquando longam vocalem vertunt in breuem. ἑρήσω, *inueniam, interrogabo, eruam.* ἑρεσιέπης, *verborum inuentor, eloquens.* contra. δοκησίσοφος, *qui in speciem sibi sapiens videtur.* ἀρνησίθεος, *qui deos negat:* quæ longam retinent.

Quæ habent ι in penultima sumunt ο, μίξω, *miscebo.* μιξόθηρος, *semiferus.* μιξοβάρβαρος, *semibarbarus.* βρίθω βρίσω, *onero, grauo, deprimo.* βρισόμαχος, *bellicosus.*

Vnu etiã υ δρύψω, *lacerabo vnguibus.* δρυψόταις, *miserabilis.* Phauorinus τὸ λαμύραν, οἱ δὲ ἁπαλόπαιδα explicat. Περσεφόνη, *Proserpina,* & περσέπολις, *euertẽs oppida,* videntur fieri à πέρσω, *perdam, diripiam, populabor.*

Nonnulla secundam partem à futuro ducunt primæ & secundæ grauit. quæ exeunt in ψ. vel ξ. τρίψω, *teram.* οἰκότριψ, *verna, seruus, vernaculus.* κλέψω, *furabor, fallam.* βοόκλεψ, *fur boum.* νίψω, *lauabo, eluam.* χέρνιψ, *purgatio, manuum ablutio.* βλέψω, *videbo, intuebor.* κατώβλεψ, *capite qui est in terram demisso, silicernium.* τέξω, *pariam.* καλλιτεξ, *pulchrum partum edens.* ἐπίτεξ, *vicina partui.* Sic αἴγιλιψ. πος, *asper, præaltus.* à λείψω extrito ε, *relinquam.* Itaque miror quid Marullo in mentẽ venerit, vt pro crepidis carbatinis apud Catullum legeret crepidas cercolipas. Quod verbum ipse confinxit in eóque deceptus est. nam κερκόλιψ. πος. à λίπος, *pinguedo, vnguentum,* duci non potest. Cuius etiã significatio Marullo repugnat. cum fiat à λείψω. vt αἴγιλιψ. Quamobrem dum

Poli

Politianum insectatur odio cæcus labitur. Athenæus hunc formam ducit à præt. pas. Sed significatio mihi hoc pati non videtur.

Cum pars posterior incipit a vocali, antecedens eliditur, φείδομαι, *parco, abstineo.* φείδιππος, *equis parcens.* ῥίψω. *proyciam, spargam.* ῥίψασπις, *qui abiecto scuto fugit.* ἔλιπον, *reliquit.* λιπαδρ**ος**, *infrequens.* λιφαιμ**ος**, *exanguis.*

Πέντε aliquando retinet ε, πεντεσυρίγγ**ος**, *quinque fistularum.* πεντέκλινον, *quinque lectis instructus.* πεντέμην**ος**, *quinque menses natus.* aliquando vertit in α, πεντάκλινον, πενταέτης, πενταέτης, *quinquennis.*

Ἑξ, *sex.* accipit α, ἑξάκλινον, *sex lectus habens.* ἑξαέτης, & ἑξέτης, *sexennis.* ὀκτὼ, *octo.* ὀκτάπους, *octo pedum.* & ὀκτάπους vsitatius, εἰκοσιστάδιον, & εἰκοσαστάδιον, *viginti stadiorum.* εἰκοσάεδρ**ος**, *viginti basibus constans.* ἑκατὸν, *centum.* accipit ὀν, ἑκατόνταρχ**ος**, *Centurio.* ἑκατοντάχειρ, Æolicè ἑκατόγχειρ, *Centimanus.* Sic μυριόνταρχ**ος**, Æschylus, *qui præest militum millibus.*

Τριάκοντα & τεσσαράκοντα, *triginta, quadraginta,* & similia, cum ἔτ**ος**, *annus.* contrahuntur in ου Attice, τριακονταέτης, τριακοντούτης, *tricennalis.* τετταρακοντούτης, *quadragenarius.* ἑβδομηκοντούτης, *septuagenarius.* Fœminina in τις.

Ὀπισθὲ, *retro, ponè, post.* mutat ε in ο, ὀπισθόδομ**ος**, *ærarium Atheniensium.* ὀπισθοφόρ**ος**, *retroferens.*

Posterior Pars cōpositi significationē ostendit.

Nam actiua ferè fiunt à præt. medio, vel nominib. quæ à medio præter. ducuntur, λέλογα, *dixi.* ψευδολόγ**ος**, *mendax.* τέτοκα, *peperi.* πρωτοτόκ**ος**, *primipara.* τέτυπα, *percussi.* χαλκοτύπ**ος**, *faber ferrarius.* ἔσκαφα, *fodi.* φυτοσκάφ**ος**, *fossor, rusticus.*

Aliquando à præsenti, ποιῶ, *fingo.* λογοποιὸς, *orationum scriptor, item mendax, vaniloquus.* κρίνω, *iudico.* θεοκρίνης, *Deus iudicans.*

Quædam à tertia passiui præteriti, sed in της.

τίθεται, positus sum. νομοθέτης, legislator. ἀγωνοθέτης, munerarius, qui munera certantibus largitur. δέδεκται, suscepit, admisit, probauit. θεοδέκτης, Theodectes. κέκριται, acceptus, iudicatus est. δικαιοκρίτης, iustus iudex.

Quæ passiuam habent significationem, ab eadem, sed in τος, *δίδοται, datus, concessus est. θεόδοτος, a Deo datus. πέπεμπται, missus, ductus, vectus est. θεόπεμπτος, a Deo missus. δεδίδακται, doctus est. αὐτοδίδακτος, suo studio doctus. θεοδίδακτος, Diuinitus edoctus. κέκριται, iudicatus est. θεόκριτος, diuino iudicio electus*: non vero qui iudicat Deos. Itaque ipse Theocritus quomodo suum nomē pro Paride Dearum iudice in Fistula accipiat, alij iudicent.

Aliquando a secundo aoristo pass. in ης oxytonum, *ἐτράφη, nutritus, educatus est. εὐτραφὴς, pinguis, corpulentus. ἐπάγη, concretus est. εὐπαγὴς, munitus, bene compactus. ἀλείφω ἤλειφα, inungo. νεαλειφής, nuper illitus.*

Aliquādo mutatur tonus, *πρωτοτόκος primipara* act. *πρωτότοκος, primogenitus.* pass. Sic *λαοτρόφος, nutriens populum. λαότροφος, nutritus a populo. λυκοκτόνος, interfector luporum. λυκόκτονος, interfectus à lupo. ξιφοκτόνος ξιφόκτονος, gladio interficiens, gladio interfectus.*

A, Ευ, Δυς.

Maximum in compositione vsum præbent tres particulæ, Α. Ευ. Δυς. prima priuat: aliquando etiam auget. secunda facilitatem & commoditatē, tertia difficultatem atque incommoditatem declarat.

A. In ος Communia.

Ἄλογος, expers rationis. ἄνομος, exlex. ἄφοβος impauidus. ἄκακος, simplex. ἄξυλος ὕλη, nemorosa silua. & ἄχανες πέλαγος, immensum pelagus, vastum. poëtica.

Mutatur in η. *λέκτρον, lectus thalamus. ἠλέκτρα, Electra. ἡ ἄγαμος, cælebs. πέρας, terminus, finis, extremitas, punctum. ἤπειρος, continens, id est, terra firma. ἡ ἀπέρατος γῆ, innauigabilis terra.*

IN ων. *ἀπείρων, magnus, infinitus. ἀναίμων, exanguis.*

Hic

Hic obseruandum nomina in ικος. si accipiant α. amittere ικ. λογικος, *rationalis, qui ratione vtitur.* ἄλογος, *irrationalis, stultus.* μουσικος, *musicus.* ἄμουσος, *inconcinnus, insulsus.* τεχνικος, *artificiosus artium peritus.* ἄτεχνος, *imperitus, arte carens.* γραμματικος. *Grammaticus.* ἀγράμματος, *illiteratus.* αἰσθητικος, *sensu praeditus, sensibilis.* ἀναίσθητος, *insensibilis, sensu destitutus* ἁμαρτητικὸς, *peccatori obnoxius.* ἀναμάρτητος, *insons, innocens, innoxius, integer.* νοητικὸς, *rationalis.* ἀνόητος, *stultus, crassus, indoctus, rudis, imprudens.* καταληκτικὸς. *pendulus, cui aliquid deest ad perfectionem.* ἀκατάληκτος, *cui nihil ad perfectionem deest in fine.*

Itaque voces illæ Ciceronis 8. ad Atticum. ἀπολιτικώτατος, *minimè ciuilis.* & ἀστρατηγικώτατος. *imperitissimus rei militaris*, deprauatæ mihi esse videntur. cùm analogiæ omnino repugnent. Nam ipsum Ciceronem hoc non vidisse dicere equidem non ausim. atque ἀστρατήγητος quidem dicitur. ἀπολίτικος verò, quod ego sciam, nemo Græcus dixit.

In ης & in ις communia.

Ἀηδὴς, iniucundus, molestus, acerbus, morosus. ἀκλεὴς, *illaudatus, inglorius, ignobilis.* ἀμαθὴς, *indoctus, indocilis, stultus, rudis, imperitus.* ἀκαλαρρείτης, *amœnè, & quietè fluens.* ἄχαρις, *ingratus, sine gratia, insuauis, difficilis.* ἄπολις, *extorris, patria orbatus.* ἄλκις, *infirmus.*

IN α.

Fœminina absoluta. λόγος, *ratio, sermo.* ἀλογία, *rationis priuatio, absurditas, contemptus, maledictio.* τροφὴ, *nutrimentum.* ἀτροφία, *inedia, ieiunium.* γνῶσις, *cognitio, familiaritas, consilium, decretum.* ἀγνωσία, *ignorantia.* κατάληψις, *comprehensio, cognitio, adeptio.* ἀκαταληψία, *incomprehensibilitas.* νοῦς, *mens.* ἄνοια, *dementia.* πρόνοια, *prouisio, prouidentia.* αἰδὼς, *reuerentia, religio, maiestas, decus, verecundia.* ἀναίδεια, *impudentia, impudens audacia, improbitas.*

Quædam fiunt à secunda præter. perfect. paſ-

ſiui, λέλουσαι, lotus es. ἀλουσία, ſcabrities à non lauando, illuuies. πεπαίδευσαι, eruditus es. παιδευτής, eruditor. ἀπαιδευσία, procacitas linguæ, insolentia, ineptia, inſcitia, immoderatio verborum. Quidam ἀπαιδεία finxit à παιδεία, diſciplina. quod à Græca analogia abhorret.

Et à tertia, ἤλπισται, ſperatum eſt. ἀνελπιστία, deſperatio. non ab ἐλπίς, ſpes. μέμνηται, meminit. ἀμνηστία, obliuio iniuriarum. addito σ. non à μνήμη, memoria, monumentum. ᾔσχυνται, puduit. ἀναισχυντία, impudentia. non ab αἰσχύνη, infamia, pudor, verecundia, item dedecus.

Quæ fiunt à verbis, ſæpe in οσύνη. ἀφραίνω, deſipio, inſanio. ἀφροσύνη, inſipientia, vanitas. ἀγνωμονέω, iniquè ago, inimice me gero. ἀγνωμοσύνη, iniquitas animi. vt ſimplicia βρίθω, onero, grauo. βριθοσύνη, grauitas.

A, ſequente vocali fere aſſumit ν, ἄνανδρος, innupta, parum virilis. ἀναίμακτος, incruentus. ἄνιππος, ſine equis, pedes. ἀνόνητος, futilis, ineptus. ἀνέλπιστος, deſperatus, præter ſpem. poëtæ aliquando addunt alterum α, ἀνάελπτος. ἀνάεδνος, [illegible]. Hom. vtrunque addidit, ἀνάποινον, pro ἄποινον, præmio carens.

Aliquando nihil ἄοκνος, impiger, accuratus. ἄοικος, extorris. ἀόριστος, interminatus. ἄοζος, ramoſus, multa ligna comburens, Suidæ.

Obſeruaui præterea nullum verbum cum α priuante, exire in έω vel έομαι, præter ἀλογεύομαι, præter rationem verſer. quo Cicero vtitur ad Atticum, è veteribus verò, quod ſciam, nemo. Itaque mihi ſuſpectum videtur.

E Y.

Non aliter quàm α præponitur, εὔθυμος, lætus. εὔβοτος, fertilis. εὔλυτος, ſolubilis. εὐκλεής, præclarus. εὐφρὴς, [illegible]. εὔελπις, ſpem retinens, ſpe fretus.

Fœm. abſoluta ια, εὐθυμία, lætitia ſecuritas. εὐψυχία, magnanimitas. εὔνοια, fauor. εὐμάθεια, docilitas.

In οσύνη pauciſſima, εὐφροσύνη, delectatio. εὐγνωμοσύνη, beneuolentia, æquitas animi, gratitudo.

Poëtæ

Poëtæ sæpe metri causa diphthongum diuidũt: *εὔξοος ἐΰξοος, politus. εὔζωνος ἐΰζωνος, bene cinctus, strenuus miles. εὔδμητος ἐΰδμητος, bene fabricatus. εὐφρονέων ἐϋφρονέων, sapiens, prudens, recte sentiens.*

Geminant etiam sequentem consonantem, vt syllaba longa fiat, *ἐϋμελίης ἐϋμμελίης, benè hastatus, bellicosus. εὐραφὴς ἐϋῤῥαφὴς, bene sutus. εὔροος ἐΰῤῥοος, pulchrè fluens, meatum facilem prabens. εὔσελμος ἐΰσσελμος, pulchrum tabulatum habens, vel paginam.*

Aliquando vertunt ε in η, *εὔκομος ἠΰκομος, benè comatus, luxurians. εὐγένειος ἠϋγένειος, nobilis, generosus.* vt *εὖτε ἦϋτε, quando, cum, dum, velut, sicut.*

ΔΥΣ.

Præponitur quomodo *εὖ, δύσκολος, morosus, difficilis. δύστροπος, inexorabilis. δυσκρατὴς, intemperans. δύσερις, litigiosus, iurgator. δύσελπις, abiecta spei. δύσερως, difficilis in amore.* Propriis, *δύσπαρις, infaustus.*

Sed aptissimè Verbalibus. *δύσκριτος, difficilis iudicatu. δυσδιέφικτος, inperuestigabilis. δυσπαρακολούθητος, obscurus, quem difficilè quis assequi potest. δυσθεώρητος, difficilis contemplatu.*

Fœm. absoluta in *ια. δυσφορία, tolerandi difficultas. δυσκρασία, diuersa constitutio, mala temperies. δύσνοια, maleuolentia. δυσαριστοτόκεια, mulier optimum filium infeliciter enixa.*

Sed iam tedeamus ad ο micron.

Attici vt docet Athenæus aliquando vertunt α in ο. *μαλάχη μολόχη, malua. ἄσταφις ὄσταφις, vua passa. πάρδαλις πόρδαλις, panthera cuius mas pardus dicitur. ἀστακὸς ὀστακός, cancri genus.*

Æolij. *πταρμὸς πτορμος, sternutatio. στρατὸς στρότος, exercitus. θρασέος θρόσεος, audax. σταλεὶς στολείς, missus.* τ in π. *ἄνω ὄνω, supra. ἀνέληται ὀνέληται, erexerit. ἀνεχώρησεν ὀνεχώρησεν, regressus est, se recepit, commigrauit, procul abfuit.*

Latinè *δαμῷ* domo. Punice Harag *ὀργή, ira.*

Talla tollo. Sarab sorbeo. Sic Iain εἶνος, vinum: potus ex hordeo confectus. Har. ὄρος mons. Ialal ἀλαλάζω cum clamore ploro, plaudo, clamito. Carcon κρόκος crocum. μάρμαρος marmor.

E in o in præterit. med. λέγω, dico. λέλογα, dixi. πείθω, suadeo. πέποιθα, fidi. λείπω λέλοιπα, linquo, liqui.

In deriuatione. τρέμω τρομέω, timeo, tremo. δέμω δομέω, edifico, extruo. δρέμω, curro. παλινδρομέω, recurro, remeo, recido, reciprocor.

Latinè Pendo pondus pondero. θέρω torreo. σπένδω spondeo. nam veteres ἔσπενδον cum spondebant. Tego toga.

Æolij ω in ο. cum ex impar. parisyllaba faciunt. ἔρως ἔρωτος, amor. ἔρος ἔρου. ἐξ ἔρον ἕντο, desiderium edendi repressérunt. ἱδρώς. ἱδρῶτος. ἱδρῶτι. ἱδρῶ. Ιλ. ρ. ab ἱδρός. alij apocopen malunt. ab ἱδρῶτι, sudor.

Sic ὥρα ὄρα, hora, tempus. ὠτειλὴ ὀτειλὰ, vulnus, cicatrix. ἐστρώνται ἐστόρονται, stratum est.

Sic poëtæ. εὐρύχωρος εὐρύχορος, spaciosus, capax, amplius. φυσίζωος φυσίζοος, victum producens, viuificans.

Homerus. ἴομεν, eamus. ἀγείρομεν, congregemus. ἐρύσσομεν, trahamus. & alia permulta. pro ἴωμεν. ἀγείρωμεν. ἐρύσσωμεν. Sed potest esse modi enallage. Sic ποτῶμαι, volo, volas. ποτῆνος, volatus. πῇ τὰς φρένας ἐκπεπότησαι, qua animo euolasti? 2

Abundat initio. μοργνύω ὀμοργνύω. μόργνυμι & ὀμόργνυμι, abstergo. Punice Rae ὁρῶ, video, aspicio, spero, caueo, respicio.

O Poëticè in secũda contractorũ additur ante ω, ὁρῶ ὁρόω, video. ὁρόων, videns. ἀντιόων, aduersans. ὀκριόωντο, 3 litigarũt, asperè congressi sunt. κρεμόω, suspendo. Ιλ. η. ἠγορόωντο, loquebantur. Herodot. ἀλόω. Οδ. ε. imperatiuus pro ἀλῶ, ab ἀλάομαι, erro, palor. τρυγόωεν, vindemiarẽt. ἀγλαόωμαι, gloriabar, supplicabam: aliáque innumerabilia. post ω, ἀλωμένη ἀλωομένη, quæ errat. Dionys. 35 φρῶν φρῶνας φρώονας, collis, eminentia montis. Homer.

Semel

Semel obseruaui additum ι, γελοίων & γελοίωντες, Οδ. υ. pro γελῶν γελῶντες, ridens, ridentes.

In nominibus rarius, αὐτόχωνος αὐτοχόωνος, per se fusus. φῶς φόως, lumen. θῶκος θόωκος, sessio, sedes, cōcio. γάλως γάλω γαλόω, γάλων γαλόων, soror mariti. ἄθως ἄθω ἀθόω, mons Thraciæ. τάλω ταλόω, qui multas habet ærumnas: Phauorino.

Semel ante ου, ὅου, cuius. Ιλ. β. vt βοηθόος βοηθός, adiutor. Sic βεβολήατο pro βεβλήατο, Ionice cum epenthesi, vulnerati sunt.

Latini eodem modo μιάω, ex quo μιῶμαι & μέμνημαι moneo: vt u breue, Ἡρακλῆς Hercules, Ἀσκληπιὸς Æsculapius, Ἀλκμήνη Alcumena, Plaut.

Etrusce Caulis cauolo, Paulus Pauolo.

Bœoti, vt docet Heraclitus, ο micron præponunt υ psilo, ὕλη ὄυλα, sylua, materia, nutrimentum, & vrbis nomen. ὕδωρ ὄυδωρ, aqua, & syáus: Proclo. cum tenui, ἐλήλυθα εἰλήλουθα, veni. Æoles itidem, θυγάτηρ θογάτηρ, filia.

In fine etiam additur poëticè, sed raro, Μίνως Μίνω Μίνωο, Minoi. ταλῶο, misero, ærumnoso. πετεῶο, Ἀνδρογεῶο, Androgeo.

Ionum & Doriensium more è quibusdam nominibus eximitur, Ἀκεσίλαος Ἀκεσίλας, Ἀναξίλαος Ἀναξίλας, Μενέλαος Μενέλας, Πτερέλαος Πτερέλας, Νικόλαος Νικόλας, Λαοδίκη Λαδίκη, Nomina sunt propria.

Latinè πύος pus, γένος genus & gens. Virgil. Trita Melisphylla, pro μελισσόφυλλα, herbæ genus.

Æolij è pronominum genitiuis excludunt, ἐμεῦ, resolutione ἐμέο, paragoge ἐμεόθεν ἐμέθεν, mei. σοῦ σέο σεόθεν σέθεν, tui. οὗ ἕο ἑόθεν ἕθεν, sui.

Huius generis sunt, τίποτε τίπτε, cur. τίφθ' οὕτως ἕστητε τεθηπότες, cur sic stetistis stupentes. λωτόεντα λωτοῦντα. quidam crasi è λωτόεντα, loti ferax. ἀποφθιόμενος ἀποφθίμενος, interiens, moriens.

Vt Latinè μόρος mors, Denouo denuo, φράτωρ,

ορος, frater, fratris. nam significatio non est aliena.

Attice οἴομαι οἶμαι, ᾤομην ᾤμην. *putabam.* λούομαι λοῦμαι, *lauor.* ἐλούομεθα ἐλούμεθα, λουόμενος λούμενος. *lotus.* Non tamen ἀπολοῦμαι. *peribo,* & ἀπολούμενος, *periturus:* quæ Athenæus & Lucianus in quibusdam indoctis sophistis exagitant. Sunt enim malè ominata ab ἀπόλλυμαι, *perdo, perdor, destruor.*

Poëticè ἀολλέες, ἀολλεες & ἀλεες, Callim. *congregati, conferti.*

Sic ὑποβάλλειν ὑββάλλειν, *subijcio, suppono, substerno, suggero.* ἠγνοήκαμεν ἀγνώκαμες, *ignorauimus.* Æolice, θερειότατος θερείτατος, Aratus, *æstuosissimus, feruidissimus.*

O à Latinis initio aliquando additur, πλάγιος obliquus, Etrusci denuò detrahunt, bieco.

Præciditur, ὄνομα nomen, ὄπισθε post, ὀρούω ruo, ὀδοὺς, ὀδόντος dens, ὄραμνος ramus, ὀκέλλω cello.

Etruscè Officina fucina, Obscurus scuro, ὄρυζα oryza riso.

O in ι, κόνις cinis, ὄμβρος imber, πρόμος primus, ὅς is.

Π Ι.

Post ν & μ, vt B pronunciatur vulgo, τὸν Παῦλον ton Baulon, *Paulum.* πέμπω pembo, *mitto.*

Æolij, vt docent Grammatici, nonnunquam mutant μ in π, ὄμματα ὄππατα, *oculi.* μετ' ἐμοῦ πετ' ἐμοῦ, *mecū.* in cōpositione πεδὰ, μετέρχομαι πεδέρχομαι. *prætereo, appello tento, quæro.* μετάρσιος πεδάρσιος, *sublimis, volans.* μετεωριστής πεδαωριστὴς, *equus ferociens.* μετέωρος πεδάορος, *sublimis.*

Aliquando τ in π, στολὴ σπολὴ, *stola, amictus.* σταλεὶς σπολεὶς, *missus, pulsus.* τέτραπται πέτραπται, *conuersus est.* πέντε πέμπε, *quinque.* ex quo ἔχον πεμπώβολα χερσὶ, *habebant præ manibus verua in quinque cuspides diuisa.* ἐστάλμεναι ἐσπαλμέναι, *quæ miserunt.*

Cretenses, στάδιον σπάδιον, *stadium.* Sic τέσσαρες πίσυρες, *quatuor.*

Sic

Sic Latinè στάχυς ſpica, ταῶς pauo, χρὼς, χρωτὸς corpus.

Etruſce Extinguo ſpengo. contra π in τ, σπȣδὴ ſtudium.

Iidem Æolij φ in π, *ἀμφὶ ἀμπὶ, de, circum, cum, contra, per. ἀμπιχȣ̃σα, induis. ἀμφιέσαι ἀμπίσαι, induere.* Sic *φανὸς πανὸς, laterna,* vn falot Gall. ῥάφυς ῥάπυς rapum.

Latinè φοινίκεος puniceus, φοῖνιξ Pœnus, φαινόλης pænula, ἀφύη apua, φοβῶ, ex quo φοβȣ̃μαι paueo, πορφύρα purpura, κεφαλὴ caput, γρῦπες gryphes, κάρφω carpo, σοφὸς ſapiens ſapio, φαῦλον pro vili, paulum paululum. φόρτος φορτίζω porto, φολὶς pellis. Punice Firdaus παράδεισος, *paradiſus, pomarium, hortus.* Farſach παρασάγγης, *menſura apud Perſas triginta ſtadia, vt ſentit Budæus, continens.* fiſtaq πιστάκιον, *piſtatium, genus fructus.* Falu πῶλος pullus. Safir σάπφειρος ſapphirus, iasf ἴασπις, *iaſpis.* Haref ἅρπω ἁρπάζω rapio. Etruſce la raffa. z enim cadit, vt σταλάζω ſtillo. Fitha Syriace, πείθω, *ſuadeo.*

Etruſce στρέφω ſtroppio, *verto, torqueo, moueo.* φύστη paſta, *maza in ſcypho coagitata macerataq́; è vino & polline.* φάγρος pagrus, *piſcis vorax & cos.*

Aduerbia quædam interrogatiua amiſſo π, & ſumpto aſpirato fiunt relatiua, & denuò præfixo ο, priſtinam vim recipiunt. πότε, *quando,* ὅτε, *qui,* ὁπότε. *quandoquidem.* πȣ̃, *vbi.* οὗ, *cuius.* ὅπȣ, *vbi.* ποῖ, *alicubi.* οἷ, *qui.* ὅποι, *quò, vbi.* πῆ, *quomodo.* ᾗ, *cui.* ὅπῃ. πόθεν, *unde.* ὅθεν, ὁπόθεν, *qua hora.* πηνίκα, *quando.* ἡνίκα, *quare.* ὁπηνίκα. Aliquando ſunt enclitica, ποτέ. πȣ. ποι. πη. ποθέν.

Ad hanc formã dixit Aratus. ὁππῆμος. quod alij poëtæ ἦμος, *quando,* dicunt. itaque duriuſculum eſt.

Huc referri debent. πῶς, ὡς. ὅπως. *quomodo.* ποῖος, *qualis.* οἷος. ὁποῖος. πόσος, *quantus.* ὅσος. ὁπόσος. πηλίκος, *quam ingens, quam potens.* ἡλίκος. ὁπηλίκος. Aratus ὁποσταίη à ποσταῖος. quod perrarum eſt, *quot in diebus.*

Quæ

Quædam o tantum accipiūt. πότερος ὁπότερος. *uter* ποσέος ὁποσός *uterlibet*. ποδαπὸς ὁποδαπός, *cuias*. Tametsi Latini suum Vter ex ὁτερος fecisse videntur.

Π initio additur. σώχω πσώχω ψώχω, *tero, attenuo*.

Decidit. πήγανον ἤγανον, *ruta herba, & sartago*. παλαιὸς ἀλαιός, *antiquus, senex, pristinus*. Æschyl. Sic πλατὺς latus.

Hispani quidem hoc sæpissimè faciunt. Plenus lleno. Planus llano. Ploro lloro. πλῶμα tomo ruina Etrusc.

Æolicè geminatur & poëticè. ὅππως, *vt*. ὅππη, *vbi*. ὀππότερος, *vter*.

Latinè Iuppiter. reppulit. repperit. Contra πάππας papa. hoc est pater.

Abundat. ὀπλῶ ὀπιλάω ὀπιπλάω, *video, aspicio, obseruo*. ἐνίπαπε pro ἐνίπεν. ab ἐνίπτω, *dico, increpo, maledictis incesso*. alij ab ἐνιπτάπω. eadem epenthesi.

Latinè vertitur sæpe in B. ἀπὸ ab. ὅπου vbi. πυρρὸς burrus. ex quo buio Etrusce. R. in I. *Latinè fuluus, rutilus, oculis igneis*. vt Glarea ghiaia, Parpaio. πυῤῥίας byrria, *serpentis genus à colore igneo*. πόλεμος bellum. nisi est à Duellum.

Hispanicè Mancipium mancebo. iuuenis. Episcopus obispo. Syriace Carpas κάρπασος carbasus.

In Ph. τρόπαιον trophæū. ῥίπαια ὄρη Riphæi montes. Βόσπορος Bosphorus. caput. Etrusce capo. Gallicè *chef*. ca in che. vt Canis *chien*. non à κεφαλή.

P Ω.

Clarus & asper est huius literæ sonus. & balbis inimicus. qui in turturis gemitu exauditur. quæ idcirco Syris Tur. Latinis repetita syllaba dicitur turtur.

Attici mutant nonnunquam λ in ρ. κλίβανος κρίβανος, *testus, vel testum clibanus*. κεφαλαλγία κεφαλαργία, *capitis dolor*. ἄγγελος etiam ἄγγερος legitur in Hesychio, *nuntius, legatus*.

Latinè κανθήλιος cantherus. στλεγγὶς ſtrigilis, ἀλωὰ area, αἰετὸς aquila Æolice, κάγχαλος ganthero, *fa-cetus*. Etruſce.

Contra λείριον lilium, Hiſpanicè lirio: & forte μύρια mille, ἕλμινς, Æolicè Fέλμις vermis.

Etruſce Vlulare vrlare, Dactyli datteri, Luſciniola ruyſenor, *roſſignol*.

Punice Thelith τρίτος tertius, Sarbala σαράβαρα, *veſtis Perſica, tibialia*.

Lobas loba Hiſpan. Etruſce robba, λῶπος, *indumẽtum*. λωποδυτεῖν robbare, *veſtem furor, ſpolio, prædor*. Azul azurro cæruleus.

Iidem Attici σ poſt ρ in alterum ρ, ἄρσην ἄῤῥην, *mas*. θαρσαλέος θαῤῥαλέος, *audens, ferox, audax*. ταρσὸς ταῤῥὸς, *quicquid expanſam ſuperficiem habet*. κόρση κόῤῥη. *tempus pars capitis*.

Sic μυσωτὸς, (nam μυττωτὸς Atticũ eſt) moretum quaſi moſetum. ἔσω ex quo ἔσομαι ero, κέλης celer, πράσον porrum, τύρσις turris. Syriace Heſba herba. Sic è Fuſiis, Valeſiis, Furij, Valerij.

Æolij etiam vt ſcribit Herod. οὗτος οὗτορ, *hic*. ἵππος ἵππορ, *equus*. μάρτυς μάρτυρ, *teſtis*. Laconice ἀσκὸς ἀσκὸρ, *uter vtris, pellis in vtrem formata*. ἀδελφὸς ἀδελφὸρ, quod mendosè ſcribitur ἀδελφήρ, *frater*. πούς πὸρ, *pes*. τίς τίρ, *quis*.

Latinè φόβος pauor, Labos Honos, labor honor, ἐντὸς inter intra.

P in deriuatis additur, σκῆπτρον, *ſceptrum*. à σκήπτω, *fulmino, irruo, fingo*. ὦπται, *viſum eſt*. ἔσοπτρον, *ſpeculum*. κάτοπτρον, *idem*. ἤροται, *aratum eſt*. ἄροτρον, *aratrũ*. ἰδίω ἱδρόω, *ſudo*. ἱδρὼς, *ſudor*. λῃστὴς, *latro*. λῃστρικὸς, *Piraticus*. σπάνιος σπαρνὸς, *rarus, paucus*. ἐλῶ ἐλάσω, *impello, ſataro*. ἐλαστρῶ, *agito*. βοήσω βώσω, *vocabo*. Ionice βωστρῶ, *voco*. ἀκούω, *audio*. ἀκοὴ, *auditus*. ἀκροῶ ἀκροῶμαι, *audio*. καλῶ καλιστρῶ, *voco*. λήθω, *lateo*. λάθρα, *clam*. μάττω, *pinſo, ſubigo*. μάκτρα, *vas in quo pinſitur farina*.

γωνιὰ, Laconice γωνὸρ, *angulus.*

Latinè κορίαννον coriandrum, πύθω putreo, ταλάω tolero, φλέγω flagro, πρόσω prorsum, ἔξωθεν extra.

Etrusce Ballista balestra, Genista ginestra, Anas, anatis anitra, Hinnio hinnitus annitrire, Gummi gromma, ἔγκαυστον, *genus picturæ ab vrendo dictum.* inchiostro, Cælestis color cilestro, βικος bicchiere. Hispanice Stella estrella. Gallice Calendarium *calendrier*, Thesaurus *thresor.*

In compositione cùm posterior pars incipit à ρ, ρ geminatur, πρόῤῥιζος, *radicatus, cum radicibus.* ὑπόῤῥηνος, *ouis fœta.* καθύῤῥοος, *diffluus.* ἄῤῥητος, *nefarius, arcanus.* Legitur tamen καλλιρόη, *fons Atticus.* προρέειν, *profluere.* & multa poëtica, in quib. nō repetitur ρ, vt ἀμφίρυτος, *circumfluus.* ἀρηκτος, *incorruptus, impenetrabilis.* Sic in incremētis, ῥίπτω ἔῤῥιπτον, *proiicio, bam.* excipiūtur cōposita ab ἀ, ἄρωστος, *sanus, robustus, fortis.*

Sic ὄρα ὄῤῥα, *quodquidem.* πάραλια παῤῥαλια, *regio maritima.* ὀρὸς ὀῤῥὸς, *serum lactis.* βορέας βοῤῥᾶς, *Boreas.*

Æolij ρ transponunt & geminant, ι mutato in ε, Πρίαμος, πέῤῥαμος, *Priamus.* κόπρια κόπεῤῥα, *stercus.* ἀλλότριος ἀλλότεῤῥος, *alienus, ascititius.* ex quo alter, μέτριος μέτεῤῥος, *mediocris, modestus.* cum duobus tenuibus.

Latinè Tera, poëtice terra. Serare, Etrusc. serrare.

In quibusdam eliditur, αἰσχρὸς αἰσχίων αἴσχιστος, *turpis, ior, issimus.* μακρὸς μηκίων μήκιστος, α in η, *longus, gior, gissimus.* δρύφρακτοι δρύφακτοι, *cãcelli ex quercu facti.*

Dorice σκῆπτρον σκᾶπτον, *sceptrũ.* ex quo σκαπτοῦχος βασιλεὺς, *Rex sceptrifer.* μικρὸς μικκὸς, *paruus.* πρὸς προτὶ ποτί, *ad.* λέπαργος, ἀντὶ τοῦ λαπάραργος, ὁ ὄνος, *Taurus albi pili: item asinus, apud Nicandrum.* μαπέειν. pro μαρπεῖν à μάρπτω, *capio.* 2. aor. ἔμαρπον, infi. μαρπεῖν, μαπεῖν, Ionice μαπέειν ἔμπροσθεν. Dor. ἔμποθεν.

Latinè Cerebrum cerebellum, Scalprum scalpellum, ἄρθρον artus, λέκτρον lectus. Forte etiam

ἀτ

ἀτὰρ at. μετρῶ metior, κέντρωνες centones. Punicè Zonar ζώνη zona.

Poëtæ etiam more Ionico transponunt ρ, κρατερὸς καρτερὸς, *fortis, patiens, validus, minax.* καρδία κραδίη, *cor.* δίφρος δείφος, *biga, sedes, sella.* βράδιστος βάρδιστος, *tardissimus.* ἀτραπητὸς ἀταρπητός, *via recta.* δρατὰ δαρτὰ, *facta.* ὀφιόσπαρτος ὀφιόσπρατος, *satus serpentibus.* τέταρτος τέτρατος, *quartus.*

In aoristis vt penultima corripiatur, ἔδαρκον ἔδρακον, *vidi, creui.* ἔπαρθον ἔπραθον, *perdidi, vastaui.* ἔδαρθον ἔδραθον, *dormiui.*

Sic ῥέζω ἔρδω, pro ἔρζω, ex quo ἔρξω pro ῥέξω, *faciam, sacrificabo, patrabo.* πεφαργμένος, *obturatus, vallatus.* ἐφάρξαιτο, *sepserunt.* φαργμὸν, *septum.* à φράττω, *obturo, sepio.* poëtice vel Bœotice, è quo farcio Latinum. κεκρύφαλον, *vitta, reticulum.* à κρύπτω, *abscondo me, delitesco.* & κεφαλὴ, *caput.* quasi κρυπτοκέφαλον, *tegmen capitis.* πρόσω πόρσω. & Att. πόῤῥω, *lōgè, procul.*

Sic variatur βάτραχος βράταχος, *rana, & tumor sub lingua pueris infestus.* βύρθακος βόρταχος βλίταχος, *idem.* Sic βραγχία βαραχνία. addito α, *branchia quibus pisces spirant, fauces.* νάρθηξ νάθραξ, *ferula, thyrsus, virgula.*

Latini in suis deriuatis R loco mutant. νεῦρον neruus. ἅρπαξ rapax. ἁρπάζω rapio. μορφὴ forma. καρκίνος cancer granchio Etrusce. ἑκάτερος vterque. τέρην tener. ῥὶν. ῥινὸς naris. Καρχηδὼν quasi Καρδηχὼν Carthago. παῦροι parui, pro pauci. κρέας caro. στρωννύω sterno. Περσεφόνη Proserpina. κίρκος circus. ἀριστερὸς sinister. κρίνω cerno. Nam qui iudicat cernere debet. ἔρση ros. ἄντικρυ contra.

Punice Rauh. pl. aruah αὔρα aura. Mertha μέτρον. Balaur βήρυλλος beryllus. Vard ῥόδον. vel Æolice βρόδον, *rosa.* Syriace Qerac ἄκρα arx. Etrusce rocca. & Iaraq ὠχρός, *pallidus, luteus.*

Sic Sippor passer. Biqr virgo. Darag gradus Mecar mercor Ert tera Elmara mulier.

Anbar

Anbar ambra Etrusce. Carmes cremesi. Azraq zorq Hispa. zarco & garco guercio. Guirnalda ghirlanda. Rizeq richeza. παρωνυχία pannareccio vel parareccio, *Latinè reduuia morbus.* Succidus subdicio. & sync. sozzo. Bornos ibernia. & bernusio. ιασπις, δος. diaspro, *Iaspis.*

Aliæ etiam literæ sua sede mouentur. λακέρυζα κελάρυζα, *latrans, garrula.* [illegible], *furtiuus.* ἀπειρέσιος ἀπερείσιος, *infinitus, immensus.* βάλσαμον ἐλάβαμον, *Balsamum.* Nicand. [illegible] pro [illegible] *horribilis, stupendus.* ἐκπαγλότατος pro ἐκπλαγώτατος *magnificentissimus.* ab ἐξεπλάγην, *obstupui.* [illegible] *[illegible]ensis.* a σφάττω, *iugulo, macto.* ὀθνεῖος, *externus, alienus.* ἄιδηλος, *notus.* λοιγός, *pernicies.* ab ὀλίγος, *paucus.* σκάλοψ, ἀσπάλαξ addito α, *talpa.* ἄρσενες ὄαροι, *uxores.*

Sic Latinè κῦδος decus, χιτὼν tunica à Qetan Punico, vel Syriaco Qituna. ταχὺ cito, αὐλὼν vallis, τε &, ποθῶ opto, μῶν num, vt Etrusce Interim mètre, νῆσσα anas, ἰλλέω lædo ψύλλα, Æol. σπύλλα pulex, ἄκυλος ilicis glãs, σίαλος saliua, σκέπω, *tego.* σκοπῶ, specio, speculor, specto, σφῶ vos, vt νῶ nos, ἐμὸς meus, σφέτερος vester, σφέτεροι πατέρ' ὑμνείουσαι, *vestrum patrem celebrantes carminibus.* vel à σφωΐτερος, σφάκελος fascis fasciculus, κάχληξ calculus, φλέγω fulgeo, ἄνθεμα δὲ χρυσοῦ φλέγει, *flos autem auri fulget.* Pind. ἄρχω rego, ἀρχὸς rex regis, εἰλαπίνη epulum epulæ, εἰλαπινάζειν epulari. sic δύναμαι δύναμις dominor, dominatio. τρίτος τέρτος Æolicè, & τρίτη τέρτα, ex quo tertius, ἔτι item, ποτὶ apud, Colurnus pro corulnus, ἀλίκα Æol. qualis.

Et forsitan μόνος omnis, nam significatio non aliena est, & λοπὰς, δος patella. Punice Sene ἐνος annus, Azca ἀξιῶ, *dignor.* Simca Syriace, σῖγμα, *litteræ nomen.* Soca coxa. sic Cast τόξον, *telum.*

Etrusce Cumulus colmo, Palus, dis padule, λάγυνον gallone, *Ilia, lateris cauitas, lũbus, scissura.* sic cosi, hoc

hoc vel hocce cio, Illhic quello, Vespertilio vipistrello, Agger aggerem argine. vt Spem spene, κικκάβη ciuecca, Etrusce ciuetta. Hispan. Miraculú milagro, Parabola palabra, Oblitio oluido, Periculum peligro. Syriace tabo, Etrusce botta bufo.

P Latine videtur verti in D, κηρύκειον, Dor. καρύκειον caduceum, λαμπρὸς limpidus, contra Meridies pro medidies.

Etrusce Rarus rado, Quæro chiedo, πορφυρίτης porfido, *nigricans in modum purpuræ vt Porphyritis ficus, Plin.*

In L, βάκτρον baculus, ἀκρὸς aquilo. Syriace Parur parolo, vel paiuolo, vt Latine Rarus rarulus dim. rallus, Ruber rubellum.

Etrusce Satur satollo, Peregrinus pellegrino. Hispanice Papyrus papel, Temperatus tempiado.

ΣΊΓΜΑ, Dorice ΣΆΝ.

Huius literæ sonus insuauis semper est habitus, cum tamen è consonantibus nulla sit crebrior. Itaque Euripidis versiculus, ἔσωσά σ' ὡς ἴσασιν, *seruaui te vt sciunt.* ab omnibus laceratur. Quidam etiam è veteribus vocauit σίγματα Εὐριπίδου. Pindarus oden ἄσιγμον, *sine sigma*, edidisse fertur, & Poëta nescio quis è tota Odyssea exemisse omnia sigmata.

Δ ob syncopen in σ, ἤδειμεν ἦσμεν, *sciueramus.* Euripid. Hecuba ἠδέτην ἤστην, *sciuerant duo.* Aristoph. Auibus. ἤδειτε ἦστε, *sciueratis.* Sophocl. Colchis. ἤδεισαν ἦσαν, *sciuerant.* Eurip. Rheso. sic fortè Latinè παιδίον pusio.

Laconicè θ in σ, θεὸς σιὸς, ex quo Σίβυλλα, οἷον εἰ θεοῦ βουλή τις, *tanquam Dei consilium.* & σιόσοφος quasi θεόσοφος, *in diuinis peritus, Theologus.* & τὼ σιὼ, *duo dij.* τὼ διοσκούρω, *Iouis duo filij Castor & Pollux.* Attice, Hesych. σιόρ, *Deus.* θεῖος σεῖος, *diuinus.* ἀγαθὸς ἀγασὸς, *bonus.* πιθάκνη πισάκνα, *doliolum.* θαμινὰ σαμινὰ, *crebro.*

Θέρμοι σέρμοι, lupini. θεῖν, σεῖν, currere. Ionice *βυθὸς βυσσὸς, profundum, gurges, pars ima.* ex quo *ἄβυσσος.* Syriace Athon asina, *Latinè, abyssus, vorago.*

Etrusc. *ἀριθμητικὴ* arismetica, *Arithmetica.* *θεῖος* zio, *auunus, patruus, auunculus.* *πάθος* vel *ἐμπάθεια, affectus, commotio.* pazia, *θήκη* zecca, vbi percutitur moneta Hisp. *ἐρέβινθος, cicer.* garnanço. Syr. Pitha peza pezo, Thana zana & zamo, nam ea litera sono ad S proximè accedit.

Dorienses in primis plur. omnium modorum in *ς, τύπτομες, verberamus. λέγομες, dicimus. εἵρπομες, serpebamus.* Cretenses *ἦν ἦς, erat. αἰεὶ αἰὲς, semper. μὲν μὲς, quidem. καλὸν καλὰς, pulchrum. σοφὸν σοφὰς, sapientem.* Latinè *πλέον* plus, *πρὶν* prius.

Æolij in infin. inflexor. *ν* in *ς, νοεῖν νόεις, intelligere. φιλεῖν φίλεις, amare. γελᾶν γέλαις, ridere. πεινῆν πείναις, esurire. ὑψοῦν ὕψοις, tollere.*

In nomin. quintæ, *δελφὶν δελφὶς, delphinus. ῥὶν ῥὶς, naris. μὴν μεὶς, mensis.* poëtice. Megarenses vertunt *τ* in *ς, τὰ, σὰ* id est *τινὰ, quædam.* vt *σαμὰν*, pro *τινὰ μὲν, quædam vero.* ex quo *ἀσα* & *ἄσσα*, Attice *ἄττα, quæcunque, quæ: ἤγουν ἅτινα. ἄττα* verò pro *τινὰ* vel *ποτε, aliquando.* vt *σαμὶκ' ἄττα, ecquando. τῆτες, hoc anno.* Doric. *σᾶτες*, Aristoph. interpres. Cyprij *σίβολε* pro *τὶ βούλει, quid vis.* Hesych.

Latinè *ὀστέον* os ossis, *ῥητίνη* resina, *ἄρκτος* vrsus extrico *κ.* Sic Tentus fartus, recentiores tensus farsus. Sic Merto, Pulto, merso, pulso.

In deriuatione, *ἐνιαυτὸς ἐνιαύσιος, annus. μίλητος μιλήσιος, Milesius.* Etrusce Sorptus, vt haustus sorso.

Z etiam in *σ*, Nam veteres dicebant, *ζμίλη, scalpellum, cælum. ἴζμος, simus. ζμῶσαι, strire, flagris exterminare. ζμικρὸν, pusillum. ζμῆγμα, medicamentum ad tergendum, smegma. ζμάραγδος, smaragdus. ζβέσαι, obscurasse.* quæ nunc scribuntur cum *σ*, *σμύρνα ζμύρνα, myrrha,*

Pun-

Punice Mezeg μίσγω, *misceo*. Zera sero.

Tarentini, hoc est Itali magnæ Græciæ, verba in ζω barytona per duo σσ pronunciant, σαλπίζω σαλπίσσω, *tubis cano, clango*. λακτίζω λακτίσσω, *calcitro, calco*. φράζω φράσσω, *dico, aissero, eloquor, sibilo, explodo*. quod Corinna Bœotice dixit σρατλωι συρίζω συρίσσω, & Attice συρίττω, *fistula cano*.

Latinè μύζω musso. Sic Plautus Atticissat, Sicilicissat, ex ἀττικίζει, σικελίζει, vel σικελικίζει. Terent. πατρίζω patrisso, πιτίζω pitisso.

Æolij ττ præeunte breui vocali vertunt in duo σσ, ἐμπίττω ἐμπίσσω, *inuado, irruo*. ὄττω ὄσσω, *respicio*. ex quo ὀσσόμενος, *intuens*. Homero familiare, πέττω ex quo πέψω πέσσω, & Attice πέττω, *coquo, concoquo, maturo, pinso*. non tamen τύπτω τύσσω, cū υ longū sit. Huc referatur κόψυφος, κόσσυφος, & κόττυφος, π conuerso in ς, *merula*. vt πταρνύω. ex quo πτάρνυμαι sternuo.

Σ initio additur plenioris soni gratia. φῶ φάζω σφάζω, *iugulo, macto, immolo*. μέρδω σμέρδω, *video, oculos obuerto*. μῶ σμῶ, *quæro*. μήχω σμήχω, *abstergo*. Sic μῦς σμῦς, *mus*. μυδρός σμυδρός, *candens ferrum*. quæ è priscis auctoribus citat Hesychius.

Veteres Latini, vt docet Festus. dicebant stlites stlatū stlocum: quæ nūc dicimus. lites latū locum.

Latinè γρύτη scruta. ἀκίς. ἀκίδος sagitta. εἰ si. εἰμὶ sum. Hispanice vmbra sombra. Vmbella sombrero. Etrusce μανία smania, *furor, insania*.

Contra Ionice & Æolice tollitur. σμίλαξ μίλαξ, *hedera qua coronabantur poëtæ*. σμικρός μικρός, *paruus, humilis*. σιπύα ἰπύα, *arca panaria*. σμυκτὴρ μυκτήρ, *naris*. σμύραινα μύραινα muræna. σκεδάζω κεδάζω, *dissipo, disperdo*. σμάραγδος μάραγδος, *smaragdus*. poët. σφὶν φίν, *sibi*. ob metrum. Sic Σκάμανδρος Κάμανδρος, *fluuius Troiæ*. Sic Cyprij ἄγανα pro σαγήνη, *sagena, rete piscatorium*.

Latinè σφάλλω fallo. σμύρνα myrrha. σφενδόνη funda

ψηλαφῶ Æolice σπαλάσω palpo. ϛέγω tego. δεδάσκομαι disco. Sic e Casmilla, camillam facit Virgilius

In medio additur. θέμις θέμιδος θέμιστος, ius, fa- minus. θεμιστιος, iustus. θεσπίζω, Vaticinor, ius dico, lego. fero. πρεσβύτατος πρέσβιστος natu maximus. Nic in… Latinè At ast. Cadit. μαστεύω ματεύω, inquiro, affecto peto. ὄπισθεν, retro. Ὀδυσσεύς, Vlysses.

Lacones Argiui. Pamphylij. & Eretrienses σ eximere solent. pro quo aspiratum sufficiunt. μῶσα μῶα, musa. μουσικὴ μωικὰ, Musica. πᾶσα πᾶα omnis. βουσόα βοόα, boum custos. ποιῆσαι ποιῆαι, facere. εὖ σοι, bene tibi sit. Euoe. quæ est bacchantium acclamatio. vnum in vsu cõmuni relictum est. σῦς ὗς sus.

Latini contrà aspiratum sæpe vertunt in S. ὑπὸ sub. ὑπὲρ super, supra. ἓξ sex. ἑπτὰ septem. ἱδρὼς sudor. ἕδος sedes. ἑκυρὸς ἑκυρὰ, socer socrus, ὕλη sylua, ἡμι semi, ἅλς sal, salum, ἕρπω serpo, ἅλλομαι salio salto, ἕρπυλλος serpyllum, οὗ sui, ἓ se. ὕαδες suculæ Gellius.

Cretenses & Megarenses addunt in fine, οἴκαδε οἴκαδες, ad domum. ἄγε ἄγες, duc, age. φέρε φέρες syncope, fer.

Huc referri debent, σχὲς, tene. ἐπισχὲς, intende. à σχέω, habeo, teneo. σπὲς, ἔνισπες, refer, memora. à σπέω, Imperatiui cum paragoge σ, vel à σχῆμι σπῆμι.

Ælius Dionysius duo addit, οἶσθα οἶσθας, nosti. ἦσθα ἦσθας, eras. quæ quidem ipse nunquam me legisse memini.

Poëticè contra in fine aduerb. metri causa exteritur, πολλάκι, sæpe. δηθάκι, sæpius. πλειστάκι, sæpissimè, sæpenumero. τοσσάκι, toties. χωρὶς, seorsum separatim. λίκριφι, obliquè. quæ omnia vsitate exeunt in σ. veteres Latini in versu elidebant s, Versibu' quos olim Fauni vatésque canebant.

Ὅτω sequente vocali accipit ς, οὕτως ἔχει, sic habet. non tamen apud Iones. Herod. οὕτω ἐποίεε, sic faci

facilè, citra negotium. ſic μέχρις ἔ. μέχρι τούτου, *donec vſque quo.* aliquando etiam ἄχρι & ἄχρις, *vſque, donec, prorſus.*

Æolij è nominib. primæ pariſyll. tollunt ς. ὁ Ἀρχύτας. ὁ Πυθαγόρας. ὁ Ἑρμαγόρας. ὁ Ἀρχύτα. ὁ Πυθαγόρα. ὁ Ἑρμαγόρα. cum tenui: *Nomina virorum.*

Sic in contractis è gen. & vocat ὁ Σωκράτης. τοῦ Σωκράτου. τοῦ Ἀριστοφάνου. ὦ Σώκρατε. ὦ Ἀριστόφανε. ſic Latini Archyta. Pelia. Hermagora. Anchiſa. Chærea. Byrria. ô Sophocle, ô Ænea, ô Pericle.

Contra Græci Latinis in A maſculinis addunt ς, Sylla ὁ Σύλλας, Catilina ὁ Κατιλίνας, Fimbria ὁ Φιμβρίας.

Dorienſes dicunt ὃ pro ὃς, *qui.* ſic ὅτις pro ὅστις, *quicunque.* Κλῦθι ἄναξ ὅτις ἐσσὶ, Οδ. ε. *audi rex quicunque ſis.*

In deriuatis aliquando deſideratur, ἔγνωσται, *notum eſt.* γνωτὸς, *cōſanguineus, familiaris.* ἄγνωτος, *ignotus.* ἀλλόγνωτος, *alibi notus.* dicitur etiam γνωστὸς, ſed alia ſignificatione, *nam eſt notus amicus, dilucidus.* λύεσται, *perfectum eſt.* ἀνήνυτος, *ineſſicax, irritus.* δυσεξήνυτος, *inenodabilis.* ἔρασται, *amauit.* ἐρατὸς, *amabilis, blandus.* contra ἐραστὰς, *amator, ſtudioſus.* σέσωται, *ſeruatus eſt.* ἄσωτος, pro ἄσωστος, *prodigus, inſatiabilis.* & σωτὴρ, *cōſeruator, vindex, liberator.* cōtra τὰ σῶστρα, *præmia ſalutis.*

In quibuſdam abundat, ὤρχηται, *ſaltauit.* ὀρχηστὴς, *ſaltator.* ὀρχήστρα, *locus in theatro in quo Scenici actiones ſuas referebant, item vbi ſenatores ſua habebant ſubſellia.* μέμνηται, *meminit.* ἀμνηστία, *obliuio.* κεχήρωται, *vaſtatus & orbatus eſt.* χηρωστὴς, *qui ſuccedit in hæreditate viro viduo.* κέχρηται, *vſus eſt.* χρηστικὸς, *vtendi peritus.* χρηστήριον, *oraculum.*

In medio geminatur Æolicè & poëticè metri cauſa poſt breuem vocalem, ὀπίσω ὀπίσσω, *poſtea.* σεύω ἔσσευα ἐσσεύοντο, *Pello fugo, fugaui, pellebātur.* ὅμοιον ὁμοίιον, *item.* ἐκάλεσα ἐκάλεσσα, *vocaui.* ἐγέλασα, *riſi.* ἐτέλεσσα, *perfeci.* ἔκευρε ἔνασσα, *habitaui.* ἱλασσάμενος, *placat.*

καλέσσαι, vocare. μέσσον μέσον, medium. τόσσον, tantum. ὅσσον, quantum. τόσσον, tantum. ποσὶ ποσσὶν, pedibus. ἐσσείοντο, mouebantur. ὑποσσείω, succutio. θωάσσω, applaudo, adulor. ἔσομαι ἔσσομαι, ero. ὑποσσείωσι. Ιλ. δ. tendat, quatiat, concutiat, intendat.

S à Latinis antiquis geminabatur, quoties media vocalium longarum, vel subiecta longis esset: caussæ, cassus, diuissiones Quint. Cadit, τιθασσὸς τιθασὸς, *mansuetus, mitis, cicur.* Syriace Buæ βύσσος byssus. contrà πτισάνη ptisana.

Σ Latinè aliquando vertitur in C. πορκά porca. Etrusce prace. Varro à Porriciendo. σὺν cum con. συμφέρω confero. βάρις barca. quasi barsa, *nauigium.*

Syriace Siphra cifra, Auza oca anser. Gallicè, simus *camus*. sorba cormes, B in M, vt *Samedy* sabbati dies. salzana, & salsitia salsiccia Etrus. Maurusia marocco.

Vt in G, βλαισὸς valgus pro valsus. Punice Casser scacciare, vel stiacciare frangere.

Laconice quidem dicitur ἀκκὸρ pro ἀσκὸς, σ in κ, & in fine ρ, *pellis in vtrem formata, vrna, follis.*

T A Y.

Post ν vulgo pronunciatur vt D, τὸν τόνον ton donon, *tensionem, tenorem.* ἀντλῶ andlo, *exhaurio sentinam, exantlo, & antlo.*

Attici σ ob soni insuauitatem vertunt in τ, quod tamen faciendum cum iudicio, ne in iudicium vocemur à Luciano, γλῶσσα γλῶττα, *lingua.* τέσσαρα τέτταρα, *quatuor.* σήμερον τήμερον, *hodie.* φυλάσσω φυλάττω, *custodio.*

Θάλαττα, mare. πίττα, pix. Ματτάλία, Massilia. Θετταλία, Thessalia. & alia multa, potius Bœotica sunt, quàm Attica.

Ante alterum τ more vetusto, ἑστία ἑττία, *focus, ara, penates* ἕστασαν ἕττασαν, Hesych. *steterunt.*

Dorienses etiã, sed parcius, σὺ τὺ tu, σὸς τεὸς tuus,

εἴκο

εἴκοσι εἴκατι viginti, εἰσὶν ἔντι sunt, & Æolice εὖντι, *sunt.* τέσσαρες τέτορες, τέσσαρα τέτορα, *quatuor.* τέτορ ἔβαν, *quatuor annis.* Bœoti, ἴσω ἴττω, *sciat.* Latinè ὡς vt, τόσα tot, μυρσίνη myrtus.

K in τ Dorice, κεῖνος τῆνος, *ille.* ἐκ τῶν ἐτῶν, *ex quibus, ex illis.*

Etrusce fasciculus fastello, marculus martello, βίσακμα forte bestia, κυψέλη τυψέλη, *alueare, vasis vel mensuræ species.* sic Schiauo schiacciare, Etrusce Istiauo istiacciare.

Initio Ionice & Dorice in articulis subiũct. abũdare solet, præter ὅς, ἥ, ὅτι. ὃ τοῦ, ᾧ τῷ, ὃν τὸν. ἥ, ἧς τῆς, τῇ, τήν. ὃ τὸ, τοῦ, τῷ, τό, *qui, quæ, quod, cuius, cui, quẽ, quã, &c.*

Sic ἅμα θαμά, *simul, vna.* θαμειὸς, *frequens.* θαμίζω, *frequento.* αὔσιον ταύσιον τηύσιον, *inanem.* Hom. τῆτες, τῷ ἔτει, vt Hispanice Ogano, Etrusce vguanno, hoc anno.

Quædam aduerbia cum ἀνταποδοτικὰ, *seu relatiua* sunt, accipiunt τ, ὅτε, τότε, *cum, tum.* ἡνίκα τηνίκα, *quando, tum, iam.* ἕως τέως, *quousque, quamdiu.* ἦμος τῆμος, *quam, quando, tum.* & τημοῦτος, *tunc.* ὡς τὼς, *vt, sic.* ὄφρα τόφρα, *interim, aliquando.*

Huc referatur, ὅσος τόσος, *quantus, quicunque.* & τοσοῦτος, *tantus.* οἷος τοῖος, *hic talis.* & τοιοῦτος, ἡλίκος, *qualis.* τηλίκος & τηλικοῦτος, *tantus, tam senex.*

Cyprij & veteres Attici τ interiicere solent nominibus & verbis, πόλις πτόλις, *vrbs.* πόλεμος πτόλεμος, *bellum.* πόρθος πτόρθος, *ramus, stirps, germen.* ἀνύω ἀνύτω, *expedio, perfungor.* ἀρύω ἀρύτω, *traho, haurio.* ex quo ἀρύταινα, *cyathus.* κλέπω, quo veteres Latini vsi sunt, κλέπτω, *furor, fallo.* sic κύπτω, *perpendeo.* κόπτω, *cædo, percutio.* τύπτω, *verbero.* pro κύπω, κόπω, τύπω. πέκω pecto. sic identidem, pro idem.

Hoc modo tria illa nomina in obliquis accipiunt τ, νὺξ νυκτὸς, *nox.* ἄναξ ἄνακτος, *rex.* ex quo ἀνάκτορον, *templum, palatium.* γάλαξ, vel vsitate γάλα

γάλακτος, lac. ſic Latinè à Lino linteus. Macedones pro ἐρεύνησι, dicunt ἀρεύ[illegible]. Heſych.

Cadit aliquando, [illegible]. Ionic. ἄ[illegible] ἄρκιος, Septentrionalis [illegible]. Lyco[illegible]es [illegible], quatuor. ſic Latine [illegible] perna, [illegible] tata, cum [illegible] minoris ad maiorem.

Geminatur Æolice & poëtice, [illegible], poëtice [illegible], quod. Latini poëtæ, littus, rettulit, quottidie, littera.

Etruſce Batuo batto, ματαιος matto, ματαιότης matteza, Verutum veretta, Brutus brutto.

Τ Latinè in B, λίτρα libra, τερετρον terebra, τριττὺς tribus, vnde tribuo.

Forte etiam in R, χατέω careo, vt Patricida parricida, πόρτις πόρρις.

Additur in fine à Latinis, τρέμει tremit, βρέμει fremit. Punice Au aut.

Υ ψιλὸν, Æolice ὗμ.

Pronunciandum vt V Gallicum, vel vt qui nidoré naribus auide hauriunt, quod Ariſtophanes vno verſiculo feſtiuiſſimè imitatus eſt in Pluto.
ὐ ῦ ὐ ῦ ὐ ῦ ὐ ῦ ὐ ῦ ὐ ῦ.

Latini quidem in V fere vertunt, φῦκος fucus, fruges à φρύγω, torreo, frigo. Priſcianus, τρυτάνη trutina, κόλυμβος columbus, μύλλος mullus, κυρτὸς curtus, τύρβη turba, βότρυς botrus, μύτιλος mutilus, λύω luo, ῥυτὴ ruta, ὕδος, Æolice ὔδος, ex quo vdus, σπήλυγξ, γος ſpelunca.

I in υ raro, τετφάλεια τρυφάλεια, galea quæ tres habet criſtas. ἀμφιπλιὼν ἀμφιπλυὼν, qui circum circa habitat. Syriace Celifa κέλυφος, cortex exterior, putamen, teſta.

A etiam raro, τέσσαρες πίσυρες, quatuor. σάρκες σύρκες, carnes. Æolice. vt γλάφω γλύφω, fodio, ſcalpo. Latinè ἀγκύλος vncus.

Punice faza φύζα, fuga, timor. Taf, Etruſce tuffo, ταρβῶ turbor, τάρβος perturbatio. ſic Labor lubri

bricus, Calco conculco, Salto exulto.

Æoles ο sæpe mutant in υ, ὄνομα ὄνυμα, *nomen.* ὀνυμαίνω, *nominatim voco.* quod in compositis fit communiter, ἐπώνυμος, *eiusdem nominis, gentilis.* ὁμώνυμος, *nomine conueniens.* καλινδοῦμαι κυλινδοῦμαι, *versor, assiduus sum.* ἀσσότεροι ἀσσύτεροι, *propius.* ἀγορὰ ἄγυρις, *nundinæ.* ὅμοιος ὕμοιος, *similis.* ὀμφαλὸς ὀμφαλος *vmbilicus,* μόγις μύγις, *vix, ægrè.* Eustath. addit ὕπτιος ὕπτιος, & cõmuniter ὕπτιος, *supinus.* τροφαλὶς τρυφαλὶς, *serum, caseus.* ἄποθεν ἄπυθεν, *longè.* ἀπέστροφον ἀπυστρόφεον, *auertebam.* Hesych. Acheronte Acherunte veteres. Freto fretu Lucret.

Latinè νομάδες Numidæ, βολβὸς bulbus, vt in fine θεὸς Deus, δόλος dolus, ἄντρον antrum. Quidam πολύχρους pulcher, Πολυξένη Pulyxena veteres.

Ω in υ aliquando. χελώνη, *testudo, genus numismatis.* χελύνη, *labiũ.* ἀμώμων, ἤγουν ἀμώμος, *laudabilis.*

Υ Æolice & Ionice facit epenthesin. sed tenui spiritu. ἔκηλος εὔκηλος, *securus, pacificus, quietus.* ὅρος οὖρος, *meta, limes.* ὅλος οὖλος, *totus, integer.* εὖνις, *orbata, viduata.* ab εἷς. ἑνός, *vnius.* ἄρηκτος αὔρηκτος, *infractus.* ταλαύρινος, *fortis, audax.* à τάλας, *miser.* & ῥὶν, *naris.* ἴαχεν ἴαυχεν, *resonuit.* φάσκω φαύσκω. & cum ρ φραύσκω. ex quo πιφαύσκω, *existimo, fateor.* γηθέω Dor. γαθέω gaudeo. ἀρύω haurio. κάπηλος caupo. nis. L in N. καπηλεύω cauponor. Syriace Thama θαυμάζω, *miror.* Thema θαῦμα, *miraculum, visu mira, res noua.*

Poëtice ἀχέων ἀχεύων, *tristis, dolens.* ἀτὰρ αὐτάρ, *At, ast, si, quando.* ἐδέησεν ἐδεύησεν, *indiguit.* Οδ. ν. δέομαι δεύομαι, *indigeo, rogo, supplico.* ἐπιδεὴς ἐπιδευής, *deficiens, indigus.*

Cretenses. ἔα εὔα, *sine.* ἔαζον εὔαζον, *finito.* ἄελλαι αὔελλαι, *ventorum turbines.* ἀΐδελος, *obscurus, inuisibilis.* ab α & εἴδω, *video.* ἄβρακτος, *Inuisus, non spectabilis.* Huius generis sunt. ναὸς ναῦος, *nauis.* ἀὼς αὔως, *aurora.* ἀὴρ αὔηρ, *aër, aura, caligo.*

Verbis in εω & αω Dorienses veteres addunt υ, βυσσοδομεω βυσσοδομεύω, *profunde cogito, molior aliquid.* ἀμφιπολεω ἀμφιπολεύω, *complector, oberro.* ζητέω ζητεύω, *indago, capio, peto.* ἡνιοχέω ἡνιοχεύω, *aurigor.* οἰνοχοέω οἰνοχοεύω, *ministro pocula.* ψαύω ψαύω, *tango.* χράω χραύω, *ferio, exulcero, item scalpo, & appropinquo.* ἐλάω ἐλαύω. & epenthesi ἐλαύνω, *accommodo, commodo, prædico.*

Cretenses multis detracto λ addunt υ. ἀλκυὼν αὐκύων, *alcyone.* ἀλκὴ αὐκὰ. *subsidium. præsidium, remedium.* ἄλσος αὖσος, *nemus. saltus, lucus, hortus.* θέλγεσθαι θεύγεσθαι, *demulceri, oblectari.* sic forte Toral. Etrusce touaglia. nam R & L inter se cognata. Gallice Alter *autre.* sic poëtæ exemplo ν. sufficiunt υ. ἀγανὸς ἀγαυὸς, *pulcher, splendidus, clarus.* ἀνίαχος αὐίαχος, *resonans, tumultuosus.* Sic καυάξαις Hesiod. pro κατάξαις à κατάγνυμι. detracto τ. *confringeres.*

Iones o micro sæpe addunt υ. κόρος κοῦρος, *filius, puer, Iuuenis, mas, germens, ramus.* ὄρος οὖρος, *mons.* ὀρεὺς οὐρεὺς, *mulus, mula.* οὐρῆας μὲν πρῶτον ἐπῴχετο pro ὀρῆας *mulas quidem primum inuasit.* ὄα οὖα. *sorba, fructus.* νόσος νοῦσος, *morbus.* κολεὸς κουλεὸς, *vagina, culeus.* πολὺς, πουλὺς, πουλὺ, *multus.* Πολυδάμας Πουλυδάμας. Ne mihi Pulydamas. sic Virg. Vpilio pro opilio. vt si scriberetur ου. πολύπους, *multipes, piscis, & tuberculum in nare præter naturam.* Attice πόλυπος. Ionice & Dorice πώλυπος. -veluti, Balbinum Polypus Agnæ. θουρὸς, *impetuosus, libidinosus,* à θορῶ, *terreor, salio, curro.* ὀλοὸς poëtice οὐλοὸς, *perniciosus, teter.* ὀλομένη οὐλομένη, *pestifera, noxia.* ὄλυμπος οὔλυμπος, *Olympus, mons Thessaliæ.*

In quibusdã verbis deriuata facit. πλήθω πληθύω, *plenus sum, farcio, intumesco.* ἔπω ἐπύω. & mutato ε in η. ἠπύω. Dorice ἀπύω, *Iubeo, clamo.*

Latine V sæpe accedit presertim pro denso spiritu ἕσπερος vesper. ἑστία Vesta. εἴλω voluo & vtrunque à Vale Punico.

Sine denso. οἶνος vinum. κλεὶς. κλαΐξ Dorice. clauis. ἐμῶ vomo. ἔμετος vomitus. ἰξὸς viscum. χάω cauo & vacuo. χάια cauus. ἰταλὸς vitulus & Italia. λεῖος leuis. αἰὼν æuum. εἴδω video. ἔαρ ἦρ ver. ἐαρινὸς ἠερινὸς vernus. ὔλω valeo. οὖλέ τε καὶ μέγα χαῖρε, *& recte vale, & magnum gaudere.* εἴκοσι. Dor. εἴκατι viginti. ὠὸν ouum. οἶς ouis. δῖος diuus. βιῶ viuo. βοῦς. βοὸς bos bouis. κόραξ coruus. ἶν ἰνὸς vena. ἲς ἰνὸς vis. ἄορνος Auernus. λοέω vel λούω lauo. ὠνὴ venum, ex quo veneo & vendo. ἐσθὴς vestis. κεραὸς ceruus. ἐλαία & ἐλάα oliua. ἐννέα nouem. Δᾶος Dauus. λαιὸς læuus. σκαιὸς Scæuola. πρόγονος priuignus. νέος nouus. ἴον viola. pro via. νικῶ vinco. metath. ἄϊτης Æol. vĕtus.

Sed hæc omnia melius ex digamma Æolico intelligi possunt. de quo in Accentibus dicemus.

Syriace ghera litigare. contendere. Etrusce gara & guerra. ghisa latus. modus guisa. gastar guastada. phiala ὦκα auaccio.

In compositis à πὸς, *pes.* poëticè υ aliquando cadit. ἀελλόπους ἀέλλοπος, *velox.* ἄρτιπος, *valens pedibus.* δίπον, *bipes.* τρίπον, *tripes.* τέτραπον, *quadripes.*

Sic αὖλαξ. κος. ἄλοξ. κος, *sulcus.* βαθεῖαν ἄλοκα, *profundum sulcum.* διὰ φρενὸς καρπούμενος, *profundum sulcum in animo possident.* Æschylus ex quo ἀλοκίζω, *sulco, aro.*

Latinè παῦρον parum. παῦρόν περ parumper.

Cretenses pro ἄρκευθος ἄργευθος, *iuniperus.* εἰ γὰρ οὖν. pro εἴθε. αἴγαρον, *vtinam enim.* Bœoti οὐ πείθομαι ὀπίττομαι. *non credo.* Hesych.

Latinè υ aliquando in α. κύων. κυνὸς canis. μυδάω madeo. κυψέλη capsa capsula. γένυς gena. τρύπανον trapano. Etrusce κύλιξ. κος calix, λύγος laqueus. Hispanicè succutere sacudir.

In O, νὺξ nox, μύλη mola.

In E, ῥυμὸς remus, ῥυμουλκῶ remulco.

In œ, λάγυνον lagœna. vt δύο, poëticè δοιοί.

Duo

Duo υυ in vnum contrahuntur, ταχὺ & ὑποπτικὸς, ταχύποπτος, suspiciosus. Aristotel.

Φ Ϊ.

Crassius & quasi spumosius pronunciandum quàm F Latinum. Quod in Fundani nomine a Græculo teste pronunciato, qui tamen Romanus videri volebat, animaduertit ac derisit Cicero, vt ostendit Quintilianus.

Pœni etiam retinent hanc pronunciationem. Fone *φόνος, cædes, homicidium*. Fene φένω, hoc est φονεύω, *interficio, damno capite*.

B aliquando in φ. *ἀμφιλαφὴς*, pro *ἀμφιλαβὴς, abunde suppeditans, copiosus. στρέβω στρέφω, tumultuor, ver exploro, torqueo, verto.* βρέμω fremo, βασκαίνω fascino, βάσκανος fascinator.

Punice Gibben κυφὸς gibbus, Barra foras. Etrusc. Sibilus zufolo, Bubulcus bifolco. sic à Bubone buffone, vt *σκώπτω, cauillor, illudor, irrideo, facetus vto ἀπὸ τῶν σκώπων. σκὼψ auis est ex noctuarũ genere. Pli. li. 10.*

Cõtra φ in B, σφί sibi, φρύγες Bruges apud priscos.

Æolice θ abit in φ, θλίβω φλίβω, *comprimo, frango, altero, stringo.* ex quo *φλίψεται, teret.* Hom. θῆρες φῆρες, *feræ.* φηρσὶν ὀρεσκῴοισι, *feris montanis.* Latinè feræ. Atticæ θλᾶν φλᾶν, *frangere, tundere.* sic ψαθυρὸς, *ψαφαρός, fragilis, squalore obsitus.*

Latinè θύρα foris fores, θύω fio, ex quo suffio, θυμιᾶν fumare & fumus.

Iidem Æolij χ vertunt in φ, *αὐχένα αὐφένα, ceruicem, fauces, iugulum, collum.* Quod Hispani in multis Punicis verbis faciunt, quæ in suam linguam traduxerunt. Alchaiat alfaiate, sarcinator. Alchilel alfilel calamistrum, Alchorg alforias, hippopera.

Sic ex ἔχις, *vipera.* factum est ὄφις, *serpens.* ex ἰχὺς *ὀσφυς, lumbus. κόψιχος κόψυφος, merula.*

Latinè φ in V consonantem, φύσκα vesica, νιφὰς nix, niuis, σφῶ vos, quasi nifis, fos. Syriace Ofanis.

Con

Contra Punice Neu νέφος nubes, Vag facies.

Pro φ ponitur aliquando aspiratio, φαύω αὔω, *ſicco, areſacio, accendo.* Vt Hiſpani pro F ſæpiſſimè addunt aſpirationem, Harina, Harto, Hedor, Hermoſo, Heruor, Hongo, Hormiga, Humo, Hurto, pro farina, fartus, fœtor, formoſus, feruor, fungus, formica, fumus, furtum. ſic φεῦ heu Latinis.

Φ in verbo φημὶ decidit, ἠμί, *dico.* Aor. ἦν, ἦς, ἦ, pro ἔφην ἔφης, ἔφη, *dixi, dixiſti, dixit.* Ex quo ἦν δ' ἐγώ, *inquam ego.* & ἦ δ' ὅς, *qui dixit.* in dialogis vſitatiſſima.

Φ Latinè in F, nam Ph Latini veteres ignorabant, φύλλον folium, φρύγες fruges Ennius. ἔφυν, ἔφυς, ἔφυ, fui, fuiſti, fuit. Athenæus Februarium, ἀπὸ τῶν καταχθονίων φόβων, *à ſubterraneis timoribus.* quaſi φοβερὸν, *terribile*, ducit.

Χ ῖ

Vulgo pronunciatur vt Ch Gallicum, quod exiſtit in quibuſdam verbis Etruſcis, προχύτη, *genus vaſis, primitiæ, aqua quæ in aurem victimæ fundebatur.* prochyta Procida inſula. χῖος ſcio, *chius.* τρίχες, *capilli.* treccie. dicitur tamen σχίζα ſcheggia, vt ſi ſcriberetur ſqeggia, *ſcheda, rima.*

Ipſe lenius pronunciandum exiſtimo, vt octauam literam Hebræorum, quod veteres oſtendũt in νῶχος, ἀχιτόφελ, πάσχα, quæ in ſua lingua ſcribuntur ea litera, quæ vocatur Heth, & duplicis aſpirationis vim habet.

Quinetiam Lah eſt Græcè λείχω, *lingo.* quod hac litera ſcribitur. & Helbana χαλβάνη, *Galbanum.* Χ in Ch, βραχίων brachium.

Latini χ in V conſonantem, cuius ſonus non multum diſſidet ab F. (Nam Galli dicunt pro Seruo *ſerf*, pro Ceruo *cerf.*) βραχὺς breuis, μαλάχη malua, quaſi brefis, malfa, qui pronunciandi mos Germanis familiaris eſt.

X initio aliquando decidit, χλιαρὸς, *tepidus*. λιαρὸς, *calidus, temperatus*. χλιαίνομαι λιαίνομαι, *tepesco, concalesco*. vt χλαῖνα læna, *vestis hyemalis, toga*. & forsitan χαμαὶ humi, quasi chumi, ex quo humus, vt ἐ χάζω *concedo, cuito*. fit ἅζω, *colo, veneror*. secundum Eustathium. μέναιχμοι Menæhmi, Plauto. ὀχῶ, & Æol. Ϝοχῶ veho, χάω, *hio*. ex quo χάος, *chaos, confusio*. χάσμα, *hiatus, rictus*.

X aliquando in G, ἄγχω ango, χαλβάνη galbanum, ὄνυξ, ὄνυχος vnguis.

In C, ἰσχνὸς siccus, ὄρχη orca, λόχος locus. nã λόχος Homero locũ insidiis accommodatum significat.

Cadit in medio, ἀράχνης araneus.

Ψ Ι.

Æolij soluunt in πσ, πέλοψ πέλοπς. *Pelops*. κύκλωψ κύκλωπς, *Cyclops*. quos Latini imitantur.

Idẽ initio literas transponũt, ψέλιον σπέλιον, *armilla*. ψάλις σπάλις spilla Etrusc. ψύλλα σπύλλα pulex

Contra coalescit e πς. ὀπίσω. syncope. apocope. & tiope. ὄψ, *retro, rursus, à tergo, posthac, post, postea.*

Sic σφε metathesi φσέ. & Dorice ψέ. ex quo ipse. ipsa. ipsum.

Cadit initio. ψάμαθος ἄμαθος, *arena, & littus, Homero.*

Latinè vertitur aliquando in bs. ὄψον obsonium. ἄψυρτος Absyrtus. ἀψίνθιον absinthium.

Ω ΜΕΓΑ.

Quomodo esset pronunciandum, diximus in o micro.

Fit Dorice ex οε. ὁ ἐγώ. ὤγώ, *ego qui*. Theoc. Idyl. 2. ὁ ἐξ ὤξ, *qui ex*. ὁ ἕτερος ὥτερος, *aiter*. τὸ ἔνδυμα. Attice τοὔνδυμα, *amictus*. Dorice τὤνδυμα. sic Marci pueri. Publij pueri. marcipores publipores. nam o est u breue. e duob⁹ οο. θερμοόδων θερμώδων, *nomẽ fluminis*.

Ionice & Dorice ex οα. βόαξ βῶξ, *Box, piscis*. ὁ Ἄδωνις ὤδωνις, *Adonis*. τὸ ἀμπέχονον τὠμπέχονον, *palla* *mulie*

muliebris. τὸ ἄγαλμα τὤγαλμα *statua, imago, exemplar.* & τῷ ἀγάλματι τὠγάλματι. τοῦ Ἀπόλλωνος τὠπόλλωνος, *Apollinis.* Call. τὸ αὐτό. τωὐτό, *quod ά.* ὁ ἄνθρωπος ὥνθρωπος, *homo.* ὁ ἄριστος ὥριστος *optimus.* Æolice cum tenui. nam Ionice diceretur ὥριστος. vt ὁ ἄλλος ὦλλος, *alius.* Latinè coago cogo coagito cogito.

Iones etiam ex οη. βοήσω βώσω, *clamabo.* νοήσω νώσω, *intelligam.* ἐννοησάμενος ἐννωσάμενος, *recordatus, meditatus.* νοήθητι νώθητι, *cogita.* βοηθεῖν βωθεῖν, *iuuare.* τὸ ἥμισυ τὤμισυ, *dimidiũ.* ὀγδοήκοντα ὀγδώκοντα octoginta.

Sic è νη priuante particula & ὀδοὺς, *Dens.* νηοδὸς νωδός, *edentulus.* νη & ὄνομα. νηόνυμος νώνυμος, *obscurus, ignobilis.*

Poëtæ in circunflexis secundæ mutant α in ω. ἡβάω ἡβώω, *pubesco.* εἴθ' ὡς ἡβώοιμι, *vtinã sic pubescerem.* δράω δρώω, *facio.* ζάω ζώω, *viuo.* μνηστινάω μνηστινώω, *Gestio, destino, propono.*

Bœotice, vt docẽt Grammatici. ἀρχόμενος ὤρχμενος, *incipiens.* ἄριστος ὤριστος, *optimus.* Latine ἀρῶ & ἀρῶμαι oro.

Punice Ba βῶ. ex quo βαίνω, *eo.* Qittan cottone.

In grauitonis poëtice vertitur ε in ω & fiunt circunflexa secundæ. τρέπω τρωπάω ῶ, *verto.* νέμω νωμάω ῶ, *diuido.* στρέφω στρωφάω ῶ, *verto.* τρέχω τρωχάω ῶ, *curro.*

Sic πλέω πλώω, *nauigo.* sed grauitonum. & ῥέω secundum quosdam ῥώω, *fluo.*

Η in ω propter sonum pleniorem. πτήσσω πτώσσω, *formido.* ψήχω ψώχω, *rado, stringo, permulceo.* ῥήγνυμι, *frango.* ἔρρωγα, *fractus, ruptus.* ῥωγαλέος, *riminosus, lacer.* ῥωχμός, *rima, hiatus.* συνοχέω συνώχηκα. συνωχηκώς. συνώχωκα, *simul vectus.* κυρτὼ ἐπὶ στῆθος συνοχωκότε, *curui, in pectus compressi.* οἴχω οἰχήσω ᾤχηκα & ᾤχωκα, *recedo, recedam, recessi.* μεμέληκε vel μεμόληκε μέμβλωκε. cum epenthesi β, *venit, profectus est, iuit.* παρμέμβλωκεν. Ιλ. δ. *presto fuit.* quidam addunt πέπλωκα, à

πε

πεδῶ, *ligo, vincio.* πεπέδηκα, syncope & trope πέπτωκα; *cecidi.*

Sic μαιῆτις Ion. μαιῶτις, *Mæotis palus.* communiter, ἀρηγὸς ἀρωγός, *defensor, vindex.* Latine πρηνὴς pronus, ἢ in o.

Attici in nominibus tertiæ mutant ο in ω, & α purum in ε, λαὸς λεὼς, *populus.* ναὸς νεὼς, *templum.* κάλος κάλως, *rudens, funis quo velum trahitur.* Non mutant tonum nisi in duobus, λαγὸς λαγῶς, *lepus.* ὀρφὸς ὀρφῶς, *cernua piscis, orphus.* quidam addunt ταῶς, *pauo.* Athen. scribendum dicit λαγὼς ὁ. ταώς.

Sic δοτὴρ δωτὴρ, *dator.* θεοὶ δωτῆρες ἐάων, *Dij datores bonorum.* πότης πώτης, *potor, potator.* πόμα πῶμα, *potus.* Nicander, ἔκπωμα communiter, *cyathus, poculum.*

Poëtæ in verbis tertiæ contractorum mutant ο in ω, δόω δώω, δώομεν, *do, damus.* Ιλ. η. χόω χώω, *facio irasci, peruium reddo, molesto.* σόω σώω, *seruo, abscondo.* ex quo fit σώζω, *libero, custodio.* vt μύω μύζω, *claudo, occulto, nicto.* Latini μόρα mora, *fructus.*

Dorienses ο in ω, ὄρος ὦρος, *mons.* κόρος κῶρος, *filius, puer.* πολύπους πώλυπος, *polypus.* πολέομαι πωλέομαι, *verso.* πωλεύμενοι. Οδ. β. γόνατα γώνατα, *genua.*

Huc pertinet δόμα δῶμα, *domus.* Διόνυσος Διώνυσος, *Dionysius.*

Ionice δεῦρο δεῦρω, *huc.* Æolice ὅσα ὤσα, *quæ.* ὅμοιος ὤμοιος, *similis.* vt supra ὕμοιος, vt alia sit natio.

Quædam in compositione ο mutant in ω, ὄνυξ, *vnguis.* πολυώνυξ, *vnguibus numerosus.* ἐξώνυξ, *vnguibus carens.* ὀρύσσω, *fodio, obruo.* διώρυξ, *fossa per muros.* κατώρυξ, *defossus altius.* τυμβωρύχος, *spoliator mortuorũ.* φρεωρύχος, *fossor puteorum.* τοιχωρύχος, *fur nocturnus, effractor parietis.* at τυμβορύκτης, φρεορύκτης, τοιχορύκτης, quia sequitur syllaba positione longa. ὄνομα, *nomẽ.* ἐπώνυμος, *gentilis, eiusdem nominis.* ἀνώνυμος, *sine nomine.* πολυώνυμος, *multis nominibus vocatus.* secundum ο in ω. ὄρος, *mons.* ἀκρώρεια, *iugum montis.* ὀβολὸς, *obolus.*

τριώ

τριώβολον, *tres oboli.* ὀβελὸς, *veru.* πεμπώβολον, *veru quinquepartitum.* ὄλω, *pereo.* ἀπώλεια, *perditio, abolitio.* ἐξώλης, *perditus, exitiosus.* ὀμῶ, *iuro.* ἀπώμοτος, *vetitum, abiuratum.* ὁρκώμοτος, *quod iureiurando policemur.* ἀντωμοσία, *iusiurandum de calumnia ex parte rei: vt* διωμοσία *ex parte actoris.* ὀφθαλμὸς, *oculus.* ἐπώφθαλμον, *inoculatum.* στοὰ, *porticus.* πρόστωον, *vestibulum.* στωϊκὸς, *Stoicus.* ὀδύνη, *dolor, cruciatus.* ἐπώδυνος, *dolorē inferens.* ὄροφος, *culmen tectorum.* διώροφος, *habens duo culmina, vel tabulata.* τριώροφος, *habens tres contignationes:* cum breuis syllaba antecedit, alioqui χρυσόροφος, *domus lacunaribus aureis.* ὑψόροφος, *excelsus.* αὐτόροφος, *seipsum contegens per o micron.*

Sic ὄλεθρος, *strages, cædes.* ἀνώλεθρος, *expers interitus, immortalis.* ἐπώλεθρος, *exitio proximus.* at ψυχόλεθρος, *pernicies animarum.* ἀνθρωπόλεθρος, *homicida.* γηροβοσκὸς, *senum nutritor.* γηροκόμος, *senum curator.* sequentibus duabus consonantibus, γηροκτόνος, *senum interfector.* γηροτρόφος, *senum nutritor.* στόμα, os. diminut. στωμύλος, *multiloquus, facundus, dicax, facetus.*

Αυ Dorice in ω, αὖλαξ ὦλαξ, αὔλακα ὦλκα, *sulcus, sulcum.*

Ionice τραῦμα τρῶμα, *vulnus.* Latinè Plaustrum plostrum, Claudius Clodius, Punice Baucal βαύκαλις, *vas ad refrigerandum.* boccale, τραυλὸς, *balbus.* apud nos troglio, Claustrũ chiostro, Audio odo.

Sic ου Ionice & Dorice in ω: οὖν ὦν, *igitur certè.* γοῦν γῶν, *quidem, quippe.* βοῦν βῶν, *bouem.* βουσὶ βωσὶ, *bobus.* σόου σάω, *serua.* Dorice οὐρανὸς ὠρανὸς, *cælum.* δοῦλος δῶλος, *seruus.* βουλὴ βωλὰ, *consilium.* λουτρὸν λωτρὸν, *balneum, lauacrum.* λουτροχόος λωτροχόος, *Balneator.* μοῦσα μῶσα, *Musa.* λιποῦσα λιπῶσα, *quæ relinquit.* ἰδοῦσα ἰδῶσα, *quæ videt.* λαλοῦσα λαλῶσα, *quæ loquitur.* sic δυώδεκα metathesi δούδεκα δώδεκα, *duodecim.*

Attici veteres aliquãdo ω interponũt, ἀφεῖκα ἀφέωκα, ἀφέωμαι, *dimisi, dimissus sum.* εἶθα εἴωθα & ἔωθα, *consueui.*

Ω ſyncope aliquando tollitur, ὀπίσωθεν ὄπιϑεν, *retro, ponè.* προσώθεν πρόϑεν, *elonginquo, coram.* πρώιω πρωὶ; & Dorice πράν, *paulo ante.*

Et poëticè ἑκατέρωθεν ἑκάτερθεν, *vtrinque.* κυνώτερον κύντερον, *impudentius.*

Latinè κορώνη cornix, X additur vt μήτρα matrix, ἀλώπηξ vulpes. nam Æolice additur digamma, Ϝαλώπαξ.

Ω in v, φῶρ, φὸς fur. Syriace Mot muto moueo.

De Diphthongis.

E diphthongis duæ recte pronunciantur, αυ au, ευ eu, vt apud Latinos audio, Eurus.

Reliquæ perperam: nam vulgo inter αι & ε: ει, οι, η, υι, ι, υ, nullum diſcrimen exiſtit. Quod omnino abſurdum eſt. Nos coniecturas & rationes noſtras natiuæ pronunciationis quibus nitamur in medium proferemus. Dionyſius enim de his nihil omnino ſcribit, cùm ſingulas literas diligenter ſit perſecutus.

Αι, Latinè Æ.

Pronuncianda, vt ai raptim, vt qui eiulat. Theocrit. Id. τ. νῦν ὑάκινθε λάλει τὰ σὰ γράμματα καὶ πλεῖον αἶ αἶ, *nunc hiacynthe profer tuas litteras, & amplius heu heu.* Quæ eſt vox eiulantis, atque eadem prima Αἴαντος ſyllaba, quam hyacinthi foliis inſculptam fuiſſe poëtæ fabulantur. Eſt præterea particula apud Pœnos male ominantis & minantis, Vai, Græcis οὐαὶ, Etruſcis guai, *Vah.*

Cum itaque ſoni naturales, vt lugentium, ridentium, ſuſpirantium nunquam varientur, quis non videat pronunciandum ai, quæ vox lamentationi aptiſſima eſt, à nemineque nõ agnoſcitur?

Quinetiam Καῖσαρ, *Cæſar.* in vetuſtiſſimis Arabum libris ſcribitur Caiſar, atque hoc modo ab omnibus pronunciatur, vt Latinè Αἴας Aiax, Μαῖα Maia. Poſtremo Quintilian. docet Græcos αι

ſem

ſemper pronunciare per a & i.

Hoc recepto, quod meo quidem iudicio infirmari non poteſt, facile erit in aliis rationem reperire. tametſi, πολλοὶ ἐν Ἀρκαδίᾳ βαλανηφάγοι ἄνδρες ἔασι, *multi ſunt in Arcadia homines qui glandibus veſcuntur.* Quod præſertim inuentis frugibus nō humanum eſt, ſed ſuillum. Hæc tamen dicimus, non vt è vulgi ore hunc morem deprauatū extorqueamus (facilius enim Herculi clauam) ſed vt ingenioſis veram rationem, ſi poſſit fieri, oſtendamus.

Ει itaque, eſt ei cito expreſſum, θεῖος theios, *diuinus, item patruus.* εἶα eia.

Οι oi, vt hoi Hebræorum, οἴμοι, *hei mihi.* oiine Etruſ. Τροία Troia, biſyllabum vtrunque, vt Troia gaza, triſyllabum.

Ου vt *ou* Gallicum, οὗτος houtos, *hic.*

Omnes diphthongi aliqua interiectione exprimi poſſunt, αι ai eiulantis, αυ hau, ει hei, ευ heu, οι oi Etruſce, vt ου ou.

Fit ex αϊ, πάϊς παῖς, *puer.* Sic apud Varr. Phaëton Phæton, ſed duriuſcule. errant qui putant à Virgil. æripedem pro aëripide ſcribi, cùm expreſſerit χαλκόποδα, *æripidem.*

Η Ionice & poëtice in fine nominum quorundam mutatur in αι, addito etiam α, νίκη νικαία, *victoria.* ἀλκὴ ἀλκαίη, *ſubſidium, vires, robur.* ἀκλη ἀκλαία, *ora maritima, littoralis.* προνομὴ, *pabulum, paſcua.* προνομαία, *proboſcis elephanti.* εὐνὴ, *lectus.* εὐναία, *ſtrata lecti.* φώκη, *vitulus marinus, phoca.* φωκαία, *ciuitas Ioniæ.* σελήνη σεληναία, *luna.* καλάμη καλαμαία, *calamus, ſtipula & locuſtæ genus in ſtipulis naſcentis.* vel η, ἀρχὴ ἀρχαίη, *initium, principium item magiſtratus.* ἀνάγκη ἀναγκαίη, *neceſſitas, fatum.* Ἀθήνη Ἀθηναίη, *Minerua.* γαλήνη γαληναίη, *tranquillitas.*

Æolice μιμνήσκω μιμναίσκω, *commemoro.* θνήσκω θναίσκω, *morior.* ἥμιονος αἵμιονος, *ſemiaſinus, mulus.*

Ἡσίοδος Αἰσίοδος, *Hesiodus*. νὴ ναί, *na, sanè, ita*. vt poëtice χρησιμῶ χραισμῶ, *iuuo, auxilior, prosum*.

Attici in verbis poëticis αει contrahunt in αι, φαείνω φαίνω, *claro, declaro, ostendo, indico, accuso, reum ago*. ἀείρω αἴρω, *tollo*. ἀεικίζω αἰκίζω, *contumelia afficio, crucio*. sic Hom. ἀείρας αἴρας, *tollens*. sic δηάειρα δαῖρα, *Proserpina*.

Dorienses in penultima verborum, ει in αι, φθείρω φθαίρω, *corrumpo, vexo, infesto, perdo*. κλείνω κλαίνω, *occido*. Sic εἴκε αἴκα, *sicuti*. εἴθε αἴθε, *vtinam*. κύπειρον κύπαιρον, *iuncus quadratus, cyperus*. Cretes ὄνειρος ἄναιρος, ο in α, *somnium*. βλιττὴ βλαιττὴ Laconice, *attonitus*. Æoles φασὶ φαισί, *dicũt*. Latini σκηνὴ scæna. sic forte εἰκὼς æquus Latinè, ex quo ἐπιείκεια æquitas.

Additur in hoc verbo, κραίνω κραιαίνω, *perago, exequor, perficio, adsum, impleo, præsum, impero*.

Cadit, αἰγυπιὸς γυψ, γυπός, *vultur*. vt Etrusce; Æramen rame, Ærugo ruggine.

Diuiditur propter metrũ, δαῖς δάϊς, *conuiuiũ ingeniose exstructũ*. Latini aulaï, aquaï, terraï, frugiferaï.

Eliditur, ὅσαι ἡμέραι, *quot dies*. ὁσημέραι, *quotidie, semper*. βούλομ' ἐγώ, *volo ego*.

Fit Attice ex α articuli, & iota nominis, τὰ ἱμάτια θαιμάτια, *vestimenta*.

Αι aliquãdo in E breue, ἔλαιον oleum, ἐλαία olea, βεβαιῶ vouco. & in I breue. βασκαίνω fascino.

ΑΥ.

Fit ex αε, ἀέξω αὔξω, *augeo, intendo, amplifico*. & soluitur. αὐσταλέος ἀϋσταλέος, *squalidus*. εἴπερ ἀϋσταλέος, *si vtique macie confectus*. Οδ. τ. contra ἀΰω αὖεν. Ιλ. λ. pro ἤυε, *clamo, inclamo, dico, exuro, diffundo*. mutatur aliquando α in η, γραῦς γρηῦς, *anus, vetula. pellicula in lacte concreto*.

ΕΙ.

Fit è duobus εε, vt Δημοσθένεες Δημοσθένεις, ποίεε ποίει, *fac*.

Fœmi

Fœminina in η, Ionice producuntur aliquando in εια, Πηνελόπη Penelope, Πηνελόπεια Penelopea. κολώνη κολώνεια, *collis, columna, mons.* ἐρήμη ἐρήμεια, *solitaria.*

Æolij η in ει, Πηλεὺς Πείλευς, *Peleus.* Νηρεὺς Νείρευς, *Nereus.* πένης πένεις, *pauper.* paroxytona. Attici κηρύλος κείρυλος, *carylus auis: halcionum mas.*

Bœoti, vt docet Heraclides, nunquam vtuntur η in sua natura, sed mutant in ει, τίθημι τίθειμι, *pono.* κίρνημι κίρνειμι, *misceo.* ἵστημι ἵστειμι, *sto.* ἠμὶ & ἦμι, εἰμὶ, *sum.* & εἶμι, *eo.* τέθηκα τέθεικα, *posui.* Quæ tria in communem vsum peruenerunt ἥρωες εἵρωες, *heroës.*

Prisci Attici οι in ει, δυοῖν δυεῖν, *duarum.* Thucyd. ποῖος πεῖος, *qualis.* οἴκοι οἴκει, *domi.* Eust. In vno ευ in ει, ἐλεύθω, *venio.* εἰλείθυια, pro ἐλεύθεια, *Lucina.*

Nomina composita ab ἦθος, *domicilium, natale solum, sedes, item vultus, mos, indoles.* κέρδος, *lucrum.* παθεῖν, *pati.* μαθεῖν, *discere.* in penultima habent ει, cum tono in tertia à fine. Et eadem ι tantum cum acuto in penultima, ἀήθεια, ἀηθία, *nouitas insolentia.* φιλοκέρδεια φιλοκερδία, *cupiditas lucri, auaritia.* εὐπάθεια εὐπαθία, *bona corporis habitudo, oblectatio, voluptas.* εὐμάθεια εὐμαθία, *docilitas, acumẽ ingenij.* & alia pauca. ὠφέλεια ὠφελία, *vtilitas, profectus, emolumentũ.* εὐμάρεια εὐμαρία, *facilitas, procliuitas, clementia.* εὐφυΐα εὐφύεια, *bona indoles, ingenij dexteritas.* Alexis, εὐτυχία εὐτύχεια, *bona fortuna.* Soph. In omnibus vsitatius est ι. vt ἀμαθία, *ignorantia, imperitia.* οἰκωφελία, *priuata frugalitas.* κοινωφελία, *publica vtilitas.* cum ι tantum.

Quæ ducuntur à mascu. in ης, vt præcipit Theodorus, in εια proparoxytona, εὐγενὴς, *generosus.* εὐγένεια, ἀσθενὴς, *infirmus, infirmitas.* ἀσθένεια.

Ionice autem cum iota paroxytona, εὐγενία, ἀσθενία.

Nomina quæ ducũtur à verbis in ευω, in penul. habẽt ει, δουλεύω, *inseruio.* δουλεία, *seruitus.* πρεσβεύω, *le-*

gationem obeo. πρεσβεία, *legatio.* excipiũtur προεδρεύω, *gero magistratum.* προεδρεία, *prima sedes.* προσεδρεία, *perseuerantia.* συμβουλεύω, *suadeo, consilium do.* συμβουλία, *consultatio, cõsilium.* παρθενεύω, *Virginitatem seruo.* παρθενία, *Virginitas.* ἀσωτεύω, *luxu diffluo.* ἀσωτία, *luxuria, superfluitas, lasciuia.* ἡγεμονεύω, *impero, principatum teneo.* ἡγεμονία, *imperium.* φιλανθρωπεύω, *beneuolentia prosequor.* φιλανθρωπία, *humanitas.* quæ habent ι.

Quæ ducuntur à præsentibus, μήδω, *suadeo.* Μήδεια, *Medea.* θέρω, *calefacio, comburo.* θέρεια, *æstas.*

Quæ veniunt à mascul. in ηρ, σωτὴρ σώτειρα, *seruator, seruatrix.* πίηρ πίειρα, *opimus, opima, fœlix.* ἀνὴρ, *vir.* δηϊάνειρα, *Deianira, quasi virago.*

Et quæ exeunt in ρος proparoxytona verbalia, μάττω, *pinso, subigo.* μάγειρος, *coquus.* πέττω, *coquo, maturo, mollio.* πέπειρος, *maturus.* Possessiua & similia possessiuorum, οἶκος, *domus.* οἰκεῖος, *domesticus.* ἀνὴρ, *vir.* ἀνδρεῖος, *virilis.* θεὸς, *Deus.* θεῖος, *Diuinus.* ἄνθρωπος, *homo.* ἀνθρώπειος, *humanus.* Ἀριστοτέλης ἀριστοτέλειος, *Aristoteles, Aristoteleus.*

Aduerbia multa in ει desinunt, cum antecedit pura vocalis, vel θ, λ, μ, ξ, χ, ψ, αὐτοβοεὶ, *statim sublato clamore.* ἀμοχθεὶ, *sine labore.* ἀσυλεὶ, *tutô.* πανδημεὶ, *passim, vulgo.* αὐτολεξεὶ, *ad verbum.* ἀμαχεὶ, *sine pugna.* αὐτοψεί, *ipso aspectu.* preter ἀνυστὶ, *absoluẽdo.* πρωῒ, *mane.* ἀνωνυμὶ, *sine nomine.* cũ ι. si alia litera præeat, ι. preter ἀθαμβεὶ, *intrepide.* ἀκηρυκτεὶ, *sine præcone.* ἀνοικτεὶ, *aperte.* ἀσπουδεί, *negligẽter.* πανθοινεί, *per omne conuiuiũ.*

Attici aliquando εο contrahunt in ει, πλέον πλεῖν, *plus.* δέον δεῖν, *oportere, necesse.*

Ει Poëtice aliquando abundat, ἑξῆς ἑξείης, *deinde, ordine, gradatim.* ᾔδει ἠείδει, vel soluta diphthongo additur ε, ᾔδει ἤιδει, & ἠείδει, *nouerat.*

Attice in quibusdam verbis eliditur, ὀφείλω ὄφλω, *debeo.* ἐγείρω ἔγρω, *excito, suscito, incendo.* ἀγείρω ἄγρω, *congrego.*

Diuiditur, εἴκω εἴσκω ἐΐσκω, ἐΐκτην dualis pro εἰκάτην, assimilor, assimilabatur.

Ionice ε mutatur in η, ἀγγεῖον ἀγγήϊον, receptaculum. κλεὶς κληῗς, clauis.

Ει Latinè in I longũ, Θάλεια Thalia, Δαρεῖος Darius, λείβω libo, δείκω dico. Nam nihil aliud est dicere, quàm ostendere animi sententiam.

Et veteres Latini I longum scribebant ei, vt capteiuei, puerei, mendacei. In E breue, πειρῶ vel πειρῶμαι perior ex quo experior.

In E longũ, Ἀλεξάνδρεια, Alexãdrea supplex. Hor.

ΕΥ.

Ου Æolicè & Doricè in ευ, ποιούμενος ποιεύμενος, faciens. ἀκούμενος ἀκεύμενος, audiens. δέκου δέκευ, accipe, expecta. Ionice, ἔρεβος ἐρέβους ἐρέβευς, Erebus, Erebi, tenebræ, barathrũ. ἐμοῦ ἐμεῦ, mei. σοῦ σεῦ, tui. οὗ εὗ, sui. Ιλ. ω. ὅτε οὗτε εὖτε, cum, dum.

Ex εο fit ευ, θεὸς θεῦς, θεὸν θεῦν, Deus, Deũ. ἐκχέοντα ἐκχεῦντα, effundentem. πλέονες πλεῦνες, plures. πλέονος πλεῦνος, pluris. πλέον πλεῦν, plus. ἀξιοῦμαι ἀξιεῦμαι, dignũ cẽseo. δικαιοῦμαι δικαιεῦμαι, mulctor. ἐδικαίευ, mulctabaris. ἐξανδραποδιεῦνται, Ionice, dirimẽt, captiuos diuendent.

Ω in ευ Dor. ἠγάπων ἠγάπευν, amabam. sed rarò, ὀπτώμενος ὀπτεύμενος, assatus. Theoc. θεώμενος θεύμενος, contemplans. Herod. Diuiditur, εὐς, ἐῢς, bonus, formosus. πάϊς, puer. Ἀγχίσαο, Anchisæ. & ἠΰς ἠέος, & hyperthesi ἠῆος, boni, formosi.

Vertitur aliquando in I breue, πεύκη picea.

Οι Latinè œ.

Contrahitur ex ο & ι, ὄϊς, φθόϊς, Attice οἶς, ouis. φθοῖς, placentæ genus. τὸ ἱμάτιον θοἰμάτιον, vestimentũ. Et aliquando diuiditur, οἴω, ex quo οἴομαι, ὀΐω & ὀΐομαι, puto, existimo. κοῖλον κόϊλον, palpebra inferior. Æolice. χροία χροΐα, color. Callim.

Ω à Bœotis vertitur in οι, ἡρῷος ἡρόϊος, Heroïcus. αἰδῷος αἰδόϊος, venerabilis, castus. ἠῷος ἠόϊος, Eous, matuti-

nus. πατρῷος πατροῖος, *patrius*. γελῷος γελοῖος, *scurra*, quæ tamen Attici recipiunt. sic Latinè κωμῳδία comœdia, τραγῳδία tragœdia.

Æoles verò ει in οι conuertunt, ὄνειρος ὄνοιρος, *somnium*. Et ου in accusatiuo plur. τοὺς ἵππους τοὺς ἵπποις, *equos*. Sed potius videtur antiptosis. Et in infin. tertiæ cōtract. ὑψοῦν ὕψοις, *tollere*. χρυσοῦν χρύσοις, *inaurare*. paroxytonè. Cretēses αὐτοῦ αὐτοῖ, *illic, ibi*.

Syracusani mutant ω in aduerbiis in οι, ἁρμῶ ἁρμοῖ, *nuper*. ἔξω ἐξοῖ, *extra*. ἐνταυτῷ ἐνταυτοῖ, & trope ἐνταυθοῖ, *hic, ibidem*.

Quæ ducuntur à nominib. in ος, habent sæpe οι inflexum, ἄλλος ἀλλοῖος, *alius*. ὁμὸς ὁμοῖος, *similis*. ἕτερος ἑτεροῖος, *alius, diuersus, dissimilis*. πᾶς, παντὸς παντοῖος.

Et quæ à nominibus in ους, νοῦς, *mens*. εὔνοια, *fauor, beneuolentia*. βοῦς, *bos*. Εὔβοια, *Euboea insula*. πλοῦς, *nauigatio*. εὔπλοια, *bona nauigatio*.

Οι abundat semel apud Homerū in ἠοῖοι datiuo ἠῷ, ἠόος ἠοῦς, ἠοῖ ἠοῖ, addito οι ἠοῖοι· πρωῒ δ' ὑπ' ἠοῖοι σὺν τεύχεσι θωρηχθέντες, Ιλ. ς. *mane vero sub aurorā armati.*

Ο Υ.

Fit ex οε Attice, & οο, & εο, λοέω λούω, *lauo*. τὸ ἔργον τοὔργον, *opus*. προέλεγον προὔλεγον, *prædicebam*. προέστη προὔστη, *præfuit*. τὸ ὄνομα τοὔνομα, *nomen*. ποιέομεν ποιοῦμεν, *facimus*.

Crasi ex οι υ. ἐμοὶ ὑποδύων ἐμοὐποδύων, *mihi subijt*. αυ in ου. ἀπαυρήσας ἀπούρας syncope. *qui abstulit, eripuit*. Ιλ. α. vt Latinè Claudo cludo. Causa excuso. accuso. Et ευ σπεύδω, *festino, accedo, incūbo*. σπουδή, *studiū*.

Fit etiam crasi ex οι ε Aristoph. Vesp. ἔπειτα τούτοις τοῖς προβάτοισι μοὐδόκει. pro μοι ἐδόκει, *his ouibus mihi videbatur*.

Cæteræ diphthongi mutatione factæ sunt. atque idcirco vocantur impropriæ.

ᾳ.

Fit ex αει in cōtractis. βοάει βοᾷ, *clamat*. Non tamē in

in infinitiuo. *βοάειν βοᾷν*, ſed *βοᾶν*, *clamare*. *καὶ ἂν κἄν*, *etſi*. Nam vt docent Grammatici, ante ν nihil eſſe debet *μὴ ἐκφωνούμενον*, *id eſt non ſonans, ſeu quieſcẽs*. Tametſi Gaza vult diphthõgos in omnibus infin. *βοᾷν*, *clamare*. *πεινῷν*, *eſurire*. *διψῇν*, *ſitire*. præter *ζῷν*, *viuere*. In ᾳ autem. ῃ. ῳ iota vocatur *μὴ ἐκφωνούμενον*, quòd non pronuncietur.

Poëtæ *ἀείδω* oratores *ᾄδω*, *cano*.

Æolij verò iota non ſubſcribunt, ſed adſcribunt ſeparatim. *βοᾷς*. *βοάϊ*, *clamat*.

Poëtæ *δαΐδες*, *δαΐδων ὑπολαμπομένων*, *tædis ſublucentibus*. oratores *δᾷδες*. ſic *ἀΐσσω ᾄσσω*. & Attice *ᾄττω*, *irruo, me impello, me moueo*. *ἀΐδης ᾅδης*, *Orcus*.

Fit craſi ex η αι. *ἐν τῇ Αἰθιοπίᾳ*. *ἐν τᾀθιοπίᾳ*, *in Æthiopia*.

ᾳ Ionice in ηϊ. *ῥᾴδιον*. *ῥηΐδιον*. *Θρᾷξ Θρηΐξ*. *Θρηΐκες ἀκρόκομοι*, *Thraces ſummas comas habentes moderate comptas*. *Θρᾷσσα Θρηΐσσα*. *Threiſſa fatigat Harpalice*. Virgilius.

η.

Fit ex αι in incrementis. *αἴρω*. *ἦρον*, *tollo, tollebam*. Non tamen *ἦρκα*. *ἦρα* in quibus multi falluntur. Fiunt enim à futuro in quo nõ eſt ι. *αἴρω*. *ἀρῶ ἦρκα ἦρα*. Quod oſtendit participium *ἄρας ἄραντος*, *qui ſuſtulit*. alioqui rediret αι. vt *αἰτῶ*. *ᾔτηκα αἰτήσας*, *peto, petiui, qui petijt*. quia etiam in futuro ſeruatur ι. *αἰτήσω*. ſic *φαίνω*. *φανῶ*. *πέφηνα*. *ἔφηνα* ſine iota, *appareo, apparebo, apparui*.

Attici in tertia declinatione contract. ει in η. *ἱππεῖς ἱππῆς*, *equites*. *βασιλεῖς βασιλῆς*, *reges*.

Ex ηϊ. *Νηρηΐδες Νηρῇδες*, *Nereides*. craſi. *ἠϊὼν ᾐὼν*, *littus*. *Θρηΐσσα Θρῇσσα*. *Me nũc Threſſa Chloe regit*. Horat.

Iones in datiuo plural. primę & ſecundæ αι in η. quod diſerte Euſtathius & Zeres præcipiũt, *λῃσταῖς λῃστῇσι*, *latronibus*. *μούσαις μούσῃσι*, *Muſis*. Quod Attici in aduerbiis receperunt. *Θήβῃσι*. *Ἀθήνῃσι*. pro ἐν

Θήβαις ἐν Αθήναις, *Athenis, Thebis.*

Homerus hoc facit suauitatis causa. κραιαίνω. κραιανῶ. κραίαινον. imper. κρῆαινον. Ιλ.α. κρῆνον, *perficio, perficiam, perficiebam, perfice.* Οδ.υ. à κραίνω. Sic καίω. ἔκηον, *vro, vrebam.* Οδ. ι. μαίων μήων. μαιονία μηονίη, *viduus, vidua.*

Diuiditur aliquando poëtice. κληδὼν κληϊδὼν, *fama, sors, vocatio.*

Priscianus ait ει ab Æolibus in η verti. Δημοσθένει Δημοσθένη, *Demostheni.* εἶπον ἦπον, *dixi.* Vt ab Atticis, vel Ionibus. μεῖον μῆον, *minus.* πλεῖον πλῆον, *plus.* quod nunquam memini me legisse.

ῳ.

Fit ex αοι. βοάοιμι βοῷμι, *clamarem.* ἀοιδὴ ᾠδὴ, *Ode, carmen.* ἀοιδὸς ᾠδὸς, *cantor.* & ex αι καὶ οἶνος κῷνος, *&* *vinum.* καὶ ὁ χῷ, *& qui.*

Et ex οι α Ionice. οἱ ἄνθρωποι ὤνθρωποι, *homines.* & Dor. ex οι αι, οἱ αἰπόλοι ᾠπόλοι, *Caprarij.*

Ex ω οι, ἐγὼ οἶμαι ἐγῷμαι, *ego puto.* ἐγὼ οἶδα ἐγῷδα *ego noui.* Attice.

Ex ωϊ. ἡρωΐναι ἡρῷναι Aristoph. *Heroïna, semidea.* Ηρωΐδης Ηρῴδης, *Heroïdes.* ὑπερώϊον ὑπερῷον, *cœnaculum, superior contignatio.* λώϊων λῷον, *melius.* πατρώϊον πατρῷον, *paternus.*

In incrementis verborum ex οι οἰκτείρω ᾤκτειρον *misereor, lugeo.*

Homerus aliquando resoluit. πᾶσαι δ᾽ ὠΐγνυντο πύλαι, *omnes aperiebantur portæ.* Ιλ. θ. pro ᾤγνυντο ab οἴγνυμι, *aperio.* sic ὤϊξε. Ιλ.ω. pro ᾦξε vel ἔῳξε, *aperuit.*

Attice ex οι κλοιὸς κλῳὸς, *genus supplicij.*

Æolij in datiuo eximunt ι. τῷ σοφῷ τῶ σοφῶ, *sapienti.* vt Grammatici tradunt.

ΗΥ.

Reperitur ferè tantum in incrementis. εὔχομαι ηὐχόμην *iacto, opto, ore.* εὕδω, *dormio.* ηὗδον, *dormiebam.*

Contrahitur Dorice ex αι ευ. καὶ εὖ κηὖ, *& bene.*

Theo

Theocr. κῆυμἂν τὰ γλαύκας ἀγκρούομαι, ὤν quidem bene carminis Glauces præludium facio. & ex η ω. ἐὰν δὲ μὴ ὕρω. Aristophan. pro μὴ εὕρω, si non inuenero.

υ.

Nunquam scribitur nisi sequente vocali. ídque ferme in penultima μυῖα ἅρπυια, *Musca. Harpyia.*

Propriè in partic. fœm. actiui & medij paracimeni, τετυφυῖα τετυπυῖα, *quæ verberauit.*

In verbis raro. ὀπυίω ὤπυιον, *vxorem ducebam.* Cæteris temporibus caret. & errant qui ea formant, vt Gaza qui format ζευγνύμην. Cum. vt diximus ante consonantem non scribatur.

Pronunciatur vt ui in Cui monosyllabo. vt docet Terentianus.

Ωυ. ου.

Propria est Ionum, qui ο αυ contrahunt in ωυ, ὁ αὐτὸς ὠυτὸς, *ipsum.* τὸ αὐτὸ τὠυτὸ, *idipsum.* quod fit quoties duæ voces coëunt. Cum vnú est verbum, diuiditur, vt Eustathius docet, θαυμάσιος θωϋμάσιος, *mirabilis.* ἑαυτοῦ ἑωϋτέω, *suiipsius.*

De Syllabis quibusdam.

Syllabæ quædam sic aliis particulis affiguntur, vt nunquam separatæ cernantur. De quibus pauca dicere, vt earum vis intelligatur, à re non erit credo, alienum.

Quædam sunt, quæ initio affixæ significationem augent & insigniorem faciunt, ídque tantum apud poëtas.

Ερι, ἐρίτιμος, *honorificus.* ἐρίγδουπος, *sonorus.* ἐριστάφυλος, *vinum ex generosa vua expressum.* Phauorino. Αρι, ἀρίδηλος, *manifestus.* ἀρίγνωτος, *valde notus.* ἀριδείκετος, *inclytus.* Ζα, ζάπλουτος, *valde diues.* ζαχρηής, *valde vtilis.* ζαμενής, *robustus.* Βρι, βριήπυος, *late sonãs.* βριαχος, *clamosus.* βριάρεως, *Gigas quidam.* Δα, δαφοινὸς, *valde rubicundus, cruentus.* à φόνος, *cædes.* Βου, βουγάϊος, *iactator.* βούπεινα, *immodica fames.* βούλιμος, *ingentem*

fames. βούπαις, *grandis puer.* Αγα, ἀγακλυτὸς, *per nobilis.* Αγαμέμνων, *Agamemnon.* ἀγάζηλος, *inuidus.* ἀγακλεής, *percelebris.* ab ἄγαν, *valde, nimis, anxiè.* vt ἀγάννιφος, *valde niuosus.* ἱππο apud medicos, ἱπποσέλινον, *pullum, olus, Columellæ.* ἱππομάραθον, *fœniculum syluestrè.* ἱππολάπαθον, *hippolapathum.*

Duæ negant, νε, νη.

Νέποδες, *sine pedibus.* ἤγουν οἱ ἄποδες ἰχθύες, *pedibus carentes pisces.* vt Latinè nefandus, nefastus, neuter, nequeo. νήποινος, *impunis.* à ποινὴ, *pœna, vindicta.* νήπλεκτος, *non plicatus.* à πλέκω, *plico, texo.* νηπενθὲς, *tristitia carens.* à πένθος, *tristitia, dolor.*

Contrahitur sequente vocali: νη & ὄνομα, *nomen.* νώνυμος, *obscurus.* νη & ὀδοὺς, *dens.* νωδός, *edentulus.* νε & ἀριθμὸς, νήριθμος, *innumerabilis.* νε ἐσθίω, *comedo.* νῆστις, *ieiunus.* νε ἄνεμος, *ventus.* νηνεμος, *tranquillus.* νηνεμία, *tranquillitas.* νε ἔλεος, *misericordia.* νηλὴς, *immisericors.* vt Latinè ne volo nolo. ne vllus nullus. ne homo nemo. cadit aspiratio. vt præhibeo præbeo. Sic νε ἁμαρτῶ, *pecco.* νημερτής, *inerrabilis, verus.* ἀκεστός, *medicabilis.* νήκεστος, *insanabilis.*

Lacones vtuntur in suis compositis particula ἄδα ab ἄδιω, *satis, abundè.* quæ auget. αὖρα, *aura ventus lenior.* ἀδαύρα, *aura & flatus vehemens.* αὖον, *siccum aridum.* ἄδδαυον, *aridissimum.* ἄβαν. id est, ἔβλαψαν, *læserunt.* ἄδαβαν, *valde læserunt.*

In fine φι, vel φιν.

Frequens apud poëtas ad explendum metrum, idque in omnibus ferè casibus. ὁδος ἑτέρηφι. pro ἑτέρα, *via altera.* Hesiod. Ergis. ἀπὸ νευρῆφιν, *à neruo arcus.* νευρῆς, *neruus.* Ιλ. θ. ἐπ' ἐσχαρόφιν, *apud focum.* ἐσχάρα, *focus.* Οδ. ε. ἐς ἔνηφι, *vsque ad veterem & nouam lunam.* ἔνη. Hesiod. Erg. οὐρανίαφι φίλη, *Vrania amica.* ὦ οὐρανία. πρὸς κοτυληδονόφιν, *iuxta coxendicem.* κοτυληδόσι. Οδ. ε. παρ' αὐτόφι, *apud ipsas.* αὐτάς. Ιλ. ν. ἐκ ποντόφιν. *ex Ponto.* πόντου. Οδ. ω. ἐπ' ἰκριόφιν, *super tabu*

tabulata. ἰκρίω. Οδ. Γ. ἀπ' ὀστεόφιν, *ab ossibus.* ὀστέων. Οδ. ξ. δακρυόφιν, δακρύοις, Οδ. ε. *lachrymis.* ὀστεόφιν, ὀστᾶ, accu. Οδ. π. *ossa.* ἐξ ἐρέβεσφιν, ἐρέβους. Οδ. ι. *ex Erebo.* ἐν ἀκροπόλεσσιν ὄρεσφιν, ὄρεσι, *in excelsis montibus.* Οδ. τ. παρὰ ναῦφιν, νηῶν. Ιλ. μ. *à nauibus.* ἀμφὶ στήθεσφι, στήθη. Ιλ. β. *circà pectora.* Vrbanus.

Cum articulo, ἧφι βίηφι, *sua vi.* ἤγουν τῇ αὐτοῦ βίᾳ, *siue sua vi.* Ιλ. χ.

Pro pronomine, θύρηφι, *foris, foras.* ἤγουν ἔξω, *ergo extra.* Hipp. de Superf. θύρηφι τῶν αἰδοίων, ἤγουν ἔξω.

Δε, Σε, Ζε.

Hæ tres syllabæ in fine additæ aduerbia ad locũ significant, οἴκαδε, *domum.* μεγαράδε, *ad Megaram.*

Poëtæ quidem accusatiuis addunt, οὐρανόνδε, *in cælum.* ἀγορήνδε, *in forum.* Οὔλυμπόνδε, *in Olympum.* οἶκόνδε, *domum.* τέλοσδε, *ad finem.* semel genitiuo, ἄϊδόσδε, *ad inferos.* vt semel pronomini ὑμέτερόνδε, *ad nostrã.* Ιλ. χ. ἤγουν δῶμα, *domum.* ἐκεῖσε, *illic.* πόσε, *quò.* ἑτέρωσε, *alio.* ἄλλοσε, *alio ad alium locũ.* Θήβαζε, Ἀθήναζε, χαμᾶζε, ἔραζε, *ad Thebas, Athenas, terram.*

Θεν motum è loco.

Ἀθήνηθεν, *Athenis.* Θήβηθεν, *Thebis.* οἴκοθεν, *domo.* ἔνθεν, *hinc.* πόθεν, *vnde.* ὁπόθεν, *vndecunque.* ἐνθένδε etiam. nam simplex est ἔνθεν, *hinc.* βοτάνηθεν, *ab herba.* ἀγρόθεν, *rure.* ἀπὸ κρῆθεν Hesiod. ἤγουν, τῆς κεφαλῆς, *à capite.* ἐξ οὐρανόθεν, ἀπ' οὐρανόθεν, *è cœlo.* poëticè abundat præpositio.

Θ Α.

Ab Æoliis paragogicè additur secundis personis verborum, Præsens ποθορῇσθα, *aspicias.* Theocr. χρὴ χρῆσθα, *oportet.* Laconice. διδοῖσθα, Ιλ. τ. *noui.* Imperfect. ἦς ἦσθα, *eras.* Perfectum οἶδα, οἶδας, οἶδασθα, sync. οἶσθα, *nosti.* Plusquam perfect. ᾔδεισθα, *noueras.* Hom. Fut. εἶσθα, Οδ. τ. vel præsens pro futuro, *is, vel ibis.* Opt. κλαίοισθα, Ιλ. ω. *lugeres, plangeres.* προφύγοισθα. Οδ. χ. *profugeres.* Subiũct. σπένδῃσθα. Ιλ. λ. *libes, libares.*

XI.

In fine raro abundat, ἢ, ἤχι, Dorice ἆχι, vt ἆχι λίχα μέγα σᾶμα, ἤγουν ὅπου τὸ λίχου τὸ μέγα μνημεῖον, vbi *Lichi magnum monumentum.*

Ναὶ, ναιχὶ, *certè.* Theod. & Etym. Sic οὐ οὐχὶ Attice, Ionice οὐκί, *non.*

ΔΗΝ.

Aduerbia quædam, ἀριστίνδην, *per electionem, habito virtutis respectu.* ἀγχιστίνδην, *iuxta propinquitatē.*

ΔΑ.

Nomina ludorum aduerbij forma, μυΐνδα, *lusus genus.* δραπετίνδα, *ferè idem.*

ΘΙ.

Poëtæ imperatiuos etiam grauitonos aliquādo terminant in θι, δείδω, *timeo.* medium præterit. δέδια, *timui.* imper. δέδιε δέδιθι & δείδιθι, *time.* ἀνώγω, *impero.* ἄνωγε ἄνωχθι, γ in χ, *iube.* κράζω, κέκραχα, κέκραχε, κέκραχθι, *clamo clamaui, clama.* Aliqui tamen: κεκράγηθι, ἀνώγηθι, syncope, ab ἀνώγημι, κεκράγημι. κλῦθι, *audi, senti, ausculta.* δύε δῦθι, *intra, ingredere.* inflexa: quidam ducunt à κλῦμι, δῦμι. πίω, *bibo* πίε πίεθι, & syncop. vel crasi potius πῖθι, *bibe.* A circunflex. πλέω, πλεῖθι, *nauigo, nauiga.* Ionice, ζῶ, ζῆθι, *viuo, viue.* vel à πλῆμι, ζῆμι.

Aduerbia quædam in loco exeunt in θι, οὐρανόθι, *in cœlo.* πόθι, *vbi.* αὐτόθι, *ibi.* & syncope αὖθι, ἑτέρωθι, *alibi.*

Syncope.

Quoniam verò ad syllabas syncope spectare videtur, de ea quoque hoc loco aliquid dicendum.

Hæc Ionibus & poëtis familiaris. πλέονες, Ion. πλέες. πλέονας πλέας, *plures.* ὀρόδαμνος ὄραμνος, *ramus surculus.* ἐξαίρετος, poeticè ἔξαιτος, *eximius, electus, exceptus.* μονώνυξ μώνυξ, *simplex, vnicum vnguem habens.* κακόμορος κάμμορος, *infortunatus, cruciatus.* ὁμόπατρος ὄπατρος, *vterinus.* ὁμοετέας οἰετέας, *ætate pares.* ὁμότριχας

ὄτριχας, *pilis similes.* omnia cum tenui. ὁμογάστριος ὀγάστριος, *eadem matre natus.* ὁμόξυλον ὄξυλον, *ex vno ligno, eiusdem speciei.* ἀμφιφορεὺς ἀμφορεύς, *Amphora.* οἴμημα οἶμα, *impetus.* παχύτερον πάχετον, *crassius.* Cretes, αὐτὸς αὖς, *ipse.* Æoles, ἀνεμώνη ἀμώνα, *genus papaueris, anemone.*

In verbis.

Ἤλυθον ἦλθον, *veni.* ἥλατο ἅλτο, *saltauit.* cũ tenui. ὤρετο ὦρτο, *prodijt, impulsus est.* δεδάηκα δέδαα, *didici.* vt ἕστηκα ἕσταα, *steti.* βέβηκα βέβαα, *iui.* Ionice. μέμηκα μέμαα, *propensus fui.* Participia, δεδαὼς, ῶτος, *qui didicit.* ἑσταὼς, ῶτος, *qui stetit.* βεβαὼς, ῶτος, *qui iuit.* μεμαὼς, ῶτος, *qui propensus est.* & ἑστὼς, βεβὼς, μεμώς. Fœm. ἑσταῦια, μεμαῦια, βεβαῦια. & ἑστῶσα, μεμῶσα, βεβῶσα. At γεγαὼς & γεγὼς, *natus.* & γεγαῦια γεγῶσα. non à γέγηκα, sed à γέγονα, *natus sum.* veteres ducunt, sublato ν, & verso ο in α. quidam à γεγῶ, γεγώηκα γέγωα γέγαα, *sum, fui.* Laconice κατάβηθι καβάσι, *descẽde.* θ in σ. πεπόνηθε πέποσθε, *laborasti.* ἠρήκαμεν ἤρημεν, *cœpimus.* κατάκτανε impera. κάκτανε Βελλεροφόντην, *interfice Bellerophonta.* ἐπέπλωσας ἐπέπλως, *applicuisti, aduenisti.* φθάρηθι φθάρθι, *morere.* στερηθῆναι στέρθεμεν Æol. *priuari.* ἔφασο φάο, ἄφεσο ἄφου, *admisisti.* ὀπίσω, ἄψ, *retro.* ἠπειλησάτην ἀπειλήτην, *insultarunt.* ἀλεξήσασθαι ἀλέξασθαι, *inuenisse.* ἐκιχησάτην κιχήτην, *inuenerunt, accesserunt.* ἐβεβάκεισαν βέβασαν, *iuerant.* ἐμεμάκεισαν μέμασαν, *prompti fuerant.* ἐμεμάκειτε μέματε, *prompti fueratis.* ἑστήκεισαν ἕστασαν, *steterunt.* ἀνάστητε ἄναστε, *surgite.* ἵσταθι ἵστω Attice. *sta.* ἀνήκαμεν ἄνημεν, *reliquimus.* δεδίαμεν δείδιμεν, *metuimus.* φίλησαι φίλαι, *ama.* εἰδηκὼς εἰδὼς, *qui nouit.* ἐγρηγόρατε ἐγρήγορθε, *vigilastis.* κεντῆσαι κένσαι, *pungere.* ἐσσεύετο σεῦτο, *promisit.* ἐργάσῃ, *facies.* ἐξελάσῃ, *expelles.* σκεδάσῃ, *disperges.* ἐργᾷ, ἐξελᾷ, σκεδᾷ, Bœotice & Ionice, ἀνέκαθεν ἔκκαθεν, *ab origine.*

Apocope.

Ἄλλοτε ἄλλο, *alias, alibi.* ὅτι ὁ, κάρηνον κάρη, *caput.*

κρῖ

κρῖμνον κρῖ, hordeum. δάκρυον δάκρυ, lachryma. ῥᾴδιον ῥᾷ, facilè. βριαρὸν βρῖ, particula intendentis. μεσσήνη μέσση, Messene vrbs. ἧλος ἧλ, clauus. Eustath. quæ omnia non flectuntur. *δῶμα δῶ, domum. τρόφιμον τρόφι, plenum. γλαφυρὸν γλάφυ, antrum. παῦσαι παῦ, sedasse.* Dorice ex Ælio Dionysio. *ἱδρῶτι ἱδρῶ, sudori. κατάβαθι κάτβα, respõde. ἀνάβαθι ἄνβα, ascende. οὔταζε οὖτα, vulnera cominus. σάωζε σάω, serua. Ἀπόλλωνα Ἀπόλλω, Apollinem. κυκεῶνα κυκεῶ, potionis genus.*

PARTES ORATIONIS OCTO.

1 Nomen, Verbum, Participium, Pronomen, Articulus, Aduerbium, Coniunctio, Præpositio.

Casus quinque:

Annotatiũculæ in partes orationis per casus declinabiles.

Nominatiuus, Genitiuus, Datiuus, Accusatiuus, Vocatiuus. siquidem Ablatiuo carent Græci.

Numeri tres:

Vsus numeri dualis.

2 Singularis, Dualis, Pluralis. [2] Vtimur Duali, quum de duobus est sermo. [3] In duali vox
3 eadem nominatiui, accusatiui, & vocatiui; itidem genitiui & datiui. Sic in plurali semper nominatiuus idem cum vocatiuo.

Orationis partes, & earum accidẽtia Græcè & Latinè.

1 [1] LIBVIT Hoc loco partes orationis atque earum accidentia Græco sermone subiicere: vt Græca Græcè possis inflectere, neque Latinas accidentium voces cogaris admiscere. Octo igitur orationis partes sic à Græcis appellantur, *ὄνομα, ῥῆμα, μετοχή, ἀντωνυμία, ἄρθρον, ἐπίρρημα, σύνδεσμος, πρόθεσις: nomen, verbum, &c.* vt in textu numerantur. Accidentia declinabilibus communia sunt, *εἶδος πρωτότυπον καὶ παράγωγον, species primitiua & deriuatiua: σχῆμα ἁπλοῦν, σύνθετον, καὶ παρασύνθετον, figura simplex, composita, & decomposita:* (tamen figura decomposita, id est, quum dictio deducitur ab alia

Species.

Figura.

compo

composita, non habet locum in pronominibus aut articulis: neque etiam species in articulis, nisi velis deriuare postpositiuum à præpositiuo) ἀριθμὸς ἑνικὸς, δυϊκὸς, καὶ πληθυντικὸς: *numerus singularis, dualis, & pluralis:* πρόσωπον πρῶτον, δεύτερον, τρίτον, *persona prima, secunda, tertia*: sed persona magis pronomini & verbo quàm aliis conuenit. Porrò partibus quæ per casus declinantur, accidentia communia sunt; γένος ἀρσενικὸν, θηλυκὸν, καὶ οὐδέτερον: *genus masculinum, fœmininum, & neutrum*: (adde nomini κοινὸν καὶ ἐπίκοινον, *commune & promiscuū*) πτῶσις, εὐθεῖα ἢ ὀνομαστικὴ, γενικὴ, δοτικὴ, αἰτιατικὴ, καὶ κλητικὴ: *casus rectus siue nominatiuus, genitiuus, datiuus, accusatiuus, & vocatiuus*: articuli tamen vocatiuum non habent. Verbo communia cum participio: χρόνος ἐνεστὼς, παρατατικὸς, παρακείμενος, * ὑπερσυντελικὸς ἀόριστος, καὶ μέλλων: *tempus præsens, imperfectū, perfectum, perfectum, plusquamperfectum, indefinitum, & futurum*: γένος ἐνεργητικὸν, παθητικὸν, οὐδέτερον, κοινὸν ἢ μέσον, καὶ ἀποθετικόν: *genus actiuum, passiuum, neutrum, commune siue medium, & deponens*. Verbum verò sibi soli vindicat ἔγκλισιν ὁριστικὴν, προστακτικὴν, εὐκτικὴν, ὑποτακτικὴν, καὶ ἀπαρέμφατον: *modum indicatiuum, imperatiuum, optatiuum, subiunctiuum, & infinitiuum*. Sed de his hactenus. [2] Possumus 2

Numerus. *Persona.* *Genus.* *Casus.* *Tempus.* ** Apud Græcos Grāmaticos passim reperies ὑπερσυντέλικος, proparoxytonως.* *Genus.* *Modus.*

tamen vti plurali, quamuis de duobus tantummodo fiat sermo: atque non rarò inuenies poëtas in eadem periodo nunc hoc nunc illo numero vsos: imò substantiuum interdum in vno, adiectiuum in altero numero collocant. idem iudicato de relatiuo cum suo antecedente, ac de verbo cum suo nominatiuo. Cæterùm confusus hic dualis ac pluralis numeri vsus, habet tantummodo locum quum de duobus sermo habetur. si enim de pluribus verba fiant, non possumus dualem admiscere, sed solo plurali erit vtendum. [3] Assignat hîc 3 generales quasdam regulas, communes omnibus orationis partibus, quæ per casus inflectuntur. his, si placet, adiice sequentes: Genitiuus pluralis semper desinit in ων: Accusatiuus pluralis in ς, nisi in neutris: Genitiuus & datiuus duales in οιν, vel αιν; nisi in tribus pronominibus primitiuis, de quibus postea: & in quarta declinatione, quæ mutat οιν tertiæ in ων. Datiuus pluralis fit à datiuo duali, migrante ν in ς: nisi in quinta declinatione, & tribus illis pronominibus. Accusatiuus singularis finitur in ν cum vocali nominatiui: nisi in quinta, & tribus pronominibus, ac neutris quibusdam, quæ accusatiuum nominatiuo similem habent, secundum

Pluralis pro duali, non contrà. *Ad[illegible] cula.*

regulam neutrorum, quam assignat CLENARDVS in tertia declinatione. Item adiectiua neutra suis masculinis sunt similia in genitiuis & datiuis singularis ac pluralis numeri, atque in toto duali. Cæterùm de datiuo singulari finito in ι, aut in diphthongum impropriam, ᾳ, ῃ, ῳ, vide authorem in Annotationibus in declinationes simplices.

Articuli præpositiui. q. 6 82. 45.33.

Latini inter declinandum vsurpant *hic, hæc, hoc*: Græci verò articulum, ὁ, ἡ, τό: quem vocant *Præpositiuum*, quòd nominibus præponatur.

Masculinus.

Inflectitur autem sic: Mascul. Sing. Nominatiuus, ὁ, *hic*: G. τοῦ, *huius*: D. τῷ, *huic*: A. τὸν, *hunc*. Dual. N. & A. τὼ, *hi & hos*, de duobus: G. & D. τοῖν, *horum & his*, de duobus. Plur. N. οἱ, *hi*: G. τῶν, *horum*: D. τοῖς, *his*: A. τοὺς, *hos*.

Fœmininus.

Fœm. S. ἡ, τῆς, τῇ, τὴν: D. τὰ, ταῖν: P. αἱ, τῶν, ταῖς, τὰς.

Neuter.

Neut. S. τὸ, τοῦ, τῷ, τό: D. τὼ, τοῖν: P. τὰ, τῶν, τοῖς, τά.

Annotatio de ὦ.

Articuli vocatiuū ignorant: pro quo in declinationibus vtimur aduerbio vocandi ὦ.

praepositiuis, seu, ... 245. 25.

De articulis vide plura post tractatum Pronominum.

DECLINATIONES NOMINVM QVINQVE.

Prima nominū parisyllabicorū declinatio. ας, ης.

PRIMA est in ας masculinorum, ὁ Αἰνείας, *Æneas*: & in ης, partim masculinorum, ὁ Χρύσης, *Chryses*:
1 partim communium, ὁ καὶ ἡ λῃστὴς,
2 *hic & hæc latro*: quorum genitiuus in ου, datiuus in ᾳ vel ῃ diphthongum impropriam, ac-
3.4 cusatiuus in αν vel ην, vocatiuus in α vel η, pro
5 secundum terminationem nominatiui. Dualia & pluralia conueniunt cum articulo fœminino, ablato τ.

Elenchus terminationū primæ.

6 S. {ας, ης,} ου, {ᾳ, αν, α. ῃ, ην, η.} D. α, αιν. P. αι, ῶν, αις, ας, αι.
7.8

Exempla primæ

S. ὁ Αἰνείας, τοῦ Αἰνείου, τῷ Αἰνείᾳ, τὸν Αἰνείαν, ὦ Αἰνεία.
D. τὼ Αἰνεία, τοῖν Αἰνείαιν, ὦ Αἰνεία.

P. οἱ Αἰνείαι, τῶν Αἰνειῶν, τοῖς Αἰνείαις, τοὺς Αἰνείας, ὦ Αἰνείαι.

ὁ Χρύσης, τοῦ Χρύσου, τῷ Χρύσῃ, τὸν Χρύσην, ὦ Χρύση.

ὁ καὶ ἡ λῃστὴς, τοῦ καὶ τῆς λῃστοῦ: & ita deinceps.

Annotatio de Dialectis.

Atticismus.

Quinq; Græcorum linguę præcipuæ; Communis, Attica, Ionica, Dorica, Æolica: ex quibus Attici in omni declinatione vocatiuum similem formant nominatiuo, ὁ & ὦ Αἰνείας.

De Dialectis appendix.

ANTEQVAM De varietate huius declinationis secundum varia idiomata aliquid dicamus, prius videndum quid intelligát Græci per huiusmodi linguas, siue dialectos, aut idiomata: de quibus CLENARDVS in fine huius declinationis nonnihil attigit. Quinque enim linguas præcipuas esse apud Græcos ait, vtpote quæ a magni nominis authoribus fuerunt celebratæ, & quibus scripta penè infinita librorum volumina posteritati reliquerunt. Fuerunt verò & aliæ multæ, tot scilicet quot fuerunt nationes quæ Græco sermone vterentur; veluti Bœotica, Thessalica, Chalcidica, Macedonica, Pamphylica, Argiua, Laconica, Cypria, Cretica, Sicula, Syracusana, Rhegina, Tarentina: verùm minus præcipuæ meritò dici possunt, quòd illis nulli libri, qui ad nostra vsque tempora peruenerint, scripti fuerunt. Itaque prorsus periissent, nisi alij authores suis libris quædam ex illis dialectis admiscuissent: vt Aristophanes, qui in suis Comœdiis, quamuis eas Attica lingua scripserit, inducit interdum personas alterius nationis propria dialecto vtentes: vt Bœotica Bœoticas mulieres. Alij quoque poëtæ propria quædam harum linguarum vsurparunt. Quare nonnulla adhuc illarum vestigia apparent, sed non vt earum quas author hoc loco præcipuas vocat. Vt autem totum huiusce rei negotium tibi ob oculos proponatur, ac quid Grammatici per idiomata intelligant, penitus noscas, exemplo nostri Gallici sermonis tibi paucis rem omnem aperiam. Quotquot hodie in foris iudicialibus ditioni Regis subditis versantur, neque solum ibi, sed passim inter omnes ferme non omnino obscuros homines, Gallicè scribunt ac loquuntur: non tamen omnes ita tersè vt ij qui Regis ædes, aut Parisiensè forum frequentant: vt iudicatu difficile non sit, si quis eos loquentes audiat, vel eorum scripta legat, ad quod idioma illorum ferme accedat. Vix enim fieri potest, quin

Linguæ Græcorum præcipuæ.

Linguæ minus præcipuæ.

Gallici idiomatis exẽplo Græcarũ dialectorũ varietas exponitur.

aliquid è propria siue materna lingua retineant, etiam illis inuitis, ac Gallica lingua loqui nitentibus. Sunt tamen aliqui maximo ingenij acumine præditi, qui quasi vernaculæ linguæ obliti, terso ac puro sermone vtuntur: imò peculiares quasdam phrases ac dicendi modos ex famosarum, & in Gallico sermone magis probatarum vrbium dialectis veluti Atticismos obseruant, quibus quasi quibusdam flosculis non rarò sua

Similitudinis ἀπόδοσις.

scripta ornatiora reddunt. Eodem ferme modo in Græcia olim, omnes sermone quodam communi (cuius præcepta nunc in Grammaticis traduntur) loqui ac scribere nitebantur: sed in eis ferè semper aliquid pro-

Hippocrates.

prij ac materni idiomatis deprehendebatur; vt in Hippocrate Ionici, vnde erat oriundus. neque enim illi, cùm in rebus magis quàm in verbis laboraret, curæ erat omnes voculas linguæ communis, quæ ad Atticismum maximè accedebat, obseruare. At rursus aliqui verbis & phrasi non minùs quàm rebus addicti, (quales

Demosthenes. Plato. Lucianus.

fuerunt Demosthenes, Plato & Lucianus) non solùm ad vnguem communis linguæ phrasim obseruabant, sed etiam, vt communem ditare viderentur, ex aliis idiomatibus, præcipuè ex Attico, nonnullas loquendi formulas, vel etiam peculiares quasdam voces, aut vocum flexus, decerpebant: quæ omnia tandem temporis successu communi vsu recepta sunt. Hæc autem intelligo de iis authoribus qui prosa oratione scripserunt.

Poëtæ licētiosi. Demosthenes & Aristophanes Atticè & communiter scripserunt.

nam poëtæ multo maiorem sibi licentiam permiserũt. Quum igitur audis Demosthenem Atticè locutum, & Aristophanem Atticè locutum, quorũ stylus est longè dissimilis, quamuis eodem seculo floruerint, ne turberis. nam vterque communi lingua scripsit: sed Demosthenes, genere Atticus, quamuis communi sermone, vt ab omnibus Græcis intelligeretur, loqui nitebatur; tamen certas quasdam voces ac dicendi formulas ex Attico sermone depromptas, sibique familiares retinere gaudebat, quò facundior videretur. Aristophanes verò, vt populo Atheniensi gratus esset, sermone plebi infimæ ac mulieribus familiari vti studebat. vt hodie Lutetiæ videre licet fabularũ actores, vt risum auditorum captent, vti sermone muliercularum, à communi Gallico nonnihil degenerante. nam r in s non rarò commutant, reliquasque literas blesè ac compressis labiis enuntiant. Patroni verò, qui in foro causas agunt, quamuis purè ac propriè loqui studeant, & aliquid ex Lutetiano sermone decerpãt, nonnihilq; ex Aureliano-

vbi fortè legibus operam nauarunt, ac rursus aliquid ex huius vel illius celebris ciuitatis idiomate, præcipuè verò è Regis domesticorum sermone depromptum; cauent tamen maximè, ne mulierculárum more loqui videantur. si enim illarum sermonem imitarentur, fabula omnibus essent, maximoque risu ab auditoribus exciperentur. Confer nunc Demosthenis orationem cum ea qua vtuntur hodie patroni in foro Parisiensi: Aristophanis verò Comœdias cum fabulis illorum histrionum, qui agendo sermonem Lutetianæ plebeculæ familiarem repræsentant. Itaque, vt eò vnde digressi sumus, nostra recurrat oratio, Grammatici per dialectos, Idiomata siue Linguas, nihil aliud intelligũt, quàm sermonis quandam proprietatem, qua distinguitur loquelæ varietas, quæ semper solet contingere inter diuersos eiusdem nationis tractus: cùm hi paulo aliter loquantur quàm illi, ac cuique proprium quidpiam è natali solo sit insitum: quod si bene auribus sonare videatur, alij quoque vsurpare gaudent: & quod vni vrbi aut nationis paruo tractatui proprium erat ac peculiare, aliquo temporis interuallo in communem linguam transfundunt: atque ita illam ditant ex diuersis variorum tractuum proprietatibus, quæ insigne quiddam & auribus gratum continebant. Ne igitur mireris, si videas CLENARDVM, qui de Dialectis nihil prorsus in suis Institutionibus præcipere decreuerat, sed tantùm nonnullum communis linguæ vsum, non semel nunc Atticismos, nunc Ionismos atque alias dialectos inculcare. annotat enim tantummodo quid ex quaque lingua decerpserint ij authores qui communi lingua scripserũt: veluti Demosthenes, Lucianus, Plato, Aristoteles, ac reliqui ferè omnes qui soluta oratione scripserunt: quamuis Atticè scripsisse dicantur, quòd scilicet plura ex Attico quàm alio idiomate decerpserint. Herodotus verò & Hippocrates Ionicè dicuntur scripsisse, quòd plura ex Ionica proprietate quàm ex alia desumpserint. Idem iudicato de reliquis. Nos verò in his Scholiis non solùm quæ ab oratoribus & communi vsu ex variis idiomatibus recepta sunt, annotabimus, sed ea etiam quæ poëtæ ex illis arripuerunt, vel sua licentia, vt scilicet metri hiatum implerent, vel etiam nulla carminis necessitate coacti, sed potiùs vt τὴν τοῦ πεζοῦ λόγου φράσιν euitarent, vel quòd materna dialecto magis delectarentur: vt Aristophanes Attica, Homerus Ionica, Dorica Theocritus, & Æolica Alcæus quamuis

Clenardi institutũ in tractandis Dialectis.

Demosthenes, Lucianus, Plato, Aristoteles, qua dialecto scripserint.

Herodotus & Hippocrates qua lingua scripserint.

Poëtæ cur variis dialectis vsi sint.

Aristoph. Hom. Theoc. Alcæus, qua quisq; lingua scripserit.

Herodotus & Hippocrates.

vernaculæ ac sibi familiari alias quoque admisceant. Herodotus etiam & Hippocrates, qui soluta oratione scripserunt, Ionica vterque vernacula sunt maximè delectati. Cæterùm vt aliquid in genere de his præcipiatur, breui schemate subiiciam, quid vnaquæque dialectus sibi veluti proprium vindicet.

Generalia præcepta de Dialectis.

Attica ponit { ρ, τ, ξ } pro σ, {
- θαῤῥεῖν, pro θαρσεῖν, *confidere.* id fit dum ρ est ante σ, vt in hoc exéplo. sic ἄῤῥην & πόῤῥω pro ἄρσην & πόρσω.
- γλῶττα, pro γλῶσσα, *lingua.* hoc semper obseruatur, vbi est duplex σσ: atq; interdũ vbi est simplex, vt τήμερον, p̃ σήμερον, *hodie.*
- ξυμφέρον, pro συμφέρον, *conferens, vtile.* istud habet locum in cõpositis à prępositione σὺν, *cum.*

Gaudet præterea contractionibus; vt πατρῷος, pro πατρώϊος, *paternus.* hoc fit, quando commodè duæ vocales in vnam possunt contrahi.

Contingit etiam duas dictiones in vnam, vt τοὔνομα, pro τὸ ὄνομα, *nomen.* istud præcipuè fieri solet præcedentibus τὸ, τὰ, καὶ, πρὸ, & sequente dictione quæ incipiat à vocali. Vide CLENARDVM circa finem Annotationum in verba.

Ionica { η, κ, π, τ } pro {
- α, ἡμέρη, pro ἡμέρα, *dies.* hoc fit vbi communiter α est longum.
- π, κῶς, pro πῶς, *quomodo.* hoc fit in interrogatiuis & relatiuis.
- φ, θ, } ἀπαιρεῦμαι, pro ἀφαιρεῦμαι, *auferor.* Hoc obseruatur in cõpositione. nam retinent tenues π, τ, vbi cõmuniter mutarentur in φ, θ, (vide CLENARDVM, vbi agit de augmento imperfecti.) Habet etiam locum aliquando in simplicibus; vt δέκομαι, pro δέχομαι, *capio:* τύκω pro τύχω seu τεύχω, *paro.*

Ad hæc Ionica, Atticæ hac in re contraria, nihil contrahit. non enim dicit ποιῶ, sed ποιέω, *facio,* sine crasi.

Dorica { α, α, α } pro {
- η, ἁμέρα, pro ἡμέρα, *dies.* sic pro φήμη dicit φάμα, *fama.*
- ω, μουσᾶν, pro μουσῶν, *Musarum.* hoc fit in genitiuo plurali primæ & secundæ declinationis.
- α, ζᾶν, pro ζῆν, *viuere.* istud habet

locum

locum in contractionibus, quæ cōmuniter ex αε & αη in α, & ex αει & αῃ in ᾳ fierent, Doricè verò in η monophthongum.

Dorica — pro:

- η — ει, λαβῆν, pro λαβεῖν, cepisse, sumpsisse.
- ω — ου, μῶσα, pro μοῦσα, Musa. hoc habet locum in nominibus, & aliquādo etiā in verbis, quū nulla est crasis.
- ευ — ου, Δημοσθένευς, pro Δημοσθένους, Demosthenis. hoc obseruatur quoties ου contractum est ex εο vel εου; & quoties ου in verbis haberet accentum circumflexum; quamuis non veniat ex contractione: vt ἅλλομαι, salio; futurum medium ἁλοῦμαι, & Doricè ἁλεῦμαι, saliam.
- οι — ου, τύπτοισα, pro τύπτουσα, verberans: hæc mutatio fit in participiis fœmininis barytonorū. Æoles quoque eodem modo ω, ευ, & οι, pro ου ponunt.
- τ — σ, τὺ, pro σὺ, tu.
- σ — θ, σιὸς, pro θεὸς, Deus.
- ς — ν, τύπτομες, pro τύπτομεν, verberamus. hoc fit in primis personis pluralibus finitis in μεν. sic ἦς. pro ἦν, erat.
- α — ε, αἴκα, pro αἴκε vel εἴκε, si: & πόκα, pro ποτὲ, aliquādo. [fortè melius, vt Sylburgius: πόκα pro πότε, quādo, interrogatiue. nam infinitum sine accentu frequētius effertur, vt apud Theocr. Idyl. 18. Ἐν ποκ' ἄρα Σπάρτᾳ. Et Id. 15. χιμάρως δύο τρᾶν ποκ' ἔθυσα]
- αι — ει, αἰ, pro εἰ, si. sic compos. αἴκε & αἴκεν, pro εἴκε & εἴκεν, si: αἴθε, pro εἴθε, ô si, vtinam.
- ω — οι, πωμενικὸς, pro ποιμενικὸς, pastoralis.
- τ — κ, τῆνος, pro κεῖνος vel ἐκεῖνος, ille.
- κ — τ, † πόκα, pro ποτὲ, aliquando: ἄλλοκα, pro ἄλλοτε, aliâs.

Detrahit quoque ι ex diphthongo ει, vt † λάβεν, pro λαβεῖν, cepisse. [pro λάβεν, alij habent λαβῆν, vt ποιεῖν in verbis circūflexis pag. 203, 36. λάβεν enim Æolicū magis esset quàm Doricum. nam Æolij tales infinitiuos cir-

cumflexos, paroxytonως efferũt, vt κάλλω, φίλλω, φρόνλω, pro καλεῖν, φιλεῖν, φρονεῖν, teste Corintho. Ideoq́; fortassis infra versu 24 scribendũ ἐλθῆν pro ἐλθῆν. nam ἐλθῶ videtur esse Doricum, vt κοσμῆν apud Theocr. Idyl. 15: vbi etiam ἕρπην inuenies, & καθεύδην; nec non ἀνοίξην; pro κοσμεῖν, ἕρπειν, καθεύδειν, ἀνοίξειν.

In diphthongis impropriis ᾳ, ῃ, ῳ, iota subscriptum negligit; vt τῶ αἰνεία, pro τῷ αἰνείᾳ, Ænea.

Vtitur etiam interdum casibus pluralibus pro singularibus fœmininis, vt καλαί, pro καλή, formosa.

Geminatis quoque σσ, ττ, ππ, pro simplicibus vtitur; vt ὅσσον, pro ὅσον, quantum: ὅττι, pro ὅτι, quòd: ὅππη, pro ὅπη, vbi, quò.

Æolica	α	pro	η, ἀμέρα, pro ἡμέρα, dies. id fit Dorum more: sed Doricè huiusmodi α producitur, Æolicè corripitur.
	ω		ου, ἰδῶσα, pro ἰδοῦσα, conspicata. hoc fit præcipuè in participiis fœmininis in οῦσα, quæ communiter circumflectunt οῦ.
	ω		ο, ὤμοιος, pro ὅμοιος, similis.
	ππ		μμ, ὄππατα, pro ὄμματα, oculi.
	η		ει, ἐλθῆν, pro ἐλθεῖν, venisse.

Retrahit etiam accentum acutum ab vltima syllaba in penultimam in dissyllabis, & in antepenultimam in polysyllabis; vt κάλος, pro καλὸς, pulcher: πόταμος, pro ποταμὸς, fluuius.

Addit quoque ι accusatiuis quorundam nominum fœmininorum, vt καλαὶς, pro καλὰς, pulchras.

Præterea β ante ρ ponit; vt βρόδον, pro ῥόδον, rosa.

Vtitur etiam præpositione κατὰ, pro μετὰ, cum.

Denique dictiones à quacunque vocali inchoatas tenui spiritu afficit; vt ἥλιος, pro ἥλιος, Sol.

Dialectorum varietati vbi sit locus.

Atque hæc de Dialectis in genere dicta sufficiant. Ne verò credas ea quæ hîc diximus, passim in omnibus dictionibus obseruari. non enim ista locum habent nisi in certis quibusdam vocibus, & certis casibus partium orationis, quæ per casus inflectuntur, atque in certis quibusdam personis & temporibus verborum: veluti planum vnicuique esse potest & ex iis quæ iam hoc loco attigimus, & ex iis quæ à nobis sparsim per totam hanc Grammaticam annotabuntur. vsum enim eorum quæ hîc cum vnico duntaxat exemplo in genere proposuimus, particulatim ostendemus, si ex iam dictis

coili

colligi non poſſit. Adiiciemus quoque nonnullas alias regulas minus generales iuxta locorũ opportunitatem. Hoc itaque in primis fuerit notatu dignum, Iones toto ſingulari & datiuo plurali primæ & ſecundæ declinationis mutare α longum vltimæ ſyllabæ in η, (exceptis quibuſdam primæ, quorũ Dorica declinatio eſt in vſu, quæ in Annotationum tractatu in declinationes ſimplices à nobis enumerabuntur) & contra Dores mutare η in α. Atque ita fit vt Αἰνείας declinetur Ionicè ſicut Χρύσης cõmuniter; & rurſus Χρύσης Doricè ſicut Αἰνείας communiter. Porrò in datiuo plurali, quum α Ionicè migrat in η, iota ſequens ſubſcribitur, ac pro Αἰνείαις dicimus Αἰνείῃς: ſic μούσῃς, pro μούσαις. *Muſis.*

Annotatio.Ioniſmus, α in η.

Doriſm⁹, η in α.

Datiuus plur. Ionicus, ῃς in ῃς.

[1] Nullum aliud nomen primæ declinationis eſt communis generis præterquam ληϊστὴς: atque iſtud dicitur commune eadem ratione qua *latro* & *homo* à Latinis; cùm tamẽ vix vnquam, ac ne vix quidem, illa epitheto fœminino iuncta inueniantur, aut Græcè aut Latinè. Itaque dicito omnia primæ eſſe maſculina. [2] Doricè α: Æolicè & Bœoticè αο: Ionicè εω, accentu in antepenultima: [ſi videlicet nominatiuus ſit barytonus, vt Γύγεω, à Γύγης. nam ſi nominatiuus ſit oxytonus vel periſpωmenos, genitiuus Ionicus eſt paroxytonus, vt ποιητέω pro ποιητȣ͂, apud Lucianũ in libro De Dea Syria, à nominatiuo ποιητής. at βορέω, pro βορέεω, per ſyncopen, apud Heſiod. in Theogon. Νόσφι νότȣ βορέω τε, καὶ ἀργέστεω ζεφύρȣ τε, ab Ionico nominatiuo βορέης, pro βορέας, boreas.] Poëticè verò ω, ex Ionico per craſim. [3] Ionicè interdum εα. [4] Si plura de vocatiuo deſideras, vide Annotationes in declinationes ſimplices, circa principium. [5] Id eſt, ſi ex articulo fœminino dualis ac pluralis numeri auferas τ, habebis terminationes primæ declinationis in iiſdem caſibus & numeris: ſed cùm articulus careat vocatiuo, ſumenda erit nominatiui eiuſdem numeri terminatio. eandem enim habent terminationem, vt iam ab authore dictum eſt. [6] Doricè ᾶν: Æolicè & Bœoticè άων: Ionicè έων. [7] Datiuis pluralibus cuiuſcunque declinationis in ς deſinentibus additur ι, Atticè, Ionicè & Æolicè. [8] Ionicè interdum εας.

1 *Communia in prima non inueniuntur.*
2 *Genitiuus ſing.*
Accuſatiuus.
ANNOTATIO.
3
4
5
6 *Genitiuus plur.*
7 *Datiuus.*
8 *Accuſat.*

SECVNDA declinatio tantùm eſt fœmininorum, quæ deſinunt vel in α, ἡ μȣ͂σα, *muſa*: vel in η, vt τιμὴ, *honor*: genitiuus in ης. datiuus in ῃ diphthongum, accuſatiuus in αν vel ην,

Secunda declinatio.

α, η

vocatiuus in α vel η, iuxta terminationem nominatiui. Dualia & pluralia perinde se habent atque in prima declinatione.

Elenchus terminationum secundæ.

1 S. {α, η,} ης, ῃ, {αν, α. ην, η.} D. α, αιν. P. αι, ¹ ῶν, αις, ας, αι.

Exempla.

ἡ μοῦσα, τῆς μούσης, τῇ μούσῃ, τὴν μοῦσαν, ὦ μοῦσα.
ἡ τιμὴ, τῆς τιμῆς, τῇ τιμῇ, τὴν τιμὴν, ὦ τιμή.

Annotatio.

Finita in δα, θα, ρα, & α purum, (hoc est, quod non subsequitur consonantem) faciunt genitiuum in ας, datiuum in ᾳ diphthongum: Λήδα, Λήδας, Λήδᾳ, *Leda*: Μάρθα, Μάρθας, Μάρθᾳ, *Martha*: ἡμέρα, ἡμέρας, ἡμέρᾳ, *dies*: φιλία, φιλίας, φιλίᾳ, *amicitia*.

Genitiuus plur.

1 VARIETATEM Dialectorum recipit omnino vt genitiuus pluralis primæ. In aliis casibus nulla est varietas, quam ex his quæ iam dicta sunt, non possis colligere. Hoc tamē sciendum, multa huius declinationis nomina syllabæ φι vel φιν adiectionem apud poëtas recipere: quod dum fit, quæ desinunt in α, modo illud retinent, modo Ionico more in η mutant, vt Οὐρανία, Οὐρανίαφι, *Vrania*: βία, βίηφι, *violentia*. quæ verò in η desinunt, nihil mutant: vt εὐνὴ, εὐνῆφι, *cubile*.

Paragoge syllabæ φι in secunda, tertia, & quinta.

ANNOTATIO.

[Nimis angustè præcipit de nominibus quæ (vt Etymologus loquitur) per syllabam φι ἐπεκτείνονται: simul in quorundam accentu allucinatur. Primum igitur hæ ἐπεκτάσεις non modò per omnes declinationes fiunt, sed etiā ferè per omnes numeros & casus. Deinde ad accētum quod attinet, paroxytonως efferuntur, quum præcedit ο: alias natiuum accentum retinent, & ι etiam subscriptum in datiuo singulari flexionis parisyllabæ, si nulla vocis integræ fiat mutatio. Exemplis id planum faciamus. Nominatiuo sing. secundæ parisyllabæ, Hesiodus Ergois dicit, - ὁδὸς δ' ἑτέρηφι παρελθέειν κρείσσων, pro ἑτέρα ὁδὸς, *altera via* (sic enim Etymolog. quoque accipit: Eustathius autem aduerbialiter ἑτέρηφι, *altera parte*) Vocatiuo apud Etymolog. & Vrbanum, Οὐρανίαφι φίλη, *cara Vrania*. Genitiuo, Homerus Il. θ. & alibi, ἀπὸ νευρῆφι, pro ἀπὸ νευρῆς, *è neruo*: Odyss. β. ἐξ εὐνῆφι, pro ἐξ εὐνῆς, *è cubili*. Datiuo, Odyss. ζ. ἅμ' ἠοῖ φαινομένηφι, *cū aurora*: Odyss. ο ἐν χειρὶ δεξιτερῆφι, *in manu dextra*: Odyss. ε. ἐπ' ἐσχαρόφι, pro ἐπ' ἐσχάρᾳ, *super foco*. Accusatiuo, Hesiod.

Er

Erg. ἐστ᾽ αὔελον ἔστ᾽ ἔννηφι, pro ἐς ἔνην, *in perendinum*. Plurali num. Iliad. ν. παρ᾽ αὐτόφι, pro παρ᾽ αὐτὰς, i. τὰς νᾶυς, *apud ipsas naues*. In tertia parisyllaba, genitiuo sing. Odyss. ω. ἐκ ποντόφιν, pro ἐκ πόντου, *è ponto*. Iliad. φ. Ἰλιόφι κλυτὰ τείχεα, pro Ἰλίου, *Ilij, Troiæ*. Datiuo, Odyss. γ. νηὸς ἐπ᾽ ἰκριόφι, pro ἰκρίῳ, *super tabulato nauis*. Iliad. μ. εὕρησι παρ᾽ αὐτόφι, *reperiat apud ipsum*, pro παρ᾽ αὐτῷ. Plurali genit. Odyss. ξ. ῥινὸν ἀπ᾽ ὀστεόφιν ἐρύειν, *pellem ossibus deripere*, pro ἀπ᾽ ὀστῶν. Datiuo, Odyss. ε. ὄσσε δακρυόφι τέρσοντο, pro δακρύοις, *lacrymis*. sic θεόφι μήστωρ ἀτάλαντος, pro θεοῖς, diis, apud Hesychium, qui similiter ζυγόφι & πασσαλόφι reperiri tradit. Accus. Odyss. π. φθινύθει δ᾽ ἀμφ᾽ ὀστεόφι χρὼς pro περὶ τὰ ὀστᾶ, *circum ossa*. Cadunt etiam in declinationem imparisyllabam. Genit. singul. Iliad. ι. ἔκλυεν ἐξ ἐρέβεσφι, pro ἐξ ἐρέβους, *ex Erebo, ex inferno*. Genit. plural. Iliad. μ. παρὰ ναῦφιν ἐλαυνόμεθα, pro ἀπὸ νηῶν, *à nauibus*. Datiu. Odyss. ε. πρὸς κοτυληδονόφι, pro πρὸς ταῖς κοτυληδόσι, *ad acetabula, seu in acetabulis*. Iliad. κ. ὑπὸ κράτεσφι τάπης τετάνυστο, pro ὑπὸ κρασὶν, (vt paulo ante) *sub capitibus*. Sic Odyss. τ. ἐν ἀκροπόλοισιν ὄρεσφι, pro ὄρεσι, *mõtibus*. Et Iliad. ε. παρ᾽ ἵπποισι καὶ ὄχεσφι, pro ὄχεσι, *curribus*. Accus. Iliad. β. ἀμφὶ στήθεσφι pro περὶ τὰ στήθεα, *circa pectora*. Plura si requiras, inuenies apud Vrbanum in secunda parisyllaba, & apud Etymolog. in φρήτρηφι, vbi etiam annotat, has ἐπεκτάσεις, si accedant casibus, vocemq́; seruẽt eandem, (hoc est immutatam) seruare eandem quoque scripturam: sin vocem mutent, mutare etiam scripturam. Prioris generis exemplum est ἶφι βίηφι apud Homer. Iliad. φ. pro τῇ αὐτοῦ βίᾳ, *suis viribus*: nam ἶφι & βίη, vt vocem, sic scripturam quoque retinẽt eandem. Posterioris exemplum est αὐτόφι apud eundem in locis paulo ante citatis, modo pro αὐτῷ, *ipsi*: modo pro αὐτὰς, *ipsas*: apud Aratum vero in Phænom. ἐπ᾽ αὐτόφι Scholiastes exponit ἐπ᾽ αὐτοῦ super ipso, i. lychno. Quæ vero mutationes soleãt fieri, tũ ex præcedentib. potest colligi, tũ ex Antesignani obseruatione.] Idem enim, inquit, accidit quibusdã nominibus tertiæ: sed ex ος & ον, ς & ν prius abiiciuntur: vt στρατὸς, στρατόφι, *exercitus*: ὀστέον, ὀστεόφι, *os, ossis*: sic in pronomine αὐτὸς, αὐτόφι, *ipse*. In quinta quoque declinatione neutra quædam in ος, & fœminina in ων, idem patiuntur: sed in ος, ο prius vertitur in ε, vt στῆθος, στήθεσφι, *pectus*: in fœmininis verò in ων, prius facimus genitiuum in ονος, ac deinde inigrante ς in φι, fit nomen poëticum; vt ἡ κοτυληδὼν, genit. τῆς κοτυληδόνος, vnde κοτυληδονόφι, *acetabulum*.

Porrò

Apocope in tribus declinationibus.

Porrò huiusmodi nomina poëtica, sunt indeclinabilia. Patiuntur præterea hæ tres declinationes apocopen: vt in secunda, γλῶ, pro γλήνη, *pupilla.*

ANNOTATIO SYLB.

[*de* γλῶ *per apocopen ex* γλήνη *facto nihil inuenio apud Græcos lexycographos*] in tertia, γλάφυ, pro γλαφυρὸν, *antrum.* [*non immerito dubitari potest an* γλάφυ *per apocopen sit factum ex* γλαφυρὸν. *nam* γλαφυρὸν *significat* cauum, profundum, teres, *adiectiuè: at* γλάφυ *substātiuè* cauernam, *vt* γλάφυ πετρῆεν *apud Hesiodum Ergois, id est,* cauerna in saxo exsculpta: *sicut ab Hesychio quoque exponitur* σπήλαιον, ἄντρον, *itemque ab Etymologo, qui vtrumque deriuat à* γλάπτω sculpo, excauo.] ex κάρηνον verò Atticè fit κάρα, & Ionicè κάρη, *caput*:

ANNOTATIO.

[κάρη *&* κάρα *ex* κάρηνον *&* κάρανον *per apocopen facta, neutrius generis sunt &* ἄκλιτα: *vt* πολιὸν κάρη *apud Homerum: apud Eurip.* ξανθὸν κάρα, flauum caput: *&* σῷ κάρα, tuo capiti. *Recentiores vero & genere & declinatione mutata dixerunt* ἡ κάρα, τῆς κάρας, *etiam in prosa, teste Eustathio & Etymologo*] in quinta δῶ, pro δῶμα, *domus*: quod non solum in nominatiuo, sed per omnes casus singulares huius declinationis fieri solet: vt τοῦ Αἴαν, τῷ ἱδρῷ, τὸν Ἀπόλλω, pro Αἴαντος, ἱδρῶτι, Ἀπόλλωνα, id est, *Aiacis, sudori, Apollinem.*

ANNOTATIO.

[τοῦ Αἴαν *mendosum videtur, ac verum* τοῦ Αἴα. *nam Lascaris tradit, à masculinis in* ας αντος, *genitiuos reperiri in* α. *apud poëtas, metri causa, vt* Αἴα, Θόα, *pro* Αἴαντος, Θόαντος: *atque ab* ὁ πελεκᾶς *genitiuum Atticum esse* τοῦ πελεκᾶντος, *Doricum* τοῦ πελεκᾶ, *testatur scholiastes Aristophanis, p. 403. ita vt* τοῦ Αἴα *&* τοῦ Θόα *non tam poëtici quàm Dorici sint genitiui, pro* Αἴαντος *&* Θόαντος, *parisyllabi pro imparisyllabis, 265, 24.*] Huiusmodi apocope fit potiùs syllabę quàm vnius tantùm literæ. in paucis enim perditur sola litera, vt γάλα, pro γάλαξ: *lac*: ἄλειφα, pro ἄλειφαρ, *vnguentum, adeps*: sic γλῶ, de quo suprà.

Tertia declinatio.

TERTIA declinatio complectitur masculina, fœminina & cómunia in ος, ὁ λόγος, *sermo*: ἡ ὁδὸς, *via*: ὁ καὶ ἡ ἄνθρωπος, *homo*: & neutra in ον, τὸ ξύλον, *lignum*. vocatiuus in ε. genitiuus, datiuus & accusatiuus, itē dualia & pluralia, sequuntur articulum masculinum & neutrum.

Elenchus terminationū tertiæ.

S. {ος, / ον,} ου, ῳ {ον, ε. / ον, ον.} D. ω, οιν. P. {οι, / α,} ων, οις, {ους, οι / α, α.}

Exempla.

ὁ λόγος, τοῦ λόγου, τῷ λόγῳ, τὸν λόγον, ὦ λόγε.

ἡ ὁδὸς,

ἡ ὁδὸς, τῆς ὁδοῦ, τῇ ὁδῷ, τὴν ὁδὸν, ὦ ὁδέ.
ὁ καὶ ἡ ἄνθρωπος, τοῦ καὶ τῆς ἀνθρώπου, &c.
τὸ ξύλον, τοῦ ξύλου, τῷ ξύλῳ, τὸ ξύλον, ὦ ξύλον.

Neutrorum tres casus similes: nominatiuus, accusatiuus & vocatiuus: qui in singulari numero varias habent terminationes in quinta declinatione, pluraliter autem semper exeunt in α.

Annotatio de nominibus neutris.

LOCVS Hic exigit, vt de nominum genere aliquid dicamus, quò possis discernere fœminina aut communia in ος, à masculinis. Ac primùm generales quasdam regulas subiiciemus, quibus sola significatione genus poterit dignosci, tam in quinta quàm tertia declinatione. in aliis enim hæc generum diuersitas non habet locum, nisi paululum in quarta, vt suo loco dicemus. Cæterùm de adiectiuorum genere nihil in his declinationibus à nobis expectes. nam in Annotationibus in nomina adiectiua, illorum genus demonstrabitur. Hîc itaque tantùm de substantiuis agemus: quæ aut propria sunt, aut appellatiua. & propria quidem virorum siue deorum, mensium & fluuiorum, sunt masculina: propria verò mulierum siue dearum, vrbium, insularum, nauium & fontium fœminina. Appellatiua verò, quæ ad solos mares pertinent, masculina sunt, & cognitu facilia; vt ὁ πατὴρ, *pater*; quæ scilicet munus vel officium marium significant. sic quæ ad solas fœminas pertinent, fœminina sunt, vt ἡ μήτηρ, *mater*. quæ vero ad vtrumque sexum referuntur, sunt communia, vt ὁ καὶ ἡ παρθένος, *virgo mas vel fœmina*: ὁ καὶ ἡ θεὸς, *deus* vel *dea*: ὁ καὶ ἡ νεβρὸς, *hinnulus mas vel fœmina*. & sic de aliis, quoties vnica voce vtimur ad significandum vtrumque sexum: quamuis in quibusdam alia etiam sit vox ad significandam fœminam, vt θεὸς & θεά. per fœminam hîc intelligo non solùm mulierem, sed omniũ animalium fœmininum sexum. Præterea fœminina sunt arborum nomina: fructuum verò, neutra. Ab his omnibus regulis excipe finita in ον. hæc enim, spreta significatione, semper terminationis genus recipiunt, vt τὸ τέκνον, *filius* vel *filia*: τὸ θυγάτριον, *filiola*. Inueniuntur & alia, præcipuè arborum & fructuum nomina, quæ has regulas nõ exactè seruant: sed ea magis notanda quàm imitanda. id verò accidit aut licentia poëtica, aut propter quandam dialecti proprietatem. Restat nunc vt dicamus de gene-

1 *De nominum genere regulæ generales.*

Genus substantiuorum hîc solùm traditur.

Masculina propria.

Fœminina propria.

Appellatiua masculina, fœminina, cõmunia.

Arbores.

Fructus.

Exceptio.

Annotatio de finitis in ον.

genere substantiuorum in *ος* huius declinationis tertiæ, quum significatione illud dignosci non potest. Subiiciemus itaque ordine alphabetico primum fœminina: deinde communia, quæ passim legendis authoribus occurrunt. quæ verò hîc non enumerabuntur, masculina censeantur.

Aliæ exceptiones.

FOEMININA.

αἴγιλος, *abscessus inter nares & maiorem angulum oculorum.*
ἄκατος, nauis genus.
ἄμαθος, *arena, puluis.*
ἄμμος, *arena, sabulum.*
ἄμφοδος, *biuiū, circuitus.*
ἄνοδος, *ascensus, reditus.*
ἄσφαλτος, *bitumen.*
ἀτραπὸς, siue ἀτραπιτὸς, *callis, semita trita.*
αὔλειος, *vestibulum.*
βάτος, *rubus.*
βύβλος, siue βίβλος, *papyrus, charta, liber.*
γέρανος, *grus.*
δοκὸς, *trabs, tignum.*
δόκος, *consideratio, expectatio: apparentia.*
εἴρεος, *remigatio, seruitus.*
εἴσοδος, *introitus, ingressus.*
ἐπάνοδος, *reditus.*
ἔρημος, *eremus, solitudo.*
ζυγὸς, *iugum libræ.*
ἤπειρος, & Doricè ἄπειρος, cōtinēs, id est, terra firma.
ἵππος, *equitatus,* vel *equa:* pro equo masculinū est.
κάρδοπος, *mactra.*
κιβωτὸς, *arca.*
λαοφόρος, *via publica seu regia.*
λεωφόρος, idem Atticè.
μέθοδος, *breuis via.*
μίνθος, *stercus humanum.*
νειὸς, *nouale.*
νεὸς, idem.
νῆσος, *insula.*
νόσος, & Ionicè νοῦσος, *morb⁹.*
ὄαρος, *vxor:* pro confabulatione masculinum est.
ὁδὸς, *via.*
περίοδος, *circuitio.*
πρόοδος, *progressus.*
ῥάβδος, *virga.*
σήσαμος, *sesamum,* frumenti species.
σορὸς, *loculus, conditorium.*
σποδὸς, *cinis sordidus.*
στρόφος, *tormen,* dolor intestinorum.
τήβεννος, *toga.*
τρίβος, *semita.*
τρίοδος, *triuium.*
τροχήλατος, *locus vbi agitatur rota.*
ψάμαθος, *arena.*
ψάμμος, *arena.*
ψῆφος, *calculus.*
ψίαθος, *storea, teges, & ipse scirpus è quo contexitur matta:* Suidas Aristophanem & τοὺς ψιάθους masculinè dicere scribit.

ANNOTATIO SYLBVRGII.

E fœmininorum catalogo sustuli *βένθος toga, εἰκὼς imago, κῦφος vas insculptum, σωρὸς aceruus.* nam, vt à posteriori exordiar, *σωρὸς aceruus* masculinum est, vt

post

post receptos autores Suidas quoque testatur: at σορὸς fœmininum pro *loculo seu conditorio*, vt ὡραίας σορῦ, *pulchræ sandapilæ*, id est, *pulchræ vetulæ*, apud Aristophanem. κῦφος autem neutrius est generis, non modo pro *exsculpto & concauo vase*, (vt & affine σκύφος apud Homerum) sed etiam pro *gibbo* apud Hippocratem: at κυφὸς adiectiuum est, significans *gibbosus, curuus, inflexus*, fœm. gen. κυφὴ, neutro κυφόν. Altera duo planè sunt mendosa. etsi enim vulgati lexicographi (quorũ vestigia sequitur Antesignanus) ad fictitiam suam εἰκὼν stabiliendam ex Aristophane citant τὰς εἰκοῦς, cogitare tamen debebant, terminationẽ ους cadere non tantum in tertiam parisyllabam, sed etiam in quintam imparisyllabam siue contractam. nam vt in ea dicimus τὰς Λητοῦς, sic etiam Aristophanes, Nebulis, τὰς εἰκοῦς τῶν ἐγχέλεων, *effigies anguillarum*, à nominatiuo singulari ἡ εἰκὼ, qui etiam accusatiuus est apud Eurip. Medea, quum dicit, ἄψυχον εἰκὼ προσγελῶσα, *in animo simulacro arridẽs*. nam ab εἴκω duplex est verbale, ἡ εἰκὼν όνος, & ἡ εἰκὼ όος οῦς. Quartum βένθος & in hoc ordine pro *toga*, & in sequẽti pro *anate*, positum erat falso. nam toga Græcis est τήβεννος, vt suo loco restitui, & anas βρένθος. βένθος autem, neutrius generis, apud poëtas est idem quod in prosa βάθος, *profunditas*, vt θαλάσσης βένθεα πάσης, *vniuersi maris profunditates*. Od. α. Vt vero de reliquis etiam nonnihil dicam, αἴγυλος pro *abscessu inter nares & maiorem angulum oculorum*, vnde sit, ignoro: nam abscessus hic à Galeno, Paulo, Actuario, Celso quoque, dicitur αἰγίλωψ, genere masculino, nec non ἀγχίλωψ, ab ἄγχι prope, & ὤψ *oculus*, teste Galeno, quia propter oculos extuberat. αἴγιλος autem, (per iota in secũda syllaba) apud Theocritum *frutex est, capris gratus*, vt & cytisus, lentiscus: Idyll. ε, Ταὶ μὲν ἐμαὶ κύτισόν τε καὶ αἴγιλον αἶγες ἔδοντι, incerto genere, etiã apud Scholiastem. apud Hesychium vero & Etymologum legitur αἴγυλις, expositum λύγος, *vitex*. ita vt αἴγιλος, siue αἴγυλις, plantæ sit species, παρὰ τὰς αἶγας denominata, à capris scilicet, quibus iucundum sit pabulum. ἀκαλὸς communis est generis. nam vt in Epigramm. est λιθάκης ἀκάτου, sic ex Herodoto affertur ἐν τισι ἀκάτοισι. εἶρος Suidæ, Etymologo, Eustathio, & Scholiastæ Homerico est *captiuitas, seruitus*, nulla generis mentione. apud Hesych. vero non tantum εἶρος, sed etiam εἶρος. αὔλειος per se adiectiuum communis generis, substantiue & fœminine ponitur interdum, subaudito scilicet fœminini generis substantiuo θύρα.

est

estque propriè *atriensis ianua, ianua atrij*. Similiter cum sequentibus ἔρημος, ἤπειρος & νῆσος, subintelligitur γῆ vel χώρα: itemque ὁδός, cum λαοφόρος & τροχήλατος. omnia enim hæc sua natura sunt adiectiua cōmunis generis. Commune etiam est γέρανος: & cæteri Græci dicunt ἡ βάτος, Attici vero ὁ βάτος, vt Thomas in suis ἐκλογαῖς testatur σήσαμον Theophrastus & Dioscorides genere neutro dicunt, & Columella inter Latinos. στρόφος quoque, & pro *fune loroue torto, & pro ventris tormine*, masculini sæpius quàm fœminini generis esse censeo, vt τρόπος, πλόκος, πόνος, & similia deriuata, in hac terminatione & flexione masculino tantum genere leguntur vsurpata. nam στροφή, πλοκή, τροπή, & consimilia, cum genere mutant etiam flexionem.

COMMVNIA, SIVE INCERTI AVT DVBII GENERIS.

ἄβυσσος, *abyssus*.
βάδος, *iter, gressus*.
βρένθος, *anas auis*.
κάμινος, *fornax*.
κάπετος, *fossa*.
κλῆρος, *sors*.
κόπρος, *fimus*.
λιμός, *fames*: Atticè ὁ, Doricè ἡ.
μήρινθος, *funiculus*.
ῥάμνος, *rhamnus*, virgultum spinosum.
ῥάφανος, *raphanus*.
ῥινός, *pellis, scutum*.
σορός, *loculus, conditorium*.
στάμνος, *vrna, calathus*.
στρατός, *exercitus*.
σύνοδος, *comes*.
ὕαλος & Atticè ὕελος, *vitrū*.
χηλός, *arca, loculus*.
χιλός, *pabulum*.
ψάμμαθος, *arena*.

ANNOTATIO.

In communium numero βάδος, κλῆρος, στρατός, χιλός, apud receptos autores masculina sunt: κάμινος, κάπετος, κόπρος, μήρινθος, ῥάμνος, ῥάφανος, σορός, fœminina: itemq; ψάμμαθος, sicut ἄμαθος supra: quamobrem hæc duo postrema in fœminorum numerum rectè sunt relata. ἄβυσσος quoque substantiuè fœmininum est, vt Psalmo 134, ἐν πάσαις ταῖς ἀβύσσοις: & Apocalyps. 9. τὸν ἄγγελον τῆς ἀβύσσου: adiectiuè autē communis est generis. βρένθος pro *anate* apud Arist. est potius masculinum, vt λάρος, κέπφος, κόσσυφος: pro *fastu* certè masculinum est apud Athenæum, vt synonymum τῦφος. Ita ex isto communium numero ῥινός tantum, στάμνος, σύνοδος, verè communia erunt. nam ἡ λιμὸς Doricum & poëticum est pro communi ὁ λιμός: & ἡ ὕαλος Atticum, pro communi ὁ ὕαλος. Pro illis igitur hæc poterūt substitui: ἄκατος, *acatus* seu

seu *acatium*: *βάτος, rubus*: *κνῆκος, cnecus* herba: *μάρμαρος, marmor*: *οἶμος, via*: *ὀρίγανος, origanum*, herba: *σπάρτος, spartum, frutex*: *χάλκανθος, chalcanthum*. tria sequentia, *ἄσβολος fuligo, βῶλος gleba, στρύχνος solanum*, communiter masculina, Atticè sunt fœminina, teste Eustathio. His adde quæ pro significatione variant genus: *ζυγὸς* pro *iugo* masculinum, pro *statera* fœmininum, Ammonio: *θόλος testudo seu fornix ædificij* commune, pro peculiari apud Athenienses loco fœmininum: *κρύσταλλος* pro gemma commune, pro glacie masculinum: *κύανος* pro lapide cæruleo commune, pro colore cæruleo masculinum: *λέκιθος* pro *piso* masculinum, pro *vitello oui* fœmininum: *λίθος* pro *lapide* masculinum, pro gemma commune: *πάπυρος* pro *planta* commune, pro *charta* fœmininum: *χοῦς* pro *terra aggesta* commune, pro *congio* masculinū. Fœmininis quoque inter alia possunt addi quæ sequūtur: *ἀσάμινθος, solium, scapha, balneatoria scilicet vel potoria*: *βάλανος, glans*, vt & comp. *μυροβάλανος, glans vnguentaria*: *γύψος, gypsum*: *δέλτος, liber*: *δρόσος, ros*: *λήκυθος, ampulla olearia*: *μίλτος, rubrica*: *νάρδος, nardus*, vt & comp. *ψευδόναρδος*: *πύελος solium* seu *scapha balneatoria*: *σχῖνος, lentiscus*: *σχοῖνος, iuncus, funis*: *τίτανος, calx*. sic adiectiua substantiuè capta, subintellecto scilicet fœminini generis substantiuo: vt *ἀντίδοτος* & *ἔμπλαστος*, s. *δύναμις*: *λυσιμάχιος, πόα, βοτάνη*: quæ interdum etiam neutro genere ponūtur, subauditis substantiuis neutris *φάρμακον, βοτάνιον, φυτὸν*, & similibus.

COMMVNIA.

Inuenientur fortè quædam alia fœminina communiáve, quàm quæ hîc enumerātur: sed certè paucissima, eaque pręcipuè aut nomina herbarum, aut animalium: vt *ἡ φλόμος*, siue *ἡ φλόνος, verbascum herba*: [*apud Diosc. est ἡ φλόμος, lib. 4. c. 99. apud Aristot. ὁ πλόμος pro eodē, vt putatur, Hist. Anim. lib. 8. c. 20. φόνος pro* attractylide. 36. *ambigui est generis apud Theoph. Hist. pl. lib. 6. cap. 4. γλάνις apud Aristot. masculinum est, Animal. lib. 8. c. x.*] *ἡ φόνος, atractylis, fusus agrestis*: sic *ἡ ἄμπελος, vitis*, cum suis compositis: vt *ἡ ἀγριάμπελος*, siue per syncopen *ἀγρίαμπελος, labrusca, vitis agrestis*: sic *ὁ* vel *ἡ γλάνος, glanus fera*, quę & hyena. quę omnia recensere noluimus, quod maxima ex parte nimis essent incerta, neque illa fœmininis epithetis iūcta legissemus. sunt enim parum vsitata. Inuenientur rursus quædam huc congesta, quæ in lexicis alterius generis esse deprehendentur. Verum illis hac in re non est omnino fides adhibenda: nam sunt plerunque deprauata. Idem iudicato in nomini-

Herba.

Animalia.

ANNOTATIO.

bus quintę, quę suo loco eodem modo enumerabimus.

Genitiuus sing. 2 Porrò genere variantia quære inter Heteroclita. [2] Attice, Ion. & Thessalicè οιο: Dor. ω. [3] Ion. οιιν. [4] Doricè ως & ες.

Genitiu⁹ dual. 3.4

Accusat. plur.

Quarta declinatio. 1 QVARTA declinatio [1] Atticorum est propria, vertentium vocales præcedẽtis declinationis in ω: alioqui genere consentit. nam continet masculina, fœminina & cõmunia in ως: Μενέλεως, *Menelaus*: ἡ ἅλως, *area*: ὁ καὶ ἡ ἄγεως, *fertilis*: & neutra in ων, τὸ ἄγεων, *fertile*. Omnes casus [2] desinunt in ω: vertitur enim ο in ω, οι in ῳ subscribẽdo iota, ου in ω abiecto υ. Neutrorum quoque α migrat in ω: hoc modo;

ως *ων*

Elenchus terminationum quartæ. 3.4 S. {ως, ων} [3] ω, ῳ, ων, [4] ως. ων, ων. D. ω, ῳν. P. ῳ, ω, ων, ως, ως, ῳ, ω.

Exempla.

ὁ Μενέλεως, τοῦ Μενέλεω, τῷ Μενέλεῳ, τὸν Μενέλεων, ὦ Μενέλεως.

ἡ ἅλως, τῆς ἅλω, τῇ ἅλῳ, τὴν ἅλων, ὦ ἅλως.

ὁ καὶ ἡ ἄγεως, τοῦ καὶ τῆς ἄγεω, τῷ καὶ τῇ ἄγεῳ.

τὸ ἄγεων, τοῦ ἄγεω, τῷ ἄγεῳ, τὸ ἄγεων.

Declinationes parisyllabicæ. Quatuor prædictæ declinationes appellantur parisyllabicæ, quòd obliqui sint nominatiuo pares syllabis.

Atticorum declinatio in quibus nominibus recepta sit ab iis qui cõmuni lingua scripserunt. 1 [1] HAEC Atticorum declinatio à communibus in quibusdam tantum nominibus est recepta: nempe in iis quæ hic & in Annotationibus in declinationes simplices à CLENARDO recensentur, atque in his quæ sequuntur:

† ἄνεως, ὁ, ἡ, *mutus*.

γάλως καὶ γαλόως, ἡ, *glos*, soror viri.

ἵλεως, ὁ, ἡ, *propitius*: vnde ἀνίλεως, ὁ, ἡ, *inclemens*.

κάλως, ὁ, *funis, rudens*.

ὄρφως, ὁ, *orphus*, gen⁹ piscis.

πλέως, ὁ, ἡ, *plenus*: vnde ὁ καὶ ἡ ἀνάπλεως, ἔκπλεως, ὑπόπλεως, idem quod πλέως.

σῶς, ὁ, ἡ, *saluus, integer*.

χρέως, τό, pro χρέος, *debitum*. vnde ὁ ὑπόχρεως, *debitor*: & ὁ καὶ ἡ ἀξιόχρεως, *fide dignus*.

His adde quędã cõposita à γέα siue γαῖα, *terra*: quæ penultimam corripiunt, vt alia huius declinationis omnia; veluti.

ἀνώγεων, τό, *cœnaculũ*. quasi ἄνω τῆς γῆς ὄν, supra terram

existens, siue à solo subductum. erant enim cœnacula in superiori ædiũ parte. in tertia dicemus ἀνώγαιον per diphthongum αι: sed quarta in his magis recepta est.

βαθύγεως, ὁ, ἡ, profundam terram habens.

λυπρόγεως, ὁ, ἡ, macram habens terram.

Sic quędã cõposita à *κρέας, caro, & κέρας, cornu:* vt

ἀπόκρεως, ὁ, carnis-priuium.

δίκερως, ὁ, ἡ, bicornis.

εὔκερως, ὁ, ἡ, pulchra habens cornua.

πολύκερως, ὁ, ἡ, multicornis.

ANNOTATIO.

σῶς crasin duntaxat Atticam habet, ex σάος in nominatiuo singulari, ex σάους in accusatiuo plurali. itemque σῶν ex σάον in accusatiuo singulari masculini generis, necnon in nominatiuo & accusatiuo neutrius. In fœminino genere contrahitur solus accusatiuus pluralis, teste Thoma in Atticis ἐκλογαῖς, nimirum σῶς ex σάας vel σόας. neutro plurali σῶα dicimus sine contractione, vt Xenoph. τὰ σώματα σῶα ᾖ: vt masculino σῶοι apud Demosth. legitur.

SVNT Et alia in ως, quæ per quartam vel quintam declinationem flectuntur: de quibus vide tractatum Heteroclitorum. Sunt præterea multa propria, quorum Attica declinatio est in vsu: præcipue vero quæ communiter desinerent in αος, vel εος, vt Μενέλεως, Ανδρόγεως, pro Μενέλαος, Ανδρόγεος: & monosyllaba circumflexa, vt Κῶς, Cos insula. *Finita in ως quartæ vel quintæ.* *Propria in αος & εος.* *Monosyllaba circumflexa.*

[2] Id est, habent in vltima syllaba ω. 2

[3] Poëticè ωο, vel ῳο, puncto subscripto, ab Ionico tertiæ οιο. 3

[4] Vocatiuus est similis nominatiuo, more Attico, vt dictum est in prima declinatione. 114.29. 4 *Genitiuus sing.* *Vocatiuus sing.*

QVINTA declinatio imparisyllabica cõplectitur [1] omnia genera, & terminationes plurimas. Genitiuus nominatiuum superat, exiens in ος, datiuus in ι, accusatiuus in α: vocatiuus [2] sæpe idem cum nominatiuo. Dualis nominatiuus ε, genitiuus οιν. Pluralis nominatiuus ες, genitiuus ων, datiuus σι, accusatiuus ας. At neutrorum plurale in α. *Quinta declinatio.* 1 2

S. {No. var. ος, ι, α, {Voc. vari. D. ε, οιν. P. ες, ων, σι, ας, ες / α, ᾳ, α. *Elenchus terminationum quintæ.*

1 2

143, 35, / 194. 15, 23, 27. / 197. 9. 23. 35. / 197. 4. 9. 17. 35. / 198. 24 / 213. 27. / 215. 26 / 216. 1. 12
283. 35.

Exemplum. S. ὁ Τιτὰν, τοῦ Τιτᾶνος, τῷ Τιτᾶνι, τὸν Τιτᾶνα, ὦ Τιτάν. D. τὼ Τιτᾶνε, τοῖν Τιτάνοιν, ὦ Τιτᾶνε. P. οἱ Τιτᾶνες, τῶν Τιτάνων, τοῖς Τιτᾶσι, τοὺς Τιτᾶνας, ὦ Τιτᾶνες, *Titan.*

Genera. 1 [1] QVOMODO Hæc genera significatione dignoscantur, satis abundè diximus, quum de tertia declinatione ageremus. ea verò quæ authoritate solùm vel terminatione percipi possunt, in sequentibus indicabimus, singulas terminationes eo ordine, quo ab Authore disposit æ sunt, discutientes, ac vnicuique illarum suum genus assignantes. Quamuis autem hæ terminationes variæ sint ac multiplices, possunt tamen ad nouem reduci; quatuor scilicet vocales, α, ι, υ, ω, & quinque consonantes, ν, ξ, ρ, ς, ψ. nam nullum nomen Græcum desinit in ε, ο, ζ, λ, μ, aut in aliquã mutam; exceptis Barbaris aut Hebręis, vt ἱέμψαλ, *Hiempsal*: ἀδὰμ, *Adam*, &c. quæ tamen reduci possent ad declinationem Græcam, nempe ad tertiã, & finirẽtur in ος, ἱέμψαλος, (vel ἱέμψας, vt ἀννίβας, ἀσδρούβας) ἄδαμος, &c. 11, 16. Porrò finita in ω non reperiuntur in quinta declinatione; sed omnia sunt secundæ. [2] Circa finem huius declinationis inculcabuntur ea nomina quę vocatiuum nominatiuo similem non habent. ibi etiam agetur pluribus de accusatiuo singulari, & datiuo plurali.

Terminationes quintæ nouem,

Vocatiuus. 2

Terminationes quintæ declinationis.

Genitiuus quintæ. *α, ατος.* 1 [1] Finita in α, formant genitiuum in ατος: τὸ βῆμα, τοῦ βήματος, *altare, tribunal, suggestum.*

Annotatio. 2 [2] Nomina literarum, sunt indeclinabilia, τὸ ἄλφα, βῆτα, δέλτα.

ι, ιτος. 3 ι, ιτος, [3] vnum substantiuũ, τὸ μέλι, μέλιτος, *mel.*

Adiectiua in ι. Adiectiua neutra, communium legem seruãt: ὁ καὶ ἡ εὔχαρις, τὸ εὔχαρι, εὐχάριτος, *gratiosus, a, um*: ὁ καὶ ἡ φιλόπατρις, τὸ φιλόπατρι, φιλοπάτριδος, *patriæ studiosus, a, um.* sic etiam τὸ τὶ, τινὸς, vt commune ὁ καὶ ἡ τὶς, τινὸς, *aliquis, aliqua, aliquod vel aliquid.*

ι, ιος. 3.4 ι, [3] ιος: τὸ σίνηπι, σινήπιος, *sinapi*: de quo [4] alias.

υ, υος. 5 υ, [5] υος: τὸ γόνυ, γόνυος, *genu, geniculum.*

υ, εος. 5 υ, [5] εος: τὸ ἄστυ, ἄστεος, *vrbs*: τὸ πῶϋ, πώεος, *grex ouium, ouile.* Sic neutra masculinorum in υς:

Adiectiua neutra in υ. ὁ ἡδὺς, τὸ ἡδὺ, ἡδέος, *iucundus, um, suauis & suaue.*

ω, όος.

ὠ,όῳ: ἡ Λητώ, Λητόος, *Latona*,[6] est declinatio- 6 nis contractorum.

ὠ,όος.

[1] FINITA In α, ι, vel υ, omnia sunt neutra absque 1 vlla exceptione. Sic finita in ω, omnia sunt fœminina. [2] De finitis in α videtur author tantum intellexisse, 2 non autem in genere de omnibus literarum nominibus: quamuis locum quoque habeat in reliquis, exceptis quatuor, quarum nomen adiectiuo indicatur; nempe ε ψιλὸν, υ ψιλὸν, ο μικρὸν, ω μέγα, quæ declinantur more adiectiuorum ψιλὸν, μικρὸν, & μέγα, quod facit in genitiuo μεγάλου, vt habes in tractatu Heteroclitorum circa finem. olim tamen harum vocalium nomina erant, ε, υ, ο, ω, vt Latinarum, e, i, o: verùm postea his addita sunt epitheta ad indicãdum aliquod discrimen, vt ε vocatum sit ψιλὸν, id est *paruum* vel *tenue*, ad differentiam η vocalis longæ, quæ vt e ferme proferebatur: veluti diximus pagina 2, versu 27. sic υ dictum fuit ψιλὸν ad differentiam diphthongi ου. olim enim (vt loco citato attigimus) υ & ου proferebantur vt u Latinum; υ quidem, vt u hodie pronuntiatur à Gallis: ου verò, vt u sonat hodie Italis. Cæterùm ο & ω, quæ eodem fermè modo proferebatur, varia epitheta sortita sunt iuxta quantitatis differentiam: ο quidem μικρὸν, id est *paruum*, dictum est, quia breuem facit syllabam: ω verò μέγα, id est *magnum*, quod sua natura syllabam producat. [3] Rectè dicit, vnum. nam ea quæ 3 faciunt ιος, vt σίνηπι, barbara sunt, & non propriè Græca. Inueniuntur tamen composita è μέλι, quæ etiam faciunt ιτος, vt οἰνόμελι, *vinum mulsum*: ὀξύμελι, *acetum mulsum*: ὑδρόμελι, *aqua mulsa*. 12,7. [4] In secũda declina- 4 tione contractorum. [5] Proponuntur ab authore in hac 5 declinatione multæ nominatiui terminationes, quarum singulæ varias genitiui formas recipiunt, vt υ, υος, εος: de quibus quidam Grammatici prolixè tractarunt: nos tamen hæc curiosè persequi noluimus, quòd & nimis longum esset, & quia in multis id fieri non possit, nisi adducatur syllabaria vocalium ancipitum quantitas, aut accentuum ratio, aut generum notio: quæ multò minus nota sunt, quàm ea propter quæ declaranda adducuntur. Quod quamuis Grammatici vulgò factitare soleant, ego semper ridiculum existimaui: cùm omnis disciplina à facilioribus & magis notis ad obscuriora & minùs nota progredi debeat. Quare nominum quorundam genus & accentum, vocaliumque

Finita in α, ι, υ, neutra sunt, in ω fœminina.

Nomina literarũ quatuor declinabilia: & quare declinentur.

175.13.

ε, η.

υ, ου.

ο, ω.

Substantiua in ι, barbara sunt, præter μέλι cum compositis.

De diuersitate terminationum genitiui certæ regulæ vbique tradi non possunt, nisi velimus per se satis nota per minùs nota explicare.

ancipitum quantitatem, potiùs per genitiui terminationes (quæ per se satis notæ sunt, si quis nonnullum huius linguæ vsum, authorũ lectione sibi compararit) quàm cõtra genitiui terminationes per illa, quæ multò sunt difficiliora, censeo esse explicanda. velim tamen interdum, si commodè id fieri possit & cum aliquo lectorum emolumento, adduci dictionum genus, accentum, & quantitatem, ad designandam quandam terminationum notiam: vt si hoc loco dicam, Substantiua in υ, penultimam corripientia, faciunt υος: quæ verò penultimam producunt, faciunt εος, cum omnibus adiectiuis. hâc quidem regulâ nõ poteris facilè cognoscere quare τὸ δάκρυ, id est *lacryma*, potiùs faciat δάκρυος, quàm δάκρεος: cùm penultimæ quantitas non sit cuiuis cognitu facilis: in δόρυ verò, id est *hasta*, quiuis cognoscet penultimam esse breuem, cùm sit ὂ μικρὸν: quare statim dicet τοῦ δόρυος. Itaque hæc regula non fuerit omnino inutilis, sed non satis certa. Hanc verò inutilem prorsus iudicauerim, Finita in ας acutitona, ἄδος in genitiuo faciunt: quia nullo modo potes scire quæ finita in ας vltimam acuant, nisi ex genitiui terminatione. cogêris enim in Accentuum tractatu conuersim hanc regulam audire, hoc modo: Finita in ας, facientia in genitiuo ἄδος, vltimam acuunt. Ex quibus regulis nihil certi potes colligere. Itaque, velis nolis, ad vsum alterutrius recurras necesse fuerit. Faciliùs verò vsus te docebit quæ nomina in ας, ἄδος faciant (vnde acutitona esse concludes) quàm nosse quæ in ας acutitona sint, vt inde inferas, declinari per ἄδος. Vides igitur esse multa vsu percipienda, nec posse omnia (nisi ridiculi sæpenumero velimus esse) regulis comprehendi. Quare ne mireris, si interdum ad huiusmodi varium eiusdem terminationis genitiuum indicandum regulis certis vtamur, interdum verò nihil certi præcipiamus: ne scilicet facilia per difficilia, & per tenebras lucem videamur indicare. [6] Vide quartam declinationem nominum contractorum.

Regula de finitis in υ non omnino inutilis.

Regula de finitis in ας, prorsus inutilis.

Vsu multa percipienda.

αν, ανος.

αν, ανος: ὁ παιὰν, παιᾶνος, *pæan, genus cantilenæ in laudem Apollinis*: ὁ Πὰν, Πανὸς, *Pan, deus pastorum*: τὸ μέλαν, μέλανος, *nigrum, atramentum.*

αν, αντος.

αν, αντος, participia sunt: τὸ τύψαν, τύψαντος, *verberans, vel quod verberauit.* Sic adiectiuũ τὸ πᾶν, παντὸς, *omne*, more masculini πᾶς, παντὸς, *omnis.*

DVO

Annotatio de finitis in αν.

DVO Hîc notanda: primùm, Omnia substantiua in αν, esse masculina: adiectiua verò siue participia (vt suo quoque dicetur loco) esse neutra: deinde, Participia in αν, & adiectiuum πᾶν, facere in genitiuo αντος: reliqua verò omnia ανος. Porrò huiusmodi participia sunt aut aoristi primi vocis actiuæ quorumcunque verborum; aut præsentis, vel aoristi secundi eiusdem vocis, secundæ coniugationis verborum in μι.

Participia in αν vbi inueniãtur.

εν, ενος: τὸ τέρεν, τέρενος, *tenerum.*

εν, ενος.

εν, εντος: τὸ χαρίεν, χαρίεντος, *gratiosum*, vt masculinum χαρίεις, *gratiosus.* sic participia, ὁ τυφθεὶς, τὸ τυφθὲν, *verberatus; verberatum.*

εν, εντος.

OBSERVABIS Hîc, omnia in εν esse neutra, atque adiectiua vel participia: & quæ sunt ab ην, facere ενος, reliqua εντος. Cæterùm hæc participia sunt vel alterius aoristi passiui, vel præsentis siue aoristi secundi vocis actiuæ verborum primæ coniugationis in μι.

Notio de finitis in εν.

Participia in εν vbi inueniãtur.

ην, ηνος: ὁ ἕλλην, ἕλληνος, *Græcus*: ἡ σειρὴν, σειρῆνος, *siren apis seu volucris insecti genus, & Siren fabulosarum mulierum vna.*

ην, ηνος.

ην, ενος: ὁ ποιμὴν, ποιμένος, *pastor*: ἡ φρὴν, φρενὸς, *mens*: [1] ὁ καὶ ἡ τέρην, τέρενος, *tener, tenera*: cuius neutrum τὸ τέρεν, τέρενος, *tenerum.*

ην, ενος.

DISYLLABA In μην, & adiectiua quæcunque in ην, cum his substantiuis ὁ ἀδὴν, *glandula siue globosus sub cute tumor*: ὁ αὐχὴν, *barba*: ὁ αὐχὴν, *ceruix*: ἄρσην, *adolescens*: & ἡ φρὴν, faciunt ενος: reliqua ηνος. atque hæc, quæ ηνος faciunt, fœminina sunt, præter ὁ κηφὴν, *fucus, vespa sterilis*: ὁ σφὴν, *cuneus*: ὁ σωλὴν, *canalis, tubus*: atque ὁ καὶ ἡ χὴν, *anser.* nam alia masculina, significatione dignoscuntur, vt ὁ ἕλλην, cum compositis. Quæ autem per ενος flectuntur, masculina sunt, præter ἡ φρὴν, & adiectiua, de quibus suo loco. [1] Lascaris quoque agnoscit ὁ καὶ ἡ τέρην, Eustathius vero tantum ὁ τέρην, quum fœmininum sit τέρεινα apud Homerum, Hipponactem, Euripidem, & alios.

Regula de ην.

ενος, ηνος.

Fœminina.

Masculina.

[1] ANNOTATIO.

ιν, ινος: ὁ δελφὶν, δελφῖνος, *delphin piscis*: ἡ ἀκτὶν, ἀκτῖνος, *radius*: cuiusmodi nominatiuus etiam per ις, δελφὶς, ἀκτίς.

ιν, ινος.

ιν, vel ις.

COMPOSITA, Masculina sunt, atque hæc tria, ὁ [illegible] [illegible], genus mensuræ: quum

Masculina

Fœminina.

verò significat fibram, aut vim, est fœminini. reliqua simplicia, fœminina. δελφὶν verò, quamuis ab authore veluti masculinum ponatur, ab aliis tamen commune dicitur, ὁ καὶ ἡ δελφίν.

ANNOTATIO SYLBVR.

Notat tamen Sylburg. composita in ιν communis (vel etiam omnis) esse generis, vt χρυσάκλιν, χαλκογλώχιν. Similiter θὶν quoque, siue θὶς, pro *aceruo* apud Homerum masculino, apud Plutarch. fœminino genere positum legitur. ἶν pro fibra seu vi fœmininũ est: pro *mensura* neutrũ est apud Epiphanium, (dicit enim τὸ μέγα ἶν, & τὸ ἅγιον ἶν) & ἀκλιτὸν, vt quũ Eustathius scribit ἡμίναν videri esse τὸ ἥμισυ τοῦ ἶν. apud Iosephũ vero est ὁ εἶν, Antiq. Iud. lib. 3. c. 9. & 10. forsan eam ob causam quia Hebræus sermo neutrũ genus ignorat.

ον, ονος. ον, ονος: τὸ μεῖζον, μείζονος, *maius*: à cõmunib⁹ in ων.

ον, οντος. ον, οντος, Participia sũt; τὸ τύπτον, τύπτοντος, *verberãs*.

ουν, οδος. ουν, οδος, τὸ δίπουν, δίποδος, vt cõmune δίπους, *bipes*.

ουν, οῦντος. ουν, οῦντος, Participia sunt: τὸ τυποῦν, τυποῦντος, *verberaturum*.

ον & ουν neutr. OMNIA In ον & ουν, neutra sunt, atq; vel adiectiua à communibus in ων & ους: vel participia. & in adiectiuis quidẽ, ον facit ονος, & ουν, οδος: in participiis verò, ον, οντος: & οῦν, οῦντος. *ονος, οδος. οντος, οῦντος.* *Participia in ον.* Cæterùm participia in ον, sunt vel præsentis, vel aoristi secundi, vel futuri primi Barytonorum vocis actiuæ; aut præsentis secundiue aoristi eiusdem vocis verborũ tertiæ coniugationis in μι: finita verò in οῦν, *Participia in οῦν.* sunt & ipsa vocis actiuæ, sed vel futuri secundi in qualibet cõiugatione, vel primi in quinta, vel præsentis in prima & tertia verborum Circumflexorũ. Reperiuntur etiam adiectiua neutra in οῦν, contracta ex puris in όεν: quorum masculina in οῦς, contracta sunt ex όεις. hæc eandẽ cũ participiis flexionẽ habent: vt ῥοδοῦν, μελιτοῦν.

υν, υνος. υν, υνος: ὁ μόσυν. μόσυνος, *turris vel domus lignea*: ἡ Γόρτυν, *Gortyn, ciuitas Cretæ*: quorum nominatiuus etiam in υς desinit: ὁ Φόρκυν, vel [1] Φόρκυς, *Phorcys, Neptuni filius & Medusæ pater.* *υν, vel υς.*

ύν, ύντος. ύν, ύντος, Participia sũt: τὸ ζευγνύν, ζευγνύντος, *iũgẽs*.

υνος. Masculina. Participia in ύν. FINITA In υν, omnia faciunt υνος, nisi sint Participia: sunt quoq; omnia masculina, nisi significatio impediat (vt in Γόρτυν, quia est propriũ vrbis) aut participia fuerint: quæ neutra sunt, atq; præsentis temporis vocis actiuæ, quartæ coniugationis verborum in μι. [1] Homerũ declinatur per νος, τοῦ Φόρκυνος vel Doricè ὁ Φόρκυς,

τοῦ

τοῦ Φόρκυ, τῷ Φόρκυ, ablato ς, vt multa alia, de quibus in Annotationibus in declinationes simplices.

ων, ωνος: ὁ κλὼν, κλωνὸς, *ramus*: ὁ αἰὼν, αἰῶνος, *æuum*: ὁ Πλάτων, Πλάτωνος, *Plato*: ἡ μήκων, *papauer*: † ἡ Σιδὼν, *Sidon, urbs Phœnicia*.

ων, ονος: ὁ πρίων, πρίονος, *serra*: ἡ χελιδὼν, χελιδόνος, *hirundo*. & cõmunia, ὁ καὶ ἡ εὐδαίμων, εὐδαίμονος, *felix*: & ita comparatiua, ὁ καὶ ἡ κρείσσων, κρείσσονος, *melior*: quorum neutra in ον, τὸ εὔδαιμον, εὐδαίμονος, *felix, beatum*: τὸ κρεῖσσον, κρείσσονος, *melius*.

ῶν, ῶντος: ὁ Ξενοφῶν, Ξενοφῶντος, *Xenophon*. — ῶν, ῶντος.

ων, οντος: δράκων, δράκοντος, *draco*: & Participia, ὁ τύπτων, τύπτοντος, *verberans*. — ων, οντος.

NOMINA In ων, quorũ genus significatione dignosci non potest, masculina sunt, præter sequẽtia fœminina, — *In ων mascul. Fœminina.*

ἀκροχορδὼν, *verruca*.	σηπεδὼν, *putredo*.
ἅλων, *area*.	σιαγὼν, *maxilla*.
βοὼν, *custodia*, apud Alexã-(dreos.	σινδὼν, *linteum*.
εἰκὼν, *imago*.	τηκεδὼν, *tabes*.
ἠιὼν, *litus*.	τρήρων, *columba*.
ληθεδὼν, *obliuio*.	τρυγὼν, *turtur*.
μελεδὼν, *cura*: at pro curatore, custode seu præfecto, masculinũ est vel cõmune.	χελιδὼν, *hirundo*.
	χθὼν, *terra, solum*.
	χιὼν, nix.

His adde omnia finita in ηδών.

ANNOTATIO.

E fœminorum catalogo tollit Sylburg. ἀμπελὼν vinea, ἀνθερεὼν *mentum*, ἀῤῥαβὼν arrha, τρίβων palliũ attritum, χλιδὼν armilla, χιτὼν tunica. *sunt enim masculina. de* βοὼν *vero quod dicat, (inquit) non habet.*

Nunc de genitiui varietate, si non omnia, tamen aliquid dicamus: quamuis & hoc vsu potiùs quàm præceptis discere præstabat. nihil enim certi de his potest præcipi, nisi (vt antea dixi) per se satis nota per difficillima velimus explicare. Faciunt igitur ωνος per ω μέγα omnia ferè substãtiua masculina, & fœminina virium, quæ non desinunt in ηδὼν. Nam omnia finita in ηδὼν, atque adiectiua, & substantiua fœminina, faciunt ονος per ο μικρὸν. Ex adiectiuis excipe αἴθων, *ardens*: & εἴρων, *cauillator, dissimulator, non vera dicens*: itemque composita ab αἰὼν, ἀγὼν, & similibus: ex fœmininis verò ἅλων, βοὼν, μελεδὼν, μήκων, τρήρων: quæ faciunt ωνος per ω μέγα. Porro — *Genitiuus. ωνος. ονος. Exceptio. ωνος.*

ῶντος. pauca sunt quæ faciant ῶντος per ω μέγα: eaque omnia sunt masculina, & maxima ex parte propria virorum circumflexa, quæ à Latinis per *ontis* declinantur: vt Xenophon, Xenophōtis: sic Demophoon, &c. In οντος verò per ο μικρὸν faciētia, vix alia inuenias appellatiua quàm hæc quatuor, δράκων, λέων, γέρων, θεράπων, *draco, leo, senex, famulus*: & participia actiuæ vocis in ων non habentia circumflexum: quæ sunt vel præsentis temporis, vel futuri primi, vel aoristi secūdi: priora duo genera Barytona, posterius Oxytonorū. quę verò accētu circumflexo notantur & habent neutrū in οῦν, (quæ enumerauimus quum de οων ageremus, 136, 25.) ea οῦντος faciunt. de illis autem nullam mentionē fecit hoc loco CLENARDVS. At quorum neutrum similiter in ῶν per ω μέγα circumflexum desinit, per ῶντος flectuntur, & ω μέγα seruant: suntq; præsentis temporis vocis actiuæ, secūdę cōiugationis verborū Circumflexorū. Id autē accidit propter crasim, quæ fit ex α & ο in ω, vt suo videbimus loco.

ontis.
οντος.
Participia in ων.
οῦντος.
ῶντος.

ξ in κος, γος, χος.

ξ, in κος, γος, χος: ὁ θώραξ, θώρακος, *pectus, thorax*: ἡ κύλιξ, κύλικος, *calix*: ὁ ἅρπαξ, ἅρπαγος, *rapax*: ἡ ἀλώπηξ, ἀλώπεκος, *vulpes*, mutat η in ε: ἡ θρίξ, τριχὸς *capillus*,[1] pro aspirata sumit tenuem, τ pro θ. ὁ ἄναξ, ἄνακτος, *rex*: ἡ νὺξ, νυκτὸς, *nox*, interiecto τ.

ξκτος.

Genus finitorū in ξ.

FINITA In ξ, masculina sunt, aut fœminina, aut cōmunia: neutra verò nunquā: & fœminina quidē pauca sunt, at cōmunia paucissima, si cum infinita masculinorum multitudine conferantur. Itaque fœminina & communia siue incerta, quorum genus significatione cognosci non potest, hîc enumerabimus: reliqua verò intelligentur masculina. Hæc igitur sunt fœminina,

Masculina.
Fœminina.

ἀλώπηξ, *vulpes.*
ἄντυξ, γος, *ambitus, orbis.*
αὖλαξ, *sulcus.*
θρίδαξ, *lactuca.*
κλίμαξ, *scala, seu scalæ.*
κύλιξ, *calix.*
κλῖμαξ, *cliuus arduus.*
κρὲξ, *capillus, & crex auis.*
λάρναξ, *vrna, arca.*
μάσταξ, *mandibula, buccea, brucus*: at μύσταξ, *barba superioris labri*, mascul.
μάστιξ, γος, *flagellum.*
ὁ & ἡ ὄμφαξ, *vua acerba & immatura.*
οὖραξ, γος, *vrax auis.*
πήληξ, *galea, cassis*: at πήλυξ Hesychio *fissura.*
ὁ & ἡ πῖδαξ, *fons, scaturigo.*
πνὺξ, *consilij locus apud Athenienses.*
πτέρυξ, γος, *ala.*
πτὺξ, χὸς, *plica.*
σμῶδιξ, siue σμώδιγξ, *vibex, liuor tumórve ex percussione.*

ὁ &

ὁ & ἡ στύραξ, *styrax*, odoris genus: pro hastę annulo masculinum est.

τέτριξ, *tetrix auis.*

πεύξ, γὸς, *fax.*

ὁ & ἡ ὕστριξ, χος, *hystrix*, herinacij species.

φάλαγξ, γος, *phalanx* ordo militaris, & internodiũ in digitis.

φάραγξ, γος, *vallis.*

φώιξ, *phoix auis.* ῥώξ, *vallis.*

χάραξ, *vallus, palus*: at ὁ χοῖνιξ, *chœnix, semodius.*

His adde finita in ιγξ, & monosyllaba non desinentia in ωξ.

Excipiuntur tamen sequentia masculina, — *Masculina.*

βλάξ, *stolidus.*

θρὶξ, *vermis lignũ corrodens.*

ἴξ, *vermis vitium.*

πρὸξ, *hinnulus, dama.*

σφήξ, *vespa.*

τρώξ, γὸς, *vermis leguminũ.*

Et sequentia communia. — *Communia.*

αἴξ, αἰγὸς, *capra.*

βήξ, βηχὸς, *tussis.*

ῥάξ seu ῥώξ, γὸς, *acinus vuæ.*

Præter hæc, communia sunt.

ἄμπυξ, *reticulum muliebre.*

ἕλιξ, *vitium capreolus.*

πέρδιξ, *perdix auis.*

σκύλαξ, *catulus.*

φάρυγξ, γος, *guttur, faux*

VSVS Te docebit, quæ declinentur per κος, & quæ per γος, aut χος: scito tamẽ multo maiorẽ esse numerum eorũ quæ κος faciunt, quàm quę γος aut χος: rursus plura per γος quàm per χος declinari. nam paucissima sunt quę habeãt χ in obliquis: nempe finita in ονυξ, ωνυξ, & ωρυξ, cum quibusdam aliis. In γος verò faciunt finita in πληξ, & quæ ante ξ habent γ, & superbisyllaba in ιξ, modò habeant α in penultima, & quæ habent in penultima ο μικρὸν, modò nõ desinant in ονυξ, & quæ fiunt à verbis in γω, σσω, & ζω, & fœminina in υξ, cũ compositis: composita enim simplicium formam sequuntur. Reliqua vero, præsertim fœminina, & disyllaba communia, quę superius enumerauimus, habent κ in obliquis, præter μάστιξ, τέττιξ, & finita in γξ, quæ habent γ. Horum omniũ exempla tibi passim legendis authoribus occurrẽt. — *Genitiuus.* — χος. — γος. — *Composita.* — κος.

[1] Hoc fit propter aliam aspiratam χ aduenientem: in datiuo verò plurali rursus assumit θ, ταῖς θριξί. nõ enim sequitur aspirata χ, sed ξ, vt in nominatiuo. sic ὕστριξ ὕστριχος: at ὕστριγος ab ὕστριγξ, sicut ὑπαλλήγξ. — 1.

αρ, αρος: ὁ μάκαρ, μάκαρος, *beatus*: ἡ δάμαρ, *vxor*: τὸ νέκταρ, *nectar, cibus vel (vt aly volunt) potus deorum.* — αρ, αρος.

αρ, ατος: τὸ ἧπαρ, ἥπατος, *iecur, hepar*: τὸ δέλεαρ, δελέατος, *esca, ad capiendum illecebra.* — αρ, ατος.

SVPERBISYLLAB. In αρ faciunt ατος idem accidit disylla — ατος.

disyllabis quorũ penultima est η aut diphthongus: quibus adde στέαρ, *adeps*: φρέαρ, *puteus*: poëticè στῆαρ, φρεῖαρ. quorum autem penultima est ω, indeclinabilia sunt, vt ὁ μῶμαρ, *stultus*: sic τὸ ὄναρ, *somnium*, quamuis penultima sit ο μικρὸν. Reliqua, quæ hac regula non comprehenduntur, faciunt αρος. Porrò declinata per ατος, neutra sunt omnia: sic flexa per αρος, paucis exceptis, quorum genus sola significatione cognoscitur.

Indeclinabilia in αρ.

αρος.
Neutra.

ειρ, ειρος.

ειρ, ειρος: ὁ φθεὶρ, φθειρὸς, *pedunculus*: ἡ χεὶρ, *manus*: ὁ καὶ ἡ ἀντίχειρ, *pollex*.

Communia.

Masculina.

MVLTA Componuntur ex χεὶρ, quæ omnia sunt communia: χεὶρ verò variat & genere, & genitiui terminatione: vt videbis in Heteroclitorum tractatu. Reliqua in αρ, masculina sunt: sed pauca inueniuntur.

ANNOTATIO SYLBVRGII.

ἀντίχειρ à Lascari quoque inter cõmunia numeratur, vt πολύχειρ, ἑπτάχειρ & similia: sed incertum qua significatione. pro *pollice* masculinũ potius est quàm fœmininũ, subaudito scilicet masculino substantiuo δάκτυλος. nam ἀντίχειρ elliptice & κατ' ἔννοιαν dicitur pro ὁ ἀντίχειρ δάκτυλος *digitus è regione manus situs*, vel tantum pollens quantũ reliqua manus: itemq; μέγας quoq; λιχανὸς & μέσος, subaudito eodẽ substãtiuo δάκτυλος, passim legũtur.

ηρ, ηρος.

ηρ, ηρος: ὁ Σὴρ, Σηρὸς, *Ser, populus, & vermis nens sericum*: λουτὴρ, λουτῆρος, *peluis*: τὸ κῆρ, κηρος, *cor*.

ηρ, ερος.

ηρ, ερος: ὁ αἰθὴρ, αἰθέρος, *æther, id est, ignis elementũ*.

1 [1] in multis verò syncope: ὁ πατὴρ, πατέρος, πατρὸς, *pater*: ἡ μήτηρ, μητέρος, μητρὸς, *mater*: sic compositum Δημήτηρ, *Ceres*: item θυγάτηρ, *filia*: γαστὴρ, *venter*: at ὁ ἀνὴρ, *vir*, ἀνέρος, ἀνδρὸς, [2] assumit δ.

Fœminina.
Neutra.

FOEMININA In ηρ, nulla sunt, quæ significatione cognosci non possint, præter γαστὴρ, κὴρ *sors*. Neutra verò duo tantùm, ἦρ *ver*, & κῆρ *cor*: quæ circumflectuntur, quia fiunt ex ἔαρ & κέαρ per crasin. Alia in ηρ, masculina sunt. Pauca sunt quæ flectantur per ερος, nempe quę à CLENARDO recensentur, atque ἀστὴρ, *astrum*: Πιὴρ, *Pier*, gentile: & φράτηρ, *tribulis*: (pro quo vsitatiùs dicimus φράτωρ, φράτορος) ὁ ἀὴρ, *aer*, Æolicè inuenitur ἡ ἀὴρ: sic ἡ αἰθὴρ, ερος, apud Homerum & cæteros poëtas.

Masculina.
ηρ, ερος.

Æolismus.

ηρ, ηρος.
De syncopen passis notio

1 Cætera in ηρ, faciunt ηρος. [1] Huiusmodi syncope habet tantùm locũ in iis quæ author enumerat. Notandũ autẽ concisos casus ab oratoribus magis recipi, præter

[illegible]

θυγατέρα. nam θύγατρα soli vsurpant poëtæ, qui metri gratia indifferenter vtuntur concisis vel integris, duobus exceptis, de quibus fiet mentio in Annotationibus in declinationes simplices. [2] Nunquam enim in eadem dictione ν ponitur ante ρ, vt diximus 7, 13. & 10, 22. 2

ορ, ορος: τὸ ἦτορ, ἤτορος, *cor, animus*: & inde cōpositum, ὁ μεγαλήτωρ, μεγαλήτορος, *magnanimus*. ερ, ορος.

υρ, υρος: ὁ ψίθυρ, ψίθυρος, *susurro*: ὁ καὶ ἡ μάρτυρ, μάρτυρος, *testis*: & neutrum, τὸ πῦρ, πυρὸς, *ignis*. υρ, υρος.

Finita In ορ & υρ, paucissima sunt: & illa quidem neutra, hæc verò masculina, præter μάρτυρ & πῦρ, quæ ponuntur in contextu. atque hæc in υρ, antiqua sunt, & penè exoleta, præter πῦρ: vtimur autem illorum loco finitis in ρος tertiæ declinationis, vt ψίθυρος, ου, & μάρτυρος, ου, quod & μάρτυς, υος. *ορ neutra. υρ masculina. Finita in υρ exoleta. υρος vel υς pro υρ.*

ωρ, ωρος: ὁ φὼρ, φωρὸς, *fur*: ὁ ἰχὼρ, ἰχῶρος, *aquosa humiditas, vel sanies tenuior*: τὸ ἔλωρ, ἔλωρος, *captura, præda*: τὸ τέκμωρ, τέκμωρος, *signum, finis*. ωρ, ωρος.

ωρ, ορος: ὁ Νέστωρ, Νέστορος, *Nestor*: ὁ Ἕκτωρ, Ἕκτορος, *Hector*: ὁ καὶ ἡ ἀπάτωρ, ἀπάτορος, *carens patre*: ὁ καὶ ἡ ἀμήτωρ, *carens matre*: πανδαμάτωρ, *omnia domans, vel omnidomans*. τὸ ὕδωρ, τοῦ ὕδατος, *aqua*, [1] heteroclitum est. ωρ, ορος. 1

Monosyllaba In ωρ, & polysyllaba in λωρ, atq; ἰχὼρ & τέκμωρ, seruāt ω μέγα in obliquis: alia mutant in ο μικρόν. Cæterum neutra in ωρ pauca: nempe quæ ab authore afferuntur, & τὸ ἔλδωρ, siue ἐέλδωρ, *desiderium*. at τὸ σκῶρ, τοῦ σκατὸς, *stercus*, heteroclitum, vt τὸ ὕδωρ. Communia verò sunt multa, quæ significatione facilè dignoscuntur, quæ scilicet vtriq; sexui cōueniunt: quamuis rarò fœmininis adiectiuis aut articulis iuncta inueniantur. Reliqua in ωρ, masculina sunt: nulla verò fœminina tantùm, præter ἡ ἄωρ, *coniux*, & ἡ ἀλέκτωρ, *lecti iugalis expers virgo*. [1] Vide Heteroclita. *ωρος. ορος. Neutra. Communia. Masculina.* 1

ας, αντος: ὁ Αἴας, Αἴαντος, *Aiax*: ὁ πᾶς, τοῦ παντὸς, *omnis, cunctus*: ἡ πᾶσα, τῆς πάσης, *cuncta*: τὸ πᾶν, τοῦ παντὸς, *cunctum*: sic ἅπας, *omnis*: σύμπας, *vniversus, omnis*. Duo in ανος: ὁ μέλας, *niger*: τάλας, *miser*: μέλανος, τάλανος: quorum fœminina ἡ μέλαινα, τάλαινα: neutra, τὸ μέλαν, τάλαν. 1 *ας, αντος.* 256. 31. *ας, ανος.*

ας,

ἀς,άδος.

1 ἀς,άδος: fœminina ſunt: ἡ μονὰς, μονάδος, monas, vnitas: λαμπὰς, λαμπάδος, lampas, lucerna: aut cõmunia, ὁ καὶ ἡ φυγὰς, φυγάδος, exul, profugus.

ας,ατος.

1 ας,ατος, neutrum: τὸ γῆρας, γήρατος, ſenectus: τὸ ἄλας, ἄλατος, ſal,

αις,αιτος.

2 αις,αιτος, vnum fœmininum, ἡ δαὶς, δαιτὸς, conuiuium: & vnum neutrum, τὸ σταὶς, σταιτὸς, farina aqua ſubacta. Commune autem, ὁ καὶ ἡ παῖς, puer, puella, facit παιδός. ſic compoſita eius, ἄπαις, ſine liberis, carens filijs: εὔπαις, liberis abundans, vel bonos habens filios, aut bona indole proles.

αῦς, αός: vel ηὖς ηός.

2 αυς,αὸς: ἡ ναῦς, (Ionicè νηῦς) nauis, τῆς ναὸς, (Ionicè νηὸς:) ſic γραῦς, anus, vetula.

ες,εος.

3 ες, εος, neutra communium in ης: τὸ ἀληθὲς, τοῦ ἀληθέος, verum.

αις, αντος, maſc. ας, άδος, fœmin. vel communia. ας, ατος, neutra.

Æoliſmus αις pro ας.

Apocope poëtica.

αυς,αυς.

αυς,εως. ηὖς, pro ἦυς. Nominatiuus plur. ſimilis nominatiuo ſing.

ANNOTATIO.

1 NIHIL Facilius quàm noſſe quæ finita in ας faciãt αντος, & quæ αδος, vel ατος. nam vel mediocris authorũ lectio hæc tibi demonſtrabit. regulis autem hæc percipi facilè nequeunt. Hîc tantùm notabis, flexa per αντος, eſſe maſculina: per άδος, fœminina: exceptis paucis communibus, quæ ſola ſignificatione facilè cognoſcũtur: per ατος verò, eſſe neutra & quintæ declinationis contractorum, modò deſinant in ρας vel ας purum: vt videbis in ſequentibus. Sunt verò tria maſculina quæ non declinãtur per αντος, nempe μέλας, τάλας, de quibus in cõtextu, atque ὁ λᾶας, τοῦ λάαος, & craſi λᾶος, lapis. Porrò Æoles maſculina in ας per αις efferunt, dicentes μέλαις, τάλαις. Idem faciunt in participiis maſculinis in ας, quæ per αντος declinantur, vt τύψαις pro τύψας, qui verberauit. Pro Αἴας tamen non dicunt Αἴαις, ne diphthongus geminetur. Cæterùm Poëtæ non raró Dorico ναι more ex genitiuis in αντος, per apocopen reiiciunt τος, τοῦ Αἴαν pro Αἴαντος. de qua apocope nonnihil attigimus, 124, 20, 23. 2 Finita in αυς aut αως non inuenies alia ab his quæ hoc loco enumerãtur. tantùm itaq; notato, ſi finita in αυς declinari quoque per εως, ει, &c. & nominatiuũ monoſyllabum ηὖς apud poëtas diuidi in duas ſyllabas, νηῦς, γρηῦς: atque nominatiuum pluralem ſimilem reperiri nominatiuo ſing. αἱ ναῦς, νῆυς: γραῦς, γρῆυς. [Sed Sylburg. potius accuſatiuũ pluralem ſimilem dicit reperiri nominatiuo ſingulari. ſic enim Laſcaris, Vrban

banus, Caninius. & nominatim Thomas in Atticis, νῆες (inquit) ἐπὶ εὐθείας, οὐ ναῦς· ἐπὶ δὲ αἰτιατικῆς, ναῦς, οὐ νῆας. atque ita Thucyd. αἱ νῆες ναυμαχοῦσι: &, καταχαλκοῦσι τὰς ναῦς. Pro Αἴαντος autem Doricè & poëticè dici non Αἴαν, sed Αἴα, monuimus supra p.124,23.] De horũ autẽ accusatiuo sing. dicetur suo loco. [3] Hæc sæpe substantiuata reperiuntur, & per substantiua Latinis redduntur: vt τὸ ἀληθές, *verũ, vel ipsa veritas*, & sic de aliis. Sunt autẽ primæ declinationis cõtractorũ, vel dicetur in sequẽtibus. 3

εις, ενος: ὁ κλεὶς, κλενὸς, *pecten*: sic adiectiuum εἷς, ἑνὸς, *vnus*: fœmininum μία, μιᾶς: neutrum ἓν ἑνὸς: & inde composita, μηδεὶς, μηδεμία, μηδὲν: οὐδεὶς, οὐδεμία, οὐδὲν, *nullus, a, um.* — *εις, ενος.*

εις, εντος: ὁ Σιμόεις, Σιμόεντος, *Simoïs, Simoëntis, nomẽ fluuij in Phrygia*: ἡ Ὀπόεις, Ὀπόεντος, *Opûs, Opuntis, ciuitas in Locris*: itidem adiectiua, ὁ χαρίεις, χαρίεντος, ἡ χαρίεσσα, τὸ χαρίεν, *gratiosus, a, um*: & participia ὁ τυφθεὶς, τυφθέντος, *verberatus*: at [1] ἡ κλεὶς, *clauis*, τῆς κλειδὸς, τῇ κλειδὶ, τὴν κλεῖδα & κλεῖν. 1 — *εις, εντος.* — *εις, ειδος.*

ευς, εος communiter, ηος Ionicè, εως Atticè, ὁ βασιλεὺς, τοῦ βασιλέος, βασιλῆος, βασιλέως, *rex*: de hoc [2] postea. 2 — *ευς { εος cõmu. / ηος Ionic. / εως Att.*

FINITA In εις, facientia ενος, non inueniuntur, præter κλεὶς & εἷς, cum compositis, quæ ponuntur in cõtextu, μηδεὶς & οὐδεὶς, quasi μηδὲ vel οὐδὲ εἷς, *neque vnus, ne vnus quidem*: ideo poëtæ in neutro sæpe dicunt μηδέεν, οὐδέεν. † Æoles verò ponunt θ pro δ, μηθεὶς, οὐθεὶς, μηθὲν, οὐθέν. Reliqua igitur præter κλεὶς, faciunt εντος: & sunt vel propria, vel adiectiua, vel participia, quorum superiùs meminimus in εν, εντος, 135, 15. Genus autẽ nominum in εις, facilè patet. adiectiua enim & participia, masculina sunt: propriorum genus significatione cognoscitur: quæ verò ponuntur in contextu, articulo genus indicant. Notandum autem, propria & adiectiua in οεις, interdum contractè efferri per ους, abiecto ι, & οε contractis in ου: vt ex ὀπόεις & πλακόεις, dicimus ὀποῦς, πλακοῦς, de quibus postea in ους, ουντος. sic adiectiua in ηεις, interdum contrahuntur in ης, abiecto ι, & ηε in η contractis: vt ex τιμήεις & δαιδαλήεις, dicimus τιμῆς, δαιδαλῆς: itemque ἀχλὺς ex ἀχλύεις, teste Eustathio. de his vide in ης, ηντος. — *εις, ενος.* — *μηδέεν, οὐδέεν.* — *Æol. θ pro δ.* — *εις, εντος, propria, adiectiua, participia.* — *Masculina* — *οεις, ους* — *ηεις, ης.* — *ηεις, ας.*

Dorismus. 1 [1] In accusatiuo plurali τὰς κλεῖδας, & Doric. κλᾶδας.
2 [2] In tertia declinatione contractorum.

ης, ητος. 1 + ης, ητος: ὁ λέβης, λέβητος, lebes, cacabus: ἡ ἐσθὴς, ἐσθῆτος, vestis. & item substantiua fœminina, quæ fiunt ab adiectiuis in ος: κακὸς, malus, ἡ κακότης, κακότητος, malitia: vel ab adiectiuis in ὺς, vt δριμύτης acrimonia, à δριμὺς, acer.

ῆς, ῆντος. Ης, ῆντος: ὁ τιμῆς, τιμῆντος, honoratus: ὁ δαφνῆς, δαφνῆντος, laureaceus.

ης, εντος. ης, εντος: ὁ Κλήμης, Κλήμεντος, Clemens: Οὐάλης, Οὐάλεντος, Valens.

ης, εος. ης, εος: ὁ Δημοσθένης, Δημοσθένεος, Demosthenes: ὁ Ηρακλῆς, Ηρακλέος, Hercules: ἡ τριήρης, τριήρεος, triremis: ὁ καὶ ἡ ἀληθὴς, ἀληθέος, verus, vera.

ης, ητος. Fœminina. 1. + ης, ητος, faciunt substantiua appellatiua: & fœminina sunt, præter sequentia masculina.

Masculina.

ἄμης, placentæ genus lacteæ.	μύκης, fungus.
ἐπιβλὴς, obex, pessulus.	πένης, pauper.
κέλης, equus singularis, & paruum nauigium.	σὴς, tinea: quidam masc. lunt ἡ σής.
λέβης, lebes, cacabus.	τάπης, tapes, stragulum.

ῆς, ῆντος. ης, εντος. PER ηντος & εντος paucissima declinantur: & illa quidem fiunt ex ήεις, (vt diximus in ας, αντος) ac masculina sunt: hæc verò sunt virorum propria, deducta à Latinis habentibus formam participiorum in ens, entis, vt Clemens, entis; Valens, entis. Per εος verò flectuntur infinita penè masculina composita virorum propria, & adiectiua communia, & fœminina in ήρης, quæ tamen re vera adiectiua quoque sunt, & cum quibus subintelligendum substantiuum ναῦς: vt τριήρης, triremis, scilicet nauis: sic ἑνήρης, διήρης, vniremis, biremis, &c.

ης, εος. ήρης.

ις, ιος. ις, ιος: ὁ κὶς, κιὸς, vermiculus qui in ligno vel frumento nascitur: ὁ ὄφις, ὄφιος, serpens: ἡ πόλις, πόλιος, vrbs.

ις, ιδος. ις, ιδος: ὁ Πάρις, Πάριδος, Paris: ἡ κρηπὶς, κρηπῖδος, crepida, basis: & communia, ὁ καὶ ἡ ἄπολις, ἀπόλιδος extorris, exul: ὁ καὶ ἡ φυγόπολις, profugus.

ις, ιθος. ις, ιθος: ὁ καὶ ἡ ὄρνις, ὄρνιθος, auis, ales: ἡ μέρμις, μέρμιθος, funiculus.

Nomen

Nomen infinitum, ὁ καὶ ἡ τὶς, τὸ τὶ, *aliquis, quidam*, facit τινὸς: interrogatiuum autem, *quis, quæ, quid*, τίς, τί, τίνος, acuta penultima.

τὶς, τινὸς.
τίς, τίνος.

FINITA In ις, quorum genus significatione cognosci non potest, fœminina sunt, exceptis iis quæ ponuntur in contextu alterius generis: his adde ὁ λὶς, λιος, *leo*: & λῖς, λιτὸς, *pannus lineus subtilis*. Hoc loco animaduertendum, CLENARDVM omisisse terminationem ις, ιτος: vt ἡ χάρις, χάριτος, *gratia*: sic eius composita, ὁ καὶ ἡ εὔχαρις, *gratiosus, a*: ὁ καὶ ἡ ἄχαρις, *expers gratiæ, iniucundus, a*. omisit & ιστος: vt ἡ θέμις, θέμιστος, *Ius*: ἡ χάρις, χάριστος. nam χάρις facit ιτος & ιδος & ιστος. Cæterùm paucissima sunt desinentia in ις, quæ faciant ιθος vel ιτος aut ιστος; sed penè innumera quæ faciunt ιος vel ιδος: atque hæc varietas est authorum lectione discernenda. scito tamen, pleraque nomina propria virorum ac mulierum facere ιδος: ιος verò omnia verbalia in σις, ξις, ψις: quæ multa sunt, & omnia secundæ declinationis Contractorum.

Fœminina.
ις, ιτος.
ις, ιστος.
Per ιθος, ιτος, ιστος, paucissima.
Per ιδος propria.
Per ιος verbalia in σις, ξις, ψις.

ος, εος: τὸ τεῖχος, τείχεος, *murus*: & reliqua neutra.

ος, εος, neutra.

ος, ότος: τὸ τετυφὸς, τετυφότος, *quod verberauit*: participia sunt.

ος, ότος, participia.

HIC Notandum, omnia finita in ος quintæ declinationis, esse neutra: & nomina quidem facere εος, ac esse primæ declinationis contractorum: per ότος verò declinari sola participia præteriti perfecti temporis, vocis actiuæ & mediæ.

Notio.

ους, οος: ὁ καὶ ἡ βοῦς, τοῦ καὶ τῆς βοὸς, *bos*.

ους, οος.

οῦς, οῦντος: ὁ πλακοῦς, πλακοῦντος, *placenta*: ἡ Ὀποῦς, Ὀποῦντος, *Opûs, Opuntis*.

οῦς, οῦντος.

ους, οντος: ὁ ὀδοὺς, ὀδόντος, *dens*: & participia, δοὺς, δόντος, *qui dedit*. Cæterùm πούς, ποδὸς, *pes*: sic composita, vt ἄπους, ἄποδος, *apes, expes, hoc est pedibus carens*.

ους, οντος.
ους, οδος.

FINITA In ους, quorum genus significatione dignosci non potest, masculina sunt. Declinantur autem omnia per οος, nisi fiant per crasim ex propriis vel adiectiuis in όεις, quæ per οῦντος inflectuntur. per οντος verò flectuntur solùm ὀδοὺς cum compositis, & participia in οὺς, quæ sunt præsentis vel aoristi secundi, vocis actiuæ, tertiæ Coniugationis verborum in μι. ποὺς autem

Masculina.
ους, οος.
οῦς, οῦντος.
ους, οντος.
Particip. in οὺς.
ους, οδος.

Composita in ους.

cum compositis, facit οδος. Illud etiam obiter monendum, omnia composita in ους, esse adiectiua communia, & habere neutrũ in ουν, ac genitiuum facere vel in οδος, vel in οντος. [*Verum eadem cõposita in ους substantiuè ponuntur interdum, omisso & subintellecto substantiuo, ut ὁ τρίπους, ὁ συνόδους vel σινόδους: hic, subaudito ἰχθὺς: illic, subintellecto λέβης, χαλκὸς, σίδηρος, vel simili, ut etiam τριόδους pro τριόδους σίδηρος.*]

ANNOTATIO.

υς, υος.

υς, υος: ὁ μῦς, μυὸς, *mus*: ὁ ἰχθῦς, ἰχθύος, *piscis*: ἡ χέλυς, χέλυος, *chelys, lyra.*

υς, εος.

υς, εος: ὁ ὀξὺς, ὀξέος, *acutus, velox*: fœmininum ὀξεῖα: neutrum ὀξὺ, ὀξέος. sic & reliqua adiectiua, ἡδὺς, *suauis*: ὠκὺς, *velox*.

υς, εως Atticè.

[1] υς, εως Atticè: ὁ πῆχυς, πήχεως, *cubitus*: [1] ὁ πρέσβυς, *senex*: ὁ πέλεκυς, *securis*.

υς, υδος.

υς, υδος: ἡ χλαμὺς, χλαμύδος, *chlamys, genus vestis*: ὁ καὶ ἡ νέηλυς, νεήλυδος, *qui nuper aduenit, aduena.*

ὺς, ύντος.

ὺς, ύντος: ὁ ζευγνὺς, ζευγνύντος, *iungens*: participia sunt.

Appendix, 1

[1] Pro πρέσβυς Demetrius ponit ἔγχελυς *anguilla*. Etymologus autem hîc quoque πρέσβυς agnoscit, sed ita vt Atticum genitiuum πρέσβεως tribuat non solum nomini πρέσβυς *senex*, verum etiam nominatiuo πρέσβις *legatus*. nam de πρέσβυς loquens, κλίνεται, inquit, πρέσβυος, καὶ πρέσβεως ἀττικῶς. σεσημείωται γὰρ καὶ τοῦτο ὡς πῆχυς πήχεως, καὶ πέλεκυς πελέκεως. de priore verò sic, ἀπὸ τοῦ πρέσβις πρέσβιος, πρέσβεες πρέσβεις. Thomas & Moschopulus in Atticis ἐκλογαῖς plurale πρέσβεις (pro *legatis* scilicet) singularem habere numerum negãt. singulariter enim dici πρεσβευτὴς, non πρέσβις: pluraliter autem πρέσβεις, non πρεσβευταί. Porrò Sylburgius, & id iure, sustulit ἀκμὺς ύντος, *indefessus*. id enim est ἀκμὴς ῆτος, vt νεοκμὴς ab eadem origine: dicitúrq; etiam parisyllaba ἄκμητος, ου: vtrumque ex α priuatiuo, & κάμνω *laboro, fatisco.*

υς, υθος.

V N A M Hîc omisit genitiui terminationem υθος: vt ἡ κώμυς, κώμυθος, *fasciculus, manipulus*. Existimo reperiri etiam υς, υτος, sed rarò; quemadmodum præcedentis quoque generis nomina perrara sunt. Porrò hæc genitiuorum varietas vsu percipipienda est. Notato tamen, omnia monosyllaba, atque bonam substantiuorũ partem, facere υος: adiectiua omnia εος: tria solum Atticè εως, quæ ponuntur in contextu: υδος omnia finita

υς, υτος.

... υς, εος.
... υς, υδος.

in

in ηλυς, cùm paucis aliis: ὑντος verò sola participia præsentis & aoristi secundi, vocis actiuæ, quartæ coniugationis verborum in μι. Cæterùm facientia υος, masculina sunt; nisi quæ rem non subsistentem significant, quæ fœminina sunt: vt ἡ ἀγόρητυς, υος, *ars concionandi, eloquentia*: his adde ἡ χέλυς, υος, & ἡ κόρυς, υος, *galea*: (quia facit quoque τῆς κόρυθος) ac ἡ ὀφρῦς, ύος, *supercilium*: atque ἡ ὀσφῦς, ύος, *lumbus*; quod & masculinum esse dicitur. Masculina quoque sunt facientia εος, εως. & υντος. fœminina verò reliqua; exceptis communibus in ηλυς, & paucis aliis masculinis, quæ vsu deprehendes.

υς, υντος. — Particip. in υς. — Masculina. — Fœminina. — Masculina. — Fœminina. — Communia.

ως, ωτος: ὁ γέλως, γέλωτος, *risus*: τὸ φῶς, φωτὸς, *lux, lumen.* — *ως, ωτος.*

ὼς, όος: ἡ αἰδὼς, αἰδόος, *pudor*: ἡ ἠὼς, ἠόος, *aurora.* — *ὼς, όος.*

ως, ωος: ὁ Τρὼς, Τρωὸς, *Tros, vel Troianus*: ὁ Μίνως, Μίνωος, *Minos*: ὁ ἥρως, [1] ἥρωος, *heros.* — *ως, ωος.* 1

DVO Tantùm sunt facientia όος, per ο μικρὸν, eáque fœminina: αἰδὼς & ἠὼς, quæ sunt quartæ declinationis contractorum. nam χρόος, χροΐ, χρόα, sunt à nominatiuo χροῦς, vt βοῦς, νοῦς. [*Perperam enim deducebantur à recto* χρώς. *is enim* χρωτὸς *facit, vt* φὼς φωτὸς. *sic à compos.* ἀπαλόχρους *apud Hesiodum est* παρθενικῆς ἀπαλόχροος: *à* μελάγχρως *autem,* μελαγχρῶτες σύμβρίδες, *apud Eurip. Datiuus vero* χροῒ *non tam contractus est ex* χροΐ, *quam ex* χρόϊ, *à parisyllabo nominatiuo* ὁ χρόος χροῦς, *quem Suidas pariter & Hesychius agnoscunt.*] ως verò per ω μέγα faciunt Μίνως & ἥρως, & monosyllaba habentia vnam harum mutarum, τ, δ, θ, vt Τρὼς: δμὼς, *seruus*: θὼς, *lupus ceruarius*: ἡ δὼς tamen, id est *datio*, indeclinabile est. Reliqua in ως, si sint nomina, faciunt ωτος: participia vero perfecta vocis actiuæ & mediæ (quæ hoc loco omissa sunt) faciunt ότος, per ο μικρὸν: vt τετυφὼς, τετυφότος, *qui verberauit*: quæ verò ῶτος faciunt, syncopata sunt vel contracta, vt ἑστὼς, ῶτος, *qui stetit*, pro ἑστηκώς. Omnia autem nomina quintæ finita in ως, masculina sunt, præter duo fœminina iam enumerata, & duo neutra, φῶς, φωτὸς, *lumen*: & Doricum ὦς, pro communi τὸ οὖς, ὠτὸς, *auris*. Porrò vnicum fœmininum ἡ φῶς, id est, *inustio ab igne facta in cruribus*, facit τῆς φωδὸς.

ὼς, όος. — ANNOTATIO. — ως, ωος. — δώς. — ως, ωτος. — Participia in ὼς, ότος, ῶτος. — Masculina. — Fœminina. — Neutra. — ἡ φῶς, φωδὸς.

[1] Huius accusatiuus τὸν ἥρωα, & per apocopen ἥρω, vt τὸν Ἀπόλλω, pro Ἀπόλλωνα, 124, 21. — 1

λς, λος: ὁ ἅλς, ἁλὸς, *sal*: ἡ ἅλς, ἁλὸς, *mare.* — *λς, λος.*

ρυς, ρυθος. ρυς, ρυθος. ἡ ἕλμινς, ἕλμινθος, *lumbricus, tinea*: Τίρυνς, Τίρυνθος, *Tiryns.*

ρς, ρτος. ρς, ρτος: ὁ μάκαρς, μάκαρτος; quod & μάκαρ, μάκαρος, *beatus.*

Notio. FINITA In ς præcedente consona, non reperies, nisi ἡ δάμαρς, δάμαρτος, quod & δάμαρ, δάμαρτος, *vxor*, & quæ ponuntur in contextu.

ψ, πος. ψ, πος: ὢψ, ὠπος, *visus*: Κύκλωψ, Κύκλωπος, *Cyclops.*

ψ, βος. ψ, βος: ὁ Ἄραψ, Ἄραβος, *Arabs*: ἡ φλέψ, φλεβός, *vena, sanguinis conceptaculum.*

ψ, φος. ψ, φος: Κίνυψ, Κίνυφος, *Cinyps, nomen fluuij*: ἡ κατῆλιψ, *scala*: ὁ Σκίραψ, *Sciraps.*

ψ, βος. *Desinentium in ψ, octo faciunt βος, nempe,*

Θάρυψ, Tharybs.
Λίψ, Libs, siue Africus ventus.
Νίψ, Nibs.
Φάψ, phabs, palumbes, auis genus.
χάλυψ, chalybs, genus ferri durissimi.
χέρνιψ, manuũ ablutio, & vas ad lauãdas man⁹, gutturneũ: necnõ ipsa aqua.

Atque duo posita in contextu: quibus adde omnia finita in τριψ, composita à τρίβω, *tero*, vt παιδότριψ, *prædotriba, præceptor puerorum in exercitio corporis.* Tria

ψ, φος.
ψ, πος.

verò tantùm faciunt φος, quæ ponuntur in contextu, è quibus κατῆλιψ & Κίνυψ Ionicè faciunt πος. Reliqua in ψ, faciunt πος. Cæterùm omnia in ψ, quæ significatio-

Masculina.
Fœminina

ne genus non indicant, masculina sunt: præter hæc fœminina, λαῖλαψ, *turbo*: φλέψ, *vena*: κατῆλιψ, *columnæ, scala.* Fœmininum est etiam ὄψ, non modò pro voce, ab ἔπω *dico*; sed etiam pro visu, facie, oculo, ab ὄπτομαι *video.*

Composita ab ὄψ. at composita hinc adiectiua, sunt omnis generis, vel communis: vt ἄοψ, *visus expers*: αἴθοψ, *cui facies est vsta, niger*: οἴνοψ, *vini faciem gerens, niger.* πίωελοψ apud Hesych. (pro quo apud Aristot. est πιωελόψ) nomen auis, incerti est generis.

Et hactenus de genitiuo.

Accusatiuus in α. ACCVSATIVVS singularis exit in α, τὸν τιτᾶνα, *Titanem*: [1] sed nomina in ις & υς, quorum genitiuus in ος purum, faciũt accusatiuum per

ις, ιν.
υς, υν.

ν: ὁ ὄφις, ὄφιος, ὄφιν, *serpens*: ὁ βότρυς, βότρυος βότρυν, *racemus.* [2] Barytona in ις & υς declinata [3] non purè, sortiuntur vtramque terminationem; ἡ

ις, ιδα, ιν.
υς, υδα, υν.

ἔρις, ἔριδος, τὴν ἔριδα & ἔριν, *lis, contentio*: ὁ κνῆλυς,

νεήλυδος, τὸν νεήλυδα & νεήλυν, *qui nuper aduenit.* Etiam αυς, in [4] αυν: ναῦς, ναὸς, ναῦν, *nauis*: γραῦς, γραὸς, γραῦν, *anus, vetula.* Finita in ους, sæpius in ν, ὁ βοῦς, βοὸς, [5] βοῦν: rarò autem in α, τὸν βόα, *bos.* 4 5

αυς, αυν. ους, ουν, οα.

FINITA In υς, per α quoque faciunt accusatiuum: 1 vt τὸν βότρυα, & τὸν ὀξέα, ab ὁ ὀξυς, ὀξέος, *acutus.* [2] Barytona vocat, quorum vltima nullo accentu afficitur, sed intelligitur grauis, qui Græcè dicitur βαρυς: eadem ratione appellantur Grauitona. De huius vocabuli etymologia videbis plura in sequentibus. [3] Verùm Ionicè declinantur purè, non aliter quàm ὄφις, aut βότρυς. Itaque minimè mirum, si vtramque terminationem recipiant in accusatiuo. [4] Poëticè verò per α quoque faciunt accusatiuum, τὴν νάα, vel νῆα, vel νέα, & νῆυν. [5] Doricè βῶν, 119, 6. 2 3 4 5

υς, α. Barytona. Grauitona. Ionismus.

VOCATIVVS idem cum nominatiuo, ὁ τιτὰν, ὦ τιτάν. [1] Excipe flexa per ντος, quæ ablato τος formant vocatiuū: ὁ Αἴας, Αἴαντος, ὦ Αἶαν, *Aiax*: λέων, λέοντος, λέον, *leo.* Adiectiua in ης & εις, quæ neutrum per εν, ea & vocatiuum per ει: τέρην, τὸ τέρεν, ὦ τέρεν, *tener, a, um*: χαρίεις, τὸ χαρίεν, ὦ χαρίεν, & ὦ χαρίει, *gratiosus, um.* [2] Grauitona in ηρ, habent ερ: μήτηρ, ὦ μῆτερ: sic acuta quatuor, ἀνὴρ, πατὴρ, δαὴρ, σωτὴρ, *vir, pater, leuir, (id est, mariti frater) seruator,* ὦ ἄνερ, πάτερ, δᾶερ, σῶτερ: vbi & accentus in penultimā retrahitur. Diphthongi ευς & ους, deponunt ς: ὦ βασιλεῦ, βοῦ, πλακοῦ, ὦ *rex, bos, placenta*: præter ὦ πούς, & ὀδούς, ὦ *pes, dens.* [3] Grauitona quoque in ις & υς, reiiciunt ς: ὦ ὄφι, βότρυ, ὦ *serpens, raceme*: sic παῖς, ὦ παῖ, quod fit à πάϊς, ὦ πάϊ, *puer, puella.* 1 2 3

Vocatiuus quinta. ντος, ν. ης, εις } εν. ὦ χαρίει. ηρ, ερ. Accentus retractus. ευς, ευ. ους, ου. ις, ι. υς, υ.

HAEC Exceptio non habet locum in contractis, vt ὁ ποιῶν *faciens*, genit. τοῦ ποιοῦντος, vocat. ὦ ποιῶν, non ποιοῦ. Hîc notandum, poëtas ex huiusmodi vocatiuis, à genitiuis in ντος formatis, per nouam apocopen abiicere ν, modò desinant in αν. dicunt enim ὦ Αἶα, pro Αἶαν. [2] Excipe ὁ Πίηρ, ὦ Πίερ, *Pier.* Huiusmodi autem grauitona, pauca sunt, vt videbis in accētuum tractatu. Grauitona quoque in ων declinata per οντος, habent vocatiuum per ον, formando à genitiuo abiectione ος: vt 1 2

Contracta. Apocope poëtica.

3 ὁ Νέστωρ, Νέστορος, ὦ Νέστορ, *Nestor.* [3] Idem faciũt adiectiua acutitona in ύς, έος: vt ὁ ὀξύς, ὦ ὀξύ, *acutus*: atq; apud poëtas acutitona in ίς, ιδος: ἡ Ἀμαρυλλίς, ὦ Ἀμαρυλλί, *Amaryllis.*

Appendix.

SVNT Præterea quædam finita in ης, ως, & ω, quæ vocatiuum non habent similem nominatiuo, vt videbis in prima & quarta declinatione contractorum.

Datiuus pluralis quintæ.

1 DATIVVS pluralis fit à singulari posito
σ ante ι: τῷ βότρυϊ, τοῖς βότρυσι, *racemo, racemis:*
& literæ δ, θ, ν, τ, sunt reiiciendæ: λαμπάδι, λαμπάσι, *lucernæ, lucernis*: ὄρνιθι, ὄρνισι, *aui, auibus*: τιτᾶνι, τιτᾶσι, *Titani, Titanibus*: λέβητι, λέβησι, *lebeti,*
2 *lebetibus.* [2] Quod si tum penultima corripitur,
fiet diphthongus: λέοντι, λέουσι, *leoni, leonibus*: τιθέντι, τιθεῖσι, *ponenti, ponẽtibus*: aut vocalis anceps, quæ in singulari producebatur positione, hîc in plurali habetur longa: Αἴαντι, Αἴασι, *Aiaci, Aiacibus*: ἱστάντι, ἱστᾶσι, *statuenti, statuentibus.* Quæ
3 exeunt in ξ, ψ, aut [3] diphthongum, adiectione
ι faciunt datiuum pluralem: ἅρπαξ, ἅρπαξι: Ἄραψ, Ἄραψι: βασιλεύς, βασιλεῦσι: βοῦς, βουσί: *rapax, Arabs, rex, bos*: at ὁ πούς, τοῖς ποσί, *pes.*
4 [4] Illa in ηρ, quæ syncopen patiuntur, datiuũ
pluralem faciunt in άσι: πατήρ, πατέρος, πατρός, τῷ πατρί, τοῖς πατράσι, *pater*: sic μητράσι, θυγατράσι, ἀνδράσι, *matribus, filiabus, viris,* & similia.

δι, σι. θι, σι. νι, σι. τι, σι. οντι, ουσι. εντι, εισι. αντι, ασι. ξ, ξι. ψ, ψι. εὺς, εῦσι. ους, ουσι. ηρ, ερ, ερασι.

Datiuus pluralis in εσσι vel εσι Ionicè & Æolicè.

1 POETAE Formant hunc datiuum à nominatiuo
plurali, addendo σι: sed in neutris priùs mutant α in ες: vt οἱ Αἴαντες, τοῖς Αἰάντεσσι, *Aiaces, Aiacibus*: τὰ βήματα, τοῖς βημάτεσσι, *tribunalia, tribunalibus.* Id autem faciunt more Ionico & Æolico: atque interdum metri gratia
2 eiiciunt alterum σ, τοῖς Αἰάντεσι. [2] Penultima datiui pluralis par est quantitate cæterorum obliquorum penultimæ, aut maior: quod non esset verum, si remotis ντ, vnicum σ poneretur. itaque aliquo modo producenda est. Solent autem breues ε & ο tribus modis in vniuersum produci. aut enim mutantur in proprias longas, ε in η, ο in ω: aut asciscũt sibi subiunctiuas, ι, υ: ε quidem asciscit ι, & ο asciscit sibi υ, vt in hoc loco: aut consona sequens geminatur, vt breuis præcedens fiat longa positu. hoc interdum accidit quibusuis datiuis pluralibus

Penultima dat. plur. quanta.

Breues quomodo producenda.

quin

quintæ; τοῖς τιτᾶσσι, pro τιτᾶσι, *Titanibus*: Ionicè τιτήνεσσι, à sing. τιτὴν, τιτῆνος. [*Nisi* τιτᾶσσι *forsan Æolicè, vt Ioannes Grammaticus annotauit, Æolies* πενθήσσης *dicere pro* πενθήσης. *nam poëticè solent hæ conduplicationes fieri tantum post vocales natura breues, vt* σήθεσσι *pro* σήθεσι: *vel ancipites correptas, vt* ἔφερσσε *pro* ἔφερσε.] Porrò ancipites, α, ι, υ, nulla facta mutatione possunt productæ censeri, vbi hoc exiget aliqua necessitas. [3] Hoc solùm intelligendum de iis quę habent diphthongum in vltima syllaba sequente ς, vt quæ desinunt in αις, ας, ωυς, ηυς, ους, & ους: non autem quæ desinunt in οιω vel ειϱ. 3

[4] A datiuo sing. πατϱὶ, posito σ ante ι, dicendum esset πατϱσι: sed quia σ non potest poni post τϱ, interposito α breui, dicimus πατϱάσι. sic ab ὁ ὗις, *filius*, cuius genit. τοῦ ὗιος, & syncope (vel, vt alij malunt, contractione poëtica) ὗος, & sic in aliis casibus: in datiuo plurali, cùm non possimus efferre ὗσι pro ὗισι, eò quòd υ (teste Herodiano) nunquam scribatur ante consonantem, inserto α dicimus ὑάσι. 4

σ nunquam ponitur post duas consonantes.

υ non ponitur ante cõsonantẽ. ὑάσι.

ANNOTATIO.

De nominibus contractis.

ATQVE hæ quidem declinationes appellantur simplices. Cæterum cùm inter tam varia nomina quintæ declinationis, quædam genitiuũ faciant in ος purum, & reliquos item casus in terminationem puram, fit vt in multis accidat synæresis siue crasis, duabus syllabis in vnam contractis, vt τὸ τεῖχος, *murus*, τοῦ τείχεος, & per crasim τείχους: τῷ τείχεϊ, & per synæresin τείχει: & similia. ideoq; quædã sunt declinationes nominum contractorum.

Synæresis.

Synæresis propriè est vocalium seruatarum in diphthongum contractio: τείχεϊ, τείχει, *muro*, εϊ in ει.

Crasis.

Crasis, quum alioqui duæ syllabæ commiscentur in vnam, vt τείχεος, τείχους, εο in ου: τείχεα, τείχη, εα in η. Sine discrimine tamen his vocibus pro eodem vtimur, Synæresis, Crasis, siue Contractio.

De contractionibus (manu scriptum)

Vbi fiat contractio, et quomodo. Præcedentibus α, ι, υ.

CONTRACTIO Solùm fieri solet, quum concurrunt duæ vocales, quarum prima sit anceps, α, ι, υ, eaque correpta: vel breuis, ε, ο: vel etiam longa, sed

raró, idq; sequēte ι quod in contractione ηϊ, ῃ: ωϊ, ῳ: vt ἡρωΐνη, ἡρῴνη, *Heroïna, semidea*: νηρηΐδες, νηρῇδες, *Nereides*. Præcedēte aliqua ancipiti, si crasis est facienda, ipsa anceps manet, sed iam producta, (omnis enim syllaba cōtracta producitur) & vocalis vel diphthōgus sequēs abiicitur. excipe cùm præcedēte α, sequitur ο vel ω, in diphthongo vel extra diphthongū: tum enim crasis fit in ω.

Præcedente ε.

Præcedente autem breui ε, & sequente vocali longa η, ω, vel quauis diphthongo, si fiat crasis, fiet absorpto ε, & remanente vocali aut diphthongo sequente: sed sequente altero ε, fiet in ει, nisi in duali nominum, vbi in η: [*Ex ὄφεε contrahi ὄφη, sicut Δημοσθένη ex Δημοσθένεε, tradit Vrbanus ex Theodosio & aliis veteribus Grammaticis: sed negat Moschopulus, hac regula, quod nominatiuus & accusatiuus dualis contractionem non admittat in iis quorum genitiuus singularis non contrahitur. Lascaris etiam hanc contractionem à quibusdam Grammaticis reiici testatur. Vt autem pag. 153, v. 38. τὼ σκέλεε σκέλη, sic apud Lascarim τὼ τείχη, ex τείχεε: quem contractionis modum veterem esse scribit.*] sequente ο, fit in ου: adueniente α, fit in η. Si verò sequatur ι vel υ, remanet vtraque vocalis; sed coalescunt in diphthongos ει, ευ.

ANNOTATIO.

Præcedente ο.

Cæterùm præcedente ο, & sequente vocali longa η, ω, vel α, crasis fit ω: sequente vocali breui, ε, ο, vel diphthongo ου, fit in ου: aduentante ι, vel diphthongo in qua sit ι, vt ει, οι, ῃ, fit in οι. Atque hæ contractionum regulæ, generales sunt: & locum habent non solùm in quinque nominum contractorum declinationibus, & tribus verborum Circumflexorum coniugationibus, sed in vniuersum quoties facienda est contractio.

NOTA.

Accus. plur. cōtractus, est similis nominatiuo plurali.

Notanda tamē duo: vnum, accusatiuum pluralem habere eandem cōtractionem cum nominatiuo eiusdem numeri, cuius finalis sit ς: vt τοὺς βασιλέας, λεῖς, per diphthongum ει, vt in nominatiuo οἱ βασιλέες, λεῖς: non per η. De hac re vide Annotationes in contractiones, circa finem illius tractatus.

Iota in contractionibus semper seruatur.

Alterum: iota nunquam perdi in contractionibus, sed retineri, vel saltem subscribi: vt ὄφιες, ὄφις, *serpentes*: βοάεις, βοᾷς, *clamas*: & sic de aliis.

NOMINA CONTRACTA.

Prima contractorum.

PRIMA declinatio contractorum, est nominum [1] masculinorum, fœmininorum & communiū in ης: neutrorū

1 ης.

vero

verò in ες & ος: quorum genitiuus desinit in εος: ac ferme in omnibus casibus fiunt crases ex ε & vocali vel diphthongo sequenti: hoc modo.

	ευς, ει, η,	η, οῖν.	εις, ῶν,	εις, εις.
S.	ης, εος, εϊ, εα, ες.	D. εε, έοιν.	P. εες, έων, εσι,	εας, εες.
Neutra in ες,	ες, ες.	η,		η, η.
Neutra in ος,	ος, ος	εα,		εα, εα.

Elěchus terminationũ & contractionum primæ declinationis contractorũ.

Contractio singularis genitiui est εο, [2] ου: datiui εϊ, ει: accusatiui εα, η: dualis nominatiui εε, [3] η: genitiui έοι, οῖ: plural. nominatiui εε, ει: genitiui έω, ῶ: neutri pluralis εα, η. Vocales εα nũc in η, nũc in [4] ει: sic εε, & in [5] η, & in ει. Vocatiuus singularis in ες, ὦ Δημόσθενες, ô *Demosthenes*. Datiuus plural. in nulla contrahitur declinatione.

εο ου. εϊ ει. εα η, ει. εε η, ει. έοι οῖ. έω ῶ. *Vocatiuus singularis in ες.*

Exempla.

S. ὁ Δημοσθένης, τοῦ Δημοσθένεος, θένους: τῷ Δημοσθένεϊ, θένει: τὸν Δημοσθένεα, θένη: ὦ Δημόσθενες. D. τὼ & ὦ Δημοσθένεε, θένη: τοῖν Δημοσθενέοιν, θενοῖν. P. οἱ & ὦ Δημοσθένεες, θένεις: τῶν Δημοσθενέων, θενῶν: τοῖς Δημοσθένεσι, absq; cõtractione: τοὺς Δημοσθένεας, θένεις.

ἡ τριήρης, *triremis*, τῆς τριήρεος, ήρους: τῇ τριήρεϊ, ήρει.

ὁ καὶ ἡ ἀληθὴς, *verus, a*, τοῦ καὶ τῆς ἀληθέος, ἀληθοῦς.

τὸ ἀληθὲς, *verum*, τοῦ -θέος, θοῦς: τῷ -θεϊ, θεῖ.

τὸ τεῖχος, *murus*, τοῦ τείχεος, τείχους: & ita deinceps.

[1] MASCVLINA Sunt propria virorum: fœminina, desinũt in ηρης: & communia sunt adiectiua. Neutra quoque in ες, sunt adiectiua à communibus in ης; in ος verò, substantiua sunt omnia. [2] Doricè autem & Æolicè ω, vt habes 119, 10. [3] Poëticè interdum ει. [4] In ει solùm in accusatiuis pluralibus non neutris; vt sit eadem contractio cum nominatiuo, vt antea diximus. [5] Crasis εε in η, tantùm fieri solet in duali nominum: quamuis alibi quoque ita fiat, sed nunquam in declinationibus nominum contractorum, aut in coniugationibus verborum Circumflexorum. in quibusdam quoque neutris dualibus fit in ει: τὸ σκέλος, εος, *crus*, τὰ σκέλεε, σκέλει, *crura*.

1 Masc. propria. Fœm. in ηρης. Cõmun. adiect. 2 ες adiectiua. 3.4 ος substantiua.

Secunda declinatio cõtractorum.

1 SECVNDA declinatio est [1] masculinorum & fœmininorum in ις, & neutrorum in ι.

Elenchus terminationum & contractionum secundæ.

S. ις, ιος, ιϊ, ιν, ι. D. ιε, ιοιν. P. ιες, ιων, ισι, ιας, ιες.

Crasis hîc tantùm in ι longum; eaque in paucis. singul. datiuo ιϊ, in ι: plural. nominatiuo ιες, in ις: accusatiuo similiter ιας, in ις. reliqui casus sine contractione. Neutrorũ plurale ια, in ι. Accusatiuus sing. semper in ιν: Vocatiuus in ι, ablato ς nominatiui.

ιϊ, ιε, ια in ι.

Accusat. in ιν.

Vocatiuus in ι.

Exempla.

S. ὁ ὄφις, τοῦ ὄφιος: τῷ ὄφιϊ, ὄφι: τὸν ὄφιν, ὦ ὄφι. Et plural. οἱ & ὦ ὄφιες, ὄφις: τοὺς ὄφιας, ὄφις, *serpens. sic* ἡ πόλις, πόλιος, *vrbs, ciuitas.*

Ionismus.

Neutrũ τὸ σίναπι, σινήπιος, *sinapi.* Plurale σινήπια, σινήπι. Iones hæc nomina flectunt per εος,

2 [2] fitque crasis primæ declinationis: τῷ ὄφεϊ, ὄφει: τὼ ὄφεε, ὄφη: οἱ & ὦ ὄφεες, ὄφεις: τοὺς ὄφεας, ὄφεις.

3 [3] alij autem casus non contrahuntur.

Atticismus.

Atticus genitiuus singularis, εως, ὄφεως: Dual. εων, ὄφεων: Plural. εων, ὄφεων, accentu semper in antepenultima.

1 PAVCA Admodum sunt masculina huius declinationis, & significatione genus indicant, nisi ὁ ὄφις. Fœminina verò infinita sunt, & omnia ferme verbalia, finita in σις, ξις, ψις: vt iam aliàs diximus.

2 [2] Huiusmodi crasis fit Atticè, non Ionicè. nam Iones respuunt contractionẽ. Porrò poëtæ interdum flectunt hæc nomina per ηος, &c. atque tunc accusatiuus singularis desinit in ηα, non in ιν, vt fit communiter, Ionicè, & Atticè.

Crasis Attica, non Ionica.

Genitiuus ηος.

Accusat. ηα.

ιος pro ους. Dor. ab εος Ion.

3 [3] Tamen inuenimus apud poëtas τῆς πόλιος, *ciuitatis:* qui est genitiuus Doricus contractus, pro πόλους, a πόλεος Ionico, non aliter quàm in prima.

Tertia contractorum.

ιος.

TERTIA est masculinorum in ιος. genitiuus communis in έος: vnde in quibusdam casibus fit crasis more primæ declinationis:

1 [1] Ionicus autem in ῆος, ex quo non fit contractio.

εῦ, ῆ, ἐᾶς, ἐῖς, ἐῖς.

S. εὺς, έος, εῖ, έα, εῦ. D. έε, έοιν. P. έες, έων, εῦσι, έας, έες.

Ionicè. ῆος, ῆϊ, ῆα. ῆε, ήοιν. ῆες, ήων. ῆας, ῆες.

S. ὁ βασιλεὺς, *rex*, τοῦ βασιλέος, τῷ βασιλέϊ, λεῖ. D. τὼ βασιλέε, λῆ. P. [2] οἱ βασιλέες, λεῖς: τοὺς βασιλέας, λεῖς. 2

Vocatiuus in εῦ, ὦ βασιλεῦ. [3] Datiuus plural. in εῦσι, τοῖς βασιλεῦσι. 3

Ionicè τοῦ βασιλῆος, τῷ βασιλῆϊ, [4] τὸν βασιλῆα, &c. 4

Atticus [5] genitiuus singularis in έως, τοῦ βασιλέως. 5

Elenchus terminationum & contractionum tertiæ communiter & Ionicè.
Exemplum.
Vocatiuus.
Datiuus plur.
Ionismus.
Atticismus.

[1] IVXTA Iones recentiores est quidem ῆος, sed iuxta veteres est έος: Bœoticè autem est ίος, & Doricè ac Æolicè εῦς, facta crasi ex εος in ους: deinde verso ο in ευ, vt diximus 119, 10. [2] Et secundum veteres Atticos βασιλῆς, per ῆτα monophthongum. quidam tamen ἰῶτα subscribunt, ducentes ex contracto βασιλεῖς, ει verso in η, quod Atticis est familiare. [3] Et Ionicè ῆσι, à datiuo singulari Ionico ῆϊ, interposito σ: τῷ βασιλῆϊ, τοῖς βασιλῆσι. Sic poëtæ à datiuo singulari communi έϊ, formant εσι: τῷ βασιλέϊ, τοῖς βασιλέσι: sic ὁ υἱεὺς, *filius*: τοῖς υἱέσι, *filiis*: ὁ δρομεὺς, τοῖς δρομέσι, *cursor*. neque verò inueniuntur τοῖς υἱεῦσι, τοῖς δρομεῦσι. [4] Poëticè βασιλῆ. perditur enim α per apocopen, remanente eodem accentu: vel dicemus fieri per contractionem ex accusatiuo communi, τὸν βασιλέα, βασιλῆ. [5] Hic genitiuus contrahitur in ῶς, si terminationē έως præcedat alia vocalis: vt ὁ Στειρεὺς, Στειρέως, Στειρῶς, *Stirieus*: atque huiusmodi nomina mittunt accusatiuum in ᾶ, τὸν Στειρᾶ.

1 *Genit. singul.* ῆος, έος, ίος, εῦς.
2 *Nominat. plur.*
Atticismus.
3 *Datiuus plur.*
4 *Accusat. sing.*
5 *Genitiuus sing.*
Accusat. sing.

QVARTA est [1] fœmininorū in ώ, & ώς: ἡ Λητὼ, *Latona*: ἡ αἰδὼς, *pudor*. quorum [2] genitiuus in όος contrahitur in οῦς; Λητόος, τοῦς. Datiuus όϊ, οῖ; Λητόϊ, τοῖ. [3] Accusat. όα, ώ: Λητόα, τώ. Vocatiuus in οῖ, ὦ Λητοῖ. Dual. & Plural. vt in tertia simplici declinatione, τὼ Λητὼ, αἱ Λητοί. 1 2 3

Quarta contractorum. ώ. ώς.

FOEMININA In ώ multa sunt, & omnia fermè propria. in ώς verò sunt tantùm duo, ἠὼς, *aurora*, & αἰδὼς. [2] Genitiuus Æolicus & Laconicus est ῶς. [3] Accusatiuus Ionicus οῦν, & Æolicus ῶν. Cæterùm ω accusatiui à nominatiuo ώ, acuitur, vt nominatiuus, cui similis est: sed à nominatiuo ώς, circumflectitur, τὴν αἰδῶ. 1 2 3

ώ. ώς. *Genitiuus sing.* *Accusat. sing.*

QVIN

Quinta contractorum.

QVINTA declinatio continet neutra in ας purum, & in ρας. Genitiuus communis ατος, 1 Ionicus [1] αος, ex quo fit crasis Attica.

Elenchus terminationum & contractionum quinta, cõmuniter, Ionicè & Atticè.

		ως, ᾳ,			α, ῶν.
		αος, αϊ,			αε, άοιν.
Singul.	ας, ατος,	ατι,	ας, ας.	D.	ατε, άτοιν.

Exempla.

	α,	ῶν,		α,	α.
	αα,	άων,		αα,	αα.
Plural.	ατα,	άτων,	ασι,	ατα,	ατα.

τὸ κρέας, *caro*, τοῦ κρέατος, κρέαος, κρέως: τῷ κρέατι, κρέαϊ, κρέᾳ: sic κέρας, *cornu*, κέρατος, κέραος, κέρως: sempérque contractio est ex α.

OMNES Huius declinationis contractiones, fiunt in ω in genitiuis, in reliquis casibus in α longum. semper enim vocalis quæ remanet ex contractione, longa est. interdum tamen in neutro plurali inuenimus α correptum apud poëtas: sed hoc fit per apocopen syl-

Apocope.

1 labæ τα, non per crasim αα in α. [1] Apud Herodot. ὁ: vnde γέρεα pro γέραα, à γέρας, *munus*.

Et declinationes quidẽ sic habent: quæ autẽ præterea de nominibus dicenda, pòst trademus, vbi singulas orationis partes absoluerimus. Nũc pergamus ad Cõiugationes verborũ.

CONIVGATIONES VERBORVM.

IN verborum coniugationibus Græci præcipuè habent rationem futuri & 1 præteriti perfecti; [1] quando hinc cætera pẽdent tempora. Perfectum præteritum, vocatur παρακείμενος; futurum μέλλων: quæ Grammatici notant literis π. & μ.

PRIMA coniugatio, est verborum in βω, πω, φω, πτω: quorũ futurum in ψω, præteritũ in φα.

β λείβω		λείψω		λέλειφα	*libo, fundo.*
π τέρπω		τέρψω		τέτερφα	*delecto.*
φ γράφω	ψω	γράψω	φα	γέγραφα	*scribo.*
πτ τύπτω		τύψω		τέτυφα	*verbero.*

SECVNDA, in γω, κω, χω, κlω : μ. in ξω, πρ. in χα.

γ	λέγω	ξω	λέξω	χα	λέλεχα	*dico.*
κ	πλέκω		πλέξω		πέπλεχα	*plico.*
χ	τρέχω		θρέξω		τέτρεχα	*curro.*
κl	τίκlω		τέξω		τέτεχα	*pario.*

TERTIA, in δω, [2] τω, θω : μ. in σω, π. in κα. 2

δ	ᾄδω	σω	ᾄσω	κα	ἦκα	*cano.*
τ	ἀνύτω		ἀνύσω		ἤνυκα	*perficio.*
θ	πλήθω		πλήσω		πέπληκα	*impleo.*

QVARTA, in ζω, σσω : futurum ξω, & præteritum χα, vt in secunda coniugatione : aut σω & κα, vt in tertia.

ζ	παίζω	ξω	παίξω	χα	πέπαιχα	*ludo.*
σσ	ὀρύσσω		ὀρύξω		ὤρυχα	*fodio.*
ζ	φράζω	σω	φράσω	κα	πέφρακα	*dico.*
σσ	πλάσσω		πλάσω		πέπλακα	*fingo.*

Attici pro gemino σσ vsurpant geminum ττ: ὀρύσσω, ὀρύττω, *fodio*: πλάσσω, πλάττω, *fingo*: vt γλῶσσα, γλῶττα, *lingua*.

Atticismus ττ pro σσ.

QVINTA in λω, μω, νω, ρω : futurum λῶ, μῶ, νῶ, ρῶ : præteritum κα.

λ	ψάλλω	ῶ	ψαλῶ	κα	ἔψαλκα	*digitis pulso.*
μ	νέμω		νεμῶ		νενέμηκα	*tribuo.*
ν	φαίνω		φανῶ		πέφαγκα	*ostendo.*
ρ	σπείρω		σπερῶ		ἔσπαρκα	*sero, semino.*
μν	τέμνω		τεμῶ		τετέμηκα	*scindo, seco.*

T.3,27. 175.11 Liquidæ λ, μ, ν, ρ, dicuntur Immutabiles, quòd in futuro non mutentur, sed permaneant vt in præsenti. f.175.11.

Cur liquidæ λ. μ, ν, ρ, dicantur Immutabiles.

In hac coniugatione, vltima futuri circumflectitur, penultima verò [3] corripitur, abiiciẽdo alteram immutabilem; ψάλλω, ψαλῶ : aut vocalem subiunctiuam; σπείρω, σπερῶ : φαίνω, φανῶ : aut breuiando ancipitem; κρίνω, κρινῶ, *iudico*. f.177.15. 3

Annotatio in futurũ quintæ.

λλ λ. ει ε. αι α. ι̅ ῐ.

SEXTA, in ω purum, hoc est, præcedente vocali aut diphthongo: μ. in σω, π. in κα.

α γελάω		γελάσω		γεγέλακα	rideo.
ε τελέω		τελέσω		τετέλεκα	finio.
ι τίω		τίσω		τέτικα	honoro.
ο ὀμόω		ὀμόσω		ὤμοκα	iuro.
υ δύω		δύσω		δέδυκα	subeo.
4 ω [4] ῥώω		ῥώσω		ἔρρωκα	roboro.
αι παίω	σω	παίσω	κα	πέπαικα	ferio.
αυ ψαύω		ψαύσω		ἔψαυκα	tango.
ει σείω		σείσω		σέσεικα	quatio.
ᾳ ἱππᾴω		ἱππᾴσω		ἵππᾳκα	equito.
οι οἴω		οἴσω		ᾦκα	fero.
ου κρούω		κρούσω		κέκρουκα	pulso.
5 υι ὀπυίω		[5] ὀπυίσω		ὤπυικα	uxorem (habeo, ineo.

Χαρακτηριστικὸν γράμμα, figuratiua litera.

Literam verò per quam formamus coniugationẽ aut tempora, nominãt χαρακτηριστικὸν, hoc est figuratiuam literam; vt characteristicon primæ coniugationis, est vna ex mutis, β, π, φ: secundæ, γ, κ, χ: tertiæ, δ, τ, θ: quartæ, ζ, σσ, aut ττ: quintæ, λ, μ, ν, ρ: sextæ, omnes vocales præter η, omnes diphthongi propriæ, & vna impro-
6 pria υι. [6] Sic figuratiuæ literæ futuri, sunt ψ, ξ, σ, λ, μ, ν, ρ: præteriti autem, φ, χ, κ: & ita de reliquis quoque temporibus dicendum.

πτ π
κτ κ
μν μ.

7 [7] In terminationibus πτω, κτω, μνω, prior cõsonans figuratiua censetur litera, nempe π, κ, μ.

Quare hæ coniugationes dicãtur Baritonæ.
βαρύτονον quid.

Atque hæ coniugationes dicũtur Barytonæ, quòd verba sint βαρύτονα, hoc est, graui tono pronuntietur vltima syllaba, λείβω, λέγω, &c.

Syllabicus accentus.

Siquidem in omni syllaba quæ non signatur accentu, intelligitur grauis; qui ob id vocatur accentus syllabicus.

Noua inuestigandi thematis, ...

IN Deducendis formandisque temporibus CLENARDVS alios secutus, illa veluti catena quadam conne

connexuit, ita vt vnum ab alio formet, & rursus illud ex alio atque alio, donec ad thema peruentum sit. Huius deductionis exemplum habes in fine tractatus de Inuestigatione thematis. Hanc ego rimandi rationem non reprobo: quia tamen molestum ac difficile videtur in vnoquoque vocabulo tot tempora percurrere, tibi aliam methodum trademus, qua omnia statim deduces ab ipso themate, aut ad illud referes. Quatuor igitur in vnoquoq; tempore sunt consideranda; scilicet Augmentum, Characteristica, Vocalis præcedens characteristicam, (quæ à nobis doctrinæ gratia, licet non satis propriè, Penultima appellabitur) & id quod ponitur post Characteristicam, quæ Terminatio à nobis dicetur.

& temporum à themate deducendorũ ratio.

Augmentum, Characteristica, Penultima, & Terminatio vbique consideranda.

AVGMENTVM Habet tantummodo locum in omnibus præteritis & aoristis indicatiuorum, atque in perfecto & paulò pòst futuro omnium modorum & participiorum: hoc modò; Si verbum incipit à vocalibus α, ε, ο, vel diphthongis αι, αυ, οι, mutatur α & ε in η, ο in ω, αι in η, αυ in ηυ, οι in ῳ. si verbum incipit ab alia vocali vel diphthongo, nulla fiet mutatio propter augmentum. Quum verò incipit a consonante, præponitur vbique ε, ante quod (modò non sit longum positu) in perfectis, plusquamperfectis, & paulò pòst futuris repetitur consona quæ sequitur huiusmodi ε: sed pro aspiratis φ, χ, θ, repetuntur earum tenues, π, κ, τ: plusquamperfectum autem recipit aliud ε ante consonantem repetitam. & hæc de augmento.

Augmento vbi sit locus.

α	in	η
ε		η
ο		ω
αι		η
αυ		ηυ
οι		ῳ

Augmentum syllabicum ε.

Characteristica Præcipuè consideratur in præsenti, perfecto, & futuro primo indicatiuo vocis actiuæ. Characteristicæ præsentis primæ coniugat. sunt π, β, φ, πτ: secundæ, κ, γ, χ, κτ: tertiæ, τ, δ, θ: quartæ, ζ, σσ vel ττ: quintæ, λ, μ, ν, ρ: sextę, vocales & diphthongi. Characteristicæ perfecti primæ, φ: secundæ, χ: tertiæ, quintæ & sextæ, κ. Characteristicæ futuri primæ, ψ: secundæ, ξ: tertiæ & sextæ, σ: quintæ, λ, μ, ν, ρ. verba verò quartæ sumunt omnia tempora (quod ad Characteristicam attinet) exceptis præsentibus & imperfectis, nunc à verbis in γω secundæ, nunc à verbis in δω tertiæ, vt pag. 167. v. 20. sumus dicturi. Reliqua tempora consentiunt characteristicê cum horum trium aliquo: nempe omnia præsentia & imperfecta cuiuscunque vocis ac modi, cum præsenti indicatiuo vocis actiuæ, absque vlla exceptione. eodem modo faciunt aoristi secundi, & futura secunda, omnia, & perfecta ac plusquamperfecta vocis mediæ: sed ex πτ, κτ, πτ, μν, retinetur secunda τ, λ, ν. De Characte

Characteristicæ, Præsentis.

Perfecti.

Futuri pri.

Tempora sequẽtia Characteristicã præsentis.

racte

racteriſtica aut penultima verborum in έω, άω, όω, nihil hic expecta, ſed vide verba Circumflexa & in μι. Porrò

Futuri. omnia futura prima vocis actiuæ & mediæ, & omnes aoriſti primi in eiſdem vocibus, ſequuntur characteriſticam futuri primi.

Perfecti. Perfecti verò characteriſticam imitantur perfecta & plusquamperfecta in voce actiua ſine exceptione. ſic perfectum, plusquam perfectum, aoriſtus primus, futurũ primum, & paulo poſt futurum vocis paſſiuæ. ſed quia ante μ, σ, τ, (vt initio huius libri diximus) characteriſticæ φ, χ, non poſſunt conſiſtere, neque κ ante μ, σ, θ: varias mutationes recipiunt φ, χ, κ, quando illorum temporum terminationes incipiunt ab his quatuor conſonantibus, μ, σ, τ, θ, vt in μαι, σαι, ται, μεθον, θον, &c. ac ſic collocantur, μμ pro φμ, ψ pro φσ, πτ pro φτ: & γμ pro χμ, ξ pro χσ, κτ pro χτ: & σ pro κσ: (euaneſcit enim κ ante σ) & σμ, ς, σθ, pro κμ, κτ, κθ. tamen in quinta Coniugatione, ac plerunque (vt alibi dicetur) in ſexta, κ deperditur ante μ & τ, non aliter quàm ante σ: atque etiam ante θ, niſi quum θ inuenietur in terminationibus perfecti aut plusquamperf. cuiuſcunque modi, vbi κ, vt aliàs, migrat in σ. Notandum verò, in quinta coniug. ante κ Characteriſticam perfecti, retineri figuratiuas præſentis λ & ρ. idem facit μ, ſed inter μ & κ interponitur η, quia nunquam μ ponitur ante κ: ν verò non ſeruatur, niſi in verbis in αίνω, & in polyſyllabis in ίνω, vbi migrat in γ. Atque vt λ, μ, ν, ρ, ſe habent in perfecto ante κ, ita quoque ante μ, σ, τ, θ, in temporibus paſſ. ſed γ redit in ſuum ν, niſi ante μ, vbi mutatur in μ. Hactenus de Characteriſtica: pergamus ad Penultimam.

μμ, ψ, πτ, pro φμ, φσ, φτ. & γμ, ξ, κτ, pro χμ, χσ, χτ. σμ, ς, σθ, pro κμ, κτ, κθ. Alicubi κ deciditur.

In quinta λκ, λμ, λσ, λτ, λθ. ρκ, ρμ, ρσ, ρτ, ρθ. μηκ, μημ, μησ, μητ, μηθ. γκ, μμ, νσ, ντ, νθ.

PENVLTIMA In quatuor primis Coniugationibus & ſexta non mutatur, niſi in aoriſtis ſec. & futuris ſec. vbi η & ω mutantur in α: diphthongi αι, αυ, ευ, perdunt ſubiunctiuam: ει & ου, præpoſitiuam: ε quoque præſentibus, λ, μ, ν, ρ, migrat in α: niſi in his verbis, βλέπω, ἐνέγκω, λέγω, φλέγω, id eſt, *video, fero, dico, vro.* In perf. etiam & plusquamperf. vocis med. αι mutatur in η: atque ε & ει, ſi verbum ſit diſſyllabum, in ο & οι. In quinta verò coniug. Penultima non mutatur, niſi ſit vna harum, α, αι, ε, ει: quæ ſic mutantur, α in η, ſed id ſolum in aoriſt. primis vocis act. & med. αι in perf. & plusquamperf. vocis med. mutatur in η: alibi ſemper perdit ι, niſi in præſentibus & imperfectis. nam hæc duo tempora nunquam mutant Penultimam, neque Characteriſticam, cuiuſcunq; fuerint coniugationis. ε in diſſyllabis

Penultima in aor. ſec. & fut. ſec. η, ω, αι, αυ; ε in α: ευ in ο: ει in ι: ου in η.

In perf. & pluſ. med. αι, ε, ει, in η, ο, οι.

In quinta coni. α in η, αι in α; ε & ει in α, ει, ε, ο.

mutatur in α, nisi in tribus locis, nempe in aorist. primis vocis act. & med. vbi ascíscit sibi ι, vt sit ει: in futuris primis vocis etiam act. & med. vbi ε retinetur: in perf. & plusquamperf. vocis med. vbi migrat in ο. in verbis etiam desinentibus in μω vel μνω, ε non mutatur in α, nisi in aoristis sec. & futuris sec. In polysyllabis verò ε semper retinetur, nisi in aoristis pri. vocis act. & med. vbi etiam sibi ascíscit ι: & in aoristis sec. & futuris secundis, vbi mutatur etiam in α, ει in disyllabis eodem modo se habet atque ε in disyllabis. nam semper mutatur in α, nisi in tribus illis locis, in quorum primo habet eodem modo ει, in secundo ε, in tertio ο. in polysyllabis autem ᾳ semper amittit subiunctiuam ι, nisi in aoristis prim. vocis act. & med. vbi retinetur ᾳ. Atque hæc dicta sufficiant de Characteristica & Penultima siue vocali quę præcedit Characteristicam. Restat

Terminatio.

TERMINATIO, id est, illud omne quod ponitur post Characteristicam; quod eodem omnino modo se habet in omnibus verbis Barytonis, cuiuscunque sint Coniugat. De hac igitur Terminatione, vbi generalia quædam præcepta tradiderimus, quod residuū erit, breuib. tabellis ob oculos proponemus. Præcepta sunt hęc:

De Barytonorum terminationibus præcepta generalia.

Præsens & imperfectum, habent eandem prorsus vocem, nedum terminationem, nisi in indicatiuis: sic perfectum & plusquamperfectum.

Terminatio futurorum cuiuscunque modi ac vocis, est eadem cum terminatione præsentis eiusdem modi ac vocis: sed in futuris sec. vocis act. & mediæ, quum ε & ο primum locū in Terminatione occupant, ascíscunt sibi subiunctiuas, ε quidem ι: ο verò υ, vt sint ει, ου: quod etiam habet locum in futuris primis actiuis & mediis quintę Coniugation. vt, pro terminationibus præsentis ομαι, εσθαι, &c. hic dicemus οῦμαι, εῖσθαι, &c. Porrò in voce passiua terminationi præsentis futurum primum præponit θησ, futurum secundum ησ, & paulò post futurum σ, vt ex ομαι fiat θησομαι, ησομαι, σομαι, &c.

In voce media præsens & imperfectum voce, nedum terminatione, prorsus eadem sunt cum præsenti & imperfecto pass. Perfectum verò & plusquamperf. terminatione conueniunt cum perfecto & plusquamperf. act. Aoristus autem secund. & in voce act. & in voce med. per omnes modos & participia eandem habet terminationē cum imperfecto eiusdem vocis ac modi. Itaque in voce media tantùm remanet aoristus primus peculiarem habens terminationē: futura enim (vt dictū est)

cum præsenti terminatione conueniunt.

In voce pass. duo aoristi sunt terminatione similes: sed primus terminationi vtrique communi præfigit θ nam dicit θῶ, θῇς, &c. vbi secundus dicit ῶ, ῇς, &c. ac in secunda persona imperatiui dicit θητι, pro ηθι: vbi notandum, in primo scribi τ per ταῦ, propter aliud θ semper præcedens.

In imperatiuis & subiunctiuis futura desunt: quorum locum supplent aoristi.

Perfectum in optatiuo & subiunctiuo vocis passiuæ non inuenitur: sed circumloquimur illa tempora per participiũ præteritũ eiusdem vocis, & per eiusdẽ modi præsens verbi εἰμὶ, id est *sum*: cuius coniugationẽ habes apud CLENARDVM in tractatu Anomalorum in μι.

Participia fœminina, sunt declinationis secundæ: masculina in μενος, & neutra in μενον, sunt tertiæ: reliqua, sunt quintæ; quæ siue masculina siue neutra fuerint, genitiuum à neutri nominatiuo formant, addendo τος: tamen ex ώς, dicimus ότος, non ώτος. Cætera de Terminatione, quæ his regulis non sunt comprehensa, tibi figuræ sequentes indicabunt.

PRIMARIÆ TERMINATIONES VNIVS CVIVSQVE TEMPORIS,

Vocum actiuarum passiuarum & mediarum, quæ primis litteris, a. scilicet, p. m. notantur.

Tempora	vocis	Indicat.	Imperat.	Optat.	Subiũct.	Infin.	Participia. ὁ	ἡ	τό
Præs. fu.	*actiuæ*	1 ω	12 ε	18 οιμι	22 ω	ειν	ων,	ουσα,	ον.
Imp. aor. 2	*actiuæ*	2 ον							
Perfect.	*a. & m.*	3 α	12 ε	18 οιμι	22 ω	έναι	ώς,	υῖα,	ός.
Plusqu.	*a. & m.*	4 ειν							
Aorist. 1.	*actiuæ*	5 α	13 ον	19 αιμι	22 ω	αι	ας,	ασα,	αν.
Præs. fu.	*p. & m.*	6 ομαι	14 ου	20 οίμην	23 ωμαι	εσθαι	όμενος,	ομένη,	όμενον.
Imp.	*p. m.*	7 όμην							
Ao. 2	*med.*								
Perfect.	*passiuæ*	8 μαι	15 σο	μένος εἴην	μένος ὦ	θαι	μένος,	μένη,	μένον.
Plusqu.	*passiuæ*	9 μην							
Aor. 1. 2	*passiuæ*	10 ην	16 ηθι	19 είην	22 ῶ	ῆναι	εὶς,	εῖσα,	έν.
Aor. 1.	*mediæ*	11 άμην	17 αι	21 αίμην	23 ωμαι	ασθαι	άμενος,	αμένη,	άμενον.

+ v. exceptionem f° 165. 36.

TERMINATIONES PERSONARVM DVCTARVM A PRIMARIIS

præcedentis figuræ, quibus respondent per notas arithmeticas, 1, 2, &c.

SINGVLARIA. Personæ 1,	2,	3.	DVALIA. 1,	2,	3.	PLVRALIA. 1,	2,	3.	
1 ω	εις	ει	⊙	ετον	ετον	ομεν	ετε	ουσι.	præsens indic.
2 ον	ες	ε		ετον	ετην	ομεν	ετε	ον.	præteri. imper. indi
3 α	ας	ε		ατον	ατην	αμεν	ατε	ασι.	præterit. perfec. indi
4 ειν	εις	ει		ειτον	είτην	ειμεν	ειτε	εισαν.	præteritum plusq. per
5 α	ας	ε		ατον	άτην	αμεν	ατε	αν.	aorist. 1. indic.
10 ην	ης	η		ητον	ήτην	ημεν	ητε	ησαν.	aorist. 1. et. 2. ...
18 οιμι	οις	οι		οιτον	οίτην	οιμεν	οιτε	οιεν.	præs. imperf. ...
19 αιμι	αις	αι		αιτον	αίτην	αιμεν	αιτε	αιεν.	aorist. 1. opta. ...
22 ω	ῃς	ῃ		ητον	ητον	ωμεν	ητε	ωσι.	aorist. 1. et. 2. ...
6 ομαι	ῃ	εται	όμεθον	εσθον	εσθον	όμεθα	εσθε	ονται.	
7 όμην	ου	ετο	όμεθον	εσθον	έσθην	όμεθα	εσθε	οντο.	
8 μαι	σαι	ται	μεθον	σθον	σθον	μεθα	σθε	νται.	
9 μην	σο	το	μεθον	σθον	σθην	μεθα	σθε	ντο.	
11 άμην	ω	ατο	άμεθον	ασθον	άσθην	άμεθα	ασθε	αντο.	
20 οίμην	οιο	οιτο	οίμεθον	οισθον	οίσθην	οιμεθα	οισθε	οιντο.	
21 αίμην	αιο	αιτο	αίμεθον	αισθον	αίσθην	αίμεθα	αισθε	αιντο.	
23 ωμαι	ῃ	ηται	ώμεθον	ησθον	ησθον	ώμεθα	ησθε	ωνται.	

Imperatiuorum terminationes.

SINGVLARIA.

Secunda.	Tertia.
12 ε	έτω.
13 ον	άτω.
14 ου	έσθω.
15 σο	σθω.
16 ητι	ήτω.
17 αι	άσθω.

Dualis & pluralis veluti singularis, carent prima persona: reliquæ verò, fiunt à tertia singulari verso ω in ον, ων, pro duali: ε, ωσαν, pro plurali.

VIDES Personarum terminationes in nouem lineis prioribus eandem ferè semper analogiam seruare. Secunda enim persona singularis, vbique in ς definit. Tertia fit à secunda, remoto ς: sed ex ας fit ε. Prima ⊙ dualis in his omnibus desideratur. Secunda dualis, fit à secunda sing. verso ς in τον: sed ex ας & ις, quum veniūt

Formationes. *Secūda sin. ast.* *Tertia singul.* *Prima dualis.* *Secūda dualis.*

Tertia dualis generatim. ab ω, abiicitur ι atque punctus subscriptus. Tertia verò dualis (vt in genere loquar) in præsenti, perfecto, & futuris omnium indicatiuorum, ac in quibusuis temporibus omnium subiunctiuorum, est similis secūdæ duali: alibi fit quidem ab eadem, sed mutat ου in ην, nisi in imperatiuis, vbi in ων. *Secunda plur. generatim.* Sic in genere secunda pluralis fit à secunda duali, migrante ου in ε. *Prima plural.* Prima vero pluralis, fit à secūda sing. verso ς in μεν: sed ει ab ω, atque ε migrant in ο, & η in ω. *Tertia plural.* Tertia pluralis est varia: potest autē formari à prima plurali, mutando μεν nunc in σι, nunc in ασι, nunc in σαν, & modò in εν, vt meliùs ex schemate quàm præceptis colligitur: ab ομεν verò prioris lineæ dicimus non οσι, sed ουσι.

omnia hæc habes in tabella præcedenti f° 163.

Secunda & tertia singul. pass. OCTO Autem posteriores lineæ, aliam seruant analogiam & formandi rationem; nisi in tertia duali & in secunda plurali. ac formationem quidem secundæ & tertiæ personæ singularis, vel ex ipsa tabella tibi exposcare, vel pete ex scholiis nostris in præsens indicatiui pass. *Prima dual. & prima pluralis.* Prima verò dualis, ac prima pluralis, fiunt à prima singulari, mutando μαι aut μην in μεθον pro duali, & in μεθα pro plurali. *Secunda dualis.* Secunda dualis fit à tertia sing. verso ται aut το in σθον: sed in perfecto & plusquamperf. indicatiui solùm in θον: vbi quoque Characteristica, quæ præcedit ται aut το, variè mutatur, vt satis constat ex his quæ diximus, quum de Characteristica ageremus. *Tertia pluralis.* Tertia pluralis, fit à tertia singul. posito ν ante τ, & verso quod reperitur ante τ, in ο: verùm in perfecto & plusquamperf. quum literam τ præcedit alia consona, fit à prima sing. migrante μαι in μένοι εἰσὶ, & μην in μένοι ἦσαν, facta scilicet circumlocutione per participium præteritum & verbum substantiuum.

Vsus & exercitatio præcedentiū in inuestigatione thematis. HAEC Præcepta de Augmento, Characteristica, Penultima, & Terminatione, sunt ad verbum ediscēda, in praximque & vsum traducenda: vt, dum in aliquod verbum incides, in promptu possis dignoscere, cuius temporis & personæ habeat Terminationē: deinde inspecta Characteristica, noscas quotę sit Coniugationis: ac cernas num Penultima thematis alia esse possit ab ea quam vides: item num thema Augmentum vocalis ε acceperit: vel num vocalis aut diphthongus mutabilis mutata sit propter Augmentum. Hac in re si paululum te exercueris, miraberis facilitatem quam experieris in inueniendo themate, atque in dignoscendis personis ac temporibus omnium verborum legēdis authoribus obuiorum. Cæterùm si hæc deducendi ratio noua

cui

cuipiam videatur, atque ideo aliam malit ſequi: per me quidem id illi licebit: non enim repugno: tamen neque illi infrugifera futura ſunt hæc de Terminationibus præcepta. poterit enim ex his facillimè inflexionem verbi τύπτω, atque aliorum omnium Barytonorum ediſcere; ac quid commune habeant inter ſe tempora, vel quid vnicuique ſit proprium, diſcernere. Adhæc, cognita ſemel ex CLENARDO formatione temporum trium indicatiuorum, his tabellis poterit formare reliquorum omnium modorum & participiorũ tempora, ab indicatiui eiuſdem vocis temporibus homonymis, id eſt, idem nomẽ habentibus: nempe præſens aliorum modorum à præſenti indicatiui eiuſdem vocis: ſic perfectum à perfecto, aoriſtum primum ab aoriſto primo, ſecundum à ſecundo, futurum pri. à futuro primo, ſecundum à ſecundo, paulò pòſt futurum à paulò pòſt futuro; hoc modo formando: Mutentur terminationes temporum indicatiui, ſcilicet ω, ον, α, ειν, &c. in eas quæ in priori tabella vnicuique tempori reliquorum modorum tribuuntur: (ſed ex aoriſtis abiiciendum priùs indicatiui augmentum, ſi quod habuerint) vt, ſi præſentia aliorum modorum voluerit formare, ſumet præſens indicatiui, vtpote τύπτω, vel quoduis aliud: ex quo, mutando ω in ε, οιμι, ω, ειν, ων, faciet τύπτε, τύπτοιμι, τύπτω, τύπτειν, τύπτων. ſic ex τέτυφα, mutando α in reliquorum modorum terminationes perfecto reſpondentes, faciet τέτυφε, τετύφοιμι, τετύφω, τετυφέναι, τετυφώς. Eodem modo in voce paſſ. & med. ex præſenti τύπτομαι, mutando terminationem ομαι in ου, οίμην, ωμαι, εσθαι, όμενος, faciet præſentia reliquorum modorum, τύπτου, τυπτοίμην, τύπτωμαι, τύπτεσθαι, τυπτόμενος: atque ita in reliquis omnibus. nunquam enim fallet analogia, niſi in duobus locis, nempe in perfecto imperatiui & infinitiui vocis paſſiuæ. nam ſi ibi ſeruaretur analogia, ex perfecto indicatiui τέτυμμαι, dicendum eſſet in imperatiuo τέτυμσο, τετύμσθω, & in infinitiuo τετύμσθαι, vbi dicimus τέτυψο, τετύφθω, τετύφθαι. alio igitur modo erunt formandæ hæ tres voces, nempe ſecunda ſingularis perfecti imperatiui à ſecunda ſingulari perfecti indicatiui, mutando αι in ο, τέτυψαι, τέτυψο. tertia verò ſingularis eiuſdem imperatiui (à qua deinde fiunt reliquæ perſonæ dualis & pluralis numeri) atque perfectum infinitiui, formantur à ſecunda dualis numeri perfecti indicatiui, migrante ον in ω pro imperatiuo, & in αι pro infinitiuo, τέτυφθον, τετύφθω, τετύφθαι, accentu in penultima

Vſus terminationum ad inflexionem verborũ vtiliſſimus.

Quomodo ab indicatiuo, reliqui modi formentur.

Perfectum imperatiui & infinitiui paſſ.

Nota de futuro secundo vocis act. & med.

ει } pro { ε
ȣ }   { ο.

Obseruandum quoque quod diximus de futuro secundo vocis actiuæ & mediæ, nempe illud habere diphthongos ει, ȣ, vbi præsens in terminationis initio habet ε & ο. dicimus enim τυποῦν, τυπȣ̃μαι, τυπεῖσθαι, τυπȣμενος, vbi, si analogia præsentis seruaretur, dicendum esset τυπὸν, τυπόμαι, τυπέσθαι, τυπόμενος. hoc autem ideo fit, quia hoc tempus gaudet habere circumflexum in vocali vel diphthongo quæ sequitur Characteristicam: cuius accentus capaces non sunt vocales ε, ο, natura breues: quare producuntur aduocatis subiunctiuis ι, & υ, vt diximus quoque 157,37.

τ rarò Characteristicum.

2 [2] Τ rarò est Characteristicum, & in Atticis tantùm, vt ἀνύτω ex ἀνύω, *perficio*: aut in poëticis, iisque paucis & ferè anomalis, vt πέτω pro πίπτω, *cado* : λίτομαι pro λίσσομαι, *supplico*.

Notio de penultima quintæ coniugationis.

3 [3] SI Fortè quispiam quærat, Quomodo corripietur penultima futuri, si in præsenti sit η vel ω? Non est quod hîc hæreat. nunquam enim penultima præsentis in quinta est η aut ω: neque etiam diphthongus, nisi αι vel ει: neque positione est longa, nisi propter duplex

Verba in ώω poëtica.

4 λλ, aut μν. [4] ῥώω poëticum est verbum: thema vsitatum est ῥωννύω siue ῥώννυμι, vt dicetur suo loco in tractatu de Inuestigatione thematis: poëtica quoque sunt cætera omnia in ώω. fiunt enim à verbis in έω, άω, όω.

ANNOTATIO.

[In έω, vt πλώω à πλέω, *nauigo* : in άω, vt ζώω à ζάω, *viuo*, ἡβώω ab ἡβάω *pubesco* : in όω, vt δώω à δόω *do*, ὑπνώω ab ὑπνόω *somnum capio*, quòd postremum in Idyllio Bionis legitur apud Stobæum, ἁ μεγάλα μοι Κύπρις ἔθ' ὑπνώοντι παρέστα. Caninius hìc ω penultimum negat esse Characteristicon, sed poëticè factum ex regulari figuratiua: negat etiam verba hæc vltra præsens & imperfectum con-

5 iugari.] [5] ὀπύσω & ὤπυκα non inueniuntur. υ enim (vt

6 diximus 151,17.) ante consonantem non scribitur.

De futuri formatione & Characteristica discursus.

ψ pro πσ, βσ, φσ.

ξ pro κσ, γσ, χσ.

σ pro τσ, δσ, θσ.

[6] Futurum propriè fit à præsenti σ ante ω: sed quia σ (vt dictum est 7, 19.) nunquam sequitur aliquam consonantem nisi aliud σ, aut tres liquidas λ, ν, ρ, ídque rarò, non potuit hæc formatio esse vera sine varia consonantium mutatione. Itaque in prima pro πσ, βσ, φσ, positum fuit ψ, quod potestate illas consonãtes omnes complectitur. eadem omnino ratione ξ locatum fuit in secunda pro κσ, γσ, χσ. In tertia verò, cùm nulla duplex æqualis esset simplicibus τσ, δσ, θσ, expunxerunt priorem, quia σ in futuro magis necessaria videbatur: vel quia σ quoque potestate continet τ, δ, θ: quod cernitur in nominibus finitis in ς, quæ faciunt genitiuum in τος, δος, θος. In quinta verò, vtraque erat necessaria &

De quinta con-

præ

præsentis & futuri Characteristica: illa quidem, propter naturalem quandam vim immutabilibus insitam, vt noluit neque in nominibus neque in verbis perdi propter inflexionẽ: hæc verò, quòd esset futuri Characteristica. itaque Æoles vtramque retinuerunt, dicentes σπείρσω, *seminabo*, præterquam μσ, quia nunquam σ sequitur μ. rarò etiam σ ponitur post aliquam cõsonam, vt diximus. quare Communes & Attici, vt asperum illum sonum euitarent, σ reiecerunt, vltimam circumflectentes. [*σ retinent etiam verba in λω apud poëtas, vt* κέλσαι appulisse *vel* appellere, *apud Homerum sæpe, cum participio* κέλσας. *at* κένσαι *ab inusitato* κέντω *pro* κεντέω stimulo, *apud eosdem poëtas: à quo etiam* κεστὸς punctus, acu pictus: *& comp.* ἄκεστος non punctus, stimulum non expertus: *in his enim* ν *ad vitandam asperitatem est elisum.*] Sunt etiam qui dicant σ non retineri ne ab ipsis quidem Æoliis, nisi in verbis in ρω finitis. In sexta, nulla fuit facienda mutatio, quia σ vocales & diphthongos ritè sequitur. In quarta vero, desinẽtia in σσω (quæ pauca sunt) sumũt Characteristicam verborum in γω, idem significantium, sed iam maxima ex parte inusitatorum. Eodem modo finita in ζω, (quæ Doricè efferũtur per σδω) à verbis in δω Characteristicam mutuantur. Doricè tamen à verbis in γω: saltem in futuro & aoristo primo vocis actiuæ & mediæ, vbi Characteristica esset σ. nam Dores σ in ξ mutãt, βαδίζω, *vado*, μ. βαδίσω, & Doricè βαδιξῶ. sic in aliis coniugationibus, vt κλείω, *claudo*, μ. κλείσω, & Doricè κλαξῶ, ει verso in α. hinc aoristus primus ἔκλαξα, imperatiuus κλᾶξον, cum ἀπὸ, ἀπόκλαξον, *exclude*. Cæterùm quia non rarò variant (vt ait CLENARDVS initio tractatus de Inuestigatione thematis) eiusdem verbi themata, aut à diuersis omnino pendet formatio receptorum temporum, fit vt verba in ζω accipiãt Characteristicam à verbis in γω: & contra, finita in σσω, (quæ Æolicè per ζω efferuntur) sumant à verbis in δω. Rursus quædam & à γω, & à δω, Characteristicam mutuantur. Ne autem hæreas, dubitans quæ sint verba hoc modo variantia, ea omnia tibi subiiciam. ac primùm collocabo verba in ζω, quæ sumunt Characteristicam à γω, & non à δω: sed solùm recensebo simplicia, vel composita quorum simplicia non sunt in vsu. nam composita seruant normam simplicium. Sunt itaque hæc:

οἰμώζω, eiulo. | *ἀλαπάζω, populor:* vnde cõpositum ἐξαλαπάζω, &
ἀλαλάζω, iubilo.

iugat. futurò;

Æolismus, σπείρσω pro σπερῶ. μσ.

ANNOTATIO SYLBVRGII.

In sexta.

In quarta, σσω à γω, ζω à δω.

159. 35.

169. 19.

Æolismus. ζω pro σσω.

Dorismus. ξ pro σ.

verba in ζω. quæ [illegible] characteris. à verbis in γ

Finita in ζω à desinentibus in

γω Characteristicam mutuātia.

metathesi apud Hesych.
ἐξαπαλάζω, *depopulor.*
ἀτύζω, *reddo attonitum, consterno.*
ἀτιύζω, idem, Hesych.
γρύζω, *grunnio, mutio.*
ἐγγυαλίζω, *præbeo.*
ἐλελίζω, *torqueo, quatio.*
θρυλλίζω, *contero.*
† καυάζω, *claudico*, Hesych.

κράζω, *clamo.*
οἰμώζω, *eiulo.*
ὀλολύζω, *vlulo.*
ῥέζω, *facio, sacrifico.*
στάζω, *stillo.*
σταλάζω, idem.
στενάζω, *suspiro.*
στηρίζω, *firmo, stabilio.*
στίζω, *pungo.*
στυφελίζω, *quatio.*
σφύζω, *salto, palpito.*

Hæc finita in σσω, sequuntur tertiam, & sumunt Characteristicam à verbis in δω:

ANNOTATIO.

λεύσσω, *video*: de huius tamen futuro dubitat Eustathius. pag. 64. an scilicet præter λεύσω reperiatur etiam λεύξω. nam ab hoc deriuata videntur λευκὸς *nitidus, candidus*, & proprium Λεύκτρον: à λεύσω autem ἄλευστα Hesychio ἀόρατα, ἀθεώρητα: at ἄλευστος pro ἀλίθαστος, *non lapidatus*, est à puro themate λεύω *lapido*, teste Eustathio.

σσω à δω.

ἐρέσσω, *remigo.*
ἱμάσσω, *loris verbero.*
ἰνάσσω, *do fortitudinem.*

λίσσω, *supplico, placo.*
πάσσω, *spargo.*
πλάσσω, *fingo.*

ANNOTATIO.

ἰνάσσω agnoscunt Lascaris quoque, Vrbanus, & Caninius, sed sine expositione. est hinc aorist. 1. infinit. ἰνάσσαι apud Hesychium, (σ poëticè geminato pro ἰνάσαι) quod exponit *perfundere, oblinere, deijcere*: & indic. med. ἰνάσσατο, *perfudit, purgauit.* vt ἰνάσσω idem esse videatur quod ἰνάω, *purgo*, item *perfundo, oblino.* Apud eundem Lascarim, Vrbanum & Caninium, est etiam λάσσω λάσω, & similiter apud Herodianum: sed sine interpretamento. His adde πέσσω. nam inde apud Hesych. est πέσσω pro ὀπτήσω ἄρτον, *coquam* (vel assabo) *panem*: eodemque teste Arcades dicunt πέσσεται pro ὀπτήσει, *assabit, coquet.* Adde etiam βράσσω, *ferueo, bullio*: νάσσω, *com plano, premo*: πτίσσω, *pinso siue piso, tundo*: horum enim futura sunt βράσω, νάσω, πτίσω.

Similiter ἀνύττω *perficio*, & ἀρύττω *haurio*: quæ tamen etiam simplici τ scribuntur, imò & purè sine τ desinunt in ύω.

Hæc finita in ζω sequuntur indifferenter secundam vel tertiam, & fu..unt Characteristicas vel à verbis in γω, vel in δω:

ζω à γω vel δω.

ἁρπάζω, *rapio.*
ἀτίζω, *aspernor, ignominia vel detrimento afficio.*
βαστάζω, *porto.*

δαΐζω, diuido, discerpo. σαλπίζω, tuba cano.
νυστάζω, nuto, dormito. τρίζω, strideo.
παίζω, ludo, communiter τρύζω, susurro, murmuro.
ξω, Atticè σω. φαύζω, dico, aio.

Sic & ἀφύξω & ἀφύσω reperitur in vna eademque significatione, nimirum hauriendi: sed illud ab ἀφύσσω, hoc potiùs ab ἀφύω. Itemque ἀλύξαι & ἀλύσαι pro *Anxium nec mentis compotem esse*: sed hoc ab ἀλύω, illud ab ἀλύζω, & ἀλύσσω. at ἀλύξαι *fugere*, ab ἀλύσκω: ἐμπάσασθαι *inspergere*, ab ἐμπάσσω, quum ἐμπάζεσθαι sit *curare, revereri*.

ξω & σω à diuersis thematibus.

Sunt etiam quorum vnum futurum est, in ξω, at duplex præsens: vt σφάξω, *iugulabo, mactabo*, & à σφάσσω & à σφάζω: φοινίξω, *rubefaciam*, & à φοινίσσω & à φοινίζω: μάξω, *miscebo, subigam*, & à μάσσω & à μάζω. at τμήξω, *secabo*, & à τμήσσω, & à τμήγω.

ξω à diuersis thematibus.

Porrò φρίσσω siue φρίττω, id est, *horreo*, in futuro sequitur secundam; in præterito verò tertiam. nam futurum est φρίξω, perfectum πέφρικα, propter præcedentem aspiratam. Quando hîc dico, Aliquod verbum sumere Characteristicam aut tempora à γω, vel à δω, hoc non debet intelligi de Characteristica præsentium vel imperfectorum, (vbi semper seruant proprias Characteristicas, ζ & σσ siue ττ) sed aliorum temporum. [7] Sic in terminatione λλω per duplex λλ, vnicum λ censetur figuratiua: alterum verò vbique abiicitur, extra præsens & imperfectum. 7

φρίσσω vel φρίττω, μ. ξω, π. κα.

Notio.

E λλω alterum λ abiectum.

Verbi actiui, modi indicatiui,

Præs. { S. τύπτω, [1] τύπτεις, τύπτει, *verbero, as, at:*
D. τύπτετον, τύπτετον, *verberatis, ant, duo:*
P. [2] τύπτομεν, τύπτετε, [3] τύπτουσι, *amus, atis, ant.* 2.3

1 *Paradigma actiui Barytoni.*

Præsens.

Annotatio.

Numeri tres, vt in nominibus. Personæ totidem: τύπτω, *verbero*; τύπτεις, *verberas*; τύπτει, *verberat*. [4] Prima pluralis in μεν excludit primam dualem. 4 [5] Secunda & tertia dualis similes, 5 quando tertia pluralis exit in ι, aut αι: [6] alioqui dissimiles. 6

[1] DORICE Τύπτες, τύπτε, remoto ι ex diphthongo ει, vt diximus 119, 42. Æolicè verò τύπτης, τύπτη, posito η pro diphthongo ει, 120, 24. [2] Doricè τύπτομες. Dores enim (vt diximus 119, 23.) semper in prima plurali μεν, ν finale in ς mutant: quod bis admonuisse sufficiat. [3] Doricè τύπτοντι. nam tertia pluralis præsentis & futurorum

1 *Doricè ε pro ει. Æol. η pro ει.*
2 *Do. μες pro μεν.*
3 *Dor. ντι pro ουσι.*

ἐστ᾽ οὖσι pro οὖσι.

indicatiui vocis actiuæ, apud Dores est similis datiuo singulari participij masculini eiusdem temporis: τυψοῦντι, τυποῦντι, pro τύψουσι, τυποῦσι. Nec verò te moueat, quòd dixerim τυψοῦντι, cùm datiuus singularis participij sit τύψοντι: communiter quidem verum est, sed Doricè dicitur τυψοῦντι, vt in futuro secundo τυποῦντι. Dores enim in omnibus coniugationibus futurum primum circumflectunt, ac variant omnino vt fut. secund. τυψῶ,

Futurū primū Doricè terminationibus secundo simile.

4 ψεῖς, ψεῖ: εῖτον, εῖτον: οῦμεν, &c. vt τυπῶ, πεῖς. &c. [4] Hoc accidit in tota voce actiua, in aoristis passiuis, in perfecto & plusquamperfecto vocis mediæ. Si autem volueris primam dualem in his locis signanter exprimere; accipe νῷ pronomen primæ personæ dualis numeri, id est *nos duo*, & adiunge primæ personæ plurali eiusdem modi & temporis, vt *νῷ τύπτομεν, nos duo verberamus*: &

Prima plur. vbi desinat in μεν.

Circumlocutio primæ dualis, νῷ τύπτομεν.

5 sic in aliis. [5] Hoc fit in præsenti, futuris, & perfecto indicatiuorum, & in omnibus temporibus subiunctiuorum. nam ibi tertia plural. desinit in σι, quum prima pluralis exit in μεν: & aliâs in ται, quum scilicet prima

Secunda & tertia dualis vbi similes.

6 pluralis finitur in μεθα. [6] Nam secunda semper desinit in ον, & tertia in ην, nisi in imperatiuis, vbi tertia exit in ων per ω μέγα.

Quādo dissimiles, secunda in ον, tertia in ην.

1

Imperfectum.

Impf. { ἔτυπτον, ἔτυπτες, [1] ἔτυπτε, *verberabā, bas, bat:*
ἐτύπτετον, ἐτυπτέτην, *batis, bant, duo:*
ἐτύπτομεν, ἐτύπτετε, ἔτυπτον, *mus, tis, bant.*

Annotatio.

2 [2] Datiuis pluralibus, aut personis in ι desinentibus additur ν, sequente vocali: τοῖς λέουσιν ἐκείνοις, *leonibus illis*: τύπτουσιν αὐτὸν, *verberāt ipsum*, sic personis in ε: ἔτυπτεν ἐκεῖνος, *verberabat ille.*

ι, ε } ν

Tertia singularis imperfecti Ionica σκε sine augmento.

1 IONES In hoc tempore, & in vtroq; aoristo vocis actiuæ omnium verborum, formant tertiam personam singularis à secunda, remoto augmento, & addita syllaba σκε: vt ab ἔτυπτες secunda, fiet τύπτεσκε tertia Ionica. † In verbis autem circumflexis, & in μι, vocalis siue diphthongus præcedens σ corripitur, auferendo subiunctiuam ex diphthōgo, & longam vocalem in suam breuem mutando; vt ἐποίεις, *faciebas*, ποίεσκε, *faciebat*: ἐτίθης, *ponebas*, τίθεσκε, *ponebat*: & sic de aliis. Poëtæ verò & Æoles eodem prorsus modo faciunt totum singulare, desinens in σκον, σκες, σκε: atque primam pluralem in σκομεν (quæ tamen in rarissimo est vsu) ac tertiam eiusdem numeri in σκον, similem primæ singulari, sicuti fieri solet cōmuniter in hoc imperfecto: similiter passiuum in

Annotatio.

ει	ε
αι	α
ου	ο
η	ε
η	α
ω	ο

Poëticè σκον, σκες, σκε, in sin-

in σκόμην, σκου, σκετο, & in tertia plurali σκοντο: vt τύπτεσκον, τύπτεσκες, τύπτεσκε, *verberabam, verberabas, verberabat*: & in tertia plurali τύπτεσκον, *verberabant*. in passiuo τυπτεσκόμην, τυπτέσκου, τυπτέσκετο, *verberabar, verberabaris, verberabatur*: tertia pluralis τυπτέσκοντο, *verberabantur*.

gulari, & in tertia plurali σκον.

[2] De hac re vide plura in Annotationibus in verba, circa initium: vnde multa quoque alia sunt petenda, quæ huc congerere noluimus, quòd ibi commodius tractari posse videbantut. 2

[1] DE AVGMENTO. 1

VERBVM à consonante inceptum, assumit ε in principio imperfecti; quod est augmétum siue incrementum syllabicum; crescente videlicet numero syllabarum; τύπτω, ἔτυπτον.

Augmentum syllabicum.

Temporale augmentum est eorum quæ incipiuntur à vocali aut diphthongo mutabili, quoties vocalis[2] anceps aut breuis, quæ vnum habet tempus, mutatur in longam, quæ duo continet tempora. Vocalium ac diphthongorum quædam mutabiles, quòd mutentur in præteritis: [3] quædam immutabiles. 2 3

Augmentum temporale.

Annotatio de diphthongis & vocalibus.

159.16. Vocales:

- Mutabiles α, ε, ο in:
  - η ἀνύω, ἤνυον, *perficio, bam.*
  - η ἐλεύθω, ἤλευθον, *venio, bam.*
  - ω ὀπάζω, ὤπαζον, *præbeo, bam.*
- Immutabiles:
  - η ἠχέω, ἤχεον, *sono, sonabam.*
  - ι ἰξεύω, ἴξευον, *visco aues capio, bam.*
  - υ ὑβρίζω, ὕβριζον, *contumelia afficio.*
  - ω ὤθω, ὦθον, *impello, impellebam.*

159.17. Diphthongi:

- Mutabiles αι, αυ, οι in:
  - ῃ αἴρω, ᾖρον, *tollo, tollebam.*
  - ηυ αὐξάνω, ηὔξανον, *augeo, ebã.*
  - ῳ οἰκίζω, ᾤκιζον, *condo, bam.*
- Immutabiles:
  - ει εἰκάζω, εἴκαζον, *assimilo, assimilabam.*
  - ευ εὐθύνω, εὔθυνον, *dirigo, dirigebam.*
  - ου οὐτάζω, οὔταζον, *cominus vulnero, bam.*

Præpo

Augmēta verborum compositorum.

Præpositiones in compositis præfixæ vocalibus, quomodo se habeant.

Præpositiones in compositis præfixæ voca-
4 libus, [4] propriam vocalem vltimam abiiciunt
tam in præsenti & futuro, quàm in præterito:
5 παρακούω, *perperam audio*, ex [5] παρὰ & ἀκούω, *audio*: παρέμενον, *manebam apud*, à παρὰ & imperfecto ἔμενον, *manebam*, à μένω *maneo*.

Exceptio.

περί.

πρό.

5.6 Excipe [5] περὶ & [6] πρὸ: περιέχω, *contineo*: προάγω, *produco vel procedo, præcedo*, ab ἔχω, *habeo, teneo*, & ἄγω, *ago, duco, ago me, seu eo*. Quòd si verbum incipiatur ab aspirata vocali, præpositio mu-

Mutæ tenues in aspiratas.

7 tabit suam [7] tenuem in aspiratam: καθάπτομαι, *attingo*: ἀφαιροῦμαι, *auferor, vel aufero*, ex ἅπτομαι,
5 *tango*, αἱροῦμαι, *capio*, & [5] κατὰ, [5] ἀπό.

Poëtæ & Iones augmenta respuunt.

Poëtarum in augmentis licentia.

1 [1] DICTVM Est 159, 14. in quibus temporibus sit augmento locus. Hîc tamen notandum, poëtas & Iones interdum augmentum omnino respuere: & rursus poëtas nonnunquam perfecti augmentum (quod fit per reduplicationem siue repetitionem primæ consonæ thematis, vt in πέτυφα) reliquis cuiusuis modi temporibus, maximè verò aoristis secundis, tribuere: atque plusquàmperfecti incrementum imperfecto cōcedere.

ᾄδω.

Porrò in ᾄδω, *cano*, quod fit per contractionem ex ἀείδω, diphthongus impropria ᾳ mutatur in ῃ, ᾖδον, sed Doricè
2 ᾆδον, Aoristus primus ᾖσα, & Doricè ᾆσα. [2] Vnica anceps α, mutatur in longam η: alteræ duæ, ι & υ, quæ in præsenti erant breues, hîc propter augmentum longæ
3 iudicantur. [3] Quòd non mutentur propter augmentum. ob alias autem causas haud rarò mutantur, præ-
4 cipuè longæ, η, ω, in suas breues, ε, ο. [4] Apud poëtas tamen illam sæpe, atque apud oratores nonnunquam seruant: vt ἐπιέσπομαι pro ἐφέπομαι, *sequor*, ex ἐπὶ & ἕπομαι, *sequor*: ἀμφιελίσσω, *in orbem verto, circumtorqueo*,
5 ex ἀμφὶ & ἑλίσσω, *verto, torqueo*. [5] Præpositionis παρὰ & sequentium significationes varias quære in tractatu

πρὸ ante ε & ο contractum.

6 de Ratione Syntaxews. [6] πρὸ tamen nonnunquam cōtractionem patitur sequente augmento ε, vt προὔδωκας, *prodidisti*, pro προέδωκας. Vide Annotationes in verba, circa finem. Idem interdum fit, quamuis ε non sit ex augmento, προὔχω, προέχω, *emineo*: atque etiam sequente ο, προὔπτος, πρόοπτος, *præuisus*. Illud etiam hoc loco

περὶ & πρὸ apo-

monendum, has duas præpositiones περὶ & πρὸ in apposi

positione per apostrophum non abiicere vltimam vocalem, quamuis aliæ omnes rarò propriam vltimam sequente vocali reiiciant. neq; enim dicimus πρ' αὐτȣ͂, aut πρ' αὐτȣ͂, sed περὶ αὐτȣ͂, *de ipso*, πρὸ αὐτȣ͂, *ante ipsum.* Dicimus tamen πρȣ̓́ργȣ, pro πρὸ ἔργȣ, *ante opus*, scilicet aliud quodcunque, id est, operæpretium: sed per crasim. 7 Intellige de mutis tenuibus, π, τ, quæ abiecta 7 vocali præpositionis finali, remanent in fine præpositionis, videlicet in his, κατ, μετ, ἀντὶ, ἀπὸ, ὑπὸ, & ἐπί. Si enim componantur cum dictione incepta à vocali asperum spiritum habente, non solùm abiiciuntur vocales vltimæ α, ι, ο, sed tenues quoque τ & π, mutantur in aspiratas θ, φ. At id ab Ionibus minimè obseruari diximus 118, 32. Illud etiam hoc loco monendum, poëtas è præpositionibus κατ, ἀνὰ & παρὰ, interdum in compositione abiicere vltimam vocalem α, etiam sequente consona, vt κάτθεο pro κατάθεο siue κατάθȣ, id est, *depone*; aoristus secundus imperatiui medij sæpe obuius, à κατατίθημι: ἀντείνω pro ἀνατείνω, *sursum tendo:* vnde in aoristo primo imperatiui ἄντεινον pro ἀνάτεινον: παρκύπτω pro παρακύπτω, *transuersis seu limis oculis aspicio*, vel *in transitu, & quasi per transennam aspicio.* Interdum verò τ quoque & ν præpositionum κατὰ & ἀνὰ, aut deperduntur, aut mutantur in aliam consonantem, quòd sæpe cum sequenti consona non possint cohærere: vt κάσχεθω pro κατασχέθω, *detineo, inhibeo*: in imperfecto κάσχεθον, ες, ε, *detinebam, as, at*, pro κατέσχεθε, sine augmento: † ἀμνάσει, *suggeret*, pro ἀναμνήσει, futurum primum ab ἀναμνάω: vbi quoque α penultimæ positum est pro η, idque Doricè. in his duobus exemplis, non solùm α finale deperditum est, sed & consonantes τ & ν: in sequentibus verò mutantur: κακκείοντες, *decubituri*, vel *dormituri*, non κατκείοντες, (nam τ & κ non cohærent) pro κατακείοντες, participium præsens à κατακείω, quod pro futurò vsurpatur: vel est ipsum futurum, abiecto σ, pro κακκείσοντες: ἀγκομίζω pro ἀνακομίζω, *reporto*: ἄγκειμαι pro ἀνάκειμαι, *recumbo*: ἀμπνέω & ἀμπνείω pro ἀναπνέω, *respiro*: ἄμπνυμαι pro ἀνάπνυμαι, *respiro.* Interdum verò in huiusmodi præpositionibus quæ sequente augmento ε, suas vocales vltimas communiter reiicerent, poëtæ neglecto augmento, vel vocalem præpositionis suo loco relinquunt, vel eam abiiciunt, variatis τ & ν eodem modo quo in superioribus exemplis: vt βάλλω, *iacio*, aoristus secundus ἔβαλον cum κατὰ communiter quidem κατέβαλον, poëticè verò κάββαλον vel

strophum respuunt.

π, τ in φ, θ

Ionismus.

Mira poëtarum licentia in compositis à κατὰ, παρὰ & ἀνά.

κάτθεο.

ἄντεινον.

παρκύπτω.

κάσχεθω.

ἀμνάσει.

Dorismus.

κακκείοντες.

τκ nõ *cohærent.*

ἀγκομίζω.

ἄγκειμαι.

ἀμπνέω.

ἀμπνείω.

ἄμπνυμαι.

κατέβαλον.

κάββαλον.

κάϐϐαλον. κάππεσον. 397.24 ἀνστήτην. ὑϐϐάλλειν.

vel κάϐϐαλον, *deieci*: πίπτω, *cado*, aoriſtus ſecundus ἔπεσον, (vt alibi dicetur) vnde κατέπεσον, κατάπεσον, & κάππεσον, *corrui*. Sic ab ἵστημι, *ſiſto*, aoriſtus ſecundus ἔστην, cum ἀνὰ, ἀνέστην, ἀνάστην, ἄνστην: in duali ἀνστήτην, *ſurrexerunt*, ſæpe occurrit. Idem nonnunquam obſeruatur in præpoſitione ὑπὸ, vt ὑϐϐάλλειν, *ſubijcere*, pro ὑποϐάλλειν. De hac ſyncope fuſiùs infrà dicemus, in Inueſtigatione thematis ad verbum, συῤῥήγνυμι.

Perfectum.

Perf. { τέτυφα, τέτυφας, τέτυφε, *verberaui, iſti, it:*
τετύφατον, τετύφατον, *iſtis, erunt duo:*
1 τετύφαμεν, τετύφατε, [1] τετύφασι, *us, iſtis, runt.*

2 [2] Vltima ſyllaba præteriti quæ ſit in ſingulis coniugationibus, antè dictum eſt, *pag. 156, 157, & 158.*

Augmenti, ſiue primæ ſyllabæ perfectorũ varietas.
Si verbum incipiat à vocali vel diphthongo.

Quod ad primam attinet, ſi verbum incipitur à vocali aut diphthongo, idem initium
3 [3] perfecti & imperfecti:

{ ἀνύω, ἤνυον, ἤνυκα, *perficio, perficiebã, perfeci.*
ὑϐρίζω, ὕϐριζον, ὕϐρικα, *contumelia afficio, ciebã, ci.*
4 αἴρω, ἦρον, [4] ἦρκα, *tollo, tollebam, ſuſtuli.*
εἰκάζω, εἴκαζον, εἴκακα, *aſſimilo, labam, laui.*

Si à duabus conſonantibus, vel à ζ, ξ, ψ.

Idipſum fit in verbis inchoatis à conſonante,
5 [5] ſi modò ε augmentum ſyllabicum fuerit poſitione longum, nempe ante duas conſonantes, aut duplicem ζ, ξ, ψ.

{ σπείρω, ἔσπειρον, ἔσπαρκα, *ſemino, abam, aui.*
ζέω, ἔζεον, ἔζεκα, *ferueo, feruebam, ferbui.*
ξέω, ἔξεον, ἔξεκα, *rado, radebam, raſi.*
ψάλλω, ἔψαλλον, ἔψαλκα, *digitis pulſo, abam, aui.*

Si à conſonante ſimplici, vel à muta cum liquida.

Nam ſi ε ſit breue, aut anceps, iam in præterito perfecto repetitur prima conſonans præſentis, hoc modo:

τύπτω, ἔτυπτον, τέτυφα, *verbero, abam, aui.*
γράφω, ἔγραφον, γέγραφα, *ſcribo, bebam, pſi.*

Anceps vocalis quæ ſit dicitur.
uide f. 286. uer. 8.

Ancipitem hic dico ſiue Communẽ vocalem, quam ſequitur muta cũ liquida: ἔγραφον, ἔκλινον, ἔκρινον, *ſcribebam, inclinabam, iudicabam.*

Quæ

ideo anceps quia liquida post mutam liquescat et euanescat ...

Quæ ab aſpiratis incipiuntur, pro repetendis aſpiratis ſubſtituunt tenues:

Repetuntur π, κ, τ, pro φ, χ, θ.

θείνω, ἔθεινον, τέθεκα, *ferio, iebam, ij.*
φαίνω, ἔφαινον, πέφαγκα, *oſtendo, debam, di.*
χαίρω, ἔχαιρον, κέχαρκα, *gaudeo, debam, iſus ſum.*

Penultima perfecti & futuri eadē: τύψω, *verberabo*; τέτυφα, *verberaui.* At diſyllaba quintę cōiugationis, ε penultimam futuri mutant [6] in α: 6

Penultima perfecti.

ε in α in diſyllabis quintæ.

στέλλω } μ. στελῶ ἔσταλκα, *mitto, mittā, miſi.*
σπείρω } σπερῶ π. ἔσπαρκα, *ſemino, abo, aui.*

Immutabiles λ & ρ, manent in præterito, vt in futuro:

λκα, ρκα.

ψάλλω, ψαλῶ, ἔψαλκα, *digitis pulſo, abo, aui.*
σπείρω, σπερῶ, ἔσπαρκα, *ſemino, &c.*

My μ ſeruatur quidem, [7] ſed aſcito η: νέμω, νεμῶ, νενέμηκα, pro ἐνέμκα, *paſco, paſcam, paui*: ſic δέμω, βρέμω, *ædifico, fremo,* & alia. 7

μηκα.

Ny ν vertitur in γ: φαίνω, *luceo*, φανῶ, πέφαγκα. ſemper enim ν ante γ, κ, χ, ξ, migrat in γ.

ν ante γ, κ, χ, ξ, migrat in γ.

[8] Diſyllaba in είνω, ίνω, ύνω, abiiciunt ν: 8

είνω, ινω, ύνω.

κτείνω, κτενῶ, [9] ἔκτακα, *interimo, interimā, interemi.* 9
κρίνω, κρινῶ, κέκρικα, *accuſo, accuſabo, accuſaui.*
* θύνω, θυνῶ, τέθυκα, *impetu feror, &c.*

** aptius exemplū eſt πλύνω. nā τέθυκα æquè à θύω formari poteſt atque à θύνω.*

[1] E τ Hîc & in perfecto medio, ασι mutatur Doricè in αντι, & Bœoticè in αν. [2] Nempe φα in prima, χα in ſecunda & quibuſdam quartæ, κα in reliquis. [3] Imò omnium præteritorum & aoriſtorum, ac paulò poſt futuri: vbicunque ſcilicet augmentum habet locum. [4] In exemplaribus tamen correctioribus nō inuenitur punctum ſubſcriptum in huius verbi perfecto, aut temporibus ab eo vel à futuro deductis; ſed tantum in imperfecto & temporibus a præſenti formatis. nam futurum eſt ᾳ̃, vt φαιῶ, à φαίνω, 157, 34. vnde aoriſtus primus ᾖκα per η monophthongum: & in reliquis modis depoſito augmento ſumit in principio α futuri, non αι præſentis; [illegible]

1 *Dor. αντι pro ασι.*
2
3
4 *Vltima perfecti φα, χα, κα.*

[5] De hac re tamen vide plura in Annotationibus in verba, circa principium. [6] Modò futurum non deſinat in ῶ: [illegible] enim ε non mutatur, ſed in perfecto [illegible] 5 6

[illegible] futuro [illegible] præteritum [illegible]

ante

antepenultima, propter η quod interſeritur: vt νέμω, μ. νεμῶ, π. νενέμηκα: ſic τεμνω, τεμῶ, τετέμηκα, & per ſynco-

τέτμηκα. 7 pen τέτμηκα, *ſeco, ſecabo, ſecui.* 7 Nunquam enim μ

Notio de finitis in είνω & ινω. 8 ponitur ante κ. 8 Finita in είνω & ίνω, pauca reperiuntur; atque illa ſunt diſyllaba, vel à diſyllabis compoſita. Inueniuntur tamen etiam quædam ſimplicia hyperdiſyllaba in είνω, vt φαείνω, *luceo*: ſed illa vltra imperfectum non coniugantur. Hoc etiam notatu dignum, Finitorum in νω quatuor tantùm eſſe ſpecies. omnia

είνω, ίνω. 9 enim deſinunt vel in είνω, vel ινω, vel αίνω, vel ύνω. 9 Poëticè ἔκλαγκα.

Plusquamperfect.

Plusqu. perfect. { ἐτετύφειν, ἐτετύφεις, ἐτετύφει, *verberarã, &c.* ἐτετύφειτον, ἐτετυφείτην, *atis, ant duo.* ἐτετύφειμεν, ἐτετύφειτε, ἐτετύφεισαν, *us, is, ant.*

Plusquamperfecti formatio.

A perfecto deducitur, conuerſo α in ειν. In fronte ſumitur ε, ſi perfectum incipitur à conſonante; τέτυφα, ἐτετύφειν, *verberaui, verberaueram.* alioqui idem principium; ἤνυκα, ἠνύκειν, *perfeci, perfeceram.*

Eſt Græcis tempus quoddam præteritum,

Ἀόριστος χρόνος, indefinitũ tempus. 1 quod appellatur 1 ἀόριστος, hoc eſt *indefinitum.* incerta eſt enim ſignificatio, paulóne antè res præterierit, an multo: ſuntque aoriſti duo.

Indefinitũ primum.

Formatio aoriſti primi.

Aor. 1. { ἔτυψα, ἔτυψας, ἔτυψε, *verberaui, ſti, it.* ἐτύψατον, ἐτυψάτην, *iſtis, erunt duo.* ἐτύψαμεν, ἐτύψατε, ἔτυψαν, *imus, iſtis, erũt.*

Vltima.

Vltimam primi aoriſti metimur è futuro, cuius ſeruatur Characteriſticon; ſed ω migrat in α: τύψω, ἔτυψα, *verberabo, verberaui.*

Augmentum.

Augmentum vtriuſque aoriſti idem cum imperfecto:

{ ἀνύω, ἤνυον, ἤνυσα, *perficio, perficiebam, perfeci.* τύπτω, ἔτυπτον, ἔτυψα, *verbero, abam, aui.*

Penultima. 2 Penultima eadem quæ in futuro, 2 ac ſemper naturâ aut poſitione longa:

{ παίω, παίσω, ἔπαισα, *ferio, feriam, ferij.* λέγω, λέξω, ἔλεξα, *dico, dicam, dixi.*

Quod

Quòd si futuri penultima corripitur, vt in quinta coniugatione,[3] producendæ erunt vocales, hoc pacto: Si α penultima futuri extra diphthongum sit in præsenti, migrabit in η: veniens autem ex αι, Atticè quidem vertetur in η, communiter verò manebit; sed longum in aoristo cùm breue sit in futuro:

Penultimæ mutatio in quinta coniugatione. 3

α α η ψάλλω, ψαλῶ, ἔψηλα, *fidibus cano, nam, ni.*
αι α η μιαίνω, μιανῶ, ἐμίηνα Atticè, *polluo, am, ui.*
αι α α μιαίνω, μιανῶ, ἐμίανα cōmuniter, *polluo, etc.*

Si penultima sit ε, aduocatur ι, vt fiat diphthongus ει:

ε ε ει σπείρω, σπερῶ, ἔσπειρα, *semino, abo, aui.*
ε ε ει στέλλω, στελῶ, ἔστειλα, *mitto, mittam, misi.*

At ι & υ breues in futuro, producuntur in hoc aoristo:

κρίνω, κρινῶ, ἔκρινα, *indico, abo, aui.*
ὀτρύνω, ὀτρυνῶ, ὤτρυνα, *hortor, abor, hortatus sum.*

[1] SVPPLE χρόνος, id est, *tempus*; quod Græcè masculinum est: atque ideo dicimus, *Aoristus primus* vel *secundus*, non *primum*, &c. referentes ad substantiuum Græcum χρόνος, non ad Latinum, *tempus*: contrà, dicimus *Indefinitum*, & *Futurum primum* vel *secundum*, non *primus*, &c. intelligimus enim substantiuum Latinum, *tempus*, non Græcum, χρόνος. [2] Hanc vniuersalem regulam Author retractat in Annotationibus in Circumflexa. [3] Huiusmodi vocalium mutatio, habet solummodo locum in Quinta coniugatione, non autem in tertia, quarta vel sexta; quamuis futuri penultima esset breuis: imò apud poëtas, si versus exigat vt eiusmodi penultima breuis, fiat longa, alia ratione producetur: nempe geminato σ; vt ἔφρασσα pro ἔφρασα, à φράζω, *dico*, futurum φράσω.

1 Ἀόριστος χρόνος.
2
3

[1] Aoristus 2.
ἔτυπον, ἔτυπες, ἔτυπε.
ἐτύπετον, ἐτυπέτην.
ἐτύπομεν, ἐτύπετε, ἔτυπον.

1 *Indefinitum secundum.*

Augmentum hîc vt in aoristo primo; ἔτυψα, ἔτυπον.

Augmentum.

Penultima præsentis quo pacto mutetur in aoristo secundo.

Penultima breuis, ~~ac ferme~~ vna ex ancipitibus, α, ι, υ: proinde vocales præsentis ita mutantur:

η, ω, αι, αυ, ε	in α	λήβω, ἔλαβον, *capio, cepi.*
		τρώγω, ἔτραγον, *comedo, comedi.*
		καίω, ἔκαον, *vro, vssi.*
		παύω, ἔπαον, *sedo, sedaui.*
		δέρω, ἔδαρον, *excorio, excoriaui.*
2 ου	in	ο ἀκούω: [2] ἤκοον, *audio, audiui.*
ευ		υ φεύγω, ἔφυγον, *fugio, fugi.*
3 ει		ι λείπω, [3] ἔλιπον, *linquo, liqui.*

In quinta ει in α, ε

Disyllaba quintæ coniugationis, pro ει capiunt α: σπείρω, ἔσπαρον, *semino, aui*: trisyllaba perdunt ι, ὀφείλω, ὤφελον, *debeo, debui.*

Figuratiua. πτ π. κτ κ. μν μ. *sic* λλ λ.

Figuratiua eadem quæ præsentis: λήβω, ἔλαβον: τύπτω, ἔτυπον. nam in πτω, κτω, μνω, prior litera est figuratiua.

In quarta — *præs. fut. aor.* — ζ, σσ: ξ, γ. — ζ, σσ: σ, δ.

In quarta verò cõiugatione futurum ξω formatiuam habet γ: ὀρύσσω, ὀρύξω, ὤρυγον, *fodio, fodiam, fodi.* Vbi autem futurum in σω, erit figuratiua δ: φράζω, φράσω, ἔφραδον, *dico, dicam, dixi.*

Significatio aoristi sec. & futuri sec.

1 [1] PLVRA De hoc aoristo vide in Annotationibus in verba, & in Inuestigatione thematis, in verbo τίκτω, *pario.* Cæterum significatione non differt ab aoristo primo, veluti neque futurum secundum à primo. quando autem alterutro sit vtendum, bonorum authorum lectio docebit. [2] ἤκοον, in vsu non est. nam in finitis in όω, εύω & ύω, aoristus secundus, futurum secundum, & præteritum medium, desiderantur. [3] Compositum ex κατὰ, κατέλιπον, & poëtice κάλλιπον, *reliqui*, vel *reliquerunt.*

Futurum Græci duplex habent.

Futurum primum.

Fut. 1. { τύψω, τύψεις, τύψει, *verberabo, abis, abit.* / τύψετον, τύψετον, *verberabitis, abunt duo.* / τύψομεν, τύψετε, τύψουσι, *abimus, abitis, abunt.* }

1 De hoc in singulis Coniugationibus [1] dictum est priùs, *pag. 156. 157. 158.*

Fu-

Fut. 2. τυπῶ, τυπεῖς, τυπεῖ:
τυπεῖτον, τυπεῖτον:
τυποῦμεν, τυπεῖτε, τυποῦσι.

Futurum secundum.

[2] Fit à secundo aoristo, ablato increméto, & ον vertendo in ῶ circumflexum; ἔτυπον, τυπῶ. [2] *Formatio futuri secundi.*

[1] QVVM Silicet dixit illius Characteristicam in prima coniugatione esse ψ: in secunda & quibusdam quartæ, ξ: in tertia, sexta, & quibusdam quartæ, σ: in quinta, λ, μ, ν, ρ. [1] [2] Ideo deficiente aoristo secundo, desideratur etiam futurum secundum. [2] Futurum autem secundum vocis actiuæ & mediæ, in rarissimo est vsu; nisi in quibusdam verbis, iisque anomalis. Grammatici tamen quædam adducunt; vt ἀκοῶ, & in voce media ἀκοῦμαι, ab aoristo secundo ἤκοον verbi ἀκούω, *audio:* sed hæc exoleuerunt. Cæterùm Iones qui syllabas circumflexas vbique ferè diuidunt, hoc futurum secũdum per omnes modos & participia vocis actiuæ & mediæ, atque futurum primum quintæ coniugationis, variant eodem modo quo præsens eiusdem modi, retracto accentu, & inserto ε, vtpote pro terminationibus ῶ, εῖς, εῖ, εῖτον, εῖτον, οῦμεν, &c. dicentes έω, έεις, έει: έετον, έετον; έομεν, έετε, έουσι. sic in reliquis modis.

Futurum secũdum vocis actiuæ & mediæ, inusitatum.

Ionismus.

IMPERATIVI.

Præsens & imperfectum.
τύπτε, τυπτέτω, *verbera, verberet:*
τύπτετον, τυπτέτων, *verberate, erẽt duo:*
τύπτετε, τυπτέτωσαν, *verberate, berent.*

à τύπτω.

Perfect. & plusquamperfectũ.
τέτυφε, τετυφέτω, *verberaueris, uerit:*
τετύφετον, τετυφέτων, *raueritis, int duo:*
τετύφετε, τετυφέτωσαν, *raueritis, uerint.*

à τέτυφα.

Aorist. 1.
τύψον, τυψάτω, *verberato tu, ato ille:*
τύψατον, τυψάτων, *verberatote, anto duo:*
τύψατε, τυψάτωσαν, *verberatote, anto.*

ab ἔτυψα.

Aorist. 2.
[1] τύπε, τυπέτω:
τύπετον, τυπέτων:
τύπετε, τυπέτωσαν.

[1] *ab ἔτυπον.*

Ab indicatiuo cæteri omnes pendent modi & participia, in quibus vox semper est eadem præsentis & imperfecti: sic perfecti & plusquamperfecti.

Modi reliqui ab indicatiuo formati.

Annotatiuncula.

Præteritum perfectũ vbiq; seruat augmentum; Aoristi verò extra indicatiuum minimè.
Primam personã imperatiuus non agnoscit.
Futurum quoque nec hîc reperitur, nec in
2 subiũctiuo, sed in illius vicem [2] subeũt aoristi.

Futurum subiũctiui per circumlocutionẽ.

1 [1] APVD Syracusanos τύπον. sic εἰπὸν pro εἰπὲ, *dicito.*
2 [2] In subiunctiuo tamen actiuo illud nonnunquam circumloquimur per participium perfectum actiuum & per præsens, subiunctiui, siue futurum indicatiui, verbi substantiui εἰμι, *sum*: videlicet ὦ, ἧς, ἧ, *sim*, *sis*, *sit*, &c. & ἔσομαι, ἔσῃ, ἔσαι, *ero*, *eris*, *erit*, &c. vt τετυφὼς ὦ, vel τετυφὼς ἔσομαι, *verberauero.* in voce passiua circumloquimur, vt apud Latinos, per participium perfectum passiuum & futurum ἔσομαι: vt τετυμμένος ἔσομαι, *verberatus ero vel fuero.*

OPTATIVI.

à τύπτω. Presens & imperfectum.
τύπτοιμι, τύπτοις, τύπτοι, *verberarẽ, es, et:*
τύπτοιτον, τυπτοίτην, *etis, ent, duo:*
τύπτοιμεν, τύπτοιτε, τύπτοιεν, *em⁹, etis, ent.*

à τέτυφα. Perfect. & plusquàm perfectũ.
τετύφοιμι, τετύφοις, τετύφοι, *ssem, ses, set:*
τετύφοιτον, τετυφοίτην, *etis, ent, duo:*
τετύφοιμεν, τετύφοιτε, τετύφοιεν, *us, is, nt.*

ab ἔτυψα. Aorist. 1.
τύψαιμι, τύψαις, τύψαι, *erauerim, is:*
τύψαιτον, τυψαίτην, *ritis, rint duo:*
τύψαιμεν, τύψαιτε, τύψαιεν, *imus, tis, nt.*

ab ἔτυπον. Aorist. 2.
τύποιμι, τύποις, τύποι:
τύποιτον, τυποίτην:
τύποιμεν, τύποιτε, τύποιεν.

à τύψω. Futurũ 1.
τύψοιμι, τύψοις, τύψοι, *verberẽ, res, ret:*
τύψοιτον, τυψοίτην, *retis, rent duo:*
τύψοιμεν, τύψοιτε, τύψοιεν, *em⁹, etis, ent.*

à τυπῶ. Futurũ 2.
τυποῖμι, τυποῖς, τυποῖ:
τυποῖτον, τυποίτην:
τυποῖμεν, τυποῖτε, τυποῖεν.

Annotatiuncula.

1 Omniũ Optatiuorũ [1] penultima est diphthógus: in actiuis primi aoristi, αι; in cæteris, οι.

194.4.

1 Secundum futurum [2] circumflectitur: alioqui vox eadem cum secundo aoristo.

Vsita

Vſitatiſſimus eſt & apud Atticos optatiui primus aoriſtus Æolicus: *Aoriſtus prim. Atticus & Æolicus.*

S. τύψεια, τύψειας, τύψειε: D. τυψείατον, τυψειάτην: P. τυψείαμεν, τυψείατε, τύψειαν: *verberauerim, is, &c.*

[1] INTELLIGE De penultima primæ perſonæ numeri ſingularis. [2] Hoc tamen per omnes perſonas verum eſſe non poteſt, propter duas generales regulas de Circumflexo: vna eſt hæc, Vltimâ longâ naturâ, penultima non circumflectitur: vt *τυποίτην, verberent duo.* Altera: Antepenultima nunquam circumflectitur: vt *τυποίμεθα,* non *τυποῖμεθα, verberemus,* in Optatiuo vocis mediæ: vbi quoque locum habet CLENARDI regula.

SVBIVNCTIVI.

Præſ.& imper. ἐὰν { τύπτω, τύπτῃς, τύπτῃ, τύπτητον, τύπτητον: τύπτωμεν, τύπτητε, [1] τύπτωσι. } *ſi verberē vel verberarem, es, &c.* — *à τύπτω.*

Perfect. & pluſq. perfectū. ἐὰν { τετύφω, τετύφῃς, τετύφῃ, τετύφητον, τετύφητον: τετύφωμεν, τετύφητε, τετύφωσι. } *ſi verberauerim vel ſſem:* — *à τέτυφα.*

Aor. 1. ἐὰν { τύψω, τύψῃς, τύψῃ, τύψητον, τύψητον: τύψωμεν, τύψητε, τύψωσι. } *ſi verberauero, is, it, &c.* — *ab ἔτυψα.*

Aor. 2. ἐὰν { τύπω, τύπῃς, τύπῃ: τύπητον, τύπητον: τύπωμεν, τύπητε, τύπωσι. } — *ab ἔτυπον.*

Inflexioni Subiunctiuorum adhibent coniunctionem ἐὰν: vt ἐὰν τύπτω, *ſi verberem.* *Annotatiuncula.*

In ſecunda & tertia ſingulari eſt ῃ diphthongus impropria: in duali & plurali, vocalis tantùm η.

[1] OMNIA Tempora ſubiunctiuorum in tertia plurali pro ωσι habent ωντι Doricè, vt in indicatiuo οντι pro ουσι, οῦντι pro οῦσι, & αντι pro ασι.

[1] INFINITIVI.

Præſens & imperfectum, τύπτειν, *verberare.* — *à τύπτω.*

Perfectū & pluſquāperf. τετυφέναι, *verberauiſſe.* — *à τέτυφα.*

Aoriſtus primus, τύψαι, *verberauiſſe.* — *ab ἔτυψα.*

ab ἔτυπον. Aoriſtus ſecundus, τυπεῖν.
à τύψω. Futurum primum, τυψεῖν, *verberaturum eſſe.*
Futurum ſecundum, τυπεῖν.
à τυπῶ. Secundum futurum idem cum ſecundo aoriſto.

[1] Infinitiuis Quibuſcunque in ν vel ναι deſinentibus, Attici, Dores & Iones ante ν & ναι, ſyllabam με inſerūt, ex diphthongo (ſi fortè aliqua ipſum με præcedat) ſubiūctiuam ι vel υ ſubtrahēdo. tum verò Iones ex ναι auferunt, αι: Attici & Dores contrà, αι, ſi fortè non adſit, ad ν adiiciunt: vt ex θεῖναι, *poſuiſſe*, Iones faciunt θέμεν, ſicut τυπτέμεν & ἀρόμεν ex τύπτειν & ἀροῦν: Attici verò & Dores, vt θέμεναι. ſic etiam τυπτέμεναι, ἀρόμεναι.

De Dialectorum varietate in infinitorum terminationibus ν & ναι, figura.

Communiter
ειν — Doricè εν: Æol. & Dor. ην: Ion. έειν pro εἶν.
εναι, ειναι } ε
ηναι — η
αναι, αν } α
υναι — υ
ουν, οναι, ουναι } ο
— Ionicè μεν: Atticè & Dor. μεναι. Poëticè μμεναι.

Annotatio de infinitiuis Ionicis Doricis & Atticis.

[*Inter hæc verba*, auferunt αι, & Poëtæ, *ſuperior editio ſic habebat*, Attici autem id nequaquam faciunt, quinimo αι à ν addunt: vt ex τύπτειν, ἀροῦν, θεῖναι, id eſt, verberare, arare, poſuiſſe) Iones faciunt τυπτέμεν, ἀρόμεν, θέμεν: Attici verò & Dores, τυπτέμεναι, ἀρόμεναι, θέμεναι. *Vtraque præceptio ſatis intricata eſt & obſcura. Rem igitur de infinitiuis Ionicis & Doricis ſic accipe clarius. E communis linguæ infinitiuis in ν, Iones, vt faciant ſuos, ante finalem literam ν, inſerunt ſyllabam με, & e diphthongo (ſi qua præcedat) tollunt poſtpoſitiuam vocalem ι vel υ: vt ex* τύπτειν *faciunt* τυπτέμεν, *ex* ἀροῦν ἀρόμεν. *Tum Dorij & (vt quidam tradunt) veteres Attici ex Ionicis formati ſunt, paragoge ſyllabæ* αι: *ex* τυπτέμεν, τυπτέμεναι: *ex* ἀρόμεν, ἀρόμεναι. *Contra ſi infinitiuus communis idiomatis exeat in* ναι, *Dorij ſuum inde faciūt ſupradicta epentheſi & ecbole, vt* θεῖναι θέμεναι, δοῦναι δόμεναι (*ſæpe ſine ecbole vel ſyſtole, nuda tantum epentheſi,* δεδῆναι δεδήμεναι) *Iones ſuum è Dorico, apocope finalis* αι, *vt* θέμεναι θέμεν, δόμεναι δόμεν, δεδήμεναι δεδῆμεν. *Sunt qui in ſuperiori etiam genere Ionicos infinitiuos forment è Doricis, eadem apocope: eamque ob cauſam accentus ſedem nō mutari tradunt. Quam rationē*

ſequen

sequentes, initium formationis sumendum erit à Dorico idiomate, hunc in modum: Dorij, vt ex communis linguæ infinitiuis faciãt suos, si exeant in ναι, ante terminationem inserunt syllabam μεː ac si præcedat diphthongus, (ει vel ου) posteriorem eius vocalem tollunt. si desinant in ν, præter supradictam epenthesin & ecbolen, in fine ad ν asciscunt αι. Iones verò suos vtrobique faciunt ex Doricis, apocope finalis αι, accentus sede non mutata.] Poëtæ autem interdum metri gratia μ gemināt, vt vocalem præcedentem positu longam faciant. Cæterùm quum ναι est aoristi primi vocis act. (quod tantùm accidit verbis Quintæ coniugat. in νω) has idiomatum differentias non recipit. Præterea Dores ex infinitiuis in ειν ι auferentes, per εν efferunt: Æoles verò, & nonnunquam ipsi Dores, ειν mutant in ην. Iones, qui syllabas circumflexas dissoluũt pro εῖν aoristi secundi & futuri secundi, dicunt έειν. Hoc quoque monendum, Grecos Gerundia & Supina ignorare. ea tamē circumloquuntur per articulum neutrum & infinitiuum, aduocata etiam sæpenumero aliqua præpositione: vt πρὸς τὸ τύπτειν, *causa verberand., ad verberandum,* & *verberatum:* ἐν τῷ τύπτειν, *verberando.*

Notio de Gerũdiis & Supinis.

PARTICIPII.

Presens & imperfectum.	ὁ τύπτων, τοῦ τύπτοντος. ἡ τύπτουσα, τῆς τυπτούσης. τὸ τύπτον, τοῦ τύπτοντος.	ἀ τύπτω.
Perfectũ & plusqu. perfectũ.	ὁ [1] τετυφὼς, τοῦ τετυφότος. ἡ τετυφυῖα, τῆς τετυφυίας. τὸ τετυφὸς, τοῦ τετυφότος.	[1] ἀ τέτυφα.
Aorist. 1.	ὁ τύψας, τοῦ τύψαντος. ἡ τύψασα, τῆς τυψάσης. τὸ τύψαν, τοῦ τύψαντος.	ab ἔτυψα.
Aorist. 2.	ὁ τυπὼν, τοῦ τυπόντος. ἡ τυποῦσα, τῆς τυπούσης. τὸ τυπὸν, τοῦ τυπόντος.	ab ἔτυπον.
Futurũ 1.	ὁ τύψων, τοῦ τύψοντος. ἡ τύψουσα, τῆς τυψούσης. τὸ τύψον, τοῦ τύψοντος.	ἀ τύψω.

ἀ τυπῶ.

Futurũ 2. { ὁ τυπῶν, τοῦ τυποῦντος. / ἡ τυποῦσα, τῆς τυπούσης. / τὸ τυποῦν, τοῦ τυποῦντος. }

Annotatiuncula.

2 [2] Omne tempus habet suum participium: τύπτων, *verberans, qui verberat aut verberabat:* τετυφὼς, *qui verberauit aut verberauerat.* Sic aoristi, τύψας ac τυπὼν, *qui verberauit aut verberauerat:* & futura, τύψων ac τυπῶν, *verberaturus.*

Aoristus secundus acuitur, τυπὼν, τυπόντος: Secundum futurum circumflectitur, τυπῶν, τυποῦντος.

Participia masculina & neutra, pertinent ad quintam nominum declinationem: fœminina verò, ad secundam.

Æolismus.

1 [1] ÆOLICE τετύφων. Cætera participia, cuiuscunque sint vocis, recipiunt varietatem dialectorum, vt nomina secundæ, tertiæ, vel quintæ declinationis; per quam videlicet & ipsa participia declinata fuerint.

2 [2] Idque tam in voce actiua, quàm passiua aut media.

Participia Græca, quomodo Latinè reddãtur.
Perfectũ & aoristi vocis act.
Per præsens:
Per nomen:
Per circũlocut.

LATINI verò, cùm participiorum penuria laborent, Græcorum participia nunquam non obuia variis modis reddere coguntur, vt præteritum atque aoristos vocis actiuæ (quæ Latini desiderant) aut per præsens, neglecto scilicet tempore; (quamuis id fiat minùs propriè) τετυφὼς, τύψας, τυπῶν, *feriens, verberans*: aut per nomen, præsertim verbale, *verberator, percussor*: (hoc fit rariùs: tamen in nonnullis non omnino malè cedit; τεκὼν, *genitor, parens*: est autem aoristi secundi à τίκτω, *pario*) aut periphrasi vtuntur, sumentes Relatiuum *qui, quæ, quod*, per omnes casus, & verbum præteritum per omnes personas, vt locus exigit; ὁ τετυφὼς, *qui verberaui, verberauisti, verberauit*: τοῦ τετυφότος, *mei qui verberaui, tui qui verberasti, eius qui verberauit*, & sic in reliquis casibus: aut mutant participium actiuum in passiuum, illud atque casum quem regit, per ablatiuum consequentiæ efferentes; vt, τύψας λίθον, εὗρον τὸ πῦρ, *percusso lapide inueni ignem*: aut per gerundium, *percutiendo lapidem*, &c. aut per particulas *Quum, quando, postquam, posteaquam*, & similes, & per subiunctiuum; *quum vel postquam percussissem lapidem.* Sic præsens

Per ablat. particip. perfecti pass. absolutè positum:
Per gerũdium:
Per particulas & subiunct.

τύπτων, *verberans*, vel *cùm verberarem* : ὤν, *existens*, vel *cùm essem, esses, esset*. Cùm verò idem verbum Græcum potest Latinè reddi per actiuum siue neutrum, atque etiam per deponens, vel commune, (vt κλέπτω, *compilo* vel *furor* : λαλέω, *garrio* vel *loquor* : καταφιλέω, *basio* vel *osculor*, in reddendis horum participiis præteritis, vtuntur participio præterito, ducto à verbo deponenti aut communi ; κλέψας, *furatus* : λαλήσας, *locutus* : καταφιλήσας, *osculatus*. Porrò participium præsens passiuæ vocis (quo Latini destituuntur) circumloquuntur quoque : vt τυπτόμενος, *qui cæditur vel cædebatur* : aut mutato tempore, *percussus*, *cæsus*: aut per participium neutropassiuum, *vapulans*. Participia verò media, quum actiuam habent significationem, actiuè ; quum passiuam, passiuè interpretantur, vel circuitione vtuntur, vt dictum est de præteritis actiuis & de præsentibus passiuis. Cæterùm multa sunt apud Græcos verba deponentia sub voce passiua & media, quorum quædam per actiua verba redduntur, vt δέχομαι, *capio* : quædam per neutra ; vt μάχομαι, *pugno* : & quædam per deponentia; vt ἕπομαι, *sequor*. nouissimorum horum participia cum Latinis congruunt. ducunt enim Latini à verbis deponentibus participia cuiusuis temporis : *sequens*, præsentis ; *secutus*, præteriti ; *secuturus* & *sequendus*, futuri: priorum verò præterita, reddenda sunt vt præterita participiorum vocis actiuæ.

Per particip. ductũ à verbo depon. vel comm.

Præs. pass. per circũlocut. per partic. præterit.

Particip. vocis med. quomodo interpretanda.

Deponẽtia Græcorum, variè à Latini redduntur.

VERBI PASSIVI.

Indicatiui præs. { τύπτομαι, [1] τύπτῃ, τύπτεται, *verberor, ris vel re:* 1.
τυπτόμεθον, τύπτεσθον, τύπτεσθον, *ur, ni, ur duo:*
[2] τυπτόμεθα, τύπτεσθε, τύπτονται, *mur, ini, antur.* 2

Paradeigma pass. Barytoni.

Præsens.

[3] Prima pluralis non desinit in μεν ; & ideo integer habetur dualis; in quo secunda & tertia similes, quòd tertia pluralis exeat in ται. 3

Annotatio.

Imperfect. { [4] ἐτυπτόμην, ἐτύπτου, ἐτύπτετο, *verberabar:* 4
ἐτυπτόμεθον, ἐτύπτεσθον, ἐτυπτέσθην, *mur &c.*
ἐτυπτόμεθα, ἐτύπτεσθε, ἐτύπτοντο, *[illegible]*

Imperfectum.

[5] Cuiuscunque generis sint verba, tamen idem habent augmentum. 5

Annotatio de augmento.

1 [1] In Voce passiua & media Barytonorũ, quoties prima persona desinit in μαι aut μην, secunda propriè desinit in σαι aut σο, veluti tertia in ται vel το, vt secunda & tertia sint similes; nisi quòd hæc habeat τ, illa σ, & formantur a prima, mutando μαι in σαι & ται: μην verò in σο & το: sed vocales præcedentes μαι aut μην interdum mutantur, nempe ο monophthongum in ε, ω in η, ου in ει, reliquæ manent inuariatæ; vt ex terminationibus ομαι, ωμαι, ουμαι, fiunt εσαι εται, ησαι ηται, εισαι ειται: ex ομην fiunt εσο ετο: ex οιμην, αμην, αιμην, fiunt οισο οιτο, ασο ατο, αισο αιτο. Verùm huiusmodi secundæ personæ exoleuerunt, nisi in paucis verbis (vt aliàs dicetur) & in perfecto & plusquamperfecto indicatiui passiui, vbi etiam formandi ratio est paulò diuersa, vt suo loco explicatur. Porrò Iones à secundis inusitatis suas formant eiecto σ, dicentes εαι, ηαι, εαι: εο, αο, οιο, αιο. atque hæ duæ postremæ οιο & αιο (quæ in solis Optatiuis inueniuntur) communiter receptæ sunt: aliæ verò priores, à solis Ionibus & poëtis celebrantur. Attici autem & Communes his nõ vtuntur, nisi priùs facta contractione, εαι in η vel ει, εο in ου, & Doricè in ευ; αο in ω, & Syracusanè in α: in ηαι verò & εαι (cùm crasis non possit fieri ex vocalibus aut diphthongis quarum prior sit longa) η & ει corripientes, in ε priùs commutant, ac deinde contrahunt, ηαι quidem in ῃ, εαι verò in ῃ vel ει. Cæterùm Communes non vtuntur contractionibus factis in ει ab εαι vel εαι, nisi in tribus βούλει, οἴει, ὄψει, id est, *vis, putas, videbis*: de quibus vide in Annotationibus in verba. Horum verò omnium quæ diximus exempla tibi sume ex omnibus temporibus passiuis aut mediis Barytonorum, in μαι aut μην desinentibus.

A primis personis μαι & μην secundarum & tertiarum singularium deductio.

Prima		Tertia		Secunda cõtracta Ionica in multis exoleta
ο, ω, ου	μαι	ε, η, ει	ται	σαι αι in ῃ vel ει.
ό, ά, οί, αί	μην	ε, α, οι, αι	το	σο ο in ου. / in ω vel α. / sine crasi. / sine crasi.

Ionismus & Dorismus: μεσθα pro μεθα.

2 [2] Ionicè & Doricè τυπτόμεσθα. Idem obseruant, quoties prima pluralis desinit in μεθα, dicentes μεσθα: nempe in tota voce passiua & media, præterquàm in aoristis passiuis, & in perfecto ac plusquamperfecto vocis mediæ: ibi enim prima pluralis desinit in μεν, veluti in tota voce actiua. Perfectum quoque Optatiui & Sub-

iun

iunctiui passiui quum fit per circumlocutionem, habet primam pluralem in μεθα. Æolicè huiusmodi persona in μεθα, desinit in μεθε vel μεθεν; vt λεγόμεθεν pro λεγόμεθα, *dicimur*: φερόμεθεν pro φερόμεθα, *ferimur*: Vt cōtrà iidem Æoles pro ὄπισθεν dicunt ὄπισθα, id est, *retro, ponè*: & ἄτερθα pro ἄτερθεν: *sine, seorsum*. [3] De hac re vide plura 3
169,34. 170,10. [4] Fit ab actiuo ἐτυπτον, mutando ον in 4
ομην. [5] Id est, siue actiua, siue passiua, siue media: atque 5
vel Barytona, vel Circumflexa, vel in ω.

Æolismus, μεθεν pro μεθα: θα pro θεν.

Imperfecti formatio.

Perfectum.

Perf. { τέτυμμαι, τέτυψαι, τέτυπται, *verberatus sum*: / τετύμμεθον, τέτυφθον, τέτυφθον, *ati sum⁹*, &c. / τετύμμεθα, τέτυφθε, τετυμμένοι εἰσί, *ati sum⁹*.

Perfecti passiui formatio.

Fit ab actiuo, extrema litera aut syllaba cōuersa in μαι. Secunda persona in σαι, actu aut potestate, nempe ψαι aut ξαι. Tertia in ται.

In prima coniugatione:

In prima coniugatione mutatur α actiui in μαι, [1] & φ aspirata in β mediam: τέτυφα, τέτυβμαι: sed ob euphoniam dicitur τέτυμμαι, μ pro β. 1

φα in { μμαι, ψαι, πται: μμεθον, φθον, φθον: μμεθα, φθε.

In secunda ac tertia persona est π tenuis, τέτυψαι, τέτυπται. nam ψ valet πσ.

Secunda & tertia dualis, & secūda pluralis, fiunt à tertia singulari, mutatis tenuibus ante αι in proprias aspiratas, idque in omni coniugatione; τέτυπται, τέτυφθον, τέτυφθε.

Tertia plural.

Tertiam pluralem circumloquimur per participium prӕteriti temporis, & verbū substantiuum, quoties tertia singularis non desinit in ται purum; τέτυπται, [2] τετυμμένοι εἰσί. 2

In secunda γα in γμαι, ξαι, κται: γμεθον, χθον, χθον: γμεθα, χθε.

Secunda coniug. { λέλεγμαι, λέλεξαι, λέλεκται, *dictus sum, es*: / λελέγμεθον, λέλεχθον, λέλεχθον, *dicti sumus*: / λελέγμεθα, λέλεχθε, λελεγμένοι εἰσί.

Eadem hìc ratio literarum γ, κ, χ, & duplicis ξ, qualis in prima coniugatione mutarum β, π, φ, & duplicis ψ: vt à λέγω, *dico*, præteritū actiuum λέλεχα, *dixi*; passiuum λέλεγμαι, *dictus sum*, mutando α in μαι, aspiratam χ in mediam γ.

In secunda & tertia persona est tenuis κ, λέλεξαι, λέλεκται. nam ξ est κσ.

In tertia, κα *in* σμαι, σαι, σται: σμεθον, σθον, σθον: σμεθα, σθε.

Reliquarũ coniugationum κα migrat in μαι.

Tertia cõiug. { πέπεισμαι, πέπεισαι, πέπεισται, *persuasus sum:* πεπείσμεθον, πέπεισθον, πέπεισθον: πεπείσμεθα, πέπεισθε, πεπεισμένοι εἰσί.

Ante μαι collocandum σ, πείθω, πέπεικα, πέπεισμαι, *persuadeo, persuasi, persuasus sum.*

Annotatio.

Secunda persona πέπεισαι, per vnum σ, tantùm, etiam si in prima fuerit σ, πέπεισμαι.

In quarta nunc vt in secunda, nunc vt in tertia.

Quarta coniug. { ὤρυγμαι, ὤρυξαι, ὤρυκται, *fossus sum:* ὠρύγμεθον, ὤρυχθον, ὤρυχθον: ὠρύγμεθα, ὤρυχθε, ὠρυγμένοι εἰσί.

3 { [3] πέφρασμαι, πέφρασαι, πέφρασται, *dictus sum:* πεφράσμεθον, πέφρασθον, πέφρασθον: πεφράσμεθα, πέφρασθε, πεφρασμένοι εἰσί.

Annotatio.

Quorum actiuum præteritum in χα, ea sequuntur cõiugationem secundam; χ in γ, α in μαι: ὤρυχα, ὤρυγμαι, *fodi, fossus sum.* Si autẽ actiuum in κα, formatio est vt in tertia, [4] assumpto σ: φράζω, πέφρακα, πέφρασμαι, *dico, dixi, dictus sum.*

In quinta, λκα *in* λμαι, λσαι, λται: λμεθον, λθον, λθον: λμεθα, λθε.

ρκα *in* ρμαι, ρσαι, ρται: ρμεθον, ρθον, ρθον: ρμεθα, ρθε.

Quinta coniugatio etiam in passiuo præterito seruat immutabiles λ & ρ, vt in actiuo: ψάλλω, ἔψαλκα, ἔψαλμαι, *digitis pulso, aui, atus, sum, vel pulsatum mihi est:* σπείρω, ἔσπαρκα, ἔσπαρμαι, *semino, seminaui, seminatus sum.*

ψάλλω, *cano.* { ἔψαλμαι, ἔψαλσαι, ἔψαλται: ἐψάλμεθον, ἔψαλθον, ἔψαλθον: ἐψάλμεθα, ἔψαλθε, ἐψαλμένοι εἰσί.

σπείρω, *semino.* { ἔσπαρμαι, ἔσπαρσαι, ἔσπαρται: ἐσπάρμεθον, ἔσπαρθον, ἔσπαρθον: ἐσπάρμεθα, ἔσπαρθε, ἐσπαρμένοι εἰσί.

In μω *&* μνω *finita,* ηκα *in* ημαι, ησαι, ηται:

Finita in μω, aut μνω, actiuum habent in ηκα, passiuum in ημαι: νέμω, νενέμηκα, νενέμημαι, *pasco, paui, pastus sum:* τέμνω, τετέμηκα, τετέμημαι, *cædo seu seco, cæcidi, cæsus sum.* nã interponitur η.

νέμω, pasco. { νενέμημαι, νενέμησαι, νενέμηται: νενεμήμεθον, νενέμησθον, νενέμησθον: νενεμήμεθα, νενέμησθε, νενέμηνται.

ηκα in { ήμεθον, ησθον, ον: ήμεθα, ησθε, ηνται.

Sic τετέμημαι, τετέμησαι, τετέμηται, &c.

Secunda & tertia dualis, ac secunda pluralis, interserunt σ, quoties tertia singularis exit in ται purum; νενέμηται, νενέμησθον, νενέμησθε.

Annotatiuncula.

Tertia singulari finita in ται purum, citra circumlocutionem fit tertia pluralis, interponendo ν ante ται, νενέμηται, νενέμηνται. 187.29.

Finita in αίνω, & polysyllaba in ύνω:

Verba in νω actiuum faciũt in γκα, passiuum autem primæ personæ in μμαι: φαίνω, πέφαγκα, πέφαμμαι, *ostendo, ostendi, ostensus sum, vel manifestatus sum.* nam in cæteris manet ν.

γκα in { μμαι, νσαι, νται: μμεθον, νθον, νθον: μμεθα, νθε.

φαίνω, ostendo. { πέφαμμαι, πέφανσαι, [5] πέφανται: πεφάμμεθον, πέφανθον, πέφανθον: πεφάμμεθα, πέφανθε, πεφαμμένοι εἰσί. 5

Disyllaba in ίνω, είνω, & ύνω, [6] abiiciunt ν, vt in actiuo, nec tamen assumunt σ ante μαι: 6

Finita in ίνω, είνω, & disyllaba in ύνω.

κείνω, iudico. { κέκειμαι, κέκεισαι, κέκειται: κεκείμεθον, κέκεισθον, κέκεισθον: κεκείμεθα, κέκεισθε, κέκεινται.

κα in { μαι, σαι, ται: μεθον, σθον, σθον: μεθα, σθε, νται.

κτείνω, interficio. { ἔκταμαι, ἔκτασαι, ἔκταται: ἐκτάμεθον, ἔκτασθον, ἔκτασθον: ἐκτάμεθα, ἔκτασθε, ἔκτανται.

* θύνω, impetu feror. { τέθυμαι, τέθυσαι, τέθυται: τεθύμεθον, τέθυσθον, τέθυσθον: τεθύμεθα, τέθυσθε, τέθυνται.

** Aptius exemplum est πλύνω: nam τέθυμαι potest æquè formari à θύω, atque à θύνω.*

[7] Sexta cõiugatio nunc accipit σ; ἀκούω, ἤκουκα, ἤκουσμαι, *audio, audiui, auditus sum:* nunc non accipit; τοξάζω, τετόξακα, τετόξασμαι, *iaculis peto, iaculis petij, iaculis petitus sum.* 7

In sexta.

ἀκούω, audio. { ἤκουσμαι, ἤκουσαι, ἤκουσται, ἠκούσμεθον, ἤκουσθον, ἤκουσθον: ἠκούσμεθα, ἤκουσθε, ἠκουσμένοι εἰσί.

τοξάζω,

τοξάζω, *sagitto.* { τετόξασμαι, τετόξασαι, τετόξασται: τετοξάσμεθον, τετόξασθον, τετόξασθον: τετοξάσμεθα, τετόξασθε, τετόξασνται.

Plusquamperfectum.

Plusqu. perfect. { ἐτετύμμην, ἐτέτυψο, ἐτέτυπτο, *verberatus* ἐτετύμμεθον, ἐτέτυφθον, ἐτετύφθην: *(eram:* ἐτετύμμεθα, ἐτέτυφθε, τετυμμένοι ἦσαν. ἢ ἐτετύφατο

Plusquamperfecti formatio.

Annotatio.

Perfecti prima persona vertit μαι in μην, τέτυμμαι, ἐτετύμμην: secũda & tertia αι in ο, τέτυψαι, ἐτέτυψο: τέτυπται, ἐτέτυπτο. Tertia pluralis exit in ντο, si singularis desinat in το purum; ἐκέκειτο, *accusatus erat*, ἐκέκειντο, *accusati erant:* alioqui circumloquimur per verbum substantiuum; ἐτέτυπτο, τετυμμένοι ἦσαν.

Ionicè

à { πται, φαται. κται, χαται. σται { δαται, ζαται, θαται. } ηται, εαται. ωται, οαται. ειται { εαται, ιαται, } λται, λαται. ρται, ραται. }

1 [1] QVARE Fiant huiusmodi consonantium muta-
2 tiones, diximus 4, 30. [2] Ionicè verò τετύφαται absque periphrasi. Iones enim & hanc, & plusquamperfecti tertiam pluralem, a tertia sing. formant, ante ται vel το, α breue inserentes, & tenues π vel κ præcedentes α, mutantes in aspiratas φ, χ, & σ in Characteristicam aoristi secundi: præterea vocalem longam aut diphthongum, quæ ipsum α præcesserit, corripiunt, vocalem longam in propriam breuem vertendo, ex diphthongo vero alteram vocalem subtrahendo. Cæterùm in Quinta coniugatione non inuenitur hæc Ionica persona, nisi verbum desinat in λω, aut ρω; vbi λ & ρ manent ante α, & ρ aspiratur, vt quibusdam placet: vt ἐσπάραται, *seminati sunt.* Herodotus in plusquamperfecto pro ἐστάλατο, dixit ἐσταλάδατο, per pleonasmum syllabæ δα. Neque etiam inuenitur in verbis Sextæ, quæ ante ται habent σ. Poëtæ autem codẽ modo formant tertiam plur. à tertia sing. in reliquis temporibus Indicatiui & Optatiui: sed in Optatiuo antepenultimam, vt hîc, non corripiunt. nam ex τύπτοιτο, id est, *verberetur*, faciunt τυπτοίατο, id est, *verberentur.* In perfecto etiam & plusquamperfecto eam non corripiunt, si versus id exigat: neque etiam in aliis temporibus.

Poëticè

ab { εται, εαται. ηται, ηαται. ωται, ωαται. οιτο, οιατο. αιτο, αιατο. }

Dorismus.

3 [3] Doricè πέφρασμαι, pro σ posita aoristi secũdi Characteristica: quod fit & in aliis eiusdem

Atticismus.

4 generis. [4] Attici interdum huiusmodi σ excludunt: vt a κονίζω, *in puluere exerceo*, est nõ tantùm κεκόνισμαι, sed etiam κεκόνιμαι, vnde particip. κεκονιμένος. nisi hæc à κονίω formare malis.

πέφανται.

5 [5] Inuenitur etiam πέφανται in tertia plu

plurali præsentis, id est, *occisi sunt*, à πέφαμαι, *interfectus sum*; secundæ coniugationis verborum in μι, à themate φάω, πέφημι, id est, *occido*, per ε facta reduplicatione Ionicè. [*πέφανται Hesychius, Etymologus & Eustathius accipiunt rectius pro tertia plurali perfect. passiui, à themate φάω, retenta Characteristica, vt κέκρανται à κραίνω per syncopen: (exponunt enim πεφονευμένοι εἰσὶ*, occisi sunt) *vt in illo hemistichio*, πλεῖους σόοι ἢ πέφανται, plures salui sunt quàm occisi. *atque inde est non solum infinit.* πεφάσθαι occisum esse, *verum etiam composita* ἀρηΐφατος à Marte (*vel in bello*) occisus, πρόσφατος recens occisus. *Sed reperitur etiam fut. paulo post* πεφήσεαι, occidêris, *ab eodem* φάω, *α in η verso: Il. ν*, σὺ δὲ σὺ τοῖσι πεφήσεαι, intérque hos tu perimêris. *at* πεφασμένος ταῦρος, interemptus taurus, *apud Lycophronem, à them.* φάζω, *deriuato à* φάω, *teste Eustathio. Alucinatus est etiam in* κεκράανται, *ver.* 21. *dum tertiæ pluralis esse scribit, forsan quia Odyss.* δ *legerat*, χρυσῷ δ' ἐπὶ χείλεα κεκράανται, labra elaborata erãt aurô: *sed meminisse debuerat Atticam esse structuram, de qua & CLENARDVS in ratione Syntaxeos.*] [6] Idem accidere putatur quibusdam in αίνω: at κεκράανται, pleonasmo τοῦ α, detracto augmento, pro ἐκέκραντο, est tertia singularis, non pluralis; à verbo κραίνω, *perficio*, vt ἐπέφαντο à φαίνω. vnde Eustath. etiam singulariter exponit ἀπηρτισμένο, τετέλειστο. itemque Hesych. [7] Sunt qui existiment hæc tantùm verba, μύω *claudo*, ἑλκύω *traho*, κναίω *seco, pungo*, κελεύω *iubeo*, ἀκούω *audio*, recipere σ cum verbis circumflexis in έω, άω & όω, quæ non mutant penultimam breuem in longam: de quibus copiose sumus dicturi in Annotationibus in verba Circumflexa. [*σ recipiunt & alia verba, vt* σείω quatio, κλείω claudo. *sic* κρούω pulso: *vnde apud Lucianum*, μῶν παρακέκρουσμαί σε; num circumueni te? *& tamen est inde verbale* κροῦμα, *id est*, sonus pulsu excitatus, *sine σ.*] Porrò κλείω, *laudo, celebro*, facit κέκλειμαι & κέκλεισμαι.

ANNOTATIO.

In primis editionibus.

6 κεκράανται.

7 *Quæ verba sextæ accipiant σ, & quæ non.*

ANNOTATIO.

Aorist. 1. { ἐτύφθην, ἐτύφθης, ἐτύφθη, *verberatus fui*: ἐτύφθητον, ἐτυφθήτην: ἐτύφθημεν, ἐτύφθητε, [1] ἐτύφθησαν. }

Aoristus prim.

1

Formatur à tertia perfecti, mutatis tenuibus ante ται in proprias aspiratas; τέτυπται, ἐτύφθην, *verberatus est, verberatus fui*: λέλεκται, ἐλέχθην, *dictus est, dictus fui*: πέπεισται, ἐπείσθην, *persuasus est, persuasus fui*, &c.

Formatio aoristi primi.

Aoristus sec.

Aorist. 2. { ἐτύπην, ἐτύπης, ἐτύπη: ἐτύπητον, ἐτυπήτην: ἐτύπημεν, ἐτύπητε, [1] ἐτύπησαν.

Formatio aoristi secundi.

Mutat ον actiui in ην, ἔτυπον, *verberaui*, ἐτύπην, *verberatus fui, vel vapulaui.*

Annotatio.

Caret vterq; aoristus prima duali. nam inflexioné habet actiuorũ; siquidem plurale in μεν.

Futurum primum.

Futurũ 1. { τυφθήσομαι, τυφθήσῃ, τυφθήσεται: τυφθησόμεθον, τυφθήσεσθον, τυφθήσεσθον: τυφθησόμεθα, τυφθήσεσθε, τυφθήσονται.

Formatio futuri primi.

A primo aoristo ἐτύφθην, τυφθήσομαι, *verberatus fui, verberabor.*

Futurum secundum.

Futurũ 2. { τυπήσομαι, τυπήσῃ, τυπήσεται: τυπησόμεθον, τυπήσεσθον, τυπήσεσθον: τυπησόμεθα, τυπήσεσθε, τυπήσονται.

Formatio futuri secundi.

A secundo aoristo ἐτύπην, τυπήσομαι, *verberatus fui, verberabor.*

Paulò pòst futurum.

Est Græcis tempus in verbis passiuis, quod vocatur μετ' ὀλίγον μέλλων, hoc est, paulò pòst futurum, [a] quoties actio iam mox adfutura significatur.

[a] Id est, quum quid impendêre videtur.

Paulò pòst futurum. { τετύψομαι, τετύψῃ, τετύψεται: τετυψόμεθον, τετύψεσθον, τετύψεσθον: τετυψόμεθα, τετύψεσθε, τετύψονται.

Paulò post futuri formatio.

Fit à secunda perfecti, interposito ομ; τέτυψαι, *verberatus es*, τετύψομαι, *mox verberabor, & penè iam verberatus sum:* seruatque augmentum in omni modo.

Bœotismus.

[1] BOEOTICE Et Æolicè ἔτυφθεν, nam Bœoti tertiam pluralem vtriusque aoristi passiui formant à prima singulari, mutando ην in εν. At μιάνθην αἵματι μηροί, *polluta sunt sanguine femora*, Iliad. 8. non mutat ν: vel est syncope, pro μιανθήσαν, reiecto augmento à μιαίνω, *polluo, contamino.*

Imperatiuus.

Imperat. præs. & imperf. { [1] τύπτου, τυπτέσθω, *verberare, beretur:* τύπτεσθον, τυπτέσθων, *ramini, entur duo:* τύπτεσθε, [2] τυπτέσθωσαν, *ramini, rentur.*

Futu

Perfectum & plusqu. perfectum.
τέτυψο, τετύφθω, *verberatus esto, &c.*
τέτυφθον, τετύφθων:
τέτυφθε, τετύφθωσαν.

Secunda persona fit à secunda plusquamperfecti; ἐτέτυψο, τέτυψο, *verberatus eras, verberare:* ἐλέλεξο, λέλεξο, *dictus eras, dicere:* ἐπέπεισο, πέπεισο, *persuasus eras, persuadere:* ὤρυξο, ὤρυξο, *fossus eras, fodere.*

Formatio perfecti.

Tertia verò [3] à tertia eiusdem temporis, migrante το in θω; & reliquis item tenuibus in aspiratas; ἐτέτυπτο, τετύφθω, *verberatus erat, verberetur:* ἐλέλεκτο, λελέχθω, *dictus erat, dicatur:* ἐπέπειστο, πεπείσθω, *persuasus erat, persuadeatur.* Quòd si το sit purum, assumitur σ; ἐκέκελτο, κεκέλσθω, *accusatus erat, accusetur.*

3
πτο φθω.
κτο χθω.
στο σθω.
λτο λθω.
ρτο ρθω.
ντο νθω.
το σθω.

Aorist. 1.
τύφθητι, τυφθήτω, *verberator tu, tor ille:*
τύφθητον, τυφθήτων, *raminor, ntor duo:*
τύφθητε, τυφθήτωσαν, *eraminor, antor.*

ab ἐτύφθην.

Aorist. 2.
τύπηθι, τυπήτω:
τύπητον, τυπήτων:
τύπητε, τυπήτωσαν.

ab ἐτύπην.

Aoristi desinunt in θι: sed prior hîc in τι propter alterum θ præcedens, τύφθητι, non τύφθηθι. sic tertia singularis vtriusque, & reliqui numeri per τ, non θ; τυπήτω, τύπητον, &c.

Annotatio. *θητι, non θηθι.*

[1] Fit à τύπτομαι, mutando ομαι in ου: vel à secunda imperfecti ἐτύπτου, cui similis est hæc secunda imperatiui, reiecto augmento: ideoque dialectorum varietatem eodem modo recipit, nempe Ionicè τύπτεο, quasi à τύπτεσο, abiecto σ: vnde facta est communis & Attica τύπτου per crasin εο in ου, & Dorica τύπτευ. Idem iudicium de reliquis temporib. imperatiuorum in ου finitis.

1 *Formatio præsentis imperatiui. eiusq; in dialectis varietas.*

[2] Atticè τυπτέσθων. nam Attici in hoc præsenti, itemque aoristo imperatiui medij, tertiam pluralem eandem cum tertia duali faciunt, syllaba σα per syncopen detracta. [3] V[illegible] secunda duali eiusdem temporis indicatiui, migrante ον in ω, vt diximus 165,44.

2 *Atticismus.*

3

n

Optatiuus pass. à τύπτομαι.

Optatiui præs. & imperf. { τυπτοίμην, τύπτοιο, τύπτοιτο, verberarer: τυπτοίμεθον, τύπτοισθον, τυπτοίσθην: τυπτοίμεθα, τύπτοισθε, τύπτοιντο.

Annotatio. 1 [1] Omnium Optatiuorum penultima est diphthongus.

à τέτυμμαι. Perfectū & plusq. perfectū { τετυμμένος, εἴην, εἴης, εἴη, verberatus (sim: τετυμμένω εἴητον, εἰήτην: τετυμμένοι εἴημεν, εἴητε, εἴησαν.

Annotatio. In verbis Barytonis semper opus est periphrasi per participiū & verbum substātiuum.

ab ἐτύφθην. Aorist. 1. { τυφθείην, τυφθείης, τυφθείη, verberat(us) (vel fuerim: τυφθείητον, τυφθειήτην: τυφθείημεν, τυφθείητε, τυφθείησαν.

ab ἐτύπην. Aorist. 2. { τυπείην, τυπείης, τυπείη: τυπείητον, τυπειήτην: τυπείημεν, τυπείητε, τυπείησαν.

à τυφθήσομαι Futurū 1, { τυφθησοίμην, τυφθήσοιο, τυφθήσοιτο, verber(er): τυφθησοίμεθον, τυφθήσοισθον, τυφθησοίσθην: τυφθησοίμεθα, τυφθήσοισθε, τυφθήσοιντο.

à τυπήσομαι Futur. 2. { τυπησοίμην, τυπήσοιο, τυπήσοιτο: τυπησοίμεθον, τυπήσοισθον, τυπησοίσθην: τυπησοίμεθα, τυπήσοισθε, τυπήσοιντο.

à τετύψομαι. Paulo post futurum. { τετυψοίμην, τετύψοιο, τετύψοιτο, mox verber(er): τετυψοίμεθον, τετύψοισθον, τετυψοίσθην: τετυψοίμεθα, τετύψοισθε, τετύψοιντο.

1 [1] INTELLIGE In prima persona numeri singularis, vt iam diximus in voce actiua. *181.5.*

Subiunctiuus passiuus. à τύπτομαι. Subiūctiui præs. & ἐὰν imperfect. { τύπτωμαι, τύπτῃ, τύπτηται, si verberer (vel: τυπτώμεθον, τύπτησθον, τύπτησθον: (rarer: τυπτώμεθα, τύπτησθε, τύπτωνται.

à τέτυμμαι. Perfectū & plusquā ἐὰν perfectum. { τετυμμένος ὦ, ᾖς, ᾖ, si verberatus sim: τετυμμένω ἦτον, ἦτον: (vel essem: τετυμμένοι ὦμεν, ἦτε, ὦσι.

Annotatio. 1 [1] Et hic & in Optatiuo circumloquimur hoc perfectum, vt tertiam pluralem indicatiui *perfecti passiui.*

Ao:

Aoristus 1. ἐὰν { τυφθῶ, τυφθῇς, τυφθῇ, *si verberat⁹ sim vel fuerim vel fuero:* τυφθῆτον, τυφθῆτον: τυφθῶμεν, τυφθῆτε, τυφθῶσι. }   *ab ἐτύφθην.*

Aoristus 2. ἐὰν { τυπῶ, τυπῇς, τυπῇ: τυπῆτον, τυπῆτον: τυπῶμεν, τυπῆτε, τυπῶσι. }   *ab ἐτύπην.*

[1] In Hoc tamen differunt, quòd tertia pluralis perfecti indicatiui fit citra circumlocutionem, quoties tertia singularis desinit in ται purum, ut 9, 8. quod accidit quibusdam verbis Quintæ & Sextæ: at perfectũ in Optatiuo aut subiunctiuo non fit citra circumlocutionem, nisi in verbis in μι, & quibusdam Circumflexis, ductis a verbis Sextæ in εω, αω, οω & υω. vt suo dicetur loco. 1

Infinitiuus pass.

Infinitiui præs. & imperf. τύπτεσθαι, *verberari.*

Perfectum & plusquamperfectum, τετύφθαι, accentu in penultima, *verberatum esse vel fuisse.*   *à τύπτομαι.* *à τέτυφθον, secunda duali.*

Aoristus primus, τυφθῆναι, *verberatum esse.*   *ab ἐτύφθην.*

Aoristus secundus, τυπῆναι.   *ab ἐτύπην.*

Futurum primum, τυφθήσεσθαι, *verberatũ iri.*   *à τυφθήσομαι.*

Futurum secundum, τυπήσεσθαι.   *à τυπήσομαι.*

Paulo post fut. τετύψεσθαι, *mox verberatum iri.*   *à τετύψομαι:*

Infinitiui in σθαι, fiunt [1] à secunda plurali indicatiui, verso ε in αι, τύπτεσθε, τύπτεσθαι. 1   *Formatio infinitiuorum in σθαι.*

[1] Vel A prima singulari, mutando ομαι in εσθαι. at perfectum infinitiui (quod tamen non tantum desinit in σθαι sed etiam in φθαι, χθαι, λθαι, νθαι & ρθαι) commodiùs formatur à secunda duali, verso ον in αι: vel, vt Author ait, in finitis in σθαι, à secunda plurali, verso ς in αι. 1

Participij præs. & imperf. { ὁ τυπτόμενος, τοῦ τυπτομένου, [1] qui; ἡ τυπτομένη, τῆς τυπτομένης, quæ; τὸ τυπτόμενον, τοῦ τυπτομένου, quod } verberatur. 1   *Participia pass. à τύπτομαι.*

Perfect. & plusquam perfectũ. { ὁ τετυμμένος, τοῦ τετυμμένου, verberatus: ἡ τετυμμένη, τῆς τετυμμένης, verberata: τὸ τετυμμένον, τοῦ τετυμμένου, verberatũ. }   *à τέτυμμαι.*

Aorist. 1. { ὁ τυφθείς, τοῦ τυφθέντος, verberatus: ἡ τυφθεῖσα, τῆς τυφθείσης, verberata: τὸ τυφθέν, τοῦ τυφθέντος, verberatum. }   *ab ἐτύφθην.*

Aor. 2. { ὁ τυπεὶς, τοῦ τυπέντος: ἡ τυπεῖσα, τῆς τυπείσης: τὸ τυπὲν, τοῦ τυπέντος.

Fut. 1. { ὁ τυφθησόμενος, τοῦ τυφθησομένου, verberādus: ἡ τυφθησομένη, τῆς τυφθησομένης, verberāda: τὸ τυφθησόμενον, τοῦ τυφθησομένου, verberādū.

Fut. 2. { ὁ τυπησόμενος, τοῦ τυπησομένου: ἡ τυπησομένη, τῆς τυπησομένης: τὸ τυπησόμενον, τοῦ τυπησομένου.

Paulo-post futurum { ὁ τετυψόμενος, τοῦ τετυψομένου, mox, -ndus: ἡ τετυψομένη, τῆς τετυψομένης, -nda: τὸ τετυψόμενον, τοῦ τετυψομένου, -ndum.

Accentus perfecti in penultima: reliquorum in μενος in antepenultima: at aoristi acuuntur. Cæterùm μενος & μενον ad tertiam pertinent declinationem, εἰς & εν ad quintam: omnia autem fœminina ad secundam.

[1] QVOMODO Latinè reddi debeant participia verborum passiuorum ac deponentium, diximus 158, 10.

VERBVM MEDIVM.

Mediū verbum siue Commune,[1] quod nunc actiuè capitur, nūc passiuè; βιάζομαι τὸν φίλον, violo amicum: βιάζομαι ὑπὸ τοῦ φίλου, violor ab amico: sic ἄγομαι, duco, ducor: κομίζομαι porto, portor.

Ab actiuis autem non tantùm passiua deducuntur, sed etiam media; quorum & inflexio & significatio partim actiua, partim passiua.

161. 57. Præsens & præteritum imperfectū, non tantùm inflectendi ratione, verùm & voce penitus eadem sunt cum verbo passiuo. Perfectum & plusquamperfectum, sortita sunt terminationem actiuam: aoristi ac futura, passiuam.

Indicatiui perfectum. { τέτυπα, τέτυπας, τέτυπε, verberaui, vel τετύπατον, τετύπατον: (verberatus sum) τετύπαμεν, τετύπατε, τετύπασι.

Medium præteritũ formatur ab actiuo, collocata figuratiua litera pręsentis pro figuratiua præteriti actiui; τέτυφα, τέτυπα, à τύπτω. Nam desinentiũ in πτω, κω, μνω, formatiua litera est prior cõsonans; τίκτω, τέτεχα, τέτοκα, pario, peperi, peperi: τέμνω, τέτμηκα, τέτομα, incido, incidi, incidi, vt dictum est suprà *pag. 158, 27. 178, 15.* — *Formatio perfecti medij. Annotatio.*

Præterea Quartę coniugationis futurum ξω, characteristicõ facit γ; πλήσσω, πλήξω, πέπληχα, πέπληγα, *percutio, percutiam, percussi vel percussus sum*: σω autem δ, φράζω, φράσω, πέφρακα, πέφραδα, *dico, dicam, dixi*; vt etiam notatum est in secundo aoristo verbi actiui. — *Annotatiuncula in perfectum medium.*

Trium verò temporũ eadem est figuratiua, secũdi aoristi, secũdi futuri, & præteriti medij.

In Sexta coniugatione characteristicon est [2] vocalis aut diphthõgus; λύω, λέλυκα, λέλυα, *soluo, solui, solui vel solutus sum*: ἀκούω, ἤκουκα, ἤκουα, *audio, audiui, audiui vel auditus sum*: quamquam hoc tempus hîc rarum. 2

Penultima eadẽ quæ in actiuo, τέτυφα, τέτυπα.

Disyllabi futuri penultima ε migrabit in ο; λέγω, λέξω, λέλεχα, λέλογα, *dico, &c.* at diphthõgus ει in οι; πείθω, πείσω, πέπεικα, πέποιθα, *persuadeo, &c.* — *ε in ο. ει in οι.*

Vocalis α præsentis, interdum seruatur; ψάλλω, ἔψαλκα, ἔψαλα, *fidibus cano, &c.* interdum vertitur in η, θάλλω, τέθαλκα, τέθηλα, *germino, &c.* diphthongus autem αι in η diphthongum impropriam; φαίνω, πέφαγκα, πέφηνα, *ostendo, ostendi vel ostensus sum, visus sum.* — *α in α. αι in η.*

Plusq. perf. { ἐτετύπειν, ἐτετύπεις, ἐτετύπει: ἐτετύπειτον, ἐτετυπείτην: ἐτετύπειμεν, ἐτετύπειτε, ἐτετύπεισαν. — *Plusquamperfectum.*

Aor. 1. { ἐτυψάμην, ἐτύψω, ἐτύψατο: ἐτυψάμεθον, ἐτύψασθον, ἐτυψάσθην: ἐτυψάμεθα, ἐτύψασθε, ἐτύψαντο. — *Aoristus primus.*

Formatio aoristi primi.

Additur μην ad actiuum; ἔτυψα, verberaui. ἐτυψάμην, verberaui vel verberatus sum.

Aoristus sec.

Aorist. 2. { ἐτυπόμην, ἐτύπου, ἐτύπετο: ἐτυπόμεθον, ἐτύπεσθον, ἐτυπέσθην. ἐτυπόμεθα, ἐτύπεσθε, ἐτύποντο.

Formatio aoristi secundi.

Mutatur ον actiui in όμην: ἔτυπον, ἐτυπόμην.

Futurum prim.

5 Futurũ 1. { [5] τύψομαι, τύψῃ, τύψεται: τυψόμεθον, τύψεσθον, τύψεσθον: τυψόμεθα, τύψεσθε, τύψονται.

Formatio futuri primi.

Actiuum ω Barytonum in ομαι, τύψω, *verberabo*, τύψομαι, *verberabo vel verberabor.*

Futurum sec.

Futurũ 2. { τυποῦμαι, τυπῇ, τυπεῖται: τυπούμεθον, τυπεῖσθον, τυπεῖσθον: τυπούμεθα, τυπεῖσθε, τυποῦνται.

Formatio futuri secundi.

Futurũ primũ quintæ Coniugationis οῦμαι.

Etiam hoc fit ab actiuo, vertendo ῶ Circumflexum in οῦμαι: τυπῶ, τυποῦμαι. Ideoque in Quinta coniugatione primum quoque futurum desinit in οῦμαι: nam actiuum in ῶ circumflectitur: vt à σπείρω, *semino*, primum futurum actiuum σπερῶ, medium autẽ σπεροῦμαι: secundum verò actiuum σπαρῶ, medium σπαροῦμαι. [6] Accidit igitur hîc idem esse vtrumque futurum tam actiuum quàm medium; ψάλλω, ψαλῶ, ψαλοῦμαι, *fidibus cano.*

Annotatio.

1 [1] NON Tamen omnia verba media actiuam simul & passiuam significationem habent: sed quædam actiuam tantùm, quædam passiuam, & alia vtramque. quod discrimen vsu meliùs quàm præceptionibus colligetur.

2 [2] Sed non semper est eadem cum figuratiua aoristi secundi & futuri secundi; vt ipse regula præcedenti affirmabat. nam ibi est semper breuis, hîc vero interdum longa: vt ab ἀγνύω *frango*, non tantùm est ἄγα, vt ἄγον in aoristo secundo: sed etiam ἦγα, vnde verbale ἀγὴ apud Homerum. [ἦγα *agnoscit etiam Herodianus: at Ælius Dionysius quærendum esse scribit, quomodo ab ἀγνύω fit perfectum medium* ἄαγα, *quum à verbis puris in* ύω, έω *&* όω, *non reperiantur nec perfecta media, nec aoristi secundi actiui, passiui, aut medij: qualia essent* [illegible]

ANNOTATIO.

non

non immerito igitur suspectū sequēs πέπαυα.] sic δέδηα est à δαίω, & ἦα ab εἴω, teste Lascari. à πώω quoque, id est, *sedo*, cuius aoristus secundus est ἔπιον, præteritum medium putatur esse πέπωκα in quibus vides diphthongos, non nudas vocales, sicut in aoristo. Verùm hæc tempora (vt ipse author ait) vix inueniuntur in verbis Sextæ, præcipuè si desinant in δώ. αύω, θύω, & hyperdisyllaba in ύω. [3] Tamen disyllaba finita in έλω per 3 vnicum λ, retinent hîc ε: vt τέλω, τέτελα, *perficio, perfeci.*

ANNOTATIO.

[*τέλω agnoscit non Vrbanus modo, sed etiam Lascaris in minore pariter & maiore Grammatica: forsitan tamen vt à δουπέω & μυκάω sunt δέδουπα & μέμυκα, sic τέτελα à τελέω: quum verbi τέλω nullum proferatur exemplum.*] μέλω, μέμελα, & ectasi μέμηλα, *curo, curaui.* hoc autem fit, quia veniunt tanquam à τελέω, μελέω. vide Annotationes in præteritum medium. Porrò ἀνέθω per metathesim ex ἀνθέω, id est *floreo*, quamuis sit trisyllabum, tamen mutat penultimam ε in ο, ἤνοθα: compositum cum ἐν, ἐνήνοθα: cum ἐπὶ, ἐπενήνοθα, *florui super.* quidam tamen aliter deducunt. [4] Hoc fit tantùm in verbis 4 θάλλω, *germino*, & κλάζω, *clango*: præteritum med. κέκληγα, vnde participium κεκληγώς, in plur. οἱ κεκληγότες: pro quo Homerus κεκλήγοντες † Æolicè, vt εἰρήκοντες pro εἰρηκότες dici Corinthus tradit: nisi malis esse præsens, à them. κεκλήγω. [5] Notandum, Atticos sæpe 5 vsurpare futura mediorum loco actiuorum, reiectis actiuis. [6] Imò semper in hac coniugatione est idem, 6 nisi in verbis quorum penultima est ε, aut in disyllabis quorum penultima est ει. tantùm in Quinta coniugatione eædem sunt terminationes vtriusque futuri per omnes modos & participia. inuenitur tamen in primo futuro ἀλεῖται pro ἁλεῖται, *saliet*, ab ἅλλομαι, *salio*. & Ionicè (vt dictum est 170. 15.) huiusmodi syllabæ circumflexæ dissoluuntur, ac præposito ε, terminationes futuri secundi siue primi in Quinta, sunt eædem cum terminationibus præsentis siue futuri aliarum coniugationum. dicitur enim ἔσομαι, ἔῃ vel ἔεαι, ἔεται: ἐόμεθον, ἔεσθον, ἔεσθον: ἐόμεθα, ἔεσθε, ἔονται pro οῦμαι, ῇ, εῖται: ούμεθον, εῖσθον, &c. sic in infinitiuo ἔεσθαι pro εῖσθαι.

ἐπενήνοθα.

κεκλήγοντες.

Atticismus.

Annotatio.

Imperatiui perfectū & plusq̃perf.	[1] τέτυπε, τετυπέτω, *verbera, vel verberare:* τέτυπετον, τετυπέτων: τέτυπετε, τετυπέτωσαν.	1

Imperatiuus medius. à τέτυπα.

n 4

Atticè τετυπέτων. 198. 33.

ab ἐτυψάμην.

Aor. 1. { τύψαι, τυψάσθω, verberato vel verberator:
τύψασθον, τυψάσθων:
τύψασθε, τυψάσθωσαν. Attice τυψάσθων. 193. 33.

ab ἐτυπόμην.

Aor. 2. { τυποῦ, τυπέσθω:
τύπεσθον, τυπέσθων:
τύπεσθε, τυπέσθωσαν.

Annotatio. 1 [x] Hoc Singulare in raro est vsu; sed vtimur circumlocutione per participium perfectum medium, & imperatiuum verbi substantiui εἰμὶ, *sum*: vt τετυπὼς ἴσθι: quasi *verberatus esto.*

ANNOTATIO. [*Sed Annotationẽ istam Ælius Dionysius restringere videtur ad verba pura, & numerũ singularem. postquam enim dixit*, σπάνιοι δὲ καὶ οἱ μέσοι παρακείμενοι εἰσιν ἐν ἑνικῷ ἀριθμῷ, *subiungit, vsu obtinuisse vt ista perfecta sic enuntientur*, νενοηκὼς ἴσθι, πεποιηκὼς ἴσθι: *exempla purorum, no impurorum verborũ proferens.*]

Optatiuus medius. *à τέτυπα.*

Optatiui pf. & plusquamperf. { τετύποιμι, τετύποις, τετύποι, verberauissem, vel tus essem:
τετύποιτον, τετυποίτην:
τετύποιμεν, τετύποιτε, τετύποιεν.

ab ἐτυψάμην.

Aor. 1. { τυψαίμην, τύψαιο, τύψαιτο, verberauerim vel
τυψαίμεθον, τύψαισθον, τυψαίσθην: (us fuerim:
τυψαίμεθα, τύψαισθε, τύψαιντο.

ab ἐτυπόμην.

Aor. 2. { τυποίμην, τύποιο, τύποιτο:
τυποίμεθον, τύποισθον, τυποίσθην:
τυποίμεθα, τύποισθε, τύποιντο.

à τύψομαι.

Fut. 1. { τυψοίμην, τύψοιο, τύψοιτο, verberẽ vel ver-
τυψοίμεθον, τύψοισθον, τυψοίσθην: (berer:
τυψοίμεθα, τύψοισθε, τύψοιντο.

à τυποῦμαι.

Fut. 2. { τυποίμην, τυποῖο, τυποῖτο:
τυποίμεθον, τυποῖσθον, τυποίσθην:
τυποίμεθα, τυποῖσθε, τυποῖντο.

Annotatio. Cum aoristo secundo consentit voce, sed differt accentu.

Subiunctiuus medius. *à τέτυπα.*

Subiũctiui perf. & ἐὰν plusquãpf. { τετύπω, τετύπῃς, τετύπῃ, verberauissẽ
τετύπητον, τετύπητον: (verberatus essem.
τετυπώμεθα, τετύπησθε, τετύπωσι.

Aor.

Aor. 1. ἐὰν { τύψωμαι, τύψῃ, τύψηται, si verberauero vel / τυψώμεθον, τύψησθον, τύψησθον, (tus fuero: / τυψώμεθα, τύψησθε, τύψωνται. } *ab ἐτυψάμην.*

Aor. 2. ἐὰν { τύπωμαι, τύπῃ, τύπηται: / τυπώμεθον, τύπησθον, τύπησθον: / τυπώμεθα, τύπησθε, τύπωνται. } *ab ἐτυπόμην.*

Infinitiui perfectū & plusquamperfectum τετυπέναι, *verberauisse vel verberatū esse.* Aoristus primus, τύψασθαι, *verberauisse vel verberatū fuisse.* Aoristus secundus, τυπέσθαι. Futurum primum τύψεσθαι, *verberaturum vel verberandum esse.* Futurum secundum, τυπεῖσθαι, per ει circumflexum: at secundus aoristus per ε acutum, τυπέσθαι.

Infinitiuus medius. à τέτυπα. *ab* ἐτυψάμην. *ab* ἐτυπόμην. à τύψομαι. à τυποῦμαι. *Annotatio.*

Participij perfect. & plusquāpf. { τετυπὼς, τετυπότος, *qui verberauit vel* / τετυπυῖα, τετυπυίας: (*verberatus est:* / τετυπὸς, τετυπότος. } *Participia media.* à τέτυπα.

Aoristus 1. { τυψάμενος, τυψαμένου, *qui verberauit* / τυψαμένη, τυψαμένης: (*vel ratus est:* / τυψάμενον, τυψαμένου. } *ab ἐτυψάμην.*

Aoristus 2. { τυπόμενος, τυπομένου: / τυπομένη, τυπομένης: / τυπόμενον, τυπομένου. } *ab ἐτυπόμην.*

Futurū 1. { τυψόμενος, τυψομένου, *verberaturus vel* / τυψομένη, τυψομένης: (*verberandus:* / τυψόμενον, τυψομένου. } à τύψομαι.

Futurū 2. { τυπούμενος, τυπουμένου: / τυπουμένη, τυπουμένης: / τυπούμενον, τυπουμένου. } à τυποῦμαι.

Atque hactenus de verbis Barytonis.

CONTRACTIONES VERBORVM.

A Barytonis Sextæ coniugationis in έω, άω, όω, fiunt per contractionem verba quę vocantur Circumflexa, ob id quòd duabus syllabis in vnam contractis, accentum possident ci-

Vnde & quomodo fiant verba Circūflexa.

cumflexum: ποιέω ποιῶ, *facio*: βοάω, βοῶ, *clamo*: χρυσόω, χρυσῶ, *inauro*: έω, άω & όω coaleſcentibus in ῶ: ſiquidem ex accentu acuto & graui naſcitur circumflexus. itidem in reliquis perſonis; ποιέεις ποιεῖς, *facis*: βοάεις βοᾷς, *clamas*: χρυσόεις χρυσοῖς, *inauras*: de quib. poſtea. Neque hîc eſt quicquam peculiare, niſi quòd ex tribus illis Characteriſticis, α, ε, ο, & vocali aut diphthógo ſequente, certo quodam modo fiat craſis, haud aliter atque in contractis nominibus, quæ, exceptis contractionibus, planè quintæ ſunt declinationis.

Regula.

Quid habeant commune circumflexa cũ Barytonis, & quâ in re ab illis diſſentiant.

Et quemadmodũ illic nõ in omnibus caſibus ſemper fit cõtractio, licet genitiuus deſinat in ος purũ, ita hîc non omne tẽpus eſt capax cõtractionis, ſed tantùm præſens & imperfectũ, idq; in omnib. modis ac participiis: quia, cùm illę terminationes quę ſequũtur πτ in τύπτω, τύπτεις, τύπτει, in ſexta cõiugatione his locis reperiãtur purę, ποιέω, ποιέεις, ποιέει, recepta eſt in quibuſdam cõtractio; nempe in iis quę ante ω habent vnã è figuratiuis α, ε, ο: pro quarũ numero redduntur coniugationes Circumflexorũ, vbi craſes ex iſtis vocalib. ad hunc fiunt modum:

Quæ temporæ contrahantur.

Prima,			Secunda,			Tertia,	
Figuratiua ε	ε	ει	Figuratiua α	ε	α	Figuratiua ο	ε	ου
	ο	ου		ο	ω		ο	ου
	η	η		η	α		*η	ω
	ω	ω		ω	ω		ω	ω
	ει	ει		ει	ᾳ		ει	οι
	οι	οι		οι	ῳ		οι	οι
	ου	ου		ου	ω		ου	ου
	ῃ	ῃ.		ῃ	ᾳ.		ῃ	οι.

** Ceporino & quibuſdã aliis οη contrahitur in οι, ω, & ου. qui Gazam ſecutis sũt autorẽ. nã is in verborũ cõtractorũ regulis tradit ο & η cõtrahi in ω vel in ου, ut ἐὰν χρυσόηται, ἐὰν χρυσῶται vel χρυσοῦται. Vide & infra in pag. 208, 26.*

Inflexio verò & formatio iſtiuſmodi verborum per omnia genera, modos & participia, ſe habet vt pręſcriptũ eſt in Barytonis. Futurum

enim

enim omnium circumflexorum desinit in σω, præteritum in κα; à quibus reliqua deriuantur tempora, iuxta canones Barytonorum.

De circumflexorũ inflexione & formatione annotatio.

PRIMA coniugatio circumflexorum, fit à verbis sextæ coniugationis Barytonorũ in έω; ποιέω ποιῶ. Futurum in ήσω, vertendo ε in η, ποιήσω: vnde præteritum in ηκα, πεποίηκα.

Paradigma verborum circumflexorũ primæ coniugationis.

VERBI ACTIVI.

Præsens.

Indicatiui præsens.
ποιέω ῶ, ποιέεις εῖς, ποιέει εῖ:
ποιέετον εῖτον, ποιέετον εῖτον:
ποιέομεν οῦμεν, ποιέετε εῖτε, ποιέουσι οῦσι.

Imperfectum.

Imperf.
ἐποίεον ουν, ἐποίεες εις, ἐποίεε ει:
ἐποιέετον εῖτον, ἐποιεέτην είτην:
ἐποιέομεν οῦμεν, ἐποιέετε εῖτε, ἐποίεον ουν.

Perfectum, πεποίηκα, πεποίηκας, &c. vt τέτυφα, τέτυφας. Plusquamperfectum, ἐπεποιήκειν. Aoristus primus, ἐποίησα. Futurum primum, ποιήσω.

Imperatiuus.

Imperatiui præsens & imperfect.
ποίεε ει, ποιεέτω είτω:
ποιέετον εῖτον, ποιεέτων είτων:
ποιέετε εῖτε, ποιεέτωσαν είτωσαν.

Perfectum & plusquamperfectum, πεποίηκε. Aoristus primus, ποίησον. Secundus aoristus, secundum futurum, & præteritum medium quando reperiantur, dicetur * postea.

*In Annotationibus in verba Circumflexa, 213, 3[illegible].

Optatiuus.

Optatiui præs. & imperf.
ποιέοιμι οῖμι, ποιέοις οῖς, ποιέοι οῖ:
ποιέοιτον οῖτον, ποιεοίτην οίτην:
ποιέοιμεν οῖμεν, ποιέοιτε οῖτε, ποιέοιεν οῖεν.

Perfectum & plusquamperfectum, πεποιήκοιμι. Aoristus primus, ποιήσαιμι. Futurum primum, ποιήσοιμι.

Subiunctiuus.

Subiũctiui pręs. & imperf.
ποιέω ῶ, ποιέῃς ῇς, ποιέῃ ῇ:
ποιέητον ῆτον, ποιέητον ῆτον:
ποιέωμεν ῶμεν, ποιέητε ῆτε, ποιέωσι ῶσι.

Perfectum & plusquamperfectum, πεποιήκω. Aoristus primus, ποιήσω.

Infinitiuus.

Infinitiuũ præsens & imperfectũ,* ποιέειν εῖν.

* Et Donec ποιὲν, 119, 43.

Per

Perfectum, πεποιηκέναι. Aoristus primus, ποιῆσαι. Futurum primum, ποιήσειν.

Participia actiua.

Participij præsens & imperf. { ποιέων ῶν, ποιέοντος οῦντος: ποιέουσα οῦσα, ποιεούσης ούσης: ποιέον οῦν, ποιέοντος οῦντος.

Perfectum & plusquamperfectum, πεποιηκώς. Aoristus primus, ποιήσας. Futurum primum, ποιήσων.

VERBI PASSIVI.

Passiuum prima Circumflexorum.

Præsens.

Indicatiui præs. { ποιέομαι οῦμαι, ποιέῃ ῇ, ποιέεται εῖται: (εἶσθον
ποιεόμεθον ούμεθον, ποιέεσθον εῖσθον, ποιέεσθον
ποιεόμεθα ούμεθα, ποιέεσθε εῖσθε, ποιέονται οῦνται.

Imperfectum.

Imperf. { ἐποιεόμην ούμην, ἐποιέου οῦ, ἐποιέετο εῖτο: (είσθην.
ἐποιεόμεθον ούμεθον, ἐποιέεσθον εῖσθον, ἐποιεέσθην
ἐποιεόμεθα ούμεθα, ἐποιέεσθε εῖσθε, ἐποιέοντο οῦντο.

Perfectum.

Perfect. { πεποίημαι, πεποίησαι, πεποίηται:
πεποιήμεθον, πεποίησθον, πεποίησθον:
πεποιήμεθα, πεποίησθε, πεποίηνται.

Plusquamperfectum.

Plusquã perfectum. { ἐπεποιήμην, ἐπεποίησο, ἐπεποίητο:
ἐπεποιήμεθον, ἐπεποίησθον, ἐπεποιήσθην:
ἐπεποιήμεθα, ἐπεποίησθε, ἐπεποίηντο.

Aoristus primus, ἐποιήθην. Futurum primum ποιηθήσομαι. Paulo post futurum πεποιήσομαι.

Imperatiuus.

Imperatiui præsens & imperfect. { ποιέου οῦ, ποιεέσθω είσθω:
ποιέεσθον εῖσθον, ποιεέσθων είσθων:
ποιέεσθε εῖσθε, ποιεέσθωσαν είσθωσαν.

Perfect. & plusquamperfectum. { πεποίησο, πεποιήσθω:
πεποίησθον, πεποιήσθων:
πεποίησθε, πεποιήσθωσαν.

Aoristus primus, ποιήθητι.

Optatiuus.

Opt. præf. { ποιεοίμην οίμην, ποιέοιο οῖο, ποιέοιτο οῖτο: (οίσθην
ποιεοίμεθον οίμεθον, ποιέοισθον οῖσθον, ποιεοίσθην
ποιεοίμεθα οίμεθα, ποιέοισθε οῖσθε, ποιέοιντο οῖντο.

1 Perfect. & plusquam perfectum { πεποιήμην, πεποιῇο, πεποιῇτο:
πεποιήμεθον, πεποίησθον, πεποιήσθην:
πεποιήμεθα, πεποίησθε, πεποίηντο.

ANNO

ANNOTATIO.

¹FLEXIO perfecti & plusquamperfecti Optatiui apud Lascarim in tractatu De vocalibus subscriptis, proparoxytonως est, πεποιήμην, πεποίηο, πεποίητο: βεβοήμην, βεβόηο, βεβόητο: itemque κεχρυσώμην, κεχρύσοιο, κεχρύσοιτο. In Isagoge quoque proparoxytonως apud eundem legitur κεχρυσώμην, κεχρύσοιο, κεχρύσοιτο: at properispωmenως πεποιῄμην πεποιῇτο: & βεβοῄμην, βεβοῇτο. Rursum proparoxytonos flexio legitur apud Chalcocondylam quoque, & Chrysoloram: sed in subiunctiuo omnes vno consensu flexionem habent properispωmenam. quæ causa fuit, opinor, cur recẽtiores vt in subiunctiuo, sic etiam in Optatiuo properispωmenam flexionem sequi maluerint, præsertim quum eandem verbis in μι tribui viderent in vtroque modo. 1

Aoristus primus, ποιηθείην. Futurum primum, ποιηθησοίμην. Paulo post futurum, πεποιησοίμην.

Subiunctiuus.

Subiũctiui, præs. ἐὰν & imp. { ποιέωμαι ὦμαι, ποιέῃ ῇ, ποιέηται ἧται: ποιεώμεθον ὤμεθον, ποιέησθον ἧσθον, ποιέησθον ἧσθον: ποιεώμεθα ὤμεθα, ποιέησθε ἧσθε, ποιέωνται ὦνται.

Perfectum & plusquamperf. ἐὰν { πεποιῶμαι, πεποιῇ, πεποιῆται: πεποιώμεθον, πεποιῆσθον, πεποιῆσθον: πεποιώμεθα, πεποιῆσθε, πεποιῶνται.

Aoristus primus, ἐὰν ποιηθῶ.

Infinitiuus.

Infinitiui præsens & imperf. ποιέεσθαι ποιεῖσθαι. Perfectũ & plusquamperfectũ, πεποιῆσθαι, per ῆ circumflexũ. Aoristus primus, ποιηθῆναι. Futurũ primũ, ποιηθήσεσθαι. Paulopostfuturũ, πεποιήσεσθαι.

Participia passiua.

Participij præs. & imperf. { ποιεόμενος οὔμενος, ποιεομένου οὐμένου: ποιεομένη οὐμένη, ποιεομένης οὐμένης: ποιεόμενον οὔμενον, ποιεομένου οὐμένου.

Perfectũ & plusquamperfectũ, πεποιημένος. Aoristus primus, ποιηθείς. Futurũ primum, ποιηθησόμενος. Paulòpostfuturum, πεποιησόμενος.

VERBI MEDII.

Medium primæ Circumflexorũ.

Præsens & imperfectum eadẽ cum passiuis. Perfectum, plusquamperfectũ, aoristus secundus, & futurũ secundum, quãdo reperiantur, dice

* In Annotationibus in hæc verba circumflexa, 213, 30.

dicemus * postea. Restant igitur in verbis circumflexis duo tantum tempora, primus aoristus, & primum futurum, quæ legem sequuntur Barytonorum; hoc pacto:

Aoristus primus med. per omnes modos.

Primus aoristus Indicatiui, ποιησάμην: Imperatiui, ποίησαι: Optatiui, ποιησαίμην: Subiunctiui, ποιήσωμαι: Infinitiui, ποιήσασθαι: Participij, ποιησάμενος.

Futurum primum medium per omnes modos.

Primũ futurũ Indicatiui, ποιήσομαι: Optatiui, ποιησοίμην: Infinitiui, ποιήσεσθαι: Participij, ποιησόμενος. Eadẽ ratio in cæteris cõiugationibus.

Paradeigma verborum circumflexorũ secundæ coniugationis.

SECVNDA coniugatio circumflexorũ, fit à verbis in άω, βοάω βοῶ. Futurum in ήσω, βοήσω: Præteritum in ηκα, βεβόηκα, migrante α in η.

VERBI ACTIVI.

Præsens.

Indicatiui præsens.
βοάω ῶ, βοάεις ᾷς, βοάει, ᾷ:
βοάετον ᾶτον, βοάετον ᾶτον:
βοάομεν ῶμεν, βοάετε ᾶτε, βοάουσι ῶσι.

Imperfectum.

Imperfect.
ἐβόαον ων, ἐβόαες ας, ἐβόαε α:
ἐβοάετον ᾶτον, ἐβοαέτην άτην:
ἐβοάομεν ῶμεν, ἐβοάετε ᾶτε, ἐβόαον, ων.

Perfectum, βεβόηκα, βεβόηκας, βεβόηκε, vt τέτυφα. Plusquamperfectũ, ἐβεβοήκειν, ἐβεβοήκεις, &c. Aoristus primus, ἐβόησα. Futurum primum, βοήσω.

Imperatiuus.

Imperatiui præs. & imperfectum.
βόαε α, βοαέτω άτω:
βοάετον ᾶτον, βοαέτων άτων:
βοάετε ᾶτε, βοαέτωσαν άτωσαν.

Perfectum & plusquamperfectum, βεβόηκε. Aoristus primus, * βόησον.

* Et cõtrahendo, αη in ω, βῶσον, βωσάτω.

Optatiuus.

Optatiui presens & imperf.
βοάοιμι ῷμι, βοάοις ῷς, βοάοι ῷ:
βοάοιτον ῷτον, βοαοίτην ῴτην:
βοάοιμεν ῷμεν, βοάοιτε ῷτε, βοάοιεν ῷεν.

Perfectum & plusquamperfectũ, βεβοήκοιμι. Aoristus primus, βοήσαιμι. Fut. primũ, βοήσοιμι.

Subiunctiuus.

Subiũctiui presens ἐὰν & imperf.
βοάω ῶ, βοάῃς ᾷς, βοάῃ ᾷ:
βοάητον ᾶτον, βοάητον ᾶτον:
βοάωμεν ῶμεν, βοάητε ᾶτε, βοάωσι ῶσι.

Perf

Perfectum & plusquamperfectum, βεβοήκω.
Aoristus primus, βοήσω.

Infinitiui præsens & imperfectũ, βοάειν, βοᾶν, Perfect. & plusquamperfectũ, βεβοηκέναι. Aoristus primus, βοῆσαι. Futurum primum, βοήσειν. *Infinitiuus.*

Participij præsens & imperfect.
βοάων ῶν, βοάοντος ῶντος:
βοάουσα ῶσα, βοαούσης ώσης:
βοάον ῶν, βοάοντος ῶντος.
Participia actiua.

Perfectum & plusquamperfectum, βεβοηκώς.
Aoristus primus,* βοήσας. Futurũ primũ, βοήσων.

* Et contractè βώσας.

VERBI PASSIVI.

Passiuũ secũdæ circumflexorũ.

Præsens.

Indicatiui præs.
βοάομαι ῶμαι,* βοάῃ ᾷ, βοάεται ᾶται: (ᾶσθον:
βοαόμεθον ώμεθον, βοάεσθον ᾶσθον, βοάεσθον ᾶ-
βοαόμεθα ώμεθα, βοάεσθε ᾶσθε, βοάονται ῶνται.

* Ionicè βοῆαι: Doricè βοᾶσαι & βοῆ.

Imperfectum.

Imperfect.
ἐβοαόμην ώμην, ἐβοάου ῶ, ἐβοάετο ᾶτο: (ᾶσθην:
ἐβοαόμεθον ώμεθον, ἐβοάεσθον ᾶσθον, ἐβοαέσθην
ἐβοαόμεθα ώμεθα, ἐβοάεσθε ᾶσθε, ἐβοάοντο ῶντο.

Perfectum.

Perfectum.
βεβόημαι, βεβόησαι, βεβόηται:
βεβοήμεθον, βεβόησθον, βεβόησθον:
βεβοήμεθα, βεβόησθε, *βεβόηνται.

*Ionicè βεβοάαται, 190, 15.

Plusquamperfectum.

Plusquamperfectum.
ἐβεβοήμην, ἐβεβόησο, ἐβεβόητο:
ἐβεβοήμεθον, ἐβεβόησθον, ἐβεβοήσθην:
ἐβεβοήμεθα, ἐβεβόησθε, ἐβεβόηντο.

Aoristus primus, ἐβοήθην. Futurum primum, βοηθήσομαι. Paulo post futurum, βεβοήσομαι.

Imperatiuus

Imperatiui præsens & imperfect.
βοάου βοῶ, βοαέσθω βοάσθω:
βοάεσθον βοᾶσθον, βοαέσθων βοάσθων:
βοάεσθε βοᾶσθε, βοαέσθωσαν βοάσθωσαν.

Perfectũ & plusquamperfectum.
βεβόησο, βεβοήσθω:
βεβόησθον, βεβοήσθων:
βεβόησθε, βεβοήσθωσαν.

Aoristus primus, βοήθητι.

Optatiuus.

Opt. præs. & imperf.
βοαοίμην βοῴμην, βοάοιο βοῷο, βοάοιτο βοῷτο:
βοαοίμεθον ῴμεθον, βοάοισθον ῷσθον, βοαοίσθην ῴσθην:
βοαοίμεθα ῴμεθα, βοάοισθε ῷσθε, βοάοιντο ῷντο.

Perf

Perfectū & plusquam-perfectum. { βεβοήμην, βεβοῆο, βεβοῆτο: βεβοήμεθον, βεβοήσθην, βεβοήσθην: βεβοήμεθα, βεβοῆσθε, βεβοῆντο.

Aoristus primus, βοηθείην. Futurum primum, βοηθησοίμην. Paulopostfuturum, βεβοησοίμην.

Subiunctiuus.

Sub-iū. ἐὰν præs. { βοάωμαι ῶμαι, βοάῃ ᾷ (βοάηται) ᾶται: (ᾶσθον: βοαώμεθον ώμεθον, βοάησθον ᾶσθον, βοάησθον βοαώμεθα ώμεθα, βοάησθε ᾶσθε, (βοάωνται) ῶνται.

Perfectum & plusquā-perfectum. ἐὰν { βεβοῶμαι, βεβοῇ, βεβοῆται: βεβοώμεθον, βεβοῆσθον, βεβοῆσθον: βεβοώμεθα, βεβοῆσθε, βεβοῶνται.

Aoristus primus, ἐὰν βοηθῶ.

Infinitiuus.

Infinitiui præsens & imperf. βοάεσθαι, βοᾶσθαι. Perfectum & plusquamperfectum, βεβοῆσθαι. Aoristus primus, βοηθῆναι. Futurum primum, βοηθήσεσθαι. Paulòpòstfuturum, βεβοήσεσθαι.

Participia passiua.

Participij præsens & imperfect. { βοαόμενος ώμενος, βοαομένου ωμένου: βοαομένη, ωμένη, βοαομένης ωμένης: βοαόμενον ώμενον, βοαομένου ωμένου.

Perfectū & plusquamperfectum, βεβοημένος. Aoristus primus, βοηθείς. Futurum primum, βοηθησόμενος. Paulòpòstfuturum, βεβοησόμενος.

Mediū secundæ circumflexorū.

VERBI MEDII.

Aoristus prim. medius per omnes modos.

Aoristus primus, ἐβοησάμην, βόησαι, βοησαίμην, βοήσωμαι, βοήσασθαι, βοησάμενος. Futurū primum, *βοήσομαι, βοησοίμην, βοήσεσθαι, βοησόμενος: de quibus in prima Coniugatione.

Futurum primum med. per omnes modos.

* & cótractione ον in ω, βώσομαι.

TERTIA Coniugatio circumflexorum formatur a verbis in όω, χρυσόω χρυσῶ. Futurum in ώσω, χρυσώσω. Præteritum in ωκα, κεχρύσωκα.

Paradigma verborum circumflexorum tertiæ coniugationis.

VERBI ACTIVI.

Præsens.

Indi-cat. præs. { χρυσόω χρυσῶ, χρυσόεις χρυσοῖς, χρυσόει χρυσοῖ: χρυσόετον χρυσοῦτον, χρυσόετον χρυσοῦτον: χρυσόομεν οῦμεν, χρυσόετε οῦτε, χρυσόουσι οῦσι.

ANNOTATIO.

ὁ & η à nonnullis in η contrahi, itidemque όη in ῆ, testatur Chrysoloras: & regulam sic postulare tradit Moschopulus: (forsan vt in nomine ἁπλόη ἁπλῆ, ἁπλόη ἁπλῆ, & similibus) ipsi tamen & οῃ & οη in οῖ cōtrahunt. Chalcocondylas vero, Gaza, & Lascaris, ὀῃ quidem in οῖ contrahunt, at όη in ῶ: quos Vrbanus & Caninius sequuntur. & sic non modo apud Lucianum in Βίων πρᾶσις legimus, ἢν μαστιγοῖς ἢ στρεβλοῖς: sed etiā apud Platonem in Euthyphrone, ἐὰν ἀφρονοῖς. & Herodianus pluribus in locis agnoscit ἐὰν χρυσοῖς, hac regula, quod secunda & tertia Coniugatio Circumflexorum secūdam & tertiam subiunctiuam similem (ὁμόφωνον ipse vocat) habeant Secundæ & tertiæ indicatiuæ, vt βοᾷς βοᾷ, χρυσοῖς χρυσοῖ. Sunt tamen qui existiment, vt όη in ῶ monophthongum, sic όη in οῖ diphthongum rectius contrahi. Sanè in tertia Coniugatione verborum in μι, quæ in præsente subiunctiuo contractorum verborum flexionem sequi dicuntur, non modo dualiter διδῶτον reperimus, & pluraliter διδῶτε, sed singulariter etiam διδῷς & διδῷ, nō διδοῖς & διδοῖ. vt, sicut in Barytonis, ita in Circūflexis quoq; longas hoc tēpus habeat Characteristicas.

270.15.

Imperfectum. { ἐχρύσοον ουν, ἐχρύσοες ους, ἐχρύσοε ου: ἐχρυσοέτον ούτον, ἐχρυσοέτην ούτην: ἐχρυσόομεν οῦμεν, ἐχρυσόετε οῦτε, ἐχρύσοον ουν. } *Imperfectum.*

Perfectu, κεχρύσωκα. Plusquāperf. ἐκεχρυσώκειν. Aoristus primus, ἐχρύσωσα. Futur. 1, χρυσώσω.

Imperatiui præsens & imperfect. { χρύσοε ου, χρυσοέτω ούτω: χρυσόετον οῦτον, χρυσοέτων ούτων: χρυσόετε οῦτε, χρυσοέτωσαν ούτωσαν. } *Imperatiuus.*

Perfectum & plusquamperfectum, κεχρύσωκε. Aoristus primus, χρύσωσον.

Optatiui præs. & imperf. { χρυσόοιμι οῖμι, χρυσόοις οῖς, χρυσόοι οῖ: χρυσόοιτον οῖτον, χρυσοοίτην οίτην: χρυσόοιμεν οῖμεν, σόοιτε οῖτε, σόοιεν οῖεν. } *Optatiuus.*

Perfectū & plusquamperfectū, κεχρυσώκοιμι. Aoristus 1. χρυσώσαιμι. Futurū primū, χρυσώσοιμι.

Subiunct. præs. ἐὰν & imperf. { χρυσόω ῶ, † σόῃς οῖς, σόῃ οῖ: χρυσόητον ῶτον, χρυσόητον ῶτον: χρυσόωμεν ῶμεν, σόητε ῶτε, σόωσι ῶσι. } *Subiunctiuus.*

Perfectum & plusquamperfectū, κεχρυσώκω.
Aoristus primus, χρυσώσω.

Infinitiuus. Infinitiui præsens & imperfectum, χρυσόειν σῦν. Perfectum & plusquamperfectum, κεχρυσωκέναι. Aoristus primus, χρυσῶσαι. Futurum primum, χρυσώσειν.

Participia actiua. Participij præsens & imperfectum, χρυσοῶν ῶν, χρυσόοντος ὄντος. Perfectum & plusquamperfectum, κεχρυσωκώς. Aoristus primus, χρυσώσας. Futurum primum, χρυσώσων.

VERBI PASSIVI.

Passiuum tertiæ circumflexorū.

Præsens,

Indicatiui præs. { χρυσόομαι οῦμαι, χρυσόῃ οῖ, χρυσόεται οῦται: (οῦσθον
χρυσόομεθον ούμεθον, σόεσθον οῦσθον, σόεσθον ο-
χρυσόομεθα ούμεθα, σόεσθε οῦσθε, σόονται οῦνται.

Imperfectum.

Imperf. { ἐχρυσοόμην ούμην, σόου οῦ, σόετο οῦτο: (σθην
ἐχρυσοόμεθον ούμεθον, σόεσθον οῦσθον, σοέσθην ο-
ἐχρυσοόμεθα ούμεθα, σόεσθε οῦσθε, σόοντο οῦντο.

Perfectum.

Perfectum. { κεχρύσωμαι, υσωσαι, υσωται:
κεχρυσώμεθον, υσωσθον, υσωσθον:
κεχρυσώμεθα, υσωσθε, υσωνται.

Plusquamperfectum.

Plusquamperfectum. { ἐκεχρυσώμην, υσωσο, υσωτο:
ἐκεχρυσώμεθον, υσωσθον, υσώσθην:
ἐκεχρυσώμεθα, υσωσθε, υσωντο.

Aoristus primus, ἐχρυσώθην. Futurū primum, χρυσωθήσομαι. Paulopostfuturum, κεχρυσώσομαι.

Imperatiuus.

Imperatiui præs. & imperf. { χρυσόου οῦ, χρυσοέσθω ούσθω:
χρυσόεσθον οῦσθον, χρυσοέσθων ούσθων:
χρυσόεσθε οῦσθε, χρυσοέσθωσαν ούσθωσαν.

Perfectū & plusquamperfectum. { κεχρύσωσο, κεχρυσώσθω:
κεχρύσωσθον, κεχρυσώσθων:
κεχρύσωσθε, κεχρυσώσθωσαν.

Aoristus primus, χρυσώθητι.

Optatiuus.

Optat. præs. & imperfec. { χρυσοοίμην οίμην, σόοιο οῖο, σόοιτο οῖτο:
χρυσοοίμεθον οίμεθον, όοισθον οῖσθον, οοίσθην οίσθην: (οῖντο
χρυσοοίμεθα οίμεθα, σόοισθε οῖσθε, σόοιντο

Per

Perfectũ & plusquam-perfectum.
κεχρυσώμην, υσῶο, υσῶτο:
κεχρυσώμεθον, υσῶσθον, υσώσθην:
κεχρυσώμεθα, υσῶσθε, υσῶντο.

Aoristus primus, χρυσωθείην. Fut. primũ, χρυσωθησοίμην. Paulopostfuturum, κεχρυσωσοίμην.

Subiunctiui præsens & imperfect. ἐὰν
χρυσόωμαι ῶμαι, χρυσόῃ οῖ,[1] χρυσόηται ῶται: (ῶσθον: 1 *Subiunctiuus.*
χρυσοώμεθον ώμεθον, χρυσόησθον ῶσθον,, χρυσόησθον
χρυσοώμεθα ώμεθα, χρυσόησθε ῶσθε, χρυσόωνται ῶνται.

Perf. & plusq̃. perfec.
κεχρυσῶμαι, * κεχρυσῷ, κεχρυσῆται[2]: 2 * vel, vt quidã volũt, κεχρυσῇ.
κεχρυσώμεθον, κεχρυσῆσθον, κεχρυσῆσθον:
κεχρυσώμεθα, κεχρυσῆσθε, κεχρυσῶνται.

ANNOTATIO.

[1] De Contractione syllabarum όῃ & όη in actiua diathesi iam dictum est, de passiuis verò sic tradit Herodianus. Athenienses (inquit) secundas & tertias personas subiunctiuorum passiuorum tertiæ Circumflexorum coniugationis, proferunt per ω, vt ἐὰν χρυσῶται, ἐὰν στεφανῶται: quoniam verba in μαι volunt in secunda & tertia persona pares seruare vocales: propterea retinent ω in tertia quoque persona, vt scilicet in ea reperiatur penultima primæ. vt 1. Cor. 16. θησαυρίζων καθ' ὅ, τι ἂν εὐοδῶται, *conferens pro ratione prosperitatis* (seu fortunarum) *quam à Deo acceperit.* [2] Apud Demetrium quoque, & in Constantini Lascaris Isagoge, reperio hanc perfecti subiunctiui flexionem, ῶμαι, ῇ, ῆται: ώμεθον, ῆσθον, ῆσθον: ώμεθα, ῆσθε, ῶνται. secutique eam sunt Vrbanus, & alij, excepta secunda singulari. sed verior esse videtur quæ apud eundem Lascarim in pleniore Grammatices parte legitur, per ω scilicet in omnibus omnium numerorum personis, diphthongon secunda singulari, monophthongon reliquis: hoc modo, ῶμαι, ῷ, ῶται: ώμεθον, ῶσθον, ῶσθον: ώμεθα, ῶσθε, ῶνται. Sic enim huc quadrabit tertia coniugatio in μι, eiusdẽ tẽporis & modi; (229, 25.) & Characteristica huius coniugationis propria nusquã non retinebitur. Caninius certè, cuius iudicio multum tribuo, hanc quam illam flexionem sequi maluit. Ac forsitan etiam prima coniugatio suam hîc retinet Characteristicam, vt in præsenti subiunctiuo, potissimum in iis verbis quæ eandẽ seruarunt in primo futuro actiuo: vt flexio eorum sit, ῶμαι, ᾷ, ᾶται; ώμεθον, ᾶσθον, ᾶσθον: ώμεθα,

Verba in μαι in 2. & 3. persona volunt pares vocales.

ἄωθι, ὤντων. ſic certè verba in μι: quæ vnam eandémque in præſenti & perfecto ſubiunctiuo habent terminationem & flexionem, ſoloque augmento diſcernuntur, 227, 32.

Aoriſtus primus, ἐὰν χρυσωθῶ.

Infinitiuus.

Infinitiui præſens & imperf. χρυσόεσθαι χρυσοῦσθαι. Perfectum & pluſquamperfectum, κεχρυσῶσθαι. Aoriſtus primus, χρυσωθῆναι. Fut. primum, χρυσωθήσεσθαι: Paulopoſtfuturum. κεχρυσώσεσθαι.

Participia paſſ.

Participij præſ. & imperf. { χρυσόομενος ούμενος, χρυσοομένου ουμένου: χρυσοομένη ουμένη, χρυσοομένης ουμένης: χρυσοόμενον ούμενον, χρυσοομένου ουμένου.

Perfectum & pluſquamperfect. κεχρυσωμένος. Aoriſtus 1. χρυσωθείς. Futurũ primum, χρυσωθησόμενος. Paulopoſtfuturum, κεχρυσωσόμενος.

Medium tertiæ circumflexorũ.
Aoriſtus primus per omnes modos & participia.
Futurum primum per omnes modos & participia.

VERBI MEDII.

Aoriſt. primus, ἐχρυσωσάμην, χρύσωσαι, χρυσωσαίμην, χρυσώσωμαι, χρυσώσασθαι, χρυσωσάμενος. Futurũ primũ, χρυσώσομαι, χρυσωσοίμην, χρυσώσεσθαι, χρυσωσόμενος: de quibus dictum eſt in ποιέω.

ANNOTATIONES IN CIRCVMFLEXA.

De monoſyllabis circumflexis notio.

Monoſyllaba circũflexa, in ſecũda repeiiũtur cõiugatione; δρῶ, θλῶ, κλῶ, *facio, tũdo, frango:* 1 In prima verò minimè: nec in prima plurali, nec tertia; πλέω, πλέομεν, πλέουσι, *nauigo, nauigamus, nauigãt:* nõ autẽ πλῶ, πλοῦμεν, πλοῦσι.

Ad duas cõiugationes pertinentia.

Quædam verba in duabus coniugationibus 2 reperiuntur eadẽ ſignificatione: vt [2] ξυράω & 3 ξυρέω, *rado:* συλάω & συλέω, *ſpolio, compilo:* [3] γηράω & γηρέω, *ſeneo.*

1 [1] Hoc De ipſo themate debere intelligi, exempla præcedentia & ſequentia ſatis indicant, vt ſit hic ſenſus: In ſecunda quidem coniugatione reperiuntur themata monoſyllaba, vt δρῶ, θλῶ, κλῶ: in prima verò minimè: non autem reperiuntur themata πλῶ, ῥῶ, πνῶ, χῶ, &c. ſed πλέω, ῥέω, πνέω, χέω, id eſt, *nauigo, fluo, ſpiro, fundo.* Sed etiam in primæ coniugationis prima plurali ac tertia haud

huiuſmodi verba non inueniuntur contracta. [2] Suſtuli 2
ἐλεέω & ἐλεάω, quod prioris quidē multa paſſim exem-
pla inuenirem, poſterioris verò nullam in Græcolatinis
lexicis mentionem fieri viderem. poſtmodo ab Etymo-
logo agnoſci vtrumque comperi. ἐλεῶ (inquit) apud At-
ticos eſt primæ cõiugationis Circumflexorum, vt ὀλλὼ
τὴν ἡμέραν ἐλεεῖ καὶ δανείζει ὁ δίκαιος: at in communi dia-
lecto, Secundæ. Nullum tamen huius affert exemplum.
[3] γηρέω Ionicum eſſe puto, ſicut ὁρέω pro ὁρῶ contracto 3
ex ὁράω, ſicut etiam ἀναρτέω & ἀντέω pro ἀναρτάω *ſuſpen-
do*, & ἀντάω *occurro, obuio.* ſic apud Lucianum διαιτῶν
ἐδιαιτέοντο, *vitam agebant*: & apud Heſiodum πωτέοντο
χειρὸς ἀπὸ στιβαρῆς, *volabant validâ è manu*: quũ in com-
muni ſermone vſurpentur διαιτῶνται & ποτῶνται. Contra
κεντεῖν Attici dicunt, non κεντᾷν, teſte Thoma, id eſt, *ſti-
mulare, pungere.*

Craſis α & ε in α, βοάεις βοᾷς, *clamas*: [1] Doricè 1
autem in η, γελάεις, γελῆς, *rides*: διψάεις, διψῆς, *ſitis*,
per η monophthongum, hoc eſt, nudam voca-
lem. quem morem in quibuſdam Attici quo-
que ſeruarunt, dicentes πεινῆς, διψῆς, ζῆς, *eſuris,
ſitis, viuis*: vnde imperfectum, ἔζη, *viuebat*, & in-
finitiuus ζῆν, *viuere.*

Futurum in ήσω vel ώσω. [2] Quædam figurati- 2
uam retinēt; τελέω, τελέσω, τετέλεκα, *perficio, perfi-
ciam, perfeci*: γελάω, γελάσω, γεγέλακα, *rideo, ebo, ſi*:
ὀμόω, ὀμόσω, ὤμοκα, *iuro, abo, aui*: [3] & hæc penulti- 3
mam aoriſti primi corripiunt, ἐτέλεσα, ἐγέλασα,
perfeci, riſi: poëticè autem ἐτέλεσσα, producta pe-
nultima per poſitionem [4] gemini σσ. In non- 4
nullis duplex futurum, αἰνέω, αἰνέσω & αἰνήσω,
laudo. ſic [5] καλέω, καλέσω & καλήσω, *voco*: κορέω, πο- 5
νέω, φορέω, φρονέω, *ſaturo, laboro, fero, ſapio*: & in ſe-
cunda, ἀλοάω, ἀλοάσω & ἀλοήσω, *verbero.*

Secundum aoriſtum, ſecundum futurum, &
præteritum medium, tertia Coniugatio non
agnoſcit. At in duabus prioribus ita demum
reperiuntur, ſi thema iam affectũ contractio-
ne deſinat in ω non purum; idq; ad hunc mo-

ANNOTATIO.

Doriſmus, αι in η.

πεινῆς, διψῆς, ζῆς, ἔζη, ζῆν.

In futurũ primũ annotatio.

Characteriſticas præſentis α, ε, ο; in omnibus temporibus ſeruantia.

De penultima aoriſti primi.

Duplex futurum, έσω, ήσω, άσω, ήσω.

Quæ Circumflexa habeant aoriſtũ ſecundum, futurum ſecũdum, & præteritum medium:

atq; eorũ temporũ formatio.

** Tradit etiam Æli⁹ Dionysius, media, perfecta à circumflexis, vna syllaba actiuis esse inferiora, vt δεδούπηκα, δέδουπα: ideoque ex ἔσμηκα, κέκληκα, κεκίνηκα, δέδρακα, πέπρακα, & similibus, nõ esse media perfecta disyllaba, nec item plusquamperfecta.*

ἔχον & ἔσπον. Atticismus.

dum: Ex primo aoristo, primo futuro, & præ-
terito actiuo, eliditur penultima vocalis cum
consonante sequente; δουπέω δουπῶ, *sono*: futu-
rum primum, δουπήσω: secundum, δουπῶ: aori-
stus primus, ἐδούπησα: secundus, ἔδουπον: præteri-
tum actiuum, δεδούπηκα: medium, δέδουπα. * sic
μυκάω μυκῶ, μυκήσω μυκῶ, ἐμύκησα ἔμυκον, μεμύ-
κηκα, μέμυκα, *mugio*, &c.

6 [6] Monosyllaba verò circumflexa, his tem-
poribus carent, præter duo: χέω χῶ, *habeo, te-
neo*: σπάω σπῶ, *vello, traho, sorbeo*. vnde formantur
aoristi secundi, ἔχον, ἔχες, ἔχε, à primo ἔχησα:
7 & [7] ἔσπον, ἔσπες, ἔσπε, ab ἔσπασα.

8 Optatiuũ præsentis [8] circumflexi, solent At-
tici etiam per ην purum inflectere, hoc pacto:

Optatiuus Atticus	ποιοίην, ποιοίης, ποιοίη, *facerem*:
	ποιοίητον, ποιοιήτην:
	ποιοίημεν, ποιοίητε, ποιοίησαν.

Infinitiuorum vocis actiuæ contractio:

έειν έε εῖ
άειν άε ᾶ
όειν όε οῦ
ᾷν vel ᾶν.

Infinitiui Barytoni, ποιέειν, βοάειν, χρυσόειν, pri-
mùm abiiciũt ι, ac deinde fit crasis; ποιέεν ποιεῖν,
βοάεν βοᾶν, χρυσόεν χρυσοῦν. Quamquam in se-
cunda coniugatione quidam subscribunt ι,
9 βοᾷν, πεινᾷν: [9] quidam non subscribunt, βοᾶν,
πεινᾶν, *clamare, esurire*.

Perfecti passiui formatio.

Præteritum perfectum passiuum, fit ab acti-
uo, mutando κα in μαι: sed asciscitur σ, si pe-
nultima sit breuis; τετέλεκα, τετέλεσμαι, *perfici,
perfectus sum*. In tertia quoque plurali ac reli-
quis modis, vtimur periphrasi, vt in Baryto-
10 nis. Si autẽ penultima sit longa, η vel ω, [10] non
assumitur σ: πεποίηκα, πεποίημαι: βεβόηκα, βεβόημαι:
κεχρύσωκα, κεχρύσωμαι. Verùm quia ται tertiæ
personæ singularis est purum, πεποίηται, βεβόηται,
11 κεχρύσωται. ideo [11] locis aliquot interponitur
σ, quemadmodum scriptum est in Quinta
coniugatione Barytonorum.

Perfectũ Optatiui passiui.

Optatiua præterea in huiusmodi præterito fiunt sine periphrasi, per diphthõgum impropriam ῃ & ῳ, πεποιῄμην, βεβοῴμην, κεχρυσῴμην. Sic & subiunctiua legitimè formantur per ῶ circumflexum, πεποιῶμαι, βεβοῶμαι, κεχρυσῶμαι. In vtroq; autẽ modo circumflectitur secunda & tertia persona, πεποιῇο, πεποιῇτο: ἐὰν πεποιῶμαι, πεποιῇ, πεποιῇται: & ita in cæteris cõiugationibus.

Perfectum Subiunctiui passiui.

Annotatio.

[1] Dores enim (vt diximus 119,42. & 118,40.) ex diphthongo ᾳ primùm abiiciunt ι, ac deinde α longum (in quod crasis erat facienda) suo more in η vertunt. Meritò itaque ἰῶτα non subscribunt. Sic in subiunctiuo pro βοάῃς βοᾷς, βοάῃ βοᾷ, dicunt βοῆς, βοῆ, per η monophthongum. nam Dores (vt diximus 119,43.) punctum subscriptum negligunt. Cæterùm hæ voces Doricæ, quæ à Clenardo hîc enumerantur, Atticis etiam, & communibus qui prosa oratione scripserunt, sunt vsitatæ. Inueniuntur & aliæ his similes & in poëtis & in oratoribus: vt χρῆται pro χρᾶται, *vtitur*: & χρῆσθαι pro χρᾶσθαι, *vti*, à χράομαι, *vtor*: κίρνη, *miscebat*: sine augmẽto, pro ἐκίρνα, à κιρνάω, *misceo*: διψῆν pro διψᾶν vel διψᾷν, *sitire*, à διψάω: πεινῆν pro πεινᾶν vel πεινᾷν, *esurire*, à πεινάω. Sic ζῇ pro ζᾷ, *viuit*, ex ζάει: ζῆ pro ζᾶ, ex ζάε: idque vel in secunda singulari præsentis Imperatiui, vel in tertia singulari imperfecti Indicatiui, detracto Ionicè augmento. similiter & tertia singularis præsentis Imperatiui, ζήτω, *viuat*, pro ζάτω, ex ζαέτω contracta iudicatur: cuius secunda est nõ solùm ζῆ, (vt modò dictum est) apud Euripidem & Sophoclem: sed etiam ζῆθι, per pleonasmum syllabæ θι, qui in alios etiam imperatiuos, præsertim monosyllabos, cadit: sicut à verbo πλέω, *nauigo*, affertur Imperatiuus πλεῖθι, pro πλέε seu πλεῖ, *nauiga*. Sunt tamen qui vt ἔζην ἔζης ἔζη, sic etiam ζῆθι ζήτω, malint à ζημι, quàm à ζάω formare, sicut ἔδων ἔδως ἔδω, & βῆθι βήτω, à βίβημι, *gradior*: quibus Etymologus non assentitur.

Cur Dores non subscribãt iota. 1

κίρνη.

ζῆ.

ζήτω.

ζῆθι.

πλεῖθι.

[2] Nempe illa primùm quæ per pleonasmum νυ, formant ex se verba in άννυμι & έννυμι, siue in αννύω & εννύω: quæ futurum sumunt à verbis in άω & έω. retenta præsentis Characteristica α, scilicet & ε. vide ἀμφιέννυμι in tractatu de Inuestigatione thematis.

2 *Figuratiuã retinẽtia in prima & secunda quæ coincidũt cũ verbis in ννυμι vel ννύω, νω, σκω, ζω.*

Retinent quoque figuratiuam ε aut α, finita in ένω & άνω, ν reiecto, format ex se tempora: * vt φθάνω, præ-

**Superior editio*

habeat, vt φθένω vel φθάνω, pr. ρ. u. *A quo φθένω verbale φθόνος deriuari posset, vt πόνος ἀ πένομαι: sed an ab eodem sit futurũ φθέσω, reiecto ν, non oscitãter disputari potest.*

uenio, futurum φθήσω, à φθήω vel φθήζω. De his quære in φθείρω, *corrumpo*, in Inuestigatione thematis.

Eodem modo quæ recipiunt pleonasmum, σκ: vt ἀρέσκω, ἀρέσκω, *placeo*, futurum ἀρέσω: sic γηράω γηράσκω, *senesco*, fut. γηράσω: quære in ἀρέσκω.

His adde quæ eadem significatione habent indifferenter in themate εω vel έζω, quæ pauca sunt: & άω vel άζω, quæ plura occurrunt.

Atque hæc quidem sunt in genere finita in έω & άω, quæ seruant Characteristicam inuariatam. In specie verò verba in εω, quorum antepenultima est ε vel ο, sequente consona simplici, ε quoque retinent; præterquam πορέω, ὀφελέω, id est, *perforo, iuuo*: mutant verò in η, quæ fiunt à masculinis in ος, (à nominibus enim quibuscumque, præcipuè verò ab adiectiuis compositis in ος, ducuntur sæpenumero verba cuiusuis Coniugationis contractorum, atque finita in ίζω, άζω, οσω, αίνω, ύω, ύω & εύω passim occurrentia) vt οἰκονομέω, μ. ήσω, *dispenso*, ab οἰκονόμος, *dispensator*: & quæ Barytona quoque sunt; vt μελέω, ῶ, vel μέλω, *venio*, fut. μελήσω: tamen τελέω, ῶ, vel τέλω, *perficio*, retinet ε, τελέσω: sic μάχομαι, *pugno*, futur. med. μαχέσομαι, tanquam à μαχέομαι, ἔομαι. Retinent præterea ε, ἀέω, *cubo*: αἰδέω, *ad venerationem induco*, ἀκέομαι, *medeor*: & ἀρκέω, *sufficio*. nam ab ἀέω inuenitur aoristus primus ἄεσα sine augmento pro ἤεσα, *cubui*: & imperatiuus medius ἄεσαι, *cuba, aspira, quiesce*. ab αἰδέω aoristus primus passiuus ᾐδέσθην, *veritus sum*: imperatiuus αἰδέσθητι, *reuerere*: aoristus primus imperatiui medij αἴδεσαι, *reuerere*. Homerus tamen dixit in futuro primo medio αἰδήσομαι. ab ἀκέω futurũ medium ἀκέσομαι: aoristus primus medius ἠκεσάμην, *medicinam adhibui*: infinitiuus ἀκέσασθαι, & in voce actiua, ἀκέσαι, *mederi, curare*. ab ἀρκέω futurum ἀρκέσω, *sufficiam*: aoristus primus ἤρκεσα, *suffeci*, cum ἐπὶ, ἐπήρκεσα, *suppeditaui*, item *defendi, propulsaui*: infinitiuus ἀρκέσαι & ἐπαρκέσαι, & Poëticè geminato σ, ἐπαρκέσσαι: participiũ, ἀρκέσας & ἐπαρκέσας: participiũ aoristi primi passiui, ἀρκεσθεὶς, *contentus*. Sunt etiã quędam disyllaba quę faciunt futurum in έσω, de quibus vide in Annotationibus in verba, quum agit de futuro actiuo. Porro quæ his regulis non continentur, mutant ε in η. Notanda verò quæ in contextu enumerantur duplex futurum habentia, & quæ licentia poëtica ab his regulis degenerare inueniuntur. Et hactenus de verbis in εω: nunc de άω videndum.

Figuratiuam retinentia in prima.

A nominibus fiunt verba in έω, άω, όω, ιζω, άζω, οσω, αίνω, ύω, ύω & εύω.

Finita in άω, ... άω, ... [illegible]

Quæ verba fe-

cunda figuratiuam retinent, εάω, οάω, ιάω.

seruant α: vt θεάω, ἀκροάω, κοπιάω, κονιάω, id est, *specto, audio, laboro, dealbo.* [θεάω & ἀκροάω agnoscit etiam Lascaris: sed vsitatior est forma media.] Excipe γοάω, μ. ήσω, *gemo*: βοάω, *clamo*: & ἀλοάω, (poëticè metri causa ἀλοιάω) *trituro, percutio*: quod duplex habet futurum: communiter facit άσω, Atticè atque Ionicè ήσω.

Trisyllaba in ρἀω, λάω, præcedente vocali.

Retinent quoque α trisyllaba finita in ρἀω & λάω, modò immediate præcedat vocalis, non consonans: vt περάω, φυράω, *transeo, misceo*: ἐλάω, γελάω, χαλάω, *agito, rideo, laxo*, &c. sed ex his multa finiuntur etiam in άζω, vnde diximus tempora sumenda; vt περάω & περάζω, πελάω & πελάζω.

Disyllaba in λάω, πάω & ρἀω præcedente consona.

Item α seruatur in disyllabis in λάω, πάω & ρἀω, præcedente consona, vt θλάω, κλάω, φλάω, σπάω, δράω, *tundo, frango, contundo, traho, facio.* Hoc tamē verum non est, si faciāt ex se verba in μι, vt τλάω, τλῆμι, *tolero*: [Sed pro τλῆμι quidam in illunc τέτλημι, reduplicatione Ionica, vide in Anoma. in μι, in τέτλημι, quum inde apud Homerum sit imperat. τέτλαθι *tolera*, & infin. τετλάμεν Ionicè (182, 10.) pro τετλάναι *tolerare.*] χράω, κίχρημι, *vtendum do, commodo*: πράω, πίμπρημι, *vro*: πλάω, πίμπλημι, *impleo.* nam hæc veluti omnia verba in μι, mutant α in η.

ANNOTATIO.

Exceptio. πάσομαι. πέπαμαι.

Πάομαι quoque, id est, *acquiro*, facit in futuro medio πάσομαι, & in præterito passiuo πέπαμαι, *ditatus sum, possideo*, pro πέπασμαι: & πεινάω, *esurio*, facit πεινάσω. [*Quod retinet interdū characteristicō α, vt Psal. 49.* ἐὰν πεινάσω: *&* *Matt. 4. (itemq; Luca 4.)* ὕστερον ἐπείνασε: *interdū vertit in η, vt apud Xenoph. Pæd. 8.* πεινήσας χρημάτων. *nisi fortè πεινήσας malis à πεινέω deriuare, quod apud Hesychium extat cum participio πεινέων: sed ea videntur Ionica.*] Sed de άω satis, veniamus ad όω.

ANNOTATIO.

Finita in όω à nomine facta, figuratiuā mutant in ω: alia seruant.

Si verba in όω ducantur à nomine, (vt fit ferè semper) mutant ο in ω: vt à χρυσὸς, *aurum*, fit χρυσόω, *inauro*, cuius futurum χρυσώσω per ω μέγα. Si autem à nullo nomine deriuentur, seruant ο μικρὸν: vt ὀμόω, ἀρόω, ὀνόω, βόω, *iuro, aro, vitupero, pasco*: quorum futura in όσω. [*ὀνόω reperies etiam apud Lascarim, immo est inde forma media* ὀνόσσεαι *reprehendes &* ὀνόσαιτο reprehenderet, *apud Homerum. sed legitur apud eundem etiam* ὄνοσαι vituperas, *&* [illegible] *communis incessant, à thema* ὄνομαι. *sicuti* [illegible].]

ANNOTATIO.

[illegible] Supple, quamuis diximus 376 [illegible] aoristi prioris esse semper aut naturâ aut positione longam. ⁴ Huiusmodi [illegible] geminant nonnunquam [illegible] tantùm gratia [illegible], quamuis [illegible] sit longa natura, [illegible]

4 *Geminant [illegible] gratia [illegible]* *αἰγίοχος.*

ANNOTATIO. Æolicus & Atticus, ab αἰνέω. [*αἰνήσειε legitur apud Hesiodum initio Ergῶn, de bona contentione,* τὴν μέν κεν ἐπαινήσειε νοήσας, alteram quidem laudauerit mente præditus. *vbi σ geminatũ est Æolicè & iam post longam vocalem: tradit enim Ioannes Grammaticus, Æoles pro* πενθήσῃς *dicere* πενθήσσῃς, *à* πενθέω lugeo.]

5 [5] His adde δέω, *ligo* : ἀλέω, *molo* : τρέω verò, quum significat *trepido*, facit τρέσω : quum autem sumitur pro *perforo*, (quod & τράω) facit τρήσω.

6 [6] Ipse tamen CLENARDVS in Inuestigatione thematis in verbo σβεννύω, *extinguo*, ait à σβέω posse deduci aoristum secundum passiuum, ἐσβέην, ab actiuo ἔσβον : ac paulo pòst, à χέω, *fundo*, format aoristum secundum, ἔχεον, pro ἔχον; & futurum secundum, χεῶ : sic compositum ἐκχεῶ, *effundam*. In aliis autem tribus, χέω, σπάω, σβέω, futurum secundum non inuenitur, neque præteritum medium. Ac sunt qui dicant χεῶ & ἐκχεῶ esse futura prima Dorica, pro χεύσω & ἐκχεύσω. affirmant enim futura secunda semper in Circumflexis desiderari, veluti in verbis in μι: ac certè in Barytonis rarò admodum occurrunt, nisi in his tribus, ἔδομαι, πίομαι, φάγομαι, *edam, bibam, comedam* : de quibus vide in Annotationibus in verba, circa finem. [*χεῶ pro futuro secundo agnoscit Etymologus, vt Ioëlis 2.* ἐκχεῶ ἀπὸ τοῦ πνεύματός μου, effundam de spiritu meo. *Ab* ὀμόω *quoque futurum secundum censeri potest* ὀμοῦμαι ἢ εἴπω: *vt Il. φ.* ἐγὼ δ' ἐπὶ καὶ τόδ' ὀμοῦμαι, hoc insuper iurabo, *seu* iuramento confirmabo. *at* κρεμόω, *poëtica dialypsi pro* κρεμῶ, *(220,30.) Iliad. η.* οἴσω ποτὶ Ἴλιον ἱρὴν, καὶ κρεμόω ποτὶ νηὸν Ἀπόλλωνος, *futurum primum est pro* κρεμάσω, *extrito primum Ionicè σ, deinde α & ω Atticè in ω contractis, sicut in præsenti. esse autem primi, non secundi futuri, flexio satis arguit, per α & ω, non per ε & ου. cuius obseruationis aliqua libet afferre testimonia atque exempla. In prima singulari apud Aristoph. Nebulis,* ἐξελῶ σ' ἐς κόρακας, expellam te in malam crucem, *pro* ἐξελάσω. *Plato Leg. 10.* διαβιβῶ τὸν ποταμὸν, *pro* διαβιβάσω, transmittam flumen. *Et forma media Æschines* ἀναβιβῶμαι, *pro* ἀναβιβάσομαι, ascendere faciam, producam in medium. *Tertiæ personæ sunt euidentiores : Demosth.* προπηλακιεῖ καὶ ἐλᾷ, *pro* προπηλακίσει & ἐλάσει, contumelia afficiet & propellet. *Homerus Il. χ.* ἔγχος ἐμὸν δαμάᾳ, hasta mea domabit. *poëtica enim dialysi (200,21.)* δαμάᾳ *dixit pro* δαμᾷ, *&* δαμᾷ *Atticè pro* δαμάσει. *sic forma media, in decem præceptis,* ἓξ ἡμέρας ἐργᾷ, sex dies operaberis, *pro*

Dorismus. χεῶ pro χεύσω. Notio.

ANNOTATIO de futuro Attico & Ionico.

ἐργάσῃ. & apud Demosth. ταράξει καὶ ἀναβιβᾶται, perturbabit & producet, seu ascendere faciet, *pro* ἀναβιβάσεται. *Item infinitiuo actiuo, Herod. lib.* 1. οὔ τ' ἔφη δικᾷν ἔτι, negauítque se vltra iudicaturum, *pro* δικάσειν. *In Particip. Xenoph.* ὡς ἐλώντων καὶ διακοψόντων, vt qui adacturi essent currus & perrupturi, *pro* ἐλασόντων. *Interdum verò in huiusmodi futuris Atticis siue Ionicis* σ *tantummodo eliditur, nulla accentus mutatione: quomodo apud Homerum multis in locis* τελέει *pro* τελέσει, perficiet: & ἐρύουσι *pro* ἐρύσουσι, trahent, discerpent, *Iliad.* χ. *nisi quis hîc antichronismon esse malit, præsens scilicet pro futuro positum. Hæc de Atticis futuris obiter monere libuit: de quibus si prolixius erudiri cupias, vide Budæi Commentarios in* ἐλᾶν *pro* ἐλάσειν. *Porro quemadmodum Attici è futuris Barytonis per ecthlipsin & crasin faciunt circumflexa, sic poëtæ rursum è circumflexis Barytona: vt* Epigramm.*lib.*1.*p.*91. ἔξει, καὶ νέκυς εἰς ζωῶν χῶρον ἀναδράμεται, *pro* ἀναδραμεῖται, *recurret: itemque supra Antesignanus affert* ἅλεται, *pro* ἁλεῖται, saliet. *quam normam sequuntur etiam tria ista passim obuia,* ἔδομαι, πίομαι, φάγομαι, *quorum hîc fit mẽtio.*

Futura poëtica.

7 ἔσπον ἐς ἐ *deducere à* σπάω *non videtur consentaneum.* 7 σπᾶν *enim* trahere *at* σπεῖν dicere *significat: vt & Hesych.* σπέτε *affert pro* εἴπατε, dicite. *Rectius igitur sic deduces: ab* ἕπω *deriuatur* ἵσπω, *vt ab* ἔχω *fit* ἴσχω: *dempta initiali remanet* σπῶ *&* σχῶ: *facta dialysi, oriuntur verba primæ Coniugationis* σπέω *&* σχέω: *ex quib. aor.* 2. ἔσπον *&* ἔσχον, *particip.* σπών *&* σχών: *& imperatiui* σπὲς *ac* σχὲς, *pro* σπὲ *&* σχὲ, *sicut* εἰπὲ, ἐλθὲ, εὑρὲ, *teste Herodiano: vel (vt quidam volunt) ab* ἴσχημι *&* ἵσπημι, *sicut* ἕς *ab* ἵημι. *Vide plura apud Etymologum in* Σχές.]

8 Id est, facta priùs contractione, deinde mutando μι in ην; vt in prima ποιέοιμι ποιοῖμι, ποιοίην: sic περιπατοίην, *deambularem*, à περιπατέω. in secũda, βοάοιμι βοῷμι, βοῴην, βοῴης, βοῴη, &c. sic ἀγαπῴην, *diligerem*, ab ἀγαπάω: ἀποδρῴην, *aufugerem*, ab ἀποδράω: ζῴην, *viuerem*, à ζάω: ὁρῴην, *viderem*, ab ὁράω. in tertia χρυσόοιμι, χρυσοῖμι, χρυσοίην, vt in prima. 8

Optatiuus Atticus in prima & tertia οίην: *in secunda* ῴην.

Dores ac Æoles idem faciunt; sed Dores in prima & tertia coniugatione priùs mutant οι in ῳ, vt terminatione à secunda non differant: hoc modo, ποιῴην, βοῴην, χρυσῴην.

Doricè & Æolicè in prima & tertia ῴην.

Rursus poëtæ in secunda coniugatione dicunt ῴοιμι, ῴοις, ῴοι, &c. vt βοώοιμι, βοώοις, βοώοι: sic ἡβώοιμι, quod & ἡβῴην, *pubescerem*, ab ἡβάω, *pubesco.*

Poëticè in secunda ῴοιμι.

9 Æoles ascribunt: dicunt enim γελαίν, pro γελᾶν, *ridere*, à γελάω. 9

10 Tamen à γνόω τὸ γινώσκω, *cognosco*, dicimus ἔγνωσμαι, assumpto σ, quamuis penultima sit ω μέγα. 10

11 Nem

σ ante θ in perfectis & plusquamperf. pas.

11 [11] Nempe ante ϑ, quoties occurrit in perfecto & plusquamperfecto cuiuscunque modi vocis passiuæ in huiusmodi terminationibus, ϑον, ϑην, ϑε, ϑω, ϑαι. ibi enim dicitur σθον, σθην, σθε, σθω, σθαι.

Appendix. Ionismus, ᾳ in εα.

Dorismus, εο εε } ευ, ου.

Præter hæc quæ à CLENARDO in Circumflexa annotata sunt, hoc quoque scitu dignum, Iones non rarò ᾳ factum ex contractione, in εα resoluere: ποιεῶσι, ποιεάσθαι: & Dores contractionem ου (vt aliâs monuimus) in ευ conuertere, si veniat à verbis in έω, non item ab όω; vt ποιεῦμεν, ποιεῦμαι: ἐξοιχνεῦσι, *exeunt*, pro ἐξοιχνέουσιν ἐξοιχνοῦσιν, ab ἐξοιχνέω. ὀχλεῦνται, *turbantur*, pro ὀχλοῦνται ex ὀχλέονται, ab ὀχλέομαι. ἐθηεῦντο, & sine augmento Ionicè (172, 16.) θηεῦντο, *admirabantur* seu *spectabant*, pro ἐθηέοντο ἐθηοῦντο, à θηέομαι, quo Iones vtuntur pro θεάομαι: (hinc apud Herodotum ἐθηεῖτο, *oculis lustrabat*, & sine augmento θηεῖτο, pro ἐθεᾶτο: & in aoristo primo medio ἐθηήσαντο, & sine augmento θηήσαντο, pro ἐθεάσαντο, *inspexerunt, contemplati sunt*) εἰλεῦντο, pro εἰλοῦντο, *voluebantur*, ab εἰλέομαι: πιεζεῦν, *premebant*, pro ἐπίεζεον ἐπίεζουν, detracto incremento, à πιεζέω τὸ πιέζω: ὀρχεῦντο, pro ὠρχοῦντο, *saltabant*, ab ὀρχέομαι, & alia his similia. Notandum præterea, poëtas in verbis in άω, contractione facta in α, aliud α inserere, accentu retracto; vt βοάεσθαι βοᾶσθαι, βοάασθαι, ἀγορᾶσθαι ἀγοράασθαι, *concionari*, ab ἀγοράομαι: μνάεσθαι μνᾶσθαι, μνάασθαι, *memorari*, à μνάομαι: in secunda persona, μνάῃ, μνᾷ, vnde μνάα, detracto iota subscripto: sic in tertia singulari vocis actiuæ βοάα, *clamat*, ex βοάει βοᾷ; ἐάα, *sinit*, ex ἐάει ἐᾷ, ab ἐάω.

αα pro α: &

ωω, vel οω, pro ω, in contractionibus secundæ circumflexorũ.

Quando autem contractio facta fuerit in ω, aliud ω inserunt, retracto etiam accentu; πηδάω πηδῶ, πηδώω, *salio*: verum si vocalis præcedens fuerit breuis, pro ω μέγα iniiciunt ο μικρὸν: ὁράω ὁρῶ, ὁρόω, *video*: in secunda plurali præsentis Optatiui, ὁράοιτε ὁρῷτε, ὁρῴωτε, *videretis*: ὑφάω, ῶ, *texo*, tertia plurali ὑφάουσιν ὑφῶσιν, ὑφόωσι, *texunt*. sic ἐλόωσιν, *agitabunt*, ab ἐλάω, præsens pro futuro: ἀντιόωσα, pro ἀντῶσα, *occurrens* seu *consequens*, participium præsens fœmininum ab ἀντιάω, *occurro*. Hoc locum habet maximè in tertia plurali imperfecti passiui, vbi όωντο pro άοντο, ῶντο; vt ἠγορόωντο, *concionabantur*, ab ἀγοράομαι: ἐστιχόωντο, *ordine ibant*, à στιχάομαι: αἰτιόωντο, *culpabant*, ab αἰτιάομαι: vbi detractum est incrementum. sic in κεράωντο, *miscebant*, à κεράομαι τὸ κεράννυμι: ἐμπολόωντο, *sibi comparabant*, ab ἐμπολάομαι. pro δεξιόωντο vero, quod affertur à quibusdam, scribendum potius δεξιόωντο, à δεξιόομαι, *dextra manu* seu *comiter acci-*

ANNOTATIO.

accipio. [*Nisi fortè* δεξιόωντο *pro* δεξιοῦντο *seu* ἐδεξιοῦντο *positum quis velit, ita vt* ἀρόωσι *pro* ἀροῦσι arant, *Od.* ι. *vel themata horum statui poterunt* δεξιάομαι *&* ἀρόω, *vt Eustathius quoque in posteriore loco scribit*, τὸ δὲ ἀρόωσιν ἔοικε δευτέρας εἶναι συζυγίας τῶν περισπωμένων : *pure enim indubitatéque esset tertia, si scriberetur* ἀρόουσι, *teste eodem.*]

DE VERBIS IN MI.

Verborum in μι *deductio.*

A VERBIS Sextæ coniugationis in έω, άω, όω, ύω, deducuntur quæ vocata sunt verba in μι, quòd in μι desinant; *vt* θέω, τίθημι, *pono*: στάω, ἵστημι, *statuo, sisto*: δόω, δίδωμι, *do*: ζώγνύω, ζώγνυμι, *iungo*: ideóq; desinentium in μι quatuor sunt Coniugationes, pro numero vocalium ε, α, ο, υ, quæ sunt indices ac figuratiuæ coniugationũ.

Figuratiuæ, ε, α, ο, υ.

Quod ad principalem attinet syllabam, tres primæ coniugationes fiunt per ἀναδιπλασιασμὸν, hoc est, *reduplicationem*: Quarta non item.

ἀναδιπλασιασμός.

Reduplicatio propria.

Reduplicatio propria est, quando prima thematis repetitur consonans, & assumitur ι breue; δόω, δίδωμι: in vicem autem aspiratæ succedit illius tenuis; θέω, τίθημι, mutando θ in τ, non θίθημι.

Reduplicatio impropria.

Reduplicatio impropria, vbi tantùm præfigitur ι, vt si verbum incipiatur à vocali; ἕω, ἵημι, *mitto*; aut à literis στ, στάω, ἵστημι.

Vltima syllaba & penultima formatio.

ε, α, ο } in { η, η, ω

Vltima verò & penultima syllaba, sic habent: Migrat ω purum in μι, vocales autem characteristicæ in proprias longas; ε & α in η, θέω, τίθημι: στάω, ἵστημι: ο in ω, δόω, δίδωμι. Cæterùm υ cùm sit anceps, hìc longum censebitur; ζώγνύω, ζώγνυμι. Quæcunque igitur in his verbis sortita sunt reduplicationem, tribus opus habent syllabis; reduplicatione, penultima longa, & syllaba μι. Nec est reduplicatio nisi in præsenti & præterito imperfecto, per omnes modos & participia.

Reduplicatio in quibus temporibus.

Trium

Quæ tempora hîc consideranda, & alia vnde petenda.

Trium quoq; temporum hîc solùm habenda est ratio; præsentis, imperfecti, & secundi aoristi. Pręsens peculiarem sibi vindicat inflexionem: at imperfectũ & secundus aoristus, regũtur legibus aoristi passiui Barytonorum; excepta penultima, de qua postea. Perfectum, plusquamperfectũ, aoristus primus, & futurũ, consueto more formantur ab iis verbis siue Circumflexis, siue Barytonis, vnde manãt ipsa verba in μι; vt τίθημι, futurũ θήσω, à θέω vel θῶ. sic ἵστημι, aoristus primus ἔστησα, à στάω: itẽ δίδωμι, perfectũ δέδωκα, plusquamperfectũ ἐδεδώκειν, à δόω. Proinde hæc tẽpora, quòd sint ad Barytonorũ canones exigenda, parum prosequemur in istis Coniugationibus; nisi quid interuenerit quo deflectant à præscriptis verbis.

Annotatiuncula.

Medio præterito carent verba in μι, & item secundo futuro, perinde atque Circumflexa.

Secundum aoristum passiuum quidẽ ignorant; at medium ritè formant, vt & actiuum.

Verborum in μι formationes.

VT Fecimus in formandis verbis Barytonis (quibus similia sunt circumflexa, excepta contractione, de qua satis abundè diximus, quum de nominum contractorum declinationibus ageremus, 151, 38.) ita nunc quoque verborum in μι formationes volo paucis perstringere. Trium verò duntaxat temporum hîc habendus est sermo, præsentis, imperfecti, & aoristi secundi; sed hoc destituitur vox passiua. Ac tria in his cõsideranda, Reduplicatio, Characteristica, & Terminatio.

Verbis in μι quæ sint peculiaria.

De reduplicatione.

Reduplicatio habet tantummodo locum in præsenti & imperfecto trium priorum Coniugationum; sed id per omnes modos & participia. Hæc fit præposito ι, Themati barytono, vnde hæc verba deducuntur; ante quod ι, modò non sit longum * positu, repetitur prima consona thematis, si à consonante incipiat; sed pro muta aspirata repetitur illius tenuis, vtpote π, κ, τ, pro φ, χ, θ: vt ex θέω, στάω, δόω, ἕω, per reduplicationem facies τιθέω, ἱστάω, διδόω, ἱέω.

** Intelligẽda est positio non anceps, qualis est in πίμπλημι, πίμπρημι, κίχρημι, & similibus: sed necessaria, qualis est in ἵστημι, ἴσχημι, & aliis huiusmodi.*

HACTENVS De reduplicatione; nunc de Characteristica & Terminatione simul agamus. sic enim

De Characteri-

nie:

fiet commodiùs ac faciliùs. Atque hæ quidem sunt primariæ Terminationes horum trium temporum.

Tempora	*vocis*	*Indic.*	*Imp.*	*Opt.*	*Sub.*	*Infi.*	*Participia.* ὁ	ἡ	τὸ
Præsens Impf. ao. 2	*actiuæ*	μι / ν	θι	ην	ῶ	ναι	ς,	σα,	ν.
Præsens Impf. ao. 2	*pass. med.*	μαι / μην	σο	μην	ῶμαι	σθαι	μενος,	μένη,	μενον.

Characteristicæ sunt quatuor, ε, α, ο, υ, pro quatuor coniugationum numero: ex quibus υ quidẽ nunquam mutatur nisi quantitate: cæteræ verò, ε, α, ο, ante μι & ν mutantur in suas longas, η, η, ω; vt τίθημι, ἵστημι, δίδωμι: ἐτίθην, ἵστην, ἐδίδων: & ἔθην, ἔστην, ἔδων: idem fit ante θι & ναι, sed solùm in aoristo secundo; vt στῆθι, στῆναι: ante ην & μην Optatiuorum asciscunt sibi ι, vt fiant diphthongi ει, αι, οι: vt in voce act. τιθείην, θείην: ἱσταίην, σταίην: διδοίην, δοίην: in passiua & med. τιθείμην, θείμην: ἱσταίμην, σταίμην: διδοίμην, δοίμην: ante ῶ & ῶμαι prorsus depereunt; vt τιθῶ, θῶ: ἱστῶ, στῶ: διδῶ, δῶ: & τιθῶμαι, θῶμαι: ἱστῶμαι, στῶμαι: διδῶμαι, δῶμαι: ante ς & σα participiorum, duæ ε & ο aduocant sibi subiunctiuas, illa quidem ι, hæc verò υ; vt τιθεὶς τιθεῖσα, θεὶς θεῖσα: διδοὺς διδοῦσα, δοὺς δοῦσα. Alibi verò characteristicæ ε, α, ο, retinentur ante terminationes, qualescunque sint.

A primariis autem personis formantur reliquæ cuiusuis numeri: in voce quidem actiua per omnes modos & participia, eodem prorsus modo quo dictum est in aoristis passiuis Barytonorum, verùm coniugationis Characteristica per omnes personas seruanda, vt in primariis; nisi in duali & plurali præsentis & imperfecti indicatiui, vbi longæ redeunt in suas breues. Porrò præsens indicatiui non omnino sequitur terminationes aoristi passiui Barytonorum, sed has: Singul. μι, ς, σι: Dual. τον, τον. Plural. μεν, τε, σι. Ac notandum, pro εσι & οσι, dicendum εῖσι & οῦσι: vt τιθεῖσι, διδοῦσι, veluti in participiis τιθεὶς, διδοὺς, vt diximus. In voce verò passiua & media, à primariis ducuntur aliæ personæ cuiusuis numeri, sequendo analógiam similium temporum & modorum, verborum Barytonorum vocis mediæ: verùm secunda persona singularis indicatiui formanda erit à tertia eiusdem numeri, verso τ in σ: & secunda singularis imperatiui, similis est secundæ singul. imperfecti & aoristi Indicatiui, remoto augmento: quod etiam in ipsis barytonis quondam obseruatum fuit:

verum

stica & Terminatione.

Primariæ verborũ in μι terminationes.

Characteristica, & quomodo mutentur.
ε in η, α in η, ο in ω ante μι, ν, θι & ναι.
ε in ει, α in αι, ο in οι ante ην & μην Optat.
Characteristica absorbẽtur ante ῶ & ῶμαι subiunctiuorum.

ε, ο in ει, ου ante ς & σα participiorum.

Formatio personarũ ductarũ à primariis in voce act.

In voce pass.

verùm Iones reiicientes σ, & in Barytonis & sæpe in his verbis contractioni Atticæ locum dederunt, vt facilè ex CLENARDI contextu poteris intueri.

Notio. Hoc quoque notandum, In terminationibus subiunctiui actiui, passiui & medij, loco ῃ & η, Secundam coniugationem habere ᾳ & α, tertiam verò ῳ & ω.

Paradeigma verborum primæ coniugationis in μι. PRIMA coniugatio in μι, fit à verbis in έω, per reduplicationem; θέω, τίθημι. Futurum in ήσω, θήσω, vt in prima Circumflexorum.

VERBI ACTIVI.

Indicatiuus. 1	Indicatiui præsens.	τίθημι, τίθης, [1] τίθησι: τίθετον, τίθετον: τίθεμεν, τίθετε, τιθεῖσι: & Ionicè τιθέασι. *Ionismus.*
Imperfectum.	Imperfectum.	ἐτίθην, ἐτίθης, ἐτίθη: ἐτίθετον, ἐτιθέτην: ἐτίθεμεν, ἐτίθετε, [2] ἐτίθεσαν.

2 *Bœotismus, ει pro η.* Perfectum, τέθεικα, κας, κε, per diphthongum ει. Plusquamperfectum, ἐτεθείκειν, κεις, κει. Aoristus primus, ἔθηκα, κας, κε, per κ scribitur.

3 Aoristus secundus, S. ἔθην, ἔθης, ἔθη: D. ἔθετον: ἐθέτην: P. ἔθεμεν, ἔθετε, [3] ἔθεσαν. Fut. 1. θήσω, σεις, σει, à θέω.

1 [1] DORICE τίθητι: sic ἵστητι, δίδωτι, ζεύγνυτι, pro ἵστησι, δίδωσι, ζεύγνυσι. *Dorismus.*
2 [2] Doricè & Bœoticè ἐτίθεν: sic in tertia plurali aoristi sec. ἔθεν, ἔσταν, & ἔδεν, formando à prima sing. longa in suam breuem versa. sic in Quarta coniugatione, si hoc tempus habeat: vt ἔφυν, vltimâ longâ, *ortus sum*: vltimâ breui, *orti sunt*, à φύω, *orior*: sic ἔδυν, *subij & subierunt*, à δύμι, *subeo*. *Bœotismus.*
3 [3] Porrò ex ἔθεσαν, reiecto augmento, fit compositum ἄνθεσαν, *reposuerunt*, ab ἀνθίθημι pro ἀνατίθημι, 173,16.

Imperatiuus. Imperat. præs. & imperf.	τίθετι, τιθέτω: τίθετον, τιθέτων: τίθετε, τιθέτωσαν.	θέτι Aor. 2.	θὲς, θέτω: θέτον, θέτων: θέτε, θέτωσαν.

Optatiuus.	Optatiui præsens & imperf.	τιθείην, τιθείης, τιθείη: τιθείητον, τιθειήτην: τιθείημεν, τιθείητε, τιθείησαν.

Aorist. 2. { θείην, θείης, θείη: θείητον, θειήτην: θείημεν, θείητε, θείησαν.

Subiunct. præs. & imperf. — Aorist. 2.

ἐὰν { τιθῶ, τιθῇς, τιθῇ: τιθῆτον, τιθῆτον: τιθῶμεν, τιθῆτε, τιθῶσι.

ἐὰν { θῶ, θῇς, θῇ: θῆτον, θῆτον: θῶμεν, θῆτε, θῶσι.

Subiunctiuus.

Infinitiui præsens, τιθέναι. Aoristus 2, θεῖναι.

Infinitiuus.

Partic. præs. & impf. { ὁ τιθεὶς, τιθέντος: ἡ τιθεῖσα, τιθείσης: τὸ τιθὲν, τιθέντος.

Aor. 2, { ὁ θεὶς, θέντος: ἡ θεῖσα, θείσης: τὸ θὲν, θέντος.

Participia.

VERBVM passiuum, fit ab actiuo, corripiendo penultimam; τίθημι, τίθεμαι.

Passiuum primæ verborum in μι.

Indicatiui præsens; — Imperfectum;

{ τίθεμαι, τίθεσαι, τίθεται: τιθέμεθον, τίθεσθον, τίθεσθον: τιθέμεθα, τίθεσθε, *τίθενται.

{ ἐτιθέμην, ἐτίθεσο, ἐτίθετο: ἐτιθέμεθον, θεσθον, θέσθην: ἐτιθέμεθα, ἐτίθεσθε, ἐτί-

Indicatiuus passiuus.

* Poëticè τιθέαται, vt de Barytonis dictum est 190, 15. & 29.

Perfectum, Sing. τέθειμαι, τέθεισαι, τέθειται: (θεῖτο Dual. τεθείμεθον, τέθεισθον, τέθεισθον: Plural. τεθείμεθα, τέθεισθε, τέθεινται. per ει penultima, perinde atque actiuum τέθεικα. Plusquamperfectum, ἐτεθείμην, ἐτέθεισο, &c. Aoristus primus, ἐτέθην, ἐτέθης, vt in Barytonis. Futurum primum, τεθήσομαι. Paulopostfuturum, τεθείσομαι.

Annotatio.

Imperat. præs. & imperf. Sing. τίθεσο, τιθέσθω: Dual. τίθεσθον, τιθέσθων: Plural. τίθεσθε, τιθέσθωσαν.

Imperatiuus.

Optat. præs. & impf. — Perf. & plusquāperf.

{ τιθείμην, τιθεῖο, τιθεῖτο: τιθείμεθον, τιθεῖσθον, τιθείσθην: τιθείμεθα, τιθεῖσθε, τιθεῖντο.

{ τεθείμην, τεθεῖο, τεθεῖτο: τεθείμεθον, τεθεῖσθον, τεθείσθην: τεθείμεθα, τεθεῖσθε, τεθεῖντο.

Optatiuus.

Subiũ. præs. & imp ἐὰν — Perf. & plusquāperf. ἐὰν

{ τιθῶμαι, τιθῇ, τιθῆται: τιθώμεθον, τιθῆσθον, τιθῆσθον: τιθώμεθα, τιθῆσθε, τιθῶνται.

{ τεθῶμαι, τεθῇ, τεθῆται: τεθώμεθον, τεθῆσθον, τεθῆσθον: τεθώμεθα, τεθῆσθε, τεθῶνται.

Subiunctiuus.

Infinitiui præsens & imperfectum, τίθεσθαι,

Infinitiuus.

Participium.

ab indicatiuo τιθεσθε. Participij præsens & imperfectum, ὁ * τιθέμενος, ἡ τιθεμένη, τὸ τιθέμενον.

*Poëtica ectasi τιθήμενος.

Medium primæ Coniug. verborum in μι.

VERBI MEDII.

Præsens & imperf. eadem sunt cum passiuis: Perfectum & plusquamperfectum, & secundum futurum, desiderantur. Reliqua sunt tria tempora, primus aoristus, secūdus aoristus, & futurū primum. Aor. prim. ἐθηκάμην: sed parū vsitatus. Futurum primum per omnes modos ac participia, θήσομαι, θησοίμην, θήσεσθαι, θησόμενος.

Aoristus secundus medius per omnes modos & participia.

Secundus autem aoristus inflectitur sic;

Indicat. { ἐθέμην, ἔθου, * ἔθετο: ἐθέμεθον, ἔθεσθον, ἐθέσθην: ἐθέμεθα, ἔθεσθε, ἔθεντο. Imperatiuus. { θέσο, θέσθω: θέσθον, θέσθων: θέσθε, θέσθωσαν.

Optatiuus. { † θείμην, θεῖο, θεῖτο: θείμεθον, θεῖσθον, θείσθην: θείμεθα, θεῖσθε, θεῖντο.

Subiunctiuus, ἐὰν { θῶμαι, θῇ, θῆται: θώμεθον, θῆσθον, θῆσθον: θώμεθα, θῆσθε, θῶνται.

Infinitiuus, θέσθαι. Participium, ὁ * θέμενος, ἡ θεμένη, τὸ θέμενον. Et in sequentibus quoque coniugationibus eodem modo se habent hæc tempora, vt postea videbitur.

* Hinc ἄνθετο, *reposuit*, pro ἀνέθετο, reiecto augmento, ab ἀνάθημι pro ἀνατίθημι, 173, 16.

† Dicim⁹ quoque θοίμην, θοῖο, θοῖτο, tanquam à θέω, cuius aoristus sec. med. esset ἐθόμην, ου.

* Hinc ἀνθέμενος, pro ἀναθέμενος, 173, 16.

SECVNDA Coniugatio in μι, fit à verbis in άω: στάω, ἵστημι: Futurum in ήσω, * στήσω, vt in secunda coniugatione Circumflexorum.

*Cum ἀπὸ, ἀποστήσω, *auertam.*

Paradeigma verborū secundæ Coniugationis in μι.

VERBI ACTIVI.

Indicat. { ἵστημι, ἵστης, ἵστησι: ἵστατον, ἵστατον: ἵσταμεν, ἵστατε, ἱστᾶσι. Imperf. { ἵστην, ἵστης, ἵστη: ἵστατον, ἱστάτην: ἵσταμεν, ἵστατε, ἵστασαν.

Perfectum, ἕστηκα per α: Plusquamperfectum, ἑστήκειν. Aoristus primus, ἔστησα.

Aoristus 2. S. * ἔστην, ἔστης, * ἔστη: D. ἔστητον, ἐστήτην: P. ἔστημεν, ἔστητε, ἔστησαν. Futurum primum, στήσω.

Imperat. præs. & imperf. { ἵσταθι, ἱστάτω: ἵστατον, ἱστάτων: ἵστατε, ἱστάτωσαν. Aor. 2, { * στῆθι, στήτω: στῆτον, στήτων: στῆτε, στήτωσαν.

* Cum ἀπὸ, ἀπέστην, *destiti:* cū ἀμφὶ, ἀμφέστην, *circūstiti.*

*Compositum ex ἀνὰ, ἀνέστη, *surrexit.* crebrū apud Homerū.

* [illegible]

Optatiuus.

Optatiui præſ.& impf.
ἱσταίην, ἱσταίης, ἱσταίη:
ἱσταίητον, ἱσταιήτην:
ἱσταίημεν, ἱσταίητε, ἱσταίησαν.

Aoriſt. 2,
σταίην, σταίης, σταίη:
σταίητον, σταιήτην:
σταίημεν, σταίητε, σταίησαν.

Subiunctiuus.

Subiunct.præſ.& imperf.
ἐὰν ἱστῶ, ἱστᾷς, ἱστᾷ:
ἱστᾶτον, ἱστᾶτον:
ἱστῶμεν, ἱστᾶτε, ἱστῶσι.

Aoriſt. 2,
ἐὰν στῶ, στῇς, στῇ:
στῆτον, στῆτον:
στῶμεν, στῆτε, στῶσι.

Infinitiuus.

Infinitiui præſens, ἱστάναι: Aoriſtus 2, * στῆναι.

*Doricè στᾶναι.

Participia.

Partic. præſ.& impf.
ὁ ἱστὰς, ἱστάντος:
ἡ ἱστᾶσα, ἱστάσης:
τὸ ἱστὰν, ἱστάντος.

Aor. 2,
ὁ * στὰς, στάντος:
ἡ στᾶσα, στάσης:
τὸ στὰν, στάντος.

* *ἀνστὰς, qui ſurrexit*, pro ἀναστὰς, 173, 16. & *ἀποστὰς, qui deſtitit.*

VERBI PASSIVI.

Paſſiuũ ſc. unde Coniug. verborum in μι.

Indicatiuus.

Indicatiui præſens,
ἵσταμαι, ἵστασαι, ἵσταται:
ἱστάμεθον, ἵστασθον, ἵστασθον:
ἱστάμεθα, ἵστασθε, ἵστανται.

Imperfectum,
ἱστάμην, ἵστασο, ἵστατο:
ἱστάμεθον, ἵστασθον, ἱστάσθην:
ἱστάμεθα, ἵστασθε, ἵσταντο.

Perfectũ, ἕσταμαι, ἕστασαι, ἕσταται. Pluſquamperfectũ, ἑστάμην, ἕστασο, ἕστατο, more cõſueto. Aoriſtus primus, ἑστάθην. Futurum primum, σταθήσομαι. Paulopoſtfuturum, ἑστάσομαι.

Imperatiuus.

Imperatiui præſens & imperfectum, S. ἵστασο, ἱστάσθω: D. ἵστασθον, ἱστάσθων: P. ἵστασθε, † ἱστάσθωσαν.

Optatiuus.

Optat.præſ.& imperf.
ἱσταίμην, ἱσταῖο, ἱσταῖτο:
ἱσταίμεθον, ἱσταῖσθον, ἱσταίσθην:
ἱσταίμεθα, ἱσταῖσθε, ἱσταῖντο.

Perf.& pluſquãperf.
ἑσταίμην, ἑσταῖο, ἑσταῖτο:
ἑσταίμεθον, ἑσταῖσθον, -σθην:
ἑσταίμεθα, ἑσταῖσθε, ἑσταῖντο.

Subiunctiuus.

Subiũ.præſ.& impf. ἐὰν
ἱστῶμαι, ἱστᾷ, ἱστᾶται:
ἱστώμεθον, ἱστᾶσθον, ἱστᾶσθον:
ἱστώμεθα, ἱστᾶσθε, ἱστῶνται.

Perf.& pluſquãperf. ἐὰν
ἑστῶμαι, ἑστᾷ, ἑστᾶται:
ἑστώμεθον, ᾶσθον, ᾶσθον:
ἑστώμεθα, ᾶσθε, ῶνται.

Infinitiuus.

Infinitiui præſens & imperfect. ἵστασθαι, ab indicatiuo ἵστασαι. Participij præſens & imperfectum, ἱστάμενος, ἱσταμένη, ἱστάμενον.

Participium.

Medium secundæ Coniug. verborum in μι.

VERBI MEDII.

Aoristus primus, ἐστησάμην, στῆσαι, στησάμενος; στήσωμαι, στησαίμην, στησάμενος. Futurum primum, στήσομαι, στήσεσθαι, στησόμενος.

Aoristus secundus.

Secudus aoristus, S. ἐστάμην, ἔστασο, ἔστατο: D. ἐστάμεθον, ἔστασθον, ἐστάσθην: P. ἐστάμεθα, ἔστασθε, ἔσταντο. Sed in hoc verbo non est hoc tẽpus vsitatum.

Paradigma verborum tertiæ Coniugationis in μι.

TERTIA coniugatio in μι, fit a verbis in όω, δόω, δίδωμι. Futurum in ώσω, [1] δώσω, perinde vt in tertia Circumflexorum. Præteritum, δέδωκα.

1 [1] Poëticè Seruata reduplicatione, διδώσω: prima pluralis διδώσομεν, dabimus: infinitiuus διδώσειν, daturum esse.

VERBI ACTIVI.

Indicatiuus.

** Poëticè διδοῦσι, [illegible]*

Ionismus.

Indicatiui præsens,	Imperfectum,
δίδωμι, δίδως, δίδωσι:	* ἐδίδων, ἐδίδως, ἐδίδω:
δίδοτον, δίδοτον:	ἐδίδοτον, ἐδιδότην:
δίδομεν, δίδοτε, διδοῦσι:	ἐδίδομεν, ἐδίδοτε, ἐδίδοσαν.
Ionicè διδόασι.	

** Reiecto augmento δίδοσαν, dederunt.*

Perfectum, δέδωκα: Plusquamperf. ἐδεδώκειν. Aor. 1. ἔδωκα per κ. Aor. 2. S. ἔδων, ἔδως, ἔδω: D. ἔδοτον, ἐδότην: P. ἔδομεν, ἔδοτε, * ἔδοσαν. Futur. 1. δώσω.

Imperatiuus.

** Cum ἀπὸ, ἀπόδος, redde: cũ διὰ, διάδος, distribue.*

Imperat. præs. & imperf.		Aor. 2,
δίδοθι, διδότω:		* δός, δότω:
δίδοτον, διδότων:		δότον, δότων:
δίδοτε, διδότωσαν.		δότε, δότωσαν.

Optatiuus.

Optatiui præs. & imperf.	Aoristus 2,
διδοίην, διδοίης, διδοίη:	δοίην, δοίης, δοίη:
διδοίητον, διδοιήτην:	δοίητον, δοιήτην:
διδοίημεν, διδοίητε, διδοίησαν.	δοίημεν, δοίητε, δοίησαν.

Subiunctiuus.

Subiũct. præs. & impf. ἐὰν	Aorist. 2, ἐὰν
1 διδῶ, διδῷς, διδῷ:	δῶ, δῷς, [1] δῷ:
διδῶτον, διδῶτον:	δῶτον, δῶτον:
2 διδῶμεν, διδῶτε, διδῶσι.	δῶμεν, δῶτε, [2] δῶσι.

Ionismus.

1 [1] Ionicè δῷσι. Iones enim tertiis personis sing. subiũctiuorum vocis actiuæ, sæpe addunt σι, vel σιν sequente vocali: quidam scribunt δῶσι, absque puncto subscripto.

γνώωσι.

2 [2] Poëticè [illegible] [illegible] γνώωσι, [illegible] à γνῶ, noscat: [illegible] [illegible], & Ionicè [illegible].

Infinitiui præsens & imperfectum, διδόναι. Aoristus secundus, * δοῦναι.

Infinitiuus.

* Doricè δόμεναι, Ionicè δόμεν. 182,6.

Partic. præs. & impf. { ὁ διδούς, διδόντος: ἡ διδοῦσα, διδούσης: τὸ διδόν, διδόντος. Aor. 2, { ὁ δούς, δόντος: ἡ δοῦσα, δούσης: τὸ δόν, δόντος.

Participia.

VERBI PASSIVI.

Passiuum tertiæ coniug. verborum in μι.

Indicatiui præsens, { δίδομαι, δίδοσαι, δίδοται: διδόμεθον, δίδοσθον, δίδοσθον: διδόμεθα, δίδοσθε, δίδονται.

Imperfectum, { ἐδιδόμην, ἐδίδοσο, ἐδίδοτο: ἐδιδόμεθον, ἐδίδοσθον, ἐδιδόσθην: ἐδιδόμεθα, ἐδίδοσθε, ἐδίδοντο.

Indicatiuus.

Perfectum, δέδομαι. Plusquamperfectum, ἐδεδόμην. Aoristus primus, ἐδόθην. Futurum primum, δοθήσομαι. Paulopostfuturum, δεδόσομαι.

Imperat. præs. & impf. { δίδοσο, διδόσθω: δίδοσθον, διδόσθων: δίδοσθε, διδόσθωσαν.

Perf. & plusquáperf. { δέδοσο, δεδόσθω: δέδοσθον, δεδόσθων: δέδοσθε, δεδόσθωσαν.

Imperatiuus.

Optatiui præs. & imperf. S. διδοίμην, διδοῖο, διδοῖτο: D. διδοίμεθον, διδοῖσθον, διδοίσθην: P. διδοίμεθα, διδοῖσθε, διδοῖντο. Perfectũ & plusquamperfectum, δεδοίμην, δεδοῖο, δεδοῖτο: vt præsens.

Optatiuus.

Subiunctiui præs. & imperf. S. ἐὰν διδῶμαι, διδῷ, διδῶται: D. διδώμεθον, διδῶσθον, διδῶσθον: P. διδώμεθα, διδῶσθε, διδῶνται. Perfectũ & plusquamperfectum, ἐὰν δεδῶμαι, δεδῷ, δεδῶται: vt præsens.

Subiunctiuus.

Infinitiui præsens & imperfectum, διδόσθαι, ab indicatiuo δίδοσθε. Participij præsens & imperfectum, ὁ διδόμενος, ἡ διδομένη, τὸ διδόμενον.

Infinitiuus.

Participium.

VERBI MEDII.

Medium tertiæ Coniug. verborum in μι.

Aoristus primus, ἐδωκάμην, parum vsitatus. Aoristus verò secundus sic inflectitur:

Aoristus secundus medius per omnes modos & participia.

Indicatiuus, { ἐδόμην, ἔδου, ἔδοτο: ἐδόμεθον, ἔδοσθον, ἐδόσθην: ἐδόμεθα, ἔδοσθε, ἔδοντο.

Imperatiuus, { δοῦ, δόσθω: δόσθον, δόσθων: δόσθε, δόσθωσαν.

Futurum primum per omnes modos & participia, δώσομαι, δωσοίμην, δώσεσθαι, δωσόμενος.

Optatiuus,
δοίμην, δοῖο, δοῖτο:
δοίμεθον, δοῖσθον, δοίσθην:
δοίμεθα, δοῖσθε, δοῖντο.

Subiunctiuus, ἐὰν
δῶμαι, δῷ, δῶται: δῶσθον
δώμεθον, δῶσθον, δῶσθον:
δώμεθα, δῶσθε, δῶνται.

Infinitiuus, δόσθαι. Participium, ὁ δόμενος, ἡ δομένη, τὸ δόμενον.

Paradigma verborũ quartæ Cõiug. in μι.

QVARTA coniugatio in μι, fit à verbis in ύω, ζευγνύω, ζεύγνυμι.

VERBI ACTIVI.

Indicatiuus.

Indicatiui præsens,
ζεύγνυμι, ζεύγνυς, ζεύγνυσι:
ζεύγνυτον, ζεύγνυτον:
ζεύγνυμεν, ζεύγνυτε, ζευγνῦσι.

Imperfectum,
ἐζεύγνυν, γνυς, γνυ:
ἐζεύγνυτον, γνύτην:
ἐζεύγνυμεν, γνυτε, γνυσαν.

Imperatiuus.

Imperatiui præsens & imperfectum, S. ζεύγνυθι, ζευγνύτω: Dual. ζεύγνυτον, ζευγνύτων: P. ζεύγνυτε, ζευγνύτωσαν.

Infinitiuus.

Infinitiui præsens & imperfect. ζευγνύναι.

Participium.

Participij præsens & imperfectũ, ὁ ζευγνὺς ζευγνύντος: ἡ ζευγνῦσα, ζευγνύσης: τὸ ζευγνὺν, ζευγνύντος.

ANNOTATIO.

Omissum est præsens Optatiuum ζευγνύην, teste Herodiano, assumpto videlicet ι ad characteristicam υ, vt in præcedētibus Coniugationibus τιθείην, ἱσταίην, διδοίην. in passiua autem diathesi tempus hoc deest, quia terminatio non amplius est pura, vt in actiua forma, sed assumpto ι fit impura. nam ἡ υ δίφθογγος (inquit Herodianus) οὐκ ἐπιδέχεται συμφώνου ἐπιφερομένου: eamque ob causam Quarta coniugatio in μι non habet diphthongum in penultima Optatiui passiuæ diatheseas.

Passiuũ quartæ Coniugationis verborũ in μι.

VERBI PASSIVI.

Indicatiuus.

Indicatiui præsens.
ζεύγνυμαι, ζεύγνυσαι, ζεύγνυται:
ζευγνύμεθον, ζεύγνυσθον, ζεύγνυσθον:
ζευγνύμεθα, ζεύγνυσθε, ζεύγνυνται.

Imp-

Imperfectum. ἐζευγνύμην, ἐζεύγνυσο, ἐζεύγνυτο: ἐζευγνύμεθον, ἐζεύγνυσθον, ἐζευγνύσθην: ἐζευγνύμεθα, ἐζεύγνυσθε, ἐζεύγνυντο.

Imperatiui præsens & imperfect. S. ζεύγνυσο, ζευγνύσθω: D. ζεύγνυσθον, ζευγνύσθων: P. ζεύγνυσθε, ζευγνύσθωσαν. Infinitiui præsens, ζεύγνυσθαι, ab indicatiuo ζεύγνυσθε. Participij præsens & imperfectum, ζευγνύμενος, ζευγνυμένη, ζευγνύμενον.

Imperatiuus.
Infinitiuus.
Participium.

ANNOTATIONES IN VERBA IN MI.

REDVPLICATIO in ἵστημι aspiratur: nam asperum spiritum habet iota ante σ.

Iota ante σ aspiratur.

Quarta coniugatio [1] reduplicationem ignorat; ζεύγνυμι, *iungo*: ὀμόργνυμι, *abstergo*: ὀρέγνυμι, *extendo*: κεράννυμι, *misceo*: πετάννυμι, *pando*: εἶμι, *ingredior*: φῦμι, *nascor*: id quod in aliis quoque accidit, δίζημαι, *quærò*: ὄνημι, *iuuo*: [2] φίλημι, *amo*: ἵλημι, *propitius sum*: φημὶ, *dico*: γνῶμι, *nosco*, [3] & multis aliis apud poëtas.

1 *Reduplicatio in quarta semper, in aliis sæpe desideratur.*
2
3

[1] INVENITVR Tamen κέκλυθι pro κλῦθι, *audi*: & κέκλυτε pro κλῦτε, *audite*, à κλῦμι, facta per ε reduplicatione: quę & in quibusuis Barytonorum temporibus, nedum verborũ in μι, locũ habet. Nisi melius dicamus esse Ionicam reduplicationem, vel vt præsens [illegible], infra in tractatu de Inuestigatione them. in verbo [illegible]: vel vt aoristum λέλαθε, 172,17. & in eodem tractatu de Inuestig. them. ad verbum λήθω. [2] Bœoticè dicitur πεφίλαμι, facta per ε reduplicatione & penultima η in α mutata, vt in τέθνακα pro τέθνηκα, 224,17. sic à νοέω, νοῶ, νενόημι, *cogito*: imperatiuus νενόηθι: τελέω, τελῶ, [illegible], *finio, perficio.* Æoles vero mutant η penultimam in ε, geminato μ, τίθημι, τίθεμμι, *pono*: φίλημι, φίλεμμι, *amo*: πόθημι, πόθεμμι, *desidero*: cuius infinitiuus πόθεμμεν, Doricè ποθήμεναι, 182,6. ectasi poëtica ποθήμεναι, *desiderare*: potest tamen etiam esse aoristi secundi pro [illegible]. Sic à κάλημι, καλήμεναι, *vocare*: & à φίλημι, φιλήμεναι, [illegible]: cuius participium est [illegible], [illegible], & Æolicè retracto accentu [illegible], *amans*: sic [illegible], *cogitans* à [illegible]. [3] Vt in prima [illegible], [illegible], *cœno* à [illegible],

1 *Reduplicatio per ε etiam in quarta coniug.* ANNOTATIO.
2 *Bœoticè α pro η.*
Æolicè εμμι pro ημι.
[illegible] retractus.
3

Reduplicationẽ ignorantia.

vel quasi à δειπνάω secundæ. vnde infinitiuus δειπνάναι quod etiam inuenitur cum Ionica reduplicatione, δεδειπνάναι: atque prima pluralis præsentis, δεδείπναμεν.

ANNOTATIO.

[*Eustathius quoque deducit à δείπνημι: alij tamen malunt esse perf. med. à δειπνέω, vt δεδόρκαμεν à δορκέω.*] Exempla secundæ, γήρημι, *senesco*: vnde participium γηράς, αντος, *senescens*: datiuus pluralis poëticus γηράντεσσι vel γήρας, est syncope pro γηράσι. à γηράω κίδνημι, *dispergor*, in imperfecto ἐκίδνατο, *dispergebatur*. κρήμημι, *pendeo*. γέλημι, *rideo*. νίκημι, *vinco*. ἀρίστημι, *prandeo*: in imperfecto ἠρίσταμεν, *prandebamus*: infinitiuus ἀριστάναι. κτῆμι, *interficio*: infinitiuus κτάναι, Ionicè κτάμεν, Doricè κτάμεναι, cum κατὰ, κατακτάμεν & κατακτάμεναι, *interficere*: participium aoristi secundi κτὰς, vnde κατακτὰς, *qui interfecit*: & in indicatiuo ἔκτην, ης, η, Doricè ἔκταν, ἔκτα, ἔκτα, cum κατὰ, κατέκταν *interfeci*: in voce media ἐκτάμην: participium κτάμενος, *interfectus*. οὔτημι, *vulnero*: infinitiuus οὐτάναι, Ionicè οὐτάμεν, Doricè οὐτάμεναι, *vulnerare*: participiũ passiuũ κτάμενος, *interemptus*, *vulneratus*. Exẽpla tertię sine reduplicatione, δοκίμωμι, pro δοκιμάζω, ἐλευθέρωμι *libero*.

Mira poëtarum in reduplicationis varietate licentia.

Nam poëtæ metri gratia reduplicationem non aliter quàm augmentum vel apponunt, vel abiiciunt. Interdum huiusmodi reduplicatio, quæ sua natura est breuis, siue fiat per ι, siue per ε, positione producitur inserto μ: vt πράω, πρῆμι & πίμπρημι, *comburo*: futurũ πιμπρήσω, *incendam*, seruat reduplicationẽ, vt διδάσκω, 228. præsens passiuum πιμπράμαι, *ardeo*. πλάω, πλῆμι & πίμπλημι, *impleo*, tertia persona πίμπλησι, *implet*: participium πιμπλὰς, *implens*: fœmininum πιμπλᾶσα, nom. natiuus pluralis πιμπλάντες, *implentes*. Interdum etiam a voce incœpta reduplicationem habent in secunda syllaba vt ὀνέω, seu ὀνάω, ὄνημι & ὀνίνημι, *iuuo*: tertia persona ὀνίνησι, *prodest*: passiuum ὀνίναμαι, tertia pluralis ὀνίνανται *iuuantur*: & in imperfecto ὠνίναντο, *iuuabantur*, sine augmento.

ANNOTATIO.

[*Non est opus statuere thema ὀνέω: nec illud reperiri iudico, nisi forsan Ionicè, vt ἀντέω nam ὀνειδίζω, ὀνομάζω, ὀνειδίζω, & similia, secundæ, non Primæ coniugationis figuratiuam habent, α, non ε.*] Interdum duas primas literas thematis repetunt reduplicationis loco: vt ἀλάω, ἄλημι & ἀλάλημι, *erro*: ἀκαχίζω, ἀκάχημαι & ἀκαχίζομαι, *angustias redigo*: ἄχομαι, ἄχημαι & ἀκαχέαμαι, ἄχομαι: vbi tenuis repetitur pro aspirata χ, vt dictum est de augmento perfecti, 173, 30. & de reduplicatione propria. 221, 21.

Passiua Characteristicam producentia.

hæc in voce pass. Characteristicam longam habent ἀλάλημαι, (quod & ἀλάλημαι, verso α in η) ἀλαλήμενος, ἀλάλη

ἀγάγημαι, quæ sunt in crebro vsu apud poëtas. atque ab ἀλάλημαι, fit infinit. ἀλάλησθαι errare: participium ἀλαλήμενος, errans: in infinitiuo vocis actiuæ sine reduplicatione, sed seruata longa, ἀλῆναι, & Doricè ἀλήμεναι, vagari: aoristus primus pass. ἀλάθην, & participium ἀλαθεὶς, vagatus, tanquam ab ἀλάω. ab ἀκάχημαι in tertia plurali imperfecti ἀκαχείατο, & Ionicè ἀκηχέδατο, 19[illegible]. & 29. augetur in medio: sine augmento ἀκαχῆατο, & addito ι ad ε, ἀκαχείατο, tristabantur. Sunt & quædam alia quæ in voce pass. vocalem longam seruant; quod Æolico, Attico & Ionico more fieri dicitur; vt ὅρημαι, ὅρηαι, ὅρηται, ab ὁράω ὅρημι, video: cum præpositione Dorica ποτὶ, id est πρὸς, ποτόρημαι, à ποτορῶ, infinitiuus actiuus ποτορῆν pro ποτορᾶν siue προσορᾶν Doricè, vt ζῆν pro ζᾶν, 213, 23. ὄνημαι, ὄνηαι, ὄνηται, pro ὄναμαι, ὄνασαι, ὄναται. fructum capio. φίλημαι pro φιλοῦμαι, vnde imperfectum ἐφιλήμην, ἐφίλησο, φίλητο, pro ἐφιλοῦ, (quod & ipsum in vsu habetur) & sine augmento φιλῆτο, diligebat, à φίλημι, amo; quod & in duali & plurali seruat longam Æolicè: φίλησθον, φιλήμεθα. κάλημαι pro καλοῦμαι, imperfect. ἐκαλήμην, ἐκάλητο, ἐκάλησο, à καλέω, κάλημι, voco. δίζημαι, δίζηαι, δίζηται, pro δίζομαι, εαι, εται. quæro: vnde participium διζήμενος, quærens: sic βλήμενος, percussus, pro βλεμένος, à βλέω βλῆμι, id est, βάλλω, percutio. ἄημι verò, quod fit ab ἀέω primæ, id est, spiro, vbique longam seruat tam in voce actiua quàm passiua: vnde in tertia duali ἄητον, spirant: in infinitiuo ἀῆναι, & Doricè ἀήμεναι, spirare: in imperfecto passiuo ἄητο, spirabat, sine augmento. At ex ἄημι, quod fit ex ἀάω secundæ fit passiuum ἄαμαι, ἄασαι, ἄαται, id est, expletur, satiatur: cæterùm ab ἄημι primæ, fit ἄησι, flat, spirat. tertia pluralis ἀεῖσι, flant, pro ἀέουσι: imperf. ἄη, flabat, sine incremento: magis vitatum est ἄει, a circumflexo ἀέω, ἀῶ, ἄεον, ἄεε, crasi ἄει: participium, ἀεὶς, ἀέντος, flans, spirans. Illud quoque scias velim, verba in μι Quartæ coniugationis esse multa, tot fermè quot verba Barytona in ω: aliarum verò trium coniugationum paucissima inueniri. Hoc enim ausim affirmare, nullum ex his simplex in vsu haberi, cuius mentio non fiat in hoc libro vel à CLENARDO vel à nobis. Proinde omnia simplicia in Indicibus inuenies, composita verò regulas simplicium sequuntur.

Notio.

Præsentis & imperfecti singularia actiua, penultimam producunt η, ω, υ; τίθημι, ἵστημι, δίδωμι, ζεύγνυμι; ἐτίθην, ἵστην, ἐδίδων. Dualia au-

Figuratiuæ coniugationũ ε, α, ο, υ, [illegible]

quomodo producantur.

tem & pluralia, corripiunt; τίθετον, τίθεμεν· ἵστατον, ἵσταμεν. Sic & passiuum præsens & imperfectũ in quouis numero, τίθεμαι, τιθέμεθα, ἐτιθέμην, &c.

Tertia pluralis indicatiui præsentis.

Notio.

Tertia pluralis indicatiui præsentis, τιθεῖσι, ἱστᾶσι, διδοῦσι, ζευγνῦσι. semper enim in præsenti
1 & futuro omnium verborum, similis est [1] datiuo plurali participij eiusdem temporis: vt τύπτων, τύπτοντος, τοῖς τύπτουσι, sic τύπτομεν, τύπτουσι: vt τιθεὶς, τιθέντος, τοῖς τιθεῖσι, sic τίθεμεν, τιθεῖσι: vt ἱστὰς, ἱστάντος, τοῖς ἱστᾶσι, sic ἵσταμεν, ἱστᾶσι. In quar-

υουσι pro υσι.

Ionismus:

εισι, εασι:

ουσι, οασι:

υσι, υασι.

2 ta autẽ receptum est [2] non ζευγνῦσι, sed ζευγνύουσι, à Barytono ζευγνύω. Ionicè verò τιθέασι, διδόασι, ζευγνύασι. expungunt enim subiunctiuam vocalem, aut ancipitem breuiãt, & interponunt α;
2 τιθεῖσι, τιθέασι: διδοῦσι, διδόασι: ζευγνῦσι, [2] ζευγνύασι: at ἱστᾶσι tantùm, non ἱστάασι, ob cacophoniam.

Imperfectum.

Circũflexa pro verbis in μι.

Imperfectũ singulare trium Coniugationum
3 raro est in vsu, sed [3] vtimur personis Circũflexorũ; à τιθέω τιθῶ, ἐτίθουν, ἐτίθεις, ἐτίθει: ab ἱστάω ἱστῶ,
4 ἵστων, ἵστας, [4] ἵστα: à διδόω διδῶ, ἐδίδουν, ἐδίδους, ἐδίδου. Idẽ iudicium de tertia plurali, ἐτίθουν, ἵστων, ἐδίδουν.

Perfectum.

Bœotismus,

ει pro η.

α pro η.

Perfectum, τέθεικα, Bœotorum more, pro
5 τέθηκα, à futuro θήσω. [5] mutant enim Bœoti η in ει. At perfectum ἕστακα per α, pro ἕστηκα, à futuro στήσω: ad differentiam ἕστηκα, *permansi*, præteriti medij ab ἑστήκω, *permaneo*: seruátque ε spiritum præsentis ἵστημι.

ε aspiratum.

Aoristus prim.

κα pro σα.

Aoristi primi, ἔθηκα & ἔδωκα, pro ἔθησα & ἔδωσα. deflexerunt enim à communi lege, nec retinuerunt cõsonantem futurorum suorum, θήσω, δώσω.

Aoristi secundi formatio.

Aoristi secundi fiunt à primo futuro, vertendo σω in ν, & præposito augmẽto: θήσω, ἔθην: στήσω, ἔστην: δώσω, ἔδων. At Quarta cõiugatio nec futurum habet, nec secundum aoristum, nisi in

ve

verbis disyllabis : κλῦμι, *audio* : δῦμι, *ingredior*: futurum κλύσω, δύσω: aoristus ἔκλυν, ἔδυν, idem cum imperfecto. Seruat autem hoc tempus eandem vocalem in omnibus numeris ; ἔστην, *steti*, ἔστητον, ἔστημεν : ἔγνων, *noui*, ἔγνωτον, ἔγνωμεν.

ἔκλυν, υς, υ.
ἔδυν, ἔδυς, ἔδυ, subij, subijsti, subiit.
ἔγνων, à γνῶμι.

Imperatiuus desinit in θι : στῆθι *sta*, γνῶθι *nosce*, per vocalem indicatiui, quæ & in infinitiuo manet, στῆναι, γνῶναι. sed ἔθην & ἔδων, in duali & plurali vocalem corripiunt ; ἔθετον, ἔθεμεν ; ἔδοτον, ἔδομεν. Imperatiuorum præterea vltima est ς, [6] θές, δός: Infinitiuorum autem penultima diphthongus, θεῖναι, δοῦναι, 6

Aoristi secundi imperatiuus & infinitiuus.
γνῶθι.
γνῶναι.
ἔθετον, &c.
ἔδοτον, &c.
θές, δός.
θεῖναι, δοῦναι.

Imperatiui in θι, τίθετι, ἵσταθι, δίδοθι, ζεύγνυθι, [7] à prima plurali μεν verso in θι : ἵσταμεν, ἵσταθι: sed τίθετι per τι, non θι: de quo vide *aoristum passiuum Barytonorum. Etiam hîc magis recepti sunt imperatiui secundæ personæ à contractis ; τίθη, ἵστα, * δίδου, à τιθῶ, ἱστῶ, διδῶ. 7

Imperatiui formatio.
τι pro θι.
* Pag. 193, 23.
Circũflexa pro verbis in μι.
* Doricè δίδοι, da.

Optatiui præsens, τιθείην, ἱσταίην, διδοίην: & secundus aoristus, θείην, σταίην, δοίην, per diphthongum, quæ continet figuratiuam Coniugationis ει, αι, οι.

Optatiuus: είην, αίην, οίην.

Subiunctiui præsens, [8] τιθῶ, τιθῇς, τιθῇ : ἱστῶ, ἱστᾷς, ἱστᾷ: διδῶ, διδῷς, διδῷ. Secunda & tertia persona singularis per diphthógum impropriam ῃ primæ Coniugationis, ᾳ secundæ, ῳ tertiæ. Secundus autem aoristus, θῶ, θῇς, θῇ: στῶ, στῇς, στῇ: δῶ, δῷς, δῷ : per ῃ in duabus primis coniugationibus, & per ῷ in tertia. 8

Subiunctiuus.
ῃ.
ᾳ, ῳ.
ῃ.
ῳ.

Quarta coniugatio caret Optatiuo & Subiunctiuo.

Notio.

Infinitiui presens, τιθέναι, ἱστάναι, διδόναι, ζευγνύναι, per [9] figuratiuam coniugationis ante ναι. 9

Infinitiuus.

Participium præteriti perfecti, ἑστηκώς, ἑστηκυῖα, ἑστηκός: & Ionice ἑστεώς, ἑστεῶσα. siquidem Iones è præteritus subtrahunt κ, [10] & penultimam 10

Participium perfectum.
[illegible]

corripiunt: μέμηκα, μέμαα, *paratus sum*: sic ἕστακα,

ὁ & τὸ ἑστώς.
11 ἕσταα: & participium ἑσταώς; [11] deinde per crasim, ἑστὼς, ἑστῶτος: ἑστῶσα, ἑστώσης: τὸ ἑστὼς, ἑστῶτος:

διεστῶσα à διΐστημι.
12 [12] à quo compositum διεστῶτα, *dissita, discreta*: vtrumque verò, & masculinum & neutrum, habet accentum acutum, & per ω μεγα scribitur. Itidem dicendum in γεγὼς, *natus*: μεμὼς, *paratus, cupiens*: βεβὼς, *gressus, vel nixus*: à γεγαὼς,

γεγώς. μεμώς. βεβώς.

13 μεμαὼς, βεβαὼς, quorum [13] themata sunt γάω, *nascor*: μάω, *quæro, cupio*: βάω, *gradior*: vnde γήσω,
14 γέγηκα, [14] γέγαα: μήσω, μέμηκα, μέμαα: βήσω, βέ-
15 βηκα, [15] βέβαα.

Dorismus.
Æolismus, 120, 25. & 33.

1 [1] Doricè verò datiuo singulari, (vt dictum est 1?0, 2?) τιθέντι, ἱστάντι, διδόντι: at Æolicè accentus in antepenultimâ retrahitur, τίθεντι, ἵσταντι, cũ spiritu tenui, δίδοντι. sic οἰκεῦντι, *habitant*, ab οἴκημι: φιλεῦντι, *amãt*, à φίλημι: ἱεῖσι, *mittũt*, cũ tenui spiritu, Doricè ἵεντι, ab ἵημι. [2] Herodotus tamẽ Io-

ἀποδεικνῦσι.

2 nicus scriptor dixit ἀποδεικνῦσι, *demonstrant*, pro Ionico
3 ἀποδεικνύασι, ab ἀποδείκνυμι. [3] Vtimur personis circũflexorũ etiã in presenti: vnde παρτιθεῖ, & poëticè [illegible] παρτιθεῖ, *apponit*, tanquam à παρατιθέω: διδοῖ, *dat*, pro διδόω,

παρτιθεῖ. διδοῖ. ἐπίμπρα.

4 à διδόω ῶ, όεις οῖς, όει οῖ. [4] Sic ἐπίμπρα, *vrebat*, pro ἐπί-
5 μπρη, non à πίμπρημι, sed à πιμπράω ῶ. [5] Hoc faciunt Bœoti vbi Dores seruant η: vbi verò Dores mutant η

Bœoti vbi mutent η in α.

6 in α, illic Bœoti seruant η. [6] Pro θὲς, δὸς. horum formam sequuntur ἐνίσπες, *dicito, refer*, ab ἐνίσπω, sed tanquam ab ἐνίσπημι: (at ἔνισπες, *dixisti*, & ἔνισπε, *dixit*, sunt aoristi secundi, ab eodem ἐνίσπω, siue ab ἐνισπέω ῶ.) σχὲς,

ἐνίσπες, ἔνισπες.
σχὲς, φρὲς, ἕς.
Æolismus.

habeto, ab σχῆμι: φρὲς, *ferto*, à φρῆμι: ἕς, *mittito*, ab ἵημι sed
7 de his aliâs. à θὲς cum ἐν fit ἔνθες: *impone*. [7] Æoles & poëtæ metri gratia retinent vocalem longam in præsenti imperatiui: vt in prima φιλήθι, *ama*: νοήθι, *cogita*: in secunda, ἵσταθι, *propera esto*: πίμπληθι, *imple*: in tertia,

Ionismus.

8 δίδωθι, *da*. [8] Ionicè [illegible] & ἱστέω, ἱστέης, [illegible] Vide 179, 15. 182, 19 & 190, 29. & 228, 33. sic in aoristo secundo θέω, θέῃς, [illegible] &c. pro θῶ, θῇς, θῇ, &c. Poëtæ addũt apponunt ι, θείω, θείῃς, θείῃ & θείωμεν prima plural. [illegible] & syncope [illegible], *ponamus*. [illegible], *eamus* vel *incedamus*, pro βείομεν, & hoc pro βῶμεν, à βίβημι. & in secunda Coniugatione στείομεν & [illegible] *steterimus*: pro [illegible], à [illegible]: Ionicè στέω, στέῃς, στέῃ: poëticè στείω, στείῃς, στείῃ: tertia plural. στείωσι, cum [illegible]

περιστέωσι, *circumsteut* : & rursus verso ε in η, στήω, στήῃς,
στήῃ vel στῇ, *steterit* : tertia plural. στήωσι, *steterint*. Idem
interdum obseruatur in aoristis subiunctiui passiui Barytonorum, 195, 1. nam pro terminationibus ῶ, ῇς, ῇ, &c.
Iones dicunt έω, έῃς, έῃ, &c. & poëtæ είω, είῃς, είῃ:
atque in prima plurali είωμεν. hinc τραπείομεν, *vertamur*,
pro τραπῶμεν, Il. γ′ : à τρέπω, cuius aoristus sec. ἔτραπον.
& rursus ήω, ήῃς, ήῃ, pro είω. hinc φανήῃ siue φανήῃ, *videatur*, pro φανῇ, à φαίνω, aoristus secund. ἔφανον. [9] Poëtice, vt sæpe iam dictum est, interdum metri gratia ser- 9
uatur longa, vt τιθήμεναι, pro τιθέναι, & Doricè τιθήμεναι.
[10] Aliquando tamen longam seruant, vt κοτέω, *irascor*, 10
κεκότηκα, κεκότηκα, participium ὁ κεκοτηώς, *iratus* : χαρέω τὸ
χαίρω, *gaudeo*, perfectum κεχάρηκα, κεχάρηκα, vnde ὁ κεχαρηώς, *gauisus* : sic ἑστηώς ex ἑστηκώς, *stans, perstans*. nam
ab ἵστημι præteritum propriè est ἕστηκα : ἕστακα vero Doricum est, verso η in α. his simile est ὑποπεπτηώς, ῶτος,
pro ὑποπεπτηκώς, *attonitus, perculsus* : in plurali οἱ ὑποπεπτηῶτες, à πτήσσω πτήξω, μ. πτῶ, π. πέπτηκα, ηκα, ηκὼς ηώς:
deinde cum ὑπό, ὑποπεπτηώς. [11] Quandoque huiusmodi 11
participia contracta recipiunt epenthesim vocalis α
vel ε, & nihilominus contracte efferuntur; vt ὁ γεγαώς,
τοῦ γεγαῶτος. per ῶ : ἑστεώς, ῶτος & ὁ. ῶτος. *stans* : accusatiuum,
ἑστεῶτα, apud Homerum : atque etiam in Indicatiuo
ἑστεᾶτε & ἑστεᾶσι apud Herodotum. Quadruplex itaque
hic erit participium : communiter ὁ γεγηκώς, ότος : ἡ γεγηκυῖα, ας : τὸ γεγηκός, ότος : Ionice ὁ γεγαώς, ότος : ἡ γεγαυῖα,
ας : τὸ γεγαός, ότος : contracte ὁ γεγώς, ῶτος : ἡ γεγῶσα, ώσης :
τὸ γεγώς, ῶτος, vtrique per ω magnum : contracte vero ac
simul per epenthesim τοῦ α, ὁ γεγαώς, ῶτος : ἡ γεγαῶσα,
ώσης : τὸ γεγαώς, ῶτος, vtrique etiam per ω magnum. & femininum habet α finale impurum, γεγαῶσα, non γεγαυῖα.
[12] Hinc quoque cum ἐν, ἐνεστεώς, ῶτος, *insistens* : cum κατά, 12
καθεστεώς, *constitutus*. [13] Hæc themata in vsu non sunt: 13
βάω refertur ad βαίνω seu ad βιβάζω : γάω ad γίνομαι siue
γείνομαι : & μάω ad μαίομαι. [14] Hinc cum ἐν, ἐγγεγαώς, 14
innatus sum. [15] Tertia pluralis βεβάασι, *iuerunt*. 15

Passiui præsentis secunda persona, τίθεσαι,
ἵστασαι: & Atticè τίθῃ, [1] ἵστῃ, vt Barytonum τύπτομαι, τύπτῃ. 1

Imperfecti [2] similiter secundæ personæ, ἐτίθεσο, ἵστασο, ἐδίδοσο, reiiciant σ, ac deinde crasim 2
patiuntur : ἐτίθεο [3] ἐτίθου. [4] ἵστασο ἵστω, ἐδίδοσο ἐδίδου. 3· 4

Per

Notio.
ὁ κεκοτηώς.
κεχαρηώς.
ἑστηώς.

ὑποπεπτηῶτες.

Epenthesis α & ε.
γεγαώς, ῶτος.

Quadruplex participium:
ηκώς, αώς } ότος.
ώς, αώς } ῶτος.

Annotationes in vocem pass. Præsens.

Imperfectum.

Perfectum.

Perfectum passiuum verborum in μι, corripit penultimam, actiuum δέδωκα, passiuum δέδομαι: sic ἕστηκα, ἕσταμαι, α breui. qua lege à τίθημι diceretur τέθεμαι, ab actiuo τέθηκα: verùm vt in actiuo, ita & in passiuo scribitur per ει Bœoticum, τέθεικα, τέθειμαι.

Bœotismus. τέθειμαι.

Aoristus primus. ἐτέθην.

Aoristus primus, ἐτέθην, ἐστάθην, ἐδόθην penultima breui, à tertia perfecti δέδοται, ἐδόθην. sic à τέθειται, correpta penultima dicendum erat ἐθέθην: sed prius ϑ vertitur in tenue τ, [5] ἐτέθην.

5

Imperatiuus: Cōm. Ion. Att. εσο, εο, ου. ασο, αο, ω. οσο, οο, ου.

Imperatiuus, τίθεσο, ἵστασο, δίδοσο: & abiecto σ, per crasim Atticā dicitur τίθεο [3] τίθου, ἵσταο [6] ἵστω, δίδοο δίδου, vt in imperfecto. Iones enim tollunt σ, deinde Attici contrahunt.

3. 6

Optatiuus: είμην, εῖο, εῖτο: αίμην, αῖο, αῖτο: οίμην, οῖο, οῖτο.

Optatiui præsens, τιθείμην, τιθεῖο, τιθεῖτο: ἱσταίμην, ἱσταῖο, ἱσταῖτο: διδοίμην, διδοῖο, διδοῖτο. Perfectū verò τεθείμην, τεθεῖο, τεθεῖτο: ἑσταίμην, ἑσταῖο, ἑσταῖτο: δεδοίμην, δεδοῖο, δεδοῖτο. in vtroque penultima diphthongus cōtinens figuratiuā coniugationis, ει, αι, οι, vt & in actiuo. Duæ autem personæ circumflectuntur, si Optatiuus actiuus sit in vsu: alioqui accentus est acutus in antepenultima: δυναίμην, δύναιο, δύναιτο, possem, posses, posset. δύναμαι enim receptum est, non δύνημι.

Notio de Optatiuorum accentu.

Subiunctiuus. ῶμαι { ῇ, ῆται. ᾷ, ᾶται. ῷ, ῶται.

Subiunctiui præsens, τιθῶμαι, τιθῇ, τιθῆται, per η: ἱστῶμαι, ἱστᾷ, ἱστᾶται, per α: διδῶμαι, διδῷ, διδῶται, per ω, quorum accentus circumflexus. At ἐὰν δύνωμαι, si possim, acuitur in antepenultima, quòd actiuum δύνημι non sit vsitatum, vt modò dictum est in Optatiuo. Alij, ἐὰν ἱστῶμαι, ἱστῇ, ἱστῆται: & actiuum, ἱστῶ, ἱστῇς, ἱστῇ. dicitur enim ἐὰν δύνωμαι, δύνῃ, δύνηται, per η. Perfectum τεθῶμαι, τεθῇ, τεθῆται: ἑστῶμαι, ἑστᾷ, ἑστᾶται: δεδῶμαι, δεδῷ, δεδῶται. prima persona in ῶμαι, secunda & tertia per ῇ, ᾷ, ῷ.

Notio de subiunctiuorū accentu.

Perfectum.

Annotationes

Medij verbi aoristus secundus fit ab actiuo,

mutata

mutata longa in breuem, & interiecta syllaba μη; ἔθην, ἐθέμην: ἔδων, ἐδόμην: sed ab ἔστην, ἐστάμην non est in vsu. Secunda persona ἔθεσο, ἔδοσο, & Ionicè ἔθεο, ἔδοο: deinde per crasim Atticam [3] ἔθου, ἔδου. Itidem in imperatiuo, θέσο, [7] θέο, [3] θοῦ: 3. 7
δόσο, δόο, [8] δοῦ. 8

Et hæc quidem de verborum coniugationibus pręcipienda duximus, reliqua suo postea loco dicturi. Nunc interim absoluamus cæteras partes orationis.

[1] DORICE ἵστα, reiecto ι subscripto, 118, 40. 119, 43. 1
[2] Supple, more secundarum personarum præsentis, τίθεσαι, ἵστασαι: quæ Ionicè abiiciunt σ, τίθεαι, ἵστααι: ac deinde Atticè cōtrahūtur, τίθη, ἵστη. [3] Doricè ἐτίθευ, 119, 9. 2 3
sic in Imperatiuo, τίθευ pro τίθου: & in aoristo secundo medio ἔθευ pro ἔθου: atque in imperatiuo θεῦ pro θοῦ. [4] Sic à κρέμαμαι, *pendeo*, imperfectum ἐκρεμάμην, ἐκρέμασο, ἐκρέμαο, ἐκρέμω, *pendebas*; tertia persona ἐκρέματο, *pendebat*: ἐπίμπλω, *implebaris*, à πίμπλαμαι: ἵπτω, *volabas*, ab ἵπταμαι. [5] Prius θ in τ vertitur in aliis etiam aoristis, vt ἐτύθην *mactatus sum* à θύω *macto*. interdum tamen prius θ manet, & mutatur secundum, vt in imperatiuo τίθετι. sæpe manet vtrumque, vt ἐπληθύνθησαν *multiplicati sunt, aucti sunt numero*: sic εὐθυνθεὶς *directus*, καθαρθεὶς *purgatus*, μεθυσθεὶς *inebriatus*, ὀρθωθεὶς *erectus*, τριχωθεὶς *capillatus*, *pilis amictus*: & à dissyllabis thematibus θαλφθεὶς *fotus*, *calefactus*, θλασθεὶς *tusus*, θρεφθεὶς *alitus*: & in compos. διαθρυφθὲν *diffractum*: παρεφθέγχθη *incongruè affatus est*: & syncope ἀπόφθαρθι, pro ἀποφθάρηθι, *abi in malam rem*. [6] Hinc cum ἀνὰ, ἀνίστω, *surge*. 4 5 6
[7] Cum κατὰ, κατάθεο, & poëticè κάτθεο, 173, 17. & 18. cum σὺν, σύνθεο, & contractè σύνθου, *compone*. [8] Cum ἀνὰ, ἀνάδου, *redde*: cum πρὸ, πρόδου, *depone*, *seu deposito pignore certa*, tonum retrahunt. 7 8

in vocem mediam.
Aoristi secundi formatio.
Ionismus.
Atticismus.
Imperatiuus.

ἵστα pro ἵστη.
Doricè ευ pro ου.
ἐκρέμω. ἐπίμπλω. ἵπτω.
ANNOTATIO.
θ primum aliquādo manet in primo Aoristo, & mutatur secundum, aliquando manet vtrumque.

DE PRONOMINIBVS. d. f. 678.

PRONOMINA primæ personæ, Sing. ἐγώ, *ego*, ἐμοῦ, ἐμοί, ἐμέ: & per aphæresim μοῦ, μοί, μέ: D. νῶ, νῶϊν: P. ἡμεῖς, ἡμῶν, ἡμῖν, ἡμᾶς.

Secundæ personæ, S. σύ, *tu*, σοῦ, σοί, σέ: D. σφῶ [illegible]

Pronomina primitiua.
ἐγώ.
σύ.

σφῶν

σφῶι: P. ὑμεῖς, ὑμῶν, ὑμῖν, ὑμᾶς. hîc υ, illic η.

ὅς, ὅ. Tertiæ personæ, S. ὅς, οὗ, *sui*, οἷ, ἕ: D. σφὲ, σφῶι: P. σφεῖς, σφῶν, σφίσι, σφᾶς. hæc tria sunt primitiua.

Possessiua. 1 [1] Possessiua octo, ἐμὸς, ἐμὴ, ἐμὸν, *meus, mea, meũ*: σὸς, σὴ, σὸν, *tuus, tua, tuum*: ὃς, ἣ, ὃν, *suus, sua, suum*: νωΐτερος, *noster duorum*: σφωΐτερος, *vester duorum*. at de pluribus, ἡμέτερος, *noster*: ὑμέτερος, *vester*: σφέτερος, *suus*. Quorum omnium masculina declinantur, vt λόγος, *sermo*: neutra, vt ξύλον, *lignum*: fœminina trium in η, vt τιμὴ, *honor*: reliquorum quinque in ρα, inflectenda vt ἡμέρα, *dies*: ὁ νωΐτερος, ἡ νωϊτέρα, & ita de reliquis.

Pag. 124, v. 42. 125, 3. 122, 7. 122, 12.

Demõstratiua. Demonstratiua duo, οὗτος, *hic*: ἐκεῖνος, *ille*.

Mascul. S. οὗτος, τούτου, τούτῳ, τοῦτον, *ὦ οὗτος: D. τούτω, τούτοιν, ὦ τούτω: P. οὗτοι, τούτων, τούτοις, τούτους, ὦ οὗτοι.

Fœ. S. αὕτη, ταύτης, ταύτῃ, ταύτην, ὦ αὕτη: D. ταύτα, ταύταιν, ὦ ταύτα: P. αὗται, τούτων, ταύταις, ταύτας, ὦ αὗται.

** ὦ οὗτος, heus tu, secundæ est personę, veluti & omnes vocatiui.*

Neut. S. τοῦτο, τούτου, τούτῳ, τοῦτο, ὦ τοῦτο: D. τούτω, τούτοιν, ὦ τούτω: P. ταῦτα, τούτων, τούτοις, ταῦτα, ὦ ταῦτα.

Mascul. ἐκεῖνος: Fœm. ἐκείνη: Neut. ἐκεῖνο, sine ν declinandum vt ὁ λόγος, ἡ τιμὴ, τὸ ξύλον.

Attici̧smus. 2 [2] Attici demõstratiuis addunt iota acutum, οὑτοσί, τουτουί, τουτωΐ, τουτονί: ἐκεινοσί, ἐκεινηΐ, &c. In neutro autem singulari, τουτί, & sæpius τουτί: in plurali verò pro ταῦτα dicunt ταυτί.

Relatiuum αὐτός. Relatiuum vnum, αὐτὸς, *ipse*, omniũ personarũ, αὐτὸς ἐγὼ, *ipse ego*: αὐτὸς σὺ, *ipse tu*: αὐτὸς ἐκεῖνος, *ipse ille*. Masc. αὐτὸς: Fœ. αὐτὴ: Neut. αὐτὸ: vt ὁ λόγος, ἡ τιμὴ, τὸ ξύλον. Neut. αὐτὸ sine ν, vt τοῦτο & ἐκεῖνο.

Composita. Composita tria, ἐμαυτοῦ, *meiipsius*: σεαυτοῦ, *tuiipsius*: ἑαυτοῦ, *suiipsius*. carent autẽ nominatiuo. Primæ personæ masc. ἐμαυτοῦ, ἐμαυτῷ, ἐμαυτόν: Fœm. ἐμαυτῆς, ἐμαυτῇ, ἐμαυτήν: Neut. ἐμαυτοῦ, ἐμαυτῷ, ἐμαυτό. Secundæ personæ, σεαυτοῦ, σεαυτῷ, σεαυτόν: σεαυτῆς, σεαυτῇ, σεαυτήν: σεαυτοῦ, σεαυτῷ, σεαυτό: & per crasim, σαυτοῦ, σαυτῷ, σαυτόν, &c. Tertiæ

per

personæ, ἑαυτοῦ, ἑαυτῷ, ἑαυτόν: ἑαυτῆς, ἑαυτῇ, ἑαυτήν: ἑαυτοῦ, ἑαυτῷ, ἑαυτό. cúmque duo præcedentia tantùm habeant singularem, hoc declinatur etiam pluraliter, & coniunctim & [3] diuisim; 3 ἑαυτῶν, & σφῶν αὐτῶν: ἑαυτοῖς, & σφίσιν αὐτοῖς: ἑαυτούς, & σφᾶς αὐτούς. Sic ἑαυτῶν, ἑαυταῖς, ἑαυτάς: ἑαυτῶν, ἑαυτοῖς, ἑαυτά. Et huius quidē plurale in omnes quoque personas quadrat; ἑαυτῶν, *nostrum, vestrum, sui ipsorum*: ἑαυτούς, *nos, vos, se ipsos*. Sic & interdum singulariter ἑαυτοῦ, *tuiipsius*, ἑαυτὸν, *teipsum*. Quum reperiuntur aspirata, αὑτοῦ, αὑτῷ, αὑτὸν, & similia, crasis est pro ἑαυτοῦ, ἑαυτῷ, ἑαυτόν.

Notio.

Notio.

αὑτοῦ pro ἑαυτοῦ.

Infinitum Pronomen vocant ὁ δεῖνα, *quidam*: & sic declinatur:

Mascul. ὁ δεῖνα, τοῦ δεῖνος, τῷ δεῖνι, τὸν δεῖνα.
Fœmin. ἡ δεῖνα, τῆς δεῖνος, τῇ δεῖνι, τὴν δεῖνα.
Neutr. τὸ δεῖνα, τοῦ δεῖνος, τῷ δεῖνι, τὸ δεῖνα.

Infinitum δεῖνα.

Declinatur etiam ὁ δεῖνα, τοῦ δείνατος, τῷ δείνατι. Et ὁ δεῖνα, τοῦ δεῖνα: & ὁ δεὶς, τοῦ δεῖνος, τῷ δεῖνι, τὸν δεῖνα, apud poëtas.

[1] PRONOMINA Possessiua, deriuantur à tribus 1 primitiuis, nempe ἐμὸς, σὸς, ὃς, à genitiuis ἐμοῦ, σοῦ, οὗ: νωΐτερος verò & σφωΐτερος, à genitiuis dualibus poëticis νῶϊν & σφῶϊν, de quibus postea. Tria postrema, ἡμέτερος, ὑμέτερος, & σφέτερος, ducuntur à genitiuis pluralibus ἡμῶν, ὑμῶν & σφῶν. Hîc illud obiter monendum, hos primitiuorum genitiuos sæpissimè vsurpari pro propriis & à se ductis possessiuis: nempe μοῦ pro ἐμὸς, ἐμὴ, ἐμὸν: ἐμοῦ, ἐμῆς, ἐμοῦ, &c. per omnia genera, casus & numeros: ita σοῦ pro σὸς, σὴ, σὸν, &c. & sic de aliis: vt λόγος μου pro ἐμὸς, *sermo meus*: μήτηρ μου, pro ἐμὴ, *mater mea*: ξύλον μου, pro ἐμὸν, *lignum meum*: ξύλα μου, pro ἐμὰ, *ligna mea*. sic τὸ ὄνομά σου, pro σὸν, *nomen tuum*: & ὁ πατὴρ ἡμῶν, pro ἡμέτερος, *pater noster*. nam à primitiuo ἡμῶν ducitur possessiuum ἡμέτερος. sic in vocatiuo, πάτερ ἡμῶν, pro ἡμέτερε, *pater noster*. idem iudicato de aliis.

Possessiua à triū primitiuorū genitiuis deriuata.

Genitiui trium primitiuorū pro propriis possessiuis.

[2] Eodem modo additur ί nominibus infinitis siue re- 2 latiuis: τοιοῦτος, τοιουτοσί, *talis*: τοσοῦτοσί, *tantus*: τηλικοῦτος, τηλικουτοσί, *tam grandis natu*. componuntur enim hæc tria ex τοῖος, *talis*: τόσος, *tantus*: τηλίκος, *tantus*, & ex

Iota acutum infinitis & relatiuis additum.

ὅ [illegible]: declinantúrque eodem modo quo [illegible], sed non assumunt τ. non enim dicitur τοιοτϰτο, aut ποσοτϰτο, sed τοιϰτο, τοσϰτο, τηλιϰϰτο, & in genitiuo τοιϰτϰ, τοιαύτης, τοιϰτϰ: τοσϰτϰ, τοσαύτης: τηλιϰϰτϰ, τηλιϰαύτης, &c. in nominatiuo plurali τοιϰτοι, τοιαῦται, τοιαῦτα: τοσϰτοι, τοσαῦται, τοσαῦτα: τηλιϰϰτοι, τηλιϰαῦται, τηλιϰαῦτα. genitiuus per omnia genera τοιϰτων, τοσϰτων, τηλιϰϰτων & adiecto ι, τοιϰτωνὶ, & ita in reliquis omnibus. additur autem ι ad vim significationis intendendam, vt res præsens veluti digito indicetur: quemadmodum Latinis additur *met*, *te*, *pte*, *ce*, ad significationem intendendam: *egomet*, *tute*, *meapte*, *huiusce*. Componuntur etiam hæc tria cum particula δὲ, τοιοσδὲ (quod & Atticè τοιοσδὶ) *talis*: τοσόσδε, *tam multus*: τηλιϰόσδε, *tantus*. itidem in reliquis casibus, τοιϰδε, τοιάσδε: in plurali τοιοίδε, *tales*: τοιάδε, & Atticè τοιαδὶ, *talia*, *huiusmodi*. Idem iudicium de reliquis duobus.

Appendix de Pronominibus secundum varias dialectos, ac primùm de tribus primitiuis.

Atticismi. ἔγωγε, ἔμοιγε.

ATTICI Nominatiuo & datiuo singulari primæ personæ addunt γε, ἔγωγε, ἔμοιγε, retracto accentu in antepenultimam. Genitiuis verò sing. Ionicis addunt θεν: vt ἐμϰ, σϰ, ϰ, communiter; Ionicè verò ἐμέο, σέο, ἕο & Atticè ἐμέοθεν, σέοθεν, ἕοθεν: ac per syncopen vocalis ipsi quoque Attici dicunt ἐμέθεν, σέθεν, ἕθεν. [*Sed Vrbanus proparoxytonως habet* ἐμέοθεν: *at Lascaris paroxytonως* ἐμεόθεν *&* σεόθεν: *vt* ο *acuatur ante hanc quoque epectasin, quemadmodum ante* φι, *vt in tractat. de Inflexi. Them. dicetur.*] Pro ϰ Cyprij dicunt Fιο, per digamma Æolicum. quidam scribunt γιο per vnicum Γ.

ἐμέοθεν, σέοθεν, ἕοθεν: ἐμέθεν, σέθεν, ἕθεν.

ANNOTATIO. [illegible]

Fίο, Γίο.

[illegible] *non patiuntur* 157.23.

IONES suo more syllabas circumflexas diuidunt, nempe ϰ in έο, εῖς in έες, ῶν in έων, ᾶς in έας: poëtæ verò vocali ε addunt ι, quum fuerit ante ο vel ω. Itaque pro genitiuis ἐμϰ, σϰ, ϰ, Iones dicunt ἐμέο, σέο, ἕο: & poëtæ ἐμεῖο, σεῖο, εἷο. sic in nominatiuis pluralibus pro ἡμεῖς, ὑμεῖς, σφεῖς, Iones dicunt ἡμέες, ὑμέες, σφέες: in genitiuis pro ἡμῶν, ὑμῶν, σφῶν, dicunt ἡμέων, ὑμέων, σφέων, & poëtæ ἡμείων, ὑμείων, σφείων: in accusatiuis pro ἡμᾶς, ὑμᾶς, σφᾶς, dicunt ἡμέας, ὑμέας, σφέας. [*Pro* σφέας *Apollonius in Syntax.* [illegible] *habet* σφεὰς *oxytonως, ac nominatiuum in loco,* [illegible] *ex Herodoto vel poëta* [illegible] *id est (vt ipse interpretatur)*

ἐμέο, σέο, ἕο. ἐμεῖο, σεῖο, εἷο. ἡμέες, σφέες. ὑμέων, σφέων. [illegible], σφείων. [illegible] σφέας

ANNOTATIO. [illegible] σφεάς.

ἑαυτοὺς παρεσκευάσαντες, qui se instruxerant. crebrius tamen inuenimus σφέας paroxytonως, vt apud Hesiod. in Clypeo Herc. ἐπὶ σφέας, in se mutuo. similiter σφίσι pro σφισί: Dionys. Halicar. παρέχειν σφίσι τὴν οἴκησιν præbere ipsis habitandi locum.] Illa quoque Ionica videntur ἑοῖ pro οἷ, sibi; & ἕε pro ἕ, se: poëticè quoque ἕθεν. Est etiam Ionum σφὶ vel σφὶν, pro σφίσι, sibi, in datiuo plurali.

σφίσι pro σφισί.

ἑοῖ, ἕε, ἕθεν.

σφὶ, σφίν.

DORES genitiuos in ου per ευ suo more efferũt, quod etiam faciunt Æoles, pro ἐμοῦ vel μοῦ, σοῦ vel τεοῦ, dicentes, ἐμεῦ μεῦ, σεῦ τεῦ, εὖ. Nominatiui plurales in ες desinunt Doricè & Æolicè, more nominum quintæ declinationis: atque η initiale mutatur in α, quod Æolicè notatur spiritu tenui, & positione producitur, geminato μ sequente: eodem modo υ & leuigatur & producitur: vt pro ἡμεῖς, ὑμεῖς, σφεῖς, Dores dicunt ἁμές, ὑμές, σφές, geminato μ, ἄμμες, ὔμμες: & Æoles, ἄμμες, ὔμμες, σφές. quod verò hic diximus de η & υ, habet eodem modo locum in reliquis casibus pluralis numeri. nam Dores dicunt, ἁμές, ἁμῶν vel ἁμέων, ἁμῖν, ἁμῶς: Æoles verò ἄμμες, ἀμμέων vel ἀμμέων, ἄμμιν vel ἄμμι reiecto ν, ἄμμας: sic in secunda persona Æolicè ὔμμες, ὑμμέων vel ὑμμέων, ὔμμιν vel ὔμμι, ὔμμας. Porro in nominatiuo & accusatiuo dualis numeri, & Dores & Æoles dicunt ἄμμε, ὔμμε & σφὲ, à nominatiuis plur. Æolicis ἄμμες, ὔμμες, σφές, reiecto ς: poëtæ vero vtuntur interdum his dualibus pro accusatiuis plur. atque σφε pro ἑ accusatiuo sing. id est, se, vel ipsum. Præterea Dores in sing. secundæ personæ, τ pro σ ponunt, pro σὺ, σοῦ siue σεῦ, σοὶ, σὲ, dicẽtes τὺ, τοῦ siue τεῦ, τοὶ, τὲ atque τυ vt in nominatiuo: & in accusatiuo quidem est è numero dictionum encliticarum, in nominatiuo verò nõ item. Addunt etiam Dores nominatiuo sing. primæ & secundæ personæ per paragogen syllabam νη, ἐγώνη, τύνη: & ἐγὼν pro ἐγώ: Æolicè ἐγῶν: addunt etiam particulam expletiuam γα, vt Attici γε, ἐγώνγα, τύγα: Bœoticè ἱώγα & ἱώνγα, pro ἐγώνγα. Dicunt quoque Dores ἐμὶν pro ἐμοὶ: & μὶν siue νιν, pro ἑ, ducentes à nominatiuo inusitato † ἵ pro ὅς, cuius accusatiuus est ἵν: vnde præpositis μ & ν fiunt μιν & νιν in maximo vsu apud poëtas: atque non solùm sunt numeri singularis, sed etiam pluralis, & omnis generis: tamen habent alium accusatiuum plur. nempe ψὲ pro σφᾶς. Poëtæ quoque dicunt ἄμμι pro ἡμῖν & pro ἡμῖν & ὑμῖν correpto ι, dicunt ἧμιν & ὗμιν, vltimam acuentes: Atticè verò retrahitur accentus, ἧμιν. Vsurpant quoque poëtæ casus duales incontractos, à quibus

Dorismi & Æolismi.

ἐμεῦ, σεῦ, τεῦ, εὖ.

ἁμές, ὑμές, σφές.

ἄμμες, ὔμμες:

ἄμμες, ὔμμες.

ἁμῶν, ἁμέων.

ἁμῖν, ἁμῶς.

ἀμμῶν, ἀμμέων.

ἄμμιν, ἄμμι.

ὔμμας.

ἄμμε, ὔμμε.

σφέ. σφὲ pro ἑ.

τὺ, τοῦ τεῦ, τοὶ, τὲ τύ.

ἐγώνη, ἐγὼν, ἐγῶν, τύνη.

ἱώγα, ἱώνγα.

τύνη, τύγα.

ἐμὶν. μὶν, νιν.

ἵ pro ὅς.

νῶϊ, νῶϊν. σφῶϊ, σφῶϊν.

facti sunt communes: vt poëticè νῶϊ, νῶϊν: σφῶϊ, σφῶϊν: & communiter νὼ, νῷν: σφὼ, σφῷν: vbi notandum νὼ & σφὼ neque circumflecti, neq; habere ἰῶτα subscriptum. Porró σφὲ & σφὶν communiter, fiunt per syncopen à poëticis σφεὲ (quod & σφωὲ & σφὼ) σφωὶν, acuta vltima.

σφεὲ, σφωΐν. σφὶν, σφὶ, φὶν, pro σφίσι.

Pro datiuo plur. σφίσι, poëtæ vsurpant dualem σφιν, & per apocopen σφὶ, & per aphæresim φὶν. Hoc quoque notandum, primitiuum tertiæ personæ ὅς, quocunque modo varietur, siue per casus, siue per dialectos, sæpenumero habere significationẽ relatiui αὐτὸς, id est ipse, & possessiuum ab eo deductum σφέτερος sumi pro ὑμέτερος: atque datiuum οἷ vsurpari pro genitiuo οὗ.

De aliis pronominibus. ἐμοῖο, &c.

Attici & Iones genitiuos in ου per οιο, & Dores per ω efferunt, non aliter quàm in nominibus tertiæ declinationis: vt ἐμοῖο, pro ἐμοῦ, *mei*: σοῖο pro σοῦ, *tui*: οἷο pro οὗ, & ἑοῖο pro ἑοῦ, *sui*. Dores autem & poëtæ in possessiuo σὸς (vt diximus de primitiuo σὺ) mutant σ in τ, & interserunt ε: quod etiam faciunt in ὅς, dicentes τεὸς, τεὰ, τεόν: τεῶ, τεᾶς, τεῶ, &c. pro σὸς, σὴ, σόν: sic ἑὸς, ἑὴ, ἑόν, pro ὃς, ἣ, ὅν. Æoles articulum cum pronomine miscent, ὁ σὸς, ὄσος, *tuus*: ἡ σὴ, ἤση, *tua*: τὸ σὸν, τόσον, *tuum*, cum spiritu tenui, & retracto tono. vide 140, 25. & 33. [*Pro* τόσον *perperam in superioribus editionibus erat* ὄσον. *nam* τόσον *scribendum esse, non ipsa tantum compositio (ex* τὸ *&* σόν) *sed hoc Corinthi testimonium docet:* βαρυτονοῦσι δὲ οὐ μόνον τὰ ὀνόματα, ἀλλὰ καὶ τὰ ἄρθρα, ὅσων ὀνομάτων τάξιν ἐπέχει· ὁ σὸς, ὄσος ἡ σὴ, ἤση· τὸ σὸν, τόσον. *Vbi etiam nota, de accentuum solum retractione mentionem factam, de spiritus mutatione nihil dictum: solent tamen Æolij aspirationes detrahere. vide supra 118. v. 28. & 38.*] Ducunt quoque Dores alia possessiua à nominatiuis pluralibus propriis; nempe ἀμὸς, ἀμὴ & ἀμὰ, ἀμόν: ὑμὸς, ὑμὴ & ὑμὰ, ὑμόν: σφὸς, σφὴ & σφὰ, σφὸν, à nominatiuis plur. Doricis ἄμες, ὕμες, σφὲς: his vtuntur pro ἡμέτερος, ὑμέτερος & σφέτερος. Dicunt etiam ἡμὸς pro ἀμὸς vel ἡμέτερος, ab ἡμεῖς. Ab ἐκεῖνος, poëtę & Æoles auferunt ε, κεῖνος, κείνη, κεῖνο: Dores verò, vertentes κ in τ, & ει in η diphthongum impropriam, dicunt τῆνος, τήνα, τῆνο: tamen quidam per η monophthongum malunt scribere, τῆνος, &c. Ab ἐκεῖνος fit apud Aristotelem ἐκεινινος, sicut Cicero Epistolarum ad fam. lib. 3. ex Lentulo formauit *Lentulitatem*, & ex Appio *Appietatem*. sic ab ἡμέτερος fit ἡμετερειον, apud Anacreontem. In demonstratiuo οὗτος, & relatiuo αὐτὸς, & ab eo compositis, Iones ante diphthongos & vocales vltimæ syllabæ longas (præterquam in duali & nomina

ANNOTATIO.

τεὸς, τεὰ, τεόν. ἑὸς, ἑὴ, ἑόν.

ὄσος, ἤση, τόσον.

ἀμὸς, ἡ, όν. ὑμὸς, ἡ, όν. σφὸς, σφὴ, σφόν. ἡμὸς, ἡ, όν.

κεῖνος, κείνη, κεῖνο: τῆνος, τήνα, τῆνο: τῆνος.

ἐκεινινος.

ἡμετερειον.

Iones ...

natiuo plurali) præponunt ε, dicentes έη & έης pro η, ης: έου & έους pro ου, ους: έῳ & έων pro ῳ, ων: έας pro ας: έῃς, έαις, (& addito ι, έοισι, έῃσι, vbi quoque αι in η, 121, 12. & 38.) pro οις, αις: hoc modo; οὗτος, gen. τουτέου: dat. τουτέῳ: gen. plur. τουτέων, dat. τουτέοισιν, acc. τουτέους. sic fœm. αὐτέη, ταυτέης, ταυτέῃ, ταυτέην: in plur. τουτέων, dat. ταυτέῃσι, acc. ταυτέας. Idem iudicium de αὐτὸς, genitiuus αὐτέου, dat. αὐτέῳ: gen. plur. αὐτέων, dat. αὐτέοισιν, acc. αὐτέους. fœm. αὐτέη, αὐτέης, αὐτέῃ, αὐτέην: gen. plur. αὐτέων, αὐτέῃσι, αὐτέας. sic & eius composita ἐμαυτοῦ, σεαυτοῦ, ἑαυτοῦ, & crasi Attica ἐμαυτοῦ, σαυτοῦ, αὑτοῦ; Ionicè absque crasi, & verso αυ in ωϋ, ἐμεωϋτέου, σεωϋτέου; ἑωϋτέου, dat. ἐμεωϋτέῳ, σεωϋτέῳ, ἑωϋτέῳ. in plur. tertiæ personæ gen. ἑωϋτέων, dat. ἑωϋτέοισι. Idem fermè sentiendum de relatiuo αὐτὸς dum componitur cum articulo præpositiuo, qui efficit vt significet *idem, eadem, idem*: ὁ αὐτὸς Ionicè ὡϋτός: in genitiuo & datiuo pro masc. & neutr. τοῦ αὐτοῦ, & contractè ταυτοῦ, & Ionicè τωϋτέου, *eiusdem*: τῷ αὐτῷ & ταυτῷ, Ion. τωϋτέῳ, *eidem*. neutrum in nominatiuo & accus. τὸ αὐτὸ, ταυτὸν, assumpto ν: Ion. τωϋτὸ, *idem*. in plur. τὰ αὐτὰ, ταυτὰ, *eadem*. [3] Declinatur etiam in singulari diuisim, præcipuè apud Homerum, ἕο αὐτοῦ, *sui ipsius*: ἑοῖ αὐτῷ, *sibi ipsi*: ἓ αὐτὸν, *se ipsum*. 3

ARTICVLVS DVPLEX.

Articuli.

Præpositiuus.

7.697. PRæpositiuus, ὁ, ἡ, τὸ, quem antea declinauimus: [1] Subiunctiuus, ὃς, ἣ, ὃ, valens relatiuum, *qui, quæ, quod.* 1

Pag.114. v.11.

Subiunctiuus.

Masc. S. ὃς, οὗ, ᾧ, ὅν: D. ὧν, οἷν: P. οἳ, ὧν, οἷς, οὕς.
Fœm. S. ἣ, ἧς, ᾗ, ἥν: D. ἃ, αἷν: P. αἳ, ὧν, αἷς, ἅς.
Neut. S. ὃ, οὗ, ᾧ, ὅ: D. ὧ, οἷν: P. ἃ, ὧν, οἷς, ἅ.

Datiuus ᾧ aspiratur: aduerbiũ autem vocandi ὦ, lenem habet spiritum, nec ι subscriptum.

ᾧ. ὦ.

Præpositiui articuli pro interrogatiuis sumuntur, [2] τῷ pro τίνι, *cui?* & pro infinitis, εἴτῳ pro εἴτινι, *si cui.* [3] Capiuntur & pro demonstratiuis Pronominibus, τὸν pro τοῦτον, *hunc*: τὴν pro ταύτην, *hanc*. id quod crebrum est adiectis coniunctionibus δὲ & γε, ὅδε, ἥδε, τόδε: ὅγε, ἥγε, τόγε, pro οὗτος, αὕτη, τοῦτο. [4] Itidem in reliquis 2 3 4

Articuli præpositiui sumpti pro interrogatiuis, infinitis, & pronominibus demõstratiuis.

casibus, τῷδε, τῷδε, τῆδε, pro τούτου, τούτῳ, τούτῳ.

Atticismus.

Attici pro ὅδε & τόδε dicunt ὁδί & τοδί.

Artic. subiunctiui compositi cum τις & περ.

Subiunctiui articuli componuntur cum no-
5 mine infinito, τις, τινός: Masc. ὅστις, [5] ὅτινος, ὅτινι, ὅντινα: Fœm. ἥτις, ἧστινος: Neut. ὅ,τι, ὅτινος. scribitur autem ὅ,τι per distinctiunculam, vt dif-

Notio de ὅ, τι & ὅτι.

6 ferat à coniunctione ὅτι, *quòd*. Additur & [6] περ, ὅσπερ, ἥπερ, ὅπερ, *qui, quæ, quod*.

Officiũ articuli præpositiui.

Præpositiui articuli officium est rem certam significare, ἀπόδος μοι τὸ βιβλίον, *redde mihi librũ*, nempe istum certum, de quo inter nos cõstat.

Atticismus.

quamquã Attici ornatus gratia nunc addant articulum, nunc rursus auferant. Habent præ-

Aliud eiusdem officium.

terea locum in diuisionibus, adiuncta Coniun-
7 ctione μὲν & δέ: vt [7] ὁ μὲν, ὁ δὲ, *hic quidem, ille autem*: τὸν μὲν, τὸν δὲ, *hunc quidem, illum verò*.

Articulorum subiunctiuorum formatio.
ὃ pro ὅς.
τοὶ, ταὶ, pro οἱ, αἱ.
Varietas dialectorum in articulis.

1 [1] ARTICVLI Subiunctiui fiunt à præpositiuis, abiecto τ: vbi verò in præpositiuis deest τ, additur accentus in subiunctiuis: atque masculino ὁ subnectitur ς, ὅς Apud poëtas tamen interdũ inuenitur sine ς ὃ pro ὅς. Præterea præpositiui plurales οἱ, αἱ, inueniuntur Dor. & poëticè cum τ & accentu, τοὶ, ταί. Cæterùm artic. & præpositiui & subiunctiui recipiunt varietatem dialectorum, non aliter quàm secunda nominum declinatio, per quam inflectitur articulus fœmininus: & tertia, per quam masculinus & neuter variantur: vt Dor.

[illegible]
ἁ, τᾶς, τᾶ, τάν.
τᾶν & τάων.
τῇς, τῇσι, τῇσιν.
τοῖσι, τοῖσιν.
τοῖο, τῶ, τώς.

ἁ μοῦσα, τᾶς μούσας, τᾶ μούσᾳ, τὰν μοῦσαν, 121, 9. τᾶν & Æolicè τάων pro τῶν, genitiuo plurali fœminino, 121, 37. & 122, [illegible] τῇς, τῇσι, siue τῇσιν, pro ταῖς, Ionicè, 121, 13. & 38. sic τοῖσι siue τοῖσιν pro τοῖς. In genitiuo singulari masculino & neutro τοῖο Ionicè, & τῶ Doricè pro τοῦ, & τώς pro τούς, 13, 34. tamen non rarò inuenies apud poëtas articulum iuxta dialectum communem, licet casus illius alia dialecto efferatur, vt τοῖς λογίοισιν, & ταῖς οἰκίαισιν, apud

Articuli subiũctiui pro pronominibus demõstratiuis.
τῇ, τῇδε & τῷδ. aduerbiascunt.
Articuli præ-

2 Aristophanem. Idem indicato de reliquis. [2] Sic τοῦ & ὅ
3 poëtice τέο atque τεῦ, pro τίνος, *cuius?* [3] Idem nonnunquam faciunt articuli postpositiui, vt ὅς pro οὗτος. Articulus autem fœmininus datiui singularis tam præpositiuus quam subiunctiuus, aduerbiascit, τῇ, ᾗ, *eà, quà*: & τῇδε, *huc, hic, hac*. idem facit τῷδ apud poëtas. Ponuntur etiam interdum apud poëtas articuli præpositiui

pro

pro subiunctiuis: vt ὁ pro ὅς, &c. [ὁ pro qui, non est articulus præpositiuus pro subiunctiuo positus, vt Antesignanus indicauit: præpositiuus enim ab hoc & significatione & scriptura differt, sed est articulus [illegible], ἀπολύσει τοῦ σ, inquit Eustathius: amputato videlicet σ finali pro ὅς, metro sic postulante: vt Iliad. α. Ἠπείλησεν μῦθον, ὃ δὴ τετελεσμένος ἐστί. Sic etiam in compositione ὅ [illegible] pro ὅς [illegible], qui: vt Il. η. ὅ[illegible] σέο πολλὸν ἀμείνων: & ὅτις pro ὅστις, qui: vt Od. μ, ὅτις σφέας εἰσαφίκηται, qui ad ipsas peruenerit. atque adeo istud ὁ in talibus compositionibus apud poëtas interdum manet inuariatum: sic enim apud Homerum inuenies ὅτινα pro ὅντινα, quem: & ὅτινας pro οὕστινας, quos: necnon ὅτινα pro ἅτινα, quæ, Il. χ, ἰδέω ὅτιν' ἔργα τέτυκται, visam res quæ sunt perpetratæ. Rursum ὁ ponitur pro altero relatiuo ὅς, id est αὐτὸς, ipse: vel (vt Eustathius mauult) pro demonstratiuo οὗτος hic: vt Il. α. ὁ γὰρ βασιλῆϊ χολωθεὶς, is enim (vel, hic enim) regi iratus, & neutro genere, Il. ψ, Πάτροκλον κλαίωμεν. ὁ γὰρ γέρας ἐστὶ θανόντων, Patroclum deploremus: is enim (vel, hic enim) honos est defunctorum: hunc enim mortuis vltimum tribuimus honorem: vt Eustath. quoque exponit τοῦτο γάρ. In hac significatione masculinum ὁ non male pro ὅδε positum dixeris, vel etiam pro simplici ὁ, assumpta τῇ σφοδρᾷ [illegible], siue τῇ ὀξείᾳ τάσει, quam Eustathius hic ei tribuit [illegible]: & consimiliter neutrum ὁ pro τόδε siue τό. Denique ὁ per Æolicam apocopen vsurpatur etiam pro coniunctione ὅτι, quod: vt Il. π, ὃ ῥα πάγχυ μάχης ἐπὶ μήδεα κείρε Κρονίων, id est, ὅτι δὴ, inquit Eustathius: agnouit quod Iupiter prælij consilia valde attondeat.] [4] Datiuus pluralis 4 τοῖσδε recipit appositionem syllabæ σι, τοῖσδεσι, vel poetice τοίσδεσσι, sequente vocali τοίσδεσιν & τοίσδεσσιν. [5] At- 5 tici pro οὗτινος & ᾧτινι dicunt ὅτου, ὅτῳ: & Iones facta solutione, ὅτεο, ὅτεῳ, in genitiuo plurali ὅτεων, in datiuo ὁτέοισι: Dores verò ὅτου pro ὅτου: & Æoles ac poëtæ ὅττεο, pro ὅτεο. [ὅτεῳ & ὅτεων apud Eustathium quoque leguntur proparoxytonos, licet epenthesin in his factam agnoscat: vt Atticus hic esse videatur accentus, sicut in τινῶν, ἐφίω & similibus, at in Genitiuo compositio [illegible] enclisis.] Atque in ὅτου, ὅτῳ, ὅτεο, &c. ὁ initiale non variatur: at in οὗτινος, ᾧτινι &c. vtraque pars compositionis declinatur, ἧς, ὧν, ᾧ, &c. ac [illegible] &c. sed accentus manet tantùm in prima parte compositionis. nam τινὸς, [illegible], est dictio encliticа, vt dicetur in Accentuum tractatu. [6] In ὅντινα, ἥντινα, οἵτινες & ὧντινων, consonans 6 ν manet ante τ contra regulam Grammaticorum, [illegible]

positiui pro subiunctiuis.

ANNOTATIO de ὁ & ὅς.

ὁ in compositione inuariatum.

ὁ pro ὅς relatiuo vel οὗτος.

ὁ pro coniunct. ὅτι.

τοῖσδεσι vel τοίσδεσσι.

ὅτου, ὅτῳ, Att. ὅτεο, ὅτεῳ, Ion. ὅτου, Doric.

ANNOTATIO.

Notio de ν ante τ.

quas debet mutari in α: verùm retinetur ν, quia re verà sunt duæ dictiones. περ enim est coniunctio expletiua & enclitica: quapropter accentu destituitur. quo fit vt pro vnica dictione habeantur.

De ὁ μὲν & ὁ δὲ ac similibus notio.

7 [7] ὁ μὲν cum similibus, refertur ad propinquius: ὁ δὲ, ad remotius. interdum tamen cōtrariò modo se habēt; idq; nō solùm apud poëtas, sed & apud oratores; sicut apud Latinos *hic* & *ille*.

De partibus indeclinabilibus.

TRES reliquas orationis partes, Aduerbium, Coniunctionem, & Præpositionem, breuiter perstringemus: nam authorum lectione præstat eas discere, quàm præceptionibus Grammaticis.

Aduerbia.

1 ADVERBIORVM significationes sunt variæ. Temporis, νῦν, *nunc*: τότε, *tunc*. [1] Loci, ἐνταῦθα, *hîc*: ἐκεῖθεν, *illinc*: δεῦρο, *huc*. Qualitatis, εὖ, *bene*: κακῶς, *malè*. Quantitatis, ἅπαξ, *semel*: δὶς, *bis*: & cætera omnia, quemadmodum apud Latinos.

Formatio & varia terminatio aduerbiorū qualitatis.

Qualitatis aduerbia plurima fiunt à genitiuo plurali, τῶν σοφῶν, *sapientum*, σοφῶς, *sapienter*: καλῶν, *pulchrorum*, καλῶς, *pulchrè*.
2 [2] Alia in δὸν exeunt, κυνηδὸν, *caninè*: βοτρυδὸν, *racematim*. Quædam in στὶ, ἑλληνιστὶ, *Græcè*: ῥωμαϊστὶ, *Romanè*.

Interiectiones.

Cum aduerbiis numerantur quas vocamus Interiectiones, ἰοὺ, *hei*: οἴμοι, *hei mihi*: βαβαὶ, *papæ*.

Localia.

θι, σι, χοῦ, χῆ, in loco.

θεν, θε, σθεν, σθε, è loco.

δε, σε, ζε, ad locum.

δην ην.

ι α η ει.

Notio.

1 [1] LOCALIA Finita in σι, θι, χοῦ & χῆ, significant in loco; vt οὐρανόθι, *in cælo*: Ἀθήνησι, *Athenis*: πάντοθι, πανταχοῦ & πανταχῆ, *vbique*, *vbiuis*. Finita in θεν siue θε, significant de loco; vt οὐρανόθεν, οὐρανόθε, *è cælo*. Sunt etiam in † σθεν siue σθε: vt πρόσθεν siue πρόσθε, *à priore siue anteriore parte*: deriuatum à πρὸ, *pro*, *ante*. In δε, σε, ζε, ad locum: vt οὐρανόνδε & οὐρανόσε, *in cælum*: Ἀθήναζε, *Athenas*.
2 [2] Alia in δην, συλλήβδην, *comprehensim*. Alia in ην: ἀντιβίην, *contrà*, *ex opposito*. Alia in ι, πανοικί, *cum tota domo*, *nullo relicto*: πανστρατιὶ & πανστρατιᾷ (Ionicè πανστρατιῇ) *cum toto exercitu*: nam multa formam datiui singularis secundæ declinationis habēt. Alia in ει, ἀθεεὶ, *sine deo*, *sine deorum numine*: ἀσπονδεὶ, *sine fœdere aut libatione*: αὐτοβοεὶ, *cum ipso*

ipso clamore, primo impetu. Praeterea adiectiua neutra tam singularis quàm pluralis numeri, saepe pro aduerbiis sumũtur; vt ὀξὺ pro ὀξέως, *acutè*: τὸ πρῶτον (vbi etiam praeponitur articulus) pro πρώτως, *primùm*. sic τὰ πολλὰ pro πολλάκις, *saepe*: ἄλλα pro ἄλλως, *aliter*. Quaedam etiam exeunt in ἄκις, quae quantitatis dicuntur; vt τετράκις, πεντάκις, ἑξάκις, ἑπτάκις, ὀκτάκις, *quater, quinquies, sexies, septies, octies*. sic ὀλιγάκις, *paucies, raró*: πολλάκις, *multoties, saepe*. Poëtae hîc per Aeolicam apocopen τοῦ ς, dicunt πολλάκι. Nonnulla quoque poëticè in δις, ἀμοιβαδὶς, *vicissim, alternatim*.

Adiectiua neutra pro aduerbiis sumpta.

ἄκις ἀκι.

Coniunctiones.

Coniũctiones sunt, Copulatiuae, μὲν, *quidẽ*: δέ, *vero*: τὲ, *que*: καὶ, *&*. Disiunctiuae, ἢ, *vel*: ἤτοι, *siue*. Continuatiuae, εἰ, *si*: εἴπερ, *siquidem*. Subcontinuatiuae, ἐπεὶ, *postquam*. ἐπειδήπερ, *simulatque*. Causales, ἵνα, *vt*: ὅπως, *quò*: γὰρ, *enim*: ὅτι, *quòd*: διότι, *propterea quòd*. Dubitatiuae, ἆρα, *an*: μῶν, *num*: μὴ, *numquid*. & quaecunque praeterea de significationibus Coniunctionum dici solent.

Praepositiones.

Praepositiones monosyllabae sunt sex, [1] ἐν, εἰς vel ἐς, ἐκ vel ἐξ, πρὸ, [2] πρὸς, σὺν, pro quo Attici ξὺν in compositis.

1 *Monosyllabae.*

2

Disyllabae.

Disyllabae duodecim, ἀνὰ, κατὰ, διὰ, μετὰ, παρὰ, ἀντὶ, ἐπὶ, [3] ἀμφὶ, περὶ, ἀπὸ, ὑπὸ, ὑπέρ.

Consonantem praecedit ἐκ, [4] vocalem ἐξ: ἐκ γῆς, *è terra*: ἐξ αὐτοῦ, *ex ipso*.

3 4 *ἐκ & ἐξ quomodo differant.*

PRAEPOSITIONVM Varia significata quaere in earum Syntaxi. [1] Poëtae pro ἐν dicunt ἐνὶ, & mutato accentu ἔνι: sed tum vel postponitur suo casui, vel sumitur pro composito ἔνεστι, *licet*. sic μέτα, pro μέτεστιν, *est copia vel participatio*: πάρα, pro πάρεστιν, *adest, licet*: ἔπι, pro ἔπεστιν, *inest, adest, potestas & arbitrium est*: πέρι, pro περίεστι, *superest*: sed sumitur πέρι etiam aduerbialiter, pro *vltrà, supra modum*: ἄπο pro ἄπεστιν, *abest, deest*: & aduerbialiter *procul*: ὕπο pro ὕπεστι, *subest*. [2] Pro πρὸς Dores ποτὶ dicunt: ποτὶ τὰν Ἀμαρυλλίδα pro πρὸς τὴν Ἀμαρυλλίδα, *ad Amaryllidem*. sic in compositione πόταγε pro πρόσαγε, *admoue*: ποτάγχωμεν, *appropinquamus*, pro προσάγχωμεν à προσάγχω: πότεχε, *adhibe*, pro πρόσεχε: ποτόσδω, *oleo*, pro προσόζω, 4, 11. ποτειδῶ, *aspicio*, pro προσείδω. ποτιμάττω, pro προσμάττω, *admisceo, attingo*: ποτιψαύω, *at-*

1 *ἔνι, μέτα, πάρα, ἔπι, πέρι, ἄπο, ὕπο.*

2 *ποτὶ pro πρὸς Doricè.*

cio, pro προσοράω: vbi τ mutatum fuit in θ, quòd ο in simplici ὁράω notetur spiritu aspero, 172, 10.

3 ἀμπὶ pro ἀμφὶ Æolicè. — [3] Æolicè ἀμπὶ: hinc ἀμπίχω, induo: ἀμπέχομαι, & ἀμπίχομαι, induor, pro ἀμφέχω, ἀμφίχομαι, ex ἀμφὶ, & ἔχω, & ἴχομαι, habeo.

4 ἐξ ante consonantem. — [4] Tamen in fine versus ponitur ἐξ etiam sequente consona in principio sequentis versus, vt apud Theocritum Idyllio 27,

——————— ἀμφοτέρων ἐξ
Τοίχων ἄνδρες ἔβαινον, ——— *vtrisque ex parietibus viri gradiebantur.* forsan quia coniungenda est cum verbo, vt sit pro ἐξέβαινον.

Hactenus de partibus orationis ea conscripsimus, quæ Græcas literas auspicantibus, omnino putamus necessaria, & citra quorum cognitioné frustra legendis authoribus operam impendant. Nunc quæ præterea dicenda sunt de Nomine & Verbo, carptim & breuiter annotabimus.

ANNOTATIONES IN NOMINA ADIECTIVA.

1 TERTIÆ declinationis masculinum in ος puri aut ρος, fœmininũ est [1] α: non puri, η: neutrum semper ον: ὁ ἅγιος, ἡ ἁγία, τὸ ἅγιον, *sanctus, a, um*: ὁ ἀνθηρὸς, ἡ ἀνθηρὰ, τὸ ἀνθηρὸν, *floridus, a, um*: ὁ καλὸς, ἡ καλὴ, τὸ καλὸν, *bonus, a, um.*

Exceptio. — Excipe ὁ ὄγδοος, ἡ ὀγδόη per η, *octauus, a.*

2 *Atticismus.* ος, ον. — Attici ος communiter accipiunt, [2] maximè in compositis & deriuatis, ὁ καὶ ἡ φιλόσοφος, *sapientiæ studiosus, a*: πάμφιλος, *omnib. amicus, a*: τὸ φιλόσοφον, πάμφιλον: ὁ καὶ ἡ κόσμιος, τὸ κόσμιον, *moderatus, a, um.*

ως, ων. — Quartæ declinationis cõmune ως, neutrum ων: ὁ καὶ ἡ ἄγηρως, τὸ ἄγηρων, *fertilis, fertile.*

3 ην, εν. — Quintæ commune ην, τὸ εν: ὁ καὶ [3] ἡ τέρην, τὸ τέρεν, *tener, a, um.*

ων, ον. — Commune ων, neutrum ον: ὁ καὶ ἡ εὐδαίμων, τὸ εὔδαιμον, [illegible]. Sic comparatiua, ὁ καὶ ἡ μείζων, τὸ μεῖζον, *maior, maius.*

Masculinum ας, fœmininum αινα, neutrum αν: ὁ μέλας, niger: τάλας, miser: ἡ μέλαινα, τάλαινα: τὸ μέλαν, τάλαν. Sed ὁ πᾶς, ἡ πᾶσα, τὸ πᾶν, omnis, omne: sic composita, ἅπας, omnis: σύμπας, vniuersus. — *ας, αινα, αν. Exceptio.*

Mascul. εις, ἡ εσσα, τὸ εν: ὁ χαρίεις, ἡ χαρίεσσα, τὸ χαρίεν, gratiosus, a, um. — *εις, εσσα, εν.*

Commune ης, τὸ ες: ὁ καὶ ἡ ἀληθὴς, τὸ ἀληθὲς, verus. — *ης, ες.*

Cōmune ις, τὸ ι, cōpositū: ὁ καὶ ἡ εὔχαρις, gratiosus: φιλόπατρις, studiosus patriæ: τὸ εὔχαρι, φιλόπατρι. — *ις, ι.*

Mascul. ύς, ἡ εῖα, τὸ ύ: ὁ γλυκὺς, ἡ γλυκεῖα, τὸ γλυκὺ, dulcis. — *ύς, εῖα, ύ.*

Commune υς, τὸ υ: ὁ καὶ ἡ ἄδακρυς, τὸ ἄδακρυ, non lacrymans. sic ὁ καὶ ἡ φιλόγλυκυς, amans dulcia. — *υς, υ.*

Commune ους, τὸ ουν, ὁ καὶ ἡ πολύπους, τὸ πολύπουν, multipes. — *ους, ουν.*

[4] Pauca trium generum sub vna voce, ὁ ἡ τὸ ἅρπαξ, rapax: μάκαρ, beatus, a, um. — 4 *Adiectiua triū generum.*

Fœmininū habent & substantiua, ὁ λέων, leo: δράκων, draco: [5] θεράπων, famulus: ἡ λέαινα, leæna: 5
δράκαινα, dracæna: θεράπαινα, famula. ὁ βασιλεὺς,
rex; ἄναξ, rex: [6] ἡ βασίλισσα, regina; ἄνασσα, regina. 6
ὁ ψάλτης, cantor; [7] ἡ ψάλτρια, psaltria: [8] ὁ παρακοίτης, maritus; ἡ παράκοιτις, vxor: ὁ δεσπότης, dominus; ἡ δεσπότις & δέσποινα, domina. 7.8

Substātiua fœmininum habentia.

[1] IONICE Tamen vbique η: ἡ ἀγλαή, ἡ ἀνθηρή, veluti 1
ἡ καλὴ: & Dorice vbique α: ἁ καλὰ, ἁ ὀγδόα, veluti ἡ ὀγδόη,
ἡ ἀνθηρά. Vide 118, 26. & 40. atque 121, 3. [2] Dixit maximè 2
in compositis & deriuatis: nam simplicia & primitiua, rarò admodum in prosa oratione communis generis inueniuntur: apud poëtas verò non raro: neque solum adiectiua in ος, sed & quædam participia tertiæ vel quintæ declinationis: atque etiam nomina adiectiua quintæ, quæ communiter sunt tantum masculina. φιλόσοφος autem componitur ex φίλος, amicus, & σοφὸς, sapiens: πάμφιλος verò ex πᾶν, omne, & φίλος. Porro κόσμιος deriuatur ab [illegible]ομος, ornatus, mundus. [3] Dicitur etiam 3
ἡ τέρεινα, & Ionicè τερείνη. hinc apud [illegible] τερείνω ὄψιν, tenerum oculum. [4] Vel potius [illegible] non 4
enim inuenitur ἡ [illegible], sed [illegible].

Ionismus. Dorismus. Notio de adiectiuis communibus.

Hesio

Nullũ adiectiuum trium generum sub vna voce.

Hesiodus quidem dixit ἅρπαξ in fœminino, Δὼς ἀγαθὴ, ἅρπαξ δὲ κακὴ, *datio bona, rapina autẽ mala*: sed ibi ἅρπαξ pro ἁρπαγή. neque etiam legitur ἡ aut τὸ μάκαρ: sed ἡ
5 μάκαιρα, *beata*: τὸ εὔδαιμον, *beatum*. [5] Legitur ὁ θέραψ, απος, pro θεράπων, & ἡ θεραπαινὶς, ίδος, pro θεράπαινα. Fœmininum etiam in αινα facit Λάκων, ἡ Λάκαινα, *Lacon, Lacana*. & apud poëtas γείτων, γείταινα, *vicinus, vicina*: γνάθων, γνάθαινα, *parasitus, parasita*: θέων, θέαινα, *deus, dea*: ἰχθυοπώλης, ἰχθυοπώλαινα, *ichthyopola, qui aut quæ vendit pisces*: λύκος, λύκαινα, *lupus, lupa*: μάγειρος, μαγείραινα, *coquus, coqua*: μύρος, μύραινα, *murus, murena*: nomen piscis: σκορπίος, σκόρπαινα, (quæ & σκορπὶς) *scorpius piscis mas, scorpio fœmina*: τέκτων, τέκταινα, *fabricator, fabrica-*
6 *trix*. [6] Vel ἡ βασίλιννα, atque βασίλεια, accentu in antepenultima: at ἡ βασιλεία acuta penultima, est *regnum*.

Fœminina in αινα.

Fœmin. in σσα.

faciunt quoque fœmininum in σσα, πένης, ἡ πένησσα, *pauper*: πρόφρων, ἡ πρόφρασσα, *promptus, beneuolus, a*: φάψ, φάσσα, *palumbus mas & fœmina*: & pleraque gentilia, vt ὁ Θρᾷξ, ἡ Θρᾷσσα & Atticè Θρᾷττα, *Thrax, Thrassa vel Thressa*: (pro quibus Ionicè & poëticè dicitur Θρήϊξ, Θρήϊσσα) Κρὴς, Κρῆσσα, *Cretensis*: Λίβυς, Λίβυσσα, *Libys, Libyssa, qui vel quæ est ex Libya*: Φοῖνιξ, Φοίνισσα, *Phœnix, Phœnissa*: at ὁ Κὰρ, ἡ Καρίνη & Κάειρα, *qui aut quæ est è*
7 *Caria*. & ὁ Σκύθης, ἡ Σκυθὶς, *Scytha*. [7] Sic ἡ ποιήτρια, *poëtria*, ab ὁ ποιητὴς, οῦ, *poëta*. Sunt & finita in τρις, vt ὁ αὐλη-
8 τὴς, ἡ αὐλητρὶς, ίδος, *tibicen, tibicina*. [8] Sic ὁ ἐργάτης, *operarius*, ἡ ἐργάτις, ιδος. *operaria, operatrix*: ὁ προστάτης, *præses, præfectus*; ἡ προστάτις, ιδος, *mulier quæ rei alicui præsidet, tutatrix*: ὁ προφήτης, ου, *Propheta*, ἡ προφῆτις, ιδος, *prophetissa*. at hæc poëtica sunt: ὁ δότης, ου, ἡ δότειρα, *dator, datrix*: dicitur pro eodem ὁ δοτὴρ & δωτὴρ, ῆρος, & δώτωρ, ἡ δώτειρα.

NVMERALIA CARDINALIA.

Singularia. 1 S. Masc. [1] εἷς, ἑνὸς, ἑνὶ, ἕνα, *vnus, vnius, vni, vnum*. Fœm. μία, μιᾶς, μιᾷ, μίαν. Neut. ἓν, ἑνὸς, ἑνὶ, ἕν.

Dualia. 2 Dual. δύο, *duo*: & δύω Atticè: [2] δυοῖν, & δυεῖν pro fœminino.

Pluralia. P. cõmunia, τρεῖς, τριῶν, τρισὶ, τρεῖς, *tres, triũ, tribus*. Neutra, τρία, τριῶν, τρισὶ, τρία, *tria, trium, tribus*.

3 Sic οἱ αἱ [3] τέσσαρες, τὰ τέσσαρα, *quatuor*: τῶν τεσσάρων, τοῖς ταῖς τοῖς τέσσαρσι, τοὺς τὰς τέσσαρας, τὰ τέσσαρα.

Indeclinabilia.

A quatuor vsque ad centũ sunt [4] indeclinabilia; πέντε, *quinque:* [5] ἕξ, ἑπτὰ, ὀκτὼ, ἐννέα, δέκα, *decẽ:* 4 5
ἕνδεκα, [6] δώδεκα, δεκατρεῖς, δεκατέσσαρες, δεκαπέντε, 6
δεκαὲξ, δεκαεπτὰ, δεκαοκτὼ, δεκαεννέα, [7] εἴκοσι, viginti: 7
εἰκοσιεῖς, εἰκοσιδύο, &c. τριάκοντα, τεσσαράκοντα, πεντήκοντα, ἑξήκοντα, ἑβδομήκοντα, [8] ὀγδοήκοντα, ἐννενήκοντα, 8
ἑκατὸν, *centum.* hinc iam declinantur, οἱ διακόσιοι, αἱ διακόσιαι, τὰ διακόσια, *ducenti, tæ, ta:* τριακόσιοι, τεσσαρακόσιοι, πεντακόσιοι, ἑξακόσιοι, ἑπτακόσιοι, ὀκτακόσιοι, ἐννεακόσιοι, χίλιοι, *mille:* δισχίλιοι, τρισχίλιοι, τετρακισχίλιοι, πεντακισχίλιοι, ἑξακισχίλιοι, ἑπτακισχίλιοι, ὀκτακισχίλιοι, ἐννεακισχίλιοι, μύριοι, *decies mille:* δισμύριοι, τρισμύριοι: & ita in reliquis.

Declinabilia.

Ordinalia.

Ordinalia, πρῶτος, *primus:* δεύτερος, τρίτος, τέταρτος, πέμπτος, ἕκτος, ἕβδομος, ὄγδοος, ἔνατος, δέκατος, *decimus:* ἑνδέκατος, δυοκαιδέκατος, τρισκαιδέκατος, &c. εἰκοστὸς, *vicesimus:* εἰκοστὸς πρῶτος, εἰκοστὸς δεύτερος, &c. τριακοστὸς, τεσσαρακοστὸς, πεντηκοστὸς, ἑξηκοστὸς, ἑβδομηκοστὸς, ὀγδοηκοστὸς, ἐννενηκοστὸς, ἑκατοστὸς, *centesimus:* διακοσιοστὸς, τριακοσιοστὸς, &c. χιλιοστὸς, *millesimus:* δισχιλιοστὸς, μυριοστὸς, *decies millesimus:* δισμυριοστὸς: & sic deinceps.

[1] ΟΥΔΕΙ῝Σ Et μηδεὶς ex εἷς cōposita (143,12. & 25.) declinatur etiam in plurali, οὐδένες, μηδένες, *nulli:* οὐδένας, μηδένας, *nullos.* [*οὐδεὶς & μηδεὶς si ex εἷς deducãtur, rectius circumflectuntur, vt apud Ælium Dionysium & in Varini Cornucopia aliquoties scriptum inuenies οὐδεῖς. si vero ex δεὶς, acuuntur. Vtriusque & deriuationis & scripturæ meminit Eustathius. Veterum (inquit) nonnulli compositum esse dixerunt non ex tribus, μὴ, δὲ, & εἱς, sed è duobus, μὴ & δεὶς, nomine inusitato: ideoque non circumflecti, velut ab εἷς deriuatum sed acui: ita vt sit δεὶς δενὸς cum suis compositis, sicut κτεὶς κτενός. Hæc Eust. in istud hemistichium Iliad. θ,* νῦν δ' οὐδ' ἑνὸς ἄξιοί εἰμεν Ἕκτορος, nunc vero ne vnum quidem Hectorem dignè adæquare possumus. *[illegible]em deductionem confirmant fœminina οὐδεμία & μηδεμία, quæ à δεὶς formari non possunt: tum accentus, qui in tota compositorum flexione & qualitatem & sedem habet eandem quam in simplicibus εἷς μία ἕν. vt enim* 1

οὐδένες.
μηδένες.

ANNOTATIO.

De deductione οὐδεὶς & μηδεὶς.

enim εἷς ἑνὸς ἑνὶ ἕνα, *sic* οὐδεὶς οὐδενὸς οὐδενὶ οὐδένα. *rursum vt* μία μιᾶς μιᾷ μίαν, *sic* οὐδεμία οὐδεμιᾶς οὐδεμιᾷ οὐδεμίαν. *itidemque genere neutro. & in altero comp.* μηδεὶς *Latinè quoque Nullus, dicitur pro Ne vnus quidem, vel diminutiuè Ne vnulus quidem: (inde enim contractum est Vllus, vt Bellus ex Benulus, ab obsoleto Benus; Villum ex Vinulum) & Nemo pro Ne vnus quidem homo. Synonymũ* οὔτις, *compositũ ex* οὐ *&* τὶς, haud quisquam, *accentum remittit in syllabam præcedentem, vt encliticum: eodemque modo in*

δυοῖν, δυεῖν. 2 *reliquorũ casuum & generũ flexione.*] [2] Δυοῖν est omnis generis: δυεῖν verò plerunque fœmininum, & Atticum.

δύο, δυσί. at δύω vt omnium generum, sic etiam omnium est casuum; in prosa quoque. Sed reperitur etiam genitiuus pluralis δυῶν, & datiuus δυσί. Ac notandum hoc nomen re vera duale, iungi substantiuis & articulis ac verbis non solum dualibus, sed etiam pluralibus.

τέσσερες. τέτορες. πίσυρες. πίσσυρες. δυοκαίδεκα. τριηκόντων.

3 [3] Ionicè τέσσερες: Doricè τοὶ ταὶ τέτορες, τετόρων, τετόρεσι, (150,26.) τέτορας: τὰ τέτορα. poëticè οἱ αἱ πίσυρες, τὰ πίσυρα, τῶν πισύρων, τοῖς ταῖς τοῖς πισύρεσι, τοὺς τὰς πίσυρας,

4 τὰ πίσυρα: Æolicè οἱ αἱ πίσσυρες, &c. [4] Inuenitur tamen δυοκαίδεκαν pro δώδεκα vel δυοκαίδεκα; & τριηκόντων pro τριάκοντα, quod Ionicè dicitur τριήκοντα verso α in η: sic τεσσερήκοντα pro τεσσαράκοντα: & ὀγδώκοντα pro ὀγδοήκοντα.

ἐξ & ἐκ. 5 [5] ἐξ in compositione præpositum consonanti, fit ἐκ,

Annotatio. 6 ἑκκαίδεκα, *sedecim.* [6] Vel δυοκαίδεκα, inserta cõiunctione copulatiua καὶ, & præposito minori numero: sic τρισκαίδεκα, τεσσαρεσκαίδεκα, πεντεκαίδεκα, &c. vt vna dictio composita: vel etiam vt tres dictiones, δύο καὶ δέκα,

7. 8 τρεῖς καὶ δέκα. [7] Doricè εἴκατι. [8] Ionicè ὀγδώκοντα.

Numeratiua in πλοῦς, πλάσιος & ας.

Deriuantur & alia numeratiua ab his numeralibus, finita in πλοῦς, πλάσιος, & ας: vt διπλοῦς, τριπλοῦς, τετραπλοῦς, πενταπλοῦς, ἑξαπλοῦς, ἑπταπλοῦς, ὀκταπλοῦς, ἐννεαπλοῦς, δεκαπλοῦς, &c. id est, *duplus, triplus,* &c. διπλάσιος, τριπλάσιος, τετραπλάσιος, πενταπλάσιος, ἑξαπλάσιος, ἑπταπλάσιος, ὀκταπλάσιος, ἐννεαπλάσιος, δεκαπλάσιος, &c. id est, *duplex, triplex,* &c. Finita in ας fœminina sunt, ἡ μονὰς, δυὰς, τριὰς, τετρὰς, πεντὰς, ἑξὰς, ἑπτὰς, ὀγδοὰς, ἐννεὰς, δεκὰς, εἰκοσάς, χιλιάς, μυριάς, *vnitas, duitas, trinitas, quaternitas, quinarius, senarius, septenarius, octonarius, nouenarius, denarius, centenarius, millenarius, decies millenarius.* Et illa quæ dierum spatium significant,

Dialia in ταῖος.

τριταῖος, τεταρταῖος, πεμπταῖος, ἑκταῖος, ἑβδομαῖος, ὀγδοαῖος, ἐνναταῖος, δεκαταῖος, ἑνδεκαταῖος. *tertianus, quartanus, quintanus,* &c. id est, *erumpens aut aliquid agens die tertio, quarto, quinto, sexto,* &c.

GRADVS COMPARATIONIS.

Comparatiuus in τερος: Superlatiuus in τατος. Quę verò terminationes adiectiuorũ admittãt comparationẽ, & qua ratione aut litera tollatur aut vocalis permutetur, planũ est ex sequentibus exẽplis, quę in singulis terminationib⁹ collocauimus loco præceptionũ. — τερος, τατος.

ος { ἔνδοξος, ἐνδοξότερος, ἐνδοξότατος, *gloriosus.* — ος { ότερος. ώτερος.
πρᾶος, πρᾳότερος, πρᾳότατος, *mitis.*
σοφὸς, σοφώτερος, σοφώτατος, *sapiens.* }

ων σώφρων,[1] σωφρονέστερος, σωφρονέστατος, *modestus.* 1 — ων ονέστερος.
ας μέλας,[2] μελάντερος, μελάντατος, *niger.* 2 — ας άντερος.
εις χαρίεις, χαριέστερος, χαριέστατος, *gratiosus.* — εις έστερος.
ης εὐσεβὴς, εὐσεβέστερος, εὐσεβέστατος, *pius.* — ης έστερος.
ους ἁπλοῦς, ἁπλούστερος, ἁπλούστατος, *simplex.* — ους ούστερος.
υς εὐρὺς, εὐρύτερος, εὐρύτατος, *latus.* — υς ύτερος.

Ex ος,[3] præcedẽte vocali longa vel natura vel positione, fit ότερος & ότατος per ο μικρὸν: vt ἔνδοξος, πρᾶος: alioqui si præit breuis, per ώτερος & ώτατος, vt σοφός. At κενὸς, κενότερος, κενότατος,[4] *vacuus:* στενὸς, στενότερος, στενότατος, *angustus.* 3 — *Annotatio.* 4

Irregulariter comparãtur ἀγαθὸς, *bonus:* comparatiuus, ἀμείνων, ἀρείων,[5] βελτίων, κρείττων, λωΐων, *melior:* superlatiuus ἄριστος, βέλτιστος, κράτιστος, λῷστος, & quandoque ἀγαθώτατος, *optimus.* 5 — *Comparationes irregulares.*

259.10. Κακὸς, *malus:* comparatiuus,[6] κακίων, χείρων,[7] χερείων, *peior:* superlatiuus, κάκιστος, χείριστος, *pessimus.* 6. 7
καλὸς,[8] καλλίων, κάλλιστος, *pulcher.* 8
αἰσχρὸς, αἰσχίων, αἴσχιστος, *turpis.*
ἐχθρὸς, ἐχθίων, ἔχθιστος, *inimicus.*
ῥᾴδιος, ῥᾴων, ῥᾷστος, *facilis.*
λάλος,[9] λαλίστερος, λαλίστατος, *loquax.* 9
φίλος,[10] φίλτερος,[11] φίλτατος, per syncopen pro φιλώτερος, φιλώτατος, *amicus.* 10 11
μέγας,[12] μείζων, μέγιστος, *magnus.* 12

13 πολὺς, [13] πλείων, πλεῖστος, *multus.*

υς { ύτερος, ύτατος: ίων, ιστος.

14 Hæc, [14] βαθὺς, *profundus*: βραδὺς, *tardus*: γλυκὺς, *dulcis*: ἡδὺς, *ſuauis*: παχὺς, *craſſus*: ταχὺς, *celer*: ὠκὺς, *velox*, habent ύτερος & ύτατος, vt δρὺς: vel ίων & ιστος, βαθίων, βάθιστος. cæterùm ταχὺς facit etiam

15 [15] θάσσων.

μικρὸς, μικρότερος, μικρότατος, *paruus*: vel cõparatiuus,

16 [16] ἐλάττων, ἥττων, μείων: ſuperlatiu⁹, ἐλάχιστος.

Comparatio in ſubſtantiuis.

17 Comparatio etiam ex [17] ſubſtantiuo, κέρδος, *lucrum*; κερδίων, *lucroſior*; κέρδιστος, *lucroſiſſimus.*

In verbis.

18 Sed & in verbis locum habet, [18] βάλλω, *mitto*, βέλτερος ſeu βελτίων, βέλτιστος, *melior, optimus*: φέρω, *fero*, φέρτερος, *præſtantior*, φέρτατος, φέρτιστος, & φέριστος, *præſtantiſſimus.*

In aduerbiis.

In aduerbiis; ἄνω, *ſuprà*, ἀνώτερος, ἀνώτατος, *ſuperior, ſupremus*: κάτω, *infrà*, κατώτερος, κατώτατος, *inferior, infimus*; μάλα, *valde*, μᾶλλον, μάλιστα, *magis, maximè*: πόῤῥω, *longè*, ποῤῥώτερος, ποῤῥώτατος, *remotior,*

19 *remotiſſimus*: [19] πέρα, *vltrà*, περαιτέρω, περαίτατον, *vlterius, vltimùm*: ἐγγὺς, *propè*, ἐγγύτερος, ἐγγύτατος, vel ἐγγίων, ἔγγιστος, *propior, proximus*: ἔξω, *extrà*, ἐξώτε-

20 ρος, ἐξώτατος, *exterior, extimus* [20].

In participiis.

In participio; ἐῤῥωμένος, *validus*, ἐῤῥωμενέστερος, ἐῤῥωμενέστατος, *validior, validiſſimus.*

In præpoſitionibus.

In præpoſitionibus; ὑπὲρ, *ſupra*, ὑπέρτερος, ὑπέρτατος, *ſuperior, ſupremus*: πρὸ, *ante*, πρότερος, *prior*, πρότατος, & eliſo τ factaque craſi, πρόατος, πρῶτος, *primus.*

ANNOTATIO.

1 [1] TAMEN ὁ καὶ ἡ πέπων, ονος, *maturus, mollis*, facit

2 πεπαίτερος, *maturior, mollior.* [2] Sic à τάλας, *miſer*, (141,38. & 251,2.) fit ταλάντερος, ταλάντατος, *miſerior, miſerrimus.*

3 his duobus ſimilia non inueniuntur. [3] Tamen ex κακόξεινος, id eſt, *qui malè aut neminem hoſpitio excipit*, Homerus dixit κακοξεινώτερος. nam ſimplex eſt, ξένος,

κακοξεινώτερος.

4 *hoſpes*: pro quo poëtæ ξεῖνος. [4] κενὸς & στενὸς in comparatiuo ac ſuperlatiuo retinere ο neſcio quam rectè tradat CLENARDVS: apud Athenęum enim lib. 3. legimus, κενώτερον λεβηρίδος, *inaniorem ſerpentis exuuio*: & apud

κενώτερον.

Poly

Polyænum lib.2, cap.31. εἴσοδον στενωτάτην, *ingressum, angustissimum*, per ω, in tribus exemplaribus manuscriptis. [5] Ἀρείων & λωΐων poëtica sunt. sic λῷστος & ἀγαθώτατος. à 5 communi ὁ ἡ λωΐων, neutrum τὸ λώϊον, & crasi Attica λῷον, 118, 18. & 152, 1. Pro βελτίων poëtæ dicunt βέλτερος: quod CLENARDVS format à verbo βάλλω. Pro κρείττων Attico, commune est κρείσσων. Doricè κρέσσων & κάρρων. [6] Poëticè κακώτερος. [7] χερείων poëticum est. 6.7 datiuus χερείονι; verso ο in η, & syncope literarum ον, χέρηϊ. sic in accusatiuo χέρηα pro χερείονα: & in nominatiuo plurali χέρηες pro χερείονες. [8] καλλίων & κάλλιστος 8 videntur formari à substantiuo τὸ κάλλος, εος, *pulchritudo*. [9] λαλίστερος & λαλίστατος, Attica sunt. Attici enim 9 non rarò à positiuis in ος formant comparatiua in ίστερος, & superlatiua in ίστατος: vnde sunt illa, ὀλίγος, *paucus*, ὀλιγίστατος atque ὀλίγιστος, *paucissimus*: λάγνος, *libidinosus*, λαγνίστερος, λαγνίστατος, *libidinosissimus*: ὀψοφάγος, *obsonator*, ὀψοφαγίστατος, *obsoniis deditiss.* Atque horum formam sequuntur ὁ ἡ ἀλαζὼν, όνος, *ostentator*, ἀλαζονίστατος, *maximus ostent.* ὁ ἅρπαξ, αγος, rapax, ἁρπαγίστατος, *rapaciss.* ὁ βλὰξ, βλακὸς, *mollis*, βλακίστατος, *molliss.* ὁ κλέπτης, ου, *fur*, item *callidus, taciturnus*, κλεπτίστατος, *furaciss. calidiss. & maximè taciturnus*: ὁ πλήκτης, ου, *percussor*, πληκτίστατος, *proniss. ad verberandum*: ὁ πότης, ου, *potor, vinolus*, ποτίστατος, *potor maximus*: ὁ ἡ ψευδὴς, έος, *mendax*, ψευδίστατος, *mendacissimus*. Iones autem pro Atticis ίστερος & ίστατος dicunt έστερος & έστατος: quibus tamen Attici quoque interdum vtuntur: vnde illa, αἰδοῖος, αἰδοιέστερος, *venerabilis, lior*: ἄκρατος, ἀκρατέστερος, ἀκρατέστατος, & Ionicè ἀκρητέστατος, *merus, purus, rior, rissimus*: ἄμορφος, ἀμορφέστερος, ἀμορφέστατος, *deformis, ior, issimus*: ἀναγκαῖος, ἀναγκαιέστατος, *necessarius, maximè necessarius*: ἀνιηρὸς, ἀνιηρέστερος, *molestus, molestior*: ἄπονος, ἀπονέστερος, *libere curens, facilis, ior*: ἀρχαῖος, ἀρχαιέστερος, *antiquus, ior*: ἀσμενος, ἀσμενέστερος, ἀσμενέστατος, *lubēs, lubētior, issimus*: hinc ἀσμενέστατα, *lubētissimè*: ἄφθονος, ἀφθονέστερος, ἀφθονέστατος, *abundās, tior, tissimus*: ἀφνειὸς, ἀφνειέστερος, ἀφνειέστατος, *locuples, etior, etissimus*: γενναῖος, γενναιέστατος, *generosus, sissimus*: δίκαιος, δικαιέστερος, *iustus, iustior*: ἐπιτήδειος, ἐπιτηδειέστατος, *commodus, dissimus*: ὄψιος, ὀψιέστερος, atque ὀψίτερος, *serus, serò veniens*: σπάνιος, σπανιέστερος, *rarus, rarior*: σπουδαῖος, σπουδαιέστερος, σπουδαιέστατος, *studiosus, issimus*: πτωχὸς, πτωχέστερος & πτωχίστερος, *pauper, rior*: [illegible] *tilis, lior*: [illegible] *amœnus* [illegible] ὡραῖος, ὡραιέστατος, *pulcher, errimus*. [10] [illegible]

βέλτερος.
κρέσσων.
κάρρων.
κακώτερος.
χέρηϊ. χέρηα,
χέρηες.
Atticismus: ος, ιστερος, ίστατος.
ὀλίγιστος.
Ionismus: ος, έστερος, έστατος.
ἀσμενέστατα.
ὀψίτερος.
[illegible]

Atticismus: ος, αίτερος, αίτατος.

& φιλαίτατος. Nam Attici à positiuis in ος, sæpe formant compariua in αίτερος, & superlatiua in αίτατος: vnde illa, ἥσυχος, ἡσυχαίτερος, *quietus, ior*: ἴδιος, ἰδιαίτερος, ἰδιαίτατος, *peculiaris, magis pecul. maximè peculiaris*: ἴσος, ἰσαίτερος, ἰσαίτατος, *æqualis, ior, issimus*: μέσος, μεσαίτερος, μεσαίτατος, *medius, magis medius, maximè medius*: μοιχὸς, μοιχαίτατος,

μοιχοίτατος.

& μοιχοίτατος, *adulter, maximus adulter siue mœchus*: Sed acutè notat Sylburg. Superlatiua ista nominis μοιχὸς nusquam reperiri: ac μοιχότατος saltem cacophonyæ nomine suspectum esse: μυχὸς, *secessus*: μυχαίτατος, &

μυχοίτατος.
μύχατος.

μυχοίτατος, atque μύχατος, *penitiss.* πλησίος, πλησιαίτερος, & Ionicè πλησιέστερος, *propinquus, ior*: πρώϊος, πρωϊαίτερος, πρωϊαίτατος, *maturè veniens, maturior: rimus*: ὄψιος, ὀψιαί-

φίλιστος.

11 τερος, ὀψιαίτατος, *serus, ior, iss.* [11] Poëticè φίλιστος. [12] Et

μάσσων.

12 poëticè μάσσων: quo vsus est & Xenophon. [13] Poëticè

πλέων, τὸ πλέον,

13 πλέων: neutrum πλέον, *plus*; & Atticè πλεῖν, Ionicè πλεῦν,

πλεῖν, πλεῦν.

14 πλεῦνος. [14] His adde βραχὺς, *breuis*, βραχύτερος, βραχύτα-

15 τος, vel βραχίων, βράχιστος, *ior, issimus*. [15] Sic βαθὺς, βάσσων:

σσων ab ύς.

βραδὺς, βράσσων, βραδίων, βράδιστος, & βραδύτερος, βραδύτατος: γλυκὺς, γλύσσων, γλυκίων, γλύκιστος, & γλυκύτερος, γλυκύτατος: παχὺς, πάσσων, παχίων, πάχιστος, & παχύτερος, παχύ-

ἐλάσσων.

16 τατος. [16] Ἐλάττων & ἥττων Attica sunt, cōmuniter ἐλάσσων & ἥσσων: atque vt βάσσων formatur à βαθὺς, & reliqua in σσων, de quibus numero præcedente, ab υς, sic ἐλάσσων ab ἐλαχὺς, *paruus, vilis*: quod etiam vt præcedentia format

ἐλάχιστα.

ex se ἐλαχύτερος, & ἐλαχίων, ἐλάχιστος: vnde ἐλάχιστα, *minimè*: hinc etiam aliud comparatiuum ἐλαχιστότερος, *infimior*.

Comparatiua & superlatiua à comparatiuis & superlatiuis.

nam apud poëtas non rarò comparatiua & superlatiua nunc à cōparatiuis, nunc à superlatiuis ducuntur: ἆσσον, *propiùs*, ἀσσοτέρω *proximiùs*, ἀσσοτάτω, *proximè*: est autem ἆσσον, comparatiuum pro ἔσσον, verso ε in α longum, à positiuo ἐγγὺς, *prope*. nam vt à βαθὺς est βαθύτερος βαθίων βάσσων, sic ab ἐγγὺς, ἐγγύτερος ἐγγίων ἔσσων, neutrum ἔσσον, vnde ἆσσον. ἔσχατος, *extremus*, superlatiuum sine positiuo: hinc ἐσχατώτατος, *omnium extremus*. κακὸς, *malus*, χερείων, *peior*: hinc χερειότερος, *multò peior*: superlatiuum χείριστος, *pessimus*: vnde χειρότερος, *multò peior*. κυδρὸς, *clarus, gloriosus*, κύδιστος, *clarissimus*: hinc κυδιστατος, *omnium clarissimus*. ἀγαθὸς, *bonus*: λωΐων, *melior*: hinc λωΐτερον, *multò melius*. πρὸ, πρότερος, *ante, anterior*, προτεραίτερος, *multò anterior, multò prior*. ῥᾴδιος, *facilis*, ῥᾴων, *facilior*: hinc ῥᾳότερον, & Ionicè ῥηΐτερον, *facilius*, & ῥηΐτερος, *facilior*. dicunt Iones etiam ῥηΐδιος, & poëtæ ῥήϊος, pro ῥᾴδιος, dissoluta diphthongo, & verso α in η: hinc ῥηϊδίως pro ῥᾳδίως, *facile*: & ῥήϊστος pro ῥᾷστος, *facillimus*: vnde ῥήϊστα pro ῥᾷστα,

facillè

ANNOTATIO de Comparatiuis in σσων.

facillimè. [*Præpostere syncopata comparatiua præponũtur. nam quæ in σσων desinunt, formantur è puris in ιων, eliso ι, & præcedentibus consonantibus in σσ versis: vt γλυκίων γλύσσων*, dulcior, *à γλυκὺς*, dulcis. *Eodemq́ modo è positiuo μέγας* magnus, *factũ prius μεγίων, inde μέσσων, exinde μέζων (quod Iones vsurpant. Dorij μέσδων dicũt, cuius exemplum habes apud Plutarchum Lycurgo, p. 95.) Atticè inserto ι, μείζων. Videtur itidem ex πολὺς factũ prius πολίων & πόλιστος, exinde metathesi & trope πλείων & πλεῖστος. Insuper cõparatiua cætera quæ cõmemorãtur p. 255, v. 27. κακίων, καλλίων, αἰσχίων, ἐχθίων, κυδίων, μηκίων, sunt ab obsoletis positiuis in υς, quod satis arguunt cùm verba in ύνω, tum substantiua in ος, quæ inde promanarunt. vt enim à positiuo ταχὺς, præter comparatiuum ταχίων, est verbum ταχύνω, sic κακύνω, καλλύνω, αἰσχύνω, μηκύνω, ab exoletis adiectiuis κακὺς καλὺς, αἰσχὺς, μηκὺς, pro quib. inualuerunt κακὸς, καλὸς, αἰσχρὸς, μακρὸς, ad quæ supradicta comparatiua solent referri. rursum vt à ταχὺς est etiam substantiuũ τάχος sic à prædictis obsoletis sunt κάκος, κάλλος, αἶσχος, ἔχθος, κῦδος μῆκος. Denique vt & de ῥᾴων aliquid dicam, videtur ex ῥάδιος primũ extitisse ῥαδίων, inde Ionica ecthlipsi τοῦ δ, ῥαίων, cum superlatiuo ῥᾷστος: exinde synæresi Attica ῥᾴων & ῥᾷστος sicut λῴων & λῷστος, ex λωίων & λώϊστος, nisi fortè malis deducere à ῥᾶος, quod apud Etymologũ extat. Potest & præcedentibus duobus, ἀρείων & κρείττων, genuina restitui origo. ab ἄρης Mars, est ἀρίων, Attica epenthesi τοῦ ε (vt paulo ante in μείζων) ἀρείων, q.d. Martialior, fortior, præstantior: & superl. ἄριστος, Martialissimus, fortissimus, præstantissimus. Sic à κρατὺς validus, pollens, est κρατίων validior, κράτιστος validissimus. ex κρατίων autem κράσσων: vnde primum metathesi κάρσων (ex quo per Atticam tropen, 118, 7. κάῤῥων, Doriis vsitatissimum, vt in trimetro isto apud Plutarchum Lycurgo, ἄμμες δέ γ' ἐσσόμεσθα πολλῷ καῤῥονες*, nos vero erimus multo pollentiores seu fortiores) *deinde Ionica antithesi κρέσσων (quo Democritus vtitur apud Stobæum) vnde Attica epenthesi κρείσσων. & trope κρείττων.*] [17] Sic ὁ βασιλεὺς, *rex*, βασιλεύτερος pro 17

> ῥᾴων Ionica ecthlipsi τοῦ δ ῥαίων synæresi Attica ῥᾴων à ῥάδιος.

> ἀρείων ab ἄρης Attic. epenth. τοῦ ε.

βασιλικώτερος, id est, *qui maiori est regno præditus*; βασιλεύτατος, *inter reges primus, regno dignissimus*. θεὸς, deus, θεώτερος, *diuinior*. τὸ μῆκος, εος, *longitudo*, μήκιστος, *longissimus*; vnde μήκιστα, *longissimè*. Sunt qui malint referre ad ὁ μακὺς, έος, *prolixus*: alij ad μακρὸς, ὃ, *longus*. τὸ πῖον, πίονος, *pingue*, πιότατος, *pinguissimus*. τὸ ὕψος, *altitudo*, ὑψίτερος, *altior*, ὕψιστος *altissimus*: vel ab aduerbio ὕψι, *altè*. [18] Sunt qui malint θέλτερος & θέλτατος ducere à 18

βέλομαι, *volo, cupio*, vt ab *opto, optimus*. ſic à δέω, ſiue poetico δεύω, *indigeo*, δεύτερος, *inferior, poſterior, ſecundus*;
19 δεύτατος, *infimus, poſtremus, ultimus*. [19] πέρα ante conſonantes, & πέραν ante vocales. Porrò περαιτέρω & περαιτάτω aduerbia à nominibus περαίτερος & περαίτατος facta eſſe, haud inconuenienter dicere poterimus. Nam ſæpenumero aduerbia ducuntur à nominibus comparatiuis & ſuperlatiuis: ac modò quidē ſimilia ſunt neutro vel ſingulari vel plurali: modò formantur à genitiuo plurali in ων abiecto ν, vel in ς mutato: vt πρῶτον, πρῶτα, vel cū articulis τὸ πρῶτον, τὰ πρῶτα, & πρώτως, *primum*, à πρῶτος, *primus*. ſic ἀληθέστερον, ἀληθέστερα, ἀληθεστέρως, *veriùs*, ab ὁ ἡ ἀληθὴς, ἀληθέστερος, *verus, verior*: atq; ſine ς, ἐγγυτέρω, *propiùs*, ἐγγυτάτω, *proximè*, ab ἐγγὺς, ἐγγύτερος, ἐγγύτατος, *propè, propior, proximus*: ἐνδοτέρω, *interiùs*, ἐνδοτάτω, *intimè*, ab ἔνδον, ἐνδότερος, ἐνδότατος, *intus, interior, intimus ſeu penitiſſimus*: ἑκαστέρω, *longiùs, ulteriùs*, ἑκαστάτω, *longiſſimè*, ab ἑκὰς, ſeu ἑκὰ, *de longè, procul à*: ἐξωτάτω, *extimè*, ab ἔξω, ἐξώτερος, ἐξώτατος, *extra, exterior, extimus*: κατωτέρω, *inferiùs*, κατωτάτω, *infimè*, à κάτω, κατώτερος, κατώτατος, *infrà, inferior, infimus*: μακροτέρω & μακρότερον, *longiùs, ulteriùs*, à μακρὸς, *longus*, μακρότερος, *longior*, quod & μακρῶν & μάσσων, *longior*: ſed μάσσων ſignificat etiam *maior*, ac tum refertur ad μέγας. παροιτέρω & παροίτερον, *priùs, ulteriùs*, à πάρος, παροίτερος, παροίτατος, *antea, prior, primus*. ποῤῥωτέρω & ποῤῥώτερον, *longiùs*, ποῤῥωτάτω & ποῤῥώτατα, *longiſſimè*, à πόῤῥω, ποῤῥώτερος, ποῤῥώτατος, *longè, longior, longiſſimè ſitus*. προσωτέρω, *ulteriùs*, (vnde τὰ προσωτέρω, *ulteriora*) προσωτάτω & προσώτατα, *longiſſimè*, à πρόσω, προσώτερος, προσώτατος, *ultrà, ulterior, ultimus ſeu longiſſimè remotus*. ſic περαιτέρω & περαίτατα, à nominib. περαίτερος & περαίτατος, *ulterior & ultimus*: hæc verò fiunt à poſitiuo πέραος, id eſt, *qui eſt ultrà, ulterior*. Attici enim à quibuſdam poſitiuis in αιος formant comparatiua in αίτερος, & ſuperlatiua in αίτατος, pro αιότερος & αιότατος, ſyncopato videlicet ο: vnde ſunt illa, γεραιὸς, γεραίτερος, γεραίτατος, *ſenex ſeu antiquus, ior, iſſimus*: παλαιὸς, *vetus, ſenex*, παλαίτερος, *antiquior* (hinc παλαίτερον, *iampridem, antea*) παλαίτατος, *antiquiſſimus*, παλαίτατοι, *qui ſunt ætate*
20 *prouectiſſima*: σχολαῖος, σχολαίτερος, *tardus, tardior*. [20] His, atque illis quæ præcedenti ſcholio enumerata ſunt, adde ἄφαρ, *ſtatim, continuò*, ἀφάρτερος, *celerior*: ὀπίσω, *retrò, ponè*, ὀπίστερος, *poſterior, qui magis eſt à tergo*, ὀπίστατος, *poſtremus, ultimus*.

Aduerbia ducta à nominib. cōparatiuis & ſuperlatiuis.

[illegible] αιος, αίτερος, [illegible]

Verbalia proficiſcuntur à [1] perſonis per- 1 a 62.36.
fecti paſſiui, ablato augmento.
[2] A prima perſona fiunt finita in μα & μος; 2
[3] πέπραγμαι, *egi, rem geſſi* : τὸ πρᾶγμα, *factum, ne-* 3
gotium, res. [4] ἔψαλμαι, *cantatus ſum* : ὁ ψαλμὸς, 4
cantus, pſalmus.

Formatio verbalium in μα μος.

A ſecunda, ις; [5] λέλεξαι, *dictus es* : ἡ λέξις, *dictio* : 5
& ια, ſed ferè cũ [6] α, ὦ, δυς; [7] κέκρισαι, *iudicatus es* : 6.7
ἀκρισία, *indiſcretio, nullus delectus.* [8] τέταξαι, *ordina-* 8
tus es : εὐταξία, *bonus ordo.* [3] πέπραξαι, *egiſti, rem* 3
geſſiſti : δυσπραξία, *infelicitas in rebus gerendis.*

ις. ια.

[9] A tertia, της, τος, τηρ, τήριον, τρον: [10] πεποίηται, 9
factus eſt : ὁ ποιητὴς, *factor, poëta.* [11] ἤκουσται, *auditus* 10
eſt : ὁ ἀκουστὸς, *auditus, vel audibilis.* [12] κεχάρακται, 11
ſignatus eſt : ὁ χαρακτὴρ, *ſignum.* [13] πέποται, *potus eſt* : 12
τὸ ποτήριον, *poculum.* [14] δεδίδακται, *doctus eſt* : τὸ 13
διδακτρον, *pretium docendi.* 14

της. τος. τηρ. τήριον. τρον.

Ab hac perſona formãtur & illa in τέον, quæ
tanquã Gerundia ſunt; [15] γέγραπται, *ſcriptum eſt* : 15
γραπτέον, *ſcribendum eſt.* Quòd ſi tribus generi-
bus varientur, veluti Gerundiua fuerint, ὁ γρα-
πτέος, ἡ γραπτέα, τὸ γραπτέον, *ſcribendus, da, dum.*

τέον.

Annotatio.

[1] HAE Perſonæ (vt antea dictum eſt) deſinunt, pri- 1
ma quidem in μαι, ſecunda verò in σαι, ψαι, ξαι & tertiæ
in ται. Litera verò quæ in verbis has terminationes
præcedit, in verbalibus non rarò mutatur in aliam, vel
omnino deperditur: vt φαίνω, appareo, πέφασμαι, φάσμα,
viſio, non φάμμα : idem accidit pleriſque aliis factis à
verbis in αινω, vel à polyſyllabis in ύω : ξηραίνω, *ſicco*,
ἐξήρανσαι, vnde ἡ ξήρανσις & ξηρασία, *ſiccitas*, pro ξηρανσία:
ſic à θερμαίνω, *calefacio*, θέρμανσις & θερμασία, *calor* : ἰσχναί-
νω, *attenuo* : ἴσχνανσις & ἰσχνασία, *attenuatio* : ὑγραίνω, *hume-
cto*, ὕγρανσις & ὑγρασία, *humectatio, humiditas.* φλεγμαίνω,
inflammor, æſtuo, φλέγμανσις & φλεγμασία, *inflammatio.*
[2] Atque finita in μων; μνάομαι, *reminiſcor* [illegible] μέμνημαι, *me-* 2
mini; vnde ὁ ἡ μνήμων, ονος, *memor.* hinc etiam ducitur
μνήμη, *memoria.* ſic γνώμη, *ſententia* : ab ἔγνωσμαι, 219, 44.
[illegible] [3] A themate πράγω, vel πράσσω, π. ξω, *ago*. i. 4
rem gero. [4] Vide 188.25. [5] Vide [illegible] [6] α in compo- 6

Annotatio.

αίνω. ασμα. ασμα pro αμμα. αίνω. ασσις, ασια pro ανσία.

μων.

Quid significent in compositione α, εὖ & δυς.

sitione varia significat: tamē ferè semper priuandi vim
habet, vt hoc loco. εὖ in cōpositis significat facilè, pro-
cliuè, pronum, bonū, scitè, appositè: eius contrarium est
δυς, quod significat in compositione difficultatem, im-
7 possibilitatem, malum & perniciosum. [7] Vide 189,20.

τέταξαι. *τωρ.*

8.9 [8] A themate τάττω, μ. ξω, *ordino, dispono.* [9] Atque πέπα-
μαι, *possideo*: κέκτηται; vnde ὁ κτήτωρ, ορος, *possessor.* & πε-
φλογίζω, *exuro*, πεφλόγισται, φλογίστρα, *fossa in qua mactabā-
tur sues, eorumq́ setæ flammis absumebantur*: vocabatur
etiā εὗστρα; quod & ipsum verbale est, ab εὗσται, verbi εὕω
idem quod φλογίζω. Hinc quoque formantur quædam
poëtica in τύς: κιθαρίζω, *cithara ludo*, κεκιθάρισται, ἡ κιθα-
ριστὺς, ύος, *ars cithara ludendi*: vnde & ὁ κιθαριστής, οῦ, *ci-
tharista, citharœdus*: à quo rursus, ἡ κιθαριστρὶς, ίδος, *citha-
ristria.* nam à verbalibus non rarò ducuntur alia nomi-
na: vt à πρᾶγμα, ὁ πραγματεὺς έως, *negotiator*: πραγματικὸς,
ad res gerendas pertinens: πραγμάτιον, *negotiolum*: πραγμα-
τώδης, εος, *difficilis, intricatus.* à σώζω, *seruo*, σέσωσται: hinc
abiecto σ, ὁ σωτὴρ, ῆρος, *seruator*: vnde ἡ σώτειρα, *seruatrix*:
& ὁ σωτήριος, *salutaris*: vnde rursus ἡ σωτηρία, ας, *salus*,
& σωτηριώδης, *saluber*, atq; σωτηριακὸν, *pretium quod pro*
10 *funeris elatione datur.* [10] Vide 204,16. [11] Vide 189,34.

κεχάρακται. *πέποται.*

11 [12] A χαράττω, μ. ξω, *sculpo, signo, imprimo.* [13] πέποται
12 non est in vsu, ac regulariter dicendum est πέπωται per
13 ω μέγα, à πίνω, *bibo*, futur. πώσω, præteritum πέπωκα, tan-
quam à πόω, μ. ώσω, vt dicetur in Inuestigatione the-
matis, in verbo πίνω: tamen ποτήριον scribitur per ο μι-
κρόν. nam, vt superiùs diximus, litera quæ præcedit
terminationes μαι, σαι, ται, interdum mutatur in aliam
in verbalibus, præcipuè verò à verbis in έω, άω, όω di-
syllabis: sed in huiusmodi (vt postea dicetur) si penul-
tima verbalis sit lōga, ducetur tanquā à verbo circum-
flexo: si sit breuis, tanquam à verbo in μι. Vide Inuesti-

Annotatio. *γεγραπται.*

14 gationem thematis in verbo ἔχω. [14] Vide Inuestiga-
15 tionem thematis in verbo διδάσκω. [15] A γράφω, *scribo.*

Appendix. Verbalia in ος & η ducta à preterito med. βόλος & βολη à βάλλω.

Deducuntur præterea infinita penè verbalia à per-
fecto medio, ablato quoque augmento, & verso α in ος
aut in η: vt à λέγω, *dico*, perfectum medium λέλογα, vnde
ὁ λόγος, *sermo*: sic ab ἐπιστέλλω, *mitto*, perfectum medium
ἐπέστολα, vnde ἡ ἐπιστολὴ, *epistola.* Porrò quę fiunt à βάλλω,
iacio, & compositis, penultimam per ο efferunt; ὁ βόλος
& ἡ βολὴ, *iactus.*

εια ab εύω.

Fiunt quoque plurima verbalia à verbis in εύω, mi-
grante εύω in εια: βασιλεύω, *regno*, ἡ βασιλεία, *regnum*:
δουλεύω, *seruio*, δουλεία, *seruitus.*

Appen

Appendix de quatuor reſiduis nominum deriuatorum formis: nempe Patronymicorum, Poſſeſſiuorum, Diminutiuorum & Demonſtratiuorum.

Cvm è ſeptem nominum deriuatorum formis, tres tantùm Clenardvs attigerit; nempe nomina comparatiua, ſuperlatiua, & verbalia, videtur hic locus exigere, vt de aliis quoque aliquid dicamus: ac primùm quidẽ de Patronymicis, deinde verò de Poſſeſſiuis, Diminutiuis ac Denominatiuis. Patronymicũ igitur nomẽ eſt, quod deducitur à patris nomine, & filium ſignificat; vt à Κρόνος, Κρονίδης, *Saturnus, Saturnides* vel *Saturnius*, id eſt, Saturni filius. Interdum etiam, ſed raró ab aui nomine formatur, præcipuè ſi à Ioue originem traxerit; vt Αἰακὸς, Αἰακίδης, *Æacus*, *Æacides*, id eſt, Æaci nepos. Aliquando etiam, ſed rariùs, à matris nomine; vt ἡ Λητὼ, τῆς Λητόος, ὁ Λητοΐδης, *Latona*, *Latonides*, nempe Apollo Latonæ filius. Ducuntur verò patronymica maſculina à tribus declinationibus: à prima quidem, verſo ας vel ης in άδης; Αἰνείας, Αἰνειάδης, *Æneas*, *Æneades*: Ιππότης, Ιπποτάδης, *Hippotes*, *Hippotades*. à tertia verò, verſo ος in ίδης: Πρίαμος, Πριαμίδης, *Priamus*, *Priamides*: vel etiam in άδης, quum ſcilicet terminationem ος præcedit ι, Ἥλιος, Ἡλιάδης, *Sol*, *Solis filius*. à quinta autem, mutando ος genitiui in ίδης; ὁ Πηλεὺς, τοῦ Πηλέος, ὁ Πηλεΐδης, & craſi Πηλείδης. quum enim terminationem ίδης, præcedit ε vel ο, vocales ει & οι coaleſcunt in diphthongos ει, οι. Cæterùm in Πηλεὺς, & reliquis in εὺς, genitiuus Ionicus eſt ῆος, à quo itidem formatur patronymicum, τοῦ Πηλῆος, ὁ Πηληΐδης, & epentheſi τοῦ α poëtis in patronymicis familiari, ὁ Πηληϊάδης, τοῦ Πηληϊάδου, & Ionicè Πηληϊάδεω, apud Homerum primo verſu Iliados. Vtuntur etiam interdum poëtæ in patronymicis ſyncope, epentheſi contraria: vt ὁ Ἠετίων, τοῦ Ἠετίωνος, ὁ Ἠετιωνίδης, & ſyncope, Ἠετίδης, *Eetides*, *Eetionis filius*. Iones autem patronymica in ίδης, formant in ίων: Κρονίδης, Κρονίων: Πηλείδης, Πηλείων. ſic ab Ιαπετὸς, Ιαπετίδης: Ionicè ὁ Ιαπετίων, τοῦ Ιαπετίωνος, ſyſtole Ιαπετίονος: à quo genitiuo aliud rurſus patronymicum formatur, ὁ Ιαπετιονίδης, *Iapeti filius*, nempe Prometheus, apud Heſiodũ. Patronymica fœminina formantur eodem modo à primitiuis: ſed quum maſculina definunt in άδης aut ίδης, fœminina reiecto δη, definũt in ας, aut ις: vt ὁ Ἥλιος, ὁ Ἡλιάδης, ἡ Ἡλιάς: ὁ Κάδμος, *Cadmus*, ὁ Καδμίδης, ἡ Καδμίς:

Patronymicum quid, & vnde ducatur:
A patre:
Ab auo:
A matre:
Patronymicorũ maſculinorum formatio.
Annotatio.
Ab εὺς, ῆος, fit ηΐδης & ηϊάδης.
Epẽtheſis τοῦ α.
Syncope.
Ioniſmus: ίων pro ίδης.
Ιαπετιονίδης.
Patronymicorũ fœmininorum formatio.
ας: ις.

ίνη : ώνη. & poëticè inserto ν, (vt sæpe aliàs fit) ἡ Καδμηίς. Pauca etiam fœminina inueniuntur finita in ίνη : vt ὁ Ἄδραστος, ἡ Ἀδραστίνη, *Adrastus, Adrasti filia*: at præcedente altero ο, desinunt in ώνη : ὁ Ἠετίων, ἡ Ἠετιώνη, *Eetion, Eetione, Eetionis filia.* *Ικαριώνη.* Porrò ab ὁ Ἴκαριος fit Ἰκαριώνη, *Penelope Icarij filia.* Et hactenus de patronymicis.

Possessiuorum terminationes : κὸς, ειος, ινος, ιος ; ώδης, εὶς. POSSESSIVA Verò quæ tam à propriis quàm appellatiuis deriuantur, desinunt in κὸς, ειος, ινος, ιος: ἀνθρωπικὸς, ἀνθρώπειος, ἀνθρώπινος, *humanus*, ab ἄνθρωπος, *homo* : ἡ θάλασσα, *mare*, ὁ θαλάσσιος, *marinus*. His addunt in ώδης & εὶς exeuntia ; quæ interdum materiam, interdum similitudinem, interdum plenitudinem significant : vt ὁ λίθος, *lapis*, ὁ καὶ ἡ λιθώδης, εος, *lapidosus* : ἡ χάρις, *gratia*, ὁ χαρίεις, εντος, *gratiosus* : ἡ ἄμαθος, *arena*, ὁ καὶ ἡ ἀμαθώδης, εος, & ὁ ἀμαθόεις, εντος, *arenosus*. Et hæc de possessiuis.

Diminutiua: masc. ων, αξ, ᾶς, σκος, λος, ῦς. Fœm. ων, ις, σκη. Neutra ιον. Notio. †DIMINVTIVA Etiam & à propriis & ab appellatiuis ducuntur : ac masculina quidem sex formas habent, ων, αξ, ᾶς, σκος, λος, ῦς : fœminina tres, ων, ις, σκη: neutra verò vnicam, ιον. Exempla masculinorũ, Βακχυλίδης, Βάκχων, *Bacchylides, Bacchulus* : μωρὸς, μωρίων, *stultus, morio*: (hîc notandum, duas syllabas excedentia, habere semper ι ante ων) Ῥόδιος, Ῥόδιαξ, *Rhodius, Rhodiolus*: Ζηνόδωρος, Ζηνᾶς, *Zenodorus, Zenodorulus* : ἄνθρωπος, ἀνθρωπίσκος, *homo, homunculus*: ναύτης, ναυτίλος, *nauta, nautulus* : Διονύσιος, Διονῦς, *Bacchus, Bacchulus* : siue *Dionysius, Dionysiunculus*. Exempla fœmininorum ; Ὑψιπύλη, Ὑψίων, *Hypsipyla. Hypsipylula* : κρήνη, *fons*, ἡ κρηνὶς, ίδος, *fonticulus* : vnde Κρηνίδες & Κρηνιάδες, *deæ fontium* : ὁ καὶ ἡ παῖς, *puer vel puella*: ἡ παιδίσκη, *puellula*. Neutrorum, τὸ εἶδος, εἰδύλλιον, *forma, formula* : vel *cantio, canticula* : siue *Oda, Odula*. Hinc Pindarus suas Odas, Εἴδη appellauit, & *Pindari Εἴδη: Theocriti Εἰδύλλια.* Theocritus suas Eclogas Εἰδύλλια, quasi Odulas vel paruas poëmatis formas. Et diminutiua quidẽ sic habẽt.

Denominatiuorum deductio. DENOMINATIVORVM Autem, quæ ab aliis nominibus proficiscuntur, variæ sunt species : ac possumus ferè ab vnoquoque adiectiuorum genitiuo deducere masculina in ων: fœminina in της, ία, σύνη ; & neutra in ιον : vt à φίλος, *amicus*, ὁ Φίλων, *Philo* : ἡ φιλότης, φιλία, φιλοσύνη, *amicitia* : τὸ φίλιον, *amicum*. ab ὁ σώφρων, τοῦ σώφρονος, id est *temperans*, fit σωφροσύνη, *temperantia*, non autem σωφρονοσύνη. nam in huiusmodi syncopatur ν. Formantur quoque fœminina in ία à datiuis pluralibus participiorum vel nominum quintæ declinationis finitis in σι : vt ab εἰμὶ, *sum*, participium ὤν, ὄντος,

Mascul. in ων. Fœminina in της, ία, σύνη. Neutra in ιον.

existens, datiuus pluralis οὖσι, vnde οὐσία, *essentia*: sic ab ὁ γέρων, οντος, *senex*, datiuus pluralis γέρουσι, vnde ἡ γερουσία, *senatus*, *senum conuentus*. Fiunt præterea ab adiectiuis in ος alia adiectiua in εσιος & ιμος: vt ab ἄπειρος fit ἀπερέσιος, *infinitus*: (pro quo Homerus dixit ἀπερείσιος, longam corripiens & breuem producens) à φαιδρὸς fit φαίδριμος, & abiecto ρ φαίδιμος, *clarus, purus, fulgidus*. Fiunt quoque ab adiectiuis primæ declinationis contractorum substantiua in εια; vt ab ὁ καὶ ἡ ἀληθὴς, *verus, a*, fit ἡ ἀλήθεια, *veritas*. Et rursus à substantiuis fiunt adiectiua in αῖος, αλεος, & ιος: vt ab ὁ δρόμος. *cursus*, ὁ καὶ ἡ δρομαῖος, *celer, velox, cursu valēs*: à τὸ ἄλγος, *dolor, tristitia*, fit ἀργαλέος pro ἀλγαλέος, λ in ρ Atticè mutato, *molestus, tristificus*: ab ἡ ἐπιοῦσα, ης, *proximè sequens dies*, fit ὁ καὶ ἡ ἐπιούσιος, *crastinus, quotidianus*: sic ab ὁ αἰὼν, αἰῶνος, *æuum, æternitas*, fit ὁ καὶ ἡ αἰώνιος, *æternus, perpetuus*. atque nō pauca primæ in της, quæ velut adiectiua sunt; vt à δῆμος, *populus*, ὁ δημότης, ου, *plebeius, popularis*: ab οἶκος, *domus*, ὁ οἰκέτης, ου, *domesticus*.

Notio. εσιος, ιμος. ἀπερείσιος. φαίδιμος. εια. αιος. αλεος. ιος. αργαλέος. της.

IN DECLINATIONES SIMPLICES.

Annotationes in primam declinationē simplicium.

PRimæ declinationis nomina in ας quędam [1] recepto more genitiuū faciunt in α; Θωμᾶς Θωμᾶ, *Thomas*: sic Ἀννίβας, *Annibal*: Πυθαγόρας, *Pythagoras*: Ἀρχύτας, *Archytas*: πατραλοίας, *parricida*: & item alia consimiliter.

2 Vocatiuus α, à nominatiuo ης.

[2] Vocatiuus nominū in της, exit in α breue: τοξότης: *sagittarius*: ἱππηλάτης, *equitator*: προφήτης, *propheta*: ὦ τοξότα, ἱππηλάτα, προφῆτα. sic gentilia, Σκύθης, ὦ Σκύθα, *Scytha*: & poëtica in πης, κυνώπης, *impudens*, ὦ κυνῶπα: & composita ex verbis μετρῶ, *metior*: πωλῶ, *vendo*: τρίβω, *tero*: γεωμέτρης, *geometra*: βιβλιοπώλης, *bibliopola*: παιδοτρίβης, *pædotriba*: ὦ γεωμέτρα, &c.

In secundam.

Secundæ declinationis nomina Ἀθηνᾶ, *Pallas*: Ναυσικᾶ, *Nausicaa*: & μνᾶ, *mina*, seruant α in genitiuo & datiuo, Ἀθηνᾶς, Ἀθηνᾷ, &c. fiunt enim per crasim à desinentibus in α purum, Ἀθηνάα, Ναυσικάα, μνάα.

ut etiam finita in δα, θα, ρα, et α, purū 92.10.

In tertiam. Tertiæ declinationis neutra in ον, abiiciunt ν more Attico, ἄλλο, *aliud*: τηλικοῦτο, *tantum, tam grande natu*: τοιοῦτο, *tale*: τοσοῦτο, *tantum*. ſic pronomina τοῦτο, *hoc*: ἐκεῖνο, *illud*: αὐτὸ, *ipſum*. interdum tamen habent ν, τοιοῦτον, τοσοῦτον.

In quartam. Quartæ declinationis nomina deducta ex ος tertiæ, mutant α penultimam [3] longam in ε; ναὸς, νεὼς, *templum*: λαὸς, λεὼς, *populus*.

4 [4] Quinque etiã accuſatiuum faciunt ſine ν, Ἄθως, Ἄθω, *Athos ſiue Athon, mons Græciæ*: ἕως, ἕω, *aurora*: Κέως, Κέω, *Ceos ſiue Cea inſula*: Κῶς, Κῶ, *Cos inſula*: λαγὼς, λαγὼ, *lepus*. Vnum quoque in ως neutrum eſt, τὸ χρέως, τοῦ χρέω, *debitum*.

In quatuor declinationes ſimplices. 5 [5] Datiuus ſingularis declinationum ſimplicium, ſemper eſt diphthongus impropria, ᾳ, ῃ, vel ῳ.

In quintam. 6 [6] Quintæ declinationis nomina, ὁ πατὴρ, *pater*, τοῦ πατέρος & πατρὸς, τὸν πατέρα tantùm: ἡ μήτηρ, *mater*, τῆς μητέρος & μητρὸς: τὴν μητέρα tantùm: ad differẽtiam nominum ἡ πάτρα, *patria*: ἡ μήτρα, *matrix*.

Compoſita quędam polyſyllaba in ων, faciũt 7 vocatiuum per ον [7] accentu retracto in antepenultimam; ὁ Ἀπόλλων, ὦ Ἄπολλον, *Apollo*.

Monoſyllaba circumflexa in ῆς, genitiuum formant ablato ς; ὁ Δρῆς, τοῦ Δρῆ, *Dres*: ὁ Τρῆς, τοῦ 8 Τρῆ, *Tres*: ſic Ποδῆς, [8] Ποδῆ, *Podes, ſolea*.

Idem faciunt diminutiua circumflexa in ῦς: ὁ Καμῦς, τοῦ Καμῦ, τῷ Καμῦ, τὸν Καμῦν, *Camylus*: ὁ Διονῦς, *Bacchulus*: ὁ Κλαυσῦς, *Clauſylus*.

Nomen ὁ Ἰησοῦς, τοῦ Ἰησοῦ, τῷ Ἰησοῦ, τὸν Ἰησοῦν, *Ieſus*.

Quæ nomina Doricam declinationem receperint. 1 [1] HAEC Sunt Dorica; ſed eorum declinatio eſt in communi vſu. Porrò huiuſmodi nomina, magna ex parte ſunt propria, eaque innumera. nam huic regulæ ſubiiciuntur primùm propria monoſyllaba, Γρᾶς, *Gras*: Θᾶς, *Thas*: ſic πᾶς, πᾶ, *pater*: diminutiuum ex πάππας: & polyſyllaba, quæ ante ας habent aliquã cõſonantem.

Θωμᾶς,ᾶ,*Thomas* : Κηφᾶς,ᾶ,*Cephas* : Κοσμᾶς,ᾶ,*Cosmas*: Λουκᾶς,ᾶ,*Lucas*:Μηνᾶς,ᾶ,*Menas* : Χρυσολωρᾶς,ᾶ,*Chrysoloras* : πάππας,α, *pater*. Ἄβας,α, gentile nomen. [*Apud Lascarim quoque sic inuenies* , ὁ Ἄβας , τοῦ Ἄβα , ἐθνικόν· ὁ Ἄβας δὲ,τοῦ Ἄβαντος, κύριον. *At Herodianus apud Stephanum in* Ἄβαι, Ἄβας,*inquit,quum gentem significat , perittosyllabως flectitur semper:at quum est proprium,& isosyllabως & perittosyllabως. atque ita ipse Stephanus Abas* (τὰς Ἄβας) *opidum Phocicum nomen traxisse scribit* ἀπὸ ἥρωος Ἄβα,*ab Aba heroë : & paulo infra,Eubœam dictam esse* Ἀβαντίδα , ἀπὸ Ἄβαντος τοῦ Ἀργείου, *ab Abante Argiuo, Neptuni & Arethusæ filio. Homerus quoque, Strabo , & alij,quum de ista gente loquuntur ,* Ἄβαντας *dicunt imparisyllabè,non* Ἄβας.] Præterea tam propria quàm appellatiua finita in ας purum,modò deriuentur aut à verbis circũflexis, aut à nominibus fœmininis ; vt πατραλοίας, *parricida*, ab ἀλοιάω , *percutio* : Παυσανίας,*Pausanias* , ab ἡ ἀνία,*tristitia*. Dorica quoque sunt ὁ Ἀλεύας,τοῦ Ἀλεύα, *Aleuas* : ὁ λάας,τοῦ λάα & λᾶς,*lapis*. ² Huiusmodi vocatiuus à poëtis pro nominatiuo vsurpatur:cui & præponitur nominatiui articulus ὁ. Latinique ex his vocatiuis suos nominatiuos fecerunt,*Scytha , propheta, geometra, bibliopola, pædotriba*,&c. Hæc quoque vocatiuum per α faciunt ; ὁ λάγνης , *lasciuus* : ὁ Πυραίχμης , *Pyræchmes* : ὦ λάγνα,Πυραίχμα Contrà sequentia in της,per η,non per α faciunt ; ὁ Αἰήτης, *Æeta*:Αἰναρέτης, *Ænareta*:Καλλιπέτης, *Callipeta*:Φιλοθερσίτης,*Philothersites*:ὦ Αἰήτη,Αἰναρέτη,&c. ³ Non abs re dicit *longam*. Si enim penultima tertiæ α sit breuis,non mutatur in quarta ; vt ex Οἰνόμαος,*Oenomaus*,non dicitur Οἰνόμεως,sed Οἰνόμαως. Illud quoque notandum , CLENARDI regulam habere tantummodo locum in nominibus finitis in αος.nam ex κάλος non dicimus κάλως , sed κάλως , *funis,rudens*. ⁴ Hoc fit imitatione Atticorum antiquorum , qui ν in omnibus huius declinationis accusatiuis reiiciebant. Inuenitur tamen & τὸν λαγών. ⁵ Hinc excipiuntur ea quæ ablato ς formant genitiuum ; de quibus in fine huius capitis verba facit CLENARDVS. Præterea Æoles datiuis in ῳ non subscribunt iota. Dores verò sæpe huiusmodi iota subscriptum negligunt , 119.142. In quinta quoque declinatione non subscribitur ι. Quare vel legendum *parisyllabicarum*,vbi habetur *simplicium*:vel supplendũ, Si desinat in vnam harum trium vocum: quasi diceret. Datiuus singularis declinationum simplicium,communiter nunquam est α,η,ω,per nudas vocales;sed semper

est

ANNOTATIO de Ἄβας.

2 *Vocatiuus pro nominatiuo. Annotatio.*

Vocatiuus α , à nominatiuo ης.

3 *Notio. Annotatio.*

4 *Atticismus.*

5 *Exceptio.*

Æolismus. Dorismus.

140.7.

6 est diphthongus impropria, α, η, vel ω. [6] Vide 14c, 1; & 42. In horum etiam duali & plurali, syncope locum non habet; οἱ πατέρες, non πάτρες. Idem omnino iudicium de γαστὴρ, τ γαστέρος, γαστρος, τὴν γαστέρα tantum. in duali & plurali. [7] Non retrahunt tamen ἡ Λακεδαίμων, *Lacedamon*: ὁ Παλαίμων, *Palamon deus maris*; quamuis habeant vocatiuum per ον, ὦ Λακεδαῖμον, Παλαῖμον neque etiam composita à φρὴν, id est, *mens*: vt ὁ δαΐφρων, ὦ δαΐφρον, *prudens*, *bellicosus*: neque etiam Æoles vnquam retrahunt, quamuis omnium finitorum in ων vocatiuos per ον efferant. [8] Ποδῆς ex Ποδέης esse contractum tradit Gaza, forsan vt Ερμῆς. apud Priscianũ vero paroxytonως extat Πόδης, & parisyllabè flexum & imparisyllabè. Quum enim dixisset, apud Græcos pariter & Latinos multa inueniri quæ ancipitem habeant declinationem, subiungit, Vnde Virgilius duplicem accusatiuum Grecum protulit in quinto Æneidos, Daretа & Daren, illos sequutus qui Πόδητα & Πόδην μύκητα & μύκην protulerunt. Hæc Prisc. lib.6. cap. 1. Sed forsan dicitur & Ποδῆς vt Θαλῆς, & Πόδης vt Θαλης: de quo vide infra quæ notauimus in compositis ab ἔτος pag.27

Exceptio. 7

Æolismus.

ANNOTATIO. 8

IN CONTRACTIONES.

Annotationes in nomina contracta.

έα in ῆ vel ᾶ.

PRimæ declinationis contractorum accusatiuus εα, & per crasim η. sed quorum nominatiuus desinit in ης purum, etiam contrahuntur in α; εὐφυὴς, εὐφυέα εὐφυῆ vel εὐφυᾶ, *ingeniosus*: ὑγιὴς, ὑγιέα ὑγιῆ vel ὑγιᾶ, *sanus*.

Nomina ὁλοπαθῆ, quæ per omnes casus cõtrahuntur, finita in ος.

Contrahuntur etiam nomina in ος in omnibus casibus:

Sing. ὁ νόος νοῦς, *mens*, τοῦ νόου νοῦ, τῷ νόῳ, τὸν νόον νοῦν, ὦ νόε νοῦ:

D. τὼ νόω νώ, accentu acuto, τοῖν νόοιν νοῖν:

P. οἱ καὶ ὦ νόοι νοῖ, τῶν νόων νῶν, τοῖς νόοις νοῖς, τοὺς νόους νοῦς.

Sic ὁ ῥόος, *fluxus*: πλόος, *nauigatio*: & adiectiua ἁπλόος, *simplex*: διπλόος, *duplex*: quorum fœminina & neutra similiter vbique contrahuntur.

1 Fœm. ἡ ἁπλόη ἁπλῆ, τῆς ἁπλόης ἁπλῆς, [1] τῇ ἁπλόῃ ἁπλῇ, τὴν ἁπλόην ἁπλῆν: & ita deinceps.

Neut. τὸ ἁπλόον ἁπλοῦν, τοῦ ἁπλόου ἁπλοῦ, &c. vt in masculino: τὰ ἁπλόα ἁπλᾶ.

Neutra verò in εον, sic inflectuntur per crasim: — *εον.*

S. τὸ καὶ ὦ ὀστέον ὀστοῦν, os ossis, τοῦ ὀστέου ὀστοῦ, τῷ ὀστέῳ ὀστῷ: D. τὼ ὀστέω ὀστώ, acuto accẽtu: τοῖν ὀστέοιν ὀστοῖν: P. τὰ ὀστέα ὀστᾶ: Gen. & datiuus vt in masculino.

Sic χρυσοῦς, *aureus*: ἀργυροῦς, *argenteus*: χαλκοῦς, *aereus*; à finitis in εος, χρύσεος, ἀργύρεος, χάλκεος, pro χρύσους, ἀργύρους, χάλκους. irregulariter enim accentus locum suum nõ seruat. Fœm. χρυσῆ, ἀργυρᾶ, χαλκῆ: Neut. χρυσοῦν, ἀργυροῦν, χαλκοῦν. — *εος.*

Neutra in υ, τὸ ἄστυ, ἄστεος, *vrbs*: τὸ πῶϋ, πώεος, *grex*, licet flectantur per εος, [2] nusquam tamen contrahuntur. — *Nomina ὀλιγοπαθῆ, quæ in paucis casibus contrahuntur, finita in υ, εος.* [2]

Acuta in ύς, τοῦ έος, crasim patiuntur in datiuo singulari; nominatiuo, accusatiuo & vocatiuo plurali: ὁ ἡδὺς, *suauis*: τοῦ ἡδέος, τῷ ἡδέϊ ἡδεῖ: οἱ & ὦ ἡδέες ἡδεῖς, τοὺς ἡδέας ἡδεῖς. — *ύς, έος.*

Sed υς υος, cõtrahitur in nominatiuo, accusatiuo & vocatiuo plurali: ὁ βότρυς, *racemus*, τοῦ βότρυος, οἱ & ὦ βότρυες βότρυς, τοὺς βότρυας βότρυς, semper facta crasi in υ. Sic στάχυς, *spica*: νέκυς, *mortuus*. — *υς, υος.*

Imparisyllaba in ους, similiter contrahuntur in tribus illis casibus pluralis: ὁ βοῦς, *bos*, τοῦ βοὸς, οἱ & ὦ βόες βοῦς, τοὺς βόας βοῦς. accusatiuus quoque singularis reperitur τὸν βοῦν, vt νοῦν ab ὁ νοῦς, τοῦ νοῦ, τὸν νοῦν, *mens*. — *ους, οος.*

Comparatiua in ων, cõtrahuntur in accusatiuo singulari cõmunis generis; tribus casibus pluralibus in omni genere, nominatiuo, accusatiuo, & vocatiuo: priùs autem eliditur ν, ac deinde fit crasis ex ο & sequente vocali: ὁ καὶ ἡ μείζων, *maior*: τοῦ καὶ τῆς μείζονος, τὸν καὶ τὴν μείζονα, μείζοα, μείζω: οἱ αἱ & ὦ μείζονες, μείζοες, μείζους: τοὺς καὶ τὰς μείζονας, μείζοας, μείζους, (nõ μείζως, vt τοὺς βόας, βοῦς, non [3] βῶς: quòd accusatiuus pluralis quintæ declinationis semper contrahatur vt nominatiuus:) τὰ & ὦ μείζονα, μείζοα, μείζω. — *Comparatiua in ων.* — *ονα, οα, ω. ονας, οας } ους; ονες, οες } ους* — [3] *Notio.*

Sunt

Sunt & aliæ terminationes in quinta declinatione per crasim factæ; ὁ πλακοῦς, πλακοῦντος, ex πλακόεις, πλακόεντος, *placenta*. sic [4] ὁ Σιμοῦς, *Simois fluuius*: ἡ Ὀποῦς, *Opus, ciuitas in Locris*: ἡ Ἀμαθοῦς, *Amathûs, ciuitas Cypri*. Et [5] ὁ τιμῆς, τιμῆντος, ex τιμήεις, τιμήεντος, *honoratus*. Et in ῆρ circumflexa facta ex έαρ: τὸ κῆρ, κῆρος, *cor*: τὸ στῆρ, [6] στῆρος, *adeps, sebum, fermentum*. [7] à κέαρ κέαρος, στέαρ στέαρος. Et παῖς, παιδὸς, à πάϊς πάϊδος, *puer*.

(margin: όεις, οῦς. — ήεις ῆς. — έαρ ῆρ. — άϊς αῖς.)

ANNOTATIO. 1 [1] όη in ῆ contrahi etiam in verbis, Chrysoloras & Moschopulus tradiderunt, vt supra in 209, 1. annotau... Sunt tamen qui fœminina ista, ἁπλῆ, διπλῆ, τριπλῆ & consimilia, negent è fœmininis puris contracta, sed tantum è masculinis contractis deflexa, iuxta eas motionis regulas quas habes 250, 30. quemadmodũ enim καλὸς καλὴ καλὸν, eodem accentu: sic moueri etiã ἁπλοῦς ἁπλῆ ἁπλοῦν, χρυσοῦς χρυσῆ χρυσοῦν. rursum vt αἰσχρὸς αἰσχρὰ αἰσχρὸν, sic etiam ἀργυροῦς ἀργυρᾶ ἀργυροῦν, πορφυροῦς πορφυρᾶ πορφυροῦν. si enim legitima in fœmininis, præsertim posteriorib. fiat crasis, ex εα vniusmodi semper orituram contractionem, siue ρ præcedat, siue alia consonans; non modò in ῆ, modò in ᾶ. Idem sentiunt... nominibus à νόος, πλόος & ῥόος per compositionem ... ctis, & in genere de omnibus in όος, siue substantiuis siue adiectiuis, siue simpliciter siue per compositionem deriuatis, vel à nominibus vel à verbis. nam eorum obliquos, vt εὔνου apud Herodianum, εὔνοις apud Xenophontem, & similes, non esse contractos è puris εὔνοου & εὐνόοις, sed simpliciter ex contracto nominatiuo εὔνους, declinatos. idque satis esse manifestum ex accentu qui eandem in omnib. illorum casibus sedem retineat: quum in contractione dicendum sit εὐνοῦ & εὐνοῖς, ex εὐνόου & εὐνόοις, acuta scilicet & graui in circumflexam coalescentibus. Isto certè modo in imparisyllaba quoque flexione obliqui isti ἦρος κῆρος & similes, sunt quidem ex contractis nominatiuis orti, contractionem tamen nullam habent, sed simplicem è contracto nominatiuo deductionem. alioqui vt ex ἔαρ & κέαρ per contractionem fiunt ἦρ *ver*, & κῆρ *cor*, sic ex ἔαρος & κέαρος existerent ἦρος & κῆρος. Ac fortasse idem ... sentiendum de Barytonis istis genitiuis pluralibus primæ contractorum τριήρων, εὐήθων, συνήθων ἀσυνήθων ... &

ſimilibus, à nominatiuis itidem Barytonis τριήρης *trire-*
mis, ἁπλόης *ſimplex*, συνήθης *conſuetus*, ἀσυνήθης *inſuetus*.
ſi enim craſis hîc eſſet, è paroxytonis genitiuis in έων
naſcerentur circumflexi in ῶν: vel ſaltem pro craſi facta
eſſet ſyncope. ² Præterquam in datiuo ſingulari, τῷ 2
ἄστει ἄστῃ, τῷ πώεϊ πώῃ. ³ Inuenitur quidem τοὺς βῶς apud 3
poëtas: & in accuſatiuo ſingulari τὸν βῶν, & in datiuo
plurali τοῖς βωσί: ſed Doricè. ⁴ Idem faciunt reliqua 4
finita in όης, 143, 35. ⁵ Huiuſmodi craſis habet locum in 5
adiectiuis finitis in ήης, 143, 39. ⁶ Laſcaris quoque agno- 6
ſcit στῆρ στηρὸς per craſin ex στέαρ στέαρος, vt κῆρ κηρὸς ex κέαρ κέαρος paulo antè tamē docuerat, στέαρ genitiuum facere στέατος, vt φρέαρ φρέατος, δέλεαρ δελέατος, velut à nominatiuo in ας. eamque nominis στέαρ flexionem, per ατος ſcilicet, poſt Homerum & Hippocratē ſecuti ſunt Ariſtoteles, Theophraſtus, Dioſcorides, Galenus. videndum igitur ne pro στηρὸς dicendum ſit potius στητός. vt enim apud Galenum & Aëtium inuenimus contractum στῆρ pro στέαρ, adeps: ſic apud Hippocratem στητῶδες pro στεατῶδες, *adipoſum*, teſte ipſo etiā Galeno in lexico Hippocrateo. φρητὸς certè pro φρέατος dicitur à φρέαρ *puteus*, teſte Etymologo: & δέλητι pro δελέατι à δέλεαρ *eſca*, apud Heſychium legitur: indeque δελήτιον pro δελεάτιον, teſte eodem Etymologo. Quod vero attinet ad accentum, Laſcaris in loco paulo ante citato properiſpωmenωs habet ἦρος ex ἔαρος, at oxytonωs κηρὸς & στηρὸς ex κέαρος & στέαρος. rectè vtrumque. ſed illud per craſin, ε acuto & α graui coëuntibus in η circumflexum: hæc vero à contracto nominatiuo ſimpliciter flexa, perinde vt à θὴρ *fera*, genitiuus eſt θηρός. De priore genere ſic tradit Etymologus, τὰ ἀπὸ τρισυλλάβου θηλυκῆς συναίρεσιν πάσχοντα βαρύνονται· κέαρος, κῆρος· ἔαρος, ἦρος. De poſteriore vero ſic, ἐπὶ τούτου ἐν τῇ εὐθείᾳ ἐγένετο ἡ κρᾶσις, κἀκεῖθεν ἡ κλίσις. In poſteriori igitur genere, quemadmodum præcedenti quoque ſcholio attigi, rectius tantum craſin habet, atque inde reliqui deſcendunt caſus, non iuxta contractionis, ſed iuxta ſimplicis flexionis regulas. Quid igitur de φρητὸς & δέλητος dicemus? neutram enim illa ſequuntur rationem. Dicemus flexa eſſe è contractis quidem, ſed inuſitatis tamen nominatiuis, φρῆς & δέλης, per contractionem factis è φρέας & δέλεας: (ſicut Doricum κρῆς ex κρέας) à quibus rectis in ας vſitati ſunt obliqui in ατος. Ita vt φρητὸς ſit à φρὴς quemadmodum σητὸς à σὴς *tinea*, θητὸς à θὴς *mercenarius*, Κρητὸς à Κρὴς *Cres ſeu Cretenſis*: & δέλητος à δέλης. ſicut λέβητος

à λέ

όδς οῦς.
ήδς ῆς.
ANNOTATIO
de στῆρ στηρὸς.

à λέβης *lebes.* atque hoc ipsum in φρυτὶς innuit Etymologus. 7 Sic τὸ ἦρ ἦρος, ab ἔαρ ἔαρος, quod & poëticè εἶαρ, εἴαρος, *ver.*

ἦρ ἦρος.

Appendix de poëtarum licentia in contrahendis nominibus.

Duplex contractio in eodem nomine.

INVENIVNTVR Et multa alia nomina apud poëtas contracta: ex quibus quædam duplici cõtractione afficiuntur: vna quidem, per omnes casus, vt de νῆες & similibus dictum est, 268, 30. altera verò, per eos tantùm casus, in quibus eæ declinationes contractæ, per quas variantur, contrahi solent: vt in ἡ ὄϊς, *ouis*, τῆς ὄϊος, ὄϊι, ὄϊν, &c. ο & ι per omnes casus facta synæresi coalescunt in diphthongum οι, οἶς, οἶος, οἶι, οἶν, &c. Ac rursus ex altera parte, in nominatiuo, accusatiuo & vocatiuo plurali ιε & ια contrahuntur in ι, vt in secunda declinatione contractorum; αἱ ὦ ὄϊες καὶ τὰς ὄϊας, & crasi ὄϊς, & per priorem synæresim οἶς. dicitur & ὁ ὄϊς, *aries.* Eodem modo declinatur ἡ φθόϊς, *placenta.* Inueniuntur præterea hæc duo flexa per ιδος: vnde sunt illa, τὴν ὄϊδα, αἱ ὦ ὄϊδες, τὰς ὄϊδας, trisyllabè. Bifariam quoque contrahuntur propria quædam finita in κλέης, composita ex τὸ κλέος, τοῦ κλέεος, *gloria*; idque propter tot vocalium concursum: vt ὁ Ἡρακλέης, *Hercules*, τοῦ Ἡρακλέεος si εος spectes, contrahes in ους, Ἡρακλέους: & rursus ex ε ους contractis, Ἡρακλοῦς. [Nam hunc genitiuum Ἡρακλοῦς agnoscit Lascaris quoque. Circumflexa (inquit) in ης, composita è κλέος, genitiuum faciunt in ους per crasin, vt ὁ Ἡρακλῆς, τοῦ Ἡρακλέος οῦς. Agnoscit etiam Vrbanus & Caninius, rarum tamen esse opinor illum genitiuum. Lucianus certè maluit dicere, πρὸς τοῦ Ἡρακλέους, *per Herculem*, facta crasi ex Ἡρακλέεος.] Quo modo etiam in nominatiuo έη contrahitur in ῆ, ὁ Ἡρακλέης Ἡρακλῆς: si verò aduertas ad duplex εε, constringes in η, τοῦ Ἡρακλέεος Ἡρακλῆος: hoc modo à τὸ σπέος, τοῦ σπέεος, τῷ σπέεϊ dicimus σπῆι, id est *speluncæ.* à genitiuo Ἡρακλῆος, Iones suum formant, ex ῆ circumflexo, εη barytonως facientes, τοῦ Ἡρακλέηος. Eadem varietas seruatur in reliquis casibus: sed in vocatiuo singulari duplex εε vel contrahitur in diphthongum ει, ὦ Ἡράκλεες Ἡράκλεις: vel alterum ε per syncopen abiicitur, Ἡράκλεες Ἡράκλες: quæ syncope in aliis quoque casibus habet locum; vt τῷ Ἡρακλέεϊ Ἡρακλέϊ, τὸν Ἡρακλέεα Ἡρακλέα. [Obliquos illos Ἡρακλέος, Ἡρακλέϊ, Ἡρακλέα quidam

ὄϊς.

φθόϊς.

Propria finita in κλέης.

ANNOTATIO.

σπῆι.

Ionismus: έη pro ῆ.

Syncope.

ANNOTATIO.

quidam non per syncopen factos esse ex ἔεος, ἔεϊ, ἔεα, exempto videlicet altero ε, sed simpliciter flexos è contracto Ἡρακλῆς: (*vt* σαφέος σαφεῖ σαφέα *è* σαφής) *ideoque* (*datiuo excepto*) *raram ibi contractionem esse. Lucianus certè in vno eodemque dialogo, Diogenis & Herculis, datiuo quidem casu dicit* ἐν τῷ Ἡρακλεῖ *contractè, at sine contractione in accusatiuo,* μὰ τὸν Ἡρακλέα, non per Herculem: *& pluraliter,* δύο Ἡρακλέας, duos Hercules. *itidemque Plutarchus* Περικλεῖ *quidem, at* Περικλεες *&* Περικλέα.] Sic in quibusdam aliis nominibus habentibus duplex εε, interdum vnum syncopatur; vt τὰ κλέεα κλέα, à τὸ κλέος, *gloria*: τὴν δυσκλέεα δυσκλέα, ab ὁ καὶ ἡ δυσκλεής, *ignobilis, infamis*: τὰ χρέεα, χρέα, à τὸ χρέος, *debitum*: τὼ ὄσσεε ὄσσε, *oculi*, à τὸ ὄσσος: quamuis quibusdam masculinum esse magis probetur, ὁ ὄσσος, ου, & ὄσσε dictum pro ὄσσω, per declinationis metaplasmum. inuenitur enim τοῖς ὄσσοις. Cæterùm Ἡρακλῆς facit quoque Atticè in accusatiuo τὸν Ἡρακλῆν, vt ὁ Χρύσης, τὸν Χρύσην, quasi esset primæ declinationis simplicis, vt ὁ Ἀριστοφάνης, ους, τὸν Ἀριστοφάνην, de quo postea, in sequenti Heteroclitorum tractatu.

τὰ κλέα. τὴν δυσκλέα. τὰ χρέα. τὼ ὄσσε.

Atticismus.

HETEROCLITA.

Nomina heteroclita in genere.

Singulariter masculina sunt, δεσμός, *vinculum*: ἐρετμός, *remus*: ζυγός, *iugum*: κύκλος, *circulus*: λύχνος, *lucerna*: μοχλός, *vectis*: νῶτος, *dorsum*: σταθμός, *statio, statera*: τράχηλος, *collum*: pluraliter neutra, δεσμά, &c. reperimus tamen etiam κύκλους, λύχνους. 1

Sic fœminina [2] ἡ δίφρος, *biga*: κέλευθος, *via*: 2 & commune ὁ ἡ τάρταρος, *tartarus*: pluralia, δίφρα, κέλευθα, τάρταρα.

Hæc fœminina, ἡ γυνὴ, *mulier*: ὁδὸς, *via*: πόλις, *ciuitas*: χεὶρ, *manus*: in nominatiuo & accusatiuo dualis numeri, sunt generis masculini, τὼ γυναῖκε, ὁδὼ, πόλεε, χεῖρε.

Declinatione [3] variant, Δάρης, *Dares*: κόμης, *Comes, Princeps*: μύκης, *fungus*: τοῦ Δάρη & Δάρητος, &c. Ἄρης, τοῦ Ἄρη, Ἄρητος vel Ἄρεος, *Mars*. 3 [illegible]

Propria nomina primæ contractorum [4] ha

bent interdũ casus parisyllabicos; ὁ Ἀριστοφάνης,
εος, *Aristophanes*, τὸν Ἀριστοφάνην: & οἱ Ἀριστοφάναι,
6 τοὺς Ἀριστοφάνας. Sic composita ab ἔτος,[6] *annus*:
ὁ ἑπταέτης, εος, οἱ ἑπταέται, τοὺς ἑπταέτας, *septennis*.

Composita à τοῦ ἔτος, εος.

Quædam in ως, quartæ vel quintæ; ἥρως, *heros*,
7 Μίνως, *Minos*, [7] τοῦ ωος, aut τοῦ ω: sic γέλως, *risus*
ἔρως, *amor*: τοῦ ωτος, vel τοῦ ω.

Etiam ὁ νοῦς, τοῦ νοῦ: vel ὁ νοῦς, τοῦ νοὸς, *mens*: vt
βοῦς βοὸς, *bos*.

Composita ab ὁ πούς.

Composita à πούς, habent οδος vel ου; δίπους,
δίποδος δίπου, *bipes*: sic τρίπους, *tripes*: ἑπτάπους, *septipes*: Οἰδίπους, *Oedipus*, quod & Οἰδιπόδης, Οἰδιπόδου.

Annotatio.

8 [8] Sæpe namque à genitiuo imparisyllabico
formatur nominatiuus qui declinatur parisyllabicè: ὁ ἑπτάπους, τοῦ ἑπτάποδος; vnde ὁ ἑπτα-
9 πόδης, ἑπταπόδου: ὁ μάρτυρ μάρτυρος,[9] & ὁ μάρτυρος
μαρτύρου, *testis*: ὁ ψίθυρ ψίθυρος, ὁ ψίθυρος ψιθύρου
susurro.

Nominatiui diuersitas.

10 [10] Et alioqui diuersus est nominatiuus;
μάκαρ, μάκαρος: vel μάκαρς, μάκαρτος: vel μακαρεὺς
μακαρέως, *beatus*. & alia quoque, τὸ δάκρυ, δάκρυος
& τὸ δάκρυον, τοῦ δακρύου, *lacryma*.

ὁ Μωσῆς, τοῦ Μωσοῦ: vel ὁ Μωσεὺς, τοῦ Μωσέως: quod
etiam per ϋ scribitur, Μωϋσῆς, Μωϋσεύς.

Τὸ γόνυ, τοῦ γόνυος, & metathesi γουνός: & τὸ γό-
11 νας, γόνατος, *genu*: [11] τὸ δόρυ, δόρυος & δουρός: &
12 [12] τὸ δόρας, δόρατος: vel δοῦρας, δούρατος: etiam
δόρος δόρεος, & crasi δόρους, *hasta*.

Genitiui varietas.

Genitiuus quoq; interdum varius est eius-
13 dem nominatiui; ἡ χείρ, τῆς [13] χειρός, & poeticè
χερός, *manus*: vnde receptus datiuus pluralis
ταῖς χερσί, & genitiuus dualis ταῖν χεροῖν. λύγξ,
λυγγὸς, *singultus*: λύγξ, λυγκὸς, *lynx*.

ταῖς χερσί. ταῖν χεροῖν.

Eiusdem rei casus à diuersis.

14 [14] Quandoque diuersa nomina eiusdem rei
sed casus partim sumuntur ab vno, partim ab
alio: ἡ γυναὶξ inusitatũ, pro quo ἡ γυνή...

τῆς γυναικὸς, τῇ γυναικὶ, τὴν [15] γυναῖκα, ὦ γύναι, 15 ὦ γύναι.
sine ξ: vt quãdoq; ὦ ἄνα ab ἄναξ, *rex.* τὸ γάλα, *lac,* ὦ ἄνα.
τοῦ γάλακτος, ab inusitato γάλαξ. nam tria, ἄναξ, γάλα, γάλακτος.
νὺξ, & γάλαξ, genitiuum faciunt in κτος, [16] pleonasmo literæ τ, ἄνακτος, νυκτὸς, γάλακτος. 16

[17] ὁ Ζεὺς, τοῦ Διὸς, τῷ Διῒ, τὸν Δία, ὦ Ζεῦ, *Iupiter.* 17 Ζεύς.
τὸ ὕδωρ, ὕδατος, ab ὕδας: etiã τὸ ὕδος, ὕδεος, *aqua.* ὕδωρ.

[18] ὁ πολὺς, *multus,* τὸν πολὺν, & neutrũ τὸ πολὺ: 18 πολύς:
reliquos omnes casus in quouis genere ac πολύ:
numero sumit ab [19] inusitato nominatiuo 19 πολύ.
πολλὸς, τοῦ πολλοῦ, τῷ πολλῷ: ἡ πολλὴ, τῆς πολλῆς, τῇ πολλῇ: & sic deinceps.

ὁ μέγας, *magnus:* τὸν μέγαν, & neutrum τὸ μέγα: μέγας:
cætera omnia per tria genera & totidem nu- μεγάλη:
meros accipiuntur ab inusitato nomine μεγάλος, τοῦ μεγάλου, τῷ μεγάλῳ: ἡ μεγάλη, τῆς μεγάλης: & reliqua. μέγα.

Neutra quædam in αρ, genitiuum habent in ατος, ab inusitatis nominibus in ας; τὸ ἧπαρ, ἥπατος, *hepar, iecur,* ab ἧπας: sic [20] ἦμαρ, *dies:* εἶδαρ, *esca:* φρέαρ, *puteus:* στέαρ, *adeps:* δέλεαρ, *esca, illecebra:* ὄνειαρ, *utilitas.* 20 αρ, ατος.

Et hactenus de nomine: pergamus ad verba.

[1] A Nominatiuis singularibus neutris in ον, qui iam exoleuerunt, inuenitur tamen τὸ νῶπιν & τὸ ζυγὸν, Eustath. A δεσμὸς inuenitur τοὺς δεσμοὺς, vt κύκλους, λύχνους: at νῶτους rariùs. [2] Reperitur δίφρος masculini generis in singulari: Plutarch. δίφρος ἡγεμονικὸς, *sella curulis:* nec mirum. nam sæpe genus dialecto variatur, vt ὁ ἄσβολος, ὁ βῶλος, ὁ θόλος, & Atticè ἡ ἄσβολος, *fuligo:* ἡ βῶλος, *gleba:* ἡ θόλος, *testudo templi:* ὁ κίων, & Ionicè ἡ κίων, *columna.* [*Nescire se ait Sylburgius, cur δίφρος inter fœminina recenseatur. nam & pro sella, inquit, non currus duntaxat, sed etiam domestica, & pro bigis seu curru, masculinum est apud Homerum, Xenophontem, Plutarchum, & alios. cumque δίφρος per syncopen sit dictus pro διφόρος biferus, videntur subaudiendum reliquisse θῶκος, τόπος, vel simile quippiam, ac δίφρος absolutè dixisse pro δίφορος θῶκος aut τόπος τοῦ ἡνιόχου. propriè* 2

ANNOTATIO.

enim δίφρος fuit (ut Eustath. & alij tradunt) editior in curru locus in quo auriga cum τῷ παραβάτῃ sedebat, à duobus illis quos ferret dictus, eamque ob rem διόχης quoque nominatus à Pausania: quod binos veheret. deinde synecdochicè δίφρος est appellatus currus ipse vel bijugis vel quadrijugis, & metaphoricè sella quæuis: ac ut inter has apud Eupolidem est δίφρος Θετταλικὸς τετράπους, sic Italis sellæ quædam dicuntur quadrigæ, quatuor scilicet nixæ columellis aut pedibus. In plurali verò δίφρα, vel subaudiri potest substantiuum neutrum, vel metaplasmus statui, ut in κύκλα à κύκλος, & similibus aliis.] Atque Attici dualibus quæ communiter fœminina sunt, † tanquam masculinis vtuntur; *τὼ κεφαλὰ, duo capita: τὼ ἡμέρα, duo dies*, ab ἡ κεφαλὴ, ἡ ἡμέρα. CLENARDVS quatuor tantùm enumerat: quæ ij authores vsurpant qui communi lingua scripserunt. [3] Hæc varietas præcipuè locum habet in genitiuo & accusatiuo singulari; ὁ Δάρης, τοῦ Δάρου & Δάρητος. τὸν Δάρητα & Δάρην; sic γύης, dentale, pars aratri. *[γύης pro dentali parisyllabè tantum reperi & in simplici & in composita figura. videndum igitur ne, cum Lascaris (quem sequitur Antesign.) dicit, ὁ γύης, τοῦ γύητος καὶ γύου, propriè potius quam appellatiuè sit accipiendum istud nomen, pro Briarei scilicet fratre, qui Apollodoro initio Bibliothecæ est Γύης, Hesiodo in Theogonia (v. 149.) Γύγης. Priscianus certè lib. 6. in catalogo nominum ancipitem declinationem habentium, Γύγης (inquit) nomen gigantis, γύγου & γύγητος. Sed scripturam istius nominis per γ in secunda syllaba non probant eruditi, licet non apud Horatium modo, Ouidium, Senecam, sed etiam apud Hesiodum loco citato extet. apud eosdem parisyllabam tantum flexionem reperi.]* Μέγης, Meges: Πύδης, Pydes: Θαλῆς, Thales: Φαλῆς, Phales. *[Lascaris sic, Θαλῆς Θαλοῦ, & Θάλης Θάλητος: cui subiungit Caninius, Φαλῆς Φαλοῦ, & Φάλης Φάλητος. de posterioris accentu meminit & scholiastes Aristophanis, at de flexione tacet. is scribit enim Φαλῆς apud Aristoph. in Acharn. (vbi scilicet Dicæopolis exclamat ὦ φαλῆς φαλῆς) legendum esse perispωμένως, vt Ἑρμῆς: sic enim Atticos proferre: Doricos autem barytonως, φάλης.]* [4] Et crasi Ἄρους, Doricè verò Ἄρης facit etiam τοῦ Ἄρεος καὶ Ἄρεως καὶ Ἄρειος. [5] Id est ... declinantur per primam declinationem simplicium ... tantum in vsu habentur nominatiuus, accusatiuus & vocatiuus in singulari & plurali. [6] Composita ab ... variant non declinatione modo, sed etiam accentu. ... quod attinet, Ammonius in τριήρης ex Ptolemæo ...

ANNOTATIO.

ANNOTATIO.

ANNOTATIO.

Ascalonita tradit, si de ætate dicantur, oxytonως efferri: si de tempore, barytonως. Similiter Eustathius p. 1457, τρίετες, (inquit) τετράετες, & similia, quum sunt proparoxytona, tempus significant, veluti temporalia aduerbia: at τριετὴς & τετραετὴς, veluti παιδίον aut tale quidpiam, oxytonως proferuntur ad differentiam. Hæc illi. Differentia tamen ista non vsquequaque obseruata comperitur. Nam ex vno eodemque Aristotele affertur & oxytonως διετὴς τόκος, biennio maturescens partus; & barytonως μυριέτης βίος, vita decies mille annorum, vita longæua. rursum oxytonως δεκαετὴς ἀποδημία, decennalis peregrinatio, ex Plutarcho: & barytonως τριέτης χρόνος, triennale tempus, ex Herodoto. Verius igitur esse videtur quod Eustathius (pag. 341.) ex Ælio Dionysio & Herodiano tradit, communiter hæc nomina ὀξυνεσθαι: (quoniam è neutris substantiuis dissyllabis in ος, oriri soleant adiectiua in ης oxytona, vt πάθος, ἀπαθής) Atticè verò βαρύνεσθαι: communiter ergo dici διετὴς, τριετὴς, & similia: Atticè verò διέτης, τριέτης, id est, bimus, trimus. Hoc etiam obseruaui, quę in αέτης exeunt, si terminatio hæc maneat integra, modo oxytonως proferri, modo barytonως: at si α eximatur, tantum barytonως: vt δεκαετὴς & δεκέτης, decennis: ἑξαέτης & ἑξέτης, sexennis: vtrumque apud Suidam. sic εἰκοσέτης pro εἰκοσαετὴς vel εἰκοσαέτης, qui viginti annorũ est. (at apud Theocr. id. 15. quidam cod. habent ὀκτωκαιδεκαέτης pro ὀκτωκαιδεκέτης) Insuper in denariis à triginta vsque ad centum non fit συναίρεσις τοῦ α, sed α & ε peculiari quadam & insolita crasi coëunt in ου: vt τριακοντούτης pro τριακονταέτης, qui triginta annorũ est: τεσσαρακοντούτης pro τεσσαρακονταέτης, qui quadraginta annorũ est: πεντηκοντούτης pro πεντηκονταέτης, qui est annorũ quinquaginta: ἑβδομηκοντούτης pro ἑβδομηκονταέτης, qui est annorum septuaginta: ὀγδοηκοντούτης pro ὀγδοηκονταέτης, qui est annorum octuaginta: ἐννενηκοντούτης pro ἐννενηκονταέτης, qui nonaginta annorum est: & ἑκατοντούτης pro ἑκατονταέτης apud Lucianum in Macrobiis, qui centum annorum est. Hæc de communibus: neutra verò adiectiuè posita oxytonως proferuntur: vt apud Theophr. τὸ μὲν αὐτοετὲς, τὸ δὲ εἰς νέωτα φύεται, partim eo ipso, partim secundo anno oritur: & apud Æschinem, τοῖς ἐπὶ διετὲς ἡβῶσι, qui agunt secundum annum supra pubertatem. at si aduerbialiter ponantur, proparoxytonως efferuntur, vt paulo ante ex Eustathio docui, & confirmat Moschopulus: qualia sunt ἀμφίετες quotannis, τρίετες tres annos, τετράετες quatuor annos, πεντάετες quinque annos, ἑξάετες sex

annos, ἑπταέτες *septem annos*, ἐννάετες (Æol. & poëticè εἰνάετες) *nouem annos*. nisi hic quoque oxytonam terminationem communis, Barytonam verò Atticæ linguæ esse malis. Porrò vt post accentum de flexione dicam, oxytona sunt tantum primæ contractorum, barytona vero interdum etiam primæ simplicium. Ab oxytonis nominatiuis hæc sunt apud Plat. Leg. 7. τριετεῖ δὲ δὴ καὶ τετραετεῖ καὶ πενταετεῖ καὶ ἑξαετεῖ ἤθει ψυχῆς, δέον ἂν εἴη τούτων, *trienni ergo, quadrienni, quinquenni & sexenni animæ probis imbuendæ moribus, opus fuerit hisce rebus.* & paulo ante, τοῦ τριετοῦς γεγονότος, κόρου καὶ κόρης, *triennis pueri puellæque.* sic apud Thuc. πενταετεῖς σπονδαὶ, *quinquennalia fœdera:* & apud Theophr. αὐτοετεῖς αὐαίνονται, *eo ipso anno exarescunt.* A Barytonis in eadem declinatione: vt δεκέτους πολέμου *decennalis belli*, & παρθενικῆς ἐννεακαιδεκέτιδος (Doricè pro ἐννεακαιδεκέτους, 153, 28.) *virginis nouendecim annos natæ*, in Epigramm. Sic παιδὶ δεκέτει, *puero decenni*, Plato Leg. 7. ἑξέτει σοι πείθομαι, *tibi sexenni obsequor*, Aristoph. apud Suidam. Rursum Plato Leg. 7. τὸν ἑξέτη *sexennem*: & Lucil. in Epigram. κλαύσατε δωδεκέτη Μάξιμον, *duodecim annos natum.* & Hom. Il. ψ. ἵππον ἑξέτε' ἀδμήτην, *equam sexennem nondum sub iugum missam*: sine cõtractione pro ἑξέτη. Sic idem plural. Il. β. ἵππους ὄτριχας οἰέτεας, *equas pilo similes, pares annis.* & Aristoph. πεντέτεις σπονδαὶ, *fœdera quinque annorum.* Hanc flexionem sequuntur etiam ea in quibus α & ε (vt ante dixi) contra morem in ου contrahuntur ante terminationem: vt τοὺς ἑξηκοντούτεις ᾠδοὺς, *sexagenarios cantores*, apud Plat. De leg. & πεντηκοντούτεις σπονδαὶ, *fœdera quinquaginta annorũ, ibidem.* Parisyllabæ flexionis exempla nulla nunc succurrunt. Lascaris scribit veteres Athenienses dixisse οἱ ἑπταέται & τοὺς ἑπταέτας, *septennes*: οἱ δωδεκαέται & τοὺς δωδεκαέτας, *qui sunt duodecim annorum*, sicut οἱ Ἀριστοφάναι & τοὺς Ἀριστοφάνας, à nomin. Ἀριστοφάνης. Et Budæus apud Platonem Leg. 7. vbi legitur, μετὰ τὸν ἑξέτη καὶ τὴν ἑξέτιν, pro ἑξέτη scribendum censet ἑξέτην, quod ἑξέτιν communi genere dicamus, ἑξέτην autem masculino tantum. Atque adeo ab his parisyllabis in ης masculinis, sunt fœminina imparisyllaba in ις: vt apud Plat. Leg. 6. ἡ παιδοποιία δεκέτις ἔστω, *procreatio liberorum decennium non excedat.* & in Epigram. κούρην ἐννάετιν, *puellam nouennem.* sic pluraliter apud Eustath. τριακοντούτιδες σπονδαὶ, *fœdera triginta annorum.* & apud Thuc. πεντηκοντούτιδων σπονδῶν, *fœderum quinquaginta annorum.* Sunt qui etiam τριακοντούτιδες σπονδαὶ & πεντ

κογχετῆς σπονδαὶ deducant ex singulari nominatiuo in ις ιδος, vt è plurali terminatione ιδες primum Ionicè δ sit extritum & ι in ε versum, deinde duo illa εε in ει contracta more Attico: sed breuiore & faciliore via deducemus à nominatiuo primæ Contractorum in ης, qui (vt regulę atque exempla paulo ante citata satis docēt) & communis est generis, & pluralem terminationem εες Atticè contrahit in εις. Si quis autem & de deriuatis in ια quærat, à parisyllabis illa an imparisyllabis in ης originem ducant, respondeo, æquè ab imparisyllabis atque à parisyllabis formari posse. vt enim ab ἀτυχὴς est ἀτυχία, sic à διετὴς διετία biennium, à τριετὴς τριετία triennium. idemque iudicium esto de ceteris, πενταετία quinquennium, ἑξαετία sexennium, δεκαετία decennium, πολυετία multi anni, ὀλιγοετία pauci anni. Hæc de compositorum ab ἔτος accentu, flexione per casus, & motione per genera prolixius tradere visum est hoc loco, vt discentes in ista varietate Ariadneum haberent filum. 7 Atque 7 ὁ κάλως, funis, rudens, τοῦ κάλω & κάλωος. ἔρως verò facit etiam Æolicè τοῦ ἔρου per tertiam. 8 Sic ab ὁ δμὼς, τοῦ 8 δμωὸς, est ὁ δμωος, ου, seruus: vnde ἡ δμωὴ, ῆς, Ionicè, pro δμωὰ, ᾶς, serua: ὁ ἡγεμὼν, όνος, ὁ ἡγεμονὸς, οῦ, dux, princeps: & ἡ ἡγεμονὴ, ῆς, imperium. ὁ Τρὼς, τοῦ Τρωὸς, ὁ Τρωος, οῦ, Troianus: ὁ φύλαξ, τοῦ φύλακος, ὁ φύλακος, ου, custos. Item fœminina, ἡ κάλυξ καλύκος, ἡ καλύκη, ης, calyx, folliculus. ὁ χιτὼν ῶνος, ἡ χιτώνη, ης, tunica. 9 Et μάρτυς, μάρτυος. 9
10 Sic λᾶας, lapis, τοῦ λᾶαος & crasi λᾶος; vel ὁ λᾶος, τοῦ λᾶου τὸν λᾶον: & Doricè ὁ λάας, τοῦ λάα, τῷ λάᾳ per primam. item τὸ λᾶος, τοῦ λᾶεος: & ὁ λᾶις λᾶιος, & per synæresim λᾶος: atque ὁ λᾶς, τοῦ λαὸς per quintam. Eius synonymū est ἡ λιθὰς, τῆς λιθάδος, vel ὁ λίθος, ου. [Nominatiuum λᾶος apud Cyrillum inuenio in Collectione vocum quæ pro diuersa significatione diuersum recipiunt accentum: sed paroxytonως scriptum. sic enim ibi, λάος λάου ὁ, lapis, penacuitur: λαὸς λαοῦ ὁ, populus, acuitur. alteros autem duos nominatiuos, nimirum τὸ λᾶος εος, & ὁ λᾶις ιος, habent quidem etiam vulgata lexica: sed sine exemplo. Prioris confingendi occasionem sumpsisse videntur ex datiuo plurali λάεσι, (qui legitur Epigramm. p. 09. in hoc elegiaco hemistichio, ἐφ' ἁμετέροις λάεσιν ἡρμοσμένον) ac λάεσι deduxisse ex τὸ λᾶος, vt τείχεσιν ex τὸ τεῖχος: vel ex λᾶις, vt ὄφεσιν ex ὄφις, ι communis flexionis Ionicè & Atticè verso in ε, pro λάισι. Sed cogitare debebant, poetas interdum metri causa in Æolica ista siue Ionica datiui pluralis terminatione εσσι, alterum σ tollere: siue ex masculino au-

Deriuata in ια vnde deriuētur.

Eiusdem rei nominatiui diuersi.

ANNOTATIO *de nominatiuo λᾶος.*

fœminino, siue ex neutro nominatiuo manarit. sic enim in iisdem Epigram. p. 7. legimus, Πάντεσι μαρναμένοις Δαναοῖς, altero videlicet σ propter metrum eliso ex πάντεσσι: hoc autem pro πᾶσι, à nom. πᾶς omnis, vniuersus. *& apud Nonn. in metaphrasi Ioannis, ἡμετέροισιν ἐν ἄρνεσι μηκέτι μίμνων, itidem pro ἄρνεσσι, qui datiuus (Eustathio teste) per syncopen factus est ex nom. sing. ἀρὴν ἄρνος. similiter apud Pindarum ode prima, in antepenultimo primæ strophes versu, quidam codices habent μητίεσι, pro μητίεσσι, à nomin. sing. ἡ μῆτις* consilium. *sed (vt hoc etiam obiter moneam) verior scriptura est μητίεσσι, σ geminato, vt ex antepenultimo antistrophes versu satis liquet. Præterea quod iidem vulgatorum lexicorum auctores tradunt, ex λάϊος, genitiuo nominis λᾶϊς, per crasin fieri λᾶος, nimirum α & ι per synæresin in ᾳ contractis, de eo nihil apud probatos lexicographos aut Grammaticos inuenio. nam genitiuum λᾶος non Vrbanus tantum & Lascaris, sed Eustathius quoque contractum esse docent ex λάαος, genitiuo nominis λάας, ideoque sine ι scribunt. Porrò ex perittosyllabo isto & incotracto nominatiuo λᾶας (quo Hom. vtitur. Il. δ. & Od. λ. in hoc hemistichio, λᾶας ἀναιδής) non tantum genitiuus est contractus λᾶος, vt Odyss. θ. λᾶος ὑπὸ ῥιπῆς: sed etiam datiuus λᾶϊ, Il. π. βάλεν ὀξέϊ λᾶϊ: & dual. nomin. atque accus. λᾶε, Il. ψ. δύο λευκὼ λᾶε. ab eodem & accus. sing. incontractus λᾶαν, Il. γ. ἐπὶ λᾶαν ἵησιν. Accusatiuus autem plur. λᾶας apud Nonnum (in hoc hemistichio, λᾶας ἔχων ὀλοπλήξας) itidemque dat. λάεσσι apud Hom. Il. γ. non tantum ex disyllabo nominatiuo λάας per contractionem facti, sed etiam simpliciter è monosyllabo λᾶς flexi censebuntur. nam ex contracto nom. λᾶς (perispomenws enim scribendum fuerat v. 28.) sunt hi obliqui λαός, λαΐ, λάα, vel etiam λᾶν, (vt apud Theocr. λῖν à λῖς leo,) itidemque casus plurales, simpliciter è recto singulari deducti. Quod verò ad parisyllabum atque paroxytonū λάας attinet, (cuius flexionem Doricam Antesignanus tradit,) annotat Vrbanus, id proprium esse nomen: itidemque contractum ὁ Λᾶς τοῦ Λᾶ. forsan respiciens ad hæc duo hemistichia, Οἵ τε Λάαν εἶχον, apud Hom. Il. β & , Καὶ Λᾶν [illegible] apud Eustath. ex Lycophrone. sed annotat Eustathius in Homericum illud hemistichium, ex veteribus Grammaticis, quam Homerus disyllabως Λάαν appellat ab aliis monosyllabως Λᾶν fuisse nominatam, genere non masculino tantum, sed etiam fœminino. ita vt in hac significatione dicatur non tantum ὁ Λᾶς siue Λάας, sed etiam ἡ Λᾶ siue Λάα. fuit autem (vt idem refert) nauale seu n[illegible]um.*

oppidum Elidis, ἐπίνειον Ἠλιδ〈ος〉 : παρὰ τὰς λᾶας (*hoc est à saxis*) *denominatum, quod in excelsa situm esset petra. ac Dioscuri ab eius expugnatione dicti* Λαπέρσαι.] Variant quoque ὁ ἀσπασμὸς, ου, & τὸ ἄσπασμα, ατος, *salutatio* : ἡ βλάβη, ης, & τὸ βλάβος, εος, *nocumentum* : ὁ βρεχμὸς, οῦ, & τὸ βρέχμα siue βρέγμα, ατος, *caluaria, os capitis*: ὁ γάρος, ου, & τὸ γάρον, *garum, liquamen ex pisce* : ἡ δίψα, ης, & τὸ δίψος, εος, *sitis*: τὸ δῶμα, τοῦ δώματος, *domus*, & per apocopen τὸ δῶ, indeclinabile; & ὁ δόμος, τοῦ δόμου : ὁ ἔλεος, ου, & τὸ ἔλεος, ἐλέεος, *misericordia: commiseratio*: ἡ ἐνέδρα, ας, & τὸ ἔνεδρον, ου, *insidiæ* : ὁ ἐχμὸς, οῦ, & τὸ ἔχμα, ατος, *retinaculum, impedimentum* : ὁ θρῆνος, ου, & τὸ θρῆνος, εος, *lamentatio*: ὁ θύμος, ου, & τὸ θύμον, ου, *thymus* : ἡ κέλευθος, ου, & τὸ κέλευθον, ου, *via* : ἡ νάπη, ης, & τὸ νάπος, εος, *saltus, locus syluosus*: ἡ νείκη, ης, & τὸ νεῖκος, εος, *rixa, iurgium* : ἡ νίκη, ης, & τὸ νῖκος, εος, *victoria* : ὁ ὄνειδος, ου, & τὸ ὄνειδος, εος, *probrum*: ὁ vel ἡ ὀρίγανος, ου, & τὸ ὀρίγανον, ου, *origanum herba*: ὁ ὄχος, ου, & τὸ ὄχος, εος, *vehiculum*: ἡ σκάφη, ης, & τὸ σκάφος, εος, *scapha, nauis* : ὁ σκότος, ου, & τὸ σκότος, εος, *tenebræ*: ὁ vel ἡ σπάρτος, & τὸ σπάρτον, ου, *spartum*. Sic apud poëtas ὁ αἰγόκερως, τοῦ αἰγοκέρωτος καὶ αἰγοκέρω, & ὁ αἰγοκεροῦς, έος & ῆος, *capricornus* : ὁ Βορέας, ου, & Βορρᾶς, *Boreas, Aquilo*: ὁ Γηρυών, ονος, & Γηρυονεύς, *Geryon*. [*Hæc vox agnoscitur etiam à Lascari & Vrbano: sed non præteritur ab iisdem parisyllabum* Γηρυόνης ου, *quod est longè vsitatius: vt* Γηρυόνου βόας *Epigr. lib.* 4. & Γηρυόνη τετραπήλῳ *apud Suidam ex Aristoph.*] ὁ ἡνίοχος, ου, & ἡνιοχεύς, *auriga*: ὁ πατροφόνος, ου, & πατροφονεύς, *parricida* : (dicitur & ὁ πατροφόντης, ου, & πατροκτόνος, ου, atque ὁ πατραλοίας, α, pro eodem) ὁ ὑδροχόος, ου, & ὁ ὑδροχοεύς, *aquarius, sidus Zodiaci*: ὁ υἱός, ου, & υἱεύς, *filius*. [11] Datiuus τῷ δόρυι, & metathesi δουρὶ, & poëticè δορὶ, subtracto υ ex diphthongo ου. [12] Sic τὸ γῆρας, γήρατος, & τὸ γῆρος, γήρεος, *senectus* : τὸ οὖδας, ατος, & τὸ οὖδος, εος, *pauimentum*. Porrò nomen γῆρας apud poëtas vt notat Sylburgius vsitatius flectitur per αος, extrito Ionicè τ, vt ἐπὶ γήραος οὐδῷ aliquoties apud Homerum : in prosa verò vsitatior est crasis Attica, vt γήρως ex γήραος, γήρᾳ ex γήραι. triplicem tamē nominis huius flexionem probare videntur totidem compositorum genera. nam ex impure flexo est ἀγήρατος apud Aristot. & Hyperidem : (nisi compositum id malis ex α & γηράω, vt ἀσκηθὴς, ἀκήρατος, & similia. ex puro ἀγήραος apud Hesiodum. ex contracto autem ἀγήρως: quod postremum (vt hoc quoque moneam obiter) contra morem Atticum παροξύνεται, & ν in accusatiuo modò reti-

ANNOTATIO.

ANNOTATIO.

net, modò amittit: cætera verò eiusdem terminationis composita, & proparoxytonως efferuntur, & ν seruant accusatiuo, vt δύσγηρως ὑπέργηρως, δύσγηρων ὑπέργηρων quædam verò etiam in ρος exeunt, o breui, vt σύγγηρος, ταχύγηρος: à quo ταχύγηρα legimus apud Hippocratem: eodemque modo superlat. δυσγηρότατος apud Hesych. & Suidam, est potius ab δύσγηρος quàm ab δύσγηρως. Quod verò attinet ad alterum nomen γῆρος εος, Ionicum illud est & poëticum, vt ὕδος εος, pro ὕδωρ ατος.

Æolismus.

13 [13] Æolicè χέρρος: pro subiunctiua vocali geminatur consona sequens.

Poëtarū licentia in declinandis nominibus. Datiui quintæ à nominatiuis tertiæ vsitatis.

14 [14] Poëtæ tale quiddam sibi permittunt in multis nominibus, præcipuè in datiuo singulari secundæ & tertiæ declinationis, in accusatiuo singulari & datiuo plurali tertiæ. nam eos sumunt tanquam nominatiuus singularis esset Quintæ: vt in datiuo; τῇ ἀλκί, τῇ κλαδί.

ANNOTATIO *de datiuo* κλαδί.

[*Varini quoque Cornucopiæ, in ὄσε, datiuum τῇ κλαδί, pro τῷ κλάδῳ, affert ex Æliani historia animalium: in quo præter flexionis metaplasmum, est etiam generis mutatio. Sed Eustath. & Suidas magis probare videntur τῷ κλαδί: vt genere manente, flexionis tantum fiat mutatio. ambiguè genus positum in hoc Alcæi, ἐν μύρτου κλαδί τὸ ξίφος φορήσω, in myrti ramo gladium feram. Apud Aristoph. verò ἐπὶ κισσοῦ κλάδεσι, Suidas cum Scholiastè datiuum κλάδεσι formatum vult è nominatiuo κλάδος, vt τέκεσι τέκος, neutro scilicet imparisyllabo. Hesychius affert etiam κλᾶδες, Æolicè positum dicens pro ζυγὰ,* iuga. *cui si ι subscribas, Doricum erit pro Ionico κλῆδες, hoc autem pro communi κλεῖδες, è singulari nominatiuo κλεὶς,* clauis.] τῷ διχόμηνι, τῷ λιτί, τῷ μελίκρατι, τῇ παρθένι, τῷ πολυπάταγι, ὑσμίνι: pro τῇ ἀλκῇ, τῷ κλάδῳ, τῷ διχομήνῳ, τῷ λιτῷ, τῷ μελικράτῳ, τῇ παρθένῳ, τῷ πολυπατάγῳ, τῇ ὑσμίνῃ: ab ἡ ἀλκὴ, ῆς, *robur:* ὁ κλάδος, ου, *ramus:* ὁ διχόμηνος, ου, *in duas partes mensem secans:* τὸ λιτὸν, οῦ, *pannus lineus:* τὸ μελίκρατον, ου. *mulsum:* ἡ παρθένος, ου, *virgo:* ὁ πολυπάταγος, ου, *multistrepus:* ἡ ὑσμίνη, ης, *prœlium:* sed tanquam ab ἡ ἀλξ, ἀλκὸς: ἡ κλὰς, κλαδὸς: ὁ διχόμην, ηνος: τὸ λὶ, λιτὸς.

ANNOTATIO.

[Malui ponere neutrum nominatiuum τὸ λὶ, quam fœmininum ἡ λὶς (quem Etymologus Ascaloniti quidem placuisse testatur, sed reiicit eam ob causam, quod monosyllaba in ς non soleant flecti per τος) posito enim illo nominatiuo flexionis duntaxat erit metaplasmus, non item generis. nam λιτὶ mutata flexionis forma dictum volunt pro λιτῷ, à nominatiuo τὸ λιτὸν, *tenue linteum.* indeque plurale λῖτα, ποῦ λῖτες. tum λι λιτὸς sic erit vt μέλι μέλιτος. at κρὶ pro κρίμνον aclitō est.] τὸ μέλικρας, ατος: ἡ παρθένις, ιος·

ὁ πολυπάταξ, αγος : ἡ ὑσμὶν, ῖνος. In accuſatiuo τὸν ἰκτῖνα, tanquam ab ἰκτὶν, pro quo vſurpatur ὁ ἰκτῖνος, ου, *miluus.* at λῖτα pluralem accuſ. eſſe, oſtendit apud Homer. καλὰ λῖτα, & in Epigram. δύω λῖτα, *lintea.* In datiuo plurali, τοῖς ἀνδραπόδεσι, τοῖς δένδρεσι, τοῖς ἐγκασι, ταῖς κλάδεσι, τοῖς κρίνεσι, τοῖς πέταλσι, τοῖς πρόβασι, τοῖς προσώπασι, τοῖς σάββασι : à τὸ ἀνδράποδον, ου, *mancipium* : τὸ δένδρον, ου, *arbor* : τὸ ἔγκατον, ου, *viſcus, eris* : ὁ κλάδος, ου, *ramus* : τὸ κρίνον, ου, *lilium* : τὸ πέταλον, ου, *folium* : τὸ πρόβατον, ου, *ouis* : τὸ πρόσωπον, ου, *facies* : τὸ σάββατον, ου, *ſabbatum, requies* : ſed quaſi à τὸ ἀνδράποδος, εος : τὸ δένδρος, εος : τὸ ἔγκας, ατος : ἡ κλὰς, κλαδὸς (vide 150, 26. & 30.) τὸ κρίνος, εος : τὸ πέταλς, αλος : τὸ πρόβας, ατος : τὸ πρόσωπας, ατος : τὸ σάββας, ατος. at κτεάτεσσι eſt à τὸ κτέαρ, ατος, (150, 26.) vt in Epigram. εὗρε χρυσοῦ κτέαρ. Reperitur quoque τὰ κρίνεα, *lilia* : τὰ προσώπατα, τῶν προσωπάτων, *facies* : ſic τῶν μηλάτων, *pecorum*, pro μήλων à τὸ μῆλον, ου, *ouis, pecus* : ſed tanquam à τὸ μῆλας, ατος. Contrà Ætoli pro datiuis quintæ vſurpant datiuos tertiæ finitos in τοῖς; vt τοῖς γερόντοις pro γέρουσι, ab ὁ γέρων, οντος, *ſenex* : ſed quaſi ab ὁ γέροντος, ου. ſic τοῖς διλημμάτοις, τοῖς παθημάτοις, pro τοῖς διλήμμασι, παθήμασι, à τὸ δίλημμα, ατος, *dilemna, ſyllogiſmus vtrinque vinciens & conſtringens* : τὸ πάθημα, ατος, *affectus, paſſio* : ſed quaſi à τὸ διλήμματον, ου, τὸ παθήματον, ου. [Sed τοῖς διλημμάτοις, & τὸ διλήμματον, non ſunt anomala, ficta, aut inuſitata, ſed & regularia, & vſu etiam recepta. vt enim μονολημμάτους συλλογισμοὺς Alexander, ſic διλήμματον σχῆμα dicit Hermogenes: atque adeo Suidas non δίλημμα tantum agnoſcit, ſed etiam διλήμματον, ſubaudiens ſubſtantiuum νόημα.] Reperitur etiam nom. plur. αἱ Κλῶθες, *Parcæ*, pro Κλωθοὶ, ab ἡ Κλωθώ, όος, quod in duali & plurali declinandum erat per tertiam, 155, 33. [15] Et γυνὴ apud veteres. [16] Contra verò ὁ καὶ ἡ κύων, *canis*; & ἡ ἀρνὸ, *agna*, ſyncopen patiuntur in obliquis, κυνὸς, ἀρνὸς, pro κύονος, ἀρνόος. [Notat Sylburgius pro fœminino barytono ἡ ἀρὼ, apud Euſtathium, Etymologum, Pollucem & alios, extare maſculinum oxytonum ὁ ἀρὼν: cuius obliqui ἀρῶνος, ἀρῶνι, ἀρῶνα : per ſyncopen ἀρνὸς, ἀρνὶ, ἄρνα. ſunt qui poſtremis hiſce finxerint rectũ monoſyllabum ἄρς : ſed reiiciuntur ab Etymologo & aliis. Ab ἀρὼν autem eſt non tantum ἀρνοβοσκὸς, *paſtor agnorum, opilio* : ſed etiam per aphæreſin ῥὼν : à quo plurale ῥῶνες, agni, apud Euſtathium, Heſychium, Suidam, & Etymologum.] [17] Declinatur etiã ὁ Ζὴν, Ζηνὸς, Ζηνὶ, Ζῆνα : imò decem huius inueniuntur nominatiui, Ζὴν.

Accuſatiui à nominatiuis inuſitatis.

Datiui plurales quintæ in σι pro οις tertiæ.

Datiui plurales in τοις pro σι apud Ætolos.

ANNOTATIO

15

16

Syncope.

ANNOTATIO

17

Nominis Ζεὺς decem nominatiuis.

ANNOTATIO.

Ζλὼ, Ζαὼ, Δλὼ, Δαὼ, Ζὴς, Ζὰς, Ζδὺς, Δδὺς, Βδδὺς, & Δὶς, à quo ſunt obl. Διὸς, Διὶ, Δία. Βδδὺς agnoſcunt Caninius & Vrbanus, priſciſque comicis vſitatum perhibent. videndum tamen ne potius ſcribendum ſit Σδδὺς Æolico & Dorico more, vt σδυγὸς iiſdem gentibus eſt ζυγὸς iugum. Golzius certè in Theſauro rei antiquariæ, nummo inſcriptum teſtatur ΣΔΕΥΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΣ. ac fieri potuit vt librarij, propter characterum in veteribus libris ſimilitudinem, B ſcripſerint pro Σ. niſi fortè Comica ſcurrilitate Βδδὺς παρὰ τὸ βδεῖν di-ctus propter tonitrua, vt Ariſtophanes Nubibus innuit τὰς βροντὰς eſſe πορδὰς τοῦ Διός. atque ita Δδὺς quoque vel Bœotico more factum ex Ζδὺς, vel deriuatum à δδύω, *quod eſt rigo, madefacio.* Porrò vt multis rectis variatur hoc nomẽ apud antiquos, ita varia rectorũ iſtorũ flexio eſt. In ν finita genitiuum faciunt aſſumpto ος: vt Ζανὸς κούρη, *Iouis filia*: Δανὸς ὑψίςῳ θρόνῳ, *Iouis altiſſimo throno*, apud Vrbanum ex Corinna. Ζὴς verò (quod à Pherecyde vſurpatum ſcribit Euſtathius) Ζλὼ facit accuſatiuo, teſtatur idem Vrbanus, afferens ex poëta quodam εὐρύοπα Ζλώ: vt ſit quemadmodum Iliad. α. εὐρύοπα Κρονίδην. alioquin εὐρύοπα Ζλὼ poteſt non vocatiui tantum, ſed etiam nominatiui caſus eſſe, vt εὐρύοπα Ζδὺς apud eundem Homerum, Æolico ſcilicet more, ſicut νεφεληγερέτα Ζδὺς, ἱππότα Νέςωρ, & ſimilia. Ζὰς ſanè, quod Doricam habet τροπὴν τοῦ η εἰς α, per ντ flecti, vt propria illa participialia Πρὰς πράντος, Φθὰς φθάντος, tradit Grammaticus quidam apud Euſtathium 436. A Ζδὺς autem Polycrates Sophiſta, teſte eodem Euſtathio, dixit τὸν Ζεῦ circumflexè, vt τὸν λῖν à nom. ὁ λὶς *leo*: & genitiuum τοῦ Ζέως, pro communi τοῦ Ζεὸς, apud eundem Euſtath. & Etymologum agnoſcunt nonnulli. (at θεῶ Ἄρτεμιν pro θεὸν Ἄρτεμιν, *deam Dianam*, dixit alius, ſicut πλεῦ pro πλέον, craſi Dorica & Ionica, de qua ſupra, 119, 10.) Δὶς etiam, quod ex Rhinthone profert Vrbanus, non ſingulares modo caſus habet, Διὸς, Διὶ, & Δία, ſed plurales etiam, Δίες, Διῶν, Διοῖ, Δίας, teſte Ælio Dionyſio. atque adeo fabulam
18 quandam inſcriptam eſſe Δίες, teſtatur Euſtath. [18] Apud
πολὺς, έος. poëtas regulariter declinatum inuenitur, ὁ πολὺς, τοῦ
19 πολέος, &c. [19] A poëtis tamen vſurpatur: ſic neutrum
πολλόν. πολλὸν pro πολὺ, ſiue ſit nomen, *multum*: ſiue aduerbium,
20 *valde, multùm, multò.* [20] His adde τὸ χάρμαρ, ἄσος, ...

ANNO

ANNOTATIONES IN VERBA.

COGNATA Tempora sunt, quorum eadem est figuratiua: Præsens & imperfectum, [1] τύπτω, ἔτυπτον: Perfectum & plusquamperfectum, [2] τέτυφα, ἐτετύφειν: Aoristus primus & futurum primum, [3] ἔτυψα, τύψω. sic Aoristus secundus, futurum secundum, [4] & præteritum medium, cognationem inter se habent; ἔτυπον, τυπῶ, τέτυπα. 1 2 3 4

Cognata tempora.

Attici tertiis personis in ι vel ε addunt literam ν, [5] etiam ante consonantem; τύπτουσιν vel ἔτυψεν τοῦτον, *verberant vel verberauit hunc.* 5

Atticismus.

[1] SVPPLE, Idque non solùm in voce actiua, sed & in passiua & med. τύπτομαι, ἐτυπτόμην: atque non tantum in indicatiuo, sed etiã in reliquis omnibus modis & participiis. Nunquam enim reliqui modi aut participia characteristicam habent diuersam ab ea quam idem tempus habuerit in indicatiuo. 1

Notio.

[2] Supple, Vocis actiuæ. Porrò in voce passiua perfectum quoque & plusquamperfectum inter se cognationem habent, τέτυμμαι, τέτυψαι, τέτυπται: ἐτετύμμην, ἐτέτυψο, ἐτέτυπτο: & paulopostfuturum cum secunda perfecti, τέτυψαι, τετύψομαι: sic secunda singul. perfecti imperatiui τέτυψο. Aoristus verò primus & futurum primum cum tertia perfecti, mutatis tamen tenuibus in aspiratas, τέτυπται, ἐτύφθην, τυφθήσομαι. sic tertia perfecti imperatiui, ac perfectum infinitiui, τετύφθω, τετύφθαι: sed si in tertia perfecti ται sit purum, hìc interseritur σ: κέκρισται, *indicatus est*; κεκρίσθω, *indicatus esto*; κεκρίσθαι, *indicatum esse*, à themate κρίνω, *iudico*. 2

Cum perfecto passiuo cognationẽ habentia.

[3] Supple, In voce actiua, & med. ἐτυψάμην, τύψομαι. 3

[4] Supple, Per omnes voces; vt in pass. ἐτύπην, τυπήσομαι: in media, ἐτυπόμην, τυποῦμαι. 4

[5] Addit *etiam*, quia [illegible], 27. dixit id fieri sequente vocali. Iones autem id non obseruant: sed sequente vocali elidunt ι & ε, τύπτουσ' αὐτόν, pro τύπτουσιν αὐτόν, *verberant ipsum*: & ἔτυπτ' ἐκεῖνος pro ἔτυπτεν ἐκεῖνος, *verberabat ille.* 5

Ionismus.

[1] Litera ρ propter syllabicum augmentum geminatur, ῥέω, ἔρρεον, ῥίπτω, ἔρριπτον: & ρ posterius aspi- 1

De augmento. ρ geminatum.

aſpiratur, prius lenem habet ſpiritum. ſiquidem nulla ſyllaba deſinit in aſpiratam: ſed ſi litera geminetur, prior eſt tenuis; vt Ἀτθίς, Σαπφὼ, Βάκχος, *Attica, Sappho, Bacchus.* *Regula.*

γν. γρη.
2 [2] Quorum principium eſt γν aut γρη, non repetunt primam conſonantem, γνόω, ἔγνωκα, *noſco*: γρηγορέω, ἐγρηγόρηκα, *vigilo.*

μν. κτ. πτ.
Hæc verò repetunt; μνάομαι, μέμνημαι, *memini*:
3 κτάομαι, κέκτημαι, *poſſideo*: [3] πτάομαι, πέπταμαι, *volo, as*: πτόω, πέπτωκα, *cado*. Nam apud poëtas κτ, μν, & πτ, communem faciunt ſyllabam.

α immutatum.
In incremento temporali quatuor α ſeruant;
4 ἄω, ἄον, *ſpiro*: ἀΐω, ἄϊον, *audio*: ἀηθέσσω, [4] ἀήθεσσον, *inſuetus ſum*: ἀηδίζομαι, ἀηδιζόμην, *tædio afficior, faſtidio.*

ε auctum addito ι.
Vocalem ε quædam non in η mutant, ſed
5. 6 [5] augent addito ι; [4] ἔχω, *habeo*: ἔπω, *dico*: [6] ἕλω, *ca-*
7. 8 *pio*: [7] ἕλκω, [8] ἑλκύω ſiue [9] ἑλκύζω, *traho*: [10] ἕρπω, [11] ἑρ-
9 10 πύζω, *ſerpo*: ἑστήκω, *ſto, permaneo*: [12] ἕπομαι, *ſequor*:
11 [13] ἐρέω, *dico, interrogo*: [14] ἑστιάω, *conuiuio excipio*:
12 [15] ἐάω, *ſino*: [4] ἕω, *induo, mitto, pono*: [16] ἐρύω, *traho*:
13 ἔθω, *conſueſco*: [17] ἐθίζω, *conſuefacio*: [18] ἐργάζομαι, *ope-*
14 15 *ror*: ἔχω, [19] εἶχον, *non* ἦχον: & ita in reliquis:
16 quibus ex Herodiano adde ἕζω, *ſedeo vel pono.*

εἶπον, εἰπὲ. εἰπών. εἱστήκειν. ἕστηκα. ἕστακα. εἷμαι. ἐρρήθην.
17 ἔπω, εἶπον, *dixi*; εἰπὲ, *dic*; εἰπὼν, *qui dixit*; in
18 omnibus [20] modis ſeruat augmentum. ἑστήκω,
19 20 *ſto*, [21] εἱστήκειν, *ſteteram*, pluſquamperf. medium:
21 nam perfectum, ἕστηκα, ſine augmento: licet id veriùs ſit actiuum ab ἵστημι; & ἕστακα dictum per α more Dorico. ἕω, *induo vel pono*, εἷμαι præteritum paſſiuum. ἐρέω, *dico*, εἴρηκα, *dixi*; εἴρημαι, *dictus ſum*: vnde εἰρήθην, & eliſo ι, ἐρρήθην, *dictus*
22 *ſum*: ἔθω, *conſueſco*, [22] εἴωθα, *conſueui*, præteritum medium per pleonaſmum ω.

ευ in ηυ.
Diphthongus ευ in ηυ Atticè; εὔχομαι, ηὐχόμην, *precor*: εὕδω, ηὗδον, *cubo, dormio.*

Diphthongum οι hæc non mutant; οἰόομαι, οἰώθω, *solus ago*: οἰμάω, [23] *impetu ruo*: [24] οἰνόω, *vino impleo*: οἰνίζομαι, *vinum emo*: οἰστρόω siue οἰστρέω, *œstro exerceo*: οἰωνίζομαι, οἰωνοσκοπέω, οἰωνοπολέω, *auguror*: οἰακίζω, οἰακονομέω, οἰακοστροφέω, *guberno, gubernaculum rego*: οἰδαίνω, *tumesco*: οἰκουρέω, *domum custodio*.

23 *οι immutatum.*
24 *οἰώθω, aoristi primi.*

[1] POETAE Tamen id non semper obseruant: ῥάπτω, ἔῤῥαπτον, *suo, suebam*. ῥίπτω, ῥέῤῥιφα pro ἔῤῥιφα: passiuum ῥεῤῥιμμαι pro ἔῤῥιμμαι, *proiectus sum*: plusquamperfectum ἐρεῤῥίμμην, ἐρέῤῥιψο, ἐρέῤῥιπτο pro ἔῤῥιπτο, *proiectus erat*. ῥέζω, *facio*, imperfectum ἔρεζον: aoristus primus ἔρεξα, cum κατὰ, κατέρεξα, *peregi*, à futuro ῥέξω: & transpositis literis ἔρξω ἔρξεις, *faciam, es*: vnde in aoristo primo ἔρξαν, *fecerunt*, sine augmento: imperatiuus ἔρξον: subiunctiuus ἔρξω, ἔρξῃς: infinitiuus ἔρξαι: participium ἔρξας, αντος: at in præsenti pro ῥέζω per metathesim dicimus non ἔρζω (nam ρ nunquam ponitur ante ζ, 7, 17.) sed ἔρδω: sunt enim ζ & δ permutabiles, quòd ζ valeat δσ. [2] Nam ε in huiusmodi locis nō anceps, sed productum solùm censetur. [3] Perfecti πέπταμαι verius thema est πετάομαι siue πετάννυμαι, pandor. nam ex eo per syncopen fit πέπταμαι, pro πεπέταμαι, *expansus sum, passis alis volo*, sicut à κεράομαι siue κεράννυμαι, *misceor*, fit primum κεκέραμαι, deinde per syncopen κέκραμαι. [4] ἀνήθεσον legitur apud Hom. Il. κ. ἀνήθεσον γὰρ ἔτ' αὐτῶν, *erant enim illorum adhuc insueti, neque enim illis adhuc assueuerant*. eamque scripturam (vna cum themate ἀνηθέσσω, *insuetus sum*) agnoscunt Etymologus, Suidas, & Eustathius. apud Hesych. verò est ἀνθέσκον, vt οἴχνεσκον apud Hom. Il. ε. à thematibus ἀνθέω & οἰχνέω, Ionicè pro initiali augmento insertis in medio σκ. Sed alteram scripturam confirmat etiā analogia: ἀνηθέσσω enim dicitur vt ἀγνώσσω *ignoro*. Iam ἀηθέσσω & ἀηδίζομαι propterea carent augmento, quoniam duorum η concursus parit cacophoniam: ἄω verò & ἀίω manent inaucta, ne ipsorum præterita cōcurrant cum præteritis verborum εἰμὶ *sum*, & εἶμι *eo*: ab illo enim poëtis est ἦε *erat*, ab hoc autem, ἤϊε, *ibat*. testes Etymologus & Suidas. [5] Iones idem & in quibusdam aliis verbis obseruant; vt ab ἐρωτάω, *interrogo*, imperfectum εἰρώτων εἰρώτων, ας, α, pro ἠρώτων, ας, α, *interrogabam*. At Dores veteres hæc quæ author hîc enumerat per α efferebāt; ἆχον pro ἦχον, [illegible]

1 *ρ non geminatum propter incrementum.*
2
3 ANNOTATIO.
4
5 *Ionismus, ει pro η.*
Dorismus, α pro ει.

κοιμ

ANNOTATIO.

ἠργαζόμην pro εἰργαζόμην. [Herodianus quoque εἰργαζόμην tradit διφορεῖται, per ει scilicet, & per η eodemque modo εἴρετο pariter & ἤρετο reperies apud Nonnum, ab ἔρομαι, interrogo: nisi illius thema poëticum malis, εἴρομαι: sicut ἀνειρώτευν (quod Eustath. affert) non tam ab ἐνερωτάω est quam à poëtico ἀνειρωτάω, cuius simplex εἰρωτάω legitur Od. δ. ταῦτα δ' ἅ μ' εἰρωτᾷς καὶ λίσσεαι, *quæ me interrogas & oras*: ε scilicet per epenthesin τοῦ ι

6 producto poëticè.] [6] Vide Inuestigationem thematis

7 in verbis Ἔχω, Αἱρέω, Ἀγρέω, & Ἀμφιέννυμι. [7] Ab ἕλκω futurum ἕλξω: perfectum εἷλχα: imperfectum & aoristus secundus εἷλκον, εἷλκες, εἷλκε: imperfectum passiuum & aoristus secundus medius εἱλκόμην, εἵλκου, εἵλκετο; sine augmento ἕλκετο, Ἰλιάδ. ά. imperatiuus ἕλκου, & Ionicè

8 ἕλκεο, 193, 29. [8] Imperfectum εἵλκυον: futurum ἑλκύσω: perfectum εἵλκυκα, passiuum εἵλκυσμαι, εἵλκυσαι, εἵλκυσται, 191, 26. aoristus primus εἱλκύσθην: infinitiuus ἑλκυσθῆναι.

9 [9] ἑλκύω agnoscit Herodianus: ἑλκύζω autem est vt ἑρπύζω. Sed & ἑλκέω legitur apud Homerum: fut. ἑλκήσω: vnde ἑλκηθμὸς, *tractio violenta*. Eustath. & He-

10 rodianus. [10] Imperfect. εἷρπον: futurum ἕρψω: aorist.

11 prim. εἷρψα: perfectum εἷρφα. [11] ἑρπύζω scribitur per υ apud Herodianum quoque, Hesych. & alios. fut. ἑρπύσω

12 perfect. εἵρπυκα. [12] Imperfectum & aoristus secundus medius εἱπόμην: futurum medium ἕψομαι: perfectum

13 passiuum εἶμμαι. [13] Imperfectum εἴσπων εἴσπων: futurum ἐσπάσω, seruat α, 217, 1. aoristus primus εἴσπασα: infinitiuus

14 ἐσπάσαι: perfectum εἴσπακα. [14] Imperfectum εἴαον, εἴαες; crasi εἴων, εἴας, εἴα; & sine augmento ἔων, ἔας, ἔα, & Ionicè ἔασκε, 170, 30. futurum ἐάσω, 216, 45. aoristus primus εἴασα: imperatiuus ἔασον, & Laconicè interposito β ἔβασον: perfectum εἴακα, & reiecto augmento ἔακα. re-

15 peritur etiam in præsenti εἰάω pro ἐάω, poëticè. [15] Imperfectum εἴρυον: fut. ἐρύσω: aoristus primus εἴρυσα: perfectum εἴρυκα: pass. εἴρυμαι: plusquamperfect. εἰρύμην, ειρυ-

16 υτο, tertia plur. εἴρυντο, & Ionicè εἰρύατο, 19., 15. [16] Imperfectum εἴθιζον: futurum ἐθίσω: aoristus primus εἴθισα, εἴθισας, εἴθισε: participium ἐθίσας, αντος: perfect. εἴθικα part. εἰθικὼς, οτος: perfectum passiuum εἴθισμαι, εἴθισαι: participium εἰθισμένος: aorist. prim. εἰθίσθην, εἰθίσθης: part. ἐθισθεὶς. dicitur & εἰθίζομαι pro ἐθίζομαι poëticè: imperat. εἴθιζε, & Ionicè εἰθίζεο, assuesce, ...

17 [17] Imperfectum εἰργαζόμην, εἰργάζου, εἰργάζετο tertia pluralis εἰργάζοντο: futurum medium ἐργάσομαι, ἐργάσῃ, ... vnde per crasim ἐργᾷ, *operaueris*, ...

Tempora quædam ab ἕλκω.

ἑλκύω.

ἑλκύζω.

ἑλκέω.

ἕρπω.

ἑρπύζω.

ἕπομαι.

σπάω.

ἐάω, quod & εἰάω poët.

ἐρύω.

ἐθίζω, quod & εἰθίζω poët.

ἐργάζομαι.

dialecto Bœotica: (sic σκεδᾷ, *dissipabis*, pro σκεδάσῃ, à — *Bœotismus, ᾷ pro άσῃ.*
σκεδάομαι τῷ σκεδάννυμαι) aoristus primus medius εἰργα-
σάμην: optat. ἐργασαίμην, ἐργάσαιο: perfectum passiuum
εἴργασμαι, εἴργασαι, εἴργασται: participium εἰργασμένος: aor.
prim. εἰργάσθην, εἰργάσθης, εἰργάσθη. [18] Hinc cũ ὑπὲρ, ὑπερ- 18 *ὑπείρεχον.*
εἶχον, ες, ε, & mutato loco augmenti ὑπείρεχον, ὑπείρεχες,
ὑπείρεχε, *supereminebat, præstabat*: & tertia pluralis ὑπείρ-
εχον, *superabant*. [19] Optatiuus εἴποιμι, εἴποις: subiunctiuus 19 *ἔπω, quod & εἴπω poët.*
εἴπω, εἴπῃς, & Æolicè εἴπησθα: infinitiuus εἰπεῖν. Ab εἶπον,
εἶπες, fit tertia Ionica εἴπεσκε, dixit, 170, 31. ex εἶπε cum
ἀνὰ, fit ἀνεῖπε, & cum altero augmento ἠνεῖπε, *edixit*: pro
quo etiam ἀνείπαπε, per pleonasmum syllabæ πα.
[ἀνείπαπε *non reperio, sed* ἠνίπαπε, *ab* ἐνίπτω, *increpo, epen-* — ANNOTATIO.
thesi syllabæ πα, *vt* ἤγαγε *pro* ἦγε *ab* ἄγω: *Hom.* Καί μιν
ὑπόδρα ἰδὼν, χαλεπῷ ἠνίπαπε μύθῳ.] [20] Cum κατὰ, καθεστήκειν, 20 ἑστήκω.
constitutus eram: perfectum καθέστηκα, *constitutus sum*:
& participium καθεστηκὼς, ότος, *constitutus*; passiuam ha-
bent significationem. [21] Pro εἴωθα siue εἶθα, verso ε in 21 ἔθω.
η Atticè reperitur ἦθα. [22] οἰμάω, quod pro οἰμέω reposui, 22 ANNOTATIO.
agnoscit Eustath. & Hesychius. οἰμέω igitur erit Ionicũ,
vt ὁρμέω pro ὁρμάω, *impetu feror*, apud Herodotum.
Quidam etiam aspiratè scribunt οἵμησεν, vt deriuatum
ab ὁμοῦ. [23] οἰνίζομαι reposui pro οἰνίζω. sic enim Hom. 23
Il. η. ἔνθεν ἄρ' οἰνίζοντο, inde igitur vinum comparabant.
eodemque modo ξυλίζεσθαι est lignari, ligna comparare:
ὑλάζεσθαι, materiam colligere. Suidas tamen οἰνίζω quo-
que in hac significatione agnoscit, nec nõ Herodianus:
aliâs οἰνίζω est *vinum imitor, sapore scilicet, odore vel*
colore, vt κυανίζω, *cyanum imitor*, apud Diosc. [24] His 24 οἰνοποτάζω.
annumeratur οἰνοποτάζω, *vinum poto*. at οἰμώζω, *eiulo*, — οἰμώζω.
facit οἴμωζον & ᾤμωζον: futurum οἰμώξω, medium οἰμώ-
ξομαι, οἰμώξῃ, οἰμώξεται: aoristus primus actiuus ᾤμωξα,
ᾤμωξας, ᾤμωξε.

† [1] Compositi augetur principium, si præ- 1 *Augmentum in compositis.*
positio nihil addit ad significatum: ἔπω, ἐνέπω,
ἤνεπον, *dico*: εὕδω, καθεύδω, ἐκάθευδον, *cubo, dormio*.

Quædam Attici augent initio, quorum sim- — *Atticè aucta initio.*
plicia non sunt in vsu: ἀμφισβητέω, ἠμφισβήτουν,
dubito: ἀντιβολῶ, ἠντιβόλουν, *supplico*.

Alia in medio: [2] ἀπολαύω, ἀπέλαυον & ἀπήλαυον, 2 *Aucta in medio.*
fruor: [3] ἐπιχειρῶ, ἐπεχείρουν, *aggredior*: [4] ἐγκωμιάζω, 3. 4
ἐνεκωμίαζον, *celebro, laudo*. sic quædam [5] compo- 5

sita ex δυς & εὖ; δυσαρεστῶ, δυσηρέστουν, *morosus sum:*
δυσαπιστῶ, δυσηπίστουν, *difficulter adducor ut non*
6 *credam.* sic [6] εὐορκῶ, *sanctè iuro, vel, iuramentum*
7.8 *religiosè obseruo:* [7] εὐεργετῶ, *beneficio afficio:* [8] εὐαγ-
9 γελίζομαι, *bonum nuntium affero* [9].

Aucta vtrinque.

Sunt quæ vtrinque augentur: ἐνοχλῶ, ἠνώχλουν, *turbo, molesto:* ἀνορθῶ, ἠνώρθουν, *corrigo:* ἀνέχομαι, ἠνειχόμην, & aor. 2. ἠνεσχόμην, *sustineo.*

ε augmentum versum in η. ἤμελλον, ἠβουλόμην, ἠδυνάμην, ᾔδειν, à μέλλω, βούλομαι, δύναμαι, εἴδω.

10 [10] Apud Atticos syllabicum augmentum vertitur in temporale: ἔμελλον, ἤμελλον, *futurus eram:* ἐβουλόμην, ἠβουλόμην, *volebam:* ἐδυνάμην, ἠδυνάμην, *poteram.* sic εἴδειν, ᾔδειν, *noueram,* plusquamperfectum ab εἴδω, *video, scio.* nam ε siue solum siue in diphthongo, mutant in η.

καθίζω.

1 [1] SIC ἵζω vel ἱζέω ἱζῶ, cum κατὰ, καθίζω, & καθιζάνω, *sedeo & sedere facio:* imperfect. ἐκάθιζον, primæ sing. & tertiæ plur. Ionicè detracto augmento κάθιζον, *sedebant:* futur. καθίσω & καθιζήσω: aor. prim. ἐκάθισα, ἐκάθισας, ἐκάθισε: prima plur. ἐκαθίσαμεν: imperat. κάθισον: part. καθίσας: perfect. κεκάθικα. Tamen διεγγυάομαι augetur in medio, διηγγυώμην; quamuis nihil aliud significet quàm simplex ἐγγυάομαι, *despondeo.* Sunt præterea non pauca, quæ præcipuè apud poëtas augentur initio, quamuis præpositio aliquid addat ad significatum: vt βάλλω, iacio, ἀμφιβάλλω, *dubito:* imperfect. ἠμφίβαλλον. Hoc loco illud monendum, CLENARDVM hîc verba facere de augmento verborum compositorum, quæ componuntur è præpositione, vel ex δὶς & εὖ & alio verbo, etiam non visitato. at quæ componuntur ex α priuatiuo, & ex nomine aut verbo, vel quæ ducuntur à nominè composito, (quæ Decomposita appellantur) in principio incrementum suscipiunt: vt ἀγνοέω, ῶ, *ignoro:* fut. ἀγνοήσω: aor. prim. ἠγνόησα, ἠγνόησας, ἠγνόησε (Homer. ιλ. β', aduocato ι ad ο, dixit ἠγνοίησε, *ignorauit:* tum ex ἠγνόησα crasi οη in ω fit ἤγνωσα, ας: unde tertia Ionica ἀγνώσασκε, 17?,32.) perfect. ἠγνόηκα: pass. ἠγνόημαι: part. ἠγνοημένος. fit autem ἀγνοέω ex α priuatiuo & νοέω, *intelligo,* cum pleonasmo literæ γ. ex eodé νοέω cum ἀμφὶ, fit ἀμφιγνοέω, *dubito;* quod etiam augetur initio: imperf. ἠμφιγνόεον ἠμφιγνόουν: aor. prim. ἠμφιγνόησα. Ab ὁ ἡ ἀκηδής, ἐος, *diligens,* fit ἀκηδέω, dili-

διεγγυάομαι. ἀμφιβάλλω. Notio. Composita ex α, aut ex nomine, & decomposita, initio augetur. ἀγνοέω. ἠγνόησε. ἀγνώσασκε. ἀμφιγνοέω. ἀκηδέω.

genter perquiro: fut. ἀκριβώσω, aor. pr. ἠκρίβωσα, ας, ε: perfect. ἠκρίβωκα: pass. ἠκρίβωμαι: part. ἠκριβωμένος, ἠκριβωμένη, *accuratus, a*. Ab ὁ ἡ ἀμελὴς, έος, *negligens, socors*, fit ἀμελέω, *negligo*: fut. ήσω: perf. ἠμέληκα: infin. ἠμεληκέναι: perfect. pass. ἠμέλημαι, ησαι, ηται: part. ἠμελημένος, *neglectus*; hinc aduerb. ἠμελημένως, *negligenter, citra curam*: reperitur hoc part. & sine augmẽto, ἀμελημένος. Ab ὁ ἀντίδικος, ου, *aduersarius causæ siue litis*, fit ἀντιδικέω, *ad causam occurro, liti me offero*: imperf. ἠντιδίκεον ἠντιδίκουν. ὁ ἡ ἀσελγὴς, έος, *petulans*: hinc ἀσελγαίνω, *lasciuio*: fut. ἀσελγανῶ: aor. prim. ἠσέλγηνα, ας, ε. ab eodem quoq; fit ἀσελγέω, *petulanter ago*: fut. ἀσελγήσω: perf. ἠσέλγηκα: pass. ἠσέλγημαι: part. ἠσελγημένος, η, ον: hinc τὰ ἠσελγημένα, *iniuria & contumelia per petulantiam illata*. Ab ὁ ἡ ἀσθενὴς, έος, *infirmus, debilis*, fit ἀσθενέω, *imbecillis sum, lãgueo*: imperf. ἠσθένεον ἠσθένουν: fut. ἀσθενήσω: perf. ἠσθένηκα. ὁ ἡ ἄσιτος, ου, *à cibo abstinens*: hinc ἀσιτέω, *inedia premor*: imperf. ἠσίτουν. ὁ καὶ ἡ ἄστατος, ου, *instabilis*: hinc ἀστατέω, *instabilis sum*: imperf. ἠστάτουν. ὁ ἡ ἄσχολος, ου, *negotiosus, occupatus*: hinc ἀσχολέομαι, *occupor negotiis*: perf. ἠσχόλημαι, ησαι, ηται: aor. pri. ἠσχολήθην, tertia plur. ἠσχολήθησαν, *operam & studium dederũt*: partic. ἀσχοληθεὶς, έντος, *rei cuipiam deditus*. ὁ ἐναντίος, ου, *contrarius*: hinc ἐναντιόομαι οῦμαι, *aduersor*: imperf. ἠναντιοόμην, όου, όετο, crasi ἠναντιούμην, ἠναντιοῦ, ἠναντιοῦτο: perfect. ἠναντίωμαι, ωσαι, ωται: aorist. prim. ἠναντιώθην, ης, η: hinc infin. ἐναντιωθῆναι, & part. ἐναντιωθεὶς, έντος. τὸ καινουργὸν, οῦ, *recens factum*: vnde καινουργέω, *nouum aliquid molior aut designo*: imperf. ἐκαινούργουν. ὁ καλλιγράφος, ου, *qui mundè & pulchrè scribit*: vnde καλλιγραφέω, *pulchrè scribo*: imperfect. ἐκαλλιγράφουν. sic ab ὁ ἡ καλλιεπὴς, έος, *elegans & splendidus in verbis*, fit καλλιεπέω, *ornatè & eleganter dico*: futur. ήσω: perfect. κεκαλλιέπηκα: pass. ημαι: part. κεκαλλιεπημένος, *ornatè dictus*: vnde aduerb. κεκαλλιεπημένως, *disertè & ornatè*. sic etiã καλλιερέω, *secũda sacra facio, læta exta habeo*: fut. ήσω: aor. prim. ἐκαλλιέρησα, ας, ε: imperf. pass. ἐκαλλιερεόμην, ἐκαλλιερέου, ἐκαλλιερέετο, crasi ἐκαλλιερεῖτο. ὁ παιδαγωγὸς, οῦ, *pædagogus, institutor pueri*: vnde παιδαγωγέω, *sum pædagogus, pueros instituo seu erudio*: fut. παιδαγωγήσω: perf. πεπαιδαγώγηκα: pass. πεπαιδαγώγημαι, πεπαιδαγώγησαι, πεπαιδαγώγηται. ὁ πανοῦργος, ου, *versutus, qui omnibus in rebus versatus est*: ab hoc πανουργέω, *callidè ago, vafer sum & astutus*: fut. πανουργήσω: perf. πεπανούργηκα, [illegible]: part. ὁ πεπανουργηκὼς, ότος, τὸ πεπανουργηκός. ὁ πολλαπλάσιος, ου, *multiplex*: a quo πολλαπλασιάζω, *multiplico*:

ἀμελέω.
ἀντιδικέω.
ἀσελγαίνω.
ἀσελγέω.
ἀσθενέω.
ἀσιτέω.
ἀστατέω.
ἀσχολέομαι.
ἐναντιόομαι.
καινουργέω.
καλλιγραφέω.
καλλιεπέω.
καλλιερέω.
παιδαγωγέω.
πανουργέω.
πολλαπλασιάζω.

imperf. ἐπολλαπλασίαζον. ὁ καὶ ἡ φιλόσοφος, ου, philosophus, sapientiæ studiosus: hinc φιλοσοφέω, philosophiæ studio incumbo: fut. ήσω: perf. πεφιλοσόφηκα: pass. πεφιλοσόφημαι, πεφιλοσόφησαι: imper. πεφιλοσόφησο, πεφιλοσοφήσθω, disputatum sit. φιλότιμος, ου, ambitiosus: ab hoc φιλοτιμέω, ambitiosè quippiam conor: fut. ήσω: perf. πεφιλοτίμηκα: pass. ημαι, ησαι, ηται: aor. prim. ἐφιλοτιμήθην, ης, prima plur. ἐφιλοτιμήθημεν εἰς ὑμᾶς, in vos contulimus. ὁ ἡ χειραγωγὸς, οῦ, qui manu ducit; vnde χειραγωγέω, manu duco: imperf. ἐχειραγώγουν. Hæc tam multa exempla in medium attulimus, vt ex his discant pueri similia formare, atque vt in thematis inuestigatione esse possint multò promptiores. Idem & in sequentibus factitabimus, iis qui in hac exercitatione tyrones sunt, obsecuti; qui à nobis efflagitarunt, vt sibi hac in re operam daremus. DE DIVERSA *incrementi sede, fusius & liquidius præcipit Sylburgius his verbis*: initio augentur quæ deriuata sunt à nominibus tam simplicibus quàm compositis. simplicibus, vt ταπεινόω, ῶ, *humilio*, (à ταπεινὸς *humilis*) ἐταπείνουν *humiliabam*. compositis, vt ταπεινοφρονέω, ῶ, *humiliter sentio, animo humili sum*, (à ταπεινόφρων *humili mente præditus*) ἐταπεινοφρόνουν *humiliter sentiebam, animo eram humili*, sic ab ὀρθοβάτης in Epigram. est ὠρθοβάτει *rectus incedebat*: ab ἀκρολόγος, ἠκρολόγει στάχυας, *summa legebat (seu, carpebat.) spicas*. sic etiam ab οἰκονόμος apud Diog. Laërt. est, ᾠκονόμουν ἄριστα τὰ πολιτικά, *optimè rem administrabant*. Sed poëticè augmentum hic negligitur interdum: vt Epigr. p. 5. ἀτραπὸν ὀθνείοις ὄμμασιν ἀκροβάτει pro ἠκροβάτει, vt ἠκρολόγει paulo ante. Secundo augentur etiam quæ deriuata sunt à nominibus cum α priuatiuo compositis: vt ἠνομήσαμεν, ἠδικήσαμεν, à themat. ἀνομέω & ἀδικέω, quæ deriuata sunt ab ἄνομος & ἄδικος: hæc autem composita ex α priuatiuo, & nominib. νόμος *lex*, δίκη *ius*. Tertio, deriuata à nominibus cum δυς compositis, si videlicet post illam particulam sequatur consona: vt à δυσχεραίνω (cuius primitiuum δυσχερὴς *difficilis*, compositum est è δυς & χεὶρ) est ἐδυσχέραινον *ægrè ferebam*. Quarto, idem fit Atticè in iis quorum primitiua composita sunt cum εὖ, sequente itidem consonante: vt βέλος ηὐτέλιζ' ἔρωτος, apud Anacreontem, ab εὐτελίζω *vilipendo*: hoc autem ab εὐτελὴς *vilis*, composito ex εὖ & τέλος *census, tributum*. Communiter vero in hoc postremo genere nullum est augmentum: vt Plat. [illegible] εὐλογοῦν, ab εὐλογέω ῶ, *benedico*: cuius primitiuum εὔλογος est compositum ex εὖ & λόγος [illegible] ata

φιλοσοφέω. φιλοτιμέω. χειραγωγέω. *Præcepta de augmenti sede ex recentiori quodam Gram.* Plura exempla enumerat p. 290. 291. *Secunda.* *Tertio.* *Quarto.*

Quinto.

dictum. Quinto loco recipiunt augmentum initio, composita, in quibus præpositio nil addit ad significatum: vt ab ἀνοίγω, quod idem est cum simplici οἴγω, *aperio*, est apud Xenoph. ὡς ἕκαστοι ἀνέῳγον, *vt singuli aperiebant.* sic ab ἐπίσταμαι, quod idem est cum simplici ἴσημι *scio*, est ἠπίστατο, teste Eustath. Sexto, composita quorum simplicia non sunt in vsu: vt ab ἐμπολάω, cuius simplex πολάω non reperitur, est perfect. ἠμπόληκας, *lucratus es*, apud Sophocl. Sic ἀντεβόλουν & ἀντεδίκουν, ab ἀντιβολῶ *supplico*, ἀντιδικῶ *liti me offero contra aduersarium*: item ἠμφιγνόουν & ἠμφιγνόησα, ab ἀμφιγνοῶ *ambigo*, teste Budæo: ἠμφίασε *circumuestiit*, ab inusit. ἀμφιάζω, apud Polyænum: ἠμφισβητημένα *in cōtrouersiam adducta*, apud Thucyd. ab ἀμφισβητῶ *discepto*. In medio augentur, primum deriuata ex nominibus cum εὖ & δὺς compositis, si videlicet post illas particulas sequatur vocalis mutabilis: tunc enim in illa vocali fit augmentum temporale: vt ab εὐεργετέω (cuius primitiuum εὐεργέτης compositum est ex εὖ & ἔργον *opus, factum*, aut ἐργάζομαι *operor, facio*) est apud Lucianum εὐηργέτηκε τὰ μέγιστα τὴν οἰκουμένην. sic à δυσαρεστέω ῶ (cuius primitiuum δυσάρεστος est compositum ex δὺς & ἀρεστὸς) est δυσηρέστουν. à δυσωνέω tamen (cuius primitiuum δυσώνης compositum est ex δὺς & ὠνέομαι *emo*) reperies in Epigramm. p.183. ἐδυσώνει, *difficilem se præbebat in emendo.* Deinde augētur in medio, ea quæ cum præpositionibus composita, etiam extra compositionem versantur in vsu: vt ἐναλλάσσω *immuto* (compositum ex ἐν *in*, & ἀλλάσσω *muto*) ἐνήλλασσον. Tum ea quæ conflata sunt è præpositione & nomine, vel deriuata è nomine cum præpositione composito: vt ἀνεχαίτισεν ἅπαντα, *retroëgit omnia*, apud Demosth. ab ἀναχαιτίζω. sic διηκόνουν αὐτῷ, *ministrabant ei*, Matth. 4. à διακονέω. item φόνον ἐνεχείρησεν, *cædem perpetrauit*, apud Euseb. ab ἐγχειρέω. sic etiam ἐπεθύμει *cupiebat*, παρεσπόνδει *fœdus violabat*, προεξένησε (& per crasin προὐξένησε) *conciliauit*. προεφήτευε *prophetabat*, ab ἐπιθυμέω, παρασπονδέω, προξενέω, προφητεύω. Idem fit etiam in præteritis sequentium verborum, ἐγκωμιάζω *celebro*, ἐπιδημέω *peregrinor*, ἐπιορκέω *peiero*, ἐπιστατέω *præsum*: quibus & alia similia recenset Antesign. 296, 28. Quædam vero in hoc postremo genere modo in medio, modo in principio augentur: vt ab ἐμπολάω, cuius paulo ante mentionem feci, est & ἐμπεπολήκαμεν *lucrati sumus*, apud Lucianum: & ἠμπόληκας *lucratus es*, apud Sophoclem. Quædam in hoc ipso genere dupliciter augentur, in medio scilicet

Sexto.

Augentur in medio.

Primo.

Secundo.

Tertio.

Augmentum in principio & medio admittentia.

Dupliciter augentia primo.

& principio: vt *δεδιηκόνηκε ministrauit*, à διακονέω, apud Hesychium: *δεδιῄτηκα arbiter fui*, à διαιτάω, apud Lascarim: *μεμεθωδευμένος methodi è fabricatus*, à μεθοδεύω, apud Eustathium: *πεπαρῴνηται per vinolentiam patratū est*, apud Lucianū, à παροινέω (Alioqui duplex augmentum recipiunt & ea quorum simplicia sunt in vsu: vt *δεδιῴκηται administratus est*, à διοικέω, apud Eustathium: *ἐπαρεμυθήσατο consolata est*, à παραμυθέομαι, apud Athen. ex Euschemo comico: *ἠνείχετο sustinebat*, & *ἠνέσχετο sustinuit*, ab ἀνέχω, apud Budæum ex Aristotele. sic ea quæ CLENARDVS recenset 290, 6. ab ἀνοίγω verò triplici augmento est ἠνέῳξε aperuit, & ἠνεῴχθη apertus est, apud Eustathium. nam in η & ω augmentum est temporale: in ε, syllabicum Atticis proprium, 298. 7.

Duplex sortiūtur augmētum quorū simplicia sunt in vsu.

Triplex habentia augmētum.

Rarius ea quæ deriuata sunt è nominibus compositis, vel è nominibus & verbis conflata: vt *ὠνοματοπεποιημένος* & *μεμελοπεποιημένος*, apud Eustathium, ab ὀνοματοποιέω *nomen fingo*, & μελοποιέω *melicè compono*. regularius apud Demosth. πεπαιδοποίηται à παιδοποιέω liberos procreo.) Porrò in his compositionibus, præpositio in vocalem desinens vocalem finalem amittit, quum verbum (siue auctum illud sit, siue inauctum) incipit à vocali: vt *ἐπαίρω attollo*, *ἐπῆρον attollebam*, ex *ἐπὶ ad*, & *αἴρω tollo*. sic in decompositis, *συγκαταφέρω simul defero*, *συγκατέφερον simul deferebam*, ex *σὺν cum*, *κατὰ de*, & *φέρω fero*. Quod si prima verbi vocalis sit aspirata, finalis in præpositione tenuis vertitur in aspiratam: vt *ἀφαρπάζω abripio*, *ἀφήρπαζον abripiebam*, ex *ἀπὸ ab*, & *ἁρπάζω rapio*. Sic Doricè *ποτείδω* & *ποθοράω aspicio*, ex *ποτὶ* quod est *πρὸς ad*, & *εἴδω* atque *ὁράω video*. Iones verò & Æolenses retinent tenues: vt *ἀπίκετο deuenit*, ex *ἀπὸ ab, de*, & *ἱκνέομαι venio*. Περὶ tamen & πρὸ non abiiciunt finales: vt *περιάγω circumduco*, *περιῆγον circumducebam*: *προορῶ prauideo*, *προώρων prauidebam*. ἀμφὶ modo retinet, modo amittit, siue auctum sit verbum, siue inauctum. Retinet, vt *ἀμφιεννύων induens*, apud Plutarch. *ἀμφιέννυται induitur*, apud Gregor. ex *ἀμφὶ circum*, & *ἐννύω* siue *ἕννυμι induo, vestio*. indeque perfectum pass. *ἀμφιεσμένος circumuestitus, indutus*, teste Budæo. Amittit sæpius, præsertim ante augmentum: vt *ἀμφαφόων* circumcirca contrectans, apud Apollonium: *ἀμφεκάλυψε circumtexit*, apud Hesiodum: *ἀμφέστησαν circumsteterunt*, apud Sophoclem. Nonnunquam post ἀμφὶ omittitur augmentum, vt *ἀμφιποτᾶτο circumuolabat*, apud Homerū: *ἀμφιδεδμήκει circumcirca extruxerat*, apud

apud Iosephum. Interdum augmentum fit in ipsa præpositione: vt ἠμφίεσε *induit*, & ἠμφιεσμένη *induta*, apud Xenoph. ab ἀμφιέννυμι *induo*. Interdum vtrobique: nam ab ἀμφιβάλλω apud Euripidem est ἀμφέβαλεν φόνῳ, *obruit cæde*: & ἠμφίβαλλον, apud Demosth. teste Budæo. Eadem ratio est in Æolico ἀμπί. sic enim idem Budæus ex Athenæo affert ἀμπεχόμην, ab ἀμπέχομαι *induor*: & ἠμπισχόμην ex Platone, ab ἀμπίσχομαι *induor, amicior*: necnon ἠμπείχετο ex Luciano, augmento duplicato. at Homerus Od. ζ, φάρεας ἄμπεχεν ὤμους, sine augmento. Obseruandum verò, hanc præpositionem in compositis resumere aspiratam, quum initium verbi aspiratur, vt apud Eustath. μηδ᾽ ἀγροίκως ἄνω γόνατος ἀμφέξῃ, ab ἀμπέχομαι, in quo themate, sicut etiam in cognato ἀμπίσχομαι, Ionica τροπῇ φ in π versum est, propter asperitatem τῆς ἐπαλληλίας, vt testatur idem Eustath. Apud poëtas etiam cæteræ præpositiones retinent interdum vocales finales: vt ἀποαίνυτο νόστον, adimebat reditum, apud Hom. νέκυν κατα‑είνυον, mortuum conuestiebant, apud eundem. Præterea ἐκ ante syllabicum augmentum ε, redit in ἐξ: vt ἐκλείπω deficio, ἐξέλειπον deficiebam. Redit etiam ν in præpos. ἐν & σὺν, ante consonantes vel mutatum vel abiectum: vt ἐλλείπω *prætermitto*, ἐνέλειπον *prætermittebam*, ex ἐν *in*, & λείπω *linquo*: συῤῥάπτω *consuo*, συνέρραπτον *consuebam*, ex σὺν *con*, & ῥάπτω *suo*: συζεύγνυμι *coniungo*, συνεζεύγνυν *coniungebam*, ex σὺν *con*, & ζεύγνυμι *iungo*. Hac de re plura vide in tractatu de Inuestigatione in Verbo Συῤῥήγνυμι. [2] Huius fut. ἀπολαύσω: aorist. prim. ἀπέλαυσα, ἀπέλαυσας, ἀπέλαυσε, tertia plur. ἀπέλαυσαν: dicitur & ἀπήλαυσα vt ἀπήλαυον, Atticè augmento syllabico ε in temporale η mutato: perfect. ἀπολέλαυκα: infinit. ἀπολελαυκέναι. [3] Futur. ἐπιχειρήσω: aorist. prim. ἐπεχείρησα: perfect. ἐπικεχείρηκα: pass. ημαι, ησαι, ηται: aorist. prim. ἐπεχειρήθην, ης, η: part. ἐπιχειρηθείς, εῖσα, έν. [4] Futur. ἐγκωμιάσω: perfect. ἐγκεκωμίακα: pass. ασμαι, ασαι, αται: aorist. prim. ἐνεκωμιάσθην: part. ἐγκωμιασθείς, έντος, *laudatus*. sunt qui scribant imperf. ἐνεγκωμίαζον pro ἐνεκωμίαζον, per pleonasmum literæ γ. [5] Sic δυσφημέω, *maledico, infamo, irreligiosè loquor*: fut. δυσφημήσω: aorist. prim. ἐδυσφήμησα, ἐδυσφήμησας, ἐδυσφήμησε. δυσχεραίνω, *indignor, ægrè fero*: imperfect. ἐδυσχέραινον, ες, ε: fut. δυσχερανῶ: aor. prim. ἐδυσχέρανα: & in optat. Æolico δυσχεράνεια, ας, ε: atque in subiunct. δυσχεράνῃ, μὴ δυσχεράνητε, *ne grauiter feratis*. [6] Imperf. ἐδυσώρκειν, εὐώρκειν huic opponitur ἐπιορκέω, ῶ, *peiero, falsò deiero*: fut. ἐπιορκήσω:

Marginal notes:

2 ἀπολαύω.

3 ἐπιχειρέω.

4 ἐγκωμιάζω.

5 δυσφημέω.

δυσχεραίνω.

6 εὐορκέω. ἐπιορκέω.

εὐεργετέω. 7 perfect. ἐπιώρκηκα. [7] Futur. εὐεργετήσω : aor.prim. εὐηργέτησα. repentur tamen perfect. ſine augmento, εὐεργέτηκα,ας,ε:paſſ.εὐεργέτημαι:particip.εὐεργετημένος, *beneficiis*

εὐαγγελίζομαι. 8 *affectus*. [8] Imperf.εὐηγγελιζόμην : fut.med.εὐαγγελίσομαι & Atticè εὐαγγελιοῦμαι : part.εὐαγγελιούμενος, *nuntiaturus*,

εὐαγγελίζω. forma futuri ſecundi. ſic actiuum εὐαγγελίζω:fut.εὐαγγελίσω & Atticè εὐαγγελιῶ:aor.prim.εὐηγγέλισα,εὐηγγέλισας, εὐηγγέλισε : med. εὐηγγελισάμην , εὐηγγελίσω, εὐηγγελίσατο: perf.paſſ. εὐηγγέλισμαι,ισαι,ισται : part.εὐηγγελισμένος:aor. prim. εὐηγγελίσθην : imperat.εὐαγγελίσθητι, εὐαγγελισθήτω.

εὐαγγέλλω. dicitur & εὐαγγέλλω : aor.ſec. εὐήγγελον : paſſ.εὐηγγέλην, *bonus nuntius mihi allatus eſt.* [*Verbi* εὐαγγέλλω *non*

ANNOTATIO. *immerito deſideraueris exempla. nec magis probata ſunt in Indice* εὐκλίζω, εὐκρίνω, εὐπλίσομαι, εὐστέλλω: *niſi* εὖ *cum horum verborum temporibus ita coniungitur apud poëtas, vt in proſa quidam coniunctè ſcribunt* εὐποιεῖν, εὐπάσχειν, εὐπράττειν, *pro* εὖ ποιεῖν, εὖ πάσχειν, εὖ πράττειν. *Euſtathius ſanè, pag.1054. innuit* εὖ *cum huiuſmodi verbis (integris ſcilicet) non ſolere coniungi, niſi quum Ionicè reſoluitur in* ἐΰ, *vt* ἐΰτρεφεν, ἐϋκρίνας, ἐϋπλήσασα, *pro* εὖ τρέφεν, εὖ κρίνας, εὖ πλήσασα: *vt alibi* εὖ δέσμαξ, εὖ νοῆσαι: *item* εὖ εἰδώς, εὖ γεγονώς. *Idem tamen etiam in dialyſi huius diphthongi, diuisè ſcribit* ἐΰ, *Iliad.γ.* ἔοικεν ἐΰ γνοίην. *In* εὐαγγελίζομαι *diuerſa eſt ratio : id enim non eſt immediatè compoſitum, ſed è compoſito deriuatũ, vt* εὐεργετέω, εὐτυχέω, *& ſimilia.*]

Aucta in medio. 9 [9] His adde ex Budæo, ἀπενεόω, *obſtupefacio*: fut.ώσω : aor. prim.paſſ.ἀπηνεώθην, *obſtupui*. ἀποδιοπομπέομαι, *amando, ablego* : ἀπολογέομαι, *rationem reddo, pro me reſpondeo* : ἐμβατεύω, *incedo* : ἐνδοιάζω, *dubito* : ἐπιπολάζω, *in ſuperficie ſum, per ſumma feror, innato* : κάθημαι, *ſedeo* : (interdum tamen augetur etiam initio: vnde ἐκάθηντο vel καθῆντο, *ſedebant*) παρανομέω, *iniquè & contra leges ago* : προπηλακίζω, *probro afficio* : προφασίζομαι, *capio occaſionem, prætexo* : imperf. προεφασιζόμην, & craſi

προὐφασιζόμην. προὐφασιζόμην. (verùm de huiuſmodi contractione plura circa finem Annot. in verba.) καταγλωττίζω, *ſuauior*, item *lingua vinco,*

κατεγλωττισμένος. vel *deblatero*: cuius particip.perf.paſſ. eſt κατεγλωττισμένος, pro καταγεγλωττισμένος : non enim repetitur prima conſona thematis ſimplicis, quamuis ε ſit anceps. ἀφηνιάζω autem, *frenum non admitto*, caret augmento, propter η immutabilem.

Appendix. MVLTA Alia quæ hîc non enumerauimus hoc aut illo modo facientia, recenſentur à CLENARDO in Inueſtig. them. in verbo ἁλίσκομαι, & illius compoſito

Augmenti va- ἀναλίσκω. Cæterùm hæc augmenti varietas Attica, non ſolùm

solùm habet locum in compositis quorum simplicia non sunt in vsu, sed etiam aliquando in iis quorum simplicia sunt vsitatissima: vt ποιοῦμαι, *facio*: compositum παιδοποιοῦμαι, id est, *filios procreo*, augetur initio, πεπαιδοποίημαι: quòd componatur ex nomine παῖς, παιδὸς, *puer*, *filius*. Ab ἵημι, *mitto*, compositum ἀφίημι, *dimitto*, nunc augetur initio, ἠφίει *dimittebat* (imperf. tanquam ab ἀφιέω, vt habes, 234, 18.) nunc in medio, ἀφεῖμαι, *dimissus sum*, perf. pass. nunc vtrinque, ἠφείθη, *dimissus est*, aor. prim. pass. pro ἀφέθη. Verùm huiusmodi varietas rarò inuenitur in compositis è præpositionibus & verbis simplicibus vsitatis. nam hæc ferè semper augentur in medio. [10] Poëtæ verò nonnunquã augmentum syllabicum causa metri positione producunt, geminata videlicet consona sequente, vel assumpta externa consonante: vt à λήγω, *cesso*, futur. λήξω: aor. prim. ἔληξα, & geminato λ, ἔλληξα. à δουπέω, *sonitum do*, aorist. prim. ἐδούπησα, & poëticè ἐγδούπησα, aduocato externo γ. 10

Varietas vbi habeat locum.

πεπαιδοποίημαι.

ἠφίει.

ἀφεῖμαι.

ἠφείθη.

Augmentum ε à poëtis positione productum.

ἔλληξα.

ἐγδούπησα.

Perfecto Attici penultimam ε disyllabi primæ & secundæ coniugationis vertunt in ο: πέμπω, *mitto*, πέπεμφα communiter, πέπομφα Atticè: βρέχω, βέβρεχα, βέβροχα, *irrigo*.

De perfecto ε in ο.

πέπομφα.

βέβροχα.

Verbum μένω [1] facit μεμένηκα, tanquam à μενέω, *maneo*. 1

μεμένηκα.

[2] Attici inchoatorum ab ε, ο, & α breui, præterito communi præfigunt duas priores literas præsentis: ἐρείζω, *contendo*, ἤρεικα, ἐρήρεικα, passiuum ἐρήρεισμαι: ἀγείρω, *congrego*: ἤγερκα, ἀγήγερκα, [3] ἀγήγερμαι: ὄλλω, *perdo*, ὦλα, ὄλωλα, præteritum medium est. 2 3

Reduplicatio Attica in præterito inceptorum ab ε, ο, α

ἐρήρεικα,

ἐρήρεισμαι.

ἀγήγερκα,

ἀγήγερμαι.

ὄλωλα.

[4] Corripitur autem præteriti Attici tertia syllaba, si trium syllabarum numerum excesserit: hoc modo; vertitur η in ε, ω in ο, ει & αι abiiciunt ε, οι & ου subiunctiuam: ἀλήθω, ἤληκα, [5] ἀλήλεκα, *molo*: ἐρωτῶ, ἠρώτηκα, ἐρηρότηκα, *interrogo*: ἀλείφω, [6] ἤλειφα, ἀλήλιφα, *vngo*: ἐλεύθω, ἤλευθα, [7] ἐλήλυθα, *venio*: ἑτοιμάζω, ἡτοίμακα, ἐτητόμακα, *paro*: ἀκούω, ἤκουα, ἀκήκοα, *audio*. 4 5 6.7

Atticismus.

ἀλήλεκα.

ἐρηρότηκα.

ἀλήλιφα.

ἐλήλυθα,

ἐτητόμακα.

ἀκήκοα.

At ἐρείδω, *firmo*, *fulcio*, [8] ἤρεικα, ἐρήρεικα, [9] ἐρή- 8.9

ἐρήρικα.

ἐρήρεισμαι, ἐρήρειδα.

ρεισμαι, ἐρήρειδα; vt differat ab ἐρήεικα verbi ἐρί-
ζω, *contendo.*

ἐδήδοκα, ἐδήδομαι. ἀγήοχα.

Verbum ἔδω, *edo*, ἦκα, ἔδηκα, & interiecta syl-
laba δο, ἐδήδοκα: passiuū † ἐδήδομαι. sic ἄγω, *duco*,
assumit γο, ἦχα, ἄγηχα, ἀγήγοχα: sed euphonia
10 tollit γ, [10] ἀγήοχα.

ε ante { ω, ῳ, ο }

Inceptis ab ο vel ω, pręteritū Atticum præfi-
git ε: ὁράω, *video*, ὤρακα, ἑώρακα: οἴγω, *aperio*, ῷγα,
11 [11] ἔῳγα; vnde fit [12] ἀνέῳγα, *aperui seu apertus sum:*
12 ὤθω, *impello*, ὦσμαι, ἔωσμαι: ὠνέομαι, *emo*, ὤνημαι, ἑώ-
νημαι. Idē fit in præterito imperfecto; ἑώρων, *vi-*
13 *debam:*[13] ἑωνούμην, *emebam*,[14] & consimilibus.

ἑώρακα. ἔῳγα, ἀνέῳγα. ἔωσμαι. ἑώνημαι. ἑώρων. ἑωνούμην. ἔοικα.

14 Sic εἴκω, *assimilo, item similis sum:* medium præ-
15 teritum facit οἶκα, vnde [15] ἔοικα, *similis sum, con-
gruo.* Accidit hoc & in aoristis aliorum quoq;
verborum; ἧκα, ἕηκα, *misi:* vnde ξυνέηκα, *commisi:*
16 *item, intellexi:* εἶπα, [16] ἔειπα, *dixi:* προσέειπα, *allocutus
sum:* ὤσάμην, ἐωσάμην, *impuli:* sed huiusmodi
magis poëtarum sunt.

ἧκα, ξυνέηκα, ab ἵημι, ξυνίημι. ἔειπα, προσέειπα, ab ἔπω, προσέπω. ἐωσάμην, ab ὤθω.

Spiritus ε augmenti Attici.

17 [17] Cæterùm augmentum Atticum, spiritum
sortitur præsentis: ὁράω, ὤρακα, ἑώρακα: *vidi:*
ὠνέομαι, ὤνημαι, ἑώνημαι, *emi.*

Atticismus, ει pro { λε, με. }

Attici præterea pro incremento λε & με, po-
nunt ει diphthongum: λήβω, *sumo*, λέληφα, εἴληφα:
18 μείρομαι, *partior, sortior*, μέμαρμαι, [18] εἵμαρμαι.

Attica reduplicatio etiam in præsentibus.

1 [1] FVTVRVM Tamen μενῶ regulare est, 157, 23.
& aoristus primus ἔμεινα, 177, 12. particip. μείνας, αντος.
2 [2] Huiusmodi reduplicatio non solùm habet locum in
præteritis, sed etiam interdum in præsentibus; præci-
3 puè verborum in μι. vide 232, 39. [3] Hinc tertia plura-
4 lis Ionica ἀγηγέραται, *congregati sunt*, 190, 15, 28. [4] Dori-
cè verò nonnunquam manet longa: at quæ sola posi-
tione producitur, ne Atticè quidem aut communiter
5 corripitur, vt patet ex ἀγήγερκα. [5] Passiuum ἀλήλεσμαι:
6 particip. ἀληλεσμένος, *molitus.* [6] Pass. ἤλειμμαι, Atticè
ἀλήλιμμαι, ἀλήλιψαι, ἀλήλιπται non ἤλειπται: particip. ἀλη-
7 λιμμένος: aorist. secund. est ἤλιφον, 178, 11. [7] Et poëticè
εἰλήλουθα, *veni:* vbi ε producitur aduocato ι, & tertia
sylla

ἀγηγέραται. Dorismus. Notio. ἀληλεσμένος. ἀλήλιπται. εἰλήλουθα

syllaba Doricè manet longa: prima plur. εἰληλέθαμεν, — εἰλήλουθμεν.
& syncope εἰλήλουθμεν. ⁸ Hinc particip. ἠρικὼς, ότος, *qui* 8
fixit. ⁹ A tertia sing. ἐρήρεισται fit tertia plur. Ionica ἐρη- 9 — ἐρηρέδαται.
ρέδαται, *nixi sunt*, 190, 15. & 20. plusquamperfect. sumit
aliud incrementum, ἠρηρείσμην, *innixeram.* ¹⁰ Bœoticè 10 — ἠρηρείσμην.
ἄγειοχα, η in ει mutato, 234, 25. ¹¹ Præteritum est me- 11 — ἄγειοχα.
dium: participium ὁ ἐωγὼς, ἡ ἐωγυῖα, *apertus*, *aperta.* — ἔωγυῖα.
¹² Et rursus aucta præpositione, ἀνέωγα. ¹³ Tertia plu- 12. 13 — ἀνέωγα.
ral. ἐωνίοντο ἐωνοῦντο, *emebant*, ab ὠνέομαι. ¹⁴ Vt ab οἰνο- 14
χοέω, ῶ, *vinum fundo*, imperfect. ᾠνοχόει, ᾠνοχόεις, ᾠνοχόει & — ἐῳνοχόει.
ἐῳνοχόει, Ιλ. γ. Cæterùm his quæ hoc loco à CLENARDO — *Notio.*
recensentur, non vtuntur doctiores qui prosa oratione
scripserunt, nisi cum appositione huius augmenti ε.
at poëtæ illud non rarò detrahunt: vnde ὥρα pro ἑώρα, — ὥρα, ἑώρα.
intuebatur, tertia imperfecti ab ὁράω. sic ab οἴγω, οἴξω:
aorist. prim. ᾦξα pro ἔωξα, & soluta diphthongo ὤιξα, — ᾦξα, ἔωξα.
ὤιξας, ὤιξε: perfect. ᾦχα: pass. ᾦγμαι: plusquamperfect. — ὤιξα, ας, ε.
ᾤγμην, ᾦξο, ᾦκτο. vnde tertia plural. Ionica (190, 15.)
ᾤχατο, cum ἐπὶ, ἐπῴχατο, *clausi erant*, Ιλ. μ. ¹⁵ Atque hinc 15 — ἐπῴχατο.
vsitatissimum illud participium ὁ ἐοικὼς, ότος, *similis.* at — ἐοικὼς, ότος.
ὁ εἰκὼς, ότος, *similis, conueniens*: & neutrum τὸ εἰκὸς, — εἰκὼς, ότος.
ότος, *par, consentaneum, vero proximum, signum ne-* — εἰκὸς, ότος.
cessarium, ducuntur ab εἶκα pro ἔοικα, quod formam — εἶκα.
habet præteriti medij ab εἴκω, retento ει, non in η mu-
tato: sunt qui velint, Bœoticum esse pro aoristo primo
εἶξα, *similis sum*; in cuius tertia plur. reperitur εἴξασι — εἶξα.
pro εἶξαν, ab εἴκω: cuius futur. εἴξω: perfect. εἶκα: pass.
εἶγμαι, εἶξαι, & soluta diphthongo, versoque ε in η,
ἤιξαι, *similis es*: sic in plusquamperfecto ἠίγμην, ἤιξο, — ἤιξαι.
ἤικτο, *similis erat.* tertia perfecti εἶκται, cum augmen- — ἤικτο.
to ε, ἔϊκται, *similis est.* Hæc præterita præsentis signi- — *Annotatio.*
ficationem habent, & plusquamperfectum imperfecti.
¹⁶ Sic in aoristo secund. εἶπον, ἔειπον, ab ἔπω *dico*, quod 16 — ἔειπον.
per ει augetur. ¹⁷ Hoc fit contra regulam generalem, 17 — *Regula.*
quæ vult ε augmentum syllabicum notari semper spi-
ritu tenui. ¹⁸ Tertia persona εἵμαρται, *fatum est*: ter- 18 — εἵμαρται.
tia plusquamperfecti εἵμαρτο, *fato decretum erat*: par- — εἵμαρτο.
ticip. εἱμαρμένος, *fatalis.* Pro εἵμαρμαι reiecto ι, & me- — εἱμαρμένος.
tathesi, dicitur ἔμβραμαι, *fatatus sum*: inseritur β, — ἔμβραμαι.
quòd μ ante ρ non ponatur, 6, 9. hinc ἡ ἐμβραμένη, vt — ἐμβραμένη.
ab εἵμαρμαι ἡ εἱμαρμένη, id est, *fatum, sors, fatalis* — εἱμαρμένη.
cursus. sunt qui scribant cum spiritu aspero εἵμαρμαι,
εἱμαρμένη. Ab eodem μείρομαι præteritum med. est με-
μορα, *sortitus sum*, & poëticè ἔμμορα facta meta- — ἔμμορα
thesi: quia etiam in quibusdam aliis præteritis vtuntur

vt

ἔσυμαι: ἐσυμθμώς. ἐπέσυται.

vt ἔσυμαι, *motus ʃum*, pro σέσυμαι, à σεύω, *moueo*: part.
ἐσυμθμ@, *properans*: hinc aduerb. ἐσυμθμώς, *ʃtudioʃè,*
certatim, properè: tertia perfecti ἔσυται, cum ἐπὶ, ἐπέσυται,
impetũ fecit: pluʃquamperf. ἐσύμην, ἔσυσο, ἔσυτο, *ruebat.*

διέσυτο.

cum διὰ, διέσυτο, *peruadebat*: poteʃt tamẽ etiam cenʃeri
imperfectum à σύμαι: aor. prim. ἐσύθην, tertia plur. ἐσύ-

ἔσυθεν.

θησαν, & Bœoticè ἔσυθεν, *ruerunt*, 192, 29.

De pluʃquamperfecto actiuo & medio.
Atticiʃmus.
ἐκεχήνη.
ᾔδη.

1 [1] Pluʃquamperfecti & prima & tertia ʃingu-
laris, Atticè per η ʃine ν: ἐτετύφη ἐγὼ, *verberaue-*
2 *ram ego*: ἐτετύφη ἐκεῖν@, *verberauerat ille*: [2] vnde
ἐκεχήνη pluʃquamperfectum medium à χαίνω,
3 *dehiʃco*: & ᾔδη pro [3] ᾔδειν ab εἴδω, *video, ʃcio.*

ἐτετύφεσαν, ᾔδεσαν, ἀκηκόεσαν, à τύπτω, εἴδω, ἀκούω.

4 [4] Tertiam pluralẽ εισαν Atticus effert per εσαν
5 elidendo ʃubiunctiuam: [5] ἐτετύφεσαν, ᾔδεσαν, ἀκη-
κόεσαν, *verberauerant, nouerant, audiuerant.*

τεθεμελίωτο.

6 [6] Eʃt quandoque hoc tempus contentum
incremento perfecti: τεθεμελίωτο, *fundatus erat*;
pluʃquamperfectum paʃʃiuum à θεμελιόομαι,
fundor, aris.

Pluʃquamperfectum cum triplici augmento: ἠγηγέρκειν, ὠρωρύχειν, ἠκηκόειν, ab ἀγείρω, ὀρύσσω, ἀκούω.

Atticum pluʃquamperfectum temporaliter
7 initio augetur: ἀγήγερκα, [7] ἠγηγέρκειν, *congregaui,*
8 *congregauerã*: ὀρώρυχα, [8] ὠρωρύχειν, *fodi, foderam*: ἀκή-
κοα, ἠκηκόειν, *audiui, audiueram.* Excipe ἐληλύθειν &
9 [9] ἐληλύθειν, *veneram*, ab ἐλήλυκα & ἐλήλυθα, ab
ἐλεύθω, *venio.* At ἔολπα, *ʃperaui*, ἐώλπειν: ἔοργα, *feci,*

ἐώλπειν, ἐώργειν, ἐῴκειν: ab ἔλπω, ἔργω, εἴκω.

10 *patraui*, ἐώργειν: ἔοικα, *ʃimilis ʃum*, [10] ἐῴκειν, [11] augen-
11 tur ʃecunda ʃyllaba, pro ἠόλπειν, ἠόργειν, ἠοίκειν.

Ioniʃmus.

1 [1] I D Fit arrepta ab Ionibus occaʃione, qui primam
perʃonam pluʃquamperfecti actiui & medij per εα, &
tertiam per εε efferunt; quæ Attici & Dores in η con-

ὀδώδη: ὀδωδέναι: ὀδωδώς.

2 trahunt. [2] Sic ὀδώδη, *oluerat*, ab ὄζω: præt. med. ὦδα, 197, 8.
Atticè ὄδωδα, δ pro ζ repetito, (hinc infin. ὀδωδέναι, &
part. ὀδωδὼς, ότος) pluʃquãperf. ὠδώδειν, ὠδώδεις, ὠδώδει, & Io-
nicè detracto priori augmẽto ὀδώδεα, † ὀδώδεας, ὀδώδεε,
3 & craʃi Attica ὀδώδη. [3] Vide Inueʃtigationẽ thematis in

ᾔδεα, ας, ε.

verbo εἴδω. Reperitur & Ionicum ᾔδεα, ᾔδεας, ᾔδεε, *noue-*
ram, as, at: vnde factum eʃt Atticum ᾔδη, *noueram* & *no-*

Doriʃmus.
ἐλελοίπεσαν.
ἐπεπράγεσαν.

4 *uerat.* [4] Idem & Dores obʃeruant. His ʃimilia ʃunt
ἐλελοίπεσαν, *reliquerãt*, à λείπω: præt. med. λέλοιπα, 197, 21.
ἐπεπράγεσαν, *egerant*: à πράττω: præt. med. πέπραγα, 197, 8.

ἐκεχωρήκεσαν, *cesserant*, & detracto ε Ionicè, κεχωρήκεσαν, à χωρέω, μ. ήσω, π. ηκα. [5] Ionicè sine ε, πετύφεσαν. [6] Iones & poëtæ id in multis obseruant: imò non rarò perfecti quoque augmentum plusquamperfecto pass. detrahunt; atque nonnunquam imperfecti augmentum tantummodo illi concedunt: vt δέδεκτο, δέκτο & ἔδεκτο, atq; ectasi poëtica δείδεκτο, pro ἐδέδεκτο, *susceperat*: & prima persona ἐδέγμην pro ἐδεδέγμην, à δέχομαι. ex δείδεκτο fit tertia plur. Ionica (190, 15.) δειδέχαται: sic in tertia plurali perfecti, δεδέχαται, *susceperunt*. ἔλεκτο pro ἐλέλεκτο, *cubuerat*, à λέχομαι seu (vt Eustath.) λέγομαι. ἐλέλικτο, *conuolutus erat*, pro ἠλήλικτο, ab ἑλίσσω: fut. ἑλίξω: præt. ἥλιχα: pass. ἥλιγμαι, & per reduplicationem Atticam ἐλήλιγμαι; vnde plusq. ἠληλίγμην, ἠλήλιξο, ἠλήλικτο, & sublato vtroq; augmento, remanente tamen reduplicatione, ἐλέλικτο. ἀπάμειπτο pro ἀπήμειπτο *responderat*, ab ἀπαμείβομαι. Sic enim restituit Sylburg. quod erat in primis editionibus mendosè, ἐπάμειπτο pro ἐπήμειπτο: respondendi enim (inquit) significationem habet, non ἐπαμείβεσθαι, (quod est *mutare, & alternare*) sed ἀπαμείβεσθαι. Idque passim apud Homerum. sed & apud Xenoph. ὧδε ἀπημείφθη, *sic respondit*. ἔπληκτο pro ἐπέπληκτο, *impletus erat*, vel *implebatur*: & in tertia plurali ἔπληντο pro ἐπέπληντο, à πλάω τὸ πλήθω. nisi malis esse imperfectū à πλῆμι, penultima remanente longa in voce pass. πλῆμαι, ἐπλήμην, ἔπλησο, ἔπλητο. κεκάρκειν, κεκάρκεις, κεκάρκει, *totonderam, as, at*, pro ἐκεκάρκειν, à κείρω, fut. κερῶ, 157, 34. perfect. κέκαρκα, 175, 7. pass. κέκαρμαι. κέκλαστο, pro ἐκέκλαστο, *fractus erat*, à κλάω: fut. κλάσω: perf. κέκλακα: pass. κέκλασμαι. πάλτο, *vibratus fuerat*, pro ἐπέπαλτο, à πάλλομαι, *vibror*. παραπολελαύκειν pro παραπελελαύκειν, vel pro παρηπολαύκειν, *obiter fructum ceperam*. à παραπολαύω, quod componitur ex παρὰ & ἀπολαύω, atque ἀπολαύω ex ἀπὸ & inusitato λαύω. πεφόβητο, *territus erat*: vnde tertia plur. Ionica (197, 15. & 34.) πεφοβήατο pro ἐπεφόβηντο, à φοβέω, μ. ήσω. χύτο, *fusus erat*, pro ἐκέχυτο: in tertia plur. χύντο pro ἐκέχυντο: cum solo imperfecti augmento ἔχυτο, cum ἀμφὶ, ἀμφέχυτο, *circumfusus erat*, vel *circumfundebatur*. [7] Potest duci ἐγηγέρκειν ab ἀγείρω, de quo suprà, 297, 28. vel ab ἐγείρω, *excito*: quorum perfectum ἤγερκα, *collegi* vel *excitaui*: pass. ἤγερμαι, *collectus sum* vel *excitatus sum*: Atticè ab ἀγείρω, ἀγήγερκα, ἀγήγερμαι: ab ἐγείρω, ἐγήγερκα, ἐγήγερμαι: plusquamperfectum ab vtroque ἐγηγέρκειν, *congregaram* vel *excitaram*. [8] At ἀρωρέκειν, *porrexeram*, ab ὀρέγω: pass. ὀρώρεγμαι, ὀρώρεξο, ὀρώρεκτο: hinc detracto priore augmento fit

Marginalia: κεχωρήκεσαν. 5. 6 πετύφεσαν. *Augmētū plusquamperfecti apud Iones & poëtas.* δέδεκτο, δέκτο, ἔδεκτο, δείδεκτο. δειδέχαται. ἔλεκτο. ἐλέλικτο. ANNOTATIO. ἔπληκτο. ἔπληντο. κεκάρκειν. κέκλαστο. πάλτο. παραπολελαύκειν. πεφόβητο. χύτο. ἀμφέχυτο. 7 ἤγερκα, ἤγερμαι. ἀγήγερκα. ἐγήγερκα. ἐγηγέρκειν. 8 ἀρωρέκειν.

ὀρωρέχατο. fit tertia plur. Ionica (190,15.) ὀρωρέχαται, *porrecti erant.*
ἐληλύθεσαν. 9 [9] Tertia plur. ἐληλύθεσαν, & Atticè ἐληλύθεσαν. [10] Et
10 sine augmento, ἐοίκειν: in tertia plur. ἐοίκεσαν, & Atticè
ἐοίκεσαν. 11 ἐοίκεσαν, *similes erant.* [11] Sic ἑορτάζω, *festum diem ago:*
ἑώρταζον. imperf. ἑώρταζον pro ἥορταζον.

De aorist. 1. — εἶπα. ἤνεγκα. ἔθηκα. ἔδωκα. ἧκα.

Aoristus primus consonantem seruat futuri, præter quinque, ἔπω, εἶπα, *dico*: ἐνέγκω, ἤνεγκα, *fero*: τίθημι, ἔθηκα, *pono*: δίδωμι, ἔδωκα, *do*: ἵημι, ἧκα, 1 *mitto*: [1] duo primi, etiam in reliquis modis vsurpantur; tres vltimi, minimè.

ἔχεα, ἔχευα. ἔσσευα. ἤλευα. ἔκηα.

2 Quatuor scribūtur purè: χέω, ἔχεα vel [2] ἔχευα, 3 *fundo*: σεύω, ἔσσευα, *moueo*: ἀλεύω, ἤλευα, *vito*: [3] καίω vel κάω, ἔκηα, *accendo*, sublata futuri consonante.

Ducta ab εἶπα & ἤνεγκα.

1 [1] AB εἶπα imperatiuus εἶπον, εἰπάτω: optat. εἴπαιμι: particip. εἴπας, αντος. Ab ἤνεγκα imperat. ἔνεγκον, ἐνεγκάτω: optat. ἐνέγκαιμι: infin. ἐνέγκαι: particip. ἐνέγκας, αντος. in voce med. ἠνεγκάμην, tertia plur. ἠνέγκαντο, & Ionicè reiecto augmento ἐνέγκαντο, *tulerunt*: infin. ἐνέγκασθαι: 2 particip. ἐνεγκάμενος. [2] Dicitur & ἔχευσα, à futur. χεύσω: hinc infin. χεῦσαι, cum κατ, καταχεῦσαι, & poë- 3 ticè κακχεῦσαι, *effudisse*, 173,15. & 23. [3] Καίω siue κάω facit in futuro καύσω, pro καίσω vel κήσω: hinc alius aoristus ἔκαυσα: & in aor. primo pass. ἐκαύθην, *succensus sum.* at ἔκηα fit à κήσω, sublata futuri consonante; non autem à καύσω: hinc infin. κῆαι: part. κήας: aorist. prim. med. ἐκηάμην: tertia plur. reiecto augmento κήαντο, *accenderunt*: particip. κηάμενος, *qui accendit vel vssit.*

(margin: κακχεῦσαι. ἔκαυσα. ἐκαύθην. κῆαι, κήας. κήαντο.)

De aorist. 2.

1 Aoristus secundus disyllabus [1] in multis nō corripit penultimam, quòd in eandem cadat augmētum: ᾄδω, ᾖδον, *cano*: ἕλκω, εἷλκον, *traho*: ἕλω, 2 εἷλον, *capio*: ἔπω, εἶπον, *dico*: ἔχω, εἶχον, *habeo*: ἥκω, [2] ἧκον, *venio*: ἄγω, ἦγον, *ago*, & Atticè ἤγαγον, interposito γα: εἴδω, εἶδον, *video*: nam ἴδον poëticum est: ἐλεύθω, ἦλθον, *venio*: sed est syncope ab ἤλυθον.

(margin: ἤγαγον. ἴδον. ἦλθον.)

3 Etiam trisyllabus [3] penultima longa: ἐνέγκω, ἤνεγκον, *fero*: πέρθω, ἔπαρθον, *deuasto*: δέρκω, ἔδαρκον, *vi-* 4.5 *deo*: & [4] metathesi poëtica, ἔπραθον, [5] ἔδρακον. πλήσσω, ἔπληγον, *percutio*, ad corpus pertinet: ἔπλαγον, *perculsi*, ad animum.

(margin: ἤνεγκον. ἔπραθον. ἔδρακον. ἔπληγον. ἔπλαγον.)

Adde etiam χραισμῶ ἐχραισμον ὀλισθῶ ὤλισθον. βλαστῶ ἔβλαστον. ἀλιτῶ ἤλιτον ἁμαρτῶ ἥμαρτον δουπῶ ἔδουπον ἀνωγῶ ἤνωγον item ἤνεγκον ἔπληγον cum ad corpus refertur ἔπλαγον autem cum ad animum. ἔπεφνον hæc licet [illegible] in vltima [illegible] augmentum etiam excipiuntur. [illegible]

In sextæ coniugationis circumflexis nihil ob penultimam mutabitur: χέω, ἔχον, *habeo:* εὑρέω, εὗρον, *inuenio:* βλαστέω, ἔβλαστον, *germino:* δουπέω, ἔδουπον, *sono:* ὀλισθέω, ὤλισθον, *labor.*

Notio.

[6] Tria, λέγω, *dico:* φλέγω, *uro:* βλέπω, *video,* non mutant ε in α; ἔλεγον, ἔφλεγον, ἔβλεπον: at τέμνω, ἔταμον & ἔτεμον, *seco.* 6

ἔλεγον. ἔφλεγον. ἔβλεπον. ἔταμον: ἔτεμον.

Tertia pluralis, par primæ singulari, ἔτυπον: sed [7] Bœoti in imperfecto & vtroque aoristo hanc personam faciunt syllabis parem primæ plurali, ἐτύπτομεν, ἐτύπτοσαν: ἐτύψαμεν, ἐτύψασαν: ἐτύπομεν, ἐτύποσαν: vnde sunt illa, [8] εἴδοσαν, *viderunt, nouerunt:* ἐμάθοσαν, *didicerunt:* [9] ἤλθοσαν, *venerunt,* ab εἶδον, ἔμαθον, ἦλθον. 7 8 9

εἴδοσαν, ἐμάθοσαν, ἤλθοσαν; ab εἴδω, μανθάνω, (sed quasi à μαθέω) ἐλεύθω.

[1] POTES Delere *in multis.* nunquam enim corripitur nisi licentia poëtica, vt ἴδον, & alia quæ sine augmento efferuntur, vt ἕλον pro εἷλον. [2] In ἧκον re vera non cadit augmentum: neque tamen η mutatur. Idem iudicato de similibus. [3] Hoc non habet locum nisi in ἐπληγον, de quo hîc sermo habetur, aut quum penultima est longa positu. neque enim debet corripi, si sola positione producatur; nisi in verbis quartæ coniugationis, & in finitis in πλω, κλω, λλω, μνω. [4] Hæc literarum transpositio fit, vt penultima corripiatur. Contrà à τρέφω, *nutrio,* aorist. secund. ἔτραφον, pass. ἐτράφην: prima plur. ἐτράφημεν, reiecto augmento & facta metathesi vt α producatur; τάρφημεν, & Ionicè aspirata in tenuem mutata (118, 35.) τάρπημεν, *nutriti sumus.* nisi malis hoc deducere à τέρπω, *oblecto.* [5] Sic ab eodem δέρκω, in præt. medio δέδορκα, & metathesi δέδροκα, *vidi.* [6] His adde ἐνέγκω, ἤνεγκον, *fero.* Neque etiam aliàs ε mutatur in α, nisi illud ε præcedat vel sequatur aliqua immutabilium λ, μ, ν, ρ. [7] Nam pro litera ν ponunt syllabam σαν. [8] Sic imperfect. ἐδολιόοσαν, & crasi ἐδολιοῦσαν, pro ἐδολίοον ἐδολίουν à δολιόω, *dolosè ago.* Inuenitur hæc vox Psalmo quinto, ἐδολιοῦσαν ταῖς γλώσσαις αὐτῶν, *linguis suis dolosè agebant, linguis suis ad dolum vtebantur.* [9] Sine augmento ἔλθοσαν: & deinde syncope ἠλύθοσαν pro ἤλυθον. Sic in tertia plur. opt. ἐλθοίοσαν pro ἔλθοιεν, *venissent.* 1 2 3 4 5 6 7 8 9

ἕλον.

Penultima aoristi disyllabi quando longa.

τάρπημεν.

δέδροκα.

Notio.

ἐδολιοῦσαν.

ἔλθοσαν, ἠλύθοσαν: ἐλθοίοσαν.

De futuro primo. *θρέψω. θρέξω. ἕξω.*

1 [1] Futura tria ſunt quæ ſpiritum præſentis non ſeruant: *τρέφω, θρέψω, nutrio: τρέχω, θρέξω,*
2 *curro: ἔχω,* [2] *ἕξω habeo*, ad differentiam aduerbij *ἔξω, extrà.*

ίζω, ίσω, ιῶ: ίσομαι, ιοῦμαι.

Quartæ coniugationis polyſyllabum futu-
3 rum in *ίσω* [3] circumflectunt Attici, tollendo *σ*; *νομίζω, νομίσω, νομιῶ, puto:* & medium *βαδίζομαι, βαδίσομαι, βαδιοῦμαι, vado: ἀγωνίζομαι, ἀγωνίσομαι, ἀγωνιοῦμαι, certo.*

Futurum Barytonorum à circumflexis. *βουλήσομαι. Atticiſmus.*

4 [4] Barytona quædam habent futurum à circumflexis inuſitatis; *θέλω, volo: ὀφείλω, debeo: μέλω, curo: αὔξω, augeo: ἕψω, coquo: ἀλέξω, arceo, auxilior:* in *ήσω, θελήσω, ὀφειλήσω*, ab inuſitatis, *θελέω θελῶ*, &c. Sic etiam *βούλομαι, βουλήσομαι*, tanquã à *βουλέομαι βουλοῦμαι, volo.* Atticorum enim eſt è circumflexis facere barytona.

έω, εύσω. αίω, αύσω.

Sic *πλέω, nauigo: ῥέω, fluo: χέω, fundo: πνέω, ſpiro:*
5 in [5] *εύσω, πλεύσω*, &c. Itidem *κλαίω, κλαύσω, fleo: καίω* vel *κάω, καύσω, vro.*

τετραφέμεν. τέθραμμαι. τρέφοιν. ANNOTATIO.

1 [1] In Aoriſtis ſecundis & præterito medio ſeruatur *τ* vt in præſentibus: in reliquis temporibus retinetur *θ* futuri: aoriſtus igitur ſecundus eſt *ἔτραφον, ες, ε*, & poëticè *τέτραφον, ες, ε*, 172, 17. vnde infinitiuus Ionicus *τετραφέμεν*, 182, 7. paſſiuam habet ſignificationem, *nutritum eſſe:* præteritum med. *τέτροφα, nutriui:* at præterit. act. *τέτροφα:* paſſ. *τέθραμμαι, ψαι, πται*, & Atticè *τεθράμμαι:* aor. prim *ἐτρέφθην:* actiuus *ἔθρεψα:* imperat. *θρέψον:* med. *ἐθρεψάμην:* part. *θρεψάμενος, qui educauit.* à *τρέφω* optatiuus *τρέφοιμι*, & *μι* in *ίην* verſo Atticè vt in circumflexis, 214, 14. *τρεφοίην*, ſyncope *τρέφοιν, alerem.* [*τετραφέμεν*, *porrò ſicubi paſſiuè vſurpatum reperitur, (actiuam enim potius vt terminationem, ita ſignificationem habet) habet primum apocopen finalis αι, deinde ſyſtolen vocalis longæ, & à fronte reduplicationem Æolicam atque poëticam, 172, 17. ita vt ex τραφῆναι fiat primum τραφῆμεναι, inde τραφέμεν, ſyſtole & anadiplaſiaſmo τετραφέμεν. ſicut στερηθήμεν Heſychius aſſert pro στερηθῆναι*, priuatum eſſe. *nam pro communi στερηθῆναι, Dores στερηθήμεναι dicunt: è quo poëtæ στερηθέμεν faciunt, amputata primum finali αι, deinde poſteriore η correpto, & priore per ſyncopen extrito.*

[2] Hinc

² Hinc in compositis mutatio tenuium in aspiratas: ἀντέχομαι, fut.med. ἀνθέξομαι, *mihi vindicabo*: ἀπέχω, *abstineo*: futur. ἀφέξω: med. ἀφέξομαι. ἐπέχω, *inhibeo*: fut. ἐφέξω: infin. ἐφέξειν. κατέχω, *obtineo*: futur. καθέξω: εὖ καθέξει, *bene habebit, bene succedet*. μετέχω, *cum aliquo habeo, particeps sum*: fut. μεθέξω: med. μεθέξομαι, *partem capiam*. ὑπέχω, *sustineo, submitto*: fut. ὑφέξω. ³ Huiusmodi fut. circumflexa terminationibus conueniunt cum futur. sec. eiusdem vocis ac modi, atque in maximo sunt vsu apud quosuis oratores: vnde ἀκουτιῶ, ἀκουτιεῖς, ab ἀκουτίζω, *audire facio*: ἀναθεματιῶ ab ἀναθεματίζω, *deuoueo*: βαδιῶ à βαδίζω: γνωριῶ, à γνωρίζω, *notum facio*: ἐγγιῶ ab ἐγγίζω, *appropinquo*: ἐλπιῶ ab ἐλπίζω, *spero*: καθιῶ & medium καθιοῦμαι, *sedebo*, à καθίζω, *sedeo*: κομιῶ à κομίζω, *porto*: μακαριῶ à μακαρίζω, *beatum dico*: οἰκτιῶ ab οἰκτίζω, *misereor*: ὀνειδιῶ ab ὀνειδίζω, *exprobro*: ὀρθριῶ ab ὀρθρίζω, *mane surgo*: ὁριῶ ab ὁρίζω, *definio*: ποδιῶ à ποδίζω, *compede vincio*: σαφηνιῶ à σαφηνίζω, *notum facio*. Dores in horum terminationibus ponunt ευ pro ου suo more, 119,9. vt ἀγωνιεῦμαι, *decertabo*, pro ἀγωνιοῦμαι, ab ἀγωνίζομαι. ἀνδραποδίζομαι, *in seruitutem rapio*: futurum medium ἀνδραποδίσομαι, Atticè ἀνδραποδιοῦμαι, Doricè ἀνδραποδιεῦμαι, & tertia plur. ἀνδραποδιεῦνται, pro ἀνδραποδιοῦνται, *in seruitutem rapient*. communis esset ἀνδραποδίσονται. ⁴ Vide Inuestigationem thematis in verbo ἀύξω. ⁵ Hæc futura πλεύσω, ῥεύσω, χεύσω, πνεύσω, fiunt ab Æolicis πλεύω, ῥεύω, χεύω, πνεύω. sic θέω, *curro*, θεύσω, & medium θεύσομαι, à θεύω: & † νέω, νεύσω, à νεύω, *nuo*. quum autem significat *neo, nato, vado*, facit in futuro νήσω. Cæterùm κλαύσω & καύσω fiunt ab Æolicis κλαύω, καύω, quæ ab Atticis κλάω, κάω, addito υ sunt facta: Attica verò à communibus κλαίω, καίω, subtracto ι.

Marginalia: 2 ἀνθέξομαι. ἀφέξω. ἐφέξω. καθέξω. μεθέξομαι. ὑφέξω. — 3 *Futura actiua in ιῶ, & media in ιοῦμαι, ab ίζω, & eorum terminationes.* — *Dorismus, ευ pro ου.* ἀγωνιεῦμαι. ἀνδραποδιεῦμαι. — 4 — 5 *Futura in εύσω à monosyllabis in έω.* νέω, νεύσω, & νήσω. *Æolismus. Atticismus.*

¹ Imperatiui tertiam pluralem Attici faciũt similem genitiuo plurali participiorum eiusdem temporis; τυπτόντων, τυψάντων, pro τυπτέτωσαν, τυψάτωσαν. 1 *De imperatiuo.* τυπτόντων. τυψάντων.

Secundus aoristus vltimam grauat, τύπε: sed acuuntur tres, ² ἐλθέ, *venito*: ³ εὑρέ, *inuenito*: ⁴ εἰπέ, *dicito*: sic Atticè ⁵ λαβέ, *accipito*: ⁶ ἰδέ, *videto*: cùm communiter dicant λάβε, ἴδε. 2.3 4 5.6 ἐλθέ, εὑρέ, εἰπέ, λαβέ, ἰδέ.

¹ HINC Μελόντων, *curæ sint*, pro μελέτωσαν, à μέλω, *curo*. ποιούντων, *faciant*, pro ποιείτωσαν, 203, 2[illegible]. ἀγγελλόντων, *nuntient*, pro ἀγγελλέτωσαν, ab ἀγγέλλω, *nuntio*. ² Ab 1 2 μελόντων. ποιούντων. ἀγγελλόντων.

ἐλεύθω. Vide 302, 34. & Inueſtigationem thematis in
3 verbo ἔρχομαι. [3] Vide 303, 3. & Inueſtigationem the-
4.5 matis in verbo εὑρίσκω. [4] Vide 286, 26. [5] Vide Inue-
ſtig. thematis in verbis λαγχάνω, λαμβάνω, &c. & 178, 4.
6 [6] Vide 302, 33. & Inueſtig. thematis in verbo εἴδω.

De optatiuo.

1 [1] Optatiuo Æolico non vtuntur Attici niſi in ſecunda & tertia ſingulari, τύψειας, τύψειε, & tertia plurali, τύψειαν.

1 [1] Dixerat 181, 1. vſitatiſſimum eſſe apud Atticos optatiui primum aoriſtum Æolicum.

De ſubiunctiuo.

1 Subiunctiui ſecunda & [1] tertia perſona tam barytonorum quàm circumflexorum & verborum in μι, continet diphthongum impropriam, ἐὰν τύπτῃς, τύπτῃ: ποιῇς, ποιῇ: τιθῇς, τιθῇ.

Notio.

1 [1] Pro τύπτῃ, ποιῇ, τιθῇ, Iones dicunt τύπτῃσι, ποιῇσι, τιθῇσι. Vide 228, 33. Illud etiam hoc loco monendum, poëtas primam perſonam pluralem ſubiunctiuorum in ωμεν efferre per ομεν: vt à δέμω, *ædifico*: fut. δεμῶ: aor. prim. ἔδειμα. 177, 12. hinc in ſubiunctiuo, δείμω, prima plur. δείμωμεν, & poëticè δείομεν, *ædificemus*.

δείομεν.

De indicatiuo vocis paſſiuæ.

1 [1] Paſſiui ſecunda perſona præſentis & futuri in ῃ; τύπτῃ, τυφθήσῃ, τυπήσῃ, τετύψῃ: perfecti autem in σαι, πεποίησαι, vt & præſentium à verbis in μι, τίθεμαι, τίθεσαι: [1] quem morem & in barytonis quibuſdam cernimus, φάγομαι, *edo*, φάγεσαι, pro φάγῃ: & in circumflexis, καυχάομαι ῶμαι, *glorior*, καυχάεσαι καυχᾶσαι, pro καυχάῃ, καυχᾷ. Et contrà quædam à verbis in μι deſinunt in ῃ more barytonorum, κάθημαι, κάθῃ, *ſedeo*: ἐπίσταμαι, ἐπίσῃ, *ſcio*: δύναμαι, δύνῃ, *poſſum*: pro κάθησαι, ἐπίστασαι, δύνασαι. ſic perfectum μέμνημαι, μέμνῃ, pro μέμνησαι, *memini*.

εσαι, pro ῃ.

φάγεσαι.

καυχάεσαι, καυχᾶσαι.

ῃ pro ησαι vel ασαι.

κάθῃ.

ἐπίσῃ.

δύνῃ. μέμνῃ.

Atticiſmus.

2 [2] Quatuor Attici finiunt in ει, βούλομαι, βούλει, *volo*: οἴομαι, [3] οἴει, *puto*: [4] ὄψομαι, ὄψει, *videbo*: ἔσομαι, ἔσει, & facta craſi; † εἶ, *ſum, es*.
3.4

βούλει. οἴει. ὄψει. εἶ.

1 [1] Vide Quæ de hac re copioſè diximus, 186, 1.

2 [2] Hæc quatuor Communes ab Atticis acceperunt. Verùm Attici idem obſeruãt in omnibus ferè præſentibus & futuris vocis paſſiuæ & mediæ: quod non negl-

CLENARDVS. [3] Et Ionicè οἴσομαι, 186, 1. & 19. [4] Futurum primum indicatiui medij ab ὀπτάνομαι, video & videor.

3. 4 οἴσομαι.

[1] Perfectum passiuum à verbis in νω, per σμαι faciunt Attici; μιαίνω, μεμίασμαι, fœdo: μολύνω, μεμόλυσμαι, inquino.

Verbum μένω, μεμένημαι, vt μεμένηκα, velut à μενέω, maneo.

1 De perfecto pass. Attici, [illegible]. μεμίασμαι. μεμόλυσμαι. μεμένηκα: μεμένημαι.

Disyllaba primæ & secundæ coniugationis, quæ Attico præterito mutant [2] ε in ο, hîc repetunt ε; λέγω, dico, [3] λέλοχα, λέλεγμαι: κλέπτω, furor, κέκλοφα, κέκλεμμαι: inuenitur verò & κέκλαμμαι, furto sublatus sum.

κέκλαμμαι.

Quæ habent ρε cum aliqua consonante, vertunt ε in α; στρέφω, [4] ἔστρεφα, ἔστραμμαι, verto: sed βρέχω, βέβρεχα, [5] βέβρεγμαι, irrigo.

4 ἔστραμμαι. 5 βέβρεγμαι.

[1] Hoc Tantummodo obseruatur in primis personis perfecti & plusquamperfecti, & in participio perfecto, μεμίασμαι, μεμιάσμεθον, μεμιάσμεθα: ἐμεμιάσμην, ἐμεμιάσμεθον, σμεθα: particip. μεμιασμένος: non autem μεμίασαι, μεμίασται, sed μεμίανσαι, μεμίανται. quidam tamen ab ὑφαίνω, subtexo, ducunt ὕφασμαι, ὕφασαι, ὕφασται, & reduplicatione poëtica ὑφήφασται, subtexus est: ego malim deducere ab ὑφάζω, quod est idem atque ὑφαίνω, eadem tamen formandi ratione. in secunda syllaba substitutum fuit † η pro υ. sic in ἐτήτυμος, verus, (quod fit ex ἔτυμος per poëticam reduplicationem, quæ & in nominibus locum habet) substituitur η pro ε. [2] Vt dictum est 297, 17. [3] Atticis receptiora sunt εἴλοχα, εἴλεγμαι, 298, 23. [4] Atticè ἔστροφα. vt perfectum pass. ἔστραμμαι, mutat ε in α, ita & plusquamperfectum, ἐστράμμην, ἔστραψο, ἔστραπτο: hinc tertia pluralis Ionica (19?, 15.) ἐστράφατο, versi erant. [5] Hinc participium βεβρεγμένος, s. οἴνῳ, vino madidus, non planè ebrius, 297, 20.

1 Nota. ὑφήφασται. 3 εἴλοχα. 4 [illegible] ἐστράφατο. 5 βεβρεγμένος.

Aoristi primi passiui ἐρρώσθην, valeo, & ἐμνήσθην, memini, [1] assumpserunt σ, cùm non insit præterito, ἔρρωται, μέμνηται. Contrà ἐσώθην perdidit σ. nam præteritum σέσωσμαι à σώζω, seruo.

De aor. 1. pass. 1 ἐρρώσθην & μνήσθην: [illegible]. ἐσώθην.

Cæterùm ἐγνώσθην regulariter fit a barytono γνόω, nosco. μ. γνώσω, π. ἔγνωκα, ἔγνωσμαι, unde [2] ἐγνώσθην. Etiam ἐδυνάσθην, & Attice ἠδυνάσθην,

2 [illegible] [illegible] ἠδυνάσθην:

ἐδυνήθην.

à δυνάζω, valeo, possum: sed ἐδυνήθην, & Atticè
3 ἠδυνήθην, à δυνάω, μ. [3] δυνήσω, possum.

Penultima huius temporis eadem cum perfecto: at εὑρέθην & ἐπῃνέθην per systolen, ab εὕρημαι, inuentus sum, & ἐπῄνημαι, laudatus sum.

εὑρέθην, ab εὑρίσκω, quasi ab εὑρέω.
ἐπῃνέθην, ab ἐπαινέω.

4 Sic composita ab αἱρέω αἱρῶ, capio, [4] καθῃρέθην, destructus sum: ἀφῃρέθην, ablatus sum: & simplex ᾑρέθην, à præteritis ᾕρημαι, καθῄρημαι, ἀφῄρημαι.

καθῃρέθην.
ἀφῃρέθην.
ᾑρέθην.

Sic ἐρρέθην ab ἔρρημαι, quod & ἐρρήθην, dictus sum; vnde ῥηθεὶς, dictus.

ἐρρέθην, à ῥέω ῥῶ.
ῥηθείς.

Illa quę verterant præterito ε in α, hîc rursus per ε scribuntur; στρέφω, verto: ἔστραμμαι, ἐστρέφθην.

Notio.

1 [1] Sic Apud poëtas verba in νω, quæ in præterito perdebant ν, illud interdum in hoc aoristo recipiunt: vt ἐκλίνθην & ἐκρίνθην, à κλίνω, inclino, & κρίνω, iudico: in iis quorum tertia persona perfecti passiui non erat ν, κέκλιται, κέκριται, vt habes 189, 20. ab ἐκρίνθην, part. κρινθεὶς, ἐντος: in plurali οἱ κρινθέντες, cum διὰ, διακρινθέντες, discreti. Sic à πνύω, spiro, aoristus prim. ἐπνύνθην assumit ν, quamuis non desinat in νω: sine augmento πνύνθην, πνύνθης, πνύνθη, cum ἀνὰ, ἀναπνύνθη, & poëticè ἄμπνυνθη, respirauit, refertur ad ἄμπνυμαι, 171, 14. & 38. dicitur etiã ἐπνύθην, ἐπνύθης, ἐπνύθη sine ν: hinc cum ἐν, ἔμπνυθη sine
2 augmento, pro ἐνεπνύθη, respirauit. [2] Hinc part. γνωσθεὶς,
3 ἐντος, cognitus. sic ab ἐσώθην, σωθεὶς, seruatus. [3] Medium:
4 fut. δυνήσομαι, potero: perfect. pass. δεδύνημαι, potui. [4] A thematibus καθαιρέω, destruo: ἀφαιρέω, aufero. quæ componuntur ex præpositionibus κατὰ & ἀπὸ: sed vltimæ vocales perduntur, & tenues τ & π migrant in suas aspiratas θ, φ. quare id fiat vide 172, 1. & 9.

ἐκλίνθην.
ἐκρίνθην.
διακρινθέντες.
ἐπνύνθην:
ἐπνύθην.
ἄμπνυνθη.
ἔμπνυθη.

De optat. pass.

Optatiuorum prima pluralis in είημεν, patitur syncopen in omnibus verbis; τυφθείημεν,
1 τυφθεῖμεν: vnde formatur [1] tertia τυφθεῖεν. consimiliter à verbis in μι, τιθείημεν, τιθεῖμεν, τι-
2 θεῖεν. sic εἶεν, essent, pro εἴησαν, ab [2] εἴημεν.

τυφθεῖμεν.
τυφθεῖεν.
τιθεῖμεν, τιθεῖεν.
εἶεν, ab εἰμι, sum.

1. 2 [1] Atqve Secunda τυφθεῖτε. [2] Et syncope εἶμεν, essemus: secunda εἴητε, εἶτε, essetis. thema est εἰμί, sum: cuius coniugatio habetur in tractatu anomalorum in μι.

τυφθεῖτε.
εἶμεν, εἶτε.

De subiunctiuo passiuo.

Subiunctiui secunda persona singularis, + diph

diphthongus est impropria, τύπῃ, ποιῇ, τιθῇ, similis tertiæ actiuorum.

Qvae In subiunctiuum annotauimus, vide 228,13. & 236,35. & 237,8.

[1] Medium præteritum à βλάπτω, lædo: καλύ- 1
πτω, tego: κρύπτω, abscōdo, desinit in βα, βέβλαβα, &c.
[1] ab antiquis in βω finitis, βλάβω, &c. 1

De præterito medio.

Sic à βάπτω, tingo: θάπτω, sepelio: σκάπτω, fodio,
præteritum in φα, βέβαφα, [1] ab inusitatis, βάφω, 1
τάφω, σκάφω. sic aoristus secundus & futurum
secundum, ἔβλαβον, βλαβῶ: ἔβαφον, βαφῶ.

βέβαφα. τέταφα. ἔσκαφα. ἔβλαβον. ἔβαφον.

Verbum μίμνω, maneo, facit μέμονα, à μένω: [2] fit 2
enim μίμνω per pleonasmum à μένω: & solent
huiusmodi vertere ε in ι, πέτω, πίπτω, cado: τέκω,
τίκτω, pario: ῥέπω, ῥίπτω, proÿcio: ἔπω, ἴσπω, dico [3]. 3

ε in ι propter pleonasmum.

Duo illa, τέτελα & μέμελα, vnde [4] μέμηλα, fiunt 4
à τελέω, τελῶ: μελέω, μελῶ, quæ † Atticè grauantur, τέλω, perficio: μέλω, curo.

τέτελα. μέμελα. μέμηλα.

Illa, [5] δέδηα & κέκηα, à δαίω, diuido, epulum præ- 5
beo, comburo: & καίω, adoleo, vro: vt φαίνω, [6] πέφηνα, 6
appareo.

δέδηα. κέκηα.

Futura secūda media sunt, [7] ἔδομαι, edam: [8] πίο- 7.8
μαι, bibam: [9] φάγομαι, edam, præter morem: cir- 9
cumflecti enim deberent, vt τυπῦμαι.

De futuro secundo medio. ἔδομαι, πίομαι, φάγομαι, non ῦμαι.

[1] Ab His quæ hîc antiqua siue inusitata appellantur, 1
per interpositionem literæ τ facta sunt vsitata in πτω, β & φ ante τ in π mutatis. nam ante τ illæ consistere non possunt, vt dictum est 5,4. Cæterùm deperdito τ, (quod in solis præsentibus & imperfectis seruatur) non π, sed germanæ characteristicæ ponuntur, τ illas non impediente. Itaque è βλάπτω, quod fit à βλάβω, præteritum medium erit βέβλαβα, non βέβλαπα: aorist. sec. ἔβλαβον, non ἔβλαπον: passiuus ἐβλάβην, detrimentum accepi: vnde infinitiuus βλαβῆναι, læsum esse: & part. βλαβεὶς, βλαβεῖσα, βλαβὲν, læsus, a, um: atque fut. sec. βλαβήσομαι, βλαβήσῃ, βλαβήσεται. futur. actiuum est βλάψω: perfect. βέβλαφα: pass. βέβλαμμαι, ψαι, πται: aor. prim. ἐβλάφθην: infin. βλαφθῆναι. [Porrò βλάβω cum verbali βλάβη Eustathius ex præt. βέβλαφα factum innuit, Macedonica τροπῇ τοῦ φ εἰς β.

β & φ in π.

Tempora à βλάπτω tanquam à βλάβω.

Annotatio.

vtitur autem isto verbo Homer. Od. ν. βλάβεται δέ τε γούνατ' ἰόντι. & Anacreon, βλάβεται βραχεῖσα νευρή, læditur, detrimentum accipit.] Sic à καλύπτω, quod fit à καλύβω, præt. medium est κεκάλυβα, *abscondi* : perfectum pass. κεκάλυμμαι, *tectus sum* : part. κεκαλυμμένος, *tectus*.

καλύπτω à καλύβω.

E κρύπτω, quod fit à κρύβω, præt. med. κέκρυβα, *occultaui*: aor. sec. ἔκρυβον: passiuus ἐκρύβην, ἐκρύβης : vnde infin. κρυβῆναι, *occultatum esse* : & part. κρυβεὶς, *absconditus*: atque fut. sec. κρυβήσομαι, *tegar*. in perfecto actiuo dicitur ἔκρυφα, sine repetitione consonantis κ, pro κέκρυφα.

κρύπτω à κρύβω.

ἔκρυφα.

E θάπτω, quod fit à τάφω per τ, perfect. med. τέταφα, *sepeliui*: aor. sec. ἔταφον : passiuus ἐτάφην: part. ταφεὶς, ταφέντος, *sepultus*: futurum actiuum θάψω per θ, & aor. prim. ἔθαψα : vt à τρέφω, θρέψω : τρέχω, θρέξω : ἔχω, ἕξω, de quibus 304, 1. quæ semper vnam syllabam aspiratam habent, duas nunquam. sic à † θήπω, *obstupeo*, aor. sec. ἔταφον, part. ταφὼν, *obstupefactus* : tamen præt. med. est τέθηπα, *obstupui*.

θάπτω à τάφω.

E σκάπτω, quod fit à σκάφω, præt. med. ἔσκαφα, *fodi* : idem est & actiuum, vnde pass. ἔσκαμμαι, ψαι, πται: aor. pri. ἐσκάφθην : infin. σκαφθῆναι: aor. sec. ἔσκαφον: pass. ἐσκάφην, *fossus sum*. Sunt & pauca alia quæ non seruant in aoristo sec. præsentis characteristicam : vt δρύπτω, *lacero vnguibus præ dolore animi*: aor. sec. ἔδρυφον: passiuus ἐδρύφην, tanquam à δρύφω. ῥάπτω, *suo*, ἔρραφον, ἐρράφην, quasi à ῥάφω. ῥίπτω, *proijcio*: ἔρριφον, ἐρρίφην, quasi à ῥίφω. σμύχω, *comburo*, ἔσμυγον, ἐσμύγην: part. σμυγεὶς, *combustus*, à σμύγω. ψύχω, *refrigero*, ἔψυγον, ἐψύγην : part. ψυγεὶς, ψυγεῖσα, τῇ ψυγείσῃ, *refrigeratæ*, Aristoph. Hi aor. sec. in voce pass. sunt vsitati, in actiuo exoleuerunt.

σκάπτω à σκάφω.

δρύπτω à δρύφω.
ῥάπτω à ῥάφω.
ῥίπτω à ῥίφω.
σμύχω à σμύγω.
ψύχω à ψύγω.

Annotatio.

2 [2] Litera quæ in huiusmodi verbis per pleonasmum adiicitur, propriè collocanda erat ante ω, vt fit in πίνω, τίνω: verum in μίμνω, πίπτω, & ἵπτω, hoc non obseruatur: quia pugnat cõsonantium structura, de qua pag. 5. & 6. non enim dici potest μίμνω, πίτπω, aut ἵπτω, vt ex loco citato colligitur. quare facta fuit metathesis, ac præcessit litera quę per pleonasmum addita fuerat, cùm nó posset sequi. Aliquando autem fit duarum literarum pleonasmus ; εὑρέω, εὑρίσκω, *inuenio* : aut, vt quibusdam placet, talia fiunt à futuris in σω, per pleonasmum κ : sic γηράω, κ. γηράσω: vnde γηράσκω, *senesco*, & similia. tamen in ἀρέω, ἀρέσκω, *placeo*, ε non mutatur, veluti neque in ἕπομαι, ἕπουμαι, *sequor*: at in hoc nonnunquã ε amittitur: imperat. σπέο, Ionicè σπέο, 193, 31. ἐκτασι poetica σπεῖο, pro ἕπου, *sequere*: infin. σπέσθαι pro ἕπεσθαι, *sequi*: part. σπόμενος pro ἑπόμενος, *sequens*. [3] ἵπτω legitur quoque, melius

Duarum literarum pleonasmus.

εὑρίσκω.

ἕπομαι.
σπέο, σπέσθαι, σπόμενος.

3

tamen

tamen ad præcedentia quadrat ἵπω, quod cum ἴσπω
eiuſdem eſt originis & ſignificationis: eodémq; modo
ab ἐνέπω eſt ἐνίπτω, *dico, increpo.* ἴσπω autem ex ἔπω ſic
deriuatum eſt, vt ἴσχω ab ἔχω. In γίνομαι autẽ & per pleo-
naſmũ γίγνομαι, *fio*, quamuis γ interdũ abiiciatur, tamen
retinetur ι, γίνομαι, non aliter quàm ſi adeſſet pleonaſ-
mus. [4] Verſo ſcilicet ε in η per extenſionem poëticam. 4
tertia perſona μέμηλε, *curæ eſt*, ſumitur imperſonaliter.
Pluſquamperfect. ἐμεμήλειν, & ſine ε, μεμήλειν, 300,16.
[5] Pluſquamperf. cum ſimplici augmento, δεδήειν, *com-* 5
buſtus eram. [6] Vide 198, 3. [7] Secunda perſona ἔδης, & 6.7
Atticè ἔδῃ, à themate ἔδω, 306,35. [8] A πίνω: vide Inueſtig. 8
thematis in verbo πίνω. [9] A φήγω, quod in aor. ſec. & 9
futuro ſec. mutat η in α, vt habes 178,4.

γίγνομαι. γίνομαι.

Contractiones verborum ſuprà commemo-
rauimus: verùm & aliter quoq; fit [1] cõtractio; 1
προέδωκας, πρὔδωκας, *prodidiſti*: προετίθει, πρὐτί-
θει, *proponebat*: πρόοπτον, πρὔπτον, *præuiſum, mani-
feſtum*: πρὸ ἔργου, πρὔργου, *operæ pretium.* Sic & τὸ
ἀγαθὸν, τἀγαθὸν. *bonum*: καὶ ἐγὼ, † κἀγὼ, *& ego*: τὸ
ἐναντίον, τοὐναντίον, *contrarium*: τὸ ὄνομα, τοὔνομα, *no-
men*: τὸ ἱμάτιον, θοἰμάτιον, *veſtis*: [2] cuiuſmodi cra- 2
ſis apoſtrophi nota ſignari ſolet.

Notanda de cõtractionib. Atticorum. πρὔδωκας à προδίδωμι, 234, 35. πρὐτίθει à προτίθημι, 234, 20.

[3] Perfecti paſſiui penultima breuis, non 3
ſemper aſciſcit σ; δέω, *ligo*, δέδεκα, δέδεμαι: vnde
ἐδέθην, *ligatus ſum*: δράω, *facio*, δέδρακα, † δέδραμαι:
vnde δρᾶμα, *repræſentatio, actus comœdiarũ*: ἀρόω,
ἤροκα, ἤρομαι, *aro*: vnde ἀροτὴρ, *arator*: tamen ὁ
δεσμὸς, *vinculum*, tanquam à δέδεσμαι.

Notis. ἐδέθην. δρᾶμα. ἀροτήρ. δεσμός.

[1] Huiuſmodi craſis habet ferè tantummodo locũ in 1
præpoſitione πρὸ, in articulo neutro τὸ & τὰ, & in con-
iunctione καί. atq; πρὸ quidẽ, ſequẽte ſolũmodo vel al-
tero ο μικρῷ vel ε, eoq; præcipuè in augmẽto; ſed interdũ
etiã citra augmẽtũ, vt dictũ eſt 172, 35. ante ο, vt πρὸ ὀλί-
γου πρὐλίγου, *paulò antè.* προοφείλω, πρὐφείλω, *prædebeo, de-
beo*: hinc tertia perſona πρὐφείλει, *prædebet*: imperf. ſine
augmẽto Ionicè προόφειλες, πρὔφειλες, *debebas*: genitiuus
fœmininus part. paſſ. προὐφειλομένης, *intercedẽte
beneficio.* ante ε quod non ſit ex augmẽto, προεννοέω,
πρὐννοέω, *prius exiſtimo*: cõponitur ex πρὸ & ἐν atq;
νοέω. [1] πρὐννοέω legitur ... [illegible] ... lexici-

πρὸ cõtractum ante ο & ε. πρὐλίγου. πρὐφείλω.

ANNOTATIO

Sed vereor ne ad hoc thema comminiscendum occasionem illis dederit imperfectum προὐλάμβανε, *vel aoristum sec.* προὔλαβε, *malè intellecta. sunt enim hæc à* προλαμβάνω, *cuius augmentum syllabicum* ε *in præteritis illis cum finali præpositionis omicro coit in* ου. *non minus suspectum est* προυξενεῖ *apud Hesych. quod exp.* ξενίζει : *scribendum'q; vel* προξενεῖ conciliat, *vel* προὐξένει (*contractum ex* προεξένει) conciliabat, *à* προξενέω concilio, προὐμνάομαι *quidè certè, quod in ijsdem vulg. lexicis extat, euidens habet mendum, pari occasione commissum. hic enim posterior diphthongi vocalis tollenda est, non minus quàm augmentum : quippe quæ ex* ε (*syllabico præteriti augmento*) *per crasin abierit*
προὐννέπω. *in* υ.] προεννέπω, προὐννέπω, *prædico, denuntio:* προέχω, προὔ-
προὔχω. χω, *emineo:* hinc etiam προεῖχε, προὖχε, *eminet* : imperfectū pass. προειχόμην, & sine augmento προεχόμην, προὐχόμην, *prætendebam:* tertia plur. προέχοντο, προὔχοντο : particip. act. προέχων, προὔχων, *prominens* : accusatiuus τὸν προὔχοντα, τὴν προὔχουσαν. ante ε quod fit ex augmento, sæpissimè contractio hæc inuenitur ; vt προβαίνω, *procedo* : imperfect.
προὔβαινε, προὔ- προέβαινον, προέβαινες, προέβαινε, προὔβαινε, *procedebat:* aor.
βη, προὔβησαν. sec. à προβίβημι est προέβην, προέβης, προέβη, προὔβη, *processit:* tertia plur. προέβησαν, προὔβησαν. προβάλλω, *propono:*
προὔβαλε. in aor. sec. προέβαλε, προὔβαλε, *proposuit.* προδίδωμι, *prodo:* in imperfecto προεδίδων, ως, ω : tertia plur. προεδίδοσαν,
προὐδίδοσαν: προὐδίδοσαν, 228,17. in aorist. sec. προέδων, ως, ω : προέδοσαν,
προὔδοσαν: προὔ- προὔδοσαν, 228,20. in primo προέδωκα : προέδωκας, προὔδω-
δωκε. κας: προέδωκε, προὔδωκε, 234,30. προθυμέομαι, *sum promptus,*
προὐθυμεῖτο. *propero:* in imperfecto προεθυμεῖτο, προὐθυμεῖτο, *properabat.* προκάθημαι, *præsideo, antè sedeo:* in imperfect. προεκάθητο,
προὐκάθητο. προὐκάθητο, *præsidebat.* προπέμπω, *præmitto, deduco honoris*
προὔπεμπε. *gratia.* in imperfecto προέπεμπε, προὔπεμπε, *deducebat:*
προὔπεμψαν. in aor. prim. προέπεμψαν, προὔπεμψαν, *deduxerunt.* προπίνω, *propino, priùs bibo,* sumit aoristum secundum à
προὔπιε. προπίω, προέπιον : tertia προέπιε, προὔπιε, *propinauit.* προΐστημι, *præficio* : in tertia duali aoristi secundi προεστήτην, προὐστήτην, *præsides fuerunt.* προτενθεύω, *præligurio, præ-*
προὐτένθευσαν. *occupo:* in aoristo primo προετένθευσαν, προὐτένθευσαν, *præ-*
προὔτραπε. *occuparunt.* προτρέπω, *hortor* : in aor. sec. προέτραπε, προὔτραπε, *hortatus est,* 178,7. προφαίνω, *præmonstro* : in im-
προὔφαινε. perfecto προέφαινε, προὔφαινε, *præmonstrabat.* προχόω, *μ.*
προὔχωσε. ώσω, *aggere præmunio:* in aor. pr. προέχωσε, προὔχωσε, *aggessit.*
προὔφασμα. Inuenitur etiam τὸ τ προὔφασμα, ατος, *prætextus, us,* pro προΰφασμα : ὕφασμα, *textura,* verbale est ab ὑφαίνω, *texo,* cuius perfect. pass. Atticè est ὕφασμαι, 307,3. Et hæc de
τὸ ante ε, ο, in ου. προ. τὸ verò sequente breui ε vel ο, contrahitur in ου:

ante

ante ο rarò, τὸ ὀπίσω, τοὐπίσω, *posthac.* ante ε sæpe: vt τὸ ἐλάχιστον, τοὐλάχιστον, *saltem, minimum:* τὸ ἐμὸν, τοὐμὸν, *meum:* τὸ ἔμπαλιν, τοὔμπαλιν & τοὔμπαλι, *contrà:* τὸ ἔμπροσθεν, τοὔμπροσθεν, *antè, anterior pars:* τὸ ἐντεῦθεν, τοὐντεῦθεν, *inde:* τὸ ἐπίπαν, τοὐπίπαν, *omnino:* τὸ ἐπίπεμπτον, τοὐπίπεμπτον, *sesquinta pars:* τὸ ἔπος, τοὔπος, *verbum:* τὸ ἔργον, τοὔργον, *opus:* τὸ ἔσχατον, τοὔσχατον, *extremum.* ante α inuenitur contractum nunc in ου, τὸ ἄλλο, τοὔλλο, *aliud:* nunc in ω, τὸ ἀρχαῖον, τὠρχαῖον, *vetustum:* nunc in α, τὸ ἀγαθὸν, τἀγαθὸν, *bonum.*

ante α in ου, ω, & α.

[τοὔλλο Corinthus Æolicæ dialecto tribuit: masculinum tamen ὁ ἄλλος in ὦλλος ab iisdem contrahi docet, forma communiter etiam vsitata. priori simile est τοὔρθρον apud Hesych. ex τὸ ἄρθρον, articulus, membrum: posteriori, ὡνὴρ ex ὁ ἀνὴρ, vir: ὤνεμος, ex ὁ ἄνεμος, ventus.]

ANNOTATIO.

sequente η, crasis fit in ω: τὸ ἥμισυ, θὤμισυ, dimidium. sequente ι, coalescunt ο & ι in diphthongum οι: τὸ ἱμάτιον, θοἰμάτιον.

ante η in ω: ante ι in οι.

τὰ ante α & ε contrahitur in α; τὰ ἀγαθὰ, τἀγαθὰ, *bona:* τὰ ἄλλα, τἆλλα, *alioqui:* τὰ ἐκεῖ, τἀκεῖ, *loca illa:* τὰ ἐμὰ, τἀμὰ, *mea, res meæ:* τὰ ἐναντία, τἀναντία, *contraria:* τὰ ἐν εἴδεσι, τἀν εἴδεσι, *in formis.*

τὰ ante α & ε in α.

Adiectiuum vnum ἕτερος, *alter,* in mascul. & neutro contrahitur in α, cum articulis ὁ, τὸ, τοῦ, τῷ: οἱ, τὰ: ἅτερος, θατέρου, θατέρῳ, ἅτεροι, pro ὁ ἕτερος, τοῦ ἑτέρου, τῷ ἑτέρῳ, οἱ ἕτεροι. in neutro θάτερον, θατέρου, θατέρῳ, θάτερον, θάτερα, pro τὸ ἕτερον, τοῦ ἑτέρου, τῷ ἑτέρῳ, τὸ ἕτερον, τὰ ἕτερα: sic in nominatiuo plurali fœm. θάτεραι, Doricè, pro ταὶ ἕτεραι, 246, 22.

ἕτερος contractū cum articulis ὁ, τὸ, τοῦ, τῷ: οἱ, τὰ: ταί.

Inueniuntur etiam contractiones ex τοῦ & τῷ; τοῦ ἀγαθοῦ, τἀγαθοῦ, *boni:* τῷ ἀγαθῷ, τἀγαθῷ, *bono:* τὸ ἄγαλμα, τοῦ ἀγάλματος, τῷ ἀγάλματι, τὤγαλμα, τὠγάλματος, τὠγάλματι, *statua:* τοῦ ἀνδρὸς, τἀνδρὸς, *viri:* τῷ ἀνδρὶ, τἀνδρὶ, *viro:* τοῦ ἀνθρώπου, τἀνθρώπου, *hominis:* τῷ ἀνθρώπῳ, τἀνθρώπῳ, *homini:* τοῦ ἕνεκα, τοὔνεκα (vbi τοῦ pro τούτου) *huius gratia, propterea:* sic τοὔνεκεν pro τοῦ ἕνεκεν, *quapropter:* τοῦ ἐπιόντος, τοὐπιόντος, *futuri.* τοῦ εὐβούλοιο, † τωὐβούλοιο, *prudentis,* ab εὔβουλος, ου καὶ οιο, 130, 3.

Crasis cum τοῦ & τῷ.

[In τωὐβούλοιο tamen Dorica est crasis, non Attica vel communis: apud Theocr. Idyl. 2. ἦνθ' ἁ τωὐβούλοιο, vênit Eubuli *s. filia. vbi tamen & textus & scholiorum editiones diuisè τῶ ὐβούλοιο scriptum habent: forsan vt euidentior sit contractio ex Dorico articulo τῶ pro communi τοῦ, 246, 31. & Ionico* Εὐβούλοιο *pro* Εὐβούλου*, 130, 3. præferenda tamen videtur coniuncta scriptura, vt apud Aristoph. Ran. p. 137.* ἐὰν δὲ μὴ 'ὕρω, si verò non inuenero, *pro* μὴ εὕρω*: propterea quod hic ω & ευ vnam faciunt syllabam, non duas.* τοῦ ἡμετέρου, θἠμετέρου*, nostri.*]

ANNOTATIO.

Reperitur & ο cum ε contractum in ου: ὁ ἐπιτριπτέος, οὑπιτριπτέος, *dignus qui conteratur ac perdatur.*

Contractio ex ο ante ε, in ου.

ὁ ἐμὸς, οὑμὸς, *meus.* Et hactenus de contractione articulorum. de his verò ſumus & alia quædam dicturi in Inueſtigatione thematis circa finem in voce ὤταν. Ex

Quomodo contrahatur καί.

ϗ ſequente α vel ε, craſis fit in α, ϗ ἂν, κἂν, *etſi*: καὶ ἐκ, κἀκ, *& ex*: (Doricè κἠκ: ſic κἤκα pro ϗ εἴκα, *& ſi*) ϗ ἐκεῖ, κἀκεῖ, *& illic*: καὶ ἐκεῖθεν, κἀκεῖθεν, *& inde*: ϗ ἐκεῖνος, κἀκεῖνος, *& ille.* ϗ ἐμοὶ, κἀμοὶ, *& mihi*: καὶ ἐμὲ, κἀμὲ, *& me*: ϗ ἔνθεν, κἄνθεν, *& inde*: ϗ εἶτα, κᾆτα, *& deinde*: καὶ ἔπειτα, κἄπειτα, *& deinde*: ϗ ἔτι, κἄτι, *& etiam*, κἄτι μάλιστα, atque adeò. ſequente articulo ὁ, contractio fit in ω, ϗ ὁ μάντις,

ANNOTATIO.

χ᾽ ὡμάντις, *& vates.* Malit tamen Sylburg. coniunctè χὡ: quia non tantum apoſtrophus ibi eſt, ſed etiam craſis, vt in κῷνον apud Ariſtoph. p. 151. pro ϗ οἶνον, *& vinum.* Poteſt tamen in his ι negligi, non tantum more Dorico, 119, 42. ſed etiam diſcriminis cauſa: vt χὡ ſit pro ϗ ὁ, at χῷ pro καὶ οἱ. In fœminino poteſt vtraque ferri ſcriptura, χ᾽ ἁ σύριγξ, & χἀ σύριγξ: dici enim poteſt & nudam habere apoſtrophum, & vnà cum apoſtropho craſin duorum α in vnum. ſic in fœminino χ᾽ ἁ σύριγξ pro ϗ ἁ σύριγξ, *& fiſtula*: vbi ἁ pro ἡ Doricum eſt, 246,

ANNOTATIO. 2

26. ſed hæc in poëtis ſolùm occurrunt. [2] In προὔδωκας, προὔλεγε, προὖπτον, & ſimilibus, craſi apud Heſychium quoque, Suidam & alios, plerunque ſuperſcripta reperitur apoſtrophi nota, fortaſſe propter affinitatem τῶ πάθους. vt enim communiter apoſtrophus ſignificat, hiatus vitandi gratia, vel in fine præcedentis, vel in principio ſequentis dictionis, ſublatam eſſe vocalem, dictionesque illas hac ratione coëuntes diſterminat, veluti limes in confinio poſitus: ita etiam hîc indicat, in congreſſu duarum compoſitionis partium vel prioris partis finalem, vel poſterioris initialem, ſi non abolitam, at ſaltem fuiſſe mutatam: cúmque hac ratione compoſitionis veſtigia veluti deleantur, indicio ſuo prodit, ſoluta craſi, reperiri ea poſſe. Longè iuſtius inſcribitur hæc nota ſequentibus dictionibus, τοὔργον, τοὐναντίον, τοὔνομα, & ſimilibus. nam in his ſignificat duas dictiones in vnam coiiſſe, ſolutaque craſi dirimi etiam coniunctionē iſtarum dictionum, cum in ſuperioribus, etiamſi craſis ſoluatur, compoſitio tamen integra maneat. Sed frequenter & in his & in ſuperioribus neglectam comperies hāc notam: ſic enim προὔνοικος inuenies apud Heſychium, Suidam, Etymologum & Euſtathiū, cum tamen id ex προοίνοικος cōtractum, craſeos in confinio factæ notam requirat apoſtrophon. Sic etiā θοιμάτιον apud Heſych. & Suidā, & θοἰμάτιον apud Euſtathiū

quo

quorũ illud ex τὸ ἰσχάτιον, hoc ex τὸ ἀμφίξιον per apostrophum est contractũ. Videreturque in his duobus posterioribus (sicut etiam in αὑτοῦ pro ἑαυτοῦ, ἅτεροι & ἅτερα pro οἱ ἕτεροι & τὰ ἕτερα, & similibus) apostrophus, veluti tenuis spiritus, ab aspero, tanquam fortiore, absorberi, (vt Apollonius innuit apud Etymologum in ἁμὸς) nisi etiam in tenuatis omissa cerneretur, vt sunt illa passim obuia, σαυτοῦ, ἐμαυτοῦ, ταὐτὸ, cõtracta ex σεαυτοῦ, ἐμεαυτοῦ, τὸ αὐτό: ac potissimum in deriuatis ex posteriori, vt ταυτότης, ταυτότης, ταυτολογία, &c. [3] Sic κονιάω, *dealbo, opere tectorio induco*, κεκονίακα, κεκονίαμαι, participium κεκονιαμένος: poëtæ tamen huic tribuunt σ, sed α priùs per syncopen abiecto, κεκονισμένος. [*Non tamen video quod sit opus à κονιάω deducere per tot figuras, quũ regulariter à κονίω deriuare liceat, vt κεχρισμένος à χρίω, 189, 29. præsertim quum apud Hesych. legamus κονίοντες, expositum λευκαίνοντες,* dealbantes, *calce videlicet. vsus est autem illo participio Theocr. Idyl. 2. κισσὸς ἑλιχρύσῳ κεκονισμένος,* oblitus helichryso, veluti calce. [4] Penultimam in δέδραμαι non breuem, sed longam censent alij: ideoque δρᾶμα scribunt, vt νᾶμα, κρᾶμα, & similia.]

3 κεκονιαμένος.

κεκονισμένος.

ANNOTATIO.

4

ANOMALA IN MI.

PLurima fiunt ab ἔω: [1] quod vario spiritu varia significat. Verbũ substantiuũ εἰμὶ fit ab ἔω, pro ὑπάρχω, hoc est, *sum*: reduplicationẽ non habet: penultima non η ex ε, ne idem sit cũ ἠμὶ, *dico*; sed additur ι, vt penultima sit longa, & [2] acuitur vltima, cùm dicendum foret εἶμι. nam disyllaba penultimã circumflectunt; vt γνῶμι, *nosco*: δῦμι, *ingredior*: κλῦμι, *audio*. 1 2 3.4 5.6

1 *De εἰμὶ quod est* sum.

Annotatio.

Indicatiui præsens; S.[3] εἰμὶ, [4] εἶ, [5] ἐστί: D. ἐστὸν, ἐστόν: P. [6] ἐσμὲν, [7] ἐστὲ, [8] εἰσί. 7.8 9 10

Indicatiuus.

Imperfectum; S.[9] ἦν, ἦς, [10] ἦν: D. [11] ἦτον, ἤτην: P. [12] ἦμεν, ἦτε, [13] ἦσαν. 11 12

[14] Personis in σ, Æoles addunt θα; ἦσθα, *eras*: [15] ἔφησθα, *dicebas, vel dixisti*: [16] εἴπησθα, *dixeris*. 13 14 15

θα additio Æolica.

[17] Plusquamperfectum passiuum, ἤμην, ἦσο, ἦτο, &c. 16 17

Futurum, [18] ἔσομαι, (vt τίσομαι) [19] ἔσῃ, ἔσεται: & syncope [20] ἔσται. 18 19 20

Impe

Imperatiuus.

19 Imperatiui præsens; Singul. ἴσθι vel [19] ἔσ, ἔστω: Dual. ἔστον, ἔστων: Plur. ἔστε, ἔστωσαν. Inuenitur
21 etiam ἤτω pro ἔστω, à barytono ἔω, [21] ἔε, εέτω, & crasi duorum εε in η, ἤτω.

Optatiuus.

22 Optatiui præsens; Sing. [22] εἴην, εἴης, εἴη: D. εἴητον, εἰήτην: Plur. εἴημεν, εἴητε, εἴησαν, & εἶεν, de qua syncope * suprà dictum est.

** 308,31.*

Futurum, ἐσοίμην, ἔσοιο, ἔσοιτο, vt τυψοίμην.

Subiunctiuus.

23 Subiunctiui præsens; S. ἐὰν [23] ὦ, [24] ἦς, [23] ἦ:
24 D. ἦτον, ἦτον: P. ὦμεν, ἦτε, [25] ὦσι.

Infinitiuus.

25
26 Infinitiui præsens, [26] εἶναι: Futurum, ἔσεσθαι.

Participia.

27 Participij præsens, [27] ὁ ὢν ὄντος, ἡ οὖσα οὔσης, τὸ ὂν
19 ὄντος: Futurum, [19] ὁ ἐσόμενος, ἡ ἐσομένη, τὸ ἐσόμενον.

ἔω. ἕω. Notio de encliticis. ἐμμὶ, ἦμι. εἶ, εἷς. ἐσσί. ἐντί. ἐμὲν, εἰμὲν, εἰμὲς. ἐτέ. ἔασι, ἐντὶ, εὖντι. ἔα, ἦα: ἦεν, ἦ. ἔσκον, ἔσκες, ἔσκε. εἶν, ἔον, ἔες, εἷς, ἔης. Annotatio. ἔην, ἤην. ἦστον, ἤστην. ἔτον, ἔστον. ἦμες. ἔσαν, ἔσσαν. ἔνηθα. φῆσθα.

1 [1] Spiritu Tenui, est *sum*, & *vado*: spiritu autem
2 aspero, est *mitto*, *concupisco*, *sedeo*, & *induo*. [2] Id factum est vt accentu saltem differret ab εἶμι, *eo*. præterea, quia est è dictionum encliticarum numero, quæ in vltima
3 habent accentum: sic φημὶ siue ἠμὶ, *dico*. [3] Doricè ἐμμὶ,
4 & Æolicè ἦμι. [4] Εἶ fit ab ἔσμαι, 306, 32. dicitur & εἷς, accentu acuto; quod aliquando encliticum est: εἶ verò
5 minimè. Poëtæ pro εἶ dicunt ἐσσί. [5] Doricè ἐντί.
6.7 [6] Poëticè ἐμὲν & εἰμὲν, Doricè εἰμὲς, 119, 4. [7] Poëticè
8 ἐτὲ, vt in prima ἐμέν. [8] Ionicè ἔασι, poëticè ἔασσι, Doricè ἐντὶ, qua voce vtuntur etiam pro ἐστί. Æolicè εὖντι. Ab
9 εἰσὶ cum ἐν, fit ἔνεισιν, *insunt*. [9] Ionicè ἔα, ectasi poëtica ἦα, vnde & in tertia ἦε: cum ἐν, ἐνῆεν, *inerat*. Atticè verò ἦ, per crasim ex Ionico ἔα. Rursus poëticè ἔσκον, ἔσκες, ἔσκε, 17?, 38. atque † εἶν & ἔον, ἔες, crasi εἷς, & Ionica dialysi ἔης, *eras*. [*εἶν regulariter quidem ab εἰμι quoque formatur, vt ἔφην à φημί: ab Vrbano tamen, Caninio, &* Clenardo *ipso, (317, 37.) tribuitur hoc imperfectum verbo εἶμι* eo.] dissoluunt quoque ην primæ & tertiæ, dicentes ἔην, & rursus Attico more producto ε, ἤην, 29,
10 13. ex ἦν cum ἀπὸ fit ἀπῆν, *aberam*. [10] Doricè ἦς. vide
11 præcedentem numerum 9. [11] Et per pleonasmum τοῦ
12 σ, ἦστον, ἤστην: reperitur etiam ἔτον atque ἔστον. [12] Doricè
13 ἦμες, 119, 4. [13] Et per systolen ἔσαν, & rursus geminato σ, ἔσσαν. ex ἦσαν cum ἐν, fit ἐνῆσαν *inerant*: cum ἐπὶ, ἐπῆ-
14 σαν, *insuper erant*. [14] Vide Inuestigationem thematis
15 in verbo οἶδα. pro ᾔδεα poëtæ dicunt ἔνηθα. [15] Et sine augmento φῆσθα, pro ἔφης: est imperfectum vel aor. sec.

à φη

ἀ φημὶ, *dico* : vt paulò pòst dicetur in hoc ipso tractatu,
in verbo φημί. [16] Vide 289, 18. sunt qui scribant εἴπῃ- 16 εἴπηθα, *vel*
θα per diphthongum impropriam ῃ : alij punctum εἴπηθα.
subscriptum negligunt, εἴπηθα. [17] Quibusdam magis 17
placet vt sit imperfectū medium, vt ἥμην ab ἧμαι, *sedeo*;
de quo infrà in hoc ipso tractatu. [18] Poëticè ἔσσομαι: 18 ἔσσομαι, ἐσσοῦμαι,
Doricè ἐσσοῦμαι & ἐσσεῦμαι, (170, 6. & in Inuestigatione ἐσσεῦμαι.
thematis in πίπτω) ἐσσῆ, ἐσσεῖται, & poëticè geminato σ, ἐσσῆ, ἐσσεῖται, ἐσ-
ἐσσεῖται. ex ἔσομαι cum ἀπὸ, fit ἀπέσομαι, *abero*. [19] Poë- 19 σεῖται.
ticè ἔσσῃ: Atticè ἐσεί, 306, 35. Ionicè ἔσεαι: (186, 1. & 23.) & ἔσσῃ, ἐσεί, ἔσεαι,
apud poëtas ἔσσεαι. sic in tertia ἔσσεται pro ἔσεται: & in ἔσσεαι.
imperatiuo ἔσσο pro ἔσο: & in participio futuro ἐσσόμε- σ *geminatum*
νος, ἐσσομένη, ἐσσόμενον, pro ἐσόμενος, η, ον. id fieri dicitur *Æolicè*.
Æolica dialecto. [20] Hinc cum ἐν, ἐνέσομαι, *inerit*. [21] Et 20
crasi εἶ, cū παρὰ, πάρει, *ades*. [22] Poëticè ἔοιμι, ἔοις, ἔοι, *sim*, 21 εἶ, πάρει.
sis, *sit*, à barytono ἔω. [23] Et Ionicè ἔω, ἔῃς, ἔῃ, &c. poë- 22 ἔοιμι, ἔοις, ἔοι.
ticè εἴω, εἴῃς, εἴῃ: prima plur. εἴωμεν & systole εἴομεν 234, 35. 23 ἔω, ἔῃς, ἔῃ.
& 306, 15. Pro tertia persona ᾖ vel ἔῃ ipsi Iones dicunt εἴω, εἴομεν.
ἦσι vel ἔῃσι, 228, 33. Quidam huic subiunctiuo tribuunt ἦσιν, ἔῃσιν.
aoristum prim. med. ἐὰν ἔσωμαι, ἔσῃ, ἔσηται, &c. [24] Æoli- 24
cè ἦσθα, *sis*. [25] Cum ἐν, ἐνῶσι, *insint*. [26] Doricè ἦμεν & 25 ἦσθα.
ἦμες. Recipit etiam varietatem dialectorum, vt dictum 26 ἦμεν, ἦμες.
est in infin. actiuo barytonorum : nempe ἔμμεναι vel ἐμ- ἔμμεναι, ἔμμεναι,
μεναι, vel εἴμεναι aduocato ι ad ε, & ἔμεν, ex quo per ecta- εἴμεναι, ἔμεν.
sim factum est Doricum ἦμεν. [27] Ionicè ὁ ἐὼν, ἐόντος: 27 ἐών, ἐοῦσα, ἔασσα.
ἡ ἐοῦσα, ἐούσης, & Doricè ἔασσα, ἐάσσας : τὸ ἐὸν, ἐόντος, &c. ἐόν.
Æolicè εἶς, ἔντος: εἶσα, εἴσης: ἒν, ἔντος: hinc παρεὶς, παρέντος, *qui* εἶς, εἶσα, ἕν.
adest, *præsens* : τῶν παρέντων pro παρόντων. Ex Ionico
ἐὼν, cūm ἀπὸ, fit ἀπεὼν pro ἀπὼν, *absens*.

Εἶμι τὸ πορεύομαι, fit ab ἔω, [1] εἴω, deinde εἶμι, 1 *De* εἶμι, *quod*
hoc est, *eo* vel *ibo*: [2] nam futurum εἴσω, non est 2 *est eo*.
in vsu.

Indicatiui præsens ; Sing. εἶμι, [3] εἶς, vel εἶ, 3 ἄπει, *ab* ἄπειμι.
(vnde [4] ἄπει, *abis vel abibis*) εἶσι : D. ἴτον, ἴτον: 4
P. ἴμεν, ἴτε, εἶσι, & Ionicè ἴασι : προσίασι, *adeunt*: προσίασι à
εἰσίασι, *ingrediuntur*. πρόσειμι.

Imperf. S. εἶν, εἶς, εἶ: D. ἴτον, ἴτην: P. ἴμεν, ἴτε, ἴσαν. εἰσίασι ab εἴσειμι.

Perfectum inusitatum εἶκα, vnde plusquam-
perfectum εἴκειν, & [5] Atticè ᾔκειν. 5 ᾔκειν.

A perfecto medio εἶα, fit ᾖα, & solutione ἤια,
ἤιας, [6] ἤιε 6 ἤια.

Plus

ᾔεσαν. ἀνήεσαν ab ἀνέιμι. ἐξήεσαν ab ἔξειμι.

7 Plusquamperfectum, [7] ᾔειν: tertia pluralis, ᾔε-
8 σαν, & [8] ᾔεσαν: ἀνήεσαν, redierant: ἐξήεσαν, exiuerant.
9.5 Ab aor. 1. εἶσα, [9] fit εἶσαν, & [5] inde ᾖσαν & ᾔισαν.
10 Aoristus 2. [10] ἴον, ἴες, ἴε, &c. ab εἴω.

εἶσαν, ᾖσαν, ᾔισαν. ἰών. κιών, à κίω. ἐών.

11 Participium, [11] ἰών. alij tria dicunt præsentia acuta, ἰών, iens: κιών, vadens: & ἐών, existens, pro ὤν ab εἰμὶ, sum.

ἔξει ab ἔξειμι. δίει, à δίειμι. ἀπεῖναι, ab ἄπειμι. παρεῖναι à πάρειμι. ἀπιέναι. μετιέναι. προσιέναι.

12 Imperatiuus; S. [12] ἴθι, ἴτω: D. ἴτον, ἴτων: P. ἴτε, ἴτωσαν. Pro ἴθι dicitur etiã εἶ, ab ἔω. Imperatiuus,
13 ἔε, crasi [13] εἶ, ἔξει, exi: δίει, percurre. Infinitiuus [14] ἰέναι
14 etiam εἶναι, vnde ἀπεῖναι, abire: παρεῖναι, accedere:
15 per metathesim ab [15] ἰέναι, recepto infinitiuo, vnde ἀπιέναι, abire: μετιέναι, persequi: προσιέναι, adire: ab ἵημι, quod fit ab ἰέω, eo.

ἶμι, ἵημι. ἴω. παρῖω. ἴεναι. ἴεμαι. ἰέμην, ἴεσο. ἰέμενος. ἦσω. εἴσεται. εἴσομαι. καθείσομαι.

ANNOTATIO.

1 [1] Et Subtracto ε, ἴω, ἶμι. Dicitur etiam per reduplicationem ἵημι: vnde tertia singularis ἵησι, vadit: & imperfectum, vel potiùs aoristus secundus ἴω, atque huius compositum sæpe obuium παρῖω, aduenieram, præteribam: hinc etiam infinitiuus ἴεναι, atque præsens mediũ, ἴεμαι, ἴεσαι, ἴεται: imperfectum ἰέμην, ἴεσο, ἴετο: imperatiuus ἴεσο, ἰέσθω: secunda pluralis ἴεσθε, ite: participium
2 ἰέμενος. cætera vsus neglexit. [2] Inuenitur tamẽ ἦσω, i. ab ἔω: atque medium εἴσομαι. εἴσῃ, εἴσεται, veniam, es, &c. ab actiuo exoleto εἴσω. at ἕσομαι, condam, cum spiritu aspero, vnde & καθείσομαι, statuam, fit ab inusitato [illegible] Et ab eodem inusitato est particip. aor. 1. med. εἰσάμενος tenuatum Ionico & Æolico more, apud Etymol. pro ἱδρυσάμενος, è poëta cuius nomen reticet, εἰσάμενοι παρὰ δῖνα θυηπολίης ἐμέλοντο at indicat. εἵσατο siue εἴσατο, vt in statuendi ponendique, sic in induendi significatione referri potest ad ἕω pono, induo, quod augmenti loco ad ε assumit ι, 286, 20. magis propriè tenuatur in eundi significatione, ab εἶμι siue inusitato εἴω. tertium verò εἴσατο, in similitudinis significatione, est ab εἴδομαι. has enim significationes tribuunt huic aoristo Eustathius & Hesych. ἵδρυσε, ἠμφιέσατο, ἐπορεύθη, ἐδόκει, ὡμοιώθη, προσεποιήθη, posuit, induit, iuit, visus est, similis fuit, simulauit.

ἔξει, ἔξεισι, ἄπει.

3.4 [3] Æolice εἶσθα. [4] Sic ἔξει, ἔξεισι, prodis, prodit. Cæterum ἄπει est etiam imperatiuus pro ἄπιθι, abi, vt simplex εἶ: atque secunda persona præsentis indicat. verbi ἄπειμι, ἄπει, absum, abes, quod componitur ex ἀπὸ & εἰμί, sum.

5 Vide

[5] Vide 290,17. [6] Cum ἀνὰ, ἀνήϊεν, *ascendit.* [7] Ionicè ἤϊα, 300,27. [8] Vide 300,13. [9] Atque tertia dualis εἴσαιτλω, & cum Attico augmento (298,25.) ἐἴσαίτλω, & in voce med. ἐἴσαίθλω, *iuerunt duo.* ex εἶσαν, cum ἀνὰ, fit ἀνεῖσαν, *ascenderunt.* [10] Vt ἔλιπον à λείπω, 178,11. ex ἴε cum ἐν, fit ἔνιε, *iniit.* Ab ἴον imperatiuus ἴε, *vade* : cum ἐξ, ἔξιε, *exi* : optatiuus ἴοιμι, ἴοις, ἴοι, *venirem, tenderem* : subiunctiuus ἴω, ἴῃς, ἴῃ, & Ionicè (228,33.) ἴῃσι, *venero, is, it*: vnde ἐπεξίω, ἐπεξίῃς, & Æolicè ἐπεξίηϑα, *eruperis*, ab ἐπέξειμι, *erumpo, exeo aduersus* : componitur ex ἐπὶ, ἐξ, & εἶμι. Est etiam huius aoristus sec. ἦν: vnde ἄπῃν, *abiji* atque εἶον, εἶες, εἶε, & Attico more ε in η mutato (290,17.) ἦον, ἦες, ἦε : subiunctiuus ἤω, ἤῃς : prima plural. ἤωμεν, & systole ἤομεν, *eamus*, 234,36. [11] Cum ἀνὰ, ἀνιὼν, *ascendens, oriens.* [12] Cum ἐπὶ, ἔπιϑι, *inuade* : cum ἐπὶ & ἐξ, ἐπέξιϑι, *persequere.* [13] Tertia persona ἴτω εἴτω, *eat.* ex εἰ cum μετὰ fit μέτει, *transi.* vide 235, 16. [14] Atticè & Dor. ἴμεναι, 182,6. (cum ἐξ, ἐξίμεναι, *exire*) Ionicè ἴμεν. [15] Atticè & Dor. ἰέμεναι, Ionicè ἰέμεν.

Ἵημι τὸ πέμπω, hoc est, *mitto*, fit ab ἕω per reduplicationem impropriam : coniugandum vt τίθημι. Futurum, ἥσω. Actiui indicatiui præsens; S. ἵημι, ἵης, ἵησι : D. ἵετον, ἵετον : P. ἵεμεν, ἵετε, ἱεῖσι, Ionicè ἱέασι, [1] vnde ἱᾶσι, ἐνιᾶσι, *immittunt*, &c. Imperfectum, ἵην, vt ἐτίθην. Perfectum, [2] εἶκα, (Bœotorũ more pro ἧκα, à futuro ἥσω) vnde εἰκὼς, *qui misit*: ἀφεικὼς, *qui dimisit* : ἀφεικέναι, *dimisisse.*

Aoristus primus, ἧκα, ἧκας, ἧκε, &c., pro ἧσα, futuri consonantem nõ seruat: sic [3] ἀφῆκα, *dimisi*: παρῆκα, *reliqui* : & ἀνηκάμην aoristus medius, *remisi, vel dicaui.*

Aoristus secundus, S. ἧν, ἧς, ἧ : D. ἕτον, † ἑτην : P. ἕμεν, ἕτε, ἕσαν. [4] vnde πρόεσαν, *præmiserunt*: [5] mutat penultimam, vt ἔθην & ἔθεσαν.

Imperatiui præsens, [6] ἵεθι, ἱέτω, &c. Aoristus secundus, ἕς, ἕτω, vt θές: vnde cõposita, πρόες *præmitte*: [7] ἄφες, *dimitte* : κάθες, *demitte.*

Optatiui præsens, [8] ἱείην: Subiunctiui, ἐὰν ἱῶ: [9] Infinit. ἱέναι: Participij, [10] ἱεὶς: omnia vt τίθημι.

Marginalia:

5.6 ἀνήϊε. ἤϊα.
7.8
9 ἐἴσαίτλω. ἐἴσαίθλω.
10 ἴε.
ἔξιε. ἴοιμι.
ἴω.
ἐπεξίηϑα.
ἦν : ἄπῃν.
ἤομεν.
11 ἀνιών.
12 ἔπιϑι, ἐπέξιϑι.
13 ἴτω. μέτει.
14 ἴμεναι, ἴμεν.
15 ἰέμεναι, ἰέμεν.

De ἵημι, quod est mitto.
1 ἱέασι ἱᾶσι. ἐνιᾶσι ab ἐνίημι.
2 εἶκα.
ἀφεικὼς & ἀφεικέναι, ab ἀφίημι.
ἧκα.
3 ἀφῆκα. παρῆκα. ἀνηκάμην.
4.5 πρόεσαν à προίημι.
Pag. 235, v. 8.
6
πρόες.
7 ἄφες. κάθες.
8.9

Aoriſtus ſec. optatiui, εἵην: Subiunctiui, ἐὰν
11 ὦ, ἧς, ἧ: & interdum εἷα, εἷς, εἷ: [11] deinde εἵω, εἵῃς,
ἀφείω. 12 εἵῃ: vnde ἀφείω, dimiſero: [12] Infinitiui, εἶναι, penul-
13 tima diphthongo, vt θεῖναι: [13] vnde compoſita
ἀφεῖναι. καθεῖναι. ἀφεῖναι, dimittere: καθεῖναι, demittere.

ἀφείς. καθείς. 14 Participium εἷς εἷντος: [14] ἀφεὶς, qui dimiſit: καθεὶς, qui ſubmiſit, &c.

15 Paſſiui præſens, [15] ἵεμαι. Imperfectum ἱέμην:
Pag. 238. ver. 7. 16 omnia vt τίθεμαι. Perfectum, [16] εἷμαι per ει, vt τέ-
17 θειμαι: tertia pluralis, [17] εἷνται, miſſi ſunt: ἀφεῖνται, di-
miſſi ſunt: ἀνεῖνται, remiſſi ſunt: pro quibus Attici
ἀφέωνται. ἀνέωνται. ἀφέωνται, ἀνέωνται, vt ἀφέωκα pro ἀφεῖκα, tollendo
ἀφέωκα. ſubiunctiuam, & interponendo ω.

Aoriſtus primus, ἐθην, à tertia perfecti εἷται, corripiendo penultimam, vt ἐτέθην: dicimus
ἀφείθην. 18 tamen etiam εἵθην, & [18] ἀφείθην pro ἀφέθην, di-
ἀφέθην. miſſus ſum. Medius aoriſtus primus ἡκάμην:
ἀνηκάμην. προσηκάμην. 19 ἀνηκάμην, remiſi. [19] προσηκάμην, admiſi, &c. Ao-
20 riſti ſecundi indicatiuus, ἕμην, [20] ἕς & ἕσο & ἕ-
καθοῦ. 20 ἕτο. Imperatiuus, [20] ἕσο & ἕο & οὗ: vnde καθοῦ,
πρόσου. ſubmittito, demittito: πρόσου, admittito: πρόου, præ-
πρόου. mittito, emittito. Optatiuus, εἵμην, εἷο, εἷτο. Sub-
21 iunctiuus, [21] ἐὰν ὧμαι. Infinitiuus, ἕσθαι. Par-
ticipium ἕμενος.

ἵασιν & ἱᾶσιν, atque ex eis cõpoſita. 1 [1] Hoc Fit per craſin Atticam, at ἴασιν ab εἶμι, 317, 33. ſic compoſita, ἀνίασιν, aſcendunt, ab ἄνειμι: ἀνιᾶσι, ſurſum mittunt, ab ἀνίημι. διίασι, percurrunt: διιᾶσι, tranſmittunt. κάτιασι, deſcendunt: καθιᾶσι, demittunt. μετίασιν, indagant: μεθιᾶσιν, omittunt. προσίασιν, accedunt, non προσιᾶσι, ſed cum πρὸ, προϊᾶσι, non πρόιασι. συνίασι, concurrunt: συνιᾶσιν, intelligũt. ἀφιᾶσιν & Ionicè (118, 30.) ἀπιᾶσι, dimittunt.

ANNOTATIO. [Caninius quoque inter compoſita ab ἵημι mitto, recenſet εἰσίασι, & προσίασι, non προσιᾶσι: ac viceuerſa ab εἶμι, προϊᾶσι, non πρόιασι. quod mirum eſt, præſertim in priore genere. eius enim penultimam ſolere circumflecti, teſtatur Euſtathius, Suidas, & alij: & Moſchopulus in Atticis exegeſis, ab εἶμι nominatim deducit προσίασι καὶ πρόιασι, proparoxytonos ea ſcribens ſicut etiam ſimplex ἴασι. Hoc tamẽ ſciendum eſt, in eundi ſignificatione penultimam cum ſim-
pli-

plicis verbi, tum compositorum, vtrumque recipere accentum posse: sed proparoxytonam habere desinentiam, quum prima singularis est εἶμι; properispωmenam, quum prima singularis est ἵημι. vt enim ab aspirato ἵημι tertia pluralis est ἱᾶσι, contracta ex Ionica ἱέασι: sic à tenui ἴημι tertia pluralis est ἰᾶσι. esse autem vt ἵημι ab ἕω mitto, sic ἴημι ab ἔω vado, ostendit imperfectum ἴεσαν apud Hesychium (poëticè geminato σ pro ἴεσαν) quod tamen exponit per aoristum ἐπορεύθησαν ierunt, *pro ἐπορεύοντο* ibant: *ostendit etiam infinitiuus ἰέναι* ire, *passim omnius cum suis compositis, etiam in prosa: & Æolicum participium fœminini generis ἰεῖσα, pro ἰεῖσα, quod idem Hesych. interpretatur* βαδίζουσα, ambulans. *Tenuari autem hoc verbum in eundi significatione, docet idẽ his verbis, ἰείη, πορεύοιτο, διὰ ψιλῆς: id est, ἰείη* pro πορεύοιτο sumptum, tenui profertur spiritu. *legitur autem id Il. π*, Πρὶν δ' οὔπως ἂν ἔμοιγε φίλον κατὰ λαιμὸν ἰείη Οὐ πόσις οὐδὲ βρῶσις, haudquaquam mihi per caram gulam eat nec potus nec cibus.] Sumitur quoq; tertia pluralis à circumflexo ἰέω, ἰῶ, ἰοῦσιν, ἰοῦσι, cum σὺν *συνιοῦσιν, intelligentibus, à συνιῶν, οῦντος, intelligens*: at *συνιών, όντος, conueniens, à σύνειμι*, 318, 4. Eodem modo imperfectum singulare, & illius tertia pluralis, capiuntur ab ἰῶ, 234, 19. *ἴουν, ἴεις, ἴει, mittebam, as, at*: cum ἀπὸ, ἀφίει, *dimittebat*: cum πρὸ, πρoΐει, *præmittebat & præmittit*: (nam capitur etiam pro præsenti) cum σὺν, *συνίει, intelligebat*, & Atticè ξυνίει, 249, 21. tertia plur. ἴουν, similis primæ sing. cum σὺν, συνίουν, Atticè ξυνίουν, pro *συνίεσαν, intelligebant*. rursus pro tertia plur. ἴεσαν, dicitur Bœoticè (224, 23.) ἴεν: cum μετὰ, *μέθιεν, prætermittebant*. Dicunt quoque poëtæ in hoc imperfecto εἷον, εἷες, εἷε, &c. secunda plur. εἵετε: cum κατὰ, *καθείετε, demittebatis*. ² Vide 234, 25. ex εἷκα cum παρὰ, *παρεῖκα, dimisi*: cum ἀνὰ, ἀνεῖκα, *remisi*: tertia plur. *εἵκασι, miserunt*: ἀνείκασι, *remiserunt*: part. *ἀνεικὼς, ἀνεικότος, qui remisit*. ³ Ionicè (118, 30.) ἀπῆκα, ἀπῆκας, ἀπῆκε. ex eodem ἧκα cum ἀνὰ, ἀνῆκα, ἀνῆκας, ἀνῆκε: cum Attico incremento (298, 16.) ἀνέηκα, ἀνέηκας, ἀνέηκε, *remisi, isti, it*: cum πρὸ, *προέηκε, præmisit*: cum μετὰ, μεθῆκα, *dimisi*: cum ἐν, *ἐνῆκα, ας, ε, immisi, isti, it*. huius futurum ἐνήσω, infinit. *ἐνήσειν, immissurũ esse*. ⁴ Prima sing. *προΐω, præmisi*. vt προΐεσαν sic cum ἐν & διὰ, *ἐνδίεσαν, incitarunt*. [SVNT *tamen verbi ἐνδίεσαν quod Iliados σ legitur*, οἱ δὲ νομῆες Αὔτως ἐνδίεσαν, ταχέας κύνας ὀτρύνοντες) *variæ & deriuationes & expositiones. Antesignanus è* [illegible] *compositum vult, ex ἐν, διὰ, & ἵημι: vt sit, dimiserunt in leones illos raptores: tempor. aor. 2. vt* [illegible]

Margin: συνιοῦσι. — ἴουν, ἴεις, ἴει. — ἴεν. — εἷον, εἷες, εἷε. — 2 — 3 — 4 — ANNOTATIO

δίημι. *Eustath. tetrasyllabon thema statuit,* ἐνδίημι, *compositum ex* ἐν *&* δίημι *: accipi tradens & neutraliter pro* ἐνδιέτριβον, immorabantur, *(vt idem sit cum* ἐνδιάω, *atq; adeo deriuatum ab eodem, sine reduplicatione, 231, 16. & 34. sic enim & Suidas* ἐνδιάει *exponit* ἔνεστιν, ἐνδιατρίβει, *in hoc elegiaco hemistichio,* οἷς ἐλπὶς μείλιχος ἐνδιάει, in quibus placida spes habitat, *vel* inest) *& actiuè pro* ἐδίωκον, insequebantur, *vt à* δίω *(quod est* persequor, insector) *sit primum* δίημι, *atque inde compos.* ἐνδίημι: *quomodo & Hesych. exp.* ἐπεδίωξαν, insecuti sunt. *vbi etiam nota,* ἐνδίεσαν *ab Eustathio pro imperfecto, ab Hesychio pro aoristo haberi.]* cum ἀνὰ, ἄνεσαν, *remiserunt, aperuerunt.* [5] Reperitur tamē prima pluralis † ἀνῆμεν, longa penultima, pro ἀνεῖμεν, *remisimus.* sic ἀφεῖμεν pro ἀφέιμεν, *omisimus.*

ἀνῆμεν.

ANNOTATIO.

[ἀνῆμεν *&* ἀφεῖμεν *sola penultimæ quantitate conueniunt an vero eiusdem etiam temporis sint, disquiri merito potest.* ἀφεῖμεν *in vulg. lex. exponitur* omisimus : *quod si ita est, per syncopen factum est ex* ἀφείκαμεν, *(perfecti verbi* ἀφίημι, 319, 26.) *vt* ἀνῆμεν *apud Varinum quibusdam videtur ex* ἀνήκαμεν *(aor. primo verbi* ἀνίημι, 319, 28.) *factum eadem syncope. alias* ἀφεῖμεν *posset etiam Optatiuo modo, tempore aoristo 2. pro* ἀφείημεν *poni, vt* εἶμεν *pro* εἴημεν, 3̣08, 36. ἀνεῖμεν *autem &* ἀφεῖμεν, *quæ etiam hic ab Antesignano ponuntur, rectius efferuntur proparoxytone* ἄνεμεν *&* ἄφεμεν, *vt non modo patet ex* ἄνεσαν *&* ἄφεσαν *quæ præcedunt, sed etiam ex* ἄπεσαν *apud Etymologum. nam paroxytonως* ἀνέμεν *&* ἀφέμεν *infinitiua sunt Ionica & poëtica pro* ἀνεῖναι *&* ἀφεῖναι, 182, 10. *Quod si quis* ἀφεῖμεν *esse velit aor. 2. indic. ex* ἄφεμεν *factum assumptione* τοῦ ι, (286, 16, 2̣. .) *accentus mutationem tuebitur regula in sequenti scholio tradita.]* [6] Cum ἐν, ἐνίεθι, ἐνιέτω : in secunda plurali ἐνίετε, *immittite:* cum συὼ, συνίετε, *intelligite.* Pro ἵεθι dicitur etiam ἵει à circumflexo ἱέω, ἱῶ, imperat. ἵεε, ἵει, 235, 16. cum συὼ, συνίει, Atticè (249, 21.) ξυνίει *intellige.* [7] Ionicè ἄπες, 118, 30. componitur ex ἀπό: cum ἀνὰ, ἄνες, *omitte.* Vide 235, 11. & 234, 23. [8] Poëticè ἕω, ἕοις, ἕοι, &c. à Barytono ἕω. [9] Atticè & Doricè (182, 6.) ἕμεναι: Ionicè ἕμεν, vnde cum πρὸ, προϊέμεν, *præmittere.* A communi ἱέναι cum ἀνὰ, ἀνιέναι, *cessare, omittere* : cum συὼ, συνιέναι, *intelligere.* est etiam συνιέναι, & Ionicè συνιέμεν, *vnà ire, congredi,* à σύνειμι, 318, 12. [10] Sic composita, ἀνιείς, ἐντείς, *remittens:* ἐνιείς, *immittens* : συνιείς, *intelligens.* [11] Hoc fit per pleonasmum τοῦ ι, vt ε producatur. Vide 234, 35, 37. Nam Iones syllabas circumflexas dissoluunt interposito ε, ... secunda plur. ἕετε, *miserunt.*

ἵει. ξυνίει.
ἄνες.
ἕω.

deinde poëtæ arrepta occasione, suo more ε producunt
aduocato ι, εἴω, εἴης, εἴῃ. Præterea non rarò Atticè more
ε in η mutant, ἥω, ἥῃς, ἥῃ. è posteriori η tollitur punctum
subscriptum. hinc ἀνήῃ pro ἀνῇ, *dimiserit*. in præsenti
reperitur ἀνιῇ, *cesset*, ab ἰῶ, ἰῇς, ἰῇ, de quo paulò antè. ἐφείω,
immisero, vt ἀφείω, quod communiter ἀφῶ: & rursus
cum ἐπὶ, ἐπαφῶ, *immisero*: tertia plur. ὦσιν, ἀφῶσιν, ἐπα-
φῶσιν. [12] Atticè & Dor. ἕμεναι: Ionicè ἕμεν: vnde cum 12
μετὰ, μεθέμεν, *dimisisse, prætermisisse*: ἐξέμεν, *emisisse*: προέμεν,
præmisisse. [13] Sic ἀνεῖναι, *omittere vel omisisse*. [14] Fœmi- 13
ninum ἡ ἀφεῖσα, *derelinquens*, vel *quæ dimisit*. sic & alia 14
composita: cum ἀνὰ, ἀνεὶς, ἀνέντος, *qui omisit*: in plurali
ἀνέντες, *remittentes, indulgentes*: cum διὰ, διεὶς, *madefa-
ciens*: cum ἐν, ἐνεὶς, *qui immisit*: cum ἐξ, ἐξεὶς, *qui emisit*:
cum ὑπὸ, ὑφεὶς, *submittens* vel *qui submisit*. [15] ἵεμαι, 15
ἵεσαι, ἵεται: cum ἀνὰ, ἀνίεται, *euanescit*: tertia plur. ἵενται,
cum ἀπὸ, ἀφίενται, & Ionicè (118,30.) ἀπίενται, *dimittunt*.
part. ἱέμενος, cum ἀνὰ, ἀνιέμενος, *licenter agens & vagabundus*. [16] εἷμαι, εἷσαι, εἷται, sine augmento ἕμαι: vnde 16
cum ἀπὸ verbale ἀφετέον, *dimittendum*, 261, 20. infin.
εἷσθαι, *missum esse*: ἀνεῖσθαι, *solutum esse*: part. ἀνειμένος, *disso-
lutus, venereus*: hinc aduerb. ἀνειμένως, *remissè*. Ex εἷμαι
& alia multa componuntur, cum ἀπὸ ἀφεῖμαι, *dimissus
sum*: part. ἀφειμένος, *dimissus*: cum διὰ, διεῖμαι: infin. διεῖ-
σθαι, *transmissum esse*: part. διειμένος, & poëticè διαειμένος,
traiectus, dilutus, 172,30. cum κατὰ, καθεῖμαι, *demissus sum*:
part. καθειμένος, *demissus*: cum ὑπὸ, ὑφεῖμαι, part. ὑφειμέ-
νος, *submissus*. [17] Sic tertia plur. plusquamperfecti εἷντο, 17
cum ἐπὶ ἐφεῖντο, *irruerant*. [18] Sic παρείθην, *dimissus sum*. 18
ab ἑθῶ subiunctiuus ἑθῶ, ἑθῇς, ἑθῇ, tertia plur. ἑθῶσι, *mit-
tantur*: ἀνεθῶσι, *remittantur*: infinitiuus ἑθῆναι & εἱθῆναι:
(hinc ἐνεθῆναι & ἐνειθῆναι, *immissum esse*) part. ἑθεὶς, ἑθέν-
τος, *missus*: vnde ἀνεθεὶς, *absolutus, venia donatus*: ἀφεθεὶς,
dimissus: διεθεὶς, *dilutus*: ἐνεθεὶς, *immissus, infusus*: παρεθεὶς,
labefactatus. [19] Tertia persona προσήκατο, *admisit*. 19
[20] Communiter quidem ἕσο, Ionicè verò ἕο: & contra- 20
ctione Attica οὗ. Idem iudicium de imperatiuo ἕσο, ἕο, οὗ.
vide 186,23. & 239,5. [21] Hinc προῶμαι, *deseram, remit-* 21
tam: prima plur. προώμεθα.

ἵημι, τὸ ἐπιθυμῶ, *concupisco*, vsitatum est in
passiuo præsenti; [1] ἵεμαι, ἵεσαι, vt τίθεμαι: & im-
perfecto, ἱέμην: à quo compositum ἐφίεμαι, *de-
sidero*: & ἐφιέμην, *desiderabam*.

De ἵημι, quod est concupisco.

ἐφίεμαι.

ἐφιέμην.

[1] VOCI. Non differt à passiuo superiori ...

ſcò, qui differat ab ἵεμαι mittor.

eſt, *mitto*: ſed ſignificatione ab eo diſcernitur, atque conſtructione: nam hoc, infinitiuum vel genitiuum poſtulat: illud verò, verborum paſſiuorum conſtructionem recipit, nempe genitiuum cum præpoſitione ἀπὸ vel ὑπό.

De ἧμαι *quod eſt* ſedeo.

κάθημαι.

1 Ἧμαι & κάθημαι, *ſedeo*, fiunt ab ἕω, [1] ἑέω, ἕημι,
2 [2] ἕεμαι, craſi ἧμαι, ἧσαι, ἧται: Dual. ἥμεθον, ἧσθον,
3. 4 ἧσθον: Plural. ἥμεθα, ἧσθε, [3] ἧνται. ſic κάθημαι, [4] κάθησαι. &c.
5 [5] Imperf. ἥμην, ἧσο, ἧτο: ἐκαθήμην, ἐκάθησο, ἐκάθητο. Imperat. ἧσο, ἥσθω: κάθησο, καθήσθω. Etiam κάθου, *ſede*, à κάθησο, Ionicè κάθεο, & ſyſtole κάθεο, craſi κάθου.

κάθου.

Ionica reduplicatio per ε.

ἧμαι.

1 [1] PRO ἱέω, ἵημι, ἵεμαι, per reduplicationem Ionicam: Iones enim per ε, non per ι, reduplicant. Porrò in ἕεμαι craſi ἧμαι, duplex εε contrahitur in η, non in ει, ne concidat cum εἷμαι, *miſſus ſum*, perfecto paſſiuo verbi ἵημι.
2 [2] Hinc imperf. ἑέμην ſine augmento: tertia plur. ἕεντο & craſi εἷντο, *ſedebant*. Poteſt tamen cenſeri plusquamperf. ab ἕω, perf. paſſ. εἷμαι, 286, 31. plusquamperf. εἵμην, εἷσο, εἷτο: εἷντο

εἷντο.

ἕαται, εἵαται.

ἕατο, εἵατο.

ἥατο: καθήατο.

3 [3] Ionicè ἕαται, & ectaſi poëtica εἵαται: ſic tertia plur. imperfecti ἧντο: Ionicè ἕατο, & poëticè εἵατο vel
4 ἥατο: vnde καθήατο, *ſedebant*. Vide 190, 16. & 30. [4] Pro
5 κάθησαι, dicitur etiam κάθη, vt habes 306, 29. [5] Tertiam perſonam ἐκάθητο Demoſthenes ſæpenumero effert ſine augmento, καθῆτο, *ſedebat*, penultima circumflexa: & pro ἧτο poëtæ dicunt ἧστο, compoſitum καθῆστο, *ſedebat*: poteſt tamen cenſeri plusquamperfect. ab ἕζω: μ. ἕσω: π. ἧκα: paſſ. ἧσμαι: plusquamperf. ἥσμην, ἧστο, ἧσο. ſic τὸ καθῆστο à καθέζω: ſed in eo deſiderabitur augmentũ Ionicum.

καθῆτο.

καθῆστο.

Appendix.

ANNOTATIO.

Infinit. ἧσθαι, καθῆσθαι: particip. ἥμενος, καθήμενος. fut. med. ἥσομαι καθήσομαι. [Verũ καθῆστο nõ caret augmento, vt videtur Anteſignano: ſed habet illud in medio. nam ab ἕζω perfectum paſſ. eſt εἷσμαι, Doricè (287, 42.) ἧσμαι: vnde plusquamperf. ἥσμην, ἧσο, ἧστο, & in compoſitione καθῆστο, inquit Etymologus. Eadem ratio eſt in iſ καθῆντο, à quo apud Demoſth. eſt καθῆντο ἐν Μακεδονίᾳ, *aſſidebant in Macedonia.* nam ab ἕω (vt idem Etymol. præmonſtrat) perf. paſſ. eſt ἧμαι, plusquamperf. ἥμην, ἧσο, ἧτο, atque inde compoſitum καθῆτο, vt act. aor. καθεῖσε à καθίζω, Il. ξ, γαίης νέρθε καθεῖσε, *infrà ſub terra collocauit*: & Il. σ, καθεῖσεν ἐπὶ θρόνου, *collocauit in throno.* at καθεῦδε Il. α, (ἔνθα καθεῦδ' ἀναβὰς, *ibi cubabat aſcẽſo lecto*) propterea caret augmento, quia ευ illud reſpuit, 171, 14. nec

neque perpetua eſt regula quam CLENARDVS tradit 289, 34. præſertim apud poëtas: quapropter etiam ἀνοίγω, etſi nihil addit ad ſimplicis οἴγω ſignificatum, (vtrumque enim ſignificat *aperio*) non modo ἤνοιγον facit, (vt apud Xenoph. ὡς ἕκαστοι ἤνοιγον, *vt ſinguli aperiebant*) ſed etiam ἀνῷγον, vt Il. ξ. τὴν οὐ θεὸς ἄλλος ἀνῷγεν, *quam non alius Deus aperiebat*. Sed qui fit, inquies fortaſſe, vt diuerſus ſit accentus in ἐκάθητο & καθῆτο, ἐκάθευδον & καθεῦδον, ἐκάθιζε & καθεῖζε, ἤνοιγον & ἀνῷγον? In his & ſimilibus præteritis compoſitis (quorum ſimplicia diſyllaba ſunt, & à vocali vel diphthongo incipiunt) ſi augmentum ſit in medio, properiſpωmenως efferentur, eodem videlicet cum ſimplicibus accentu: vt ἀνάγω ἀνῆγον, ſicut ἄγω ἦγον: κατέχω κατεῖχον, ſicut ἔχω εἶχον: ἐπαίρω ἐπῇρον, ſicut αἴρω ᾖρον. itemque in paſſiuis, κατῆργμαι, ἀνῷγμαι, à κατάρχω & ἀνοίγω: συνῆπτο, à συνάπτω. Idem fit in iis quæ augeri communiter non ſolent, vt παρεῖδεν, καθεῦδεν, ἐφεῦρεν. etiam iis quæ augeri non poſſunt: vt καθῆκεν εἰς ἡμᾶς ὁ λόγος, *deuenerunt ad nos dicendi partes*, apud Æſchinem, à καθήκω *deuenio*: ἀπῶσεν ὀχῆας, *retruſit obices*, Iliad. φ, ab ἀπωθῶ *repello*, à quo & paſſ. ἀπῶσμαι *repulſus ſum*, apud Etymologum. horum enim ſimplicia, ἥκω venio, & ὤθω (ſiue ὠθῶ) *pello*, quum à longis incipiant, augeri quantitate nequeunt. Excipiuntur primum compoſita ex οἶδα, vt ἔξοιδα & κάτοιδα *perſpectum habeo*, σύνοιδα *conſcius ſum*: itemque κάτοισθα *noſti*, teſte Etymologo. quibus adde ἐξῶσε *expulit*, Act. apoſt. cap. 7, v. 45. ab ἐξωθῶ *expello*. Secundo excipiuntur ea quorum initialis non eſt naturaliter longa. ſic enim ab ἵζω communiter eſt ἐφῖζε *inſidebat*: Atticè verò & poëticè proparoxytonως ἔφιζε, teſte Etymologo. apud Homerum tamen Od. δ eſt, Τηλεμάχῳ δὲ παρῖζε, *Telemacho aſſidebat*, à παρίζω: & apud Thucyd. ἀφῖκται *deuenit*, ab ἀφικνοῦμαι, cuius ſimplex & primitiuum ἵκω rarum eſt. Tertio ea in quibus vocalis longa vel diphthongus reſoluitur Atticè vel Ionicè. hęc enim per illam dialyſin è properiſpωmenis fiunt proparoxytona, vt ἐξέωσαν apud Thucyd. pro ἐξῶσαν, *expulerunt*, ab ἐξωθῶ. ſic ἀνέῳξε pro ἀνῷξε, *aperuit*, apud Chryſoſtomum, ab ἀνοίγω, à quo & paſſ. ἀνέῳκται pro ἀνῷκται, ac medium ἀνέῳγε pro ἀνῷγε, *apertum eſt*. ſic etiam ἀπέοικε *abſimile eſt*, παρέοικε *aſſimile eſt*: quorum ſimplex εἴκω in perf. med. Atticè pro εἶκα facit ἔοικα, 298, 14. Talia apud Homerum ſunt ξυνέηκε pro ξυνῆκε *commiſit*, à ξυνίημι, cuius ſimplex & primitiuum ἕω non eſt in vſu

συνέεργον pro συνειργον, à συνείργω vel συνέργω conuinco, colligo. Quarto ea quæ augentur in præpositione: vt ἐκάθευδε cubabat, ἐκάθισε collocauit vel ſedit: quæ etiam in proſa obtinuerunt, pro καθεῦδε, & καθῖσε, à them. καθεύδω & καθίζω. ſimiliter ἐκάθητο ſedebat: cuius etiam præſens κάθημαι accentum retraxit, propterea fortaſſe quod ſimplex ἧμαι è præterito tranſiit in præſens: infinito tamen modo καθῆσθαι dicitur & περιῆσθαι, vt ἐγκεῖσθαι, προσκεῖσθαι & ſimilia, à proparoxytonis them. ἔγκειμαι & πρόσκειμαι, more paſſiuorum præteritorum, vel præſentium contractorũ. at ἐξυνῆκε à ξυνίημι, apud Anacreontem, (teſte Etymologo) manet properiſpωmenon, quia non tantum in prępoſitione, ſed etiam in verbo recepit augmentum. Quinto excipiuntur ea quibus omne penitus augmentum Ionicè vel poëticè detractum eſt: vt ἄμπεχε pro ἀμπεῖχε, ὑπείρεχε pro ὑπερεῖχε, δίεπε pro διεῖπε, apud Homerum, apud quẽ itidem καθῖσε pro ἐκάθισε, à καθίζω: nec non ὑπόειξε pro ὑπεῖξε, ab ὑπείκω cedo.]

De κεῖμαι, quod eſt iaceo.

1 Κεῖμαι, iaceo, à κέω, [1] κεέω, κέημι, κέεμαι, & craſi
2 κεῖμαι, κεῖται, [2] κεῖται. Imperf. ἐκείμην, ἔκεισο, ἔκειτο. [2]
3 Futurum medium, [3] κείσομαι, κείσῃ, κείσεται.

ἀνάκειμαι. ἐπίκειμαι. διάκειμαι.

Compoſita ſunt, ἀνάκειμαι, ἐπίκειμαι, διάκειμαι: recumbo, adiaceo, diſpoſitus ſum.

1 [1] IN κέω ſiue κέημι à κέω, ε reduplicatio Ionica non ponitur in principio, ſed in medio, nempe poſt primam conſonantem κ. ſic ὀνίνημι in ſecunda ſyllaba reduplicationem habere diximus, 232, 32. [2] Hinc tertia plur.
2 κεῖνται, & Ionicè κέαται, poëticè κείαται, 190, 30. & 35. Dicitur quoque κέονται, & in imperfecto κέοντο, iacebant, pro ἔκειντο, detracto augmento, à Barytono κέομαι: vnde &
3 & ſubiunctiuus κέωμαι. [3] Doricè κεισεῦμαι, & κεισεῦμαι.

κέαται, κείαται. κέονται, κέοντο, κέωμαι.

De ἴσημι, quod eſt cognoſco.

1 [1] ἴσημι, cognoſco, ſcio, ab ἰσέω: ἴσημι, ἴσης, ἴσησι:
2 tertia pluralis, ἴσασι, [2] accentu in antepenultima, vt participium ἰσὰς, ἰσάντος, τοῖς ἴσασι, nõ ἰσασι, ἰσάντος, ἰσᾶσι: non enim ſeruat legem verborum in μι, quæ exigit ἰσὰς acutum.

ἰσᾶσι. ἰσάς.

Imperfectum, ἴσην, ἴσης, ἴση: tertia pluralis, ἴσα-
3 σαν, ſyncope [3] ἴσαν.

ἴσαν.

Imperat. S. ἴσαθι, ἰσάτω: D. ἴσατον, ἰσάτων: P. ἴσατε,
4.5 ἰσάτωσαν. Syncope [4] ἴσθι, ἴστω: [5] ἴστον, [6] ἴστων: ἴστε, ἴστωσαν
6 vel ἴστων. ſic in præſenti, ἴσαμεν, ἴσατε, ἴσασι, ...

ἴσθι, ἴστω. ἴστον, ἴστε.

Pa-

Passiuum, ἵσαμαι, [7] vnde ἴσαμαι: compositum, 7
ἐπίσαμαι, ἐπίσασαι, ἐπίσαται, *scio*. Imperfectum, ἐπι- ἐπίσαμαι.
σάμην, ἐπίσασο, (Ionice ἐπίσαο, crasi ἐπίσω) † ἐπί- ἐπίσω.
σατο. Futurum, [8] ἐπισήσομαι. 8
[1] DORICE ἴσαμι, 118, 40. sic in imperfecto ἴσαν pro 1 ἴσαμι.
ἴσην. cum augmēto Attico εἴσαν: & rursus verso augmē-
to syllabico ε in tēporale η, ᾔσαν, *intelligebam*. [*Augmē-* ᾔσαν.
tum istud Atticum non nisi longis præponi vocalibus so- ANNOTATIO.
let, 298, 7. *&* 14. *quamobrem in hoc* ᾔσαν *Etymologus*
statuit pleonasmum τοῦ η. *ab* ἴσαμι (*inquit*) *imperfectum*
est ἴσαν, *pluraliter* ἴσαμεν, ἴσατε, ἴσαν, *& pleonasmo* τοῦ η,
ᾔσαν. *Verum & ipse testatur adiecto primæ personæ nomi-*
natiuo dici ᾔσαν ἐγὼ, *pro* ἠπιστάμην ἐγὼ, sciebam ego.
quod si ita est, necesse est vltimam esse correptam contra
morem, qui ex ᾔσην *faceret* ᾔσαν, *manente eodem vt tem-*
pore, ita etiam accentu. Alioqui plurale ᾔσαν, *pro* norunt
vel norant, *ab* εἴδω *quoque deriuari posset: vt ex aorist.* 1.
εἶσα *sit primum* εἶσα, *deinde* ᾔσα: *quo modo alterum* ᾔσαν,
quod est iuerunt, *quidam apud eundem Etymologum de-*
riuant ab εἴω, *primitiuo verbi* εἶμι, eo, vado.] [2] Sic ἄεισι, 2 ἄεισι.
flant, pro ἀεῖσι, ab ἄημι, *spiro*, 233, 34. Ex ἴσασι cum σὺν
fit συνίσασιν, *vnà sciunt*, *sunt conscij*. [3] Sumitur etiam 3
ἴσαν pro ἐπορεύοντο, *ibant*, ab εἶμι, de quo suprà, 317, 35.
[4] Cum σὺν, σύνισθι, *sis conscius*. [5] Et per pleonasmum 4.5
τοῦ ε, ἰσέον, *scitote vos duo*. [ἰσέον *pro* ἴσον, *scitote vos duo*, ἰσέον.
videtur Antesignanus ex Etymologo sumpsisse, qui, postquā ANNOTATIO.
dixit è singulari ἴσθι, *esse duale* ἴσον, *subiungit*, καὶ πλεο-
νασμῷ τοῦ ε γίνεται ἰσέον. *Sed videndum ne Etymologus ibi*
ἰσέον *non pro* ἴσον *vsurpari dixerit, sed ex illo formari, in-*
serto ε: *quemadmodum* ἰτέον, eundum, *deriuat itidem ab*
imperatiuo ἴθι, *cuius duale est* ἴτον, *thema* εἶμι. *Hesychius*
certè, Suidas, Eustathius & alij, non meminerunt huius
significationis, sed duntaxat vsitatæ, pro γνωστέον, sciendum.
Alij hæc gerundia siue (vt Græci Grammatici vocant)
aduerbia θετικὰ, *formare malunt è tertia perf. passiui*, ται
in τέον *verso, vt ab* εἴδω (*primitiuo verbi* ἴσημι) *descendit*
εἰστέον, *eiusdem significationis*.] [6] Capitur Atticè pro tertia 6
plur. ἴσωσαν, 193, 34. [7] Per pleonasmū scilicet literæ σ. sic 7
ἴσασαι, ἴσαται, &c. pro ἴσαι, ἴσαται, *scis, scit*. Pro secunda
persona ἴσασαι, dicitur etiam ἴσῃ: sic compositum ἐπίσῃ ἴσῃ.
pro ἐπίστασαι, 306, 29. [8] Coincidit cum futuro medio 8
verbi ἐφίστημι, quod componitur ex ἐπὶ & ἵστημι: huius
futurum actiuum στήσω, medium στήσομαι, compositum
ἐπιστήσομαι, ἐπιστήσῃ, *præficiam, es*: vel *sciam, scies*. ἐπιστήσομαι.

De φημὶ, quod est dico.

1 Φημὶ, dico, à φάω. S. [1] φημὶ, φὴς, (per η diphthongum) φησί: D. φατὸν, φατὸν: P. φαμὲν, φατὲ,

φασί: φᾶσι.

2.3 [2] φασὶ, acuta vltima, [3] licet participium sit φὰς, φάντος, τοῖς φᾶσι, per ᾶ circumflexum.

4 Imperfectum [4] ἔφην, vt ἵστην. Aoristus primus,

5. 4 ἔφησα, ex futuro [5] φήσω. Aoristus secũdus, [4] ἔφην,

Annotatio.

in singulari similis est imperfecto: quod fit quoties nõ est reduplicatio; τλῆμι, ἔτλην, *tolero*: γνῶμι, ἔγνων, *nosco*. In duali autem, ἔφητον, ἐφήτην:

6 & plurali, ἔφημεν, ἔφητε, [6] ἔφησαν, seruatur longa penultima; at imperfectum eam corripit, ἔφα-

6 τον, ἐφάτην: ἔφαμεν, ἔφατε, [6] ἔφασαν.

φάναι: φᾶναι.

7 Infinitiuus [7] φάναι acutum ά, vt ἱστάναι. nam φᾶναι, *apparuisse*, per ᾶ circumflexum, est aoristus primus à φαίνω, *appareo.*

8 Medius aoristus secund. [8] ἐφάμην, ἔφατο, &c.

φαμί. φατί. φής: φῆς. φαντί. φῶ. ῶ. ἠμί. φασῶ, εῖς, εῖ. ἔφαν: φαν. φάναι, φᾶναι, φῶναι.

1 [1] DORICE Φαμὶ, φὴς, φατί. φής accentu acuto, & per η diphthongum; vt differat à φῆς pro ἔφης, aoristi

2.3 secundi. [2] Doricè φαντί. [3] Vide 234,7. & 170,8. [4] Et

4 sine augmento φῶ, φῆς, φῆ: & per aphæresim ῶ, ...

5 sic in præsenti ἠμὶ, ἦς, ἠσὶ & ἠτὶ, pro φημι, φὴς, φησί. [5] Do-

6 ricè φασῶ, φασεῖς, φασεῖ, 118,40. & 170,8. [6] Et syncope ἔφαν, & rursus reiecto augmento φαν, *dicebant* vel *di-*

7 *xerunt.* [7] Φάναι præsentis est temporis: in aoristo secundo dicimus φῶναι, *dixisse*. est etiam Atticè φῶναι, *ap-*

8 *paruisse*, pro φᾶναι, 177,5. [8] Hinc infinitiuus φάσθαι, *dixisse*: participium φάμενος: cum παρὰ, παραφάμενος, & poeticè (173,15.) παρφάμενος, *malè suadens.*

παρφάμενος.

Annotatiuncula in verba in μι. ἵστη. πίμπλη à πίμπλημι.

ἵστη pro ἵσταθι, *siste*. quandoque imperatiuus verborum in μι, fit à tertia imperfecti; ἐπίμ-

1 πλη, *implebat*: [1] πίμπλη, *imple.*

Ionica reduplicatio. τέθνημι. τεθνᾶσι. τέτλημι. τλῆμι.

τέθνημι, *morior*, reduplicatur per ε more Ionico, à θνάω, τέθνημι: tertia pluralis τεθνᾶσι, vt

2 ἱστᾶσι. Imperatiuus est [2] τέθναθι: Optatiuus, τεθναίην: Infinitiuus, τεθνάναι. Sic τέτλημι, *tolero*:

3 [3] τέτλαθι, *tolera*: τετλαίην, *tolerarem*: quod & τλῆμι, à τλάω.

ἕστημι pro ἵστημι.

4 ἕστημι quoque per ε reduplicatum: [4] vnde

ἕσταμεν, ἑστᾶσι: & Optatiuus ἑσταίην, ἀφεσταίην, *de-* ἀφεσταίην.
sisterem: Infinitiuus, † [5] ἑστάναι, ἀφεστάναι, *desistere* 5 ἀφεστάναι.
vel deficere: penultima per ά acutum.

[1] ABSQVE μ, πίπλη: dicimus enim πίμπλημι & 1
πίπλημι, 231, 21, & 27. hinc cum ἐν, ἐμπίπλη, *imple*, pro ἐμπίπλη.
ἐμπίπλαθι. sic à δαίνυμι, *conuiuium præbeo*, imperfectum
ἐδαίνυν, ἐδαίνυς, ἐδαίνυ: vnde δαίνυ pro δαίνυθι. [2] τέθναθι 2 δαίνυ.
reperitur apud Homerum quoque, Etymologum & τέθναθι.
Eustathium per θ in postrema syllaba, sicut τέτλαθι: ANNOTATIO.
scribitur tamen τίθετι, non τίθεθι, posteriore aspirata in
tenuem versa. sed forsan interuentus τοῦ ν asperitatem
istam aliquantulū mitigat. Vide infrà in tract. Pet. Antesig. de Inuestig. De ἕστασαν dicetur in eod. tractatu.
[3] Et apocope τέτλα. huius infin. τετλάναι, Dor. τετλάμεναι, 3 τέτλα.
& Ionicè τετλάμεν, 186, 1. Aor. sec. ἔτλην, à fut. τλήσω: imperat. τλῆθι, & Dor. τλᾶθι: opt. τλαίην: infin. τλῆναι: participium τλὰς, τλάντος. [4] Sic in tertia plurali imperfecti 4
ἕστασαν pro ἵστασαν, *stabant*, *sistebant*: imperat. ἕσταθι, *sta*: ἕστασαν. ἕσταθι.
in plurali ἕστατε, *state*. [5] Dor. ἑστάμεναι, & Ion. ἑστάμεν, 5
cum ἀπὸ, ἀφεστάμεν, *desistere*, Ὀδυσ. ά. ἀφεστάμεν.

INVESTIGATIO THEMATIS.

VLTRA imperfectum non coniugantur finita in [2] άνω, [3] είνω, 2.3 *Verba quæ vltra imperfectū non cōiugantur.*
[4] είω, [5] άθω, έθω, ύθω, [6] ξω, [7] σκω, 4.5
χθω, λδω, νδω: & alia item plurima 6.7
vel hoc vel illo tempore carent.
Sed quia variant crebrò eiusdem verbi themata, vt κύω, κυέω, *concipio*: [8] οἴομαι, οἰέομαι, *puto*: 8
[8] θνήσκω, θνείνω, θνάω, τέθνημι, *morior*: aut à diuersis omnino pendet formatio receptorum temporum, vt [8] φέρω, οἴω, ἐνέγκω, ἐνέχω, *fero*: ideo hu- 8
iusmodi tempora referemus ad thema proprium, licet inusitatum, vnde regulariter deduci queant. φέρω in vsu habetur, non tria reliqua, tamen futurū οἴσω ab οἴω, aoristi ἤνεγκα οἴσω.
& ἤνεγκον ab ἐνέγκω: perfectum Atticum ἐνήνοχα ἤνεγκα. ἤνεγκον.
ab ἐνέχω: & ita in cæteris. quæ verò themata ἐνήνοχα
versentur in vsu, docebit lectio.

Notio. 1 [1] RARVM Apud Græcos verbum eſt, quod omnibus ſuis temporibus abſolutum, non indigeat aliquo 2 tempore ab alio themate mutuando. [2] Vnde verò finita in *αἰνω* mutuentur tempora, videbis in ſequentibus 3 in verbo *αἰσθάνομαι* & in *λαγχάνω*. [3] Hoc quidem verum eſt in hyperdiſyllabis in *είνω*, vt *φαείνω*, *luceo*, quæ deriuata ſunt & poëtica. at diſyllaborum, quæ ſeptem tantùm apud Græcos inueniũtur, tria quidem, *βείνω*, *per vim ineo*: *εἵνω*, *tego*, *veſtio*, (deriu. ab *ἕω*, teſte Euſtath.) & *σείνομαι*, *lædo*, vltra imperfectum non coniugantur: reliqua verò quatuor, *θείνω*, *percutio*: *κτείνω*, *occido*: *στείνω*, *arcto*: *τείνω*, *tendo*, formant futurũ in *ενῶ*, aoriſtũ primum in *εινα*, ſecundum in *ανον*: & perfectũ in *ακα*, paſſiuum in *αμαι*, medium in *ονα*, vt, à *κτείνω*, futurum *κτενῶ*, *occidam*: aoriſt. primus *ἔκτεινα*: ſecundus *ἔκτανον*: futurum ſecundũ *κτανῶ*, medium *κτανοῦμαι*: infinitiuus *κτανεῖσθαι*, & dialyſi *κτανέεσθαι*. perfectum *ἔκτακα*, poëticè *ἔκταγκα*, 176,10. paſſiuum † *ἔκταμαι*, *ἔκτασαι*, *ἔκταται*: & *ἔκταμμαι*, *ἔκτανσαι*, *ἔκτανται*: infinitiuus *ἐκτάνθαι*: participium *ἐκταμμένος*, & *ἐκταμένος*, (poëticè † *κτάμενος*) *interemptus*. aoriſtus primus *ἐκτάθην*, & *ἐκτάνθην*: ab *ἐκτάθην*, tertia pluralis *ἐκτάθησαν*, & Bœoticè *ἔκταθεν*, *occiſi ſunt*, 192,30. perfectum medium *ἔκτονα*, pro quo ſublato *τ* & præpoſito *κ*, poëtæ vſurpant *κέκονα*, *occidi*. pluſquamperfectum paſſ. *ἐκτάμην*, *ἔκτασο*, *ἔκτατο*. [*ἔκταμαι & ἔκταμμαι*, *cum actiuis ἔκτακα & ἔκταγκα*, *præterita quæ præcedunt*, *poſſunt etiam à diuerſis thematibus deduci. priora*, *ἔκτακα & ἔκταμαι*, *vel à κτείνω*, *vt τέτακα & τέταμαι à τείνω*, 175,21. *vel à κτάω*, (*à quo apud Heſych. eſt infin. κτᾶν*, occidere) *retenta præſentis characteriſtica*, *ſicut κέκρακα & κέκραμαι per ſyncopen à κεράω*: *vel à κτῆμι*, *quod à præcedente κτάω deriuat Etymologus*, *vt ἕστακα & ἕσταμαι ab ἵστημι*, 238,3. *poſteriora vero*, *ἔκταγκα & ἔκταμμαι*, *referri poſſunt ad κτάνω*, *cuius infinit. κτάνθην*, *pro κτείνθην*, occidere, *citat Heſychius. vel etiam ad κτείνθην aut Æolicum κτένθην*, (*quod apud Etymologum eſt*) *ε futuri in α verſo*, (175,6.) *& ν in γ*, 175,23. *quomodo reperitur ἐκτανθεὶς pro ἐκταθεὶς ab ἐκτείνω*, (*contra regulam quæ traditur* 175,20.) *in reſponſo Pergamenſium ad 2. epiſtolam Bruti*, *τῶν παρὰ δύναμιν ἐκτανθέντων*, eorũ qui neruos ſuos vltra vires extenderunt. *κτάμενος verò*, *quod Æolico more factum cenſent ex ἐκταμένος*, *vt φάμενος ex πεφασμένος*, *δέγμενος ex δεδεγμένος*, *detracto augmento & retracto accentu*, *poteſt etiam referri ad præſens paſſiuum vel aoriſtum 2. medium inuſitati verbi κτῆμι*, *ſecundum Euſtath. & Etymologum*, *ſicut φάμενος*

Margin notes: *αἰνω.* — *είνω.* — *Tempora à κτείνω.* — *κέκονα.* — ANNOTATIO.

ἀ φθῆμι, φάρθυ@ ἀ φημί.] Sic à τείνω futurum τενῶ, aoriſtus primus ἔτεινα: perfectum τέτακα: paſſiuum τέταμαι, τέτασαι, τέταται: tertia pluralis τέτανται: aoriſtus primus ἐτάθην. perfectum medium τέτονα: vnde τόνος, *tonus, tenor, contentio.* [4] Verba in είω ferè omnia ducuntur vel à præſenti vel à futuro aliorum verborum: de quibus vide in verbo γαμέω: atque hæc quidem vltra imperfectum non coniugantur, ſed ſua tempora à primitiuis mutuantur. quæ autem ab aliis verbis non deriuantur, ea in aliis quoque temporibus coniugantur; vt κλείω, *celebro, laudo*, μ. κλείσω, π. κέκλῃκα: ſic σείω, *quatio*, μ. σείσω, π. σέσῃκα. [5] Finita in άθω, έθω, ύθω, deriuata ſunt omnia: à ſuis igitur primitiuis tempora mutuantur. Finita in άθω, ducuntur à verbis Barytonis quæ penultimam habent longam: vt ἀμυνάθω ab ἀμύνω, *defendo, vlciſcor*: διωκάθω à διώκω, *perſequor*: εἰργάθω ab εἴργω, *arceo*: κιάθω à κίω, *vado, accedo.* Finita in έθω, ducuntur ab iis quorum penultima eſt breuis: vt νεμέθω à νέμω, *paſco, depaſcor*: σχέθω à σχέω, *habeo, teneo*: imperatiuus σχέθε, *habe*: φλεγέθω à φλέγω, *comburo*, ἠγερέθω, *cõgrego*, & ἠερέθω, *attollo, ſuſpendo*, ab ἀγείρω & ἀείρω: ſed detracto ι, corripitur prius penultima, atque α mutatur in η. Finita in ύθω, fiunt à verbis ſextæ in ύω, interpoſito θ: vt μινύθω à μινύω, *minuo*: φθινύθω à φθινύω, *corrumpo.* [6] Finita in ξω barytona, facta ſunt Atticè à circumflexis. Vide 149,33. & 38. atque hunc tractatum in verbo αὔξω. Idem iudicato de finitis in ψω, ac breuiter de omnibus Barytonis quæ à circumflexis facta ſunt, de quibus in locis citatis. ea enim vltra imperfectum non coniugantur, ſed ſumunt reliqua tempora à circumflexis vnde ducta ſunt. [7] De finitis in σκω, vide in verbo ἀρέσκω, & 216,5. & 310,41.

à τείνω.
4 είω.
5 άθω, έθω, ύθω.
άθω.
έθω.
ύθω.
6 ξω.
ψω.
Barytona facta à circumflexis.
7. σκω.

Appendix de quibuſdam aliis verbis, quæ vltra imperfectum non coniugantur.

A CLENARDO enumeratis adde finita in ίθω, μθω, σθω, ύω, άω. deſideratiua, (vt μαθητιάω ῶ, *diſcere cupio*) λω per ſimplex λ, atque polyſyllaba in ύω, quæ formant ex ſe verba in μι: de quibus vide in verbis ἄγνυμι, ἀμφιέννυμι, δεικνύω, ζευγνύω, ῥηγνύω, ὀμνύω, στρωννύω. Adde quoque verba quintæ coniugationis habentia primam ſyllabam ex reduplicatione deſinentem in liquidam; vt μαρμαίρω, [illegible] atque alia quæcunque reduplicationẽ ha

ίθω, μθω, ρθω, σω, λω, ύω.
μαρμαίρω &

δάκνω cum similibus.
A futuris & præteritis ducta.
Mutantia ε in ι ob pleonaſmum.
Multa in ίνω.

habent, de quibus in verbo πτώσκω: & quæ ante ω habent mutam cum liquida; vt δάκνω, *mordeo*: de quo ſuo loco. & grauitona quæ à futuro fiunt: de quibus in verbo ἄγω. & quæ fiunt à præteritis; vt φρίττω, *horreo*, π. πέφρικα, inde πεφρίκω, ις, ει, *horreſco*: de his videbis nonnihil in verbo ἐκέκραξα. & quæ per pleonaſmum ſunt facta, præcipuè quæ mutarunt ε in ι, vt τέκω, τίκτω, *pario*: de quibus 310,30. (hæc verò ſumunt tempora à primitiuis, vt τίκτω à τέκω, μ. τέξω, &c.) & complura in ίνω, de
8 quibus in verbo φθίνω. [8] Vide in verbis οἴομαι, θνήσκω, φέρω.

A
ἄγω.
ἀγήοχα.
ἤγαγον.
ἆξε, ἄξετε.
Futurum pro præſenti.
ἄξω. δύσω.
οἴσω. ὄρσω.
ἐδυσόμην.
οἶσε, οἰσέτω.
Ioniſmus.
ὠρσεο.
ὄρσεο.

1. 2 [1] Ἄγω, *duco*: Futurum ἄξω: Præteritum [2] ἦχα,
3 [3] Atticè ἄγηχα, & pleonaſmo τοῦ ο, ἀγήοχα. Aor.
4 ſecundus ἦγον, & [4] pleonaſmo ſyllabæ γα, ἤγα-
5 γον: vnde [5] ἄγαγε, ἀγάγοιμι, ἐὰν ἀγάγω, ἀγαγεῖν,
6 participium [6] ἀγαγών. Imperatiuus autem ἆξε,
7 ἄξετε, *duc, ducite*, præſentis eſt temporis. [7] Nam
quorundam futura pro præſenti vſurpantur;
vt ab ἄγω, *duco*: δύω, *ingredior*: οἴω, *fero*: ὄρω, *concito*;
8 futura, ἄξω, δύσω, οἴσω, & ὄρσω [8] Æolicè pro ὀρῶ;
9 [9] & vſque ad imperfectū ſolùm coniugantur.
10 itaque δύσω, imperfectum ἔδυσον, medium [10] ἐδυ-
11 σόμην. οἴσω, imperfectum [11] οἶσον: Imperatiuus,
οἶσε, οἰσέτω. ὄρσω, paſſiuū ὄρσομαι: Imperfectum,
12 [12] ὠρσόμην, ὤρσου, & [13] Ionicè ὤρσεο, Imperatiuus,
13 ὄρσεο. Sic ἄξω: Imperatiuus, ἆξε, ἀξέτω.

διάγον.
ἄγεσκε.
ἄγες. ἀγέμεν,
ἄγεν.
ἄγεο.
ἀγεόμενος.
ἦγμαι. ἤχθην.
ἤκαχον.
ἀγάγοις.

1 [1] Ab ἄγω, imperfect. & aoriſt. ſec. ἦγον, (Dor. ἆγον: cum διά, διᾶγον ες, ε, *degi, iſti, it*) ἦγες: hinc tertia perſona Ion. ἄγεσκε. *ducebat*, 170,33. præſens imperat. ἄγε, & poëticè ἄγες, *age*: infinit. ἄγειν, Ionicè ἀγέμεν, Doricè ἄγεν, 182,6. & 183,13. præſens paſſ. ἄγομαι: imperat. ἄγου, Ionicè ἄγεο, *duc*, 193,31. part. ἀγόμενος, pro quo inuenitur ἀγεόμενος pleonaſmo τοῦ ε: οἱ ἀγεόμενοι, *qui ducuntur & ad-*
2 *mirantur.* [2] Paſſiuum ἦγμαι, ξαι, κται, *actus ſum*: part. ἠγμένος, *actus*: aor. pr. ἤχθην: part. ὁ ἀχθεὶς, έντος: ἡ ἀχθεῖσα,
3. 4 είσης. [3] Vide 297,25. & 298,5. [4] Medius ἠγαγόμην. ſic ab ἄχω, *mœrore afficio*, aoriſt. ſec. ἦχον, & pleonaſmo ſyl-
5 labæ κα, ἤκαχον. vide quoque 302,33. [5] Et apud poëtas
6 Syracuſano more ἄγαγον, *duc*, 183,6. [6] Pro ἀγαγὼν in-
7 uenitur Ionicè ἀγάγοις, qui duxit. [7] Sic à βάω, βῶ, μ. βάσω: vnde præſens βάσω: paſſ. βάσομαι: imperfectum, ἐβασόμην

ἐβήσε, ἐβήσετο: compositum ex ἀπὸ, ἀπεβήσετο, *abiit*, Iliad. α. — ἀπεβήσετο.
Item δοάζω vel δοιάζω, *delibero*, μ. δοάσω: præsens δοάσω:
pass. δοάσομαι: imperfectum, ἐδοασόμην, ἐδοάσε, ἐδοάσετο, &
poëticè δοάσσετο, reiecto augmento, & geminato σ. λέ-
γω, *dico*, fut. λέξω: vnde præsens pass. λέξομαι: imperatiuus
λέξε, & Ionicè λέξεο. τείρω, *attero, infesto*: futur. τερῶ, — λέξεο.
Æolicè τερσω: vnde præsens pass. τέρσομαι: imperfect.
ἐτερσόμην, ε, ετο, detracto augmento τέρσετο, *siccabatur*. — τέρσετο.
lege scholion sequens. [8] Nam Æoles futurũ primum 8 — *Æolismus.*
quintæ Coniugationis verborum in ρω, per σω efferunt,
seruata præsentis characteristica, & retracto accentu
167, 5. & 16. Ab ὄρω, μ. ὀρῶ, π. ὦρκα, pass. ὦρμαι, plusquam-
perfect. ὠρμην, ὦρσο, ὦρτο, cum ἐν, ἐνῶρτο, *irruerat*. [9] Di- 9 — ἐνῶρτο.
cimus tamen in aor. primo ὦρσα, *concitaui*: non quidem — ὦρσα.
à præsenti ὄρσω, sed habentes rationem futuri Æolici
ὄρσω. [10] Tertia persona ἐδύσετο, sublato augmento δύ- 10 — δύσετο:
σετο: & rursus poëticè geminato σ, δύσσετο, *subibat*. — δύσσετο.
[11] Pro ὦσον: nam augmento destituitur. Inuenitur quo- 11
que hæc vox in aor. pr. imperatiui, οἶσον, οἰσάτω, *fer, fe-* — οἶσον.
rat: sed ab οἴω. [12] Et imperfectum actiuum ὦρσον, ὦρσες, 12 — ὦρσον, ες, ε.
ὦρσε, *concitabam, as, at*. [13] Vide 186, 23. & 193, 31. 237, 41. 13
238, 11.

Ἄγνυμι, *frango*: Præteritum mediũ ἦγα sumit — ἄγνυμι ab ἄγω.
ab ἄγω, & [1] ἔαγα pro ἦγα, [2] solutione η in εα. 1. 2 — *Augmentum η*
Aoristus primus, [3] ἦξα & ἔαξα. Aoristus sec. 3 — *resoluitur in* εα.
pass. ἤγην & ἐάγην. [4] Sic in composito, κατέαγα, 4
fractus sum: κατέαξα, *fregi*: κατεάγην, *fractus sum*.

Desinentium in γνύω aut γνυμι, tempora for- — *Annotatio de*
mabis à finitis in γω; ἄγνυμι tanquam ab ἄγω: — *finitis in* γνύω
sic [5] ζεύγνυμι, *iungo*: [6] μιγνύω, *misceo*: [7] μοργνύω, *ab-* 5. 6 — *&* γνυμι.
stergo: [8] πηγνύω, *figo*: [9] ῥηγνύω, *rumpo*. 7. 8

Ἅδω, [10] *placeo*: Præteritum med. ἦδα, [11] & so- 9 — ἅδω.
lutione ἔαδα. Participium, ἑαδώς, [12] vt ἐάγην 10 11 — *Solutio η in* εα.
pro ἤγην, *fractus sum*: [13] ἑάλων pro ἥλων, *captus* 12
sum, & similia. 13

[1] Hinc Participium ἐαγὼς, cum κατὰ, κατεαγὼς, *fractus*. 1 — *Solutio diph-*
[2] Nam poëtæ vnicam vocalem longam aut diphthon- 2 — *thongi aut vo-*
gum in duas breues resoluunt, præcipuè in augmento. — *calis longæ in*
sic ἄτω, *noceo, lædo*: aoristus primus ἆσα per α longum — *duas breues.*
Doricè, pro ἦσα, & solutione α longi in duplex breue,
ἄασα: in aoristo primo medio ἀασάμην, *iacturam feci*: — ἄασα, ἀασάμην.

in passiuo ἀάσθην, *læsus sum*. sunt qui interpretentur *siccatus sum*, ab ἄζω, *sicco*: tamen eadem semper erit ratio
ἀάσθην, ἄσθην. solutionis. pro ἀάσθην, remoto augmento poëtæ dicunt
ἀάθην. ἄσθην, ἄσθης, ἄσθη. In eodem aoristo † ἀάθην pro ἤθην, *deceptus fui*, ab ἄω siue ἄημι, vt ἐστάθην, ab ἵστημι, 227, 21. &
ANNOTATIO. 238, 7. [*Sed melius fortasse deriuabitur ab* ἀασκω, *quod Hesychio est* βλάπτω *lædo, & φθείρω corrumpo, sicut* ἐπράθην *à* πιπράσκω.]
ἑανδανον: ἑάνδανον, ες, ε, & ἑήνδανον, ες, ε, pro ἥνδανον, ες, ε, *placebam, as, at*, imperfectum ab ἁνδάνω.
ἑήνδανον.
ἐάφθην. ἐάφθην, *accensus sum*; item *connexus sum*: ἐάφθη, *connexum est*, pro ἥφθην, ἥφθη, aorist. prim. pass. verbi ἅπτω, *accendo, connecto*.
ἔα. ἔα, *eram*, Ionice pro ἦν reiecto ν, ab εἰμί, 316, 25.
ἕαται. ἕαται, *sedent*, quod & ἕαται Ionicè; pro ἧνται, ab ἧμαι, de quo 324, 8.
ἔερτο. ἔερτο, *nexus seu consertus erat*, plusquamperfect. pass. pro εἷρτο, ab εἴρω: sic & perfect. pass. ἔερμαι pro
ἐερμένος. εἷρμαι: vnde partic. ἐερμένος. sunt qui dicta putent per
ἔεργμαι. syncopen pro ἔεργμαι & ἐεργμένος ab ἔργω sine augmé-
ἔελμαι. to: vel ab εἴργω, dissoluta diphthongo ει in εε. ἔελμαι verò alij ex ἔεργμαι factum volunt, ab εἴργω *includo*: alij ab εἰλέω *voluo*, siue *inuoluo*: alij ab ἐλαύνω siue ἐλάω, *pello, compello*. hinc partic.
ἐελμένος. ἐελμένος, *compulsus, conclusus*.
ἔελσαι. (tamen & aorist. prim. act. κατὰ τείχεα λαὸν ἔελσαι, *intra muros populum claudere*.)
ANNOTATIO. [*Perfecti* ἔελμαι *verior est postrema deductio, nimirum ab* ἐλάω, *extrito* α. *nam ex* ἐλάσαι *fit* ἔλσαι, *per syncopen, vt* κένσαι *ex* κεντῆσαι *factum iudicant nonnulli: inde poëtica prosthesi* τοῦ ε, ἔελσαι, *sicut* ἐέλδεται *ex* ἔλδεται *apud Homerū: ex hoc nascitur* ἔελμαι *sine augmento, eiusdem significationis cum* ἤλαμαι *siue Attico* ἐλήλαμαι, *compulsus sum*.] In aliis quoque ει dis-
ἐέργαθον. soluitur in εε: vt ἐργάθω, εἴργαθον, ἐέργαθον, *arcebam*: ἔεστο, *in-*
ἔεστο. *dutus erat*, plusquamperf. pass. pro εἷστο, ab ἕω, quod augetur
ἐεστάμην. per ει, 286, 21. & 31. hinc & in aor. pr. med. ἐεσσάμην, *indui*, pro εἰσάμην, σ Æolicè geminato. His similia & alia
3 quędā apud poëtas inuenies. [3] Hinc imperat. ἆξον *frāge*: optat. ἄξαιμι, ἄξαις, *fregerim, is*: cum κατὰ, κατάξαις: pro quo
καυάξαις. Hesiodus dixit καυάξαις, sublato τ, & inserto υ Æolicè,
καυάξαι. vt in αὐὴρ pro ἀὴρ, *aër*: sic in infin. ἄξαι, κατάξαι, καυάξαι, *fregisse*. sunt tamen qui fingant thema καυάζω, *μ.* ἄξω,
ξυνέαξα. 4 *contero, frango*. [4] Sic etiam συνέαξα, Atticè ξυνέαξα, *confregi*, 249, 20. Notandum aor. sec. κατεάγην, seruare εα in reliquis etiam modis: vnde in tertia plur. subiunctiui,
κατεαγῶσι. κατεαγῶσι pro καταγῶσι, *fracti fuerint*. inuenitur etiam
κατεάξει. cap. xij. Euang. Matth. futurū κατεάξει, *confringet*, pro κατάξει. nam simplicis ἄγνυμι futurum est ἄξω, ξεις: perf. ἔαγα: pass. ἔαγμαι, ξαι, κται. vnde aor. prim. ἐάχθην, ἐάχθης,

ἐάχ

ἐάχθη: cum κατὰ, κατεάχθη, *fractus est.* ⁵ Tanquam à ζεύγω, fut. ζεύξω: aor. prim. ἔζευξα: imperat. ζεῦξον, ζευξάτω. perf. ἔζευχα: pass. ἔζευγμαι (hinc verbale τὸ ζεῦγμα, ατος, *iunctura*, & *figura zeugma*, quæ Latinè *ligatio* vel *adnexio* dicitur 261, 1. & 5.) ἔζευξαι, κται: aor. prim. ἐζεύχθην: hinc part. ζευχθείς, *iunctus, copulatus*. Aorist. sec. ἔζυγον, 178, 10. pass. ἐζύγην, *iunctus sum*: part. ζυγείς, έντος. ⁶ Tanquam à μίγω: fut. μίξω: aor. prim. ἔμιξα, ας, ε, tertia plur. ἔμιξαν. perf. μέμιχα: pass. μέμιγμαι, ξαι, κται: infin. μεμίχθαι: part. μεμιγμένος: plusquamperf. ἐμεμίγμην, ἐμέμιξο, ἐμέμικτο, poëticè ἔμικτο, 301, 3. aor. prim. ἐμίχθην: tertia plur. ἐμίχθησαν, & Bœoticè (192, 30.) ἔμιχθεν: particip. μιχθείς, *commixtus*. Aor. sec. ἔμιγον: pass. ἐμίγην, & Ionicè detracto augmēto μίγην, μίγης: (hinc fut. sec. μιγήσομαι) Optatiuus μιγείην: subiunct. μιγῶ, ῇς, ῇ: tertia plur. μιγῶσι, & Ion. μιγέωσι, 237, 2. infin. μιγῆναι, & Atticè (182, 6.) μιγήμεναι, *misceri, rem habere*: part. μιγείς. ⁷ Quasi à μόρζω, fut. μόρξω. ⁸ A † πήσσω, cuius fut. πήξω, *figam*: aor. prim. ἔπηξα, ας, ε, *compegi*: νῆας ἔπηξε, *naues coagmentauit*: part. πήξας: aor. prim. med. ἐπηξάμην: subiunct. πήξωμαι: prima plur. πηξώμεθα: part. πηξάμενος, *qui compegit*. Perfect. actiuū πέπηχα: pass. πέπηγμαι, ξαι, κται: aor. prim. ἐπήχθην tertia plur. Bœotica detracto augmento πῆχθεν pro ἐπήχθησαν, *fixi sunt*. Perfect. med. πέπηγα, *concreui*: in plusquamperf. ἐπεπήγει, *defixum erat*: part. πεπηγώς, *infixus, coagulatus, congelatus*. Aor. sec. actiuus ἔπαγον: pass. ἐπάγην, *concretus sum*: subiunct. παγῶ, ῇς, ῇ, prima plur. παγῶμεν, *defigamur*: part. παγείς, *cōcretus*. ⁹ De ῥηγνύω, vide hunc tractatū de Inuestigatione thematis suo loco inter verba quæ à ρ incipiunt. Sunt & alia quædam in γνύω aut γνυμι finita: sed omnia à desinentibus in γω tempora mutuātur: vt ὀμόργνυμι, *abstergo*, ab ὀμόργω: fut. ὀμόρξω: aor. prim. ὤμορξα: med. ὠμορξάμην: part. ὀμορξάμενος: in duali ὀμορξαμένω, *detergentes*. sic ὀρέγνυμι, ab ὀρέγω, *porrigo, præbeo*: fut. ὀρέξω: aor. pri. ὤρεξα, infi. ὀρέξαι: aor. prim. med. ὠρεξάμην, ὠρέξω, ὠρέξατο, deposito augmēto ὀρέξατο, *porrectis manibus cepit vel captauit*: tertia plur. ὠρέξαντο, *apprehenderūt*: imperat. ὄρεξαι, ὀρεξάσθω, *prehende, prehendat*: fut. med. ὀρέξομαι: part. ὀρεξόμενος, *appetiturus*. Perf. med. ὤρεχα verso ε in ο: part. ὠρογώς, ὁ ὀρογυῖα, & detracto augmento † ὀρογυῖα, *quæ porrexit*.

[*Apud Etymol. proparoxytonως legitur* ὄρόγυια. ὀρέγω *inquit*, τὸ ἐκτείνω *extēdo, præt. perf. med.* ὤρεγα: *part.* ὠρεγώς, *fœm.* ὠρεγυῖα, *& istole & trope* ὀρόγυια. *Videndum ergo* [illegible] *proprium nomen, vt* ἀγυια, ἄρπυια, [illegible] *alia*.] [illegible] *etiam referuntur* [illegible] & [illegible], *de quibus* [illegible]

Marginalia: κατεάχθη. ζεῦξον. ζεῦγμα. ζευχθείς. ἐζύγην. ζυγείς. ἔμιξα. μεμίχθαι. ἔμικτο. ἔμιχθεν. μιχθείς. μίγην. μιγέωσι. μιγήμεναι. πῆχθεν. ἐπάγην. ὀμόργνυμι. ὀρέγνυμι. ὀρογυῖα. ANNOTATIO.

ANNOTATIO. 10 [10] ἄδω τὸ ἀρέσκω agnoſcit non Etymologus modo, ſed
etiam Heraclides apud Euſtathium. ac Etymologus
quidem deriuat inde præteritum medium ἧδα, & dia-
lyſi ἕαδα: Heraclides vero deducit inde ἁνδάνω, vt λαμ-
βάνω à λάβω. poteſt tamen & hoc & illud deriuari ab
vſitatiore themate ἥδω *oblecto*. nam vt præteritum
medium omittam, ſicut à λήθω eſt λαθεῖν & λανθάνειν, ita
etiam ἁδεῖν & ἁνδάνειν ab ἥδω. præterea vt λήθειν actiue
inter alia ſignificat *celare*, λαθεῖν verò & λανθάνειν neu-
traliter *latêre*, ſic ἥδειν *oblectare*, ἁδεῖν & ἁνδάνειν *placere*.
λαθεῖν autem accipe hoc loco non tam pro præſenti
quam pro aor.2. cuius indicatiuus eſt ἧδον, & reſolutus
ἕαδον. Euſtathius quoque ἅδε apud Homerum (in iſto
hemiſtichio, ἅδε δ' Ἕκτορι μῦθος, *placuit Hectori ſermo*)
ſcribit eſſe vel ab ἁδεῖν, vt ἔκτυπεν à κτυπεῖν, vel Æolico
ἕασας. 11 more factum ab ἥδω. [11] Sic in aoriſt. prim. ἕασα, ἕασας,
exhilaraui, iſti, pro ἧσα, ἧσας. & in imperf. & aoriſt. ſec.
ἕαδον : εὔαδον. ἕαδον, Æolicè εὔαδον, pro ἧδον: quod & detracto augmen-
ἅδον, ες, ε. to dicitur ἅδον, ἅδες, ἅδε. *placebam, as, at*, ſeu *placui, iſti, it*.
ἁδεῖν : ἁδών. eſt & ἅδον tertiæ plur. *placuerunt* : hinc infin. ἁδεῖν, *pla-
cuiſſe* : particip. ἁδὼν, *gratus*. Alij hæc ad ἁνδάνω referre
malunt, quod mutuatur tempora ab ἁδέω, vt reliqua in
ἁδήσεις. άνω ab έω: vnde & futur. ἁδήσω, ἁδήσεις, *gratificabor, grati-
ficaberis*. ſunt qui in ἕαδα, ἑαδὼς, ἕασα, & ἕαδεν, ſpir.
aſpero notent ε, vt α in themate ἅδω : alij per lenem
12 efferre malunt, vt ε in augmentis. [12] De hoc paulo ſu-
13 prà, in ἄγνυμι, 333, 28. [13] De hoc infrà, in ἁλίσκομαι, 338.

αἰσθάνομαι ab 1.2 [1] Αἰσθάνομαι, *ſentio* : Fut. med. [2] αἰσθήσομαι : Præ-
αἰσθέομαι. 3 teritum paſſ. [3] ᾔσθημαι: Infinitiuus, ᾐσθῆσθαι. Aori-
4 ſtus ſecundus medius, [4] ᾐσθόμην, ab αἰσθέομαι.

Annotatio de 5 [5] Ex άνω & άνομαι deduces tempora, vt ex έω
finitis in άνω *&* 6.7 & έομαι; [6] ἁμαρτάνω, vt ἁμαρτέω, *pecco*. ſic [7] ἀπεχθά-
άνομαι. 8.9 νομαι, *ſum odio*: [8] αὐξάνω, *creſco*: [9] βλαστάνω, *germino*:
10 [10] καταδαρθάνω, *dormio*: vt ἀπεχθέομαι, αὐξέω, &c.
1 [1] IMPERFECTVM ᾐσθανόμην, ᾐσθάνου, ᾐσθάνετο, &c.
2 [2] Ab αἰσθήσομαι, αἰσθήσῃ : participiũ αἰσθησόμενος, *ſenſurus*:
3 aor. pri. ᾐσθησάμην, *ſenſi*. [3] Hinc pluſquamperfect. ᾐσθή-
4 μην, ᾔσθησο ᾔσθητο: part. ᾐσθημένος, *qui ſenſit*. [4] Ab ᾐσθόμην,
ᾔσθου : Opt. αἰσθοίμην, αἴσθοιο, αἴσθοιτο : ſubiunct. αἴσθωμαι,
αἴσθῃ, αἴσθηται : tertia plur. αἴσθωνται : infin. αἰσθέσθαι : part.
Finita in άνω 5 αἰσθόμενος. [5] Finita in άνω & άνομαι, deriuata ſunt om-
vnde deriuen- nia. ex his quædam formantur à verbis circumflexis
tur. obſoletis in έω ῶ, έομαι οῦμαι, ε in α mutato, & interpoſito
, poſt

ν post α; vt κιχέω ῶ, κιχάνω, *inuenio, consequor*: οἰδέω ῶ, οἰδάνομαι, *tumesco, turgesco, inflor.* atque in huiusmodi verbis locum habet CLENARDI regula: κιχάνω, fut. κιχήσω, med. κιχήσομαι: aorist. sec. ἔκιχον: *nactus est*: infin. κιχεῖν, Doricè κιχείομαι, 182, 6. & etiam poëtica κιχάνθαι, *deprehendere.* Sunt & alia in άνω quæ fiunt à Barytonis disyllabis, verso ω in άνω, correpta penultima, & ν post eam assumpto: vt λείπω, λιπω, λιμπάνω, *linquo*: λήβω, λαμβάνω, *sumo, capio*: λήθω, λανθάνω, *lateo, fallor, & imprudēs aliquid facio*: λήχω, λαγχάνω, *sortior, adipiscor*: μήθω, μανθάνω, *disco*: πεύθομαι, πυνθάνομαι, *audio, sciscitor, interrogo*: τεύχω, τυγχάνω, *fio compos, sortior*: φεύγω, φυγγάνω, *fugio, vito*: sic compositum καταφεύγω, καταφυγγάνω, *refugio.* in his exemplis ν ante γ & χ mutatum fuit in γ, ante β & π in μ, ob orthographiam: vide 7, 13. & 10, 12. & 175, 18. Hæc autem atque cætera id genus in άνω, à suis primitiuis tempora mutuantur: μανθάνω tamē sumit futurum med. μαθήσομαι à μαθέω: sic aorist. prim. ἐμάθησα: & perf. μεμάθηκα: sed aor. sec. à μήθω, vel etiā ab eodem μαθέω. nam ab vtrouis erit semper ἔμαθον, 178, 4. & 213, 35. vide hunc tractatum in verbis λαμβάνω, πυνθάνομαι, & τυγχάνω. [6] Fut. ἁμαρτήσω: perf. ἡμάρτηκα: infin. ἡμαρτηκέναι: perfect. pass. ἡμάρτημαι: part. ἡμαρτημένος, *delictus*: τὰ ἡμαρτημένα, *errata, peccata.* Aor. sec. ἥμαρτον, ες, ε, & sine augmento Ionicè ἅμαρτον, ες, ε: poëticè ἤμβροτον, ες, ε, tanquam ab ἀμβροτέω: vel pro ἥμαρτον, traiectione literæ & mutatione α in ο, ἥμροτον: sed quia μ non habet locum ante ρ, (7, 7.) inseritur β, & mutatur spiritus, ἤμβροτον. [7] Imperf. ἠπεχθανόμην, pro ἀπηχθανόμην, augetur initio: tertia plur. ἠπεχθάνοντο, *inuisi erant*: futur. med. ἀπεχθήσομαι, ἀπεχθήσῃ, aor. sec. med. ἀπηχθόμην, ἀπήχθου, ἀπήχθετο, augetur in medio: & sine augmento ἀπεχθόμην: infinit. ἀπεχθέσθαι: part. ἀπεχθόμενος: perf. pass. ἀπήχθημαι, *odio fui.* Sic simplex ἐχθάνομαι ab inusitato ἔχθομαι: fut. med. ἐχθήσομαι, *inuisus ero*: perf. pass. ἤχθημαι, *exosus fui*: aor. sec. med. ἠχθόμην, *odio fui.* [8] Vide infra in verbo αὔξω. nam vtrumque idem significat. & ab αὐξέω tēpora mutuatur. [9] Fut. βλαστήσω: perf. βεβλάστηκα: in plusquamperfecto ἐβεβλαστήκει, *pullulauerat*: aor. sec. ἔβλαστον, ἔβλαστες, ἔβλαστε: part. βλαστὼν, *ortus, natus.* [10] Aor. sec. κατέδαρθον: infin. καταδαρθεῖν, Atticè [illegible] penultima: aor. sec. pass. κατεδάρθην, vide [illegible] *dormiui.* Sic simplex [illegible] fut. med. δαρθήσομαι, *dormiam* [illegible] metathesi [illegible]

κιχάνω.
οἰδάνομαι.
ἔκιχε.
κιχάνθαι.
λιμπάνω.
λαμβάνω.
λανθάνω.
λαγχάνω.
μανθάνω.
πυνθάνομαι.
τυγχάνω.
φυγγάνω.
μανθάνω à μαθέω & μήθω.

6 Tempora ab ἁμαρτάνω.
τὰ ἡμαρτημένα.
ἤμβροτον, ες, ε.

7 [illegible]
ἀπεχθάνομαι.
[illegible]

8

9 [illegible] à [illegible] στέω.

10 καταδαρθάνω à [illegible]

ἁλίσκομαι ab ἀλόω & ἅλωμι.

1 Ἁλίσκομαι, *capior*: Fut.[1] ἁλώσομαι: Præter. ἥλωκα & ἑάλωκα: passiuum ἑάλωμαι: vnde verbalia, ἅλωσις, *captiuitas*: ἁλωτὸς, *captiuus*, ab ἁλόω. Aorist.
2 sec. ἥλων, ἑάλων:[2] Infinit. ἁλῶναι: Particip. ἁλοὺς, ἁλόντος, ab ἅλωμι: quę sunt omnia vocis actiuæ, sed significationis passiuæ: id quod frequentissimum est in † compositis verbi ἵστημι, vt

Vox actiua significationis passiua.

καθεστῶτα.

3 [3] καθεστῶτα, *constituta*.

ἀναλίσκω.

Augmentorum in quibusdam compositis varietas.

4 Compositum ἀναλίσκω, *consumo*,[4] valde variat in augmento præteriti: dicitur enim ἀνάλωκα, *consumpsi*, sine augmento; & ἀνάλωται, *consumptum est*: etiam ἀνήλωκα, ἀνάλωκα: ἀνήλωται, ἀνάλωται. Atque hęc incrementorũ diuersitas in multis præterea contingit. ἐγγυάομαι, *despondeo, promitto*:

ἐγγυάομαι.

5. 6 Imperfectũ,[5] ἠγγυᾶτο: Perf. act.[6] ἐγγεγύηκα.

ἐγχειράζομαι.

7 ἐγχυράζομαι, *oppignero*: Perfectum,[7] ἐγκεχυρασμένον & ἐνεχυρασμένον: quod tamen fieri possit ab ἐνεχυράζομαι: vtrumq; enim inuenitur. ἐγγυάω, *do fidem*,

ἐνεχυράζομαι.

ἐγγυάω.

8 [8] ἐνεγγύησε, ἐνεγγυησάμην, & ἠγγύησε: sed

παρεγγύησε.

9 [9] ἐγγυᾶτο & [10] παρεγγύησε, *fideiussit, spopondit*:

βλακεύομαι.

10 sine augmento. Βλακεύομαι *torpeo*:[11] ἐβλάκευμαι

Composita à λέγω.

11 & βεβλάκευμαι, *torpore dissolutus sum*. Et compo-

συλλέγω.

12 sita à λέγω,[12] per λε aut ει: συνειλεγμένοι & συλ-

διαιτέω.

13 λελεγμένοι, *collecti*. Διαιτέω, *iudico vt arbiter*.[13] δε-
14 διῃτημένος, vt [14] ἠνώχλησε, *turbauit*, per duplex

ἀμπέχομαι.

15 augmentum. Ἀμπέχομαι,[15] ἠμπεχόμην, *induor*,

ἀνέχομαι.

16 *circumdo*.[16] Ἠνέσχετο, *sustinuit*; & ἠνείχετο, *sustinebat*.

παροινέω.

17 Παροινέω, *debacchor*,[17] πεπαρῴνηται, *debacchatum*

ἐπιδημέω.

ἐπιορκέω.

18 *est*.[18] Ἐπιδημῶ, ἐπιδεδήμηκα, *peregrè dego*. Ἐπιορκῶ, ἐπιώρκηκα, *peiero*. Ἐπιστατῶ, ἐπεστάτηκα, *præsum*.

ἐπιστατέω.

ἐμπολάω.

κτάομαι.

11 Ἐμπολῶ, ἐμπεπόληκα & ἠμπόληκα, *emo, lucror*.[11] κτῶμαι, κέκτημαι & ἔκτημαι, *possideo*: & plurima item alia generales canones augmenti non exactè seruauerunt: de quibus copiosè Budæus in Commentariis linguæ Græcæ.

ἀμφιέννυμι &

19 Ἀμφιέννυμι & † ἀμφίεμαι, *induo*: Fut.[19] ἀμφιέσω:

Præt.paſſ.ἠμφιεσμαι,ab ἀμφιέω.ſiquidem ννύω &
νυμι habenda ſunt vt ω,[20] quæcunq; pręcedat 20
vocalis:[21] ζωννύω,*cingo:*[20] κεραννύω,*miſceo:*[20] κορεν- 21
νύω, *ſaturo:*[20] πετάννυω,*expando:*[22] ῥώννυμι,*valeo:* 20
[23] στρώννυμι, *ſterno:*[20] σοβεννύω,*ſterno,ſopio;*[24] χων- 22
νύω,*aggere munio*: tanquam ζώω,&c. 23

20

24

ἀμφίεμαι ab ἀμφιέω.

Annotatio de finitis in νυω *&* νυμι.

[1] Pro ἁλώσομαι doctiores vſurpant ληφθήσομαι, fu- 1
turum prim. paſſiuum verbi obſoleti λήβω:à quo etiam
λαμβάνω ſua capit tempora. [2] Imperatiuus ἅλωθι, *ca-* 2
piaris,vt γνῶθι,235,6. Optat.ἁλοίην,*captus ſim,caperer*,vt
δοίην,228,22. & Doricè ἁλῴην,ης,η, vt χρυσῴην pro χρυ-
σοίην,219,36. [3] Eſt participium perfectum. vide 235,34. 3
& 236,3. [4] De huiuſmodi augmentorum varietate in 4
verbis compoſitis,vide quoque 289,40.& 290,20. Hæc
autem in quadruplici ſunt differentia.nam aut augmē-
to prorſus deſtituuntur,vt perfectum actiuum ἀνάλωκα,
& tertia perſona perfecti paſſ. ἀνάλωται: vel augentur
ſolùm in medio,id eſt, in principio verbi ſimplicis, &
non initio compoſiti; vt ἀνήλωκα: vel tantùm initio,
id eſt,in principio verbi compoſiti,& non ſimplicis; vt
ἠνάλωκα, paſſ. ἠνάλωμαι,ἠνάλωσαι,ἠνάλωται: vel vtrinque,
id eſt,& initio compoſiti,& initio ſimplicis;vt ἠνήλωμαι,
ἠνήλωσαι,ἠνήλωται.hinc in aoriſto primo actiuo ἀνάλωσα,
ἀνήλωσα,& ἠνάλωσα,*inſumpſi,conſumpſi*.vnde infinit.ἀνα-
λῶσαι,à fut.ἀναλώσω: in aor.primo paſſ. ἀνηλώθη,*abſum-*
ptus eſt. ſic μεμελοπεποίηται, in tertia perfecti paſſiui, à
μελοποιέω ῶ,*carmina modulor & pango*; quod componi-
tur è τὸ μέλος,εος,*cantus,modulatio,carmen*;& ποιέω,*fa-*
cio. ſic etiam ὠνοματοπεποίηται, ab ὀνοματοποιέω ῶ,*voca-*
bula facio ſeu fingo: è nomine τὸ ὄνομα ατος,*nomen*. † at
ἐβαρυώπησαν ὀφθαλμοὶ,*grauati ſunt & caligauerunt oculi*,
non eſt aor. ſec.paſſ. verbi βαρυόπτομαι,quod non repe-
ritur; ſed aor.prim. actiuus verbi βαρυωπέω,vt ὀξυωπέω,
ἀμβλυωπέω, & ſimilia. [5] Eſt tertiæ perſonæ ſing. per 5
craſim ab ἠγγυάετο. augetur initio. [6] Tertia perfecti 6
ſingularis: in medio augetur. [7] Sunt participia neutra 7
perfecti paſſiui. Atque ἐγκεχυρασμένον quidem augetur
in medio, repetita tenui κ pro aſpirata χ: vt habes 175,1.
ἠνεχυρασμένον verò, ſi ducatur ab ἐγχυράζομαι,augebitur
vtrinque:vbi notādum γ, quod in themate ἐγχυράζομαι
ponebatur pro ν præpoſitionis ἐν propter χ ſequens, in
ἠνεχυσμένον rediiſſe in ν,cùm iam non ſequatur χ, neque
κ,ſed ε. Vide 7, 13. & 10, 12. atque hanc traditionem in

ληφθήσομαι.

ἅλωθι.

ἁλῴην.

καθεστῶτα.

ἀνάλωκα:
ἀνάλωται.

ἀνήλωκα.

ἠνάλωκα.

ἠνήλωται.

ἀνηλώθη.

μεμελοπεποίηται.

ὠνοματοπεποίηται.

ἐβαρυώπησαν.

ἠγγυᾶτο.

ἐγγεγύηκε.

ἐγκεχυρασμένον:
ἠνεχυρασμένον.

verbo συνδέδυνται. Aduertendum quoque hoc loco, in ἠνεχυρασμένον augmentum medium factum esse absque reduplicatione, quamuis sit breue, pro ἠγκεχυρασμένον. sic à προσπατταλεύω, affigo, appingo, perf. pass. προσεπατταλεύμαι. atque à simplici χαλκεύω, fabrico seu fabricor, fit ἐχάλκευμαι pro κεχάλκευμαι. & à νωχαλίζω, delicior. ἐνωχάλισμαι pro νενωχάλισμαι. [NOTANDVM ἐπατταλεύμαι, ἐχάλκευμαι, ἐνωχάλισμαι. & infrà 342, 14. ἔκτημαι, ἐδολίχευμαι, ἔσφαλμαι, ἔγλυμμαι, ἐθλασμαι, & similia, censentur Ionica magis quàm Attica. apud Herodotū quidem certè passim obuium est ἔκτημαι.] Sed quia hoc rarum est, malim dicere ἠνεχυρασμένον fieri ab ἐνεχυράζομαι, cùm id & inueniatur, & significet idem quod ἐνεχυράζομαι. atque hoc modo ἠνεχυρασμένον augetur tantum initio. sic ab actiuo ἐνεχυράζω, pignora capio, (cuius futurū ἐνεχυράσω, ἐνεχυράσεις) fit aor. prim. ἠνεχύρασα, ας, ε, & sine augmento ἐνεχύρασα, ας, ε. [8] ἐνεγγύησεν augetur in medio: ἠγγύησε vero initio. vtrumque est tertiæ personæ singul. aoristi primi actiui. ἐνεγγυησάμην, est aoristi primi medij, & augetur in medio, vt ἐνεγγύησεν. vbi notandum γ ob euphoniam geminatum esse, pro ἐνεγύησεν, ἐνεγυησάμην. sic ἐγκωμιάζω, ἐνεγκωμίαζον, pro ἐνεκωμίαζον: de quo 295, 35. malim tamen scribere ἐνεκωμίαζον, sine γ: ac dicere † ἐνεγγύησεν & ἐνεγγυησάμην esse composita ex ἐν, & ἐγγύησεν, ἐγγυησάμην, quæ augmēto destituuntur, pro ἠγγύησεν, ἠγγυησάμην, vt παρεγγύησε, pro παρηγγύησε. Verùm thema ἐνεγγυάω videbitur compositum è geminata præpositione ἐν ἐν & insitato γυάω: quod Græcis nō omnino nouum: dicunt enim προπροκυλινδόμενος, supplex ad pedes deuolutus. ἐγγυάω simplex videri potest quibusdā: sed perfectum ἐγγεγύηκα, ας, εν, arguit esse compositum. [Aoristum ἐνεγγύησε mauult Antesignanus ex composito ἐνεγγυάω quam ex simplici ἐγγυάω deducere. cui opinioni non refragandum iudicarem nisi apud Budæum inuenissem imperfectum παρενεγγύα, eadem significatione qua παρηγγύα apud Xenophontem: ideoque formatum non à παρενεγγυάω (cuius nulla fit apud Lexicographos mentio) sed à παρεγγυάω. nam vt apud Xenoph. est, παρηγγύησα ἐπαναγαγεῖν, præcepi pedem referre: sic in illo loco, παρενεγγύα αὐτῷ Πέρσαις μὴ συμπλέκεσθαι, mandabat ei ne cum Persis congrederetur. Vt igitur de ἐγγυάω & compositis eius meam tibi sententiam explicem, sic habe. Reperiuntur hæc interdum sine augmento, vt ἑάλωκα, ἑαλώκειν, 38, 20. sic enim ἐγγυᾶτο apud Isæum, & παρεγγύησε apud Synesium reperiri testatur Budæus. Interdum augentur in principio,

De προσπατταλεύμαι. ἐχάλκευμαι. ἐνωχάλισμαι.

ANNOTATIO.

ἐνεγγύησε. ἠγγύησε. ἐνεγγυησάμην.

Annotatio, ἐνεγκωμίαζον.

Eadem præpositio in cōpositione geminata: ἐν ἐν, πρὸ, πρό.

ANNOTATIO.

quia ἐγγυάω deriuatum est è nomine, iuxta regulam quam exposui supra, in paginam 289. atque ita Bud. affert ἠγγύησα ex Demosth. ἠγγυᾶτο ex Platone: ἐξηγγυήθη ex Lysia: διηγγυημένοι è Thucydide: κατηγγύησε & κατηγγυῶντο è Demosthene: παρηγγύα & παρηγγύησεν è Xenophonte. Interdum in medio: quia nomen huius verbi primitiuum, ἐγγύη scilicet, compositum est è præpositione & alio nomine: (ἐγγύη enim sponsio *est* eiusmodi qua ἐν γύοις, hoc est in manibus, seu iunctis dextris, spondetur quippiam) *quæ autẽ verba talibus è nominibus sunt orta, intra se recipiunt augmentum, vt supra in eandem paginã 289. notaui. ita igitur ex Demosth. citat Budæus, ξένης θυγατέρα ἐνεγγυηκέναι: quod idem alibi per aoristum dicit, ξένης θυγατέρα ἐγγυῆσαι. At ἐνεγγύησε apud Plutarchum, & ἐνεγγυησάμην apud Demosthenem (teste Budæo) vel initialis augmenti loco habent Atticam reduplicationem duarum præsentis initialium, vt ἐνένιπε & ἐνένιπτε apud Hom. ab ἐνίπτω & ἐνίπτω, & ἀραίρηκε apud Herodotum ab αἱρέω, (297, 25.) vel augmentum quidem habent in medio, sed γ euphoniæ gratia duplicatum: itidemque compos. παρενεγγύα, in loco paulo ante citato, dictum vel per reduplicationem pro παρηγγύα, vel per geminationem pro παρενεγύα, sicut ἐνεγκωμίαζον reperiri tradit Antesignanus, pro ἐνεκωμίαζον, quod apud Xenoph. extat p. 74. Similis ferè augmenti ratio est in ἐνεχυράζω & ἐνεχυριάζω. nam & hæc interdum initio augentur, vt ἠνεχύρασας in Bibliis, & ἠνεχυριάσω apud Synesium. interdum augmento carent, vt ἐνεχυρίαζε & προσενεχύραζε, apud Demosthenem, pro ἠνεχύραζε siue ἠνεχυρίαζε. Possunt tamen hæc duo posteriora (ἐνεχύραζε & ἐνεχυρίαζε) referri etiam ad ἐχυράζω & ἐχυριάζω, è quorum illo participium est ἐγκεχυρασμένον apud Budæum. Sunt autem verba ista deriuata è nominibus ἐνέχυρον, ἔχυρον, & ἐχύριον: quorũ duo posteriora per syncopen facta sunt è primo: id enim ex ἐν & ἐχυρὸς compositũ est, & significat* pignus, quippe cuius interuentu debitum vel pactum redditur. ἐχυρὸν, tutum. *similiter ἐγγυάω non est compositum ex ἐν & γυιόω, vt Antesignanus arbitratur, 340, 28. & 30. sed è composito nomine deriuatũ, vt prædicta verba ἐνεχυράζω, ἐχυριάζω, ἐγκωμιάζω, & similia. vt enim ἐγκωμιάζω simplici deriuatione manauit ex ἐγκώμιον, ἐνεχυράζω ex ἐνέχυρον, & ἐχυράζω ex syncopato ἔχυρον: sic etiam ἐγγυάω ex ἐγγύη. hoc autem compositum est ex ἐν & γύα, sicut paulo ante docui, quemadmodum item ἐνέχυρον ex ἐν & ἐχυρὸς, ἐγκώμιον ex ἐν & κώμη. atque hoc verborum genus sæpius in medio augetur, interdum tamen etiam in præpositione,*

ut supra docui. Sicut tamen quædam ex iisdem carent augmento, sic etiã λύχνος ἐλλυχνιασμένος (lucerna ellychnio instructa) apud Diosc. lib. 1. c. 97. *à them.* ἐλλυχνιάζω: *cuius primitiuum* ἐλλύχνιον, *compositũ est ex* ἐν *&* λύχνος.

ἐγγυᾶτο.

9 ⁹ Per crasim pro ἐγγυάετο, tertia imperfecti pass. Dicitur & ἠγγυᾶτο, vt iam dictum est. ex ἐγγυᾶτο cum ἐν, fit ἐνεγγυᾶτο. lege præcedens scholium.

παρεγγύησε.

10 ¹⁰ Tertia singularis aoristi primi à παρεγγυάω, quod componitur ex παρὰ & ἐγγυάω, μ. ήσω.

11 ¹¹ Duo tantùm verba simplicia hoc loco à CLENARDO enumerantur, quæ augmenti varietatem recipiunt veluti composita; nempe βλακεύομαι, & κτάομαι, in quorum perfecto prima thematis nunc ante ε anceps reduplicatur; βεβλάκευμαι, κέκτημαι: nunc non reduplicatur, ἐβλάκευμαι, ἔκτημαι. Sic à βλάπτω, *lædo, noceo*, perfectum pass. βέβλαμμαι & ἔβλαμμαι, *damno affectus sum.* à διαγλύφω, *insculpo*, tertia perfect. pass. διαγέγλυπται & διέγλυπται, *insculptum est.* à θλάω, *frango, tundo*, μ. θλάσω, 217, 14. perfect. pass. τέθλασμαι & ἔθλασμαι, *fractus sum.* à τέθλασμαι, part. τεθλασμένος, *fractus*: aorist. prim. ἐθλάσθην, in tertia plur. ἐθλάσθησαν, *fuere castrati, aut elisi*: infinitiuus θλασθῆναι, *collisum esse*.

βεβλάκευμαι. κέκτημαι. ἐβλάκευμαι. ἔκτημαι. ἔβλαμμαι. διέγλυπται. ἔθλασμαι.

12 ¹² Per λε quidem communiter: per γ verò Atticè, 298, 11. συνειλεγμένοι autem & συλλελεγμένοι, sunt nominatiui plurales participij perfecti passiui, à συλλέγω siue συλλέγομαι, *colligo*. componitur ex σὺν mutato ν in λ (vt dicetur in verbo συῤῥήγνυμι) λέγω, *lego*: vnde perfectum λέλεχα & Atticè εἴλοχα, 307, 28. infinit. εἰλοχέναι: cum σὺν, συνειλοχέναι, *collegisse*: particip. εἰλοχὼς, συνειλοχὼς, *qui collegit*: perfect. pass. λέλεγμαι & εἴλεγμαι: vnde εἰλεγμένοι, *lecti*, id est, *delecti*, &c. In aoristo secundo pass. ἐλέγησαν: cum ξὺν Atticè pro σὺν, ξυνελέγησαν, *collecti sunt*.

συνειλεγμένοι: συλλελεγμένοι. συνειλοχέναι. συνειλοχώς. ξυνελέγησαν.

13 ¹³ Est participium perfecti passiui. perfectum act. est δεδιῄτηκα, *arbiter iudicaui*: aor. prim. ἐδιῄτησα, & deperdito priori augmento, διῄτησα: infinit. διαιτῆσαι: aorist. prim. pass. ἐδιῃτήθην: vnde partic. διαιτηθεὶς, έντος: τὰ διαιτηθέντα, *ea quæ arbitri statuerunt*. Legitur apud Lucianum διαιτέοντο, *vitam degebant*: quod est imperfectum pass. Ionicum sine augmẽto, & habet significationem verbi διαιτάω, *viuo*: veluti & διαιτάω nonnunquam sumitur pro διαιτέω, *ut arbiter iudico*. διαιτάω augetur in medio: imperfect. pass. διῃτώμην, διῃτῶ, διῃτᾶτο, *viuebam*, &c. in aoristo primo pass. διῃτήθη, *diuersatus est*.

δεδιῄτηκα. διῄτησα. διαιτηθέντα. διαιτέοντο. διῃτώμην. διῃτήθη.

ANNOTATIO. *διαιτάω & διαιτέω non differunt significatione, ut Antesignanus innuit, sed dialecto. illud enim communis, hoc vero Ionicæ linguæ est, apud Herodotum frequens, ut ὁρέω pro ὁράω.*

nimirum ῶ resoluto in έω. ideoque in Luciani loco qui præcedit (sumptus autē is est è libro de dea Syria, Ionicè scripto) malim legere, δίαιταν τὴν αὐτὴν διαιτέωντο, vt initio eiusdem libri est, ἐς τὰ ἱρὰ χρέωνται: & sub finem, (itidemq; apud Hesych.) ὕδασι χρεώμενος. in his enim duobus locis apertè cernimus ω, cōtractum ex αο, Ionicè resolutum esse in εω.] [14] Ηνώχλησα, ας, εν, est aorist. prim. act. ab ἐνοχλέω ῶ, ει. ήσω. augetur in principio & medio, vt imperfect. ἠνώχλουν, ἠνώχλεις, ἠνώχλει, *turbabam, as, at.* de quo 290,6. reperitur tamen aorist. prim. pass. cum vno tantùm incremento, ἐνωχλήθην, *molestia sum affectus.* 14

ἠνώχλησα.

ἐνωχλήθην.

[15] Imperfectum passiuum: augetur initio. vtrinque etiam auctum inuenitur, ἠμπειχόμην, *induebar.* componitur autem ἀμπέχομαι ex præpositione Æolica ἀμπὶ pro ἀμφὶ (250,2.) & ἔχομαι, quod augetur per ει, vt dictum est 286,17. [16] Ηνέσχετο est tertiæ personæ sing. aoristi secundi med. augetur vtrinque, à themate ἀνέχομαι, *sustineo,* 290,6. sed formatur tanquam ab ἀνασχέομαι. nam simplex ἔχω sumit aoristum secundum à σχέω, vt paulo post dicetur in verbo ἔχω. ἠνείχετο autem est imperfecti pass. ab eodem ἀνέχομαι. augetur & ipsum vtrinque: in principio quidem, migrante α præpositionis ἀνὰ in η: in medio vero, ἔχομαι augetur per ει, vt habes 286, 17. in in actiuo ἔχω. † [17] Vtrinque augetur: est verò tertiæ personæ sing. perfecti pass. sic imperfectum ἐπαρώνουν. [18] Quæ sequuntur composita, sunt perfecta primę coniugationis Circumflexorum, (præterquam ἐμπολάω ῶ, quod est secundæ) & augentur in medio, quamuis eorum simplicia non sint in vsu: sed ἠμπόλησε tertia persona aoristi primi act. augetur initio. sic & perfectū apud Sophoclem, ἠμπόληκας, *lucratus es,* per antiphrasin, pro *Exitium tibi accersisti.* Notandum in ἐπιορκῶ nō elidi ι præpositionis ἐπὶ, ante vocalem. vide 172,29. 15 16 17 18

ἠμπειχόμην.

ἠνέσχετο.

ἠνείχετο.

πεπαρῴνηται.

ἠμπόλησε.

ἠμπόληκας.

Huiusmodi verbis compositis aliquando altera præfigitur præpositio, quæ licèt augmentum non recipiat, interdum tamen in medio geminum augmentum relinquit; vt δεδιῄτημένος, compositum ἐκδεδιῄτημένος, *à solita diæta digressus:* πεπαρῴνηται, compositum ἐμπεπαρῴνηται, id est, *per vinū & petulantiam iniuria & probro affectus est:* vnde & particip. ἐμπεπαρῳνημένος, *talem iniuriam passus.* ducitur hoc verbum ab ὁ οἶνος, ου. *vinum.* sic ab ἀπαναίνομαι, *renuo,* quod componitur ex ἀπὸ, ἀνὰ, & αἴνομαι, aorist. prim. med. ἀπηνηνάμην, ἀπηνήνω, ἀπηνήνατο, *renui, isti, it,* cum duplici augmento in medio quia tamen alterū seruatur in infinitiuo ἀπανήνασθαι, *recusare:*

De verbis ex duplici præpositione compositis appendix.

ἐκδεδιῄτημένος.

ἐμπεπαρῴνηται.

ἐμπεπαρῳνημένος.

ἀπηνηνάμην.

dicere poterimus ἀναλώμαι haberi pro simplici, atque in eo mutatum fuisse αι in η Atticè, vt in ἐμίηνα, siue ἐμίανα, de quo 177,9. In huiusmodi enim penultima, quidam subscribunt ι, habentes rationem præsentis, in quo est αι: alii non subscribunt, quòd futurum habeat α nudam vocalem. Ab ἀνορθόω, ώ. ώσω, corrigo, emendo: cum ἐπὶ, ἐπανορθόω, id est, *quod lapsum est corrigo*: aorist. prim. ἠνώρθωσα, ἐπηνώρθωσα: tertia persona perfecti pass. ἠνώρθωται, ἐπηνώρθωται, *correctum & instauratum est*.

ἐπηνώρθωσα. ἐπηνώρθωται.

Tempora verbi ἀμφιέννυμι tanquam ab ἀμφιέω: atq; simplicis ἕννυμι quasi ab ἕω.

19 [19] Poëticè ἀμφιέσω, *induam*: aorist. prim. ἠμφίεσα: simplex tamen εἷσα, εἷσας, εἷσε, & poëticè detracto augmento & geminato σ, ἕσσα, ἕσσας, ἕσσε, quod etiam est *collocare*. hinc imperat. ἕσσον & ἕσον, *indue*: particip. ἕσας & ἕσσας: infinit. ἕσαι & ἕσσαι: cum ἐπὶ, ἐφέσσαι, *sedere in*: at ἔφεσσαι, imperatiuus est medius. nam indicatiuus est ἑσσάμην, ἕσσω, ἕσσατο, pro εἱσάμην, quod & ἑσσάμην, 298,15. & detracto omni augmento ἑσάμην: tertia pluralis ἕσαντο, *induti sunt*: particip. ἑσάμενος & ἑσσάμενος: cum ἀμφὶ, ἀμφιεσάμενος, *indutus*. Redeamus igitur ad ἀμφιέννυμι: imperfectum pass. ἠμφιεννύμην, *induebar*. Perfectum passiuum est etiam ἠμφίεσμαι: vnde particip. ἠμφιεσμένος, *indutus*: at ἠμφιεσμένος, ab ἠμφίεσμαι, quod ponitur in contextu. Inuenitur etiam ἠμφιεσμένος, pro eodem: in quo duplex est augmentum, veluti & in ἠμφιεσμένος; sed in altero præpositio perdit ι finale, quod in aliis retinet. vide 172,1. & 29. Est præterea & aliud huius participium ἀμφιειμένος cum augmento in medio, veluti & simplex εἱμένος, per ει facto augmento pro η. nam ἀμφιέω componitur ex ἀμφὶ & ἕω, *induo*, *pono*: quod augetur per ει, 286,21. & 30. vnde perfect. pass. εἷμαι, εἷσαι, & ἕσμαι poëticè, εἷται & † ἧσται, *sedi, isti, it*, seu *indutus sum, es, est*: tertia plur. εἷνται, Ionicè (197,16. & 29.) εἵαται, & ectasi poëtica εἵαται, *sederunt* vel *sedent*. sic in tertia plur. plusquamperfecti, εἷντο, εἵατο & εἵατο, *sederant* vel *sedebant*: cum παρὰ, παρείατο, *assederant* seu *assidebant*. nam huius perfectum, præsentis etiam significationem habet: & plusquamperfectum, imperfecti. hinc dicunt nonnulli ἧμαι præsens esse verborum in μι, ex ἕμαι, crasi ἧμαι, quod & ἧμαι, 324,6. Pro perfecto εἷμαι, reiecto augmento & assumpto σ dicitur ἕσμαι, (vnde ἀμφίεσμαι) & plusquamperfect.

ἧσται. ἕσται.

In άω & έω ab auctis & in ω, α & ε non mutantur.

20 ἑσμένην: tertia persona ἕστο, *induerat* seu *sederat*. [20] Si huiusmodi vocalis fuerit α vel ε, ea in futuro aut perfecto non mutabitur in η, vt in verbis Circumflexis, sed retinebitur vt in præsenti: κεράννυμι seu κεράω

κεράννυμι ἀ κεράω.

κεράω, μ. κεράσω: aorist. prim. ἐκέρασα, ἐκέρασας, ἐκέρασε: detracto augmento κέρασε: particip. κεράσας, *qui temperauit*: ἡ κεράσασα, cum ἐν, ἐγκεράσασα, *quæ infudit*. Aoristus primus med. ἐκερασάμην, ἐκεράσω, ἐκεράσατο, reiecto augmento & geminato σ, κεράσσατο, *fudit*: particip. κερασάμενος & κερασσάμενος, *qui fudit*. A futuro κεράσω per syncopen dicitur κράσω: vnde perfect. κέκρακα: passiuum κέκραμαι sine σ: at si non fiat syncope, dicimus κεκέρασμαι: vnde particip. κεκερασμένος, *mixtus*: sed κεκραμένος est magis receptum, à κέκραμαι, κέκρασαι, ex quo verbale ἡ κρᾶσις, (261,8.) *crasis, temperies, commixtio*: tertia perfecti plur. κεκράανται, *temperati sunt*: infinit. κεκρᾶσθαι, *temperatum esse*: aorist. prim. ἐκράθην: vnde particip. κραθεὶς, έντος, *mixtus*. Πετάννυμι siue πεταννύω,

πετάννυμι ἀ πετάω.

πετάω, μ. πετάσω: aorist. prim. ἐπέτασα, ας, ε: geminato σ, ἐπέτασσε, *aperuit*: tertia plur. ἐπέτασσαν, & reiecto augmẽto πέτασσαν, *panderunt, explicarunt*: particip. πετάσας: cum ἐκ, ἐκπετάσας, *qui extendit*. perfect. πεπέτακα: pass. πεπέτασμαι, ασαι, αται: vnde aorist. prim. ἐπετάσθην, ἐπετάσθης, ἐπετάσθη, *expansus fui, isti, it*. reperitur tamen fut. medium πετήσομαι, *volabo*: atque perfect. pass. πεπέτημαι, πεπέτησαι, *volaui, isti*: quæ verterunt α in η. sed id fit licentia poëtica: vel habita ratione thematis vsitati πετάομαι, πετῶμαι, *alas pando*: vnde particip. πεταόμενος, πετώμενος, *volans*. Κορέννυμι siue κορεννύω, κορέω, μ. κορέσω: perf. κεκόρεκα: pass. κεκόρεσμαι: part. κεκορεσμένος, *satiatus*: κεκορεσμέναι αἶγες, *saturatæ capræ*: (poëtica etiam licentia reperitur κεκορημένος, *saturatus*) aorist. prim. ἐκορέσθην: vnde infin. κορεσθῆναι, *satiatum esse*: particip. κορεσθεὶς, *saturatus*.

κορέννυμι ἀ κορέω.

Στορέννυμι siue στορεννύω, & syncope στόρνυμι, στορέω, μ. στορέσω: aorist. prim. ἐστόρεσα, ἐστόρεσας, ἐστόρεσε: tertia plur. ἐστόρεσαν, sine augmento στόρεσαν: subiunct. στορέσω, ης, η: στορέσωμεν, *strauerimus*: infinit. στορέσαι, *sternere*: participium στορέσας, *qui strauit*. aoristus primus med. ἐστορεσάμην: tertia pluralis deposito augmento στορέσαντο, *strauerunt*. In tertia singulari perfecti passiui Dores dicunt ἐστόρηται pro ἐστόρεσται, *stratum est*.

στορέννυμι ἀ στορέω.

[21] Ζωννύω siue ζώννυμι, † ζώω, μ. ζώσω, aorist. prim. ἔζωσα: med. ἐζωσάμην, detracto Ionicé augmento ζωσάμην, *cinxi*: tertia plur. ζώσαντο, *se cingunt & cinguntur*, apud Hesiodũ. Perfect. ἔζωκα: pass. ἔζωσμαι, *cinctus sum*, [illegible] (vnde verbale τὸ ζῶσμα, ατος: & [illegible], *cingulum, succincta tunica*) part. [illegible] μένοι, *cincti*. aor. prim. ἐζώσθην [illegible] *esse*: partic. ὁ ζωσθεὶς [illegible] 21

ζώννυμι ἀ ζώω.

ANNOTATIO. [Verum pro thematibus ζώω, στρώω, χώω, χρώω, malunt alij breui characteristica ζόω, στρόω, χόω, χρόω: itemq; infra v.40. βρόω pro βρώω: quod illa sint poëtica & defectiua, vt supra monui, 166, 28. apud Etymologum tamen in
22 ἐγνώσθην inuenies γνώω.] [22] Vide infrà, in verbo ῥωννύω.

στρώννυμι à στρώω.

23 [23] Στρώννυμι siue † στρώμνυμι aut στρωννύω, στρώω, μ. στρώσω: aor. prim. ἔστρωσα: perfect. ἔστρωκα: pass. ἔστρωμαι, ωσαι, ωται: *stratus sum, es, est*: particip. ἐστρωμένος: στιβάδες ἐστρωμέναι, *tori strati siue confecti*. aorist. prim. ἐστρώθην: vnde particip.

χώννυμι à χώω.

24 στρωθείς, έντος. *stratus*. [24] Χωννύω siue χώννυμι, χώω, μ. χώσω: aoristus primus ἔχωσα: infinit. χῶσαι, *aggessisse*: χῶσαι τάφον, *excitare sepulchrum*: partic. χώσας, αντος, *qui aggessit*: aoristus primus med. ἐχωσάμην, *exaggeraui terram, tumulum feci*. (coincidit cũ ἐχωσάμην, verbi χόομαι, *irascor*: vnde ἐχώσατο, & detracto augmento χώσατο, *iratus est, succensuit*: & participium χωσάμενος, χωσαμένη, *iratus, irata*.) Perfectum passiuum κέχωσμαι, κέχωσαι, κέχωσται, assumit σ. hinc verbalia ἡ χῶσις, εως, *aggestio*: & ὁ χωστὸς, ὁ χωστὸς τάφος, *aggestus tumulus*. Aorist. prim. ἐχώσθην, *aggestus fui*: infinitiuus χωσθῆναι, *aggeri*: participiũ χωσθεὶς, έντος, *aggestus*. Præcedentibus adde

χρώννυμι à χρώω.

χρώννυμι siue χρωννύω, χρώω, *coloro*: μ. χρώσω: perfectum κέχρωκα: passiuum κέχρωσμαι, ωσαι, ωσται, assumit σ: vnde verbalia ἡ χρῶσις, εως, *coloratio*: & ὁ χρωστὴρ, ῆρος, *qui colorat, infector*. tamẽ τὸ χρῶμα, χρώματος, *color*, amittit σ. vide 261, 25. †

Ἀνοίγω.

Ἀνοίγω, *aperio*: Futurum ἀνοίξω: Aorist. primus
1. 2 Atticè [1] ἀνέωξα. Præteritum med. [2] ἀνέωγα. Præ-
3. 4 terit. passiuum, [3] ἀνέωγμαι: Particip. [4] ἀνεωγμένος.
Aorist. prim. pass. ἀνεῴχθην.

ἀπολλύω & ἀπόλλυμι, ab ἀπόλλω & ἀπολέω.

Ἀπολλύω & ἀπόλλυμι, *pereo, perdo, destruo*:
5. 6 Fut. ἀπολῶ: Præt. med. Att. [5] ἀπόλωλα, ab [6] ἀπόλλω. Fut. ἀπολέσω: Præt. ἀπώλεκα, Att. ἀπολώλεκα ab ἀπολέω.

ἀπέσκληκα ab ἀποσκλάω.

ἀποσκλαίη ab ἀπόσκλημι.

7 [7] Ἀπέσκληκα, *indurui*: ἀπεσκληκὼς, *tabidus*: ἀπεσκληκέναι, *obriguisse*: perfecta sunt ab inusitato ἀποσκλάω, *tabesco, induresco*. Optatiuus, ἀποσκλαίη, *obriguisset*. ab ἀπόσκλημι.

ἀρέσκω ab ἀρέω.

Annotatio de finitis in σκω & σκομαι.

8 Ἀρέσκω, *placeo*: Futurum, ἀρέσω, ab ἀρέω. [8] nam
9 σκω & σκομαι tanquam ω & ομαι: [9] βρώσκω, *comedo*:
8 [8] γηράσκω, *senesco*: [8] ἱλάσκομαι, *placo*: vt βρώω, γηράω, ἱλάομαι.

I F-

[1] Et Rursus aucta præpositione ἠνέῳξα, *aperui*. 1 vide 298, 9. & 299, 6. & 16. [2] Atque ἀνῷγα, cum vno 2 duntaxat augmento: & cum triplici incremento ἠνέῳγα: vnde participium ἀνεῳγώς, ότος, *patulus, apertus*. [3] Sic 3 simplex ἔῳγμαι, *patefactus sum*: & part. ἐῳγμένος, *patefactus, apertus*; ab οἴγω, cuius imperfectũ ᾦγον, *aperiebam*. [4] Et augmentum sumente præpositione, ἀνεῳγμένος, 4 *apertus*. sic in aor. primo ἀνεῴχθην pro ἀνεῴχθην: tertia plur. ἀνεῴχθησαν, *aperti sunt*. Dicitur etiam ἀνῴχθην, cum simplici augmento: & poëticè resoluta diphthongo ῳ in ωι, ἀνωΐχθην. Reperitur etiam aorist. sec. passiuus ἀνοίγην, ἀνοίγης, ἀνοίγη, *apertus sum, es, est*: vbi sola præpositio augetur. hinc fut. sec. ἀνοιγήσομαι, ἀνοιγήσῃ, ἀνοιγήσεται, *aperiar, eris, etur*. ab aor. primo ἀνεῴχθην, ducitur part. ἀνοιχθείς, *apertus*. [5] Hinc participium ἀπολωλώς, *qui* 5 *periit*: ἀπολωλὼς φαρμάκῳ, *veneno sublatus*. Plusquamperf. ἀπωλώλειν, *perieram*: aliud augmẽtũ suscipit, 297, 25. & 300, 19. [6] Ab ἀπόλλω, siue ab ἀπολέω, aor. sec. (169, 24. 6 213, 35.) med. ἀπολόμην: hinc Optat. ἀπολοίμην, ἀπόλοιο, ἀπόλοιτο: ἀπολοίμην κάκιστα, *peream pessimè*, genus est iurisiurandi: Subiunctiuus ἀπόλωμαι, *peream*. [7] Sic sim- 7 plex ἔσκληκα, Ion. ἔσκληα, *obdurui, arui*: part. ἐσκληκώς, ότος, quod & ἐσκληώς, *aridus*, à σκλάω. Vide 235, 34. & 237, 15. Aor. secund. ἔσκλην, ης, η, *exarui*: infin. σκλῆναι, *tabescere*, (cum ἀπὸ ἀποσκλῆναι, *emori*) à σκλῆμι. thema vsitatum est σκέλλω, quod & σκάλλω, μ. σκαλῶ: aorist. prim. ἔσκαλα, & Atticè (177, 4.) ἔσκηλα: hinc Optatiuus Æolicus, σκήλειαν, σκήλειας, σκήλειε: subiunctiuus σκήλω, σκήλῃς, σκήλῃ, *arefecerim, is, it*: infin. σκῆλαι, *arefecisse*. [8] Hinc 8 tamen excipe ἀλύσκω, *fugio*; futur. ἀλύξω: quod est etiam ab ἀλύσσω vel ἀλύζω, *in angustiis versor*. διδάσκω, *doceo*, fut. διδάξω, ab inusitato διδάχω: de quo infrà. θνήσκω, *morior*, fut. θνήξω, & medium θνήξομαι, & cum poëtica reduplicatione (172, 17.) τεθνήξομαι, τεθνήξῃ, & Atticè (306, 37.) τεθνήξει, *morieris*: infin. τεθνήξεσθαι, *moriturum esse*: (potest tamen & paulopostfuturum censeri) quasi à θνήκω Excipe quoque ἁλίσκομαι, de quo 338, 1. ac γηράσκω & χάσκω, de quibus infrà. Illud etiam hîc notandum, finita in αω & έω ab άσκω & έσκω, non mutare in futuro aut præterito charasteristicam breuem in longam η, more Circumflexorum: vt γηράσκω, γηράω, μ. γηράσω: perf. γεγήρακα: part. γεγηρακώς, *senio cofectus*. huius imperf. ἐγήρασκον, ασς, ας: & crasi ἐγήρων, ἐγήρας, ἐγήρα. Ἀρέσκω, ἀρέω, μ. ἀρέσω. aorist. prim. ἤρεσα, ἤρεσας, ἤρεσε, *placui, is, it*: fut. med. ἀρέσομαι: vnde in prima plur. [illegible] *placuimus*

Ἰλά

ἠνέῳξα.
ἀνῷγα.
ἀνεῳγώς.
ἔῳγμαι.
ᾦγον.
ἀνεῳγμένος.
ἀνεῴχθησαν.
ἀνωΐχθην.
ἀνοίγη.
ἀνοιγήσεται.
ἀπολωλώς.
ἀπολοίμην.
ἀπόλωμαι.
ἐσκληώς.
ἔσκλη.
σκλῆναι.
ἀποσκλῆναι.
σκήλειαν, ας, ε.
σκήλῃ: σκῆλαι.
ἀλύξω.
διδάξω.
θνήξω.
τεθνήξει.
τεθνήξεσθαι.
άω & έω ab άσκω & έσκω non mutant α aut ε.
γεγηρακώς.
ἐγήρα.
ἤρεσα

ἱλάσκομαι, ἱλάομαι, fut.med. ἱλάσομαι, *placabo* : aor.pri. ἱλασάμην : part. ἱλασάμενος, *qui placauit*. perf.pass. ἵλασμαι, ἵλασαι, ἵλασται: imperat. ἵλασο, *placa*: part. ἱλασμένος, *oblatus placandi numinis causa*. aor.prim. ἱλάσθην, ης, η : imperat. ἱλάσθητι, *propitius esto* : syncope ἵλαθι, & poëtica ectasi ἵληθι. in ἱλάσθητι vltima syllaba scribitur per τ pro θ, ob aliud θ præcedens, 193,23. at ἵλαθι habet θ. Possumus etiam dicere, ἵλαθι esse præsens actiuum ab ἵλημι, 231,18

ἵλαθι. ἵληθι.

vt ἵσταθι ab ἵστημι, 226,34. ἵληθι verò vel esse aoristi secundi, in quo seruatur penultima longa, 235,4. vel dictũ esse pro ἵλαθι per ectasim poëticam. ἵλασο quoque potest censeri præsentis temporis vocis passiuæ seu mediæ ab eodẽ ἵλημι, pass. ἵλαμαι : veluti ἵστασο ab ἵστημι, ἵσταμαι, 227,23.

Notio.

Notandũ preterea, verba in σκω & σκομαι, esse omnia deriuata; & formari à primitiuorum vel præsenti, insertis ante ω literis σκ ; vel à futuro, inserto σ. hæ literæ in deducendis postea temporibus sunt abiiciendæ, vt rectè docet CLENARDVS: verùm reticet quæ sit habenda penultimæ ratio.

De penultima & reduplicatione verborum deriuatorum in σκω.

addendum igitur, penultimam deriuatorum in σκω, haud rarò diuersam esse à primitiui penultima: præcipuè in finitis in έω, ex quibus ferè fit ίσκω, vt εὑρέω, εὑρίσκω, *inuenio*: & ex όω, ώσκω, vt βιόω, βιώσκω, *viuo*: βρόω siue βρώω, βρώσκω, & cum reduplicatione βιβρώσκω, *comedo*.

εὑρίσκω. βιώσκω. βρώσκω. βιβρώσκω.

cùm igitur ab huiusmodi verbis volueris tempora deducere, non solùm literæ σκ sunt reiiciendæ, sed & penultimę vocalis atque reduplicationis, quę in multis locum habet, vt plenius dicetur in verbo τιτρώσκω, est habenda ratio. nam penultima se habebit vt in primitiuo: & reduplicatio vltra præsens & imperfectum non seruatur. vel, vt breuiùs dicam, hæc à suis primitiuis mutuantur tempora: vt τελίσκω, *perficio, absoluo* : fut. non τελίσω, sed τελέσω, à τελέω. βιβρώσκω, *comedo*, futur. non βιβρώσω, sed βρώσω, à primitiuo βρόω siue βρώω. sed eadem est ratio. nam ab όω fit ώσω, mutata breui in longam, vt in Circumflexis : βιόω, βιώσκω, *viuo*: futur. βιώσω. quod etiam in nonnullis ab άω & έω factis obseruatur: βάσκω à βάω, *vado*, μ. βήσω : βάσκ' ἴθι, *vade, accelera*: imperatiuus pro βάσκε. ἡβάσκω ab ἡβάω, *pubesco*, μ. ἡβήσω. φάσκω & (per reduplicationem, & assumpto υ) πιφαύσκω, à φάω, *dico, nuntio*, μ. φήσω. à φάσκω est imperat. φάσκε, φασκέτω, *dic, dicat* : imperfectum à πιφαύσκω, ἐπίφαυσκον, & sine augmento πίφαυσκον, *loquebar vel loquebantur*: in præsenti pass. πιφαύσκομαι, πιφαύσκῃ & Ionicè πιφαύσκεαι, *loqueris*, 186,13. θρώσκω, metathesi θόρσκω & verso ο in ω θρώσκω, à θορέω, *salio, curro*, fut. θορήσω.

τελίσκω. βιβρώσκω.

όω, ώσκω, ώσω.

άω, άσκω, ήσω. έω, ίσκω, ήσω. βάσκω. ἡβάσκω. φάσκω, πιφαύσκω. πίφαυσκον. πιφαύσκεαι. θρώσκω.

[illegible]

κυΐσκω à κυέω, *concipio*, μ. κυήσω. μολίσκω, metathesi, versoque οι in ω, & μ in β mutato, quòd μ ante λ locum non habeat, (7, 9.) βλώσκω, à μολέω, *eo, proficiscor*, μ. μολήσω, 216, 20. reperitur tamen participium aoristi primi † βλώξας, *profectus*, tanquam à futuro βλώξω: sed receptum non est. [*Sed videtur esse Doricum, pro* βλώσας, vt ἀπόκλαξο *pro* ἀπόκλασον, (167, 31.) ἐγέλαξε *pro* ἐγέλασε, *in annotat. ad verbum* πίπτω. *Verbale sanè non* βλῶξις *est sed* βλῶσις *apud Hesychium, & compos.* ἄμβλωσις *apud medicos, non* ἄμβλωξις.] οἰδίσκω ab οἰδέω, *tumeo, turgeo*: μ. οἰδήσω. ab οἰδέω imperfect. ᾤδεον, ες, ε: ᾤδεε χρόα, *tumidum habebat corpus*. στερίσκω à στερέω, *priuo*, μ. στερήσω: vnde in medio στερήσομαι, στερήσῃ, στερήσεται, *priuabor, beris, bitur*: particip. στερησόμενος, *priuandus*. aoristus primus pass. ἐστερήθην, tertia plur. ἐστερήθησαν, *priuati sunt*: infin. στερηθῆναι: Atticè & Doricè στερηθήμεναι, & systole στερηθέμεναι, & Ionicè στερηθέμεν, *priuari*. at γαμίσκω à γαμέω, *nuptum do, eloco, vxorem do*, facit in futuro γαμήσω & γαμέσω: vnde medium γαμέσομαι, γαμέσῃ, γαμέσεται, & poëticè geminato σ, γαμέσσεται, *vxorem dabit*. Sunt quædam finita in ήσκω ab έω & άω: hæc futurum habent in ήσω: ἀλδήσκω ab ἀλδέω, *cresco*, μ. ἀλδήσω. καλίσκω & syncope κλήσκω, & per reduplicationem κικλήσκω, à καλέω, *voco*: futur. κλήσω: perfect. κέκληκα: pass. κέκλημαι. at primitiuum καλέω, facit καλέσω, & καλήσω: de quo infrà in appendice eorum quæ à κ incipiunt. μνήσκω, cum reduplicatione μιμνήσκω, à μνάω, *reminisci facio, suggero & in memoriam reuoco*, futur. μνήσω: aorist. prim. ἔμνησα: particip. μνήσας, μνήσασα: aorist. prim. med. ἐμνησάμην: tertia plural. detracto augmento μνήσαντο: Opt. μνησαίμην, αιο, αιτο: tertia plur. μνήσαιντο, & Ionicè μνησαίατο, *memorarint*, 19[illegible], 30. infinit. μνήσασθαι, *mentionem facere*: particip. μνησάμενος, μνησαμ[illegible] futur. med. μνήσομαι, *mentionem faciam*. perfect. pass. μέμνημαι, μέμνῃ, (286, 8. & 306, 32.) μέμνηται: hinc aoristus prim. ἐμνήσθην, assumpto σ, 3[illegible]7, 34. vnde imperat. [illegible]: subiunct. μνησθῶ: infinit. μνησθῆναι: part. μνησθεὶς [illegible], *memor factus* seu *recordatus*: futur. prim. [illegible], *meminero*. à themate μνάομαι tertia pluralis imperfecti ἐμνάοντο ἐμνῶντο, & poëticè ἐμνώοντο, [illegible] *ambiebant*. vide 22[illegible], 21. & 39. part. μνώμενος [illegible] μνεώμενος: Herodotus, μνεώμενος [illegible] [illegible] *seu affectans imperium*. Sed redeamus ad verba [illegible] finita in έσκω ex έω. seruant omnia [illegible] in fut. [illegible] [illegible]σκω ab [illegible]έω, *placeo*, μ. [illegible] [illegible] [illegible] vnde & [illegible], 326, 1[illegible] [illegible], μ. [illegible].

Quæ

κυΐσκω.
βλώσκω.
βλώξας.
ANNOTATIO.
οἰδίσκω.
ᾤδεε.
στερηθέμεν.
γαμίσκω.
γαμέσσεται.
ἀλδήσκω.
κικλήσκω.
μιμνήσκω.
μνήσασα.
μνησαίατο.
ἐμνώοντο.
μνεώμενος.
[illegible]

Quædam desinunt in ύσκω, ab ύω: hæc in penultima
μεθύσκομαι. nihil mutant: μεθύσκομαι à μεθύομαι, ebrior, ebrius sum:
futurum med. μεθύσομαι: pass. μεθυσθήσομαι, μεθυσθήσῃ, in-
ῥύσκομαι. ebriabor, beris. ῥύσκομαι, à ῥύομαι: traho, vel tueor: futur.
med. ῥύσομαι: ῥυσόμεθα, defendemus: aor. prim. ἐῤῥυσάμην,
ἐῤῥύσω, ἐῤῥύσατο, eripui, isti, it: imperat. ῥῦσαι, libera: ῥύσασθε,
liberate. perfect. pass. ἔῤῥυμαι, liberaui: sine augmento
ῥῦμαι. ῥῦσθαι. ῥῦμαι: vnde infin. ῥῦσθαι, & tertia plusquamperfecti Ionica
ῥύατο. ῥύατο pro ἔῤῥυντο, 190,16. sic tertia pluralis imperfecti
ῥύοντο, pro ἐῤῥύοντο, Ionicè deposito augmento. huius
ῥύεο. imperat. ῥύου & Ionicè (193,30.) ῥύεο, libera. Verbum
βόσκω. βόσκω, à βόω, pasco, pabulum praebeo, facit in futur. βοσκήσω,
βρώσκω. tanquam à βοσκέω: cùm dicendum esset βώσω: tamen à
9 βώσω ducitur perfectum βέβωκα, paui. 9 Futur. βρώσω:
βεβρώκει. perfect. βέβρωκα: plusquamperfect. ἐβεβρώκειν, ἐβεβρώκεις,
ἐβεβρώκει, & abiecto ε, βεβρώκει, comederat: Opt. βεβρώκοιμι,
βεβρώθοις. βεβρώκοις: pro quo, κ in θ mutato, Homerus dixit βεβρώ-
θοις, comedisses: vel est Optat. medij ab inusitato βρώθω.
A βέβρωκα fit passiuum βέβρωμαι, βέβρωσαι, βέβρωται, vo-
ratum est: infin. βεβρῶσθαι, erosum esse: particip. βεβρωμένος,
exesus: τὰ βεβρωμένα, comesa, aor. prim. ἐβρώθην: parti-
cipium, βρωθείς, εῖσα, έν: τὰ βρωθέντα, comesta. Aoristus se-
cundus actiuus, ἔβρων, ἔβρως, ἔβρω, quasi à βρῶμι, 228,2
& 234, 34.

αὔξω ab αὐξέω. 1. 2 [1] Αὔξω, augeo: Futurum, αὐξήσω, ab αὐξέω. [2] In-
Barytona à circumflexis. numera Barytona facta sunt à circumflexis,
3. 4 [3] temporáq; sumunt à circũflexis; [4] ἀλέξω, ar-
5
6.7 ceo, iuuo: [5] ἄχθομαι, grauor, grauatè fero, succenseo:
8. 9 [6] βούλομαι, volo: [7] θέλω, volo: [8] μάχομαι, pugno: [9] με-
10 λομαι, curo: [10] μένω, maneo: [11] οἴχομαι, abeo, pereo:
11 [12] οἴομαι, puto: [11] ὀφείλω, debeo: tanquam ἀλεξέω
12
11 ἀλεξῶ, ἀχθέομαι ἀχθοῦμαι, &c.
1 [1] A Futuro αὐξήσω, aoristus primus ηὔξησα, auxi: per-
fectum pass. ηὔξημαι, ηὔξησαι, ηὔξηται, & Ionicè deposito
αὔξηται. augmento αὔξηται, creui, isti, it: sic in imperfecto αὔξετο
αὔξετο. pro ηὔξετο, augebatur: aorist. prim. ηὐξήθην, auctus sum:
particip. αὐξηθείς, adultus. Possunt hæc tempora ad αὐ-
αὐξαίνω ab αὐξέω. ξαίνω referri: significat enim idem quod αὔξω, atque
eodem modo ab αὐξέω tempora mutuatur, vt dictum
ἀέξω ab ἀεξέω. est 356,31 Pro αὔξω poëtæ dicunt ἀέξω: vnde in imper-
ἄεξε. ἀέξετο. fecto ἄεξε, augebat, sine augmento: sic ἀέξετο, augebatur,
à passiuo ἀέξομαι, augesco, cresco. fut. act. ἀεξήσω, quasi ab
ἀεξέω: hinc part. aor. primi pass. ἀεξηθείς, adultus, auctus.
[2] Et

[2] Et contrà, multa circumflexa à Barytonis formantur: vt à γράφω, fit γραφέω, *scribo*: vnde futur. γραφήσω: perfect. γεγράφηκα: plusquamperfect. ἐγεγραφήκειν, *scripseram*. à δαίω, *diuido, epulum præbeo, scio*, fit δαέω, correpta penultima. nam huiusmodi circumflexa penultimam Barytonorum diphthongo productam ferè corripiunt, ex αι subiunctiuam, & ex ι præpositiuam abiiciendo. de δαίω & δαέω vide infrà in appendice eorum quæ à δ incipiunt. à διδάσκω, *doceo*, fit διδασκέω, μ. διδασκήσω: aorist. pri. ἐδιδάσκησα: infin. διδασκῆσαι, *docuisse*. ab εἴδω, ἰδέω, *scio*: de quibus infrà in verbo εἴδω. à κλαίω, κλαέω & κλαιέω seruata diphthongo, id est, *fleo*. futur. κλαήσω, κλαήσεις. κλαήσει & κλαιήσει, *flebit*. à ῥίπτω, ῥιπτέω, *proiicio*, μ. ῥιπτήσω. à στείχω, στιχάω, *ordine eo, procedo*, μ. στιχήσω. à τύπτω, τυπτέω, *verbero*, μ. τυπτήσω, τυπτήσεις: infinit. τυπτήσειν: futurũ med. τυπτήσομαι, *vapulabo*. à φείδω, φιδέω, *parco*, id est, *abstineo, parcè vtor*, μ. φιδήσω: perfect. πεφίδηκα: pass. πεφίδημαι, πεφιδῆσαι: vnde paulopostfutur. πεφιδήσομαι, πεφιδήσῃ, & Ionicè (186,24.) πεφιδήσεαι, πεφιδήσεται, *parcam, es, et*. Aorist. secund. à φείδω siue à φίδω, est ἔφιδον, poëticè πέφιδον, (172,16.) med. πεφιδόμην: Optat. πεφιδοίμην, πεφίδοιο, πεφίδοιτο, *parcat*. à χαίρω, χαρέω & χαιρέω, *gaudeo*: vnde à χαιρέω, μ. χαιρήσω, χαιρήσεις: & à χαρέω, futurum med. χαρήσομαι, vt dicetur infrà in verbo χαίρω. [3] Quandoque verò in ipsis circumflexis, nedum in Barytonis, tempora fiunt à Barytonis: vt φιλέω, φίλω, *diligo*: aoristus prim. ἔφιλα: medius, ἐφιλάμην, ἐφίλω, ἐφίλατο, deposito augmento φίλατο, *amauit*: imperatiuus φίλαι, *diligito*: particip. φιλάμενος, *qui dilexit*: potest tamen censeri imperfect. pass. à φίλημι, 232,14. vel per syncopen factum à regulari aoristo primo med. ἐφιλησάμην: sic φίλαι pro φίλησαι, & φιλάμενος pro φιλησάμενος. A φιλέω tertia imperfecti ἐφίλει ἐφίλε, sine augmento φίλε, & Ionicè (170,31.) φιλέεσκε, *diligebat*: tertia pluralis præsentis passiui φιλέονται φιλοῦνται, & Doricè (220,12.) φιλευῦνται, *diligunt*, actiua significatione. Aorist. prim. pass. ἐφιλήθην, vnde tertia plur. Bœotica (192,30.) ἐφίληθεν, *amati erant*. Δοκέω, *appareo, videor*, sumit etiam tempora à Barytono δόκω, μ. δόξω: (poëticè tamen δοκήσω: εὖ φρονεῖν δοκήσετε, *sapere videbimini*: at part. perf. pass. δεδοκημένος *obseruãs, expectans*, est à δοκάω) à δόξω aorist. prim. ἔδοξα, ἔδοξας, ἔδοξε, *visus sum, es, est*: ἔδοξαν, *visi sunt*: subiunct. δόξω, δόξῃς, δόξῃ, *visus sim, sis, sit*: particip. δόξας, δόξασα, δόξαν, δόξασα ζημία, *mulcta arbitraria*: δόξαν sumitur absolutè, pro *cùm visum esset*. Perfectum δέδοχα, pass. δέδογμαι: tertia

2 *Circumflexa à Barytonis.*
γραφέω.
δαέω.
Notio.
διδασκέω.
ἰδέω.
κλαέω & κλαιέω.
ῥιπτέω.
στιχάω.
τυπτέω.
φιδέω à φείδω.
πεφιδήσεαι.
πεφίδοιτο.
χαρέω & χαιρέω.
3
φιλέω à φίλω.
φίλε.
φιλέεσκε.
φιλευῦνται.
ἐφίληθεν.
Δοκέω à δόκω.
δοκήσετε.
δεδοκημένος.
δόξαν.

δέδοκται. — tertia persona δέδοκται, *decretum est, stat sententia* : parti-
δεδογμένα. — cip. δεδογμένος, η, ον : κατὰ τὰ δεδογμένα, *ex conuento, iuxta*
γαμέω à γάμω. — *visa & cõuenta*. Sic γαμέω, *vxorem duco*, sumit aoristum
4 primũ ἔγημα, à Barytono γάμω, sed de hoc infrà. [4] Fut.
ἀλεξήσω, *arcebo*: aorist. prim. ἠλέξησα: vnde in Optat. Æo-
ἀλεξήσαιε. — lico (181,2.) ἀλεξήσαιμι, ἀλεξήσαις, ἀλεξήσαιε, *prohibeam, as, at,*
seu *auertam, as, at* : in infinit. vocis mediæ ἀλεξήσασθαι,
ἀλέξασθαι. — syncope ἀλέξασθαι, *arcere*. Præsens infinitiui actiui ἀλέξειν
ἀλεξέμεναι. — Atticè & Dor. (182,6.) ἀλεξέμεναι, *auxiliari, succurrere*.
ἄχθομαι ab ἀχθέομαι. — 5 [5] Fut. med. ἀχθήσομαι & ἀχθέσομαι, vnde ἀχθέσεαι, *molestè*
feres, Atticè pro ἀχθέσῃ, 3[illegible]6,36. Aor. prim. pass. ἠχθέσθην,
ἀχθέσεαι. — *ægrè tuli*. At ἠχθόμην, ἤχθου, ἤχθετο, *inuisus eram, as, at*, est
6 à themate ἐχθάνομαι siue ἔχθομαι, de quo 337,34. [6] Fu-
βούλομαι à βουλέομαι. — turum medium βουλήσομαι, *volam*, 304,14. Perfectum
pass. βεβούλημαι, *volui* : aorist. prim. ἐβουλήθην, & Attic.
ἠβουλήθην, *volui*, 290,11. particip. βουληθείς, έντος, *cupiens*,
7 *volens*. Præterit. med. βέβουλα, *volui*. vide 213,35. [7] De
8 hoc infrà, inter verba quæ à θ incipiunt. [8] Futur. med.
μάχομαι à μαχέομαι. — μαχέσομαι & μαχήσομαι: vnde in tertia plur. μαχέσονται &
μαχήσονται, *dimicabunt*: fut. secund. med. μαχοῦμαι, μαχῇ,
μαχοῦμαι. — μαχεῖται, *pugnabo, is, it* : aorist. prim. med. ἐμαχεσάμην,
tertia plur. ἐμαχέσαντο, *pugnauerunt*. Perfect. pass. μεμά-
9 χημαι; vnde particip. μεμαχημένος, *depugnatus*. [9] Fut.
μέλομαι à μελέομαι. — med. μελήσομαι, μελήσῃ, μελήσεται, *curæ erit* : perfect. pass.
μεμέλημαι: part. μεμελημένος; aorist. prim. ἐμελήθην:
μέλω à μελέω. — μεληθείς, *curatus*. sic actiuum μέλω, *curo*, μ. μελήσω, *curabo*:
sic μέλλω à μελλέω. — sed vsitatius est impersonale μέλει, *curæ est*, μ. μελήσει, *curæ*
erit: aorist. prim. ἐμέλησε, *curæ fuit* : imperfect. ἔμελε, *curæ*
erat. De μέμελα & μέμηλα præterito medio, vide 309,16.
10 [10] Vide 297,21. & 298,26. & 307,6. atque 309,12. [11] Fut.
οἴχομαι ab οἰχέομαι. ᾤχωκα. — 11 med. οἰχήσομαι, *abibo*. Perfect. act. ᾤχηκα, *abij*, & Atticè
verso η in ω, ᾤχωκα, & Ionicè detracto augmento οἴχωκα,
οἰχώκεα. — plusquamperf. Ion. οἰχώκεα, † οἰχώκεας, οἰχώκεε, *abierat*.
ANNOTATIO. — [Nisi fortasse flectendum potius sic, οἰχώκεα, οἰχώκεις,
οἰχώκεε, quemadmodũ apud Hesychium legimus ᾔδεα,
ᾔδεες, ᾔδεε: vt scilicet εις secundæ personæ resoluatur
Ionicè in εες, sicut ει tertiæ in εε. Supra tamen 3[illegible],
habet itidem ὀδώδεας, & v. 35. ᾔδεας : necnon [illegible]
infra in Annotationibus Antesignani ad verbum [illegible]
perfect. pass. ᾤχημαι: aor. sec. med. ᾠχόμην, ᾤχου, ᾤχετο : in
prima plurali ᾠχόμεθα, in tertia ᾤχοντο, & Ionicè sine
augmento οἴχοντο, *abierunt* : Optat. οἰχοίμην : tertia plur.
οἰχοίατο. — 12 οἴχοιντο, & Ionicè οἰχοίατο, 190,30. [12] De οἴομαι & ὀσφραίνομαι
vide infrà inter verba quorum initium est ο. Præceden-
ἕψω ab ἑψέω. — tibus adde ἕψω, *elixo, coquo*, ab ἑψέω, μ. ἑψήσω: aor. prim.
ἥψη-

ἥψησα, ας, ε, *coxi, isti, it.* futur. med. ἑψήσομαι: tertia plur. ἑψήσονται, *coquent.* perf. pass. ἥψημαι, & Ionicè detracto augmento ἕψημαι: vnde part. ἑψημένος, *coctus*: aor. prim. ἡψήθην, ἡψήθης, ἡψήθη, *coctus sum, es, est.* infi. ἑψηθῆναι, *decoctum esse*: particip. ἑψηθεὶς, έντος, *decoctus.*

[1] Ἀπόχρη, *sufficit*: Imperf. ἀπέχρη, *satis erat.* Futur. [2] ἀποχρήσει: Aoristus prim. ἀπέχρησε, ab ἀποχράω. vide χρή. 1 ἀπόχρη ab ἀπο- 2 χράω.

Ἀφίει, *dimittebat,* imperfectum à circumflexo, pro ἀφίη, ab ἀφίημι, *dimitto*: vt ἐτίθει pro ἐτίθη, pag. 234. versu 20. [3] Atticè augetur ἀφίει, ἠφίει, vt ἠφείθη pro ἀφείθη, *dimissus est.* ἀφίει. 3 ἠφίει. ἠφείθη.

Ἄφυκτος, *ineuitabilis,* à φεύγω, *fugio*: tertia persona perfecti passiui, πέφευκται: verbale, φευκτὸς, vnde ἄφευκτος, & ablata præpositiua ἄφυκτος, vt [4] τέτυκται, *paratus seu structus est,* pro τέτευκται, à τεύχω, *paro, fabrico.* ἄφυκτος. 4 τέτυκται.

[1] Ab Inusitato ἀπόχρημι, ἀπόχρης, ἀπόχρησι, apocope ἀπόχρη. [2] Et in tertia plur. ἀποχρήσουσι, *sufficient.* infinit. ἀποχρήσειν, *satis fore, suffecturum esse*: in præsenti ἀποχρῆν, *satis esse,* Doricum est (213,18. & 215,10.) pro ἀποχρᾶν, quod & ipsum reperitur, ab ἀποχράω, vnde & tertia plur. ἀποχράουσιν ἀποχρῶσι, *sufficiunt, & sufficiant*: nam etiam subiunctiuus est. particip. ὁ ἀποχρῶν, ῶντος: ἡ ἀποχρῶσα, ώσης: τὸ ἀποχρῶν, ῶντος, *sufficiens*: à genitiuo plur. ἀποχρώντων, fit aduerbium ἀποχρώντως, *sufficienter, satis, abunde.* [3] Vide 297,1. & 7. & 32[illegible],16. sic ab ἀφιέω, aorist. secund. ἄφιον, ες, εν: & Atticè † ἤφιε, *dimisit.* [οὐκ ἤφιε, non permisit, *legitur Marci 1, 34. & 11,16. sed quum non reperiatur ἀφιέω nisi apud poëtas, idque in aor. 2. subiunct. pro ἀφῶ, dimisero, 320, 3. referri commodius potest ad ἀφιέω ῶ: quemadmodum ἤλιτε ad ἀλιτέω ῶ, 214,5. augmento non medio, quod capere augmentum nequit, sed principio, vt in ἠφίει, ἠφίετων, & ἠφείθη: quæ apud Hesych. & Suidam leguntur, ab eodem ἀφιέω & cognato ἀφίημι. Non absimile est participium ἠφηνιακόσι apud eundem Suidam, ab ἀφηνιάζω,* habenas detrecto vel excutio. *nam in eo quoque præpositio recepit incrementum, quum posterior compositionis pars, nimirum ἡνία* lorum, habena, *augeri quantitate non possit.*] [4] De hoc infrà in verbo τεύχω. 1 ἀπόχρη. 2 ἀποχρήσουσι. ἀποχρῆν. ἀποχρᾶν. ἀποχρῶν, ῶσα, ῶν. 3 ἤφιε. ANNOTATIO. 4 [illegible]

GRAMMATICI Vulgò enumerant nonnulla verba anomala ab aliis thematibus hoc aut illud tem-

pus accipientia, præter hæc quæ à CLENARDO recensentur & hîc ab α & postea ab aliis literis incæpta quæ si his annecteremus, non abs re nos facturos [illegible]mus arbitrati.

ἄγαμαι ab ἀγάζομαι vel ἀγάομαι.

Ἄγαμαι, ἄγασαι, ἄγαται, admiror, suspicio: secundæ coniugationis verborum in μι ab inusitato ἄγημι. imperf. regulare ἠγάμην: at futur. med. ἀγάσομαι: aor. prim. med. ἠγασάμην, ἠγάσω, ἠγάσατο, *admiratus sum, es, est*: tertia plur. ἠγάσαντο, & deposito augmento ἀγάσαντο: Opt. ἀγασαίμην, ἀγάσαιο, ἀγάσαιτο: infin. ἀγάσασθαι, *admirari, inuidere*: partic. ἀγασάμενος, & geminato σ, ἀγασσάμενος, *indignatus*. Aorist. prim. pass. ἠγάσθην, ἠγάσθης, ἠγάσθη, tertia plur. ἠγάσθησαν, *sunt admirati*: Optat. ἀγασθείην, ἀγασθείης, ἀγασθείη, *admirer, eris, etur*: particip. ἀγασθεὶς, έντος, *admiratus, oblectatus*; ab ἀγάομαι vel ἀγάζομαι.

ἀγορεύω ab εἴρω, ἐρέω, ἐρῶ.

Ἀγορεύω, dico, loquor, orationem habeo: imperfectum regulare ἠγόρευον, ες, ε: sine augmento ἀγόρευον, *dicebam, & dicebant*. fut. ἀγορεύσω: aorist. prim. ἠγόρευσα, ας, εν, *orationem habui, isti, it*. Aliud futurum ἐρῶ, εῖς, εῖ: *dicam, es*: tertia plur. ἐροῦσι, *dicent*: particip. ἐρῶν, οῦντος, *dicturus*: Ionica dialysi (179,15.) ἐρέω, ἐρέεις, ἐρέει: & particip. [illegible] εἴρω, vt ἀνείρω, ἀνερῶ, 157,34. Perfect. εἴρηκα, *dixi*: pass. [illegible]μαι, εἴρησαι, εἴρηται, *dictus sum, es, est*: tertia plur. [illegible] & Ionicè (190,16.) εἰρέαται. imperat. εἴρησο: hinc [illegible] [illegible], *dictum sit*: part. εἰρημένος, η, ον: τὰ εἰρημένα [illegible] aorist. prim. εἰρέθην & sine augmento ἐρέθην, ab [illegible] quod augetur per ει, 286,20. & 31. Facit & in perf. pass. ἔρρημαι, ἔρρησαι, ἔρρηται: vnde ῥήτωρ, *rhetor*: & ῥητὸς, *dictus, dicendus, celebris*: compositum cum α priuatiua particula ἄρρητος, *non dictus vel dicendus, ignobilis*. [illegible] infrà in verbo ῥέω. Ab eodem ἔρρημαι, σαι, ται, dictus [illegible] aoristus primus ἐρρήθην, ἐρρήθης, ἐρρήθη, *dictus sum, es* [illegible] (quod & ἐρέθην per systolen) & particip. ῥηθεὶς, *dictus* de quibus [illegible],9. τὸ ῥηθὲν, *dictum, responsum*: τὰ ῥηθέντα [illegible] *nuntiata*: & infinit. ῥηθῆναι, *dici*: atque futurum primum passiuum ῥηθήσομαι, ήσῃ, ήσεται, *dicar, eris, etur*, ab inusitato

ῥήτωρ, ῥητός.

ἄρρητος.

ῥέω, μ. ῥήσω: aoristus primus ἔρρησα: medius ἐρρησάμην [illegible] hinc tertia plur. deposito augmento ῥήσαντο, *dixerunt, decreuerunt*: & particip. ῥησάμενος, *confessus*.

ἀναίνομαι ab ἀνανέω.

Ἀναίνομαι, renuo, recuso: secunda persona ἀναίνῃ & Ionicè (186,24.) ἀναίνεαι: perf. pass. ἀνήνημαι: tertia persona [illegible], *obstricto animo repudiauit*, quasi ab ἀνανέω, quod sit [illegible] ex ἀνα & αἰνέω. Huius aor. pr. med. [illegible] cum [illegible] augmento, 3[illegible]. infin. [illegible] aliud [illegible] detur [illegible] [illegible]μένος, [illegible]

Αἱρέω, capio, conuinco. Imperfectum ᾕρεον ᾕρουν, & Doricè (119,20.) ἡρεῦν, *capiebam & capiebant* : in tertia persona pro ᾕρεε, ᾕρει, Herodotus deposito augmento & ex αι subiunctiua dempta dixit † ἄρεε. fut. αἱρήσω, αἱρήσεις, & medium αἱρήσομαι. Perfect. ᾕρηκα, ας, ε. pro ᾕρηκε Herodotus dixit † ἡρήκεε, *subegit* : nisi potiùs sit plusquamperfect. Ionicum pro ᾑρήκει, *subegerat*, 300,27. particip. ᾑρηκὼς, cum ἀνὰ, ἀνῃρηκὼς, *qui sustulit.* Et hæc quidem tempora à se ipso sumit: at aoristum secundum ab ἕλω: quod per ει augetur, 286, 17. εἷλον, εἷλες, εἷλε, & sine augmento ἕλον, ἕλες, ἕλε, *cepi, conuici, isti, it* : hinc cum ἀνὰ, ἀνεῖλον, ες, εν, *occidi, isti, it* : cum ἐξ, ἐξεῖλον, *euerti & euerterunt*. imperat. ἕλε (vnde ἔξελε, *erue*) & ἕλον, 18_,6. vnde ἄνελον, *tolle* : optat. ἕλοιμι, ἕλοις, ἕλοι : tertia plur. ἕλοιεν, cum ἐξ, ἐξέλοιεν, *exemissent* : Subiunct. ἕλω, *capiam* : infinit. ἑλεῖν (vnde ἀνελεῖν, *interimere*) & Ionicè (183,14.) ἑλέειν, *cepisse*: part. ἑλὼν, *conuincens* : ἐξελὼν, *eripiens, eximens*: ἀνελὼν, *interimens, qui occidit.* Ab aorist. secundo εἷλον fit fut. sec. ἑλῶ, *capiam* : vnde ἐξελῶ, *eximam*. at ἐξελῶσι, *expellent*, est futurum Atticum pro ἐξελάσουσι, à themate ἐξελαύνω, *expello*, extrito primum σ, deinde facta contractione. Sic αἱρέομαι, *eligo, instituo* : aor. secund. med. εἱλόμην, εἵλου, εἵλετο : sine augmento ἑλόμην, ἕλου, ἕλετο : tertia plur. εἵλοντο & ἕλοντο, *acceperunt, elegerunt* : hinc ἐξειλόμην, ἐξείλου, ετο, *exemi, isti, it* : ἀνειλόμην, *sustuli*: ἀφειλόμην, *abstuli*. imperat. ἑλοῦ, *cape* : Opt. ἑλοίμην: subiunct. ἕλωμαι, ἐξέλωμαι, *eximam, deligam*: infinit. ἑλέσθαι, *instituisse*: ἀνελέσθαι, *sustulisse*: ἀπελέσθαι, *abstulisse*, pro ἀφελέσθαι, Ionicé, 118,30. part. ἑλόμενος, *qui instituit.* Ab αἱρέομαι, futur. med. αἱρήσομαι: perf. pass. ᾕρημαι, ᾕρησαι, ᾕρηται : particip. ᾑρημένος, sublato augmento & cum Attica reduplicatione ἀραιρημένος, *captus*: pro αι repetitur α, quòd repetita vocalis sit semper corripienda. sic in tertia plusquamperfecti ἀραίρητο, *delectus erat*, pro ᾕρητο. atque perfectum cum ἀπὸ, ἀπαραίρημαι pro ἀφῄρημαι, *abstuli & ablatus sum* : atque participium actiuum cum ἀνὰ, ἀναραιρηκὼς, *qui sustulit*. aor. prim. pass. ᾑρέθην, (vnde καθῃρέθην, [illegible]) sine augmento αἱρέθην, θης, θη, *captus sum, es, est* : subiunct. αἱρεθῶ, ῇς, ῇ : tertia plural. αἱρεθῶσιν, & Ionica solutione αἱρεθέωσι, 236,41. & 237,1. participium αἱρεθεὶς, *captus*: fut. prim. pass. αἱρεθήσομαι, *capiar*: ἐξαιρεθήσομαι, [illegible], ἐξαιρεθήσεται, *eruar, eris, etur.*

Αἴρω, tollo, eleuo: fut. ἀρῶ, vt à φαίνω φανῶ, [illegible] aorist. prim. ἦρα per η monophthongum [illegible] subscriptum: tamen in reliquis modis seruatur [illegible], non αι [illegible]

αἱρέω ab ἕλω.

† ἄρεε.

ἡρήκεε.

ἄνελον.

ἐξελῶσι.

ἀπελέσθαι.

ἀραιρημένος.

ἀραίρητο.

ἀπαραίρημαι.

ἀναραιρηκώς.

αἱρεθέωσι.

ἄρω.

ſentis : imperat. ἆρον : Optat. ἄροιμι : ſubiunct. ἄρω, ἄρῃς : infinit. ἆραι : particip. ἄρας, cum ἀπὸ, ἀπάρας, profectus. Aor. prim. med. ἠράμην, vel (vt alij volunt) ἠράμην : ἤρατο, attulit : ἤραντο, ſuſceperunt : infinit. ἄρασθαι, ſuſcepiſſe : particip. ἀράμενος, ἀραμένη, ον, qui ſuſtulit vel ſuſcepit : Aoriſt. ſec.

ἄραρε. ἦρον, depoſito augmento ἄρον : at ἄραρον, ες, ε, aptaui, accommodaui, eſt aoriſt. ſec. per reduplicationem factus a

ἀραρών. verbo ἄρω, quod eſt apto, accommodo : hinc ἀραρών, qui accommodauit. in Opt. medio ἀραροίμην : tertia plur. Io-

ἀραροίατο. nica ἀραροίατο, accommodauerint, pro ἀράροιντο, 190, ...

Ab ἦρον, aoriſt. med. ἠρόμην : optat. ἀροίμην, ἄροιο, ἄροιτο, reportem, es, et : ſubiunct. ἄρωμαι, ἄρῃ & Ionicè 186, ...

ἄρηαι. ἄρηαι, auferas : tertia plur. ἄρωνται : infi. ἀρέσθαι, ſe ſubducere. Perfectum act. ἦρκα : paſſ. ἦρμαι : pluſquamperfect. ἤρμην, ἦρτο, ἦρτο, reiecto augmento & pleonaſmo τοῦ ω,

ἄωρτο. ἄωρτο,

ANNOTATIO. pependerat. [Verum ἄωρτο Herodianus apud Etymol. deriuat ab ἄρω, exponens ἥρμοστο, aptatus erat : alij ab αἰωρέω, ... ſit, ſuſpenſus erat. Euſtathius vero annotat, ſi per ω ſcribatur ἄωρτο, factum eſſe ex ἠώρητο, ſyncope penultimæ, & ... ſyſtole primæ : ſi vero ἄορτο, penultima breui, fieri ex ... Poteſt tamen etiam ἄωρτο ex ἀείρω deriuari : ut ex ... primum ſit perf. paſſ. ἄορμαι, factum ex ἤερμαι, detracto poëticè augmento, & ε Æolicè (infrà ad verbum ... in ο verſo : deinde pluſquamperf. ἀώρμην, aucta non prima ſed ſecunda, velut in ἐώλπειν, ἐώργειν, ἐῴκειν, 300, 25. ex ... ſanè verbalia ſunt ἀορτὴρ & ἀορτοὺς apud Heſychium : Aoriſt. prim. ἤρθην, ſublatus ſum : ſine augmento ἄρθην, ἄρθης, ἄρθη, euaſi, iſti, it : imperat. ἄρθητι, attollere, erigere : infinit. ἀρθῆναι, ſublatum eſſe : particip. ἀρθεὶς, ſublatus : futur. prim. ἀρθήσομαι, ἀρθήσῃ, ἀρθήσεται, tollar, eris, etur : Præterit. med. ἦρα, & repetitis duabus primis futuri ...

ἄρηκα. literis, ἄρηκα, abſtuli.

ἀπαυράω ab ἀπαυρέω. Notio. Ἀπαυράω, aufero, eripio : imperf. ἀπηύρων cum augmento in medio, & craſi ἀπηύρων, auferebam & auferant ſiue abſtulerunt : (nam non raro imperfect. ſumitur pro aoriſto) tertia perſona ἀπηύραε ἀπηύρα, abſtulit. Aoriſt. prim. ἀπηύρας, & ſine augmento Ionicè ἀπαύρας, privauit eum capit ab ἀπαυράω.

B

βαίνω à βάω & βίβημι. 1. 2 [1] Βαίνω, vado : Futur. [2] βήσομαι, à βάω. Aoriſt.

3. 4 ſec. [3] ἔβην, à βίβημι [4]. ſic καταβαίνω, κατέβην, deſcendo : Imperatiuus, κατάβηθι, vt [5] ἀνάβηθι, aſcende

5 ... per ... Atticè, [6] pro κατάβηθι, ἀνάβηθι, vt

7 etiam [7] ... & ..., conſiure : per apo-

copen autem [8] κάτϐα, ἄνϐα, vt [9] ἄνα pro ἀνάστηθι, exurge. 8. 9 κάτϐα, ἄνϐα. ἄνστα.

[1] IMPERFECTVM ἔϐαινον, ἔϐαινες, ἔϐαινε, & sine augmento βαῖνε, gradiebatur. [2] Doricè βάσεμαι βάσῃ: cũ ἀνὰ, ἀναϐάσῃ, & poëticè (173,15. & 23.) ἀμϐάσῃ, ascendes. sic ἀμϐαίνων pro ἀναϐαίνων, ascendens. Dicitur etiam Doricè βασεῦμαι & βασεῦμαι: tertia plur. βασεῦνται & βασεῦνται, gradientur. Fut. actiuum est βήσω: vnde aorist. prim. ἔϐησα, ἔϐησας, ἔϐησεν, ascendere iussi, isti, it. & aorist. prim. med. ἐϐησάμην: part. βησάμενος, qui ascendit aut ascẽdere fecit. Perfect. act. βέϐηκα, iui: plusquamperfect. ἐϐεϐήκειν: ἐϐεϐήκει, & sine ε, βεϐήκει, iuerat, insistebat: part. ὁ βεϐηκὼς, ingressus, item nixus, fultus: ἡ βεϐηκυῖα, gressa, vel fulta: τὸ βεϐηκὸς, substantiuè, securitas, firmitas. Pro perfecto βέϐηκα Iones dicunt βέϐαα: (236,11.) hinc plusquamperfect. ἐϐεϐάειν: tertia plur. ἐϐεϐάεσαν, syncope & detracto augmento βέϐασαν, ingressi erant. [3] Vt ἔστην ab ἵστημι, 226,32. & 234,34. sine augmento βῆν, βῆς, βῆ, iui, iuisti, iuit: tertia dualis βήτην, & Doricè βάτην, iuerunt duo: tertia plur. ἔϐησαν, βῆσαν, & syncope βάν, iuerunt: imperat. βῆθι, vade: subiunct. βῶ, βῇς, βῇ, & Ionicè βέω, βέῃς, βέῃ, & poëticè βείω, βείῃς, βείῃ, iuero, is, it. vide 236,35. à βῶ prima plur. βῶμεν, & Dor. βῶμες, eamus, vt πρᾶτος pro πρῶτος, 118,16. infin. βῆναι, Atticè & Dor. βήμεναι, iuisse: particip. βὰς, βᾶσα, ingressus, ingressa. [4] Pro βῆμι reposui βίϐημι. nam illud irregulare & inusitatum est. hoc vero & regulam sequitur, (221,19.) & vsurpatur à poëtis. est enim inde participium βιϐὰς apud Homerum, vt ἱστὰς ab ἵστημι. [5] Ab ἀναϐαίνω, ascendo. [6] Communiter enim (vt habes 235,6.) aorist. sec. imperatiui verborum in μι, vocalem indicatiui seruat, vt στῆθι: sed Doricè atque in his Atticè ponitur α pro η in Secunda coniugatione. [7] Pro φῆθι, σύμφηθι, à φημὶ, dico, σύμφημι, confiteor. [8] Sic ἔμϐα, ingredere, pro ἔμϐηθι. & in indicatiuo ἐμϐῆν, ἐμϐῆς, ἐμϐῆ, ingressus sum, es, est: detracto augmẽto, pro ἐνέϐην, ης, η: (at ἀπέϐα, euenit, pro ἀπέϐη dictum est, Doricè α pro η, in aor. sec. ab ἀποϐαίνω) atque simplex βᾶ, βάτω, incede, incedat: & in plurali βᾶτε, incedite, pro βῆθι, βήτω, βῆτε. [9] Et rursus per apocopen ἄνα: & in plur. ἄνστε pro ἀνάστητε, exurgite, ab ἀνίστημι, excito, suscito: quod componitur ex ἀνὰ & ἵστημι: sic ἀπόστα, absiste, pro ἀπόστηθι, ab ἀφίστημι: atque etiam præsens ἵστα pro ἵσταθι: cum κὰτ, κάθιστα, constitue.

Margin: 1; 2 βαῖνε. ἀμϐάσῃ. ἀμϐαίνων. βασοῦνται. βασεῦνται. 3 βέϐασαν. βάτην. βάν. βῶ, βέω, βείω. βῶμες. βήμεναι. 4 ANNOTATIO. 5. 6; 7. 8 ἔμϐα. ἔμϐην. ἀπέϐα. βᾶ. βᾶτε. 9 ἄνα. ἄνστε. ἀπόστα. ἵστα. κάθιστα.

[1] Βάλλω, mitto: Perfect. [2] βέϐληκα à [3] βλέω: 1. 2. βάλλω à βλέω

4 vt [4] ἀπέσκληκα, *obrigui*, non à simplici σκέλλω, *sicco*, sed à σκλάω.

1 [1] IMPERFECTVM ἔβαλλον, ες, ε: sine augmento
βάλλε. βάλλε, *iaciebat*: est & βάλλε præsens imperatiui: βάλλ' ἐς κόρακας, *mitte te ad coruos*, id est, *abi in malam rem*. imperf. pass. ἐβαλλόμην: tertia plur. ἐβάλλοντο, sine augmento
βάλλεο. βάλλοντο, *mittebant*: imperat. βάλλου, & Ionicè βάλλεο, *mitte*, 193, 31. Verbi βάλλω futurum regulare est βαλῶ, εῖς, εῖ, 157, 23. & 161, 31. vnde in secunda plur. βαλεῖτε, *ia-*
βαλλήσω. *cietis, iactabitis*. Poëtæ pro βαλῶ dicũt βαλλήσω, *iaciam*: vnde aor. prim. ἐβάλλησα, & sine augmento βάλλησα, *proieci*, quasi à βαλλέω. Aorist. sec. ἔβαλον, ες, ε: sine augmẽto
βάλε. βάλον, βάλες, βάλε, *ieci, isti, it*: hinc imperat. βάλε, *iace*. (est
ἄβαλε. & indignationis aduerbium: vel cum σχετλιαστικῷ, ἄβα-
βαλέειν. λε, *utinam*) infin. βαλεῖν, & Ionicè βαλέειν, *iecisse*, 185, 18. part. βαλών, *qui iecit, iaculatus*. Aorist. sec. med. ἐβαλόμην, ἐβάλου, ἐβάλετο: imperat. βαλοῦ, & Doricè (119, 10.) βαλεῦ:
ἀμβάλευ. cum ἀνὰ, ἀναβάλευ, & poëticè (173, 14. & 23.) † ἀμβάλευ, *prælude*, ab ἀμβάλλω pro ἀναβάλλω. vnde in subiunctiuo
ἀμβαλλώμεθα. pass. ἀμβαλλώμεθα, *differamus*. subiunctiuus βάλωμαι, βάλη,
2 βάληται, *iaciam, as, at*: infin. βαλέσθαι. [2] Perfect. pass. βέβλημαι, βέβλησαι, βέβληται: vnde tertia plur. Ionica & poëti-
βεβλήαται. ca (190, 16. & 34.) βεβλήαται pro βεβλῶνται: infinitiuus βεβλῆσθαι, *passim & vulgò iacêre*: part. βεβλημένος, *iactus*: plusquamperfect. ἐβεβλήμην: tertia persona ἐβέβλητο, &
ἔβλητο. augmento imperfecti ἔβλητο, & deposito omni augmẽ-
βλῆτο. to βλῆτο, *ictus erat*, 301, 5. tertia plur. Ionica βεβλήατο
βεβλήατο. (190, 16. & 34.) *icti fuerant*, & addito per pleonasmum ο
βεβολήατο. βεβολήατο & βεβολήατο. sic in part. βεβολημένος pro βε-
βεβολημένος. βλημένος, *ictus*. quamquam hęc à βολέω deduci possunt.
A perfecto βέβλημαι, ησαι, ηται, aor. prim. ἐβλήθην: subiunctiuus βληθῶ, *iaciar*: infin. βληθῆναι, *ictum esse*: part. βλη-
βλείς. θείς, *ictus*: syncope βλείς, *percussus*. potest tamen etiam censeri aor. sec. à βλῆμι (vt θείς, 225, 9.) vnde & passiuum βλῆμαι penultima longa, è quo part. βλήμενος (233, 23.)
βλεῖο. 3 & opt. βλείμην, βλεῖο, βλεῖτο, *percuterer, ereris, tur*. [3] Vnde
4 & futur. βλήσομαι, *mittam, percutiam*. [4] De hoc 346, 34.

βιόω à βιῶμι. 1. 2 [1] Βιόω, *viuo*: Fut. [2] βιώσομαι: tertia preteriti pass. βεβίωται, *victum est, vita peracta est*, tanquã impersonale: & participium, τὰ βεβιωμένα, *quæ in vita*
3. 3 *peracta sunt*. Aor. sec. [3] ἐβίων: Imperat. [3] βιῶθι βιώ-
βιῴην. 4. 5 τω: Opt. βιοίην, [4] vt δοίην: (vnde [5] βιῴην. vt δῴην)
5. 5 Infinit. [5] βιῶναι: Particip. [5] βιούς, βιοῦσα, à βιῶμι.

[4] Pag.

[1] Passivvm βιόομαι: vnde in tertia βιόεται, & 1
crasi βιῶται, viuit. [2] Per syncopen βώσομαι: secunda 2
plur. βώσεσθε, viuetis. aliàs βώσομαι contractum est ex
βιωσόμαι, 208, 26. [βώσεσθε pro βιώσεσθε affert Etymologus
ex Apollonio, πῶς τῆμος βώσεσθε δυσάμμοροι, quomodo tũc
viuetis infortunati. Videndum tamen ne potius sit ex
βόσκω. significans pascetis, seu pascemini.] Est & aliud
verbi βιόω futurũ poëticum, nempe βείομαι pro βιώσομαι,
à βείω, reiecto σ: nã apud Poëtas haud raro verba Sextæ
cõiugationis abiiciunt σ in futur. primo, vt δήω, δήεις, in-
ueniam, es: δήομεν, inueniemus, pro δήσω, δήσεις, δήσομεν:
vnde & aorist. prim. ἔδησα, inueni, à δέω inuenio. κλείω, lau-
dabo, pro κλείσω, à κλείω, laudo. κέω & poëtica ectasi
κείω, cubabo: particip. κέων & κείων, cubiturus, dormiturus,
pro κέσω, κέσων, à κέω: hinc κατακείετε, cubitum ibitis: &
κατακείοντες, dormituri: de quo 173, 34. χεύω, fundam, pro
χεύσω, à χέω, 304, 17. A βιόω, μ. ώσω, π. βεβίωκα, fit parti-
cipium βεβιωκὼς, qui vixit. [3] Εβίων vt ἔδων & ἔγνων: 3
βιῶθι vt γνῶθι: βιῶναι vt γνῶναι, 235, 8. βιοὺς vt δοὺς, 229, 3.
[4] Vide 228, 26. [5] Hoc fit more Attico, Æolico ac Do- 4.5
rico, veluti dictum est in Optatiuo verborum circum-
flexorum, 219, 43. Nam interdum verba tertiæ coniu-
gationis in μι, illum circumflexorum optatiuum imi-
tantur, idque tam in pręsenti quàm in aoristo secundo.
dicunt enim in præsenti διδῴην, διδῴης, διδῴη, &c. & in
aoristo secundo δῴην, δῴης, &c. quidam ι non subscri-
bunt, Dorũ more, qui illud vbiq; ferè negligunt, 119, 42.

βιῶται. βώσομαι. ANNOTATIO. βείομαι. δήω, δήεις. δήομεν. ἔδησα. κλείω. κέω, κείω. κέων, κείων. κατακείετε. χεύω. ἐβίων. βιῶθι. βιῶναι. βιούς. βιῴην, βιῴη. δῴην. Notio. διδῴην. Dorismus.

Γαμέω, duco vxorem: Futurum, γαμήσω, [1] Aori- 1
stus primus, ἔγημα, à γάμω. Præsens, γαμησείω,
nupturio. nam quædam in είω appetentiã actus
significant, [2] ac partim fiunt à futuro; [3] πολε- 2.3
μήσω, bellum geram; πολεμησείω, bellaturio: [4] ὄψω, 4
cernam; ὀψείω, cernere cupio: [5] βρώσω, edam; βρω- 5
σείω, esurio: partim à præsenti; [6] κρατῶ, κρατείω, 6
teneo, vinco: χεζῶ, χεζείω [7], commodo: τελῶ, τελείω, 7
perficio, & alia consimili ratione.

Γ. γαμέω à γαμω. In είω facta à præsenti & futuro, appetentiam actus significant.

Γίνομαι & γίγνομαι, fio, sum. Futurũ γενήσομαι:
Præteritum, [8] γεγένημαι: Aoristus primus me- 8
dius, ἐγενησάμην: secũdus, [9] ἐγενόμην, à γένομαι [10]. 9
Præteritum medium, [11] γέγονα, à γένω. Aorist. 10 11
prim. medius, [12] ἐγεινάμην: Futurum primum 12

γίνομαι & γίγνομαι, à γένομαι & γίνομαι.

γείνάω.

med. γείνομαι, à γείνομαι. Dicitur etiam γεινάω per geminum νν, vnde aorist.primus, ἐγείνησα: medius, ἐγεινησάμην: tertia persona, ἐγείνατο;

Ionismus. γείνατο. γείνατο.

Syncope ἐγείνατο: pro qua, † γείνατο, more Ionũ, qui augmenta respuunt. vt etiam γείνατο, pro
12 ἐγείνατο, ab [12] ἐγεινάμην.

γινώσκω à γνόω.

13 [13] Γινώσκω, *cognosco*: Futurum, γνώσομαι: Præ-
14 teritum, [14] ἔγνωκα, à γνόω. Aorist.secund. [15] ἔγνων:
15 Imperatiuus, γνῶθι: Infinitiuus, γνῶναι: Parti-
16 cipium, γνούς, à γνῶμι. [16] sic ἀναγινώσκω, *lego*: ἀνέγνωκα, ἀνέγνων, &c.

ἔγημα. ἐγάμησα.

1 [1] VIDE 177,1. & 351,22. & 352,3. Ab ἔγημα, ἔγημας, ἔγημεν, infin. γῆμαι, *duxisse vxorem*: & part. γήμας, *qui duxit vxorem*. Pro ἔγημα dicitur etiam ἐγάμησα: & part. γαμήσας, à fut. γαμήσω: vnde & perfect. γεγάμηκα: plusquamperfect. ἐγεγαμήκειν, εις, ει: infin. γεγαμηκέναι: part. γεγαμηκώς: perf.pass. γεγάμημαι, ησαι, ηται: part. ἡ γεγαμημένη, *nupta*: aor.pr. ἐγαμήθην: vnde part.fœm. ἡ γαμηθεῖσα, *nupta, vxor*: in † præsenti γαμουμένη per crasim ex γαμεομένη, *nupta*.

2 [2] Quæ à futuro ducuntur, † vltra præsens non coniugantur, præter ὀψείω, quòd habet imperfectum

ὤψειον.

ὤψειον: quæ vero à præsenti deriuantur, ea etiam imperfectum habent: sed aliis temporibus destituuntur, vt dictum est 331,1. A futuro autem facta, magis appetentiam actus significant, quàm quæ à præsenti. nam

Annotatio.

hæc ferè semper eandem significationem habẽt quam primitiua, ac pro illis sæpenumero à poëtis vsurpantur: immo passim verba primæ cõiugationis Circumflexorum in έω, poëtæ efferunt per είω, vt ἐρείω pro ἐρέω, *interrogo*: vnde ἐρειόμεθα pro ἐρεόμεθα, *interrogamus*. Porrò quæ in είω desinunt, tum demum solent appetentiam actus

είω pro έω.

ANNOTATIONIS *præcedẽtis emendatio.*

significare, quum ante ει futuri characteristicam habẽt, σ, ψ vel ξ: vt δρασείω *facere cupio*, ὀψείω *videre cupio*, ἀπαλλαξείω *liberari cupio*. Quæ vero è præsenti fiunt, habent poëticam duntaxat τοῦ ι epenthesin, metri causa factam, ideoque habent etiam eandem cum communibus significationẽ, eademque tempora, excepto præsenti & imperfecto. Hom. Od. ι, ἐγχείη δεπάεσσι, *infundat poculis*: Il. α, Διὸς δ' ἐτελείετο βουλή, *Iouis perficiebatur voluntas*. sic ἀκοσμείω, νικείω, ὀκνείω, κρείω, nihil aliud significant quam ἀκοσμέω, νικέω, ὀκνέω, κρέω. At κείοντες & composit. κατακείοντες, nonnulli volunt esse desideratiua, cum

expo

exponunt *κοιμητικῶς ἔχοντες*, *cubare cupientes*: alij vero
futuri esse temporis asserũt, extrito *σ*. si prior sententia
placeat, *κείοντες* per syncopen factum videri potest ex
κεισείοντες. 3 Futur. à *πολεμίω*, *bellum gero*. 4 Futur. ab 3. 4
ὄπτω, *video*, *cerno*. 5 Futur. à *βρώσκω*, *comedo*: de quo su- 5 βρώσκω.
prà in *βιβρώσκω*, 346,38. 6 Κρατῶ, κιχρῶ, τελῶ, sunt primæ 6
coniugationis circumflexorum. 7 *κιχρείω* pro *κιχρῶ* 7 ANNOTATIO.
non reperi. si reperiatur, è contracto *κιχρῶ* factum est
primũ Ionica dialysi *κιχρέω*, atq; inde poëtica epenthesi
κιχρείω 357,21. vt etiã *χρείων* intrà in tract. Antesign. Sed
fortasse scribere voluit *κιχείω*, quũ apud Etymologum
in *κιχάνω* legisset, *γίνεται καὶ κιχῶ κιχείω, ὡς βρώσω βρωσείω*.
extat autẽ istud *κιχείω* Il. α, *μή σε γέρον παρὰ νηυσὶ κιχείω*:
subiunctiuo modo, tempore præsenti, factum itidem
ex *κιχῶ*, vt *βείω* & *θείω* ex *βῶ* & *θῶ*, Ionica primum dia-
lysi, deinde poëtica epenthesi. 8 Cum *ἐκ*, *ἐκγεγόνημαι*: 8
part. *γεγονημένος*, *qui fuit*, *qui factus est*. at infinitiuus *γε-
γονῆσθαι*, *genitum esse*. per geminum *νν*, à *γεννάω*. 9 Tertia 9
persona *ἐγένετο*, syncope *ἔγεντο*, & sine augmẽto *γέντο*, *fuit*: ἔγεντο γέντο.
item *cepit*: sumitur enim Doricè pro *εἵλετο* siue *ἔλαβε*.
Pro *ἐγενόμην*, reiecto augmento dicitur *γενόμην*, & ectasi
poëtica † *γεινόμην*, *natus sum*. [*Verum γεινόμην non tam* γεινόμην.
aor. 2. est, quam præt. imperf. à γείνομαι, quod Etymologus ANNOTATIO.
agnoscit pluribus in locis, & Theocr. vsurpat. Idyll. ιζ, *ὅν κε
φιλασεῖ Γεινόμενον τὰ πρῶτα*, quem amauerit cumprimum
nascitur. *nec non Callim. hymno in Deliũ*, *Γείνεο γείνεο κοῦρε,
καὶ ἤπιος ἔξιθι κόλπου*, nascere nascere puer, & propitius
exi è sinu. *Actiuũ quoque γείνω agnoscit idem Etymol. ex-
ponens γεννῶ*, genero, gigno.] Optatiuus, *γενοίμην*, *γένοιο*,
γένοιτο: tertia plur. *γένοιντο*, & Ionicè (190,30.) *γενοίατο*. γενοίατο.
Dicunt quoque Iones & poëtæ *γεγενοίμην* pro *γενοίμην*:
prima plur. *γεγενοίμεθα*, 172,19. Subiunctiuus, *γένωμαι*, γεγενοίμεθα.
γένη, *γένηται*: infin. *γενέσθαι*: part. *γενόμενος*, *qui fuit*. 10 Pro 10
γενάομαι reposui *γενέομαι*. nam ex *γείνω*, quod Etymo- ANNOTATIO.
logus agnoscit, fut. med. est *γενοῦμαι*: è cuius Ionica dia-
lysi nouum oritur thema *γενέομαι*: sicut ex *εἴρω*, *ἐρῶ*, *ἐρέω*:
ex *χαίρω*, *χαρῶ*, *χαρέω*. idem in aliis accidit permultis,
facta interdum syncope: vt *βάλλω βαλῶ*, *κάμνω καμῶ*. *δέ-
μω δεμῶ*, *τέμνω τεμῶ*, faciunt sua tempora ex syncopatis
& resolutis *βλέω*, *κμέω*, *δμέω*, *τμέω* vel *τμάω*. sic etiam
fut. *μενῶ* (vt testatur Etymologus in *βεβώς*) *μετάγεται εἰς
ἐνεστῶτα*. *γένατο* autem, quod 350,4. ex *ἐγείνατο* factum
tradit, malunt alij factum ex *γείνατο*, Æolicè postpositi-
ua diphthongi sublata, & sequenti consonante dupli-
cata: vt *κτέννω* iidem Æolenses pro *κτείνω* dicunt, &

φθέῤῥειν pro φθείρειν, χέῤῥων pro χείρων. vide infrà in verbo
σπένδω. Atque ita non erit opus verbo γιγνάω ad sup-
11 plendos defectus verbi γίνομαι. [11] A. γέγονα, ας, ε, natus
sum, es, est, plusquamperfect. ἐγεγόνειν, εις, ει: tertia plur.
ἐγεγόνεσαν. Atticè ἐγεγόνεσαν pro ἐγεγόνεισαν, 300,13. infinit. γεγονέναι:
part. γεγονὼς, ότος, natus, genitus, qui fuit in duali γεγονότε,
12 qui fuerunt. [12] Sine augmento γέγαμεν: particip. γεγα-
μένος: ἡ γεγαμένη, mater, quæ peperit: οἱ γεγαμένοι, parentes.
γιγνώσκω. 13 [13] Recentiores addunt γ, γιγνώσκω, vt in γίνομαι γίγνομαι.
deducunt enim à γνόω, γνώσκω, & cum reduplicatione
γιγνώσκω, vt à βρόω, βρώσκω, βιβρώσκω, 348,22. Sunt qui
forment à νοέω, cogito, intelligo: cuius futurum νοήσω &
νώσω, νῶσαι. crasi νώσω: (vnde & in aoristo primo infin. νῶσαι pro
ἐννώσας. νοῆσαι: in particip. cum ἐν, ἐννώσας, pro ἐννοήσας, qui secum
ἐνωσάμην. reputauit: & in aoristo medio ἐνωσάμην pro ἐνοησάμην,
νώσατο. cogitaui: tertia persona νώσατο sine augmento pro ἐνοή-
σατο, intellexit) igitur à futuro νώσω cum prosthesi τοῦ γ
(vt Latinè natus, gnatus) fit γνώσκω, & facta reduplica-
γινώσκειν. tione γιγνώσκω. Infin. γινώσκειν, & Doricè γινώσκεν, 183,13.
14 [14] Participium ἐγνωκὼς, ότος, qui cognouit: perfect. pass.
ἔγνωσμαι, 210,44. vnde particip. ἐγνωσμένος. aorist. prim.
ἐγνώσθην: infi. γνωσθῆναι, cognosci, innotescere, illustrem esse.
particip. γνωσθεὶς, cognitus: futur. prim. γνωσθήσομαι, inno-
γνῶ. 15 tescam. [15] Sine augmento γνῶν, γνῶς, γνῶ, noui, isti, it:
tertia plur. ἔγνωσαν: quæ etiam referri potest ad aorist.
16 prim. ἔγνωσα: vnde & part. γνώσας, qui cognouit. [16] Ab
ἀναγινώσκω. ἀνέγνωκα, pass. ἀνέγνωσμαι, σαι, σται: part. ἀνεγνωσμένος, lectus,
item persuasus: aorist. prim. ἀνεγνώσθην, ης, η, & particip.
ἀναγνωσθείς. aorist. prim. actiuus ἀνέγνωσα, ας, ε, persuasi,
καταγινώσκω. isti, it. Ab ἀνέγνων, infin. ἀναγνῶναι. Sic à καταγινώσκω, co-
gnosco, arguo: futur. med. καταγνώσομαι: in prima plural.
καταγνωσόμεθα. aorist. prim. actiuus κατέγνωσα, damnaui:
perfect. κατέγνωκα, κατέγνωκας, cognoui, sensi, isti: particip.
κατεγνωκὼς, ότος: perfect. pass. κατέγνωσμαι, σαι, σται: aorist.
prim. κατεγνώσθην: subiunctiuus καταγνωσθῶ, ῇς, ῇ: prima
plur. καταγνωσθῶμεν, damnemur. Aorist. sec. actiuus κατέ-
γνων: imperat. κατάγνωθι, καταγνώτω, improba, improbet:
Opt. καταγνοίην, infin. καταγνῶναι, & part. καταγνοὺς, όντος.

Δ 1 Δάκνω, mordeo: Futurum [1] δήξω: Aoristus se-
δάκνω à δήκω. 2.3 cundus [2] ἔδακον, à [3] δήκω.
δεικνύω & δεί- 4.5 Δεικνύω & [4] δείκνυμι, ostendo: Fut. [5] δείξω: Aorist.
κνυμι à δείκω. 6.7 ἔδειξα, à [6] δείκω sic [7] ἀποδείκνυμι demonstro: [8] ἐπι-
8.9 δείκνυμι, monstro, demonstro: [9] ὑποδείκνυμι, sub-
mo-

monstro, suggero, submoneo.

Δέω, *ligo*: Futurū, δέσω & [10] δήσω: Præteritum 10 δέω.
passiuum, [11] δέδεμαι: Aoristus primus, ἐδέθην. 11
Δέομαι, *rogo, indigeo*. Futurum, [12] δεήσομαι: Pręt. 12 δέομαι à δεέομαι.
δεδέημαι: Aoristus primus, [13] ἐδεήθην, à δεέομαι. 13
[14] Δεῖ, *oportet*: Infinitiuus, δεῖν, vtrunq; à δέω. 14 δεῖ, δεῖν, à δέω.
Fut. [15] δεήσει: Aor. pri. [16] ἐδέησε, à δεέω. Sunt autē 15 δεήσει, ἐδέησε, à
impersonalia vocis actiuæ, tertiæ personæ. 16 δεέω

[1] Hinc Perfect. δέδηχα, *momordi*: pass. δέδηγμαι, ξαι, 1
κται, vnde aor. pri. ἐδήχθην, *punctus sum*: part. δηχθείς, *re-*
morsus, ægrè ferens. [2] Sine augmento δάκεν, δάκες, δάκε, 2
erosi, isti, it: infinit. δακεῖν: part. δακών. [3] Deriuatur enim 3
δάκνω à δήκω, inserto ν & correpta penultima mutatio- δάκνω à δήκω.
ne η in α. [4] A δείκνυμι, δείκνυς, tertia persona δείκνυσι, & 4
apocope δείκνυ, *monstrat, ostendit*: part. δεικνύς, *monstrans.* δείκνυ.
[5] Hinc aorist. prim. ἔδειξα: infinit. δεῖξαι, *ostendisse*: per- 5
fect. δέδειχα, *ostendi*: pass. δέδειγμαι: plusquamperfect. ἐδε-
δείγμην, ἐδέδειξο, ἐδέδεικτο, & sublato vtroque augmento
δέδεικτο: cum ἐν, ἐνδέδεικτο pro ἐνεδέδεικτο, *ostensus erat.* [6] Fit 6 ἐνδέδεικτο.
enim δεικνύω à δείκω: atque vt in genere dicam, verba
Quartæ coniugationis in μι, fiunt vel à verbis in γω, κω,
χω, secundæ Barytonorum, † & in ρω quintæ, mutando ω
in νυμι: vel à verbis sextæ in έω & όω, verso ω in νυμι:
vel à disyllabis in ύω, migrante ω in μι: vt ab ἄγω, ἄγνυμι:
(de hoc & similibus, 333, 28.) à δείκω, δείκνυμι: ab ἄχω,
ἄχνυμι, passiuum ἄχνυμαι, *mœreo, tristor*: ab ὄρω, ὄρνυμι, *in-*
cito, concito: vnde cum ἀπό, ἀπόρνυμι, *concito alicunde*: ab
αἴρω, ἄρνυμαι, *capio*: vbi è diphthōgo αι detracta est sub-
iunctiua. ab ἀμφιέω, ἀμφιέννυμι: ζώω, ζώννυμι: (de his &
similibus, 338, 36. & 339, 1, 2, 3.) à δύω, δῦμι, *subeo*: κλύω,
κλῦμι, *audio*: φύω, φῦμι, *nascor*: vnde infi. φῦναι, *natum esse*,
penultima breui. [7] Fut. ἀποδείξω: infi. ἀποδείξειν, *ostensurū* 7 ἀποδείκνυμι.
esse: Part. ἀποδείξων, *repræsentaturus*. aor. pri. ἀπέδειξα, ἀπέ-
δειξας, ἀπέδειξε, *exposui, designaui, isti, it*: tertia plur. ἀπέδει-
ξαν, *repræsentarunt*. Perf. ἀποδέδειχα: pass. ἀποδέδειγμαι, ξαι,
κται: particip. ἀποδεδειγμένος, *designatus, certus*: aorist.
prim. ἀπεδείχθην: vnde part. ἀποδειχθείς, *manifestus*: &
fut. prim. indicatiui ἀποδειχθήσομαι, è quo infin. ἀποδειχθή-
σεσθαι, *creatum vel designatum iri.* [8] Fut. ἐπιδείξω, ἐπιδεί- 8 ἐπιδείκνυμι.
ξεις, *ostendam, es*. aorist. prim. ἐπέδειξα: vnde imperat. ἐπί-
δειξον, *commonstra*: infin. ἐπιδεῖξαι: [illegible]
efferre: at ἐπίδειξαι, *ostende*, est imperatiuus aoristi primi
medij. [9] Fut. ὑποδείξω: aor. prim. ὑπέδειξα, [illegible] 9 [illegible]

ὑπέδειξε, *subindicatiui, isti, it*: part. ὑποδείξας, *qui probauit.*

δέω.

10 [10] Hinc aorist. prim. ἔδησα, ἔδησας, ἔδησε, *obstrinxi, isti, it*: tertia plur. ἔδησαν: infin. δῆσαι: particip. δήσας, αντος, *vinciens.* fut. med. δήσομαι, *ligabo*: at δεδήσομαι est potius paulopostfuturum, *vinciar.* nam δέω fut. act. non modò δέσω facit, sed etiam δήσω: itemq; à perfecto pass. δέδημαι est verbale comp. διάδημα.

δεδήσομαι.

11 [11] Tertia plur. δέδενται, Ionicè (190,15.) δεδέαται, & detracto augmento δέαται, *ligati sunt*: infin. δεδέσθαι, *vinctum esse*: part. δεδεμένος, *ligatus*: plusquamperf. ἐδεδέμην, & abiecto ε, δεδέμην, *ligatus eram.* vide 300,16. & 301,2. Imperfect. pass. ἐδεόμην: tertia plur. ἐδέοντο, & sine augmento δέοντο, *ligabantur,* vel *ligabant.*

δέαται. δεδέμην. δέοντο.

12 [12] Actiuum δεήσω: vnde part. δεήσων, δεήσουσα, neutrum τὸ δεῆσον, *quod opus erit.* aor. prim. ἐδέησα, *absui*: part. δεήσας, *qui absuit.* Pro δέομαι poëtæ dicunt δεύομαι. vnde infin. δεύεσθαι, pro δέεσθαι δεῖσθαι: & part. δευόμενος pro δεόμενος. fut. med. capit à δευέομαι; vt δέομαι à δεέομαι: nam facit δευήσομαι, δευήσῃ, & Ion. (186, 23.) δευήσεαι, *carebo, is.*

δεύομαι. δευήσεαι.

13 [13] Infin. δεηθῆναι, *rogasse*: part. δεηθείς, *qui petiit.*

14 [14] Imperf. ἔδει, *oportebat*: item *ligabat,* vt à δέω. subiunct. δέῃ, & crasi δῇ, *oporteat, necesse sit.*

ἔδει. δέῃ.

ANNOTATIO.

[*Sed contractum* δῇ *nec apud Lexicographos extat, nec cum regula quadrat*, 212,25. *ac cum vulg. lex. ex Aristoph. Pluto afferant*, κἂν δῇ μ' ἀποθανεῖν, *sciendum est, in Florentina & Basiliensi editione non* δῇ *legi, sed* δεῖ: *quod verius esse iudico. nam vt Optatiuo* δέοι, *non* δοῖ, *sic Coniunctiuo* δέῃ *potius quam* δῇ. *Non minus suspectum est fut.* δήσει, *quod sequente versu contractum vult ex* δεήσει, *oportebit*: *quum id potius significet* ligabit, *deriuatum à personali them.* δέω vincio, *à quo aor. infin.* δῆσαι ligare, 15 *apud Plutarch. & participium* δήσας qui ligauit.] [15] Fut. δεήσει, *necesse futurum.* Pro δεήσει, dicitur etiam δήσει, *oportebit,* à δέω.

δήσει.

16 [16] Optat. Æolicus & Attic. δεήσειεν, *opus esset, necesse fuerit*: infin. δεῆσαι, *oportuisse*: particip. δεήσας, δεήσασα, & neutrum τὸ δεῆσαν, *par, operæpretium*; cùm it oportuerit, impersonaliter.

δείδω à δειδίττομαι & δαιδίττομαι.

1 Δείδω, *timeo.* [1] Præt. δέδεικα: medium, δέδοικα, *timeo*, pro δέδεια, euphoniæ gratia: at Ionicè

δέδοικα.

2 [2] δέδια, tollendo consonantē, & corripiēdo penultimā. Imperat. δέδιθι, *time.* nam à δειδίττομαι, *territo siue territor, attonitus sum*, Fut. δειδίξομαι: Aor. 2. pass. ἐδειδίχθην: Imperat. δειδίχθητι, syncope δείδιθι: pro quo etiam δείδιθι, à δειδίττομαι, *timeo.*

δέδια, Ionicè. δέδιθι. δείδιθι.

crebro

crebrò enim additur subiũctiua, vt fiat diphthongus: vt contrà altera è diphthongo nonnunquã tollitur; εἷμα, εἷος, vestis: ἱμάτιον, pallium. Syncope verò in multis locũ habet: ἀνώγηθι,
ἄνωχθι, iube, ab [3] ἀνώγημι, iubeo; [4] & migrat γ in χ 3.4
propter θ sequẽs, vt [5] νύχθ' ὅλω, pro νύκτα ὅλω, 5
sic [6] κεκράγηθι, κέκραχθι, clama, à κεκράγομαι, clamo: 6
[7] ὠνησάμην, ὠνάμην, emolumentũ accepi, adiutus sum. 7
nam aor. pr. med. facilè admittit hanc figuram
per omnes modos & participia, [7] ὀνησαίμην, ὀναί- 7
μην, adiutus fuerim: [8] εὑρησάμην, εὑράμην, inueni: 8
εὑράμενος, inueniens, vel qui inuẽnit. [9] ἐπριασάμην, 9
ἐπριάμην, emi, vel emebã: secũda persona, ἐπρίασο, Ionicè ἐπρίαο, & crasi ἐπρίω: & imperat. πρίω, eme,
vt ἵσω pro ἵσασο, stabas vel sta. [10] γεινήσατο, † γείνατο, 10
Ionicũ pro ἐγείνατο, natus est. & Optatiui plurales in ημεν, [11] φαίημεν, φαῖμεν, dixerimus; φαῖεν, di- 11
xerint: (de quib. pag. 308, 31.) [12] vt δοίημεν, δοῖμεν, 12
dederimus; δοῖεν, dederint. & tertia pluralis in aoristis passiuis, [13] ἠγέρθησαν, ἤγερθεν, cõgregati sunt: 13
vel, excitati sunt: [14] ἐκοσμήθησαν, ἐκόσμηθεν, ornati 14
sunt. iã illa, [15] δεδέμηκα, δέδμηκα, ædificaui: [16] τετέ- 15
μηκα, τέτμηκα, scidi: [17] κεκάμηκα, κέκμηκα, laboraui: 16
& cõsimilia: prętcr hæc, [18] ᾔειμεν, ᾖμεν, iueramus: 17 18
ἐπεξῄειμεν, eruperamus: προσῄειμεν, accesseramus: ᾔειτε, ᾖτε, iueratis: ἐξῆτε, exieratis: ᾔειμεν, ᾖμεν, iuimus: ἀπῄειμεν abiimus: [19] ἀνήκαμεν, ἀνῆμεν, remisimus: etiã ista, 19
[20] ᾔδειμεν, ᾖσμεν, videramus, noueramus; ᾔδειτε, ᾖστε, 20
videratis: ᾔδεισαν, ᾖσαν, viderãt, eliso ει, [21] & mutato 21
δ in σ: vt cõtra ἴδμεν, pro [22] ἴσμεν, scimus: [23] ἕστησαν, 22
ἕσταν, steterũt: ἕστασαν, p ε, ab ἑστάκεσαν, steterãt: at ἕστα- 23
σαν, per ε, pro ἕστησαν, steterũt: vt [24] ἀνάβαθι, pro ἀνά- 24
βηθι, ascẽde: α pro η: [25] ἑστήκατε, ἕστατε, permãsistis: ἀφέ- 25
στατε, discessistis: [26] ἐλάομεν, ἐλῶμεν, [illegible]: [27] ἐοίκα- 26
μεν, ἔοιγμεν, videmur: [28] δεδοίκαμεν, δέδοιγμεν, timemus. 27 28
[29] sed de syncope satis multa sunt enumerata. 29

ET

Annotatio.

Syncope.

ἄνωχθι.

γ in χ.

κέκραχθι.

Aor. prim. med. facilè syncopen admittit.

ὀναίμην,

εὑράμην.

ἐπριάμην.

πρίω.

ἵσω,

γείνατο.

αἶμεν pro αἴημεν:

εἶμεν pro εἴημεν:

οἶμεν pro οἴημεν:

φαῖμεν, φαῖεν.

δοῖμεν, δοῖεν.

ἤγερθεν.

ἐκόσμηθεν.

δέδμηκα.

τέτμηκα.

κέκμηκα. ᾖμεν.

ἐπεξῆμεν.

προσῆμεν.

ᾖτε, ἐξῆτε.

ᾖμεν, ἀπῆμεν.

ἀνῆμεν. ᾖσμεν.

ᾖστε, ᾖσαν.

ἴδμεν.

ἕστασαν *spiritu asper.*

ἕστασαν *spiritu tenui.*

α pro η Doricè & Atticè.

ἕστατε: ἀφέστατε.

ἐλῶμεν. ἔοιγμεν.

δέδοιγμεν.

1 [1] Et Futurum δείσω: vnde aoristus primus ἔδεισα, &
ἔδδεισα, ας, ε.
poëticè geminato δ (297,13.) ἔδδεισα, ἔδδεισας, ἔδδεισε:
δεῖσαι.
& reiecto augmento δεῖσα, veritus sum: cum Ionica re-
δεδεῖσαι.
duplicatione (172,17.) δέδεικα: vnde infin. δεδεικέναι pro
2 δεῖσαι, timuisse. Ab ἔδεισα particip. δείσας, timens. [2] In
δέδιμεν, δέδιτε.
plurali δεδίαμεν, δεδίατε, & syncope δέδιμεν, δέδιτε, vere-
mur, veremini. plusquamperfect. ἐδεδίειν, εις, ει, timebam,
as, at: tertia plur. ἐδεδίεσαν, & producta secunda syllaba,
ac facta syncope, ἐδείδισαν, timuerant, vel timebant. nam
imperfecti etiam significationem habet, & perfectum
δείδια.
præsentis. Pro δέδια poëtæ dicunt δείδια, ad ε aduocato
ι, vt diphthongo producatur, 15?,37: vt δείδιθι pro δέδι-
δείδοικα.
θι, cuius hîc Clenardus meminit. sic δείδοικα pro
δείδιμεν.
δέδοικα, timui: atque δείδιμεν pro δέδιμεν, timuimus: quod
ex δεδίαμεν fieri modò diximus. sic in prima plurali
ἐδείδιμεν.
plusquamperfecti ἐδείδιμεν pro ἐδέδιμεν, timebamus: vbi
itidem facta est syncope: infin. δεδιέναι, Ionicè δεδιέμεν,
δεδίμεν.
(182,1?.) & syncope δεδίμεν, pro δεδιέναι, timere: particip.
3 δεδιὼς, ότος, pro δεδιὼς, metuens. [3] Ἀνώγημι est primæ
coniugationis verborum in μι, ab ἀνωγέω ῶ: vnde & im-
perfect. ἠνώγεον, ἠνώγουν, & sine augmento ἀνώγουν, ἀνώ-
ἤνωγον
γεις, ἀνώγει, iubebam, as, at: aorist. sec. ἤνωγον, sine augmēto
ἄνωγον, iussi: præteritũ med. ἄνωγα, mandaui. at aoristus
primus actiuus est ἤνωξα, iussi, à Barytono ἀνώγω, ἀνώγεις,
ἀνώγει, quod Atticè factũ est à circumflexo ἀνωγέω ῶ, 35?,
26. Cæterùm ab ἀνώγημι. imperatiuus regularis esset
ἀνώγεθι, vt τίθετι, 235,13. sed Æolicè seruatur longa voca-
4 lis thematis ἀνώγημι, 236, 30. [4] Nam media tantùm
mediam, non autem aspiratam potest præcedere: vt
γ in χ:
dixímus 5, 8. atque ideo aduentante θ aspirato, γ mu-
ἀνώγηθι, ἄνωχθι.
5 tatum fuit in propriam aspiratam χ. [5] Hîc κ muta te-
κ in χ:
nuis, mutata fuit in propriam aspiratam χ, adueniente
νύκτα ὅλην, νύχθ' ὅλην.
propter apostrophum aspirata θ, 8,11. & 25. Nam muta
tenuis non præcedit mutam, nisi alteram tenuem vel
κεκράγηθι.
6 propriam aspiratam, 5, 7. [6] Est secundæ personæ sin-
gularis aoristi secundi imperat. pass. vt τύπηθι, 193,19. sic
φθιάρηθι.
φθιάρηθι, pereas, pro φθάρηθι, eiusdem temporis, à φθείρω,
7 corrumpo: aor. sec. ἐφθάρην, 178,12. [7] Vt ἐτυψάμην, 19?,35.
à themate ὀνάω seu ὄνημι, iuuo, vtilitatem affero: futur.
med. ὀνήσομαι, ὀνήσῃ, & Ionicè (186,23.) ὀνήσεαι, iuuaberis.
perfectum pass. ὤνημαι, plusquamperfect. ὠνήμην. sunt
ὀνησαίμην.
qui dicant ὠνήμην idem esse quod ὠνάμην. ὀνησαίμην est
Optat. modi, vt τυψαίμην, 2??,2?. infin. ὀνήσασθαι, & syn-
ὄνασθαι.
cope ὄνασθαι, frui. [ὄνασθαι præsentis potius quam aoristi
Annotatio.
temporis esse censeo, à them. ὄναμαι, quod etiam ὀνίναμαι
dici

dicitur, reduplicatione in medio facta. ideoque primitiuum horum ὀνάω *statuere malui quàm* ὄνεω. *à posteriori est* ὀνίναξ *apud Hesychium: à priori vero,* ὄναξ *apud Synesium, epist. 21* ἐδεήθησαν ὀναθῆναί τι τῶν ἐμῶν γραμμάτων, petierunt iuuari nonnihil meis literis. *Disertè hoc ipsum confirmat Etymologus in* ἀπώναξ, *his verbis: ab* ὀνῶ *(inquit) fit verbum in* μι, ὄνημι: *passiuum præsens* ὄναμαι, *vnde infinitiuum cum præpos.* ἀπὸ, ἀπώναξ. *Idemque tradit de pass. imperf.* ὠνάμην *&* ἀπωνάμην.] particip. ὀνησάμενος, & ὀνάμενος, *qui fructum percepit.* [8] Vt ἐτυψάμην, 192, 35. & εὑράμενος pro εὑρησάμενος, vt τυψάμενος, 201, 17. ab εὑρίσκω, quasi ab εὑρέω, vt postea dicetur in verbo εὑρίσκω. Pro εὑράμην, ω, ατο, Attici dicunt ηὑράμην, ηὕρω, ηὕρατο, *inueni, isti, it,* 286, 35. Æolica dialecto lenem obtinuit spiritum, 118, 38. [9] Malim ἐπριάμην absque vlla syncope, esse imperfectum secundæ coniugationis verborum in μι, à πρίαμαι: quod in solo præsenti & imperfecto vsitatum esse quidam asserunt, reliqua verò tempora ab ὠνέομαι mutuari. Hoc ipsum videtur ipse CLENARDVS affirmare sequentibus verbis, *Secunda persona* ἐπρίασο, &c. Nam hæc omnia conueniunt imperfecto pass. verborum in μι: quod ipse comprobat dum ait, *Vt* ἵστω *pro* ἵστασο, quæ est secunda persona imperfecti indicatiui vel imperatiui, vt habes 237, 43. & 238, 12. [10] Vide in verbo γίνομαι, 36., 3. [11] A φημι, 328, 2. cuius præsens & aoristus secundus optatiui est φαίην, φαίης, φαίη, vt ἱσταίην & σταίην, 227, 2. ab σταίην, plurale σταίημεν, σταίητε, σταίησαν, syncope σταῖμεν, σταῖτε, σταῖεν. Quia φημι caret reduplicatione, præsens à secundo aoristo non differt in optatiuo, neque etiam in subiunctiuo, φῶ, φῇς, φῇ. [12] A δίδωμι, 228, 26. Sic in prima coniugatione verborum in μι, à κίχημι, *inuenio*: opt. κιχείην, in plurali κιχείημεν, κιχείητε, κιχείησαν: vnde κιχεῖμεν, κιχεῖτε, κιχεῖεν, *inuenirem, etis, ent.* & à ζῆμι secundæ, ζαῖεν, *viuissent*, pro ζαίησαν, vt à φημι, φαῖεν. [13] Ab ἀγείρω, *congrego*: vel ab ἐγείρω, *excito*: fut. ἀγερῶ & ἐγερῶ, vt σπερῶ, 157, 34. ab vtroque perfectum ἤγερκα: pass. ἤγερμαι, ρσαι, ρται: aorist. prim. ἠγέρθην: vnde ἠγέρθησαν, &c. ἠγέρθην remoto augmento ab ἐγείρω quidem ἐγέρθην, *sum excitatus vel experrectus*: ab ἀγείρω verò, ἀγέρθην, ης, η, *congregatus sum, es, est*: tertia pluralis ἄγερθεν pro ἤγερθεν vel ἠγέρθησαν: hinc particip. ἀγερθεὶς, *collectus.* & futur. prim. ἀγερθήσομαι, *congregabor.* Huius aoristus sec. act. ἤγερον, vt ὤφελον 178, 14. & sine augmēto ἄγερον, *congregaui*: med. ἀγερόμην: tertia pluralis ἀγέροντο, *congregati sunt.* Hoc loco aduertenda CLENARDI

breui-

ὀνάμενος.
εὑρησάμενος.
εὑράμην.
ἐπριάμην.
πρίαμαι ab ὠνέομαι.
ἠγερθήσατο.
φαίημεν.
σταῖμεν.
δοίημεν.
κιχεῖμεν.
ζαῖεν.
ἠγέρθησαν.
ἄγερθεν.
ἀγέροντο.

breuiloquentia. nam ἤγερθεν pro ἠγέρθησαν, non ab ipſo ἠγέρθησαν, ſed à prima plurali ἠγέρθημεν per ſyncopen deducere voluit; veluti φαῖεν à φαίημεν, non à tertia φαίησαν. Atque hanc fuiſſe illius mentem, ipſe contextus & locus ab eo citatus ſatis indicant. In aoriſtis paſſ. huiuſmodi tertiam plural. à prima ſing. formari diximus Bœoticè & Æol. mutando ην in εν. ſed nihil refert Bœotiſmúmne an ſyncopen agnoſcas, modò tertiam perſonam in εν pro ησαν poſitam intelligas: quæ ſanè apud poëtas ſæpenumero eſt obuia: vnde illa, ἤερθεν, &

ἄερθεν.

reiecto augmento ἄερθεν, pro ἠέρθησαν, *ſublati ſunt*, vel *euecti ſunt*, ab ἀείρω, *attollo, eueho*: cuius aoriſt. prim. paſſ. ἠέρθην, & ſine augmento ἀέρθην: vnde & ſubiunct. ἀερθῶ, *euectus fuero*: & part. ἀερθεὶς, έντος, *eleuatus*.

αἴδεσθεν.

αἴδεσθεν, *veriti ſunt*, pro ᾐδέσθησαν, depoſito augmento, ab αἰδέομαι, *reuereor*, de quo 216,27.

ἔκταθεν.

ἔκταθεν, *occiſi ſunt*, à κτείνω, *occido*, μ. κτενῶ: π. ἔκτακα & poëticè ἐκτάγκα, 176,11. vnde perf. paſſ. ἔκταμαι, ἔκτανται, ἔκτανται: aor. pri. ἐκτάνθην, &c.

ἔκφανεν.

ἔκφανεν, *apparuerunt, viſi ſunt*, pro ἐξεφάνησαν, ſublato augmento: eſt aoriſti ſecundi paſſ. ab ἐκφαίνομαι, *eluceo*. tamen à ſimplici φαίνομαι, *conſpicuus ſum, appareo*, Pindarus dixit in eodem aoriſto ſecundo paſſ.

ἔφαναν.

ἔφαναν, *apparuerunt*, pro ἔφανεν, vel ἐφάνησαν, à prima ſing. ἐφάνην, *emerſi, apparui*.

ἔλιφθεν.

ἔλιφθεν, *relicti ſunt*, pro ἐλείφθησαν, detracto ε ex diphthongo ει, à λείπω, *relinquo*.

ἐμνώσθεν.

ἐμνώσθεν, *indicati ſunt*, pro ἐμνώσθησαν, à μνώω.

ἔσταθεν.

ἔσταθεν pro ἐστάθησαν,

ἐκοσμήθησαν.

14 *ſteterunt*, ab ἵστημι, 227,21. [14] Depoſito augmento κοσ-

δέδμηκα.

15 μήθησαν, κόσμηθεν, à κοσμέω, *orno*, μ. ήσω. [15] Α δέμω, *ædi-*

δέδμηκα à δμάω & δέμω.

fico, 175,17. Significat δέδμηκα etiam *domui & ſubiugaui*: ſed tum ducitur à δμάω, *domo*: fut. δμήσω: perfect. δέδμηκα: paſſ. δέδμημαι, *domitus ſum*: vel *extructus ſum*, à δέμω: pluſquamperfect. ἐδεδμήμην, ἐδέδμησο, ἐδέδμητο, & detracto augmento

δέδμητο.

δέδμητο, *extructus erat*, à δέμω, vel *domitus erat*, à δμάω: tertia plur. Ionica (190,15. & 33.)

δεδμήατο.

δεδμήατο, *domiti erant*, à δμάω. aoriſt. primus ἐδμήθην: imperat. δμήθητι, δμηθήτω, *domare, dometur*: part. δμηθεὶς: ἡ δμηθεῖσα, *ſubacta, compreſſa*.

τετέμηκα.

[16] Α τέμνω, 157,27. [17] Α

16 κάμνω, *laboro, fabrico, operor*: fut. καμῶ, medium καμοῦμαι,

κεκάμηκα.

17 καμῇ, καμεῖται, 198,15. perfect. κεκάμηκα, 175,15. ſyncope

κεκμηκώς.

κέκμηκα, Doricè (118,40.) κέκμακα: vnde & part. κεκμηκώς pro κεκμηκὼς, *defeſſus*: Ionicè κέκμηκα: vnde part. κεκμηκὼς,

κεκμηῶτι.

τοῦ κεκμηῶτος, τῷ κεκμηῶτι, *laſſo, defeſſo*: penultima per ῶ circumflexum, vt ὑποπεπτηὼς, ῶτος, 237,18. ídque per poëticam epentheſim: nam regulariter dicendum eſſet κεκμηκότος, ότι: vt à κεκοτηὼς (237,13.) dicitur κεκοτηότος:

vnde

vnde κεκοτηότα, *iratum*: & in duali κεκοτηότε, *irati*. A κάμνω (vt hoc obiter dicatur) aorist. sec. ἔκαμον, ες, ε, 178,13. sine augmēto, κάμον, κάμες, κάμε, & Homericè κάμμε, *fecit*. subiunct. κάμω, κάμῃς, κάμῃ, & Ion. (228,33.) κάμῃσι: cum poëtica reduplicatione (172,16.) κεκάμω, ῃς, ῃ, *laborauerim, is, it*: infin. καμεῖν, *laborasse, defecisse*: part. καμὼν, όντος, *mortuus*: καμόντες, *mortui*. aor. sec. med. ἐκαμόμην: tertia plur. ἐκάμοντο, *struxerunt*. [18] Plusquamperfect. ab εἶμι, 317,39. sic ἐπεξῄειμεν ab ἐπέξειμι, *erumpo, irruo*: quod componitur è præpositionibus ἐπὶ, ἐξ, & verbo εἶμι: sic à διὰ & ἐξ, διέξειμι, *enarro*: vnde etiā in plusquamperfecto διεξῄειμεν, & syncope διεξῇμεν, *enarrabamus*. eodem modo προσῄειμεν, quod ponitur in contextu, à πρόσειμι, *accedo*: atque ἐξῄειτε ab ἔξειμι, *exeo*. ᾔειμεν verò est perfecti med. ab eodē εἶμι, 317,40. sic ἀπῄειμεν ab ἄπειμι, *abeo, proficiscor*. [19] Est aoristi primi ab ἀνίημι, *remitto*: quod componitur ex ἀνὰ, *re*, & ἵημι, *mitto*: cuius aor. pri. ἧκα. 302,8. & 319,[illegible]. [20] Plusquamperfect. Atticū ab εἴδω, vt suo loco dicetur. [21] In ᾔσμεν & ᾖστε, δ mutatum fuit in σ, sed in ᾔσαν syncopatur. [22] Pro ἱστάμεν, ab ἵστημι, 326,32. [23] Vide 226,33. & 224,24. hinc cum ἀνὰ ἀνέσταν, *surrexerunt*. Sic à †κτῆμι, τὸ κτάομαι, *possideo*, aor. sec. ἔκτην: tertia plur. ἔκτησαν syncope ἔκταν, & rursus deposito augmento per aphæresim κτάν, *possederunt*. [*Sylburgius tamen mauult, sic: à* κτῆμι τὸ κτείνω, occido: *& per v. præcedēte* κτὰν, occiderunt: *& per v. 32.* κτέωμεν, occidamus. *ita enim Etymol. in* κτάμενος, ἐκ τοῦ κτῶ τὸ φονεύω καὶ ἀναιρῶ, γίνεται κτῆμι. *eodemque modo Hesych.* ἔκταν *exp.* ἐκτείναν, occiderunt, interfecerūt.] sic ἔσταν & βάν, de quibus 357, 4. Ab ἔκτην, cuius hic meminimus, subiunctiuus κτῶ, & Ionicè (230,36.) κτέω: vnde prima plur. κτέωμεν, *possideamus*. ἑστήκεσαν autem spiritu aspero, est plusquamperfectum act. ab ἵστημι, 226, 31. ἔστασαν vero siue ἔστησαν, spiritu tenui, est aoristi sec. Augmentum quippe ε consonantibus præpositum, semper leuigatur, nisi in perfecto & plusquamperfecto verbi ἵστημι. [24] De hoc vide in βαίνω, 356,40. [25] Perfect. med. ab ἑστήκω, 234,27. vel actiuum ab ἵστημι, 2[illegible],20 sic ἀφέστηκατε pro ἀφεστήκατε, ab ἀφίστημι, *amoueo*. [26] Imperfectum à [illegible] λέω, *luo*. videtur tamen fieri à λεύω verbo [illegible] perfect. ἔλεον, ἔλεεν, & Doricè (220,8.) [illegible], *lauabam*. prima plur. ἐλέομεν ἐλοῦμεν, & rursus [illegible] contractis ἐλοῦμεν. eodem modo in præsenti pass. [illegible] & rursus altera facta contractione [illegible] vero est λοῦ [illegible] pro λο[illegible] per syncopen. [illegible]

κεκοτηότα. κεκοτηότε. κάμε: κάμμε. κάμῃσι. κεκάμω.

18 ᾔειμεν. ἐπεξῄειμεν. διεξῇμεν. προσῄειμεν. ἐξῄειτε. ᾔειμεν. ἀπῄειμεν.

19 ἀνήκαμεν.

20 ᾔδειμεν.

21 ᾔσμεν.

22 ἵσταν. ἔστησαν.

23 ἀνέσταν.

ἔκταν: κτάν.

ANNOTATIO.

κτέωμεν. ἑστήκεσαν.

Augmenti spiritus.

24 [illegible]

25 ἑστήκατε.

26 ἐλέομεν.

ἔλεον.

λοῦ. λο[illegible].

[illegible]

per crasin sed per syncopen facta ex λούειν, ἐλούομεν, λούομαι, λούεσθε: vel, si contractionem omnino velimus, ex λόειν, ἐλόομεν, λόομαι, λόεσθε, quorum thema λόω poëticum est, ab Homero vsurpatum Od. κ, Ἐς ῥ' ἀσάμινθον ἕσασα, λό' ἐκ τρίποδος μεγάλοιο: dixit enim ibi λόε sine augmēto pro ἔλοε, lauabat. *Mutuatur autem hoc sua tempora à λοέω, per dialysin nato è fut. 2. λοῶ. inde enim Od. τ, λοέσσαι τε χρῖσαί τε,* lauare & vngere. *Si quis vero λόε velit aoristum esse verbi λούω, λοέσσαι per dialysin ex λοῦσαι factum censebimus, vt in λοεσσάμενος præmonstrat Etymologus.*] Ab hoc eodem poëtico λοέω, fit participium aoristi primi

27 medij λοεσσάμενος, geminato σ, id est, *lotus*. [27] Præteri-

ἐοίκαμεν. tum medium Atticum habens significationē præsentis,

δεδοίκαμεν. 28 ab εἴκω Vide 298, 13. & 299, 30. [28] Vide in δείδω, 364, 37.

Præteritū med. pro præsenti. Hoc quoque vt ἔοικα habet significationem præsentis, quamuis voce sit præteriti temporis: quod & multis aliis præteritis mediis accidit. Hic notandum, in ἔοιγμεν & δέδοιγμεν poni γ pro κ propter μ sequens. nam μ non

γ pro κ ante μ. *De syncope appendix.*

29 facilè ponitur post κ. [29] Potes tamen & his adiicere sequentia: *ἀγνώκαμες, ignorauimus*, pro ἠγνοήκαμεν. quod *Hesychius Æolicum esse tradit,* vbi non solùm facta est syncope, sed & augmentum quoque reiectum est; & ν finale Doricè (119, 24.) mutatum est in ς. ducitur ab ἀγνοέω: futurum ἀγνοήσω: perfect. ἠγνόηκα: prima pluralis ἠγνοήκαμεν, pro qua ἀγνώκαμες. *ἀγρόμενος, congregatus, collectus*, pro ἀγειρόμενος: participium præsens pass. ab ἀγείρω, *congrego*. *ἀδηκότες*, & poëticè geminato δ, ἀδδηκότες, *labore confecti*, pro ἀηδηκότες: atque ἀηδηκότες pro ἠηδηκότες, reiecto augmento, est participium perfectum actiuum ab ἀηδέω. μ. ήσω, *fastidio, ægrè fero*. *ἀκαχήμενος, anxius*, acuta antepenultima, pro ἀκαχιζόμενος, particip. præsens passiuum ab ἀκαχίζομαι, *tristor*: de hoc 233, 1. ἀκαχμένος verò penacutè, est *acutus*, per syncopen quoque pro ἀκαχημένος, participium perfecti passiui sine augmento, ab ἀκαχίζω, *acuo*. ἄλμενος pro ἁλλόμενος, *saliens*: participium præsens ab ἅλλομαι, *salio*: compositum cum ἐπὶ, ἐπάλμενος, *insiliens*, pro ἐφαλλόμενος, Ionicè posito π pro φ, 118, 30. rursus cum ἀνὰ, ἀνεπάλμενος, exiliēs. Ab ἅλλομαι aorist. secund. med. ἡλόμην, ἥλου, ἥλετο, & syncope, ac Æolico more (120, 33.) aspero in tenuem, & η in α verso, ἆλτο, vt etiam nonnunquam ἄλμενος. Quibusdam magis placet vt ἆλτο sit plusquamperfectum passiuum, ab eodem ἅλλομαι: cuius perfectum ἧλμαι: plusquamperfect. ἥλμην, ἧλσο, ἧλτο, & Doricè mutato η in α longum, & Æolicè mutato spiritu, ἄλμην, ἆλσο, ἆλτο

ἀγνώκαμες.

ἀγρόμενος.

ἀδηκότες. *ἀδδηκότες.*

ἀκαχήμενος. *ἀκαχμένος.*

ἄλμενος.

ἐπάλμενος. *ἀνεπάλμενος.*

ἆλτο.

ἆλτο, *salieram, as, at.* hinc cum ἐπὶ, ἔπαλτο, *insiliebat*: & rursus cum ἀνὰ, ἀνέπαλτο, *exiliebat.* [*Licet* ἔπαλτο *&* ἀνέπαλτο *& ad aliud etiam thema referre,* πάλλομαι *scilicet. nam* ἔπαλτο *huius verbi vel imperfectum est, per syncopen ex* ἐπάλλετο *factum, vt* ἔγρετο *ex* ἐγείρετο: *vel plusquamperfectum, habens imperfecti duntaxat augmentum, vt* ἔδεκτο, ἔλεκτο, ἔχυτο: *quæ etiam sine omni augmento poëtis sunt,* δέκτο, λέκτο, χύτο, πάλτο, 301, 6. *Similem ambiguitatē habet integrū* ἀνεπάλλετο *apud Nonnum, Ioan.* 11. *de Martha,* θοοῖς δ' ἀνεπάλλετο ταρσοῖς: *nam &* palpitabat *interpretari possumus (vt habet euulgata versio) &* exiliebat: *quæ posterior expositio videtur esse verior, cum pro Nonni verbis apud Ioan. sit,* ἐγείρεται ταχὺ, excitatur (*seu* exsurgit) celeriter. *Apud Homerum quoque Il.* θ, ἀλγήσας δ' ἀνέπαλτο, *de equo: & Il.* υ, ὡς εἶδ', ὡς ἀνέπαλτο, *de Achille, vel cum Eustathio interpretari possumus* ἀνεπήδησε, resiliit: *vel* succussus retroagebatur, *vt Hesychius* ἀνεπάλλετο *exponit* ἀνεκινεῖτο. *Apollonius certè Argon.* 4, *vers.* 874. ἐξ εὐνῆς ἀναπάλμενος, *per syncopen dixit pro* ἀναπαλλόμενος, *ab* ἀναπάλλομαι. [*Sed obseruandum est, cum ex* ἅλλομαι *deducitur istud imperfectum, compositionem esse ex* ἀνὰ, ἐπὶ, *&* ἅλλομαι, *Ionicè retenta tenui ante aspiratam, vt* ἐπίκετο *pro* ἐφίκετο: *è* πάλλω *vero deriuatum, duas tantum compositionis habet partes,* ἀνὰ *&* πάλλω: *in qua compositione* ἀνὰ *vel* sursum *est, vel* retro.]

Similiter cum ἐς, ἐσᾶλτο, pro ἐσήλατο *insiliit*, vel ἐσῆλτο *insilierat.* ἄνων pro ἀνύων, *expediens*: participium præsens verbi ἀνύω. ἀπηλήτην, *minati sunt illi duo*, pro ἠπειλησάτην, detracto quoq; augmento, ab ἠπείλησα, ας, εν, aoristo primo verbi ἀπειλέω, *minor*, μ. ήσω. sic σεῦτο, *firmabat, dicebat*, pro ἐσσεύετο: & præsens σεῦται, *firmat, asseuerat*, pro σεύεται, à σεύομαι. ἀπουράμενος, *ablatus, priuatus*, pro ἀπουρισάμενος: participium aor. primi medij ab ἀπουρίζω pro ἀφορίζω, quod est *extermino, alieno*: vbi π pro φ Ionicè positum est, 118, 30. & ad ο aduocatum est υ, vt fieret ου, vt νοῦσος pro νόσος, *morbus*, 126, 14. sic participium actiuum eiusdem temporis ἀπούρας pro ἀπουρίσας, *auferens, præripiens, priuans.* ἄρμενος pro ἁρμόμενος, *congruus*: participium præsens passiuum ab ἄρω, *apto, congruo.* ἀρχμενος, *subditus*, pro ἀρχόμενος, ab ἄρχομαι, *sub imperio sum*: item *incipio*: vnde ὥρχμενος pro ὁ ἀρχόμενος, *incipiens*, facta contractione ο & α in ω: at ὥρχμενος, mutatione τοῦ α in ω, vt ὥριστος pro ἄριστος, *optimus*: ἑωυτὴν pro ἑαυτὴν, *seipsum*: quod Ionum est proprium. βεβάασι, co: perf. βεβήκασι, à βίβημι siue βάω, 356, 39. Ion. βεβάασι, 236, 12.

ἔπαλτο.
ἀνέπαλτο.
ANNOTATIO.
ἐσᾶλτο.
ἄνων.
ἀπηλήτην.
σεῦτο.
ἀπουράμενος.
ἀπούρας.
ἄρμενος.
ἄρχμενος.
ὥρχμενος.
ὥριστος.

βέβαμεν. prima pluralis βεβάαμεν, syncope βέβαμεν, iuimus: antepenultimam acuit. perfectum infinitiui βεβάεναι, Attic. & Doricè βεβαέμεναι, Ionicè βεβαέμεν, 182, 6. & syncope βεβάμεν, iuisse, acuta penultima. δέγμενος pro δεχόμενος, accipiens, à δέχομαι, accipio: vbi χ migrat in γ propter μ sequens. nam μ non facilè sequitur mutam χ. è δέγμενος cum præpositione Dorica ποτὶ pro πρὸς (249, 35.) ποτιδέγμενος pro προσδεχόμενος, expectans. ἔγρετο, excitabatur: est imperfectum passiuum sine augmento ab ἐγείρομαι, quod & per syncopen ἔγρομαι, excitor: vnde & particip. ἐγρόμενος pro ἐγειρόμενος, excitatus. ab ἔγρετο cum ἐπὶ, ἐπέγρετο, expergefiebat. ἐγρήγορθαι, suscitatũ esse, pro ἐγρηγορέναι, pleonasmo τοῦ θ: est perfectum infinitiui medij; cuius indic. ἐγρήγορα, 286, 6. & 213, 34. ab act. γρηγορέω, vigilo. [ἐγρήγορθαι quidam recentiores formant ex medio perfecto ἐγρηγορέναι, facta syncope, & epenthesi τοῦ θ: quidam ex passiuo ἐγρηγορῆσθαι, solam in eo syncopen statuentes. Eustathius etiam tertiam formationem affert: ex Attico præt. medio ἐγρήγορα fieri noui thema ἐγρηγόρω, perf. act. ἐγρήγορκα, pass. ἐγρήγορμαι, è quo infin. ἐγρηγόρθαι communiter, Æolicè ἐγρήγορθαι: infinitiuos enim qui ante finalem θαι habeant ορ, Æolicos esse, Æolicóque more προπαροξύνεσθαι, vt ἐφθόρθαι, μέμορθαι, τέτορθαι legitur autem infin. iste Il. κ, Φθέγξαι δ' ἧκεν ἴῃσθα, ἐγρήγορθαι ἄνωχθι loquere autem quacunque obieris, & vigilare iube. Sed reperitur etiam imperf. ἐγρήγορθε pro ἐγρηγόρετε, ... ε, & τ in θ verso, vt vult Eustathius: vel regulari forma ex ἐγρηγόρω, tempore quidem eodem, sed forma passiua. reperitur autẽ Il. η & σ, Καὶ φυλακῆς μνήσασθε, καὶ ἐγρήγορθε ἕκαστος, custodiæ memores estote, & vigilate singuli.] Ab εἴκω, id est, assimilor, similis sum: imperfectum ... tertia persona dualis εἰκέτην, & soluta diphthongo ἐΐκτην, similes erant. [Quod tamen vult Eustath. esse plusquamperfectum. vt scilicet ex εἴκω perfect. med. sit ἔοικα, plusquamperf. εἴκειν, tertia dualis εἰκείτην, syncope εἴκτην, & dialysi ἐΐκτην.] Sic ἔικτο, videbatur, & similis erat, pro εἴκετο, in imperfecto passiuo: nisi malis esse plusquamperfect. pass. ἔπλε, erat, pro ἔπελε: est imperfectum à πέλω, sum, fio: pro ἔπελε remoto augmento dicitur πέλεν, & Ionicè (...,30.) πέλεσκεν, erat. imperfectum passiuum ἐπελόμην, ἐπέλου, & Ionicè (186, 23.) ἐπέλεο, syncope ἔπλεο & ἔπλευ, ac Doricè (119, 10.) ἔπλευ, eras: tertia persona ἐπέλετο, syncope ἔπλετο, & detracto augmento πέλετο, erat, fiebat, à πέλομαι, πέλῃ, πέλεται. ἔδοντες, edentes, pro ἐσθίοντες, participium præsens ab ἐσθίω, edo. ἦγον, per-

Margin notes: βέβαμεν. / βεβάμεν. / δέγμενος. / ποτιδέγμενος. / ἔγρετο. / ἔγρομαι. / ἐγρόμενος. / ἐπέγρετο. / ἐγρήγορθαι. / ANNOTATIO ... / ἐΐκτην. / ANNOTATIO. / ἔικτο. / ἔπλε. / πέλεν, πέλεσκεν. / ἔπλεο, ἔπλευ. / ἔπλετο. / ἔπλετο, πέλετο. / ἔδοντες.

sciebam, pro ἤνυον: imperfectum est ab ἀνύω. θῆσαι, *lactasse*, pro θηλάσαι: est aoristus primus infinitiui actiui à θηλάζω, μ. άσω. κένσαι, *simulare*, pro τ κεντῆσαι, aoristus primus actiuus infinitiui modi, à κεντέω, siue κεντάω: vel pro κεντρίσαι à κεντρίζω, μ. σω. κιχήτην, *ceperunt illi duo*, pro ἐκιχησάτην: aoristus est primus act. à κιχέω, μ. ήσω, *inuenio, consequor*. κεκορυθμένος pro κεκορυθημένος, *armatus*: est participium perfecti pass. à κορυθέω, μ. ήσω, *armo*. [κεκορυθμένος *Etymologus format non solum à Circumflexo them*. κορυθῶ, *per syncopen: sed etiam ex barytono* κορύσσω *siue* κορύθω armo, acuo, *deriuato à* κόρυς galea: *vt sit pro* κεκορυσμένος, *Attica* τροπῇ τοῦ σ εἰς θ, *qualis est in verbalibus istis* κλαυθμὸς, ὀρχηθμὸς, *& similibus*. κέκασμαι *tamen pro* κέκασμαι, *à* κάζω orno, *Doricam habere* τροπὴν *dicitur*.] λελακὼς, λελακυῖα, *vociferans*, pro λελαληκὼς, υῖα: est particip. perfectum actiuum à λαλέω, *loquor, garrio*. dicitur etiam λεληκὼς pro eodem, & præteritum λέληκα, *locutus sum*, potest tamen λελακὼς censeri particip. medium à λάκω, *resono, clamo, do oraculum*: vnde perfectum medium λέλακα, λέλακας, & aoristus secundus ἔλακον, ἔλακες, ἔλακε. [*Porro* λέλακα *non est opus per syncopen ex* λελάληκα *deducere, quum habeat proprium thema* λακέω, *à quo non tantum est* λακεῖν, *Hesychio* ψοφῆσαι, *sed etiam* λακῆσαι, *quod idem exponit* πατάξαι pulsasse. *Dicitur etiam* ληκέω, *à quo apud eundem est præsens* ληκεῖ, κροτεῖ, βοᾷ: *&* *aor*. ληκῆσαι, πατάξαι *est ab eodem apud Hom. imperf. com*. ἐπελήκεον *pro* ἐπεκρότουν, applaudebant.] Sic νενόηται, *cogitatus est*, vel *cogitauit*, pro νενόηται, tertia perfecti passiui, à νοέω, *cogito*. & tertia singul. plusquamperfecti ἐνένωτο pro ἐνενόητο, *cogitarat*: at tertia plur. ἐνενώντο, *cogitauerant*, Ionicè contracta est ex ἐνενόηντο, vt ἔνωσαν ex ἐνόησαν, *cogitarunt*. [*Sed pro* νένοται *lubentius Fridericus Sylburgius legit* νένωται: *vt etiam* ἐνένωτο, ἐνένωντο: *facta in his non Syncope, sed crasi τοῦ ο καὶ η in ω. vt enim* βῶσαι, βώσομαι, *& similia, contracta sunt ex* βόησον *&* βοήσομαι, *eodem Hesychio teste: sic* ἔνωσαι, νένωται, *& consimilia, ex* ἐνόησε *&* νενόηται. *atque ita Camerarius ex Herodoto affert*, ἐνένωτο ἅμα τῷ ἔαρι στρατεύεσθαι, animum induxerat primo vere expeditionem facere: *itidemque à compositis* [illegible] *it* ἐπενενώκασι animaduerterunt, *&* [illegible] quum intellexisset. *Bud*[illegible] *ex Polymnia*, [illegible] *quorum posterius esse dictum vult pro* [illegible], *Ionico videlicet more, qui cum Doris* [illegible] *vt* ὧν *pro* οὖν. [illegible] *breuiore compendio contractum* [illegible], *quem*-

θῆσαι. κένσαι. κιχήτην. κεκορυθμένος. ANNOTATIO. λελακὼς, υῖα. λεληκώς. ANNOTATIO. de λέλακα. νένοται. ἐνένωτο. ἐνενώντο. ANNOTATIO

admodum in superioribus etiam ο & η in ω contracta sunt: vt sit plusquamperf. passiuum verbi διανοέω, non imperf. verbi διεννοέω. Quod vero attinet ad accentus diuersitatem, ferri vterque potest: ἐνενῶντο, si contractio facta sit ex ἐνενόηντο, acuta & graui in circumflexam coëuntibus: ἐνένωντο autem, si è futuro contracto νώσω, simpliciter formetur perf. νένωκα, pas. νένωμαι, & hinc tertia plusquamperf. ἐνενωντο: eodem modo quo ἥρως & ἡρῶς, λᾶος & λαός. Si quis tamen è syncopato præsente νόω deriuare malit, non refragabor, præsertim quum id quoque faciat Etymol. apud quem ex Anacr. habes ὑψηλὰ νενωμένος. ex Herodoto sanè citatur ἐξεώθη σοφώτατος, prædicatus est sapientissimus, *à βόω per syncopen facto ex βοάω.*]

ὁμωθῆναι. ὁμωθῆναι, *similem factum fuisse*, pro ὁμοιωθῆναι: est aorist. prim. infin. pass. ab ὁμοιόομαι, μ. ώσομαι, *similis fio.*

ANNOTATIO. [ὁμωθῆναι *tamen regulariter duci potest ex ὁμόω, id autem ex ὁμός: quæ vocabula sunt poëtica.*]

ὀσφρόμενος. ὀσφρόμενος, *qui odoratur*, pro ὀσφραινόμενος: participium est præsens pass. ab ὀσφραίνομαι: est etiam aoristi secundi medij ab ὀσφράω ῶ: aoristus sec. ὤσφρον: medius ὠσφρόμην: vnde participium ὀσφρόμενος. ... inuenitur enim ὀσφράω, vnde futur. med. ὀσφρήσομαι, ὀσφρήσῃ, ὀσφρήσεται, *sentiam, es, et.*

παρέθρισαν. παρέθρισαν, *præciderunt*, pro παρεθέρισαν: aorist. prim. indicatiui à παραθερίζω, μ. ίσω.

πέπρωται. πεπρωμένος. A περατόω, *termino, definio*, μ. ώσω: π. ωκα: pass. πεπεράτωμαι, πεπεράτωσαι, πεπεράτωται, syncope πέπρωται, *fatatum est, fato decretum est*: part. πεπρωμένος pro πεπερατωμένος, *fato destinatus*: ἡ πεπρωμένη & τὸ πεπρωμένον, *fatum.*

περιπλόμενος. περιπλόμενος *perfectus, reuolutus, qui fit circulo*, pro περιπελόμενος: participium est præsens pass. à περιπέλομαι.

πέφνε. πέφνεν, *interemit*, pro πέφονε, detracto augmento, aoristus secund. reduplicatus, à φονέω: hinc

πέφνων. participium πέφνων, πέφνουσα, πέφνον, pro πεφνών, πεφνοῦσα, πεφνόν, retracto scilicet accentu ob syncopen: nisi malis esse particip. præsens à verbo poëtico πέφνω, *occido.*

πεφυζότες. πεφυζότες, *fugientes cum metu*, pro πεφυζηκότες, part. perfectum à φύζω, inusitato.

ANNOTATIO. [*Melius Sylburgio deduci videtur. à φυζάω quam à φύζω, quum infinit. φυζᾶν apud Hesych.* (*quod exp.* fugere & trepidare) *satis euidenter exprimat Characteristicam secundæ coniugationis, & circumflexæ, & in μι. ad hæc πεφυζὼς vel activ. ... syncopatum, 236, 3. vel medium regulare, vt δεδαηκὼς, μεμυκὼς, & similia 214, 2.*]

τετιμένος. τετιμένος, *honoratus*, pro τετιμημένος: part. perfecti pass. à τιμάω, μ. ήσω: vel à τίω regulariter, μ. ίσω, *honoro.*

τέτρηχα. τέτρηχα, *turbatus sum*, pro τετάραχα, Ionicè verso α in η, 118, 26. est perfectū medium

à τα-

ἀ ταράττω, μ. ξω, 197,8. ἀ τέτρηχα, plusquamperfect. ἐτετρήχειν, & detracto ε, τετρήχειν, *turbatus eram.* In participio quoque perfecto actiuo fœminino dicitur eodẽ modo τετρηχυῖα, *turbata, exasperata,* pro τεταραχυῖα. † ὄρμενος, *concitatus*, pro ὡρμημένος: participium perfect. pass. retracto accentu ob syncopen, ab ὁρμάομαι. [*Pro* ὄρμενος, *quod Etymologus quoque in* ἐγηγερμένος *per syncopen ex* ὡρμημένος *esse factum tradit, reperitur etiam* ὀρμενος, *ut Il.* λ, *de Diomede & Vlysse,* ὣς ὀλέσαν Τρῶας πάλιν ὀρμένω, sic interemerunt Troianos cum impetu in illos reuersi. *Idemque Etymologus, quum ex Il.* φ *citasset,* ὄρμενον ἐξαίφνης, *factum scribit vel ex* ὡρμένος, *perfecto verbi* ὄρω, *per systolen & remissionem accentus: vel ex præsenti* ὀρόμενος, *per syncopen.*]

τετρήχειν.
τετρηχυῖα.
ὄρμενος.

ANNOTATIO.

[1] Διδάσκω, *doceo:* Futurum, [2] διδάξω: Aoristus 1. 1. 2
ἐδίδαξα, à διδάχω.

διδάσκω à διδάχω.

[3] Διδράσκω, *fugio:* Futurum, διδράσω, à διδράω. 3
sic ἀποδιδράσκω, *aufugio:* διαδιδράσκω, *diffugio, di-*
labor. aoristus secundus, διέδραν, [4] ἀπέδραν, *fugi,* 4
pro διέδρην, ἀπέδρην, ab [5] ἀπόδρημι, *aufugio;* διά- 5
δρημι, *diffugio:* sed α pro η, ut [6] ἔστασαν, pro ἔστησαν. 6
Participium, [7] ἀποδρὰς, ἀποδράντος: at [8] ἀπέδραν, 7. 8
διέδραν, *fugerunt,* syncope, pro ἀπέδρησαν, διέδρησαν.
Infinitiuus, [9] δρᾶναι, præsens. 9

διδράσκω à διδράω & δρημι.
διέδραν & ἀπέδραν *prima personæ singul. & tertiæ plur.*

[1] ΔΙΔΆΣΚΩ, Veluti & reliqua in σκω, (348,14.) 1
deriuatum est: ducitur autem non à διδάχω, sed à δάω
siue δάω, vnde interpositis literis σκ fit δάσκω, & cum
reduplicatione διδάσκω. [2] Hinc medium διδάξομαι, do- 2
cebo: & aoristus primus medius ἐδιδαξάμην, *docui:* in
optat. διδαξαίμην, *docuerim.*

[3] Διδράσκω fit à δράω cum reduplicatione; quam in 3
futuro contra aliorum analogiam seruat, διδράσω: vnde ἀποδιδράσω, *aufugiam:* tamen tanquam à δράσω dicimus in aoristo primo ἔδρασα, & syncope ἔδρα, *fugi:* cum ἀπὸ, ἀπέδρα, *aufugi.* sic ab Ionico δρήσω, à primitiuo δράω, cum διὰ, dicitur in futuro medio διαδρήσομαι: tertia plur. διαδρήσονται, *diffugient, dilabentur.* hinc etiam aor. prim. medius, διεδρησάμην, vnde subiunctiuus διαδρήσωμαι, ῃ, διαδρήσῃ, διαδρήσηται, *aufugero, is, it.* [4] Hinc in prima 4
plur. ἀπέδραμεν, *aufugimus.* [5] Verbo δρῆμι patrocinari 5
videtur breuis characteristica in infinitiuis ἀποδρᾶναι & διαδρᾶναι. sed quum videam Hesychium διαδρᾶναι in-

ἔδρασα. ἔδρα.
ἀπέδρα.
διαδρήσονται.
διαδρήσηται.
ἀπέδραμεν.

ANNOTATIO.

terpretari per aorist. διαφυγεῖν, inueniam etiam φάναι similiter vsurpatum pro εἰπεῖν, dixisse: adducor vt credam aoristi Characteristicam η, versam esse in Characteristicam præsentis, α: ideoque malim thema διδρημι, cum id regulare sit, (221, 16.) & reduplicatio fiat in eiusdem cognato διδράσκω. sicut enim ex inusitatis primitiuis πλάω, πράω & τράω, duo sunt deriuatorum genera, alterum in ω, πιπλάω, πιπράω, πιτράω: alterum in μι, πίπλημι, πίπρημι, πίτρημι, facta in vtrisq; reduplicatione: sic etiam à δράω est primum διδράσκω, deinde δίδρημι.

6.7 [6] De hoc paulò antè, 365, 32. [7] Sic διαδρὰς, qui perfugit,

8 dilapsus. [8] Sic simplex ἔδραν, fugerunt, pro ἔδρησαν vel ἔδρασαν, à δρῆμι: aorist. sec. ἔδραν, ἔδρας, ἔδρα: ἐδράμην, ἔδρατε, ἔδραν, pro ἔδρην, ης, η, &c. Optat. δραίην, vt σταίην, 227, 2.

9 [9] Cum διὰ, διαδράναι, diffugere.

ἔδραν.

Appendix. δαιω vel δαίω à δαέω, δαίζω, & δάημι.

ΔΑΙΩ Trisyllabum, vel δαίω disyllabum, conuiuor, diuido, scio, comburo: fut. δαίσω à δαίω, & δαήσω quasi à δαέω. à δαίσω aoristus prim. ἔδαισα: medius ἐδαισάμην: subiunct. δαίσωμαι, δαίσῃ, comedam, as: infin. δαίσασθαι, epulari: part. δαισάμενος, epulatus. à δαήσω verò fit perfect. δεδάηκα, noui: vnde part. δεδαηκὼς, doctus, & Ionicè detracto κ, & correpta penultima (235, 35.) δέδαα: tertia plur. δεδάασι, norunt. [Quod vel per syncopen fit ex δεδάηκα, extrito η & κ: vel est perf. med. verbi δαίω.] part. δεδαὼς, ότος, & poëtica productione ῶτος, doctus: in dual. δεδαῶτε, docti. Perfect. pass. δεδάημαι, doctus sum, &c. infin. δεδαῆσθαι, nosse: & part. δεδαημένος, doctus. Dicitur etiam in perfecto pass. δέδαιμαι, à δαίω: vnde tertia plur. Ionica (190, 15. & 34.) δεδαίαται pro δέδαινται, diuisi sunt. atque etiam δέδασμαι, diuisus sum, ab inusitato δάζω: hinc in tertia persona δέδασται, distributum est. ab eodem δάζω aor. pri. med. ἐδασσάμην: ἐδάσατο & poëticè (170, 28. & 171, 1.) δασσάσκετο, diuisit: tertia plur. sine augmento & geminato σ, δάσσαντο, partiti sunt: in subiunct. δάσσηται, discerpserit: infin. δάσασθαι, diuisisse: part. δασσάμενος, η, partitus. Aorist. sec. ἐδάην, didici, cognoui: infin. δαῆναι, & Doricè (182, 6.) δαήμεναι, didicisse, à δάημι. est & alius aor. sec. poëticus siue Ionicus (172, 15.) δέδαεν pro ἔδαε, à δαίω. Huius perfectum med. (379, 10.) δέδηα, δέδηας, δέδηε, arsi, isti, it: plusquamperfect. ἐδεδήειν: & sine ε, δεδήειν, δεδήεις, δεδήει, inflammabar, aris, atur: hinc cum ἀμφὶ, ἀμφιδεδήει, circumardebat. A δαίω, αι in η conuerso, sunt qui putent fieri δήω, inuenio: vnde δήομεν, δήετε, inueniemus, itis. alij non subscribunt, & malunt esse futurum à δέω, 359, 10.

δεδάασι.

ANNOTATIO.

δεδαῶτε.

δεδαίαται.

δασσάσκετο. δάσσαντο.

δαήμεναι. δέδαεν.

ἀμφιδεδήει.

ANNO

ANNOTATIO.

Quod vero notatur 376,36. ἐδάλω à δάημι est potius aor. 2. pass. ab eodem δαίω sic enim Herodianus, καίω, ἔκαον, ἐκάλω· παύω, ἔπαυον, ἐπάλω, καὶ ἀνεπάλω. At trisyllabũ δαίω, quod 376, 16. ponit, legitur etiam apud Etymologum in δαΐς: scribit enim ibi, ex δαίω per dialysin fieri δαιω, atque inde pleonasmo τοῦ ζ, δαΐζω. Nulla tamen huius dissoluti δαιω proferũtur exempla, quum δαΐζω sæpe occurrat apud Homerum, vt Il. τ, χερσὶ δαΐζων. at δεδαϊσμένος, δαΐσεις, & similia, referri possunt æquè ad δαΐζω atque ad δαΐω: nam quædam in ζω, vtramque recipiunt characteristicam in futuro & temporibus inde formatis, 168,41. Ex δαΐζω autẽ per syncopen fit δάζω, quod idem Etymologus agnoscit, ac deducit inde non modo aor. ἐδάσαντο, sed etiam verbale δασμὸς, vt σκεδασμὸς à σκεδάζω. Sed præter hoc δάζω ponit & aliud thema, δάσσω. sic enim ille in δασμῷ, ἡ παρὰ τὸ δαίω τὸ μερίζω, ἀφ' οὗ τὸ δάζω καὶ δάσσω: atque ab eodem deducit aor. δάσσαντο diuiserunt, *& fut.* δάσσονται *partientur: quum alij hæc quoque forment è δάζω seu δάζομαι, poëticè hic σ geminatum censentes, 177,32. Quod vero attinet ad δαίω, 376,18. natum est illud ex verbi δαίω futuro 2. δαῶ, per dialysin, vt supra quoque in paginam 361, docui è futuris noua existere themata.*

E

Ἐγῷδα, pro ἐγὼ [1] οἶδα, *ego noui*: vt ἐγῷμαι pro 1 ἐγῷδα.
ἐγὼ [2] οἶμαι, *ego puto*, per crasim. 2 ἐγῷμαι.
[3] Ἔδω, *edo*. [4] Præt. Atticũ ἔδηκα, & pleonasmo, 3. 4
ἐδήδοκα: Pręt. med. [5] ἔδηδα. Fut. sec. med. [6] ἔδομαι, 5. 6 ἐδήδοκα.
pro ἐδοῦμαι, vt [6] φάγομαι, πίομαι, *edam, bibam*. 6 ἔδηδα. ἔδομαι.
Εἴδω, *scio*. Futurum, [7] εἴσομαι, vel [8] ἴσομαι, re- 7. 8 εἴδω ab εἰδέω &
moto ε: Præterit. med. [9] οἶδα. Sed futurum εἰ- 9 εἴδημι.
δήσω, ab εἰδέω: Præterit. εἴδηκα: Plusquamperfe-
ctum, εἰδήκειν: syncope εἶδα, εἴδειν: Infinit. εἰδέναι: εἶδα syncope.
Participium, εἰδώς: Plusquamperf. εἴδειν, [10] At- 10
ticè ᾔδειν, ει in η. [11] Aorist. sec. εἶδον, *vidi, noui*; 11 ᾔδειν, ει in η.
poëticè ἴδον, sine ε: id quod in reliquis perdu- ἴδον.
rat: ἴδε, ἴδοιμι, ἐὰν ἴδω, [12] ἰδεῖν: Participium, ἰδών. 12
Optatiui præsens [13] εἰδείην ab εἴδημι. 13 εἰδείην.
[14] Εἰπὸν pro εἰπὲ, *dic*, aor. sec. [15] Syracusio mo- 14 εἰπόν.
re, ον pro ε: At [16] εἶπον, εἰπάτω, primus, vt τύψον. 15 16 ον pro ε Syr…

[1] VIDE In εἴδω. [2] Quære in οἴομαι. [3] Huius infi- 1. 2 οἶδα. οἶμαι.
nitiuus ἔδειν, Doricè & Atticè [illegible] & syncope

ἔδμεναι. — 4.5 ἔδμεναι, *comedere*. 4 Vide 297,25. & 298,4. 5 Ab ἐδη-
δόντα, particip. ἐδηδοκὼς: & ab ἐδηδώς, ἐδηδῶς, *qui comedit*.
6.7 6 Vide 309,22. 7 Secūda persona εἴσῃ & Ionicè (186,23.)
εἴσεαι. — εἴσεαι. Huius fut. actiuum est εἴσω vel ἴσω, *sciam*: vnde
præsens (348,14.) † εἴσκω & ἰσκῶ: imperfect. ἴσκον, ἴσκες,
ἴσκε. — ἴσκε, *sciebam, as, at*. A futuro εἴσω, aor. prim. εἶσα: medius
ἐεισάμην. — εἰσάμην, & poëticè (298,15.) ἐεισάμην, *visus sum*, vel *similis sum*: Optat. εἰσαίμην: tertia persona εἴσαιτο: part. εἰσά-
8 μενος, & poëticè ἐεισάμενος, *visus, assimilatus*. 8 Hinc
ἰσόμενος. — 9 participium ἰσόμενος, *sciturus*. 9 Augmentum non recipit, sed ε mutatū fuit in οι, vt in πέποιθα à πείθω, 197,25.
Ab οἶδα, οἶδας, οἶδε. pluralis οἴδαμεν, οἴδατε, οἴδασι, *nouimus,*
10 *nostis, norunt*. 10 Vide 290,16. & 300,12. Sumitur ᾔδειν etiam pro ᾔδεσαν siue ᾔδεσαν, *sciebant*. sic ἦν (315,34.) pro ἦσαν, *erant*. Secunda persona ᾔδεις, Æolicè (315,35.) ᾔδεισθα,
ἦσθα. — & syncope ἦσθα, *noueras*. Pro tertia persona ᾔδει siue ᾔδεε
ἤιδε. ἠείδει. — Nonnus dixit ἤιδε, *sciebat, nouerat*: & Homerus ἠείδει.
ANNOTATIO. — [Nisi fortè cum Sylburgio dicere malis, ἤιδε ex εἶδε factum per dialysin & ectasin, vt ἤιε ex ᾖε.] in tertia duali
ἤστην. — ᾐδείστην, syncope ἤστην, *nouerant illi duo*: vbi δ mutatum
11 est in σ, vt in plurali ᾔδειμεν, ἦσμεν, ᾔδειτε, ἦστε, 365,28. 11 Vide 302,33. Poëtæ quoque in futuro primo pro εἰδήσω,
ἰδήσω. — dicunt ἰδήσω sine ε, & Doricè ἰδησῶ, vltima circumflexa. de huiusmodi Dorismo vide infrà in πίπτω. Atque Plu-
ἴδονται. — tarchus dixit in tertia plurali præsentis pass. ἴδονται, *videntur*, per ι: modò codex mendo careat. Ab ἴδον, ἴδες,
ἴδεσκε. — fit tertia Ionica (170,30.) ἴδεσκε, pro ἴδε, *vidit*. Huius
ἰδοῦ. ἰδού. — aoristus sec. med. ἰδόμην, ου, ετο: imperat. ἰδοῦ: at ἰδού, *ecce*, aduerbium: Opt. ἰδοίμην, οιο, οιτο: tertia plur. ἰδοιντο, & Io-
ἰδοίατο. — 12 nicè (190,16.) ἰδοίατο, *vidissent*: infin. ἰδέσθαι. 12 Ἰδεῖν, dia-
ἰδεν, ἰδῆν, ἰδέειν. — lectis valde variat: Doricè ἰδεν, 183,13. Æolicè & Doricè ἰδῆν, 183,15. Ionicè ἰδέειν, 183,16. rursus Doricè & Atticè
ἴδμεναι, ἴδμεν. — ἰδέμεναι, Ionicè ἰδέμεν, 182,15. & syncope ἴδμεναι, ἴδμεν, *vidisse, scire*. Ab ἰδεῖν cum σὺν, συνιδεῖν, *cognoscere, videre*: & part. συνιδὼν, *contuitus, qui vidit ac cognouit*: atque
13 Opt. συνίδοιμι, συνίδοις, συνίδοι, *intelligam, as, at*. 13 Vt πείθω, 224,35. & subiunctiuus εἰδῶ, *videam, cognoscam*.
εἰδῶ. εἰδῶ. εἴδομεν. — vt πιθῶ, 225,5. at εἰδῶ, εἰδῇς, (vnde & in prima plur. εἴδομεν, pro εἰδῶμεν, *sciamus*, 306,15.) est aoristus secundus
εἰπεῖν. — 14 ab εἶδον. 14 Ab inusitato ἔπω, quod sumit augmentum per ει, atque illud seruat in vtroque aoristo per omnes
Syracusiasmus siue Dorismus. — 15 modos, 302,15. & 286,25. 15 Nam Syracusani, qui & Dores, aoristum secundum imperatiui actiui, primo aor. eiusdem modi similem terminatione faciunt: vt
θίγον. — θίγον, pro θίγε, *tange*, à θίγω, *tãgo*: sic τύπον pro τύπε, 180,5.

16 Vt

[16] Vide 302, 7. & 14. Cæterùm εἰπὲ & εἰπὸν habent ac- 16
centum in vltima, cùm τύπε & τύπον habeant in penul-
tima: de qua re habes 305,37.

Ἐκέκραξα, *clamaui*, aoristus primus, à κεκράγω,
clamo. quandoque [1] præteritum fit præsens: à 1
[2] κράζω, *vociferor*. præteritum medium κέκραγα: 2
inde κεκράγω: Futurum, [3] κεκράξω: Aoristus, ἐκέ- 3
κραξα. A πείθω, *persuadeo*, præteritum med.
[4] πέποιθα: vnde [5] circumflexum πεποιθέω ῶ, *con-* 4.5
fido: à quo verbale πεποίθησις, *confidentia, fiducia*.

ἐκέκραξα. *A præterito fit præsens.* πεποιθῶ. πεποίθησις.

Γρηγορέω, *vigilo*: Præteritum medium [6] ἐγρήγορα: 6
vnde præsens ἐγρηγορῶ, *vigilo*.

ἐγρηγορῶ.

Ἔρομαι, *interrogo*: Futurum, ἐρήσομαι ab ἐρέομαι:
Aoristus secundus medius, ἠρόμην. nam εἰρό-
μην fit ab [7] εἴρομαι, *interrogo*. 7

ἐρήσομαι ab ἐρέομαι.

[8] Εὑρίσκω, *inuenio*: Futurum, εὑρήσω ab εὑρέω: 8
Aoristus primus passiuus, εὑρέθην.

εὑρίσκω ab εὑρέω.

[1] Id Est, à præterito medio formatur præsens, si- 1
gnificans idem quod primitiuum. Sic ab ἄρω, *apto, con-
gruo*, præteritum medium ἦρα, & Atticè duabus priori-
bus præsentis literis præfixis (vt dictum est 297, 25.)
ἄρηρα, ἄρηρας, ἄρηρεν: vnde præsens ἀρήρομαι, idem
quod ἄρω. [*Vnde frequẽs quoque est compositum* προσαρή-
ρομαι adapto, *apud Hesiodum Erg.* Γόμφοισιν πελάσας
προσαρήρεται ἱστοβοῆϊ. *Alias* ἀρήρομαι *est etiam* aratus sum,
ab ἀρόω, 297,25. & 217,35. *vnde particip.* ἀρηρομένη arata,
apud Hesych. & Suid.] A perfecto medio ἄρηρα, ducitur
plusquamperf. ἀρήρειν, ἀρήρεις, ἀρήρει, & cum altero augmẽ-
to (319,19.) ἠρήρειν, εις, ει, *compegeram, adaptaueram, as, at*:
part. ἀρηρὼς, ότος, & sine augmento, seruata tamen re-
duplicatione, ἀραρὼς, ότος, *compactus, aptatus*: sic & in
subiũctiuo ἀράρω, ἀράρῃς, ἀράρῃ, *congruero, is, it*, pro ἀρήρω,
ῃς, ῃ: atque in indicatiuo ἄραρα, ας, ε, pro ἄρηρα, *me ac-
commodaui, placui, isti, it*. [*ἀράρω est etiam præs. indic. ex
med. præt. ἄραρα natũ, suprà v. 5. inde enim apud Hom. est
ἄραρον, & ἀραρυῖαι apud Apollonium, Ionicè pro ἀραρυῖαι,
infrà in tractatu Antesignani in Inuestigatione præsentiũ.
nisi fortè hæc velis esse aor. 2. ab ἄρω, per anadiplasias-
mum, 172,17.*] Sic à θάλλω, *vireo, germino*, præteritũ med.
τέθηλα, 197,1. dicitur & τέθαλα, vnde part. τεθαλὼς, τεθα-
λυῖα, *virens, germinans*. Cæterùm è τέθηλα & transpositi-
lite

ἄρηρα. ἀρήρομαι. ANNOTATIO. ἠρήρειν. ἄραρα. ANNOTATIO. τεθαλυῖα.

τηλεθάω.
literis τήλεθα, fit præſens τηλεθάω, τηλεθάεις, τηλεθάει, idem
quod θάλλω: hinc part. τηλεθάων, οντος, ἡ τηλεθάουσα, craſi
τηλεθόωσα.
τηλεθῶσα & poëticè τηλεθόωσα, vt ἀντιόωσα, 220,37. Rurſus è τηλεθάω fit Barytonum τηλέθω, τὸ θάλλω. A ῥιγέω ῶ,
rigeo, algeo, exhorreo, futur. ῥιγήσω: aoriſt. prim. ἐρρίγησα,
ἐρρίγησας, ἐρρίγησε, ſine augmento ῥίγησεν, *obſtupuit*. perfect. ἐρρίγηκα: vnde medium (213,35.) ἔρριγα, *rigui*: à quo
præſens ἐρρίγω, τὸ ῥιγέω: ſubiunctiuus ἐρρίγω, ἐρρίγῃς, ἐρρίγῃ,
ἐρρίγῃσι.
& Ionicè (306,15.) ἐρρίγῃσι, *timeat*: part. ἐρρίγων, οντος, οιπ.

ἔκραγα.
2 [2] Huius fut. κράξω, 168,1. aoriſt. pri. ἔκραξα. In præterito
medio reperitur etiam ἔκραγα pro κέκραγα, *clamaui*, vt
ἐβλάκδυμαι pro βεβλάκδυμαι, 338,22. Cur præteriti medij
characteriſtica ſit γ, habes 197,8. ſic aoriſt. ſec. ἔκραγον.

κεκράξονται.
3 [3] Medium κεκράξομαι, *clamabo*: tertia plur. κεκράξονται, *clamabunt*. poteſt tamen cenſeri paulopoſtfuturum à κέκραγα
4 ζω, μ. ξω. [4] Vide 197, 25. pluſquamperfect. ἐπεποίθειν,

πεποίθεα.
ἐπέπιθμεν.
(Ionicè πεποίθεα) ἐπεποίθεις. ab huius prima plurali ἐπεποίθειμεν, ſunt qui per ſyncopen ducant † ἐπέπιθμεν, Il. β.
ſed penultima eſſet οι. alij ab aoriſto ſec. ἔπιθον, (178,11.)
quod Ionica reduplicatione (172, 17.) eſt πέπιθον, cui
præponunt aliud augmentum. ſed hoc fieri non ſolet:
quare malim compoſitum dicere ex ἐπὶ, & prima plurali aoriſti ſec. ἐπίθομεν, per ſyncopen τοῦ ο. inuenitur
enim compoſitum ἐπιπείθω: vnde in imperatiuo paſſ.

ἐπιπείθεο.
ἐπιπείθεο, *pare*, Ionicè (193,29.) pro ἐπιπείθου, vel pro ſimplici πείθου: & in ſubiunctiuo ἐπιπείθηται pro πείθηται, *pareat, audiens ſit*. Dicitur tamen in aoriſto ſec. πέπιθον

πέπιθον.
Ionicè pro ἔπιθον: vnde Optat. πεπίθοιμι, οις, οι: prima pluralis πεπίθοιμεν, *ſuaſiſſemus*. Hinc aliud quoq; verbum,

πεπίθοιμεν.
vtpote πεπιθέω, cuius fut. πεπιθήσω, *perſuadebo*. Ab aoriſto
ſec. ἔπιθον, medius ἐπιθόμην: Opt. πιθοίμην, οιο, οιτο: tertia

πιθοίατο.
πίθηται.
pluralis Ionica (190, 29.) πιθοίατο, *credant*, pro πίθοιντο:
ſubiunctiuus, πίθωμαι, πίθῃ, & Ionicè (186,23.) πίθηαι, *perſuaſus ſis*. [*Euſtathius & Etymologus* ἐπέπιθμεν (*Il.* β,

ANNOTATIO.
de ἐπέπιθμεν cõtra Anteſign.

καὶ δεξιαί, ἧς ἐπέπιθμεν) *factum tradunt non ex compoſito*
ἐπιπείθω, *vt vult Anteſignanus, ſed è ſimplici* πείθω, *Ionico
videlicet diplaſiaſmo, & ſyncope Æolica: qua de re vide
annotata in Inueſtigatione 2. Aoriſt. & Fut. 2. verborum
quæ habent Characteriſticam* γ, δ, π, μ, λ. *in tractatu* P.
ANTESIGNANI. *Sed diſſentiunt in expoſitione. Euſtathius*
enim à fine interpretatur ἐπείσαμεν, perſuaſimus, ſiue
mus, nos ipſos, & reliquos Græcos: *Etymologus autem neutraliter*, ἐπεπείσμεθα, crediderámus.] [5] Atque barytonum πείθω: prima pluralis πεποίθαμεν, *confidimus*. [6] Vide 213,35. & 238,8. Pluſquamperfectum [illegible]

5

6

[illegible]

augmentum non accipit,176,18. Particip. ἐγρηγορὼς, ότος:
& deposito augmento γρηγορὼς, *vigilans*. [7] Huius se- 7 γρηγορώς.
cunda persona εἴρῃ, & Ionicè (186,23.) εἴρεαι, *interrogas*: εἴρεαι.
in imperfecto εἰρόμην, εἴρου, Ionicè εἴρεο, *interrogabas*, & εἴρεο.
interroga: in imperatiuo,193,29. sic ab ἔρομαι impera-
tiuus Ionicus ἔρεο, & producta penultima εἴρεο, *interro-* εἴρεο.
ga.360,28. [8] Vide 310,37. & 348,14. & 365,11. A fut. εὑ- 8
ρήσω perfectum εὕρηκα, & Atticè (286,35.) ηὕρηκα. aorist. ηὕρηκα.
sec. εὗρον, infin. εὑρεῖν, Doricè & Atticè εὑρέμεναι, *inuenisse*. εὑρέμεναι.
aorist.sec.med. εὑρόμην, *nactus sum*: Optat. εὑροίμην, οιο,
οιτο: subiunct. εὕρωμαι, ῃ, ηται: infinit. εὑρέσθαι: part. εὑρό-
μενος, *nactus, assecutus, qui reperit*.

[1] Ἔχω, *habeo*: Futurum, [2] ἕξω, per ἕ aspiratum. 1. 2 ἔχω à σχέω, σχῆμι & ἴσχω.
Præteritum, ἔσχηκα: [3] Aoristus secundus, ἔσχον, à 3
σχέω. Imperatiuus σχές, [4] ἐπίσχες, *inhibe, differ*: 4 ἐπίσχες, πρόσχες, ab ἐπέχω, προσέχω & προέχω.
[5] πρόσχες, *intende, præoccupa*, à σχῆμι, vt σπές, *dic* vel 5
sequere, à σπῆμι: [6] φρές, *fer*, à φρῆμι, ad morem 6 σπές. φρές.
[7] θὲς à τίθημι. Aoristus sec. medius, [8] ἐσχόμην, 7. 8
[9] ἀνεσχόμην, *toleraui*. Imperatiuus, [10] σχοῦ, [11] ἀπό- 9 ἀπόσχου.
σχου, *abstine*: at [12] ἰσχόμην, *me reprimebam* seu *re-* 10 11
pressi, ab ἴσχω, *habeo, teneo*. Verbale, ἄσχετος, *intolera-* 12 ἄσχετος.
bilis, à σχῆμι. Preteritum passiuum, ἔσχεμαι, tertia
persona ἔσχεθ), σχετὸς, ἄσχετος: sic [13] verbale σχέσις, 13 σχέσις.
habitus, ab eodem. Aorist.pri.pass. [14] ἐσχέθην, si- 14
militer ab ἔσχεθ). sic illi aoristi quos notauimus
pag.308,4,7 & 9. ἀφέθην, ἡρέθην, ἐπανέθην, ἐῤῥέθην,
regulariter deduci possunt à passiuo perfecto
verborũ in μι. In summa: verbalia quæ lõgam Annotatio.
habent vocalem, proficiscuntur à circumfle-
xorũ præterito: contrà quæ breuem, à verbo
in μι. nam huius preteritum passiuum penul-
timam breuiat: vt σχῆμα, *figura, forma*, ab ἔσχημαι: σχῆμα.
σχέσις, *habitus*, ab ἔσχεμαι: [15] ἅλωσις, *captiuitas*, ἁλω- 15 σχέσις.
τὸς, *captiuus*, ab ἥλωμαι, *captus sum*: δόσις, *datio*, à 16
[16] δέδομαι, *datus sum*: & ita in reliquis.

[17] Ἕω, *induo* vel *colloco*, augetur per ει. Præte- 17 ἕω.
ritum passiuum, εἷμαι: Plusquamperfect. εἵμην:
Participium, εἱμένος. Aoristus primus, εἷσα:

Par

εἷμαι. ἱμάτιον. ἰστέον. ἰτέον.

Participium ἑσας. Verbale, εἷμα εἵματος, *vestis*,
augmentum seruat: vnde ἱμάτιον, *vestimentum*,
18 ablato ε: [18] sic ἰστέον, *sciendum*, ab εἴδω, *scio*:
[18] ἰτέον, *eundum*, ab εἶμι, *eo*.

ἐχέμεν. ἔχον.

1 [1] Hvivs Infinitiuus ἔχειν, Atticè & Doricè ἐχέμεναι,
Ionicè ἐχέμεν, *habere, tenere*. Imperfect. εἶχον: augetur
enim per ει, 286,16. sine augmento ἔχον, ες, εν, *habebam*,
2 vel *habebant, as, at*. [2] Et medium ἕξομαι, *adhærebo*.
3 vide 304, 1. & 305, 1. [3] Vide 214,9. Hinc imperatiuus
σχὲ, *habe*: ἐπίσχε, *mane, subsiste*: subiunct. σχῶ: prima pluralis σχῶμεν. cum κατὰ, κατάσχωμεν, *contineamus*: infinit.
σχεῖν, Ionicè (182,6.) σχέμεν, *obtinuisse*: cum præpositione
Æolica ἀμπὶ (250,4.) ἀμπισχεῖν, *induere*. particip. σχὼν
σχόντος, *occupans, potitus*: σχόντες, *tenentes*. A σχέω, optatiui
præsens σχέοιμι σχοῖμι, & Atticè (214,14.) σχοίην, σχοίης,
σχοίη, *haberem, es, et*. A σχέω quoque ducitur futurũ σχήσω:
vnde medium σχήσομαι: infinit. σχήσεσθαι, *assecuturum esse*.
sic & composita, vt ἀνασχέω, τὸ ἀνέχω, μ. ἀνασχήσω, ἀνασχήσεις, ἀνασχήσει, *tollam, es, et*: ἀποσχέω, μ. ἀποσχήσω, εις, ει, *abstinebo, is, it*: ἐπισχέω, εις, ει, *inhibebo, is, it*: infinit. ἐπισχήσειν, *repres-*
4 *surum esse*. [4] Referendum ad ἐπέχω siue ad ἐπισχέω. hinc
etiam infinitiuus ἐπισχεῖν, *expectare*: & part. ἐπισχὼν, *expectans*: ἐπισχόντες, *differentes*. ab ἐπισχέω, in tertia singu-
5 lari subiunct. passiui ἐπισχέηται ἐπισχῆται, *inhibeat*. [5] Thema
est προέχω, vnde aor. secundus προέσχον, quasi à προσχέω,
medius προεσχόμην: tertia pluralis προέσχοντο, *prætendebant*:
participium actiuum προσχὼν, *prætendens* vel *præeminens*:
at προσσχὼν per duplex σ, *appellens*, à προσέχω: vnde aoristus secundus προσέσχον, προσέσχες, προσέσχεν, *appuli, isti, it*,
quasi à προσσχέω, quòd componatur è πρὸς & σχέω: tamē
hæc differentia passim confunditur, dum concurrit duplex σ ante χ. nam alterum abiicitur: vt incertum fiat
ad προέχω ne, an ad προσέχω huiusmodi tempus sit re-
6.7 ferendum. [6] Quære in φέρω. [7] Vide 235, 9. & 236,25.
8 [8] Optatiuus σχοίμην, σχοῖο, σχοῖτο, *continerem, es, et*: tertia
pluralis σχοῖντο, & Ionicè (190,16.) σχοίατο, *continerent*:
9 particip. σχόμενος, *qui tenuit*. [9] Et cum altero augmēto
ἠνεσχόμην, 290,6. Imperatiuus ἀνάσχου, & Ionicè (193,31.)
ἀνάσχεο, *fer patienter, patere*: Optat. ἀνασχοίμην, ἀνάσχοιο,
ἀνάσχοιτο, & poëticè ἄνσχοιτο, *toleraret*, 173,14. part. ἀνασχόμενος, *tolerans, attollens*. Aorist. sec. act. ἀνέσχον, *extuli
vel extulerunt*: part. ἀνασχὼν, όντος, *sustinens*. Hæc sunt
referenda ad ἀνέχω & ἀνέχομαι, vel ad ἀνασχέω. reperitur
etiā ἀνίσχω, *attollo, orior*: vnde in subiunct. ἀνίσχωσι, *eleuent*:
& par

σχὲ. ἐπίσχε. κατάσχωμεν. σχέμεν. σχοίην. προσχών. προσσχών. σχοίατο. ἀνάσχεο. ἄνσχοιτο.

& particip. ἀνίσχων, οντος: ἀνίσχοντες, *eleuantes*. Impera-
tiuus passiuus ἀνίσχου & Ionicè (193,31.) ἀνίσχεο, *te cōtine*. ἀνίσχεο.
Ionicè σχέο, *tene*. [11] In indicatiuo ἀπεσχόμην, *me con-* 10 σχέο.
tinui: subiunctiuus ἀπόσχωμαι, *abstinuerim*: particip. ἀπο- 11
σχόμενος, *abstinens*: & aoristus actiuus ἀπέσχον, ες, εν, *ab sti-*
nui, isti, it: infinitiuus ἀποσχεῖν: participium ἀποσχών, ab
ἀπέχω siue ἀποσχέω, quod & ἀπίσχω, *abstineo*. [12] Est im- 12
perfectum vel aoristus secundus vocis mediæ: hinc
cum præpositione Æolica ἀμπὶ (250,4.) ἠμπισχόμην, *in-* ἠμπισχόμην.
duebar: augetur initio vt ἠμπεχόμην ab ἀμπέχομαι, 338,25.
Ab ἴσχομαι imperatiuus ἴσχου, & Ionicè (93,31.) ἴσχεο, *con-* ἴσχεο.
tinere: participium ἰσχόμενος, *se reprimens*. [13] At alte- 13
rum verbale eiusdem formæ ἡ ἕξις, εως, *habitus*, ducitur ἕξις.
tanquam ab ἕξαι secunda persona perfecti passiui for-
mata ab ἔχω, cuius futurum ἕξω: perfect. † εἶχα. [Augetur
per ει, 285,16. & præsentis spiritum seruat, sicut etiam ANNOTATIO.
εἶχον: tenuatur enim prima propter sequētem aspiratam:
in ἕξαι, ἕξω, & similibus, quoniam secunda non est am-
plius aspirata, prima resumit spiritum quem in secundę
gratiam deposuerat, asperum videlicet. Idem fit in τρέχω
θρέξω, τρέφω θρέψω: sic à θάπτω fit τάφος, à θρύπτω τρύφος,
à θύπτω τύφος. sic etiam à nom. θρὶξ fit gen. τριχός.]
Pass. εἶγμαι, εἶξαι. sic à tertia εἶκται fit ἑκτέον, *habendum*, ἑκτέον.
261,18. cum ἀπὸ, ἀφεκτέον, *abstinendū est*, ab ἀπέχομαι, *ab-* ἀφεκτέον.
stineo: cum ἐν, ἐνεκτέον, *ferendum est*, ab ἐνέχω: verùm ἐνεκτέον.
referri debet ad φέρω, quod sumit quædam tempora, ab
ἐνέχω, vt suo loco dicetur. Ab eadem tertia persona
εἶκται fit aoristus primus ἔχθην: vnde participiū ἐχθεὶς,
ἐχθέντος, cum ἀνὰ, ἀνεχθέντες, *suscepti*. [Quod afferunt ANNOTATIO.
etiam vulg. lex. *pro retracti*. quo significato dicitur po-
tius ἀνενεχθέντος, ab ἀναφέρω refero. Ab ἔχω sanè perrarū
esse puto aor. 1. & actiuum & passiuum.] [14] Cum ἀνὰ, 14
ἠνεσχέθην, *sustinui*: augetur in principio & in medio, vt ἠνεσχέθην.
ἠνεσχόμην, de quo paulò antè numero 9. mentionem
fecimus. [15] Vide 338,3. [16] Vide 238,1. [17] De hoc 286, 15
21. & 30. & copiosè 344, 10. & 26. [18] De ἰστέον & ἰτέον 16
vide infrà inter ea verba quæ ab iota incipiunt. 17

Ἐλαύνω, *impello, agito, abigo*: futur. ἐλάσω, *abigam*, ab 18 *Appendix.*
ἐλάω: aor. prim. ἤλασα, ἤλασας, ἤλασε, sine augmento ἔλα- ἐλαύνω ab ἐλάω.
σα, ἔλασας, ἔλασεν, *exagitaui, isti, it*. pro ἤλασεν, Ionicè ἐλά-
σασκε, *exagitauit, impulit*, 170, 30. sic in imperfecto
ἐλάασκον, ες, ε, *ducebam, as, at*, pro ἤλαυνον, ες, εν, ab ἐλαύνω, ἐλάασκον.
siue pro ἤλαον, ἤλαες, ἤλαε, ab ἐλάω. vnde & in tertia persona
ἐλάει ἐλᾷ, & poëticè (220,21. & 23.) ἐλάᾳ siue ἐλάα, *cur-* ἐλάα.
sum init: sic & in infi. ἐλάειν ἐλᾶν, & poëticè ἐλάαν, *incitare*. ἐλάαν.
sed

sed redeamus ad aoristum primum ἤλασα: tertia plur.
ἔλασαν. ἤλασαν, sine augmento ἔλασαν, & syncope ἔλσαν, compulerunt:
ἔλσαν. ἔλσαι. sic in infin. ἔλσαι pro ἐλάσαι, & pleonasmo τοῦ ε, ἐέλ-
ἐέλσαι. σαι; (apud Hesych. est etiam ἐλλάσαι, gemino λλ, quod
ἐλλάσαι. exp. conclusisse, prohibuisse) particip. ἐλάσας, ἔλσας, pro
ἔλσας. fectus: item, feriens. in subiunctiuo ἐλάσω, ἐλάσῃς, currum
agitarim, is. aor. pri. med. ἠλασάμην: infi. ἐλάσασθαι, abegisse:
ἐλασσάμενος. particip. ἐλασάμενος, & poëticè geminato σ, ἐλασσάμε-
ἐλήλακα. νος, qui abegit. Perfectum ἤλακα, Atticè (297,25.) ἐλή-
λακα, expuli, abegi: plusquamperfect. ἐληλάκειν, εις, ει, promo-
ueram, as, at: tertia pluralis ἐληλάκεισαν & Atticè (300,11.)
ἐληλάκεσαν. ἐληλάκεσαν, eiecerant: particip. ἐληλακὼς, qui peruenit.
Perfect. pass. ἤλαμαι, σαι, ται, non asciscit σ, 311,24. (vnde
aorist. prim. ἠλάθην, eiectus sum: & particip. ἐλαθεὶς, trans-
ἐλήλαμαι. fixus) cum Attica reduplicatione ἐλήλαμαι, ἐλήλασαι, ἐλή-
λαται, ductus seu impulsus sum, es, est: part. ἐληλαμένος, pro-
ductus, inductus, submotus: plusquamperfect. ἐληλάμην,
ἐλήλατο. ἐλήλασο, ἐλήλατο, immissus, eram, eras, erat: & rursus cum
ἠλήλατο. temporali augmento (300,19.) ἠληλάμην, ἠλήλασο, ἠλή-
ἠλήλαντο. λατο: tertia pluralis ἠλήλαντο, discurrebant.

ἔρχομαι ab ἐ- Ἔρχομαι, venio, accedo: futurum med. ἐλεύσομαι, veniam:
λεύθω. particip. ἐλευσόμενος, venturus, ab ἐλεύθω, aoristus sec.
ἔλυθον, ἤλυθες, ἤλυθεν, & syncope ἦλθον, ες, ε, 3‥ 2,34. & 3‥
13. & 33. cum ἀπὸ ἀπῆλθον, pro quo Theocritus dic.
ἀπῆνθον. ἀπῆνθον, abij, discessi. Infinit. ἐλθεῖν, venisse, profectum ‥
ἐλθὲν, ἐλθεῖν, Doricè ἐλθεν, Æolicè & Dor. ἐλθῆν, Atticè & Dor. ‥
ἐλθέμεναι. μεναι, 182,16. particip. ἐλθὼν, gressus. Perfectum ‥
medium ἤλευθα, & Atticè (297,36.) ἐλήλυθα, ‥
plusquamperfect. ἐληλύθειν, ἐληλύθειν, 300,22.

Η

1 Ἦν δ᾽ ἐγὼ, inquam autem ego: ἦ δ᾽ [1] ὅς, inquit au-
ἦν δ᾽ ἐγώ. tem ille; dicta sunt per aphæresim à φημὶ, pro quo
ἦ δ᾽ ὅς.
2 ἦν, ἧς, ἧ. ἠμὶ, dico: [2] ἔφην, ἔφης, ἔφη, & φῆν, φῆς, φῆ; vnde ἦν,
ἧς, ἧ, dicebam, bas, bat, vel dixi, isti, it.

ἦσθα. Ἦσθα pro ἧς, eras, pagina 305, versu 35.

3 ἥσθην. Ἥσθην, lætatus sum: & [3] Optatiuus ἡσθείην, Ao-
ristus primus ab ἥδομαι, delector, lætor.

1 [1] ὍΣ est articulus postpositiuus pro Pronomine
2 ἔφην. demonstratiuo οὗτος vel ἐκεῖνος, 246, 37. [2] ἔφην est
imperfectum vel aoristus secundus, vt habes 328,5. & ‥
reiecto augmento Ionicè dicitur φῆν, & per aphæresim ‥
‥ abiectionem primæ literæ φ, ἦν, 328, 19. & ‥
3 [3] Infinitiuus ἡσθῆναι: cum ἐπὶ, ἐφησθῆναι, lætari: parti-
cipium ἡσθεὶς, delectatus, gauisus.

[1] Θάπτω, *ſepelio:* Futurum θάψω: Aoriſt. prim. 1 Θ θάπτω à τάφω.
ἔθαψα. Aoriſtus ſecundus paſſ. ἐτάφην, à τάφω.
[2] Θέλω vel [3] ἐθέλω, *volo*, tempora ſumit à [4] θε- 2.3 θέλω à θελέω.
λέω, vel ἐθελέω. Sunt autem plurima tum verba 4 ἐθέλω ab ἐθελέω. *Annotatio.*
tum nomina διττολογούμενα, hoc eſt, *quæ duplici-* διττολογούμενα.
ter dici poſſunt; ὀρὸς & ὀῤῥὸς, *ſerum lactis:* ἄτροφος,
† ἀτροφὴς, *non ſentiens alimentũ:* σαφὶς, ἀσαφὶς, *uua*
paſſa: μικρὸς, σμικρὸς, *paruus:* σπαίρω, ἀσπαίρω, *pal-*
pito: εὐθηνῶ, εὐθενῶ, *abundo:* [5] θρυλῶ, θρυλλῶ, *diuulgo:* 5
ναυαγῶ, ναυηγῶ, *naufragor, naufragium facio:* στήκω,
ἑστήκω, *permaneo:* [6] ἀλινδοῦμαι, καλινδοῦμαι, *volutor,* 6
verſor. Multa præterea ſunt vel Barytona vel *Multa vel barytona vel circumflexa.*
Circumflexa, [7] ῥίπτω, ῥιπτέω, *proycio:* κύω, κυέω, *ute-* 7
rum fero: [8] ἕλκω, ἑλκέω, *traho:* [9] εἴδω, εἰδέω, *video,* 8.9
ſcio: [10] δόκω (vnde δόξω) & δοκέω, *puto, cenſeo:* 10 δόξω.
[11] τρύχω & τρυχόω, *attero:* vnde τετρυχωμένος, *ex-* 11
tenuatus. [12] Alia & Barytona & Circumflexa & 12. *Quædam verba & Barytona & Circumflexa & in* μι.
in μι; εἴδω, εἰδέω, εἴδημι, *ſcio.* Alia in diuerſis
coniugationibus, [13] δυνάω, δυνάζω, *poſſum:* quo- 13 *Verba diuerſarũ cõiugationũ.*
rum omnium varietas legendis authoribus
eſt obſeruanda.

[14] Θνήσκω, *morior.* Fut. θανοῦμαι Aor. ſec. [15] ἔθα- 14 θνήσκω à θείνω,
νον, à θείνω. Præteritum, [16] τέθνηκα, à θνάω: & Io- 15 θνάω, τέθνημι & θνεω.
nicè τέθνηα, [17] vt βέβηκα, βέβαα, *iui.* Imperatiuus, 16 17 τέθναα.
[18] τέθναθι: Optatiuus: [19] τεθναίην: Infinitiuus, 18
[20] τεθνάναι: Participium, τεθνὰς, à τέθνημι præ- 19
ſenti, [21] quod reduplicatur per ε; vnde fit τε- 20 *Ionica reduplicatio per* ε.
θνᾶσι tertia pluralis, vt [22] ἱστᾶσι. quamquam 21 22
poteſt τεθνᾶσι dici præteritum pro τεθνάασι, per τεθνᾶσι
craſim; vt etiam infinitiuus τεθνᾶναι per ᾶ cir-
cumflexum, pro τεθναέναι. Participium autem
τεθνεὼς, à † θνεω, τέθνημι. [23] Præteritũ Bœoticum 23
τέθνηκα per κ, & Ionicè τέθνηα, τεθνηὼς, & ablato *η* τεθνηὼς.
[24] τεθνεὼς, pro quo poëtæ [25] τεθνηὼς, *mortuus.* 24 τεθνεὼς 25 τεθνηὼς

[1] VIDE 309,8. & 310,11. Huius perfect. paſſ. τέθαμμαι, τέθαψαι: part. τεθαμμένος, *ſepultus:* paulo poſt fut. τε- 1

2 θρέψομαι, ψῃ, ψεται, *mox sepeliar, eris, etur.* ² Vide 304,1.. & 350,26. Huius subiunctiuus θέλω, θέλῃς, θέλῃ, & Doricè
λῶ, λῇς, λῇ. — λῶ, λῇς, λῇ: poterimus tamen hæc deducere à λάω, in subiunctiuo λάω, λάῃς, λάῃ, crasi λῶ, λᾷς, λᾷ, & Doricè (215,9.)
λῶ, λῆς, λῆ. — λῶ, λῆς, λῆ, *velim, is, it.* ab eodem λάω, futur. λήσω, & Do-
λησῶ. ἔλησα. — ricè (170,7.) λησῶ: aoristus primus ἔλησα pro ἔλησσα, reiecta
3 futuri consonante. ³ In subiunctiuo ἐθέλω, ἐθέλῃς, &
ἐθέλησθα. — 4 Æolicè (315,35.) ἐθέλησθα, *velis.* ⁴ Fut. θελήσω: aor. primus
θελήσων. — ἐθέλησα: particip. θελήσας, θελήσασα, θελῆσαν, *volens.* In perfecto affirmant non dicendum πεθεληκέναι à θέλω, sed
ἠθεληκέναι. — ἠθεληκέναι ab ἐθέλω, cuius fut. ἐθελήσω, ἐθελήσεις, *cupiam, es.* reperitur tamen à πεθέληκα passiuum πεθέλημαι: prima
πεθελήμεθα. — plur. πεθελήμεθα, *voluimus*: aorist. prim. ἐθελήθην: vnde
θεληθέν. — 5 part. θεληθείς, neutrum θεληθέν, *quod placuit.* ⁵ Non raro
λ è dictionibus sublatum. — λ è dictionibus sublatum offendes, vt Ἀχιλλεύς, Ἀχιλεύς, *Achilles*: genitiuus Ionicus (143,21. & 154,37.) Ἀχιλῆος.
† θάλεσαν, *virentem*, pro θάλλουσαν, à θάλλω, *floreo.* sic in principio, λείβειν, εἴβειν, *libare*: λαιψηρός, αἰψηρός, *celer*: &
6 λαιψηρῶς, αἰψηρῶς, *celeriter.* ⁶ Dicimus pro eodem κυλινδοῦμαι, κυλίνδομαι, κυλίομαι, & εἰλινδοῦμαι. Primæ coniugationis Circumflexorum sunt ea verba quæ hîc à CLE-
7 NARDO recensentur, finita in ῶ & οῦμαι. ⁷ De his
8. 9 351,1. & 11. ⁸ Vide 286,18. ⁹ De his 377,28. ¹⁰ Vide
10 351, 38. ¹¹ Inuenitur quoque τεύω in eadem significa-
11 tione, vnde τετυγμένος, idem quod τετυχωμένος. ¹² Sic ex
φέρησι. — 12 φέρω, φερέω φέρημι, vnde † φέρησι, *fert*: βρίθω, βριθέω, βρί-
βρίθησι. — θημι, vnde βρίθησι, *oneratur, fructu grauatur*: ἀνέχω, ἀνεχέω,
ἀνέχησι. — ἀνέχημι, vnde ἀνέχησι, *sustinet.* [*Tria ista,* φέρησι, βρίθησι,

ANNOTATIO. — ἀνέχησι, *leguntur apud Homerum vno eodemque in loco, Od.* τ: *ac Indicatiua ostendunt sequentia verba* τίκτει *&* παρέχει. sic enim ibi, Εὐδικίας ἀνέχησι, φέρησι δὲ γαῖα μέλαινα Πυροὺς καὶ κριθὰς, βρίθησι δὲ δένδρεα καρπῷ. Τίκτει δ' ἔμπεδα μῆλα, θάλασσα δὲ παρέχει ἰχθῦς. *Eodem modo (vt Eustath. testatur) alibi dicit,* λαμπρὸν παμφαίνησι: *atque Odyss.* η, *quædam exemplaria habent,* Πείσεται ἅσσα οἱ αἶσα κατάκλωθές τε βαρεῖα. *Sunt autem (vt idem annotauit) hæc verba Rheginorum dialecti, qui, secundum Heraclidem, tertias singulares barytonorum, & circumflexorum primæ coniugationis, modo Indicatiuo, finiunt in* ησι. *nam pro* λέγει, φέρει, νοεῖ, φιλεῖ, *dicunt* λέγησι, φέρησι, νόησι, φίλησι. *vocaturque istud schema* Ἰβύκειον, *propterea quod Ibycus poëta plurimum hac lingua delectatus fuit. Hæc Eustathius. Sunt igitur ista vel tanquam è verbis in* μι, *vel* ει *versum Æolicè in* η, *(169,38. & accedit paragoge* σι, *velut in subiunctiuis: infrà in tractatu Antesign. de Inuestig. them.*

vbi rationem inueniendi thema præsentium verborum Barytonorum quæ propter dialectos variantur docet. sed in subiunctiuis η diphthongum est, vt λάχῃσι, λάβῃσι : in superioribus autem monophthongum.] [13] Vide 308, 1. 13
[14] Quære 347, 32. [15] Sine augmento θάνον, θάνες, θάνε: 14
cum κατ, κάτθανεν, & poëticè (173, 15.) κάτθανε, *mortuus est,* 15 κάτθανε.
obiit : Opt. θάνοιμι : subiunct. θάνω, θάνῃς, θάνῃ, cum κατὰ
poëticè κατθάνῃ pro καταθάνῃ, *moriatur* : infin. θανεῖν, κατ- κατθάνῃ.
θανεῖν pro καταθανεῖν, *mori*. pro θανεῖν Ionicè (183, 15.) θανέειν: κατθανεῖν.
particip. θανὼν, *mortuus*. Fut. sec. θανῶ, vnde medium θα- θανέειν.
νοῦμαι, *moriar*: infin. θανεῖσθαι, & Ionica dialysi (199, 39.) θα- θανέεσθαι.
νέεσθαι, *mori*: particip. θανούμενος, θανουμένη: hinc κατθανουμένη κατθανουμένη.
pro καταθανουμένη, *moritura*. [16] Plusquamperfect. ἐτεθνή- 16
κειν, *obieram* : particip. τεθνηκὼς, *extinctus*. [17] De hoc & 17
similibus 235, 35. [18] Tertia persona τεθνάτω, *interficiatur*. 18
[19] Tertia τεθναίη : cum κατ, κατατεθναίη, *moriatur*: in plur. 19
τεθναίημεν, τεθναίητε, τεθναίησαν, syncope τεθναῖμεν, τεθναῖτε, τεθναῖμεν.
τεθναῖεν, 365, 17. [20] Doricè (182, 9.) τεθνάμεναι, & Ionicè 20
τεθνάμεν. [21] Vide 328, 32. [22] De hoc 234, 11. [23] Vide 21 τεθνάμεν.
234, 23. & 235, 35. [24] Huius obliqui per ῶ circumflexum, 22 τεθνεὼς, τοῦ
τοῦ τεθνεῶτος, τῷ τεθνεῶτι, τοῖς τεθνεῶσι : & fœm. ἡ τεθνεῶσα, 23 τεθνεῶτος.
τῆς τεθνεώσης. quare magis placet vt sit dictum per epen- 24
thesim vocalis ε, pro contracto τεθνὼς, τοῦ τεθνῶτος, ab
Ionico τεθναὼς, τεθναῶτος: vt γεγαὼς, γεγαῶτος, per epen-
thesim τοῦ α, pro contracto γεγὼς, γεγῶτος: & ἑστεὼς, ῶτος,
epenthesi τοῦ ε, pro ἑστὼς, ῶτος: de quibus 237, 20. [25] Vide 25
237, 11. vel dic inesse poëticam ectasim.

Θοάω, *incito, acuo*: aor. prim. ἐθόωσα, *excitaui, acui*: infin. θοῶσαι, *acuere, nitidum reddere,* † quasi à θοόω, μ. ώσω. — *Appendix.* θοάω à θοόω.

ANNOTATIO.

Sed nescio quomodo respuat θοόω, quum id regulariter à θοὸς descendat, vt θεόω à θεὸς (217, 32.) nec verbi θοάω, quod in vulg. Lex. exponitur *incito, sedeo, moueo,* vlla proferantur exempla. forsan eius statuendi occasionē sumpserunt ex aoristo θόασε. verum is est à θοάζω, quo Sophocles vtitur pro *sedeo*, teste Suida : agnoscitque illud θοάζειν etiam Hesychius, varias ei significationes tribuens, actiuas pariter & neutras, *perficere, turbare, festinare, currere, salire, sedere*. apud Homerum autem Il. ι, Eustath. mauult, λιπὼν ἕδος ἔνθα θάασσεν, *relicta sede vbi sedebat* : & Il. ο, λίπε δὲ θρόνον ἔνθα θάασσεν, à them. θαάσσω, à quo Od. γ est, θεῶν ἐν δαιτὶ θαασσέμεν.

[1] ἴδμεν pro ἴσμεν, *scimus*, more Dorico; vt 1 — 1 ἴδμεν. Doricum
vt ὀσμὴ, ὀδμὴ, *odor, olfactus*.

ἱκνέομαι ab ἵκομαι.

ἀφῖγμαι.

ἀφικόμην.

2 Ἱκνοῦμαι, *peruenio*. Futurum, [2] ἵξομαι: Aoristus
3. 4 sec. med. [3] ἱκόμην, ab ἵκομαι. Sic [4] ἀφικνοῦμαι, *ve-*
5 *nio, peruenio*: Præteritum passiuum, [5] ἀφῖγμαι:
6 Aoristus secundus medius, [6] ἀφικόμην.

ἵπταμαι à πτάω, πτέω & ἵπτημι.

α in ε.

7.8 [7] Ἵπταμαι, *volo, as*. Fut. [8] πτήσομαι. Aoristus se-
9 cund. [9] ἔπτην: medius [10] ἐπτάμην: Part. πτάμενος
10 ἀποπτάμενος, *auolans*: Infinitiuus [11] πτάσθαι, &
11 verso in ε dicitur [12] πτέσθαι, ἀποπτέσθαι, *deuolasse.*

Quædam verba sunt vel primæ vel secundæ coniug. circumflexorum, & in μι.

12 Quamquam sunt quædam vel primæ vel se-
cundæ coniugationis; vt τέθνημι, *morior*, à θνέω
vel θνάω: ita fuerit πτῶσι à πτάω, ἵπτημι: at πτέω
13 à πτέω, ἵπτημι. sic composita [13] ἀφίπταμαι, auolo.
14 [14] καθίπταμαι, *deuolo*. Præterit. pass. [15] πέπταμαι,
15 vel ab ἵπτημι, vel à πτῆμι. multa enim nunc re-

Annotatio de reduplicatione.

duplicatione sunt affecta, nunc carent: πτῆμι,
16 ἵπτημι: [16] τλῆμι, τέτλημι, *tolero*; & consimilia.

ἰστέον & εἰστέον.

17 [17] Ἰστέον, *sciendum*, ab εἴδω, *scio*. Præt. pass. εἶσμαι,
εἶσαι, εἶσται: verbale εἰστέον: at ἰστέον dicitur reiecto
18 ε, vt [18] ἱμάτιον, *vestimentum*, sine diphthongo:
cùm tamen fiat ab εἷμα, εἵματος, *vestis*.

ἰτέον, ἰτητέον.

θέμα, θέσις, ἄφεσις.

18 [18] Ἰτέον, & pleonasmo ἰτητέον, *eundum*, ab εἶμι,
vado. Præteritum actiuum esset εἶκα: passiuum:
εἶμαι, εἶσαι, εἶται: vnde εἰτέον, & ε sublato, ἰτέον, vt
fit in ἰστέον & ἴστωρ. Contrà fit in θέμα, θέσις, *po-*
sitio: ἄφεσις, *remissio*: & huiusmodi. siquidem fa-
ctum est θέμα à preterito passiuo τέθειμαι, vnde
regulariter deduceretur θεῖμα: sed dicitur θέ-
μα, reiecta subiunctiua. aut habenda est ratio
legitimi præteriti, neglectis Bœotis; quo mo-
mo diceremus τίθημι: perfectum, τέθεικα: pas-
siuum, τέθεμαι, corripiendo penultimam: vnde
θέμα, θέσις. & ἵημι, *mitto*: perfectum: ἧκα: pas-
siuum, ἕμαι, ἄφεμαι, *dimissus sum*: vnde ἄφεσις: &
ita in cæteris.

1. 2 [1] D. r. Hoc quoque 365. 32. & 369, 18. [2] Compositum
cum ἀπὸ, ἀφίξομαι, *perueniam*. tertia plur. ξο[illegible]

pro ἵξονται, legitur ἵσονται, *ibunt*, ξ in σ mutato. [*Verum* ἵσονται.
in eundi significatione scribendum potius ἱσονται, *vt apud* ANNOTATIO.
Hesych. est, expositum itidem προσίσονται, *ab* ἴω *nam* ἱσονται)
verius significat ἱδρύσονται, *ab* ἵζω colloco vel sedeo.] A
futuro ἵξομαι fit præsens ἵξω, (332,17.) imperfectum ἷξον, ἷξον.
quo Bœoti vtuntur pro ἷκον, *iuerunt, venerunt* : alij ma-
lunt esse ipsum ἷκον, κ in ξ Bœoticè mutato. sic ἐίξασι ἐίξασι.
(de quo 299,26.) non pro εἴξασι, vt quidam volunt; sed
pro ἐοίκασι, *similes sunt* : præteritum ab ἔικω. [3] Tertia 3
dualis ἱκέσθων, *venerunt*: & tertia plur. ἱκέσθω. Imperatiuus
ἱκοῦ (at præsens ἵκου, & Ionicè ἵκεο, *veni*, 193,29. ab ἵκομαι) ἵκεο.
Opt. ἱκοίμην, Doricè ἱκοίμαν, 118,40. subiunctiuus ἵκωμαι,
ἵκῃ, & Ionicè (186,24.) ἵκηαι, *venias*: cum ἀπὸ, ἀφίκηαι, *per-* ἵκηαι.
ueneris: tertia persona, ἵκηται, ἀφίκηται: infinit. ἱκέσθαι: part. ἀφίκηαι.
ἱκόμενος, syncope ἵκμενος, *fluens* : sunt qui spiritu tenui ἱκμενος.
efferant ἴκμενος. [4] Iones dicunt ἀπικνέομαι, 118,30. & 35. 4 ἴκμενος.
[5] Hinc infinit. ἀφῖχθαι, *deuenisse*. Vt ἀφῖγμαι, ita simplex 5 ἀπικνέομαι.
ἷγμαι, vnde part. ἱγμένος, *profectus*. [6] Participium ἀφι- 6
κόμενος, & Ionicè (118,30.) ἀπικόμενος, *progressus*. [7] ἵπτα- 7 ἀπικόμενος.
μαι, ἵπτασαι, ἵπταται, vt ἵσαμαι, (227,15.) est secundæ con-
iugationis verborũ in μι, pro πίπταμαι, à πτάω : spiritum
asperum pro π obtinuit, vt ἵημι. huius imperfectum
ἱπτάμην, ἵπτω, 239,33. [8] Et poëticè seruata reduplicatio- 8
ne (228,11.) ἱπτήσομαι. Actiuum quoque πτήσω reperitur: ἱπτήσομαι.
hinc aoristus primus ἔπτησα : particip. πτήσας, cum διὰ,
διαπτήσας, αντος, *peruolans* : at διαπτήσαντες λεπτὰ, *per*
tenue cribrũ transmittentes, à διαπτάω. *percribro*. [9] Cum 9
διὰ διέπτην, *transuolaui*. Optat. πταίην, *volem*: διαπταίην,
peruolem : infin. πτῆναι, *volare* : cum ἀνὰ, ἀναπτῆναι, *reuo-*
lare, subuolare: part. πτὰς, ἡ πτᾶσα, *volans*: διαπτὰς, τοῦ δια-
πτάντος, *transuolans*. [10] Doricè (118,40.) ἐπτάμαν : cum 10
ἀνὰ, ἀνεπτάμαν, pro ἀνεπτάμην, *sursum volaui* : tertia per- ἀνεπτάμαν.
sona ἔπτατο, sine augmento πτάτο, *volauit* : seu *volabat*, πτάτο.
vt sit imperfectum pro ἵπτατο, abiecta quoque redupli-
catione : vel quasi à πτῆμι, passiuum πτάμαι, imperfect.
ἐπτάμην, ἔπτασο, ἔπτατο, & deposito augmento πτάτο. In
Optatiuo pro πταίμην, πταῖο, πταῖτο, reperitur † πτείμην,
πτεῖο, πτεῖτο, *volem, es, et* : hinc cum ἀνὰ, ἀναπτεῖτο, *subuo-* πτεῖτο.
let, tanquam à πτέω vel πτάω, cuius aorist. secund. esset ἀνάπτειτο.
ἔπτην, medius ἐπτέμην : vnde πτείμην, vt θείμην, θεῖο, θεῖτο,
pro θείμην, θέιο, θεῖτο, 226,16. [*πτείμην & compos.* ἀνά- ANNOTATIO.
πτειτο, *possunt etiam à* πέτομαι *deduci per syncopen : iti-*
demque infin. πτέσθαι, *& particip.* πτάμενος.] [11] Hinc com- 11
posita ἀναπτάσθαι, *subuolare*: διαπτάσθαι, *trãsuolare*. [12] Cum 12
ἀνὰ, ἀναπτάσθαι, *reuolasse*. [13] Participium ἀφικόμενος : fut. 13

medium ἀποπλήσομαι, & poëticè seruata reduplicatione,
ἀφιπλήσομαι. — ἀφιπλήσομαι aorist. secundus ἀπέπτην: medius ἀπεπλάμην:
14 particip. ἀποπτάμενος, de quo paulò antè. [14] Futur. medium καταπλήσομαι, καταπλήσῃ, καταπλήσεται, deuolabo, is, it: aorist. sec. κατέπτην: subiunctiuus καταπλῶ, καταπλῇς, κα-
15 πλῇ, deuolauero, is, it: part. καταπλὰς, αντος, deuolans.
16 [15] De hoc 286,10. [16] Vide 328,35. [17] De ἰστέον, ἰμάτιον,
17 & ἰτέον, habes quoque 382, 2.

K

καθεδοῦμαι. — 1.2 [1] Καθέζομαι, sedeo: Futur. secund. med. [2] καθεδοῦμαι. cur autem per δ scribatur, dictum est in
3 [3] pagina 178, vers. 20. & pag. 197, v. 11. & 14.

καθήσομαι. — Κάθημαι, sedeo: Futurum, καθήσομαι: de hoc pagina 324, versu 6.

1 [1] IMPERFECTO Ἐκαθεζόμην præpositio capit augmentum, vt καθεύδω, (289,34.) ἐκάθευδεν, quod & in

καθεῦδον. — sine augmento καθεῦδον. non enim plus significat quàm simplex ἕζομαι, sedeo: cuius quoque futur. secund. med. ἐδοῦμαι, ἐδῇ, ἐδεῖται: & actiuum ἐδῶ ab ἕζω, fut. ἕσω: medium ἕσομαι: infin. ἕσεσθαι, poëticè geminato σ, ἕσσεσθαι:

ἐφέσσεσθαι. ἑσδώμεθα. — cum ἐπὶ, ἐφέσσεσθαι, insidere, collocare. Pro ἕζομαι Dores dicunt ἕσδομαι, 4,11. vnde in subiunctiuo ἑσδώμεθα, sedea-
2 mus. [2] Infinitiuus κατεδεῖσθαι, mansurum esse: part. κα-
3 τεδούμενος, sessurus. [3] Ibi enim ait verba quartæ coniugationis, quæ sequuntur tertiam, habere Characteristicam δ in aoristis secundis, futuris secundis, & præterito perfecto ac plusquamperfecto vocis mediæ.

Appendix. καλέεσκε. κάλουν. — Καλέω, voco. Imperfect. ἐκάλεον, ἐκάλεες: vnde tertia Ionica (170,30.) καλέεσκε pro ἐκάλει, vocabat: tertia plur. ἐκάλεον ἐκάλουν, & deposito augmento κάλουν, vocabant: in tertia plurali imperfecti passiui ἐκαλέοντο ἐκαλοῦντο,

καλεῦντο. — reiecto augmento & Doricè ου in ευ verso (119,9. & 220,8.) καλεῦντο, vocabãtur. Fut. καλέσω vel καλήσω. 213,32.

κέκληκα. — Præterit. κεκάληκα, & syncope κέκληκα: cum ἐν, ἐγκέκληκα, criminatus sum: & futur. ἐγκαλέσω, criminabor. A κέκληκα

ἐκκλησία. κλητέος. κλητός. κλητικός. κλητεύειν. κεκλήατο. κεκλήαται. κεκλέαται. — passiuum κέκλημαι, κέκλησαι: vnde cum præpositione ἐκ, reiecto augmento, fit verbale ἐκκλησία, ecclesia, conuocatio, cœtus. sic à tertia persona κέκληται ducuntur κλητέος, vocandus; & κλητός, vocatus: vnde rursus possessiuum κλητικός, vocatiuus; & verbum κλητεύειν, in ius vocare. Plusquamperfect. ἐκεκλήμην, ἐκέκλησο, ἐκέκλητο: vnde reiecto ε, fit tertia plur. Ionica & poëtica (190,16. & 33.) κεκλήατο, vocati erant, pro ἐκέκληντο: sic tertia perfecti κεκλήαται & κεκλέαται pro κέκληνται, vocati sunt.

aoristus

aoristus prim. ἐκλήθην : part. κληθεὶς, *vocatus, inuitatus.*
Aorist. sec. actiuus ἔκαλον : imperat. κάλε, & poëticè Syra-
cusio more κάλον, 180, 6. & 378, 42. & 377, 38. cũ ἀνὰ, ἀνά-
καλον, & poëticè (173, 14. & 36.) ἄγκαλον, *reuoca.* Futur. ἄγκαλον.
sec. καλῶ, quo Attici pro καλέσω vtuntur.

Κλάζω, *resono, clango.* Futur. κλάγξω, & poëticè κε- κλάζω à κλάγγω.
κλάγξω, *latrabo,* 172, 16. perfect. κέκλαγχα : aorist. prim.
ἔκλαγξα : tertia plur. ἔκλαγξαν : particip. κλάγξας, *vocife-*
ratus, à κλάγγω. aorist. sec. ἔκλαγον : at præt. medium κέ-
κληγα, pro κέκλαγα : (197, 28.) vnde participium κεκληγὼς,
ότος : ἡ κεκληγυῖα, τῆς κεκληγυίας, & Ionicè (121, 3.) κε-
κληγυίην, *clangens, entis.* Homerus dixit in masculino
plurali οἱ κεκλήγοντες pro κεκληγότες, *clangentes, latrantes:* οἱ κεκλήγοντες.
vel dicemus à præterito medio κέκληγα fieri præsens
κεκλήγω, vnde participium præsens κεκλήγων, οντος, in
plurali οἱ κεκλήγοντες. Vide 379, 6.

Κραίνω, *perficio* : futur. κρανῶ, 157, 32. medium κρανοῦ- Κραίνω à κραι-
μαι, 198, 17. & 199, 25. infin. κρανέεσθαι, & dialysi Ionica αίνω.
(199, 39.) κρανέεσθαι, *absolutum iri.* Aorist. prim. actiuus κρανέεσθαι.
ἔκρανα, Atticè ἔκρηνα, 177, 3. imperat. κρῆνον, quod &
κρήηνον, κρηηνάτω, *perfice, iat* : secunda plur. κρηήνατε, *per-* κρήηνον.
ficite, tanquam à κραιαίνω ; mutato priori αι in η, pro
κραίηνον, κραιήνατε. dicitur & κρήανον, & vtroque αι, re- κρήανον.
iecto ι.

Λ

[1] Λαγχάνω, *sortior* : λαμβάνω, *sumo* : λανθάνω, *lateo* : 1 λαγχάνω.
μανθάνω, *disco,* tempora sumunt à [2] λήχω, [3] λήβω, 2. 3 λαμβάνω.
[4] λήθω, [5] μαθέω. 4. 5 λανθάνω.

[1] HAEC Est veluti quædam exceptio regulæ de fi- 1 μανθάνω.
nitis in άνω, quam assignauit 336, 31. lege quæ in eum
locum annotauimus. [2] Futur. λήξω : perfect. λέληχα & 2 λαγχάνω à λήχω.
Atticè (298, 23.) εἴληχα, *sortitus sum.* Aorist. sec. ἔλαχον εἴληχα.
(cum διὰ, διέλαχον, *sortitus sum*) & poëticè ἔλλαχον, 297, ἔλλαχον.
14.) Optatiuus λάχοιμι, λάχοις, λάχοι, & Attica formatione
λαχοίην, λαχοίης, λαχοίη, vt ποιοίην, pro ποιοῖμι, 214, 14. λαχοίην.
dicitur etiam poëticè (172, 17.) λελάχοιμι : sic in sub- λελάχοιμι.
iunctiuo λελάχω pro λάχω, *sortitus fuero* : tertia plur. λε-
λάχωσι, *sortiti fuerint* : infin. λαχεῖν : (hinc διαλαχεῖν, *sor-* λελάχωσι.
titum esse) particip. λαχὼν, *sortitus.* sumit quoque à κλη- à κληρόομαι.
ρόομαι, fut. medium κληρώσομαι, *sortiar* : & perfect. pass.
κεκλήρωμαι, ωσαι, ωται : hinc infinit. κεκληρῶσθαι, *sortitò ac-*
cepisse : part. κεκληρωμένος, *sorte electus.* aor. prim. ἐκλη-
ρώθην. part. κληρωθείς. Præteritum med. λέλογχα, *sortitus*
sum, quasi à λείχω, 197, 22. vel à λογχέω, 213, 35. [3] A λήβω, 3 à λείχω vel
fut. λήψω : med. λήψομαι, λήψῃ & Doricè (118, 40. & 119, 9. λογχέω.

λαψοῦμαι: λαψεῦμαι: λαψῆ. εἴληφα.

atque 170,6.) λαψοῦμαι siue λαψεῦμαι, λαψῆ, *sumam, sumes*. Perfect. actiuum λέληφα, & Atticè (298,23.) εἴληφα: vnde infin. εἰληφέναι: (cum σὺν, συνειληφέναι, *concepisse*.) part. εἰληφὼς, *qui cepit*: hinc συνειληφώς: ἡ συνειληφυῖα, *quæ concepit*. Perfectū passiuum λέλημμαι & εἴλημμαι, *captus sum*: εἴληπται, *assumptus est*: part. λελημμένος & εἰλημμένος, *deprehensus*: συνειλημμένος, *comprehensus, captus*: aoristus primus ἐλήφθην: infinitiuus ληφθῆναι, *captum esse*: participium ληφθεὶς, *captus*: cum ἀπὸ in nominatiuo plurali ἀποληφθέντες, & Doricè (118,40.) ἀπολαφθέντες, *interclusi*: sic in part. perfecto ἀπολελαμμένος pro ἀπολελημμένος, *interclusus*. † ab aoristo primo ἐλήφθην, ἐλήφθης, fit fut. prim. ληφθήσομαι, *capiar*. Aorist. secund. act. (178,4.) ἔλαβον, ἔλαβες: hinc tertia Ionica (17[illegible]) λάβεσκε, *sumpsit*, pro ἔλαβε: pro ἔλαβε quoque poëtæ dicūt ἔλλαβε, 297,14. Imperat. λάβε, & Atticè λαβέ, [illegible] subiunct. λάβω, λάβῃς, λάβῃ, & Ionicè (306,14.) λάβῃσι, *capiat*. infi. λαβεῖν, Doricè (119,5.) λαβῆν, & Æolicè (119,4[illegible]) λάβεν: particip. λαβὼν, *nactus*. Aoristus secundus medius ἐλαβόμην, ἐλάβου, ἐλάβετο, & poëticè (297,14.) ἐλλάβετο: pro ἐλαβόμην dicunt etiā poëtæ (172,17.) λελαβόμην: hinc in infinitiuo λελαβέσθαι pro λαβέσθαι, *cepisse*. part. λαβόμενος, *qui*

λάβεσκε. ἔλλαβε. λάβῃσι. λαβῆν. λάβεν. ἐλλάβετο. λελαβέσθαι.

4 *cepit*. ⁴ Futurum λήσω: medium λήσομαι, λήσῃ, λήσεται, *latebo, is, it*, seu *obliuiscar*: particip. λησόμενος. Perfectum pass. λέλησμαι, λέλησαι, λέλησται, *oblitus sum, es, est*: infinit. λελῆσθαι, *oblitum esse*: particip. λελησμένος, *oblitus*; pro quo Doricè η in α mutato (118,26.) inuenitur λελασμένος à λάθομαι pro λήθομαι: vnde & λάθεται pro λήθεται, *immemor est*: in prima plurali perfecti λελάσμεθα pro λελήσμεθα, *obliti sumus*: & aoristus primus ἐλάσθην: infinitiuus λασθῆναι, & Ionicè (182,6.) λασθήμεναι pro λησθῆναι, *oblitum esse*. Aoristus secundus act. ἔλαθον, ἔλαθες, ἔλαθεν, & poëticè (172,17.) λέλαθον, ες, ε, *latui, isti, it*: Optat. λάθοιμι, λάθοις, λάθοι: subiunct. λάθω: infin. λαθεῖν: part. λαθὼν, όντος, *qui latuit*. Aoristus secundus medius ἐλαθόμην, & poëticè quoque λελαθόμην: vnde in Optat. λελάθοιτο, pro λάθοιτο, *oblitus fuerit*: & infinit. λελαθέσθαι pro λαθέσθαι, *obliuisci*. Rursus pro ἐλαθόμην, ου, ετο, Iones reiecto augmento & verso α in η, ληθόμην, λήθεο, λήθετο: nisi malis imperfectum esse à λήθομαι. Perfectum medium λέληθα, ας, ε, *latui, isti, it*: plusquamperfect. ἐλελήθειν, εις, ει, & Ionicè (3[illegible]) ἐλελήθεα, ἐλελήθεας, ἐλελήθεε, *oblitus eram, as, at*: tertia plur. ἐλελήθεισαν, & Atticè (300,13.) ἐλελήθεσαν, *obliti fuerant*: particip. λεληθὼς, ότος: hinc aduerbium λεληθότως, *latenter, sensim*. ⁵ De hoc 337,17.

λελασμένος. λάθεται. λελάσμεθα. λασθήμεναι. λέλαθον. λελάθοιτο. λελαθέσθαι. λήθετο. ἐλελήθεε. ἐλελήθεσαν.

5

¹ Οἴομαι

[1] Οἴομαι, & syncope οἶμαι, *puto*: Imperf.[2] ᾤμην. 1. 2
Futurum,[3] οἰήσομαι: Aoristus,[4] ᾠήθην, ab οἰέομαι. 3. 4

οἶμαι. ᾤμην.
οἰήσομαι. ᾠήθην.

Οἶσθα, *nosti*, ab [5] εἴδω, *scio*: præteritũ medium, 5
οἶδα: secũda persona οἶδας, Æolicè οἶδασθα, deinde per syncopen οἶσθα. Est auté pleonasmus θα familiaris personæ in σ, [6] εἶσθα, *is vel ibis*: [7] ἦσθα, 6. 7
eras: [8] παρῆσθα, *aderas vel adfuisti, interfuisti*: [7] ἔφησθα, *dicebas vel dixisti*: [9] ἐπεξίησθα, *eruperis*: [10] πίησθα, 8. 7
biberis: [11] ᾔδησθα vel ᾔδηθα per η, *noueras*. 9 10

οἶσθα.
θα *adiectio Æolica.*

Οἷός τε pro οἷος, *qualis, potis, possibilis*: vt ἐφ' ᾧ τε, pro ἐφ' ᾧ, *ob quod*. nam Ionicè abundat particula τε. 11

οἷός τε. ἐφ' ᾧ τε.
τε *Ionicè abundat.*

Ομνύω & [12] ὄμνυμι, *iuro*. Futurum,[13] ὀμόσω ab ὀμόω: Præteritum Atticum, ὀμώμοκα. 12 13

ὀμνύω ab ὀμόω.
ὀμώμοκα.

Οὐθὲν pro [14] οὐδὲν, *nihil, nullum*, † Doricum est, 14
vt [15] ἐξουθενῶ pro ἐξουδενῶ, *pro nihilo habeo, sperno*. 15

οὐθέν.
ἐξουθενῶ.
θ *pro* δ *Doricè.*

[16] Οφείλω, *debeo*. Futurum, ὀφειλήσω, ab ὀφειλέω, 16
syncope autem ὄφλω: Futurum, [17] ὀφλήσω: Præteritum, [18] ὤφληκα: Aoristus primus, ὤφλησα: 17 18
Aoristus secundus,[19] ὦφλον. 19

ὀφείλω & syncope ὄφλω ab ὀφειλέω & ὀφλέω.

[1] Vide 306, 34. & 307, 1. [2] Et absque syncope 1. 2
ᾠόμην, ᾤου, ᾤετο: tertia pluralis ᾤοντο. [3] Hinc aoristus pri- 3
mus med. ᾠησάμην, ᾠήσω, ᾠήσατο, facta syncope & reiecto
augmento † οἴσατο, & rursus soluta diphthongo & geminato σ, ὀίσσατο, *putauit*: sic part. ὀισσάμενος, *ratus*: sic
& presens ὀίομαι, & participium ὀιόμενος. [4] Perfectum, 4
ᾤημαι, ᾤησαι, ᾤηται: vnde ᾠήθην, ᾠήθης, ᾠήθη: tertia plur.
ᾠήθησαν, *putauerunt, arbitrati sunt*: infin. οἰηθῆναι, *putasse*.
[5] Vide 377, 29. [6] Quære 318, 38. [7] De ἦσθα & ἔφησθα 5. 6
habes 315, 35. [8] Componitur ex παρὰ & ἦσθα. [9] Vide 7. 8
319, 9. [10] Est aoristi secundi subiunctiui à πίνω, *bibo*: 9
sed quasi à πίω, vnde aoristus secund. ἔπιον, vt suo loco 10
dicetur. [11] Secunda persona plusquamperfecti ab εἴδω, 11
37 7, 32. Penultima verò in ᾔδησθα scribitur per η pro ει,
quadam analogia ad primam personam Atticam ᾔδη,
quæ per η quoque scribitur, vt habes 3 o o, 12. [12] Ab 12
ὄμνυμι, ὄμνυς, ὄμνυσι, imperfect. ὤμνυν, ὤμνυς: cum ἀπὸ,
ἀπώμνυς, & poëticè seruato ο præpositionis ἀπὸ (172, 30.)
ἀπόμνυς, *deierabas*: imperat. ὄμνυθι, & apocope ὄμνυ, vt
ra: sic δαίνυ, pro δαίνυθι, *præbe conuiuium*, à δαίνυμι

ᾠόμην.
οἴσατο.
ὀίσσατο.
ὀισσάμενος.
ὀίομαι.
παρῆσθα.
πίησθα.
ᾔδησθα.
ἀπόμνυς.
ὄμνυ. δαίνυ.

infinit. ὀμνυύαι, *iurare* : particip. ὀμνὺς, ύντος· ὀμνυῶντες, *iu-*
rantes. Ab ὀμνύω, imperfectum ὤμνυον, ὤμνυες, ὤμνυεν, ac
cipitur pro aoristo secundo, id est, *iureiurãdo me astrin-*
ὀμῦμαι. ὀμεῖ. 13 *xi, isti, it.* [13] Poëticè ὀμοῦμαι, ὀμῇ, & Atticè (306,35.) ὀμεῖ,
iurabo, iurabis. videtur futurũ secundum med. ab ὀμόω,
quamuis CLENARDVS (213,35.) dixerit tertiam coniu-
gationem Circumflexorum nõ agnoscere futurum se-
cundum : quod verum est in iis authoribus qui prosa
oratione scripserunt. at poëtæ nihil non sibi permissum
arbitrantur. † possumus tamen deducere ὀμοῦμαι quasi ab
ὄμνω, futurum ὀμῶ, mediũ ὀμοῦμαι, 198, 15. A futuro ὀμόσω,
aoristus primus ὤμοσα, ὤμοσας, ὤμοσε, *iuraui, isti, it*: tertia
pluralis ὤμοσαν : perfectum ὤμοκα, 158, 6. vnde Atticum
ANNOTATIO. ὀμώμοκα, 297, 25. [*Non est opus fingere* ὄμνω : ὀμοῦμαι *enim*
ita est ab ὀμόω, *vt* πεσοῦμαι *à* πεσέω. *sic etiam ex* δουπῶ, *fu-*
turo verbi δουπέω, *est compos. aor.* κατέδουπεν *apud Hesy-*
14 *chium*, *& perf. med.* δέδουπεν *apud Homerum.*] [14] De
15 hoc 143, 27. [15] Hinc participium perfectum passiuum
ἐξουθενημένος, *contemptus, nihili habitus.* augmẽtum non
habet, quòd simplex ab ου diphthongo immutabili in-
16 cipiat. [16] Vide 304, 10. [17] Ab ὀφλέω. sunt qui hæc
17 tempora referant ad ὀφλάνω, quod ab ὀφλέω, vnde est
formatum, tempora mutuatur, 336, 31. & 40. [18] Infini-
18 tiuus ὠφληκέναι, *damnatum esse* : part. ὠφληκὼς, *obnoxius.*
19 [19] Optat. ὀφλοίμι infin. ὀφλεῖν : part. ὀφλῶν, όντος, *damn...*
ὤφελλον: Dicimus & in hoc aoristo sec. ὤφελλον, ες, εν, ab ὀφλέω,
ὤφελον: 213, 35. & ὤφελον, ες, εν, ab ὀφείλω, 178, 14. & Ionicè depo-
ὄφελον. sito augmento ὄφελον, ὄφελες, ὄφελε, *debui, isti, it* : sumitur
& pro aduerbio optandi: † ὤφελλον, ὤφελον seu ὄφελον, *vti-*
nam ego : & *vtinam illi*, in tertia plur. ὤφελλες, ὤφελες seu
ὄφελες, *vtinam tu* : ὤφελλεν, ὤφελε seu ὄφελεν, *vtinam ille.*
cum significatione optationis, etiam personarum indi-
ANNOTATIO cationem habet. [*Imperf.* ὤφελλον, ες, ε: *& aor.* ὤφελον, ες, ε,
de ὤφελλον. *etiam in Optatiuis loquendi formis, verba manent, vt in-*
flexio arguit, *& structura* : *estq; in eiusmodi structuris*
absolutis ellipsis aduerbij εἴθε *vel* ὡς, ô si, vtinam. *id quod*
satis apparet ex iis locis quibus præmitti aduerbia ista so-
lent: vt Od. μ, Αἴθ' ὄφελον μεῖναι παρὰ Φαιήκεσσι, ô si de-
buissem manere apud Phæacas. *Il.* γ, ὡς ὤφελες αὐτόθ'
ὀλέσθαι, vtinam debuisses istic periisse. *Aristoph.* εἴθ' ὤφελ' ἡ
προμνήστρια ἀπολέσθαι κακῶς, vtinam pronuba debuisset
malè periisse. *Sed interdum hic aduerbium omittitur, vt*
dixi : *Sophocl.* ὤφελλον ἐκλιπεῖν βίον, ô si deberem excedere
è vita. *interdum omittitur etiam infinitiuus* : *Demosth.*
ἐπειδὴ δ' ἃ μήποτ' ὤφελε συνέβη, postquam autem con-
tige

tigerunt ea quæ vtinam nunquam debuissent, s. contingere. *Magis aduerbialiter ponitur in hoc Callimachi loco apud Etymol.* ὤφελε μηδ' ἐγένοντο θοαὶ νέες, vtinam ne fuissent quidem celeres naues, *pro* εἴθε. *& in hoc Apollonij Argon. 3.* ὄφελλέ με μήτε τοκήων Δώματα τότ' εἰσορᾶαν, vtinam neque parentum tunc aspexissem domum. *nam* ὀφέλλειν *Æolicè & poëticè sæpe pro* ὀφείλειν *vsurpatur. nisi malis*, Iuuaret me neque parentum tunc aspexisse domum: *ab* ὀφέλλω iuuo. *Scribuntur autem hæc regulariter per* ω, *velut aucta temporaliter: apud poëtas vero sæpe per* ο, *neglecto augmento.*]

Ὀλλύω, *pereo, perdo*: siue ὄλλυμι, vnde & passiuum ὄλλυμαι, *pereo*: in præterito med. ab ὄλλω, ὦλα, Atticè (297,25.) ὄλωλα, *perdidi*, vel *perij*. aorist. sec. ὤλον: medius ὠλόμην, ὤλου, ὤλετο: tertia plur. ὤλοντο, sine augmento ὄλοντο, *perierunt*. Optat. ὀλοίμην, ὄλοιο, ὄλοιτο: tertia plur. ὄλοιντο, & Ionicè (190,30.) ὀλοίατο, *pereant*. Subiunct. ὄλωμαι, ὄλῃ & Ionicè (186,23.) ὄληαι, *sis perditus, pereas*: sic in præsenti ὄλλωμαι, ὄλλῃ & Ionicè ὄλληαι.

Appendix. ὀλλύω *siue* ὄλλυμι *ab* ὄλλω. ὄλοντο. ὀλοίατο. ὄληαι. ὄλληαι.

Πάσχω, *patior*. Fut. [1] πείσομαι, *patiar*, pro πήσο- 1
μαι, η in ει, à πήθω: at πείσομαι, *parebo, aut credam*, à
πείθομαι, *pareo*. Aorist. sec. [2] ἔπαθον, à πήθω. Præt. 2
med. πέπονθα, à πονέω, *laboro*: vnde præt. [3] actiuũ, 3
πεπόνηκα: mediũ, πέπονα, & pleonasmo literæ θ,
[4] πέπονθα. Participium [5] πεπονθώς, πεπονθότος. 4.5

Π — πάσχω *à* πήθω *&* πονέω. πείσομαι. η *in* ει. πέπονθα. πεπονθώς.

Πίπτω, *cado*. Futur. πεσοῦμαι, [6] Doricè vsitatum 6
est pro πέσομαι, à πέτω. Dores enim futura cir-
cumflectunt in omni coniugatione, pro πέσω
dicentes πεσῶ, vnde futurum mediũ πεσοῦμαι.
Præteritum, [7] πέπτωκα, à πτόω. Aor. prim. [8] ἐπέση- 7.8
σα: [9] Aorist. secundus, [9] ἔπεσον, à πεσέω: at ἔπεσαν, 9
[10] tertia pluralis est aoristi primi, pro ἐπέσησαν, 10
per syncopen, vt [11] ἔστησαν, ἔσταν, *steterunt*. 11

πίπτω *à* πέτω, πτόω *&* πεσέω. *Dorismus.* ἔπεσαν.

[12] Πίνω, *bibo*. Fut. πώσω: Præt. [13] πέπωκα, à πόω. 12
Aor. sec. [14] ἔπιον, à πίω. Imperat. [15] πῖθι. nam 13
legitimum πίε ascisscit pleonasmum syllabæ 14
θι, πίεθι: deinde crasi ιε in ι longum, fit πῖθι. 15
[16] Futur. sec. med. πίομαι, pro [17] πιοῦμαι, vt φά- 16
γομαι & ἔδομαι, edam, pro φαγοῦμαι, ἐδοῦμαι. 17

πίνω *à* πόω *&* πίω. πῖθι. πίομαι.

[18] Πιω

πυνθάνομαι à πεύθομαι.

18 [18] Πυνθάνομαι, *interrogo*. Futurum, [19] πεύσομαι.
19 Aoristus secũdus medius, [20] ἐπυθόμην, à [21] πεύ-
20
21 θομαι. Præteritum passiuum, [22] πέπυσμαι, pro πέ-
22 πευσμαι: vt etiam [23] ἄφυκτος, *ineuitabilis*, pro ἀφεύ-
23 κτος, elidendo ε ex diphthongo.

πέπυσμαι.

πράττω: πράξω, πράσω.

24 [24] Πράττω, *facio*: Futurũ, πράξω: Præteritum,
25 πέπραχα. sed πράττω, [25] *vendo*: Fut. πράσω: Præ-
26 teritum, [26] πέπρακα. [27] Sunt verò in quarta
27 coniugatione, quę eadem significatione, tamē
duplex habent futurum: *ἁρπάζω, rapio: βαστάζω, porto: νυστάζω, nuto, dormito: παίζω, ludo: σαλπίζω, buccino, ζω & σω.*

Duplex futurũ in quarta coniug. ξω & σω.

1 [1] A Πείσομαι, πείσῃ, πείσεται, particip. πεισόμενος, *passurus*.
2 πεισόμενοι ἀγαθὰ, *beneficia accepturi*. [2] Ab ἔπαθον, ἔπαθες, ἔπαθεν, Optatiuus πάθοιμι, πάθοις, πάθοι: secunda pluralis πάθοιτε: subiunctiuus πάθω, πάθῃς, πάθῃ: prima pluralis πάθωμεν, & poëticè (306,15.) πάθομεν, *patiamur*: infinitiuus παθεῖν, & Ionicè (183,15.) παθέειν, *pati*: part. παθών, *passus, læsus*. Ab aoristo ἔπαθον, fit παθέω præsens, idem quod πάσχω. [*Vel potius ex futuro secundo* παθῶ, *quemadmodũ supra pag. 360. & 361. ex Etymologo docui futura nonnunquam μετάγεσθαι εἰς ἐνεστῶτας.*] futurum paulo post perfectum πεπαθήκω, Ionicè (235,35.) πεπάθυια: particip. πεπαθυιὼς, crasi (236,2.) πεπαθὼς, *passus*: ἡ πεπαθυῖα, *passa*.

πάθομεν. παθέειν.

ANNOTATIO.

3 [3] Et passiuum πεπόνημαι: in secunda plur. πεπόνησθε, syncope πέποσθε, idem quod πεπόνθατε, id est, *passi estis*: plusquamperf. ἐπεπονήμην, ησο, ητο, vnde reiecto augmēto fit tertia pluralis Ionica (190,16. & 29.) πεπονήατο pro
4 ἐπεπόνηντο, *laborabant* vel *laborauerant*. [4] Infinitiuus
5 πεπονθέναι, *passum esse*. [5] In plurali πεπονθότες, πεπονθό-
6 των: hinc aduerbiũ πεπονθότως, *cum affectu*. [6] Possemus quoque dicere, esse futurum secũdum medium, à πεσέω, vt aoristus secundus ἔπεσον. Terminatione verò cum futuris secundis conueniunt huiusmodi Dorica futura prima vocis actiuæ & mediæ, ídque per omnes modos & participia verborũ Barytonorum, Circumflexorum & in μι; præterquam in subiunctiuis, in quibus Dorica flectendi ratio à Theocriti interprete locum non habere dicitur. Porrò Dores in huiusmodi futurorum terminationibus pro ε non rarò ευ vsurpant: dicunt enim πεσοῦμαι & πεσεῦμαι, *cadam*. (vide 119, 15.) huius infinitiuus πεσεῖσθαι, & Ionica dialysi (199,34. & 36.) πε-
σέ-

πέποσθε.

πεπονήατο.

σεῖαξ, *caſurum eſſe.* In crebro vſu ſunt hæc Dorica fu-
tura apud poëtas, & præcipuè apud Theocritum: hinc
ἀξῶ, ἀξεῖς, pro ἄξω, ἄξεις, *ducam, duces*, ab ἄγω. [*Sed quum* ἀξῶ.
ἀξῆς *ſit Æolicum potius quàm Doricum*, (169,37.) *malim* ANNOTATIO.
ἀξεῖς, *vt apud Theocr. id.* α, τὺ δὲ τὰν οἶν ὕστερον ἀξεῖς.] ἁρ-
παξῶ, *rapiam*, pro ἁρπάξω vel ἁρπάσω, 168,44. ſed non ἁρπαξῶ.
dicetur ἁρπασῶ: nam Dores pleraque futura in σω, per
ξῶ efferunt, 167,27. hinc καθιξῶ pro καθίσω, *ſedebo*: & καθιξῶ.
in aoriſto primo ἐκάθιξα pro ἐκάθισα, à καθίζω, *ſedeo*: ἐκάθιξα.
γελαξῶ, pro γελάσω: & in aoriſto primo ἐγέλαξε, *riſit*, pro ἐγέλαξε.
ἐγέλασεν, à γελάω. at id non ſemper obſeruatur: dicunt
enim δωσῶ, *dabo*, pro δώσω, (228,9.) non autem δωξῶ: δωσῶ.
ſic κλαυσοῦμαι ſiue κλαυσεῦμαι, κλαυσῆ, κλαυσεῖται, *flebo, is,*
it, pro κλαύσομαι, κλαύσῃ, κλαύσεται, à κλαίω: futurũ κλαύ- κλαυσεῖται.
σω, 304,18. & 305,30. νομευσῶ, *paſcam*, pro νομεύσω. ὀνασῶ, νομευσῶ.
ὀνασεῖς, ὀνασεῖ, *iuuabo, is, it*, pro ὀνήσω, εις, ει, (vbi quoque α ὀνασεῖ.
pro η poſitum eſt, 118,40.) ab ὀνάω ſiue ὄνημι, *iuuo*. Tertia
pluralis Dorici futuri non in ουσι, vt futurum ſecundum,
ſed in οῦντι deſinit: hinc λεξοῦντι, *dicent*, pro λέξουσι, à λέγω. λεξοῦντι.
vide 170,3. [7] Pluſquamperfectum ἐπεπτώκειν, *cecideram*: 7
tertia pluralis ἐπεπτώκεισαν, & Atticè (300,13.) ἐπεπτώκεσαν. ἐπεπτώκεσαν.
participium πεπτωκὼς, ότος, & ſyncope ſiue Ionica for-
matione (235,35.) πεπτὼς, ῶτος: ἡ πεπτῶσα, ώσης: τὸν πεπτῶτα, πεπτὼς, ῶτος.
& epentheſi τοῦ ε (237,20.) πεπτεῶτα, *lapſum.* [8] Atque 8 πεπτεῶτα.
ἔπεσα, *cecidi*, à πέτω: vel eſt ſyncope pro ἐπέτησα. [9] Sine 9 ἔπεσα.
augmento πέσον, πέσες, πέσε, *cecidi, iſti, it*, & πέσον, *cecide-* πέσον.
runt: cum ἐν, ἔμπεσον, ες, εν, *incidi, it, it*: cum κατὰ, κατάπεσον, ἔμπεσε.
& poëticè reiecto α, & mutato τ in literam ſequentem
π (173,15. & 23.) κάππεσον, κάππεσες, κάππεσε, *decidi, corrui,* κάππεσε.
iſti, it. Ab ἔπεσον, imperatiuus πέσε, πεσέτω: tertia pluralis
πεσέτωσαν, *cadant*: infinitiuus πεσεῖν & Ionicè (183,15.)
πεσέειν, *cecidiſſe*: participium πεσὼν, όντος, *lapſus, proſtratus*: πεσέειν.
πεσόντες, *ſtrati, iacentes*. [10] ἔπεσαν malunt alij ſine ſyn- 10 ANNOTATIO.
cope deriuare à πέτω: eius enim fut. 1. πέσω, aor. 1. ἔπεσα,
inuenitur ſanè πέσε, ἔπεσαν, & προσέπεσαν, in quibuſdam
Noui teſtamenti codicibus, vt etiam διεξεπέσατο apud
Polyænum. [11] De hoc 365,32. [12] Infinitiuus πίνειν, At- 11
ticè & Doricè (182,6.) πινέμεναι, *bibere*. [13] Pluſquam- 12 πινέμεναι.
perfectum ἐπεπώκειν, εις, ει, *potus ſeu ebrius eram, as, at*: 13
participium πεπωκὼς, *qui bibit*. [14] Infinitiuus πιεῖν, Io- 14
nicè (183,15.) πιέειν, *bibiſſe*: particip. πιὼν, όντος, *qui bibit*: πιέειν.
ἡ πιοῦσα, ούσης, *quæ bibit*. [15] Atque ſ πῶθι, à πῶμι, 235,6. 15 πῶθι.
& per apocopen πῶ, *bibe*. [πῶ & πῶθι Etymol. deriuat πῶ.
à them. πῶ. ſic enim ille, Tertiæ coniugationis eſt vt ANNOTATIO.
μυρῶ, διδῶ, ſic etiam πῶ: ὲ quo ſi [illegible] eſt,
vt

vt in ζῆθι & ζῶθι. Innuit igitur ex imp. πῶε fieri primò
πῶ, deinde per paragogen πῶθι, vt ζῆθι & πλεῖθι supr.
215,30. Idem annotat Æolicum esse hoc verbum, subiungens hoc exemplum χαῖρε καὶ πῶ, *lætare & bibe.*
16 affert & comp. σύμπωθι, *compota.*] [16] Vide 309,22. &
πιεῖσθαι. 17 377,26. [17] A πίομαι tamen reperitur infinitiuus πιεῖσθαι,
18 *bibiturum esse.* [18] Non sequitur regulam finitorum in
ανω & ανομαι, assignatam à CLENARDO, 336,32. vide
quæ in eum locum annotauimus. Huius imperfectum
ἐπυνθανόμην, & deposito augmento πυνθανόμην, *audie-*
19 *bam.* [19] Secunda persona πεύσῃ & Ionicè (186,23.)
πεύσεαι. πεύσεαι, *audies*: particip. πευσόμενος, *percontaturus.*
πεπύθοιο. 20 [20] Poëticè πεπυθόμην, 172,17. hinc in Optat. πεπύθοιο, *in-*
πεπύθωνται. *telligat*: & in subiunctiuo πεπύθωνται, *audiant.* Contra
detracto omni augmento dicitur πυθόμην, ου, ετο: tertia
πύθοντο. plur. πύθοντο pro ἐπύθοντο, *audierunt.* Imperat. πυθοῦ, *inter-*
roga, audi, Doricè (119,10.) πυθεῦ, & retracto accentu
πύθευ, *sciscitare.* Optat. πυθοίμην, πύθοιο, πύθοιτο, *intelli-*
gerem, es, et: tertia plur. πύθοιντο, & Ionicè (190,15. & 30.)
πυθοίατο. πυθοίατο, *rogauerint, intellexerint.* infinit. πυθέσθαι, *audiuisse,*
21 *accepisse*: part. πυθόμενος, *sciscitatus, edoctus.* [21] Hoc
poëtæ pro πυνθάνομαι vsurpant: hinc secunda persona
πεύθεαι. Ionica (186,23.) πεύθεαι pro πεύθῃ, *cognoscis*: tertia im-
πεύθετο. perfecti sine augmento, πεύθετο pro ἐπεύθετο, *audiebat*:
tertia pluralis præsentis Optatiui Ionica (190,15. & 30.)
πευθοίατο. πευθοίατο, *audirent*, pro πεύθοιντο: & part. πευθόμενος, *in-*
22 *terrogans.* [22] Tertia πέπυσαι, *nouit, scit*: tertia plusquam-
πέπυστο. perfecti πέπυστο sine ε (300,16.) pro ἐπέπυστο, *audierat.*
23 [23] De hoc 353,10. [24] Atticum est pro πράσσω, 118,11.
πρήσσω. 24 Ionicè mutato α in η (118,28.) dicitur πρήσσω: πρήσσειν τὰ
πρήγματα. πρήγματα, pro πράττειν τὰ πράγματα, *res administrare*: pas-
25 siuum πρήσσομαι: imperf. ἐπρησσόμην, *conficiebar.* [25] Verbi
ANNOTATIO. πράττειν in vendendi significatione nulla proferuntur
exempla. eam ob causam malim futurum πράσω cum
temporibus inde formatis referre ad περάσκω vel pri-
mitiuum eius περάω. quemadmodum enim κεράω per
syncopen facit κράσω, sic περάω πράσω: vt Etymol. quoque
testatur in πρήθω & πρήσω. Vtitur autem verbo isto in
vendendi significatione Homerus aliquoties: sed pro-
priè significat in vlteriora loca transportatum vendere,
à πέραν vltra: vt Od. ξ, Κεῖθι δέ μ' ὡς περάσῃσι, *illic vt me*
πέπρακα. 26 *venderet.* [26] Est etiam πέπρακα, *transiui*, pro πεπέρακα
27 per syncopen, à περάω. [27] Pauca quædam alia his simi-
παίζω. lia enumerantur, 168,41. παίζω verò communiter facit
παίξω, vnde in aoristo primo passiuo ἐπαίχθην, *lusus est*:
in

in particip. παιχθεὶς, *illusus*: in fut. primo pass. παιχθήσεται, *ludetur*) & Atticè παίσω: vnde in aoristo primo infinitiui παῖσαι, *ludere*.

Πέπτω, *coquo, pinso, mollio*: futur. πέψω à πέπλω: aorist. prim. ἔπεψα: particip. πέψας, αντος. Communiter dicitur πέσσω: infin. πέσσειν, & Ionicè (182,6.) πεσσέμεν, *decoquere*, vel *cauponari*.

Appendix. πέπλω à πέπλω. πεσσέμεν.

Ῥέω, *fluo*. [1] Futur. ῥεύσω, & ῥυήσω à ῥυέω: Præt. ἐῤῥύηκα. Aorist. sec. actiuus ἐῤῥύην à ῥύημι: aut secūdus pass. à ῥυέω, [2] etiamsi ῥυῶ circumflexū desinit in ῶ purum. Composita sunt ἐπιῤῥέω, *influo*: διαῤῥέω, *diffluo*, per geminum ρρ. [3] nam vt ε augmētum syllabicum duplicat ρ, ita & præpositio finita in vocalem: ῥῆμα, *verbum*; ἐπίῤῥημα, *aduerbium*: ῥήγνυμι, *rumpo*; καταῤῥήγνυμι, *dirumpo*: ῥῆξαι, *rupisse*; περιῤῥῆξαι, *circumcidisse*: proinde καταῤῥάκτης, *cataracta*, fit à verbo, ῥάσσω, *tundo*; καταῤῥάσσω, *deturbo*: sed καταράκτης (nam vtrunque inuenitur) venit ab ἀράσσω, *tundo*; καταράσσω, *deturbo*, per vnum ρ: pro quo & † ἀῤῥάσσω dicitur, vnde συναῤῥάσσω, *confringo*. nam συῤῥάσσω, *confringo, collido*, à ῥάσσω.

1 2 3

Ρ. ῥέω à ῥεύω, ῥυέω & ῥύημι.

ρρ geminum in compositis.

καταῤῥάκτης siue καταράκτης vnde ducatur.

[4] Ῥηγνύω & ῥήγνυμι, *rumpo*. Futurum [5] ῥήξω, à † ῥήγω: Aorist. sec. pass. [6] ἐῤῥάγην, *rupi*. Præt. med. [7] ἔῤῥωγα pro ἔῤῥηγα: siquidem hoc verbum pro η sæpe capit ω: sic διέῤῥωγα, *diruptus sum*: διεῤῥωγὼς, *diruptus*; vt etiam dicitur ἀρωγὸς pro ἀρηγὸς, *defensor, opitulator*.

4. 5 ῥηγνύω & ῥήγνυμι à ῥήγω.

6

7

ω pro η. διέῤῥωγα. διεῤῥωγώς. ἀρωγός.

[8] Ῥωννύω & ῥώννυμι, *roboro*. Fut. [9] ῥώσω, à [10] ῥώω, Præteritum actiuum, ἔῤῥωκα, pass. [11] ἔῤῥωμαι: Plusquamperfect. ἐῤῥώμην: Imperatiuus, ἔῤῥωσο, ἐῤῥώσθω, *vale, valeat*: Infinitiuus, ἐῤῥῶσθαι.

8. 9 ῥωννύω & ῥώννυμι à ῥώω.

10

11

[1] De hoc 3[?]4, 17. A ῥέω imperfect. ἔῤῥεον, ἔῤῥεες, ἔῤῥεεν, & ῥέεν, absque augmento. subiunctiuus ῥέω, ῥέῃς, ῥέῃ, & poëticè (360, 29.) ῥείῃ, fluat. [2] Dicit *etiamsi* ῥυῶ, &c. quia (213, 37.) visus fuerat innuere, huiusmodi verba destitui aoristo secundo, fut. secundo, & præterito med. Potest hic aoristus etiā ab Æolico ῥύω, vnde & futu

1 ῥέεν.

2 ῥείῃ.

futurum ῥεύσω, *deduci.* ab eo arist. secund. actiuus esse ἔρρυον, (vt ἔφυγον à φεύγω, 178,10.) pass. ἐρρύην, ἐρρύης, ἐρρύη, *fluxi, isti, it.* hinc subiunctiuus ῥυῶ, ῥυῇς, ῥυῇ, *fluxero, is, it*: prima plur. ῥυῶμεν: cum παρὰ, παραρρυῶμεν, & poëticè (173,14.) παρρυῶμεν, *perfluamus.* infinit. ῥυῆναι *manasse, fluxisse*: part. ῥυεὶς, *qui fluxit.* futurum secun-

Margin: παρρυῶμεν.

3 dum, ῥυήσομαι, ῥυήσῃ, ῥυήσεται, *fluam, es, et.* [3] Vide 286,

Margin: α in cōpositione ante ρ.

Sic etiam α priuatiuum, atque aliæ particulæ in vocalem finitæ, quando in compositione ante ρ locum habent, geminant ρ: vt ῥητὸς, *dictus* vel *dicendus*, *clarus*: ἄρρητος, *nefandus, non dicendus, obscurus.* poëtæ metri gratia idem obseruant ante alias quoque consonantes, vt δειδδείσασα, *verita*, pro δειδείσασα, participium aoristi primi verbi δειδίω, *vereor.* ἀναλλέξας, *qui collegit*,

Margin: δειδδείσασα. ἀναλλέξας.

4 pro ἀναλέξας, particip. aoristi primi ab ἀναλέγω. [4] De
5 hoc & similibus 333,28. & 335,28. [5] Hinc aoristus primus ἔρρηξα, ἔρρηξας, ἔρρηξεν, *rupi, isti, it*: tertia plur. ἔρρηξαν, *fregerunt*: imperatiuus ῥῆξον, *rumpe*: ῥήξατε, *rumpite*: infinit. ῥῆξαι, *rumpere, tingere*: particip. ῥήξας, *qui rupit*: aoristus primus med. ἐρρηξάμην: tertia singularis sine augmento
6 ῥήξατο, *rupit.* [6] Ab ἐρράγην, ἐρράγης, ἐρράγη, *ruptus sum, es, est*, tertia plur. ἐρράγησαν, *rupti sunt*: subiunctiuus ῥαγῶ, ῥαγῇς, ῥαγῇ, *ruptus fuero, is, it*: infinit. ῥαγῆναι, (quod & ῥηγῆναι,) *ruptum esse*: part. ῥαγεὶς, ῥαγεῖσα, *ruptus, rupta*: futurum secund. ῥαγήσομαι, vnde infinit. ῥαγήσεσθαι, *ruptum*
7 *iri.* Aoristus secundus actiuus ἔρραγον, *obsoleuit.* [7] Ab ἔρρωγα, ἔρρωγας, ἔρρωγε, *ruptus sum, es, est*: plusquamperf. ἐρρώγειν: tertia plur. ἐρρώγεισαν, & Att. (320,13.) ἐρρώγεσαν, *rupti erant*: particip. ἐρρωγὼς, ἐρρωγυῖα, *ruptus, rupta*: sine augmento ῥωγὼς: cum ἀνὰ, ἀναρρωγὼς, *apertus, hians.* Huiusmodi mutatio τοῦ η in ω, Atticorum est. hucque referunt quidam † συνοχωκότε, id est, *coarctati, in angustum coëuntes*: particip. perfectum duale sine augmento pro συνοχηκότε, à συνοχέω, ῶ. ήσω, π. ηκα: quod deriuatur à συνοχὴ, ῆς, *coarctatio, angustia*, 216, 15. hoc verò verbale est (262,36.) à συνέχω, *constringo, contineo*: sic μεμβλωκα, κας, κε, *veni, & curaui, isti, it*: quod per syncopen & τοῦ β (euphoniæ gratia) interiectionem dictum est, vel pro μεμόληκα à μολέω, (349,1.) vel pro μεμέληκα à μελέω τὸ μέλω, *curo.* è μέμβλωκε cum παρὰ fit παραμέμβλωκεν, &

Margin: ἐρρώγεισαν. ἀναρρωγώς. συνοχωκότε.

8 poëticè (173,14.) παρμέμβλωκε, *aduenit, adest.* [8] De hoc
9 & similibus in νύω & νυμι finitis habes 338,36. [9] Hinc aoristus primus, ἔρρωσα, ας, ε, *roboraui, confirmaui, isti, it*: infinitiuus ῥῶσαι, *roborasse*: part. ῥώσας, *roborans*: futurum
10 medium ῥώσομαι. [10] Huius passiuum † ῥώομαι, *roboror.* item

item *fluo*,*ruo*: in imperfecto ἐῤῥώοντο, *festinabāt*, *ruebant*. [11] Hinc particip. ἐῤῥωμένος, de quo 256,23. aoristus primus assumit σ, 13 7,34. ἐῤῥώσθην, ἐῤῥώσθης, ἐῤῥώσθη: tertia plur. ἐῤῥώσθησαν: vnde particip. ῥωσθεὶς, ῥωσθεῖσα, *roboratus*, *confirmatus*, *a*. 11

[1] Σβεννύω, σβέννυμι, *extinguo*. Futurum, [2] σβέσω & σβέσομαι, à σβέω. Aoristus secundus, ἔσβην, à σβῆμι. [3] aut est aoristus secundus passiuus à σβέω: Aorist. sec. actiuus, ἔσβον: passiuus, ἐσβέην. 1.2 3

[4] Σεύω, *agito*, *concito*, *fugo*. [5] Aorist. primus, ἔσσευα, per α purum. Aoristus passiuus, [6] ἐσύθην, pro ἐσεύθην. 4.5 6

[7] Σπένδω, *libo*. Futurum, [8] σπείσω, à σπείδω: [9] quandoque Æolicè pro subiunctiua vocali consonans; σπείρω, σπέῤῥω, *semino*: [10] γέναο, γεννάω, *genuit*. 7.8 9 10

[11] Συνίημι, *intelligo*. Aoristus primus, συνῆκα, & Atticè [12] ἐσυνῆκα, per geminum augmentum; vt [13] ἠνώχλουν, *turbabam*, & similia. Aoristus secundus, συνῶ: Imperatiuus, συνὲς: Participium, συνείς. Atticè autem ξυνίημι, ξυνῆκα, ξυνῶ, ξυνὲς, ξυνείς: vt pleraque alia communiter per σὺν, efferuntur Atticè per ξὺν, συνοικος, ξυνοικος, *contubernalis*. 11 12 13

Συῤῥήγνυσθαι, *confringi*, compositum è σὺν, *cum*, *simul*, & ῥήγνυσθαι, *frangi*. [14] Quomodo verò se habeat σὺν in compositis, docere possunt subiecta exempla; βαίνω, *vado*: συμβαίνω, *contingo*: γράφω, *scribo*: συγγράφω, *conscribo*: ζάω, *viuo*: συζάω, *commino*: κάμνω, *laboro*; συγκάμνω, *simul laboro*: λέγω, *dico* & *lego*, *id est*, *colligo*; συλλέγω, *colligo*: μανθάνω, *disco*; συμμανθάνω, *condisco*: παίζω, *ludo*; συμπαίζω, *colludo*: ῥέω, *fluo*; συῤῥέω, *confluo*: σείω, *quatio*; συσσείω, *concutio*: στέλλω, *mitto*, *trabo*; συστέλλω, *contrabo*: φημι, *dico*; σύμφημι, *consentio*, *comprobo*: χέω, *fundo*; συγχέω, *confundo*: ψαύω, *tango*: 14

Margin: σβεννύω & σβέννυμι à σβέω & σβῆμι. σεύω. ἔσσευα. ἐσύθην. σπένδω à σπείδω. Æolismus. συνίημι. συνῆκα: ἐσυνῆκα. συνῶ: συνὲς. ξυν Atticè pro συν. συῤῥήγνυσθαι. συν in compositione fit. συμ ante β, μ, π, φ, ψ. συγ ante γ, κ, χ. συ, συσ, συῤ, συλ ante ζ, σ, ρ, λ.

Ita est de ν in præpos. ἐν, nisi quòd manet sequente σ.

συμψαύω, *contingo*. Idem indiciũ de mutatione ν in præpositione ἐν, *in*: βαίνω, ἐμβαίνω, *ingredior*. γράφω, ἐγγράφω, *inscribo*, &c. nisi quòd ante σ non mutatur ν, σείω, *quatio*; ἐνσείω, *incutio*: σημαίνω, *signo*; ἐνσημαίνω, *insignio, imprimo*.

1 [1] VIDE 338, 36. Ἀ σβέννυμι particip. σβεννὺς, *extin-*
2 *guens*. [2] Hinc aorist. prim. ἔσβεσα, ἔσβεσας, ἔσβεσε (cum ἀπὸ, ἀπέσβεσεν, *extinxit*) sine augmento σβέσα, σβέσας, σβέσε: tertia plur. σβέσαν: infinit. σβέσαι, *extinxisse*. Aorist. primus pass. ἐσβέσθην, ἐσβέσθης, ἐσβέσθη, *extinctus vel mortuus sum, es, est*: subiunctiuus σβεσθῶ, σβεσθῇς, σβεσθῇ: infinit. σβεσθῆναι: cum ἀπὸ, ἀποσβεσθῆναι, *extingui, supprimi*: futurum prim. pass. σβεσθήσομαι, *extinguar*. Pro σβέσω dicitur quoque σβήσω: perfect. ἔσβηκα: participium ἐσβηκώς: cum ἀπὸ, ἀπεσβηκὼς, *extinctus*.

σβέσα. ἀπεσβηκώς.

3 [3] Prior opinio verior videtur; quòd posterior repu-
4 gnet ei quod dixit 214, 9. vide 218, 10. [4] Passiuum σεύομαι: imperfectum ἐσευόμην: tertia pluralis ἐσεύοντο, & poëticè augmento positione producto (297, 14) ἐσσεύοντο, *ibant*. Aoristus secundus, ἔσυον (vt ἔφυγον à φεύγω, 178, 10.) medius ἐσυόμην: tertia persona ἐσύετο syncope ac deposito augmento σύτο, *concitatus est, ruit*. Alij volunt dictũ pro ἐσέσυτο in plusquamperf.
5 passiuo, deposito omni augmento. Vide 301, 3. [5] hoc 302, 11. sine augmento est σεῦα, σεῦας, σεῦε, *impulisti, it*: part. σεύας: cum ἐπὶ, ἐπισεύας, & poëticè ἐπισσεύας, *exhortatus*. aoristus primus medius ἐσευάμην, ω, ατο, & deposito augmento, σευάμην, σεύω, σεύατο, *isti, it*: imperatiuus, σεῦαι, σευάσθω, & syncope σεῦσθω dicitur. [*Porro σεῦσθω quidem legitur, à σεύω τὸ σεύω, de quo paulo post dicetur in pag. 408, v. 42. at σεῦσθω per*
6 *syncopen pro σευάσθω positum, nullibi inuenio.*] [6] Ab ἐσύθην, ἐσύθης, ἐσύθη, id est, *impetu concitatus sum, es, est*, di-
7 citur participium συθεὶς, *concitatus*. [7] Huius imperfect. ἔσπενδον, ἔσπενδες: hinc tertia Ionica (170, 30.) σπένδεσκε, *li-*
8 *babat*. [8] Hinc aoristus primus ἔσπεισα, ἔσπεισας, ἔσπεισε, sine augmento σπεῖσα, σπεῖσας, σπεῖσε, *libaui, isti, it*: imperat. σπεῖσον: subiunctiuus σπείσω, σπείσῃς: infin. σπεῖσαι: particip. σπείσας. Aorist. prim. medius ἐσπεισάμην: infinit. σπείσασθαι, *inducias facere*: perfect. pass. ἔσπεισμαι: tertia persona ἔσπεισται, *transactum est*: aorist. prim. ἐσπείσθην, *libatus vel immolatus sum*: ἐσπείσθησαν ἀνοχαί, *fa-*
9 *ctae sunt induciæ*. [9] Sic ἀργεννὸς, *candidus*, pro ἀργεινός: ἀπῤῥέε pro

σευα. ἐπισσεύας. σεύατο. σεῦσθω.

ANNOTATIO.

σπένδεσκε. σπεῖσε.

ἀργεννός. ἀπῤῥέε.

pro ἄπερρε, *abi in malam rem*, ab ἀπείρω : & simplex ἔρρε, *peri* : atque in imperat. pass. ἔρρου, *abi, peri*; ab εἴρω siue φθείρω, pro quo Æoles φθέρρω dicunt; deinde per aphæresim ἔρρω. A φθείρω, *corrumpo* (vt hoc obiter dicatur) futurum φθερῶ, 157, 32. perfectum ἔφθαρκα, 174, 26. passiuum ἔφθαρμαι, 188, 28. hinc particip. ἐφθαρμένος, *interemptus*. pro ἔφθαρμαι Æoles dicunt ἔφθορμαι, ἔφθορσαι, ἔφθορται. sic à μείρω siue μείρομαι, *diuido*, *sortior*, fit μέμορμαι, μέμορσαι, μέμορται, *sortitus sum*, *es*, *est*, pro μεμάρμαι, μέμαρσαι, μέμαρται; quod & † μεμοίραμαι, μεμοίρασαι, μεμοίραται : & rursus pro eodem, μεμόρημαι, μεμόρησαι, μεμόρηται : vnde participium μεμορημένον, *factum*, *elaboratum*. Ab ἔφθορμαι & μέμορμαι in infinitiuo ἐφθόρθαι, μεμόρθαι, accentu in antepenultima, 120, 25. [μεμοίραμαι & μεμόρημαι *habent quidem eandem significationem cum* μέμαρμαι, *sed ab aliis orta sunt thematibus*, *à* μοιράω *scilicet &* μορέω, *quorum vtrumque significat* partior, diuido, *pass.* μοιρᾶσθαι *significat etiam neutraliter*, *participem esse*, *vt in 16. epist. Bruti*, *ad Caunios*, φόβου μεμοίρανται, participes sunt metus, cum metu sunt coniunctæ.] sic τέτορθαι pro τετάρθαι, à τείρω, μ. τερῶ, π. τέτερκα, id est, *infesto*, *sum molestus*. sed redeamus ad φθείρω : huius perfect. medium ἔφθορα, *corruptus sum*, 197, 22. aoristus secund. act. ἔφθαρον, 178, 12. passiuus ἐφθάρην, *perij* : particip. φθαρεὶς, έντος, *corruptus*. Pro φθερῶ futuro verbi φθείρω, Æoles dicunt φθέρσω, φθέρσεις, φθέρσει, *vastabo*, *is*, *it*, 167, 6. & 332, 24. sic ab εἴρω idem quod φθείρω, futur. ἔρσω pro ἐρῶ : vnde aorist. prim. sine augmento ἔρσα, ἔρσας, ἔρσε : cum ἀπὸ, ἄπερσεν, & poëticè seruato ο (172, 30.) ἀπόερσε, *corrupit*. sic à κείρω, *tondeo*, μ. κερῶ, Æolicè κέρσω : vnde aor. prim. ἔκερσα, *totondi* : infin. κέρσαι, *totondisse* : à fut. κερῶ, infin. κερεῖν, & Ionicè (179, 3.) κερέειν, *tonsurum esse*. ab ἄρω, *coapto*, μ. ἀρῶ & ἄρσω, *coaptabo* : aorist. prim. ἦρσα : imperat. ἄρσον, *adapta*. à κύρω, *sum*, *incido*, *adipiscor*, *nanciscor*, μ. κυρῶ & κύρσω, *adipiscar* : aorist. prim. ἔκυρσα : in secunda plur. ἐκύρσατε, *incidistis* : tertia ἔκυρσαν, *inciderunt* : cum ἐν, ἐνέκυρσαν, *inciderunt*, *offenderunt* : particip. κύρσας : cum ἐν, ἐγκύρσας, *incidens* : vide 175, 18. particip. aoristi primi pass. κυρθεὶς, *adeptus*.

ἔρρε.
ἔφθορμαι.
μέμορμαι.
μεμοίραμαι.
μεμόρημαι.
ἐφθόρθαι.
μεμόρθαι.
ANNOTATIO.
τέτορθαι.
φθέρσει.
ἀπόερσε.
ἔκερσα.
ἄρσω.
ἄρσον.
κύρσω.
ἐνέκυρσαν.
ἐγκύρσας.

[10] Vide 360, 4. [11] Componitur ex σὺν (pro quo Attici 10
ξὺν in compositis 249, 20.) & ἵημι, cuius inflexionem 11
habes 319, 20. [12] Pro ἐσυνῆκα, ἐσυνῆκας, ἐσυνῆκεν, Attici 12
dicunt ἐξυνῆκα, ἐξυνῆκας, ἐξυνῆκεν, *intellexi*, *isti*, *it* : atque ξυνέηκα, ξυνέηκας, ξυνέηκε, 298, 16. communiter verò συνῆκα, συνῆκας, συνῆκε. [13] De hoc 20., 11. [14] Quare ita 13 14

ἐξυνῆκα.

In compositis ex ἀνὰ poëtæ dicunt

ἀγκ	pro	ἀνακ
ἀγχ		ἀναχ
ἀλλ		ἀναλ
ἀμβ		ἀναβ
ἀμμ		ἀναμ
ἀμπ		ἀναπ
ἀμφ		ἀναφ

mutetur ν, vel elidatur, docuimus 7,14. & 10,12. Idem ferme iudicium de ν in ἀνὰ cùm poëticè, α finali deperdito, preponitur cõsonantibus, velut 173,15. & 23. attigimus. nam ν ante κ & χ mutatur in γ: ante λ, in λ: ante μ, π, β, in μ: vt, ante κ, ἀγκαλέω pro ἀνακαλέω, revoco. ἀγκλίνας pro ἀνακλίνας, reclinans, vt τύψας, 183,29. ab ἀνακλίνω. sic ἀγκρεμάσας pro ἀνακρεμάσας, suspendens, vt τύψας, 183,29. ab ἀνακρέμαμαι, sed tanquam ab ἀνακρεμάω, μ. άσω: aorist. prim. ἀνεκρέμασα: tertia plur. ἀνεκρέμασαν, suspenderunt: part. aoristi primi pass. ἀνακρεμασθεὶς, suspensus. ἀγκρίνω pro ἀνακρίνω, discutio, discerno. ἀγκρέομαι pro ἀνακρέομαι, prælu.lo. huc etiam referri possunt ἄγκλαστος pro ἀνάκλαστος, iactabundus: ἄγκονος pro ἀνάκονος, minister: atque hinc ἄγκονις, ιδος, ministra. & ἀγκονέω ῶ, diligens sum: sic τὸ ἀγκορὲς quasi ἀνακορὲς, insatiabile. Ante χ, ἀγχαλάω pro ἀναχαλάω, relaxo, remitto. Ante λ, ἀλλύω pro ἀναλύω. resoluo, retexo: vnde ἀλλύεσκε Ionicè (170,30.) pro ἀνέλυε, resoluebat: & ἀλλύουσα pro ἀναλύουσα, resoluens. ἄλλεγον pro ἀνάλεγον. & hoc pro ἀνέλεγον, collegi: aoristus sec. sine augmento ab ἀναλέγω: vnde & in aoristo primo infinitiui act. ἀλλέξαι pro ἀναλέξαι, collegisse. Ante β, ἀμβαίνω pro ἀναβαίνω, ascendo: vnde ἄμβασις pro ἀνάβασις, ascensio: ἀμβάτης pro ἀναβάτης, ascensor: ἄμβατος, accessus, accessibilis: τὰ [illegible] gradus. ἄμβαλε pro ἀνάβαλεν, & istud pro ἀνέβαλεν, sursum iecit; aoristus secundus ab ἀναβάλλω: [illegible] pro ἀνέβαλε) hoc perperam vt supra pag. 4,19. [illegible] mus,] ἀμβλήδην pro ἀναβλήδην, altè: ἀμβολὴ pro ἀναβολὴ & ἀμβολίη pro ἀναβολίη, procrastinatio, dilatio: ἀμβολιεργὸς pro ἀναβολιεργὸς, dilator operum, procrastinator. ἀμβώσαντες, reclamantes, exclamantes, pro ἀναβώσαντες: & istud per crasim pro ἀναβοήσαντες, vt simplex βώσας pro βοήσας, 207,10. sic in appositione, ἀμβωμοῖς seu ἀμβωμοῖσι (121,39.) pro ἀνὰ βωμοῖς, ad altaria. Ante μ, ἀμμάθω pro ἀναμάθω, pœniteam: ἄμμιγα pro ἀνάμιγα, simul, [illegible] ἀμμίγδην pro ἀναμίγδην, permixtim, promiscuè: ἀμμίξας pro ἀναμίξας, permiscens, ab ἀναμίγνυμι, sed tanquam ab ἀναμίγω, 133,30. & in appositione, ἀμμέγα pro ἀνὰ μέγα, per magnum: ἀνὰ μέσον, ἀμμέσον, in medio. Ante π, ἀμπαιωνίσαι pro ἀναπαιωνίσαι, pæana recãtare: aor. pri. inf. ab ἀναπαιωνίζω. ἀμπεπαλὼν, vibrans, pro ἀναπεπαλὼν, & istud pro ἀναπαλὼν, cum augmento poëtico, 172,17. est participium aoristi secũdi ab ἀναπάλλω: vt à simplici πάλλω fit πεπαλὼν, vibrans vel qui vibrauit. ἀμπαύομαι pro ἀναπαύομαι, quiesco: hinc in aor. primo imperatiu. [illegible]

ἄγκλαστος. ἄγκονος. ἀγκορές. ἀγχαλάω. ἀλλύω. ἀλλύεσκε. ἀλλύουσα, ἄλλεγον. ἀλλέξαι. ἀμβαίνω. ἄμβαλε. ἀμβλήδην, ἀμβολή. ἀμβολίη. ἀμβολιεργός. ἀμβώσαντες. ἀμβωμοῖσι. ἀμμάθω. ἄμμιγα. ἀμμίγδην. ἀμμίξας. ἀμμέγα. ἀμμέσον. ἀμπεπαλών. ἀμπαύομαι.

ἀμπαύσασθε, *requiescite*: & verbalia τὸ ἄμπαυμα, ατος, *requies*: ἡ ἄμπαυσις, εως, *requies*: ἀμπαυστήριον, *sedes in qua quiescitur*: pro ἀναπαύσασθε, ἀνάπαυμα, ἀνάπαυσις, & ἀναπαυστήριον. ἀμπέτασον pro ἀναπέτασον, *extende, aperi*, vt τύψον, 179, 30. ab ἀναπεταννύω, sed tanquam ab ἀναπετάω, 338, 36. & 345, 14. ἄμπηρος pro ἀνάπηρος, *cæcus, mutilatus*. ἀμπλέκω pro ἀναπλέκω, *implico, amicio*: hinc ἀμπλακέω, *pecco, erro, implicor*: vnde participium aoristi secundi ἀμπλακών, *qui errauit*: & verbale ἀμπλάκημα, *peccatum*: inde dictum quòd implicet & inuoluat homines: sic & ἡ ἀμπλακία, *error, peccatum*. [*Attamen Etymol.* ἀμπλακεῖν ab ἀναπλέκειν *deriuat, quoniam homines implicentur* τοῖς ἀμπλακήμασι *siue* ἁμαρτήμασι *tum non minus commodè referetur ad* ἀναπλάζειν, *quod est* oberrare, sursum ac deorsum errare: *itidemque simplex* πλακία, *quod Hesyc. citat pro* delicto, *ad* πλάζειν.] ἀμπνοὴ pro ἀναπνοὴ, *respiratio*. ἀμπτάμενος pro ἀναπτάμενος, *reuolans, subuolãs*: τὰ ἀμπτάμενα, *reuolantia*: vide simplex πτάμενος 388, 6. ἄμπωσις siue (quo oratores vti solent) ἄμπωτις, pro ἀνάπωσις, *resorptio, reciprocatio siue recessus æstus marini*: vnde ἀμπωτίζω, *me resorbeo, refluo*. & in appositione, ἀμπέδιον pro ἀνὰ πεδίον, *per campum*: ἀμπέλαγος pro ἀνὰ πέλαγος, *per mare*: ἀμπόλιν pro ἀνὰ πόλιν, *per vrbem*. Ante φ, ἀμφέρω pro ἀναφέρω, *sursum fero*: ἀμφέρεται pro ἀναφέρεται, *sursum fertur*: ἀμφυγία pro ἀναφυγία, *perpetuum exiliũ*. [Perpetuum tamẽ exilium melius ἀειφυγία dicitur cum ἀνὰ, (vt animaduertit Syburgius) nihil tale: sed retro vel sursum in compositione significet.] & in appositione, ἀμφόνον pro ἀνὰ φόνον, *per cædem*: ἀμφυτὰ pro ἀνὰ φυτὰ, *per plantas*. Ante δ verò, ante θ, ν, σ, & τ, quamuis ἀνὰ perdat α finale, ν tamen manet inuariatum, tam in compositione quàm in casus appositione: vt † ἀνδηράδες pro ἀναδηράδες, *areæ*: [Legitur apud Hesych. quoque nominatiuo casu: alias reperitur etiam ἀνδήραδας pro ἀνὰ δηράδας, *per colles seu iuga montium*.] ἄνδεμα pro ἀνάδεμα, *vitta*: τὰ ἄνδηρα pro ἀνάδηρα, *flores*: ἀνδίκτης, ου, pro ἀναδίκτης, *genus laquei*: ἄνδιχα, pro ἀνάδιχα, *bifariam*: ἀνδοχάδην pro ἀναδοχάδην, *ex fideiussione*: ἀνδόνακας pro ἀνὰ δόνακας, *inter arundines*, ab ὁ δόναξ, ακος, *arundo*: ἀνδύεται pro ἀναδύεται, *emergit*. ἀνθρώσκω, pro ἀναθρώσκω, *resilio*: ἀννέκυας pro ἀνὰ νέκυας, *per cadauera*: ἄνστησον pro ἀνάστησον, *excita*, aoristus primus imperatiui actiui ab ἀνίστημι, *u*. ἀναστήσω: ἀνστρέφομαι pro ἀναστρέφομαι, *versor per, peruado, assiduus sum*: ἀνσχέο pro ἀνάσχεο, de quo 382, 39. ἀνσχήσεσθαι pro ἀνασχήσεσθαι, *toleraturum esse*. vide simplex

ἀμπαύσασθε. ἄμπαυμα. ἄμπαυσις. ἀμπαυστήριον. ἄμπηρος. ἀμπλέκω. ἀμπλακέω. ANNOTATIO. ἀμπνοή. ἀμπτάμενος. ἄμπωσις. ἄμπωτις. ἀμπωτίζω. ἀμπέδιον. ἀμπέλαγος. ἀμπόλιν. ἀμφέρω. ἀμφυγία. ἀειφυγία. ANNOTATIO. ἀμφόνον. ἀμφυτά. ἀνδηράδες. ANNOTATIO. ἄνδεμα. ἄνδηρα. ἄνδιχα. ἀνδοχάδην. ἀνδόνακας. ἀνδύεται. ἀνθρώσκω. ἀννέκυας. ἄνστησον. ἀνστρέφομαι. ἀνσχέο. ἀνσχήσεσθαι.

ἀνστόμα. ἀνκτανύω. φήσεαι 382, 17. ἀνστόμα pro ἀνὰ στόμα, per os. ἀνκτανύω pro ἀνακτανύω, extendo. τ verò præpositionis κατὰ, quando poëticè quoque, α finali deperdito, præponitur consonantibus, ante aspiratas φ, χ, mutatur in earum tenues π, κ: ante θ & τ, seruatur ipsum τ: ante alias mutas, & ante immutabiles λ, μ, ν, ρ, mutatur in consonam sequentem similem, nempe in β ante β, in δ ante δ, & sic de aliis: ante σ verò, ipsum τ prorsus deperit. sed exemplis res illustretur: ante β, κάββαλε pro κατάβαλε, & istud pro κατέβαλε, deiecit, aorist. sec. absq; augmento à καταβάλλω: infinit. καββαλεῖν pro καταβαλεῖν, strauisse: & καββαλικὸς, prosternendo aptus: & huius comparatiuus καββαλικώτερος, ad prosternendum aptior, qui aptiùs prosternitur: quibus & oratores vtuntur. [καμμύειν quidem pro καταμύειν reperitur etiam in prosa: καββαλικώτερος autem apud Plut. in Apophthegm. Laconicis legitur non vt commune vocabulum, sed vt Laconicum, sicut etiã Hesych. tradit καμμύειν Lacones dicere pro καταμύειν.] Ante δ, καδδραθέτην, dormierũt duo, pro καταδραθέτην, tertia dualis aoristi secundi à καταδαρθάνω, sed tanquam à καταδαρθέω: simplex δαρθέω, aoristus sec. ἔδαρθον, & metathesi ἔδραθον: tertia dualis reiecto augmento δαρθέτην, cum κατ, καταδαρθέτην, & poëticè καδδραθέτην. καδδῦναι pro καταδῦναι, demersisse, aor. pri. infinitiui actiui à καταδύω. & in appositione, καδδύναμιν pro κατὰ δύναμιν, pro virili parte: ἡ δύναμις, εως, τὴν δύναμιν, vt ὄφιν, 148, 37. καδδὲ pro κατ δὲ. hoc in tmesi non rarò vsurpatur; quum scilicet verba composita ex κατὰ, diuiduntur, atque inter præpositionẽ κατ & verbum simplex inseritur particula δὲ, siue sola, siue cum aliis dictionibus: vt καδδ' ἔβαλε pro κατέβαλε δὲ, id est, strauit autem, aoristus sec. à καταβάλλω: καδδ' εἷσε pro καθεῖσε δὲ, id est, ἐκάθισε δὲ, collocauit verò: vide simplex εἷσε 344, 11. καδδ' ἔθορε pro κατέθορε δὲ, desiliit verò; aoristus sec. à καταθορέω. καδδ' ἕλον pro καθέλον δὲ, & hoc pro καθεῖλον δὲ, detraxerunt verò; est aor. sec. sine augmẽto à καθαιρέω, sed tanquam à καθέλω, vt simplex αἱρέω ab ἕλω, 355, 9. καδδ' ἔπεσε pro κατέπεσε δὲ, decidit verò, aorist. sec. à καταπίπτω, sed tanquam à καταπεσέω: vide 395, 37. Ante κ, κακκῆαι pro κατακῆαι, pro quo etiam Homerus dixit κατακηέμεν, cremare; aor. pri. infinitiui à κατακαίω, μ. κατακαύσω, aor. prim. κατέκαυσα & κατέκηα, 302, 12. vnde infin. κατακῆαι, & Ionicè κατακηέμεν: in prima plur. subiunctiui κατακήωμεν, & poëticè (306, 15.) κατακήομεν, crememus. κακκρύπτων pro κατακρύπτων, occultans, tegens. & in appositione, κακκεφαλῆς pro κατ

Poëtæ ita faciunt composita ex κατ, vt dicant

καββ	pro	καταβ
καδδ		καταδ
κακκ		κατακ
κακχ		καταχ
καλλ		καταλ
καμμ		καταμ
κανν		καταν
καππ		καταπ
καπφ		καταφ
καρρ		καταρ
κασ		κατασ
κατθ		καταθ
καττ		κατατ

καδδὲ.

καδδ' ἔβαλε.

καδδ' εἷσε.

καδδ' ἔθορε.

καδδ' ἕλον.

καδδ' ἔπεσε.

κακκῆαι.

κατακηέμεν.

κατακήομεν.

κακκρύπτων.

κακκεφαλῆς.

κτ̀ κορυφὴν, *circa verticem*. Ante χ, † κάκχαρτος pro καταχαρτος, *lætabũdus*; verbale à καταχαίρω, *insulto*. κακχεύω pro καταχεύω, *defundo, deiicio*. [κάκχαρτος Hesychio quoque est κατάχαρτος: fortasse tamen etiam pro κακόχαρτος dicitur, quod est, *malis gaudens*, vt κάμμορος pro κακόμορος, eodem teste.] Ante λ, καλλειπεῖν pro καταλειπεῖν, *relinquere*: hinc καλλείπεται, *relinquitur*: καλλείψω, *relinquam*: infin. καλλειψέν, *relicturum esse*: in aor. sec. κάλλιπε, *reliquit*, sine augmento pro κατάλιπε, & istud pro κατέλιπε. in appositione, καλλαπάρειν pro κτ̀ λαπάρην, *iuxta ilia*: λαπάρην accusatiuus est Ionicus (121, 4.) pro λαπάραν, ab ἡ λαπάρα ας, *ile*, siue pluraliter *ilia*. Ante μ, καμμίξας pro καταμίξας, *commiscens*, part. aor. prim. à καταμιγνύω siue καταμίγνυμι, sed tanquam à καταμίγω, 333, 30. καμμύω pro καταμύω, *claudo*, quo & oratores vtuntur: hinc in futuro καμμύσει τοὺς ὀφθαλμοὺς, *claudet oculos*: & in aoristo primo ἐκάμμυσαν τοὺς ὀφθαλμοὺς, *occluserunt oculos*. καμμονία, & Ionice καμμονίη pro καταμονία, *victoria forti mãsione parta*. (huc referri potest κάμμορος pro κακόμορος, *infortunatus*, quasi κάκμορος,) in appositione, καμμέσον pro κτ̀ μέσον, *circa medium*: καμμὲν pro κτ̀ μὲν, & in tmesi, καμμὲν ἄντυγα ἄξαν, pro κατάξαν μὲν ἄντυγα, *antrum quidem fregerint*: est κατάξαν aor. prim. Æolicus Optatiui (181, 1.) à κατάγνυμι, sed tanquam à κατάγω. Ante ν, καννεύσας pro κατανεύσας, *annuens*; part. aoristi primi à κατανεύω. Ante π, καππνεύσασα pro καταπνεύσασα, *incendens*; part. fœmininũ aoristi primi actiui à καταπνεύω. in appositione, καππέδιον pro κτ̀ πεδίον, *per campum, in campo*. Ante φ, κάπφαγε pro κατάφαγε, & istud pro κατέφαγε, *comedit*, aorist. sec. sine augmento à καταφάγω, sed tanquam à καταφήγω. καπφωθεὶς pro καταφωθεὶς, *vastatus*, part. aoristi primi passiui ab inusitato καταφόω. in appositione, καπφάλαρα, pro κτ̀ φάλαρα, *in phaleris*. [Nec καπφωθεὶς nec καταφόω reperire potui. κεπφωθεὶς autem & καπνωθεὶς, vna cum thematibus suis κεπφόω & καπνόω, simplicem habent deriuationem, à nominibus κέπφος & καπνός. ac κεπφοῦσθαι quidem est leui momento impelli vel efferri, ita scilicet vt κέπφος auis leuissima: καπνοῦσθαι autem, fumo macerari vel infestari.] Ante ρ, καῤῥέζειν pro καταρέζειν, quod & ipsum poëticũ est pro καταρρέζειν, *peragere*: hic part. præsens fœminin. καῤῥέζουσα, *peragens*. in appositione, καῤῥὰ pro κτ̀ ῥὰ: καῤῥόον, & crasi καῤῥοῦν, pro κτ̀ ῥόον, & κτ̀ ῥοῦν, (quod & κατάῤῥουν coniunctè) id est, *secundo flumine*. Ante σ, κάσχεθε pro κατάσχεθε, *continete*: à κατέχω, sed tanquam à κατασχέθω, cuius aorist. secundus

κάκχαρτος. ANNOTATIO. καλλείπειν. καλλαπάρειν. καμμίξας. καμμύω. καμμονίη. κάμμορος. καμμέσον. καμμὲν. καννεύσας. καππνεύσασα. καππέδιον. κάπφαγε. καπφωθείς. καπφάλαρα. ANNOTATIO. καῤῥέζειν. καῤῥά. καῤῥοῦν. κάσχεθε.

κατέχον, ες, ε : medius κατεχόμην : imperat. κατέχε, κατέχεσθω, secunda plur. κατάσχεσθε & poëticè κάσχεσθε : vide 381, 14.

κασορνῦσα. κασορνῦσα pro καταστορνῦσα, complanans ; particip. presens actiuũ à καταστόρνυμι, vt ζεύγνῦσα, 23 , 22. Ante θ,

κατθνήσκω. κατθνήσκω pro καταθνήσκω, morior: hinc in aoristo secundo κάτθανε pro κατάθανε, & istud pro κατέθανε, mortuus est (387, 8.) atque pro imperatiuo κατάθανε, morere, obi. & part. κατθανὼν pro καταθανὼν, mortuus.

κατθάψαι. κατθάψαι pro καταθάψαι, sepeliuisse ; aorist. prim. infinitiui à καταθάπτω.

κάτθεσαν. κάτθεσαν pro κατάθεσαν, & istud pro κατέθεσαν, deposuerunt: vide simplex ἔθεσαν, 224, 21.

κατθεμένη. κατθεμένη pro καταθεμένη, quæ deposuit : vide 226, 20. Ante τ,

κατῒύπλεσθαι. κατῒύπλεσθαι pro κατατύπλεσθαι, vapulare. & in appositione,

κατῒάδε. κατῒάδε pro κατὰ τάδε, secundum hæc, in hunc modũ:

κατῒοῦτο. κατῒοῦτο pro κατὰ τοῦτο, iuxta hoc.

ποτῒῶ. Sic præpositio Dorica ποτὶ, id est πρὸς, (249, 36.) precipuè cum articulis, vt ποτῒῶ pro ποτὶ τῶ, id est πρὸς τῶ:

ποτῒόν. ποτῒάν. ποτῒόν pro ποτὶ τὸν : ποτῒαν pro ποτὶ ταν, id est πρὸς τὴν:

ποτῒώς. ποτῒάς. ποτῒὼς pro ποτὶ τὼς, id est πρὸς τοὺς : ποτῒὰς pro ποτὶ τὰς:

ποτῒά. ποτῒα pro ποτι τὰ: vide 246, 26. & 31. Παρὰ etiã in compositione sæpe amittit α ante consonantes, sed ρ precedens in aliã consonam non mutatur : vt

παρβολάδην. παρβολάδην pro παραβολάδην, permutatim seu cõparatim :

παρβέβλημοι. παρβέβλημοι pro παραβέβλημοι, apponentes : vide 226, 20.

πάρθεσαν. πάρθεσαν pro παράθεσαν, & istud pro παρέθεσαν, apposuerunt : vide simplex ἔθεσαν 224, 21.

παρκλίνω. παρκλίνω pro παρακλίνω, detorqueo : tertia pluralis παρκλίνεσι, detorquent.

παρμένω. παρμένω pro παραμένω, permaneo, adsum.

παρπεπιθών. παρπεπιθὼν, arte pelliciens, fallens, à παραπείθω : simplex πείθω, aorist. sec. ἔπιθον (178, 11.) & poëticè (172, 17.) πέπιθον, part. πεπιθὼν, cũ παρὰ, παραπεπιθὼν. & reiecto α, παρπεπιθών.

παρρέω. παρρέω pro παραρρέω, præterfluo.

παρθέτω. παρθέτω pro παραθέτω, apponat : vide simplex θέτω 224, 32.

παρφάσθαι. παρφάσθαι pro παραφάσθαι, de ipere male suadere : vide simplex φάσθαι 328, 26.

πάρφασις. hinc πάρφασις pro παράφασις, deceptio.

παρφέρομαι. παρφέρομαι pro παραφέρομαι, perperam feror, transuersus agor.

Appendix.

σόω à σέω. † Σόω, seruo, vado, irruo: subiunctiuus σόω, σόης, σόη, seruem, es, et. Fut. σώσω à σόω: aorist. prim. ἔσωσα: imperat. σῶσον, vade. Perfectũ imperatiui passiui σέσωσο, & detracto augmento σόσο, σόσθω. vade, at : rue, at : σοῦσθε, te, ruite. tamen σοῦσθω & σοῦσθε possunt censeri facta per crasin à præsenti imperat. passiui σόεο, σοέσθω, σόεσθε, σοέσθε.

ANNOTATIO. Eustathius quoque duplex agnoscit σόω. consimiliter etiam Hesychius. vt enim σόῃς exp. σώζεις, seruas : ita & exponit σόει, curre, ὅρμα, rue. itidemq; σοῦται non modo σώζεται seruatur, sed etiam ὁρμᾶται, irruit. & consimiliter

ἔρχεται *vadit*. Est autem σῦ imperat. contract. vel ex act. σόε, vel ex pass. σόου: σοῦται vero indic. vel per crasin ex σόεται, vel per syncopen ex σεύεται: vt apud eundem Hesychium λοῦ & λοῦται, de quibus supra. σοῦσο quoque imperat. est formæ passiuæ, vel præt. perfecti, per aphæresin augmẽti, vt videtur ANTESIGNANO: vel pręsentis, per crasin è σόεσο, vt ὀδυνᾶσαι & καυχᾶσαι ex ὀδυνάεσαι & καυχάεσαι, 306, 24. At futurum σεύσω ex σόω deducere non est necesse, quum habeamus σεύω. nam vt σεύω fit ex σέω, ita σεύω ex σόω, assumpto υ, vt tradit Eustath. atque inde est etiam Laconicum illud apud Xenophon. Μίνδαρος ἀπέσσουα, *Mindarus periit*: cuius idem Eustath. meminit. Reperitur etiam σώω, & quidem in vtraque significatione. in priore, σώεσκον *seruabant*, apud Etymologum: in posteriore, apud eundem ex Apollonio, σώεσθαι, στροφάσθαι, pro ὁρμᾶν.

Σαώζω poëticum pro σώζω, *seruo, tutor*: futurũ † σαώσω, σαώσεις, σαώσει: infin. σαώσειν, & Ionicè (182, 6.) σαωσέμεν, *seruaturum esse*. Aorist. prim. ἐσάωσα; tertia persona ἐσάωσε, reiecto augmento, & apocope poëtica σάω, *seruauit*: sumitur & pro σάωσον, id est σῶσον, *serua*: per eandem apocopen. [Fut. σαώσω, cum aor. ἐσάωσα, possumus etiã deriuare à σαόω, à quo apud Hesych. est σαοῖ, expositum σώζει, βοηθεῖ, *seruat, auxiliatur*. estque istud σαόω deriuatum ab adiect. σάος *saluus*: at σοῦται apud eundem Hesych. pro διώκεται *agitatur*, & φεύγει *fugit*, deriuatum est à substantiuo σόος, quod eidem Hesych. est ὁρμὴ, φορὰ, *impetus, motus*, 220, 34.]

σαωσέμεν.

σάω.

ANNOTATIO.

Τέμνω, *seco*. Fut. [1] τμήξω, à [2] τμήγω. Aorist. sec. 1. 2
[3] ἔταμον vel [4] ἔτεμον: Particip. ταμὼν vel τεμών. 3. 4
[5] Τίκτω, *pario*. Fut. [6] τέξω, à τέκω. Præt. med. τέ- 5. 6
τοκα. Aor. sec. [7] ἔτεκον, per ε. [8] nam secũdo aoristo 7. 8
verti ε in α, id ferme fit pręsente aliqua immutabili; δέρω, ἔδαρον, *excorio*: πλέκω, ἔπλακον, *plico*.

[9] Τιτρώσκω, *vulnero*. Fut. [10] τρώσω, à [11] τρώω. Sæpe 9
barytona quoq; habent reduplicationẽ; δράω, 10
διδράσκω, *fugio*: μνάω, μιμνήσκω, *in memoriã reuoco*. 11

[12] Τρέχω, *curro*. Fut. θρέξω, per θ. Præteritum 12
δεδράμηκα, à δραμέω. Aorist. secundus [13] ἔδραμον, 13
[14] à δρέμω. Futurum secundum med. δραμοῦμαι. 14

Τρώγω, *comedo*. Aorist. sec. [15] ἔφαγον, à φάγω. 15

T

τέμνω à τμήγω.

ἔταμον vel ἔτεμον.

τίκτω à τέκω.

Aoristus secundus quãdo mutet ε in α.

τιτρώσκω à τρώω.

Reduplicatio in Barytonis.

τρέχω, à δραμέω & δρέμω.

θρέξω.

τρώγω à φάγω.

φάγομαι.

16 Futurum secundum med. φάγομαι pro [16] φαγοῦμαι,
17 [17] vt ἔδομαι & πίομαι, edam, bibam.

τυγχάνω à τεύχω & τυχέω.

18 [18] Τυγχάνω, *sum, nanciscor*. Fut. [19] τεύξομαι, à
19 [20] τεύχω. Aorist. sec. [21] ἔτυχον. Præteritum [22] τε-
20 τύχηκα, à [23] τυχέω: at [24] τέτυκται, est, & paratus est.
21 tertia præteriti passiui pro [25] τέτευκται, à τεύχω.
22 Vide in * ἄφυκτος, *ineuitabilis*.

* Pagina 353, versu 13.

τμήσω. τεμῶ.

25 [1] VEL τμήσω, à τμέω: vel etiam regulare τεμῶ, 157, 27. prima plur. τεμοῦμεν, *vastabimus*: fut. med. τεμοῦμαι, 198, 12. Perfectum act. τετέμηκα, 175, 15. & 176, 3. syncope τέτμηκα, 365, 23. hinc pass. τέτμημαι: part. τετμημένος, *sectus*: aor. prim. ἐτμήθην, *excisus sum*: infinit. τμηθῆναι, *vastari*: part. τμηθεὶς, τμηθεῖσα, *sectus, secta*. Cæterùm à fut. τμήξω fit aor. pr. ἔτμηξα: part. τμήξας: composita ἀποτμήξας, *qui abscidit*: διατμήξας, *qui diffidit*.
2 [2] Hinc etiam aor. sec. ἔτμηγον & ἔτμαγον: pass. ἐτμάγην: tertia plur. ἐτμάγησαν, Bœoticè, (192, 29.) vel syncope (365, 22.) ἔτμαγεν, sine augmento τμάγεν, *secti vel separati sunt*: part. τμαγεὶς & τμηγεὶς, *scissus*.

τμάγεν.

3 [3] Sine augmento τάμον, τάμες, τάμε: fut. sec. ταμῶ: med. ταμοῦμαι.
4. 5 [4] Infin. τεμεῖν. [5] De hoc 309, 1..
6 [6] Medium τέξομαι, τέξῃ, τέξεται, *pariam, es, et*: perfect. act. τέτεχα: pass. τέτεγμαι, ξαι, κται: hinc aor. pri. ἐτέχθην, *natus sum*: subiunct. τεχθῶ, τεχθῇς, τεχθῇ. *in lucem editus fuero, is, it*: infin. τεχθῆναι, *nasci*: part. τεχθεὶς, *natus, genitus*: fut. prim. τεχθήσομαι, *pariar*.
7 [7] Sine augmento τέκον: tertia persona τέκε, *peperit*; item *genuit*, de viro: aor. sec. med. ἐτεκόμην, & reiecto augmento τεκόμην, τέκου, τέκετο.

τέκε.

τέκετο.

8 [8] Reddit rationē cur τίκτω siue τέκω nō faciat in aoristo sec. ἔτακον, cùm 178, 5. dictum sit penultimam ε mutari in aoristo sec. in α: verùm id, inquit, solùm habet locum, quum penultimam ε præcedit aut sequitur aliqua immutabilium λ, μ, ν, ρ: atque hinc excipiuntur λέγω, φλέγω, βλέπω, ἐνέγκω: de quibus 303, 31. & 302, 5. sic interdum τέμνω, vt in verbo præcedenti dictū est.
9 [9] Hoc verbum cōtinetur ea regula quā assignauit 346, 38. σκω & σκομαι, tanquā ω & ομαι. nam reduplicatio ι. nō seruatur nisi in præsenti & imperfecto, vt de verbis in μι dictū est 221, 34. sic à μιμνήσκω, fut. μνήσω: à διδύσκω, *ingredior, submergor*, fut. δύσω, perfect. δέδυκα: plusquamperf. ἐδεδύκειν: tertia plur. ἐδεδύκεσαν, & Atticè (300, 15.) ἐδεδύκεσαν, *submersi vel submersæ fuerant*. à κικλήσκω, *voco*, fut. κλήσω, à πιπίσκω, *potum præbeo*, fut. πίσω, aor. prim. ἔπισα. à πιπράσκω (Ion. πιπρήσκω) *vendo*, fut. πράσω, Ion. πρήσω. vel dic. huiusmo

μνήσω.

iusmodi verba à suis primitiuis tēpora mutuari: nempe
πιτρώσκω à τρόω vel τρώω: μιμνήσκω à μνάω: διδύσκω à δύω:
κικλήσκω à καλέω. cuius futur. καλήσω, & syncope κλήσω:
πιπίσκω à πίω: πιπράσκω vel πιπρήσκω à πράω: hinc in par-
ticipio aoristi primi pass. πραθεὶς, venditus. tamen διδρά-
σκω seruat reduplicationem in futuro, διδράσω, 375,15. διδράσκω.
Cæterùm hæc reduplicatio tam Barytonorum quàm **Reduplicatio**
circumflexorum (in quibus quoque locum habet) non ***Ionica per ε.***
solùm fit per ι, sed etiam per ε, more Ionico, veluti de
τέθνημι dictum est 328, 32. vt κάμω, κεκάμω, *laboro*: κλῶ,
κέκλω, *iubeo*. Hæc à præterito medio fieri innuit CLE-
NARDVS, 379,4. Interdū quoq; (vt de verbis in μι dixi-
mus, 232,32.) huiusmodi reduplicatio fit repetitis dua-
bus literis thematis initialibus; vt ἀλκέω, ἀλαλκέω, *pro-
pulso*. Vide quoque 298,28. [10] Hinc aorist. prim. ἔτρωσα: 10
perf. τέτρωκα: pass. τέτρωσμαι, τέτρωσαι, τέτρωται, assumpto
σ: vnde aor. prim. ἐτρώθην: infin. τρωθῆναι, *sauciari, vul-
neratum esse*: part. τρωθεὶς, *læsus, sauciatus*. [Perfecta & ANNOTATIO.
aor. verbi πιτρώσκω sæpius sine σ proferuntur in passiua
diathesi. quomodo apud Xenoph. sunt τετρωμένοι *vul-
nerati*: ἐτρώθησαν, *vulnerati sunt*, apud Herodianum: τρω-
θῇ, *vulneratus sit*, apud Hippocr. Sic etiā verbalia τρῶμα
vulnus, τρωτὸς *vulneratus*.] [11] Vel à τρόω. dicitur & 11
τρῶμι: vnde imperf. ἔτρων, ἔτρως, ἔτρω: cum ἐξ, ἐξέτρω, *ab-
ortum fecit*. [12] De hoc 304,1. A fut. θρέξω, aor. pri. ἔθρεξα, 12
& poëticè (170,38.) θρέξασκον, *cucurri & [illegible] cucurrerunt*, vel
currebam & currebant. futurū med. θρέξομαι, θρέξῃ, & At-
ticè (306,36.) θρέξει: cum περὶ, περιθρέξει, *circumcurret*.
[13] Infinit. δραμεῖν, & Doricè (183,15.) δραμῆν, *cucurrisse*. 13 δραμῆν.
[14] Poterat etiam duci à δραμέω, 214,1. sed præt. medium 14
δέδρομα, *cucurri*, à δρέμω formandum, (197, 22.) non à δέδρομα.
δραμέω: nam ex hoc fieret δέδραμα, 214,1. Quidam hæc
tempora non ad τρέχω, sed ad διδράσκω referunt. [15] Sine 15
augmento φάγον: imperat. φάγε: subiunct. φάγω, φάγῃς,
φάγῃ: (cum πρὸ, προφάγῃ, *ante ederit*) prima plur. φάγω-
μεν, *comedamus*: infin. φαγεῖν. Facit quoque τρώγω in aor.
sec. ἔτραγον, 178,5. infin. τραγεῖν, *comedere*. [16] Quo etiam 16
poëtæ vtuntur. [17] De his 309,22. & 377,26. atq; 395,39. 17
Vide quoque 306,25. [18] Hinc τυχανόντων, *assequantur*, 18 τυχανόντων.
pro τυγχανέτωσαν, [illegible],33. [19] Tertia persona τεύξεται, *con-* 19
sequetur: infin. τεύξεσθαι, *adepturum esse*: part. τευξόμενος,
adepturus, consecuturus. [20] τεύχω in vsu habetur pro 20
struo, facio, fabrico: hinc in tertia plur. imperf. pass. sine
augmento τεύχατο, *struebant*. In aoristo primo act. τεῦξε τεύχατο.
pro ἔτευξε, *fecit*: tertia plur. ἔτευξαν, *fecerunt*. [21] Hinc 21 τεῦξε.
impe

imperat. τύχε, *consequere* : Opt. τύχοιμι, τύχοις, τύχοι : tertia plur. τύχοιεν: Subiūct. τύχω, τύχης, τύχῃ: prima plur. τύχωμεν: infin. τυχεῖν: part. τυχών, τυχοῦσα, *nactus, nacta, consecutus, a.* Aorist. sec. med. ἐτυχόμην, Ionicè (118,35.) ἐτυκόμην, poëticè (172,15.) τετυκόμην & τετυχόμην. *paraui, struxi* : hinc in tertia plur. τετύκοντο : & in prima plur. Optatiui τετυκοίμεθα. [22] Ionicè τετύχηκα, *nactus sum*, 235,35. & 237,5. A τετύχηκα, tertia persona τετύχηκε, *fuit, est*, sine participio. [23] Hinc etiam fit τύχησε, *contigit*, aoristus prim. sine augmento. [24] Sic in plusquamperfecto pro ἐτετεύγμην, dicitur ἐτετύγμην, & ablato ε, τετύγμην, *eram* seu *fui*: tertia persona τέτυκτο, *erat*: imperat. τέτυξο, τετύχθω, *sis, sit*: infi. τετύχθαι, *esse*: part. τετυγμένος, *factus, fabricatus*, vel *qui fuit*. inuenitur & τετευγμένος, *consecutus*. Aor. pri. ἐτύχθην, ἐτύχθης, ἐτύχθη, *effectus sum, es, est*. [25] A τέτευκται fit tertia plur. Ionica (190,15.) τετεύχαται *fabrefacti sunt*.

(Margin: τετυχόμην. τετύκοντο. 22 τετυκοίμεθα. τετύχηκα. 23 τύχησε. 24 τετύγμην, τέτυκτο: τετύχθω: τετύχθαι. τετυγμένος: τετευγμένος. 25 ἐτύχθη.)

Υ

(Margin: ὑπισχνοῦμαι ab ὑπισχέομαι & ὑφίσταμαι.)

Ὑπισχνοῦμαι, *promitto*. Fut. ὑποσχήσομαι : Præt.

1 [1] ὑπέσχημαι: Aor. prim. ὑπεσχέθην : Aor. sec. med.

2. 3 [2] ὑπεσχόμην, ab [3] ὑποσχέομαι. at fut. ὑποστήσομαι,

4. 5 *promittam*, ab [4] ὑφίσταμαι: Aorist. sec. [5] ὑπέστην.

1. 2 [1] Hinc Infin. ὑποσχῆσθαι, *promisisse*. [2] Imperat. ὑπόσχου & Ionicè (193,29.) ὑπόσχεο, *promitte* : infin. ὑποσχέσθαι, *spopondisse*: part. ὑποσχόμενος, *sponsionem faciens, pollicitus*.

(Margin: ὑπόσχεο.)

3 [3] Quod componitur ex ὑπὸ & σχέομαι : actiuum σχέω, de

4 quo in verbo ἔχω. 381,14, & 18, & 24. [4] Quod etiam componitur ex ὑπὸ (172, 1. & 9.) & ἵσταμαι, 227,15. &

5 228,2. [5] In ὑπέστην, π præpositionis ὑπὸ non migrat in φ, vt in ὑφίσταμαι & ὑφίστημι. nam simplex ἔστην (226,32.) lenem habet spiritum. Ab ὑπέστην, tertia plur. ὑπέστησαν, & syncope ὑπέσταν, *polliciti sunt* : vt simplex ἔστησαν ἔσταν, 365,31. tertia singularis imperatiui ὑποστήτω, *promittat*: infinit. ὑποστῆναι, *promittere*, 226,34. & 227,9.

(Margin: ὑπέσταν.)

Φ

(Margin: φάναι. φᾶναι. ἀποφλῆναι. φέρω ab οἴω, ἐνέγκω, ἐνέχω, φρῶ & φρῆμι. διενήνοχα à διαφέρω. ἀνενεχθείς.)

1 [1] Φάναι, *dicere*: præs. φημί: φᾶναι verò per ᾶ, *lucere*,

2 *apparere*; aor. 1. à φαίνω, *luceo, appareo*; pro quo & φῆναι, ἀποφλῆναι, *demigrare*, [2] vt μιᾶναι, μιῆναι, *fœdare*.

3. 4 Φέρω, *fero*. Fut. [3] οἴσω, ab οἴω. Aor. 1. [4] ἤνεγκα; sec.

5. 6 [5] ἤνεγκον, ab ἐνέγκω. Præt. med. [6] Att. ἐνήνοχα, διενήνοχα, *excellui*, ab ἐνέχω. Aor. 1. pass. [7] ἠνέχθην. [8] Part.

7. 8 ἐνεχθείς. sic ἀναφέρω, *refero*, *conualesco*: ἀνηνέχθην, ἀνενεχθείς, *refocillatus*. Cæteri per syncopen dicta sunt φρῆμι φρεῖν, *ferre* : φρέω φρῶ, *fero* : vnde

φρῆμι. Imperat. 2. aor. φρὲς, fer: εἴσφρες, infer, admitte, irrumpe: ἔκφρες, effer, emitte: vt [9] θὲς, pone. Aor. 1. ἔφρηκα. Fut. φρήσω, [10] εἰσφρήσω, inferam, admittam. 9 10

φθάνω, assequor quod efficere cōtēdo, præuenio. Fut. [11] φθάσω, à φθάω. Aor. 2. [12] ἔφθην, à φθῆμι: opt. φθαίην. 11

φθίνω, tabesco. Fut. φθίσω, à [13] φθίω. [14] complura in νω, dum tempora formant, negligunt ν; φθάνω, φθίνω, πίνω bibo, tanquam à φθάω, φθίω, πίω. 12 13 14 15

Φύω, produco. [15] Fut. φύσω. [16] Aor. 2. ἔφυν, à [17] φῦμι. 16 17

εἴσφρες ab εἰσφέρω.
ἔκφρες ab ἐκφέρω.
εἰσφρήσω ab εἰσφέρω.
φθάνω à φθάω & φθῆμι.
φθίνω à φθίω.
Annotatio de finitis in νω.
φύω à φῦμι.

[1] De Hoc 328, 14. [2] Ab aoristo primo indicatiui ἐμίανα communiter, & ἐμίηνα Atticè; vt habes 177, 3. sic à φαίνω, aorist. prim. ἔφανα & ἔφηνα, ἔφηνας, ἔφηνε: cum ἐν, ἐνέφηνεν, ostendit. Aoristus med. ἐφηνάμην, tertia persona ἐφήνατο, apparuit. Huius perfectum pass. πέφασμαι, πέφανσαι, πέφανται, 189, 11. vnde aor. prim. ἐφάνθην & poëticè pleonasmo τοῦ α, ἐφαάνθην, ἐφαάνθης, ἐφαάνθη, apparui, isti, it. [3] Doricè οἰσῶ: fut. med. οἰσοῦμαι, οἰσῇ, feram, feres, (395, 26.) pro οἴσομαι, οἴσῃ. Ab οἴω perfectū esset ὦκα, 158, 13. & 171, 31. passiuum ὦσμαι, ὦσαι, ὦσται: vnde reiecto augmēto fit verbale (261, 18.) οἰστέος, ferendus: & οἰστέον, ferendum est: hinc etiam aorist. prim. ὤσθην, ὤσθης: vnde fut. prim. οἰσθήσομαι, ferar. [4] De hoc 302, 6. & 16. Pro ἤνεγκα poëtæ dicunt ἤνεικα, & deposito augmento ἔνεικα, ας, ε: (cum κατὰ, κάτένεικε, detulit) & cum augmento Attico ε in medio (298, 15. & 299, 4.) †ἐνήνεικα, ab ἐνείκω: in Opt. Æolico (181, 2.) ἐνείκειε, tulisset: infin. ἐνεῖκαι, tulisse: part. ἐνείκας, qui tulit. Aor. prim. med. ἠνεικάμην, tuli: tertia persona sine augmento ἐνείκατο, tulit, portauit: subiunct. ἐνείκωμαι, tertia plur. ἐνείκωνται, tulerint. [5] Sine augmento ἔνεγκον, tuli: infin. ἐνεγκεῖν, sustinere, tulisse: part. ἐνεγκὼν, qui tulit: ἐνεγκοῦσα, quæ tulit: sumitur pro patria. [6] Attici enim (vt habes 297, 25.) inchoatorum ab ε, ο, & α breui, præterito communi præfigūt duas priores literas præsentis. Hîc verò notandum in ἐνήνοχα, ε penultimam præsentis ἐνέχω, mutatam in ο more dissyllaborum, vt λέγω, λέλογα, 197, 21. polysyllaba enim regulariter in mutant ε in ο. quamuis ab ἔχω simplici dissyllabo possit ductum videri. Ab ἐνήνοχα participium ἐνηνοχὼς, qui tulit. Pro ἐνήνοχα Macedones dicunt † ἀγκόχα: tertia plur. ἀγκόχασιν. [ἀγκόχασι (inquit Varinus) apud nullum reperitur τῶν ἀρχαίων, sed tantum in epistola Philippi Macedonis. Ita Varinus: at mendose. scribendum enim [illegible].

1. 2
ἐφαάνθη. 3
οἰσῇ.
οἰστέος.
οἰστέον.
ἤνεικα. 4
ἔνεικα.
ἐνήνεικα.
ἐνείκατο.
ἔνεγκον. 5
6
ἐνήνοχα.
ἀγκόχασι.
ANNOTATIO.

b

sic

sic enim Phrynichus in Atticis ἐκλογαῖς *respuit* ἀγήοχα. *at*
si quis dicat Lysiam usum esse composito καταγηόχασι, *non*
vult firmam illi fidem tribui, cū Demosthenes ἤχασι *dicat,*
non καταγηόχασι. *eodemq; modo Thomas,* εἰσῆχε *(inquit)* κάλλιον ἢ εἰσαγήοχεν. *Vtitur tamen isto præterito etiā Synesius*
in epist. 31. προσαγηόχασιν ἐμοὶ τὸν ἄνδρα: *& participio Philippus in epistola quadam apud Demosth. pro Corona,* ἴστε
ἡμᾶς φρουρὰς εἰσαγηοχότας, scitóte nos præsidia introdu-

ἐνείχθην.

7 xisse.] [7] Et ἠνείχθην, sine augmento ἐνείχθην, *latus sum:*
part. ἐνεχθεὶς, *latus*, ab ἐνείκω: ἠνέχθην verò ab ἐνέχω, cuius
perfect. pass. ἠνεῖμαι, vnde part. ἠνειμένος, *latus*: cum διὰ,
8 διηνεγμένος, *transportatus.* [8] Imperat. ἐνέχθητι, Opt. ἐνεχθείην, ἐνεχθείης, ἐνεχθείη: subiūct. ἐνεχθῶ: infin. ἐνεχθῆναι:
cum κατὰ, κατενεχθῆναι, *delatū esse, deferri*: part. κατενεχθεὶς,
delatus, depressus: κατενεχθέντες, *ad terram venientes.*
9 [9] De hoc 235,11. [10] Aorist. primus εἰσέφρησα, vnde part.
10 εἰσφρήσας, *qui intulit*: aor. prim. med. εἰσεφρησάμην: infin.
11 εἰσφρήσασθαι, *recipere, admittere.* [11] Perfect. ἔφθακα: plusquamperf. ἐφθάκειν. Aor. pri. ἔφθασα. & Doricè (207,27.)

ἔφθαξα.

ἔφθαξα, *præueni*: Opt. Æolicus φθάσεια, φθάσειας, φθάσειε:
infin. φθάσαι; part. φθάσας, φθάσασα, *præueniens*: τὸ φθάσαν,
& cum πρὸ, προφθάσαν, *quod præteriit.* Est etiā aor. prim.

φθῆσε.
φθήσονται.

ἔφθησα, ἔφθησας, ἔφθησε, sine augmēto φθῆσε, *præoccupauit*:
à fut. φθήσω: vnde & medium φθήσομαι: tertia plur. φθή-
12 σονται, *præoccupabunt.* [12] Tertia persona ἔφθη, sine augmento φθῆ, *præoccupauit*: tertia plur. ἔφθησαν: subiunct.

φθῆ.

φθῶ, φθῇς, φθῇ: Ion. φθέω, φθέῃς, φθέῃ: poëticè φθείω, φθείης,

φθείομεν.

φθείῃ: prima plur. φθέωμεν, & poëtica systole φθείομεν, *anticipemus.* (vide 236,41. & 356,15.) infin. φθῆναι: inuenitur & φθάναι, quod præsens potest censeri à φθῆμι. part.
φθὰς, *qui præoccupauit.* Aor. sec. med. ἐφθάμην: vnde part.
13 φθάμενος, *præueniens, anteuertens.* [13] Perfect. ἔφθικα:
pass. ἔφθιμαι, ἔφθισαι, ἔφθιται: hinc tertia pl. Ionica (190,16.)

ἐφθίαται.

ἐφθίαται, *corrupti sunt*: plusquamperfect. ἐφθίμην, ἔφθισο,
ἔφθιτο, *perierat, interierat*: cum ἀπὸ, ἀπέφθιτο, *interierat*:
ab ἔφθιτο tertia plur. Ionica (190,16.) ἐφθίατο, *corrupti*
erant: perfect. Optatiui ἐφθίμην pro ἐφθιμένος εἴην, more
Circumflexorum (215,1.) & verborum in μι, 238,15. &

ἀποφθίμην.
λελῦτο, λελυῦτο.
λύμην.

rursus deperdito augmento φθίμην: cum ἀπὸ, ἀποφθίμην,
interiissem. sic λελύμην, λελῦο, λελῦτο: tertia plur. λελῦντο:
& sine augmento λύμην, *redemptus essem vel redimerer*,
pro λελυμένος εἴην, à λύω, *redimo, soluo.* Ab ἔφθιμαι infin.

φθίσθαι.
φθίμενος.

ἐφθίσθαι, & sine augmento φθίσθαι, *periisse*: cum κατὰ, καταφθίσθαι, *interiisse*: vel φθίσθαι factū est per syncopen à præsenti φθίεσθαι. sic part. † φθίμενος, *mortuus, peremptus,*
defun

defunctus, per ſyncopen à præſenti φθιόμενος, vel pro perfecto ἐφθιμένος, detracto augmẽto & mutato tono. ſic compoſitum ἀποφθίμενος: *peremptus, mortuus*. A φθίω quoque inuenitur in ſubiunctiuo φθίῃς, *pereas*. à φθέω verò infinitiuus paſſ. φθέεσθαι & craſi φθεῖσθαι, *interire*. hinc etiã verbum φθῆμι: vnde in Optatiuo paſſ. φθείμην, φθεῖο, φθεῖτο, *defeciſſem, præteriiſſem, es, et*: vt πθείμην (238,15.) ſed abſque reduplicatione, 231,16. [14] Sic τίνω, *luo, ſoluo, pendo*: tanquam τίω, fut. τίσω: medium τίσομαι, *vlciſcar*: aor. pri. med. ἐτισάμην, *ſupplicium ſumpſi*: tertia perſona ἐτίσατο, ſine augmento τίσατο: Opt. τισαίμην, τίσαιο, τίσαιτο: tertia plur. τίσαιντο, & Ionicè (190,16. & 30.) τισαίατο: infin. τίσασθαι: part. τισάμενος. optat. actiuus Æolicus (181,1.) τίσεια, τίσειας, τίσειε: tertia plur. τίσειαν, *luiſſent*. A τίνω imperfectum ἔτινον, ἔτινες: vnde tertia perſona Ionica (170,30.) τίνεσκε, *luebat*. [15] Perf. πέφυκα, *natura cõparatus ſum, ſoleo*: πέφυκε, *natura comparatum eſt, innatum eſt*: πεφύκασι, *cõſueuerunt*: pluſquamperfect. ἐπεφύκειν, ἐπεφύκει, & ſine augmento πεφύκει, *creuerat*: infin. πεφυκέναι, *natura eſſe, eſſe adhærere*: part. πεφυκώς, πεφυκυῖα, πεφυκός, *inhærens, natus, aptus, natura diſpoſitus*: Ionicè (235,35.) πεφυώς, *natus, productus*: genitiuus πεφυότος & poëtica ectaſi πεφυῶτος: accuſatiuus plur. πεφυῶτας pro πεφυκότας: & in nominatiuo plur. πεφυῶτες: cum σὺν (401,32.) συμπεφυῶτες, *concreti, conſiti*: fœmininum ἡ πεφυῦα, ſyncope πεφῦα. [Syncopata illa, πεφῦα & ἐμπεφῦα, non video qua ratione poſſint defendi, quum in iis Characteriſtica thematis litera ſit abolita. Apud Etymologum quidem inuenio ſcriptum ἐμπεφῦα, ſed mendosè, vt arguit non ſolum Homeri locus quem citat ex Il. α, ſed ipſa eius formatio. ſcribit enim è φῦμι eſſe futurum φύσω, præteritum πέφυκα, participium πεφυκώς, abiecto κ, πεφυώς. fœmininum πεφυῦα ſicq; illum ſcripſiſſe, patet ex ipſo Homeri loco quem citat, ὣς ἔχετ' ἐμπεφυῦα. ſi enim ibi legere velles ἐμπεφῦα, vitiosè choreus eſſet pro ſpõdeo vel dactylo. Monſtroſiorem ſyncopen infra comminiſcitur in tuendo συμφῦαι, infra in Inueſtigatione thematis præteritorum verborum in ύω & ύομαι.] cum ἐν (402,2.) ἐμπεφῦα, *implexa*. Inuenitur etiã tertia plur. perfecti πεφύασι pro πεφύκασι, *producti ſeu nati ſunt*. À perfecto πέφυκα fit præſens πεφύκω: vnde tertia plur. imperfecti ἐπέφυκον, *pendebant, manabãt*. [16] Vide 231,16. & 234,35. Ab ἔφυω tertia perſona ἔφυ, & ſine augmento φῦ, *natus eſt*: part. φύς, *natus*. Facit quoque φύω in aor. ſec. ἔφυον, vnde paſſ. ἐφύην: tertia perſona ἐφύη, *enatus eſt*.

φθίῃς, φθεῖσθαι.
φθεῖτο.
14 τίνω à τίω.
τίσατο.
τισαίατο.
τίσειαν.
15 τίνεσκε.
πεφύκει.
πεφυώς.
πεφυῶτας.
συμπεφυῶτες.
ANNOTATIO.
ἐμπεφῦα.
πεφύασι.
16 ἐπέφυκον.
φῦ.

17 [17] Huius passiuum φύομαι, imperfect. ἐφυόμην, ἔφυτο, ἐφύ-
φυῶντο. tertia plur. ἐφυῶντο, & sine augmento φυῶντο, nascebantur.

X

χαίρω à χαρέω. Χαίρω, gaudeo. Fut. χαρήσομαι: Aorist. secund.
1 passiuus [1] ἐχάρην, à χαρέω.
χάσκω à χαίνω. 2 Χάσκω, hio, dehisco. Fut. [2] χανοῦμαι: Præt.med.
3 κέχηνα: Aorist. sec. [3] ἔχανον, à χαίνω.
χέω à χεύω. ἔχεα. 4.5 Χέω, fundo. [4] Fut. χεύσω. [5] Aor.pr. ἔχεα: Imper.
ἔκχεον. ἐκχέαι. χέον, ἔκχεον, effunde: Infinit. χέαι, ἐκχέαι, effudisse.
ἐκχεῶ. 6 [6] Aorist. sec. ἔχεον. Fut. sec. χεῶ: ἐκχεῶ, effundam.
χρή. ἀπόχρη. 7.8 Χρή, oportet; à [7] χρῆμι, per apocopen χρή; [8] ἀπό-
ἐχρῆν, χρῆν. 9 χρή, sufficit. Imperf. ἐχρῆν & [9] χρῆν. Infin. χρῆναι.
χρῆναι.
χάρη. 1 [1] Tertia Persona ἐχάρη, & sine augmento χάρη,
gauisus est: imperat. χάρηθι, *gaude*: Opt. χαρείη: χαρείη, *gau-
deat*: subiunct. χαρῶ, ῇς, ῇ: χαρῆτε, *gaudeatis*: infin. χαρῆναι,
gauisum esse: part. χαρείς, χαρεῖσα, *gaudens, oblectatus*, ...
Aor. sec. med. ἐχαρόμην, & poëticè (72,15.) κεχαρόμην: vn-
de Opt. κεχαροίμην, οιο, οιτο: tertia plur. κεχάροιντο & Ion.
(190,16. & 30.) κεχαροίατο, *gauisi fuissent*. perf. med. κέχαρα,
2 *gauisus sum*. Vide 213,35. [2] Et actiuum χανῶ, *hiabo*. vide
3 157,31. & 198,15. [3] Hinc in Opt. χάνοι, *dehisceret*: in sub-
4 iunct. χάνῃ, *hiauerit*: infin. χανεῖν, *hiscere, dehiscere*. [4] De
hoc 304,17. fit χεύσω à χεύω: vnde & in tertia plur. plusq.
χεύοντο. perf pass. ἐχεύοντο, & sine augmẽto χεύοντο, *attulerant*: &
χεῦα. aor. pri. ἔχευα, 302,11. sine augmento χεῦα, *aggessi*: tertia
περιχεῦε. persona χεῦε, cũ περὶ, περιχεῦε, *circumfudit*: imperat. χευ-
χευάντων. άτω: tertia plur. χευάτωσαν, & Att. (305,33.) χευάντων, *fun-
dant*. sumit etiã χέω quædam tẽpora à χύμι: vnde Aor. pri.
χυθῆναι. χυθείς. infin. pass. χυθῆναι, *diffundi*: & part. χυθείς, *fusus*: quod &
χυθείς. χυθείς, χυθεῖσα (cũ ἀμφὶ, ἀμφιχυθεῖσα, *circumfusa*. & assum-
χυσθείς. pto σ † χυσθεὶς à χύμι vel χύω. [Sed χυθεὶς quidem & χυτὸς
ANNOTATIO reperiuntur: de χυσθεὶς vero dubito, vt etiam de ...
de χυτὸς *&* χυ- 411,18. Verbalia sanè χυτὸς & ... sine σ proferuntur.]
τεὶς. fut. χύσω: aor. pri. ἔχυσα: imperat. χύσον, *effunde*: perf. κέχυκα:
pass. κέχυμαι, σαι, ται: tertia plur. κέχυνται: plusquamperf.
χύτο. ἐκεχύμην: ἐκέχυτο, & deposito augmento χύτο, *fusum erat*:
χύντο. hinc tertia plur. χύντο, *effundebantur*: part. κεχυμένος, *fu-
sus*. aor. pri. ἐχύθην: cum ἀμφὶ, ἀμφεχύθην, ης, η, *circumfusus*
5 *sum, es, est*. [5] Vide 302,11. A χέαι cum ἀμφὶ, ἀμφιχέαι, *cir-
6.7 cumfundere*. [6] Vide 218,13. [7] Vel à tertia persona χρῆσι
χρῆσθα. reiecto σι per apocopen. Dores pro χρὴ dicunt χρῆσθα.
ANNOTATIO [Quod tamẽ videtur potius esse pro χρῆς, eoq; vel præ-
χρῆσθα *pro* χρῆς. senti, quod Hesych. exp. θέλεις *vis*, & χρῄζεις *indiges, cupis*:
vel

vel præt. imperfecto. Vide 317,2.] 8 De hoc 354, 13. 8
9 Sumitur χρεὼ pro præsenti χρὴ, atq; pro infi. χρεῶναι in- 9 χρεὼ pro χρὴ & χρεῶναι.
uenitur etiã subiũct. χρῆ, oporteat. Huc etiã referri potest χρῆ.
χάζω, concedo, capio, anxiè sollicitus sum, hio: fut. χάσω: aor.
sec. ἔχαδον, ες, ε, 178, 20. sine augmẽto χάδον, χάδες, χάδε: in- χάδον, ες, ε.
fin. χαδεῖν, & Ion. (183, 15.) χαδέειν, cepisse. rursus pro ἔχαδον χαδέειν
poëtę dicunt κέχαδον, 172, 15. & Ion. (118, 30, & 36.) κέκαδον, κέκαδον.
priuaui: part. κεκαδὼν, priuãs, curans: aor. sec. med. κεκαδό- κεκαδών.
μην: tertia pl. κεκάδοντο: cesserũt, priuarũt: pas. κεκάδημαι, ης, η, κεκάδοντο.
vnde fut. sec. κεκαδήσομαι, curabo: prima pl. κεκαδησόμεθα. κεκαδήσομαι.
A χάζω pręt. med. κέχαδα, 197, 11. part. κεχαδὼς, ότος: & poë-
ticè pleonasmo τοῦ ν, κεχανδὼς, ότος: acc. τὸ κεχανδότα, capiete. κεχανδότα.

Ὠθέω, *pello*. [1] Fut. ὠθήσω: Aor. prim. [2] Atticè, ἔωσα: 1. 2 Ω
Præt. pass. [3] ἔωσμαι, ab ὤθω. 3 ὠθέω ab ὤθω. ἔωσα. ἔωσμαι.
† [4] Ὦταν, *ô amice, heus tu, ô bone vir quæso*, pro 4 ὦταν.
ὦ ἐτάν: [5] ἔτης, *amicus*, vnde ἐτάν, vt Ἑρμῆς, Ἑρμᾶ: 5
μέγιστος, μεγιστάν, ὦ ἐτὰν, [6] sed synalœphe con- 6
trahit in ὦταν.

[1] ET Regulariter ὠθήσω, *pellam*. [2] Vide 298, 7. & 15. 1. 2 ὠθήσω.
& 351, 1. Ab ὠθέω imperfect. ὤθεον, ὤθουν, & Atticè quoque ἐώθουν.
ἐώθουν, impellebam, 298, 11. Pro ἔωσα, inuenitur etiam sine
augmẽto Attico ὦσα: tertia persona ὦσε, pepulit, & Ioni- ὦσε: ὤσασκε.
cè (170, 30.) ὤσασκεν. aor. med. ἐωσάμην: tertia plur. ἐώσαν- ἐώσαντο.
το, repulerunt. infin. ὤσασθαι, pellere: part. ὠσάμενος, pellens.
3 Tertia persona ἔωσται, repulsus est. vnde aorist. prim. ἐώ- 3
σθην, reiectus sum: part. ὠσθεὶς, pulsus, trusus. Pro ἔωσμαι
dicitur etiã sine augmẽto ὦσμαι: vnde part. ὠσμένος, pul-
sus. Variè scriptum inuenitur. † Suidas & Hesychius 4 ANNOTATIO.
scribunt ὦτάν, circumflexa prima, & acuta vltima: quo-
niã (inquit Suid.) non reperitur dictio quæ duos habeat
circumflexos. Etymol. ὦτᾶν, prima barytona, vltima cir-
cumflexa. apud Hesych. tamen & tertia est scriptura
ὦταν, penultima circumflexa, vltima barytona. Volunt
autem hanc vocem alij (vt refert Etymologus) è duabus
indeclinabilibus conflatam, ex ω & τὰ (vt δῆτα ex δὴ &
τά) pleonasmo τοῦ ν. alij ex vna indeclinabili, ω, & altera
declinabili, Dorico videlicet vocatiuo nominis ἔτης,
quod est *sodalis, socius, amicus*. id enim communiter
vocatiuo facere ἔτα, 265, 27. Doricè ἐτᾶν: vt apud Pin-
darum est ἀγαμεμνονοχάρμαν pro ἀγαμεμνονοχάρμα, ab ἀγα-
μεμνονοχάρμας, teste Herodiano atque Etymologo: cui si
præmittas ω, facta crasi, fieri secundum alios ὦτᾶν, secun-
dum alios ὦτὰν, secundũ alios ὦταν, vt paulo ante docui.

quibus si etiam craseos nota adiiciatur, nimirum ʼ ante τ, (hæc enim significat vocalem tenuatam, ε, in hac siue contractione siue elisione obliteratam esse) scripturæ varietas augetur, ὤ̓ταν, ὦ̓ τὰν, ὦ̓ τᾶν, accẽtu nominis ἐταν nunc retento sua sede, nunc tralato simul & mutato. Vtuntur vero hac voce non tantum in virilis, sed etiam in muliebris sexus compellatione, & numero non singulari modo, verum etiam plurali, vt annotauit Suidas. sic enim Cratinus, ἆρά γ' ὦ τὰν ἐθελήσετον; voletis ne ô amici? & Aristoph. ὦ τὰν ἀπαλλάχθητον ἀπ' ἐμοῦ, discedite à me, ô amici.

5 [5] Ὁ ἔτης, ου, primæ declinationis, in vocatiuo ὦ ἔτα, 265, 27. & Doricè (vt quidam volunt) ὦ ἔταν: hinc per synalœphen faciunt ὦ̓ταν. CLENARDVS verò paulo aliter videtur sensisse: vt ab ἔτης, ου, primæ, faciat ἐτὰν, ἐτᾶνος, quintæ: in vocatiuo ὦ ἐτὰν, & synalœphe ὦ τὰν: vt à μέγιστος, ου, tertiæ, id est maximus (255, 36.) fit nomẽ quintæ ὁ μεγιστὰν, μεγιστᾶνος, cuius plurale tantùm est in vsu, οἱ μεγιστᾶνες, magnates, megistanes, qua voce & Latini vtuntur. Sic ab Ἑρμῆς, οῦ, primæ, fit Ἑρμᾶν, ᾶνος, quintæ, id est Mercurius.

μεγιστᾶνες.

6 [6] Sic † ὦ̓ γαθὲ pro ὦ ἀγαθὲ, ô bone vir. ὦ̓ναξ pro ὦ ἄναξ, vel pro ὦ ἄνα, ô rex, 275, 2. ὤ̓νθρωπε pro ὦ ἄνθρωπε, ô homo: ὦ̓νερ pro ὦ ἄνερ, ô vir: ὦ̓ 'ξίγνωτε pro ὦ ἐξίγνωτε, ô valde insignis notæ. id dicitur fieri Atticè. Cum autem Attici in omni declinatione vocatiuum similem nominatiuo forment, (115, 7.) dicunt quoque in vocatiuo ὤ̓νθρωπος, ὦ̓νηρ: vnde etiam ὦ̓ναξ pro ὦ̓να, à nominatiuo ὁ ἄναξ. Idem nonnunquam obseruatur in nominatiuo cum articulo ὁ; vt ὤ̓δωνις, pro ὁ Ἄδωνις, Adonis, Veneris amasius.

ὦ̓ γαθέ. ὦ̓ναξ. ὤ̓νθρωπε. ὦ̓νερ. ὦ̓ 'ξίγνωτε.

ὤ̓νθρωπος. ὦ̓νηρ. ὤ̓δωνις.

Thematis inuestigandi ratio.

* Aliam rimãdi viam ostendimus 158, 35.

* Rimantibus verborum themata præcipuum sit, vt in promptu & tanquã ob oculos habeant coniugationem τύπτω, ποιέω & τίθημι: ac singulorum temporum exactè norint terminationes: deinde memores quomodo formentur tempora, sensim ascendant donec statuendum sit præsens. Participium ὀφθησόμενος à futuro pr. ὀφθήσομαι. Aor. prim. ὤφθην. tertia præteriti pass. ὦπται: prima ὦμμαι. Prętéritũ act. esset ὦφα. Fut. ὄψω. igitur præsens ὄβω, ὄπτω, ὄπω, ὄπλω: ὄβομαι, ὄπτομαι, ὄπομαι, vel ὄπλομαι: sed adhibitum Lexicon commonstrabit ὄπτομαι, video.

PETRI ANTESIGNANI RAPISTAGNENSIS, DE THEMATIS VERBORVM

& participiorum inuestigandi ratione, tractatus.

PRIMVM laborem in hoc velim impendat thematis inuestigator, vt conspecto aliquo vocabulo, ex illius ac totius clausulæ interpretatione certò discernere queat verbúmne id, siue participium, an alterius sit partis orationis. Deinde sit illius quod verbum aut participium esse constiterit, thema velit inquirere, ex ipsius tum terminatione, tum characteristica, tum etiam augmento (si fortè aliquod habuerit) perpendat, cum præsentíne, an cum futuro priori actiuo, an verò cũ perfecto eiusdem vocis (quæ tria tempora in verbis præcipuè sunt spectanda) cognationem habeat: reliquis denique consideratis accidentib. facilè statuet ad quot & quas coniugationes illud verbum referri possit. Iam ergo eius terminationem in ω aut ομαι mutet: deinceps augmẽto, si quod adsit, syllabico quidem detracto, in temporali verò mutatis η, ῃ, ω, ῳ, ει, ευ, in eas vocales aut diphthongos è quibus ipsæ conflari potuerunt, perquirat in Lexico themata quæ & idem habent cum huiusmodi voce, quæ iam est omni augmento destituta, principiũ, & vel eandem characteristicam, vel earum aliquam quas recipit præsens earum coniugationum, quas hæc propositi vocabuli characteristica indicauerit: vt β, π, φ, quæ semper verbum primæ cõiugationis esse ostendunt: ξ & χ secũdæ vel quartæ: σ & κ tertiæ, vel quartæ, vel sextæ, atque interdum quintæ, præcipuè si iungantur cum aliqua immutabilium λ, μ, ν, ρ: sic γ secundæ & quartæ, σ vero tertiæ & quartæ. Si plura themata inueniantur cum eodem principio, & cũ ea characteristica è qua deduci possit propositum vocabulum, illud eligendum est quod sententiæ & loco maximè videbitur quadrare. At si ne vnum quidẽ hac ratione inueniatur,

Quid in rimando themate sit spectandum.

Cognatio temporum, & unde colligenda.

Coniugationes ad quas referri possit thema quod inuestigatur, & earum formatio.

Characteristicarum β, π, φ, γ, κ, χ, σ, ζ, ψ, consideratio.

Eiusdem vocabuli plura themata.

Penultima quando spectanda.

aut eius quod fuerit inuentum significatio sensui nullo modo queat conuenire, tum spectanda erit penultima: hoc est, ea vocalis quæ ponitur ante characteristicam: quæ tamen in iis sextæ coniugationis temporibus, quæ cum præsenti cognationem habent, ab ipsa characteristica non differt: ac pro illa reponẽdæ sunt identidem eæ vocales & diphthongi è quibus ipsa potuit consurgere.

Themata inuestigatu difficiliora.

Si verò nec hoc pacto thema propriũ inueniatur, illud aut in Lexico illo (vt sæpe fit) desiderari, aut dialectis poëticáve licentia inuersum esse, aut circumflexũ, aut è verbis in μι, aut denique anomalum censendum est. quæ omnia quomodo etiam sint excutienda, singulatim postea disseremus.

Ab hoc libello quid expectandum.

Neque verò hîc nuda tantum præcepta trademus, sed & eorum verborum nec non participiorum, quæ legendis bonis authoribus atque in ipsis etiam lexicis extra thema ita poni offenduntur, vt de illo rudiores possint ambigere, tot exempla in hunc locum congeremus, vt iis semel cognitis, in aliis postea nullis, aut certè perpaucis dubitatio relinquatur vlla. Vt autem nostro labore tyrones accommodatiùs vterentur, singula fermè vocabula, nedum res præcipuas, quæ hîc & toto hoc opere excutiuntur, in indices huic operi præfixos optimo, ni fallor, ordine contulimus.

Exempla.

In quatuor prioribus penultima nullũ facessit negotium.

Sed antequam vlteriùs progrediamur, ea quæ hîc in genere proposuimus, familiaribus exemplis illustremus. si harum vocum ἐτύψατε, τετυψόμενος, τετυφέναι, ἐτύφθησαν, thema inuestigetur, mutentur terminationes ατε, όμενος, εναι, θησαν, in ω vel ομαι, & abiiciatur augmentum ε vel τε, habebimus ex primis τύψω vel τύψομαι, è posterioribus τύφω vel τύφομαι: vbi Characteristicæ sunt ψ & φ, quæ verbum primæ coniugationis barytonorum ostendunt. inuestigẽtur igitur in Lexico ea themata quæ incepta ab eodem initio, nempe τυ habeant aliquam è characteristicis præsentis primæ coniugationis, videlicet β, π, πτ, φ: & cùm hæc tantum inueniantur τύπτω, τύπτομαι, & τύφω, iudicio sanè vtendum, vt illud deligamus cuius significatio loco cógruat & sensui.

In quinto neque penultima neque augmentum.

Eodem modo in vocabulo ὀφθησόμενος (cuius paulò diuersam thematis inuestigandi rationem demonstrat CLENARDVS 418,37.) cùm in eo nullum augmentum inesse conspiciatur, mutetur solùm terminatio θησόμενος in ω vel ομαι, fiet ὄφω vel ὄφομαι: vbi φ, quæ verborum primæ coniugationis est index, innuit ea quoque themata inuestiganda, quæ incepta ab ο, habeant pro characteristica β, vel π, vel πτ, vel φ: sed

admit-

adhibitū Lexicon demonstrabit tantùm ὄπτομαι: quamuis ad ὁράω, vt postea dicetur, potiùs referri debeat. Sic in participio ᾠκισμένη, id est, *condita*, versa terminatione μένη in ω vel ομαι, & ᾠ initiali (quod augmenti causa ex οι fieri constat, cùm nullum thema ab ᾠ incipiat) in οι commutato, fiet οἰκίσω: vbi σ quatuor postremarum coniugationum figuratiuum, indicat ea themata inuestiganda quæ ab οἰκι inchoata, vel pro σ habeant aliquam literam quæ præsentis illarum coniugationum sit characteristica, vel excluso σ, verbum constituant sextæ coniugationis, in quo ι præcedens (quæ penultima alias appellatur) sit ipsa Characteristica: sed inspectum Lexicon, demonstrabit vnum οἰκίζω. In πεφηνώς, id est, *ostensus, compertus*, reiecto augmento πε, ac versa terminatione ὼς in ω vel ομαι, remanet φήνω vel φήνομαι: vbi ν, cùm solius Quintæ coniugationis, & tantùm præsentis eum præsentíve cognationem habentium temporum sit characteristicō, indicat φήνω vel φήνομαι pro themate debere inuestigari. sed cùm neutrum inueniatur, inspicienda est penultima η, considerandumque ex qua vocali aut diphthongo potuerit consurgere: quod fiet manifestum ex iis quæ de penultima 160, 32. nempe ex αι. quærantur igitur φαίνω & φαίνομαι. In λελάχωσι, id est, *sortiti fuerint* (de quo 391, 36.) abiecto incremento λε & terminatione ωσι versa in ω vel ομαι, fiet λάχω vel λάχομαι: vbi χ Characteristicon secundæ & quartæ coniugationis, designat ea themata debere inquiri quæ incipiant à λα, & quæ aliquam habeant præsentium secundæ aut quartæ coniugationis characteristicam. ibi sese offerent λάζω, id est, *insolesco, lasciuio nimia pabuli vbertate*: λάζομαι, id est, *prehendo, corripio*, & λάκω, id est, *resono, cano, do oraculum*: sed horum significatio à τῶ λελάχωσι significatione maximè dissentit: vnde colligitur illud ab horum aliquo non emanare. rursus si inspiciatur penultima α, cōstabit ex his quæ de penultima loco citato tradita sunt, eam ex alia vlla non posse descendere, nisi fuerit aoristi secundi (vt re vera est) vel futuri posterioris: vbi ex his omnibus η, α, αι, αυ, aut ε potuit consurgere. sed tum Characteristicon fuerit necessariò ipsum χ, quòd ex alia in aoristo aut futuro secundo deriuari non possit. thema igitur inquirendum indicaretur λήχω, λάχω, λαίχω, λαύχω, λέχω: aut λήχομαι, λάχομαι, λαίχομαι, λαύχομαι, λέχομαι. ex quibus inuenietur λέχομαι, *cubo*. λέχω, *facio cubare*: & λήγω, *desino*. [*Pro* λέχω *&* λέχομαι *mauult Eustath.* λέγω *&* λέγομαι: *sicut Etymologus*

In sexto & penultima & augmentum.

In septimo quòd sit anomalum, præter exactam terminationis characteristicæ, penultimæ, & augmenti considerationem, significationis quoque ac principalis literæ est habenda ratio, vt verum & receptum thema inueniatur.

ANNOTATIO

quoque λέχος deriuat παρὰ τὸ λέγω τὸ κοιμῶμαι. Mendosè etiam λήχω desino. nam desinere Græcis est λήγειν: λήχω vero idem quod deriu. λαγχάνειν, sortiri, ut ipse agnoscit vers.20. ideoque malè hic thema istud reijcit.] Sed horum rursus significatio cum ea quam habet λελάχωσι minimè conuenit. nondum igitur quiescendum: sed videndum num λαχέω ῶ, aut λαχάω ῶ, circumflexa, è quibus etiam deduci posset, inueniantur: & denique num λε, quod augmentum censebatur, sit ex themate: sed neque hac via verum thema inuenietur: neque etiam à verbis in μι, cum quibus ne in terminatione quidem vllam habet affinitatem, formari posse deprehendetur. dialectis præterea aut licentia poëtica nihil hîc comperietur inuersum, nisi quòd aoristo secundo perfecti augmentum fuerit concessum. videndum igitur num inter verba ij anomala, præsertim à λ inchoata, inueniatur aliquod cuius & significatio vocabulo præsenti conueniat, & quod tempora capiat ab eorum thematum aliquo quæ in Lexico non potuerunt inueniri. ibi sese offeret λαγχάνω, id est, *sortior*, quod à λήχω, vnde λελάχωσι deriuari potest, tempora mutuatur: significatio quoque est eadē. λαγχάνω igitur thema natiuum censebitur. At in οἰσθήσομαι, id est, *ferar* (de quo 413,22.) versa terminatione

In octauo nihil præ- ... significatione ap- ... nos re- ... thematis ad- ...

θήσομαι in ω aut ομαι, perquisitisque & in Lexico thematibus quæ ab οι incepta aliquam habeant characteristicam præsentis illarum quatuor vltimarum coniugationum quas σ denotat, & inter anomala iis quę ab eodem οι inchoata, tempora sumant ab eorum vno quæ in Lexico inuestigari potuerunt, nihil certi poterit colligi. nam proprium thema est φέρω, quod tempora quædam ij accipit ab οἴω. cùm igitur ne vnum quidem elementum sit in οἰσθήσομαι, quod nouitios proprij thematis φέρω admoneat, me rem gratam illis facturum putaui, si in eorum gratiam, hic veluti in tabella quadam, ordine

Methodus ex obsoletis ad ... the- matis perueniendi.

alphabetico recenserem ea themata exoleta, è quibus ij ea quæ recepta sunt, quædam tempora mutuantur, illorum vnicuique ex aduerso thema vsitatum collocando: vt si ex literis alicuius vocabuli cuius thema vsitatum indagatur, in illius cognitionem venire nequeant, in promptu saltem obsoleta habeant, è quibus, vbi probe id quod in quæstione versatur se deducere posse conspexerint, ad thema receptum isti obsoleto e regione positum confugiant: cuius inspecta significatione, si loco proposito congruere cernatur, huiusmodi thema proprium & natiuum esse non dubitent affirmare. Sed cùm obso-

obsoleta themata cum receptis analogiam quandam ferè cernuntur obseruare, non abs re fuerit, eas leges quibus plura eiusdem generis astringuntur, priùs enumerare. atque vt illi qui in ea re nondum satis versati sunt, faciliùs agnoscant ad quas referre debeant ea quæ ex huiusmodi anomalis illarum aliqua continentur, variis arithmeticis notis vsi sumus, easdem vnicuique generi & illis obsoletis quæ sub idem genus cadere possunt, præfigentes. In his igitur vocabulis quorum thema, quamuis in eo rimando communis verborum regularium analogia exactè seruata sit, in Lexicis non potest inueniri, quærantur & cum * reduplicatione & sine reduplicatione finita in

1 ημι, 2 αἰώ, 3 ἕζω, 4 εννύω, 5 ἕσκω, 6 ἥσκω, 7 ἵσκω, 8 ω barytonum	pro ἑω vel ῶ, aut ἡω. [a]	25 ὅω	pro ωμι.
		26 ἑω vel ῶ	pro ω barytono.
		27 ἑω vel ῶ	pro εἱω.
		28 ἑω	pro δύω.
		29 αἴω	pro αἰώ.
9 ημι, 10 ἄζω, 11 ἄνω, 12 αννύω, 13 ἄσκω, 14 ἥσκω	pro ἁω vel ῶ, aut ἡω.	30 γνύω siue γνυμι, 31 σω siue πλω, 32 ζω	pro γω.
15 ωμι, 16 ὥζω, 17 ωννύω, 18 ὥσκω	pro ὁω vel ῶ, aut ὡω.	33 ζω, 34 σω siue πλω	pro δω.
19 υμι, 20 ὕνω	pro υω.	35 αζω	pro ἀζω.
21 ἑω, 22 ἁω, 23 ἄνω [b], 24 εννύω vel ἔννυμι [c]	pro ημι.	36 ἴνω	pro ἴω.
		37 πλω	pro βω.
		38 πλω	pro φω.
		39 πλω	pro πω.
		40 ἴπλω	pro επω.
		41 κνύω seu κνυμι, 42 κπω	pro κω.
		43 ἴκπω	pro ἑκω.
		44 λω	pro λω.
		45 μνω	pro μω.
		46 ἑω, 47 ἁω	pro ἡω.
		48 ὁω	pro ὡω.

In deponentibus & aliis quæ solùm per vocē passiuam aut mediam inflectuntur, idem iudicandum de themate finito in ομαι, quod de iis quæ hoc loco sub terminatione ω proponuntur: item de ημαι aut αμαι, quod de ημι: atque etiam de ομαι, quod de ωμι.

* Maximè pro ἑω, ἁω, aut ἑω de reduplicatione vide 221, 16. & 232, 21.

a *Terminationem ἡω repetit etiam paulo paulo post, num. 12, & 26. Caninius verò η & ω eximit è characteristicis Sextæ cōiugationis, errare Herodianū scribens, qui δήω præsens esse putauerit, cum sit futurum poëticum.*

b *Ad ἄνω poteris adiicere αἴνω. vt enim φθάνω pro φθῆμι, sic βαίνω pro βιβημι vsitatum est.*

c *Vbinam ἔννυμι sit pro ημι, non venit in mentē. si respexit ad ἀμφιέννυμι, ac pro ἀμφιέμαι quæri in lexicis vult ἀμφιέννυμαι, scribendū esset ἵημι. nam ι in ἀμφιεμαι nō est vltima præpositionis, sed prima verbi litera: vt Budæus quoq; tradit ἀμφιέσθαι, τὸ ἀμφιέννυσθαι, esse ἀπὸ τοῦ ἕμαι legitur autem istud ἀμφίεσις apud Pollucem lib. 7. c. 12. inter hæc synonyma ἀμπέχεσθαι, ἐνσταλῆναι, ἐνδεδύκέναι: moxque subiungitur ei participium ἡμφιεσμένον.*

49 Præterea pro thematibus quæ quis deriuata suspicabitur vel à futuro primo actiuo, vel à præterito medio, vel ab aoristo secũdo, si ea in Lexicis suo loco non inueniantur, inquirat primitiua, è quib. descendere iudicabit hæc tempora, quæ ex se alia themata, & hæc rursus alia tempora produxerunt. De his quæ à futuro formantur, exempla quædam habes 332,17,41. & 359,31. de iis quæ à præterito medio, vide 379,7. & 18.

Tabulæ sequentis vsus, & quid in ea arithmeticæ notæ designent.

RELIQVVM Est vt ordine alphabetico recenseamus themata, quæ licèt omnino vel maxima ex parte sint inusitata, ab illis tamen, vulgari communium præceptorum Grammatices seruata analogia, infinita penè atque vsitatissima formantur tempora: ea verò quæ horum loco in Lexicis sint inquirẽda, vnicuiq; è regione collocemus. Cæterùm notæ arithmeticæ obsoletis præfixæ indicant hæc singularia sub eo genere quod in præcedenti tabula easdem notas habuerit, posse comprehendi: atque eandem rationem habendam esse de similibus, quamuis in hoc catalogo non enumerentur. Eorum autem numerorum qui thematibus receptis præponuntur, patebit vsus in sequentibus. quoties enim in medium producentur anomala tempora quæ ad huiusmodi themata, vel ad ea quæ ex his componuntur, sint referenda, illa paribus & iisdem numeris quibus & ista insigniemus. At ij numeri qui thematibus receptis postponuntur, designant Institutionum Grammaticarum paginam & paginæ versum, vbi de huiusmodi vocabulo est quippiam tale præceptum.

a Pro ἀγάζω malim ἀγάγω: vt id ex ἄγω fiat per solum anadiplasiasmum. ἀγάζω certè diuersum & originem habet & significationem.

	Parum vsitata.		*Recepta.*	
	† Ἀγάζω a	1	Ἄγω	[illegible]
	ἀγάζομαι	2	ἄγαμαι	354,5
	ἄγω	3	ἄγνυμι	333,23. & 29
	ἀδέω	4	ἁνδάνω	336,21. & 32
21	αἴνημι	5	αἰνέω	231,35
21	αἵρημι	6	αἱρέω	[illegible]
2	αἰσθέομαι	7	αἰσθάνομαι	336,28. & 31
8	ἀλεξέω	8	ἀλέξω	304,22
	ἀλόω	9	ἁλίσκομαι	338,1
	ἅλωμι	10	ἁλίσκομαι	ibidem
2	ἁμαρτέω	11	ἁμαρτάνω	336,32
4	ἀμφιέω	12	ἀμφιέννυμι seu ἀμφιέμαι	338,36
	ἀναινέω	13	ἀναίνομαι	354,4
	ἀνέχημι	14	ἀνέχω	384,28
49	ἄξω	15	ἄγω	332,20
7	ἀπαφέω	16	ἀπαφίσκω, decipio	

Parum

	Parum vsitata.	*Recepta.*	
	ἀπαύρω	17 ἀπαυράω	356,33
	ἀπολέω	18 ἀπολλύω vel ἀπόλλυμι	346,30
	ἀπόλλω	19 ἀπολλύω vel ἀπόλλυμι	ibidem
	ἀποχράω	20 ἀπόχρη	353,6
	ἀράρω	21 ἄρω	356,4
5	ἀρέω	22 ἀρέσκω	346,38
49	ἀρήρεμαι	23 ἄρω	379,22
2	αὐξέω	24 αὐξαίνω	336,33
8	ἀχθέομαι	25 ἄχθομαι	350,28
		B	
38	Βάφω	26 Βάπτω	309,8
	βάω	27 βαίνω	356,39
	βείω	28 βίωμι	359,8
	βῆμι	29 βαίνω	356,39
49	βήσομαι	30 βαίνω	332,41
25	βίωμι	31 βιόω	358,38
37	βλάβω	32 βλάπτω	309,5
2	βλαστέω	33 βλαστάνω	336,33
	βλέω	34 βάλλω	357,44
8	βουλέομαι	35 βούλομαι	304,14. & 350,29
	βόλημι	36 βο[illegible]ω	386,27
18	βρώω	37 βρώσκω seu βιβρώσκω & 348,23	346,39.
		Γ	
26	Γάμω	38 Γαμέω	35[illegible]. & 359,28
	γείνομαι	39 γίνομαι vel γίγνομαι	359,37
	γείνω	40 γίνομαι vel γίγνομαι	ibidem.
	γενέομαι	41 γίνομαι vel γίγνομαι	ibidem.
	γιγνάομαι & γίγνομαι	42 γίνομαι vel γίγνομαι	ibidem.
13	γηράω	43 γηράσκω	346,40
18	γνόω	44 γιγνώσκω	360,7
	γνῶμι	45 γιγνώσκω	ibidem.
		Δ	
	a Δαέω	46 Δαίω	376,16
	† δάζω	47 δαίω	ibidem.
	† δάημι	48 δαίω	ibidem.
2	δαρθέω	49 δαρθάνω	337,41
	δεδίττομαι	50 δείδω	364,37
8	δέομαι	51 δέομαι	363,4
	δέω	52 δεῖ	ibidem,6
	b † δειδίττομαι	53 δείδω	364,37
41	δείκω	54 δείκνυμι vel δεικνύω	362,41
	δεύομαι vel δεδίεομαι	55 δέομαι	364,16
		56 δεῖ	363,6

a δαέω & δάζω profecta sunt ex δαίω, ut docui supra pag. 377,5. δάημι vero confingere ad formationē aoristi 2. ἐδάην, non est opus, ut ibidē Herodiani testimonio probaui. & sic Etymologus quoque in δάης & δαίω tradit ἐδάην τὸ ἔμαθον [illegible] à δαίω τὸ μανθάνω.

b Nescio cur δειδίττομαι inter parum usitata ponat. est enim [illegible] Poëtis usitatissima, ut δειδίττομαι pro[illegible] Hom. Il. [illegible] μή τι με πάγχυ κακοῖς [illegible] ὡς δειδίσσεσθαι, ne me ut plane ignauū ac timidū terreat. Lucian. [illegible] δειδιττ[illegible] hiante rictu terrens.

Parum vsitata.	Recepta.	
δήκω	57 δάκνω	362,39
46 δήω	58 δέω	359,10
διδάχω	59 διδάσκω	375,15
13 διδράω	60 διδράσκω	ibidem,17
δίδρημι	61 διδράσκω	ibidem
δίω	62 δείδω	364,5
49 δοάσσομαι	63 δοιάζω vel δοάζω	333,
26 δόκω	64 δοκέω	351,38. & 38
15 δόω	65 δίδωμι	228,1
δραμέω	66 τρέχω	409,38
13 δράω	67 διδράσκω	375,17
δρέμω	68 τρέχω	409,38
δρῆμι a	69 διδράσκω	375,17
49 δύσω	70 δύω	332,19
	E	
49 ἐγρηγορέω b	71 γρηγορέω	379,11
8 ἐθελέω	72 ἐθέλω	385,4
8 εἰδέω	73 εἴδω seu potiùs ὁράω	379,29
εἴδημι	74 εἴδω seu ὁράω.	
εἴδω vel ἴδω	75 ὁράω, video.	
εἴπω	76 ἀγορεύω, dico, loquor, nuntio,	
	orationem habeo.	
εἴρω	77 ἀγορεύω	354,16
ἐλάω	78 ἐλαύνω	[illegible]
ἐλεύθω seu ἔλθω c	79 ἔρχομαι	384,21 25
ἕλομαι	80 αἱρέομαι	355,29
ἕλω, ἕλλω	81 αἱρέω	ibidem,1
ἐνέγκω	82 φέρω	412,36
ἐνείκω	83 φέρω	413,25
ἐνέχω	84 φέρω	412,36 37
ἐπιστέω	85 ἐπίσταμαι	327,2
ἔργω	86 ῥέζω, facio.	
8 ἐρέομαι	87 ἔρομαι	379,13
ἐρέω	88 ἀγορεύω	354,16
49 ἐρρίγω	89 ῥιγέω ῶ	380,33
ἕστημι	90 ἵστημι	328,38
7 εὑρέω	91 εὑρίσκω	381,8
εὕρημι	92 εὑρίσκω	ibidem
2 ἐχθέομαι	93 ἐχθάνομαι	337,34
ἔχω, χέω	94 ἔχω	304,34
8 ἐψέω	95 ἕψω	352,45
ἕω	96 εἰμί	315,23
ἕω	97 εἶμι	317,30
4 ἕω	98 ἐννύω vel ἕννυμι	

a Verius est δίδρημι, quod præcedit v. 6. vt ostendi supra in pag. 376,4.

b Perperam è receptorũ thematum numero eijcitur ἐγρηγορέω. nam & regulare est, (deriuatũ scilicet è præt. med. ἐγρήγορα, vt πεποιθέω ex πέποιθα) & vsurpatũ ab Aristot. atq; Xenoph. Contra in γρηγορέω quod nõ minus est vsitatũ, sublata est princeps primitiui ἐγείρω litera. nam inde factum est præt. med. ἐγρήγορα, duabus initialibus verbi repetitis Atticè (297,25.) & ρ pleonasticè inserto.

c Non opus est themate ἔλθω, quũ aor. ἦλθον, ἐλθεῖν, ἐλθών, & similia, habeant tantum syncopen τῦ υ.

Parum

Parum vsitata.	*Recepta.*	
1 ἔω	99 ἵημι aut ἧμαι	319,20. & 324,6
	Z	
30 ζεύγω	100 ζεύγνυμι seu ζευγνύω	333,30
17 ζώω vel ζόω	101 ζωννύω	339,3
	Θ	
5 Θείνω	102 Θνήσκω	385,22
8 θελέω	103 θέλω	385,3
28 θεύω	104 θέω	305,27
1 θέω	105 τίθημι	224,8
14 θνάω 6 θνέω	106 θνήσκω	385,22
10 26 θόρω a	107 θορέω, salio.	
θοάω	108 θοόω	387,28
θρέφω	109 τρέφω	3[illegible]4,2
θρέχω	110 τρέχω	ibidem.
	I	
1 ἰέω	111 ἵρημι	318,13
15 ἵημι	112 εἰμι	ibidem.
ἵκομαι	113 ἱκνέομαι seu ἱκνοῦμαι	388,1
13 ἱλάομαι	114 ἱλάσκομαι	346,40
ἴσχω	115 ἔχω	381,13
	K	
37 Καλύβω	116 Καλύπτω	309,5
20 καταδαρθέω	117 καταδαρθάνω	336,34
29 καύω	118 καίω vel [illegible]	3[illegible]4,19
κείω	119 κεῖμαι	326,19
49 κεκράγω	120 κράζω	379,4
8 κελέω	121 κέλω, iubeo.	
25 12 κεράω	122 κεραννύω seu κεράννυμι	339,3
κέω	123 κεῖμαι	379,4
2 κιχέω	124 κιχάνω	337,1
27 κιχρείω b	125 κιχρέω ῶ	359,34
35 κλάγγω	126 κλάζω	391,6
30 29 κλαύω	127 κλαίω vel κλάω	304,18. 305,31
κλέω	128 καλέω	390,27
κλήγω	129 κλάζω	391,6
κληρέομαι c	130 λαγχάνω	391,38
4 † κορέω	131 κορεννύω seu κορέννυμι	339,4
35 κραιαίνω	132 κραίνω	391,17
27 κρατείω	133 κρατέω ῶ	359,34
37 κρύβω	134 κρύπτω	309,7
	Λ	
Λάμβω	135 Λαμβάνω, sumo, capio.	
λέγχω	136 λαγχάνω	391,43
40 49 λέξομαι	137 λ[illegible]ω	[illegible]

a *Carcere possumus hoc Themate* θόρω. *nam* ἔθορον *cum suo comitatu, ita fit à* θορέω, *vt* ἤλιτον, ἥμαρτον, ἔκτυπον, ἔδουπον, & *similia, à thematibus in* έω, ἀλιτέω, ἁμαρτέω, κτυπέω, δουπέω, 303, 3. *Etymol. sanè* θορῶ *tantum agnoscit, exponens* ὁρμῶ καὶ πηδῶ, ruo & salio. *De* θοάω *quod sequitur, dictum est in pag.* 387,28.

b *Vide pag.* 361,[illegible].

c κληρέομαι τὸ κορέω *penè immerito de*[illegible] *sitatorii tabula submouentur, ac praesertim* κληρόομαι.

[illegible]

No.	*Parum vsitata.*	No.	*Recepta.*	
	λήϐω	138	λαμϐάνω	391,23
	λήϐομαι	139	ἁλίσκομαι	339,7
	λήθω	140	λανθάνω	391,25
	λήχω	141	λαγχάνω	391,26
	λογχέω	142	λαγχάνω	391,2
			M	
8	Μαχέομαι	143	μάχομαι	350,2
	μεθύομαι	144	μεθύσκομαι	350,
8	μελέομαι	145	μέλομαι	350,29
8	μελέω	146	μέλω	304,11. & 309,16
8	μενέω	147	μένω *vel* μίμνω	297,23. & 307,6. & 309,12.
30	μίγω	148	μίγνυμι *seu* μιγνύω	333,30. 335,7
14	μνάω 6 μνέω	149	μιμνήσκω	349,27
30	μόργω	150	μόργνυμι *seu* μοργνύω	333,30
			N	
28	Νεύω	151	Νέω	305,27
			O	
2	Οἰδέω [a]	152	Οἰδάνομαι	337,2
8	οἰέομαι	153	οἶμαι *seu* οἴομαι	350,31. & 391,
49	οἴσω *&* οἴω	154	φέρω	332,19. & 412,36
8	οἰχέομαι	155	οἴχομαι	350,
	ὄλλω	156	ὀλλύω *seu* ὄλλυμι	395,12
30	ὀμόργω	157	ὀμόργνυμι	337,31
	ὀμόω	158	ὄμνυμι *vel* ὀμνύω	393,13
	ὄπτομαι	159	ὁράω, *video*	
30	ὀρέγω	160	ὀρέγνυμι *seu* ὀρεγνύω	337,34
49	ὄρσω	161	ὄρω	332,24
8	ὀφειλέω	162	ὀφείλω	350,31. & 393,17
8	ὀφλέω	163	ὄφλω *seu* ὀφείλω	*ibidem*
			Π	
	Πείθομαι	164	Πάσχω	395,20
49	πεπιθέω	165	πείθω	380,29
49	πεποιθέω	166	πείθω	379,9
49	πεποίθω	167	πείθω	380,4
	πέπτω	168	πέπτω	399,4
	πεσέω	169	πίπτω	395,26
12	πετάω	170	πεταννύω	339,4
	πέτω	171	πίπτω	395,26
	πεύθομαι [b]	172	πυνθάνομαι	396,1
49	πεφύκω	173	φύω	415,41
30	πήγω [c]	174	πήγνυμι *seu* πηγνύω	333,
	πήθω	175	πάσχω	395,
36	πίω	176	πίνω	411,10. & 412,38

a οἰδέω *legitur apud Hom. & Herodotũ: apud Plut. vero* οἰδῶντι σώματι *est ab* οἰδάω. *Nec* οἰδάνομαι *magis est vsitatum quàm* οἰδαίνομαι *&* οἰδίσκομαι.

b πεύθομαι *poëtis est vsitatissimum.*

c *Nec opus est themate* πήγω, *cum vsitatum sit* πήσσω.

Parum

Parum vsitata,	*Recepta.*	
35 πλάγζω	177 πλάζω, *disiicio.*	
28 πλεύω	178 πλέω	304, 17
28 πνεύω	179 πνέω	304, 17
πονέω [a]	180 πύχω	395, 20
πόω	181 πίνω	395, 34
13 πράω	182 πιπράσκω	410, 42
14 πράω	183 πιπρήσκω I.	*ibidem.*
22 πτάω	184 ἵπταμαι	388, 5
21 πτέω [b]	185 ἵπταμαι	*ibidem*
πτῆμι vel ἵπτημι	186 ἵπταμαι	388, 5
	P	
40 Ῥέπω	187 Ῥίπτω	309, 15
28 ῥεύω	188 ῥέω	399, 9
ῥέω ῥῶ	189 ἀγορεύω	354, 16
30 ῥήγω [c]	190 ῥηγνύω *seu* ῥήγνυμι 333,31. 399,24	
1 ῥῆμι	191 ῥέω 381,26. *seu potius* ἀγορεύω, *dico.*	
17 ῥόω vel ῥώω	192 ῥωννύω *seu* ῥώννυμι 339,4. 399,30	
ῥυέω	193 ῥέω	399, 9
ῥύημι [d]	194 ῥέω	*ibidem.*
ῥύομαι	195 ῥύσκομαι	350, 4
	Σ	
Σαώζω	196 Σώζω	408, 33
4 σβέω	197 σβεννύω *seu* σβέννυμι	401, 6
24 σβῆμι	198 σβεννύω *seu* σβέννυμι	*ibidem.*
38 σκάφω	199 σκάπτω	309, 8
σκλάω	200 σκάλλω	358, 1
σκλῆμι	201 σκέλλω *seu* σκάλλω	
σμύγω	202 σμύχω	310, 26
σόω [e]	203 σόω	408, 36
σπείδω	204 σπένδω	401, 13
στῆμι	205 ἵστημι (236,27. & 381,17.) *vel* ἕπομαι *sequor, aut* ἀγορεύω, *dico.*	
9 στίω	206 ἵστημι	226, 27
4 στρέω	207 στρωννύω	339, 5
17 στρόω vel στρώω	208 στρώννυμι	*ibidem.*
σύω	209 σεύω	410, 10
σχέω	210 ἔχω	381, 15
σχῆμι	211 ἔχω	*ibidem.*
16 σώω	212 σώζω	413, 20
	T	
38 Τάφω	213 Θάπτω	385, [illegible]
τέθνημι	214 θνήσκω	385,
43 τίκω	215 τίκτω	409, 31

a *πονέω, & pag. praecedẽte* πείθομαι, *28. sunt quidem vsitata themata, sed non eadem signif. qua* πύχω.

b *Superuacuum videtur* πλέω, *quũ* πλέαζ *per syncopen è* πέτομαι *deducere liceat.*

c *Non videtur necessariũ thema* ῥήγω, *cum extet* ῥήσσω. *ex his enim sunt verba in* γνυμι, *vt* φράγνυμι, πλήγνυμι, *& similia, à primitiuis in* σσω, φράσσω, πλήσσω. *Etymol. sanè* πάγιος, παγὶς, *item aor.* ἐπάγην *cum participio* παγεὶς, *è* πήσσω *deducit, 178, 1. 18.* φάγειν *tamẽ pro* φάζειν *siue* φωγνύειν *vsitatum esse Bithynis, idẽ testatur Etymol.*

d *Non magis indigemus verbo* ῥύημι, *quã supra (376.) verbo* δάημι. *ac vt* ἐδάην, δαῆναι, δαεὶς, *verius sunt aor. 2. passiui, à* δαίω: *sic* ἐῤῥύην, ῥυῆναι, ῥυεὶς, *& similia, à* ῥέω *siue Æolico* ῥύω.

e *Vide pag. 408,36.*

Parum usitata.

27 τελείω
26 τέλω a
49 τέρσομαι
τεύχω
49 τηλεθάω
36 τίω b
τμέω
τμήγω
18 τρόω
τυχέω
τύχω c

Υποχέομαι
ὑφίσταμαι d

Φέρημι
φήγω
11 φθάω
23 φθῆμι
36 φθίω
φρῆμι
φρῶ
φύγω e
19 φῦμι
30 φώγω

Χαίνω f
8 χαρέω
28 χεύω
χρῆμι
17 χρόω vel χρώω
χῦμι g
χύω
17 χόω vel χώω

Ψύγω h

26 Ὤθω

Recepta.

216 τελέω ῶ 359,[illegible]
217 τελέω ῶ 3[illegible]
218 τείρω 3[illegible]
219 τυγχάνω 41[illegible]
220 θάλλω 379,[illegible]
221 τίνω 415,
222 τέμνω 409,[illegible]
223 τέμνω ibidem
224 τιτρώσκω 409,[illegible]
225 τυγχαίνω 41[illegible]
226 τυγχαίνω 41[illegible]

Υ

227 Υπισχνοῦμαι 412,[illegible]
228 ὑπισχνοῦμαι ibidem

Φ

229 Φέρω 386,[illegible]
230 τρώγω 409,[illegible]
231 φθαίνω 413,[illegible]
232 φθαίνω ibidem
233 φθίνω ibidem,[illegible]
234 φέρω 41[illegible]
235 φέρω ibidem
236 φεύγω [illegible]
237 φύω [illegible]
238 φωγνύω, cremo.

Χ

239 Χάσκω 416,[illegible]
240 χαίρω, 41[illegible]
241 χέω 304,17. & 41[illegible]
242 χρὴ 416,1[illegible]
243 χρώννυμι siue χρωννύω 346,[illegible] vel χρώζω per pleonasmum [illegible]
244 χέω 416,17[illegible]
245 χέω ibidem
246 χωννύω seu χώννυμι 339,5

Ψ

247 Ψύχω 310,27

Ω

248 Ὠθέω 417,[illegible]

a *τέλω videtur omitti potuisse, cum prat. med. τέτελα sine omni impedimēto possit è τελέω formari, ut ἔῤῥιγα à ῥιγέω, δέδουπα à δουπέω, & similia. Vide 309.*

b *Usitatum quidem est τίω, sed ferè apud poëtas, & signif. diuersa. descēdit tamē inde τίνω, ut πίνω ex πίω, φθίνω ex φθίω, φθάνω ex φθάω.*

c *τύχω & φύγω sine iactura potuissēt prateriri, cùm aor. ἔτυχον, ἔφυγον, & similia, referre liceat ad τεύχω & φεύγω, 178,10.*

d *ὑφίσταμαι pro ὑπισχνοῦμαι* polliceor, *nō est inusitatū. sic enim Xen. ὑφίσταμαι ἕξειν,* recipio & polliceor me habiturum.

e *Vide supra τύχω.*

f *χαίνω usitatiss. in prosa pariter & carmine.*

g *χῦμι & χύω potuissent & ipsa fortasse pratermitti. nā χύτο, χυθεὶς & similia, possunt deduci vel à χύνω (189,18. & 27.) vel ab Æolico χεύω, sublata prapositiua, 353,15. itidemque in χύμενος (unde apud Eusth. est ἐπιπόθην ἐκχύμενοι) Æolicè fortassis ita retractus est accentus, ut in φθίμενος, κλύμενος, & similibus.*

h *Et ψύγειν usitatum est & ψύχειν, pro siccare.*

Obsoletorum thematum vsus.

HAEC Igitur sunt themata & quædam alia regulis illis generalibus priùs positis comprehensa, quę etiamsi ne à poëtis quidem vix recipiantur, ab illis tamē multa deriuantur vsitatissima tempora, atque infinita penè ex his rursus composita: quæ omnia ad themata recepta è regione obsoletorum horum collocata, vel ad ea quæ ex iis cum eisdem præpositionibus aut aliis partibus orationis componuntur, referri debent. Cæterùm lexicographi plerique omnes, iique potissimùm qui hodie copiosiores & omnia pulchriùs ac rectiori ordine digessisse videri volunt, non solùm receptis, sed etiam obsoletis thematibus, imò & obuiis quibusuis ferè verborum personis, cuiuscumque numeri & temporis fuerint, (nulla sæpe illorum etymologiæ, pro qua asserenda huiusmodi libros componi satis constat, habita ratione) ita paginas omnes referciunt, seu potiùs confundunt, vt quamuis omnia quæ ex iis petere est æquū, ordine alphabetico disposita inueniantur: in multis tamen vix, ac ne vix quidem, ad certam germanorum ac receptorum thematum cognitionem ij possint peruenire, qui ad eam rem percipiendam iustis sanè de causis omni studio ac maximis laboribus cōtendunt. Inflammato horum & laudando desiderio nos plenè cumulatéque satisfacturos speramus in eo lexico, quod propediem, modò cœptis faueat Deus optimus maximus, in lucem edituri sumus, sed & interea dum illud paramus, hoc libello quo pacto lexica illa, quę iam illis præ manibus sunt, promptiùs & expeditius maiorique cum fructu hac in re ad suos vsus debeant conuertere, doceamus.

Lexica copiosiora quid præter recepta themata in verbis & participiis contineant.

Vocabulorum etymologia in lexicis tractanda.

Verbi thema quid, & quot eius terminationes.

Quamuis igitur per verbi thema, quod in lexicis debuerat collocari, grammatici propriè intelligāt primam personam præsentis indicatiui desinentem, in Barytonis quidem vocis actiuę in ω quod nullo notetur accentu, & passiuæ in ομαι: in circumflexis verò vocis actiuæ in ῶ circumflexum, & passiuæ primæ & tertiæ coniugationis in οῦμαι, & in ῶμαι secundæ: atque in verbis non anomalis finitis in μι, primæ & secundæ coniugationis desinentem in ημι, tertiæ in ωμι: & vocis passiuæ in εμαι primæ, in αμαι secundæ, in ομαι tertiæ, in υμαι quartæ: & quamuis hæ solæ terminationes pro thematibus essent in lexicis inuestigandæ: videas tamē in plerisque hæc sub aliis terminationibus assignari: ad quas interdum, si in primariis germana themata non inueniantur, erit confugiendum. Id autem fit præcipuè sub terminationibus præsentis indicatiui eiusdem vocis:

In barytonis ω ομαι.

In circumflexis
ῶ { οῦμαι. ῶμαι.

In verbis in μι:
ημι { εμαι. αμαι.
ωμι ομαι.
υμι υμαι.

Infinitiuorum transitus pro [illegible]

quæ

posita, & eorum terminationes.

quæ in barytonis sunt ειν pro ω, & εσθαι pro ομαι: in circumflexis εῖν, ᾷν siue ᾶν, & οῦν pro ῶ, & εῖσθαι atque οῦσθαι pro οῦμαι, ᾶσθαι pro ῶμαι:, in verbis in μι regularibus ἐναι: άναι pro ημι, όναι pro ωμι, ύναι pro υμι, & in voce passiua σθαι pro μαι horum exemplis, quòd nullibi non sint obuia, supersedendum duximus; in quibus, modò mutetur terminatio infinitiui in terminationem præsentis indicatiui eiusdem vocis, semper habebimus verum ac germanum thema. sed & plerumque in circumflexis, & nonnunquam in verbis in μι, meliùs exprimitur coniugatio infinitiui quàm per indicatiui terminationem. nam actiua circumflexorum in infinitiuo pro numero trium Coniugationum tres habent distinctas terminationes, εῖν pro prima, ᾷν vel ᾶν pro secunda, & οῦν pro tertia, cùm præsens indicatiui vnicam tantùm pro omnibus habeat, videlicet ῶ: passiua quoque eorundem in infinitiuo primæ habent εῖσθαι, tertiæ οῦσθαι, cum in vtriusque indicatiuo sit οῦμαι. sic & verborum in μι actiuum infinitiui præsens in prima est έναι, in secunda άναι, cùm in vtriusque indicatiuo sit ημι. tertia quoque verborum in μι in voce passiua (licèt occurrat rarissime) meliùs per infinitiui οσθαι quàm per indicatiui terminationem ομαι, quam cum barytonis communem habet, dignosceretur. Tamen in circumflexorum actiua voce

Thematum circumflexorum terminationes.

pro terminatione ῶ omnibus coniugationibus communi sæpenumero discretionis gratia ponitur thema finitum in έω pro prima, in άω pro secunda, in όω pro tertia: & in voce passiua έομαι pro οῦμαι primæ, & όομαι pro οῦμαι tertiæ: sic & άομαι pro ῶμαι secundæ. Ponunt

Aoristus primus infinitiuorum thematis loco positus.

prӕterea Lexicographi aoristum primum infinitiui desinentem in αι cum characteristica futuri primi pro themate vocis actiuæ in ω vel μι: in θῆναι pro ομαι & μαι vocis passiuæ: atque in ασθαι pro ομαι vel μαι vocis mediæ, veluti planum fiet quum de variis aoristi primi formis immensam exemplorum syluam adducemus.

Impersonalium themata.

Solent rursus, & maximè in iis quæ veluti impersonalia sunt, tertiam personam singularem, & interdum pluralem præsentis indicatiui, vel etiam alterius cuiuis temporis & modi, pro themate collocare: ac denique infinitum ferè numerum earum vocum seu personarum quarum thema vel erat incertũ, vt sæpe fit, vel inuestigatu difficile. Hæc nos vocabula & pleraque alia iis

Quæ vocabula hoc modo exequuntur.

similia, ita in puerorum gratiam paramus hoc opusculo tractare, vt non solum quæ sint aut esse possint eorum themata demõstremus, sed & vnà methodũ tradamus

qua iuxta horum analogiam in reliquis omnibus, tam ſimplicibus quàm compoſitis, iiſque vel regularibus vel irregularibus, vniuſcuiuſque thema ſit inueſtigandum. Ac primùm quidem barytonorum, deinde circumflexorum, & tertio loco verborum in μι præſentia proferemus: poſtea ordine de cæteris temporibus ſingulatim agemus. Barytonorum præſentia facilè agnoſcet quiuis ex iis quæ in ipſo ſtatim huius opuſculi limine recenſuimus eſſe in vnoquoque vocabulo conſideranda. & certe in his nulla prorſus ineſt difficultas, niſi fortè in paucis, quæ dialecto aut figura quadam poëtica ſunt inuerſa. in aliis enim terminationis tantùm eſt habẽda ratio: quæ modò mutetur in ω, ſi vocis ſit actiuæ; aut in ομαι, ſi ſit paſſiuæ, proprium ſemper thema repræſentatur. cuius rei periculũ facere licet in ſequentibus exemplis, quæ licèt difficultatem ferè nullam contineant, in medium tamen adducere placuit, veluti & nonnulla alia ſatis facilia: vt ſcrupulum omnem è quorundam mentibus tolleremus.

De barytonorũ præſentibus.

HAEC Igitur ſunt indicatiui tertiæ ſingularis, ἀπέχει, *abſtinet, abeſt*: ἐφύει, *ſuperpluit*, id eſt, *pluuia ſtatim ſequitur*: λύει, *vtile eſt*: * μέλλει, *futurus eſt*: μέλει, *cura eſt*: μεταμέλει, *pœnitet*: πέλει, *eſt, fit*: πρέπει, *decet*: συγκατευθύνει, *ſimul dirigit*: συμφέρει, *confert, prodeſt*: συναρέσκει, *placet quoque*: συνοίκει, *conuenit*: ὑπονίφει, *ſubningit*: ſed hæc ferè imperſonalia ſunt. ideoque neque thema magis proprium inueſtigandum. at in ſequentibus non item: vt in tertia plurali eiuſdem modi φύουσι, *producunt*. In imperatiui ſecunda ſingulari, ἄπαγε, *apage, auer, abſit*: ἐντρέπου, *obſerua, reuerere*: ὑγίαινε, *vale, ſanus ſis*: ὕπαγε, *faceſſe hinc, apage*: quæ ſunt veluti aduerbia. In tertia ſingulari, πειθέτω, *fidem faciat*: in ſecunda plurali, ἄετε, *audite*: ἔλπετε, *ſperate*, (ab ἔλπω poëtico pro ἔλπω, vnde & in optatiuo ἔλποιμι, *ſperarem*, & in præſenti vocis paſſiuæ ἔλπομαι, *ſpero, puto*: ἔσπετε, *dicite*, pro ἔπετε addito σ, ab ἔπω pro ἔπω, quod eſt ἀγορεύω: πλώετε, *nauigate*, à poëtico πλώω. In Optatiui tertia duali, κιοίτην, *irent, abirent*. in tertia plurali, ἕποιεν, *tractarent*: [illegible], *ſubſiſterent*. in participio maſculino, ἀείζων, *ſemper viuens*: ἀεινάων & ἀενάων, *perpetuò fluens*: εἴκων, *cedens*: μεδέων, *rex, imperator*. Participia enim ſæpe reddũtur per nomina: [illegible], *ſolers*: [illegible], *ſanus*: πλώων & πλῶν, *nauigans*: [Pro acuto πλών, legitur, in vulg. Lex. inuenies circumflex. πλῶν, quaſi contractũ ex πλώων, quod tamẽ pugnat cũ regula 212, [illegible]. Sicubi ergo πλῶν reperitur, oportet vt per ſyncopen f[illegible]

In ſubiectis præſentibus vt habeas thema, mutẽtur terminationes.

* *Pro λύει, vtile eſt, apud Sophocl. inuenies λύει τέλος, vnde compoſ. λυσιτελεῖ.*

ει, κσι, ε, έτω, ετε, οίτην } in ω.

οιεν, ων } in ω.

Participia redd. per nomina.

ANNOTATIO.

factum vel ex πλέων nauigans, vel ex πέλων existens, περιπλόμενος ex περιπελόμενος. At ἐπιπλὼς apud Ho[m]. per apocopen ex ἐπιπλώσας, teste Etymologo, Su[ida], Eustath.] συνάρχων, collega. in nominatiuo plurali, ἐπιπλώοντες, procedentes, cum nauibus venientes: κονιοντες, puluerem excitantes: νουνέχοντες, cordati: (hinc aduerbium νουνεχόντως, cordatè, prudenter, consideratè, quod & νουνεχῶς) περιπλώοντες, circumnauigantes: προεξαίσσοντες, prius erumpentes: ὑποφέροντες, aduersarij: in fœminino singulari

ουτες

† ἀοιδῶσα, cantans, tragœdia carens. [ἀοιδῶσα citatur in vulg. Lex. ex Hom. Odyss. cum iisdem interp. sed mendosè. scribendum enim ἀοιδιάουσα: vt est Od. ε, ἀοιδιάουσ' ὀπὶ καλῇ, intus cantans voce pulchra. at Od. κ ... ab ἀείδω, ... eiusdem est significationis, & in prosa disyllabωs efferri ... [illegible] ... πλώουσα ... προέχουσα, prominens, à προέχω pro ... 312, 1. ... in plurali ... & resoluta diphthongo, versoque ε in η, ... concludentes, ... in neutro singulari, ἐλλεῖπον, deficiens, defectus. Participia neutra interdum per nomina substantiua redduntur: μέλον, cura est: participia neutra, præcipue quæ a verbis impersonalibus ducuntur, non raro absolutè capiuntur ... poeniteret: τὸ συμφέρον seu Attice ... commodum & vtilitas ... tates, res vtiles: συνάγον, secum aliud tollens ... secum alia trahentia, quibus sublatis ... tolluntur. In tertia singulari indicatiui passiua ... impersonaliter sumuntur: ... ornatur ... contrariatur ... ἀναφαίνεται, apparet, videtur ... attollitur, fugatur, efferuescit ... per poëticā metathesim. ... mol... vel regula inter ortū vult è κόρθυς aceruus ... uatur: vel per syncopen ... galea, ... galea assurgit, pro κορυθύεται: vel per metathesin & ... pen ex eodem κόρυς, pro ...] ... tur, ... cogitur: ... [Pro ... quod extat etiam apud Hesychiū, scribendum ... vt pro λούχμον apud eundem Hesychium ... pro habente λόχμον: nisi poëtica hæc sit ... citat idem Hesych. pro quo ... à ... poëtica ... circumit: ... circum ...

Marginal notes:

ουτες

ουσα

ANNOT.

in ω.

ουν

ον

Participia neutra pro nominibus substantiuis.

Participia neutra absolutè poni.

ον in ω.

In sequenti vel ac ... pro ... tentur subiectę terminationes.

ANNOTATIO.

εται

ANNOT.

in ουται.

πείθεται, *fidem habet*: προσαρμόζεται, *adiungit, aptat*: μαρύεται, *texitur*, Doricum pro μηρύεται: σίνεται, *lædit, nocet*. [At pro Hesychij σείνεται, sine diphthongo reperies alibi σίνεται: pro ἡμεροῦται, alibi ἡμεροῦται, *cicuratur, mansuescit*.] ANNOT.

συναμφαίνεται, *innotescit*: ἡμεροῦται, *mitescit*: τυροῦται *in caseum coit, concrescit*: φαίνεται, *apparet, videtur*: ὑπαρχεῖται, *præcipitur*, ὑπερχλωεῖται *exundat*. in tertia plurali, ἐρρίζονται, *in radice manent, innituntur radice*. [Sed mendosum est ἐρρίζονται. verum ἐρρίζωνται: idque non præsens, sed præteritum perf. à ῥιζόω, vt ἐρρύπωνται à ῥυπόω.] ονται ANNOT.

ἠερέθονται, *volitant sublimes, mouentur, sunt instabiles*: κυλίνονται, *vertuntur, voluuntur*: πέλονται, *sunt, accidunt*: προτείνονται, *prætendunt*, à προτείνομαι pro προτείνω 312,1. συγκατατρέχονται, *unà recedunt*: συνεκδύονται, *simul vestem exuunt*: ὑποφαίνονται, *sublucent*. In secunda singulari imperatiui, ἄγχου, *præfocaris*: οἴου, *puta, crede*: περιχεόυ, *superfis*: φαίνου, *fac vt videare*. in tertia eiusdem, πελέσθω, *sit*. In secunda singulari Optatiui, μαίνοιο, *insanias*. in tertia eiusdem, ὑπομεγύνοιτο, *augeretur*. In tertia singulari subiunctiui, πέληται, *sit, fiat*. in tertia plurali, ἔδωνται, *edant*, & *edantur*, apud Phocylidem: vbi etiam legitur ἔδονται, *edentur*, à futuro secundo indicatiui medij ἔδομαι, 309, 22. ου εσθω οιο οιτο ηται ωνται

In participio masculino, ᾐωρούμενος, *pendens, perpetuus*: ἐνδεχόμενος, *possibilis, contingens*: ἐνηθόμενος, *moratus*. [ἐνηθόμενος pro *moratus, incessens*, alibi non reperio quam in vulg. Lexicis. videtur accipi etiam posse pro *infusus per colum*, ab ἠθῶ *colo*, per *colum transmitto*, quod & circumflexe ἠθῶ. at τυπτόμενος, verius est, *qui lauatur, qui persoluitur*: *percussus*, seu, *qui verberatur*, est θεινόμενος.] όμενος ANNOT.

ἐπαυρισκόμενος, *hauriens*: τυπτόμενος, *percussus*: τηκόμενος, *tabescens*: οἰχόμενος, *mortuus*: ἐπιστρεφόμενος, *versans in conspectu*: πεπαινόμενος, *maturescens*: περιλιμπανόμενος, *superstes*: περιτηκόμενος, *liquefactus*: περιφαινόμενος, *vulgatus*: περιειλούμενος, *tunicis conuolutus*: πεσσόμενος, *coctus*: πτάμενος, *volans*, vel est aor. sec. medij à πέτομαι: διεστραμμένος, *deprauatus*: σεβόμενος, *colens, religiosus*: ὑπτιαζόμενος, *supinus, securus*: συμπαρεκτεινόμενος, *simul extensus*: συνειλούμενος, *implicatus orbibus*: συνεπόμενος, *sequens*. γοώμενος, *lugens*, poëticum est: ὠρυόμενος, *rugiens, eiulans, vlulans*. in masculino plurali, καταπαλλόμενοι, *variantes*: ἀπαιωρούμενοι, & in accusatiuo, ἀπαιωρουμένους, *fluctuantes*: καθαλλόμενοι, *desilientes*: κεκλόμενοι, *inuocantes, hortantes*: ἀρχόμενοι, *aggredientes, incipientes*. [μαιόμενοι legitur etiam apud Hesychium. itidemque ματευόμενοι: alibi vero per ι, μαιόμενοι & μαίονται.] όμενοι ANNOT.

apud eundem etiã est περιασομένη, expositum πορθουμένη, alibi vero περθομένη, à πέρθω vasto.] συμπαραφερόμενοι, vnà feruntur: ψεκαζόμενοι, madefacti. in fœminino singulari, περιασομένη, vastata: ὑπονιφομένη, niue leuiter detacta. in neutro sing. ἐνοφειλόμενον, quod contracta apotheca concreditum est. in plurali, τὰ ἀντιπεριφερόμενα, contrauersa: συναποτικτόμενα, congenita. Sed hæc faciliora sunt quàm quæ explicatione indigeant. veniamus iam ad ea barytonorum præsentia, quæ dialectis aut figura quapiam sunt inuersa. & certè ea non sunt negligenda quæ Attici è prima circumflexorum coniugatione fecerunt Barytona: de quibus 3·4,10. & 350,26. Hæc magna ex parte fiunt è finitis in ψέω, ξέω, σέω, λέω, dimauis ψῶ, ξῶ, σῶ, λῶ, retracto accentu, & præsentis barytoni accepta terminatione, quæ in voce act. & pass. à fut. primi terminatione non differt, nisi in quinta coniugatione, vnde fit vt huiusmodi præsentia finita in ψω, ξω, σω, fut. temporis esse credantur, quòd ψ, ξ & simplex σ, illius propriæ sint characteristicæ, præsentium autem regularium nunquam. In his cautio est adhibenda, ne eorum thema vt in futuris, sed vt in præsentibus indagetur: vt videlicet sola terminatio in iis quæ sunt vocis act. mutetur in ω, & in ομαι in iis quæ sunt passiuæ, vt ειν in ω in sequentibus, ἀναφέψειν, ἀφέψειν, decoquere: ἐναφέψειν, incoquere: ἐξέψειν, καθέψειν, decoquere, vnde & in passiuo καθέψεται, decoquitur, à καθέψομαι: συνέψειν, concoquere, & in participio præsenti passiuo συνεψόμενος, concoctus, à συνέψομαι. προέψειν, antè coquere: quæ componuntur ab ἕψω. Idem iudicium de compositis ab αὔξω, augeo, vt ὑπεραύξω, immodicè augeo, excrescere facio: προαύξομαι, vnde προαύξεται, præaugescit: sic de cæteris ductis ab iis quæ locis citatis sunt enumerata, vt à μέλω in tertia sing. imperatiui, μελέτω, curæ sit: & à μέλομαι in tertia præsentis indicatiui passiui, μέλεται, curæ est: quibus adde ἀνασαλεύω & λαύξω, obtineo, oblecto, epulor. Ea quoque velim considerari, quæ communiter desinunt in σσω, & Atticè in ττω, de quibus 157,18. hæc enim in Lexicis offendes nunc cum hac, nunc cum illa, & quandoque sub vtraque terminatione absque vllo discrimine posita. Æolenses interdum per ζω efferunt: sub qua tamen voce non inuenientur, sed sub σσω aut ττω. rursus iidem quæ in ττω scribunt per σσω: vnde in participio præsenti περισσόμενος, circumplicans: & in tertia imperfecti ... vocis ... videlicet, sine augmento, ab ...

Margin notes:

ομένη | ὅμενον | ὅμενα — in ομαι.

Præsentia Barytonorũ dialectis inuersa.

Barytona facta è circumflexis Atticè.

Barytonorum præsentia cum ψ, ξ, σ, characteristicis.

Themata in σσω quærenda in ττω, & contra.

ζω in σσω aut ττω.

& cum Dorica præpositione ποτὶ pro πρὸς, ποτιδέσομαι, in tertia persona ποτιδέσεται, *aspicit*. Dorica etiam quæ pro ζ habent σδ (de quibus 4,11.) non cum σδ, sed cum ζ sunt inquirenda: vt μελίσδεται, *modulatur*, non in μελίσδομαι, sed in μελίζομαι. Interdum & alia figura immiscetur, vt aphæresis in φαιρίσδειν, *pila ludere*, pro σφαιρίζειν à σφαιρίζω. Bœoti hæc scribunt per geminum δδ, vt θερίδδειν pro θερίζειν, *metere*, *æstatem traducere*.

σδω & δδω in ζω.

Aduertenda quoque sunt composita è præpositionibus quas dialecti aut poëtæ pro communibus vsurpare solent, vt Attici ξὺν pro σὺν, 249,21. & 210,20. Dores ποτὶ pro πρὸς, 249,35. Æoles ἀμπὶ pro ἀμφι, 250,3. & poëtæ ἐνὶ, καταὶ, παραὶ, ἀπαὶ, ὑπαὶ, pro ἐν, κατὰ, παρὰ, ἀπὸ, ὑπό: & rursus ἀνὰ, κατὰ, παρὰ ante consonantes abiecto α finali, & ν ac τ variè mutatis, veluti docuimus 404,5. & seq. 405,31. & seq. Huiusmodi cõpositorũ tã præsentis quàm alterius temporis themata certiùs ac crebriùs cum cõmunibus & vulgatis præpositionibus, quàm cum aliis inuenientur.

Composita cum ξὺν, ποτὶ, ἀμπὶ, ἐνὶ, καταὶ, παραὶ, ἀπαὶ, ὑπαὶ: & cum ἀνὰ, κατὰ, παρὰ, ante cõsonantes poëticè.

sic in compositis ex ἀπὸ, ὑπὸ, ἐπὶ, ἀντὶ, κατὰ, μετὰ, & verbis à vocali aspirata inchoatis, quæ communiter abiecta propria vocali vltima, videlicet α, ι, ο, mutarent tenues π, τ, in aspiratas φ, θ, (vt dictum est 172,1. & 17.) si Ionica dialecto retineant tenues π, τ, (118, 30.) eorum themata certiùs cum φ, θ, inuenientur. vt ἀπηγέομαι Ionicum in ἀφηγέομαι, *narro*: ἀποράω in ἀφοράω, *respicio*: ἀποσπένδομαι in ἀφοσιόομαι [illegible], *expio*: ἐπέλκω in ἐφέλκω, *attraho*: ἐπορέω in ἐφοράω, *administro*: ἐπορᾶν, *administrare*: κατάπτομαι in καθάπτομαι, *attingo*: κατήκω in καθήκω, *deuenio*, *pertingo*: (vnde impersonaliter κατήκει, pro καθήκει, *par est*, *pertinet*) καταγίζομαι in καθαγίζομαι, *deuoueo*: κατορέω, *despicio*, *prospicio*, in καθοράω καθορῶ: è contracto κατορῶ solutione Ionica vocalis circumflexæ in εω, factum est κατορέω: sic à simplici ὁρῶ fit Ionicum ὁρέω, ὁρέεις, ὁρέει, *cerno*, *inspicio*, *is*, *it*. vnde & participium ὁρέων, *cernens*, *videns*, *intuens*: vide 179,15. dicunt tamen & καθορῶ, vnde in participio καθορῶν, & καθορέων, *despiciens*, *prospiciens*.

Cum ἀπὸ, ὑπὸ, ἐπὶ, ἀντὶ, κατὰ, μετὰ, ante vocales aspiratas Ionicè.

Ionismus.

Cæterùm dialectorum diuersitas quæ in Barytonorum præsentibus occurrit, vix vllam in rimando themate difficultatem afferre potest. nihil enim refert quam habeat terminationem alicuius temporis persona: sed qualiscunque fuerit, semper mutanda est in ω aut ομαι, vt habeatur thema. tamen animaduertendæ sunt personæ, quæ crebriùs ob dialectos in [illegible] terminationem [illegible]: veluti secunda & tertia singulares præsentis indicatiui, quæ pro ις & ι, Doricè desinunt in ες & ει, vt

In præsentium barytonorũ vocis actiua dialectis vt habeatur thema, mutentur terminationes.

ες ει } in ω

συρίσδες συρίσδε, *sibilas, sibilat*, pro συρίζεις, συρίζει [illegible] & ζ Dorico more migrauit in σδ. tamen hæ termina-tiones rariùs occurrunt: sæpius verò primæ perso[illegible] plurales cuiusuis temporis in μες & μεσθα pro μεν, μεθα: & tertiæ in ντι, [illegible], & αντι pro σι, ασι, & αι: quo-rum non pauca exempla suis locis adducemus: [illegible] etiam Dorum est proprium. Iones non rarò tertias sin-gulares cuiusuis temporis subiunctiuorum in η, efferunt per ησι: vt, παμφαίνησι, *totus splendeat, vndique vel mul-tum luceat*. Tempora infinitiuorum in ειν Barytono[rum] crebrò iidem Iones per έμεν: sed mutetur έμεν in ω, ha-bebis thema: vt, ἀκουέμεν, *audire*, ἀκούω, *audio*: sic βασιλ-εύέμεν, *regnare*: ἐνισσέμεν, *minari, terrere*: [illegible], [illegible] ὀπυιέμεν, *coire, vxorem ducere*: σκοπιαζέμεν, *spectare, specu-lari*. Dores hæc per έμεναι efferunt, & interdum per [illegible] vt, συρίσδεν, *sibilare*, pro συρίζειν, vbi ζ quoque migrauit in σδ. iidem Dores in fœmininis Barytonorum parti-cipiis mutant ου in οι, vt, πλατυάσδοισαι, *ore patulo proferentes vel canentes*. [Non scribendum est πλατυάσδοισαι, quasi compositio sit ex πλατὺ & ἄδω, vt innuit interpre-tatio, *patulo ore canentes*: sed πλατυάσδοισαι, vt Theocr. (Idyll. 15.) & textus habet & scholia: Doricè [illegible] pro πλατυάζουσαι, 4, 10. & 119, 17. Sunt qui malint [illegible] [illegible]: vt poëtica epenthesi [illegible] factũ sit ex [illegible] quod apud Hesych. extat. Suidas pro eodẽ habet [illegible] [illegible], quod (vt Hesych. suũ πλατειάζειν) exp. [illegible] at Schol. Theocriti πλατυστομεῖν, *loqui ore latius dila-to*.] Eodem modo in secunda singulari præsentis in-dicatiui vocis passiuæ, quæ Ionicè desinit in εαι pro [illegible] mutetur εαι in ομαι, habebis thema: vt, εἰρήεαι, *interro-gas*: εἰρέομαι, *interrogo*: sic [illegible], *interrogas* [illegible] *indiges*: [illegible], *gloriaris*: [illegible], *coërces*: [illegible] [illegible], *aliena obsecras, precibus agis*: [illegible] νέεαι, *iter facis*, a poëtico νέομαι pro νεῦμαι, vnde participium [illegible], *rediens*, & in imperfecto [illegible] quod & νέοντο, sine augmento pro ἐνέοντο [illegible] Idem sentiendum de cæteris dialectorum vocis passiuæ ter-minationibus, quæ, vt habeas thema, mutandæ [illegible] ομαι: [illegible] in secũda singularis præsentis imperatiui [illegible] pro ου Iones efferunt per εο: vt, ἀείδεο, *cane*, [illegible] ομαι, consurgit thema ἀείδομαι, *cano*: sic [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] μετέρχεο, *transi*: μιμνήσκεο, *sis memor*: μνάεο, [illegible] [illegible]: (hæc duo à poëticis μνάομαι, [illegible]

Margin notes:

μες
μεσθα
ντι
αντι
αισι
ησι
έμεν } in ω.
έμεναι
εν
οισα
οισαι

ANNOTATIO.

Mutentur sequentes terminationes.

εαι
50 } *in ομαι.*

facta sunt ex *μνάομαι μνῶμαι, νάσσομαι νῶμαι*) *νάσσεο*, *vade*: *ὀδύρεο*, *plora*: *παρέζεο*, *asside*: *περιδέρκεο*, *aspice, circumspice*: *περιφείδεο*, *parce*: *σώζεο*, *vale*: *φείδεο* *parcè vtere*: *φθέγγεο*, *clama, vocẽ ede, loquere*: *ἐπαλλάσσεο*, *fuge*, *ὑποψάεο*, *inspicere*: & similia. Dores hęc per *εῦ* efferunt, *ἐπιβάλλευ*, *aggredere*: migrante *εῦ* in *ομαι*, redditur thema *ἐπιβάλλομαι*, *aggredior*. sic *ἵζευ*, *confide*: *πέτευ*, *vola*: *τέρπευ*, & Ionicè *τέρπεο*, *delectare*. *φράζευ*, & Ionicè *φράζεο*, *vide, perspice, considera*. Poëtæ interdum duarum dilectorum proprietates miscent: vt, *αὐγάσδεο*, *inspice*, pro *αὔγαζε* ab *αὐγάζομαι*, vbi Ionicè *εο* pro *ε*, & Doricè *σδ* pro *ζ*. sic *βουκολιάσδεο*, quod & *βουκολιάσδευ*, *Bucolicè cane*, id est, *pastoraliter*, à *βουκολιάζομαι*: hinc in subiũctiuo *βουκολιασδώμεθα*, *Bucolicè canamus*: & in futuro primo actiuo *βουκολιαξεῖς*, *bucolicè canes*, pro *βουκολιάσεις*: vide 397, 7. In Optatiuo tertia pluralis exit Ionicè in *οίατο* pro *οιντο*: vt, *ἀγοίατο*, *ducerentur*. versa terminatione *οίατο* in *ομαι*, fit thema *ἄγομαι*. sic *ἀποφεροίατο*, *reportarent*: *ἑποίατο*, *sequerentur*: *παραγοίατο*, *applicarent*: *λαζοίατο*, *corripiunt, ceperunt*: *συμφεροίατο*, *conuenirent, assentirentur*: *φλεγοίατο*, *comburantur*. In subiunctiuo iidem Iones in secunda persona singulari pro *ῃ* ponunt *ηαι*: vt, *νέηαι*, *eas*: *ἐπαύρηαι*, *frueris*: vnde verso *ηαι* in *ομαι* fiunt themata *νέομαι*, *ἐπαύρομαι*. [Sed Etymol. *ἐπαύρηαι* non præsentis esse tradit, sed aor. 2. ideoq; exponit etiam *ἀπολαύσῃ*. Hesych. quoq; vt *ἐπαύρασθαι*, sic *ἐπαυρεῖν* exponit per aor. *ἀπολαῦσαι*. 313, 1.] In passiuis Barytonorum præsentium participiis nihil quod thematis inuestigatorem remorari possit video, nisi fortè syncopen, vt in *ἀγρόμενος*, *ἀλμενος*, *ἐγρόμενος*, *δέγμενος*, *ἐγρόμενος*: de quibus pagina 370, versu 20. 32. & pag. 372, versu 4. & 12. Idem verò est sentiendum de eorũ compositis, vt *συναγρόμενος* pro *συναγειρόμενος*, *congregatus*, à *συναγείρομαι*: *ἐξάλμενος* pro *ἐξαλλόμενος*, *exiliens*, ab *ἐξάλλομαι*: *ἐπάλμενος*, *insiliens*, pro *ἐφαλλόμενος*, ab *ἐφάλλομαι*: (præpositio *ἐπὶ* poëticè propriam vocalem non amisit) *καπάλμενος*, *desiliens*, pro *καθαλλόμενος*, Ionicè (118, 30.) *π* præpositionis *ἀπὸ* non mutatum fuit in *φ* ante vocalem aspiratam: tamen nonnulli leni spiritu scribendum censent *ἄλμενος* ob syncopen. idem ergo iudicium in *κατεπάλμενος*, *insiliens*, pro *κατεφαλλόμενος* à *κατεφάλλομαι*: & in *μετάλμενος*, *transiliens*, pro *μεθαλλόμενος*, à *μεθάλλομαι*: *ὑπεράλμενος*, *transiliens, supersiliens*, pro *ὑπεραλλόμενος*, ab *ὑπεράλλομαι*: *ἐπαρμενος*, *aptus, congruens*, pro *ἐπαιρόμενος*, ab *ἐπαίρομαι*: *ὑποδέγμενος*, *sustinens*, pro *ὑποδεχόμενος*, ab *ὑποδέχομαι*. in

Duarũ dialectorum mixtio.

ANNOTATIO.

Participia syncopata.

ante μ: ἀνεγρόμενος, excitatus, pro ἀνεγειρόμενος, ab ἀνεγείρομαι. sic ἐπάγμενος, ἐπαγμένη, alliciens, pro ἐπαγόμενος, ἐπαγομένη, ab ἐπάγομαι: ἐρεύγμενος, ructans, pro ἐρευγόμενος, ab ἐρεύγομαι.

ANNOTATIO.

[ἐρεύγμενος legitur apud Hesiod. Erg. 2. vbi Moschopulus quoque per syncopen dictum vult pro ἐρευγόμενος. sed tum scribendū potius ἐρευγμενος, eliso tantum ο, vt in ἄρχμενος, ὄρμενος, & similibus: alioquin eadem syncope factum videretur ex ἐρευνώμενος, à them. ἐρευνάω, quod Hesychio est ἐρευνῶ, inuestigo. Doricè esset pro ἐρευνώμενος, 119,15.] ἔχμενος, pendens ab aliquo, hærens, pro ἐχόμενος, ab ἔχομαι: πλόμενος, existens, natus, pro πελόμενος, à poëtico πέλομαι, sum, fio: hinc compositum cum ἐπί, ἐπιπλόμενος, accedens, profectus, insequens.

Circumflexorū præsentia.

Atque hactenus de barytonorū præsentibus. veniamus ad Circumflexa: in quibus hoc vnū tempus & indicatiuorum imperfectum sunt tantùm considerãda. nam cætera cum barytonis habent communia. Hæc duo tempora à barytonis & verbis in μι facilè vel accentu vel terminatione dignoscentur. si qua sit difficultas, sita est in dialectis, & vt vnam coniugationem ab altera discernere queamus.

Terminationes circumflexorū duabus, & omnium coniugationibus communes, & quomodo discernenda.

omnes enim communem habent terminationem in ipso themate, nempe ῶ, atque eandem in prima singulari subiunctiui: & in prima plurali ῶμεν, in tertia ῶσι: & in subiunctiuo passiuo & medio, ῶμαι, ώμεθον, ώμεθα, ῶνται: in nominatiuo singulari participij masculini actiui ῶν. præterea prima & tertia coniugatio easdem habent terminationes per omnes personas optatiuorū, & per omnes casus participiorum cuiusuis generis & numeri, ac cuiuscumq; vocis: ad hæc per quasuis primas personas cuiuscumque numeri aut temporis, atque etiam per quasuis tertias plurales, nisi in imperatiuis. in imperatiuo verò passiuo & in imperfecto eiusdem vocis eandem habent secundam singularem, videlicet ῶ. In huiusmodi itaque locis iudicio est opus, vt vera & propria verbi cõiugatio agnoscatur: quod facilè fiet, si in Lexico pro themate ῶ, inueniatur (vt sæpe fit) έω, aut άω, aut όω: aut etiam infinitiuus εῖν pro prima, in ᾶν vel ᾷν pro secunda, in οῦν pro tertia: & in deponentibus seu passiuis pro themate ῶμαι ponatur έομαι aut infinitiuus εῖσθαι pro prima, & οῦμαι, οῦσθαι pro tertia: at thema ῶμαι indicat verbum esse secundæ coniugationis, non aliter quàm άομαι aut infinitiuus ᾶσθαι. Sunt & alia sæpe in Lexicis indicia, quibus dignosci potest ad quam circumflexorum coniugationem referri debeat thema vocis actiuæ in ῶ, & pa-

in ῶσι, atque alia tempora quæ in duabus aut omnibus coniugationibus communem habent terminationem: maximè verò quando ex aliis temporibus quæ vel in Lexicis cum ipso themate referuntur, vel ex authorum lectione sibi quisque comparauit, ea occurrunt quæ ambiguitatem hanc tollant. si enim in eorum contractione sit α vel ᾷ, vel ᾳ, aut etiam ω præterquam in ipso themate actiuo, in subiūctiuis, & nominatiuo singulari participij masculini actiui, verbum necessariò est secundæ coniugationis. neque verò alias contractiones hæc coniugatio in communi lingua recipit, veluti neq; tertia præter tres, ω, οι, ου: at prima & has quas tertia, & præterea tres alias, ει, η, & ῃ: quæ cùm communiter occurrunt, primam coniugationē demonstrant: tertiam verò futurum & perfectū ac cognata eorum tempora, cùm ante Characteristicā habuerint ο vel ω. Vt paucis absoluam, si Lexici operâ fieri potest vt hæc coniugationum ambiguitas tollatur, eam statim agnoscet qui se vel paululum in his exercuerit. at si hæc notitia inde peti non possit, neque peritiores cōsulendi detur copia, expectandum sanè vt eam authorum lectio afferat. sed & sequentia exempla, si non ex omnibus vocabulis, certè ex his ipsis quæ adducentur, dubitationem eximent: si autem de coniugatione certus sis, de themate non potes dubitare. Hæc igitur finita in οῖ (quæ terminatio & tertiæ personæ singulari indicatiui tertiæ coniugationis, & eidem personæ Optatiui primæ & tertiæ cōmunis est) sunt indicatiui tertiæ, θεοῖ, *deum facit, deificat*: κατευοδοῖ, *prosperat*: *νοθοῖ, *terret, exasperat, monet*: ὀγκοῖ, *tumefacit*: ὁμοιοῖ, *similis est, speciem refert*: προχοῖ, *humum aggerit*: πηροῖ, *mutilat*: σαροῖ, *verrit, scopis purgat*: συγχαλβοῖ, *conuiuit*: συμβιοῖ, *simul viuit*: χαλινοῖ, *frenat*. quæ sequuntur, sunt Optatiui primę coniugationis, παρολισθοῖ, *prolabatur* (malim παρολίσθοι, *prolapsus fuerit*, vt sit aor. secundi ab eodem themate παρολισθέω, quod tamē refertur ad παρολισθαίνω) ἀθυμοῖ, & in subiunctiuo ἀθυμῇ, *malis succumbat*. Tertia pluralis indicatiui in ῶσι primæ quoque & tertiæ coniugationi communis est: in prima ἐρινῶσι, *caprificant*: *κληροχειροθετοῦσι, *Thesmothetæ sortitò creari solent*. in tertia χερσοῦσιν, *arant*: μαστιγοῦσι, *vel sic arāt, delent*: *πισσοκαυτοῦσι, *picis gratia vrunt*. In nominatiuo participij masculini actiui terminatio ῶν omnibus est communis: vt in prima ἀχρεῶν, *admonens*. [Oxytonōs scribendum est ἀχρειῶν, siue communi [illegible] in Epigramm. communi [illegible] [illegible]

Terminationes vnicuique circumflexarum coniugationi peculiares.

In appositis exemplis vt habeas thema, mutētur terminationes.

οῖ in όω vel ῶ.

* *νουθοῖ legitur apud Hesych. cum eisdem expositionibus: sed nō sine suspicione mendi.*

οῖ in έω vel ῶ.

* *Fortè legēdū diuisè κλήρῳ χειροθετοῦσι.*

ῶσι in έω vel ῶ

οῦσι in όω vel ῶ

ῶν in έω vel ῶ

* *[illegible] alij de[illegible]*

diuidas, vt Il.π, diuisè reperitur ἄγχι παρέστηκεν. est enim temporis nõ præsentis, sed aor. 2. vt παρεστὼν & simili. In Romana & Basil. editione diuisè scriptũ ἄγχι χαλινὰ φαλῶν, Od.ρ. vt paulo ante ἄγχι παρισταμένη.] αἰσχροεπῶν *turpiter loquens* : διαθρῶν, *perspiciens* : εὐεργετηθὼν, *qui primus affectus est beneficio* : καρηβαρῶν, ὄντος, *grauatus capite* : (οἱ καρηβαροῦντες, *capitis dolore grauati*) κροτῶν, *plaudens, plausu excipiens* : κυριολεκτῶν, *propriè & aptè loquens* : κυῶν, *prægnans* : μεσῶν, μεσοῦντος, *in medio existens.* [μεσοῦν ὄντος *est potius à* μεσοῶ : *nam inde apud Eurip. est* οὔπω μεσοῖ πῆμα, *nondum est in medio: & apud Plat.* ᾤμην γε μεσοῦν αὐτὸν, *putabam eum adhuc in medio esse.*] συνοικῶν, *coniunx* : συσκηνῶν, *in eodem morans tentorio, contubernalis* : συσσιτῶν, *simul vescens, consodalis* : φιλογραμματῶν, *cupidus literarum* : ψυχροποτῶν, *frigidam potans.* In secunda coniugatione ἀριστῶν, *prandens* : κνισσορῶν, *olidus, fœtens* : κιχρῶν, *qui commodat* : μαδῶν, *recaluaster, caluus totus* : σκωληκιῶν, *vermiculatus* : τρυφῶν, *delicians, deliciis diffluens.* In tertia, δηῶν, *populans, vastans*, à δηόω ὦ, pro δηιόω ὦ, facta synæresi ηι in η : τριττῶν, *tertiò faciens.* In cæ reliquis casib. ac generibus prima à tertia non differt, sed secunda habet semper in contractione ω, vbi in cæteris duabus est ȣ : vt in nominatiuo plurali masculino primæ, ἀμηχανοῦντες, *consilij inopes* : ἀντιδοξοῦντες, *contrarij, qui sunt contrariis sententiis* : ἀπιστοῦντες, *incredulis, non audientes dicto* : ἀρματροφοῦντες, *equos iugales nutrientes* : *ἐπιαλοῦντες, & in datiuo ἐπιαλοῦσι, *iis quos epialus exercet.* ἰσοδυναμοῦντες, *pares adepti vires* : (& in neutro, ἰσοδυναμοῦντα, *æqualia*) ἰχωρροοῦντες, *saniem emanantes* : κυδαλοσχοῦντες: *laudantes, prædicantes* : κιττοφοροῦντες, *hederam gestantes, bacchantes* : λαφυραγωγοῦντες, *vorantes* : λευκοφοροῦντες, *in farinam ferentes* : *μεγαλορρημονοῦντες, [illegible] *sese* : * οἰκτρογοοῦντες, *miserè plorantes*, quasi miserè [illegible] *dentes* : παραγγελοῦντες, *hortantes* : παραστρατηγοῦντες, *qui adhærent imperatoribus, exercitus* : ἀστυγειτοῦντες, *vicini* : πορνοβοσκοῦντες, *lenocinantes*, πραγματολογοῦντες, *in narrandis rebus occupati* : συσκηνοῦντες, *contubernales* : συνταγοῦντες, *qui sunt eiusdem ordinis, & qui eandem seriem efficiunt* : [illegible] *patiuntur defluuium capillorum.* [illegible] *opinione imbuti* : [illegible], *ceruicem tollentes* : [illegible] *per nares* : [illegible] *balneis* : [illegible], *sudorem corporis*. Sic in tertia φοβοῦντες, *similes reddentes.* [illegible] [illegible] apud Suidam [illegible]

Rectius εὐ ϖεριπαλὼν leges, diuisè, & tempore non præsenti, sed aor. 2. ab εὐ ϖεριπίπτω.

ANNOTATIO.

ῶν in άω vel ῶ.

ῶν in όω vel ῶ.

ȣ̃ντες in έω vel ῶ.

* *Rectius* ἠπιαλοῦντες *&* ἠπιαλοῦσιν : *nam ὁ* ἠπίαλος πυρετὸς *dicitur* παρὰ τὸ ἠπίως ἀλεαίνειν.

* *Forsan* μεγαλορρημονοῦντες, *grandibus vtentes verbis, ex adiect.* μεγαλορρήμων.

* *Forsan* οἰκτρογοοῦντες, *misere gemẽtes, ab* οἰκτρὸς, *miserabilis, &* γόος *gemitus.*

ȣ̃ντες in όω vel ῶ.

ANNOTATIO.

legitur expositum ἀποδῦσαι, exuere: quum ea signif. dicatur potius ἀμφιματῶσαι, (ex ἀπὸ ab, de, & ἱμα αὐτὸς, quod vsitatius est εἷμα, & diminutiuè ἱμάτιον, *vestimentum*) q. vestimenta detrahere: ἀμφιματῶσαι autem (ex eodem ἱμα, & ἀμφὶ *circum*) *vestimenta circumponere.*] περιλειοῦντες, *superstites*: περιχειλοῦντες, seu potiùs περιχιλοῦντες, *saturi*: [Hesychianum περιχειλοῦντες, quod exp. saturati, est fortasse potius à neutro περιχειλεῖν, quod significet *plenum esse vsque ad ambitum laberum.* nam περιχειλοῦν actiuum est, vt apud Xen. περιχειλώσας σιδήρῳ, *circum ducto labro ferreo* itidemq; περιχιλοῦν, sine diphthongo, esset *abunde pascere vel saturare.* illa, è τὸ χεῖλος *labrum*: hoc, è masc. χιλὸς *pabulum.*] συνοικειοῦντες, *adiungentes, conciliantes*: χονδριοῦντες, *in grumum densescentes.* Sic & in reliquis generibus vtriusque cōiugationis: vt in fœminino primæ, ἀγελαρχοῦσα, *quæ gregi præest*: ἀχαριστοῦσα διαθήκη, *inofficiosum testamentum*: εὐτεκνοῦσα, *fœcunda bona prole*: θρηνῳδοῦσα, *deplorans*: πολυτεκνοῦσα, *quæ habet multos filios*: πρωτοτοκοῦσα, *quæ primum enititur*: ταχυναυτοῦσα, *celeriter nauigans*, & in plurali, θηλυτοκοῦσαι, *fœminam parientes*: λιποθυμοῦσαι, *animi defectione laborantes*: συνοροῦσαι, *conterminæ*. & in neutro plurali χρυσαυγοῦντα, *auro fulgentia*. Pariter in tertia cōiugatione: vt in fœminino singulari, ἐπιβεβαιοῦσα, *confirmans*: τεκνοῦσα, *puerpera, pariēs, gignens.* & in neutro plurali, εὐχεροῦντα, *opportuna, ad manum.* [Quod verius est à them. in έω. nam à them. in όω significationem haberet actiuam.] In indicatiuo passiuo sæpe occurrit tertia pluralis in οῦνται, tam in prima quàm in tertia coniugatione: in prima, vt [illegible], *volutantur*: συσσιτοῦνται, *conuiuantur.* in tertia, vt ἀκανθοῦνται, *spinis inhorrescunt*: ἀποτυφλοῦνται, *excæcantur*: ἐπιπολιοῦνται, *canescunt*: πολιοῦνται, *canescunt*: ὑποχωρ[illegible]οῦνται, *separantur quadantenus*: χλοιοῦνται, *virescunt.* In imperatiuo etiam secunda persona singulari in οῦ pro έου, primæ: vt, ποιοῦ, *fac*: & pro όου tertiæ, vt [illegible], *viue*: κοινοῦ, *commune fac*, aut *existima*: παραζηλοῦ, *æmulare*: [illegible], *vide*: στεφανοῦ, *coronare*: σφηνοῦ, *obsera, astringe & claude*: τηροῦ, *caue.* [Quod potius est è themate τηρέω.] Participia verò vocis passiuæ cum eadem terminatione nullibi non sunt obuia & in hac & in illa coniugatione: vt in nominatiuo singulari masculino primæ, ἀφανούμενος, *latens*: ἐκπλοούμενος, *emergēs*: [ἐκπετασούμενος potius à them. in όω, *qui se aliqua in re expandit.* frequentius [illegible]: vnde [illegible] *expansus, explicatus.*] [illegible] *festinans* [illegible] *tans*: ἀπιστούμενος, *qui suspectus est, cui fides non* [illegible].

ANNOTATIO.

Sylb. χονδριάντες ex Diosc.

οῦσα in έω vel ῶ.

οῦσαι in έω vel ῶ.

οῦντα in έω vel ῶ.

οῦσα in όω vel ῶ.

οῦντα in όω vel ῶ.

ANNOTATIO.

οῦνται in έομαι vel οῦμαι.

οῦνται in όομαι vel οῦμαι.

οῦ in έομαι vel οῦμαι.

οῦ in όομαι vel οῦμαι.

ANNOTATIO.

ούμενος in έομαι vel οῦμαι.

ANNOTATIO.

διασπ

διαπτερέμθρος, stupore attonitus, cunctabundus: διαγορονγέμενος, vocans in ius: ἐπικαλέμενος, cognomento dictus: *εὐμαχέμενος, fortiter pugnās: εὐεργετέμενος, magna vtilitate vel commodo affectus: θεοφορέμενος, fanaticus, diuino spiritu plenus: καταλαλέμενος, celebratus: καταντλέμενος, qui exhauritur: καταπονέμενος, exercitatus: κυέμενος, qui in vtero geritur: κωμῳδέμενος, comœdiis taxatus: μεγαλαυχέμενος, arrogantia tumidus: νεθετέμενος, monitus: οἰστρηλατέμενος, furibundus: ὁμολογέμενος, rationi consentaneus: (hinc aduerbium ὁμολογεμένως, haud dubiè) παλαιγεγέμενος, vetustate confectus: παραιτέμενος, veniam orans: παρενοχλέμενος, molestia affectus: πατρονομέμενος, paternis legib. vtens: περιαντλέμενος, fotus: πυκνοπορέμενος, qui frequens feritur: σπεδαιολογέμενος, seria loquens: συντελέμενος, peractus: συγχωρέμενος, venia donatus: χειμοπορέμενος, qui hyeme feritur. In nominatiuo plurali, ἀλληλοτεμέμενοι, inter se secantes, deambulationes in crucis modum ad rectos angulos secantes: ἀπολογέμενοι, defensores: γυναικοκρατέμενοι qui vxoriæ potestati parent. ἐνεργέμενοι, obsessi à dæmonibus: ἐσκιατροφέμενοι, delicati & vmbratili vita coaliti. [Rectius vel σκιατροφέμενοι, vt apud Theophr. est De caus. plāt. lib. 2. vel (in præterito) ἐσκιατροφημένοι, vt apud Pollucem, l. 6. c. 39. vel diuisè σκιᾷ τρεφέμενοι: sed τροφεῖσθαι magis est poëticum. Reperitur etiam σκιατραφέμενος apud Xenophontem, atque inde ἐσκιατραφημένος apud Plutarch.] θεωρέμενοι, contemplati: καταδωροδοκέμενοι, dona capientes: ὀλιγαρχέμενοι, qui imperio paucorum viuunt: παραφυλακτωρέμενοι, qui custodiis signa dantes hostibus in bonū: πλεονεκτέμενοι, superati: σκωληκοτοκέμενοι, vermicularia proles: τυρφορέμενοι, conuehentes. In fœminino singulari, οἰκεμένη, & sine crasi οἰκεομένη, quæ habitatur, id est, orbis habitatus, terra habitabilis, orbis terrarum: συναμωρεμένη, quæ cum viro congreditur. [Scribendum συναμωρεμένη ex Hesychio, Etymologo, Suida. deriuatum enim παρὰ τὸ συνεῖναι.] συνοικεμένη, frequentia habitatorum culta. In neutro singulari, εὐσχημονολογέμενον, honestum dictum: κληρονομέμενον, quod hæreditate contingit. In plurali, αἰτιαλογέμενα, in accusatiuo dicta: ἀλληγορέμενα, per allegoriam dicta: ἀορισέμενα, quæ indefinitè capiuntur: κυκλοφορέμενα quæ circumaguntur: πειρονομέμενα, mentis conceptus: πρωτογονέμενα, primigenia, primordialia: τερατολογέμενα, monstrifica: ῥιζοτομέμενα, quorum radices in ... Eodem modo in tertia coniug. vt in masculino singulari ἀπελευθερέμενος, manumittens: ἐγκυκλοπαιδευόμενος ...

* Vereor ne diuisè scribēdum sit vel εὖ μαχόμενος, probe pugnans: vel εὖ μαχέμενος, probe & strenue pugnaturus.

ἔμενοι / ANNOT. / in ἔομαι seu ἔμαι. / εμένη / ANNOT. / έμενον / έμενα

ἐκφλογούμενος, *flammatus, flagrans*, θεούμενος, *qui diuinitatem assumit* : κακοτροπούμενος, *deprauatus*: καυσούμενος, *æstuans*: κλημματούμενος, *materia porrectus*: κοινούμενος, *particeps* : κοινούμενος, *qui versatur in ludo vt scholiasticus*. [A κοινούμενος est apud Plut. πολλαχοῦ συγκοινουμένου, tempore præsenti. dicitur etiam sine diphthongo κοινόμενος, à barytono κοινόω. alias κοινούμενος potest esse med. fut. Atticum à κοινίζω, vt κομιούμενος, βαδιούμενος, & similia, 3, 4, 5. Sic versu 12. μανούμενος interdum potest esse fut. med. à μαίνομαι.] κρηπιδούμενος, *crepidatus, qui induitur crepidis*: λακκούμενος, *subsidens lacunæ in modũ*: μανούμενος, *rarescens*: ὀγκούμενος, *extumens*: οἰκειούμενος, *pronus ad amicitiam*: ὀρθούμενος, *rectè succedens* : (hinc ὀρθουμένη πόλις, *ciuitas fortunata & rectè constituta*: & τὸ ὀρθούμενον, *prosperitas*) παλαιούμενος, *vetustate confectus* : παρισούμενος, *æquiparatus* : τριττούμενος, *triplicatus* : πηλούμενος, *putrescens, limum contrahens*: πιλούμενος *pressus*: πλατυνόμενος, *dilatatus*: πνευματούμενος, *spirascens*: † ῥινεγχυτούμενος, *naribus instillatus* seu *infusus*. [Apud Diosc. enim lib. 2. de hedera, inuenitur, ῥινεγχυτοῦται ὁ χυλὸς τῶν φύλλων.] σαρούμενος, *scopis purgatus* seu *mundatus*: στροφούμενος, *torminosus, torminibus versatus*: συνεταιρούμενος, *sodalis* : συνημερούμενος, *mitescens* : συσταυρούμενος, *vnà crucifixus*: φλοιδούμενος, *turbatus*: ἀπεναντιούμενος, *repugnans*: ἀποδενδρούμενος, *in arborem transiens, arborescens*. In plurali, ἀλλοιούμενοι, *alterascentes*: σφαιρούμενοι, *in formam pilæ se conuertentes*. In fœminino plur. μαιούμεναι, *obstetrices*. In neutro singulari, ζωογονούμενον, *animatum*. [Quod esse à them. in όω, satis arguunt ζωογονεῖ & ζωογονεῖται apud Aristot. & Theophr. Idem iudicassem de ῥινεγχυτούμενος.] γαληνιούμενον, *serenum, tranquillum* : παραγυμνούμενον, *denudatum* : & sic de aliis quæ eandem in duabus aut tribus coniugationibus terminationem habent: in quibus discernendis aliquo sanè opus est iudicio, & mediocri exercitatione. at in iis locis in quibus vnaquæque coniugatio terminationem propriam ab aliisq; differẽtem habuerit, de vero themate dubitari non potest, modò ipsa mutetur in eam quæ themati illius coniug. competit: vt in ἀμέρεις, *carpis, & demis* : ἐνδεῖς, *indiges, tibi deest*, εῖς mutandum in έω vel ῶ. nam inter circumflexa hæc terminatio inuenitur tantùm in prima coniug. videlicet in secunda persona singulari præsentis indicatiui vocis actiuæ. sic εῖ in tertia persona eiusdem numeri, temporis, modi ac coniug. quod, vt habeas thema, mutandum in έω, vt in sequentibus : ἀπαρκεῖ, *sufficit*.

Margin: ούμενος ANNOT. ANNOT. ούμενοι ούμεναι ούμενον ANNOTATIO. in όομαι vel οῦμαι. εῖς εῖ in έω vel ῶ.

ἀμφιδονεῖ, *vtrinque mouet*: ἀντιπαλιρρεῖ, *refluit*: ἀπαρκεῖ, *sufficit*: ἀχᾶ, *strepitat* (Doricum est pro ἠχεῖ: sic in imperfecto ἄχει pro ἤχει, *resonabat*) διαχαλᾶ, *distendit*. [Nisi scribendũ διαχαλᾶ a them. in άω ...] ἐγκατοικεῖ, *incolit*: ἐναρκεῖ, *sufficiens vel idoneum est, fieri potest*: ἐνδεῖ & sine crasi ἐνδέει, *deest*: ... *vera loquitur*: ... *perquã vtile est*. [Sed ita in v. Lex. ... legitur.] θηλυτοκεῖ, *fœmina parit*: * κενοδοξεῖ, ... *inani gloria ducitur*: καταλαμβάνει, *cõprehendit, destruit*: ... *sufficit*: καλεῖ, *laudat*: ... *florem sessilem gerit*: ... *caret heredis*: παλινδρομεῖ & παλινοστεῖ, *reuoluitur*: περιπολεῖ, *versat*: πολυετεῖ, *asseruatur multos in annos*: πληθυνεῖ, *crescit*: προολλύει, *prius perdit, prodit*: προσδεῖ, *insuper opus est*: προσπαίζει, *tibiis canit* seu *ludit*: ῥεῖ, *fluit*: σχετλιάζει, *indignatur, ægrè fert*: σπερμοβολεῖ, *semen genitale emittit*: συμμαρτυρεῖ, *commendat*: ... *incedit*: συνωνομεῖ, *redit in suũ locum*: ταυτοδυναμεῖ, *idem valet, tantũ potest*: ὑποικεῖ, *subhabitat, subest*. Idem sentiendum de ει cum accentu in penultima, in secunda persona singular. imperatiui: vt, ἀθλεῖ, *sacrifica*: ... *esse*: ... *feliciter prosperare*, id est, *vale felix*: ζώγρει, *viuum cape* seu *ducito*: θάσσει, *sede*: θάρσει, *confide*: dicitur & θάρσυνε pro eodem, vt sit dictũ per syncopen pro θάρσησαι in aoristo primo imperatiui medii. Eodem modo in terminationibus quæ soli secundæ Coniugationi cõueniunt, modò mutentur in terminationem thematis, de ipso nulla relinquitur dubitatio, vt ᾶ in άω vel ῶ in sequentibus, quæ sunt tertiæ personæ singularis indicatiui vocis actiuæ; ἱκτᾷ, *venit*: καγχαλᾷ, *deridet*: καταργᾷ, *satis est*: στρωμᾷ, *struma laborat*: νοᾷ, *audit, persuadetur*. [Pro νοᾷ apud Hesych. est ναᾷ, forsan è verbali ἀγγὴ per aphæresin. exponit enim *audit, audire cupit, suscitatur*.] sic ῶσι in tertia plurali eiusdẽ temporis & modi: vt, ... *deferunt*: ἐπιστρωφῶσι, *obeunt*: παραβοῶσιν, *acclamant*: ἐῶσι, *sinunt*, à poëtico εἰάω pro ἐάω: σῶσι, *seruant*. α in secunda singulari imperatiui: vt, μελέτα, *cura*: πείρα, *tenta, contende*: σκίρτα, *exulta*. άτω in tertia: vt, ἱεράτω, *sacrificet*, pro ἱερατέτω ab ἱεράω & cum duplici crasi ἱρᾶ. ῷμι in Optatiuo: vt, ἐῷμι, *sinerem*: ..., *vellem, perficerem*. & in tertia plurali ὁρῷεν, *viderent*. ῶντες in nom. plurali participii masculini act. vt, ἀμῶντες, *metẽtes*: hinc datiuus pluralis poëticus (150, 26) ἀμώντεσσι, *metentibus*: ἀγωνιῶντες, *in agone cõstituti, trepidantes*. [Sed scribendum ἀγωνιῶντες.] ἀγρῶντες, *venantes*: ... *& in duali* ... *lippitudine excutientes*: dicitur & γλαμῶντες proposito γ) καταπειρῶντες, *trãsfigentes*:

Annot.

Annot. * κενοδοξεῖ significaret potius, non ã habet opinionem.

ει

in έω vel ῶ.

Sed θάρσυνε suspectum est.

ᾶ

Annot.

ῶσι

α

άτω

ῷμι

ῷεν

ῶντες

in άω vel ῶ.

Annot.

κιδδηλιῶντες, *cibo vitioso vescentes, pallidi*: σκοτοδινιῶντες, *vertiginosi*: σφενδονῶντες, *fundis incessentes*: σφριγῶντες, *lascivientes*: χονδριῶντες, *in grumum densescentes*: χολεριῶντες, *cholera laborãtes*: ψωραγριῶντες, *feram scabiem habentes*. — in άω vel ῶ.

ῶσα — ῶσα in fœminino singulari: vt, καλλιφῶσα, *demulcens*: τὴν καλλιφῶσαν, *demulcentem*: κνῶσα, *titillans*: κομῶσα, *comata*: λῶσα, *volens*: πλαδῶσα, *fluida, humida*, poëtice πλαδόωσα. φαλαγγιῶσα, *exasperata, irritata*. [Legitur φαλαγγῶσα etiã apud Hesych. sed malim φαλαγγιῶσα, à phalangio, non à phalange facta deriuatione.] ANNOT. ῶσαι in eodem plurali: vt, μαλακιῶσαι, *torpescentes*. — ῶσαι & ῶντα in neutro plurali: vt, σκωληκιῶντα ὦτα, *vermiculãtes aures*: — ῶντα & in accusatiuo singulari masculino: vt, φῶντα, *splendentem*. Sic in voce passiua eiusdẽ coniugationis mutandę sunt terminationes in άομαι vel ῶμαι: vt, ᾶται in sequentibus tertiæ personæ singularis præsentis indicatiui passiui, ἀᾶται, *lædit*: ἐντανακλᾶται, *repercutit*: θυμιᾶται, & Ionicè ac Doricè θυμιῆται, *fit thymiama*: ἱερᾶται, *est sacerdos, initiatur*, ab ἱεράομαι & cum crasi duplici ἱερῶμαι: μηρυκᾶται, & Doricè μαρυκᾶται, *ruminat*: πελεκᾶται, *securis adigitur*: περιποτᾶται, *circumuolitat*: σμῆται, *tergetur*: σπᾶται, *trahitur, conuellitur*: — ᾶται. ῶνται in tertia plurali: vt, ἐπικλῶνται, *infringuntur*: λικμῶνται, *diuentilantur*. [Quod apud Hesychium est λικμιᾶνται.] ANNOT. — ῶνται. ῶ in secunda singulari imperatiui: vt, κοιμῶ, *dormi*: κτῶ, *compara*: πειρῶ, *experire, fac periculum*: χρῶ, *vtere*. — ῶ. ῷο in secunda singulari optatiui: vt, ἐρωτῷο, *interrogeris*: χασμῷο, *oscites*. — ῷο. ῷτο in tertia: vt, ὀπτῷτο, *assetur*: χρῷτο, *vtatur*. — ῷτο. ᾷ in secũda singulari subiunctiui: vt, τητᾷ, *priueris* seu *quæras*. — ᾷ. ώμενος in participio singulari masculino: vt, ἀσώμενος, *nauseãs*: λοχώμενος, *insidiis exceptus* seu *petitus*: ἐξεγγυώμενος, *fideiussor*: ἐπιβοώμενος, *inclamãs*: ἐρώμενος, *amasius, puer amatus*: θλώμενος, *quassatus*: ἰλυσπώμενος, *contractus per limum*: κλώμενος, *reflexus, qui frangitur*: λαγγανώμενος, *constrictus*: καθασπώμενος, *attrahens, insequens, insectans*: μνώμενος, *procus, qui sibi vxorem petit*: παρορώμενος, *qui contemnitur*: περιπλανώμενος, *pererrans, circumiens*: περισπώμενος, *distractus, occupatus*: περιστραφώμενος, *peruestigans*: περιορώμενος, *despectus, contemptus*: πηρώμενος, *deprauatus*. [Sed Sylburg. notat scribendum esse vel πηρούμενος, vel πεπηρωμένος à πηρόω, *mutilo*: vel πειρώμενος, *conans*, à πειράομαι, *conor*.] ANNOT. — ώμενος. πανιώμενος, *obtestans deos*. προσδοκώμενος, *expectans*. [Verius est προσδοκάμενος, vt dictũ in Praxi.] ANNOT. σμώμενος, *tersus*: συγκοινωνώμενος, *contubernio fruens*: συνδιαιτώμενος, *simul viuens*: ὑφορώμενος, *suspiciosus*: φυσιώμενος, *in naturã conuersus*. ώμενοι in eiusdẽ — ώμενοι. — in άομαι vel ῶμαι

plu

plurali: vt, ἀλώμενοι, *erratici*: ἀναφυνώμενοι, *qui renaſcũtur*: καγχαλοκώμενοι, *ſubſannãtes*: κνώμενοι, *ſcabẽtes*: προδιερευνώμενοι, *præſcrutantes*. ωμένη in fœminino ſingulari: vt, ἀγαπωμένη, *amica*: ἀνακλωμένη, *reſonãs, refracta*: ἐρωμένη, *amica, ſcortum*: περισπωμένη προσῳδία, *circumflexus accentus*. ώμενον in neutro ſingulari: vt, ῥιπώμενον, *contractum*: ἐρώμενον, *ſcortum*: χαλώμενον, *remiſſum*. ώμενα in neutro plurali: vt, τὰ φυνώμενα, *liberi*: καχαζασμώμενα, *hiantia, oſcitantia*: περικλώμενα, *refracta, circumfracta*: συμφυσώμενα, *conſpirata*.

ωμένη / ώμενον / ώμενα — in άομαι vel ῶμαι

Similiter terminationes tertiæ circumflexorum coniugationi peculiares, ſi ſint vocis actiuæ, vt habeatur thema, mutentur in όω vel ῶ: &, ſi ſint vocis paſſiuæ, in όομαι ſeu ῦμαι: vt ῦται in ſequentibus, quæ ſunt tertiæ perſonæ ſingularis præſentis indicatiui paſſiui, δρακοντῦται, *in anguem ſe colligit*: γελγιδῦται, *in nucleos diſcernitur*: ἐκθαμνῦται, *ſylueſcit*: ἐκξυλῦται, *ligneſcit*: ἐκφλογῦται, *inflammatur*: ἐξαυχμῦται, *exiccatur*: ἰῦται, *rubiginem contrahit*: ξανθῦται, *flaueſcit, rufeſcit*: πολιῦται, *caneſcit*: πομφολυγῦται, *in pompholygem coit, in bullas tumet*: ῥυσῦται, *rugatur*: σπαργανῦται, *faſcia inuoluitur*: τεφρῦται, *cinereſcit*: ὑδατῦται, *in aqueum humorem vertitur*: χαλαζῦται, *concipit grandinem*. ſic ούσθω in tertia ſingulari imperatiui: vt μαστιγούσθω, *flagelletur*. Atque hactenus de regularibus circumflexorum præſentibus: nunc de iis quæ dialectis aut poëtica licentia variant dicendum.

ῦται in όομαι ſeu ῦμαι.

ούσθω in όομαι vel ῦμαι.

De circumflexorum præſentibus quæ dialectis à communibus variant.

Inter dialectos autẽ vix debet cenſeri, quòd Iones hæc verba ſæpenumero ſine craſi efferant: tum enim à regularibus ſextæ cõiugationis barytonis non diſſentiũt. Itaque vt habeas thema, mutetur ſola terminatio in ω, ſi ſit vocis actiuæ: & in ομαι, ſi fuerit paſſiuæ: vt è prima coniugatione ει in ω, in ἀποδέει, *deficit*: διάει, *perflat*: ζάει, *viuit, ſpirat*: quæ ſunt tertiæ perſonæ ſingularis præſentis indicatiui vocis actiuæ. ſic ουσι in eiuſdem tertia plurali: vt ἀλλοχρόουσι, *corporis colorem mutant*. [Vel potius ἀλλοχροέουσι, vel circumflexè ἀλλοχροοῦσι, ab ἀλλοχροέω, ῶ, *alium colorem induo*.] ἐνδυνέουσιν, *induunt*. [Quod poteſt etiam futurum eſſe, per Ionicam dialyſin (79, 15.) ab ἐνδυνώ: ſicut ἐντυνέουσι ab ἐντυνώ, *inſtruo, apparo*.] οι in tertia ſingulari optatiui: vt, ἐνδέοι, *deſit*: σαοι, *ſeruet*: à poëtico σαόω. οιτε in eiuſdem ſecunda plurali: vt, στροφοῖτε, *decipiatis*. η in tertia ſingulari ſubiunctiui: vt, ἐνδέῃ, *deſit*. αν in participio maſculino: vt, ἀειθαλέων, *ſemper virens*: ἀκέων, *mutus, tacitus, ſilens*: ἡ ἀκέουσα, *tacita*: ἐλάων, *agitans*. οντες in maſculino plurali: vt, ἐλπίζοντες, *ſperantes*, à poëtico ἐλπίζω pro ἔλπω: ἐπισυνδρέοντες, *retrogradientes*: ποιηφαγέοι

Mutandæ terminationes.

ει, ουσι — ANNOT. — ANNOT. — οι — οιτε — η, αν — ουσα — οντες — in ω.

[illegible]ιόντες, herbis visitantes: προτρέχοντες, precurrentes. ον in neutro singul. vt, τὸ ἐνδέον, quod deest. in ουμαι, in secunda singulari indicatiui passiui: vt, [illegible], enarras. εται in eiusdem tertia singulari: vt, προσδέεται, indiget. ονται in tertia plurali: vt, αιεονται, vacant. [Sed metuit Sylburgius ne scribendum sit ἀιέωνται, Atticè videlicet, pro [illegible] ab ἀνίημι, 32[illegible], 12.] οιο in secūda singulari optatiui; vt, ἐκκλεοιο, euites, effugias. οιτο in tertia singulari, & οιντο in tertia plurali: vt, μαχέοιτο, pugnet: μαχέοιντο, pugnent, à poëtico μαχέομαι pro μάχομαι. ῃ in secunda singulari subiunctiui: vt, δέῃ, egeas. ηται in tertia: vt, λάῃ, velit: προθέηται, proponatur, à poëtico προθέομαι pro [illegible]. ούμενος in participio. vt, ἐξοφρυωμένος, superciliosus. [Pro ἐξοφρυωμένος reperitur etiā ἐξωφρυωμένος, à quo posteriore est perfect. ἐξωφρυωμένος apud Suidam, Etymol. & Hesychium. Similiter & [illegible] apud [illegible] & κατωφρυωμένος apud Diog. Laërt. à κατοφρυόω.] Hæc & similia legibus barytonorum reguntur. Sunt & alia his contraria, quæ geminam contractionem recipiunt: vt ab ἐννοέω ῶ, in participio fœminino ἡ ἐννοέουσα. crasi ἐννοοῦσα, & rursus altera crasi ἐννοῦσα, prudens. [Sed suspectum est ἐννοῦσα, vt supra ἐμφυῦα, 415, 25. verius enim ἐννοοῦσα quod præcedit, & ἐμπεφυυῖα.] Sunt qui huc referant λοέομαι, λοῦμαι, λοῦμαι, lauor: vnde in tertia singulari λοῦται, lauatur: & in tertia plurali λοῦνται, lauantur: & participium λουμενος, qui lauatur. sed hæc rariùs occurrunt. In prima coniugatione illud poëtis est familiare, vt nulla facta contractione, post coniugationis characteristicon addant ι: tum pro themate αω sæpe inuestigandū est έω: vt in his subiunctiuis actiuis, αμείῃ, lauaret: νεικείῃ seu Ionicè (228, 33.) νεικείῃσι, obiurget: themata propria non sunt αιειω & νεικείω. sed αμάω & νεικέω sic participium [illegible], vaticinans, non ad χρειω, sed ad χρέω referendum: & κρείουσα, imperatrix, regina, non ad κρείω, sed ad κρέω. [χρείων & χρείων referenda sunt ad χράω, ῶ. Iones enim è contracto χρῶ per dialysin faciunt χρέω, deinde χρείων. atque inde poëtæ per epenthesin χρείω, 3[illegible]7, 21. legitur autem cōtractum χρῶ apud Hermog. in ter[illegible] quodam, [illegible] χρῶ: & apud Pausaniam, [illegible] χρῶ [illegible]σφισιν· χρείων apud Hesych.] tamē cùm ante ω habent σ, ξ, aut ψ, non ad circumflexa in άω, sed ad futura σω, ξω, ψω. & hæc rursus ad sua præsentia sunt referenda: vt participiū præsens * [illegible], essertans [illegible]dem, ad futurum [illegible], & istud ad præsens [illegible] [illegible] vide 3[illegible]2, 25. In prima etiam coniugatione notandi sunt [illegible] à [illegible]

Mutentur terminationes. ον in ω. ονται η, εται ονται

ANNOT. οιο οιτο. οιντο in ομαι. ῃ ηται ούμενος

ANNOTATIO.

Gemina contractio in eadem syllaba.

ANNOTATIO.

Pro αω quærendum thema in εω.

ANNOTATIO

* Rectè [illegible] [illegible], [illegible] [illegible] [illegible]

οίην in έω vel ῶ.

ANNOTATIO.

ῴην in άω vel ῶ.

Optatiui Attici in *οίην, οίης, οίη*, &c. pro *οῖμι, οις, οῖ*, de quibus 214,14. vt *μετοίη, particeps* seu *medius sit*. [Nisi forte verius sit à themate in *όω* vt supra notauimus ex Sylburgio 442,10.] *πεποιθοίη, confidat*. sic in secunda *ῴην, ῴης, ῴη*, pro *ῷμι, ᾷς, ᾷ*: vt, *ιλιγγιῴης, vertigine vexeris*. Considerandà rursus in prima, contractio Dorica *εῦ* pro *ου*: vt in prima singulari præsentis indicatiui passiui, *λγεῦμαι, leuigo, tero*, pro *λγοῦμαι* ex †*λγέομαι*: *νεῦμαι, eo, vado, redeo*, pro *νοῦμαι* ex *νέομαι*. sic participia in *εύμενος* pro *ούμενος* ab *έομαι οῦμαι*: vt *ἀνδρεύμενος, vir factus*: *ναυπηγεύμενος, nauem compingens*: *πωλεύμενος, accedens*, in plurali *πωλεύμενοι, accedentes*: *πονεύμενος, qui operatur*: *συλλυπεύμενοι, miserantes, condolentes*.

εῦμαι in οῦμαι vel έομαι.

εύμενος in οῦμαι seu έομαι.

ANNOTATIO.

[Nota tamẽ *λειέομαι* & *ἀνδρέομαι* falsa esse thema: vera enim sunt *λειόομαι* & *ἀνδρόομαι*. Doresque & Iones *ου* in *εῦ* vertunt (119,15.) non modo in primæ, sed etiam in tertiæ Coniugationis thematibus: vt apud Stobæum ex Eusebio, *οὐκ ἀξιεῦσι ἀναχωρέειν*, pro *ἀξιοῦσι*, ab *ἀξιόω*: & *ἐδικαίευ* apud Herodot. p. 27. pro *ἐδικαίου*, iusto afficiebat supplicio, à *δικαιόω* sic apud Hesyc. legimus *ὀρθεῦ* pro *ὀρθοῦ*, ab *ὀρθόω*: & *μαιεῦται* pro *μαιοῦται*, à *μαιόομαι*. Apud Dores vero etiam *ω*, cõtractum ex *αο* vel *αε*, vertitur in *εῦ*. vt enim Theocr. idyll. *α*, dicit *γελεῦσα* pro *γελῶσα ridẽs*, sic in Archilochi epitaphio, *ἠγάπευν* pro *ἠγάπων*, *amabant*: à *γελάω* & *ἀγαπάω*.] In secunda circumflexorum cõiugatione sæpe occurrunt Doricæ contractiones in *η* pro *α* vel *ᾳ*: tum mutetur in *άω* vel *ῶ* terminatio actiua, & passiua in *άομαι* vel *ῶμαι*, & habebis thema: ita ex *ὁρῇς* pro *ὁρᾷς*, *vides*, thema est *ὁράω*. similiter in sequentibus infinitiuis mutetur *ῆν* in *άω*, *λεπτοζῆν, tenuiter viuere*: *ἐπιζῆν* & *μακροζῆν*, *diu viuere*. *παραζῆν, perperam viuere*. & in *άομαι* vel *ῶμαι* in sequentibus passiuis, *χρῇ, vteris*, in secunda præsentis indicatiui passiui. sic *ῆται* in tertia: vt, *παραχρῆται, abutitur*: *προσχρῆται, vtitur*. *ήσθων* in tertia duali imperatiui: vt, *χρήσθων, vtantur, faciãt, agant*: sumitur Atticè (193,33.) pro tertia plurali *χρήσθωσαν*. *ῆσθαι* in infinitiuo: vt, *θῆσθαι, lactare*: *προσχρῆσθαι, adhibere*.

ῇς in άω vel ῶ.

ῆν in άω vel ῶ.

ῇ, ῆται, ήσθων, ῆσθαι — in *άομαι* vel *ῶμαι*

Si iidem Dores mutauerint *ῶσι* tertiæ pluralis indicatiui in *ῶντι*, vt *λῶντι, volunt*; aut in *ᾶσι*, vt *βοᾶσι, clamant*: mutentur eæ terminationes in *άω*, habes thema. nam ob terminationis diuersitatem thema nõ est inuestigatu difficilius, sed quòd hęc varietas ab inexercitatis non probè teneatur. Quum igitur poëtæ in hac secunda circumflexorum coniug. ponunt *αα* pro vnico *α*, in quod facta est crasis; & *όω*, atque interdum *όω*, & Iones *έω*, ac Dores *άω* pro contractione

ῶντι, ᾶσι — in *άω* vel *ῶ*.

quæ fit in ω, mutetur tota illa terminatio in άω aut άομαι, habebis thema: veluti άας, quod ponitur pro ᾷς secundæ personæ singularis indicatiui: vt, ἰσχανάας, *retines.* άα pro ᾷ in tertia eiusdem: vt, ἰχθυάα, *venatur pisces:* πεδάα, *impedit, ligat*: & pro α in secunda singulari imperatiui: vt, μνάα, *pete vxorem.* άαν pro ᾶν in infinitiuo actiuo: vt, ἀγαλλάαν, *ægrè ferre, dolere:* παρεξελάαν, *præter adequitare:* περάαν, *superare*: sunt qui scribāt per diphthongum impropriam ἀγαλλάᾳν, παρεξελάᾳν, περάᾳν. Sic terminationes passiuæ mutentur in άομαι seu ῶμαι: verbi gratia άασθε, pro ᾶσθε in secunda plurali imperatiui: vt, κεράασθε, *miscete, fundite.* sic άασθαι in infinitiuo: vt, ἀεννάασθαι, *perfundi*: ἀποτρωπάασθαι, *auersari*: ἑψιάασθαι, *ludere, dicere*: μηχάασθαι, *consulere, deliberare*: μηχανάασθαι, *machinari*: ὑπεσφιάασθαι, *confidere.* Adducēda nunc exempla eorum quę in hac secunda coniugatione, contractione facta in ω, recipiūt epenthesim vocalis ο, aut alterius ω, aut ε, aut α: veluti in tertia plurali præsentis indicatiui όωσι pro ῶσι: vt, καγχαλόωσι, *rident, lætantur*: mutetur terminatio όωσι in άω vel ῶ, habebimus thema καγχαλάω: sic in ὑφόωσι, *texunt.* Eodem modo cùm est ώωσι pro ῶσι: vt, ὑποδρώωσι, *seruiunt, subministrant*: & cùm est άωσι: veluti ναιετάωσιν, *habitant.* [Est autem ναιετάωσι indicatiuum Doricè, vt Etymol. tradit particip. fœmin. ναιετάωσα Doricum esse pro ναιετάουσα. poëtæ ναιετάωσι dicunt: Homerus tamen simpliciter ἄγχι ναιετάουσαι, Od. δ: & πόλιν ναιετάουσαν, Il. ζ.] sic in participio masculino actiuo όων pro ῶν: vt, βοόων *clamans*: γλαυκιόων, *glaucis seu felineis oculis terribiliter inspiciens*: εὐδιόων, *tranquillus, quietus*: εὐδιόων, *tranquillus, serenus, quietus*: χαλιπόων, *calescens*: κελαινιόων, *nigricans*: κελευθιόων, *cupiēs iter facere*: κυδιόων, *glorians*: λαμπετόων, *splendens*: λιπόων, *pinguis, nitidus*: λυσσώων, *rabidus*: μεσημβριόων, *meridiē agens*: ὁρόων, *videns*: παρεδριόων, *assidens*: πνείοντων, *spirans*: πιόων, *comprehendens*: τροχόων, *currens*: χιόων, *niuem emittēs.* huiusmodi participia in nominatiuo singulari masculino quibusdā videri possent ducta à verbis in όω sine contractione: at in cæteris casibus & in fœminino aut neutro genere discrimen statim apparet. nam facta è verbis in όω, vbique seruant ω post ο, quod alia mutarent in ου fœminino genere, alibi in ο. cùm ergo genitiuus est in όωντος, mutetur όωντος in άω vel ῶ, habebis thema. sic datiuus in όωντι: vt, γλαγόωντι, *lactescenti*, id est, *nondum satis adulto semini*: εὐδιόωντι, *sereno*: λαμπετόωντι, *splendenti*: χόωντι, *quasi ningenti.* accusatiuus in όωντα: vt, [illegible] *tutem*: [illegible]

άας, άα, άαν, άᾳν } in άω vel ῶ.

άασθε, άασθαι } in άομαι vel ῶμαι

όωσι, ώωσι, άωσι, όων, όωντι, όωντα } in άω vel ῶ.

λόωντα, *videntem* : παμφανόωντα, *omnibus conspicuum*. τρ-χόωντα, *currentem*. nominatiuus plur. in όωντες : vt, γαλη-νιόωντες, *sereni, tranquilli* : ἐπιπαμφαλόωντες, *attoniti & tanquam numine afflati omnia circumspicientes* : εὐδιόωντες, *tranquilli* : κυλοιδιόωντες, *oculis turgescentes* : μηκιόωντες, *consulentes, deliberantes* : μνηιόωντες, *dentibus infrendentes* : περιπολόωντες, *obeuntes, peragrantes*. fœmininum singulare in όωσα : vt, ἀγχιόωσα, *desiderans* : γοόωσα, *lugens* : μαιμόωσα, *properans* : (malim μαιμώωσα per duplex ω propter syllabam præcedentem, quæ producitur. sic masculinum μαιμώων, *se mouens*. vide 220, 29. sunt qui scribant μαιμώωσσα per geminum σ) παμφανόωσα, *omnino seu tota splendens, tota apparens*. Idem iudicium de voce passiua, vbi terminatio mutanda erit in άομαι vel ῶμαι: vt, όωνται pro ῶνται in ἑψιόωνται, *ludunt* : μηχανόωνται, *moliuntur* : ὑποσκιόωνται, *obumbrantur* : quæ sunt tertiæ pluralis præsentis indicatiui passiui. sic όωντο pro ῶντο in tertia plur. imperfecti : vt, ἑψιόωντο, *ludebant* : καταπτώωντο, *pitgabantur* : augmento destituuntur. atque in tertia plur. optatiui ῴατο Ionicè pro ῷντο ex άοιντο: vt, πεφῴατο, *conentur, tentent*. & in participio εώμενος Ionicè pro ώμενος: vt, μηχανεώμενος, *machinans*: in plurali μηχανεώμενοι, *excogitantes* : ἐπιχρεώμενοι, & fœmininum ἐπιχρεώμεναι, *necessaria* : εἰρωτεώμενοι, *interrogati* : & in voce actiua, εἰρωτέωντες, *interrogantes*.

SED Hæc de Barytonorum & circumflexorum præsentibus dicta sufficiant. De præsentibus quoque verborum in μι aliquid dicendũ. Horum exempla in quarta coniugatione satis multa occurrunt : in aliis tribus pauca sanè, quorum saltem in CLENARDI Institutionibus aut Scholiis nostris non fuerit facta mentio, aut quæ ex eis non componantur. In iis quæ quartæ sunt coniugationis, facilis est thematis inuentio. ipsum enim sine dubio habebimus, modò vocabuli oblati terminationẽ (id est, id omne quod ponitur post characteristicam υ) mutemus in μι, si sit vocis actiuæ ; aut in μαι, si fuerit passiuæ : vt in ῥήγνυσι, *rumpit, emittit*, mutando σι in μι redditur thema ῥήγνυμι. sic θι in secunda singulari imperatiui : vt, ὄρνυθι, *concita, incita, hortare* vt multis. τω in tertia: vt, πινύτω, *luat, pendat*. ναι in infinitiuo: vt, σω-ρευνύναι, *accumulare* : παραδεικνύναι, *demonstrare* : ῥηγνύναι, *rumpere* : συμπηγνύναι, *cogere* ... *insitum à natura esse*. ... pro ναι Doricè in eodem infinitiuo: vt, ... *tradere*. ... in participio ... ἀγνύς, *frangens*, ... : ... νύντες, *coniungentes*.

De σ in μαιμώωσα duplicato vide 151, 2 & 218, 5.

όωντες
in άω vel ῶ.
όωσα
όωσα

όωνται
όωντο
in άομαι vel ῶμαι
ῴατο
εώμενος

Verborum ... præsentia.

In iis quæ habent υ pro characteristica, ... tur.

σι
θι
τω
ναι
in μι
...
...
...ς

plurali vt, ἀνακρεμαννύντες, *suspendentes*. In voce passiua terminatio est mutanda in μαι: veluti ται in tertia singulari præsentis indicatiui, in αἴνυται, *capit, aufert*: ἀντιλάζυται, *recipit, capessit*: ἵδρυται, *situs est*: σκεδάννυται, *dispergitur, euanescit*. σθον in secunda duali: vt, τίννυσθον, *punitis*. μεθα in prima plurali: vt, ἐπιμίγνυμεθα, *miscemur*. νται & Ionicè αται in tertia: vt, εἰρύαται, *custodiunt*. σθαι in infinitiuo: vt, εἰρύσθαι, *seruare, custodire, trahi*: κατειρύσθαι, *detrahi, deduci*: ἐννύσθαι, *induere*: παραίνυσθαι, *adimere, auferre*. μενος in participio masculino: vt, ἐπιμιγνύμενος, *immiscens*: κινύμενος, *qui mouetur*: παραπολλύμενος, *intercidens, disperiens*: ἱδρυόμενος, *stans*: at ἱδρυμένος, *situs, positus*, accentu in penultima, perfectum est, ab eodem tamen themate. μενα in neutro plurali: vt, ἀντενδεικνύμενα, *quæ contrariam indicationem habent*: συνενδεικνύμενα, *quæ indicationi conferunt*.

ται · σθον · μεθα · νται · σθαι · μενος · μενα — in μαι

QVOD Autem attinet ad præsentia composita ex iis verbis in μι, quorum coniugatio habetur in Institutionibus CLENARDI, non habeo melius consilium aut expeditius, quàm vt huiusmodi simplicium coniugationes ad verbum edisci suadeam. si enim hæ probè teneantur, nulla sanè incidet difficultas in rimando compositorum themate. sed vt rudiores ad manum & in promptu habeant vbi se possint exercere, ex huiusmodi compositis ea quæ sæpius occurrunt in medium proferamus: ac primùm loquamur de iis quæ componuntur è τίθημι: de quo 224,7. hæc in omnibus quorumuis præsentium personis è simplici semper seruant τιθ. si igitur quod has tres literas sequitur mutaueris in ημι pro temporibus actiuis, & in εμαι pro passiuis, verum habebis thema: vt in ἐπιτίθησι, *superimponit*, mutetur ησι in ημι, consurgit thema ἐπιτίθημι. sic εμεν in prima plurali: vt, ἀνατίθεμεν, *dicamus*: προστίθεμεν, *attribuimus*. ς pro ετι in imperatiuo, 235,16. vt διατίθες, *dispone*: ἐπιτίθες, *impone*. ἐναι in infinitiuo: vt, ἐπιτιθέναι, *imponere*: προτιθέναι, *proponere, permittere*: συντιθέναι, *componere, conscribere*: ὑποτιθέναι, *supponere, instituere*. εις in participio masculino: vt, ἐπιτιθεὶς, *imponens*: παρα[illegible], *prodens*: [illegible]θεὶς, *differens*: προστιθεὶς, *adijciens*: [illegible], *constituens*: [illegible]θεὶς, *post habens*. Terminationes verò passiuæ mutentur in εμαι: vt εται in tertia singulari indicatiui: [illegible]ται, *disponit*: [illegible], *conditur, [illegible]*: [illegible], *suggerit*. εσο in secunda singulari imperatiui: vt, ἀποτίθεσο, *recondes*. εσθε in secunda plurali: vt, συντίθεσθε, *componite, paciscimini*. εσθαι in infinitiuo: vt, [illegible]-

Præsentia compositorum in μι quomodo excutienda.

Composita è τίθημι.

ησι · εμεν · ς · εναι · εις — in ημι.

εται · εσο · εσθε · εσθαι — in εμαι.

έμθον, *έμθοι*, *έμθα* } *in εμαι*

τίθεαζ, *deponere* : διατίθεαζ, *disponere* : προσίθεαζ, *accedere*: προτίθεαζ, *proponere*: συντίθεαζ, *animaduertere*. έμενον in particip. singulari masc. vt, διατιθέμενον, *administrans*: παρατιθέμενον, *cui fercula apponuntur*: προτιθέμενον, *proponens, producens* : ὑποτιθέμενον, *subducens* : ὑπερτιθέμενον, *tardus*: ὑποτιθέμενον, *ponens, edocens*. έμενοι in plurali: vt, ἀνατιθέμενοι, *dicati* : διατιθέμενοι, *constituentes* : συντιθέμενοι, *consentientes*. έμενα in neutro plurali : vt, παρατιθέμενα, *fercula*. Idem sentiendum de cæteris à τίθημι aut τίθεμαι compositis.

Composita ab ἵστημι.

PRAESENTIA Compositorum ab ἵστημι, vbique seruant tres literas simplicis, nempe ισ : quicquid has sequitur, mutandum in ημι in temporibus actiuis, & in αμαι in passiuis, atq; hoc modo verum semper habebis thema: velut ησι in tertia singulari indicatiui : vt, ἀνίστησι, *suscitat* : ἀφίστησι, *pellit, auocat* : ἐξίστησι, *reddit attonitum*: ἐπίστησι, *præficit, adhibet*, ab Ionico (118,30.) ἐπίστημι pro ἐφίστημι : καθίστησι, *constituit*: dicitur & καθιστᾶ, *tuetur*, quasi à καθιστάω, (236,19.) περιίστησι, *conuertit*. ατον in secunda duali: vt, ἐφίστατον, *consistitis*. αμεν in prima plurali : vt, καθίσταμεν, *præficimus*. ατε in secunda : vt, ἀνίστατε, *excitatis*. ᾶσι in tertia : vt, ἐφιστᾶσι, *statuto tempore celebrant* : καθιστᾶσι, *præficiunt* : παριστᾶσιν, *sistunt*. η pro αθι in imperatiuo, 328,29. vt, ἐφίστη, *præfice*: καθίστη, *effice* : προσίστη, *obijce*. sic κρήμνη, *præcipita*, pro κρήμναθι à κρήμνημι. ατε in secunda plurali: vt, καθίστατε, *constituite*. In optatiuo αίην, αίης: vt, ἀνισταίην, ἀνισταίης, *inseram, inseras*. eiusdem formę est καταστεθναίη, *moreretur*, à κατατέθνημι. άναι in infinitiuo: vt, ἀνιστάναι, *excitare, erigere*. διιστάναι, *dirimere*: ἐνιστάναι, *collocare* : ἐπικαθιστάναι, *substituere* : ἐφιστάναι, *collocare*: καθιστάναι, Ionicè (120,25.) κατιστάναι, *constituere*: μεθιστάναι, *auocare, dimouere* : συνιστάναι, *constituere*, *communi consensu comparare, decuriare*. hanc formam sequuntur ἀποπιμπλάναι, *implere, satisfacere*: ab ἀποπίμπλημι : ἐμπιπράναι, *incendere*, ab ἐμπίπρημι : ὑποπιμπράναι, *succendere*, ab ὑποπίμπρημι. Pro άναι ab ἵστημι legitur ᾶν, quasi ab ἱστάω: vt, καθιστᾶν, *inijcere*: παριστᾶν, *sistere*. Rursus pro reduplicatione ι sunt quæ habent ε, 329,2. vt, παρεστάναι, & Ionicè (182,10.) παρεστάμεν, *fauere*: περιεστάναι, *vndiq; claudi*: ἐφεστάναι, *præficere* : μετεστάναι, *secedere*, Ionicum est pro μεθεστάναι, 118,30. παρεστάναι, *apparere* : προεστάναι, *præesse*: συνεστάναι, *consistere* seu *constare*. sic & in prima plurali præsentis indicatiui, καθέσταμεν, pro καθίσταμεν, *constituimus*. in tertia, ἐφεστᾶσι pro ἐφιστᾶσι, *imminent, impendent*: καθεστᾶσι, pro καθιστᾶσι, *præfecti sunt*. in secunda plurali imperatiuo

ησι, *ᾶ*, *ατον*, *αμεν*, *ατε*, *ᾶσι*, *η*, *ατε*, *αίην*, *άναι*, *ᾶν* } *in ημι.*

ε pro ι in compositis ab ἵστημι.

impera

imperatiui, παρέστατε, aſtate, pro παρίστατε. ſic in tertia ſingulari ſimplicis, ἑστάτω pro ἱστάτω. In his & huiuſmodi, vt habeas thema, ε quod ponitur ante στ, mutandum in ι. [In ἑστάναι & ſequentibus, ε non eſt pro reduplicatione ι, ſed eſt augmentum: nec enim præſentis, ſed præteriti temporis ſunt iſta verba, formata non ſimpliciter, ſed per ſyncopen: ideoque ſignificationem habent non actiuam, ſed neutram. ἐφεστάναι igitur verius ſignificat *præeſſe* quàm *præficere*. & καθέσταμεν non eſt pro καθίσταμεν, quod ſignificat *conſtituimus*: ſed pro καθεστήκαμεν ſiue καθεστάκαμεν, *conſtituti ſumus, conſiſtimus*. ſic ἐφεστᾶσι non eſt pro ἐφιστᾶσι *præficiunt*, ſed pro ἐφεστήκασι, *præfecti ſunt*, vel *inſtant*, contractum ex Ionico ἐφεστάασι, 385, 29. eodẽ modo παρέστατε ſignificat *aſtate*: at παρίσταθι *ſtatue iuxta vel prope*: & ἑστάτω *ſtet*, ἱστάτω *ſiſtat, ſtatuat*. nam ἵστημι in præſenti, imperfecto, futuro primo, & aoriſto primo, ſignificationẽ habet actiuam, *ſiſtendi, ſtatuendi*: at in perfecto, pluſquãperfecto, & aor. 2. neutram, *ſtãdi*: quod teſtimoniis probare non eſt opus, quum exempla paſſim occurrãt in carmine pariter & proſa. Eſſe autem præteriti temporis hæc ab ε inchoata, teſtatur Euſtathius quoque. nam ἕσταμεν per ſyncopen factum tradit ex ἑστήκαμεν, & ἕστασαν ex ἑστήκεσαν. ſic imperat. ἕστατον ex ἑστάκετον, *ſtate*. at ἕσταθι per pleonaſmum ex ἕστακε, *ſta*, vt κλῦθι ex κλύε. In quibus manifeſtiora ſyncopes erunt veſtigia, ſi referantur potius ad ἕστακα quam ad ἕστηκα: veluti ſi ἕστασαν ex ἑστάκεσαν, nõ ex ἑστήκεσαν, factum dicas. Etymologus vero duplicari ſyncopen indicat, quum ἕσταν ex ἑστήκεσαν eſſe conciſum docet. nam ex ἑστήκεσαν ſiue ἑστάκεσαν prima ſyncope fit ἕστασαν, de quo paulo ante: altera, ἕσταν: ἔσταν autem tenui ſpiritu, ex ἔστησαν, aor. 2. per eandem ſyncopen, vt idem teſtatur. Hoc tamen etiam ex Bud. commẽt. notabis, ἑστακέναι actiuam quoq; ſignificationem habere: vt apud Greg. ἑαυτὸν ἀνεστακέναι, *ſeipſum ſuſcitaſſe*: & Polyb. ἄνδρας ἐπιμελεῖς ἐφεστάκει, *viros diligentes præfecerat*. Certius igitur exemplum ε pro ι Ionicè (328, 32. & 38.) in reduplicatione vſurpati, eſt in Homerico ἀφεσταίη, Od. ψ, οὐ μέν κ' ἄλλη γ' ὧδε γυνὴ τετληότι θυμῷ ἀνδρὸς ἀφεσταίη. in quo etiã ἀφεσταίη poſitum neutraliter, pro aor. 2. ἀποσταίη, *abſtiterit*: hoc ſenſu, *haud ſanè alia mulier adeo audaci animo abſtiterit à viro ſuo*: vt paulo ante, τίφθ' οὕτω πατρὸς νοσφίζεαι, *quid ſic à patre ſecedis?* Vt, ſi omnino ἵστημι placeat, accipiendum ſit ſignificatione neutra, pro *ſto*: ἱστῶ vero actiua, pro *ſtatuo, ſiſto, pono*.] In ἱστῶ verò, id omne quod ſequitur [illegible]

ANNOTATIO *in regulam Anteſignani de mutatione ε in ι.*

ἕσταμεν ex ἑστήκαμεν

ἕστασαν ex ἑστήκεσαν.

& in præcedentibus, atq; in sequentibus. ας in participio masculino: vt, ἐπισυνιστὰς, *qui concitat contra aliquem*: παριστὰς, *sistens, demonstrans*: περιϊστὰς, *vndique iniciens*: συνιστὰς, *sollicitans, compellens*. huius formæ sunt βιβὰς, ἄντος, *gradiens*, à βίβημι τὸ βαίνω: & πιμπρὰς, ἄντος, *incendens*, in plurali πιμπράντες, *incendentes*, à πίμπρημι. ᾶσα in
in ημι. fœminino: vt, ἐφιστᾶσα, *reprimens*. & interdum ῶσα, tanquam à Circumflexo ἱστάω ἱστῶ: vt, καθιστῶσα, *efficiens*: παριστῶσα, *statuens*. ῶσαι in plurali: vt, προϊστῶσαι, *proponentes*. sic in masculino plurali ῶντες: vt καθιστῶντες, *confirmantes*.
In præsentibus passiuæ vocis aut mediæ, mutetur in αμαι id quod ponitur post ς: veluti ασαι in secunda persona singulari indicatiui: vt, ὑφίστασαι, *suscipis, subis, sustines*. eiusdē formæ est ὑποδάμνασαι, *subigeris, vinceris*, ab ὑποδάμναμαι. αται in tertia: vt, ἀνίσταται, *surgit*: ἐφίσταται, *instat, incumbit*: ἐξίσταται, *labat, alienatur, degenerat*: ἐφίσταται, *instat, supernatat*: προΐσταται, *tutorem & defensorem assumit*: συνεξανίσταται, *vnà consurgit*: ὑφίσταται, *suscipit*: quibus similia sunt ἀνίπταται, *euolat*. ab ἀνίπταμαι: δάμναται, *superat*, à δάμναμαι: πέταται, *volat*, à πέταμαι. άμεθα in prima plurali: vt, συνιστάμεθα, *inter nos conuenit*. ανται in tertia: vt, ἀνίστανται, *surgunt*: ἐνίστανται, *renituntur, aduersantur*: ἐξίστανται, *obliuiscuntur*: συνίστανται, *construunt, coëunt*. ασο in secunda singulari imperatiui: vt, καθίστασο, *depone*: μεθίστασο, *depone*: παρίστασο, *adsta, intersis*. vel ω pro ασο, 238, 1. vt, ἀνίστω, *surge*. αίμην, αιο, αιτο in Optatiuo: vt, μεθισταίμην, μεθισταῖο, μεθισταῖτο, *migrarem, es, et*. eiusdem formæ sunt ὀναίμην, ὄναιο, ὄναιτο, *fruar, fruaris, fruatur*: & tertia pluralis Ionica (19..., 30.) ὀναίατο, *fruantur*, ab ὄναμαι: πριαίμην, πρίαιο, *emam, emas*, à πρίαμαι: sed accentu variant. sic in Subiunctiuo πρίωμαι, *emam, comparem*, non πριῶμαι: de qua re 238, 2 . & 28. (ὀναίμην & πριαίμην possunt etiam censeri aoristi primi Optatiui medij, & πρίωμαι subiunctiui, per syncopen pro ὀνησαίμην, ήσαιο, ήσαιτο, & πριασαίμην, πριάσαιο, ac πριάσωμαι, vt habes 365, 9. & 11.) ηται in tertia subiunctiui: vt, ἐξίστηται, *emergat*. [*Nisi fortè Ionicum: solent enim hæc per αται flecti communiter*, 227, 15.] άμεθα in prima plurali: vt, καθιστάμεθα, *instituimus*: [illegible] ασθαι in infinitiuo: vt, ἀνθίστασθαι, *sistere se, opponere*: ἐξίστασθαι, *decedere*: ἐφίστασθαι, *insistere, incumbere*: μεθίστασθαι, *migrare*: προΐστασθαι, *tueri & defensitare, proponere*: συνανίστασθαι, *re-*
in αμαι. *bellare*, Ionicum est (...) pro [illegible] *honoris vel officij causa assurgere, assurgendo cedere*: [illegible]

nam

natura esse : eiusdem formæ sunt ἀλέαϑαι, *vitare, fugere,* ab ἀλέαμαι: ἀλεύαϑαι, *euitare,* ab ἀλεύαμαι. [Sed Etymol. ἀλέαϑαι & ἀλεύαϑαι deducit à verbis non in μι, sed in ω. nam ex ἀλῶ, quod contractum est ex ἀλάω τὸ πλανάω, fieri primum ἀλέω, Ionica dialysi τοῦ ῶ : inde pleonasmo τοῦ υ nasci ἀλεύω, vt σεύω & χεύω ex σέω & χέω, δεύομαι ex δέομαι. ex actiuo igitur esse particip. ἀλεύας, vt σεύας, χεύας : ex medio, ἀλευάμενος, vt σευάμενος, χευάμενος: videlicet ἀπεληλυϑότος τοῦ σ, 302, 11. itidemque ἀλεύατο κῆρα μέλαιναν exponit non per imperf. sed per aoristum ἐφυλάξατο, *declinauit, vitauit.* Præs. imper. legitur apud Hesiod. ὑπαλεύεο φήμην, declina famam.] ἀπόναϑαι, *frui:* ἐξαλέαϑαι, *effugere* : ἐπιμεκίρναϑαι, *rursus misceri* : καταπιμπράϑαι, *comburi*: πρίαϑαι, *emere, redimere* : ὑπεξαλέαϑαι, *vitare, declinare* : quorũ habebis thema, modò mutaueris αϑαι in αμαι. άμενος in participio singulari masculino: vt, ἀνιστάμενος, *excitans* : ἀφιστάμενος, *absistens, deficiens:* ἐνιστάμενος, *insistens, incipiens* : ἐξιστάμενος, *degenerans* : τὸ ἐξιστάμενον, *immutatum, quod degenerauit* : ἐφιστάμενος, *instans,* & Ionicè (118, 30.) ἐπιστάμενος, *stans, in summo, superstans* : (item *peritus*, ab ἐπίσταμαι, *scio*, 327, 2.) κατεξανιστάμενος, *imminens*: μεϑιστάμενος, *mutans locum, cedens locum* : τὸ μεϑιστάμενον, *quod amissum est* : παριστάμενος, *se offerens*: περιιστάμενος, *iniens* : περιισταμένου ἦρος, *ineunte vere*: προϊστάμενος, *præsidens*: συνιστάμενος, *accedens* : συνιστάμενοι, *conuenientes, coniurati & coëuntes* : ὑφιστάμενος, *subsidens, qui est in imo, sustinens.* eandem formam habent, ἀνακρεμάμενος, *suspensus*: μαρνάμενος, *dimicans, pugnans*: in plurali fœminino, καταχρημνάμεναι, *dependentes, præcipites pluuia plenæ* : in quibus muta άμενος & άμεναι in αμαι, & eorum thema habebis.

ANNOT.

ἄμενος } in αμαι.
ἄμεναι

IN Præsentibus compositorum à δίδωμι retinentur è simplici tres literæ διδ: quicquid has sequitur, mutandum in ωμι in temporibus actiuis, & in ομαι in passiuis: veluti ωσι in tertia singulari indicatiui: vt, ἀναδίδωσι, *producit* : ἀποδίδωσιν, *affert* : ἐκδίδωσι, *profert, exhibet, edit.* inuenitur & in eadem persona οῖ pro ωσι, quasi à circumflexo διδόω διδῶ: vt, ἐκδιδοῖ, *erumpit, exonerat se* : καταδιδοῖ, *influit* : μεταδιδοῖ, *impertit.* οῦσι in tertia plurali : vt, ἀναδιδοῦσι, *producunt, exigunt* : ἐκδιδοῦσιν, *edunt, exeunt.* pro οῦσι ponitur Ionicè όασι : vt, ἐκδιδόασι, *tradunt* : μεταδιδόασιν, *impertiunt* : παραδιδόασι, *tradunt.* όναι in infinitiuo: vt, ἀναδιδόναι, *producere*: ἀποδιδόναι, *persoluere, reddere*: [illegible], *dedere* : ἐπιδιδόναι, *prodere* [illegible], *crescere*: [illegible], *commen*[illegible]

Composita à δίδωμι.

ωσι
οῖ
οῦσι } in ωμι.
όασι
όναι

ους / ουσα } *in ωμι.*

tere : προδιδόναι, *prodere* : ὑπενδιδόναι, *terga vertere.* ους in participio masculino : vt, ἀποδιδούς, *referens, committens*: ἐνδιδούς, *dans, præbens, succumbens* : in plurali, ἐνδιδόντες, *dantes* : ἐπιδιδούς, *tradens* : συνεκδιδούς, *adiuuans ad collocandam puellam.* ουσα in fœminino: vt, ἀναδιδοῦσα, *prouenien*s : ἐνδιδοῦσα, *ciens*. In voce passiua fiat mutatio in

οται / ῶται / οσθαι / όμενος / ομένη } *in ομαι.*

ομαι : veluti οται in tertia singulari indicatiui : vt, ἀποδίδοται, *concedit.* ῶται in subiunctiuo: vt, ἀποδιδῶται, *vendat.* οσθαι in infinitiuo : vt, ἀναδίδοσθαι, *ingeri, distribui.* όμενος in participio mascul. vt, συναναδιδόμενος, *vna in digestus, diffusus.* ομένη in fœminino, προδιδομένη, *proditionem molita.*

Composita ab anomalis in μι.

SEQVVNTVR Præsentia compositorum ab anomalis in μι, quæ in multis locis ne vnum quidem thematis elementum retinent, quod nos possit in illius cognitionem deducere. In his non habeo consilium promptius aut expeditius, quàm vt simplicium coniugationes ad verbum edisci suadeam: quibus probè memoriæ mandatis, thematis inuentio tam in simplicibus quàm in compositis non potest non esse facilis, & maximè in præsentibus, de quibus nunc habetur sermo. nam eodem prorsus modo se habent præpositiones in omnibus quorumuis præsentiũ verbi alicuius personis, quo & in ipso themate. Itaque vt habeas thema in iis quæ à verbis anomalis in μι composita esse cùm ex eorum significatione, tum ex præcognita simplicis coniugatione deprehenderis, muta id omne quod ex huiusmodi coniugatione retinetur, in ipsius simplicis primam personam indicatiui eiusdem vocis: & sic semper verum compositi thema habueris, cùm in priori compositionis parte nihil omnino varietur: veluti σύνει, *ver-*

Composita ab εἰμί.

saris cum, simul es, & ἄπεστι, *abest, deest,* ex εἰμι, id est, *sum,* componi, colligere non est difficile ex conformi signi-

εἶ / ἐστί } *in εἰμι.*

ficatione, & quòd in coniugatione præsentis εἰμι inueniatur in secunda persona εἶ, & in tertia ἐστί. mutentur igitur in εἰμι, vera habebis themata, σύνειμι & ἄπειμι. idem iudicandum de aliis compositis quæ seruant ἐστί, vel quidpiam tale ex coniugatione præsentium τοῦ εἰμί: vt, ἔνεστιν, *inest, licet*: ἔξεστι, *licet* : ἔπεστι, *præest, imminet, inest, licet* : μέτεστιν, *adest, est mihi copia* : πάρεστιν, *adest, licet, datur*: περίεστι, *superest, redundat*: πρόσεστιν, *adest, additur* : impersonaliter ferè capiuntur. Huc refer μοὐστὶ pro μοῦ ἐστί.

ANNOTATIO

Nisi cum Sylb. malis μοῦστι, vt ποῦστι apud Aristoph. sæpe, pro ποῦ ἐστι, ποῦ 'στι, facta enclisi. at προσέ (459.) pro tertia πρόσεστι *accedit*, non reperio. alias esset vel [illegible]

vel *adi*, contractum ex πρόσει, (vt innuit Etymol. in ἔξεις *exi*) ab inusitato them. ἔω, quod inualuit apud Latinos.] Sic εσμεν in prima plurali: vt, πάρεσμεν, *adsumus*: & poëticè (316,22.) εἶμεν pro εσμεν: vt, ἔνειμεν, *insumus*: εστε in secunda plurali: vt, πάρεστε, *adestis, venitis*: εἰσι in tertia: vt, ἔνεισιν, *insunt*: πάρεισι, *praesto sunt, adsunt, adueniunt*: περίεισι, *supersunt*: πρόσεισιν, *insunt*: σύνεισιν, & Atticè (401,21.) ξύνεισι, *versantur cum*. Ionicè (316,23.) εασι pro εἰσι: vt, ὑπέασι, *subsunt, intus sunt*. ἴσθι in secunda singulari imperatiui: vt, ξύνισθι, *simul sis*. ἔστω in tertia: vt, ἀπέστω, *absit*: συμπροσέστω, *adhaereat*. εἴη in tertia Optatiui: vt, ἀπείη, *absit*: ἐξείη, *liceat*: ἐνείη, *insit, supersit*: μετείη, *particeps esset, intersit, versetur inter*: παρείη, *adesset*: περιείη, *superesset, supersit*: ὦ in subiunctiuo, & Ionicè (317,16.) ἔω: vt, παρῶ, & παρέω, *praesens fuero, aduenero*. sic in tertia plurali, παρῶσι, & Ionicè παρέωσι, *adfuerint, aduenerint*, vt simplex ὦσι & ἔωσι, *sint*. ἦς in secunda singulari: vt, περιῇς, *incolumis sis*. ᾖ in tertia: vt, ἐνῇ, *insit, liceat*: μετῇ & Ionicè (317,19.) μετέῃσι, *intersit*: περιῇ, *supersit*: προσῇ, *insit*. εἶναι, in infinitiuo: vt, ἀπεῖναι, *abesse*: ἐξεῖναι, *licere, fas esse*: μετεῖναι, *annumerari, participare*: παρεῖναι, *adesse*: περιεῖναι, *superesse, abundare*: προσεῖναι, *inesse*: συνεῖναι & Atticè (401, 23.) ξυνεῖναι, *versari cum*. Pro εἶναι Ion. dicunt ἔμεν (317,24.) & poëtae geminato μμ, ἔμμεν, *esse*. ὤν, ὄντος, in participio, & Ionicè ἐών, ἐόντος: vt, ἐνών, *qui inest, insitus, contentus*: ἐπιπαρών, *qui adest*: ἐπών & Ionicè ἐπεών, *qui inest*: παρὼν & παρεών, *praesens, impendens*: περιὼν & περιεών, *qui superest, superstes, viuens*: προσών, *qui adest*: συμπαρὼν & Ionicè συμπαρεών, *vnà praesens, qui simul adest*: συνών, *versans & agens cum, praesens, qui adest, qui versantur cum*. ὄντες & Ionicè ἐόντες in plurali: vt, ἀπόντες, *qui absunt*: παρόντες & Ionicè παρεόντες, *praesentes, adstantes*: περιόντες, *qui superfuerunt, qui euaserunt*: συμπαρόντες, *qui simul adsunt, fautores*: προσόντες, *qui adsunt, aduenientes*. οὖσα in foeminino: vt, ἡ ἀποῦσα, *absens, terra peregrina*: ἐνοῦσα, *quae inest*: περιοῦσα, *abundè suppetens*: in plurali: περιοῦσαι, *quae supersunt, incolumes, extantes*. in neutro singulari ὄν, & Ionicè ἐόν: vt, ἀπόν, *absens, indecens*: ἐνόν, *cùm liceat*: ἐξὸν & Ionicè ἐξεόν, *cùm liceat*: ἐπὸν & ἐπεόν, *quod inest*: μετόν, *cùm liceat*: παρὸν & παρεόν, *praesens, quod adest*: & absolutè seu impersonaliter, *cùm liceat, cùm adsit facultas, cùm oblata sit occasio*: περιόν, *quod superest, reliquiae*: προσόν, *quod superest, incommodum occurrens*. ὄντα & Ionicè ἐόντα in plurali: vt, ἐνόντα, *insita*: προσόντα, & Ionicè

εσμεν
ειμεν
εστε
εισι
ἔασι
ἴσθι
ἔστω
εἴη
ὦ
εω
ἔωσι
ῇς, ῇ
ἔῃσι
εἶναι } *in* εἰμί.
ὤν
ἐών
ὄντες
ἐόντες
οὖσα
ὄν
ἐόν
ὄντα
ἐόντα

προϋόντα, priùs existentia, præterita: τὰ προσόντα, parta bona, rationes, conditiones: & simplex τὰ ὄντα, existentia.

Composita ab εἶμι. CONSIMILIS Ratio est obseruanda in præsentibus compositorum ab εἶμι, vado, eo & ibo: cuius coniugatio posita est paginis 317. & 318. Vt enim illorum themata habeantur, mutandum in εἶμι; id quod ea composita habuerint è coniugatione simplicis εἶμι: veluti εἶ in secunda singulari indicatiui: quæ quamuis a secunda τοῦ εἰμὶ, id est sum, neque in simplici neque in compositis differat, significatione tamen facilè discernitur: quemadmodum & ipsa themata ex his duobus verbis composita, & quædam aliæ personæ, quæ sola significatione dignosci possunt ab hocne an ab illo componantur: vt, † πρόσει, adis, vel adibis: vsurpatur quoq; pro tertia, accedit. εἶσι in tertia: vt, ἔνεισι, succrescit, excrescit, ascendit: ἄπεισι, abit, redit: δίεισι, transit, transmittit: εἴσεισι, subit, ingreditur: κάτεισι, descendit: μέτεισι, vlciscitur: πάρεισι, prodit, accedit: περίεισι, ambit, circumit, vel circumibit: πρόσεισι, procedit: πρόσεισιν, accedit, obuenit. ἴμεν in prima plurali: vt, μέτιμεν, petimus, proficiscimur. (dicitur & ἴεμεν, quasi ab ἵημι: vt, κατίεμεν, descendimus) ἴασι Ionicè in tertia plurali: vt, ἐξίασιν, exeunt: ἐπίασιν, irruunt, increpant: μετίασιν, animaduertunt in: παρίασι, prodeunt, accedunt: περιίασι, circumeunt, peragrant, oberrant: συναπίασι, simul discedunt. ἴθι in imperatiuo: vt, ἄπιθι, discede, abi: εἴσιθι, ingredere: ἔξιθι, exi, abi: hinc ἔξιθι, pro ἢ ἔξιθι, vel exi: ἐπάνιθι, redi: πάρελθι, accede, adesto: πρόσιθι, accede. ἴτω in tertia: vt, παρίτω, veniat: προσίτω, accedat. ἴτον in secunda duali: vt, ἔπιτον, accedite: πρόσιτον, accedite. ἴτε in secunda plurali: vt, πάριτε, adeste, transite. εἶναι in infinitiuo: vt, κατεῖναι, descendere: ὑπεῖναι, subrepere, subintrare. dicitur etiam poëticè ἴμεναι & ἴμμεναι, veluti & pro εἶναι ab εἰμὶ, sum, 317, 19. vt, ἐξίμεναι & ἐξίμμεναι, exire. sæpenumero quoque occurrit ἰέναι: vt, ἀντιπαρεξιέναι, occurrere: ἀπεξιέναι, vindicare. [Sed in vindicandi significatione verius dicitur ἐπεξιέναι, quod propriè significat exire aduersus, vt quum hostis propulsandi gratia exitur. ἀπεξιέναι esset exire alicunde.] εἰσιέναι, intrare: cum ὑπὸ, ὑπεισιέναι, subire: ἐκπεριιέναι, ambire & vsquequaque circumdare: ἐπεξιέναι, egredi, persequi: ἐπιέναι, inuadere: ἐπιπαριέναι, accedere: ἐπισυνιέναι, conuenire: ἐσιέναι, ingredi: κατιέναι, reuerti, descendere: μετιέναι, petere, arcessere, persequi: παριέναι, ingredi: [illegible] agrare: [illegible]

ἐς — in εἶμι.

ἴσι

ἴμεν

ἴεμεν

ἴασι

ἴθι

ἴτω

ἴτον

ἴτε

εἶναι

ἴμεναι

ἴμμεναι

ἰέναι

ANNOT.

ὑπαπιέναι, *abire* : ὑπεξιέναι, *prodire* : ὑπιέναι, *fubire*. hic infinitiuus ἰέναι fit tanquam ab ἴμι. fic part. ἰεὶς : vnde † διεὶς, διέντος, *tranfiens*, in genitiuo plur. διέντων, *percurrentium* : διεξιεὶς, *perrumpens, irrumpens* : ἐμπεριεὶς, *velox* : ἐξιεὶς, *exiens* : ἐπιεὶς, ἐντος, ἐνσι, in datiuo plurali ἐπιεῖσιν, *inuaforibus*. regulare tamen participium eft ὁ ἰὼν, ἰόντος : ἡ ἰοῦσα ἰούσης : τὸ ἰὸν, ἰόντος, *iens* : vnde compofita, ἀνιὼν, όντος, *afcendens, oriens* : ἀντεπεξιὼν, *infequens, fefe fubinde opponens* : ἀπιὼν, *abiens* : ἀνιὼν, *afcendens* : εἰσιὼν, *ingreffus* : ἐξανιὼν, *egreffus* : ἐξιὼν, *exiens* : & de futuro *exiturus*. [*Nifi fortè quædam ex his & fimilibus compofitis pertineant ad* ἵημι, mitto.] ἐπανιὼν, *reuerfus, qui regreditur* : ἐπεξιὼν, *perfequens* : ἐπιπαρεξιὼν, *paulatim euadens, excedens, vitans, detrectans* : ἐπικατιὼν, *defcendens, defidens* : ἐπιπαριὼν, *fuperueniens* : ἐπιὼν, ἐπιόντος, *inftans, infequens* : ἐπιὼν, *ingreffus, concedens* : κατιὼν, κατιόντος, *decurrens, delabens* : μετιὼν, *percurrens, ambiens* : παρεξιὼν, παρεξιόντος, *prætereiens, obequitans* : παριὼν, *tranfiens* : περιιὼν, *circumiens* : προιὼν, προιόντος, *præcedens, prodiens, progreffus* : προσιὼν, *accedens* : συγκατιὼν, *vnà defcendens*. ἰόντες in plurali : vt, ἐπισυνιόντες, *conuenientes* : μετιόντες, *follicitantes, vlcifcentes* : παρεισιόντες, *introëuntes, ingredientes* : παριόντες, *prætereuntes* : ὑπαπιόντες, *difcedentes* : ὑπιόντες, *laceffentes*. ἰοῦσα in fœminino fingulari : vt, διοῦσα, *quæ tranfcurrit* : ἡ ἐπιοῦσα, *poftera ac proximè fequens, craftina dies* vel *nox* : κατιοῦσα, *defcendens*. ἰὸν in neutro : vt, ἐπιὸν, *quod irruit, quod fequitur, quod in mentem veniebat* : περιιὸν, *quod fupereft*. ἰόντα in plurali vt, τὰ εἰσιόντα, *ingredientia, cibus & potus* : τὰ προσιόντα, *prouentiones, reditus*. Sunt qui malint huiufmodi participia effe aor. fecundi, quafi à fimplici εἴω, cuius aor. fec. ἴον : vnde & in Optatiui tertia plurali ἴοιεν, *irent, tenderent* : compofita παρεξίοιεν, *præterirent* : προσίοιεν, *adirent, accederent*. & in fubiunctiuo ἴω, ἴῃς, ἴῃ : prima pluralis ἴωμεν, & poëticè (306,15.) ἴομεν, *eamus* : tertia pluralis ἴωσιν, *ituri fint*. compofita, ἐπίω, *aggrediar* : ἐπίωμεν, *aggrediamur* : dicitur & poëticè ἐπιίω, *inuafero*, feruato ι præpofitioni ἐπὶ, 72,29. in tertia perfona ἐπίῃ, *inuaferit, fuccurrerit, in animũ venerit*. [illegible], *ineffent* : κατίῃ, *defcenderit* : προσίῃ, *aduenerit, aduentarit*. Inuenitur & huius verbi vox paffiua ἴεμαι, tanquam ab ἵημι : vnde [illegible], *adeo, aggredior* : pro actiuo [illegible] : & in tertia plurali fubiunctiui ἐπίωνται, *aggrediantur*, ab ἐπίεμαι pro ἔπειμι. fic infinitiuus κατιέσθαι, *defcendere*, à κατίεμαι pro κάτειμι.

ἰεὶς — ἰὼν — ANNOT. — ἰόντες — ἰοῦσα — ἰὸν — ἰόντα — ἴοιεν — ἴω — ἴῃ — ἴεμαι — ἴωνται — ἴεσθαι } *in* εἶμι.

PRAESENTIA Compofitorum ab ἵημι, cuius coniu

Compofita ab ἵημι.

ης, ησι, εῖ, ἑμεν, ᾶσι, ει, ετε, ῇ, ἕναι, εἱς, εντες, εῖσα, ἐν — in ημι

εται, ἑμεθα, ενται, εσθαι, ἱέμενος, ἱεμένη — in εμαι.

coniugatio habetur paginis 319. & 320. vbique retinent reduplicationẽ ι. quod post hanc ponetur, in voce actiua mutandũ erit in ημι, & in passiua in εμαι: quod inde consurget, verum erit thema: verbi gratia, ης in secunda persona singulari indicatiui: vt, *μεθιῇς, negligis*. ησι in tertia: vt, *ἀνίησι, remittit: διίησι, transmittit: ἐνίησιν, immittit: μεθίησιν, emittit: παρίησι, resoluit, languescere facit*. dicitur & εῖ pro ησι, quasi ab ἱέω, 236, 19. vt *ἐξιεῖ, excutit: κατιεῖ, demittit*, à κατίημι Ionico (118, 30.) pro *καθίημι*. sic *μεθιεῖ, remittit, perfert*, à *μετίημι* pro *μεθίημι*. si hæc in ει, penultimam acuant, *ἐξίει, καθίει, μεθίει*, erunt tertię personæ singularis imperfecti, vel secundæ imperatiui: vt, *ἐτίθει*, 234, 2.. & *τίθει*, 235, 17. ἑμεν in prima plur. vt, *ἀπίεμεν, emittimus*, ab *ἀπίημι* Ionico pro *ἀφίημι*, 118, 30. ᾶσι pro εισι Ionicè in tertia plurali: vt, *συναφιᾶσιν, insigunt: ἐξιᾶσιν, eijciunt, emittunt: ἐπαφιᾶσιν, admittunt: παριᾶσι, remittunt, admittunt*. ει pro εθι in secũda sing. imperat. 322, 33. vt, *παρίει, relaxa, remitte*. ετε in secunda plur. vt, *μεθίετε, detrectate seu detrectetis*. ῇ in tertia Subiũctiui: vt, *ἀνιῇ, cesset: ἀπιῇ, emittat*, ab *ἀπίημι* Ionico (118, 30.) pro *ἀφίημι*. ἕναι in infinitiuo: vt, *ἀνιέναι, remittere, cessare: ἐφιέναι, inijcere: καθιέναι, demittere, collocare: μεθιέναι* & Ion. (322, 38.) *μεθιέμεν, negligere: παριέναι, relinquere, permittere: προϊέναι, permittere, concedere, largiri: ὑφιέναι, submittere*. εἱς, ἕντος, in participio masculino: vt, *ἀνιείς, excitans: ἀφιείς, emittens: ἐνανιείς, remittens: καθιείς, demittens: μεθιείς, permittens: παριείς, prætermittens*. ἕντες in plur. vt, *ἀνιέντες, dimittentes: ἀφιέντες, omittentes: ἐνιέντες, inijcientes: κατιέντες, demittentes*, à κατίημι Ionico (118, 30.) pro *καθίημι*: *παριέντες, omittentes: ὑπιέντες, cedentes, remittentes*, ab Ionico ὑπίημι (118, 30.) pro *ὑφίημι*. εῖσα in fœm. singul. vt, *ἐφιεῖσα, relaxans*. ἐν in neutro: vt, *μεθιέν, transmittens*. εται in tertia sing. indicatiui pass. vt, *ἀνίεται, euanescit: διίεται, traijcitur: προσίεται, admittit, patitur, animum inducit: ὑπερίεται, extollitur: ὑπίεται, remittitur*, ab Ionico ὑπίεμαι (118, 30.) pro *ὑφίεμαι*. ἱέμεθα in prima plur. vt, *προσιέμεθα, admittimus*. ενται in tertia: vt, *ἀπίενται, emittunt*, Ionicũ est pro *ἀφίενται: ἐφίενται, petunt: προσίενται, admittunt*. εσθαι in infin. vt, *ἀφιέσθαι, pro derelicto habere: ἐφιέσθαι, studiosum esse: καταπροΐεσθαι, præuaricari, pro nihilo ducere: μεθιέσθαι, deserere: προΐεσθαι, projcere, tradere, cedere, largiri: ὑφιέσθαι, decedere*. ἱέμενος in part. sing. masc. vt, *ἀνιέμενος, vagabundus: καθιέμενος, demissus, coniectus: προϊέμενος, emittẽs: ὑφιέμενος, cõcedens, remittens, se submittẽs*: & simplex *ἱέμενος, cupiẽs, cupidus*. ἱεμένη in fœm. vt, *κατιεμένη, demissa*, à κατίεμαι Ion. pro *καθίεμαι*, 118, 30. ἱέμα

in neutro plurali : vt, τὰ ἀφιέμενα, *missilia.*

Ab ἧμαι (de quo 323,40.) componuntur ἄφημαι, vnde participiũ ἀφήμενος, *sedens*: πάρημαι, vnde παρήμενοι, *assidentes*: & κάθημαι, quod & Ionicè κάτημαι, 118,30. hæc, & ex his rursus composita, quæ significatione facilè dignoscentur, seruant communiter καθ, & Ionicè κατ : vt habeas thema, muta in ημαι id quod ponitur post καθ, vel κατ Ionicè: vt ἕαται in κατέαται, *cõstituti sedent*, quod Ionicum est (324,6.) pro κάθηνται. ώμεθα in prima plurali subiunctiui : vt, καθώμεθα, *sedeamus*. ήμενος in participio: vt, καθήμενος & Ionicè κατήμενος, *sedens, considens*: ἀποκαθήμενος, vnde ἡ ἀποκαθημένη, *mulier menstruata*: ἐπικαθήμενος & Ionicè ἐπικατήμενος, *insidens* : παρακαθήμενος, *assidens* : περικαθήμενος & Ionicè περικατήμενος, in plurali περικατήμενοι, *discumbentes* : προσκαθήμενος, *obsidens, assidens* : ὑποκαθήμενος, *insidians.*

Composita ab ἧμαι.

ἕαται, ώμεθα, ήμενος } in ημαι.

Sequuntur Ducta à κεῖμαι, de quo 326,19. hæc communiter vbique retinent κει : quod hanc syllabam sequitur, mutandum in μαι, si hinc descendere significatio quoque demonstrarit, & habebis thema : veluti ται in tertia singulari indicatiui : vt, ἀπόκειται, *repositum est*: παρέγκειται, *interpositum est, interiacet*: περίκειται, *circumdatus est*: σύγκειται, *certum est, constat, conscribitur* : ὑπέρκειται, *præest* : ὑπόκειται, *constitutum est.* σθε in secunda plurali: vt, σύγκεισθε, *coniurastis.* νται in tertia : vt, σύγκεινται, *conscribuntur, constant.* σο in secunda singulari imperatiui : vt, περίκεισο, *redimire, circumfundere.* σθω in tertia: vt, ἐπικείσθω, *imponatur* : ὑπερκείσθω, *differatur.* σθαι in infinitiuo: vt, προκεῖσθαι, *incumbere* : παρακεῖσθαι, *sequi* : προϋποκεῖσθαι, *prius editum* seu *subiectum esse*: & simplex κεῖσθαι, *iacere, positum esse.* μενος in participio: vt, ἀποκείμενος, *repositus, reconditus* : διακείμενος, *affectus*, παρακείμενος, *adiacens, recèns præteritum*: περικείμενος, *circumdatus, circumfusus*: προκείμενος, *exporrectus, præsens* : προσκείμενος, *adhærens*: (hinc aduerbium προσκειμένως, *instanter, addictè*) προϋποκείμενος, *propositus* : συγκείμενος, *simul positus*: ὑπερκατακείμενος, *super discumbens*: ὑποκείμενος, *præsens, subiectus*: & simplex κείμενος, *situs, inhærens, incumbens.* μένη in fœminino singulari, & μέναι in plurali: vt, ἐπικείμεναι, *adiacentes, circumiecta.* μενον in neutro singulari : vt, ἀντικείμενον, *oppositum, contrarium, repugnans* : ἐπικείμενον, *impendens*: τὸ προκείμενον: *id de quo agitur*: τὸ συγκείμενον, *quod conuenerat.* μενα in plurali: vt, ἐπικείμενα, *imposita*: προσκείμενα, *adhærentia, adiacentia.* Pro κεῖμαι poetæ vsurpant κέαμαι & κείομαι pro κέομαι & κέομαι : ab vtrouis in tertia singulari indicatiui κέεται.

Composita à κεῖμαι.

ται, σθε, νται, σο, σθω, σθαι, μενος, μένη, μενον, μενα } in μαι.

fit

sit κέεται, & infinitiuus κέεσθαι. vnde cum ἐπὶ, ἐπικέεσθαι, *sancitū est*: & ἐπικέεσθαι, *infligi*. & à κέομαι Optatiuus κεοίμην, κέοιο, pro κείμην, κέοιο, *iacérem, iacêres*: κέοιτο, *iaceret* seu *iaceat*, *sit*: cum ἐπὶ, ἐπικέοιτο, *incumberet*.

Composita ab ἵστημι. PRAESENTIA Orta ab ἵστημι (de quo 326, 32.) ubique seruant ισ. preterquam στέω, pro ἱστῶ, *stat*, 326, 42. in reliquis verò quæ ab ἴσημι duci ex significatione vel ex illius coniugatione deprehendentur, mutetur in ημι id quod ponetur post ισ: vt

μεν in ημι. μεν in προΐσμεν, *præscimus*, *præcognitum habemus*, primæ pluralis syncopatæ pro προΐσαμεν. & in secunda ατε, & syncope τε: vt, κάτιστε, *scitis*: σύνιστε, *simul scitis*. in tertia ασι: vt, προΐσασι, *prænorunt*. (pro simplici ἴσασι, dicitur Doricè ἴσαντι, *sciunt*, vt alias αντι pro ασι, 175, 24.) αθι in imperatiuo & syncope θι: σύνισθι, *sis conscius*.

τε, ασι, θι} in ημι.

Composita ab ἵσαμαι Idem censendum de compositis ab ἵσαμαι: & φημί, de quibus 327, 1. & 328, 1. nam in illis seruatur ισ, in his φ: vt, προεπιστάμεθα, *iam scimus*, à προεπίσταμαι: κατάφαναι, *affirmare*, à καταφημί.

Composita à φημί. Simplicis φημί, subiunctiuus est φῶ, tertia persona φῇ & Ionicè (328, 9.) φῇσι, *dicat*, poëticè φήῃ, vt στήῃ 237, 1. Et hactenus de singularibus irregularibusque Barytonorum, Circumflexorum, ac verborum in μι præsentibus: pergamus ad imperfecta.

IMPERFECTORVM THEMATA QVOMODO INVESTIGANDA.

Imperfecta augmento destituta. IN Rimandis imperfectorum augmento destitutorum thematibus eadem omnino est obseruanda ratio quæ & in præsentibus. nam in barytonis terminatio actiua mutanda in ω, & passiua in ομαι: in Circumflexis etiam & verbis in μι, id quod terminationis loco positum est, in thematis terminationem vertendum. Idem quoque est

Imperfecta cum augmento. obseruandum in imperfectis quæ augmentum receperunt: sed illud prius abiiciendum, & si qua literarum mutatio vel detractio ob augmentum facta fuerit, omnia in pristinum thematis statum erunt restituenda, vt suo loco docebimus, sed ea primùm in quæ incrementum nullum cadit, aut quæ illud poëticè abiecerunt, quia faciliora sunt, paucis expediamus. In

In imperfectis quæ augmentum non ha- Barytonis igitur actiuis, vt habeatur thema, mutetur sola terminatio in ω: veluti ον in prima persona singulari atque

atque in tertia plurali: vt, πλῶον, *nauigabam* seu *nauigaui*: (interdum enim imperfectum aoristi secundi significationem habet, pro illo'que vsurpatur) ἐρέδον, *admonebant*: si ε esset ex augmento, dicendum esse ἔρρεδον, 285,40. καθέννυον, *induebant, cooperiebant*: κλᾶγον, *lugebant, flebant*. [*Non dubitat Sylburg. quin sit scribendũ* κλαῖον flebant, à κλαίω.] ὄλεκον, *perdebant, perimebant*; ὀρέχθεν, *lugebant*. [*Sed verius est* ὀρέχθεον *apud Hesych. ex Il.* ψ, *de bobus mactatis*, ὀρέχθεον ἀμφὶ σιδήρῳ, ingemiscebant. *at Od.* ε, ῥόχθει μέγα κῦμα, strepebat.] ἀπέκφερον, *efferebant*: φρίσσον, *horrescebant*: χρῖον, *ungebant*. ε, seu εν ante vocalem, in tertia singulari: vt, ἀντικάθευδε, *vicissim dormiebat* seu *dormiuit*: ἀραρίσκεν, *aptabat* seu *aptauit*: αὖε, *clamabat, insonabat*: βράχε, *resonabat*: ἔδυνεν, *induebat* seu *induit*: ἔντυε, *parabat*, & *para* in imperatiuo: ἐπιπλώε, *veniebat ex aduerso*: ζώε, *viuebat*: κέραιρε, *miscebat*: καρκαῖρε, *commouebatur*: κήκιε, *saliebat, cum saltu sursum ferebatur*: καθικέτευεν, *obsecrabat* seu *obsecrauit*: Ionicum est (118,30.) pro καθικέτευε: nam simplex ἱκετεύω aspiratur: κρίκε, *stridebat* seu *resonauit*: (potest etiam censeri perfectum pro κέκρικεν, à κρίζω, μ. σω: vel etiam aoristi secundi pro ἔκριγε, verso γ in κ, ab eodem κρίζω, cuius futurum est etiam κρίξω) κικλήσκεν, *appellabat, vocabat*: (vide 411,3.) πάσσε, *conspergebat*: περίηιε, *circumcursabat, obambulabat*: περιστονάχιζε, *circumgemebat*: πλώε, *nauigabat*: ῥέε, *fluebat*: ῥέπε, *vergebat*: τίε, *cum honore excipiebat* seu *excepit*: ὗε, *pluebat*: ὑπέρειπε, *deijciebat* seu *deiecit*: φάε, *lucebat*: φῦεν, *adhærebat*, seu *adhæsit*. In voce passiua seu media mutetur terminatio imperfecti in ομαι: veluti όμην in prima persona singulari: vt, κρεμαθόμην, *suspensus eram*, vide 331,12. ετο in tertia: vt, καίετο, *ardebat*: κέκλετο, *hortabatur*: κήδετο, *curam habebat*: ξυνεπέσπετο, *consequebatur*: ὄσσετο, *videbat*, Æolicum est pro ὄπτετο, ab ὄσσομαι pro ὄπτομαι: cum ποτὶ Dorica præpositione pro πρὸς ποτιόσσετο, *ante oculos proponebat*: vbi ποτὶ non abiecit ι ante ο, 179,29. περιστοναχίζετο, *circumgemebat*: περιτρέφετο, *coagulabatur* seu *coagulata est, circumcreuit*: τελείετο, *perficiebatur*, à poëtico τελείομαι pro τελέομαι ὄμαι, 360,29. ὑπερείπετο, *subruebatur*, seu *subrutus est*: χώετο, *irascebatur*. εσθην in tertia duali: vt, θωρήσσεσθην, *armabantur duo*: τερπέσθην, *oblectabantur* seu *oblectati sunt*. οντο in tertia plurali: vt, ἀνείλοντο, *respondebant*. [*Sed sæpius est Aorist. 2. ab* ἀναιρέω, 355,25. † εὐπλίσσοντο, *pulchrè & pedetentim ibant*. [*vel* εὖ πλίσσοντο *vel* εὖ πλίσσοντο *scribẽdũ, vt supra* 290,20.

bent, mutetur ον / ε, εν *in* ω. ANNOT. ANNOT.

όμην / ετο / εσθην / οντο *in* ομαι. ANNOT. ANNOT.

ANNOT. — in ομαι.

notatum est.] ἠερέθοντο, *pendebant*, vide 331,21. [In ἠερέθοντο putant η ex incremēto esse, sicut etiam in ἠγερέθοντο: easdemque in horum thematibus initiales esse quas in primitiuis ἀείρω & ἐγείρω. legitur tamen apud Hesych. etiam præsens ἠερέθονται, præsenti quoque expositum, (εἰς ἀέρα αἴρονται) *in aërem tolluntur*.] μενέαινον & ἐμιώοντο, *meminerunt*, à poëtico μνάομαι, ὀκριόωντο, *litigabant, asperè congressi sunt*.

ANNOT.

[*Sed rectius fortasse vt Sylburgius, vel ὀκριόωντο, vt apud Eustath. est: vel ἀκριόωντο, vt apud Hesychiū, à themate in άομαι non in όομαι.*] ὀλέκοντο, *peribant*: ἐρέοντο, *interrogabant*: ὁρμέοντο, *procedebant* seu *processerūt*.

ANNOT.

[Pro περιμηχανόωντο, Odyss. ξ est περιμηχανόωντο, vt aliquanto ante ἐρχατόωντο & δὐχάτόωντο, nimirum ω, quod ex αο fuerat contractum, poëticè in οω dissoluto.] ὠθεῦντο, *impellebantur*: περικτείνοντο, *circumoccidebant*: περιμηχανόωντο, *struebant & moliebantur*: ποιπνύοσοντο, *recensebantur*: τανύοντο, *extendebātur*: τεύχοντο, *struebant*: τρεφέοντο, *crescebant, educabantur*. εο pro ου Ionicè (186,23.) in secūda singulari: vt, ἵζεο, *sedebas*, & *sede* in imperatiuo.

CONIECTVRA Sylburgij.

[In priore edit. erat ἵζεο, ex Hesychio videlicet, apud quem ita legitur ἵζεο ἐκαθέζε, *sedebas*, ι tenuato. sed veriora sunt ἵζεο & ἕζεο, quæ in illo sunt confusa: ac forsan occasioné illi præbuit ε in ἵζεο superscriptum literæ ι, ad significandam scripturæ duplicitatem: quod in manuscriptis libris est admodum frequens.]

Imperfecta ducta à futuro tanquam à præsenti.

NOTANDA Sunt imperfecta ducta à futuris, quæ pro præsentibus vsurpantur, de quibus 332,18. ea enim ad thema primigenium sunt referenda: vt, βήσετο, *ascendebat* seu *ascendit*, potiùs ad βαίνω quàm ad eius futurū βήσομαι: & τέρσετο, *siccabatur*, ad τέρσω: vnde futurum Æolicum τέρσω, pro τερῶ, (333,10.) quod pro præsenti vsurpatur: hinc passiuum τέρσομαι, & participium τερσόμενος, *siccatus*. Idem etiam plerumque erit obseruandum in iis imperfectis quæ ducuntur à præsentibus poëticis: quæ si in Lexicis non inueniantur, quærenda erunt primitiua è quibus poëtica illa sunt deducta.

HVC Quoque referri possunt imperfecta Ionica quæ in Barytonis inter characteristicam & terminationem recipiunt epenthesin literarum εσκ, sed augmētum rarò admittunt. in huiusmodi si mutaueris εσκ, & terminationem sequentem actiuam in ω, & passiuam in ομαι, verū habes thema, nisi mauis referre ad poëticum in σκω aut σκομαι: veluti εσκον in prima singulari & tertia plurali in sequentibus & similibus, σώεσκον, *seruabam* seu *seruabant*: πελέθεσκον, *erant*: ζώεσκον, *viuebant*: cum

(σκον — in ω.)

διῇα, διαζώεσκον, *viuebant* : (sunt qui cum augmento legant διεζώεσκον) [illegible], *inueniebant* : παρε[illegible]εσκον, *praeuertebant & superabant* : πλώεσκον, & cum augmento ἐπλώεσκον, *nauigabant*. sic εσκε seu εσκεν in tertia singulari: vt, ἔχεσκεν, *habebat, resonabat*. [Pro ἔχεσκε *resonabat*, (quod ex Herodoto proferunt v.l.) scribendum potius ἠχεσκε, ab ἠχέω, vt οἰχνεσκον ab οἰχνέω. forsan etiam pro Hesychiano [illegible], verius est [illegible], [illegible] & [illegible] synonymas dolorem significant: nisi forte Ionica vel Æolica trope α versum est in ε, sicut in ἐρημοβοσκὸς pro [illegible].] (inuenitur & praesens [illegible] poëticè pro ἔχω, *habeo*: [illegible], *habet, indignatur*) [illegible], *perpetrabat*, ab ἔρδω pro [illegible] 287, [illegible]. (inuenitur & [illegible], *faciebat, sacrificabat*) εὕδεσκε, *dormiebat*: ἰάχεσκε, *clamabat seu clamauit* : (dicitur & ἴαχε) κλαίεσκε, *plorabat* : [illegible], *abluebat* : [illegible], *curabat*: [illegible], *transcendebat*: νεικέεσκε (quod & νείκεσκε, pro ἐνείκει) *increpabat* : [illegible], *lauabat* : πλωιζέσκεν, *aduehebatur nauibus*: ποθέεσκε, *desiderabat*: πωλέεσκε, *vendebat seu vendidit*: συνναίεσκεν, *vnà habitabat* : σώεσκε, *seruabat, saluum fecit* : [illegible], *vertebat in fugam*. sic εσκετο in tertia singulari imperfecti passiui, quae terminatio vertenda est in ομαι, vt habeas thema: velut, [illegible], *[illegible]* : παρεχέσκετο, *praebebat* : [illegible], *[illegible]*. at πωλέσκετο, *obibat*, non à πώλομαι, sed à πωλέομαι seu [illegible] : si aliorum analogia seruaretur, dicendum esset [illegible], vel facta contractione [illegible], verum ex diphthongo ε tollitur subiunctiua: vide 17, 34. Sic in tertia plurali [illegible], *dormiebant*, non [illegible] aut [illegible]: & in voce actiua [illegible], *pro [illegible]*, pro [illegible] seu [illegible]. In iis quae ducuntur à verbis secundae coniugationis circumflexorum, hoc discrimen est manifestius. habent enim ασκ pro αεσκ: vt [illegible], *sinebam*, à poëtico ἐάω ῶ, pro ἐάω ῶ: at [illegible], *[illegible]*, aor. est pro [illegible], vt [illegible] pro [illegible], ab [illegible]. Poëtae in huiusmodi nonnunquam aliud α inserunt, sicuti & aliàs cõtractione facta in α, 220, 22. vt, à βοάω ῶ, βοάασκον, *clamabam* : βοάασκε, *vociferabatur* : à δηϊάω ῶ, δηϊάασκον, *populabar vel populabantur* : à ναιετάω ῶ, ναιετάασκον, *habitabat* : à πεδάω ῶ, [illegible], *impediebant, ligabant*. Ab [illegible], sit [illegible], *irrigabat*, pro [illegible], reiecta subiunctiua vocali ν. [Sed verius est à circumflexo [illegible], quod Etymol. [illegible] à quo etiã est verbale [illegible], vt [illegible] ab [illegible].]

Margin notes: ἔσκε in ω. — ANNOTATIO. — ἔσκετο in ομαι. — ασκον, ασκε, άασκον, ασκ[illegible] in άω ῶ. — έεσκεν in δω. — ANNOTATIO.

ADDVCAMVS Iam exempla quaedam imperfectorum contractorum, in quibus augmentum deside- *Imperfecta cõtracta sine augmento.*

ratur. horum sola terminatio coniugationem indicat, præterquam in prima & tertia coniugationibus, quæ in prima persona cuiusuis numeri & vocis, ac in secũda singulari passiua, atque in tertia plurali, eandem habent terminationem, quod εο & εε, atque οο & οε contrahantur in ε. in his si thema desinens in έω ῶ, aut έομαι ᾶμαι, non inueniatur, quærendum erit in όω ῶ, aut όομαι ᾶμαι. at in aliis personis ambiguitas nulla potest incidere. si enim in contractione sit ει, vel etiam ου Doricè pro ε, verbum est primæ coniugationis: si ε, tertiæ: & si ω aut α, secundæ. [Sed ου Doricè & Ionicè pro ε, non est tantum in primæ, sed etiam in tertię coniugationis verbis, vt docui supra pag. 450, 15.] In his igitur & similibus mutetur ει in εω, ἠ δυσχεπολόγει, *infinitam orationis copiam fundebat*: λάγχει, *similis erat*: ὀρέγει, *cupiebat*: & εῦντο in έομαι ᾶμαι, σβαραγεῦντο, *raucè sonabant*: διαπτεῦντο, *diuidebant*. ε in όω ῶ, ἀποχαράκε, *vallo circumdabat*. ᾶτο in όομαι ᾶμαι, ἐτεροιοῦτο, *immutatus est*. ων in άω ῶ, γόων, *lugebant* vel *lugebant*: ἔλων, *agitabant*, à poëtico ἐλάω pro ἐλαύνω: κέρων, *miscebant*, à poëtico κεράω τὸ κεραννύω. α etiam in άω ῶ, ἀμφιπεριστρώφα, *circumuertebat*: πίτνα, *pandebat* seu *pandit*: potest censeri aoristi sec. pro πίτνη seu ἐπίτνη, à πίτνημι. vnde & in imperat. πίτνατε, *pandite*: & particip. πιτνὰς, *pandens*, *extendens*: ἐφοίτα, *ibat*, *veniebat*: ᾶτο in άομαι ῶμαι, ἀλᾶτο, *errabat*: ἀμφιποτᾶτο, *circumuolabat*: ὁρᾶτο, *intuebatur*. sic ᾶσθε & poëticè (220, 22.) άασθε: vt, ἐράασθε, *cupiebatis*. & ῶντο seu poëticè (22, 20.) όωντο, vt, ὁρόωντο, *intuebantur*: σκιόωντο, *inumbrabantur*: εὐχετόωντο, *profitebantur*: inuenitur & huius prima singularis eiusdem formæ, εὐχετοώμην, *supplicarem*. si iota subscribitur, εὐχετοῴμην, erit Optatiui. dicimus & in præsenti indicatiui, εὐχετόωνται, *iactant*, *profitentur*.

ANNOTATIO.

ει in έω ῶ.

εῦντο in έομαι ᾶμαι.

ε in όω ῶ.

ᾶτο in όομαι ᾶμαι.

ων in άω ῶ.

α in άω ῶ.

ᾶτο, άασθε, ῶντο, όωντο, οώμην, όωνται — in άομαι ῶμαι.

Imperfecta à verbis in μι sine augmento.

De Imperfectis verborum in μι, quæ augmento carent, nihil aliud dicendum, quàm quod de eorundem præsentibus dictum est 452, 26. horum tamen exempla, quæ nobis alia colligẽtibus sese obtulerũt, proferamus. è compositis à τίθημι inueni, προτίθεσαν, *proponebant* seu *proposuerunt*: cum augmento diceretur προετίθεσαν. & Atticè (311, 15.) προὐτίθεσαν, à προτίθημι: & in voce pass. seu med. προτίθεντο pro προὐτίθεντο, *proponebant*, *apponebant*. Ducta ab ἵστημι nunquam recipiunt augmentum in imperfecto. quocirca, modo id quod ponitur post ισ mutetur in ημι in terminationibus actiuis, aut in αμαι in passiuis, verum consurget thema. in voce act. vt, ἀνίστη, *statuebat*: συγκαθίστη, *constituebat*, *confirmabat*: καθίστη, *constitue-*

Ducta à compositis

τίθημι,

τίθεμαι,

ἵστημι,

stituebat seu *constituit*: pro eodem legitur καθίστα, (vt simplex ἵστα, de quo 234,21.) ab Ionico καθίστημι pro καθίστημι, 118,30. rursus pro simplici ἵστη seu ἵστα, inuenitur poëticè στάσκε, *stabat*, Ionico more, vt dictum est 170,34. sed reduplicatio reiecta est: quamuis & aor. sec. possit iudicari. In voce pass. vt, ἐξίστατο, *cedebant*: μεθίστατο, *interuersabatur*: παρίστατο, *astabat*, *sistebat*: ἀνίστατο, *excitabat* seu *excitauit*: ὑφίστατο, *suscipiebat*, *constabat*: ἐφίσταντο, *incubabant* seu *incubuerunt*: συνίσταντο, *coniurabant*, *conspirabant*, *coibant*: ὑπεξίσταντο, *cedebant*. Idem iudicandum de similibus: vt, δίδη, *ligabat*, à δίδημι, quod fit à δέω: πίλνατο, *appropinquabat*, *concurrebat*, à πίλναμαι: πρίατο: (quod & cum augmento ἐπρίατο) *emebat* seu *emit*, à πρίαμαι: πλῆτο, *implebatur*, & πλῆντο, *implebantur*, *appropinquabant*, à πλῆμι, seruant vocalem longam: vide 233, 10. & 301, 24. In quarta coniug. id quod ponitur post υ, mutandum in μι aut μαι: vt, δείκνυσο, *capiebat*, & *cape* in imper. ἀπαίνυτο, *adimebat*, *eripiebat*, pro ἀπαίνυτο, ab ἀπαίνυμαι (poëticè ἀπὸ seruauit suam vocalem, 172,29.) ἔννυτο, *induebat* seu *induit*. [Tenuatur etiam ἔννυτο supra, 453,9. Ionicè forsan vel Æolicè communiter cum aspiratur, vt & primitiuum ἕω.] cum ἐξ, ἐξέννυτο, *exuebat*: ἔρυτο, *custodiebat*, & pass. *tenebatur*. [ἔρυμαι agnoscit Etymol. quoque: sed ita vt ἔρυμαι dicat etiam perfectum esse posse, ab ἐρύω, poëticè videlicet sine augmento. vide supra 452,44. & 453,7.] πνύτο, *spirabat*, *intelligebat*: cum ἐν, ἔμπνυτο, *inspirabat* seu *inspirauit*, *ad se rediit*: κίνυντο, *mouebantur*.

In Compositis ex εἰμί, *sum*, & εἶμι, *eo*, mutetur in ἦμι id quod ex eorum coniug. seruatur, accentu in antepenultimam retracto: vt, ἦν in ἔξῆν, *licebat*, ab ἔξειμι. sic μετῆν, *intereat*, *pertinebat*: παρῆν, *licebat*, *venit*, *interfuit*: περιῆν, *supererat*, *licuit*: προσῆν, *aderat*, *adhærebat*. ἐπῆν, *in mentem veniebat*, *succurrebat*. ἦσαν in ἔνησαν, *inerant*: παρῆσαν, *aderant*, *venerant*, seu *adfuerunt*, *peruenerunt*: περιῆσαν, *incolumes se præstiterunt*, *remanserant*, *reliqui erant*: συνῆσαν, *erant cum*, *simul erant*: ὑπερῆσαν, *prominebant*. ισαν in συνίεσαν, quod & Atticè, 4 .. 23.) ξυνίεσαν, *congregabantur*. ἴει pro ᾔει in ἀπῄει, *abibat*: προσῄει, *accedebat*, ab ἄπειμι & πρόσειμι, sed tanquam ab ἄπιημι, πρόσιημι, seu potius ἀπιέω ῶ, προσιέω ῶ: vide 318, 11. & 234,19. Idem sentiendum de compositis ab ἵημι, *mitto* seu *concupisco*: sed mutandum in ἵημι id quod ponetur post ι: vt ειμεν in ἀνίεμεν, *desistebamus*: συνίεμεν, *intelligebamus*, *intelligeramus*, seu *intelligimus*, vt sit præsens. εσαν in ἀφίεσαν, *ma-*

ex ἵστημι.

Ducta à δίδημι, πίλναμαι, πρίαμαι, πλῆμι.

In iis quæ ducuntur à verbis quarta, mutetur ου in ο, το: in μαι.

ANNOT.

ANNOT.

In compositis ex ἦμι mutetur ἦν, ἦσαν, ισαν, ἴει: in ἦμι.

In compositis ab ἵημι mutetur ειμεν, εσαν: in ἵημι.

numittebant: ἐπίεσαν, vrgebant, ab Ionico ἐπίημι pro ἐφίημι, 118, 31. παρίεσαν, prætermittebant, concesserunt.

ἐξ [illegible] vocis pass. in ἐφίετο, petebat: [illegible], [illegible]: & in

συν } in ἱεμαι. tertia plur. προσίεντο, & simplex ἵεντο, cupie[bant]. Ab [illegible] legitur Ion (17[illegible],34.) in tertia sing. imperf. act. [illegible] vel (vt alij malunt, seruata longa vocali) ἀνίησκεν, omit-

ANNOTATIO. tebat, pro ἀνίη. [[illegible] est pro [illegible], ab [illegible] (35[illegible], 9. & 1[illegible]5,9.) vt [illegible] ab [illegible], 467, 29. [illegible] autem non videtur posse consistere, nisi fortè in secunda persona sit positum pro ἀνίης σύ, remitteres.] A [illegible]

ἧμαι { quod fit ex κάθημαι (324, 6.) inuenitur in imperfecto absque augmento προσκάθητο, obsidebat seu [illegible], & à

Ducta ex { κεῖμαι κεῖμαι (de quo 324, 30.) κείμην, iacebam: [illegible] in tertia plurali κεῖντο, & Ionicè κέατο, & poëticè κείατο, [iace]-

ἵσταμαι bant. sic ab ἵσταμαι (de quo 164, 4.) cum ἐξ & ἐπί, [illegible], percipiebant, percepissent, pro ἐξεπίσταντο.

Imperfecta cum augmento. PERGAMVS Nunc ad imperfecta quæ sunt cum augmento: ac primùm de simplicibus, deinde de compositis agamus. In simplicibus quæ ε augmentum syllabicum receperunt, ε est abiiciendum, & imperfecti terminatio in thematis terminationem mutanda, eodem prorsus modo quo antea de præsentibus & imperfectis augmento destitutis dictum est: quod etiam in omnibus imperfectorum generibus est obseruandum: vt, [illegible] [illegible] seu [illegible], à [illegible], quod fit è [illegible], 331, 17. [illegible], saliebat, [illegible] à [illegible]: cum [illegible], [illegible], exiliebat: ἔχεθεν, habebat, à poëtico χέθω, quod fit à [illegible], 331, 18. cum [illegible], [illegible], tenebat: ἐστόβεον, maledicebant, à [illegible], irruebat seu irruit, grauauit, inhæsit, à [illegible].

Simplicia cum augmento syllabico ε in barytonis.

ANNOTATIO. [Nisi verius est à [illegible], quemadmodum 377, 2. ex Herodiano attuli [illegible] à [illegible] [illegible] enim hanc significationem non habet, & à [illegible] est etiam aor. 1. [illegible] apud Hesych.] [illegible], suffocabar, [illegible], angebar, à [illegible]: [illegible], [illegible], à poëtico [illegible] pro [illegible] per pleonasmum τοῦ κ: sic in ἐστοναχίζετο, ingemiscebat: [illegible] & ij poëticè (297, 13.) [illegible], ruebant, properabant: cum ἐπί, [illegible], insequebantur, cum impetu ferebantur. In circumflexis, ἔπλει, nauigabat: cum παρά, [illegible], transibat, præternauigabat, à πλέω & παραπλέω: sic in [illegible] in eminentiori loco collocabat seu collocauit: [illegible], [illegible] bat: vnde [illegible] pro [illegible], & cadebat. [Verum

In circumflexorum coniugatione prima.

ANNOTATIO. tamen, vt annotat. Sylb. scribendum est non [illegible], à [illegible], quod non extat: Sed [illegible], à [illegible], tundo, fodico, ita scilicet vt ἡ [illegible] solet fodicari vel decutiri [illegible] stoph. Nub. [illegible] ἔφλασε [illegible], [illegible], [illegible]

ἐφόβεε, *in timorem inducebat*: ἐπονεῖτο, *laborabat*, à πονέομαι ἔμαι. Ab Ionico ῥηέομαι pro ῥέομαι inuenitur ἐῤῥεῖτο, *inspiciebat*, pro ἐῤῥεῖτο. In secunda coniugatione circumflexorum, ἐσπάθων, *inculcabant*: ἐσπάθη, *consumebat* seu *consumpsit*, à σπαθάω ῶ. sic ἐξέσμων, *depromebant*, *abstergebant*, *poliebant*. [Verè tamen ἐξέσμων non est auctum in principio, sed in medio: neq; simplex est thema, ξεσμάω, (quod hic & in indice fingit) sed compositum, ἐκσμάω, significás extergo: ita videlicet vt ἐξέπτων est ab ἐκπτύω.] ἐτρύγων, *vindemiabant*: ἐκρέμα, *suspendebat*: ἐκολάκα, *tumultuabatur*, *perturbabat* seu *perturbauit*: ἐτίνασσε, *vibrabat*, & in voce passiua ἐσπαθᾶτο, *dissipabatur*: ἐστρατόωντο, *castra locabát*, *statiua habebant*, poëticum est (220, 38.) pro ἐστρατῶντο à στρατόομαι. In tertia coniugatione ἐκομπολάκευν, *magnifica & superba verba crepabam*, à κομπολακέω ῶ. [*Vel potius à themate in έω, vt censet Sylburg.*] sic ἐδειμάτουν, *terrefaciebant*: ἐπλήρουν, *complebant*: ἐχαράκουν, *vallū circumducebat*. in voce passiua, ἐμονοῦντο, *soli erant*. In verbis in μι, ἐδίδω, *tenebat*, *claudebat*, à δίδωμι: ἐκίδναθ, *spargebatur*, à κίδναμαι: ἐχρῆντο, *vtebamur*, à χρῆμαι: ἐσκίδναντο, *dispergebantur*, à σκίδναμαι: ἐκαίνυτο, *vincebat*, à καίνυμαι. Idem iudicandum de ε augmento quod poëtæ vocalibus præfigunt: vt, ἐείδετο, *videbatur*, ab εἴδομαι: vide 298, 7. & 13. Et hæc de simplicibus cum augmento syllabico ε. veniamus ad ea quæ habent augmentum temporale.

Secunda.

ANNOTATIO.

Tertia.

In verbis in μι

AVGMENTVM Temporale tam imperfecti quàm aliorùm temporum situm est in vocalibus η, ω, & diphthongis ῃ, ῃ, ηυ, ῳ, vt satis constat ex iis quæ de illo dicta sunt 286, 17. & 171, 18. ῃ, ηυ, & ῳ, semper sunt ex augmento in verborum initiis, non item η, ω, & ῃ. Cùm imperfectum aut aliud tempus augmenti capax ab harum aliqua inchoatur, si thema cum ea non potest inueniri, in illas identidem erit mutanda è quibus confiari locis citatis demonstratum est. apposuimus & hic in margine tabellam, qua tota hæc materies oculis subiicitur. Notabis tamen, η debere interdum omnino abiici non aliter quàm augmentum syllabicum ε, quippe quod pro huiusmodi ε Atticè nonnunquam vsurpetur: vt, ἠβουλόμην pro ἐβουλόμην à βούλομαι. Vide 299, 14. Idem censendum de ῃ quod pro ει aut αι in perfectis, plusquamperfectis & paulòpostfuturis positum fuerit: de quo 298, 27. In sequentibus η prouenit ex α, ἤλαυνε, *propulsabat*: ἤγχον, *coarctabant*: ἤρυον, *hauriebant* seu *hauriebant*: ἤνασσεν, *imperabat* seu *imperauit*: ἤντεε, *occur-*

Ob augmentum temporale verborū simplicium quærantur themata inchoata

ab { η, α, ε } pro η; { ω, ο } pro ω; { ῃ, ε } pro ῃ; { αι, ῃ, α } pro ῃ; { αυ, ου } pro ηυ; οι pro ῳ; η ex α.

rebat: quæ barytona sunt. sic in his circumflexis, ἤσκουν, *exercebam*: ἤσκει, *exercebat, parabat*: (sunt qui legant ἤσκειν ante vocalem, veluti in ἤσκεεν incontracto) ἠπείλει, *minabatur*: ἤρκει, *sufficiebat*: ἠρνεῖτο, *negabam*: ἠρνεῖτο, *negabat*: ἠξίου, *dignum ducebat*, ab ἀξιόω ῶ, tertiæ coniugationis circumflexorum. præcedentia sunt primæ. In sequentibus η fit ex ε, ἤσθιον, *comedebam*: ἤισκεν, *assimilabat*: ἤρειπον, *scindebant*: ἠρχόμην, ἤρχου, ἤρχετο, *veniebam, ebas, ebat*: ἤρων, ἤρας, ἤρα, *amabam, as, at*, ab ἐράω ῶ. inuenitur ἠπίστατο, *sciebat*, ab ἐπίσταμαι, de quo 327, 2. η ferè fit ex αι: vt ἤσχυνε, *deturpabat*: & ηυ ex αυ: vt, ηὔδα, *loquebatur, dicebat* seu *dixit*, ab αὐδάω ῶ: & in voce passiua ηὐδᾶτο, *monebat*. Atticè tamen η fit interdum ex ει, & ηυ ex ευ, vt habes 287, 1. & 291, 16. ω ex ο: vt in his, ὠνοῦντο, *monebant & circumagebant quasi asini molam trusatilem agentes*: ὤρεον, *videbam* seu *vidi* aut *viderunt*, ὠρεόμεθα, *videbamus* seu *vidimus*, ab Ionico ὁρέω pro ὁράω ῶ, 473, 1. ὤμωζε, *suspirabat, lugebat*. [*Apud Hesychium: sed series alphabetica indicat. scribendum* ὤμωζε *ab* οἰμώζω.] ὤρθριζε, *manè surgebat* seu *surrexit*: ὤρμαινε, *concitabat* seu *concitauit*: ὤτρυνε, *compellebat*: ὤργυζε, *adueniebant*: ὠρφανίζοντο, *tegebantur*. [*Vel verius* ὠρφανίζοντο, *tecti erant*; quod est plusquamperf. pass. ab ἀμφιέννυμαι, 210, 23.] Quæ Barytona sunt. sic in sequentibus circumflexis, ὡμίλει, *conuersabatur*: ὡμολόγει, *pollicebatur* seu *pollicitus est*: ὥρμει, *stationem habebat*: ὥρμων, quod & sine crasi ὥρμεον, *stationem habebant*: ὠρρώδουν, *reformidabant, abhorrebant*: ὠχεῖτο, *sedebat*: quæ sunt primæ coniugationis: duo sequentia secundæ, ὤπτων, *torrebam, assabam*: ὡμιλλῶντο, *certabant*. sic ὤρνυτο, *surgebat* seu *surrexit, concitatus est*, ab ὄρνυμαι quartæ coniugationis verborum in μι. ῳ fit semper ex οι: vt in ᾤδουν, *tumebam*, ab οἰδέω ῶ: ᾤκει, *habitabat*, ab οἰκέω ῶ: in passiuo ᾠκεῖτο, *incolebatur*: ᾠγνυντο, & (solutione diphthongi ῳ in ωι) ὠιγνυντο, *aperiebantur*, ab οἴγνυμαι. sic ᾤετο, *meditabatur, putabat*, pro ᾤετο, ab οἴομαι τὸ οἴμαι, 393, 21. ᾳ interdum ex ε: vt, ᾔρετο, *interrogabam*, ab ἔρω: in quibus præterea hoc contingat, vide 286, 16. Et imperfecta quidem simplicia cum augmento sic habent: nunc ad composita pergendum.

De imperfectis verborum compositorum que augentur in medio.

VT Probè queas themata verborum compositorum inuenire in iis temporibus quæ augmentum recipiunt, notanda sunt ea quæ de eius varietate tradita sunt 172, & 289, 40. & 290, 20. atque 338, 7. Quamuis hæc in quadruplici sint differentia, vt pag. 339. v. 13. annotauimus: hoc tamen loco a iis omnia sumus verba faciam in

in medio augentur. locis enim citatis ea ferè omnia enumerata sunt, quæ in principio & quæ vtrinq; aucta inueniuntur. illa verò quæ omni augmento carent, hîc paulò antè tradita sunt. Augmentum syllabicum ε plures litterarum mutationes affert, quàm augmentum temporale: quocirca temporale primum expediamus. In hoc nihil aliud requiritur quàm quod in simplicibus: nempe vt vocabuli propositi terminatione in thematis terminationem versa, vocales η, ω, & diphthongi ᾳ, ῃ, ηυ, ῳ (in quibus incrementum temporale situm est) cùm post dictionis compositæ præpositionẽ occurrent, in eas identidẽ mutentur, e quibus potuerunt emanare: vt η ex α in sequentibus, ἐφήνδανε, *placebat*: παρῆγε, *decipiebat*, itẽ *deduxit*: περιῆγε, *circuibat*: προῆγε, *progressum faciebat, profudit, promouit*: προηγόρευε, *prædicebat* seu *prædixit*: συνήντεν, *occurrebat*: σύνηον, *accumulabant*. [Quod non est à composito them. συνάω, vt arbitratur Antesignanus, sed à simplici νηέω, vt pluribus ostendetur pag. 476, v. 30.] cum παρὰ, παρηνόμουν, *meruabant*: ἐξήρτων, *suspendebant, appendebant*: προήγουν, *prouehebar*: καθύβριζε, *contumelia afficiebat*: quæ Barytona sunt. & hæc circumflexa, ἠπείλει, *minabatur*: κατήντλουν, *fouebant*, à καταντλέω ῶ: παρημελοῦντο, *contemptui erant*, à παραμελέομαι οῦμαι: κατηρᾶτο, *maledicebat*, *execrabatur*, à καταράομαι ῶμαι. sic in περιημφίεννυ, *circumuestiebat* seu *circumuestiuit*, à περιαμφιέννυμι. Interdum η fit ex ε: vt in παρήγγελλον, *iubebam* seu *iubebant*, à παραγγέλλω ῶ: προήθελεν, *optabat*, *desiderabat*, à προεθέλω: κατήσθιε, *vescebatur*, (sunt qui legant κατέσθιε per ε) à κατεσθίω. [Sed κατήσθιε, cum simplici ἤσθιε, non continetur eorum catalogo quæ ab ε inchoata augentur assumpto ι, 286, 16.] ω ex ο in sequentibus, ἐπώμνυον, *coniurabant*: συνεξώρμα, *excitare ac impellere nitebatur*, à συνεξορμάω ῶ: παρώρμων, *concitabant*, à παρορμάω ῶ: ἐπώμνυς, *deierabas*, ab ἐπόμνυμι: κατωμνύμην, *iurabam* seu *iuraui*, à κατόμνυμαι: ἀνώρνυτο, *surgebat* seu *surrexit*, ab ἀνόρνυμαι. Sunt quædam (vt composita ab ὠθέω, ὠνέομαι, & ὁράω, 298, 7.) quæ ante ω inserunt ε: quod, vt habeas thema, est abiiciendũ: & in deductis ab ὁράω ῶ, ω in ο, ex quo fit, restituẽdum: vt, ἀφεώρα quod & cum simplici augmento ἀφώρα, *prospiciebat*, ab ἀφοράω ῶ: sic διεώρα, quod & διώρα, *dispiciebat*: καθεώρα, & Ionicè (118, 3.) κατώρα, *aspiciebat*: προεώρα, *prouidebat*: ὑπερεώρων, *contemnebant* seu *contempserunt*. at ἀπεωθεῖτο, quod & ἀπωθοῦντο, *repellebant*, ab ἀπωθέομαι οῦμαι, non mutato ω. διεωθοῦντο, *repellebant*: à διω-

Augmentum temporale in medio compositorum.

η ex α in barytonis.

ANNOTATIO.

In circumflexis.

In verbis in μι.

η ex ε.

ANNOTATIO.

ω ex ο.

εω ex ω

θέομαι ἔμαι: ἐξεωνοῦντο, *redimebant*, ab ἐξωνέομαι ἔμαι. η fere

η ex αι. fit ex αι: vt in his, ἐπῄνεον & crasi ἐπῄνουν, *laudabant*: παρῄνει, *adhortabatur*: ὑπερεπῄνει, *immensis laudibus extollebat*: συνῇρει, *coniungebat* seu *coniunxit*: παρῃτεῖτο, *renuebat* seu *renuit*: ἀφῃρεῖτο, *auferebatur* seu *ablatus est*: κατηωρεῦντο Doricè (220, 8.) pro κατηωροῦντο, *dependebant*: & hæc omnia primæ sunt coniugationis circumflexorum: at συνεπῃτιάσατο, *vnà accusauerat, in inuidiam simul adduxerat*, à συνεπαιτιάομαι ῶμαι secundæ. ηυ ferè ex αυ: vt,

ηυ ex αυ. προσηύδων, *affabar*: προσηύδα, *conueniebat*, *verba faciebat*, *allocutus est*: μετηύδα, *alloquebatur*, *verba faciebat*, à προσαυδάω ῶ, & μεταυδάω ῶ. ῳ semper ex οι: vt, ἐπῴχετο,

ῳ ex οι.

ει ex ε. *adibat*, *inuadebat*, ab ἐποίχομαι. ει ex ε, sed id solùm in compositis ab iis quę enumerata sunt 286, 17. vt, ἀνεῖλκε, *sursum trahebat*: ἀνειχόμην, & cum duplici augmento ἠνειχόμην, *sustinebam*: vnde ἠνείχοντο, *sustinebant*: κατεῖχεν, *obtinebat*: μετεῖχες, *particeps eras*, *in partem veniebas*: παρεῖχε, *præbebat*: προσεῖρπυσε, *serpebat*, *arrepebat*: προῄει, *processerat*: προσεῖχον, *obseruabam*, *attendi*: συνεῖχε, *contrahebat*: ὑπεξεῖργον, *liberabat*, ab ὑπεξείργομαι.

Composita cum augmento ε in medio. RESTANT Composita, cum augmento syllabico ε in medio. Quando incrementum ε ponitur post præpositiones εἰς seu ἐς, περὶ, πρὸ, πρὸς, & ὑπὲρ, illud solum

ε abijciendum ex εἰσε- ἐσε- περιε- προε- προσε- ὑπερε- est abiiciendum. sic υ in περὶ, quod ponitur pro περὶ ex augmento, 311, 37. In ἀνε-, διε-, κατε-, μετε-, παρε-, ε mutandum in α. fiunt enim ex ἀνὰ, διὰ, κατὰ, μετὰ, παρὰ: sed aduentu vocalis ε, hæ præpositiones propriam vocalem vltimam abiecerant, 172, 1. In ἀμφε-, ἀντε-, ἐπε-, ε mutandum in ι, quòd fiant ex ἀμφὶ, ἀντὶ, ἐπὶ. In ἀπε-, & ὑπε-, ε in ο, quòd ex ἀπὸ & ὑπό. In ἐξε-, ε abiiciendum: & ξ

ε mutandum. mutandum in κ. In συνε- siue Atticè ξυνε-, & in ἐνε-

in α ex ἀνε- διε- κατε- μετε- παρε- ε abiiciendum, sed ν præcedens mutandum in μ ante β, μ, π, φ, ψ: in γ ante γ, κ, χ: in λ ante λ, & in σ ante σ post quod non ponatur τ: at ante ς, ante ζ & ξ, ipsum quoque ν cum ε est abiiciendum. tamen in συσ- siue ξυσ-, ε tantùm est reiiciendum. sic quum post συνε- aut

in ι ex ἀμφε- ἀντε- ἐπε- ἐνε- sequitur δ, aut θ, aut τ. Si huiusmodi præpositiones ad quas apponitur augmentum ε, aliam præpositionem ante se recipiant, quamuis in hac aliquid amissum aut

in ο ex ἀπε- ὑπε- immutatum conspiciatur: in thematis tamen inuestigatione illius tantùm est habenda ratio, ad quam incrementum ε est annexum: vt pro παρεξε-, inuestigan-

Pro ἐξε quærendum ἐκ- dum παρεκ-: & συγκατε, pro συγκατε-. hîc enim nihil refert quòd παρὰ amiserit suum α ante ε præpositionis

In συνε siue ξυνε- & in ἐνε- quærendum ἐν siue ἐξ ἐκ siue ἐξ: aut quòd σὺν mutauerit suum ν in γ ante κ.

Notan

Notandum verò, hasce regulas non solùm habere locum in imperfecto, sed & in aliis temporibus, in quibus ob augmentum ε, simile quippiam contigerit. De aliis suo loco, nunc de imperfecto exempla quædam proferamus: προὐνωπᾶτο, distendebatur, distrahebatur, à προανωπάομαι ῶμαι: προὐκέατο, tribuebatur, à πρόκειμαι, 326, 20. προκαθίζοντο, obsidebant, obsederant, obsederunt, Ionicum est (324, 20.) pro προεκαθίζοντο, à προκαθίζομαι: προὔπεμπε, superasti, Ionicum est cum syncope pro προέπεμπε, à προπέλομαι: vide 372, 40. προὐδεῖ, opus erat, ex προσδεῖ, quasi à προσδέω ῶ, 363, 6. προσετίθει, addebat, à προστίθημι, sed tanquam à προστιθέω ῶ, 234, 20. προσεκέατο, adhærebant, à προσκεῖμαι, 225, 15. προσεπέλαζε, appropinquabat, à προσπελάζω, vt ἵσταμαι, 227, 15. προσέκειτο, adiacebatur, incumbebat, incendebat, & προσέκειτο, instabat, à πρόσκειμαι, 326, 20. ὑπερεκέρων, cornibus ventilabant, ab ὑπερκεράω ῶ. πρού-φαινον, palam faciebant, pro προέφαινον à προφαίνω: sic in sequentibus tollendum υ ex πρού, vt habeatur thema, προὔτεινον, excusabant: προὔβαλλε, designabat, creabat: προὔφαινε, extabat: προὐκαλεῖτο, prouocabat, hortabatur seu hortatus est, & προὐκαλοῦντο, prouocabant, à προκαλέομαι οῦμαι at προὐχόμην, efferebam & prætendebam, est sine augmento, pro προειχόμην, à πρόχομαι pro προέχομαι. In sequentibus pro abiecto ε reponendum α, vt eorum thema inueniatur, ἀνετίθει, reponebam, ab ἀνατίθημι, sed tanquam ab ἀνατιθέω ῶ, 234, 20. sic διετίθεσαν, tractabant, à διατίθημι, quasi à διατιθέω ῶ: διῆγε, degebat, viuebat, pro διῆγα, à διαγέω ῶ, 213, 22. κατέθει, discurrebat, incursionibus infestabat, à καταθέω: κατέρρει, defluebat, à καταρρέω: κατεφίλουν, osculabantur, à καταφιλέω ῶ: κατεκίρνα, temperabat, à κατακιρνάω ῶ: κατεγήρα, consenescebat seu consenuit, à καταγηράω: κατεβόων, inclamabant, inuecti sunt, accusarũt, à καταβοάω ῶ: κατεπύκνου, refierciebat, à καταπυκνόω ῶ: κατεπίμπρασαν, faces iniiciebant, comburebant, à καταπίμπρημι, formæ ἵστημι: κατεκέατο, decumbebant seu decubuerunt, Ionicũ est (190, 29.) pro κατέκειντο, à κατάκειμαι, 326, 18. συγκατεκλινόμην, vnà cubabam, à συγκατακλίνομαι. μετέστενον, suspirabam, pœnitebat me: μετεσκίαζεν, & sine augmento μετασκίαζε, transibat seu transierat, à μετασκιάζω, quod fit à μετασκιάω, 331, 17. μετέμελε, pœnitebat, à μεταμέλει: μετεμέλοντο, pœnitentes erant, eos pœnitebat, à μεταμέλομαι: μετεκάλει, accersebat, vocabat ad se, à μετακαλέω ῶ. παρέσχεθον, præbuerunt, à παρασχέθω, quod fit à παρασχέω τὸ παρέχω, 331, 18. παρεθεωροῦντο, despiciebantur, à παραθεωρέομαι οῦμαι: παρεκάλουν, inuitabant, à παρακαλέω ῶ. In his pro abie-

thema habens: μη- μυ- μπ- μφ- μψ- γξ- γκ- γχ- λλ- σσ- ς- ζ- ρ- pro νσ- νμ- νπ- νφ- νψ- νξ- νκ- νχ- νλ- νσ- νς- νζ- νρ-

παρε- ex παρα-

ἐπε- ex ἐπι- abiecto ε reponatur ι, ἐπεκραίαινε, *perficiebat*, ab ἐπικραιαίνω τὸ ἐπικραίνω: ἐπέπλεον, *adnauigabant*: ἐπέχρεον, *ingruebant, instabant*: ἐπεπείθετο, *parebat*, ab ἐπιπείθομαι: ἐπεπωλεῖτο, *versabatur*, ab ἐπιπωλέομαι κμαι: ἐπεσκέδα, *dissipabat*, ab ἐπισκεδάω ω τὸ ἐπισκεδάννυμι. In sequentibus

ἀπε- ex ἀπο- pro ε ponatur ο, ἀπέκτεινον, *occidebant*, ab ἀποκτείνω: ἀπο..., *inferior erat*, ab ἀποδέω: ἀπεκτίννυτο, *interficiebat*, ab ἀποκτίννυμαι secundæ coniugationis verborum in μι: ἀπεκαίνυτο, *vincebat*, ab ἀποκαίνυμαι: ἀπέκειτο, *pendebat*, & ἀπέκειντο, *reposita erant*, ab ἀπόκειμαι, 326,18. ἐναπενιζέατο, *abluebant*,

ἐναπε- ex ἐναπο- Ionicum est (190,15. & 29.) pro ἐναπενίζοντο, ab ἐναπονίζομαι. ὑπεπίπλεον, *suuigebant, subagitabant*: ὑπεδέχετο, *recipiebat* seu *recepit*, & tertia pluralis Ionica (190,15.& 29.)

ὑπε- ex ὑπο- ὑπεδεχέατο, *receperunt, responderũt*, ab ὑποδέχομαι, Ionico pro ὑποδέχομαι, 118,35. ὑπέκειτο, *facultatis erat*, ab ὑπόκειμαι, 326,20. In sequẽtibus & similibus ε est tollendum

ἐξε- ex ἐκ- & ξ mutandum in κ, ἐξέκλειον, *excludebant, arcebant*, ab ἐκκλείω: ἐξεκάμνον, *deficiebã*, ab ἐκκάμνω: ἐξεκαίετο, *ardebat*, ab ἐκκαίομαι: ἐξεδέχετο, *expectabat*, ab ἐκδέχομαι: ἐξεπελεῦντο, *perficiebantur*, Doricum est (220,8.) pro ἐξεπελοῦντο, ab ἐκτελέομαι οῦμαι: παρεξενέοντο, *preteruehebantur,*

παρεξε- ex παρεκ-

ὑπεξε- ex ὑπεκ- *transmittebãt*, à παρεκνέομαι: ὑπεξέφερε, *clàm efferebat*, ab ὑπεκφέρω: ὑπεξέκειτο, *subductus est*, ab ὑπέκκειμαι, 326,21.

De compositis cum συν aut ἐν- Ex συνε- & ἐνε- in sequentibus, ε tantùm abiiciendũ, & terminatio suo more in thematis terminationẽ mutanda, ἐνεδίδουν, *permittebam, indulgebam*; & ἐνεδίδου, *dabat, afferebat*, ab ἐνδίδωμι, sed tanquam ab ἐνδιδόω ῶ, 234,21.

ἐπενη- ex ἐπεν- ἐπενένεον & Atticè augmento syllabico ε, in η temporale commutato, ἐπενήνεον, *accumulabam*, ab ἐπεννέω. [ἐννέω

ANNOTATIO *Sylburgij.* (è quo compos. sunt ἐπενήνεον & προσενήνεον) supra 473,17. ab ἐνανέω, hic autẽ ab ἐννέω: supra temporaliter auctum vult, α in η verso; hic autem syllabicè primum, inserto videlicet ε; deinde temporaliter, syllabico augmento ε in verso Atticè. ita vtrobique pro composito themate accipit. sed fallitur vtrobique. nam ἐνήνεον est à simplici them. νηνέω, ideoque à fronte auctum, vt satis patet ex Il. ψ, ἀθρόφλεα νήνεον ὕλην, *largam struebant materiam*. idemque etiam νηέω dicitur, vt Od. π, πῦρ εὖ νηῆσαι, *ignem probe struere*. ambo à νέω *accruo, cumulo*, à quo apud Plutarch. est πυρὰν ἔνησαν, *rogum struxerunt*: & apud Herodot. 227. περινένηται ὕλη τὸ ἄλσος, *materia coaceruata lucũ circumdare*. è νέω enim pleonasmo τοῦ η fit νηέω, exinde

συνε- ex συν- pleonasmo τοῦ ν νηνέω.] συνετίθει, *conficiebat* seu *componebat*, à συντίθημι, sed quasi à συντιθέω ῶ, 234,20. συνετίθετο, *componebat* seu *cõposuit*, à συντίθεμαι, 225,13. In his abiecto ε

p.ε

præcedens mutandum in γ, ἐνεκίσσων, *concipiebant*, ab ἐγκισσάω ῶ : συνέκειτο, *conuenerat*, à σύγκειμαι, 324, 20. ἐνεχρέμπτετο, *screabat*, ab ἐγχρέμπτομαι : συνέχωνε, *confundebat*, id est, *commouebat*, *perturbabat*, à συγχωνώω In sequentibus ν mutandum in μ, συνεβεβαίου, *constituebat*, *confirmabat*, a συμβεβαιόω ῶ : ἐνεπίμπλασαν, *implebant*, ab ἐμπίμπλημι secundæ coniugationis verborum in μι, vnde & participium ἐμπιμπλὰς, ἄντος, *implens*, vt ἱστὰς, ἄντος, 227, 10. ἐνεφόρει, *importabat*, ab ἐμφορέω ῶ : συνέφη & Attice (4 1,22.) ξυνέφη, *concedebat*, *confitebatur*, & συνέφασαν, *confitebantur* seu *confessi sunt*, à σύμφημι siue ξύμφημι, 328, 2. Et hæc de imperfecto ad alia tempora quæ cum præsenti cognationem ob Characteristicam habent, veniendum.

ἐνε- ex ἐγ-
συνε- ex συγ-
ἐνε- ex ἐμ-
συνε- ex συμ-

AORISTORVM SECVNDORVM, AC FVTVRORVM ITEM *secundorum themata quomodo inuestiganda.*

HÆc duo tempora significatio tempore varians à præsenti & imperfecto maximè distinguet: terminatio vbique ferè & à sese & a perfecto ac plusquamperfecto vocis mediæ: characteristica à reliquis temporibus. Augmenti hîc nulla est habenda ratio præterquam in aoristis secundis indicatiuorum: vbi eodem prorsus modo quo in imperfectis est excutiendum. Characteristica est eadem quæ in themate, nisi sit vna harũ, π, κ, δ, μ, λ, quòd interdum π fiat ex πτ, κ ex κτ, γ & δ ex σσ siue ττ, aut ex ζ, μ ex μν, & λ ex λλ. Præterea quum thematis Characteristica est ε vel α, in his temporibus atque in perfecto & plusquamperfecto vocis mediæ euanescit. penultima verò in horum temporum themate inueniendo negotium maximè facessit. quum enim hîc est α, in themate est nunc α, nunc η, nunc ω, nunc αι, nunc αυ, nunc ε, nunc ει. sic ι fit ex ι, vel ex ει: υ ex υ, vel ex ευ: ε ex ε, vel ex ει: ο ex ο, vel ex ου: vnde fit vt idem vocabulum ad multa themata referri possit: ex quibus, si plura quàm vnum in Lexico inueniãtur, illud Seligendum quod clausulæ sensui aptius accommodatur. si nullum potest inueniri, pro compositis simplicia, & pro obsoletis pagina 424. enumeratis vsitata, quæ his ibidem apponuntur, erunt inuestiganda. Horum omniũ, quò res magis innotescat,

Aoristus sec. & futurum sec. quomodo à cæteris temporib. dignoscantur. Augmenti, characteristicæ, penultimæ & terminationis examinatio.

π, κ, γ, δ, μ, λ } ex { πτ, κτ, σσ, ζ, ζ, μν, λλ

Penultima α ex α, η, ω, αι, αυ, ε, ει.
ι ex ι, ει.
υ ex υ, ευ.
ε ex ο, ει.
ο ex ο, ου.

plu

Penultimæ examinatio. plurima exempla proferamus: atque hic in penultima, in qua maior met. ambiguitas, insistamus. verumtamen hoc loco non repetemus ea quorum themata vel in CLENARDI Institutionibus, vel in Scholiis nostris sunt demonstrata. Quum igitur aoristi sec. aut fut. posterioris penultima, siue vocalis quæ Characteristicam

α ex α. præcedit, fuerit α, fit vel ex α: vt in voce act. [illegible] *nuit*, sine augmento, à poëtico [illegible] pro [illegible]: vnde regulariter [illegible], *[illegible]*, & ἔβραχε, *insonuit*: item ἔ[illegible], *malefeci*, à [illegible] in voce pass. προγέγραπται, *proscriptum est, antè scriptum est*, à προγράφομαι: [illegible]

ANNOTATIO. *mota*, part. fœm. à [illegible]. in voce med. [Nisi commodius à πελάω deduci velis, per syncopen, vt [illegible] à κεράω, πραθεῖσα à περάω.] περιαδέαδ, *narrare*, à [illegible]

ANNOTATIO. μαι [Sed suspectum est aor. περιαδέαδ. quare scribendum fortasse περιάδεαδ tempore præsenti, quod significat *passim decantari* & *celebrari*, vel *cantu circumsonare*.

α ex η. vt docet Sylburgius.] Vel fit α ex η, vt in ductis [illegible], *putrefacio*: τήκω, *liquefacio*. & eorũ compositis: vt in voce actiua, ἔτακον, *liquefeci*: ἔσαπον, *putrefeci*: [illegible] *putrefecit*. in pass. ἐτάκην, *liquefactus sum*: ἐσάπην, *putrefactus sum*: κατεσάπη, *putridus intabuit*. in subiunct. [illegible] πῇ, *computruerit*, *putrescat*: τακῇ, *liquescat*: [illegible] *quescat*. In infin. σαπῆναι, *putruisse*. In part. [illegible] *cidus*, *putrefactus*: διασαπείς, *putrefactus*, [illegible] τακείς, *liquatus*, *liquefactus*: τακέν, *liquefactum*, [illegible] ἀποτακείς, *liquefactus*: [illegible], *idem*. & in futuro [illegible] τακήσομαι, *liquescam*: ἀποτακήσομαι, *liquescam*: [illegible]

Notio de futuris in ήσομαι. *tabescam*. (Significatio passiua facilè distinguet [illegible] modi futura à futuris primis mediis in ήσομαι ductis à verbis in έω vel άω, quæ actiuam ferè significationem habent: alioqui terminatione conueniunt cum futuris secundis pass. idque per omnes modos & participia.

α ex ω. Vel α fit ex ω, veluti in ductis à τρώγω, *comedo*: vt, ἀπέτραγον, ἀπέτραγες, ἀπέτραγε, *deuoraui*, *mordicus auulsi*, [illegible] huius infinit. ἀποτραγεῖν, *comedere*: ἐνέτραγον, *comedi*: [illegible] ἔντραγε, *comede*: & ἐντραγεῖν, *comedere*, *deliciari*: [illegible] γε, *comedit*, à παρατρώγω, διατραγεῖν, *erodere*: δια[illegible] *perrodens*: περιέτραγον, *comedi*: & in subiunct. [illegible] *medat*. Vel α fit ex αι, veluti in quibusdam [illegible]

α ex αι. nentibus in αίνω vel αίρω. & Sextæ in αίω: vt [illegible] ἔκανον, *interfecerunt*, quod est sine augmento: [illegible] ἐμάρανε, *tabefecit*: φαίνω, ἔφανον, & Ionicè [illegible] νεσκεν, *apparuit*, vel *apparebat*, vt sit imperfect. à poëtico φαινέσκω: ἐξεναίρω, ἐξεναρεῖν, *interfecisse*: [illegible]

fœm. μελανεῦσα, *fusca*, Doricè (119,10.) pro μελανοῦσα. in voce passiua: à καίω, ἐκάην, *exustus sum, arsi*: ἐκάη πῦρ, *arsit ignis*, id est, *ignis exustis lignis resedit & flamma*: ἐκφαίνομαι, ἐξεφάνην, *apparui, emersi*: ἀπομαίνομαι, ἀπεμάνην, *insaniui, captus sum*: φαίνω, ἐφάνη & sine augmento φάνη, *illuxit*: in tertia duali, φανήτην, *apparuerunt*: ἀναφαίνομαι, ἀνεφάνη, *extitit, apparuit*: καταφαίνομαι, κατεφάνη, *apparuit*: καταικαίω, κατεκάη, *concrematus est*: ὑπερμαίνομαι, ὑπερεμάνησαν, *valde insaniuerunt, valde gauisi sunt*: ὑπερφαίνομαι, ὑπερεφάνησαν, *apparuerunt*. In imperatiuo, φάνηθι, *appare*: φάνητε, *apparete*: ἐπιφάνηθι, *prastò sis*. In Optatiuo, μανείην, μανείης, *insaniam, insanias*: φανείην, *viderer*. In Subiunctiuo, φανῶ, *visus fuero*: φανῶσι, *pateant, conspicui sint*: καῆ, *crematus sit*. In infinitiuo, μανῆναι, *insaniuisse, furiosum fuisse*: ἐκμανῆναι, *insanire, deperire*: φανῆναι, *conspici, se ostendere, apparuisse*: ἐπιφανῆναι, *se ostēdere*: κατακαῆναι, & Ion. (182,6.) κατακαήμεναι, *arsisse, exuri*. In participio, καείς, *vstus, crematus*: ἡ καεῖσα, *cremata*, μανείς, *mente captus*: ἡ μανεῖσα, *furore percita*: ἀπομανεῖσα, *furore incitata*: φανείς, *visus, qui apparuit*: ἀναφανείς, *apparens, sublimis*: ἐπιφανείς, *existens, in conspectum datus, apparens*, παραφανείς, *se offerens*: προφανείς, *prospectus*: ὑπερφανέντες, *in conspectum se dantes*. & in futuro sec. eiusdē vocis, μανήσομαι, *insaniam*: καήσομαι, *ardebo, ignem accipiam*. Vel α fit ex ε, sed id solùm, quum illud præcedit vel sequitur aliqua immutabilium λ, μ, ν, ρ: vt à τρέπω, τράπε sine augmento pro ἔτρεπε, *vertit*: ἀποπέρδω, ἀπέπαρδεν, *crepitum fecit*: in subiunctiuo, ἀποπάρδῃς, *crepitum ventris emittas*. In infinitiuo, καταπαρδεῖν, *oppedere*: προσπαρδεῖν, *idem*. In voce passiua, à τρέφω, τράφην sine augmento pro ἐτράφην, *nutritus sum*: τράφη, *educatus est*: ἐπιτρέπω, ἐπετράπην, *mihi cōmissum est*: στρέφω, ἐστράφην, *versus sum, tortus sum*: ἐστράφη τὸν πόδα, *pedem luxauit*, quasi *tortus est pedem* vel *pede* per synecdochen: μεταστρέφω, μετεστράφην, *conuersus sum*: συστρέφω, συνεστράφην, *contortus sum, conglobatus sum*: μετατρέφω, μετετράφη, *educatus est inter*: περιστρέφω, περιεστράφη, *circumtortus est*: τέρπω, τάρπησαν sine augmento pro ἐτάρπησαν, *oblectati sunt*: πλέκω, ἐπλάκησαν, *contexti vel contexta sunt*: τρέπω, ἐτράπησαν, *versi sunt*: τρέφω, ἐτράφησαν, *educati sunt*. In subiunctiuo, πλακῶ, *plicatus sim*: τραφῇς, *sis educatus*: στραφῇ, *versus fuerit*: συστραφῇ, *contractus sit*. In infinitiuo, δαρῆναι, *male sferi*: πλακῆναι, *implicari, inuolui, coniunctum esse*: συμπλακῆναι, *congressum esse, manus conferre*: διαστραφῆναι, *distorqueri, succumbere*: συστραφῆναι, *coiisse*: ἀναστραφῆναι, *renasci, rediuiuum fieri*. In

α ex ε.

In participio, βρεχεὶς, *madefactus, perfusus* : καταβρεχεὶς, *madefactus* : προβρεχεὶς, *antè madefactus* : πλακεὶς, *inuolutus* : πυρ πλακεὶς, *infixus* : συμπλακεὶς, *consertus, implicitus, harens* : τραφεὶς ἐντ..., *contortus, versus* : τραφέντες, *conuersi, terga dantes* : ἐπιτραφεὶς, *conuersus, reuersus* : μεταστραφεὶς, *conuersus* : συστραφεὶς, *conuersus, coactus* : συστραφέντες, *conspiratores, conuenientes* : ὑποστραφεὶς, *auersus* : τραφεὶς, *nutritus* : συνεκτραφεὶς, *simul nutritus*. & in futuro secundo eiusdem vocis, δαρήσομαι, *cadar* : δαρήσεται, *vapulabit*. πυρδήσομαι, *pedam* : ἀποπυρδήσομαι, *oppedam* : ἐπιστραφήσῃ, *reuertar, reuerteris*. In voce media, à τρέπομαι, ἐτραπόμην, *me contuli* : ἐτράπετο, *occupabatur, conuertit se* : ἐτράποντο, *animum conuerterunt, sunt dilapsi, diuerterunt*. In Optatiuo, τράποιτο, *verteretur*. In infinitiuo, τραπέσθαι, *vertere se, concessisse* : προτραπέσθαι, *reuerti*. In participio, τραπόμενος, *terga vertens* : τερπόμενος, & poëticè (172,16.) ταρπόμενος, *me oblectans*. Notanda sunt ducta à δέρκω, *video*, & πέρθω, *deuasto* : quæ poëticam metathesin recipiunt, vt à δρέκω & πρέθω descendere videantur: vt ab ἐσδέρκω, ἐσέδρακον, *vidi* : διαπέρθω, διεπραθον, *diripui* : διεπράθομεν, *expugnauimus* : ἐκπέρθω, ἐξεπραθόμην, *expugnauimus*. In infinitiuo, à δέρκω, δρακεῖν, *videre* : πέρθω, πραθεῖν, & Ionicè (183,15.) πραθέειν, *populari* : διαπέρθω, διαπραθεῖν, *deuastare* : διαναπέρθω, διαναπραθεῖν, & Ionicè (183,15.) διαναπραθέειν, & rursus poëticè (173,13. & 30. & 404,1.) διαπραθέειν, *deuastare*. In voce media, à διαπέρθω, διεπραθόμην, διεπράθετο πόλις, *direpta est vrbs*. Vel etiam α fit ex ε, nempe in disyllabis quintæ coniugationis finitis in εινω aut ειρω : veluti in iis quæ ducuntur à κτείνω, *interficio*: τείνω, *tendo* : κείρω, *tondeo* : σπείρω, *semino* : φθείρω, *corrumpo*: vt à κατακτείνω, κατέκτανε, sine augmẽto κατάκτανε, poëticè reiecta α (173,13.) non κάτκτανε (nam τ non ponitur ante κ, 5, 18.) sed κάκτανεν, *occidit*, deperdito τ præpositionis κατὰ vnà cum α : in imperatiuo κατάκτανε, *interfice*. & in futuro secundo indicatiui, κατακτανῶ : tertia pluralis κατακτανοῦσιν, & Ionicè (179,15.) κατακτανέουσιν, *occident* : à ἀποτείνω, ἀποτενοῦμεν, *producemus*. In aoristo secundo passiuo, ab ἀναφθείρομαι, ἀνεφθάρην : ἀνεφθαρης δεῦρο, in *tuam perniciem huc accessisti* : διαφθείρομαι, διεφθάρη, *mortem oppetiit* : ἀμφικείρομαι, ἀμφεκάρη, *circum truncatus est*. In imperatiuo, ἀποφθάρηθι, & syncope ἀπόφθαρθι : hinc ἀπόφθαρθί μου, *abi à me in malam rem*. In Subiunctiuo, προδιαφθαρῇ *priùs euerietur* seu *euertatur*. In Infinitiuo, καρῆναι, *tonderi, detonsum esse* : φθαρῆναι, *corrũpi, occidere*: διαφθαρῆναι, *perire*. In Participio, διαφθαρεὶς, *corruptus*:

Notio de metathesi poëtica in ductis à δέρκω & πέρθω, quasi à δρέκω, πρέθω.

α ex ε.

ἐκφραγεὶς, *eiectus*: σπαρεὶς, *satus, seminatus*: διασπαρεὶς, *dispersus, palans*: ἡ διασπαρεῖσα, *dissipata*: διαπαρεὶς, *transfixus, traiectus*, à διαπείρω: potest & conferri aoristi secundi vocis actiuæ à διαπαρεῖναι, vt simplex ἐς ab ἵημι, 320, 6. In futuro secundo à φθείρομαι, [illegible], *interitio*. Obseruanda hic quę cum penultima [illegible] habent pro characteristica vnam harum, γ, δ, π, μ, λ. [illegible] γ fit ex σ siue π, & interdum ex ζ: δ ex ζ: [illegible] μ ex μν: & λ ex λλ. γ ex σ siue π, vt ab σφάττομαι, [illegible] *iugulatus sum*: ἐσφάγη, *iugulatus est*: προσετάγη, [illegible], *præceptum est*: ὑπετάγη, [illegible] *subditus est, se submisit*. In imperatiuo, καταλλάγηθι, καταλλαγήτω, *reconciliare, reconcilietur*: καταλλάγητε, *in gratiam redite*: ὑποτάγητε, *subditi estote*. In infinitiuo, [illegible] *libertatem consequi*: καταλλαγῆναι, *in pristinam redire gratiam*: συναλλαγῆναι, *transigere*: [illegible] *iugulari*. In participio, καταλλαγεὶς, *reconciliatus*: ἀπαλλαγέντες & syncope ἀπαλλέντες *negligentes*. [Apud Hesych. rectius vno λ ἀπαλέντες, nimirum à verbo ἀπαλεῖν, quod ex ἀμελεῖν, *non curare, negligere*: Æolica nimirum forma: vt φιλέντες pro φιλοῦντες, à φιλέω seu φίλημι: in ipso etiam ἀπαλεῖν π & α Æolicè videntur ex μ & ε facta.] σφαγεὶς, *trucidatus*: ἀποσφαγεὶς, *obtruncatus*: ταγεὶς, *constitutus*: ὑποταγεὶς, *subditus*: διαταγεῖσα, *constituta*: φραγεὶς, *obturatus*. In futuro secundo passiuo, ὑποταγήσομαι, *subiiciar*. In ductis à πλήττω (vt habes 302, 38.) nunc retinetur η ante γ, nunc mutatur in α: vt ab ἐπλήγην, [illegible] *percussi, percussi*: ἀπεπλήγην pro ἐπλήγην, dicitur poeticè (72, 15.) πλήγη, *percussus*: in voce passiua [illegible] *ictus sum*: & [illegible], *stupui*: κατεπλάγη, κατεπλήγη, *percussus est*: & κατεπλάγη, *perculsus est*. In infinitiuo, πληγῆναι, *percussum esse, frangi*: καταπλαγῆναι, *conterreri, formidare*. In participio, πληγεὶς, *percussus*: πληγεῖσα, *percussa*: καταπλαγεὶς, *exterritus*: καταπλαγέντες siue καταπληγέντες, *ad stuporem vsque stupefacti, admirantes*. In futuro secundo eiusdem vocis [illegible], *percussum iri*. Fit & interdum γ ex ζ: vt à [illegible], *clamaui, vociferatus sum*: ἀνακράζω, [illegible], *vociferatus sum*: [illegible], *in [illegible]*: [illegible] κλαγον, *vocem in altum sustulerunt*. à [illegible] participium [illegible] & poëticè (172, 15.) [illegible], *tendens*. à [illegible] infinitiuus passiuus [illegible] *clamatum fuisse*. participium [illegible], *clamatus*: ab [illegible], [illegible], *infixus*: [illegible] *in illum infixus est*: & in subiunctiuo, [illegible] *insculptus sit*. Ex ζ etiam fit δ: vt à [illegible], [illegible]

Characteristicarum γ, δ, π, μ, λ, examinatio.

γ ex σ siue π.

ANNOTATIO.

Ducta à πλήττω.

γ ex ζ.

δ ex ζ.

δον, ὀ' *strepui*: φράζω, ἔφραδον, & sine augmento φράδε [illegible] *xit, disseruit*: ἐπιφράζω, ἐπέφραδον, *dixi, indixi*: ἐπέφραδε, *indixit*: διεπιφράζω, διεπέφραδον, *disserui, dixi*: [illegible] διαπέφραδον, ducetur à διαφράζω, per poëticam [illegible]plicationem (172,15.) pro [illegible], vt simplex [illegible] pro ἔφραδον, *dixi*: [illegible] *dixit*: in dual. [illegible] *xerunt*. In imperatiuo, πέφραδε, *dic*: item, *dixit*. In infinitiuo, πεφραδέειν, & Ionicè seu poëticè (182,6.) [illegible]

ANNOTATIO [illegible] *urgij*.

μῦν, *dicere, prædicere*. [ἐπέφραδον simplex potius [illegible] compositum est verbum: vt enim ἐπέπιθον ex ἔπιθον [illegible] anadiplasiasmum fieri tradit Etymologus, sic ἐπέφραδον ex ἔφραδον per eandem reduplicationem factum [illegible] probabili ratione dicemus: & consimiliter διεπέφραδον è διέφραδον: quamobrem etiā Homerus aorist. [illegible] posteriore coniungit, Il. σ, ὥς ποτέ μοι [illegible] καί μοι ἔειπε: & Hesych. cum Scholiaste exponit [illegible] per aoristum [illegible] Eustach. imperfectum esse vult è præsenti πεφράδω: vt quemadmodum è πέπληγον [illegible] πεπλήγω & ἐπεπλήγον, è πέφυγον πεφύγω & [illegible] πέφραδε fit πεφράδω & ἐπεφράδον, cuius tertia est [illegible] φράδε; more Syracusano, 379,5. Itaque ἐπέπληγον [illegible] thij iudicio non est aorist. 2. à composito [illegible] Antesignanus docet 481,27. sed imperfectum à [illegible] πεπλήγω, quod Syracusio more factum est è [illegible] præterito medio verbi πλήσσω: vel, secundum [illegible] logum, aor. 2. verbi πλήσσω, per poëticam reduplicationem è communi ἔπληγον: Il. ε, [illegible] πόδες ἵππων [illegible] *verberabant pedes equorum*, id est, *dum percussione excitabant, vel excitarunt*. [π ex [illegible]

π ex πτ.

à μάρπτω, ἔμαρπον, & poëticè (172,15.) μέμαρπον [illegible] hinc in tertia plurali Optatiui, detracto ε [illegible] tur, μεμάρποιεν, *corripuissent*: sic & infinitiuo [illegible] μαρπέειν, quod Ionicum est (183,[illegible]) pro [illegible] à κλέπτω, ἔκλαπον, *furatus sum*: passiuum [illegible] *subductus sum*: participium κλαπείς [illegible] *ctus, deceptus*: οἱ κλαπέντες, *vafri* [illegible] κλαπὲν, *furto subductum*: ab [illegible] ὄντος, *furto sublatus*. Quæ habent penultimam [illegible] characteristicam λ, ducuntur omnia à thematibus

λ ex λλ.

λλ ex αλλ.

ἀλλω siue ἀλλομαι, aut ab ἔλλω [illegible] ab [illegible] θάλλω, ἔθαλον, *vigui*: σφάλλω [illegible] βάλλω, ἐπέβαλεν, *iniecit, imposuit*, [illegible] ἔβαλε, *commisit*: [illegible] προβάλλω, προσέβαλεν, *adiecit, aggregauit*: [illegible] συνεξέβαλε, *simul exegit*: ὑπερβάλλω, ὑπέβαλε [illegible]

ὑπερέβαλε, ὑπερέβαλε, *superauit*: προβάλλω, προέβαλε, siue Atticè (17-30.) προὔβαλον, & Ionicè (17-30.) προβάλεσκε, *proiecit, obiecit*: περιβάλλω, περιέβαλον, *in modum coronæ cinxerunt*: συμβάλλω, συνέβαλον, *commiserunt, conflictati sunt*. In imperatiuo, ἀμφίβαλε, *indue, veste contege*. In Optatiuo, [illegible], *miscuerit*. In Subiunctiuo, ἐπιβάλῃ, *inciderit*: [illegible], *incurrerit*. In infinitiuo, καταβαλεῖν, *soluere, pendere*: [illegible], *cingere, irretire*: προβαλεῖν, *proiecisse*: συμβαλεῖν, *collidere*, id est, *inimicitiam inter duos & discordiam rixamq; concitare*. In participio, ἐπιβαλὼν, ὄντος, *qui imposuit, qui prorogauit*: περιβαλὼν, **amplexus, implicans, subijciens**: προσβαλὼν, ὄντος, **oppugnans, adortus, impingens**: ὑποβαλὼν, *suggerens*, **admonẽs**. In voce passiua ab ἀποσφάλλομαι, ἀπεσφάλην, *aberraui, frustratus excidi*. In Optatiuo, σφαλείην, *aberrauerim*: σφαλείης, *aberraueris*: σφαλείη, *aberrauerit, fallatur, detrimentum accidat*: tertia pluralis, σφαλείησαν, & syncope **σφαλεῖεν, deciperentur, detrimentum acciperent**, quasi à prima **σφαλείμην**, 308, 31. In Subiunctiuo, σφαλῇ, *laberetur, collaberetur*. In infinitiuo, σφαλῆναι, *lapsum esse*: διασφαλῆναι, *aberrare*. In participio, καταβληθεὶς, *qui multorũ in se telorum ictus excepit*: σφαλεὶς, *deceptus, qui accepit calamitatem, frustratus opinione*: τὰ σφαλέντα, *improspere cedentia, infeliciter gesta*: ἀποσφαλεὶς, *spe falsus*. In voce media, [illegible] προβάλλομαι, προεβαλόμην, & Atticè (11,15.) περιβαλόμην, *circumuenini*: περιέβαλετο, *munivit, produxit*: περιβάλλεται, περιεβάλετο, *indutꝰ est*: tertia plur. περιβάλοντο, & poëticè (19-30.) περιβαλέσθαι, *adepti sunt*. in imperat. περιβαλοῦ, *induere, indue*: πρόβαλε, *oppone & obijce tanquam telum*. In Opt. προβάλοιτο, *protendatur*: συμβάλοιτο, *conduxerit ad*: ὑπερβάλοιτο, & poëticè (19-30.) ὑπερβαλοίατο, *superent, seu superassent*. In Subiunctiuo, περιβάλῃ, *induaris*: σφάλῃ, *minus successerit*. In infinitiuo, παραβαλέσθαι, *obiecisse, deposuisse*: προβαλέσθαι, *protendere*: συνεπιβαλέσθαι, *vnà aggredi, seu auspicari*. In particip. συμβαλλόμενος, *qui fuit adiumento*: σφαλλόμενος, *deceptus*. Ab ἕλω, siue ἕλομαι, vt a στέλλομαι, ἐστάλην, *missus sum*: συστέλλομαι, συνεστάλην, *cõtractus est*: συνεστάλησαν, *contracti sunt & retectiãrã*, ἐστάλησαν, ἀνεστάλησαν, *se receperunt*: προαπεστάλησαν, προαπεστάλησαν, *præmissi sunt*. In infinit. σταλῆναι, *missum esse*: ἐξαποσταλῆναι, *emitti*. In part. διασταλεὶς, *qui disiectus fuit*: διασταλεὶς, διεσταλεῖσα, *contractus, contracta*: προαποσταλεὶς, *præmissus*: συσταλεὶς, *addensatus*. [Participium [illegible] legitur apud Philonem in libro De mundi immortalitate, sed in loco mutilo: ideoque magis suspectum, quia nomina

αλ- ex ελλ-

ANNOTATIO.

cum verbis aut participiis integris componi nō solent. In Turnebi editione mutilus est locus : in aliis sic cit[illegible]tur, μένει ἡ τῆς διακεκριμένης ποιότης, ἐπ' ἔλαττον [illegible] τῆς τούτου, ἰδιοσυσταλεῖσα κατὰ τὴν ἀντίρροπον. Vbi si legas, [illegible] τούτου ἰδέας, συσταλεῖσα, talis erit sensus, manet quantitas [illegible] coagmenti, in minorem substantiam quam huius [illegible] forma contracta.]

μ ex μν. μ ferè ex μν : vt à κάμνω, ἔκαμον [illegible] poëticè (172,15.) κέκαμον, laboraui : προκάμνω, προ[illegible] & Atticè (172,35.) [illegible], laborauit. In quibusdam pe-

αμ- ex εμν. nultima α ex ε : vt ab ἀποτέμνω, ἀπέταμον, præcidi : [illegible] ταμεῖν, discindere : περιταμεῖν, circumcidere : προ[illegible], præscindere, priùs arare : προταμών, præcidens : κατα[illegible] τος, concidens : καταταμόντες, concidentes. In infinit[illegible] medio, ταμέσθαι, incidere. Nonnunquam huiusmodi [illegible] à τέμνω, non mutant ε in α 409,30. hinc à κατατέμνω, κα[illegible] τέτεμε, concidit, dissecuit : περιτέμνω, περιέτεμε, circumcidit : περιτεμεῖν, circumcidere : κατατεμεῖν, dissecare : συντεμ[illegible] ἡ συντεμοῦσα, compendio complectens. In voce media à ἀποτέμνομαι, ἀπετέμοντο, separarunt, consecrarunt. [illegible] hactenus de regularibus Barytonorum aoristis secun-dis & futuris secundis, quæ ante characteristicam ha-bent α. Nunc ad ea quæ eodem loco alias habent [illegible] cales pergamus.

ι ex ι. QVORVM Penultima est ι, illud nunc ex ι, nunc ex ϛ habent : ex ι, vt à κίω, ἔκιον, & sine augmēto κίον [illegible] veni, & iuerunt, venerunt : ἔκιεν, & κίεν, venit, iuit, seu [illegible] μετακίω, μετέκιον, adiui : μηνίω, ἐμήνιεν & μήνιεν, irasce-[illegible] seu irascebatur : κρίνω, ἔκρινον & κρίνον, indicaui, [illegible] κρίνεν, elegit, ἐνίπτω, ἤνιπεν, & pleonasmo syllabæ [illegible] ἠνίπαπεν, increpauit. In subiunctiuo passiuo, ab ἀποπνίγο-μαι, ἀποπνιγῶ, suffocer. In participio, τριβείς, tritus : [illegible] tritum : κατακλινείς, inclinatus : κατακλινέντες, discumbentes. In infinitiuo medio λιτέσθαι, precatum esse, à λίτομαι. In futuro passiuo, à πνίγομαι, πνιγήσομαι, suffocabor : ἀποπνι-γήσομαι, idem : κατακλίνομαι, κατακλινήσομαι, inclinabor, di-scumbam : ἐλίσσομαι, ἐλιγήσομαι, complicabor : κατα[illegible]

ι ex ϛ. καταπνιγήσεται, tædio afficietur. Ex ϛ, vt à στείχω, ἔστιχον, [illegible] στίχε, discede : διαστείχω, διέστιχον, pertransiui, & pertransierunt : ἐρείκω, ἤρικον, secui, & secuerunt seu [illegible] : [illegible] [illegible], sectus sum : ἐρείπω, ἤριπον, & medium [illegible] cecidi : ἤριπεν, & sine augmento [illegible], cecidit : [illegible] δείδω, ἔδιεν & δίε, timuit : vel est δίε pro δέδιεν, à præteri-to medio δέδια, de quo 364,39. [illegible], ἔλιπεν & λίπε, reli-quit : ἐγκαταλείπω, ἐγκατέλιπε, reliquit : συγκατ[illegible] [illegible] ἔλιπε, simul deiecit : καταλείπω, κατέλιπεν & Ioni[illegible]

κατελίπεσκε, seu potiùs κάλλιπεσκε, *reliquit, vel relinquebat*: πείθω ἐπίθησα, & syncope, ac poëtica reduplicatione, πέπιθμεν, *persuasimus*: hinc in Optatiuo, πεπίθοιμεν, *persuadeamus*: & in participio, πεπιθών, quod & πιθὼν *persuadens*: & in Optatiuo medio, πεπίθοιτο, *credat*: ἐκλελαθεῖν, *oblitum reddere*: λιπεῖν, *deseruisse*. λιπών, *qui desiit & cessauit*: προλιπών, *qui deseruit*: ἐξεριπών, ἐξεριπόντος, *proruens*, ab ἐξερείπω. In voce media à λείπομαι, ἐλιπόμην, & sine augmento λιπόμην, *sum relictus*: πείθομαι, ἐπιθόμην & πιθόμην, *parui, sum obsecutus*: πιθοῦ, *pare*: διαίωμαι, διαῆται, *pellat, transierit*, in Subiunctiuo. [Reperitur & δίω & δέω, vt νίφω & νείφω, teste Eustathio: ac sicut à νείφω νιφάς, sic à δίω δέος. Significant autē interdum neutraliter *metuo*; vt Il. ι, περὶ γὰρ δίε νηυσὶν Ἀχαιῶν, *metuebat enim nauibus Achiuorum*. Interdum actiuè *terreo, territumque agito*, Od. φ, ὥς σε ἀγρόνδε δίωμαι, *ne te rus abigam*: Od. ε, ἀπὸ σταθμοῖο δίεσθαι, *a stabulo abigere*. Priorem significationem sequitur δειδώ, posteriorem διώκω: quæ è primitiuis illis poëticis orta, in prosa quoque passim occurrunt. Sed est etiam tertium significatum, vt Il. χ, Hector de se, τρὶς περὶ ἄστυ δίον, *ter circum vrbem cucurri*, territus videlicet & fugatus à te Achille. Fortassis eodem referri potest δίεται quod Suid. exponit διέρχεται, *transit, peruadit*: nisi quis è διίεμαι per syncopen formatum malit, aut per contractionem, vt διός ex δῖος.] πείθομαι, πιθοῦμαι, *parebo*, in futuro secundo eiusdem vocis. ANNOTATIO.

P E N V L T I M A Y fit modò ex υ, modò ex ου: ex υ quidē, vt ab ἀναφύομαι, ἀνέφυν, *enatus est*. ἀνέφυσαν, *enati sunt*: συμφρύγομαι, συνεφρύγησαν, *aruerunt*: κατανύσσομαι, κατενύγην, *stimulatus sum*: κατενύγη, *compunctus est*: κατενύγησαν, *compuncti sunt*. In imperatiuo, κατανύγητε, *compungimini*. in Subiūctiuo, à φύομαι, φυῶ. φυῇς, φυῇ, *natura comparatus sim, sis, sit*: ἐπιτύφομαι, ἐπιτυφῇ, *accendatur, ardeat*: συμφρύγομαι, συμφρυγῇ, *simul frigatur*: ὀρύσσομαι seu ὀρύττομαι, ὀρυγῇ, *fossus fuerit*: ἀποφύομαι, ἀποφυῶσιν, *enascantur*. in infinitiuo, ἐκτυφλῶσαι, *lædi oculis & tantùm non obcæcari*: παρασύρεσθαι, *seduci*: σκυλῆναι, *defatigari, veniendi laborem suscipere*, à σκύλλομαι. in Participio, κυείς, *conceptus*: νυγείς, *punctus, ictus*, à νύσσομαι seu νύττομαι: φυείς, *enatus*: ἐμφυείς, *innascens, insurgens*: ἐμφύντες, *cohærentes, complexi*: συρείς, *tractus*, παρασυρεῖσα, τῶν παρασυρέντων, *attracti, attractæ*: τετραφέντων, *geniti*. In voce media, à παρεισδύομαι, παρεισέδυ, *fraudulenter ingressus est*: παραναφύομαι, ἀνεφύησαν, *repullulauit*. In futuro secundo pass. à καταγνύσομαι seu καταγνυσθήσομαι, καταγνυησόμαι, υ ex υ.

κατανυχθήσῃ, stimulabor, stimulaberis : περιστρέψομαι, περιστρέψεται, *circumtrahetur.*
υ ex ου. Ex ου verò penultima υ, vt a κεύθω, ἔκυθον, sine augmento κύθον, *occultaui* : κύθεν, *occultauit, abscōdit* : ἐρεύγω, ἤρυγον, *eructaui* : ἤρυγεν, *eructauit* : ἀνερεύγω, ἀνήρυγον, ἀνήρυγες, ἀνήρυγεν, *eructaui, emisit, isti*, [illegible] ἀποφεύγω, ἀπέφυγον, *aufugi* : ἀμφιφεύγω, ἀμφέφυγες, *euasisti* : ὑπεκφεύγω, ὑπεξέφυγεν, & sine augmento ὑπέκφυγε, *subterfugit, elapsus est, clàm effugit* : ὑπεξέφυγον, *subterfugerunt* : καταφεύγω, κατέφυγον, *confugerunt.* in Optatiuo, ἐκφύγοι, *effugiat* : ὑπεκπροφύγῃσι, *suffugerit, clàm effugerit.* in infinitiuo, ἀποφυγεῖν, *euadere* : ἐκφυγεῖν, *effugere* : προφυγεῖν, *profugere.* in participio, ἀποφυγὼν, *aufugiens* : ἐκφυγὼν, *qui elapsus est* : καταφυγὼν, *confugiens* : προσφυγόντος, *qui confugit* : προσφυγόντες, *se recipientes, confugientes* : προφυγὼν, *profugiens, aufugiens.*

ε ex ἀ. In Paucissimis polysyllaborum thematum quintæ coniugationis penultima ε fit ex ἀ : vt ὤφελον, *debui*, ab ὀφείλω : ἄερον, *erexi, leuaui, extuli*, sine augmento, ἀείρω. alibi in ipso themate est ε : vt ab ὀλέθω, ὄλεθε pro ὤλεθε, *periit.* [*Leguntur in vulg. Lex. sine autoris nomine.*] [illegible] λέγομαι, κατελέγην, *delectus sum* : κατελέγησαν, *congesti sunt, enumerati sunt* : καταγέλομαι, κατηγγέλη, [illegible] συσκέπτομαι, συνεσκέπησαν, *simul recensiti fuerunt* : [illegible] μαι, συνελέγη, *collectus est, congregatus est.* in Subiunctiuo συλλεγῇ, *collectus sit.* in participio, συλλεγεὶς, *collectus* [illegible] γω, ἐλεγεὶς, *combustus* : [illegible]γεὶς, *retorridus, com*[illegible] in subiunctiuo medio, ab ἔρομαι, ἔρωμαι, *interrogem* [illegible] infinitiuus ἐρέσθαι, *interrogare* : at præsens est ἐρέω, accentu in antepenultima. A προκατέδομαι, futurum secundum medium προκατέδομαι, pro προκατέδομαι, 3 9, 22. tamen inuenitur προκατέδεσθαι, *priùs edere*, à προκατέδω.

ο ex ου. Raro In horum temporum penultima inuenitur ο. Illud autem fit aut ex ου, aut ex ο : ex ου, vt ab ἀκούομαι, futurum secundum passiuum ἀκούσομαι, *audiar* : ex ο, vt à

ex- ex οπλ- κόπτω, κοπεῖν, *excidisse* : in Indicatiuo pass. ἐκόπη, [illegible] παρακέκομμαι, παρεκόπην, *damno affectus sum* : ἀνεκόπημαι, ἀνεκόπη, *percussus est.* in infinitiuo, κοπῆναι, [illegible] *esse* : ἀποκοπῆναι, *deficere in explorandis vestigiis* : in participio κοπεὶς, *cæsus, detruncatus* : συγκοπεὶς, *contusus*, [illegible]

Augmentum tempo- rale loci penultimæ suciens. Qvæ Habent in penultima α, ω, [illegible] indicatiui modi habent [illegible] penultimam [illegible] gmento [illegible] rationem demonstrauimus [illegible]

η ex α. [illegible] de temporali [illegible] augmento [illegible] mus. sed & horū exempla [illegible] *fuit* : προσηγ- [illegible] pro-

prorè accesserunt : [illegible], *circumierunt* . [illegible]: [illegible] ἑστήκω, [illegible] *intro* [illegible] *Pro* [illegible] *reduco*; quod [illegible] habeat, di[illegible] *dependeo* [illegible]. Et [illegible] interdum aor. ab [illegible] *verbo*, *duco* : at [illegible] *introduxit*, verbi sequente, non est ab [illegible], quod [illegible] est verbum, significans *intro*, sed ab [illegible] *immitto*, *intromitto*: vel scribendum ἐσηγε aut [illegible], ab [illegible] *induco*, *introduco* : vt à simplici ἄγω apud Suidam, [illegible] τ̃ οἶκον *domum duxit*.] Si augmentum in eandem syllabam nõ caderet, η mutaretur in α in voce media, à [illegible] , *adductus sum* : περιάγομαι, περιήγετο, *circumductus est* : [illegible], *prouexerunt*: ἀνέρομαι, ἀνηρόμην, *interrogaui* : ἀνήρετο, *percontatus est* : ἐξέρομαι, ἐξηρόμην, *interrogaui* : ἐξήρετο, *interrogauisti* : ἔρομαι, ἤρετο, *interrogauit*: ἐπέρομαι, ἐπήρετο, *interrogauit*: [illegible], & syncope ἐξέγρομαι, ἐξηγρόμην, *experrexi*, *expergefactus sum* : ἤλασε, *duxit*, à ἐλαύνω. nam η semper hîc fit ex αι; sic ω ex ο : vt ab ὄρω, ὦρεν, & poëtica reduplicatione ὀρώρεν, *excitaui*. & ει ex ε : vt à καθέλκω, καθεῖλκεν, *detraxit*: παρέλκω, παρεῖλκεν, *abundauit*, seu *abundaret*, *superuacaneus esset* : ἐφέπομαι, ἐφείπετο, *est assensus*, *insecutus est*.

η ex η.

ANNOTATIO.

η ex ε.

η ex αι.

ω ex ο.

ει ex ε.

NOTENTVR Ducta à verbis circumflexis in έω & άω. hæc enim penultimam, ε aut α, quæ eadem est cum characteristica, amittunt: alioqui diuersam terminationem à Barytonis non habent. itaque circumspectè aduertendum ne consona quæ terminationem præcedit, pro characteristica, neve vocalis quæ huiusmodi consonanti præfigitur, pro penultima accipiatur: atque ita fiat vt ad proprij thematis inventionem non detur aditus. Quando igitur thema cum exacta huiusmodi penultimæ ac Characteristicæ examinatione non potest inueniri, detracto augmento mutetur sola terminatio in έω aut άω, pro terminationibus actiuis, & in έομαι aut άομαι pro passiuis. sæpe enim hoc pacto thema statim occurret, quod alia via inueniri nunquã poterat. quomodo verò augmentum sit detrahendum, docuimus quum de imperfecto ageremus. Si augmentum nullum adsit, terminationis [illegible] ratio. Sed eorum quæ sunt cum augmento, exempla quædam primùm producamus. à [illegible], [illegible] *domitus sum*. [Sed [illegible] à Barytono [illegible], atq; à circumflexo [illegible], [illegible] ex illius futuro

De aoristo secundo verborum circumflexorum.

Aoristus sec. cũ augmento syllabico [illegible] verbis circumflex[illegible].

ANNOTATIO.

nascitur) deduci potest.] vnde in tertia plurali, ἔδαμεν, & Bœoticè (192, 29.) ἔδαμεν, domiti sunt: à κιχέω, ἔκιχε, inuenit: ἐξιπορέω, ἔξορον, & sine augmento ἔξορον, θρῶσκω, ἔθορε, insiliit, insiliit: ἐκθορέω, ἐξέθορον, exiliit: ἐξέθορε, promicuit, exiliit: μολέω, ἔμολε, venit: κτυπέω, ἔκτυπον, obstrepuit: ἔκτυπε, tonuit, resonauit: νεοχμόω, ἐνεόχμωσεν, innouauit: φυσάω, ἔφυσε, inflauit.

ANNOTATIO. [ἔφυσε pro *inflauit*, rarius esse puto, quum hoc sensu dici soleat ἐφύσησε: in progignendi vero significatione frequentius occurrit, etiam in prosa: vt apud Lesbonactem, ἄδικον τοὺς παῖδας, ἐπειδὴ ἔφυσας, μὴ θρέψαι, *iniustum est liberos, quoniam progenuistis, alere atque educare.*] ἐπιφονέω, ἐπέφονον, & syncope ἔπεφνον, occidit, mactauit.

ANNOTATIO. [Sed ἔπεφνον cum Herodiano, Etymologo & Eustathio rectius è simplici deduces themate, hoc pacto: è φῶ, τὸ κτείνω, fit φενῶ, per reduplicationem πεφενῶ, per syncopen πέφνω, (cuius infinit. πέφνειν extat apud Hesychium, expos. itidem κτείνειν, *occidere*) vnde aor. 2. ἔπεφνον, &c. tradit Etymol. & aliam formationis viam: à φένω est aor. ἔφενον per syncopen ἔφνον, per anadiplasiasmum ἔπεφνον, vt ἐπέφραδον, ἐπέπιθον, ἐπέπληγον & similia. ex ἔφραδον, ἔπιθον, ἔπληγον. quia vero Hesychiana illa ἐπέφνον & ἐπέφνομεν videri possunt ambigua, (nam & reduplicationem & compositionē habere dici possunt) sciendum est, reduplicationem istam se extendere non tantum ad aoristum vtrumque, sed etiam ad futurum. sic enim apud Homerū legimus κεχαρήσεται pro χαρήσεται & κεχαδήσειν pro χαδήσει siue χάσει, à them. χάω & χάζω futuris secūdis in noua themata circumflexa translatis, vt supra pag. 360, 30. annotaui. Quinimo fit ista reduplicatio in ipsis etiam compositis. affert enim idem Hesych. ἐπέφνησαν (vel potius ἐπέφρασαν, de qua scriptura plenius te docebunt notæ in pag. 491.) pro ἔφρασαν immiserunt, ab ἐφίημι, siue inusitato them. ἐφέω, immittam anadiplasiasmo indubitato: qualis etiam est in Homericis illis ἐνένιπτε & ἐνένιπε, ab ἐνίπτω & ἐνίπω, & præsentis temp. participio πεποιηκυλινδόμενος. De simplicium anadiplasiasmo meminit ipse Antesign. 172, 16.] κατέδουπε, decidit corruit, à καταδουπέω: μεταπτάω, μετέπτον, dicuius sum: ἐμπτάω, ἔμπεσεν, ingruit.

ANNOTATIO. [μετέπτον, ἐνέπτον, & similia, non sunt è πτάω composita, quod significat trahō, sed è πτέω. id autem formatum alibi è tenuiore πτέω, alibi ex aspirato ἕπω, pleonasmo τοῦ τ, & aphæresi τοῦ ε, ita scilicet vt χῶ ex ἔχω. atque vt μετέπτον & ἐνέπτον sunt à μεταπτέω & ἐμπτέω, siue μεθέπω & ἐνέπω: sic μετέασον & ἐνέασον à μεθάω & ἐνάω, siue μεθέπω &

&c.

[illegible].] Cum augmento temporali, ab ἀλιτέω, ἤλιτον, *peccaui*: [illegible], *peccauit*: [illegible], παρήλιτες, [illegible] *fendidi*: ὀσφραίνω [illegible] ὤσφρυνθ, *sen*-[illegible], *oderunt*: [illegible] παιώχεθ, *præ*-[illegible] malo deducere a [illegible], quam a receptiori [illegible]: quia si augmentum detrahatur, οι manet immutata [illegible], quamuis producatur, vt patet ex simplici [illegible]: ab οἴχομαι, à quo Atticū [illegible] sua tempora [illegible] diximus 352, 30. Idem dici potest de [illegible], [illegible] his temporibus seruat ο. inuariatum, tanquam [illegible]: vnde in futuro secundo passiuo οἰγή-[illegible]. Ab ἀλέω inuenitur in aoristo secundo [illegible], *molestus fuit*, pro κοε. solutione η in αα, 333,37. ab ἀλιτέω [illegible], ἤλαλκες, ἤλαλκε, *inui, profligaui, isti, it*, pro augmento repetitis duabus primis literis. sic ab ἀχέω [illegible] participiū [illegible], *mæstus, tristans*: in Optatiuo medio, [illegible], *tristarer, tristareris, tristaretur*: vbi κ tenuis reperitur pro aspirata χ. In iis quæ augmēto destituuntur, sola terminatio mutanda erit in εω aut άω, siue in [illegible] aut άομαι: in έω, vt [illegible], pro [illegible], *insilui*: [illegible], *insilijs in medium*: [illegible], *præ*[illegible]: [illegible], *saltu superauit*: [illegible], *insiluit*: ἄνθορον, *exiliit*: à poetico ἀνθορέω, pro ἀναθορέω, 173, 13. [illegible], *irruit*: [illegible], *insiliit*: [illegible], *exiuit*: cum augmento diceretur ἐξέμολεν: ἐνένιπε, *dixit, increpauit*: dicitur pro eodem, [illegible], tanquam ab ἐνιπτέω. [ἐνένιπε *veritus est* [illegible] ἐνίπτω, *per reduplicationē poëticam, vt* [illegible] ἄλαλκεν *ab* ἄλκω, ἤραρεν *ab* ἄρω: *augmenti scilicet loco repetitis duabus initialibus præpositis*.] In subiunctiuo, [illegible], *peccauerit, errauerit*: [illegible], *præ*[illegible], [illegible], *fortis fuit, sustinuit*. in infinitiuo, [illegible] & poeticè (72, 14.) [illegible], *insiluisse*: [illegible], *exiliisse*: [illegible] *ire*. in participio, [illegible], *saliens, qui exiliit*: [illegible]τες, *desilientes*: [illegible], *prosiliens*: [illegible], *secutus, natus*: [illegible], *lapsus*: [illegible], *prouidens*: [illegible], *ingressus*: [illegible], *lapsus*: [illegible]. Sequentia vocis mediæ mutent terminationem in [illegible], vt habeantur eorum themata: [illegible], [illegible], *offenderūt*: [illegible]μβρος, *veritus*: [illegible]μβρος, *vstus*. [Sed hoc vereor ne sit è mendoso loco sumptum pro ἀποδαλυμ[illegible], à αἰσθάω *in cineres redigo*, & *cinerum more fodico*.] sic in futuro secundo medio ab [illegible], & Ionicè (199, 30.) ὑπερθορέον-[illegible]. Vel mutanda est terminatio in άω, aut [illegible]: vt, [illegible]. Quod non minus est ab [illegible] quam ab [illegible], *accurrēs, insecutus*.

Cum augmēto temporali.

η ex α.

ω ex ο.

ῳ ex οι.

οι *in penultima aoristi secundi.*

αα pro η ex α.

Reduplicatio poëtica in aoristo secundo.

Aoristus secundus sine augmēto à verbis primæ coniugationis circumflexorū in voce actiua.

ANNOTATIO.

In voce media.

ANNOTATIO.

A verbis secundæ circumflexorum.

ANNOTATIO.

ANNOTATIO. ἀ μεθιστάω. [μεθιστῶν est ê μεταστέω vel μεθέπω, vt μεθέχων ê μεθέχέω vel μετέχω. eodemque modo ἐπέσπον, ἐπισπέιν, ἐπισπέν: & med. voce [illegible] ab [illegible] vel ἐφέπω. At [illegible] apud Etymol. non est [illegible], (alioquin enim paroxytonas accendum foret [illegible]) sed sine augmento à [illegible], vt [illegible], ἀμφέπε, [illegible] à [illegible], ἀμπεχε: de qua accentus diuersitate supra dictum est pag. 325. Est autem [illegible] nihil aliud quam ἕσπω, atque adeo ê ἕσπω factum epenthesi τοῦ, vt paulo ante dictum est in simplici.] [illegible], *domitum esse*, in infinitiuo passiuo, à [illegible]: participium [illegible], *domitus*: possunt etiam deduci à [illegible]. In voce media, [illegible], *volarunt*, in duali, à πέτομαι: [illegible], qui

ANNOTATIO. *assatur, igni commissus*, ab ὀπτίομαι. [[illegible] æque est à πέτομαι atque à πετάομαι. An vero [illegible] vel [illegible] sit à them. in ἄομαι, *non mihi constat: aliàs* [illegible] *est præsentis temporis, ab* ὄπτομαι, *video.*]

In aoristis sec. verborũ in μι thema quomodo inuestigandũ. Themata ad quæ referendi sunt aoristi secundi primæ coniugationis verborum in μι in contextu opposito producti.

AORISTI Autem secundi verborum in μι ab aliis terminatione dignoscuntur. Vt eorum thema inueniatur, augmentum, si quod habuerint, est abiiciendum: & si in compositis præpositiones ob augmentum literam aliquam immutarint aut perdiderint, singula in suum locum reponenda. mutetur deinde terminatio actiua vnà cum characteristica, in ημι, vel ωμι, vel υμι, & media in εμαι, vel αμαι, vel ομαι: in υμι quidem, si terminatio contineat υ: in ωμι, si ω vel ο, modò ω non sit in subiunctiuo: in εμαι, si sit ε: in αμαι, si α: & in ημι, si sit alia quam ω in subiunctiui primis personis aut tertia plurali. tum enim perquirendæ erunt omnes thematum in μι formæ, præterquam υμι: quòd omnes coniugationes præter quartam (quæ subiunctiuo caret) habeant ω in iis subiunctiuorum personis. Præfigenda denique in quibusdam erit reduplicatio, de qua 221, 16 & 224, 3 atque 232, 18. sed in compositis non præpositioni, sed verbo simplici erit applicãda. Exemplis rem illustremus. Quæ ad ημι aut εμαι primæ coniugationis referantur, vix alia inuenies quàm [illegible] à τίθημι aut ἵημι, vel ex eorum compositis. simplicis [illegible] coniugationem habes pagina 224. & [illegible]. Composita diuersam ab ei, coniugandi formam non recipiunt: verum in compositis [illegible], quam augmentum [illegible] in præpositionibus sæpe aliquid immutatur aut deperditur. id quomodo fiat, vt paucis demonstrem oculisque subiiciam, themata composita notis [illegible] ad marginem apposui, ad quæ referantur exempla quæ in contextu

eis

easdē notas habuerint: quod & in multis aliis eiusmodi compositis posthac breuitatis gratia factitabimus. Hæc igitur dicantur a compositis e [illegible] & [illegible]: in indicatiuo, *ἀνέθεμεν*, *suspendimus*, [illegible], *suspenderunt*, *consecrarunt*, *dedicarunt*, [1]. vide in margine eorum thema *ἀνατίθημι*, cui vnitatis nota præfigitur. *ἀπέθετε*, *triuistis*, *atriuistis*, [2]. [illegible], *condiderunt*, *instituerunt*, [3]. *ὑπέθεσαν*, *oppignerarunt*, sine augmento *ὑπόθεσαν*, [20]. sic simplex *θέσαν*, *posuerunt*, pro *ἔθεσαν*. *παρεσαν*, & etiam poëtica *παρεσαν*, *dimiserūt*, [32]. [Rectius *πάρεσαν*, vt *ἐνεσαν* *immiserunt*, [illegible] *demiserunt*, *πρόεσαν* *prodiderunt*, proparoxytonως, vt Etymol. quoque docet in *ἄπισαν*. an vero ex isto *πάρεσαν* factū sit *παρεῖσαν*, quod à Suida exponitur *εἴασαν* *siuerunt*, & *ἀφῆκαν* *dimiserunt*, quæri non immerito potest. existimarim potius esse aor. 1. pro *παρῆκαν*, ab inusitato *παρέω*, cuius simplex *ἕω*, quum retineat interdum in futuro breuem characteristicam, auget eam in aoristo assumptione τοῦ ι, (286,17.) retinere autem breuem characteristicam, satis patet ex Hesychianis *ἄνεσε*, *ἀνεκαλέσε*, *remittet*: & [illegible], [illegible], *qui demisit seu laxauit*. sunt enim illa (vt expositiones innuunt) posita pro *ἀνήσει* & [illegible], deducta non ab *ἀνίημι* & [illegible], vt hæc posteriora, sed ab *ἀνέω* & [illegible]. Alias *παρεῖσαν* est etiam aor. 1. verbi *παρείδω*, pro quo vsurpari solet *παροράω*, *intermittendū prætereo*, *neglego*. Est etiam aor. 1. verbi *παρέζω* *colloco iuxta*, vt *καθεῖσεν* apud Homerum à *καθέζω* *depono*. Denique est etiam aor. 1. verbi *παρειμι* *adeo vel prætereo*, vt *ἀνεῖσαν* *ascenderunt* ab *ἄνειμι* *ascendo*, 310,5.] In imperatiuo, *κατάθες*, *depone*, [7]. *παράθες* *appone*, [9]. *πρόσθες*, *adde*, [13]. *πάρες*, *remitte*, *dimitte*, *permitte*, [32]. *ὕφες*, *demitte*, [37]. in secunda plurali, *κατάθετε*, & poëticè (177,13.) *κάθετε*, *deponite*, [7]. *πάρετε*, *sinite*, [32]. *σύνετε*, *intelligite*, [35]. In Optatiuo, *προσκαταθείην*, *insuper dependerim*, *annumerarim*, [15]. *παρείην*, *permitterē*, [32]. *ἀναθείη*, *retulerit*, [1]. *μεθείητε*, & syncope (308,31) *μεθεῖτε*, *permittatis*, [31]. In subiunct. *μεθῶ*, & poëticè ([illegible],1.) *μεθείω*, *dimisero*, *neglexero*, [31]. *παρῶ*, *omisero*, [32]. *διαθῇς*, *reddideris*, [3]. *καθυφῇς*, *omittas*, [30]. *προσθῇ*, *adiecerit*, [13]. *παρῇ*, *prætermiserit*, [32]. *διαθῶμεν*, *reddamus*, [3]. *ἐπιθῶμεν*, *ponamus*, [5]. *παραθῶμεν*, *conferamus*, [9]. *παρῶμεν*, *omittamus*, [32]. *ἀφῆτε*, & Ionicè (322,44.) *ἀφέητε*, *dimiseritis*, [23]. *συνῆτε*, *intellexeritis*, [35]. *ἀφῶσι*, *dimiserint*, [23]. *συνῶσι*, *intelligant*, [35]. In infinitiuo, *ἀναθεῖναι*, *dedicauisse*, [1]. *διαθεῖναι*, *affecisse*, [3]. [illegible], [illegible], [5]. [illegible], *deposuisse*, [7]. *παραθεῖναι*, *commendasse*, [9]. [illegible], *prætermisisse*, *omisisse*, *permisit*

ANNOTATIO Sylburgij.

1 ἀνατίθημι.
2 ἀποτίθημι.
3 διατίθημι.
4 ἐντίθημι.
5 ἐπιτίθημι.
6 ἐφίημι.
7 κατατίθημι.
8 μετατίθημι.
9 παρατίθημι.
10 παρακατατίθημι.
11 παρενίημι ex παρά & ἐν.
12 περιτίθημι.
13 προστίθημι.
14 προσανατίθημι.
15 προσκατατίθημι.
16 προτίθημι.
17 συντίθημι sine ξυντίθημι.
18 συγκατατίθημι ex σύν & κατά.
19 ὑποτίθημι.
20 ὑφίημι.
21 ὑπεκτίθημι ex ὑπό & ἐκ.
22 Ανίημι ex ἀνά & ἵημι.
23 ἀφίημι ex ἀπό.
24 ἐξίημι.
25 ἐξανίημι ex ἐκ sine ἐξ & ἀνά.
26 ἐφίημι ex ἐπί.
27 ἐπανίημι ex ἐπί & ἀνά.
28 ἐπικαθίημι.
29 καθίημι.
30 καθυφίημι ex κατά & ὑπό.

31 μεθίημι ex μετά.
32 παρίημι ex παρά.
33 περιπαρίημι è περί & παρά.
34 προΐημι.
35 συνίημι. siue ξυνίημι.
36 συγκαθίημι ex σὺν & κατά.
37 ὑφίημι ex ὑπό.
38 ὑποκαθίημι ex ὑπὸ & κατά.

ANNOTATIO.

Themata per ιμαι efferenda, ad quæ referuntur aoristi secundi medij primæ coniugationis verborum in μι.

mittere,[16] ἀνεῖναι, potestatẽ facere,[22] ἀφεῖναι, dimittere,[31] παρεῖναι, appellare, de iudicio vno ad aliud prouocare,[32] ἐπιπροεῖναι, & Ionicè ἐπιπροέμεν, emittere,[28]. vt simplex ἕμεν, 322, 37. quod & poëticè geminato μ, ἕμμεν, misisse, posuisse: μεθεῖναι, permittere,[31]. προεῖναι, dimittere,[34]. In particip. ἀναθεὶς attollens, relinquens,[1]. διαθεὶς, διαθέμενος, qui afficit,[3]. ἐνθεὶς, prosecutus,[5]. ἐπιθεὶς, qui imposuit,[6]. καταθεὶς, deponens, soluens, [illegible],[7]. [illegible], qui inie[illegible],[11]. προθεὶς, qui proposuit,[16]. συνθεὶς, componens, conscribens,[17]. συγκαθεὶς, simul demittens,[15]. ἀφεὶς, [illegible], [illegible] se,[23]. ἐξανεὶς, qui remisit,[25]. ἐφεὶς, committens,[26]. [illegible] qui dimisit,[27]. μεθεὶς, qui omisit,[31]. pro quo dicitur Ionicè (118, 31.) μετεὶς, μετέντες, intermittens, repudians, immutans: παρεὶς, omittens,[32]. [Quod à tribus est thematibus. nam quandoque est aor. 2. act. a verbo παρίημι, vt hoc loco: quandoq; præs. act. a verbo πάρειμι, adsum: (vnde gen. plur. παρέντων pro παρόντων præsentium, apud Eustath. ex Alcæo) quandoque aor. 2. pass. a verbo πείρω, vt φθαρεὶς & κερεὶς à φθείρω & κείρω: atq; inde seq. comp. περιπαρεὶς, non è περιπαρίημι, quod non extat.] περιπαρεὶς, traiectus,[33]. potest censeri participium aoristi secundi pass. à περιπείρω. ὑφεὶς, & Ionicè (118, 31.) ὑπεὶς, deponens,[37]. in plurali, ἀναθέντες, suspendentes, dicantes,[1]. διαθέντες, & in datiuo διαθεῖσιν, iis qui instituerunt,[3]. παραθέντες, apponentes,[9]. huius genitiuus παραθέντων legitur vsurpatus pro tertia plurali imperatiui παραθέτωσαν, apponant, 305, 33. ὑφαιρθέντες, tollentes,[19]. ἀνέντες, indulgentes, permittentes,[22]. παρέντες, omittentes, remittentes, admittentes,[32]. in fœminino, συνθεῖσα, [illegible], committens, prorogans,[1]. προθεῖσα, quæ tribuit,[12]. ἀποθεῖσα, deponens,[13]. μεθεὶς, qui omisit,[31]. συγκαθεῖσα, τῆς συγκαθείσης, considens,[36]. in neutro ἀφὲν, ἀφέντος, remittens,[26]. In indicat. vocis mediæ, ἀνεθέμην, contulit,[1]. Themata ad quæ referentur aoristi sequẽtes medij, per ιμαι potiùs quam per ημι sunt efferenda: προσανεθέμην, adhibui in consilium,[14]. ὑπέθου, posuisti,[20]. ἀνέθετο, retulit, communicauit, enarrauit,[1]. παρακατέθετο, sine augmento παρακατάθετο, & poëticè (175, 13.) παρακατάθετο, commendauit.[10]. προσέθετο, perrexit,[15]. προέθετο, & Atticè (311, 15.) προὔθετο, proposuit,[16]. συνέθετο, composuit seu componebat. περιέθετο [illegible] sine augmento, συνθέτο intellexit, audiuit,[17]. ὑπέθετο, exposuit, ostendit,[21]. συνέθετο & Atticè (4, 1, 22.) ξυνέθετο, intellexit,[35]. ὑπεθέμεθα, posuimus, consuluimus,[20]. ἀπέθεντο, deposuerunt, amiserunt,[2]. διέθεντο, disposuerunt, promiserunt, pacti sunt,[3]. ἐπέθεντο, imposuerunt, fecerunt,[5]. κατέθεντο, depo-

posuerunt, 7. παρέθεντο, *commendarunt*, 9. προσέθεντο, *se adiunxerunt, instituerunt*, 13. προσανέθεντο, *communicauerunt*, 14. συνέθεντο, & Atticè (401,22.) ξυνέθεντο, *pacti fuerunt*, 17. ὑπέθεντο, *consuluerunt, admonuerunt*, 20. ὑπεξέθεντο, *clàm exposuerunt*, 21. ἐξεῖλε, *exemerūt, ademerūt, deposuerūt*, 24. sic simplex ἧκαν, *miserunt*. In imperatiuo, ἀπόθου, *depone, recondite*, 2. Atticum est, factum per crasin ex Ionico λιάθεο, & Ionicum à communi ἀπόθεσο: vide 2,9.3. & 7. sic διάθου, *paciscere, promitte, meas*, 3. ἔνθου, & Ion. ἔνθεο, *impone* vel *imposuit*, in indicat. sine augmento, pro ἐνέθετο, 4. κατάθου, *depone*, 7. περίθου, *coronare, circumponere sertum*, 12. πρόσθου, *adde, admoue*, 13. προσανάθου, *repone, communica*, 14. συγκατάθου, *assentire*, 18. ὑπόθου, & Dor. (293,14) ὑπόθευ, *da consilium, consule*, 20. ἄφες, *libera*, 21. ἀπόθεσθε, *reponite*, 2. ἐφεῖτε, *committite*, 26. In Opt. παραθείμην, *apponam*, 2. μεθείμην, *dimittam*, 31. ἐφείμην, *cedere*, [illegible] *cesserim*, 7. παραθείη, *apponat*, 9. μεθεῖσθε, *relinquatis*, 31. In Subiunct. προθῶμαι, *deferam, remittam*, 34. ἐπιθῆται, *incidat*, 5. καταθῆται, *eijciat*, 9. ἀνεθώμεθα, *omittamus*, 1. διαθώμεθα, *vendamus*, 3. μεταθώμεθα, *sententiam mutemus*, 8. προθώμεθα, *deseramus*, 34. καταθῆσθε, *collocaueritis*, 7. προῆσθε, *prodatis*. 34. διαθῶνται, *paciscantur, promittant*, 3. προῶνται, *deserant, prodant, omiserint*, 34. [Apud Suid. quoque proparoxytonως legitur πρόωμαι & πρόωνται. **ANNOTATIO.** Sed videntur eiusmodi aoristi esse non tanquā è verbis in μι, sed tanquam è circumflexis: quamobrem eorumdem etiam Optatiua pro ς characteristica verborum in μι, habent οι characteristicam verborum circumflexorum. vt enim ποιοῖτο & compositè ἀποποιοῖτο, à ποιῶ, sic etiam dicitur οἶτο, θοῖτο, & compositè πρόοιτο, ἀπόθοιτο, ab ἕω & θῶ. testaturque id non Etymol. duntaxat, in ἀπόθοιτο, sed ipse etiam vsus. sic enim Aristot. Eth. 9. χρήματα πρόοιντ' ἄν, *pecunias profunderent*: & Demosth. in Mid. ὅτι χρήματα ἔχοντες, μὴ πρόοιντ' ἄν. De imperatiuo autem πρόου sic tradit Etymologus: οὐ (inquit) compositum cum monosyllaba præpositione, circumflectitur, vt προοῦ: cū disyllaba, grauatur, vt ἀπόθου, κατάθου.] Sunt qui hæc accentu in antepenult. retracto efferant, πρόωμαι, ἐπίθηται, παράθηται, κατάθησθε, πρόησθε, διάθωνται, πρόωνται. In infinit. ἀναθέσθαι, *emendare*, 1. διαθέσθαι, *disponere, testamentum condere*, 3. ἐπιθέσθαι, *insectari, incumbere*, 5. καταθέσθαι, *collocare, conferre, deponere*, 7. μεταθέσθαι, *ab vno ad aliū transferre*, 8. παραθέσθαι, *addere*, 9. παρακαταθέσθαι, *commendare*, 10. προσθέσθαι, *conciliare, adiuuare, præsidio esse*, 13. προσαναθέσθαι, *insuper aliquid oneris suscipere*, 14. προθέσθαι, *proponere, potesta*

[illegible] facere,[16]. [illegible], consilium dare,[20]. [illegible], prodere,[29]. προέϑ, dimittere, permittere,[34]. [illegible], remittere, vires submittere, condonare,[37]. [illegible], concedere, dimittere,[38]. In part. [illegible]μ@, imponens, [illegible]nens,[1]. [illegible], qui [illegible], qui abrogauit,[2]. [illegible]μ@, per testamentum relinquens, testatus,[7]. cum [illegible]διαθέμϑ@, insuper pecuniam pactus: παρακα[illegible]μϑ@, qui deposuit,[10]. παρενθέμϑ@, circumueniens, qui inseruit,[11]. περιθέμϑ@, qui circumposuit,[12]. προσθέμϑ@, additus, qui adest,[13]. προσαναθέμϑ@, qui consuluit, qui in consil[illegible] adhibuit,[14]. [illegible]θέμϑ@, proponens,[20]. [illegible]μϑ@, derelinquens,[23]. προέμϑ@, deserens, qui dimisit,[34]. [illegible], subtrahens,[30]. in duali, ἀφεμένω, missum facientes,[3]. in plur. [illegible]μϑοι, reseruantes,[2]. παρ[illegible]μϑοι, periculo [illegible]ycientes,[9]. συν[illegible]μϑοι, constituentes,[17]. in neutro sing. [illegible]

ANNOTATIO.

[illegible]μϑον, coniunctum tetrachordum,[35]. [Alij συνημμϑον legunt, à συνάπ[illegible]ω: quæ scriptura cum aliis locis defendi potest, tum hoc Plutarchi De frat. am. [illegible] γράμματα μέσοις [illegible] Διαζεύξιν, ἐ συναφὴν ποιῶν [illegible] hac significatione vsurpari non solet.]

Themata compositorum ex ἵστημι, ad quæ referendi sunt aoristi secundi paribus arithmeticis notis in contextu opposito assignati,

1 ἀμφίστημι ex ἀμφί.
2 ἀνθίστημι ex ἀντί.
3 ἀντικαθίστημι ex ἀντί & κατά.
4 ἀνίστημι ex ἀνά.
5 ἀφίστημι ex ἀπό.
6 διίστημι ex διά.
7 διανίστημι ex διά & ἀνά.
8 ἐνίστημι.
9 ἐφίστημι.
10 ἐξανίστημι ex ἐξ & ἀνά.

RARVS Est etiam aoristus secundus in secunda coniugatione verborum in μι, præterquam in ἵστημι & ex eo compositis: vt ex sequentibus exemplis fiet manifestum: in indicatiuo vocis actiuæ, ἔστην, erraui,[?] ἐπέστην, astiti,[12]. [illegible], astiti,[14]. [illegible], fugi ab [illegible] ἐξέπτην, euolaui, ab ἐξίπτημι. [illegible], [illegible] ἀνέτλης, sustinuisti, ab ἀνά [illegible] siue [illegible] ἀνέστη, se collegit, euertit, seu euersa est, desciuit,[4]. [illegible] uisus est,[6]. [illegible],[8]. [illegible], vitauit, subterfugit, [illegible] ἐξυπανέστη, assurrexit,[11]. ἐπέστη, astitit, imminuit,[12]. [illegible]νέστη, insurrexit,[?]. [illegible], peruenit, extitit, astitit, adstitit,[?] παρέστη, astitit,[18]. [illegible], cessit, euenit, circumstetit,[20]. πρόεστη, & Atticè ([illegible]) [illegible], præfuit, contrastetit,[21]. προδιέστη, dissidere iam cœperat,[22]. [illegible], [illegible]pauit,[23]. συνεπέστη, contigit, accidit,[29]. [illegible] προσέφη, allocutus est, à προσφημι. [illegible] & sine augmento [illegible], percussit, feriit, à [illegible]: στῆν, steterunt, pro ἔστησαν, in duali, à simplici [illegible], [illegible], astitimus,[11]. [illegible], deuenimus,[?]. [illegible]ησαν, circumsteterunt,[?] [illegible]ησαν, expulerunt,[?]. [illegible], alienarunt, ad stuporem vsque perculerunt, item [illegible]erunt,[?]. [[illegible] & similia, quum actiuam habent significationem, non sunt aor. 2. sed 1. vt apud Pausan. [illegible] τὰς Ορ[illegible] [illegible], Argiui Orneates è sedibus suis expulerunt: & Lucæ vltimo, γυναῖκές τινες ἐξέστησαν ἡμᾶς, mulieres quædam [illegible]

ANNOTATIO.

obstupefecerunt nos. In secundo enim aoristo neutralem significationē habent, vel passiuam: vt apud Thuc. lib. 1. οἱ [illegible] ἀνέστησαν ὑπ' αὐτοῦ, *mal* [illegible] *fuerant ab illo expulsi*: & Demosth. ἐξέστησαν τῶν ὄντων, *cesserunt bonis.* nam in præsenti, imperfecto, futuro primo, & aoristo primo actiuam significationem habet hoc verbum cum suis compositis: in cæteris vero neutralem vel passiuam, vt supra quoque monui. Fitque hoc in aliis etiam nonnullis: vt ἐρείπω præsenti, imperfecto, futuro 1. & aor. primo, labefaciendi & subuertendi significationem habet: at aor. 2. ἤριπον, collabendi & corruendi. similiter ἁλίσκω *capio*, & [illegible] *capiebam*: at ἑάλωκα & ἑάλων *captus sum.* sic θείνω *ferio*, [illegible] *feriebam*: at θανὼ *moritur*, & [illegible] *mortuus sum.* proprie, vt videtur, e verberibus.] ἐπέστησαν, [illegible], 12. ἀνέστησαν 13. & syncope ἐπανέστησαν, *insurrexerunt*, vel simplex [illegible], quod & sine augmento στῆν, *steterūt*, 365, 41. κατεφ[illegible], *insurrexerūt*, 15. regulariter diceretur κατεπεστήκασι: nam [illegible] leuigatur. [Legendum vel κατεφέστασαν, per syncopen è κατεφεστήκεσαν, *insurrexerant*: (de quo syncopatorum genere dictum est supra pag. 456.) vel κατεπέστησαν, vt Act. Apost. cap. 18. κατεπέστησαν τῷ Παύλῳ, *insurrexerunt aduersus Paulum.*] μετέστησαν, *migrarunt*, 16. μεθανέστησαν, *confugerunt*, 17. παρέστησαν, *adsiterunt, circumsteterunt, statuerunt, restituerunt, in deditionem venerunt*, 18. περιέστησαν, *cesserunt*, sine augmento [illegible], *circumsteterunt*, 10. In imperatiuo, [illegible], *asta*, 14. μετάστηθι, *te traducito, traduc te ipsum*, 16. ὑπόστηθι 31. & Atticè ὑπόστα, & per apocopen ὑπόστα, *sustine*, vide 357. 1. παραστήτω, *in mentem veniat*, 18. ἀνάστητε, & syncope ἄνστε, *surgite*, 4. sunt qui legant ἄνατε, 357, 39. τλῆτε, *sustinete*, à τλῆμι, siue τετλημι, 328, 35. In Optatiuo, ὑποσταίη, *promittat*, 31. refertur tamen ad ὑπισχνοῦμαι, 412, 17. & 20. μεταστάιμεθα, *demigrauerimus*, 16. διασταίμεθα 6. & syncope διασταῖμεν: vnde tertia διασταῖεν, *dirimeretur*, 365, 17. In Subiunctiuo, μεταστῇς, *mutareris*, 16. παραστῇ, *in mentem veniat*, 18. [illegible], *resoluatur*, 20. συστῇ, *constitutus fuerit*, 23. συναναστῶμεν, *vnà resurgamus*, 26. φῶμεν, *dicamus*, à φημὶ: potest & esse præsentis temporis censeri: sic tertia φῶσι *dicant* vel *dixerint*, 367, 31. [illegible], [illegible], 5. In infinitiuo, [illegible], *excedere*, 5. διαστῆναι, *disiungi*, 7. [illegible], *consistere*, 12. item *stare*, ab [illegible], [illegible] cum pleonasmo τ, & mutatione [illegible], [illegible], *discedere, cedere*, 9. [illegible], *stare*, 6. [illegible], *constitui, sisti, quiescere*, 8. [illegible], *transisse ad*, 16. παραστῆναι, *se offer*

11 ἐξυπανίστημι ab ἐξ ὑπὸ & ἀνά.
12 ἐφίστημι ex ἐπί.

ANNOTATIO.

13 ἐπανίστημι ex ἐπὶ & ἀνά.
14 καθίστημι è κατά.
15 κατεφίστημι ex κατά & ἐπί.
16 μεθίστημι ex μετά.
17 μεθανίστημι ex μετά & ἀνά.
18 παρίστημι ex παρά.
19 προφίστημι ex παρά & ὑπό.
20 περιίστημι.
21 στῆναι.
22 [illegible] ex [illegible] & διά.
23 [illegible] ex [illegible] & ἀνά.
24 [illegible] ex [illegible]
25 συνίστημι & Atticè ξυνίστημι.

26 *συναίστημι ex σὺν & ἀνά.*
27 *συναφίστημι ex σὺν & ἀπό.*
28 *συνεξανίστημι ex σὺν, ἐξ & ἀνά.*
29 *συνεφίστημι ex σὺν & ἐπί.*
30 *συνεπανίστημι è σὺν, ἐπὶ & ἀνά.*
31 *ὑφίστημι ex ὑπό*
32 *ὑφίστημι ex ὑπὸ & ἐκ siue ἐξ.*
33 *ὑπεξανίστημι ex ὑπὸ, ἐξ & ἀνά.*

offerre, 99; 18. *παρεστηκέναι, extitisse*, 19. *συστῆναι, in catum coire, in vnū congregari*, 25. *συναποστῆναι, vnà rebellare*, 27. *συνεξανεστάναι, vnà consurgere*, 30. *ὑποστῆναι, durare*, *ὑπεξεστάναι, se liberare*, 32. *ὑπεξαναστῆναι, honoris causâ assurgere*, 33. pro simplici στῆναι Ion. diceretur στῆμι, ex quo poëtæ correpta penultima faciunt στάω, *stare*. In participio, *ἀνιστὰς, stans ex aduerso*, 2. *ἀναστὰς, surgens*, *traducens*, 4. *ἀποστὰς, fugiens*, 5. *διαστὰς, distans*, 6. *institutus, constitutus*, 8. *ἐκστὰς, deflectens, discedens, egressus, qui abstinuit*, 9. *ἐξαναστὰς, qui surrexit*, 10. *ἐπιστὰς, imminens*, 12. *ἐπαναστὰς, rebellans*, 13. *καταστὰς, regressus, perculsus, qui appulit, stans, commoratus, veniens*, 14. *μεταστὰς, digressus, qui demigrauit, defunctus, motus, translatus, rebellis*, 16. *παραστὰς, adiens, astans*, *περιστὰς, circumstans*, 20. *προστὰς, προστάντος, præpositus, præsidens, antecellens*, 21. *προεξαναστὰς, priùs exurgens*, *συστὰς*, & Atticè *ξυστὰς, conspirans, decurtatus, contractus, qui constiterit, constans, palæstrita*, 25. *συνεξαναστὰς, consurgens*, 28. *ὑποστὰς, se sustinens, qui sustinuit, qui restitit, qui excepit, adorsus*, 31. horum formam imitantur *χρὰς, qui vtendum dedit*, à *κίχρημι*: *πολύτλας, ου, multa patiens, multa passus, infelix*, quasi à *πολύτλημι* seu *τέτλημι*: *συγκατακτὰς, simul occidens, qui vnà occidit*, à *συγκατάκτημι*. In masculino plur. *ἀντικαταστάντες, consistentes*, 3. *ἀναστάντες, astra mouentes, erecti, assurgentes*, *διαστάντες, retrocedendo aditum facientes*, 6. *ἐκστάντες, cedentes*, 9. *ἐπιστάντες, vrgentes, imminentes*, 12. *περιστάντες, circumstantes*, 20. *συστάντες, contraiti, enecti*, 25. *συναποστάντες, qui simul rebellarunt*, 27. *ὑποστάντες, excipientes, subeuntes*, 31. In fœmin. sing. *ἡ ἐνστᾶσα*, *τῆς ἐνστάσης, instans*, *περιστᾶσα*, *περιστάσης*, *impendens*, 20. *προστᾶσα*, *præposita, prostituta*, 21. *προϋποστᾶσα, iam creata, præexistens*, *ὑποστᾶσα, quæ existit*, 31. In neutro plur. *τὰ καταστάντα, composita, pacata, tranquilla*, 14. In voce med. ab ἵστημι non reperitur aoristus secund. in vsu. à φημι inuenitur ἐφάμην: secunda persona ἔφασο, Ionicè (86, 23.) ἔφαο, & sine augmento φάο, *dixisti*: ἔφατο & φάτο, *dixit* seu *dicebat*, vt sit imperfect. à φάμαι, *dico*: cum ἐξέφατο, *dixit, diuulgauit*, pro ἐξέφασε, ab ἔκφημι: vnde & in infinit. ἐκφάσθαι, *diuulgare*: sic προσφάσθαι, *alloqui*, à πρόσφημι: ἀπόφασθαι, *negare*, ab ἀπόφημι: ab eodem in imperatiuo ἀπόφασθε, *nuntiate, declarate*.

Aoristus secundus med. ab ἵστημι non inuenitur.

A φημι & ab eo compositis.

De aoristo secundo tertiæ coniugationis verborum in μι.

IN Tertia coniug. vix inuenitur aoristus sec. nisi à δίδωμι, δίδωμι & γνῶμι, aut ab eorū compositis. De γνῶμι, vide 358, 38. & 36[?], 7. necnon & iam in sequentibus.

de δίδωμι, 228,20. huius composita quædam hoc loco videamus: in indicat. ἀπέδοσαν, detulerunt,[2]. ἐνέδοσαν, dederunt,[3]. ἐνέδοσαν, præuenerunt,[5]. ἐπέδοσαν, creuerunt,[6]. παρέδοσαν, tradiderunt,[7]. ab ἐκπίπτω, legitur ἐξεπαιδώμεν, enauigauimus. In imperatiuo, ἀποδότε, addite,[12]. ἀναδότω, afferat,[4]. ἐνδότω, porrigat,[5]. ἐκδότε, reddite,[4]. In Optatiuo, ἐνδοίην, & Atticè (319,20.) ἐνδοίην, afferrem,[5]. ἐνδοῖεν, inclinauerint, vide 365,19. In subiunctiuo, ἐνδῷ, dederit,[5]. παραδῷ, tradiderit,[7]. simplicis δίδωμι prima pluralis δόμεν, & poëticè δόμεναι, 228,37. & rursus δώομεν, demus, 326,15. In infinitiuo, ἀναδοῦναι, submittere, producere, sursum dare, reddere,[1]. διαδοῦναι, tradere,[3]. ἐκδοῦναι, edidisse,[4]. ἐνδοῦναι, præbere,[5]. ἐπιδοῦναι, creuisse,[6]. παραδοῦναι, exponere,[7]. προδοῦναι, suppeditasse,[9]. προεκδοῦναι, edere, id est, transcribendi potestatem facere,[10]. προσδοῦναι, participem insuper efficere,[11]. ὑπεκδοῦναι, condonare, parcere,[13]. In participio, ἐπιδοὺς, deditus,[6]. παραδοὺς, tradens,[7]. προδοὺς, proditus,[9]. in plurali, ἀναδόντες, porrigentes,[1]. ἐπιδόντες, indentes,[6]. προδόντες, proditi,[9]. sunt qui legant ἀναδοῦντες, ἐπιδοῦντες, προδοῦντες, sed malè. In voce media, ἀπέδοτο, redemit,[2]. ἐξέδοτο, locauit,[4]. ἀπεδοῦτο, vendiderunt,[2]. in imperatiuo, ἔκδου, matrimonio loca,[4]. πρόδου, paciscere, fac sponsionè,[8]. In participio ἐκδόμενος, qui locauit,[4]. Hæc media ad themata in ομαι potius quam in ωμι sunt referenda.

Composita à δίδωμι.

1 ἀναδίδωμι.
2 ἀποδίδωμι.
3 διαδίδωμι.
4 ἐκδίδωμι.
5 ἐνδίδωμι.
6 ἐπιδίδωμι.
7 παραδίδωμι.
8 περιδίδωμι.
9 προδίδωμι.
10 προεκδίδωμι.
11 προσδίδωμι.
12 προσαποδίδωμι.
13 ὑπεκδίδωμι ex ὑπὸ & ἐκ.

De Aoristis secundis verborũ quartæ coniugatitionis in μι.

Ducta à cõpositis ex δῦμι, κλῦμι & φῦμι.

QVARTA Coniugatio verborum in μι aoristum secundum ignorat, nisi in verbis disyllabis & ab eis compositis: & vix alia inuenias quàm ducta à δῦμι, ingredior: κλῦμι, audio: & φῦμι, produco nascor. hinc ἐνέφυν, innexi, ab ἐμφυμι: εἰσέδυν, ingressus sum, ab εἰσδυμι: ἐξέφυν, ἐξέφυς, enatus sum, enatus es, ab ἐκφυμι: εἰσέδυν seu ἐνέδυν, sum ingressus, ab εἰσδυμι seu ἐνδυμι: παρέδυν, obrepsi, à παραδυμι: ἀνέδυ, emersit, ab ἀναδυμι: διέδυ, ingressus est, à διαδυμι: κατέδυ, occidit, se depressit, submersus est, à καταδυμι: simplex ἔδυ, & sine augmento δῦ, ingressus est, subiit. προσέφυ, annexus est, adhæsit, ὑπέδυσαν, subierunt, ab ὑπόδυμι. In imperatiuo, δῦθι, ingredere: in hoc atque in sequentibus, vbi nullum est augmentum, mutetur in μι id quod ponitur post Characteristicam υ, & eorum thema habebimus: κλῦτε, audite. In infinitiuo, δυῆναι, subire, induere: καταδυῆναι, subire, ingredi, Atticè & Doricè καταδύμεναι, 182,6. ἐμφυῆναι, inhærere, conscendere: προσφυῆναι, adhærere: si legatur προσφυέναι, acuta penultima, præsentis erit temporis: idem aliorum esto iudicium. In participio, ἀναδυέντες, sub eius κατεμφυέντες, in-

dutus : καταδὺς, ingressus : παρεκδὺς, elapsus, excutiens & abijciens : ὑπεκδὺς, discedens : ὑπεξαναδὺς, fallens emergendo : ἐμφὺς, ἡ ἐμφῦσα, ingenitus, ingenita, inhærens : ἐπιφὺς, qui extitit : προσφὺς, adnatus.

Parasceuè generalis ad inuestigationem receptorum thematum, quæ ab obsoletis quædam tẽpora mutuantur.

QVI His regulis totíque exemplis adiutus se paululum in rimandis aoristorum secundorum thematibus exercuerit, ad manum & in promptu habebit omnia themata ad quæ oblatus quiuis aoristus secundus referri possit. verùm, vt iam sæpenumero monuimus, quoniam plerumque thema ad quod regulariter vocabulum aliquod refertur, obsoleuit, fit vt in Lexicis, quæ vsitata solummodo tradunt, obsoletum non inueniatur. quomodo verò ex obsoletis ad recepta themata sit perueniendum, pagina 423. quatuorque illam proximè consequentibus, in genere docuimus. Præterea CLENARDI tractatus de inuestigatione thematis in ea quæstione totus versatur. Ex eis locis petatur plenior huius rei doctrina. ibi tamen simplicia tantùm ex professo traduntur : compositorum autem rara fit mentio, quòd illis cognitis, nulla in his relinquatur difficultas: modò ad eam doctrinam mediocris accedat literarum in compositione connectendarum notitia, nonnulláque eius rei exercitatio. Nec verò longum aut difficile cuiquam fuerit absolutè cognitionem hanc sibi comparare ex iis quæ CLENARDVS tradidit 172, 1. & 15, 401, 25, ac nos in nostris in eosdem locos Scholiis: atque 4, 31. quum de orthographia & consonantium nexu ageremus: & denique in hoc ipso libello, 474, 21, vbi de verbis compositis cum augmento syllabico in medio sermo habetur. nihil itaque reliquum est, nisi vt quamplurima à compositis & obsoletis thematibus ductorum temporum exempla in medium producamus: quibus iuniores & in compositionis ratione & in rimandis obsoletis thematibus, vsitatisque inueniendis sese exerceant. In his recensendis eadem methodo hîc & posteà in aliorum temporum tractatione vtemur, qua paulò antè, quum aoristos secundos compositorum à τίθημι, ἵημι & δίδωμι, ad proprium thema referremus.

Arithmetica nota quid in sequentibus exemplis designent,

Numerus igitur qui singulis eorum apponitur, illorum receptum thema, in margine eadem numeri nota insignitum, demonstrat, qui verò vnicuique eorum ordini præfigitur, is est cuius vsum pag. 424, versu, 20. polliciti sumus. Hæc præfati, rem ipsam aggrediamur.

Aoristi secun. ducti è compositis ab ἄγνυμι quasi ab ἄγω.

3 A κατάγνυμι in infinitiuo passiuo *κατεαγῆναι*, *frangi*: à περιάγνυμι particip. passiuum *περιαγεὶς*, *circumfractus*.

76 In indicatiuo, ἀνεῖπον, ἀνεῖπες, ἀνεῖπε, de alto dixi, stiti, it,[1]. ἀπεῖπον, & poëticè (172,30.) ἀπέειπον, & cum altero augmento (299,33.) ἀπέειπον, renui, negaui,[3]. ἐπανεῖπον, declaraui, denuntiaui,[5]. παρεῖπον, admonui, persuasi, seduxi blanditiis,[8]. προεῖπον, prædixi, prius dixi, & iusserunt,[11]. προλέειπον (289,41.) & sine augmento, sed ν poëticè geminato, προέννεπον, prædixi,[12]. προσεῖπον, & cum altero augmento (299,33.) προσέειπον, appellaui, allocutus sum, affatus sum: προσεῖπεν & προσέειπεν, affatus est, appellauit,[14]. ὑπεῖπον, dixi, dicendo attigi,[17]. κατεῖπε, patefecit,[6]. μετεῖπεν, & poëticè (299,33.) μετέειπεν, interlocutus est, inter alios dixit,[7]. περιεῖπεν, ornauit, asseruauit, seu ornabat, fouebat,[10]. [περιέπω non est è tenui ἔπω, sed aspirato ἕπω, à quo etiam ἀμφέπω, διέπω, ἐφέπω, μεθέπω. ideo non opus est περιαγορεύειν ad supplendos huius thematis defectus aduocare.] προεῖπε, præfiniuit,[11]. συνεῖπε, patrocinium suscepit,[16]. Hæc tertiæ personæ, possunt etiã censeri aoristi primi. in eo enim dicimus εἶπα, εἶπας, εἶπεν, & εἶπα, εἶπας, εἶπε. vide 302,7. & 298,16. In imperatiuo, κάτειπε. dic, detege, ne retice,[6]. πρόειπε, iube,[11]. πρόσειπε, saluta,[14]. In Optatiuo, παρεξείποιμι, præter veritatem loquerer,[9]. προσείποιμι, salutarem: προσείποι, vocauerit,[14]. συνείποιμι, pro aliquo perorarem & consentirem,[16]. ὑπείποιμι, ὑπείποις, responderim, responderis,[17]. In subiunctiuo, παρείπῃ, imposuerit,[8]. In infinitiuo, ἀνειπεῖν, refellere,[1]. ἀντειπεῖν, respondere,[2]. ἀπειπεῖν, negare,[3]. κατειπεῖν, accusare, patefacere,[6]. προειπεῖν, denuntiare,[11]. προσειπεῖν, alloqui, salutare, appellare,[14]. προσεπειπεῖν, iterum ac tertiò loqui & dicere,[15]. συνειπεῖν, suadere, patrocinari,[16]. In participio, ἀνειπὼν, όντος, referens, qui retulit,[1]. προειπὼν, præfatus,[11]. προσειπὼν, appellans,[14]. ὑπειπὼν, subdens, respondens, præfatus,[17].

Ἀγορεύω ab εἴπω, vel ἔπω.

1 ἀναγορεύω.
2 ἀνταγορεύω.
3 ἀπαγορεύω.
4 ἐπαγορεύω.
5 ἐπαναγορεύω.
6 καταγορεύω.
7 μεταγορεύω.
8 παραγορεύω.
9 παρεξαγορεύω.
10 περιαγορεύω.

ANNOTATIO.

11 προαγορεύω.
12 προενναγορεύω.
13 προεξαγορεύω.
14 προσαγορεύω.
15 προσεπαγορεύω.
16 συναγορεύω.
17 ὑπαγορεύω.

1 In indicatiuo, ἐπανήγαγον, reuocaui,[2]. ὑπεξήγαγες, subduxisti,[10]. συνήγαγεν, & sine augmento συνάγαγε, coniunxit,[8]. κατήγαγον, reduxerunt,[3]. In subiunct. παραγάγῃς, consoleris,[4]. In infinitiuo, ἐπαγαγεῖν, inducere, proponere,[1]. καταγαγεῖν, deorsum egisse, reportare,[3]. προαγαγεῖν, prouehere, deducere,[6]. In participio, καταγαγὼν, deducens, qui reduxit,[3]. παραγαγὼν, qui deduxit,[4]. προαγαγὼν, progressus, qui euasit,[6]. συναγαγὼν, congregans,[8]. In indicatiuo vocis med. προσηγάγετο, ad se perduxit, seu traduxit,[7]. ὑπηγάγετο, adduxit, pellexit,[9]. In infinitiuo, προσαγαγέσθαι, allicere,[7]. & simplex ἀγαγέσθαι, ducere. Tempora vocis mediæ referũtur ad themata in ομαι potius quàm in ω.

Ἄγω ab ἀγάγω.

1 ἐπάγω.
2 ἐπανάγω.
3 κατάγω.
4 παράγω.
5 περιάγω.
6 προάγω.
7 προσάγω.
8 συνάγω.
9 ὑπάγω.
10 ὑπεξάγω.

80 & 81 In indicat. ἀφεῖλον, abstuli,[3]. διεῖλον, diuisi,[4]. Αἱρέω seu αἱρέομαι ab παρεῖλον, παρεῖλες, παρεῖλε, detraxi, auulsi, isti, it,[12]. ἕλω seu ἕλομαι.

1 ἀναιρέω ex ἀνά.
2 ἀνθαιρέω ex ἀντί.
3 ἀφαιρέω ex ἀπό.
4 διαιρέω, è διά.
5 ἐγκαθαιρέω ex ἐν & κατά.
6 ἐξαφαιρέω ex ἐξ & ἀπό.
7 ἐπαναιρέω.
8 ἐπιδιαιρέω.
9 καθαιρέω & Ionicè καταιρέω.
10 καταδιαιρέω.
11 μεθαιρέω è μετά.
12 παραιρέω.
13 περιαιρέω.
14 προαιρέω.
15 προσαιρέω.
16 συναιρέω.
17 συγκαθαιρέω è σύν & κατά.
18 ὑφαιρέω ex ὑπό.
19 ὑπεξαιρέω.

περιεῖλον, dirui, sum demolitus, circumcidi,[13]. sunt qui referant ad περιηλέω ῶ. καθεῖλε, demolitus est, Ionicè (118,30.) κατεῖλε, sustulit, cepit,[9]. μετεῖλεν, & Ionicè (170,30.) μετέλεσκε, cepit, accepit, seu capiebat, accipiebat,[11]. περιείλετο, amouit,[13]. κατεῖλον, & Bœoticè (303,9.) καθείλοσαν, deijcerunt,[9]. In Optatiuo, καθέλοιμι, detraxerim: καθέλοι, complexus sit,[9]. In subiunctiuo, ἐπιδιέλω, distribuero,[8]. καθέλω, destruxero, demoliar,[9]. si legatur καθελῶ accentu circumflexo, erit futuri secundi indicatiui. ἐπανέλω, tollam, auferam,[7]. περιέλω, detraxero,[13]. καθέλῃς, & Ion. (118,30.) κατέλῃς, occidas,[9]. In infin. διελεῖν, partiri, diuidere,[4]. ἐγκαθελεῖν, capere, deijcere,[5]. περιελεῖν, auferre,[13]. συνελεῖν, unà capere, cepisse,[16]. συγκαθελεῖν, unà euertere, demoliri,[17]. In part. διελών, diffringens, aperiens,[4]. καθελών, καθελόντες, & Ionicè (118,30.) κατελὼν, vincens, peragens,[9]. παρελών, qui abstulit,[12]. περιελών, όντος: περιελόντες, qui sustulerunt,[13]. συνελών, συνελόντος, qui cepit,[16]. In indicatiuo vocis mediæ, ἀφειλόμην, & sine augmento ἀφελόμην, extorsi,[3]. ἐξαφειλόμην, abstuli,[6]. παρειλόμην, abduxi,[12]. προείλεο, elegisti: προείλετο, elegit, voluit, maluit,[14]. προσείλετο, adiunxit, delegit,[15]. ἀνείλοντο, & sine augmento ἀνελόντο, collegerunt,[1]. ἀνθείλοντο, in alterius locum delegerunt,[2]. καθείλοντο, diuiserunt,[10]. In imperat. ἀνελοῦ, collige,[1]. In Optat. παρέλοιτο, ademisset,[12]. ὑφέλοιντο, & Ionicè seu poëticè (16. & 29.) ὑφελοίατο, surriperent, acciperent,[18]. In subiunct. ἐπανέλωμαι, abrogem,[7]. In infin. ἐξαφελέσθαι, auferre, asserere,[6]. καταδιελέσθαι, diuisisse,[10]. παρελέσθαι, adimere, auferre,[12]. ὑφελέσθαι, subduxisse, suppilasse,[18]. ὑπεξελέσθαι, clàm auferre, subtrahere, eximere,[19]. In Participio, καθελόμενος, & Ionicè (118,30.) κατελόμενος, corripiens,[9]. παρελόμενος, qui ademit,[12]. περιελόμενος, detrahens,[13]. προσελόμενος, qui allegit,[15]. ἐπιδιελόμενοι, inter se partiti,[8].

Αἰσθάνομαι ab αἰσθέομαι.

7 Ἐπῃσθόμην, intellexi, ab ἐπαισθάνομαι: προαισθόμενος, præsentiens, à προαισθάνομαι.

Ἁμαρτάνω ab ἁμαρτέω.

1. Ἀφήμαρτεν, & sine augmento ἀφάμαρτεν, & metathesi poëtica ἀφάμβροτεν, aberrauit, ab ἀφαμαρτάνω quod compositum ex ἀπό & ἁμαρτάνω. Ab eodem legitur ἀπήμβροτεν, aberrauit, mutato spiritu, vide 317,25.

Ἁλίσκομαι ab ἄλωμι.

10 Προεάλων, προήλων, προήλω, prædamnatus sum, [illegible] captus sum, es, est, à προαλίσκομαι.

Ἀπαφίσκω ab ἀπαφέω.
1 ἐξαπαφίσκω.
2 παραπαφίσκω.

16 Ἐξήπαφε, decepit,[1]. παρήπαφε,[2]. & simplex ἤπαφε pro eodem. sunt qui malint esse præteriti medij, vt prima persona sit non ἤπαφον, ες, ε, sed ἤπαφα, ας, ε: sic παρήπαφα, &c.

[illegible] à βίβημι.

29 In indicatiuo ἀπέβην, discessi, abij,[3]. διέβην, trā[illegible]

transiui,[5]. ἐπέβην, *insurrexi*: ἐπέβη, *incessit*,[7]. παρέβη, *præteriit*, *fefellit*,[14]. περιέβη, & sine augmento περίβη, *circuiuit*,[15]. προσέβη, *ascendit*,[17]. συνέβη, & Atticè (401,23.) ξυνέβη, *cõtigit*,[20]. Pro simplici ἔβη, dicitur Doricè, 118,42. ἔβα, *venit*: (item ab ἐάω ῶ, *sino*, imperatiuus ἔαε, ἔα, & Laconicè ἔβα, *sine*, vt ἔβασον pro ἔασον, 288,31. sic ἐβάτω pro ἐάτω) συνέβημεν, *conuenimus*, *conuenit inter nos*,[20]. ἀπέβησαν, *abierũt*,[3]. ἐξέβησαν, & syncope ἔξιβαν, *exierũt*,[6]. ἐπέβησαν, & syncope ἐπέβαν, seu absque augmento ἐπίβαν, *peruenerunt*, *ingressi sunt*, *inire fecerunt*,[7]. συνέβησαν, *depacti sunt*,[20]. συνεπέβησαν, *simul sunt ingressi*,[22]. ὑπερέβησαν, *transcenderũt*,[23]. In imperat. μετάβηθι, Atticè (356,42.) μετάβαθι, & apocope μετάβα, *transi*, *vade*,[11]. sic πρόβα, *progredere*. pro πρόβαθι seu πρόβηθι,[16]. προσανάβηθι, *ascende*,[18]. καταβήτω, & Atticè (356,42.) καταβάτω, *descendat*,[10]. In subiunctiuo, ἐπιβῇ, *ingressus fuerit*, *inuaserit*: ἐπιβῶμεν, & Ionicè (236,34. & 36.) ἐπιβείωμεν, & poëticè ἐπιβείομεν, *ingrediamur*, *ascendamus*,[7]. μεταβῶμεν, *transeamus*,[11]. συμβῶμεν, *conueniamus*,[20]. ἐπιβῶσιν, *incursent*,[7]. In infinitiuo, ἀντιβῆναι, *repugnare*,[2]. ἐπιβῆναι, & Doricè (182,7.) ἐπιβήμεναι, *ingressum esse*,[7]. καταβῆναι, *descendere*,[10]. περιβῆναι, *circumire*,[15]. προσβῆναι, *accessisse*,[17]. προσεμβῆναι, *insilire*, *insultare*,[19]. συμβῆναι, *congredi*, *simul ire*,[20]. ὑπερβῆναι, *transcendere*,[23]. In participio, ἀμφιβὰς, ἀντος, *obambulans*,[1]. ἀσυμβὰς, ἀντος, *non cohærens*: hinc aduerbium ἀσυμβάντως, *incongruenter*,[4]. [Rectius ἀσυμβάτως, à nomine ἀσύμβατος. nam integra participia nõ solent cum α similibusque particulis componi: & πολύτλας, εὐκτίμενος, ac consimilia, sunt poëtica.] ἐπιβὰς, ἀντος, *ingressus*, *conscendens*,[7]. ἐπαναβὰς, *ascendens*,[8]. ἐσβὰς, *ingressus*,[9]. καταβὰς, *descendens*,[10]. μετεκβὰς, *transcendens*,[12]. μετεμβὰς, *conscendens*,[13]. παραβὰς, *qui violauit*, *qui transgressus est*,[14]. περιβὰς, *qui circuiuit*,[15]. προβὰς, *progressus*,[16]. προσβὰς, ἡ προσβᾶσα, *ascendens*,[17]. συμβὰς, συμβάντος, *qui euenit* seu *contigit*: in neutro συμβὰν, *cùm accidisset*, *fortè*,[20]. συναναβὰς, ἡ συναναβᾶσα, *simul ascendens*: συναναβᾶσαι, *quæ simul ascenderunt*,[21]. ὑπερβὰς, *transgressus*,[23].

31 In indicatiuo, διεβίω, *vixit*: εἰ διεβίω. *si vixisset*,[2]. In Optatiuo, ἀναβιοίην, & Atticè (358,4?.) ἀναβιῴην, *reuiuiscam*, *rediuiuus sim*,[1]. In infinitiuo, καταβιῶναι, *vitam agere*,[3]. ἐγκαταβιῶναι, *vixisse*,[4].

26 In indicatiuo passiuo, ἐβάφθην, *tinctus sum*. in participio. βαφεὶς, *tinctus*, *demersus*.

32 In futuro sec. infinitiui passiui, βλαβήσεσθαι, *læsum iri*.

41 In indicatiuo medio, ἐγεινόμην, *natus sum*, &c.

1 ἀμφιβαίνω.
2 ἀντιβαίνω.
3 ἀπό.
4 ἀσυμβαίνω ex α *priuatiuo* & σύν.
5 διαβαίνω.
6 ἐκβ.
7 ἐπιβ.
8 ἐπαναβαίνω.
9 ἐσβαίνω.
10 καταβαίνω.
11 μεταβαίνω.
12 μετεκβαίνω.
13 μετεμβαίνω.
14 παραβαίνω.
15 περιβαίνω.
16 προβαίνω.
17 προσβαίνω.
18 προσαναβαίνω.
19 προσεμβαίνω.
20 συμβαίνω seu ξυμβαίνω.
21 συναναβαίνω.
22 συνεπιβαίνω.

ANNOTATIO.

23 ὑπερβαίνω.
24 ὑποκαταβαίνω.

Βιόω à βιάω.
1 ἀναβιόω.
2 διαβ. 3 καταβ.
4 ἐγκαταβιόω.

Βάπτω à βάφω.

Βλάπτω à βλάβω.

Γίνομαι à γείνομαι.

1 ἀπογίνομαι.
2 ἐκγίνομαι.
3 ἐπιγίνομαι.
4 παραγίνομαι.
5 περιγίνομαι.
6 προγίνομαι.
7 προσγίνομαι.
8 συγγίνομαι seu ξυγγ. ex σύν.

παρεγενόμην, *adfui*,[4]. περιεγένου, *superasti*,[5]. προσεγένετο, *accessionis vice cessit, accessit*,[7]. ἐξεγένοντο, *nati sunt ex*,[2]. παρεγένοντο, *adfuerunt, peruenerunt*,[4]. προεγένοντο, *antè fuerunt*,[6]. In subiunctiuo, περιγένηται, *superior euadat*,[5]. In infinitiuo, ἀπογενέσθαι, *occidere*,[1]. περιγενέσθαι, *superesse, superare*,[5]. συγγενέσθαι, & Atticè (401,23.) ξυγγενέσθαι, *conuenire, cõgredi*,[8]. In participio, ἐπιγενόμενος, *qui accessit*,[3]. παραγενόμενος, *partus*,[4]. περιγενόμενος, *viuẽs, superstes*,[5]. προσγενόμενος, *qui accessit*,[7]. in plurali, ἀπογενόμενοι, *mortui*,[1]. in fœminino singulari, συγγενομένη, *compressa*,[8].

Γινώσκω à γνῶμι.
1 ἀπογινώσκω.
2 ἐπιγιν.
3 ἐπαναγ.
4 μεταγ.
5 παραγ.
6 παραναγινώσκω.
7 προγινώσκω.
8 συγγινώσκω è σύν.

45 In indicatiuo, μετέγνων, *pœnitentia ductus sum*,[4]. προέγνω, *prasciuit, antè agnouit*,[7]. συνέγνω, *prabuit veniam*,[8]. In imperatiuo, ἐπίγνωθι, *agnosce, discerne*,[2]. ἐπανάγνωθι, *relege*,[3]. παρανάγνωθι, *lege alteram legem vicissim*,[6]. σύγγνωθι, *ignosce*,[8]. In infinitiuo, ἐπιγνῶναι, *agnoscere*,[2]. μεταγνῶναι, *pœnitere*,[4]. παραγνῶναι, *conferre & recognoscere, recitasse*,[5]. In participio, ἀπογνούς, όντος, *desperatus, reprobatus calculo*,[1]. μεταγνούς, όντος, *resipiscens*: μεταγνόντες, *resipiscentes*,[4]. προγνούς, όντος, *prasciens*,[7]. συγγνούς, όντος, *erratum agnoscens*, συγγνόντες, *agnoscentes*,[8].

Δαίω à δάημι.

48 In infinitiuo vocis actiuæ, προδαῆναι, *pranouisse*. In participio, προδαείς, έντος, *pranoscens, prasciscens*, à προδαίω. [*Sed hac verius à δαίω quàm à δάημι formari dictum est in Inuest. fut. 1. vocis actiua.*]

Δαρθάνω à δαρθέω.
1 ἀποδαρθάνω.
2 παραδαρθάνω.
3 συγκαταδαρθάνω.

49 In infinitiuo, ἀποδαρθεῖν, *dormire*,[1]. παραδαρθεῖν, & metathesi poëtica, παραδραθεῖν, rursus Ionicè (183,15.) παραδραθέειν, *concumbere*,[2]. In participio, συγκαταδαρθών, *qui vnà dormiuit*.

Διδράσκω à δρῆμι.
1 διαδιδράσκω.
2 συναποδιδράσκω.

69 In indicatiuo, διέδρη, & Doricè (118,42.) διέδρα, *effugit*,[1]. In infinitiuo, συναποδρῆναι, & Doricè συναποδρᾶναι, *simul aufugere*,[2].

Ἔρχομαι ab ἐλεύθω seu ἔλθω.
1 ἀνέρχομαι ex ἀνά.
2 ἀντεισέρχομαι ex ἀντὶ & εἰς.
3 ἀπέρχομαι ex ἀπό.
4 διέρχομαι ex διά.
5 διεξέρχομαι ex διὰ & ἐξ.
6 εἰσέρχομαι siue ἐσέρχομαι.
7 ἐξέρχομαι.
8 ἐπέρχομαι, ἐπί.

79 In indicatiuo, ἀνήλυθον, *ascendi*,[1]. συνανήλυθον, *ascẽdi vna cum*,[24]. ἐπήλυθον, & syncope ἐπῆλθον, *accessi, sum aggressus*,[8]. κατήλυθον & κατῆλθον, *descendi, reuerti, redij, veni*,[11]. ὑπήλυθεν & ὑπῆλθε, *subiit*,[26]. διῆλθον, *peruasi*,[4]. εἰσῆλθον, *ingressus sum*, seu *ingressi sunt*,[6]. ἐξῆλθον, *prodij*,[7]. ἐπεξῆλθον, *exortus sum, inuasi, persecutus sum*,[10]. παρῆλθον, *processi, euasi, & palam omnibus in medium prodierunt*,[13]. περιῆλθον, *circumiui, oberraui*,[16]. συνῆλθον & Att. (401,21.) ξυνῆλθον, *conueni* seu *conuenerunt*,[23]. ὑπεξῆλθον, *me subduxi*: ὑπεξῆλθε, *se subduxit*,[27]. ἀντεισῆλθεν, *in prioris locum successit*,[2]. ἐσῆλθε, *subijt*,[6]. παρῆλθε, *prodijt, est ingressus*,[13]. παρεισῆλθε, *penetrauit, obiter subijt*,[14]. περιῆλθε, *circumdedit*,[16]. προῆλθε, *processit*,[17]. προσῆλθε, *perrexit, accessit*,[...] συνῆλθε, *conuênit, adijt*,[23]. ὑπῆλθε, *subijt, imposuit, fefellit*,

decepit,[26]. προῆλθον, *prauenerunt, prouenerunt*,[17]. προαπῆλθον, *praabierunt*,[18]. In imperatiuo, μέτελθε, *quare*,[12]. πάρελθε, *prateri*,[13]. πρόελθε, *procede*,[17]. In Optatiuo, μετέλθοις, *reprimas, vlciscaris*,[12]. ἐπέλθοι, *subiret*,[8]. κατέλθοιεν, *descenderent, delapsi sint*,[11]. In subiunctiuo, περιέλθῃ, *euadat*,[16]. εἰσέλθωμεν, & Doricè (119,24. & 384,26.) εἰσένθωμες, *ingrediamur*,[6]. συνανέλθωμεν, *vnà ascendamus*,[24]. In infinitiuo, διελθεῖν, *transire*,[4]. διεξελθεῖν, *percurrere, enarrare*,[5]. εἰσελθεῖν, *ingredi*: εἰσελθεῖν δίκην, *reum agi*, vel *litem incipere*,[6]. ἐπανελθεῖν, *rediisse*,[9]. ἐπεξελθεῖν, *persequi*,[10]. κατελθεῖν, *descēdere, redire*,[11]. μετελθεῖν, *sumere vindictam, tueri*,[12]. παρελθεῖν, *prauenire, superare, pratergressū esse*,[13]. παρεξελθεῖν, *pratergredi*,[15]. περιελθεῖν, *circuisse, euenisse*,[16]. προελθεῖν, *prodire, nasci*,[17]. συνελθεῖν, *conuenire, coire, conspirasse*,[23]. συνεξελθεῖν, *commigrasse*,[25]. ὑπεξελθεῖν, *clàm exire*,[27]. Pro simplici ἐλθεῖν dicitur Doricè ἐνθεῖν, *venire*. In particip. ἀπελθὼν, *mortuus*,[3]. διελθὼν, διεληλυθὼς, *qui transegit*,[4]. ἐπεξελθὼν, *inuestigans, progressus*,[10]. μετελθὼν, *inuadens, reprimens, vltus*,[12]. παρελθὼν, *procedens, pratergressus*: ἡ παρελθοῦσα, *prastans*,[13]. παρεξελθὼν, *egressus*,[15]. περιελθὼν, *circumactus*,[16]. προελθὼν, *prodiens, progressus*,[17]. προαπελθὼν, *vltrò se tradens*,[18]. προδιελθὼν, *qui prateriit*,[19]. προσελθὼν, *accedens*,[21]. προσδιελθὼν, *insuper narrans*,[22]. ὑπελθὼν, *qui succurrit, incidens, subiens*: τὸ ὑπελθὸν, *quod in mentem venit*,[26]. ὑπεξελθὼν, *clam egressus, qui se subduxit*,[27]. In plurali, προδιεξελθόντες, *priùs pertranseūtes*,[20]. τὰ συνελθόντα, *consentanea, contingentia, qua contigerunt*.

91 In indicatiuo, παρεξεῦρον, *inueni*,[2]. In infinitiuo, ἐξανευρεῖν, *deprehendere*,[1]. In participio, προευρὼν, όντος, *qui prior inuenit*,[3]. In indicatiuo medio, προσεύρετο, & Atticè (287,1.) προσηύρετο, *adinuenit, adduxit*,[4].

210 In indicatiuo, κατέσχον, *obtinui*,[5]. παρέσχον, *feci, prabui*,[7]. συνέσχον, *continui*,[11]. προσέσχες, *animaduertisti*,[10]. κατέσχε, *compescuit*,[5]. παρέσχεν, *accidit*,[7]. ὑπέσχε, *supposuit, subiit, sustinuit, promisit*,[13]. ὑπεξέσχε, *profugit, subterfugit, se subduxit*,[14]. ὑπερέσχον, *superiecerunt*,[12]. In imperatiuo, πάρασχε, *porrige*,[7]. In subiunctiuo, μετάσχῃ, *partem capiat*,[6]. In infinitiuo, ἀντισχεῖν, *reluctari, obsistere*,[1]. ἀντιπαρασχεῖν, *retribuere*,[2]. παρασχεῖν, & Ionicè (182,6.) παρασχέμεν, *porrexisse*,[7]. περισχεῖν, *circumsedisse, obsedisse*,[8]. ὑποσχεῖν, *sustinere, subire, pœnas dare*,[13]. In participio, διασχὼν, *distans, procedens*,[3]. παρασχὼν, *qui prabuit, qui prastitit*,[7]. ὑποσχὼν, *subiiciens*,[13]. In plurali, καθέξοντες, *appellentes, applicantes*,[5]. περισχόντες, *superiores*,[8]. in fœminino singulari, περισχοῦσα, περισχούσης, *vndique exorta*,[8]. in

9 ἐπανέρχομαι ex ἐπὶ & ἀνά.
10 ἐπεξέρχομαι ex ἐπὶ & ἐξ.
11 κατέρχομαι ex κατά.
12 μετέρχομαι ex μετά.
13 παρέρχομαι ex παρά.
14 παρεισέρχομαι ex παρὰ & εἰς.
15 παρεξέρχομαι.
16 περιέρχομαι.
17 προέρχομαι.
18 προαπέρχομαι ex πρὸ & ἀπό.
19 προδιέρχομαι ex πρὸ & διά.
20 προδιεξέρχομαι ex πρὸ διὰ & ἐξ.
21 προσέρχομαι.
22 προσδιέρχομαι ex πρὸς & διά.
23 συνέρχομαι seu ξυνέρχομαι ex σὺν siue ξύν.
24 συνανέρχομαι.
25 συνεξέρχομαι.
26 ὑπέρχομαι.
27 ὑπεξέρχομαι.

Εὑρίσκω ab εὑρέω.
1 ἐξανευρίσκω.
2 παρεξευρίσκω.
3 προευρίσκω.
4 προσευρίσκω.

Ἔχω à σχέω.
1 ἀντέχω.
2 ἀντιπαρέχω.
3 διέχω.
4 ἐπέχω.
5 κατέχω.
6 μετέχω.
7 παρέχω.
8 περιέχω.
9 προέχω.
10 προσέχω.

11 συνέχω.
12 ὑπερέχω.
13 ὑπέχω.
14 ὑπεξ.

plurali, συνεχέες λῃστείαι, assiduæ latronum infestationes,[11]. In indicatiuo vocis mediæ, ἐπεσχέθη, inhæsit,[4]. προείχοντο, prætendebant,[9]. In imperatiuo, πρόσχου, & Ionicè (193,29; & 383,2.) πρόσχεο, cōtine, defende, adiuua, curam, suscipe,[3]. In participio, ἐπισχόμενος, tenens, sustinens,[4]. κατασχόμενος, tectus,[5]. παρασχόμενος, qui præbuit, satis exercitatus,[7]. περισχόμενος, amplectens,[8]. προσχόμενος, prætendens,[9].

Ζεύγνυμι à ζεύγω.
1 συζεύγνυμι è σύν.
2 ὑποζεύγνυμι.

100 In indicatiuo vocis passiuæ, συνεζύγην, sum implicitus,[1]. ὑπεζύγην, subij,[2]. In participio, συζυγείς, έντος, coniunctus: συζυγέντες, coniuncti, cum uxore agentes,[1].

Θάπτω à τάφω.
1 ἐνθάπτω.
2 συνθάπτω.

213 In Indicatiuo passiuo, συνετάφην, simul sum sepultus,[2]. In Imperatiuo, συνταφηθι, unà sepeliaris,[2]. In participio, ἐνταφείς, sepultus,[1]. συνταφείς, consepultus,[2].

Θνήσκω à θάνω.
1 ἀποθνήσκω.
2 δυσθν.
3 ἐνθν.
4 ἐναποθνήσκω.
5 ἐπαποθνήσκω.
6 καταθνήσκω.
7 προθνήσκω.
8 συναποθνήσκω.

102 In Indicatiuo, ἐξέθανον, ἐξέθανες, ἐξέθανε, emortuus sum exanimatus, sum, es, est,[3]. ἐναπέθανε, vita functus est, occubuit,[4]. συναπέθανον, unà occisi sunt,[8]. In infinitiuo, ἐνθανεῖν, emori,[3]. In participio, δυσθανών, ægrè seu morte difficili mortuus,[2]. ἐπαποθανών, decedens, deficiens,[5]. (sunt qui pro eodem legant ἐπιποθανῶν, vt sit participium præsens ab ἐπιποθανέω ῶ, quorum vtrumque apertè mendosum est;) προθανών, qui obijt pro aliquo,[7]. In futuro secundo vocis med. ἀποθανοῦμαι, moriar,[1]. καταθανῇ, & poëticè (17,14.) κατθανῇ, morieris,[6]. συναποθανεῖσθε, simul moriemini,[8]. In part. συναποθανούμενοι, commorientes, simul morituri,[8].

Ἱκνοῦμαι ab ἵκομαι.
1 ἀφικνοῦμαι ex ἀπό.
2 ἐξικνέομαι οῦμαι.
3 ἐφικνοῦμαι ex ἐπί.
4 καθικνοῦμαι.

113 In indicatiuo medio, ἀφικόμην, & Ionicè ([illegible] 25) ἀπικόμην, perueni,[1]. ἐξικόμην, perueni, consecutus sum,[2]. καθίκετο, attigit, tetigit: καθίκοντο, attigerunt,[4]. In infinitiuo, ἐφικέσθαι, consequi,[3]. Pro simplici ἱκέσθαι, poëtæ dicunt εἰκέσθαι, venire. In participio, καθικόμενος, profecutus,[4].

ANNOTATIO. [Legitur etiam apud Hesychium εἰκέσθαι, cum indicatiuo εἴκετο, & actiuo εἶκε, venit: sed tenui spiritu. alias solet huius verbi initium esse aspiratum: idque in præsenti quidem productum, at in aor. 2. medio correptum: indicatiuum tamen ἵκετο nunc correptum, vt Il. ψ, [illegible] αὐτ' ἵκεθ' Ἕκτορα δῖον: nunc productum, vt Il. α, [illegible] φρένας ἵκετο πένθος.]

Ἵπταμαι à πτῆμι.
1 ἀνίπταμαι.
2 ἐξίπτ.
3 καθίπτ.
4 μεθίπταμαι.
5 παρίπταμαι.
6 προσίπταμαι.
7 συμπαρίπταμαι.
8 ὑπερίπταμαι.

186 In indicatiuo vocis actiuæ, ἀνέπτην, subuolaui,[1]. παρέπτην, præteruolaui, aduolaui,[5]. ὑπερέπτης, superuolasti,[8]. In infinitiuo, παραπτῆναι, præteruolare,[5]. In indicatiuo vocis mediæ, συμπαρεπτάμην, simul volaui,[7]. ἐπέπτατο, aduolauit,[2]. προσέπτατο, & sine augmento προσπτάτο, aduolauit,[6]. & simplex ἔπτατο, volauit. In subiunctiuo, προσπτῆται, aduolet,[6]. In participio, καταπτάμενος, deuolans, volatu delapsus,[3]. μεταπτάμενος, transuolans,[4]. παραπτάμενος, παραπταμένη, peruolans, peruolans,[5].

προσπτάμενος, aduolans,[6]. & simplex πτάμενος, volans.

122 In subiunctiuo medio, κέρωνται, misceant.

Κεράννυμι à κεράω.

134 Περιέκρυβεν, occultauit. à περικρύπτω.

Κρύπτω à κρύβω.

141 In Optatiuo, ἐκλάχοι, sortiatur,[2]. In infinitiuo, ἀπολαχεῖν, diuisisse,[1]. μεταλαχεῖν, adipisci,[4]. In participio, ἐπιλαχὼν, nactus per sortem,[3]. μεταλαχὼν, adeptus,[4].

Λαγχάνω à λήχω.
1 ἀπολαγχάνω.
2 ἐκλαγχάνω.
3 ἐπιλαγχάνω.
4 μεταλαγχάνω.

153 In indicatiuo, ἐπέλαβε, deprehendit, sensit,[1]. κατέλαβε, delegit, corripuit, & impersonaliter necesse fuit, necessitas coëgit, accidit,[3]. μετέλαβεν, assecutus est,[4]. προέλαβεν, & Atticè (172,35.) προὔλαβε, processit,[5]. προσέλαβε, subijt, assumpsit,[7]. ὑπέλαβε, subduxit,[10]. simplex ἔλαβεν, & sine augmēto λάβε, sumpsit, accepit. κατέλαβον, aduenerunt,[3]. In imperatiuo, ἐπίλαβε, siste,[1]. σύλλαβε, auxiliare, esto socius,[8]. In Optatiuo, προκαταλάβοις, præmunieris,[6]. μεταλάβοι, sumpserit,[4]. In subiūctiuo, προλάβωσι, præsumpserint,[5]. In infinit. ἐπικαταλαβεῖν, opprimere,[2]. καταλαβεῖν, adesse,[3]. μεταλαβεῖν, assumere,[4]. προλαβεῖν, anteuertere,[5]. προσλαβεῖν, assumere,[7]. In participio, ἐπιλαβὼν, excipiens: ἡ ἐπιλαβοῦσα, τῆς ἐπιλαβούσης, quæ oppressit, obstruens,[1]. μεταλαβὼν, μεταλαβόντος, assecutus,[4]. συλλαβὼν, accipiens,[8]. ὑπολαβὼν, alterius loco respondens: ὑπολαβοῦσα, interfata,[10]. καταλαβόντες, ligantes, accipientes,[3]. προλαβόντες, maiores, antecessores,[5]. καταλαβόντα, quæ contigerunt,[3]. In Indicatiuo medio, ἐπελάβοντο, apprehenderunt, captarunt, amplexi sunt,[1]. In imperatiuo, ἐπιλαβοῦ, reprehende,[1]. In optatiuo, ἐπιλάβοιτο, reprehenderit,[1]. In subiunct. simplex, λάβωμαι, nactus fuero: λάβηται, nactus fuerit. In infinitiuo, συλλαβέσθαι, & Atticè (401,23.) ξυλλαβέσθαι, suscipere,[8]. συνεπιλαβέσθαι, opitulari,[9]. In participio, ἐπιλαβόμενος, inuolans in, qui apprehendit: ἐπιλαβομένη, nacta,[1]. συλλαβόμενος, qui comprehendit,[8].

Λαμβάνω à λήβω.
1 ἐπιλαμβάνω.
2 ἐπικαταλαμβάνω.
3 καταλαμβάνω.
4 μεταλαμβάνω.
5 προλαμβάνω.
6 προκαταλαμβάνω.
7 προσλαμβάνω.
8 συλλαμβάνω sive ξυλλαμβάνω è σὺν sive ξύν.
9 συνεπιλαμβάνω.
10 ὑπολαμβάνω.

140 In indicatiuo, ἐξέλαθον, & poëticè (172,15.) ἐκλέλαθον, obliuisci fecerunt,[1]. In indicatiuo, med. ἐπελάθοντο, dederūt, obliuioni,[2]. In Optat. ἐκλάθοιο, & poëticè (172,[illegible]) ἐκλελάθοιο, oblitus fuerit,[1]. In subiunctiuo, ἐπιλάθηται, obliuiscatur,[2]. vide 391,25.

Λανθάνω à λήθω.
1 ἐκλανθάνω.
2 ἐπιλανθάνω.

In indicatiuo, κατέμαθον, intellexi,[2]. ἀπέμαθον, desiterunt,[1]. In imperatiuo, κατάμαθε, consule,[2]. In optatiuo, μεταμάθοις, te ad aliud discendum transtuleris,[3]. In infinitiuo, προμαθεῖν, prædoceri,[4]. συμμαθεῖν, condocefieri,[5]. In participio, καταμαθὼν, intelligens,[2]. & simplex μαθὼν, discens, edoctus, gnarus, agnoscens, vide 391,25.

Μανθάνω à μήθω.
1 ἀπομανθάνω.
2 καταμανθάνω.
3 μεταμανθάνω.
4 προμανθάνω.
5 συμμανθάνω.

148 In infinitiuo pass. συμμιγῆναι, coire, misceri, conuenire, à συμμίγνυμι.

Μίγνυμι à μίγω.

156 In indicat. vocis med. [illegible] simul perijt,[3].

Ὄλλυμι ab ὄλω.

1 ἀπόλλυμι.
2 διόλλυμι.
3 συναπόλλυμι.

In subiunctiuo, συναπόληται, *simul pereat*,[3]. In infinitiuo, ἀπολέσθαι, *mori*,[1]. διολέσθαι, *disperdi, disperire*,[2]. & simplex ὀλέσθαι, *periisse*.

Ὁράω ab εἴδω seu ἴδω.
1 ἀφοράω ex ἀπό.
2 διοράω.
3 εἰσοράω siue ἐσοράω.

75 In indicatiuo, ἐνεῖδον, ἐνεῖδες, *vidi, vidisti*,[4]. ἐπεῖδον, *vidi*,[5]. κατεῖδον, *vidi, perspexi, conspexi*,[6]. παρεῖδον, *contempsi*,[8]. περιεῖδον, *contempsi*,[9]. προεῖδον, *prauidi*,[10]. προσεῖδον, *vidi*,[11]. ὑπεῖδον, *suspicatus sum*,[14]. διεῖδε, *dispexit*,[2]. περιεῖδε, *permisit, conspexit*,[9]. In subiunct. προείδῃ, *prauideat*: προείδητε, *prauideatis* seu *prouideatis, prospiciatis*,[10].

ANNOTATIO. [Quæ sunt etiam præsentis temporis. at sicut περιεῖδον & ἀπεῖδον, penultima diphthongo; ita simplex εἰδῶμεν apud Hesychium legitur, aoristo itidem redditum θεασώμεθα *spectauerimus*, & μάθωμεν *didicerimus*. alias indicatiue tantum εἶδον (poëticè interdum ἴδον) reliquis autẽ modis sublata præpositiua ἴδε *vide*, ἴδοιμι *viderim*, ἴδω *videro*; ἰδὼν *conspicatus*. eodemque modo in compositis, voce etiam media.] In infinitiuo, περιιδεῖν, *sinere*,[9]. In participio, ἀπιδὼν, *respiciens*,[1]. In indicatiuo medio, προείδοντο, *prauiderunt*,[10]. In participio, προειδόμενος, *prospiciens*,[10]. Sæpe è diphthongo ει tollitur præpositiua ε: vnde pro simplici εἶδε, dicitur Ionicè ἴδεσκε, *vidit*. In imperatiuo, ἔσιδε, *vide*,[3]. κάτιδε, *despice*,[6]. In Optatiuo, ἐπίδοιμι, *videam*,[5]. In subiunctiuo, ἐπίδω, *inspexero*,[5]. ἐσίδω, *videam*,[3]. περιίδῃς, *contempseris*,[9]. κατίδῃ, *perspexerit*,[6]. παρίδῃ, *contempserit*,[8]. προΐδωμεν, *prospiciamus, prauideamus*: προΐδωσι, *prospexerint*,[10]. κατίδωσι, *conspexerint*,[6]. In infinitiuo, ἐνιδεῖν, *inspicere, intueri*,[4]. ἐπιδεῖν: *vidisse*,[5]. κατιδεῖν, *perspicere*,[6]. μετιδεῖν, *contemnere, despicere*,[7]. περιιδεῖν, *contemnere, negligere, pro derelicto habere, expectare*,[9]. προϊδεῖν, *prouidere; prospicere*,[10]. προσιδεῖν, *inspicere, aspicere*,[11]. ὑπεριδεῖν, *despicere*,[13]. In participio, ἀπιδὼν, όντος, *intuitus*: ἀπιδοῦσα, *intuita, respiciens*,[1]. ἐνιδὼν, *intuitus*,[4]. κατιδὼν, *conspiciens, intuens, conspicatus*,[6]. παριδὼν, *contemnens*,[8]. προϊδὼν, προϊδόντος, *qui prauidit, prouidens*,[10]. ὑπεριδὼν, *dissimulans, contemnens*: ὑπεριδόντες, *non habentes honorem, despicientes*,[13]. συνιδόντες, *docti*,[12]. In subiunctiuo vocis mediæ, ἐπιδώμεθα, *conspiciamus*,[5]. In infinit. προϊδέσθαι, *prauidere, prospicere*,[10]. ὑπιδέσθαι, *subolere, suspicari*,[14].

4 ἐνοράω.
5 ἐφοράω ex ἐπί.
6 καθοράω è κατά.
7 μεθοράω è μετά.
8 παροράω.
9 περιοράω.
10 προοράω.
11 προσοράω.
12 συνοράω.
13 ὑπεροράω.
14 ὑφοράω ex ὑπό.

Πάσχω à πήθω.

175 In participio, προπαθὼν, όντος, *antè affectus*: προπαθόντες, *priùs, læsi*, à προπάσχω.

Πήγνυμι à πήγω.
1 ἀποπήγνυμι.
2 συμπήγνυμι è σύν.

174 In infinitiuo passiuo, συμπαγῆναι, *concretũ esse*,[2]. & simplex παγῆναι, pro eodem. In participio, συμπαγεὶς, *compactus*,[2]. In futuro sec. eiusdem vocis, ἀποπαγήσομαι, *cõcrescam*,[1] & simplex παγήσομαι, *figar, constituar*,

Sed

[Sed παγλῶαι, παγεὶς, & similia, verius à πήσσω quam à πήγω deducuntur, vt supra docui in pag. 429,25.]

ANNOTATIO.

176 In indicatiuo, συνέπιον, *simul bibi*,[3]. κατέπιεν, *absorbuit*,[2]. In imperatiuo, συμπίετε, *simul bibite*,[3]. & simplex πίετε, *bibite*. In Subiunct. συμπίῃ, *combiberit*,[3]. πίωμεν, *bibamus*: πίητε, *sitis bibituri*. In infinitiuo, καταπιεῖν, *deglutire*,[2]. συμπιεῖν, *combibere*,[3]. In participio, ἐπιπιὼν, *qui bibit*,[1]. καταπιὼν, *qui deuorauit*,[2]. In futuro sec. med. καταπιοῦνται, *absorbebunt*,[2]. pro καταπίονται. nam in simplici pro πιοῦμαι dicitur πίομαι: vnde in sec. persona πίῃ, *bibes*: quæ & πίεσαι, vt φάγεσαι, *edes*, pro φάγῃ, 306,25. sunt qui velint esse imperatiui modi: ego quomodo id fiat non video.

Πίνω à πίω.
1 ἐπιπίνω.
2 καταπίνω.
3 συμπίνω è σύν.

169 In indicatiuo, περικατέπεσεν, & poëticè (406,5.) περικάππεσε, *decidit, delatus est in*[6]. προσέπεσε, *se coniecit, irrupit*,[8]. συνέπεσον, & Atticè (401,23.) ξυνέπεσον, *conuenerunt*,[9]. In imperat. συμπεσέτω, *concidat*,[9]. ἀποπεσέτωσαν, *decidant*,[2]. In Optat. διαπέσοιμι, *spe frustrarer*,[3]. In subiunct. περιπέσω, *recidero seu recidam*,[5]. ὑπερπέσῃ, *illabatur*,[11]. & simplex πέσῃ, ac Ionicè (228,33.) πέσῃσι, *ceciderit, moriatur in pugna*. In infin. παρεμπεσεῖν, *euenire, contingere*,[4]. περιπεσεῖν, *incidere in*,[5]. προσπεσεῖν, *irruere, se conijcere*,[8]. συμπεσεῖν, *competere, occurrere*,[9]. ὑποπεσεῖν, *se obijcere*,[12]. simplex πεσεῖν, & Ionicè (182,6.) πεσέμεν, *cecidisse*. In particip. περιπεσὼν, περιπεσόντος, *qui decidit*,[5]. προσπεσὼν, προσπεσόντος, *qui irruit, adortus*,[8]. συμπεσὼν, & Atticè (401,23.) ξυμπεσὼν, *cōtingens, incidens, congressus*,[9]. In fœminino, ἀμφιπεσοῦσα, *amplexa*,[1]. προεκπεσοῦσα, *antè emergens, priùs euulgata*,[7]. In fut. sec. vocis med. συνεκπεσοῦμαι, *simul exidam*,[10]. προσπεσεῖται, *incidet*,[8].

Πίπτω à πέσω.
1 ἀμφιπίπτω.
2 ἀποπίπτω.
3 διαπίπτω.
4 παρεμπίπτω.
5 περιπίπτω.
6 περικαταπίπτω.
7 προεκπίπτω.
8 προσπίπτω.
9 συμπ. vel ξυμπ.
10 συνεκπίπτω.
11 ὑπερπίπτω.
12 ὑποπίπτω.

177 Participium πλαγγὼν, *vagus*. [Quod tamen non est participium, sed nomen verbale, & quidem substantiuum, varias apud Hesych. significationes habēs, *puppa cerea, globus, quasillus*: ideoque contra morem participiorū flectitur per όνος: vt apud eundem Hesych. πλαγγόνες, κεκρύφαλοι, *reticula muliebria*. Etymol. quoque & Suidas pro substantiuo accipi testantur: at participium è πλάζω foret potius sine altero γ πλαγὼν, όντος.]

Πλάζω à πλάγω.

ANNOTATIO.

172 In participio medio, ἐκπυθόμενος, *percontatus*. Simplicis secunda persona subiunctiui medij πύθῃ, & Ionicè (186,23.) πύθηαι, *audieris*.

Πυνθάνομαι à πεύθομαι.
ἐκπυνθάνομαι.

193 In indicatiuo, εἰσερρύη, *influxit*,[1]. προσερρύη, *accessit, affluxit*,[5]. In subiunctiuo, καταρρυῇ, *defluxerit*,[2]. παραρρυῇ, *dilabatur, præterfluat*,[3]. παρεισρυῇ, *illabatur*,[4]. In infin. καταρρυῆναι, *defluere*,[2]. (legitur pro eodem καταρυῆναι, per

Ῥέω à ῥυέω seu ῥύημι, aut ῥύω.
1 εἰσρέω.
2 καταρρέω.

3 παραῤῥέω.
4 παρεισρέω.
5 προσρέω.
6 συγκαταῤῥέω è σὺν & κατά.

per vnicum ρ,† quod à καταρύω poteſt ductum videri: καταρύω ex κατὰ & ἀρύω compoſitũ) εἰσρυῆναι, influxiſſe. In part. εἰσρυεὶς, εἰσρυέντος, illapſus,[1]. καταῤῥυεὶς, & poëticè (406,5.) καῤῥυεὶς, delapſus,[2]. παραῤῥυεὶς, præterfluens, προσρυεῖσα, affluens, accreſcens,[5]. συγκαταῤῥυεῖσα, quæ ſimul defluxit,[6]. Hæc omnia vocis erunt actiuæ, ſi à ῥύημι du... intelligantur: & paſſiuæ, ſi à ῥυέω, ῶ. ſic & futurum καταῤῥυήσεται, defluet, ſi ducatur quaſi à καταῤῥύημι, erit primi vocis mediæ: à καταῤῥυέω verò erit vel idem, vel ſecundum vocis paſſiuæ. ſi tamen quis paſſiua hæc eſſe contendat, malim à ῥύω formare: vide 399,35.

Ῥήγνυμι à ῥήγω.
1 ἀναῤῥήγνυμι.
2 ἐκρήγνυμι.
3 καταῤῥήγνυμι.
4 παραῤῥήγνυμι.
5 περιῤῥήγνυμι.
6 ὑπεκρήγνυμι.

190 In indicatiuo paſſiuo, ἀνεῤῥάγη, erupit,[1]. κατεῤῥάγη, diſciſſus eſt, erupit,[3]. In ſubiũct. ſimplex ῥαγῇ, erumpat. In infin. ἐκραγῆναι, erumpere,[2]. περιῤῥαγῆναι, alli... vehemẽter & impingi,[5]. & ſimplex ῥαγῆναι, ruptum eſſe, rumpi. In part. ἐκραγεὶς, qui erupit: ἡ ἐκραγεῖσα, quæ erupit,[2]. καταῤῥαγεὶς, erumpens, commiſſus: ἡ καταῤῥαγ... τῆς καταῤῥαγείσης, conſerta erumpens,[3]. παραῤῥαγεὶς, diſruptus,[4]. περιῤῥαγεὶς, ruptus, obruptus, diſruptus,[5]. ὑπεκραγεὶς, erumpens,[6]. & ſimplex ῥαγεὶς, ruptus, fractus: ῥαγεῖσα, rupta. In futuro ſecundo infinitiui paſſiui, ἀναῤῥαγήσεσθαι, erupturum eſſe,[1]. & ſimplex ῥαγήσεσθαι, ruptum iri. [*Hæc omnia potius à ῥήσσω quàm à ῥήγω deducenda eſſe docui*, 429,15.]

Ῥίπτω à ῥίφω, 155,2.

In indicat. paſſiuo, ἐῤῥίφην, & poëticè (287,8.) ..., proiectus ſum. In ſubiunct. ῥιφῶ ῥιφῇς, proiectus ... part. ῥιφεὶς, ῥιφέντος, iactus, iniectus.

Σκάπτω à σκάφω.

199 In infinitiuo paſ. κατασκαφῆναι, dirui, à κατασκάπτω.

Τέμνω à τμήγω.

22? In tertia plurali indicatiui paſſiui, à διατέμνω, διετμάγησαν, & Bœoticè (192,29.) διέτμαγεν, diſſecti ...

ANNOTATIO.

[ἐτμάγησαν æquè deduci poteſt à τμήσσω atq; à τμήγω.

Τίκτω à τέκω.

2?5 Ab ἐντίκτω in infin. ἐντεκεῖν, parere: part. ἐντεκὼν ἐντεκοῦσα, pariens.

Τρέχω à δραμέω.
1 ἀνατρέχω.
2 ἀντεκτρέχω.
3 διατρέχω.
4 ἐκτρέχω.
5 ἐπιτρέχω.
6 ἐπεκτρέχω.
7 κατατρέχω.
8 παρατρέχω.
9 παρεκτρέχω.
10 περιτρέχω.
11 προτρέχω.

66 In Indicatiuo, ἀνέδραμον, recurri, retrofugi, ex...[1] ἐξέδραμον, excurri,[4]. ἐπέδραμον, incurri,[5]. κατέδραμον, ... curſionibus infeſtaui ſeu infeſtarunt,[7]. παρέδραμον, præ... terij,[8]. ἐξέδραμε, excurrit,[4]. ἐπέδραμε, incurſauit,[5]. κατέδραμε, incurſionibus, infeſtauit,[7]. παρέδραμε, prætergreſſus eſt,[8]. περιέδραμε, circumijt,[10]. συνέδραμε, con... currit,[13]. In ſubiunct. ἐπιδράμω, incurrero,[5]. παραδράμῃ, præueniat,[8]. ὑπεκδράμῃ, effugerit,[16]. καταδράμωμεν, ... ramus,[7]. παραδράμωμεν, prætercurramus,[8]. καταδράμωσι, incurſent,[8]. ὑπεκδράμωσι, præuaricentur, ſubterfugiant. In infin. ἀναδραμεῖν, ſurſum currere,[1]. διαδραμεῖν, per... currere,[3]. ἐπιδραμεῖν, incurrere, graſſari,[5]. ἐπεκδραμεῖν ...

p...

pulari, prædonũ more percursare,[6]. καταδραμεῖν, *decurrere*,[7] παραδραμεῖν, *superare cursu*,[8]. παρεκδραμεῖν, *transuersum excurrere*,[9]. προσδραμεῖν, *accurrere*,[12]. συνδιαδραμεῖν, *coire, concurrere*,[13]. In part. ἐκδραμὼν, *excurrens, erumpens*,[4]. ἐπιδραμὼν, *grassatus, incursans*,[5]. παραδραμὼν, *qui præterijt, qui superauit*,[8]. περιδραμὼν, *circumcurrens*,[10]. προσδραμὼν, *accurrens*,[12]. ὑποδραμὼν, *præcurrens*,[15]. ὑπεκδραμὼν, *subterfugiens*,[16]. ἀντεκδραμόντες, *contra excurrentes*,[2]. καταδραμόντες, *decurrentes, peruagati, procursantes*,[7]. In futuro secundo actiuo, περιδραμεῖτε, *circumcurretis*,[10]. In medio, ἀναδραμοῦμαι, *recurram, sursum curram*,[1]. ἐκδραμοῦμαι, *excurram*,[4]. ἐπιδραμοῦμαι, *percurram*,[5]. προσδραμοῦμαι, *accurram*,[12]. In infi. ἐπιδραμεῖσθαι, & Ion. (199,39) ἐπιδραμέεσθαι, *percursurum esse*,[5]. In participio, προδραμούμενος, *præcursurus*,[11]. [Sed ἔδραμον, δραμεῖν, δραμὼν, & similia simplicius à δρέμω deduci possunt, 178,8. præsertim cum ab eodem sit perf. med. δέδρομα, 197,22. Non nego tamẽ fut. 2. δραμῶ resolutum, in nouum transferri præsens, vt in aliis etiã fieri docui supra in pag. 360,30. nam inde nascitur perf. δεδράμηκα & verbale δράμημα]

12 περιτρέχω.
13 συντρέχω.
14 συνδιατρέχω.
15 ὑποτρέχω.
16 ὑπεκτρέχω.

ANNOTATIO.

230 In indicatiuo, κατέφαγον, *comedi, deuoraui*,[4]. συνεφάγομεν, *comedimus*,[6]. In imperatiuo, κατάφαγε, *deuora*,[4]. In subiunct. προφάγῃ, *antè ederit*,[5]. συμφάγῃ, *vnà ederit*,[6]. καταφάγωσι, *deuorauerint*,[4]. In infin. διαφαγεῖν, *peredere, deuorare*,[1]. ἐμφαγεῖν, *comesse, vesci*,[2]. καταφαγεῖν, *comedere*,[4]. In participio, ἐπιφαγὼν, *qui cibum sumpsit, pastus*,[3]. In futuro secundo medio, καταφάγομαι, *deuorabo*,[4]. vt simplex, φάγομαι, φάγεσαι, φάγεται, *edam, es, et*, pro φαγοῦμαι, ῇ, εῖται, 309,23.

Τρώγω à φάγω.
1 διατρώγω.
2 ἐντρώγω.
3 ἐπιτρώγω.
4 κατατρώγω.
5 προτρώγω.
6 συντρώγω.

219 & 225. In indicatiuo, ἐπέτυχον, ἐπέτυχες, ἐπέτυχε, *nactus seu consecutus sum, es, est*,[4]. προσέτυχον, *conueni, obuius fui*,[8]. In Optatiuo, ἀντιτύχοιμι, *accipiã, cõtrà sortiar*,[1]. In subiunct. ἐπιτύχῃ, *incidat*,[4]. περιτύχῃ, *contingeret*,[7]. In infinitiuo, ἀποτυχεῖν, *frustrari, aberrare*,[2]. ἐπιτυχεῖν, *adipisci*,[4]. κατατυχεῖν, *assequi, sortiri*,[5]. περιτυχεῖν, *reperire, nancisci, incurrere*,[7]. simplex, τυχεῖν, Ionicè (118,35) τυκεῖν, & poëticè (172,15.) τετυκεῖν, *præparare*: sic τετύκοντο, *præpararunt*, pro ἐτύχοντο, in indicatiuo medio. In participio actiuo, ἀποτυχὼν, *frustratus*,[2]. ἐκτυχὼν, *assecutus*,[3]. [Verum. Sylburg. suspectum est particip. ἐκτυχὼν cum suo themate ἐκτυγχάνω.] ἐπιτυχὼν, *nactus, humilis*,[4]. κατατυχὼν, *voti compos*,[5]. περιτυχὼν, *obuiam factus*,[7]. προστυχὼν, *quicunque obuius factus est*: τὸ προστυχὸν, *obuium quodque*,[8]. ὑποτυχὼν, *protinus & commodè appositéque respondens, qui tempestiuè subdidit, qui respondit*,[9]. παρατυχὸν, *oblatum*,[6].

Τυγχάνω à τεύχω seu τυχέω.
1 ἀντιτυγχάνω.
2 ἀποτυγχάνω.
3 ἐκτυγχάνω.
4 ἐπιτυγχάνω.
5 κατατυγχάνω.
6 παρατυγχάνω.
7 περιτυγχάνω.

ANNOTATIO.

8 προστυγχάνω.
9 ὑποτυγχάνω.

Ὑπισχνοῦμαι ab ὑπισχέομαι.

227 In indicatiuo medio, *καθυπέσχετο, vouit*: in subiunctiuo, *καθυπόσχῃ, promittas*, à *καθυπισχνοῦμαι*.

Φέρω ab ἐνέγκω.
1 ἀναφέρω.
2 ἐκφ.
3 ἐπιφ.
4 ἐπαναφέρω.
5 μεταφ.
6 παραφ.
7 περιφ.
8 προφ.
9 προεισφέρω.
10 προσφ.
11 συμφ.
12 ὑπερφέρω.
13 ὑποφέρω.

82 In imperatiuo, *ἐξένεγκε, deprome*,[2]. *παρένεγκε, aufer, transfer*,[6]. *προσένεγκε, offer*,[10]. In Optatiuo, *συνενέγκοι, conferat, vtile sit*,[11]. In infinit. *ἀνενεγκεῖν, reducere, referre*: *ἐξενεγκεῖν, exportasse*,[2]. *ἐπενεγκεῖν, inferre, inducere*,[3]. *ἐπανενεγκεῖν, referre, reijcere*,[4]. *μετενεγκεῖν, transferre*,[5]. *περιενεγκεῖν, circumducere, circumferre*,[7]. *συνενεγκεῖν, conducere, prodesse*,[11]. *ὑπερενεγκεῖν, transuehere, praualere*,[12]. *ὑπενεγκεῖν, sustinere*,[13]. In participio, *ἐξενεγκὼν, qui exportauit*: *παρενεγκὼν, παρενεγκοῦσα, superans, cùm superasset, exacta*: *παρενεγκουσῶν ἡμερῶν, exactis diebus*, genit. pluralis fœminini,[6]. *προενεγκὼν, qui proposuit, qui [illegible] gauit*,[8]. *προεισενεγκὼν, όντος, όντι, qui antè contulit*: *προεισενεγκοῦσιν, iis qui antè contulerunt*,[9]. *ὑπερενεγκὼν, antecellens*,[12].

Φθάνω à φθῆμι.
1 παραφθάνω.
2 προφθάνω.
3 ὑποφθάνω.

232 In Optat. actiuo, *παραφθαίη, superet, praeuertat*,[1] sunt qui legant pro eodem *παραφθαίησι*, cum paragog. syllabæ *σι*, quę in tertiis singularibus subiunctiuorum in *η* est familiaris: in optatiuis nō item. In participio, *ὑποφθὰς, qui praeuenit*,[3]. in voce media, *ὑποφθάμενος*, pro eodem. *προφθάμενος, anteuertens*,[2].

Χαίρω à χαρέω.
ANNOTATIO.

240 In indicatiuo medio, *ἐχάροντο*, & poëticè (172,15.) *κεχάροντο, lætati sunt*. [Notandum tamen *ἐχάροντο* non minus à *χαίρω* duduci posse (178,1.) quàm à *χαρέω*. *χαρέω* 25 autem è *χαρῶ*, futuro verbi *χαίρω*, per dialysin natum, alia magis propria gignit tempora, vt *κεχάρηκα* apud Aristoph. & particip. *κεχαρηὼς* apud Homerum, Ionicè extrito *κ*: (135,35.& 237,10.) necnon poëticum futurum *κεχαρησέμεν*, factum è communi *χαρήσειν*, per anadiplasiasmum (172,14.) atque epectasin Ionicam, 182,7.]

Χάσκω à χαίνω.
1 ἐγχάσκω ex ἐν.
2 ἐπεγχάσκω ex ἐπὶ & ἐν.
3 περιχάσκω.

239 In infinitiuo, *ἐγχανεῖν, inhiare, irridere, decachinnari*,[2]. In participio, *ἐγχανὼν, inhians os, aperiens*,[1]. *περιχανὼν, obuians, deuorans, arrodens*,[3]. [Sed *χανεῖν, χανὼν*, & similia, nō opus est anomalως à *χάσκω* deducere, quum regulariter ab vsitato *χαίνω* formare liceat, 178,1.]

ATQVE Hactenus de aoristo secundo & futuro item secundo. Restant perfectum & plusquamperfectum vocis mediæ ex his quæ cum præsenti cognationem habent.

PER

PERFECTI AC PLUSQUAMPERFECTI VOCIS *mediæ thema quomodo inuestigandum.*

CREBRO In vsu habetur hæc duo tempora. Ab iisdem temporibus vocis actiuæ nec augmento nec terminatione differunt. at characteristica semper est diuersa, nisi in iis quæ ducuntur à thematibus in φω aut χω, in quibus omnium eadem est cum præsenti characteristica: aliàs in voce actiua eit semper aut φ, aut χ, aut κ: in media eadem quæ in præsenti: sed vt in aoristis secundis, ita hîc pro σσ & ζ, ponuntur γ & δ, & ex πτ, κτ, μν, λλ, abiicitur secunda, τ, ν, λ: & è verbis in έω & άω, ε & α euanescunt. Penultima non differt ab ea quam habuerit thema, nisi hîc fuerit ο, aut οι, aut η. ο enim plerumque fit ex ε & in quinta coniugatione ex ει: οι ex ει: & η semper ex αι. Itaque horum thema facilè inueneris reiecto augmento & terminatione in thematis terminationem versa. nam penultima & characteristica nullum facessent negotium, nisi (vt dixi) penultima fuerit ο, aut οι, aut η, quæ mutandæ erunt in ε, ει, & αι: & pro Characteristicis σσ, ζ, π, κ, μ, λ, nonnunquam reponendæ erunt γ, δ, πτ, κτ, μν, λλ: aduertendum erit præterea num thema desinat in έω, aut άω, è quo abiectum sit ε aut α. Plurimis exemplis res illustretur. si offeratur vocabulum σέσηπα, id est, *putrui*, augmentum σε indicat esse perfectum; & characteristica π, vocis esse mediæ, abiecto igitur augmento σε, & terminatione α versa in ω, consurgit thema σήπω. Idem obseruandum in aliis terminationibus: vt ε in σέσηπε, *putrefactus est*: ὼς in participio masculino σεσηπὼς, id est, *qui putruit*: ῦια in fœminino, σεσηπῦια, *putrefacta*: atque in compositis: vt κατασέσηπα, *emarcui, computrui*, à κατασήπω. Pro participio μεμαρπὼς, *corripiẽs, qui corripuit*: cùm non inuenias μάρπω, quære μάρπτω: & θήπτω pro τεθηπότες, *perculsi*. [Verius tamen thema est θήπω, quod non Etymol. tãtum agnoscit, sed etiam Hesychius, exponens θαυμάζω *miror*: & ἐπιθυμῶ *cupio*.] Rursus pro λελοιπὼς, ότος, *qui reliquit, qui vicit*, cùm non inueniatur λοίπω neque λοίπτω, quæratur λείπω. sic προλείπω pro προλέλοιπα, *dereliqui*: & προλελοιπὼς, ότος, *derelinquẽs*: ἐκλείπω pro ἐκλελοιπὼς, *qui defecit, qui euanuit*: ἀπολείπω pro ἀπολελοιπότες, *desertores, victores*.

Perfectum & plusquamperfectum vocis mediæ cum quibus tẽporibus cognationem habeant & quam.

Characteristica.

Penultima.

ο, οι, η } ex { ε, ει, αι

Exempla perfectorum mediorũ primæ cõiugationis ad proprium thema reductorum.

ANNOTATIO.

π ex πτ.

οι ex ει.

EXEM

Exempla secundæ. EXEMPLA Secundæ coniugationis, ἀποτεφ..., ότ☉, *absolutus*, ab ἀποφούγω : διαπεφουγὼς, *detri...* διαφούγω: καθατέτηκα, *contabui, maceratus sum*, ἀ... à προσήκω, προσέτηκα, *intabui, intabesco* : προσέτηκεν, ... *est, coagmentatus est* : συντήκω, συντέτηκα, *tabefactus*, ... ἀπείκω, τὸ ἀπεικὸς, ότ☉, *indecens, absurdum*: ἐξείκω, ὁ ἐξ... ότος, *verisimilis.* [*Quod est etiam ab* ἐξίημι, *emitto*, 319, ... τήκω, τετηκὼς, *resolutus, liquefactus, mæstus* : τετηκῦια, ... *luta*: κατατήκω, καταττετηκὼς, *tabefactus*: προσήκω, προσ... *intabescens, affixus, deditúsque* : συντήκω, συντετηκ... *& macie extenuatus, addictus & ita incumbens vt ...* *nequeat*: τὸ συντετηκὸς, *liquefactum, colliquatum.*

Exempla tertiæ. TERTIAE, A γήθω, γέγηθα, *gauisus sum, cepi vo...* *ptatem*: part. γεγηθὼς, ότ☉, *alacer, lætus, hilaris* : hinc ... uerbium γεγηθότως, *læto & gestienti animo* : ab ἀμφι... ἀμφιγέγηθεν, *est circũoblectatus. valdè delectatus est.* [...

ANNOTATIO. τὸ & γήθω barytonως, & γηθῶ perispωmenως dicitur: ... illo est γήθειν *gaudere* apud Hesychium : ab hoc, γή... *gauisum esse* vel *gaudere*, & γηθήσειν *gauisurum esse*, ap... Homerum. sic imperfectum ἐγήθεον apud Nonn. ... ἀθρήσαντες ἐγήθεον αὖτις ἑταῖροι. ab eodem deduci ... potest, vt δέδουπα à δουπέω, 214, 1.] κεύθω, κέκευθα, ... κέκευθε, *texit, occultauit*: πλήθω, πέπληθε, *repletus est*: ... βρίθω, καταβέβριθα, *sum onustus*: καταβεβρίθασι, *grau...* *onerantur*: πέρδω, πέπορδα, *pepedi*: πείθω, πεποιθὼς, ότ☉, ... *tus, confisus* : hinc aduerbium πεποιθότως, *cum fidu...* ἔθω verso ε in ο, diceretur ὄθα, & aucto ο, ὤθα, & ... cum altero augmento ἔωθα, *consueui*, Æolicum est: com... muniter dicimus εἴωθα, 286, 33.

ο } ex { ι
ι
οι } ex { ε

Exempla quartæ. QVARTAE, A πράσσω siue Atticè πράττω, πέπραγ... Ion. (118, 26.) πεπρηγέναι, *egisse, actũ esse* : πεπραγὼς, ...

γ ex σσ siue ττ. πλήσσω siue πλήττω, ὁ πεπληγὼς, ἡ πεπληγυῖα, *percussi...* *claudus, a*: καταπλήττω, καταπεπληγὼς, *exterritus*: κρίζω ...

γ ex ζ. κρίζω, κεκριγότες, *incertè loquentes*: ἀνακράζω, ἀνακεκραγ... *exclamans* : ἐγκράζω, ἐγκεκραγότες, & sine augmento ... γότες, *inclamantes* : τρίζω, τετριγὼς, τετριγότος, & e... ... tica (150, 35.) τετριγῶτ☉, *tristem & exilem vocem ...* *sicut vespertiliones ac pulli*: τὸ τετριγὸς, *stridulum ...*

δ ex ζ. *stridens* : χάζω, κέχαδα, & pleonasmo τοῦ ν, κέχανδα, *...*

ε ex ο. *pax* : χέζω, κέχοδα, *cacaui* : ἐγχέζω, ἐγκέχοδα, *idem.*

Exempla quintæ. QVINTAE, A θάλλω, τέθηλα, 197, 28. hinc τεθήλασι *pullularunt* : participium, τεθηλὼς, ότ☉, *florens, viren...*

ηλ- ex αλλ-. τὰ τεθηλότα, *virentia*: μαίνω, μέμηνα, *insaniui*: μέμηνε, *fur...*

η ex αι- *seu ardor tenet*: μεμηνὼς, *insanus, furens*: σαίρω, σέσηρα, ... *aperius, hio, rideo*: σέσηρε, *simulatè risit* : σεσήρασι, ...

obstupuerunt: participium, πεπηρὼς, quod & πεπαρὼς, *lætabundus, abundè hians*: ἡ πεπαρῦα, *mulca*: ἀναφαίνω, ἀναπέφηνα, *visus sum*: ἀμφιδαίω, ἀμφιδέδηε, *circumaccenditur, circumardet*: ἀποκτείνω, ἀπέκτονα, *interfeci*: διαφθείρω, διέφθορα, *corruptionem cepi*: παραφθείρω, παρέφθορα, *corruptus sum*: in participio fœminino παρεφθορυῖα, *corrupta*: ἐκμείρω, ἐκμέμορε, & metathesi poëtica (299,44.) ἐξέμμορε, *sortitus est*: ἐκ fit ἐξ ante vocalem, 249,25. c ex δ.

SEXTAE, A μηκάω, μέμηκε, *clamat, mugit*: particip. μεμηκὼς, ἡ μεμηκυῖα, & Doricè (118,40.) μεμακυῖα, *mugiens, vociferans vt capra*. A verbis in άω & έω euanescunt α & ε: ἀχλιδάω, κεχλιδὼς, *deliciis abundans*: διαχλιδάω vel διαχληδάω, διακεχλιδὼς vel διακεχληδὼς, *delicians, diffluens deliciis*: ἀνωγέω, ἄνωγα, & sine augmento ἄνωγα, *iussi*: τορέω, τέτορε, *perforauit*: ἀντιγωνέω & Atticè (350,36.) † ἀντιγώνω, ἀντιγέγωνε, *reclamauit*. [ἀντιγώνω tãtum abest vt sit Atticum, vt ne in communi quidem idiomate vel apud poëtas reperiatur: ideoque nulla eius apud Lexicographos est mentio. simplex etiam non est vsitatum nisi in quorundam deriuatorum formatione. ita enim Etymol. scribit è φωνῶ (φ in γ verso) fieri γωνῶ, atque inde γεγωνῶ per reduplicationem. Eustath. verò sic format: verbi γνόω perf. med. γέγνωκα, per metathesin γέγωνα: eo in præsens tralato, more veteribus vsitato, (379,5.) fit γεγωνέω ῶ. cuius formationis apud Etymol. quoque vestigia cernuntur. sed legitur apud eundem Etymol. & tertia deriuatio, è Didymo petita, nimirum γεγωνεῖν ortum esse à γωνία angulus, vt sit omnes angulos sua voce replere: iuxta secundam vero deriuationem, γνωστὸν (id est ἐξάκουστον) βοᾶν, ita vociferari vt exaudiatur atque cognoscatur vox clamantis. atque hæc originatio melius quadrat ad med. perf. γέγωνα. id enim nihil aliud ferè est quam ἐγνώσμαι, siue ἐξήκουσται καὶ ἐγνώσται ἡ φωνή μου, *exaudita & cognita est vox mea*. vt Il. ω, κώκυσε γέγωνέ τε πᾶν κατὰ ἄστυ, *plorauit, atque auditus est per totam vrbem*. Od. ζ, ὅσσον τε γέγωνε βοήσας, *quanto* (s. spatio) *exaudiri potest qui clamauit*. sic Il. θ & ρ, ἤϋσεν δὲ διαπρύσιον Δαναοῖσι γεγωνώς, *ita vociferatus est vt vox eius ad Danaos perlata sit & cognita*. At Sophocl. Philoct. γέγωνέ μοι πᾶν τοῦθ', ὅπως εἰδῶ τίς εἶ, *clarè mihi totum hoc eloquitor, vt cognoscam quis sis*. Porro vt ex πέποιθα, perfecto medio verbi πείθω, nascitur πεποιθέω, (379,5. & 8.) sic γεγωνέω descendit è γέγωνα, perfecto medio verbi γνόω, καθ' ὑπερβίβασιν. atque inde est infin. γεγωνεῖν & Ionicè (182, 8.) γεγωνέμεν: item ἐγεγώνει, & plural. γεγώνευν pro ἐγεγώνεσαν, item

Exempla sextæ.

α euanescens ab άω & έω.

ANNOTATIO.

pto augmento,& ε Ionico ac Dorico more in ου verso: quæ omnia diuersis in locis exstant apud Homerum. apud Xenoph. quoque in Cyneg. γεγωνείτω *vociferetur, clara voce significet.* Ad hæc vt στερίσκω fit è στερέω, πλίσκω è πελέω sic γεγωνίσκω è γεγωνέω, apud Thucyd. ἐπὶ πλεῖστον γεγωνίσκων, *voce plurimum intensa vociferans, ita vt ab vniuerso agmine posset exaudiri.* Ex eodem præterito est nomen γεγωνος, *ita pronunciatus vt audiri & intelligi possit, clarus*: vt γεγωνος λόγος apud Philonem: & comparat. γεγωνότερον apud Etymol. & Suid. Itaque γέγωνα quidem ducitur vel è circumflexo γωνῶ, vel è Baryto. γώνω: themata tamen illa non sunt vsitata, nec pro φω- per antistœchon, nec pro γνώω per metathesin: multo minus γώω Atticum est.] συγκρούω, συνέκρουε, *commisit, excitauit inter aliquos discordiam,* absq; reduplicatione pro συγκέκρουε [Quod tamen verius est imperf. actiuum quàm perf. med. à συγκρούω, 199,34.] Quod autem ad anomala attinet, ea omnia, saltem simplicia, CLENARDI tractatus de Inuestigatione thematis complectitur, ideo illinc petenda. Simplicibus cognitis, composita facillimè inuenientur. Sed in rudiorum gratiam nonnulla hîc enumeremus, veluti quum de aoristo secundo ageremus.

ANNOTATIO.

Præterita media ducta à thematibus obsoletis.

Ἄγνυμι ab ἄγω.

Βούλομαι à βουλέομαι.

Γίνομαι à γείνω.

1 παραγίνομαι.
2 περιγίνομαι.
3 προγίν.
4 συγγ.

Δειδῶ à δίω.

Ἔρχομαι ab ἐλεύθω.

1 ἀπέρχομαι.
2 διέρχομαι.
3 ἐπέρχομαι.
4 παρέρχομαι.
5 περιέρχομαι.
6 προέρχομαι.
7 προσέρχομαι.
8 συνέρχομαι.

3 A κατάγνυμι, participium κατηγώς, & cum altero augmento κατεηγὼς, *confractus*: vel fit per ectasin poeticam ε pro κατεαγὼς, de quo 333,36.

35 A προβούλομαι, προβέβουλα, *malui.*

40 In indicatiuo, παραγέγονα, *accessi,*[1]. περιγέγονεν, *integrum esset, superasset,*[2]. συγγέγονε, *congressus est, coiit, compressit,*[4]. In participio, προγεγονὼς, *præteritus, priscus*: ἡ προγεγονυῖα, *prisca, prior,*[3].

62 Περιδέδια, & ectasi poëtica περιδείδια, *pertimesco* à περιδείδω: & a simplici δείδω plusquamperfectum ἐδεδίειν, *timebam*: vide 364,37.

79 In indicatiuo, διήλυθα, & cum Attica reduplicatione (297,23.) διελήλυθα. *transegi, percurri,*[2]. sic συνελήλυθα, *conueni, vnà adij,*[8]. ἐπελήλυθε, *subijt,*[3]. περιελήλυθε, *peruasit*: περιεληλύθατε, *obsedistis,*[5]. προελήλυθε, *prodijt, peruenit,*[6]. προσεληλύθατε, *accessistis,*[7]. In Optatiuo περιεληλύθοι, *peruenisset,*[5]. In infinitiuo, διεληλυθέναι, *perfecisse,*[2]. παρεληλυθέναι, *vltra sustinuisse,*[4]. In participio διεληλυθὼς, διεληλυθότος, *penetrans, consumptus,*[2]. προεληλυθότος, *progressus,*[6]. συνεληλυθότες, *qui conuenerunt,*[8]. περιεληλυθὸς, *reuolutus,*[5]. Simplex ἐληλυθὼς, & Æolice ἐληλουθὼς, *profectus, qui venit*: ἡ ἐληλυθυῖα, *adueniens.* In ...

quamperfecto, ἀνεληλύθειν, *ascenderam*,[1]. προσεληλύθει, *accesserat*,[7]. In tertia plur. συνεληλύθεισαν, & Atticè (300,13.) συνεληλύθεσαν, *conuenerant*,[3].

146 Participium μεμελως, ότος, & ectasi (309,16.) μεμηλως, ότος, *curans*, item *qui curæ est*, *gratus*: τὰ μεμηλότα, *de quibus cura est*. Μέλω à μελέω.

156 Ab ἐξαπολλύω, ἐξαπῶλα, & Attica reduplicatione ἐξαπολώλα, *deperij*: ἐξαπολώλασιν, *interciderunt*. Simplicis participium, ὀλωλώς, *perditus*. Ὀλλύω ab ὄλλω.

75 & 159 In indicatiuo, δίοιδα, *perspectum habeo*,[1]. ἔξοιδα *noui*,[2]. κάτοιδα, *noui scio*,[3]. σύνοιδα, *conscius sum*, *noui*,[5]. In secunda persona, ἐξοίδας, paragoge Æolica & syncope ἔξοισθα, *nosti*,[2]. sic κάτοισθα, *nosti*,[3]. δίοιδε, *dignoscit*,[1]. περίοιδε, *nouit egregiè* seu *valde bene*,[4]. Sunt etiam ὀράω præteritum medium ab ὄπτομαι, quod est ὦπα, & Attica reduplicatione ὄπωπα, *vidi*: ὄπωπε, *vidit*. hinc in plusquamperfecto Ionicè ὀπώπεε, crasi autem Attica ὀπώπη; *viderat*, 30-,27. In participio, ὀπωπότες, *videntes*, *cognoscentes*.

Ὀράω ab εἴδω & ὄπτομαι.
1 διοράω.
2 ἐξοράω.
3 καθοράω.
4 περιοράω.
5 συνοράω.

180 In participio προπεπονθώς, & pleonasmo τοῦ θ, προπεπονθὼς, ότος, *antè affectus*: οἱ προπεπονθότες, *iam iniuria lacessiti*: ἡ προπεπονθυῖα, *prius affecta*,[2]. sic προσπεπονθὼς, *magno affectu complexus*,[3]. τὸ ἀντιπεπονθὸς, *æquale repensum*, *talio*, *lex talionis*,[1].

Πάσχω à πονέω.
1 ἀντιπάσχω.
2 προπάσχω.
3 προσπάσχω.

174 In indicatiuo, † παραπέπηγα, *hæreo*,[2]. παραπεπήγασιν, *hærent*, *accrescunt*,[2]. συμπέπηγε, *compegit*, *coaluit*,[4]. In infinitiuo, καταπεπηγέναι, *defixum esse*,[1]. In participio, προσπεπηγὼς, *antè concretus*,[3]. ἡ συμπεπηγυῖα, *in densitatem coiens*,[4].

Πηγνύω à πήγω.
1 καταπήγνυμι.
2 παραπήγνυμι.
3 προσπ.
4 συμπ.

190 In indicatiuo, † ἀνέρρηγεν, & verso η in ω (399,25.) ἀνέρρωγε, *rescissum est*,[1]. sic in infinitiuo, περιερρωγέναι, *circumruptum esse*,[6]. In participio, ἀνερρωγώς, ότος, *apertus*, *hians*, *patens*,[1]: ἀπερρωγὼς, ότος, *abruptus*,[2]. κατερρωγὼς, *diruptus*,[4]. κατερρωγότες, *rupti*,[4]. τὸ ἐνερρωγὸς, *rescissum*,[3]. τὸ παρερρωγὸς, ότος, *fractum*,[5]. συνερρωγὸς, *collisum*,[7]. In plusquamperfecto, συνερρώγει, *conflatum fuerat*,[7]. [Sed hæc duo themata πήγω & ῥήγω fieri potuisse dictum est supra pag. 429, v. 25. in ora libri.]

Ῥήγνυμι à ῥήγω.
1 ἀναρρήγνυμι.
2 ἀπορρήγνυμι.
3 ἐρρήγνυμι ex ἐν.
4 καταρρ.
5 παραρ.
6 περιρρήγνυμι.
7 συρρήγνυμι è συν.

86 Ab ἔργω mutato ε in ο, & deinde præposito ε Atticè (298,8.) fit præteritum medium ἔοργα, & ectasi poëtica ἔωργα, *feci*. [Porrò in perfecto scribi solet ἔοργε, vt ἔολπα & ἔοικα: at in plusquamperfecto ἐώργειν, ἐώλπειν, ἐῴκειν, aucta secunda, non prima, vt Etymol. & Eustath. tradunt. itaque videndum ne apud Hesych. pro ἐώργε, εἰργασται, scribendum sit ἐόργε, εἴργασται: præsertim cum

Ῥέζω ab ἔργω.

ANNOTATIO.

accentus hoc ipsum arguat. nam Florentina Hesychij editio paroxytonως habet ἰώργεν.]

Τίκτω à τέκω.

215 In participio, ἐντετοκυῖα, *enixa, quæ peperit*, ab ἐντίκτω: & simplex, τετοκυῖα, *puerpera, enixa.*

Τρέχω à δρέμω.
1 ἀνατρέχω.
2 ἐπιτρ.
3 περιτρ.
ANNOTATIO.

68 & 66 In indicatiuo, ἀναδέδρομα, ἀναδέδρομας, ἀναδέδρομε, *percurri, isti, it*: ἀναδεδρόμαμεν & syncope ἀναδέδραμεν, *sursum cucurrimus, recessimus*,[1]. [ἀνέδραμε Hesychio est tertia singularis aor. 2. actiui. exponit enim ἄνω ἔδραμεν, & εἰς τὰ πίσω ἔδραμε: poëtico anaplasiasmo factū innuens ex ἀνέδραμε, vt ἐκλέλαθον iidem poëtæ dicunt pro ἐξέλαθον, 172,14. ἔδραμε vero e δρέμω, vt ἔδειρε è δέρω, 178,1.] ἐπιδέδρομα, *incurri*,[2]. ἐπιδέδρομε, *incurrit*,[2]. περιδέδρομα, *circumcurri*,[4].

Φεύγω à φύγω.
ANNOTATIO.

236 In participio, ἐκπεφυγώς, *elapsus*, ab ἐκφεύγω. [Verum πεφυγως & similia non est opus ex inusitato φύγω deducere, cum regulariter è recepto φεύγω formare possimus. 178,10.]

Χάσκω à χαίνω.
1 ἐπιχάσκω.
2 ἀποχάσκω.

239 In indicatiuo, ἐπικέχηνα, *inhiaui*,[1]. ἀποκέχηνε, *dehiscit, hiauit*,[2]. In participio, ἐπικεχηνώς, *inhians*,[1]. Et simplex, κεχηνώς, ότος, *hians, os aperiens*: κεχηνότες, *hiantes, stulti*. In plusquāperf. simplicis, ἐκεχήνη, & Atticè ἐκεχήνειν, & sine augmento κεχήνη, *hiabat, intentus erat*. In tertia plurali, ἐκεχήνεσαν, & Atticè (300,13.) ἐκεχήνεσαν, *intenti erant.*

Atque hactenus de temporibus quæ in characteristica earum præsenti indicatiui, id est cum ipso themate, cognationem habent. Dicendum nunc de futuro, & de perfecto vocis actiuæ, ac de aliis quæ horum seruant figurationem.

FVTVRORVM ET AORISTORVM PRIORVM VOCIS ACTIVÆ & mediæ themata quomodo inuestiganda.

In his temporibus consideranda. Characteristica.

MAXIMA Est horum duorum temporum affinitas in characteristica: qua sola à reliquis omnibus temporibus facile dignoscuntur. In voce tamen passiua secunda persona perfecti & plusquamperfecti indicatiui & imperatiui, atque totum paulopostfuturum, ab his characteristica non differunt, nisi in quinta coniugatione: sed ab illis augmento aut terminatione facilè distinguentur. Tamen

minatione quoque hæc duo tempora á sese discernuntur. nam aoristus primus habet ferè α post characteristicas ψ, ξ, σ, λ, μ, ν, ρ, vbi futurum primum capit ε aut ο. imò terminatio vnius ab alterius terminatione semper est diuersa. Penultimam à themate dissimilem nunquam habent, nisi in quibusdam quintæ coniugationis & sextæ. in hac enim, si hæc tempora ante charasteristicam σ, habuerint η aut ω, thema habet ε aut α pro η, & ο pro ω. In quinta verò si futurum habuerit α aut ε, thema sæpe habet αι pro α, si characteristica sit ν aut ρ: & plerumque ει pro ε, præsertim si characteristica quoque sit ν aut ρ & quum aoristus primus habuerit α aut η puncto subscripto, in themate est αι. quidam scribunt per η monophthongum: hoc tamen fit ex α, si characteristica fuerit λ Præterea ει interdum fit ex ε, præcipuè si figuratiua fuerit ν aut λ. In aliis penultimæ nulla est habenda ratio. Augmentum etiam hîc molestiam nullam exhibet, nisi in aoristo primo indicatiui: sed illius eadem est ratio quæ & in imperfecto & in aoristo secundo indicatiuorũ: de quibus antè pluribus egimus. Characteristicæ præcipua sit hîc consideratio: pro ψ, in themate est aut π, β, aut φ, aut πτ: & κ, γ, χ, κτ, σσ, siue ττ, aut ζ, pro ξ: τ, δ, θ, ζ, σσ, siue ττ, pro σ. Interdum characteristica σ erit abiicienda, & vocalis siue diphthongus præcedens retinenda pro characteristica: sed, vt diximus, pro η reponendum ε aut α, & ο pro ω. idem nonnunquam faciendum, cum ante figuratiuam σ ponitur ρ aut λ, vt scilicet hæ abiecto σ, pro characteristicis retineantur: sed istud tantummodo in dictionibus quibusdam Æolicis habet locum. communiter enim in quinta coniugatione hæc duo tempora eandem habent cum ipso themate characteristicam, nempe λ, μ, ν, ρ: verùm quum hîc sit vnicum λ, in themate ferè est duplex λλ: sic in themate plerumque est μν, quamuis hîc sit tantùm μ. Quod ad cætera attinet, si augmentum adsit, abiiciatur: deinde terminatio (id est, id omne quod ponitur post characteristicas ψ, ξ, σ, λ, μ, ν, ρ) mutetur in ω, si sit vocis actiuæ: & in ομαι, aut etiam in ω, si fuerit mediæ. Exempla plurima quibus tyrones reddantur exercitatiores, in medium proferamus: ac primùm adducamus ea quorum characteristica est ψ.

Terminatio.

Penultima.

η ex ε aut α, ω ex ο.

α ex αι.

ε ex ει.

α & η ex αι.

ηλλ- ex αλλ-

ει ex ε.

Augmentum.

Characteristica ψ, ξ, σ, λ, μ, ν, ρ.

HAEC Habent ψ ex π: in futuro actiuo, ἐφέψω ab ἐφέπω, quod componitur ex ἐπὶ & ἕπω, infinitiuus ἐφέψειν, *insecuturum esse*: in futuro medio ἐφέψεται, & ser-

ψ ex π.

uato ι præpoſitionis ἐπὶ (172,30.) ἐπιέψεται, *inſequetur, incidet, deueniet* : περιέψεσθαι, *perſecuturum eſſe*: à περιέπομαι. In aoriſto primo indicatiui actiui, ἔλεψα, & poëticè (170,38.) ἐλείψασκον, *reliqui*, à λείπω : ὑπεξέπεμψε, *clam emiſit*, ab ὑπεκπέμπω. in participio, πρέψας, *aſſimilans qui conuenit*, à πρέπω : διαπρέψας, *excellens, ſplendidus*. In indicatiuo medio, ἐρείψαντο, *corripuerunt*, augmento deſtituitur, ab ἐρείπομαι, ſeu ἐρείπτομαι, pro ἐρέπτομαι.

ANNOTATIO. [ἐρείψαντο in corripiendi ſignificatione non eſt ab ἐρείπομαι, quod ſignificat *euertor proſternor*, ſed ab ἐρέπτομαι pleonaſmo τοῦ ι, quem in compoſito ἀνηρείψαντο Euſtathius agnoſcit cum Etymologo. & ſic infra 519,11. tradit ipſe ANTESIGNANVS.] In participio, προτρεψάμενος, *exhortatus, hortatus*, à προτρέπομαι: ἀποπεμψάμενος, *qui repudiauit*, ab ἀποπέμπομαι.

ψ ex φ. Sequentia habent ψ ex φ: in indicatiui actiui aoriſto, ἔρεψα, *texi, coronaui* : augmentum in eo deſideratur. In infinitiuo, ἐπισυστρέψαι, *conuocare*. In participio, στέψας, *coronauit*. In indicatiuo medio, ἐμέμψατο, *vituperauit*, à μέμφομαι.

ψ ex πτ. Hæc ex πτ: in futuro actiuo, ἀπολάψεις ſeu ἀπολέψεις,

ANNOTATIO. *linges, vorabis, diripies canum in morem.* [ἀπολάψεις quidem eſt à them. in πτω, à cuius ſimplici apud Heſychium extant λάπτει & λάπτοντες: ἀπολέψεις vero à them. in πω, cuius primitiuum λέπω propriè ſignificat *decortico*, *libro*, apud Ariſtoph. & alios.] ὑποκύψειν, *demiſſis ... viſurum eſſe*. In medio, ἀποτύψονται, *deſinent ver...*

ANNOTATIO. In aor. actiuo, ab ἐξέρπω, ἐξῆρψεν, *eduxit*. [Quod & ipſum eſt à them. in πω, ἐξέρπω, auctũ aſſumpto ι, atque vt Pſalmo 104 eſt, ἐξῆρψεν ἡ γῆ βατράχους, *produxit* (ſeu *ex ſe proſerpere fecit*) *terra ranas* : ſic apud Heſychium ἀνεῖρπεν *aſcendebat*, & ἀνεῖρψεν *aſcendit*. necnon apud Theocr. εἵρπομες ἐκ πόλιος, *ibamus è ciuitate*. Imo & ſequẽs κατέστραψε v. 40. poëticum eſt, vt & ſimplex στράπτω apud poëtas duntaxat reperitur : Apollon. Arg. 1, v. ... de armis, στράπτε δ' ὑπ' ἠελίῳ, *fulgebant ſub ſole*. in proſa vero ἀστράπτω dicitur, nimirum παρὰ τὰ ἄστρα : vnde Act. Apoſt. c. 9. περιήστραψεν αὐτὸν φῶς, *circumfulſit eum lux*, ſeu *lux tanquam fulguris eum circumdedit*.] ἐνσκήπτω, ἐνέσκηψεν, *immiſit* : καταστράπτω, † κατέστραψε, *fulgurauit*, impersonaliter : ἐπιρρίπτω, ἐπέρριψε, *ſuperiecit* : καθάπτω, καθῆψεν, *annexuit* : συνάπτω, συνῆψε, *coniunxit, ... conſeruit cum* : ὑφάπτω, ὑφῆψαν, & Ionicè (118,...) ...ψαν, *ſuccenderunt*. In ſubiunctiuo, ἰάψῃς, *miſeris*. In infinit. ἀπομόρξασθαι, *abſtergere*. [Quod verius eſt ἀπομ...

ANNOTATIO.

cuius simplex thema est μάσσω, 169,14 Imo & quod sequitur θύψαι, cum part. τετυμμένον apud Hesychium, sunt potius à τύφω, vt θρέψαι & τεθραμμένον à τρέφω, 304,1.] ἐγγλύψαι, incidere: θύψαι, succendisse, inflammasse: περιρρύψαι, detergere: ὑπερκύψαι, emergere, proferre caput. In participio, ἡ ἐπιγνάμψασα, inflectens, intorquens. In indicatiuo medio, à συγκαλύπτομαι, συνεκαλυψάμην, me cooperui seu contexi: ab ἰπτομαι, ἴψω, & Ionicè (186,23.) ἴψαο, nocuisti, læsisti: ἐνεράπτομαι seu ἐρράπτομαι, ἐνερράψατο, insuit: ἐφάπτομαι, ἐφήψατο, attigit: ἀνερείπτομαι pro ἀνερέπτομαι, ἀνηρείψαντο, corripuerunt: χερνίπτομαι, χερνίψαντο, manus abluerunt, augmentum non habet. In imperatiuo, ἔφαψαι, amplectere. In Optatiuo, ἅψαιο, tetigeris. In participio, χαλεψάμενος, iratus. Et hæc de ψ.

Ξ ex γ: in futuro actiuo, ἀνήξεις, mutabis, ab ἀνήγω. [Apud Hesych. quoque legitur ἀνήξεις, expositum κολυμβήσεις, natabis. sed forsan geminato ν scribendum ἀννήξεις, vt Æolica syncope sit pro ἀνανήξεις, (405,35.) ab ἀνανήχω, emergo vel supernato.] In medio, φεύξομαι, fugiam, à φεύγομαι. In aoristo actiuo, à προσοίγω, προσέωξα, adaperui: vide 298,8. à καταλέγω, κατέλεξας, numerasti: λίγγω, ἔλιγξεν, & sine augmento λίγξε, sonuit: ἐπεκλέγω, ἐπεξελέξαμεν, sine augmento ἐπεκλέξαμεν, perlegimus: παρείργω, παρεῖρξαν, prohibuerunt: ψύγω, quod & ψύχω, ἔψυξαν, siccauerunt: καταστύγω, κατέστυξαν, timuerunt, oderunt: συμπνίγω, συνέπνιξαν, simul suffocarunt. In imperatiuo, φλέξον, adole, vre: κατάλεξον, dic, recense, refer. In Optat. καθείρξαιμι, inclusерim: στύξαιμι, odissem. [De hoc verbo vide in PRAXI.] λήξαι, & Atticè siue Æol. (181,1.) λήξειε, desinat. In Optatiuo, καταστύξαι, odio habere, auersari: λῆξαι, desinere: στέρξαι, amauisse: σφίγξαι, constrinxisse: In participio, φλέξας, qui combussit: στύξασα & ἀποστύξασα, odio persecuta, à στύγω pro στυγέω ῶ: ψύξας, qui exiccauit, à ψύγω vel ψύχω. In indicatiuo medio, à προσσάττομαι, προσεσάξαντο, & detracto augmento, προσσάξαντο, antè congesserant. [προσσάξαντο à προσάγω significat adduxerant: at προσσάξαντο prius onerarant, est à προσσάττομαι, cuius simplex σάττω est onero. vtrumque sine augmento.] ab ἐπιφθέγγομαι, ἐπεφθέγξαντο, responderunt. In Imperatiuo, θηξάσθω, acuatur. In subiunctiuo, φθέγξηται, vocem edidisset. In participio, ἀναλεξάμενος, deligens: ἐμφαρυγξάμενος, qui faucibus ruminauit, qui deuorauit. [Quod alij malunt ab ἐμφαρύζομαι, vt πλαγχθεὶς à πλάζομαι, epenthesi τοῦ γ.] συλλεξάμενοι, & Atticè (401,23.) ξυλλεξάμενοι, colligentes, à συλλέγομαι, quod componitur ex σὺν (401,31.) & λέγομαι. Ex κ:

ξ ex γ.

ANNOTATIO.

ANNOTATIO.

ANNOTATIO.

ξ ex κ.

in futuro indicatiui, ὑποείξομεν, concedemus, condonabimus, ab ὑποείκω. In aoristo primo, ab ἥκω, ἧξα, veni: περιέλκω, περιείλξε, circumtraxit: vide 286,16. In infinitiuo, κατερείξαι, contundere. In participio, ἐξίξας, qui exijt, ab ἐξίκω: sed potest referri ad ἐξικνοῦμαι, quod mutuatur tempora ab ἐξίκω seu ἐξίκομαι, vt simplex ἱκνοῦμαι ab ἵκομαι, 388,1. [Sed Sylburgius scribendum arbitratur, ἐξαΐξας ab ἐξαΐσσω erumpo.] à παρήκω, παρήξας, & Dor. (118,40.

ANNOTATIO. παρᾴξας, insiliens. [Quod etiam potest simpliciter deduci à παρᾴσσω pratereo; si vero ι subscribas, est a παρᾴσσω, quod per synæresin è παραΐσσω factum est, scribiturque etiam παραίσσω, per diphthongum propriam, sublata diæresi. A priore ἄσσω legitur apud Sophoclem in Aiace, ἦξεν, impulit: & in Trachin. ἐκ ταχείας ᾄσσεις, abis: sed ibi quidam codices à posteriore αἴσσω habent αἴσσεις, Scholiastes autem diphthongo soluta interpretatur ἀΐσσεις.]

ξ ex χ. κρέκω, κρεξάσα, resonans. Ex χ: à κατάρχω, κατῆρξα, incepi: ὑπάρχω, ὑπῆρξα, extitit: ἐπάρχω, ἐπῆρξα, ... cuit. In participio, ἀβράξας, omnipotens deus, sonans. Sed

ANNOTATIO. ἀβράξας in omnipotentis Dei significatione apud Basilidem (vt testatur Hieronymus) nomen verius esse videtur quàm participium. Pro ἄβραχε vero, quod Hesychius exponit ἤχησε, sonitum dedit, crebrius legitur ἔβραχε, & sublato augmento βράχε, à βράχω, vt tradit Etym.] In indicatiuo medio, à παραλέγομαι, παρελέξατο, co... à ἀπάγχομαι, ἀπήγξατο, sibi mortem laqueo consciuit: ... χομαι, κατηρξάτο, increpauit, castigauit, incepit. In Optatiuo, ἀπαγξαίμην, me strangularem: εὐξαίμην, optarem. In infinitiuo, κατεύξασθαι, precibus interpellasse. In participio, εὐξάμενος, qui peregit preces: ἡ δεξαμένη, comprehendens humoris, conceptaculum. [Sed paroxytonως δεξαμένη scribitur quum est participium, significans quæ recepit: cum

ANNOTATIO. vero substantiuè ponitur pro cisterna vel simili aquæ conceptaculo, solet ἀναβιβάζεσθαι, vt δεξαμενή, & similia, discriminis scilicet gratia.]

ξ ex σσ siue ττ. Ex σσ siue ττ in futuro indicatiui, ἀΐξω, irruam: νύξω, pungam: μύξεις, lugebis: ἐπιμύξεις, fremes.

ANNOTATIO. [μύξεις in ægre ferendi significatione, descendit à μύζω, à quo etiam verbale μυγμὸς, sicut νυγμὸς à νύζω: quia videlicet compressis labiis, sonus quidam partim intus mugit, partim per nares exit, ingeminans muū ... τῶ μ καὶ ν, vt Etymologus, Aristophanis Scholiastes & alij tradunt, atque ex hac onomatopœia videntur apud Latinos orta Mussare, Mutire & Mugire. apud Homerum vero inde compositum est ἐπιμύζω, Il. δ, αἱ ἐπέμυξαν Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη, sic ait, quæ vero, Minerua ...

Iuno, ad verba ipsius intra sese murmurarunt, seu *mussarunt* : vel, *clausis labris internus ingeminantes mutum sonum τοῦ μ, significarunt illo murmure se dictis ipsius non acquiescere, se ægrè ferre*. sed est ab eodem futurum per σ, vt apud Plutarch. μύσας τῷ λογισμῷ, *secum mussans inter reputandum*. Præsenti vero Aristoph. vtitur in Thesmophor. τί μύζεις; πάντα πεποίηται καλῶς, *quid mussas, mussandoque significas te ægrè ferre?* quum omnia probe sint facta. Apud Aristot. etiam delphines μύζουσι καὶ στένουσι, *mussant & gemunt*. At μύζειν καλάμους apud Xenoph. est *sugere arundines dulci succo refertas* : quod etiam circumflexè μυζᾶν dicitur ac μυζάν, & quidem sæpius. At μύσσω ξω significat *mungo*. vnde compos. in Epigr. τὴν ῥῖν' ἀπομύσσειν, *nares mungere*. Porrò ἔφρυξα quod de Aoristo subiungit v. 18. æquè à φρύγω est atque à φρύσσω : legitur autem illud φρύγειν apud Aristoph. & Athenæum, pro *torrere* seu *frigere*.] In aoristo, à φρύσσω, † ἔφρυξα, *concremaui* : ἀΐσσω, ἤιξα, ἤιξας, ἤιξε, *impetum feci, rui, isti, it* : ἀνάσσω, ἄναξα, *regnaui* : εἰσαΐσσω, εἰσῇξα, *irrui* : ἐξοιμώττω siue ἐξοιμώζω, ἐξῴμωξα, *lamentatus sum*. [Notat tamen Frideric. Sylburg. οἰμώττειν falsum, verum est οἰμώζειν, ex οἴμοι factum, vt αἰάζειν ex αἴ : Aristoph. οἰμώζειν λέγωσοι. sic vero etiam cætera fletum vel sonitum exprimentia, per ζω efferuntur, ὀλολύζω, μύζω, νύζω, τρύζω, σίζω, τρίζω, ἀλαλάζω, κλάζω, στενάζω.] ANNOTATIO. καταρράσσω, κατέρραξας, *ad pauimentum impegisti, allisisti* : ἐλελίττω, ἐλέλιξε, *mouit, tremefecit*. [ἑλίσσω quidem etiam in prosa dicitur : apud Homerum vero & cæteros poëtas mutato in reduplicatione spiritu ἐλέλιξε, ἐλέλικτο, ἐλελίχθη, ἐλελιξάμενος, non tantum ab ἑλίσσω vel reduplicato ἐλελίσσω, sed etiam ab ἐλελίζω : nam inde apud Nonn. est ἐλελίζεται αἴθοπι νώσῳ. Similis mutatio spiritus est etiam in ἀραίρηκε apud Herodot. pro ᾕρηκε ab αἱρέω : vbi iidem pro augmento est reduplicatio.] ANNOTATIO. θώϋξε, *clamauit* : ἔπληξε, *conteruit* : * τρόμαξεν, *intremuit* : hæc quatuor nouissima destituuntur incremento : itaque modò mutaueris ξε in σσω siue ττω, eorum habes thema. similium idem esto iudicium: à νύττω, ἔνυξε, *fodit, pupugit* : πατάσσω, ἐπάταξε, *percussi, inflixit* : καταπλήττω, κατέπληξε, *perterruit* : παρανύττω, παρένυξεν, *admonuit* : καταλλάττω, κατήλλαξε, *reconciliauit* : παραΐσσω, παρῇξεν, *accurrit, prorupit, cominus insiliit* : παραλλάσσω, παρήλλαξε, *repetijt, reciprocauit* : κατορύττω, κατώρυξε, *defodit, obruit* : φρίξαν, *horruerunt* : ἀπαράσσω, ἀπήραξαν, *triuerunt, collijserunt* : παραλλάττω, παρήλλαξαν, *præterierunt*

* Quod alij malunt à τρομάζω.

ſeu *præteriiſſent* : συγκαθείρξαντο, συγκατώρυξαν, *vnà defoderunt* ſeu *ſepeliuerunt*. In imperatiuo, † ἐγκαπύναξον, *infunde*. [ἐγκαπύναξον ab ἐγκαπυνάσσω vbi inuenerit ignoro: apud Ariſtoph. vero legitur, ἄκρατον ἐγκάναξόν μοι πολύ, *multum mihi merum cum ſonitu infunde* : & apud Eurip. μῶν τὸν λάρυγγα διεκάναξέ σου καλῶς ; *non pulchrè tibi per guttur cum murmure deſcendit?* in quibus ſi ſyncope est, factum eſt ἐγκάναξον ex ἐγκανάχησον, & διεκάναξε ex διεκανάχησε, vt ἔδιξε & ἔτυξε alibi ex ἐδίκησε atque [...] formari à quibuſdam docui. Ita vt thema ſit vel Barytonum ἐγκανάχω, vel Circumflexum ἐγκαναχῶ, à quo apud Theocr. Idyll. 9. ἐγκαναχήσατο κόχλῳ, *conchæ inſonuit, vel ad concham ſibi donatam læto cachinno riſit.*] [...] *ſtringe* : κηρυξάτω, *præco edicat*. κατασφάξατε, *interficite*: ἀποσφραγίσαντων, *occludant*. In Optatiuo Æolico (181,[...]) πυρρίξειε, *raptim proripuerit*. In infinitiuo, ἀλληλάξαι, *mutuò pellere*. [Quod apud Heſych. eſt forſan Dorico more (397,7.) ab ἀλληλάζω : eſt ſanè mox apud eundem ἀλληλίζειν & paſſ. ἀλληλίζεσθαι ſe mutuis inſidiis infeſtare. Imo & videtur ἐκβαβάξαι quoque à them. in ζω deducendum : nam βαβάζειν apud Heſych. eſt, quamquam in balbutiendi, & garriendi ſignificatione. Itidem & ἐκφλύξαι eſt à them. in σσω & ζω : nam apud Heſych. & φλύζει legitur & φλύσσει, illud expoſitum ἀναζεῖ, *ebullit*, hoc vero ἐρυγγάνει *eructat*.] ἀφαιμάξαι, *ſanguinem elicere* : βρύξαι, *deuoraſſe, comprehendiſſe, reſonaſſe* : [...]βάξαι, *emouiſſe, excutere* : † ἐκφλύξαι, *dicere, ebullire, eructare* : θρύξαι, *moleſtare, turbare* : θρέξαι, *lac cogere aut coagulare*. [θρέξαι *pro cogere ſeu coagulare falſum eſt* : *nam ea ſignificatione* θρέψαι *dicitur à* τρέφω, *vt teſtatur Heſychius, Euſtathius, Etymologus* : *ac nominatim Etymol.* [...] *fert iſtud hemiſtichium*, ἥμισυ μὲν θρέψας λευκοῖο γάλακτος, dimidiam albi lactis partem cogens. *Habet tamen* θρέψαι *& aliam ſignificationem, alendi, eamque vſitatiorem, vt*, τὴν μὲν ἄρα θρέψασα τεκοῦσα. *at* θρέξαι *eſt* currere, [...] *apud Heſych. eſt particip.* θρέξαντες, *&* *apud Etymol.* [...] θρέξασκον, *Ionicè ſiue poëticè pro* ἔθρεξαν, *à* τρέχω, +II,2[...] θωρῆξαι, *armare* : θωΰξαι, *clamare* : καταπνύξαι, *compungere* : καταυάξαι, *confringere, deiicere* : κηρύξαι, *per præconem denuntiaſſe* : κνυζῆξαι, *ſuppliciter, obſecrare, efflagitare* : κτερεΐξαι, *ſepelire*, poteſt etiam referri ad κτερείζω. [Sed diuisè ſcribendum κτερεῖξαι, vt Od. λ, σῆμά τέ οἱ χεῦαι κὰ ἐπὶ κτέρεα κτερεΐξαι. [...]que non à them. in σσω, vt [...] ANTESIGNANVS, [...]ζω, vt patet ex hoc Apollonii, νέκυν κτερεΐζεν ὁμιλῷ, *defunctum funerabat*. eſt enim [...]

ANNOTATIO.

ANNOTATIO.

ANNOTATIO.

hic ξ more Dorico pro σ, (397,7.) vt satis patet è verbali ἀκτέριστος *infuneratus*, in Epigr. Sic à κτερίζω, quod eiusdem est originis & significationis, agnoscit Hesychius & κτερίζειν & κτερίξειν: à quorum illo in Pandectis est κτεριστής *libitinarius*, & apud Hesych. compos. ἀκτέριστος *infuneratus, insepultus.*] μαλάξαι, *mitigare, mollire*: μορύξαι, *contaminare, polluere*: ῥέξαι, *sacrificare*: ῥάξαι, *elidere*: πρᾶξαι, & Ionice (118,26.) πρῆξαι, *egisse*: συγκαταπράξαι, *annumerare*: συνάξαι, *configere*: σφάξαι, *trucidasse*: à σφάττω vel σφάζω. In partic. ἀΐξας, ἀΐξασα, *irruens*: ἀΐξαντες, *irruentes*: ἀναφρίξας, *aυ*ἴ*ς*, *setis horrens.* [Porrò setis horrens est ἀναφρίξας: ἀναφράξας verò dicitur qui aperuit quod fuit obseptum: vtrumque à themate in σσω.] ἀποσάξας, *obturans*: ἐμπαλάξας, *valde percutiens*: καθαιμάξας, *qui cruentauit*: καναχάξας, *perturbans*: κατασυρίξας, *sibilans, exsibilans*: μεταΐξας, *insecutus, festinans*: νύξας, νύξασα, *pungens, fodicans*: ὀρύξας, *fodiens*: παραθύξας, *agitans*: περιελίξας, *inuoluens*: περιμάξας, *abstergens*: ἀΐξας, *surgens, transiens*: παραδίξας, *detrahens.* [Quod fortasse potius est à them. in ξω more Dorico, 2?7,27.] ὑπαΐξας, *subrepens*: ἐσαΐξαντες, *irrumpentes*: λοιμώξαντες, *peste laborantes*, περιελίξαντες, *rotantes.* In indicatiuo medio, ἀνήξατο, *cum tussi expuit.* [Quod ex Hippoc. citant v. L. sed vereor ne mendosè pro ἀνεβήξατο, ab ἀναβήσσομαι, *tussio.*] ἐναπεμάξατο, *impressit*, ab ἐναπομάττομαι: ἐφράξαντο, & metathesi ἐφάρξαντο, *obstruebantur*, à φράττομαι. In infinitiuo, ἀναπαιφάξασθαι, *percussisse, pulsasse*: ὀδάξασθαι, *mordicari, scalpi.* [Quod tamen verius est à them. ὀδάξω, à quo apud Hesych. ὀδάξει *mordicat*, apud Hippocr. ὀδάξονται *mordicantur*, apud Diosc. ὀδάξασθαι *mordicari*: vel à puro ὀδαξέω, à quo apud Diosc. est particip. ὀδαξώμενος: ita videlicet vt ἀλέξασθαι apud Hom. & Xenoph. est vel à Barytono ἀλέξω, vel à Circumflexo ἀλεξῶ.] περιπτύξασθαι, *circumplecti.* In participio, δραξάμενος, *pugillo concludens*: παρασκευαξάμενος, *instructus*: περιπτυξάμενον, *amplexus*: ταξάμενοι, *tributum imponentes.* Ex ζ: in futuro, πολεμίξομεν, *bellum geremus.* In infinitiuo, καταστάξειν, *destillaturum esse.* In aoristo indicatiui, ἐξενάριξεν, *interfecit, armis spoliauit*: ἐπιλάλαξε, *lætos clamores edidit.* [Ferri potest ἐπιλάλαξε, sicubi poëticè vel Ionicè sine augmento sit positum pro ἐπηλάλαξε, ab ἐπαλαλάζω *acclamo*: à cuius simplici themate legimus apud Hesych. λάλαξε *vociferare*, & λαλάξαντες *vociferati.* alias vitiarius est ἐπηλάλαξαν ab ἐπαλαλάζω, cuius simplex ἀλαλάζω passim occurrit apud historicos. atque ita mox ἠλάλαξαν & ἀνηλάλαξαν.

ANNOTATIO. [beside "Porrò setis horrens"]

ANNOTATIO. [beside "Quod fortasse potius"]

ANNOTATIO. [beside "Quod ex Hippoc."]

ANNOTATIO. [beside "Quod tamen verius"]

ξ ex ζ.

ANNOTATIO. [beside "Ferri potest"]

Pot

Porrò v.3. ὑπάλυξε, & v.6. ὑπεξήλυξε, verius sunt à them. in σκω, ὑπαλύσκω & ὑπεξαλύσκω, 169,9.] μερμήριξε, *mente versauit*: στήριξε, *defixit*: † ὑπάλυξεν, *effugit*: (in quinque præcedentibus desideratur augmentum) ἐστυφέλιξε, *pulsauit, euertit, insectatus est*, à στυφελίζω: κατεπρήνιξε, *pronum præcipitauit*: à καταπρηνίζω: ὑπεξήλυξε, *clàm fugit, effugit*, ab ὑπεξαλύζω: ἠλάλαξαν, *clamarunt*, ab ἀλαλάζω: ἀνηλάλαξαν, *exclamarũt*, ab ἀναλαλάζω: ἀνεβορβόρυξαν, *exclamarunt*, ab ἀναβορβορύζω In Optatiuo Æolico, ῥέξειε, *fecerit*: οἰμώξειαν, *fuerint lamentati*. In infinitiuo, ἀωτ-ξαι, *à cibo sumpto dormire*: ἀποτριάξαι, vel ἀποτριάσαι, *tri-*

ANNOTATIO. *ictus, infligere, vincere*. [Reperitur & τριάσειν apud Etymologum, & ἀποτριάξειν apud Æschyli Scholiasten. si quis igitur à priore malit fut. in ξω, à posteriore futurum in σω, per me licebit: vt scilicet à συρίζω est συρίσω, συρισμὸς, & similia: à συρίττω autem συρίξω, συριγμὸς, &c. si quis verò ab vtroque malit vtrumque deducere, tueri se poterit exemplis quæ citantur, 168, 44. & 169, 5.] ῥέξαι, *facere*, & *fac*, in aoristo primo imperatiui medij: στηρίξαι, *stabilire*. In participio, ῥέξας, *qui fecit, operatus*. Atque hæc de ξ.

σ ex δ. Σ ex δ: in futuro medio, μήσομαι, *moliar, faciam*: ψεύσῃ, & Atticè (306,37.) ψεύσει, *falles, mentieris*: ἁδ-

ANNOTATIO. ήσεται, *gratum erit, admittet*. [προσήσεται oblectabit est à προσήδομαι: at προσήσεται *admittet*, à προσίεμαι: in illa significatione datiuũ, in hac asciscit accusatiuum.] In aoristo indicatiui actiui, à καταδείδω, κατέδεισα, *timui*: ψεύδω, ἔψευσας, *fefellisti*: ἐπερείδω, ἐπέρεισεν, *impegit*, augmento destituitur: ὑποδείδω, ὑπέδεισαν, quod & poeticè (297,13.) ὑπέδδεισαν, *subueriti sunt, timuerunt*. In participio, προδείσας, *exterritus, timore correptus*: σιναπέρσας, *excutiens & impingens, infligensq́*: ὑποδείσας & poeticè (400,11.) ὑποδδείσας, *subueritus*. In indicatiuo medio, ab ἀπερείδω, ἀπερείσασθαι, *intendi, intendebam*: ψεύδομαι, ἐψεύσω, *mentitus es*: ἐψεύσατο, *fefellit*: μήσατο, *adinuenit excogitauit*: ἐπερείδομαι, ἐπηρείσαντο, *irrum-*

ANNOTATIO. *pere tentarunt*: alias ἐπερείσαντο, ab ἐπερείδομαι. [Sed ἐρείδομαι non ponitur in eorum numero quorum initiale ε augetur assumpto ι, 286, 16. metuo igitur ne mendosum sit ἐπηρείσαντο: ἐπερήσαντο vero, Ionicè pro ἐπηρεάσαντο, ab ἐπηρεάζομαι.] In Subiunctiuo, à καθεύδομαι, καθεύσωνται, & Io-

ANNOTATIO. nicè (118,37.) καθεύσωνται, *obdormierint*. [In vulg. Lex. citatur ex Herodoto κατεύξωνται pro *obdormierint*: id vertit ANTESIGNANVS in κατεύσωνται, Ionicè scilicet deductũ volens à καθεύδω *dormio*. sed vereor ne non satis be-

bene diuinarit: quum à καθεύδω & simplici εὕδω regularia futura non sint in vsu, vt ostendit Xenophontis illud οὐκ ἂν καθευδήσοιεν. opinor ergo in vulg. Lex. rectè quidem esse scriptum κατεύξωνται, sed verius interpretãdum *deuouerint*, à κατεύχομαι: vt pag. 191. apud Herod. Euterpe, ἐπὴν κατεύξωνται, θύουσι τὴν βοῦν, *bouem, vbi deuouerint, mactant.* nam paulo ante dicit, κεφαλῇ ἐκείνῃ πολλὰ καταρησάμενοι, *capiti illius multa imprecati.*] Ex θ: in futuro actiuo, ἐπικεύσω, *celabo.* In infinitiuo, πείσειν, & Ionicè (182.6.) πεισέειν, *persuasurum esse.* In indicatiuo medio, πείσῃ, & Atticè (306,37.) πείσει, *adducéris, credes.* In aor. indicatiui actiui, à καταπρήθω, κατέπρησα, *incendi:* πρήθω, ἔπρησε, quod & sine incremento πρῆσεν, *incendit, perflauit.* [Porrò aoristũ ἔπρησε, futurum πρήσω, & similia tempora, communia sunt tribus thematibus, πράω, πρήθω & πίμπρημι: quorum duo posteriora deriuata sunt è priore, ac illo magis vsitata. sic ἔπλησε, πλήσω, & similia, æquè sunt à primitiuo πλάω, licet inusitato, atque à deriuatis πλήθω & πίμπλημι.] ἐμπρήθω, ἐνέπρησεν, *incendit:* παραπείθω, παρέπεισε, *persuasit:* διαπέρθω, διεπέρσαμεν, *diruimus.* In Optatiuo Æolico, πείσειε, *persuaserit.* In infinitiuo, πέρσαι, *euertere, vastare:* πρῆσαι, *incendere.* In participio, παραπείσας, *persuadens, permouens, decipiens:* πέρσας, *populatus:* σήσας, *qui cribrauit.* In participio medio, πλησάμενος, *qui impleuit, implens.* Ex ζ: in futuro actiuo, κατασταλάσω, *conuitijs incessam, obiurgabo.* In infinitiuo, κλήσειν, *interclusurum esse:* χέσειν, *cacaturum esse.* In indicatiuo medio, αὐγάσῃ, & Ionicè (186,23.) αὐγάσεαι, *respicies.* In infinitiuo, χέσεσθαι, & Doricè (70,6.) χεσεῖσθαι, *cacaturum esse.* Notanda sunt futura Attica à polysyllabis in ίζω, quæ σ deperdito efferuntur, ac terminatione cõueniunt cum futuris secundis eiusdem modi ac vocis. huius generis multa enumerauimus pag. 304. & 305. quibus adde sequẽtia: in indicatiuo actiuo, à λαρυγγίζω, λαρυγγιῶ, *vocem dilatabo:* sic μεριμνιῶ, *curabo:* οἰκιῶ, *condam:* προσκαθιεῖς, *obsidebis:* προσοχθιεῖς, *offendêris:* ἐκσπερματιεῖ, *semen edet, faciet liberos:* ὀπωριεῖ, *fructus colliget:* προσοχθιεῖ, *abhorrebit ab:* προσοχθιεῖτε, *offendimini.* In participio, ab ὀπωρίζω, ὀπωριῶν, οῦντος: in plurali, ὀπωριοῦντες, & Doricè (119,9.) ὀπωριεῦντες, *decerpentes.* In infinitiuo medio, ἀπωθαυμαστιεῖσθαι, *au...rum esse*, ab ἀπωθαυμάζομαι. Sed redeamus ad σ quod fit ex ζ. in aoristo indicatiui actiui, ὀπάζω, ὤπασα, & sine augmento ὄπασε, *tribuit:* ὄπασε, *tribuit:* ξενίζω τὸ ξενίζω, ἐξείνισα, *hospitio excepi:* ξυλίζω, ἐξυλίσα, *crucifixi:* ἐρίζω, ἤρισα, *contendi, certaui.* [ἐξυλίσα non est

σ ex θ.

ANNOTATIO.

σ ex ζ.

Futura Attica à polysyllabis in ίζω.

ANNOTATIO.

est è simplici themate ξηλιάζω, sed è cõposito ἐξηλιάζω, quod augeri non potuit, quia simplex ηλιάζω, deriuatum ab ἥλιος, sortitum est initialem natura longam, 171,25. est autẽ ἐξηλιάζειν in Sole exiccare vel enecare, vt solent qui tolluntur in crucem. simplex ἡλιάζονται legitur apud Aristot. pro *apricantur, Soli se exponunt* : alterum compos. ἀνηλιάζοντες apud Athen. pro *insolantes, soli exponentes.*] *αἱρετίζω, ᾑρέτισα, elegi : ἐκσαώζω τὸ ἐκσώζω, ἐξεσάωσα, liberaui : ἐξεσάωσε, liberauit, seruauit, eripuit: προσοχθίζω, προσώχθισα, offensus sum* vel *eram, odi : προσώχθισεν, abominatus est, impegit, infensus fuit : συσσώζω à σὺν & σώζω, συνέσωσα, saluti fui, conseruaui : ἐξοικίζω, ἐξῴκισα, domo eieci: εἰς Ῥώμην ἐξῴκισε, Romam habitatum traduxit : ἐπουρίζω, ἐπούρισας, immisisti : ἐξιδίζω, I. ἐξίδισε, cacauit : οὐτάζω, οὔτασε,* quod & per apocopen *οὖτα, vulnerauit : πελάζω, † πέλασεν, appulit, admouit : πέλασαν, admouerunt : πυκάζω, πύκασε, texit, cooperuit: σχάζω, σχάσε, cohibuit, inhibuit : κοπάζω, † ἐκόπασε, cessauit, requieuit : λακίζω, ἐλάκισε, strepuit, crepuit: ἀχλύζω, † ἤχλυσε, tenebris obductus est : ὀκλάζω, ὤκλασε, procubuit : ὀπάζω, ὤπασε, dedit, donauit : ἀναχαιτίζω, ἀνεχαίτισεν, coma retraxit,* vel *erecta coma lasciuijt : ἐκκνίζω, ἐξέκνισεν, exscalpsit: καταπειράζω* vel *καταπειράω, † κατεπείρασε, tentauit : προστηρίζω*(?)*, προστήριξε*(?)*, posuit, delegit : ἀντερίζω, ἀντήρισε, certauit, conflictatus est: περιαρμόζω, περιήρμοσε, circumaptauit : συναρμόζω, συνήρμοσε, coniunxit : κατοικίζω, κατῴκισεν, habitatum deduxit: μετοικίζω, μετῴκισε, migrare iussit: ἐκκλῄζω, ἐξέκλῃσαν, excluserunt : περικαθίζω, περιεκάθισαν, obsederunt: συσκευάζω, à σὺν & σκευάζω, συνεσκεύασαν, conuenerunt, collegerunt: κατεθίζω, κατείθισαν, consuefecerunt,* augetur per ι, 286,16.

In imperatiuo, *ἀποβρόχισον, deuora : ἐπιχώρισον, subduc, minue : * κάθρισον, sede : κάθισον,* & Ionicè (118,3) *κάτισον, colloca: πυράκτισον*(?)*, retrocede : χρῆσον, da mutuo,* à χρήζω vel χράω. In Optatiuo, *χρήσαις, mutuo dederis:* Æolica forma *κομπάσαις, magnificè iactares : προσφράσαις*(?)*, assimilarit.* In subiunctiuo, *† εὐεμέσῃ, bene vomitio successerit.* In infinitiuo, *ἀθύσαι*(?)*, praeclarè agere, extolli: ἀλίσαι, congregare : † ἀχλῦσαι, tenebris obduci : ἀνακρίσαι*(?)*, renidescere: ἀπαυχενίσαι, frenare, decollocare: ἀπομεσημβρίσαι*(?)*, obdormire: † ἀποσκοτίσαι*(?)*, obumbrare : ἀφυστερίσαι*(?)*, morari : διασκεδάσαι*(?)*, dispergere : διαπαίξαι*(?)*, ludere: † διακομπάσαι*(?)*, decipere.*

κάθρισον legitur etiam apud Hesychiũ expositũ κάθισον: sed haud scio an restituendum eius loco sit καθίσοντον(?)*, per syncopẽ è καθίδρυσον, colloca.*

ANNOTATIO. [Rectius ex Hesychio & Suida leges διακομπάσαι, à διακομπέω, iactantia mea terrorem incutio.] *ἐκκλίνισαι*(?)*, effugisse, decepisse: ἐκριζῶσαι*(?) *radicitus & cum radice euellere : ἐκσοφίσασθαι*(?)*, callidè astutè & periculũ declinare:*

ἐκ

ἐμμάσαι, *fulcire.* [Verius ἑρμάσαι. ἕρμα. n. significat *fulcrum, stabilimentum, saburram.*] ἐξονομάσαι, *nominare:* ἐξαμυστίσαι, *haustim epotare, & sine respiratione:* *ἐσκιμαλίσαι, *medium digitum ostendere contractis reliquis:* καθαγνίσαι, *mortuis immolare:* κνημάσαι, *deridere:* †καλαμησάσαι, *colligere spicas:* καταγιγαρτίσαι, *conterere acinos,* item *coire:* καταδημομερίσαι, *in populũ distribuere:* καταμηρυκάσαι, *scindere, comminuere:* καταλοχίσαι, *instruere aciem:* καταιμηέσαι, *deijcere, sternere:* κληρώσαι, *sortiri:* †κλάσαι, *frangere, fregisse:* κυβιστᾶσαι, *euertere:* κυβελίσαι, *securi percutere:* μαλάξαι, *mitigare, mulcere:* μηνίσαι, *irasci:* (μῦσαι, *conniuere, inquinare:* potest referri ad μύω) οἰκίσαι, *condere, habitare fecisse:* παρατροχάσαι, *praecurrere:* πρεμνίσαι, *funditus euellere:* συγκρῖσαι, *conspirare, litem componere periculo imminente:* συναρχαιρεσιάσαι, *ire ad comitia ad danda suffragia:* χάσαι, *subito impulsu artus in pristinum statum reponere:* χρῆσαι, *rogare, efflagitare.* In participio, δανείσας, *mutuum dans:* †ἐπιγλαυκώσας, *oculis innuens:* καθαρμόσας, & Ionicè (118,30.) καθαρμόσας, *adaptans:* ξυμποδίσας, *qui pedes colligauit:* ὀργίσας, *qui ad iram prouocauit:* †περιπειράσας, *inuoluens:* χέσας, *qui deiecit, qui cacauit:* †κατευορκήσαντες, *probi:* †προσπελάσαντες, *appropinquantes, propinqui, admoti, appulsi:* συγκλάσασα, *confringens:* ὀκλάσασα, *ingeniculans.* In indicatiuo medio, à μεθαρμόζομαι, μεθηρμόσω, & Ionicè (186,23.) μεθηρμόσαο, *transmutasti, aptasti:* σεβάζομαι, σεβάσατο, *irreligiosum putauit & nefas, religiosè admiratus est:* φράζομαι, ἐφράσατο, *animaduertit:* (ὁρίζομαι, ὁρίσατο, *statuit, aestimauit:* ὀδίζομαι, *ὀδύσαντο, *irati sunt, succensuerunt,* augmento destituuntur) καταγωνίζομαι, κατηγωνίσαντο, *expugnarunt:* συμπαρίζομαι, συμπαρίσαντο, *comparauerunt.* In Imperatiuo, κίασαι, *sinito.* In infinitiuo, †ἀκέσασθαι, *expiare:* †ἀναμυρίσασθαι, *lucrari:* (αὐδάσασθαι, *loqui,* potest referri ad αὐδάομαι) †δηρίσασθαι, *pugnare:* ἐπισφραγίσασθαι, *consignare:* δυσχίσασθαι, *primitias facere:* †μηχανήσασθαι, *molitum esse & machinatum.* [ἀκέσασθαι τὴν ἁμαρτάδα citant vulg. Lex. ex Herodoti lib. 1. pro *expiare scelus.* sed male: scribendum enim ἀκέσασθαι, ab ἀκέομαι, vt apud Platonem est θυσίαις ἀκεῖσθαι ἀδίκημα, *sacrificiis expiare delictum:* sed propriè mederi significat, 216,30. ἀναμυρίσασθαι esset *vnguentis se perungere:* nam simplex μυρίζειν significat *vnguentis delinere,* à μύρον *vnguentum.* at ἀναμηρύσασθαι, quod Suidas exp. ἀνατεῖναι *extendere,* est à puro them. ἀναμηρύομαι: vnde apud Plutar. ἀναμηρύεται τὴν πλεκτάνην, *cirrum recolligit siue retrahit,* vt stamina fuso circumacto solet. δηρίσασθαι vide

ANNOTATIO.

*Scribendum σκιμαλίσαι ex Hesychio & Suida: nã in ἐσκιμάλισε apud Aristoph. ε est augmentum.

* ὀδύσαντο cum suo comitatu Eustathius deducit à them. in σω, ὀδύσω, τὸ ὀργίζομαι, *irascor.*

ANNOTATIO de ἀκέσασθαι ἀμαρτάδα, μυρίσασθαι, δηρίσασθαι & μηχανήσασθαι.

videtur è δηρίζω posse deduci, vt cognatum ἐρίπαδαι ab ἐρίζω: purum tamen δηρίω agnoscit Eustathius quoque, deriuatum inde tradens aor. 1. pass. δηρινθῆναι Itidemque Etymologus annotat, vt è κονις sit primum Barytonum κονίω, deinde circumflexè κονιῶ: sic è δῆρις δηρίω & δηριῶ, vnde apud Homer. δηριόωντο contendebant, pro δηριῶντο, 452, 18. Hesychius affert etiam δηρίπτειν pro ἐρίζειν contendere: vt quemadmodum συνερίζω dicitur & συνερίπτω, sic δηρίζω & δηρίπτω, 169, 5. μητίσασθαι æquè à puro them. est atque ab impuro in ζω: præsertim cum puri tantum meminerit Eustathius: atque vt paulo ante barytonum δηρίω parit circumflexum δηριῶ, sic è μητίω nascitur μητιάω, à quo particip. μητιόωσι consultantibus, & pass. μητιάασθε consultate. Etymol. quoque, ἀπὸ τοῦ μῆτις (inquit) μητίω, ὡς μῆτις μητίω.] ὀργάσασθαι, commiscere, contemperare: διαξιφίσασθαι, digladiari, gladio decertare. In participio, ἀπαυθαδισάμενος, minimè assentiens: ἐπηλυγασάμενος, obtenebrans: ἐποικτισάμενος, miserabiliter questus: κατοικτισάμενος, miserans: * περιθεμνισάμενος, amplexus: χασάμενος, continens: ἐπαυθαδισάμενοι, in eadem pertinacia perdurantes: ἀπαυθαδισάμενοι, qui arroganter egerunt.

* Pro Hesychiano περιθεμνισάμενος legẽdum fortasse περιτεμενισάμενος, luco & vestibulo ante circumducto.

DE FVTVRIS ET AORISTIS HIC AB ANTESIGNANO POSITIS

Frid. Sylburgij censio.

MVLTIS futuris & aoristis hic impura tribuuntur themata pro puris. tale est ἐξίδισε 526, 14. vt satis arguit infin. simpl. ἰδίειν sudare, apud Hippocr. & compos. aduerb. ἀνιδρωτὶ citra sudorẽ, apud Plat. Sic μηνίσαι 527, ... cit à them. μηνίω, vt patet ex imperfecto ἐμήνιε apud Homerum & Synesium, necnon è verbali μήνιμα apud eundem Homerum, Thuc. & alios. Similiter κλάσαι 527, ... à κλάω, (217, 16.) quum κλάζειν sit clangere: quod ipsum intelligendũ est etiam de compos. ἀποκλάσας 527, 18. & συγκλάσαντα ibid. v. 23. verum autẽ thema esse κλάω etiam aliunde patet, tum ex indicatiuo κλῶμεν frangimus apud Paulum 1. Cor 10. item è participio pass. κλώμενος apud eundem Paulum, Theophrastum & Diosc. Tale videtur esse καλαμησάντων 527, 5. Sed & ... 526, ... & ἀχλύσαι ibid. v. 38. huius esse generis docet participium ἀχλύουσα caligans, in Argon. Apollonij. Interim & a puris & ab impuris descendunt nonnulla, velut ... πέλασε ibid. v. 16. cũ cõpos. προσπελάσαντες 527, 22. Au... ro eiusdẽ generis sit ἀφιλονεικήσας ibid. 21. non ... sat. purum sanè thema Suidas agnoscit, afferens inde paru

particip. πειρώμεν@-, & compos. ἐλαπειραχθεὶς, συναπειραθέντες & συνεπειραμένοι: quibus adde πεῖραμα apud Hesych. & Ionicum perf. ἐπείρανται apud Aratum, à quo Ionicum itidem verbale ἀπείρατα apud Dionysium & Nicanarum. Dubium est etiam ἐκόπωσε 526,18. quod in vtriusque testamenti Bibliis legitur, agnosciturque etiam ab Hesychio & Suida. Videndum tamen ne sit à puro themate, vt affine ἐκοπίασαν in Ps. 125. nam præsens eius est ὃ κοπιᾷ, *non laborant, non fatigant se labore,* Lucæ 12. & Matt. 6. At ὀργάσαι & med. ἐργάσασθαι (526,15.) tum demum sunt a them. in ζω, cum habent actiuam significationem, incitandi, præparandi, subigendi: at *turgere seu prurire desiderio*, pure dicitur ὀργάω. In quibusdam etiā penultima est vitiosa. nam pro εὐημίσῃ 526,36. scribendum εὐημέσῃ, ab εὐημέω, deriuato ex adiect. εὐημής: vel diuise εὖ ἐμέσῃ, quod simplex ἐμέω breuem characteristicam retineat in futuro, vt ostendit Attic. perf. ἐμήμεκας *vomuisti*, & aor. comp. ἀπήμεσε *euomuit*, vtrumque apud Lucianum. sic κατευορκήσαντες scribēdum 527,22. à κατευορκέω, cuius simplex εὐορκέω, deriuatum ex εὔορκος, & ipsum breuem præsentis characteristicam in futuro auget temporaliter, 526,16. Veruntamē hic ἀντιγραφοῦνται quædam. nam ἀπαφρίζουσι 526,43. apud Suidam quidem & Etymologum scribitur per ι, à them. in ζω, (vt etiam cognatum ἀφαφρίζουσι apud Hesych. & decompos. διακαθαρίζουσι apud Suid.) apud Hesych. vero per η ἐκκαθαρήσει, à them. in έω. Sic & pro ἀποσκοτίσει, quod interpretatur obūbrare, 526,40. reperitur ἐπισκοτῆσαι, ab ἐπισκοτέω. à simplici vero σκοτίζω apud Theophylact. est τὰ ἐσκοτισμένα φωτίζει, obtenebrata illuminat.

Notio.

NOTABIS, Multa horum & similium quæ ante characteristicam σ habent α, posse etiam referri ad themata finita in άω vel άομαι, atque vtraque themata (in άζω scilicet & άω) in Lexicis plerumque inueniri. Sciendum præterea, poëtas metri gratia duplicare huiusmodi σ: quod eodem prorsus pa[illegible] in rimando thema erit excutiendum, ac si vnicum & simplex adesset tantummodo. In sequentibus fit ex ζ in aoristo indicatiui actiui, à δαμάζω, ἐδάμασα, *domui*: δάμασε, *domuit, imperio subiecit*: ἐδάμασαν, *domuerunt*: pro ἐδάμασαν, δάμασσε, ... : σκεδάζω, ἐσκέδασσε, pro ἐσκέδασε, *dissipauit, dispersit*: ἐπέλασσεν, *admonuit*: μύζω τὸ μύω, * μύσσαν, quod & μύσαν, *conclusi sunt vel clauserunt*. In imperatiuo, πελάσσετε, *admonete*, pro πελάσατε: vel erit præsens factum a futuro, vt ἄξετε, (332,28.) ῥάσσετε, *assurgite*, cui in pag. 520,37.

σσ ex ζ.

* *μύσσαν sine μύω in claudendi significatione, descendit à puro ... nam μύζω aliud est, vt supra do*

rigate, perfundite. In ſubiunctiuo, πελάσῃ, *appulſus ſit.* In infinitiuo, ἀνακεάσαι, *diuidere*: κνίσαι, *ſcalpere, pungere, moleſtare.* In participio, ἀμφικεάσας, & poëticè ἀμφικεάσας, *circumſcindens, diuidens*: κεάσας, *partitus.* In indicatiuo medio, δεδάσατο, *viſum eſt, putauit*: item *ſtatuit, conſtituit, ratum habuit*: συμφράσατο, *agitauerat, ſimul conſuluerat.* In infinitiuo, ἀναχάσασθαι, *retrocedere*: συμφράσασθαι, *conſilium dare.* In participio, ὀδυσσάμενος, *lugens, iratus, odio habens*: τοῦ ὀδυσσαμένου & Ionicè (121,39.) ὀδυσσαμένοιο: χασσάμενος, *deuitans, recedens.*

σ ex σσ ſiue ττ.

Σ In pauciſſimis fit ex σσ ſiue ττ: vt in his, in aoriſto indicatiui actiui, à πλάττω, ἔπλασα, *obleui formaui, finxi*: διερέττω, διήρεσα, *traieci.* In infinitiuo, ἀπολίσαι, *exprimere.* In participio, *ἀνάϊσας, quod & poëticè ἀναΐσσας, *exortus*: crebriùs vſurpatur ἀναΐξας. In imperatiuo medio, λίσαι, *ſupplica, ora.* In participio, πλασάμενος, & poëticè πλασσάμενος, *formans, componens, fingens.*

** Nec ἀναΐσας nec ἀναΐσσας inuenio: ſed ἀναΐξας ab ἀναΐσσω, & ſublata diæreſi ἀναΐξας ab ἀναΐσσω: de quibus in p. 520, v. 7.*

σ abiectum ex ασ- & αισ-

Saepenumero, vt in ductis à thematibus ſextæ coniugationis, figuratiua σ erit abiicienda, & vocalis præcedẽs remanet characteriſtica: vt α in his, in futuro primo medio ἰάσομαι, quod & Ionicè ἰήσομαι, *ſanabo.* In participio, ἰασόμενος, *curaturus.* In aoriſto primo indicatiui vocis actiuæ, à καταπεράω, κατήρασε, *deglutijt*: περάω, πέρασαν, *deportarunt vt venderent.* In imperatiuo, πέρασον, *traijce*: πόρπασον, *aſtringe*: φύρασον, *miſceto, macera.*

Annotatio. [πόρπασον poteſt ab impuro them. in ζω deduci: cum à puro apud Eurip. ſit πέπρημαι: & apud Plutarch. atque Antiph. particip. comp. ἐμπεπορπημένος: necnon ἐμπεπόρπατο Ionicè apud Herodot. pro ἐνεπεπόρπηντο. at περονοπορπατὸς apud Æſchyl. Doricè pro περονοπορπητὸς, 118,40. quem Doriſmum ſi quis in πόρπασον quoque ſtatuere velit, nõ refragabor: præſertim cum ſic v. 44. ſequatur ἐμηχανάσατο pro communi ἐμηχανήσατο.] In Subiunctiuo, περάσῃ, & Ionicè (228,33.) περήσῃ, *venderet.* In infinitiuo, ἀναδράσαι, *reficere*: κνάσαι, **inanire*: κνασάσαι, *adolere*: κεράσαι, *diſtribuere*: φάσαι, *interficere.* In participio, ἐξωμιάσας, *humeris tenus nudatus.* [Sed tollendum α penultimum, ac thema ſtatuendum ἐξωμίζω, vt apud Ariſtoph. Concion. ἐξωμισάσαις τὸν ἕτερον βραχίονα, *altero brachio ad humerum vſque nudato* ſiue *exerto.* ſic enim ibi & textus habet, & Schol. & Suidas: nec alterum α ferre metrum poſſet.] In indicatiuo medio, ab ἀράομαι, ἠρασάμην, *deuoui*: πειράομαι, ἐπειράσω, *tentaſti*: καταράομαι, κατηράσω, *execratus es*: μηχανάομαι, †ἐμηχανάσατο, *machinatus eſt, rationẽ inuenit*: περισπάομαι, περιεσπάσατο, *diſtra*

** Fortaſſe ſcribendũ κνισῶσαι, à κνισόω: vel κνισάσαι Dori ũ eſt pro κνισῆσαι, vt τιμᾶσαι pro τιμῆσαι, 118,40.*

Annotatio.

distraxit: προαιτιάομαι, προῃτιασάμεθα, *causas antè, attulimus*: πάομαι, ἐπάσαντο, *gustarunt*, potest etiam referri ad πατέομαι, vt sit dictum per syncopen (365,10.) pro ἐπατήσαντο. In imperat. μεταμφίασαι, *mutato vestes*. In subiunctiuo, ὑπερεκκρεμάσωμαι, *suspendero*: (vel refer ad ὑπερεκκρεμάννυμαι) συνεπισπάσησθε, *attrahatis*.

RVRSVS Et in his σ sæpe geminatum inuenitur: vt in indicatiuo actiuo, à νάω τὸ ναίω, νάσσα, *habitaui*: καταναίω τὸ καταναίω, κατένασσα, *deduxi, habitare feci*: κατένασσε, *habitare fecit, deduxit, collocauit*: τελάω, ἐτέλασσε, *tolerauit*. In indicatiuo medio, à καταναόμαι, κατενασσάμην, *habitaui*: κατενάσσατο, *habitauit*: ἐνάσσατο, quod & detracto augmento νάσσατο, *habitauit*, item *migrauit*: ἀποναόμαι, ἀπενάσσατο, *eiecit, migrare fecit*, item *commigrauit*: ἐράομαι, ἐράσσατο, pro ἠράσατο, *amauit*. In infinitiuo, πάσσασθαι, quod & πάσασθαι, *gustare, comedere, saturari*, item *possidere*, tum α in πα producitur natura. In participio, πασσάμενος, *qui gustauit*.

σ geminatum à thematibus in άω vel άομαι.

IN Sequentibus abiecto σ, characteristica remanet ε: in futuro indicatiui actiui, καταρκέσει, *sufficiet*. In aoristo eiusdem, ab ἐπιζέω, ἐπέζεσεν, *inferbuit, increuit*: προσεπαινέω, προσεπῄνεσεν, *approbauit*: παρατρέω, παρέτρεσαν, *expauerunt*: πόθεσαν, *desiderarunt*. In imperatiuo, σύζεσον, *conferuefacito*: συναναζέσον, *fac simul feruere*. In subiunctiuo, τελέσῃ, *perficiat*. In infinitiuo, ἐπιτελέσαι, *perficere*. In indicatiuo medio, à προκαλέομαι, προεκαλέσατο, *prius vocauit*. Et hîc quoque σ non rarò geminatur: in indicatiui futuro medio, à λοέομαι, λοέσσεται, *lauabitur*. In aor. indic. actiui, à παραινέω παρῄνεσσα, *admonui, admoneo*: νείκεσσεν, *increpauit*: τρέσσαν, *tremuerunt, exterriti sunt, fugerunt*. In participio, λοέσσας, *qui lauit*. In indicatiuo medio, ab ἀποδέομαι, ἀπεδέσω, & Ionicè (186,23.) ἀπεδέσσαο, *impertiuisti, deligasti*. [Sed rectius in deligandi quidem significatione ab ἀποδέω dici posset ἀπεδήσαο poëticè, vt προεκαλέσατο à προκαλέω: (in prosa enim vsitatius est ἀπέδησας, à quo participium ἀποδήσας legitur apud Dioscor.) at pro *impertisti* rectius dicetur ἀπεδάσσαο, ab ἀποδάζομαι, de quo in pag. 376.] In infinitiuo, κοτέσσασθαι, *irasci*: dicitur & κοτέσασθαι, geminato σ. In participio, κοτεσσάμενος, *iratus*. Sæpius ante σ inuenitur α: quod vnà cum σ, ac tota terminatione, si mutaueris in άω siue άομαι, aut in εω siue έομαι, ferè vocabuli thema effeceris, modò & augmentum quoque, si quod adsit, exemeris, atque huiusmodi tempora in vsu versantur frequentissimo. In rudiorum itaq; gratiam hîc quædam

σ abiectum ex εσ & εσσ.

σ geminatum à thematibus in έω vel έομαι.

ANNOTATIO.

De futuris & aoristis quæ ante σ habent α.

ησ- ex α-

** Ionicum est πειρήσομεν ut superius πειρήσω & quod sequitur πειρήσειν.*

enumeremus: & priori loco ponamus ea quæ referuntur ad themata in άω, si vocis sint actiuæ: & in άομαι, si mediæ. In futuro actiuo, à περάω, περάσω, accedam: περάσει, veniet: πειρήσω, tentabo, nitar: * πειρήσομεν, tentabimus, penetrabimus: καταρκέσει, satis erit, melius referetur ad impersonale καταρκεῖ, vt ἀπαρκέσει ad ἀπαρκεῖ, 353, 6. In infinitiuo, † περάσειν, accessurum, descensurum esse. In indicatiuo medio, κτήσομαι, acquiram: λοχήσομαι, insidiis petam: ἐπιβοήσομαι, & crasi ου in ω (208, 26.) ἐπιβώσομαι, acclamabo: πειρήσῃ, & Ionicè (186, 23.) πειρήσεαι, experiêris: ἀπαλήσεται, aberrauit: καταμωκήσεται, deridebit: ὀνησόμεθα, vtilitatem capiemus, refertur & ad † ὀνέομαι, atque ad ὀνήμι

ησ- ex α- & ex ε-

siue ὄναμαι, vt multa etiam alia ad άω, & έω, & ημι: siue ad άομαι, έομαι, αμαι, εμαι: ὀνήσεσθε, fructum capietis. [ὀνίναμαι Ionicum potius est thema, Commune ὀνάομαι, vt satis ostendunt ὄναο & ὀνίναο, quæ inde manarunt vt ἵστασο è -άω. qua de re plura supra pag. 366, 44. ὀνήμεναι quoque dictum videtur vt βήμεναι, στήμεναι: licet Hesych. passiuè interpretetur ὠφεληθῆναι, adiutum esse. alias ὀνήμεναι particip. est fœmin. ab antiquo ὄνημαι, è quo compos. ἀπόνητο apud Hom.] μωκήσονται, vituperabunt, reprehendent. In participio, καταμωκησόμενος, qui deridebit: χρησόμενος, petiturus oraculum. In aor. indicatiui actiui, ἐρευνάω, ἠρεύνησα, scrutatus sum: μειδῆσε, subrisit: περάσε, peruenit, accessit: à κισσάω, ἐκίσσησε, concepit: κατεμέμψατο, contemnit: ἀλοιάω, ἠλοίησεν, verberauit: ὁρμάω, ὥρμησεν, impetum fecit: ὥρμησαν, se proripuerunt, concurrerunt: ἐξαπηδάω, ἐξεπήδησε, prosiliit, exiliit: μεταπηδάω, μετεπήδησε, resiliit: ἀποσμάω, ἀπέσμησεν, abstersit: περισκυβαλίζω, περισκυβάλισε, stercore perfudit: ἀμπελουργάω, ἀμπελουργησεν, amputauit: κατανιάω, κατηνίησε, peruenit, retorsit: παραγγελάω, παρηγγέλασε, denuntiauit, certiorem fecit: ἀσελγαίνω, ἠσελγήσατε, lasciuiistis: διεκπεράω, διεξεπέρησαν, * traiecerunt: καταπλοάω, κατεπλόησαν, nauigarunt: ἐφορμάω, ἐφώρμησαν, inuaserunt. In imperatiuo, καταστρύφησον, deliciare. In Optatiuo Æolico, κυβιστήσαι, se præcipitauerit seu præcipitasset: ἀπολοιτο, periisset seu abscessisset. In subiunctiuo, κατακτήσω, restituam: καταστρυφήσω, eluxurier, deliciero: μακροθυμήσῃς, sileas, longanimus sis: νεμεσήσητε, succenseatis. In infin. ἐπιβουλεῦσαι, insidiari: ἐφορμῆσαι & Ionicè ἐπορμῆσαι, immisisse: ἀγαλλιῆσαι, gloriari: κατακνῆσαι, in minutas partes secare: ἀπεψῆσαι, decoquere: παραγγελῆσαι, manus tradere: * περῆσαι, peruenire, peruenisse: περαιμῆσαι, retulisse: συλῆσαι, spoliare. [A συλάω pariter & συλέω potest

** Sed hoc est Ionicū.*

† Sed περῆσαι, est Ionicum.

ANNOTATIO. deduci. etsi enim illud est vsitatius, tamen à poli...

citatur ex Isocr. συλέμενος, pro quo Theocr. Dor. 119,10. συλεύμενος dicit.] συμφυσῆσαι, vnà spirare, vnà flare: συμψῆσαι, complanare & adæquare arenam: συντροχῆσαι, obuiare, accumulare. [Apud Hesychium, Etym. & Suid. est συντροχάσαι, ab impuro συντροχάζω. itaque συντροχῆσαι foret Ionicum.] τελευτῆσαι, exitum habere, vitam finire. In participio, ἀναπρήσας, cum anhelitu effundens: ἐπιμειδήσας, arridens: καταψήσας, demulcens: ὀπτήσας, assans, coquens: παρηγορήσας, qui induxit: συγκυκήσας, committens, componens, commiscens: συμψήσας, vorticibus contorquens, complanans: τολμήσας, animi fidens: *περήσαντες, transmissi: προσυνοικήσασα, prius nupta. [Quod verius est à themate in έω.] In indic. medio ab ἐπικτάομαι, ἐπεκτήσω, adeptus es, insuper acquisiuisti: δινέομαι, †δινήσατο, quòd & ἐδινάσατο, coëgit: ἐξινέομαι, †ἐξινήσατο, sanauit, πειρήσατο, explorauit: τεχνήσατο, composuit: φυτήσατο, produxit, peperit: δοινήσατο, & cum augmento ἐθοινήσατο, cœnauit, comedit: παλαμάομαι, ἐπαλαμήσατο, excogitauit, molitus est: περιλιχμάομαι, περιελιχμήσατο, linxit: προσκτάομαι, προσεκτήσατο, insuper acquisiuit seu parauit, protulit: τιμήσαντο, honorarunt: πειράομαι, ἐπειρήσαντο, experti sunt. In imperatiuo, πείρησαι, experire: πειρήσασθε, experimini. In Optatiuo, προτιμησαίμην, pluris æstimauerint: θοινήσαιτο, voraret: καταντήσαιτο, compararuerit. In subiunctiuo, καταντήσῃ, asciueris. In infinitiuo, ἠπήσασθαι, sarcire: κτήσασθαι, acquirere, suscipere: μηχανήσασθαι, machinari: μωμήσασθαι, æmulari: προσχρήσασθαι, adhibere, opera uti: χρήσασθαι, vsum esse: τιμήσασθαι, honorare: μασήσασθαι, & syncope (365,8.) μάσασθαι, mandere, edere. In participio, λοχησάμενος, λοχησαμένη, insidiatus insidiata: μασησάμενος, qui succum expressit: μυκησάμενος, reboans: παραγγελησάμενος, contemnens. Ex ε in futuro actiuo ἀοζήσω, ministrabo: sunt qui scribant ἀοξήσω, ab ἀοξέω. [Verius est ἀοζήσω per ζῆτα: nam coquos dictos volunt ἀόζους quasi πολυόζους, vt qui multos ὄζους (id est ramos) ingerant foco: nec alphabetica tantum series hanc scripturam postulat apud Hesych. sed probat etiam simplex ὀζία, quod idem exp. θεραπεία, famulatus, cultus.] ἐξελευθερώσω, ingenuum reddam: κυνοκοπήσω, percutiam seu verberabo vt canem: λιθεργήσει, in lapidem vertet. In participio, ὀτλήσοντες, toleraturi. In indicatiuo medio, κιχήσομαι, reperiam, consequar: μελήσομαι, curabo, mihi cura erit: *πατήσομαι, feriam, percutiam: περιδησόμεσθα, circumligati erimus. In participio, οὐρησόμενος, vrinam redditurus. In indicatiui actiui aoristo, ab ὁμολογέω, ὡμολόγησα, promisi: ὡμολόγησε, promisit, spopondit: καλέω, κατεκάλησα, per-

ANNOTATIO.

* προξήσαντες est etiā Ionicū. vt etiā v.15. πειρήσατο, adde δινήσατο, & ἐξινήσατο v.14. cōmuniter enim hæc a præs. retinent in 1. futuro & temporibus inde formatis.

ης ex ε.

ANNOTATIO.

* In Indice scribitur πατήσομαι, cuius thema nam est ὁ πατέω. πατήσομαι esset calcabo, à πατέω calco.

** καζαναρκέω Ionicũ magis est quàm cõmune: malim igitur καζαναρκάω, à cuius simplici apud Arist. & Athen. est infin. ναρκᾶν, & particip. ναρκῶντες apud Greg.*

ANNOTATIO.

** Verius est à themate in άω, vt ostendit πελεκᾶται apud Theophrast. vt etiã sequentia.*

διασκαριφῆσαι 535,3.
διαπλῆσαι v.5.
ἐκκωφῆσαι v.7.
ἐκπευπῆσαι v.14.
Vtramque vero, ε & α habent διαμφοδῆσαι v.2.
ἐξαιθῆσαι v.15.
ὑποψηλαφῆσαι v.28.
διεσπίσας v.42.
λοχήσατο, 536,25.
ἐξετεχνήσαντο v.39.
σκαριφήσασθαι 537,5.
ὁσμησάμενοι v.8.

ANNOTATIO.

mulsi: *καζαναρκέω, κατενάρκησα, *onerosus fui*: προσκυνέω, προσεκύνησα, *adoraui*: ἐξανθέω, ἐξήνθησα, ἐξήνθησας, ἐξήνθησεν, *efflorui, isti, it*: κατοικέω, κατῴκησα, ας, εν, *habitaui, isti, it*: ἰαχέω, ἰάχησας, *clamasti, locutus es*: ὀνέω (quod & ὀνάω ac ὠνέω) ὤνησας, *iuuisti*: ὤνησε, *iuuit, profuit*: ὤνησαν, *iuuerũt*. [Legitur apud Hesych. quoque ὠνεῖν non tantum pro *vendere*, sed etiã pro *frui*: eiusque verbale ὤνησις, etiam cum tertia significatione. exponit enim nõ modo *venditio, emptio*; & *vtilitas, salus*: verum etiam *vituperatio*. alias in emendi quidem significatione per ω scribitur ὠνεῖσθαι, ὤνησις, & similia: at per omicron in fruendi signif. ὄνασθαι, in signif. vituperandi ὄνοσθαι: de quibus etiã supra.] παρενοχλέω, παρηνώχλησας, *inquietasti*: ζαμβρήσε, *magna vi egit*: * πελέκησε, *dolauit, securi poliuit* seu *aptauit*: ποίησε, *fecit*: ἀσεβέω, ἠσέβησεν, *impius fuit*: ὀκνέω, ὤκνησε, *grauatus est, piger fuit*: ὁμηρέω, ὡμήρησε, *contigit, concurrit, obuiauit*: ἐπινέω (quod & ἐπινήθω) ἐπένησε, *filauit, fatum dedit*: καταχοδέω, κατεχόδησεν, *occidit*. [Scribendum καταχορδέω & κατεχόρδησεν ex Suida: pro quo apud Herodot. est καταχορδεύω. nam vt apud Suidam furiosus quidam ἑαυτὸν μαχαίρᾳ κατεχόρδησε, sic Cleomenes apud Herodotum 226. τὴν γαστέρα καταχορδεύει, *ventrem discindit*.] ἀντισυμφωνέω, ἀντισυνεφώνησε, *respondit*: ἀπογακέω, ἀπηγάκησε, *defecit*: ἐγκηλαβέω, †ἐνεκηλάβησε, *bucceliam deuorauit* seu *deglutijt*: ἐπαπειλέω, ἐπηπείλησε, *comminatus est*: καταλογέω, κατηλόγησε, *neglexit, prætermisit*: κατοικέω, κατῴκησε, *commigrauit*: παροινέω, παρῳνήσεν, *ebrius fuit*: ἰθυδρομήσαμεν, *recto cursu cõtendimus*: οἰκοδομέω, ᾠκοδομήσαμεν, *ædificauimus, extruximus*: συνομολογέω, siue Atticè (401,23.) ξυνομολογέω, ξυνωμολογήσαμεν, *inter nos conuenit*: ἀβακήσαν, *ignorarunt, nescierunt*: ἀβόλησαν, *occurrerunt*: †ἀβράκησαν, *sonuerũt*. [Pro ἀβράκησαν alibi inuenies ἀβράξησαν: vt & pro Hesychiano ἄβραξε alibi reperitur ἔβραξε.] ἀεργέω, ἠέργησαν, *otiosi fuerunt*: ὁμιλέω, ὡμίλησαν, *attigerunt*: ὁμολογέω, ὡμολόγησαν, *deditionem fecerunt*: ὀχθέω, ὤχθησαν, *commoti sunt, grauati animoq́; suspensi fuere*: ἐπιβροθέω, ἐπεβρόθησαν, *infremuerũt*: παρανέω, παρένησαν, *coacervarũt*. In imperatiuo, ἐποχλήρησον, *age familiariter cum eo*: προσκύνησον, *adora*, syncope πρόσκυσον: κατελεήσατε, *misereminι*. In Optatiuo Æolico, ἐσαθρήσειεν, *inspiceret, cerneret*. In subiunctiuo, ὀκνήσῃς, *graueris*: ὁδηγήσῃ, *dux vic fuerit, duxerit*. In infinitiuo, ἀβροτῆσαι, *noctu occurrisse*: ἀλγῆσαι, *prurire, dolere*: ἀκανθοφορῆσαι, *spinosum fieri*: ἀκκῆσαι, *m... ...*: ἀκινῆσαι, *quieuisse*: ἀλθῆσαι, *nutrire*: ἀποτεφρῶσαι, *in cinerem redigere, è medio tollere*: ἀρμαπτεύεσθαι...

equos iugales nutrire : βαρυσταθμῆσαι, *pondus* seu *grauitatem addere*:† διαμφοδῆσαι, *deuiare*: διαπερδικῆσαι, *traducere, culpare*: διαῤζαμῆσαι, *diuidere* : † διασκαριφῆσαι, *vnguibus terram scalpere*, quod auium est proprium: † διαπλῆσαι, *cacare, excernere stercora* : διημερῆσαι, *totum diem aliquid facere* : διλογῆσαι, *bis idem dicere*: εἰκοτολογῆσαι, *ex coniecturis dicere*:† ἐκκωφῆσαι, *obtundere*, & *obsurdescere*.

ANNOTATIO.

[Hoc tamen obseruandum est, ἐκκωφῆσαι actiuum descendere à them. in άω : neutrum vero, à them. in έω: vt apud Synes. ἐξεκώφει τὸ κάθαρμα, *exsurdescebat sceleratus*. Iones tamen hoc quoque pro actiuo vtuntur, vt ὁρμέω pro ὁρμάω, per dialysin : atque inde videtur esse ἐκκεκωφέαται apud Herodot. pro ἐκκεκώφωνται.] ἐκλινῆσαι, *è retib. elabi, periculum effugere*:† ἐκτρυπῆσαι, *erumpere* : ἐξαθυμῆσαι, *exanimari* : ἐξειλῆσαι, *effugere*:† ἐξοδῆσαι, *deuiare* : ἐπικυκλῆσαι, *inuoluere* : θαλαττοπορῆσαι, *nauigare per mare, transfretare* : θυροκοπῆσαι, *fores pulsare*: ἰαλεμῆσαι, *complorare, lamentari* : καλοκοπῆσαι & ξυλοκοπῆσαι, *ligna scindere*: σκηνοποιῆσαι, *scenas struere*: καταβοσκῆσαι, *depascere*: καταθλῆσαι, *vincere*:† καταλοχῆσαι, *instruere aciem*: λακπατῆσαι, *calcibus petere*: νηῆσαι & synoope νῆσαι, *struere, aceruare, aggerere*.

ANNOTATIO.

[Imo contra ex νῆσαι per epenthesin factum νηῆσαι, vt supra docui in pag. 477.] ὀγκολογῆσαι, *cum fastu dicere* : οἰκῆσαι, *habitare*: ὀλισθῆσαι, *labi*: οὐρῆσαι, *mingere*: περινῆσαι, *congerere, constipare*: περισσοεπῆσαι, *multa loqui*: περιῳδῆσαι, *incantamentis & magica arte circumuenire & obtundere* : στρεψοδικῆσαι, *dolis & varietate dicendi iura fallere, & causas inuertere* : † ὑπομηλαφῆσαι, *contrectare*. In participio, ἀναθαρσήσας, *animum recipiens* : ἀναθορυβήσας, *tumultuans*: διαπονήσας, *qui elaborauit*: δειλιήσας, *tentatus*, vel *qui ad crepusculum durauit*: ἐνανθρωπήσας, *qui humanam carnem assumpsit* : ἐξαπονήσας, *qui elaborauit*.

ANNOTATIO.

[Verum is qui elaborauit, dicitur ἐκπονήσας & διαπονήσας. at ἐξαπονοήσας esset qui planè despondit animum: nam ἀπονοεῖν est animum abiicere.] καλλιτεχνήσας, *qui excoluit, qui optimè fabricauit*: καταρρωδήσας, *metuens, formidans, perterritus*: σκατερρωδήσας, *territus*.

ANNOTATIO.

[Verius est κατορρωδήσας : nisi forrè comica scurrilitate σκατορρωδῆσαι dictum quis velit quasi stercoreo (id est, putido & inani) timore percelli.] λευκογραφήσας, *albo colore depingens*: ὁδηγήσας, ἀπὸ τοῦ ὁδηγῆσαι, *deducens* : † οἰστρήσας, *furens*: ὀλισθήσας, *lapsus*: ὀτλήσας, *tolerans, passus*: ὀχθήσας, *indignabundus*: παρασπονδήσας, *fœdifragus*: παραφωνήσας, *interclamans* : περινήσας, *circundans* : περιεργμώσας, *qui cepit*.

ANNOTATIO.

[περιεργμώσας nullibi reperio. apud

Hesych. vero in expositione verbi περικωδωνίσαι, pro περιβομβῆσαι scribendū περιβομβῆσαι *circum sonare, bombis circumdare.*] περιᾳδήσας, *incantans* : πιθήσας, *credens, fretus, persuasus*: σκιαμαχήσας, *crebris ictib. aerem inanem feriens*: προσδήσας, *qui alligauit* : συνειλήσας, *qui congregauit, qui coëgit* : τυμβωρυχήσας, *qui suffodit sepulchrum*: ἀναξιοπαθήσας, *qui ægrè* seu *indignè tulit* : ἀπηχανήσαντες, *securi, otiosi, negligentes* : διατρέσαντες, *perterriti* : ἰσοδρομήσαντες, *pari concursu currentes* : προσυναλογήσαντες, *præterea cogitantes*: στρατηγήσαντες, *duces exercitus*: συγκροτήσαντες, *conspirantes*, vulgò* *complices*: συμφρονήσαντες, *fidentes* : τριγονήσαντο, *quæ tertium partum ediderunt*. In indicatiuo med. ab ἀναριθμέομαι, ἀνηριθμησάμην, *enumeraui* : παραιτέομαι, παρῃτησάμην, *oraui*: παρῃτήσατο, *precibus impetrauit, purgauit* : προνοέομαι, προνοησάμην, & Atticè per crasin (311,16.) προὐνοησάμην, *præcogitaui, præuidi* : προὐνοήσω, *præuidisti* : ἀρνέομαι, ἠρνήσω, *negasti* : ἀχέομαι, & cum reduplicatione poëtica ἀκαχέομαι, ἀκαχήσατο, *tristatus est* : ἐγκαναχέομαι, ἐγκαναχήσατο, *insonuit* seu *cachinnatus est*.

* *Complices siue cōiurati verius dicuntur* συγκρατήσαντες: *nam* συγκρατεῖν *est* continere, tueri.

ANNOTATIO. [Sed scribendum ἐγκαναχήσατο, per χ. Etymologus enim hoc verbum cum primitiuo suo καναχὴ factum vult διὰ τὸ κενὸν ἀχεῖν. Sed dicitur etiam καναχίσαι à them. καναχίζω, unde imperf. κανάχιζε apud Hom. & Hesiod. sine augmento.] θηέομαι τὸ θεάομαι, θηήσατο, *admiratus est* : μυθέομαι, μυθήσατο, *dixit* : λοχέομαι quod & λοχάομαι, λοχήσατο, *ex insidijs cepit*.

ANNOTATIO. [λοχέομαι Ionicum est, commune λοχάομαι. Sic pro ἐκτεχνέομαι v. 39. in communi sermone dicitur ἐκτεχνάομαι, quod confirmat cognatum ἀτεχνάζω apud Suidam, & simplex τεχνάζω apud Thuc. Sed & σκαριφήσασθαι 537,5. & ἐσμηνοσάμενοι ibid. v. 8. præsentis characteristicam habent α, nō ε, vt arguit σκαριφᾶσθαι apud Hesych. & ἐσμαιόμενοι apud Pollud.] μέομαι, ἐμήσατο, *cogitauit, in animo voluebat* : (sunt qui ducant ab ἐμέομαι, tum erit sine augmento.)

ANNOTATIO. Nec μέομαι nec ἐμέομαι reperio in hac significatione: rectius igitur ἐμήσατο deduces ab impuro them. μήδομαι, quo Hom. aliquoties vtitur, vt Il. β, ἃ μήδετο ἔργα, *quas moliebatur res.*] ἀδηλέω, ἀδηλήσαντο, *læserunt*: ἐμφορέομαι, ἐνεφορήσαντο, *ingurgitarunt* : † ἐκτεχνέομαι, ἐξετεχνήσαντο, *commenti sunt*: συνωνέομαι, συνωνήσαντο, & Atticè (298,2..) συνεωνήσαντο, *coëmerunt*. In Optat. παραμυθησαίμην, *suaserim*. In subiunctiuo, καθηγήσηται, *desponderit*. In infinitiuo, διηγήσασθαι, *enarrare*.

ANNOTATIO. [Menthosum verbum (inquit Sylburg.) est ἐπαιδηγήσασθαι : pro quo scribendum vel ἐπεκδιηγήσασθαι, vt inde sit ἐπεκδιήγησις *repetita narratio* apud [illegible]

Quin

Quintil. lib.4. c.2. vel est vitiosa compositio indicatiui ἔφη *dixit*, & infin. διηγήσασθαι *narrasse*.] ἠπατοσκοπήσασθαι, *exta consulere*:* μεθιωνήσασθαι, *auertere malum augurium*: παρεκφορήσασθαι, *congerere, colligere*: προσμυθήσασθαι, *alloqui*: †σκαριφήσασθαι, *perfunctoriè quippiam agere, scarificare*, id est, *per superficiem scindere*. In participio, ἐστοικησάμενος, *habitans*: καταψευδομαρτυρησάμενος, *qui adhibuit falsos testes*: κοσμησάμενος, *stans in acie, ordinans*: ὀσμησάμενοι, *qui olfecerunt, qui senserunt*: προσαπειλησάμενος, *qui minas addidit*: ἀποκυησαμένη, *prægnans*. [In quibusdam ex verbis quæ ε thematis in ης mutant pro η reperies ι: Sic enim pro διαπαρθενικήσαι pag.535. v.2. Etymol.& Hesych. habent διαπαρθενικίσαι: & καταλέχησαι ibid.20. verius est καταλοχίσαι, vt ostendit κατελόχισε apud Plutarchum: Similiter pro ἐνεκολαβήσε, (quod 537. v. 24. adducitur ex Hesychio) Eustath. habet ἐνεκολλάβισε ab ἐγκολλαβίζω, veluti κόλλαβον ingero in os: Etymologus autem alij, (vt notat Hesych.) ἐνεκολλάβασε ab ἐγκολλαβάζω cuius simplex κολλαβάζει legitur apud eundem Hesychium pro *deglutit, comedit*.] Quæ ante σ habent ω, ferè omnia referenda ad themata in όω ῶ, siue όομαι οῦμαι, nam ω fit ex ο: & σ abiiciendum, veluti & augmentum, si adsit: deinde terminatio in thematis terminationem mutanda: vt in his, in futuro indicatiui actiui, ἐπιθολώσει, *turbabit*: μινθώσομεν, *stercore linemus seu perfundemus*. In infin. χολώσειν, & Ionicè (182,6.) χολωσέμεν, *succensurum esse*. In part. ναυαθλώσων, *laturus, gestaturus*. In indicatiuo med. ἐναναυαθλώσεται, *nauigio exponetur*: χώσεται, *irascetur*: ὀγκωσόμεθα, *inflabimur, turgescemus*. In aoristo indicatiui act. ab ἀνατόω, ἀνάτωσα, *euerti*: ἐμριζόω ex ἐν & ῥιζόω, ἐνερρίζωσα, *inalsi, infrixi*: λωβώσεν, *irrisum reddidit*: θέμωσαν, *appropinquauit, fecit, coëgit*: μονῶσε, *redegit ad vnitatem*: ξυνώσε, *reddidit, respondit*: παχνόω, ἐπάχνωσε, *contristauit*: σπαργανόω, ἐσπαργάνωσεν, *inuoluit fasciis*: ὀρφόω τὸ ὀρφανίζω, ὤρφωσεν, *orbauit*: ἐγκομβόω, ἐνεκόμβωσε, *fibula innexuit, illigauit*: καταιδαιόω, κατεδαίωσε, *combussit*: συνοικειόω, συνῳκείωσε, *conciliauit, colligauit, coniunxit*: ἀπλόω, ἥπλωσαν, *explicarunt*: ὁρκόω, ὥρκωσαν, *ad iusiurandum adegerunt*: διαβιόω, *διεβίωσαν, *ad extremum vixerunt*: ἐνθειόω, ἐνεθείωσαν, *cõsecrarunt*: καταποντόω, κατεπόντωσαν, *submerserunt*: παραζηλόω, παρεζήλωσαν, *irritauerunt, prouocauerunt*. In imperatiuo, κλοίωσον, *circunda, appende pro collari*: κοίνωσον, *communica, imperti*: περιχαράκωσον, *vallo cinge*. In subiunct. ἐξανδρώσῃ, *viris impleuerit*. In infin. ἀμβλῶσαι, *abortire, abortiuum parere*, ab ἀμβλόω, quod & ἀμβλίσκω, & ἀμ-

* Rectius apud Suidam est μεθιωνίσασθαι à verbo μεθιωνίζομαι.

ANNOTATIO.

ωσ- ex ο.

* διεβίωσαν est etiam aor. 2. verbi in μι, vt ἔγνωσαν, 558,41.

βλώσκω: ἀποκυπαρῶσαι, *occidere*: ἀπομαστιγῶσαι, *flagris cædere*: ἀποματαιῶσαι, *vilipendere*. [Apud Hesych. est ἀποματαιάσαι, expositum itidem ἐξουτελίσαι: necnon ἐμματαιάζων, *inani sermone immorans*, ματαιολογῶν alibi vero sine α penultimo ἀποματαῖσαι, vt apud Herodot. & Stobæum, ἐπάρας τὸ σκέλος, ἀπεματαῖσε, *sublato crure, ventris emisit crepitum*. & in serie τοῦ μ habet idem Hesych. ματαιᾶν & ματᾶν, necnon ματαΐζειν, exponens μωραίνειν, ματαΐζειν, stolidos ineptosque gestus edere.] ἀποσιμῶσαι, *in editiorem locum pertrahere*, item *nudum obuertere podicem*: ἀποχαλιδῶσαι, *plagas erigere & furcis illis venaticis fulcire*: ἀποχῶσαι, *aggere muniisse*: ἀφιματῶσαι, *exuere vestes*: διασηκῶσαι, *ferre, contrectare, pondus æstimare manu*: ἐκμαλθακῶσαι, *mollem & dissolutum reddere*. ἐκμορφῶσαι, *exprimere*: * ἐμμαδιῶσαι, *subridere*: ἐξαρθρῶσαι, *deartuare, artus loco mouere*: ἐξινῶσαι, *purgationibus euacuare*: ἐπιζυγῶσαι, *claudere*: εὐσαρκῶσαι, *plenum corpus reddere*: θοῶσαι, *acuere, nitidum reddere, ignire*: θυρῶσαι, *firmare, ianuis* seu *foribus munire*: καρπῶσαι, *sacrificare*: καταθολῶσαι, *turbidum reddere*: καταμουσῶσαι, *numeris & modis exornare, & venustius reddere*: καταποντῶσαι, *demersisse, in mare demergere*: κεδρῶσαι, *cedro condire*: κημῶσαι, *concludere, camo frenare*: λεπυρῶσαι, *deglubere, glumas excutere, excorticare*: μετῶσαι, *immisso penicillo lineamentóve curare*: μουσῶσαι, *numeris & modis exornare, venustius reddere*: νεοχμῶσαι, *noua moliri*: ὀμματῶσαι, *oculatum reddere*: πακτῶσαι, *obserare*: παρακτῶσαι, *introducere*: περιχειλῶσαι, *labia obducere*: πιλῶσαι, *condensare*: † πολλαπλασιῶσαι, *multiplicare*: προσεκπυρῶσαι, *accendere*. προσηλῶσαι, *affigere*: προσαπληρῶσαι, *adimplere*: στενοχωρῶσαι, *stipare, siccare, humidorum meatus contrahere*: στωμῶσαι, *salibus & conuitiis incessere*: συνιδρῶσαι, *consudare*: χαλιδῶσαι, & ἀποχαλιδῶσαι, *plagas erigere, & furcis illis venaticis fulcire*: τεκμηριῶσαι, *indicare, attestari*: τριχῶσαι, *pilosum reddere*: ψῶσαι, *calefacere*. [Hesych. affert ψῶσαι pro θάλψαι, *fouere*: Suidas autem particip. ψώσαν pro θάλπουσαν ex Herodoto: quod & Corinthus Ionicæ dialecto in hac significatione scribit esse familiare. alias ψᾶν, è quo particip. ψώσαν factum est per contractionē, significat *tergere, radere, complanare, tenuare, tangere*. vide not. in pag. 539, v. 28. Part. θαμβώσας, quod sequitur, citant vulg. Lex. è Luciano: sed metuo ne mendose pro θαμβήσας, à θαμβέω. nam θαμβῶσαι, sicubi reperitur, actiuè potius significat *obstupefacere*, vt οἰστρῶσαι, ...τῶσαι, & similia.] In particip. † θαμβώσας, *stupefactus*:

ANNOTATIO.

**Verius est ἐμμειδιάσαι, & πολλαπλασιάσαι v. 29. illud à puro them. in άω, hoc autē ab impuro in άζω.*

ANNOTATIO.

θυρώσας, *qui fabricauit portas* : ἱκανώσας, αὐτὸν αὐτήν, *qui idoneum fecit* : καταβιώσας, *vita defunctus* : καταμώσας, *inquirens.* [καταμώσας legitur in Hippocrateo Galeni Lexico pro *Inquirendi gratia demittens*. Simplex eius thema præteritur à cæteris Lexicographis, at legitur apud Etymol. in μῶμος. nam verbi μῶ futurum esse dicit μώσω : vnde fieri μῶμος, vt sit, *qui in omnibus quærit quod carpat.* Ab eodem est verbale μῶσις apud Phurnutum, vbi τὰς μούσας denominatas tradit ἀπὸ τῆς μώσεως, ὅ ἐστι ζητήσεως, *ab inquisitione* seu *indagatione* : quasi ζητούσας, *quærentes indagantes.* Alias μάω legitur in hac significatione, atque inde τὰς μαίας volunt dictas. & vt ζώω poëticè fit è ζάω, sic μώω è μάω: vnde apud Epicharmum est, μὴ τὰ μαλακὰ μώεο, μὴ τὰ σκληρὰ ἔχῃς, *ne quære mollia, ne fortè cõsequaris dura*: est enim μώεο vt μνώεο & χώεο, 438, 44. Apud Hesych. legitur etiam μῶται, expositum ζητεῖ *quærit*, & τεχνάζεται *machinatur* : itidemque μῶσθαι apud Suidam, quod verbum dicit esse Laconicum pro ζητεῖν *quærere*, & πολυπραγμονεῖν *curiosius inquirere* : per syncopen ex μώεται & μώεσθαι, vt λῦται & λῦσθαι supra per syncopen è λύεται & λύεσθαι deduci à quibusdam annotaui. μώμεθα vero apud eundem Hesych. vel per syncopen è μωόμεθα, vel per crasin è μαόμεθα factum dici potest. Adhæc vt μοῦσα è μόουσα, sic μῶσα è μώουσα per crasin ortum videri potest : licet hoc posterius tribuatur Dorico idiomati, vt & μοῖσα, 119, 6. & 16. Hæc de verbo μῶ libuit obiter annotare. è quibus conіicere licet, vt μῶται sit à μῶ, sic paulo antè Hesychianũ ψῶται è ψῶ deduci posse : ac vt μῶ non tantum ex μάω contractum est, sed etiam ex μόω, ita ψῶ è ψάω pariter & ψόω natum videri: nisi fortè contra Grammaticorum opinionem (166, 28.) ex poëtico ψώω formatum malis innuit. illum ψῶσαι.] περιχειλώσας, *labra seu margines obducens* : πιλώσας, *qui constipauit* : προνιτρώσας, *qui nitro priùs perfricuit* : προπλώσας, *naui progressus* : πειρώσας, *imponens, decipiens* : παρεξιμάσαντες, *declinantes à via* : περιφώσαντες, *operientes, operculis tegentes.* [περιφώσαντες legitur apud Suidam quoque sic expositum : sed haud scio an mendosè pro περιφιμώσαντες : vt περιφιμῶσαι χύτραν eo in loco sit ollam panno circumligato ita communire, vt os vrinatorum circumposito φιμῷ. vel deducendum est hoc particip. ab impuro them. περιφώζω *circumtorreo*, à cuius simplici est aor. 1. act. φῶσαι apud Hesychium, & particip. pass. πεφωσμένος apud Antelig. pag. 559. ex Etymologo.] σταφιδώσαντες τὴν σταφυλήν, *vuam passam facientes*:

ANNOTATIO.

ANNOTATIO.

σημειώσαντες, τῶ ἀποσημειωσάντων, *dantes signum.* In indicat. med. à λυτρόομαι, ἐλυτρώσω, *liberasti* : καταπρηνόομαι, καταπρηνώσω, & Ionicè (186,23.) καταπρηνώσαο, *præcipitasti, pessum dedisti* : ἀγρεώσατο, *neglexit* : μαιώσατο, *obstetricata est* : περιχώσατο, *vehementer iratus est.* In infin. ἀνδρώσασθαι, *coire* : ἀποστεφανώσασθαι, *deponere coronam, corona priuare* : ἐσωματώσασθαι, * *introducere* : μεταπιστώσασθαι, *insignire, obsignare* : ναυθλώσασθαι, *nauem conducere*, item *nauem conscendere* : τροπώσασθαι, *religare ad scalmum.* In part. ἀποκορσωσάμενος, *tonsus* : μιτωσαμένη, *texens*, orsa. Occurrunt nonnulla habentia ω ante σ, quæ ad poëtica in όω vel ωμι referuntur : vt ἔπλωσε, *nauigauit*, ad πλώω siue πλῶμι ἐξέπλωσα, ἐξέπλωσας, *enauigaui, isti*, ad ἐκπλώω siue ἔκπλωμι, aut ἐκπίπλωμι. sic infinitiui ἀποπλῶσαι, *enauigare* : ἐκπλῶσαι, *enauigauisse, elapsum esse* : & participia πλώσας, αὐτός, *nauigans, trayciens* : πλώσαντες, *nauigantes, cursum tenentes* : ἀναπλώσας, *nauigans, subuectus* : καταπλώσας, *inuectus.* Pauca occurrunt habentia ι ante σ, quæ abiecto σ, debeant referri ad themata in ίω : vt participium περισκυλίσας, *qui aduoluit*, ad περισκυλίω. nam ferè omnia referuntur ad themata in ίζω aut ίζομαι, vt multis exemplis antea demonstrauimus. Hæc ad ύω : in indicatiuo med. περισυποδύσομαι, *exuam vltrà*, ad περισυποδύομαι. In aoristo indicatiui actiui, à κύω, κύσα, *osculatus sum* : κύσε, *basiolum dedit* : ἀπήνυσα, * ἀπήνυσα, *reduxit* : προφύω, προέφυσας, *progenerasti* : ἐρύω, ἐπέρυσεν, *attraxit* : ἴθυσε, *rectà perrexit* seu *ferebatur* : ἵδρυσε, *locauit* : καθίδρυσε, *construxit* : ἀφύω, ἤφυσεν, *hausit* : κατερύω, κατείρυσε, *deduxit*, augetur per ει, 286,15. ἴθυσαν, *rectà progressi sunt* : προερύω, προείρυσαν, & detracto augmento, ac σ poëticè geminato, προέρυσσαν, *protraxerunt* : προσφύω, προσέφυσαν, *adhæserunt.* [Quod in neutra significatione verius est aor. 2. 413,9 nam aor. 1. actiuè solet vsurpari : quomodo ἔστησαν in aor. 1. significat statuerunt, posuerunt : at in 2. steterunt.] παρερύω, παρείρυσαν, *prætenderunt* : ὑπεξερύω, ὑπεξείρυσαν, *subtraxerunt.* In imperat. κατάχυσον, *robora* : κύσον, *da osculum, osculare* : παρέμβυσον, *insere, inculca, adijce.* In Opt. Æolico, ἰθύσειε, *inundaret, destinaret.* In subiunct. καταχύσητε, *contenderitis.* In infin. ἀναδύσαι, *reficere* : ἀποδύσαι, *exuere* : ἀφύσαι & poëticè ἀφύσσαι, *haurire, refundere* : δῦσαι, *subire, ingredi* : * ἐμβρύσαι, *impercere.* In part. αὐσας, *properans* : περιξύσαντες, *qui circumlacerauit* : αὐξήσας, *augens, multiplicans* : ἀπορύσαντες, *deliberantes.* In indic. med. ad ῥύομαι, ἐῤῥύσατο & sine augmento, ῥύσατο, *seruauit.* In part. ῥυσάμενος, *mad...* Hæc

* Pro Hesychiano ἐσωματώσασθαι scribendum fortassis ἐσομματώσασθαι, *in conspectum & veluti in oculos* (ἐς τὰ ὄμματα) *introducere.*

σ abiectum ex ισ-

σ abiectum ex υσ-

* ἀπήνυσα, si mendo careret, significat magna virium contentione abduxi vel reduxi : at ἀπήρυσα, hausi de : vtrunque vel à puro them. vel ab impuro in ύτω.

ANNOTATIO. *ἐμβρύσαι legitur apud Etymologũ quidem : sed, vt cõycere licet, malè, pro ἐμβῦσαι, quod est infercire. nam factum dicit ἀπὸ τῆς ἐνδύσεως, (sic enim legendũ opinor pro ἐνδύσει) τροπῇ τοῦ ν εἰς β.

Hæc ad αἴω & αἴομαι: in aoristo indicatiui, παίω ἔπαισε, percussit. In infin. ῥαῖσαι, perdere, destruere. In infin. medio, ἐναίσασθαι, perire, senescere. Ad αυω aut αὔομαι: in fut. med. προσαναπαύσωμαι, requiescant. In indicatiui aor. actiuo, ad αὔω, ἄϋσα, ας, ε, (& soluta diphthongo ἤϋσα, ἤϋσας, ἤϋσε) clamaui, isti, it, augmentum cadit in ipsam penultimam: παύω, ἔπαυσε, liberauit: ἐπαύσατε, abrogastis: ἔπαυσαν, & detracto incremento παῦσαν, finem fecerunt. In subiunct. παύσῃ, sedarit. In infin. διαναπαῦσαι, traijcere: παῦσαι, & Doricè per apocopen, παῦ, cessare. In imper. med. παύσασθε, finem facite. In infin. παύσασθαι, finem imponere. Ad εἰω aut εἴομαι: in aoristo indicatiui, ad κλείω, ἔκλεισαν, & verso ει in η, & rursus soluta diphthongo η in ηι, ἐκλήισαν, clauserunt. In infin. πεῖσαι, rigare, quod & πίσαι, à πίω. In indicatiuo medio, ad σείομαι, ἐσείσατο, & detracto augmento, σείσατο, quassauit, commotus est: ἀποσείομαι, ἀπεσείσατο, excussit, sustulit. Ad ευω aut εύομαι: in aor. indicatiui, ad εὔω, εὖσεν, vssit: διαπαρθενεύω, διεπαρθένευσε, stuprauit: ἐκξενεύω ἐξένευσε, declinauit, se subduxit (vel, ignotum & peregrinum se fecit, & tum ducetur à themate simplici ξενεύω) καταλεύω κατέλευσαν, lapidibus obruerunt. In imper. κατακέλευσον, silentium impera. In infin. ἐκπολυπεῦσαι, elaborare, perficere: περιπλεῦσαι, decorticare. [περιπλεῦσαι significat circumnauigare, à περιπλέω, 309,17. pro decorticare vero legitur quidem περιφλεῦσαι apud Theophr. Hist. plant. lib. 9. c. 5. sed eruditi legendum censent περιφλοῖσαι, cum hac significatione apud Diosc. exter. περιφλοίζεσθαι, φλεύειν autem duntaxat in fluendi siue abundandi significatio citetur à quibusdam, pro φλέειν siue φλύειν.] πρωρατεῦσαι, proretam esse, id est, proræ directorem, hominibus ad proram imperare: πρωτοτοκεῦσαι, facere, seu parere primogenitum: συνεφηβεῦσαι, vnà adolescere. In part. μεγεύσας, inuidus [μεγεύσας, quod è Libanij Declam. citatur pro inuidens, falsum est, falsum etiam thema. nam inuidendi signif. μεγαίρειν dicitur, cuius particip. aor. 1. μεγήρας apud Hesych. legitur. natus est error è vitiosa coniunctione vocum separandarum, vt in sequ. οἰνοσπλεύσαντες, ἀποκεκτίλαι, & similibus. Sic enim habet Libanius, (ea declamatione qua fingit quænam dixerit Andromache interempto Hectore) οἵας με γεύσας ὁ δαίμων εὐδαιμονίας ἀπεστέρησεν; hoc sensu, vt Erasmus quoque rectè vertit, Quanta me felicitate, cuius gustum modo dederat, fortuna spoliauit? à γεύω gustandum præbeo: vt apud Plutarch. Numa, δούλοις ἐγεύσε τιμῆς ἐλευθέρας, seruis præbuit gustū

hono

σ abiectum ex αισ-

σ abiectum ex αυσ-

σ reiectum ex εισ.

σ reiectum ex ευσ.

ANNOTATIO.

ANNOTATIO.

honoris liberalis. Ibidem non est dubium quin diuisè scribendum sit οἱ νοσηλεύσαντες, à verbo νοσηλεύω, quod significat *ægris subseruio, ægrotis necessaria officia præsto.*] † οἰνοσηλεύσαντες, *qui vinum administrarunt.* In infinitiuo med. μεταβουλεύσασθαι, *mutare consilium* aut *sententiam.* In part. παρoχετευσάμενος, *deducens* : συμπραγματευσάμενος, *qui vnà molitus est & laborauit* : ὑπομνηστευσάμενος, *qui desponsauit.* Ad ϐω: in aoristo ad ὀρέω, ὄρουσεν, *impetũ fecit*: ὄρουσαν, *irruerunt*: ἐγχρέω, ἐνέχρουσαν, *offenderunt.*

σ reiectum ex ϐσ-

σ reiectum ex λσ- & ex ϱσ-

Est etiam interdum abiiciendum σ ex his temporibus, cum inuenitur post ϱ aut post λ remanentibus ϱ & λ pro thematis characteristicis : sed pro vnico λ, geminũ nonnunquam reponendum : quod habet tantummodo locum in verbis quibusdam Æolico more coniugatis. vide 167,5.17. & 333,9. atq; 403,26. in quibus locis quædam horum exempla adducuntur: quibus adiice sequẽtia : in indicatiui aoristo actiuo, à κέλλω, κέλσα, *appuli, ad portũ veni, cucurri* : ὀνόρω, ὤνορσεν, *incitauit, iniecit*: ἐπάρω, ἐπῆρσεν, *adaptauit*: ἐπόρω, ἐπῶρσα, *incitaui* : ἐπῶρσε, *misit ad, incitauit in* : κείρω, κέρσεν, *incidit* : κέλλω, ἔκελσεν, *appulit.* : ἐπικέλλω, ἐπέκελσεν, *idem.* In imperat. ἔπορσον, *incita in* : ὄρσατε, *excitate.* In subiunct. ὄρσης, *excites, moueas*: ὀρσώμεν, *excitemus.* In infin. à κείρω, κέρσαι, *totondisse* : κέλλω, κέλσαι, *appulisse, propinquasse.* In part. ἐπικύρσας, *incidens, nactus* : ἄρσας, *componens, aptans,* & in voce med. ἀρσάμενος, *idem.* Atque hæc de ψ, ξ & σ dicta sufficiant: pergamus ad immutabiles, λ, μ, ν, ϱ.

De aoristis primis & futuris primis quæ habent λ pro characteristica.

De penultima η & ει ante λ.

ηλ- ex αλλ-

QVAE In his temporibus habent λ pro characteristica, in themate habent duplex λλ : & cum in aoristo primo ante λ est η aut ει, in themate est α pro η, & ε pro ει. Itaque vt horum habeas thema, abiecto augmento, si quod adsit, & verso η, quod præcedit λ, in α, & ει in ε, muta λ vnà cum tota terminatione in λλω aut λλομαι. Proferamus primùm exempla eorum quæ ante λ habent η ex α : in aoristo indicatiui act. à σφάλλω, σφῆλα, pro ἔσφηλα, *fefelli* : ἰάλλω, ἴηλα, *misi, emisi, extendi, inclusi*: ἀγάλλω, ἤγηλα, *ornaui* : πάλλω, πῆλε, *vibrauit*; pro ἔπηλε: ἐπιπάλλω, ἐπίηλε, *immisit, extendit*: θάλλω, ἔθηλε, *floruit*: σφάλλω, ἔσφηλε, *fefellit* : ἀνασφάλλω, ἀνέσφηλε, *reuixit, reualuit*: ἀποθάλλω, ἀπέθηλε, *defloruit* : διασφάλλω, διέσφηλε, *fefellit* : παρασφάλλω, παρέσφηλεν, *auertit.* In Opt. Æol. ἀποσφήλειεν, *aberrauerit.* In subiunct. ἀγήλω, *ornauerim*: ἰήλω, *misero.* In infin. ἀγῆλαι, *ornasse, sacrasse, ad armenta* ... ψῆλαι, *cecinisse.* In part. ἀγήλας, *qui ornauit*: πήλας, ... ἀναπήλας, *qui vibrauit* : σφήλας, *decipiens, malè merens* ...

ψῆλας, qui cecinit : *κωπήλαντες*, *remigantes*. [Pro κωπήλαντες legendum vel κωπηλατοῦντες tempore præsenti, vel κωπηλατήσαντες aor. 1. à κωπηλατέω : nam κωπάλλω monstrosum est.] In indicatiuo med. ab ἅλλομαι, ἡλάμην, *salij* : ἧλτο, *saltauit*, *salijt* : ἧλαντο, *exilierunt* : ἀφήλατο, *desilijt* : ἐσήλατο, *insilijt* : καθήλατο, *desiluit*, *desultauit*. In infin. καθήλασθαι, & Ionicè (118,30.) καθάλασθαι, *desilire*, remanente α inuariato. sic in part. ἐφαλάμενος, *assiliens*, pro ἐφαλόμενος. In iis quæ habent ζ ante λ, detracto augmento, muta ζλ- & sequentem terminationem in έλλω aut έλλομαι, & eorum habebis thema : vt sequentibus exemplis fiet manifestum : in indicatiui aoristo, à διαστέλλω, διέστειλα, διέστειλας, *diduxi*, *isti* : ἐπιστέλλω, ἐπέστειλα, *præcepi* : ἀνατέλλω, ἀνέτειλε, *produxit* : συστέλλω, συνέστειλε, *contraxit*, *repulit* : ἐπιστέλλω, ἐπέστειλε, *misit* : ἐξαποστέλλω, ἐξαπέστειλεν, *emisit* : εἰσαγγέλλω, εἰσήγγειλε, *detulit* : παραγγέλλω, παρήγγειλε, *conuocauit*, *edicto præcepit* : παρηγγείλαμεν, *ediximus*, *condiximus*, *constituimus* : ἐξοκέλλω, ἐξώκειλε, *deuenit* seu *prouectus est*, *pertraxit* : προσοκέλλω, προσώκειλεν, *impegit*, *offendit*, *applicuit* : ἐποκέλλω, ἐπώκειλαν, *impegerunt* : ἀποστέλλω, ἀπεστείλατε, *remisistis*. In imperat. διάστειλον, *constitue* : ἐπαγγείλατε, *indicite* : παραγγείλατε, *edicite*, *pro potestate imperate*. In Opt. Æol. ὀφέλλειεν, *auxerit*, *augeret* : regulariter diceretur ὀφείλειε, sed Æolicè (vt sæpe aliàs) pro subiunctiua vocali ponitur consonans 401,13. In subiunct. στείλῃς, *miseris*. In infinitiuo, ἐσαγγεῖλαι, *nuntiū interuenire*. In Part. διαστείλας, *soluens* : ἐκπαραγγείλας, *qui indixit*, *qui nuntiauit* : ἐξοκείλας, αὐτὸς, *qui impegit* : εὐστείλας, *præparās*, *instruens* : περιστείλας, *obuoluens*, *componens*, *ornans* : ὑπερτείλας, *supereminens*, *superoriens* : ἀποκείλαντες, *declinantes* : ἐποκείλαντες, *qui impegerunt* : ὀκείλαντες, *appellentes ad littus* : συστείλαντες, *conglobantes*. In indicatiuo medio, ab ἀγγέλλομαι, ἠγγειλάμην, *nuntiaui* : διαστέλλομαι, διεστειλάμην, *iussi* : διεστείλατο, *iussit* : ὑποστέλλομαι, ὑπεστειλάμην, *suffugi* : στέλλομαι, ἐστείλατο, *parauit*, *iter confecit* : ἐστείλαντο, & detracto incremento στείλαντο, *contraxerunt* : ἐντέλλομαι, ἐνετείλατο, *mandauit*. In participio, ἀμφιστειλάμενος, *colligatus* : μεταστειλάμενος, *accersens*, *accersendum curans* : ὑποστειλάμενος, *veritus*, *metuens*. In iis quæ ante λ aliam habent vocalem quàm η aut ζ, eadem est in ipso themate : vt futurum προσαποβαλεῖς, *insuper perdes*, *insuper amittes*, à προσαποβάλλω. aoristus infinitiui actiui, ἀποκεκτῖλαι, *excoriare*, *euellere*, ab ἀποκεκτίλλω. [Sed apud Hesych. rectius diuisè legitur ἀποκ' ἐκτίλαι, deglubere.] περιτῖλαι, *decerpsisse*, à περιτίλλω. Et hæc de λ.

ANNOTATIO.

ζλ- ex ελλ-

ANNOTATIO.

De iis quæ habent μ pro Characteristica.

μ ex { μν. μ.

Qvvm In his temporibus Characteristica est μ, in themate nonnunquam est μν, sed sæpius ipsum μ. Penultimam à themate diuersam non habent, nisi in aoristo primo sit ει, pro quo in themate est ε: vt à νέμω, ἔνειμα, *tribui*: ἐνείμω, & sine augmento νεῖμε, *tribuit*: ἐπινέμω, ἐπένειμε, *partitus apposuit*: προσνέμω, προσένειμεν, *adiecit, contulit*: νέμω, ἔνειμαν, quod & detracto incremento νείμαν, *distribuerunt*. In particip. νείμας, νείμαντες, *tribuens*. In indicatiuo med. à δέμομαι, ἐδείματο, *ædificauit* seu *ædificabat*: ἐδείμαντο, *construxerunt*: ἀναδέμομαι, ἀνεδείματο, & sine augmento ἀναδείματο, *reædificauit*. In infinit. ζανείμασθαι, *possidere & frui*. Si alia sit penultima quàm eadam est in themate: vt futurum ἀμεῖς *inuenies*, ab ...

De ν & ρ.

De penultima.

ε ex ει & ε.

ει ex ε & ει.

α & η siue η ex αι.

ε futuri ex ει.

Characteristicæ ν & ρ à themate non variant: neque etiam vocalis præcedens ν aut ρ, nisi fuerit ε, aut α, aut η siue η, aut ει: quòd ε futuri fiat interdum ex ει: & ει aoristi aliquando ex ε: α verò & η siue η, semper ex αι. η tamen siue η non habet locum nisi in aoristo.

ε futuri ex ει: vt in indicatiuo, περῶ, *transfigam*, à πείρω, non à πέρω. nam vtrumque inuenitur. In part. διαπερῶν, *traiecturus, transiturus*, à διαπείρω. In infinitiuo med. παρατενεῖσθαι, *dilaturum esse, protracturum esse*, à παρατείνομαι.

ει aoristi ex ε.

ει aoristi ex ε thematis: vt in indicatiuo, ab ὑπομένω, ὑπέμεινα, *sustinui*: παραμένω, παρέμεινε, *permansit*: δέρω, ἔδειραν, *corium detraxerunt*. In imperat. ἐπαναμένω, ἐπανάμεινον, *expecta*: παραμένω, παραμείνατε, *manete*. In part. π...

ει aoristi ex ει.

πείρω, πείρας, *figens*. Est & hîc ει ex ει thematis: vt in indicatiuo, ab ἀείρω, ἤειρα, quod & remoto augmento ..., *extuli, erexi*: ἤειρεν, *extulit*: est etiam ἀεῖρε, *nexuit*, ab ... vnde εἶρεν, & cum augmento poëtico (298, 15.) ... rursus verso augmento syllabico ε in tẽporale η, ... ἤειρεν: ἐγείρω, ἤγειρα, *excitaui*: παρασπείρω, παρέσπειρα, ... *serui*: οἰκτείρω, ᾤκτειρε, *misertus est*. κτείνω, ἔκτεινα, & per syncope ἔκταν, *occiderunt, interfecerunt*: sic ἔκτας pro ἔκτεινας *interfecisti*: vel est dictum pro ἔκτης: vide 232, 15. In inf. ἐπικεῖραι, *attondisse, accidisse*. In part. ἀείρας, & per syncope αἴρας, *tollens*: (tamen sunt qui malint referre ad ... αἴρω) ἀναπείρας, *infigens*: κτείνας, κτείνασα, *interimens*, ... *dens*: περικείρας, *circumtondens*: περιπείρας *infigens*. In indicatiuo med. à διαφθείρομαι, διεφθειράμην, ... εἰσαγείρομαι siue ἐσαγείρομαι, ... *congregaui*... In infin. κείρασθαι, *tonderi*.

α futuri & aoristi ex αι.

α in vtroque tempore ex αι: in futuro indicat. à κυδαίνω, κυδανῶ, *decorabo*: ... *pam, lacerabo*: ποιμαίνω, ποιμανῶ, *pascam*: ψαύω, ψαυῶ, *attingam*: ... *claudicabis*: διαλυγρανεῖς, & Ionicè (179, 15. & 411, ...

τετρανέεις, *perforabis, perforares, possis perforare* : περανεῖ, *proderit, erit copia vel facultas* : χαροῦσι, *gaudebunt*. In indicatiuo med. πημανοῦμαι, *lædam* seu *lædar*. In part. πημανούμενος, *læsurus*. Hæc possunt & futura secunda censeri. In indicatiui aoristo act. à περαίνω, ἐπέρανα, ἐπέρανας, ἐπέρανεν, *effeci, isti, it* : σημαίνω, ἐσήμανα : indicatiui : ἐναίρω, ἤναρα, *interfeci*. [κάναρε est vt ἠνάλωσε. (339,25.) augmento in præpositionem translato : nam regulariter vt ἀνήλωσε dicit Xenophon, sic Hesiod. ἐνήρατο & κατενήρατο : composito; κατήναρες vtitur Callimachus hymno in Apollinem, ὃν μὲν σὺ κατήναρες, *quem tu interemisti*. In ἠνάριζε & ἠνάριξε apud Suid. diuersa est ratio : nam ἐναρίζω deriuatum à nomine ἔναρα, rectè augetur initio, more verborum è nominibus descendentium, vt docui supra pag. 289.] κάναρεν, *interfecit* : εὐφραίνω, εὔφρανας, *lætificasti, lætũ reddidisti* : ἀμφιχαίνω, ἀμφέχανεν, *inglutiuit, absorpsit*. [ἀμφέχανε significaret *circumquaque occidit* : at in degluANNOTATIO.
tiendi signif. dicitur ἀμφέχανε, ab ἀμφιχαίνω : necnon περιέχανε, à περιχαίνω : quæ propriè sonant *circumhiare, rictu diducto circumhiare, atque ita deglutire*.] συγκραδαίνω, συνεκράδανε, *concussit, vibrantem motum ciuit*. Hæc quæ sunt tertiæ personæ numeri singularis, possunt & aoristi secundi iudicari. In Optatiuo Æolico, ὀργάνειας, *turbaris, irasci feceris*. In subiunct. ἰαίνωσι, *spargant* : nihil refert priorisne an posterioris aoristi esse dixeris. In infin. δρᾶναι, *facere* : (vel est aoristi sec. à δρῆμι, pro δρῆναι, η in α Doricè mutato) ἐπικρᾶναι, *capite annuisse* : λεῶναι, *delere* : πεπᾶναι, *maturare, excoxisse* : ὑφᾶναι, *texuisse* : διᾶραι, *aperire* : ἐπᾶραι, *erexisse, sursum tulisse* : συνᾶραι, *cõferre* : φᾶραι, *texere, nectere* : penacutum inuenitur φάραι : sed malim penanflexum. In participio, εὐφράνας, *afficiẽs lætitia* : καταξαίνας, *concerpens, lacerans* : περάνας, *efficiens* : πετράνας, & Ionicè (411,7.) τετρήνας, *qui perforauit* : διάρας, *diducẽs* : ἐπάρας, *attollens* : συνεξάρας, *qui simul extulit* : ὑπεράρας, *qui superauit*. In infin. medio, συνάρασθαι, & Atticè (401, 23.) ξυνάρασθαι, *cum aliis suscipere, coniungere, componere* : sunt qui ξυνάρασθαι ad ξυναίρομαι referant. In part. ἐπαράμενος, *qui sustulit*. η siue (vt ferè scriptum inuenitur) ῃ pro α ex αι : quod Attic. est proprium, 177,5. η siue ῃ ex αι.
in indicatiuo, à κραίνω, ἔκρηνα, & poëticè pleonasmo τῷ η, ἐκρήηνα, *perfeci* : ἐκρήηνεν, *impleuit* : vel ducetur à κραιαίνω mutato vtroque αι in η : sunt qui scribant ἐκρήηνεν, absq; diphthongo : & alij ἐκραίηνε cũ duplici diphthõgo : idem iudiciũ de imperatiuo κρήηνον & cũ ἐπὶ, ἐπικρήηνον, *perfice* : [illegible], ἐξύφηνα, *telam absolui, contexui* : [illegible], [illegible]

ANNOTATIO.

ANNOTATIO.

να, *certaui, contendi*: ἐχαλέπηνα, *grauis & molestus fui, difficilem me præbui*: ἀσθμαίνω, ἤσθμηνα, *anhelaui*: αὐαίνω, ηὔηνα, *arefeci*: μεγαίρω, ἐμέγηρα, *inuidi*: ἐμέγηρεν, *inuidit*: ἐξαίρω, ἐξῆρα, *sustuli*: ἐπαίρω, ἐπῆρα, *idem*: ὀνομαίνω, ὠνόμηνα, & detracto incremẽto ὀνόμηνε, *nominauit, appellauit*: τερσαίνω, τέρσηνε, pro ἐτέρσηνε, *siccauit*: τετραίνω, & Ion. ...

τετραίνω, τέτρηνε, *terebrauit*: (sunt qui scribãt τέτηνε, sine

ANNOTATIO. ρ, à τεταίνω) [τέτηνε pro τέτρηνε non video quomodo possit excusari: nam primitiuum eius est τράω, & cognatum τίτρημι: quamobrem apud Hesychium quoque, Suidam, Etymologum, & alios, non sine ρ scripta reperiuntur: at τιταίνειν cum significat *tendere*, nascitur è τείνω vel τάω: quũ vero pro *vlcisci* ponitur, oritur à τίω, à quo etiam τίννυμι] ἐπισημαίνω, ἐπεσήμηνε, *significauit*: ἐχθαίρω, ἤχθηρεν, *odit, oderat*: περιπαθαίρω, περιεκάθηρε, *circũputauit*: ὑπεραίρω, ὑπερῆρε, *superauit*: μενεαίνω, μενεήναμεν, *irati fuimus*, pro ἐμενεήναμεν: λειαίνω, ἐλέηναν, & λείηναν, *explanarunt*. In imperat. παράφηνον, *illumina*: σήμηνον, *significa*. In Optat. Æolico, ἐχθήρειε, *fastidiret, fugeret*: πημήνειαν, *læserint*. In subiunct. ἐχθήρω, *odio habeam*: τεκμήρω, ... *cauerim*: ἐξονομήνῃς, *nominatim indixeris*: κοιλήνῃς, *cauaueris, locum dederis*: σημήνῃ, *signum dederit*: φλεγμήνῃ, *intumescat, & inflammetur*: ἐξυφήνωσι, *telam absciderint*: φήνωσιν, *ostenderint*. In infin. ἀποφλεγμῆναι, *tumorem deposuisse*: ἐκφῆναι, *apparuisse*: θερμῆναι, *calefacere*: καθῆραι, *purgare*: παραφῆναι, *demonstrare*: σημῆναι, *significasse, signum esse*: φλεγμῆναι, *intumuisse*: φορῆναι, *tulisse*. In part. ἐπήρας, *attollens*: ἐπιλεαίνας, *longans, poliens, mitigans*: ... μήνας. θυμήνασα, *iratus, a*: θυμήνασαι, *iratæ*: τεκτήναντες, ... *struentes*. In indic. med. ab ἐπιμαίνομαι, ἐπεμηνάμην, *insaniui*: ἐπεμήνατο, *furore in aliquem correptus est, furore adamauit*: λυμαίνομαι, ἐλυμήνατο, *nocuit, læsit, corrupit*: τεκταίνομαι, τεκτήνατο, *fabrefecit*: ἀποφαίνομαι, ἀπεφήνατο, *enuntiauit*: τεκμαίρομαι, τεκμήραντο, pro ἐτεκμήραντο, *coniecturam fecerunt*. In infin. ἐπισημήνασθαι, *signo notare, insignire*. ἐπισημήνασθαι, *insignire, obsignare*. In part. ... ... *piatus, purgatus*: ... οι, *qui abduxerunt*: ... ... *lota, humectata*. Penultima aoristi primi, vt Grammatici volunt, pendet à futuri potius quàm à præsentis penultima. ideo cùm ea omnia quæ in aoristo habent η ante ν & ρ, in futuro scribantur per α, & in præsenti per αι, iuxta illorum sententiam η prouenien ex α futuri monophthongum est: si ducatur ex αι præsentis, habet ... punctum subscriptũ. nam α migrat in η, & αι in ῃ, ... scilicet vocalis in nudam vocalem, & diphthongus in diphthongum.

Notio de penultima η ex α futuri, aut η ex αι præsentis.

diphthongum. ne igitur mireris, si hæc & huiusmodi nunc per ι, nũc per η scripta inuenias. cæterùm thematis illorum inuestigãdi ratio manet semper eadem. Quod autem attinet ad ea quæ ante ν aut ρ nullam harum ε, ᾳ, α, ι, siue η, habent pro penultima, tum eandem habent cum themate penultimã: vt in futuro actiuo à *πορσύνω, πορσυνῶ, præstabo, efficiam: οἰόνω, οἰονεῖς, existimabis, videbitur tibi.* In part. *μηκυνῶν*, & Ion. (179, 14.) *μηκυνέων producturus.* In aor. indicatiui, *ὄρινας* pro *ὤρινας, commouisti, turbasti: κλίνω, ἔκλιναν, inclinati sunt, terga dederũt.* In imperat. *ἀγάθυνον, bene fac.* In infin. *ἀνακλῖναι, aperuisse: περιφρῦσαι, amplecti.* [Procul dubio scribendum *περιφῦναι*, aor. 2. inusitati them. *περίφυμι*, à quo particip. *περιφὺς*, complexus, & velut à natura circumfusus.] In part. *εὐκρίνας*, & poëticè soluta diphthongo *ἐϋκρίνας, deligens, habito delectu: διασύρας, distrahens, obtrectans.* In indic. medio, à *διαμαρτύρομαι, διεμαρτυράμην, διεμαρτύρω, testificatus sum, testificatus es.* In Optat. *ὑποκριναίμην, ὑποκρίναιο, ὑποκρίναιτο, responderem, es, et.* In part. *ὠσάμενος, causam prætexens.* Atque hoc quidem pacto regulariter rimanda sunt themata in futuris & aoristis primis vocis actiuæ & mediæ. De iis autem quæ ab obsoletis deducuntur, loquemur in sequentibus, vbi de perfecto regulari, ac temporibus quæ cum eo cognationem habent, egerimus. Ad hæc igitur transeamus.

ANNOTATIO.

PERFECTI ET PLVSQVAMPERF. VOCIS ACT. ET PASS. ITEM *primi aor. primique fut. ac paulo post fut. vocis pass. thema quomodo inuestigandum.*

Terminatio.

QVOTAECVMQVE Coniugationis sit verbum, eædem semper manent in his temporibus terminationes: quas memoria firma teneat oportet, qui exactam thematum inueniendorum rationem sibi volet comparare. eæ commodè petentur, vel ex coniugatione verbi *τύπτω*, vel ex tribus illis figuris quæ pag. 162. & 163. describuntur, quibus tota terminationis verborum Barytonorum ratio continetur. Augmentum considerandum in perfecto, plusquamperfecto & paulopost futuro omnium modorum & participiorum, & in aoristo priore indicatiui: alibi nequaquam. In aoristo eadem est augmenti conside-

Augmentum &c.

ratio quæ & in imperfecto, de quo pag. 467. atq; eadem etiam in reliquis temporibus, nisi cum ante augmentum syllabicum ε, repetitur prima litera thematis, vel tenues π, κ, τ, pro aspiratis φ, χ, θ: aut cum fit eiusmodi repetitio præfixo insuper altero ε: aut etiam quū

Attica reduplicatio. Atticè ante augmentum temporale η aut ω, repetuntur duæ priores literæ thematis inchoati ab α, aut ab ε, aut ab ο: vel pro α & ε repetitur ipsum η, & ω, pro ο. Verum huiusmodi augmēta siue repetitiones in rimando themate difficultatē penè nullam inferre possunt, nisi fortè in verbis compositis & in medio auctis, vbi ε ponitur ante consonantem repetitam cum altero ε: tum abiecta reduplicatione, ε ita erit cum præcedenti præpositione tractandum, vt in imperfectis compositorum quæ habent ε augmētum syllabicum in medio: de quibus 47... repetitio verò primæ consonantis cum ε, quæ aliud ε præfixum non habet, abiiciatur solùm tam è compositis quàm è simplicibus: & nulla præterea suscipiatur de augmento cura. Aliquando tamen ει ante λ aut μ, ponitur pro reduplicationibus λε & με. itaq; tum ει eodem modo erit abiiciendum: vide 298, 23. In reduplicatione Attica tollantur illæ duę literæ repetitæ: si sequatur ω, mutetur in ο: si η, mutetur in α vel ε, in eam videlicet quæ repetita fuerit. si in ipsa repetitione sit ω, mutetur quoque in ο, veluti & ω quod ponitur post reduplicationem. sic & η, nunc in α, nunc in ε: vide 297, 23. & 300, 19. Quod ad

Penultima ο ex ε. penultimam attinet, hæc omnia tempora illam ferè eādem habent cum ipso themate, nisi cum ante Characteristicas φ & χ ponitur ο, quod interdū fit ex ε, 307, 8.

α ex {αι, ει, ε} α quoque interdum fit ex αι, interdum ex ει, & nonnunquam ex ε, nempe à verbis quintæ coniug. (175, 7.) & ab iis quæ ante α habent ρ coniunctum cum altera consonante, fit ex ε, etiam in reliquis coniugationibus, 307, 11.

η ex α vel ε: ω ex ο. η ferè fit ex α vel ex ε: & ω ex ο.

Characteristica. Characteristicæ maxima est in his temporibus diuersitas. præcipua igitur sit illius cura & consideratio. In voce actiua tres tantùm inueniuntur, φ, χ, & κ: in voce passiua eædem, & præterea μ, ψ, π, γ, ξ, λ, μ, ν, ρ & σ: atque omnes vocales, & omnes diphthongi: & denique apud Poëtas τ, δ, θ pro σ.

φ, μ, ψ, π. ex his φ, μ, ψ & π, quandam inter se affinitatem gerunt. semper enim thema finitum in πω, aut βω, aut φω, aut πτω, siue in πτομαι, βομαι, φομαι, πτομαι, demonstrant.

χ, γ, ξ, κ ante τ. sic χ, γ, ξ, & κ positum ante τ, ostendunt thema in κω, γω, χω, κτω, σσω siue ττω, & ζω, siue in κομαι, γομαι, χομαι, κτομαι, σσομαι siue ττομαι, & ζομαι.

λ in λλομαι: με in μθμαι, aut μνομαι: ν in νομαι: ρ in ρθμαι: κ & σ reliquos omnes thematum exitus designãt. Sed has omnes characteristicas in tres classes distribuamus: primaque constituatur ex φ, μ, ψ, π: altera ex χ, γ, ξ, & κ posito ante τ: tertia ex κ, σ, ex vocalibus ac diphthongis, atque ex λ, μ, ν, & ρ. Quum igitur ante horum temporum, de quibus nunc sermo habetur, terminationes inueneris φ, aut μ, aut ψ, aut π, eas detracto incremento, muta identidem nunc in π, nunc in β, nunc in φ, & nunc in πτ: & terminationem sequentem muta item nunc in ω, nunc in ομαι: præterea si penultima sit ο, aut α præcedente ρ cum altera consonante, interdum mutanda erit in ε. Exemplis res illustretur. Hæc referantur ad themata in πω aut πομαι: in perfecto passiuo, παραλέλειπται, *omissum est*, ad παραλείπομαι, ἐπιτετράφαται, *commissi sunt & crediti* (Ionicum est, 290, 15.) ad ἐπιτρέπομαι. Participium, τὸ ἐγκαταλελειμμένον, *pro derelicto habitum*, ad ἐγκαταλείπομαι: παρατετραμμένος, *digressus*, ad παρατρέπομαι. In indicat. act. à τρέπω. Attici pro τέτρεφα dicunt τέτροφα, *verti*: τέτροφας, *vertisti, transtulisti, & assumpsisti*. sic ab ἐντρέφω, ἐντέτροφεν & poëticè (249, 27.) ἐντέτροφεν, *enutriuit*: περιτρέφω, περιτέτροφα, *circumalui & circumalo*: περιτέτροφεν, *circumaluit*. Hæc ad βω aut βομαι: participium διατετριφὼς, *qui contriuit*, ad διατρίβω. In infin. pass. κατατετρῖφθαι, *tædio affectum esse, defatigari*, ad κατατρίβω. Particip. pass. τεθλιμμένος, τεθλιμμένη, *pressus, pressa*, ad θλίβω. Et hæc ducuntur à φω aut φομαι: in part. pass. à γράφομαι, γεγραμμένος, *pictus, scriptus, accusatus*: ἐπιγράφομαι, ἐπιγεγραμμένος, *suprascriptus*: παραγράφομαι, παραγεγραμμένος, *ascriptitius*: συγγράφομαι, συγγεγραμμένοι, *conscripti*: καταστρέφομαι, κατεστραμμένος, *coronatus*: τρέφομαι, τετραμμένος, *verges, spectans, incumbens, mutatus, translatus*. [τετραμμένος *versus, vergens*, non est à them. in φω, sed à them. in πω, τρέπω *verto*. τρέφω autẽ significat *alo*, & facit part. τεθραμμένος, vt fusius infra.] διαστρέφομαι, διεστραμμένα, *distorta & obliqua*: & διεστραμμένοι, *strabi*; *quibus acies oculorum est peruersa*: συστρέφομαι, συνεστραμμένος, *contortus, intortus*: hinc aduerbium συνεστραμμένως, *obliquè, contortè*: ἐκστρέφομαι, ἐξεστραμμένος, *inuersus*: hinc aduerbium ἐξεστραμμένως, *transuersè*: καταστρέφομαι, κατεστραμμένος, *subactus, & qui subegit*: hinc aduerbium κατεστραμμένως, *aduersè*: καταστρέφομαι, in plusquamperfecto κατέστραπτο, *subactus erat*: tertia pluralis Ionica (190, 15.) * κατεστράφατο, *subacti sunt*. Hæc à πω vel πομαι: in infinitiuo actiuo, à συνεπικύπτω, συνεπικε-

λ, μη, ν, ρ.

Referenda ad themata in πω aut πομαι.

Referenda ad themata in βω aut βομαι.

Ad φω aut φομαι.

ANNOTATIO.

* *Vsitatius est κατεστράφατο, vt simpliciter ἐστράφατο, 307, 21.*

Ad πω aut πομαι.

κυφέναι, *simul incumbere*. In part. à προσκύπτω, προσκεκυφώς, *inclinatus, aurem admouens*: ἐγκύπτω, ἐγκεκυφότες, *obstipo capite, proni, cernui*. In indic. pass. à σκέπτομαι, ἔσκεμμαι, *cōsideratus sum*: ἅπτομαι, ἧμμαι, *accēsus sum*: κόπτομαι, κέκομμαι, *scissus sum*: διακόπτομαι, διακέκοπται, *interscissum est, reprobatum est*: ἅπτομαι, ἧπται, *tactus est*: ἀνάπτομαι, ἀνῆπται, *dicatus est*: ἐφάπτομαι, ἐφῆπται, *exarsit, incumbit, imminet*. in plusquamperf. ἐφῆπτο, *attigerat*. In imperat. à ῥίπτομαι, ἐρρίφθω, *transeat, esto ita*: ἐρρίφθων, *proiecti sunto*, in duali. In infin. ab ἅπτομαι, ἧφθαι, *attigisse*: κόπτομαι, κεκόφθαι, *scissum esse*. In part. κεκομμένος, *casus*: ἐκκόπτομαι, ἐκκεκομμένος, *qui inter aleas bona sua profudit*: ἐκκεκομμένη τὸν ὀφθαλμὸν, *oculo capta altero*: παρακεκομμένος, *delirus, insanus*: τεθρυμμένος, *delicatus*: *τεθυλλαμμένον, *turbatum à procella*: (sunt qui referant ad θυλλαίνω) κλέπτομαι, κεκλαμμένον, *furto subreptū*: vide 307, 11. ἐγκλέπτομαι, ἐγκεκλαμμένος, *surreptus*: ῥάπτομαι, ἐρραμμένος, *cōsutus*: ἀναρράπτομαι, ἀνερραμμένος, *consutus*: σκέπτομαι, ἐσκεμμένον, *animaduersum, consideratū*: περισκέπτομαι, περιεσκεμμένος, *consideratus, circumspectus*: hinc aduerb. περιεσκεμμένως, *cautè, præmeditatè*: σκάπτομαι, ἐσκαμμένα, *fossæ, scrobes*: κατασκάπτομαι, κατεσκαμμένος, *dirutus*: ἀποσκολύπτομαι, ἀπεσκολυμμένος, *denudatus, excoriatus*: συσκολύπτομαι, συνεσκολυμμένος, *contectus*: ἅπτομαι, ἡμμένος, *accensus, & qui tetigit*: ἐνάπτομαι, ἐνημμένος, *indutus*: συνάπτομαι, συνημμένος, *coniunctus, inditus*: hinc aduerbium συνημμένως, *continenter*: ἀφάπτομαι, ἀφημμένος, *accensus, ardens*: dicitur & Ionicè (118, 30. & 172, 15.) ἀπαμμένος, *ligatus*: sic ab ἐφάπτομαι, ἐπαμμένος, pro ἐφημμένος, *innexus*: à κάμπτομαι pro κεκαμμένος dicitur ob euphoniam κεκαμμένος, *flexus, crispus*: sic ab ἐπικάμπτομαι, ἐπικεκαμμένος, *arcuatus*.

** Apud Varinum est τεθυλλαμένον: sed cum ἀπὸ τῆς θυέλλης deriuatum tradat, nō est dubium quin scribendum sit τεθυελλαμμένον, à them. nō in πτω, sed in νω, θυελλαίνω, vt μεμωραμμένον à μωραίνω, 189, 11.*

De aoristis primis & futuris pr. quæ ante θ habent φ.

IN Aoristo primo & fut. primo vocis pass. terminatio semper incipit à θ: vt θην, θης, θη, &c. θήσομαι, θήσῃ, θήσεται, &c. ante quod θ, omnia quæ habent Characteristicam φ, ducuntur à thematibus in βομαι, vel πομαι, vel φομαι, vel πτομαι. itaq; vt in his inuenias thema, detrahe augmentum, si quod adsit, & muta φθ ac sequētem terminationem identidem in βομαι, πομαι, φομαι, πτομαι: nam ab horum aliquo deducitur: vt à τρίβομαι, participium τριφθείς, *collisus*. A μεταπέμπομαι, indicat. μετεπέμφθην, *accersitus*: κατερείπομαι, κατηρείφθην, *euersus sum & dirutus*: περιλάμπομαι, περιελάμφθημεν, & sine augmento περιλάμφθημεν, *illuminati sumus*. In prosa rectius vnica scribetur περιελάμφθημεν, à περιλάμπω *collustro*: in carmine vero si occurrat περιελλάμφθημεν, pōt ab eodē περιλάμπω de-

Referenda ad βομαι.
Ad πομαι.

ANNOTATIO.

deductum censeri, λ metri causa geminato, vt in ἔλλαχε, ἔλλαβε, ἔλλιπε, & similibus. περιελλάμπω sanè non reperio.] περιέπομαι, περιεφθησαν, & sine augmento περιεφθησαν, circumueniti sunt. In Optat. à τέρπομαι, τερφθείην, oblecter. In infin. à τράπομαι, τραφθῆναι, diuertere. In part. à θάλπομαι, θαλφθεὶς, calefactus, feruefactus: περιέπομαι, περιεφθεὶς, circumuentus, assecutus: τράπομαι, τραφθεὶς, versus, animo immutatus: προσκαταλείπομαι, τὰ προσκαταλειφθέντα, insuper relicta, reliquiæ. A φομαι: in indicat. à μέμφομαι, ἐμέμφθη, incusauit: καταστρέφομαι, κατεστρέφθησαν, prostrati sunt: sunt qui pro eodem legant κατεστράφθησαν. [Sed legendum est vel κατεστρέφθησαν, aor. 1. vel κατεστράφησαν. Aor. secundus.] In infinit. στρεφθῆναι, diuertere, deflectere. In part. μεμφθεὶς, succensens: μεταστρεφθεὶς, dans terga: στρεφθεὶς, tortus, in fugam versus. A πτομαι: in indic. ab ἀνάπτομαι, ἀνήφθην, accensus sum: συνάπτομαι, συνήφθην, congressus sum. In imperat. περιαστράφθητε, illuminamini. In part. ἁφθεὶς, accensus: ἀναφθεὶς & ἐξαφθεὶς, idem: συγκρουσθεὶς, collisus, offensus: προσαφθεῖσα, succensa, admota. In paulò pòst futuro, καταλελείψεται, relinquetur, à καταλείπομαι. Et hæc de characteristicis φ, μ, ψ, π.

Ad φομαι.

ANNOTATIO.

Ad πτομαι.

In Altero Characteristicarum ordine, detracto augmento, & penultimarũ ο & α habita ratione, vt habeas thema, mutentur characteristicæ χ, γ, ξ, & κ præcedens τ, atque terminatio quæ huiusmodi Characteristicas sequitur, identidem in κω, γω, χω, κτω, σσω, siue ττω, & ζω: vel in κομαι, γομαι, &c. In κω quidem aut κομαι, veluti patet ex sequentibus: in perfecto passiuo à προστείκομαι, προστεῖγμαι, & (soluta diphthongo, mutatoque augmenti gratia ε in η) προσήιγμαι, προσήιξαι, προσήικται, similis sum, es, est. In participio perfecti passiui, πεπλεγμένος, implicatus, iunctus, à πλέκομαι: συμπεπλεγμένον, copulatum, coniunctum: vnde aduerbium συμπεπλεγμένως, coniunctim, vnà, simul: à συμπλέκομαι: ἐρεγμένος, pro ἠρεγμένος, sectus: ἐρεγμένοι κύαμοι, fressa fabæ, ab ἐρέκομαι. [Vel rectiùs diphthongo ἐρείκομαι, vt tradit Etymologus, at participium Atticum ἐρηρεγμένος suam habet rationẽ, 297, 31.] In aoristo indicat. eiusdem vocis à πέκομαι, ἐπέχθην, tonsus sum, ἐπέχθη, tonsus est. In participio περιπλεχθεὶς, amplexus, à περιπλέκομαι. In γω aut γομαι: in indicatiui perfecto actiuo, συνῆχας, collegisti, à συνάγω, καταλέλεχεν, & Atticè (307, 28.) καταλέλοχε, recessit, à καταλέγω. In indic. pass. ab εἴργομαι, εἶργμαι, vinctus sum: tertia plur. Ionica 190, 15. εἰρχαται (quod & ἔρχαται, ab ἔργομαι) pro εἰργμένοι εἰσί, compressi vel clausi sunt: προήγμαι, προῆγμαι, prouectus sum:

De Characteristicis χ, γ, ξ, & κ posito ante τ.

Referenda ad themata in κω aut κομαι.

ANNOTATIO.

Ad γω aut γομαι.

συνάγ*ε*μαι, συνῆκ*ται*, *inductum est* : ἐπείγομαι, ἤπειγμαι, *accel*eratus *sum*: διαλέγομαι, διαλέλεγμαι, & Atticè (307, 28.) διείλεγμαι, *collocutus sum*. In infi. à προάγομαι, προῆχθαι, *ornatū esse, prouectū esse*. In part. ab εἴργομαι, εἰργμένος, *vinct*: οἱ εἰργμένοι, *vincti & ergastularij serui*: ἀπείργομαι τὸ ἀπείργομαι, ἀπειργμένος, *coërcitus, præclusus*, augmēto destituitur: θήγομαι, τεθηγμένος, τεθηγμένη, *acutus, acuta*: φρύγομαι, πεφρυγμένος, *tostus* : ἐπείγομαι, ἠπειγμένος, *qui festinauit* hinc aduerbium ἠπειγμένως, *festinanter* : ἐκλέγομαι, ἐκλελεγμένος, quod & Atticè (307, 28.) ἐξειλεγμένος, *egregius, electus* : sic κατειλεγμένος, *relatus*, pro καταλελεγμένος à καταλέγομαι: παραθήγομαι, παρατεθηγμένος, *exacutus* : ἐξάγομαι, ἐξηγμένος, *qui in certamen venit*: ἐπάγομαι, ἐπηγμένος, vnde aduerbiū * ἐπηγμένως, *seriò, diligenter*: περιάγομαι, περιηγμένος, *circumactus*: προάγομαι, προηγμένος, *deductus* : τὰ προηγμένα, *quæ primum locum obtinent, promotus* : ὑπάγομαι, ὑπηγμένος, quod & sine augmento, ὑπαγμένος, *subiectus, minister, seruus*: ἀποπροάγομαι, ἀποπροηγμένον, *reiectum, reiectaneum* : ἀποψήχομαι, ἀπεψηγμένον, *abrasum*. [Quod tamen est à them. in χω, ἀποψήχω, vt cum aliunde tum ex Hesychio patet, apud quem solius ψόγχω fit mentio.] παράγομαι, παρηγμένον, quod & sine augmento παραγμένον, *deriuatum*, & substantiuè *deriuatio*. In aoristo indic. ab ἐπείγομαι, ἐπείχθην, *properauit*: οἴγομαι, ᾤχθην, & soluta diphthongo ὠΐχθην, *apertus sum*: προάγομαι, προήχθην, *processi, prouectus sum*: προήχθη, *prouectus est* : προήχθησαν, *prouecti sunt* : συγκατείργομαι siue συγκαθείργνυμαι, συγκατείρχθη, *simul inclusus est, in eandem caueam est coniectus* : φλέγομαι, ἐφλέχθη, *flagrauit*: ἀναφλέγομαι, ἀνεφλέχθη, *conflagrauit*: παραφθέγγομαι, * παρεφθέγχθη, *subsurmurauit, inconcinnè, respondit* : ἐξάγομαι, ἐξήχθη, *excitatus est* : προσκαταλέγομαι, προσκατελέχθησαν, & sine augmento προσκαταλεχθησαν, *ascripti sunt*: συνάγομαι, συνήχθησαν, *consenserunt, conuenerunt*. In imperat. εἰρχθήτω, *inter custodias teneatur*. In infin. ἀναφλεχθῆναι, *excandescere* : εἰρχθῆναι, *inter custodias teneri*: εἰσαχθῆναι, *accusari, citari* : ἐπειχθῆναι, *festinare*: προσαχθῆναι, *ad lucri* συναχθῆναι, *consuetudinem agere cum* : φλεχθῆναι, *arsisse, comburi*. In part. ἀπαχθεὶς, *abactus* : εἰρχθεὶς, *in carcerem coniectus, vinctus*, vt serui ergastularij : οἰχθεὶς, *apertus*: προαχθεὶς, *prouectus* : προσαχθεὶς, *qui assensus est adductus*: ...χθεὶς, *dilectus* : ὑπαχθεὶς, *delatus* : ὑπαχθέντες, *decepti*: φρυχθεὶς, *combustus* : καταφλεχθεὶς, *flagrans*: ψεχθεὶς, *vituperatus*: ... ἐπεισαχθέντες, *asciti*: παραχθεῖσα, *producta*. In part. futuro, ὑπαχθησόμενος, *subiturus*, ab ὑπάγομαι, ...

* Pro diligenter, serio, rectius ἠπειγμένως dicitur, vt Hesych. habet, ab ἐπείγομαι festino, cuius actiu. ἐπείγω vrgeo, incito.

ANNOTATIO.

* In Indice scribit παρεφθέγχθη, vt πλεχθη dicitur ab πλέκω. ferri tamen & hæc scriptura videtur posse, vt καὶ ἀνεχθη dicitur à κατενέγκω in perfecto sanè, extrito priore γ reperies ἐλελεγμένος apud Lucianum, atq; inde verbale ἐλεγμός: itidemque φθεγμα à φθεγγομαι ἀπόφθεγμα ab ἀποφθέγγομαι.

tando scilicet χϑητούμενος in χομαι. nam ϑητούμενος habetur pro terminatione. In χω aut χομαι: in indicat. actiui perfecto, ab ὑπάρχω, ὑπῆρχα, *extiti*: βρύχω, βέβρυχε, *fremuit*: κατάρχω, κατῆρχε, *cœpit*, & *incipiebat*, vt sit imperfectum: τρήχω, τέτρηχεν, *horret*. In particip. ἰαχὼς, ἰαχυῖα, *resonans*.

Ad χω aut χομαι.

[Quod duplex habet thema, & impurũ ἰάχω, & purum ἰαχέω: at βέβρυχε versu 3. præcedente triplex. nec enim solum à βρύχω vel βρυχάω deduci potest, sed etiam à βρύκω. propriè tamẽ βρύκειν est *frendere, collidere dentes*.]

ANNOTATIO.

ἀμφιαχυῖα, *circunresonans*, vel *clamans*. hæc possunt censeri præteriti perf. vocis mediç. sic part. ἡ λελοχυῖα, *enixa*, à λέχομαι, vocis est actiuæ Atticè, 297, 17. & mediæ communiter, 197, 21. In perfecto indicatiui pass. ab εὔχομαι, εὖγμαι, *dedicatus sum*: σμήχομαι, ἔσμηγμαι, *extersus sum*: ἄρχομαι, ἦργμαι, *orsus sum*: ἐλέγχομαι, ἤλεγκται, & Attica reduplicatione (297, 33.) ἐλήλεγκται, *redargutus est*: παραδέχομαι, παραδεδέγμεθα, *excepimus*. In particip. ab ἄρχομαι, ἠργμένος, *orsus*: καταψύχομαι, κατεψυγμένος, ἡ κατεψυγμένη, *rigens, frigidus, a*: παραδέχομαι, παραδεδεγμένος, *qui excepit*: ὑποβρέχομαι, ὑποβεβρεγμένοι, *irrigati, appoti*: ὑπάρχομαι, ὑπηργμένος, *qui fuit*: τὰ ὑπηργμένα, *quæ sunt suppeditata. quæ quis accepit*: προϋπάρχομαι, τὰ προϋπηργμένα, *res iam partæ*. In plusquamperfecto eiusdẽ vocis, ab ὑποδέχομαι, ὑπέδεξο, *susceperas* seu *suscepisti, excepisti*: ὑπέδεκτο, *suscepit, accepit*, pro ὑπεδέδεκτο, 301, 6. sic à καταλέχομαι, κατέλεκτο, *dormitum iuerat, dormiuerat* seu *dormiuit*, pro κατελέλεκτο: & à simplici λέχομαι, ἔλεκτο, quod & omni augmẽto detracto, λέκτο, pro ἐλέλεκτο, *cubuerat*: item *recensuerat*, à λέγομαι. In aoristi eiusdem vocis subiunctiuo, à παραδέχομαι, παραδεχθῇ, *recipiatur*. In participio, διασμηχθεὶς, *detersus, perpurgatus*: ἐρεχθεὶς, *suffocatus, necatus*, syncope ἐρχθεὶς, έντος: τὸν ἐρχθέντα, *in aqua suffocatum*.

[Particip. ἐρχθέντα, quod apud Hesych. & Suid. legitur, non est opus per syncopen deducere ab ἐρέχομαι, quod non extat, cum regulare thema sit ἔργω *arceo, prohibeo*: & ἐρχθεὶς sit, *cui prohibitum est spirare, cui spiritus est interclusus*, vel aquis scilicet vel laqueo. ἐρέχθειν vero est *cædere, quassare*, apud Hesych. & alios.] προαποσμηχθεὶς, *præpurgatus*: ταραχθεὶς, *incitatus, turbatus*: ψυχθεὶς, *refrigeratus, qui refrixit*. In σσω siue ττω, aut σσομαι siue ττομαι. In perfecto indicatiui actiui, à διορύττω, διώρυχε, *perfodit*. In infin. a πράττω, πεπραχέναι, *egisse*: καταπλήσσω, καταπεπληχέναι, *perterreri*: μεταλλάττω, μετηλλαχέναι, *commutasse*: & participium, μετηλλαχὼς, *defunctus*. In perfecto indic. passiui, ab ἑλίσσομαι, εἵλιγμαι, *circumuolutus sum*: σφάττομαι, ἔ-

ANNOTATIO.

Ad σσω siue Atticè ad ττω, aut ad σσομαι siue ττομαι.

σαγμαι, *instratus sum* : ταράττομαι, τετάραγμαι, *turbatus sum*: πράττομαι, πέπρακται, *actum est*: τάττομαι, τετάχαται, *instructi sunt*, tertia pluralis Ionica, 190, 15. pro τεταγμένοι εἰσί. In imperat. à παλάσσομαι, πεπάλαχθε, *sortimini*. In particip. ab ἑλίττομαι, εἱλιγμένος, *qui flexuosis orbibus est*: παλάσσομαι, πεπαλαγμένος, *fœdatus*: πλήττομαι, πεπληγμένος, *qui accepit calamitatem*: σάττομαι, σεσαγμένος, *instratus, refertus, onustus* : ταράττομαι, τεταραγμένος, *turbatus, confusus*: hinc aduerbiū τεταραγμένως, *confusè, inordinatè*: τάττομαι, τεταγμένος, *ordinatus, status*: τεταγμένοι, *stationarii agētes*: hinc aduerbium τεταγμένως, *ordine, ritè, destinatis seu ordinatis temporibus*: χαράττομαι, κεχαραγμένος, *serratus, infensus* : φοινίσσομαι, πεφοινιγμένος, *colore rubens puniceo*: φράττομαι, πεφραγμένος, & metathesi πεφαργμένος, *obstructus*: φυλάττομαι, πεφυλαγμένος, *diligenter & cautè observans, cautus & circumspectus* : hinc aduerbium πεφυλαγμένως, *cautè, prouidè, obseruanter & circumspectè*: ἀποτάττομαι, ἀποτεταγμένος, *despōsus, destinatus*: ἐντάττομαι, οἱ ἐντεταγμένοι, *in ordinem redacti*: προτάττομαι, προτεταγμένοι, *milites qui in fronte collocati sunt* : προστάττομαι, προστεταγμένος, *præfectus, cui mandatum est*: ὑποτάττομαι, ὑποτεταγμένοι, *subditi* : ἐκπλήττομαι, ἐκπεπληγμένος, *animo perculsus, insanus* : καταπλήττομαι, καταπεπληγμένος, *attonitus, timore perculsus*: παραπλήττομαι, παραπεπληγμένος, *furibundus* : περιχαράττομαι, περικεχαραγμένος, *serratus, disruptus*: συμφράττομαι, συμπεφραγμένον, *conseptum, obturatum*: διαλλάττομαι, τὰ διηλλαγμένα, *varia* : ἐξαλλάττομαι, ἐξηλλαγμένον, *peregrinum, inusitatum, inauditum* : παραλλάττομαι, παρηλλαγμένος, *alienus*: τὸ παρηλλαγμένον, *peregrinum, inusitatum & inauditum*. In plusquamperfecto, à καταπλήττομαι, κατεπέπληκτο, *perculsus erat* : νάσσομαι, ἐνένακτο, & Ionicè (301, 6.) νένακτο, *implebatur* : καταλίσσομαι, κατελίχατο, *induti seu inuoluti erant*, Ionicum est (190, 15.) pro κατελιγμένοι ἦσαν: sic ab ὀρύττομαι, ὀρώρυχατο, *fossi erant, cædebantur, mactabantur*, pro ὠρυγμένοι ἦσαν: ἐπιτάττομαι, *ἐπετετάχατο, *annumerati erant. recensebantur*, pro ἐπιτεταγμένοι ἦσαν : παρατάττομαι, παρατετάχατο, *locati fuerant, in acie erãt*, pro παρατεταγμένοι ἦσαν: προστάττομαι, προστετάχατο, *ordinati seu attributi erant*, pro προστεταγμένοι ἦσαν. In aoristo priore, ab ἐλελίττομαι, ἐλελίχθην, ἐλελίχθης, ἐλελίχθη, *tremefactus sum, es, est* : πράττομαι, ἐπράχθην, & Ionicè (118, 26.) ἐπρήχθην, *factus sum*: ἀΐσσομαι, ἠΐχθην, *excurri*: προστάττομαι, προσετάχθην, *imperiū accepi, sub imperium redactus sum* : κηρύσσομαι, ἐκηρύχθην, *præconio iussus est*. In subiunctiuo, à καταλλάττομαι, καταλλαχθῇ, *reconcilietur*. In infi

**Malim* ἐπιτετάχατο, *sine augmento plusquãperfecti vt versu seq.* παρατετάχατο: *geminato scilicet Ionismo.*

infinitiuo, *θωρηχθῆναι, armari* : *λαπαχθῆναι, euacuari*: *παχθῆναι, constitutum esse* : *τριαχθῆναι, ter vinci*. In part. *καταῤῥαχθεὶς, ruptus, allisus, & vehementer incumbens* : *ἡ καταῤῥαχθεῖσα, τῆς καταῤῥαχθείσης, rupta, rupta* : † *νειχθεὶς, reuersus* : *ἀνανειχθεὶς, ad se reuersus*. [*ἀνανειχθεὶς* legitur in vulg. Lexicis: cui simplex fingit *νειχθεὶς*, à them. *νείσσομαι*. perperam: *νείσσομαι* enim futurum habet *νείσομαι*, 168, 25. vel potius é futuro transiit in præsens, vt *δύσετο, βοάσσετο*, & similia. pro *ἀνανειχθεὶς* ergo legendum *ἀνενειχθεὶς* ab Ionico & poëtico *ἀνενείκω* : cõmuniter enim dicitur *ἀνενεχθεὶς* ab *ἀνενέγκω* siue *ἀναφέρω refero, restituo*. simpl. *ἐνειχθεὶς* & *ἐνιχθεὶς*, 412, 39.] *παραταχθεὶς, consociatus & instructus* : *πληχθεὶς, percussus* : *πλυχθεὶς, plicatus* : *σαχθεὶς, constipatus* : *συντραχθεὶς, collisus* : *ταραχθεὶς, consternatus* : *φραχθεὶς, septus* : *θωρηχθέντες, inebriati* : *καταλλαχθεῖσα, reconciliata* : *προσταχθὲν, quod iussum est*. In part. futuro, *παταχθησόμενος, feriendus*. In *ζω* aut *ζομαι* in perfecto passiuo, à *στηρίζομαι, ἐστήριγμαι, stabilitus sum* : *ἐστήρικται, hæret, fixus est*. In participio, à *καταστίζομαι, κατεστιγμένα, punctis distincta*. In plusquamperfecto, à *στάζομαι, ἐστάκτο, stillabatur*. In aor. primo, à *πελεμίζομαι, πελεμίχθη*, pro *ἐπελεμίχθη, reiectus est & repulsus* : *ἐμπαίζομαι, ἐνεπαίχθη, illusus est* : & in aoristo primo actiuo, *ἐνέπαιξεν, illusit, percussit*. In particip. ab *ἐνσταλάζομαι, ἐνσταλαχθεὶς, instillatus* : *πρηνίζομαι, πρηνιχθεὶς*, quod & *πρανιχθεὶς, præcipitatus* : *ῥέζομαι, ῥεχθεὶς, factus* : *ῥεχθὲν, factum* : *στίζομαι, στιχθεὶς, notatus*. Et hæc de *χ, γ, ξ, κ* posito ante *τ*. Pergamus ad tertiam Characteristicarum classem.

ANNOTATIO.

Ad ζω aut ζομαι.

TERTIVM Characteristicarum ordinem constituimus ex *κ, τ*, ex vocalibus ac diphthongis, atque ex immutabilibus *λ, μ, ν, ρ*. Ac duæ quidem, *κ* videlicet & *σ*, incertam satis indicant thematis figuratiuam (respondẽt enim omnibus quatuor postremarum coniugationum Characteristicis) at vocales præter *η* & *ω*, & diphthongi, & immutabiles *ν* & *ρ*, cum sunt in his temporibus characteristicæ, eædem sunt & in ipso themate. pro *η* verò thema habet *α* vel *ε* : & si ita ponitur post *μ*, *η* nonnunquam erit abiiciendum, remanebitque pro thematis characteristica ipsum *μ* aut *μν*. & pro *ω*, in themate est *ο*. pro *λ* ferè thema habet non vnicum sed duplex *λ*. Cæterùm litera quæ ponitur ante figuratiuas *κ* & *σ*, plerumque momenti plurimum habet ad certam thematis figuratiuam indicandam. nam *ικ-* & *ισ-*, fere ad themata in *ίζω* vel *ίζομαι* referũtur : *ακ-* & *ασ-* ad *άζω* vel *άζομαι*, aut ad *άω* vel *άομαι* : *εκ-* & *εσ-* ad *έω* vel

De characteristicis κ, σ : τ, δ, θ : λ, μ, ν, ρ : α, ε, η, ι, ο, υ, ω : αι, αυ, ει, ευ, οι, ου.

η ex α aut ε.

μη ex μ aut μν.

ω ex ο.

λ ex λλ.

Penultima siue litera posita ante κ aut σ.

ικ- & ισ- ex ίζ-

ακ- & ασ- ex άζ- aut ά-

εκ- & εσ- ex ε-
ηκ- & ησ- ex ε-
aut ά-
ωκ- & ωσ- ex ό-
δυκ- & δυσ- ex δύ-
λκ- & λσ- ex λ-
siue λ.
αλκ- & αλσ- ex έλλ-
μηκ- & μησ- ex μ-
αγκ- & αγσ- ex αν-
υγκ- & υσ- ex υν-
ρκ- & ρσ- ex ρ-
vel ειρ- vel ερ-
ρκ- & ρσ- ex ρ.

vel έομαι: ηκ- & ησ- ad έω vel έομαι, aut ad άω vel άομαι: ωκ- & ωσ- ad όω vel όομαι: δυκ- & δυσ- ad δύω seu δύομαι: λκ- & λσ- ad λω vel λομαι, aut (sed rarissimè) ad λω siue λομαι: interdum αλκ- & αλσ- referuntur ad έλλω siue έλλομαι: μηκ- & μησ- ad μω seu μομαι: αγκ- & ανσ-, & in genere αν-, ad αίνω vel αινομαι: sic υγκ- & υνσ-, & in genere υν-, ad ύω vel ύομαι: ερκ- & ερσ- ad είρω vel είρομαι, aut ad είρω vel είρομαι, aut etiam ad έρω vel έρομαι & in genere ρκ- & ρσ- ad ρω vel ρομαι. Aliæ literæ haud crebrò positæ inueniuntur ante κ & σ: ideò rarò negotium poterunt facessere. tunc autem percurrendæ erunt omnes quatuor postremarum coniugationum Characteristicæ, donec thema quæsitum inueniatur. Notabis in his temporibus κ referri ad themata finita in ω, & σ ad finita in ομαι. Sequentibus exemplis quæ hoc loco diximus illustrabuntur.

Relata ad δω.

Hæc referuntur ad δω: in participio, ἐνηρεικὼς, ἐνηρεικυῖα, ἐνηρεικὸς, *inhærens*: τὰ ἐνηρεικότα, *quæ inhærent*, ad ἐνερείδω: ad κατέδω, κατηκὼς, & Attice (377,27.) κατεδηδοκὼς, *qui deuorauit*: (vnde passiuum † κατεδηδεσμένος, *comesus, deuoratus*: sic à περιέδομαι, τὰ περιεδηδεσμένα, *corrosa*) & ad ἐξέδω, perfectum indicatiui act. ἐξεδήδοκα, *exedi*.

Ad δομαι.

Hæc ad δομαι: in perfecto pass. ᾖσμαι, *decantatus sum*, ad ᾄδομαι. In infinit. κατεψεῦσθαι, *falsa esse*, ad καταψεύδομαι. In particip. ἐψευσμένος, *frustratus, falsus*, ad ψεύδομαι: ἡσμένος, & sine augmento, ac retracto accentu, spirituq; mutato, ἄσμενος, *gaudens, libens*, ad ἥδομαι.

ANNOTATIO.

[In ἄσμενος si augmentum velis abiectum esse, non erit deducendum ab ἥδω, sed ab ἄδω siue ἅδω, de quo supra dixi pag. 336,1. si nolis, ab ἥδω formandum erit per systolen initialis η. id enim cum natura sit longum, incrementum recipere non potest, sed duntaxat decrementum.] κατεσπουσμένος, *festinatus*, vnde aduerbium κατεσπουδασμένως, *festinato*, ad κατασπούδομαι. In plusquamperfecto, ad ἐρείδομαι, ἤρειστο & Attica reduplicatione (297,23,39. & 300,19.) ἠρήρειστο, *inhæserat*. In aoristo primo, ad συνήδομαι, συνήσθην, *congratulatus sum, vnà lætatus sum*: ψεύδομαι, ἐψεύσθην, *sum falsus*: ἐψεύσθημεν, *falsi sumus, nos fefellit opinio*: ἐψεύσθησαν, *falsi sunt*. In Optatiuo, ψευσθείην, *fallar*. In subiunct. ψευσθῶ, ψευσθῇς, *deceptus fuerim, is*. In infinit. ψευσθῆναι, *falli, carere, priuari*. In particip. ψευσθεὶς, ψευσθεῖσα, *falsus, illusus, a*: ad ᾄδομαι, ᾀσθεὶς, *cantatus*.

Ad θω.

Ad θω: in perfecto indicatiui actiui, νένηκα, *neui*, ad νήθω: sunt qui malint referre ad νέω. In infinitiuo, ἠληκέναι, & Atticè (297, ...) ἀληλεκέναι, *moluisse*, ad ἀλήθω.

Ad θομαι.

Ad θομαι: in perfecto ...

catiui pass. κέκλωσμαι, *fatatus sum*, ad κλώθομαι. In infinitiuo, πέρθαι pro πεπέρθαι, *vastatum esse*, ad πέρθομαι. In participio, ad κλώθομαι, κεκλωσμένος, *fatatus, fato destinatus*: κεκλωσμένον, *fatatum*: νήθομαι, νενησμένος, (quod & pro νενημένος à νέω) *cui ulatus, plenus*: ἐπινήθομαι, ἐπινενησμένα, *profata, agglomerata*: πρήθομαι, πεπρησμένος, *incensus, crassus*: ἐμπρήθομαι, ἐμπεπρησμένος, *incrassatus*: σήθομαι, σεσησμένος, *cribratus, cribro excussus*: ἀλήθομαι, ἀληλεσμένος, quod & Atticè (297,33.) ἀληλεσμένος, *subactus, molitus*: legitur pro eodem, * ἠλεσμένος, sed locus videtur corruptus. In aoristo priore indicatiui, ad πλήθομαι, ἐπλάθην, *propinquaui*. [ἐπλάθην & particip. fœm. πλαθεῖσα in appropinquandi significatione proferuntur ex Euripide: apud Hesych. verò pro πλαθεὶς, quod itidem exponit προσπλασθεὶς, sine σ legendum esse πλαθεὶς, arguit & series alphabetica, & fœmininũ πλαθεῖσα, quod subsequitur. Illa sunt ex impuris thematibus πλάθω & πλάζω, per syncopen è πελάθω & πελάζω factis: hæc autem è puro πελάω, vt κραθεὶς è κεράω, per eandem syncopen. alias ἐπλάσθην, πλασθεὶς, & similia, sunt etiam à πλάσσω *fingo*, cuius ambiguitatis vitandæ gratia, sine σ proferri solet quæ appropinquandi significationem habent. A syncopato composito προσπλάζω legitur imperf. προσέπλαζε apud Hom. Od. λ: & verbale πρόσπλαστος, ad quẽ appropinquare licet, apud Æschilum è quo compos. ἀπρόσπλαστος, (Doricè pro ἀπρόσπλαστος, 249,35.) *ad quem non licet accedere, inaccessus*. apud Hesych. legitur etiam simplex πλαστὲ, expositum προσπελαστέ. alias significat etiam ficta, à πλάσσω.] πλήθομαι, ἐπλήσθην, *plenus sum*: πρήθομαι, ἐπρήσθην, *crematus sum*: ἐμπρήθομαι, ἐνεπρήσθην, *incensus sum*: πείθομαι, ἐπείσθης, *persuasus es, credidisti*. In imperatiuo, πείσθητι, *crede pare*. In Opt. καταχνησθείην, *titillationem paterer*. In subiunct. πεισθῇς, *parueris*. In infin. πεισθῆναι, *adductum esse*. In participio, ἐμπρησθεὶς, *incensus*: καταχνησθεὶς, *scalptus*: πεισθεὶς, *obsequens*: πλησθεὶς, *repletus*: πυθεὶς, *putrefactus*: συμπεισθεὶς, *consentiens, in sententiam alicuius veniens*: ὑπερπλησθεὶς, *supra modum plenus*: πλαθεῖσα, *admota, propinqua facta*. In fut. priore indicatiui, πεισθήσομαι, *parebo*, ad πείθομαι. In infin. πεισθήσεσθαι, *persuasum iri*. Ad σσομαι siue ττομαι: in part. perfecti pass. ad πίσσομαι, ἐπισμένος, *pistus*: καταπλάττομαι, καταπεπλασμένον, *cantus tibiarum*: * πράττομαι, πεπραμένος pro πεπραγμένος, *venditus*: προσπλάττομαι, προσπεπλασμένος, *adhærens*. In participio aoristi primi, μεταπλασθεὶς, *transmutatus*: μεταπλασθὲν, *transmutatum*. Ad ζω in perfecto indi

Margin notes:

** ἠλεσμένος cur reijciendũ sit non video, cum deriuatum sit ab ἀλέω, vt τετελεσμένος à τελέω, 214, 26. atque adeo ab eodem sunt ἀλέσας, ἀλεσθεὶς, & ἄλεστος apud Dioscor.*

ANNOTATIO.

*Ad σσομαι siue ττομαι. * πεπραμένος non à πράττω per elisionem τοῦ σ, sed è περάω per syncopen τοῦ ε, vt supra docui pag. 398,35.*

Ad ζω. indicatiui act. ad ἀσπίζω, ἤσπικα, *tutatus sum*: παραπλώζω παραπέπλωκε, *præteruectus est*: potest referri ad poëticũ παραπλώω, vel ad παραπίπλωμι. In particip. ad φροντίζω, πεφροντικώς, *solicitus, curans*: παρακμάζω, παρηκμακώς, *qui defloruit, qui tempus legitimum superauit*: παρηκμακότες, *ætate prouecti*: ἀπεθίζω, ἀπεθικώς, *qui desuefecit*, augetur per ε, 286, 16. & 22.

Ad ζομαι. Ad ζομαι: in perfecto indicatiui pass. ad καταχνίζομαι, καταχέκνισμαι, *pruritu libidinis vexor*: ὑπεργάζομαι, ὑπείργασμαι, *feci*, augetur per ε, 286, 16, 22. sic κατεργάζομαι, κατείργασται, *perfectum est*: ἁρμόζομαι, ἅρμοσται, pro ἥρμοσται, *adaptatum est*: πολίζομαι, πεπόλισται, *constructa est*: scilicet ciuitas: ἀνδραποδίζομαι, ἠνδραπόδισται, *mancipatus est*: μεταχειρίζομαι, μεταχεχείρισται, *tractauit, functus est*: περισαλπίζομαι, περισεσάλπισται, *tubarum clangore fuit excitatus*: συναρμόζομαι, συνήρμοσται, *coagmentatum est*: ὁρίζομαι, ὥρισται, *definitus est & certus*: διονομάζομαι, διωνόμασται, *denominatus est*: οἰκίζομαι, ᾤκισται, *situm est*: προαγωνίζομαι, προηγώνισθε, *priùs pugnastis*: In tertia plur. Ionica (190, 15. & 18.) ad ἀγωνίζομαι, ἀγωνίδαται, *decertati sunt*: χωρίζομαι, κεχωρίδαται, *discrepant, seiuncti aut separati sunt*: φράζομαι, πεφράδαται, *dicta sunt*: σκευάζομαι, ἐσκευάδαται, *instructi sunt*: ῥάζομαι τὸ ῥαίνομαι, ἐρράδαται, *aspersi sunt*: ὀνομάζομαι, ὠνομάδαται, *nominati sunt*: ἀχάζομαι, ἠχάδαται, & cum Attica reduplicatione (297, 23.) ἀκαχάδαται, & rursus deperdito augmento, seruata tamen reduplicatione, ἀκαχέδαται, *tristantur*.

ANNOTATIO. [ἀκηχέδαται & sine deposito augmento, vel etiam Doricè, si κ producatur, ἀκαχέδαται Eustathius ex ἀχέω facta scribit. communiter enim ex ἀχέω fieri ἤχηνται, repetitis duabus initialibus præsentis ακηχηνται, Ionicè ἀκηχέαται, 190, 15. interposito δ, ἀκηχέδαται. quomodo etiam ἐληλέδαται reperitur in quibusdam Homeri codicibus pro ἐληλάαται siue ἐλήλανται, ab ἐλάω τὸ ἐλαύνω: necnon ἐσταλάδατο pro ἐστάλατο, siue ἐσταλμένοι ἦσαν, à στέλλω, preter δ inserto etiã α, 190, 27.]

In imperat. ad πειράζομαι vel πειράομαι, πεπειράσθω, *periculum fiat*: ὁρίζομαι, ὡρίσθω, *finem faciat*. In infin. ad περιπειράζομαι, περιπεπειρᾶσθαι pro περιπεπειρᾶσθαι, *implicari*.

ANNOTATIO. [Rectius scribi περιπειρᾶσθαι, tempore præsenti, per contractionem è περιπειράεσθαι, cùm interpretatio docet, tum confirmant ea quæ annotaui in pag. 528, 529.] ληΐζομαι, λελῃΐσθαι, *prædatum esse*: ἀπαγχονίζομαι, ἀπηγχονίσθαι, ...

In part. ad ἐνσκιάζομαι, * ἐνεσκιασμένον, *adumbratum*, ... ἐσκιασμένον. ἐλλυχνιάζομαι, ἐλλυχνιασμένος, *accensus*, ... ἐνελλυχνιασμένος, siue Atticè (298, 23.) ἐνειλυχνιασμένος ... δινίζομαι, δεδινισμένος, & poëticè soluta diphthongo ...

* *Forsan sine κ legendum est ἐσκιασμένον, à simplici σκιάζω.*

detracto augmēto, & abiecto σ, εὐκτίμενος, *bene structus.* [Rectius proparoxytonως & dialelymenως εὔ κτίμενος. dicitur enim κτίμενος vt φθίμενος, & similia, vel Æolicè pro ἐκτισμένος, vel per syncopen pro κτιζόμενος, vt alibi (præsenti itidem tempore) εὖ ναιόμενον πτολίεθρον. vbi vero εὖ cōiungatur & disiungatur, docui supra 296,15.] ἐξηλιάζομαι, ἐξηλιασμένος, *à sole adustus*: κ[illegible]ζομαι, κλυ-χισμένος, *obscuratus, obtenebratus*: ἱματίζομαι, ἱματισμένος, *indutus*: κατ[illegible]ζομαι, κατ[illegible]σμένος *in seruitutem redactus*: κατεργάζομαι, κατειργασμένος pro κατεργασμένος, *confectus, exercitatus*: προεργάζομαι, προειργασμένος, *prius gestus*: τὰ προειργασμένα, *res prius gesta*: καυτηριάζομαι, κεκαυτηριασμένος, quod & sine augmento καυτηριασμένος, & καυτηρισμένος à καυτηρίζομαι, *notatus cauterio, inustus*: *περιπλύζομαι siue περιπλύσσομαι, περιπλυσμένος, *purus, perpurgatus*, pro περιεπλυσμένος, siue περιπεπλυσμένος: σκεδάζομαι, σκεδασμένος, pro ἐσκεδασμένος, *palatus, dispersus*: βρίζομαι, βεβρισμένος, *obrutus*. [Sed βεβρισμένος verius est à βρίθω seu pass. βρίθομαι: vtrumq; enim neutraliter vsurpatur. nam sicut Philo dicit, ὑπὸ δυσφορίας καρπῶν ἔβριθε, sic Chrysostomus cum Homero, καρπῷ βριθομένη, *fructus pondere deorsum vergens.*] κάζομαι, κεκασμένος, *instructus*: * κλάζομαι, κεκλασμένος, *fractus, mollis, languidus*: κομίζομαι, κεκομισμένος, *qui importauit, & importatus*: μυρίζομαι, μεμυρισμένος, *vnctus, vnguentis delibutus*: νάζομαι, quod & νάσσομαι, νενασμένος, *aggregatus.* [Reperio quidem νάσσομαι: at νάζομαι non item. Sed νενασμένος est etiam à puro them. νάω, à quo itidem sunt aor. illa νάσσα, νασσάμην, νάσθην, Ionica & poëtica incremēti detractione: at verbale νασμὸς pro *imbre* seu *fluxu*, est ab altero νάω *fluo.*] νομίζομαι, νενομισμένα, *instituta*: πειράζομαι, πεπειρασμένος, *expertus*: (legitur & πεπειραμένος, *tantatus*, absq; σ, sed tum potiùs ducitur à πειράομαι) πελεκίζομαι, πεπελεκισμένος, *securi percussus*: ποδίζομαι, πεποδισμένος, *pedibus vinctus*: πολίζομαι, πεπολισμένη, *condita*: πρίζομαι vel πρίομαι, πεπρισμένος, *serratus*: φράζομαι, πεφρασμένος, & Doricè (190,36.) πεφραδμένος, *dictus, apparatus*: sic προφράζομαι, προπεφραδμένος, *prædictus, prænuntiatus*: φροντίζομαι, πεφροντισμένος, *accuratus.* hinc aduerbium πεφροντισμένως, *attentè, diligenter, sedulò*: φώζομαι, πεφωσμένος, πεφωσμένη, *accensus, a*: σοφίζομαι, σεσοφισμένος, *eruditus, callidus, versutus*, hinc aduerb. σεσοφισμένως, *scitè*: χαρίζομαι, κεχαρισμένος, *iucūdus, gratus*, hinc aduerb. κεχαρισμένως, *cum gratia, ad gratiam*: ῥυθμίζομαι, ἐρρυθμισμένος, *numerosus*: σκευάζομαι, ἐσκευασμένος, *paratus*:

ANNOTATIO.

* *Verum thema est* περιπλύσσομαι: περιπλύζομαι *autē, quod hic profertur, non inuenio.*

ANNOTATIO.

* κεκλασμένος *purū habet thema*, κλάω, *vt supra etiā monui.*

ANNOTATIO.

ϛρυθίζομαι, ἐϛρυθισμένα, *lanaria herba radice curata* : συμβιάζομαι, συμβεβιασμένα, *simul per vim occupata* : ἐγγυμνάζομαι, ἐγγεγυμνασμένος, *exercitatus, probatus* : ἐπιδικάζομαι, ἐπιδεδικασμένος, *qui hæreditatem iure obtinet, & indu.. euictam & quæsitam* : συγκληΐζομαι τὸ συγκλείομαι, συγκεκληϊσμένος, *conclusus* : συγκορδυλίζομαι, συγκεκορδυλισμένος, *coaceruatus, mixtus* : προχειρίζομαι, προκεχειρισμένος, *omnibus obuius, proiectus* : καταπιέζομαι, καταπεπιεσμένος, *iacens* : ἐπιτειχίζομαι, ἐπιτετειχισμένον, *quod contra aliquos munitum est ad bellum inferendum* : † περιπτίζομαι, quod & περιπτίσσομαι, περιεπτισμένος, *purus* & quasi *decorticatus* : ἐνσκευάζομαι, ἐνεσκευασμένος, *paratus* : παρασκευάζομαι, παρεσκευασμένος, *idem* : κατασπουδάζομαι, κατεσπουδασμένον, *ambitiosum, ingenti studio factum* : ἀποσχοινίζομαι, ἀπεσχοινισμένος, *fune seiunctus ab omnibus* : ἀποψηφίζομαι, ἀπεψηφισμένος, *cõmuni decreto damnatus* : ὑποψωνίζομαι, ὑπεψωνισμένη, *propinqua partui* : ἐξετάζομαι, ἐξητασμένος, *qui est spectata virtute* : κατεναρίζομαι, κατηναρισμένα, *caesa, perdita, spoliata* : προετοιμάζομαι, προητοιμασμένος, *praeparatus* : ἐξεργάζομαι, ἐξειργασμένος, *elaboratus*, aug.. per ει : sic κατειργασμένος, κατειργασμένη, *cultus, culta, sub**actus, a*, à κατεργάζομαι : & συνειργασμένος, *cultus, elaboratus*, à συνεργάζομαι : ἀνθίζομαι, ἠνθισμένος, *tinctus* : διανθίζομαι, διηνθισμένος, *floribus distinctus* : ἐξανθίζομαι, ἐξηνθισμένος, *floribus exornatus* : ἐξανδραποδίζομαι, ἐξηνδραποδισμένος, *obnoxius, mancipatus* : καταρτίζομαι, κατηρτισμένος, *compositus, perfectus* : κατηρτισμένοι, *conserti, instructi* : κατηρτισμένα, *absoluta* : συγκαταρτίζομαι, συγκατηρτισμένος, *perfectus, impletus* : συναρμόζομαι, συνηρμοσμένος, *coaptatus* : κατασφαλίζομαι, κατησφαλισμένοι, *communiti* : ὁπλίζομαι, ὡπλισμένος, *armatus*, hinc aduerbium ὡπλισμένως, *armatè, cum armis* : ὀργάζομαι, ὠργασμένος, *subactus, mollitus, paratus* : ἐξωστίζομαι, ἐξωστισμένος, *luxatus* : οἰκίζομαι, ᾠκισμένη, *condita* : κατοικίζομαι, κατῳκισμένος, *habitans* : μετοικίζομαι, μετῳκισμένος, *translatus*. In plusquamperfecto, à κάζομαι, ἐκεκάσμην, *instructus eram* : ἐκέκασο, *instructus erat* : ὁρίζομαι, ὥριστο, *definitus erat* : κατεργάζομαι, κατέργαστο, pro κατείργαστο, *subactus erat* : προεργάζομαι, προείργαστο, *prius gestum erat* : παρασκευάζομαι. παρεσκευάδατο, *instructi erant, se apparauerant*, pro παρεσκευασμένοι ἦσαν, 190, 15. & 19. In aor. primo indicatiui, ad ῥάζομαι τὸ ῥαίνομαι, ἐῤῥάσθην, *aspersus sum* : καθαρίζομαι, ἐκαθαρίσθην, ἐκαθαρίσθης, ἐκαθαρίσθη, *purgatus es, est* : μετοικίζομαι, μετῳκίσθης, *abiisti, vel habitatum transi..*

*P... ... agnoscit iste : * ἑλίζομαι, quod & ἑλίσσομαι & ἑλίσσομαι ...

solutus est; pro ἠλύθη: *κατεργάζομαι, κατεργάθη*, pro *κατηργάθη*, *cōsummauit*: *λιάζομαι, λιάθη*, pro *ἐλιάθη*, *discessit & disparuit*: *πελάζομαι, πελάθη* pro *ἐπελάθη*, *appropinquauit*: *ὑπαιθαλιάζομαι, ὑπαιθαλιάθη*, pro *ὑπηθαλιάθη*, *in obliquum declinauit* seu *in anteriorem partem*. [ὑπαιθαλιάθη coniunctè scriptum legitur apud Etymologum quoque: non est tamen compositum ex ὑπὸ & ἀιθαλιάζομαι, vt innuit ANTESIGNANVS, dum sine augmento positū vult pro ὑπηθαλιάθη: sed ex ὕπαιθα & λιάζομαι, vt patet ex hoc Il. φ, ὕπαιθα δὲ τοῖο λιασθεὶς φεῦγε. quo in loco vt dirempta sunt ὕπαιθα & λιασθεὶς, sic apud Eustathium & alios diuisè scriptum ὕπαιθα λιάθη: & apud Homerū alibi, ὕπαιθα ἰέων: & Apollon. κοίλη ὕπαιθα νάπη.] *βράζομαι, ἐβράθη, efferbuit, tempestate est eiectus*: *πειράζομαι*: *ἐπειράθη, tentatus est*: *ἐπειράθησαν, tentati sunt*: *ἐνθρονίζομαι, ἐνεθρονίθη, sedit in solio*: *κατασφραγίζομαι, κατεσφραγίθη, obsignatus est*: *συγκαταψηφίζομαι, συγκατεψηφίθη, cooptatus est in numerum, annumeratus est suffragiis*, siue *calculis additus est*: *παρονομάζομαι, παρωνομάθη, cognominatus est*: *προσοχθίζομαι, προσωχθίθη, offensus est*: *προσηνιάζομαι, προσηνιάθη*, & Atticè (287,1.) *προσηνωάθη, acquieuit*: *καθοικίζομαι, καθοικίθησαν*, pro *κατῳκίσθησαν, incoluerunt*: *σεβάζομαι, σεβάθησαν*, pro *ἐσεβάσθησαν, coluerunt*: *λογίζομαι, ἐλογίθησαν, versati sunt*: *πιέζομαι, ἐπιέθησαν, pressi sunt*: *φανίζομαι, ἐφανίθησαν, apparuerunt*. [φανίζω legitur etiam in vulg. Lex. pro manifesto, φαίνω: sed ἀμαρτύρως: apud Hesych. verò φαντίζοιτο, φαίνοιτο: & paulo ante φαντάζει, φαίνει, quod est vsitatius: at ἠφανίθησαν est à them. ἀφανίζω, quod significat *è conspectu tollo*: deriu. ex adiect. ἀφανὴς, *non apparens, è conspectu sublatus*.] *προσορμίζομαι, προσωρμίθησαν, applicuerunt in portum*: *καταδυνάζομαι, καταδυνάθησαν*, & Bœoticè (192,29.) *κατεδύναθεν, cubuerunt*. In imp. *καθαρίθητι, mundus esto*: *σεβάθητι, venerare*: *ἐπεργαθήτω, operetur*. In Optat. *χαθείην, impellerer*: *χαθείη, impelleretur*: *παραποδιθείη, impediretur*. In subiunct. *ὀργιθῇς, irascaris*. In infinit. *ἐξανθρωπιθῆναι, ex humana forma mutari*: *ἐξωκεανιθῆναι, in Oceanum egressum fuisse*: *σκορπαθῆναι, dispergi*: *πειραθῆναι, tentari*: *πελασθῆναι, propinquare*: *περιφλοισθῆναι, detrahi corticem, cortice nudari*: *σχισθῆναι, scissum esse*. In particip. *βρασθεὶς, feruefactus*: *ἐλυσθεὶς, ἐντὸς*, * *inuolutus, tectus*, sunt qui referant ad ἐλύσσομαι: *ἐμπυκασθεὶς, coagulatus*: *ἐμπυκασθὲν, coagulatum*: *ἐξοδιασθεὶς, ab eunte illatus*: *ἐπαναγκασθεὶς, coactus*: *ἱππασθεὶς, equitandi artem edoctus*: *ἰχσθεὶς, diuulsus, diuisus*. [ἰχσθεὶς legitur etiam in vulg.

Etymologus, Suidas, Eustathius: ἐλύσθην *apud Hesych. legitur. tertium* ἐλύζω *nescio vnde sit petitum.*

ANNOTATIO.

ANNOTATIO.

**Habet purū thema in* ἰω, *& in purum in* ἰσσω *vt dictum pag. præcedenti.*

ANNOTATIO.

Lex. sed procul dubio mendosè pro σχισθεὶς *fissus*, à σχίζω *findo*. καθελκυσθεὶς quod sequitur, & ἐμπτυσθήσομαι v. 22. verius sunt à puris thematibus καθελκύω, (288, 15.) & ἐμπτύω. verius etiam esse περιαπειραθεὶς è puro, quam περιαπειρασθεὶς ex impuro, patet ex iis quæ in pag. 528. annotaui.] καθελκυσθεὶς, *detractus*: καταλυσθεὶς, *ablutus*. καταμαλθακισθεὶς, *fractus animo, mollitie affectus*: κατοικισθεὶς, *incolens*: λιασθεὶς, *separatus, egressus*: λοχισθεὶς, *insidiis exceptus*: μετεωρισθεὶς, *euectus, suspensus*: νοτισθεὶς, *madefactus*: ξενισθεὶς, *muneratus, donatus muneribus hospitio susceptus*: ὀπασθεὶς, *à tergo ligatus*: πειρασθεὶς, *tẽtatus*: * περιπλασθεὶς, *pistus*: † περιαπειρασθεὶς, *inuolutus, implicitus*. sunt qui legant sine σ, περιαπειραθεὶς: πρισθεὶς, *sectus, districtus*, potest referri ad πρίομαι: πτισθεὶς, *pistus*: (vel refer ad πτίσσομαι) πυκασθεὶς, *coopertus*: πολλαπλασιασθεὶς, *multiplicatus*: συμβιβασθεὶς, *compactus, connexus*: συνεξαθροισθεὶς, *simul dio vnà positus*: χασθεὶς, *missus, immissus*: ὑποφρασθεὶς, *animaduertens*: χειμασθεὶς, *tempestate iactatus*: χρονισθεὶς, *diuturnus, cui tempus interiectũ est*: ψεκασθεὶς, *leuiter irroratus*: οἰκισθέντες, *qui sedes collocarunt*: ἐσοικισθέντες, *coloni, immigrantes*: τὰ χρησθέντα, *res commodatæ, pecuniæ mutuæ*, item *edita oracula*. In futuro priore indicatiui, † ἐμπτυσθήσομαι, *conspuar*, referri etiam potest ad ἐμπτύομαι: καθεσθήσομαι, *sedebo*: προκαθεσθήσῃ, *præsidebis*: ἐνυπνιασθήσονται, *somniabunt*. In participio, κατοικισθησόμενος, *qui habitatum ibit*, σθησόμενος mutandum in ζομαι Ad λω: in perfecto actiui indicatiui. ἀνατέταλκεν, *exortus est*, ab ἀνατέλλω: interdũ enim hîc penultima α prouenit ex ε.

* περιπλασθεὶς habet vsitatum thema in σσω

Ad λω.

Ad λομαι.

Ad λομαι: in perfecto indicatiui passiui, ad ἀγγέλλομαι, ἤγγελμαι, *nuntiatus sum*: ἐντέλλομαι, ἐντέταλμαι, *iussus sum*: ἐντέταλται, *præceptũ est*: ἐπιστέλλομαι, ἐπέσταλμαι, *missus sum*: ποικίλλομαι, πεποίκιλται, *euariauit*. In infinitiuo, ad συστέλλομαι, συνεστάλθαι, *pauore contrahi*. In participio, ad περιείλλομαι, περιειλμένος, *inuolutus, indutus*: περιτίλλομαι, περιτετιλμένος, *vulsus*: σκύλλομαι, ἐσκυλμένος, *diuulsus, diuexatus*: σφάλλομαι, ἐσφαλμένα, *errata*: περικάμπτομαι, περικεκαμμένος, * *qui habet nasum aquilinum*, item *curuatus, inflexus, aduncus*: καταστωμύλλομαι, κατεστωμυλμένος, *garrulus*: ἐπαγγέλλομαι, ἐπηγγελμένος, *qui promisit*, aut *promissus est*: τὰ ἐπηγγελμένα, *promissa, minæ*. In sequentibus α positum ante λ fit ex ε: στέλλομαι, ἐσταλμένος, *indutus*: ἀναστέλλομαι, ἀνασταλμένος pro ἀνεσταλμένος, *sublatus*: διαστέλλομαι, τὰ διεσταλμένα, *iussa*: προστέλλομαι, προεσταλμένος, *qui compositus est ad frugalitatem*: συστέλλομαι, συνεσταλμένος, *contractus, timidus*: hinc aduerb. συνεσταλμένως, *pa-*

* *Ex significatione diceretur potius περικεκαμμένος, à περικάμπτω, in orbem curuo.*

ἐντέλλομαι, τὰ ἐντεταλμένα, *mādata*. In plusquamperfecto, ad τέλλομαι τὸ στέλλομαι, ἐτετάλμην, *iussus eram*: ἐτέταλτο, *iussum erat*: ἐξεφάλλομαι, ἐξεφῆλτο, & poëticè (370,41.) * ἐξέπαλτο, *exilijt*. In aoristo primo indicatiui passiui, ad ἀγγέλλομαι, ἠγγέλθην, *nuntiatus sum*: ἀναγγέλλομαι, ἀνηγγέλθη, *allatus est nuntius*: ἐξαγγέλλομαι, ἐξηγγέλθη, *idem*. In infinitiuo, ad τίλλομαι, τιλθῆναι, *velli* seu *depilatum esse*. In participio, ἐσαγγέλλομαι, ἐσαγγελθεὶς, έντος, in genitiuo plur. ἐσαγγελθέντων, *nuntiis aduenientibus, nuntiis acceptis*.

** ἐξέπαλτο est etiam ab ἐκπάλλομαι, ut monui pag. 371,3.*

Ad μω.

Ad μω: in perfecto actiuo, βεβρέμηκα, *strepui*, ad βρέμω.

Ad μομαι.

Ad μομαι in perfecto indicatiui passiui, ad προσνέμομαι, προσνενέμησθε, *ascripti estis*. In aoristo primo, ad νέμομαι, ἐνεμήθην, *tributus sum*. Imperat. νεμηθήτω, *distribuatur*. participium, νεμηθεὶς, *tributus*: προσνεμηθεὶς, *ascriptus*, ad προσνέμομαι.

Ad νω aut νομαι cū eadem penultima, & absque ν.

Ad νω eadem manente penultima, & ν deperdito: in perfecto actiuo, ad κλίνω, κέκλικεν, *inclinauit*. Ad νομαι: in perf. indicatiui passiui, ad κλίνομαι, κέκλιμαι, *inflexus sum, inclinatus sum*: κατακλίνομαι, κατακέκλιται, *stratus est*: παρακλίνομαι, παρακέκλιται, *adiacet*: καταπλύνομαι, καταπέπλυται, *obsorbuit*. In partic. ad κλίνομαι, κεκλιμένος, *innixus*: παρακλίνομαι, παρακεκλιμένος, *sua spōte incitatus*: κρίνομαι, κεκριμένος, *qui causam dixit, iudicatus, electus*: παρακρίνομαι, παρακεκριμένος, *dispositus*: πλύνομαι, πεπλυμένος, *elotus, lotus*. In aor. pr. indicatiui, ad κατακλίνομαι, κατεκλίθην, *decubui in lecto*: συγκρίνομαι, συνεκρίθη, *concretus est*: συνεκρίθησαν, *contractæ sunt*: ὑποκλίνομαι, ὑπεκλίθη, & poëticè (308,13.) ὑπεκλίνθη, *subnixus est*: διακρίνομαι, διεκρίθησαν, & Bœoticè (188,15.) διέκριθεν, *dirempti sunt*. In Opt. διακριθείητε, & syncope, ac poëticè seruato ν (307, 14. & 36.) διακρινθεῖτε, *separemini*. In subiunctiuo, πλυθῇ, *lotus sit*. In infinit. κριθῆναι, *iudicari, sententiam pronuntiari*: ἀποκριθῆναι, *secerni, respondere*: ἐγκριθῆναι, & poëticè (249,17.) ἐνκριθῆναι, *ascribi*: διακρίνομαι, διακριθῆναι, & poëticè (308,18.) διακρινθῆναι, & Dor. (182,6.) διακρινθήμεναι, *disiungi*. In part. κλιθεὶς, *discumbens*: κατακλιθεὶς, *idem*: συγκατακλιθέντες, *unà cubantes*: ὑποκλιθεὶς, & poëticè (308,13.) ὑποκλινθεὶς, ὑποκλινθέντος, *suppositus*: κριθεὶς, *iudicatus*: προκριθεὶς, *qui præstare iudicatur, antepositus*: συγκριθεὶς, *concretus*: διακριθεὶς, & poëticè (308,13.) διακρινθεὶς, έντος, in duali διακρινθέντε, *separati, diuisi*: πλυθεὶς, πλυθεῖσα, πλυθὲν, *lotus, lota, lotum*: καταπλυθεὶς, *ablutus*.

Ad είνω aut είνομαι ex ακ- ασ- ατ- & αθ-

Ad νω aut νομαι deperdito ν & penultima α proueniente ex ει: in participio perfecti actiui, ad κτείνω, ἐκτακὼς, ότος, *qui occidit*: τείνω, τετακὼς, *qui tetendit*: προτείνω, προτετακὼς, *instans, urgens, contendens*. In perfecto

indicatiui pass. ad παρατείνομαι, παρατέταται, exporrectus est: ἐκτείνομαι, ἐκτέταται, exporrectus seu extensus est: ἀποτείνομαι, ἀποτέταται, idem: tertia pluralis, ἀποτέταν)ται, exporrecti sunt. (hoc loco ν nō ad characteristicam, sed ad terminationem spectat. illud enim assumunt & alia verba, quæcumq; in tertia singulari habent ται purum: vide (189,8.) In part. ad τείνομαι, τεταμένος, porrectus, tensus, pertinens: ἀποτείνομαι, ἀποτεταμένος, dependens: διατείνομαι, διατεταμένος, distentus, hinc aduerbium διατεταμένως, intentis viribus: ἐντείνομαι, ἐντεταμένος, intentus: hinc aduerbium ἐντεταμένως, intensè, constanter: συντείνομαι, συντεταμένος, συντεταμένη, intentus, intenta: συντεταμένη γνώμη, intento animo: hinc aduerbium συντεταμένως, summopere, magnopere. In aor. indicatiui, ad παρεκτείνομαι, παρεξετάθης, distentus es: παρατείνομαι, παρετάθη, productus est, extēsus est: κατεκτείνομαι, κατεκτάθησαν, & Bœoticè (188,15.) κατέκταθεν, occisi sunt. In Subiūct. ad τείνομαι, ταθῶσιν, tendantur: ἐπιτείνομαι, ἐπιταθῶσιν, amplientur. In part. ταθεὶς, tensus: ἀμφιταθεὶς, circumextensus: ἀποταθεὶς productus, porrectus: ἐκταθεὶς, extensus. Ad υνομαι, in perfecto indicatiui pass. ad ἡδύνομαι, ἥδυνται, edulcatus est: καταισχύνομαι, κατῄσχυνται, erubuit, quod & poëticè κατῄσχυνται, vnde formatur regulariter (189,8.) tertia pluralis κατῄσχυνται, erubuerunt: atque ita fit vt hîc & in quibusdam aliis eadem sit vox pro tertia singulari ac tertia plurali: vt λαμπρύνομαι, λελάμπρυνται, resplenduit & resplenduerunt. [κατῄσχυνται mihi non licuit inuenire: nec video qua ratione possit defendi, quum elisionem ν admittant disyllaba tantum, 175,20. Non minus suspectum est quod scribit, in aliis etiam eandem vocem (nimirum υνται) esse pro tertia singulari ac tertia plurali: etiam si enim λελάμπρυνται occurrit alicubi pro resplenduerunt, vt ipse tradit: tamē illud Attico duntaxat more fieri cēseo, vt de κεκεράανται monui 191,16. apud Aristoph. sanè in tertia singulari legitur de Pluto, ἐξωμμάτωται, λελάμπρυνται κόρας, oculis instructus est, nitidusq; factus pupillis, id est, oculi eius & pupillæ visum receperunt.] In partic. ad πληθύνομαι, πεπληθυμμένος, qui increuit, leg. potiùs Attico more (307,3.) πεπληθυσμένος: vix enim hic inuenias μ pro ν ante μ, at σ sæpissimè: vt ἡδύνομαι, ἡδυσμένος, voluptuosus, iucundus, suauis: συνηδύνομαι, συνηδυσμένος, conditus, delicatus, suauis: λεπτύνομαι, λελεπτυσμένος, attenuatus: μολύνομαι, μεμολυσμένος, conspurcatus, contaminatus, inquinatus: παχύνομαι, πεπαχυσμένος, densatus, spissatus. In aor. priore indic. ad φαιδρύνομαι

Ad ώομαι ex υσ- ωυσ- ωυϑ- & ωυθ-

ANNOTATIO.

ἐφαιδρυώθην, *nitidus factus sum, alacer factus sum*: ἀδρυώομαι, ἠδρυώθην, *magnificatus sum*: δυθυώομαι, δυθυώθη, *damnatus est, conuictus est*: ἀγαθυώομαι, ἠγαθυώθη, *gauisus est*: ἱδρυώομαι, ἱδρυώθησαν, *collocati sunt*. In Optat. αἰσχυνθείην, *verear*: παροξυνθείης, *impulsus fueris*: πληθυνθείη, *multiplicetur*. In infinitiuo, λαμπρυνθῆναι, *illustrari*: πληθυνθῆναι, *multiplicari, plures fieri*. In participio, ἀγαθυνθεὶς, *gauisus*: ἱδρυνθεὶς, ἐντ☉, *situs*: ἱδρυνθέντες, *qui sedes posuerunt*: λεπτυνθεὶς, *extenuatus*: παροξυνθεὶς, *irritatus*: παχυνθεὶς, *corpulentus, spissatus*: σεμνυνθεὶς, *iactabundus, exultans*. In futuro priore indicatiui, καταπραϋνθήσομαι, *placabor*. In participio, ἐκμηκυνθησόμενοι, *protrahendi*. Ad αίνομαι: in perfecto indicat. pass. ad φαίνομαι, πέφασμαι, *apparui*, Atticũ est (307,3.) sed ab omnibus receptum: imò commune πέφαμμαι vix in vsu habetur: idem esto de reliquis iudiciũ & in indicatiuis & in participiis. κραίνομαι, κέκρανται, & pleonasmo τοῦ α, κεκράανται,* *perfectus* seu *absolutus est*, potest quoq; censeri Ionicè (291,20.) tertiæ pluralis. In infinitiuo, ad πεπαίνομαι, πεπάνθαι, *excoctum esse*, pro πεπεπάνθαι: συνυφαίνομαι, συνυφάνθαι, *contextum esse*. In participio, ad ὑφαίνομαι, ὑφασμένος, *textus*: ἐνυφαίνομαι, ἐνυφασμένος, *intertextus*: παρυφαίνομαι, παρυφασμένος, *obtentus, prætextus*: συνυφαίνομαι, συνυφασμένος, *vnà textus*: λυμαίνομαι, λελυμασμένος, *qui labefactauit*: μωραίνομαι, μεμωραμμένος, seu potiùs μεμωρασμένος, *stupidus*: περαίνομαι, πεπερασμένος, *finitus, à suis finibus exactus*: πεπερασμένον, *conclusum*: σημαίνομαι, σεσημασμένος, *obsignatus*: ἐπισεσημασμένα, *insignita*: κατασεσημασμένος, *obsignatus, clausus*: παρασεσημασμένος, *adulteratus*: φαίνομαι, πεφασμένος, *manifestatus*, hinc aduerbium πεφασμένως, *palàm, apertè*. In plusquamperfecti tertia singulari, †ἐπέφαντο, & poëticè abiecto ν, ἐπέφατο, à qua tertia pluralis ἐπέφαντο, *apparebant*, pro πεφασμένοι ἦσαν. In aoristo primo indicatiui, ad ἰαίνομαι, ἰάνθην, *florui, exhilaratus sum*: ἰάνθη, *floruit, exhilaratus est, lætatus est*: πικραίνομαι, ἐπικράνθην, & deperdito ν, ἐπικράθην,* *amarus factus sum*: καταξαίνομαι, κατεξάνθην, *concerptus* seu *laceratus sum*: αὐαίνομαι, αὐάνθη pro ηὐάνθη, *arefactus est*: πημαίνομαι, πημάνθη, pro ἐπημάνθη, *læsus est*: μαραίνομαι, ἐμαράνθη, *marcuit, resedit, euanuit*: ἀπομαραίνομαι, ἀπεμαράνθη, *emarcuit*: ἀπογλυκαίνομαι, ἀπεγλυκάνθη, *dulcis euasit*: διαπεραίνομαι, διεπεράνθη, *traductum est, exactum est*: ἐκφαίνομαι, ἐξεφάνθη, & pleonasmo τοῦ α, ἐξεφαάνθη, *emersit, extitit*: sic à φαίνομαι, φάανθεν, prò φάνθεν, & istud Bœoticè (192,29.) pro ἐφάνθησαν, *apparuerunt*: vide 413, 17. μαραίνομαι, ἐμαράν-

Ad αίνομαι.

* *κεκράανται, & v. 31. ἐπέφαντο, esse tantum tertiæ singularis, patet ex iis quæ annotaui in pag. præcedentem.*

* *ἐπικράθην deperdito ν nescio quomodo possit consistere, si deductum velis è πικραίνω.*

θησαν, *stulti facti sunt.* In subiunctiuo, μωρανθῇ, *infatuatus fuerit*: ἀναγλυκανθῶσι, *dulcedinem ceperint*: πεπανθῶσι, *maturuerint.* In infinitiuo, μαρανθῆναι, *tapefactum esse*: ὀσφρανθῆναι, *olfacere*: πημανθῆναι, *oblæsum esse*: πεσανθῆναι, *resiccari*: ὑφανθῆναι, *texi.* In participio, αὐανθεὶς, *arefactus*: διαθερμανθεὶς, *calefactus*: διαξανθεὶς, θεῖσα, *carptus, criminatus, a, um*: διαπεξανθεὶς, διαπεξανθεῖσα, *explicatus, a*: ἐνυφανθεὶς, *intertextus, intextus*: ἐξυγρανθεὶς, *humefactus*: εὐφρανθεὶς, *oblectatus*: θερμανθεὶς, *calefactus*: καταξανθεὶς, *concerptus*: λευκανθεὶς, *dealbatus*: μωρανθεὶς, *infatuatus*: ξηρανθεὶς, *siccatus*: ὀσφρανθεὶς, *qui olfecit odoratus*: πεπανθεὶς, *maturus*: *πορφυρανθεὶς, *qui florem purpureum habet*: προρρανθεὶς, *prius aspersus*: συνεκλεανθεὶς, *contritus, simul tritus*: φανθεὶς, *qui apparuit, noctu visus*: χλιανθεὶς, *tepefactus*: χρανθεὶς, *pollutus*: †χροανθεὶς, *nitidus, lucidus*: κρανθεῖσα, quod & κραθεῖσα, *victrix, regnans.* [Vel potius *tẽperata, mista*, per syncopen à κεράω, 345, 7.] μελανθὲν, *nigrescens*: τὸ συμπεξανθὲν, *conclusum, conclusio.*

** πορφυρανθεὶς, & v. 15. χροανθεὶς, non dubito quin deprauata sint ex πορφυρανθὴς & χροανθὴς, ac nõ participia, sed nomina, cõposita ex πορφύρα, χρόα, & ἄνθος: id quod & versio prioris indicat, & neutrũ χροανθὲς apud Hesychiũ. Vt igitur πορφυρανθὴς dicitur* cui purpureus est flos, *sic χροανθὴς* cui flos est coloratus, *Hesychio* luminosus.

Ad ερμαι cum eadem penultima.

Ad ερμαι, eadem manente penultima, in infinitiuo passiuo, ad ὄρω, ὄρθαι, *motum* seu *concitatum esse*, pro ὦρθαι siue ὀρῶρθαι, per Atticam reduplicationem, qua hoc verbum gaudet: vnde in præterito medio ὄρωρα, ὄρωρας, ὄρωρε, *concitatus sum, veni, isti, it*: in plusquamperfecto, ὀρώρει, pro ὠρώρει, *excitabatur*, 300, 19. in subiunctiuo, ὀρώρῃ, *moueatur*, pro ὄρωρα, per metathesin dicitur ἄρωρα, *impuli, agitaui, impulsus sum*: sic pro ἄρηρα, ab ἄρω, 379, inuenitur ἤραρα, *accomodaui*: ἤραρε, *congruit, aptauit, ligauit.* In participio, ad φύρομαι, πεφυρμένος, *permixtus, perfusus, accensus*, συμφύρομαι, συμπεφυρμένος, *commixtus, confusus*: ἀναφύρομαι, ἀναπεφυρμένος, *impudens, obscœnus.* In particip. aor. primi, ad ὀλοφύρομαι, ὀλοφυρθεὶς, *tædio affectus, lugens.*

Ad είρομαι ex ερ-

Ad είρομαι, cum penultima est ε: in participio perfecti passiui, ad ἀείρομαι, ἠερμένος, *sublatus.* In plusquamperfecto, ad ἀγείρομαι, tertia plural. Ionica (192, 15.) cum Attica reduplicatione (297, 8.) ἀγηγέρατο, *congregati erant.* In aoristo primo indicatiui, ad παραείρομαι, παρηέρθη, *suspensum est*: ἀναείρομαι, ἀνηέρθησαν, *suscitati sunt.*

Ad είρομαι ex αρ-

Ad είρομαι, cum penultima est α: in infinitiui perfecto pass. ad σπείρομαι, ἐσπάρθαι, *satum esse*: συμπείρομαι siue συμπέρομαι, συμπεπάρθαι, *confixum esse, transfixum esse.* In part. ad κείρομαι, κεκαρμένος, *tonsus, ornatus*: πείρομαι seu πέρομαι, *πεπαρμένος, *transfixus, traiectus, punctus*: ἐμπείρομαι seu ἐμπέρομαι, ἐμπεπαρμένος, *infixus, innexus*: ἀποφθείρομαι, ἀποφθαρμένος, *moriens*: καταφθείρομαι, κατεφθαρμένοι, *corrupti*: συμμείρομαι, συμ-

** πέρομαι pro πείρομαι non inuenio.*

μαρμένα, *fato connexa*, Atticum est (298,23.) pro συμμεμαρμένα. Interdum quæ habent α ante ρ, referuntur ad ἔρω siue ἔρομαι, aut ad αἴρω siue αἴρομαι: vt perfectum indicatiui pass. δέδαρμαι, *excoriatus sum*, ad δέρομαι. In infinit. καθάρθαι, pro κεκαθάρθαι, *purum factum esse*, ad καθαίρομαι. In particip. κεχαρμένος, *gauisus, se oblectans*, ad χαίρομαι, θυμαρμένον pro τεθυμαρμένον, *gratum*, ad θυμαίρομαι. [Legitur apud Hesych. quoque paroxytonως θυμαρμένον: malim tamen pro paroxytonως θυμάρμενον, vt non sit participium è θυμαίρω, quod non reperitur, sed nomen, significans τὸ θυμῷ ἄρμενον, *animo aptum*, id est *acceptū, gratum*, quod etiam θυμαρὲς, ab eadem origine, θυμὸς scilicet, & ἄρω τὸ ἁρμόζω.] sic ad ἐπαίρομαι, ἐπηρμένος siue ἐπῃρμένος, *elatus*, vbi augmentum mutauit α in η monophthongum, vel αι in ῃ puncto subscripto. [Etymologus in his ῃ diphthongum statuit, ad differentiam. nam ἦρτο, σὺν τῷ ι, esse ab αἴρω: ἤρθη vero sine ι, ab ἀείρω & quemadmodum idem annotat, imperf. ᾐρόμην, quum est ab αἴρομαι τὸ κουφίζομαι, habere ι: quum vero est ab ἔρομαι τὸ ἐρωτῶ, sine ι scribi: sic ᾖρμαι est ab αἴρω, at ἦρμαι ab ἄρω.] vide 546,38. eodem modo in plusquamperfecto, ad ὑπεξαίρομαι, ὑπεξῇρτο, *subleuarat*, vel *superlatus erat*. Ad ἄω aut ἄομαι penultima manente α: in perf. indicat. act. ad σπάω, ἔσπακα, *attraxi*. In particip. ad φωράω, πεφωρακὼς, *in furto deprehendēs*, vel *suspicatus*: συνοράω, συνορακὼς, & Atticè (298,7.) συνεωρακὼς, *contemplatus*. In plusquamperfecto, ad ὁράω, ἑωράκειν, *videram*, 298,7. In perf. indicat. pass. ad θεάομαι, τεθέασαι, *speculatus es*. In infin. ad πάομαι, πεπᾶσθαι, *parasse*: θράομαι, τεθρᾶσθαι, *coiuisse*: παροράομαι, παρεωρᾶσθαι. & Atticè (298,7.) παρεωρᾶσθαι, *neglectum esse*: συνοράομαι, συνεωρᾶσθαι, *conspectū esse*. In particip. ad ἑστιάομαι, ἑστιασμένος, * *conuiuatus*: θλάομαι, τεθλασμένος, *fressus*: φυράομαι, πεφυραμένος, *permixtus, conspersus, subactus*, pro πεφυρασμένος, non aduocato σ, quamuis α non fuerit mutatū in η: vide 311,24. sic à προξηράομαι, προεξηραμένος, *antè siccatus*. [Vt hic προεξηραμένος affertur, à puro them. προξηράομαι, sic apud Theoph. De caus. pl. lib. 2. c. 13. legitur, τῷ ξηρᾶσθαι διαχάσκει, *arescendo* (vel *dum siccatur*) *dehiscit*. at προεξηραμμένος est à προξηραίνω, vt νέκυς ἠχυμμένος, *cadauer fœdatum*, apud Hom. Il. σ, ab αἰχύνω.] καταράομαι, κατηραμένος, *maledictus*: παροράομαι, παρεωραμένος. & Atticè (298,7.) παρεωραμένος, *despectus, contemptus, omissus*: ἀπολάομαι, ἀπολελαμμαι, *cōmunes*, quasi *in populum distribuise, vulgatáq*. [ἀπολελαμμέναι legitur apud Hesychium,

Ad ἔρομαι ex αρ-

Ad αἴρομαι ex αρ-

ANNOTATIO.

ANNOTATIO.

Ad ἄω aut ἄομαι ex ακ- & ασ-

* ἐφισιασμένος *legitur apud Hesych. pro* conuiuio exceptus atque exhilaratus: *apud eundem tamē, & alibi, sine σ reperiuntur*, ἑστιάθη, ἑστιαθείς, ἑστίαμαι, ἑστιάτωρ, *& similia.*

ANNOTATIO.

ANNOTATIO.

sequente κοιναί, quod ANTESIGNANVS cum vulg. Lex. à λαὸς deriuatum iudicans, interpretatur *communes vulgatasq́;*. sed cum Hesychius apud Hippocratem legi subiungat, arbitror sublata distinctione, & κοιναὶ in κοιλίαι verso, legendum esse ἀπολελαμμέναι κοιλίαι, vt nuda sint Hippocratis verba sint, quemadmodum apud eundem Hesych. & Suidam passim nuda autorum verba sine expositione citantur. legitur enim ἀπολελαμμέναι κοιλίαι apud Hippocr. γυναικείων lib. I. vt κοιλίης ἀπολελαμμένης Prorrheticῶn I. ab Ionico scilicet themate ἀπολάμβω, pro ἀπολαμβάνω, (sic apud Herodot. 218. καταλαμψόμενον τὰ πράγματα, pro καταληψόμενον, *occupaturum) intercipio, inhibeo, astringo*: sicut Erotianus quoque interpretatur ἀπειλημμέναι, ἐστενωμέναι.] & in aor. priore indicatiui, πειράομαι, ἐπειράθην, *expertus sum, tentaui*: sic perfectum πεπείραμαι. pro eodem: ἐφοράομαι, ἐφωράθησαν, *visi sunt, conspecti sunt.* [Et etiam *deprehensi sunt* à simplici themate φωράω.] In imperatiuo, πειράθητι, *fac periculum.* In iunct. πειραθῶ, *nitar*: ἰαθῇ, *sanetur, saluus sit.* ὁραθῇ, *conspiciatur.* In partic. ἀλοαθεὶς, *tritus*: ἀλοαθέντα σπέρματα, *tritura excussa semina*: *θυμιαθεὶς, seu θυμιαθεὶς, *suffitus.* ὁραθεὶς, *visus*: πειραθεὶς, *tentatus, expertus*: φυραθεὶς, *maceratus*: φωραθεὶς, *deprehensus, fraudis compertus.* Quædam verò assumunt σ ante θ: vt in eodem aor. indic. à νάομαι, τὸ ναίομαι, ἐνάσθην, quod & sine augmento νάσθην, *habitaui*: νάσθη, *habitauit*: ἐράομαι, ἠράσθην, quod & sine augmento ἐράσθην, *amaui, amore captus sum, vel fui*: ἠράσθη, *cupiuit*: ἀπονάομαι, ἀπενάσθην, *habitaui*: κατασπάομαι, κατεσπάσθην, κατεσπάσθης, κατεσπάσθη, *reuulsus sum, es, est*: θηράομαι, †ἐθηράσθη, *captus est*: πιάομαι, ἐπιάσθη, *prehensus est.* [Quod verius est ab impuro them. πιάζομαι, quod etiã Hesych. agnoscit.] θλάομαι, ἐθλάσθησαν, *sunt castrati aut collisi.* In infinit. ἐρασθῆναι, *adamasse*: σπασθῆναι, *conuulsum esse.* In part. ἐρασθεὶς, *auidus*: ἐρασθεῖσα, *amore incensa*: θηρασθεὶς, *captus vel persuasus*: κλασθεὶς, *fractus*: περισπασθεὶς, *occupatus, distentus.* In fut. indicatiui, ἐρασθήσομαι, *amabo.* quædam ex iis quæ sumunt σ, possunt etiam referri ad themata in άζομαι. Ad άω aut άομαι cum penultima siue Characteristica est η: in perfecto indicat. vocis actiuæ, ad ἀγαπάω, ἠγάπηκα, *dilexi*: ὁρμάω, ὥρμηκα, *in animo habeo*: παρηβάω siue *παρηβέω, παρηβήκατε, *ætate processistis.* In partic. ad ἡβάω, ἡβηκὼς, *adultus*: ἀφηβηκὼς, & Ionicè (118, 3 .) ἀπηβηκὼς, *pubertatẽ egressus*: παρηβηκὼς, *ætatem transgressus puberem*: συζάω, συζηκὼς, *qui familiaritatem habuit cum, qui consueuit*: ...

** In θυμιασθεὶς, & v. 30. in ἐθηράσθη, & v. 36. in particip. θηρασθεὶς, suspectũ est σ ante θ. veriora enim sunt θυμιαθεὶς, ἐθηράθη & θηραθεὶς, vt patet è verbalibus θυμίαμα & θήραμα, θυμιατικὸς & θηρατικός. ac fieri potest vt in exẽplaribus vel impressis vel manuscriptis τε perperam pro θε sit habitum: qualem lapsum esse facillimum, clarius in maiore characterum genere perspicere poteris, in θ & ρ aliisq́; vocalibus vno ductu connexis.*

Ad άω aut άομαι ex ηκ- & ησ-

** παρηβέω Ionicum est, vt ἠοιτέω & φοιτέω apud Herodotũ. cõmuniter enim hæc in άω desinunt.*

κύδηκὼς, *qui dixit*: ἀπαυδάω, ἀπηυδηκὼς, *enectus*: ὁρμάω, ὡρμηκότες, *qui animum appulerunt*: τλάω, τετληκὼς, & Ionicè (237,12.) τετληὼς, ότ☉, *tolerans*: τετληότι θυμῷ, *patienti animo*: πτάω τὸ πτήσσω, πεπτηὼς, πεπτηῦια, *trepidus, trepida*: cum κατὰ, καταπεπτηὼς, καταπεπτηῦια, *exterritus, a*: ἐμμάω, τὸ * ἐμμεμάομαι, ἐμμεμηκὼς, & Ionicè ἐμμεμαὼς, ἐμμεμαῦια, *incitatus, incitata*, vt simplex μεμαὼς, μεμαῦια, 236,8. simplicis nominatiuus plur. μεμαότες, & poëticè 237,20. μεμαῶτες, *prompti*. & tertia pluralis indicatiui, μεμάασιν, *expetiuerant*: pro secunda verò μεμάατε, inuenitur μέματε, *vobis præsens est animus*. In perfecto indicat. pass. ad πειράομαι, πεπείρημαι, *sum exercitatus*: πεπείρηται, *comprehensus est*. [Sed hæc sunt Ionica: vt & πειρητήριον, πειρητηρίη, & similia. communiter enim πειράομαι in futuro & temporibus inde formatis α suum retinet.] ἀκονάομαι, ἠκόνημαι, *sum acutus*: ἀρτάομαι, ἤρτημαι, *appensus sum*: ὁρμάομαι, ὥρμημαι, *elaboraui*: χράομαι, κέχρημαι, *mutuatus sum*: πετάομαι, *πεπέτησαι, *volasti*: ποτάομαι, πεπότηται, *volauit*: μεμηχάνηται, *solerti ingenio adhibitus est, machinatus est*: καταχέχρηται, *abusus est*: συναρτάομαι, συνήρτηται, *connexus est*: λελώβηνται, *mutilati sunt*: διαπατάομαι, διηπάτηνται, *decepti sunt*: ποτάομαι, πεπότηνται, & Ionicè (190,15. & 35.) πεποτήαται, *volarunt*. In infin. †πεπειρῆσθαι, *expertum esse*: ἐξαπειρῆσθαι, *tentare, periculum facere*, augmento destituitur. [Ab ἐκπειράομαι sine augmēto diceretur ἐκπειρῆσθαι, & similiter ἐξαποπειρῆσθαι à decomposito ἐξαποπειράομαι. quamobrem aliud thema quærendum est infinitiuo ἐξαπειρῆσθαι, nimirum ἐξαπειρέω, quod perf. mutuatur ab inusitato ἐξαπειρέω, 354,21. significant autem ista *non tentare, periculum facere*, sed *prorsus, despondere animum, animum planè abijcere*: interdum etiam *penitus interdicere vel negare*.] ὁρμάομαι, ὡρμῆσθαι, *elaborare*: ἐξεγγυάομαι, ἐξηγγυῆσθαι, *vades dedisse vt quis vadimonio obstrictus dimittatur*: συναρτάομαι, συνηρτῆσθαι, *adhærere*. In part. ὀπτημένος, pro ὠπτημένος, *assus*: δμάομαι, δεδμημένος, *domitus, subactus, cōfectus*: (item *erectus, extructus*, per syncopen, pro δεδεμημένος à δέμομαι, vide 368,28.) κεχρημένος, *mutuatus, indigens*, item *oraculo prædictus*: διακεχρημένος, *particulatim elocatus*: λελωβημένος, *deprauatus, truncatus*: μεμελετημένος, *curæ habitus*: μεμηχανημένος, *arte cōpositus*: *πεπειρημένος, *expertus*: πεπερημένος, *traiectus & venditus*: πεπλανημένος, *vitiosus, errabundus*: πεποτημένος, *volans*: πεφυσημένος, *inflatus*: τετρυγημένος, *vindemiatus*: τὰ τετολμημένα, *ausa facinora*: ἐμβεβροντημένος, *attonitus, stupefactus*: ἐνδηδιαιτημένος, in-

*ἐμμεμάομαι, *quod expositionis loco subiungit varbo* ἐμμάω, *est illo minus vsitatū. vsurpantur enim* μαιμᾶν *&* μαιμάσσειν, *apud Hesych. etiam* μεμάσσειν.

ANNOTATIO.

* πεπετήσαι *est Ionicum α cōmunis linguæ in η verso. & v.23.* πεπειρήαται.

ANNOTATIO.

*πεπειρημένος *&* πεπερημένος *sunt Ionica verso α communi in η.*

temperans, qui ordinato victu non utitur: περισεσυλημένος, *spoliatus, surreptus:* ἀποτετιμημένον, *pignori acceptum à marito, vel à marito datum pro dote accepta.* in aor. prim. ἀποτιμηθὲν, *idem:* τὸ προτετολμημένον, *audaciæ exemplum, audacter factum:* ὁρμάομαι, ὡρμημένος, *incitatus, præcipitatus:* ἀπαρτάομαι, ἀπηρτημένος, *suspensus, discretus, remotus:* ἐπαρτάομαι, ἐπηρτημένος, *impendens:* προσαρτάομαι, προσηρτημένον, *coiunctum, appensum:* ἐξεγγυάομαι, ἐξηγγυημένος, *dimissus*, qui vulgò *elargitus* dicitur. In plusquamperfecto, ad ποτάομαι, πεπότητο, *volauerat*, seu *volauit*, pro ἐπεπότητο, 300, 16. ἐκδιαιτάομαι, ἐξεδεδιῄτητο, *transgressus erat*, augetur vtrinque, vide 343, 44. παῤαρτάομαι, παρήρτητο, *appensus erat:* καταχεάομαι, κατεκέχυντο, *profudissent.* In aoristo priore indic. ad κτάομαι, ἐκτήθην, *partus sum:* ἃ ἐκτήθη, *quæ parta sunt*, πειράομαι, ἐπειρήθην, **expertus sum:* ἀλοάομαι, ἠλοήθην, *contusus sum:* ὁρμάομαι, ὡρμήθην, *paraui:* ὡρμήθη, *parauit, instituit:* ἠπιάομαι, †ἠπιήθη, *mitigatus est:* ἀπολωβάομαι, ἀπελωβήθη, *cõtumeliam accepit:* παρακοιμάομαι, παρεκοιμήθη, *concubuit:* προσδοκάομαι, προσεδοκήθη, *speratũ est.* [Vt hic προσεδοκήθη, ita supra προσδοκώμενος, 447, 42. frequentius tamen in his & cognatis est προς: cum προσδοκᾶν (& vt apud Hesych. est) προσδοκάζειν sit obseruare, insidiis excipere.] πλανάομαι, ἐπλανήθημεν, *errauimus:* ἐπλανήθησαν, *errauerunt.* In imper. κολλήθητι, *adiunge te.* In Opt. συνευνηθείην, *somnum vnà caperem:* ἀσηθείη, *molestia afficiatur:* πειρηθείημεν, & syncope (308, 31.) †πειρηθεῖμεν, *experiamur.* In infin. εὐνηθῆναι, *dormire, cubare, & concumbere, viro succumbere:* κοιμηθῆναι, *cubare, sopiri seu sopitum esse, dormire:* παρακοιμηθῆναι, *concumbere:* κοσμηθῆναι, *glorificari, decoratum esse:* *πειρηθῆναι, *lacessere:* πλανηθῆναι, *obire & lustrare, errare:* προσκολληθῆναι, *agglutinari:* συνευνηθῆναι, *concumbere:* τρυγηθῆναι, *vindemiari, decerpi.* In partic. ἀληθεὶς, έντος, *errans:* ἀσηθεὶς, *tristatus, dolore affectus:* θρηνηθεὶς, *defletus:* ἐντρυφηθεὶς, *ludificatus:* ἐπιμασηθεὶς, *insuper mansus, post manducatus:* λωβηθεὶς, *læsus:* μεμηχανηθεὶς, *excogitatus:* ὀπτηθεὶς, *coctus, tostus:* πλανηθεὶς, *errans, vagatus:* πλανηθέντες, *errantes:* ποτηθεὶς, *volatu raptus:* σιγηθεὶς, *silentio præteritus:* συνευνηθεὶς, *qui concubuit, qui congressus coiuit:* συμψηθεὶς, *contritus, vulneratus:* ὑποδμηθεὶς, *subactus:* ὑποδμηθεῖσα, *subacta:* ὁρμηθεὶς, ὁρμηθεῖσα, *citatus, citata:* εὐνηθεῖσα, *concumbens, compressa:* κατεσβολωθὲν, *fuligine tinctum, altum:* μεσεγγυηθὲν, *apud sequestrem depositum.* In fut. pr. indicatiui, προσεχλεύασ σεται, *illudet*? *iderrebit.* In paulo pòst fut. ad φόνομαι, πεφήσομαι, *interficiar:* πεφήσεται, & Ionicè (186, 23.) πεφήσεαι, *interficieris.*

* ἐπειρήθην & ἠπιήθη Ionica sunt verso α in η.

ANNOTATIO.

* Est etiam Ionicum, vt superius πειρηθεῖμεν.

Ad ἔομαι ex εσ-

Ad ἔομαι, cùm penultima est ε: in infin. perf. pass. τετελέσθαι, *perfectum esse*. In part. ἀποτετελεσμένος, *absolutus*: ἀποξέομαι, ἀπεξεσμένος, *politus*: συγξέομαι, συνεξεσμένα, *expolita*. In aor. pr. indic. ad συναντέομαι, συναντέσθην pro συνηντέθην vel συνηντήθην, *occurri, obuiaui*. [Suspectum est συναντέθην. apud Homerum est συναντέσθην, aor. 2. medij, personæ tertiæ dualis: Il. η, ἀλλήλοισι δὲ τώ γε συναντέσθην παρὰ φηγῷ, *porro illi duo alter alteri occurrebant apud fagum*: à Barytono συναντομαι, inquit Eustath. sed addit, non extra analogiam fuisse si dixisset ἀλλήλοισι συναντήσθην, veluti à circumflexo συναντῶ ἥσω. Tunc autẽ eiusdem quidem numeri esset ac personæ, sed temp. plusquamperf. passiui: at συναντέτην est aor. 2. act. à Barytono συναντω, vel Circumflexo συναντῶ, 213, 37. pro quo prosa συνηντησάτην diceret, aor. 1. vt Etymologus quoq; tradit pro poëticis συνήντετο & ἀπήντετο in prosa dici συνήντησε & απήντησε.] ἀποξέομαι, ἀπεξέσθης, *abrasus es*: συντελέομαι, συνετελέσθη, *perfectus est*. In imperat. καταιδέσθητι, *reuerere*. In partic. ζεσθεὶς, *feruescens* seu *feruefactus*: ξεσθεὶς, *rasus*.

ANNOTATIO.

Ad ἔω ex ηκ-

Ad ἔω aut ἔομαι, cum penult. est η: in perfecto act. ad ἠθέω, ἤθηκα, *colaui*: εὐπλοέω, εὐπλόηκα, *secundis ventis nauigaui*: ναυηγέω, Doricè (118, 40.) ναυαγέω, νεναυαγήκασι, *naufragium fecerunt*. [ναυηγεῖν Ionicum esse censetur, vt etiam ναυηγὸς, ναυηγία & ναυήγιον, cum ναυαγεῖν, ναυαγία, ναυάγιον & ναυαγὸς legãtur apud Demosthenem, Lucianum, Xenophontem, & alios: dicit tamen Polybius, πρὸς τῇ γῇ ναυηγεῖ, non ναυαγεῖ, & ipse in naufragij significatione. quum vero nauis ductor ac rector significatur, communiter quidem ναυηγὸς dicitur, vt στρατηγὸς, Doricè vero ναυαγός: itidemque in deriuatis.] πεφόβηκα, *ausus sum*: [illegible] *confisi fuerunt*: δεδυστύχηκα, *infelix fui*: [illegible] *extremam vocem edidi*, *expirauit*: ἀσκέω, ἤσκηκα, *exercui*: οἰδέω, ᾤδηκα, *intumui*: [illegible] & Doricè (119, 45. & 175, 24.) [illegible] *intumuerunt*: ᾤκηκεν, *habitauit*: [illegible] *iuxta ædificauerunt*: [illegible] *[illegible] sum*: παραμελέω, [illegible] *neglexisti*. In part. [illegible] pro [illegible] *scatens*: [illegible] pro [illegible] *solicitus*: [illegible] pro [illegible] *prolapsus*: [illegible] pro [illegible] *lubricus*: [illegible] *audacter, audenti animo ex cum fiducia*: [illegible] *concessum*: [illegible] *in [illegible] nutritus*: [illegible] *qui certauit*: [illegible] *longum ex*[illegible] [illegible] *prius iam debilitatus*: [illegible]

ANNOTATIO.

ἀπελ

ἀπηλγηκὼς, *qui dedoluit* siue *perdoluit*, *quiq́; eò duritie peruenit, vt ad omnem doloris sensum obsurduerit* : παρηκολουθέω, παρηκολουθηκὼς, *assectator assiduus* : συνωλισθέω, συνωλισθηκὼς, *qui confluxit, qui coït* : συνοικέω, συνῳκηκυῖα, *quæ cohabitauit* : καφέω, κεκαφηὼς, *spirans, qui expirauit*, Ionicè (235,35. & 237,10.) pro κεκαφηκώς : sic ad πέω, πεπηὼς, ότος, *mœrens* : τεπηότες, *mœrentes, tristes*. In plusquamperfecto, ad αἰτέω, ᾐτήκειν, *poposceram* : ὁμολογέω, ὡμολογήκει, *conuenerat* : παρηβέω, siue παρηβάω, παρηβήκει, & Ionicè (300,27.) παρηβήκεε, *senuerat*, seu *senuit* : sic ad καταῤῥωδέω, καταῤῥωδήκεε, *perterritus erat* : κληρουχέω, ἐκεκληρουχήκεσαν, *obtinuerant, in sortē acceperant*, vide 300,15. In perfecto pass. ad μεταποιέομαι, μεταπεποίημαι, *acquisiui*: σκιαγραφέομαι, ἐσκιαγράφημαι, *adumbratus sum* : σκυδωρέομαι, ἐσκυδώρημαι, *fictus sum* : ἡγέομαι, ἥγημαι, *existimaui*, seu *existimo* : ξυρέομαι vel ξυράομαι, ἐξύρημαι, *rasus sum* : ἀναιρέομαι, ἀνῄρημαι, *sublatus sum*: προαιρέομαι, προῄρημαι, *statui, volo*: προῄρησαι, *elegisti* : οἴκηται, *sita est*: νενομοθέτηται, *sancitum est, legibus comparatum est* : πεπίληται, *stipatus est* : τεθρύλληται, *diuulgatum est* seu *celebratum est* : * ἐκκεκώφηται, *obsurduit*: καταργέομαι, κατήργηται, *liberatus est*: ὁμολογέομαι, ὡμολόγηται, *confessum est* : καθομιλέομαι, καθωμίληται, *in adagium exiuit*: διαιρέομαι, διῄρηται, & sine augmento, cum Attica reduplicatione, διαραίρηται, *distributus est*, vide 355,30. πεπήκατε, *tristati estis*: κεκίνηνται, *incolunt* : †συντέτρηνται, *perforati sunt simul* : κεκίνηνται, & Ionicè (190,15.) κεκινέαται, *moti sunt* : sic μεμετρέαται, *mensurati sunt* : νενέαται, & νέαται, *habitantur* : συννενέαται, *positi sunt, coaceruati sunt*, sunt qui legant cum simplici ν συνενέαται. [Sed rectius gemino ν scribitur συννενέαται, cum à simplici νέω non sit ἐνέαται sed νενέαται. significat autem νέαται non tam *habitantur*, (vt ANTESIG. interpretatur) quàm *structi sunt*, à νέω *struo aceruo aggero*.] ὑμνέαται, *celebrati sunt*. In infin. ad διαιρέομαι, διῃρῆσθαι, *diuidi* : αἰωρέομαι, ἠωρῆσθαι, *attolli, suspendi*. In part. ad ἀπηχέομαι, ἀπηχημένος, *reiectus* : ἐκπεφυλλοφορημένος, *condemnatus*: †ἐκπορπημένος, *fibulatus*: ἐκπεπληγμένος, *stupens, attonitus* : ἐσκιαγραφημένον, *adumbratū, vmbratili pictura descriptum* : †ἐξεμπωλημένοι, *diuenditi* : ἠθημένος, *stillans, colatus*: κατευφημημένοι, *laudati*: κατηγορημένα, *obiecta crimini* : κατηχημένος, & præsens κατηχούμενος, *institutus, initiatus* : καθωκημένος, *habitans, stationem habens* : οἰκημένη, *sita* : οἰκοφθορημένος, *domo carens* : ποιημένος, vel (accentu in antepenultima, vt sit veluti nomen factum ex participio) ποιήμενος, *factus* seu *factitius* : ποιημένη, *facta*

Ad ἔομαι ex η aut ησ-

* ἐκκεκώφηται : &
συντέτρηνται v. 26.
ἐκπορπημένος v. 37.
ἐξεμπωλημένοι v. 39.
λελογχημένος 573, 25.
πετρημένος, & διαλελωβημένος v. 29. 30.
Ionicè quidem habet thema in έω, communiter vero in άω.
ANNOTATIO.

factiuum: περιποιημένον, *arte singulari & industria factũ*: πτοημένος seu πτόημαι, *stupefactus, gaudens, attonitus, admirans*: †ὑπεξαιρημένος, *sublatus*. [Scribendum potius ὑπαραιρημένος, vt pag. præced. v. 24. διαραίρηται, & supra ἀπαραίρημαι, 355, 35. quæ Ionica sunt, augmentíque loco habent Atticam reduplicationẽ duarum præsentis initialium, 297, 25. communis enim lingua in his pro αρ ponit η, ἥρητο dicens pro Ionico ἀραίρητο. ὑπαραιρημένος, igitur erit pro communi ὑφῃρημένος, ab ὑφαιρέω *subripio, subtraho*. ὑπεξαιρέω autem non reperitur: & si vel maximè inueniretur, ὑπὲρ in eo non significaret *sub*, sed *super vltra*, vt cum ex aliis patet, tum ex ὑπεξαίρω *extollo super*.] hæc præcedentia *augmento destituuntur: λελιημένος, *charus, ardens, incitatus, cupiens*, sunt qui non ad λιέομαι, sed ad λιλέομαι referant, vt sit dictum pro λελιλημένος, abiecto ob euphoniam tertio λ: sunt qui putent deduci à λιλαίομαι, quod quomodo fieri possit, non satis video. [λελιημένος sic format Etymologus: è λῶ, quod est θέλω καὶ προθυμοῦμαι, fit λιλῶ, cuius perf. λελίληκα, pass. λελίλημαι, part. λελιλημένος, eiecto λ λελιημένος innuit tamen etiam simpliciter deriuari posse à λιάω, quod è λίω sit deriuatum. λιλαίω autem, quod præsenti & imperf. passiuo vsitatum est poëtis è λιλῶ factum est, vt Eustath. γαίω è γῶ, καίω è κῶ, μαίω è μῶ promanasse tradit.] † λελοχημένος, *intus latens*, potest etiam referri ad λοχάομαι: μεμιμημένος, *imitatione factus & effictus*: μεμοχθημένον, *factum, paratũ*: τετιημένος, *tristatus, cruciatus*: ὦ τετιημένε, *afflictè*: τετραγῳδημένον, *tragicis fabulis persimile*: † τετρημένος, *cruciatus, confossus*: συγκεκροτημένος, *conflatus, in procinctu existẽs*: † διαλελωβημένος, *corruptus*: ἀπομεμιμημένος, *ab exemplari effictus formatusq́ue*: ἀπονενοημένος, *arrogans, insipiens*: τὸ περινενοημένον, *alta mente excogitatum*: ἀναπεπτοημένος, *stupefactus*: ἐπεποιημένος, *accersitus*: *συμπεποδημένος, *compeditus*: διαπεφορημένος, *dispersus & diuulsus*: συμπεφορημένος, *comportatus*: καταπεταμβημένος, *perhorrescens*: καταπεθαμβημένη, *admirata*: ζωγρέομαι, ἐζωγρημένος, *viuus captus*: ὑποξυρέομαι, ὑπεξυρημένος, *subrasus*: σκιαγραφέομαι, ἐσκιαγραφημένον, *adumbratum*: ἐσκιατραφημένος, *in vmbra enutritus*: καταρραθυμέομαι, κατερραθυμημένα, *per socordiam perdita*: καταρρινέομαι, κατερρινημένον, *limatum, expolitum*: ἀποψωλέομαι, ἀπεψωλημένος, *recutitus, circumcisus, sine præputio*: παρασπονδέομαι, παρεσπονδημένος, *qui per fidem violatur, & qui fiducia fœderis violatus est*: ἐλεέομαι vel ἐλεάομαι, ἠλεημένος, *misericordiam consecutus*: διαγνοέομαι, *censentur*, 451, 2.

ANNOTATIO.

* *Excipe* ἐκπεφυλλοφορημένος *pag. præced. v. 36. &* ἐσκιαγραφημένον *ibid. v. 38 quæ habent augmentum suum.*

ANNOTATIO.

* συμπεπεδημένος, *thema habet vtrũque* ἐω *scilicet &* άω. *Nicãdri enim scholiastes* πεδῶσι (*quod poëticè factum est è* πεδῶσι, 451, 21.) *exponit per* πεδοῦσι, *velut notius. attamen Homerus quoque* πεδάα *&* πεδάασκον *inluit quæ supra recensentur*, 451, 2.

διηγνοη

διηγνοημένον, *ignoratum*: ἐνασελγέομαι, τὰ ἐνησελγημένα, *contumelia*: ἐξασκέομαι, ἐξησκημένον, *elaboratum*: καταθλέομαι, κατηθλημένος, *exercitatus*: καταμελέομαι, κατημελημένος, *neglectus*, hinc aduerbium κατημελημένως, *neglectim*: παρημελημένος, & παρημελημένως, *idem*: καθομολογέομαι, καθωμολογημένη, *desponsa*: διαιρέομαι, διῃρημένος, *distinctus, diuisus*, hinc aduerbium διῃρημένως, *diuisim distinctè*: ἐφῃρημένος, *in alterius locum electus*: περιῃρημένος, *sublatus*: συνῃρημένος, *concinnatus*: τὸ συνῃρημένον, *contractum congregatum*, hinc aduerbium συνῃρημένως, *contractè*: ὑφῃρημένος, *qui subduxit*: ἐξαυλέομαι, ἐξηυλημένος, *extritus, euanidus*, quasi *extibiatus*: παρεξηυλημένος, *euanidus*, & quasi *extibiatus*: οἰκοδομέομαι, ᾠκοδομημένος, *conditus, coagmentatus*: ᾠδημένος, *inflatus*: παροινέομαι, πεπαρῳνημένος, *ludibrio habitus*, augetur vtrinque: sic ἐμπεπαρῳνημένος, *qui iniuriam passus est*: συνωνέομαι, συνεωνημένος, *qui coëmit*, vide 298,7. & 11. ἀφαιρέομαι, ἀφῃρημένοι, & Ionicè (118,3.) atque Attica reduplicatione (297, 23. & 355,30.) ἀπαραιρημένοι, *fraudati*: sunt qui legant *ἀπαιρερημένοι. In plusquamperfecto, ad αἰολέομαι, αἰόλητο, pro ᾐόλητο, & verò in ε ἐόλητο, *agitatum erat*, κατοίκητο, *habitabat*, pro κατῴκητο: ἀπονέομαι, ἀπόνητο, *cum eo bene actum est*. [Quod imperfectum quoq; censeri potest ab ἀπόνημαι, vt Od.λ, ἦγε μὲν, οὐδ' ἀπόνητο, *ducebat quidē, sed non iuuabatur inde*: & Od.ρ, θρέψε μὲν, οὐδ' ἀπόνητο, *aluit quidē, sed sine fructu*: alibi vero, (vt hoc etiam obiter moneam) in vno eodemque versu, ὤνητο quidem *iuuandi*, ὤνατο autem *vituperandi* significatione posuit, Il. ρ, ἧς ἥβης ἀπόνηθ', ὅτε μ' ὤνατο καί μ' ὑπέμεινε, *à sua iuuentute adiutus est*, (seu *sua iuuentute fructum percepit, sua ei iuuentus profuit quum me vituperauit & sustinuit*. vbi Eustath. annotat, voluisse illum non modo παρηχῆσαι, sed illa ipsa παρηχήσει differentiam istorum verborum ostendere. veteres enim in vtilitatis significatione ὤνητο dixisse, (vt etiam ὀνήμενος Od.β) in vituperio autem ὤνατο, ambo ab eodē inusitato them. ὄνημι. posteros autem Homeri ὤνατο & comp. ἀπώνατο vsurpasse pro ὠφελήθη.] †ὁρμέομαι, ὥρμηντο & Ionicè (190,15.) *ὡρμέατο, *profecti sunt*: sic à παραγγέομαι, †παρηγγεατο, *solicitauit*, pluralis pro singulari, & plusquamperfectum pro perfecto. [Sed nullum est augmentum: nam præsenti quoque παραγγέω dicitur, & κατηγγέω, συνηγγέω, & similia, quæ Eustathius non ad ἀγγέω refert, quod non reperitur, sed ad ἡγέομαι, è conuerso. falsum ergo est παραγγέομαι, quod ita ait ASCONIVS. SIGNANVS. suspectum est etiam quod hoc ipsum ...

*ἀπαιρερημένοι scripturam habet vitiosam. veram esse ἀπαραιρημένοι, patet ex iis quæ annotaui in præced. pag. v. 3.
ANNOTATIO.

*ὁρμέομαι, & περέομαι 575,3. nō sunt recepta in cōmuni sermone, sed ὁρμάομαι & περάομαι ὤμαι. etiam ὁρμεώμενος & περεώμενος apud Herodotum Ionicā habent resolutionem τῶ α in εω, 452,21.
ANNOTATIO.

γρέατο ab codē ANTES. & vulg. Lex. redditur *sollicitauit*, cū sit potius *sollicitauerāt* vel *sollicitabant, hortabantur.*] πειρέομαι τὸ πειράομαι, ἐπεπειρέατο, *experti fuerant.* In aoristo priore indicatiui, ad πατέομαι, ἐπατήθην, *conculcatus sum*: πλεονεκτέομαι, ἐπλεονεκτήθην, *læsus sum*: ἀπιστέομαι, ἠπιστήθην, *diffidi*, item *sciui, compertus sum*, ab ἐπίσταμαι, (327,2.) quasi ab ἐπιστέω, ὠνέομαι, ἐωνήθην, ἐωνήθης, ἐωνήθη, *comparatus* seu *emptus sum, es, est*: vide 298,7.& 11. εὐνομήθη, *bonis legibus præditus est*: κατηχήθη, *auditum est*: κατηχήθησαν, *audiuerūt*: ἀσκέομαι, ἠσκήθην, *exercitatus sum*: ὁμολογέομαι, ὡμολογήθη, *conuenit, receptū est*: ἀμφιπονέομαι, ἀμφεπονήθη, *consumpsit, depastus est*: ἐκμισέομαι, ἐξεμισήθη, *exosus fuit*: καταπατέομαι, κατεπατήθη, *conculcatus est*: περιηχήθημεν, *audiuimus, ad nos perlatum est*: κατηργήθητε, & sine augmento καταργήθητε, *euacuati estis*: οἰκοφθορήθησαν, *rem domesticam absumpserunt*: ὀρχοτομέομαι, ὠρχοτομήθησαν, *sunt castrati* aut *collisi*: ἐξαπορέομαι, ἐξηπορήθησαν, *animo defecerunt.* In subiunctiuo, ἐλεηθῶσι, *misericordiam consequantur.* In infinitiuo, ἐξαπορηθῆναι, *vinci tædio, desperare*: * θοινηθῆναι, *vorari*: θροηθῆναι, *turbatum esse*: παροικηθῆναι, *accolere*: * συντιμηθῆναι, *magno æstimari res venales*: στερηθῆναι, & Ionicè (182,6.) στερηθήμεναι, ac per syncopen στερῆμεν, *priuari.* In participio, ἀορτηθεὶς, ἐντὸς, *pendens & affixus*: ἀναπτοηθεὶς, *stupefactus*: ἐπιφορηθεὶς, *congestus*: ζωγρηθεὶς, *viuus captus*: θροηθεὶς, *turbatus*: κακοτροφηθεὶς, *malè alitus*: καλινδηθεὶς, *volutatus*: καταληφθεὶς, ἔντος, *receptus, qui se recepit*: κληρονομηθεὶς, *hæres inscriptus*: κυηθεὶς, *conceptus, genitus*: μεσολαβηθεὶς, *interceptus, in medio fortunæ cursu præreptus*: μισηθεὶς, *inuisus*: οἰστρηθεὶς, *furore percitus*: οἰστρηθέντες, *instimulati*: ὁμολογηθεὶς, *promissus*: ὀξυθυμηθεὶς, *iratus*: πελεκηθεὶς, *asciatus, dolatus*: περιειληθεὶς, *inuolutus & indutus*: πολεμηθεὶς, *bello implicitus*: περισπορηθεὶς, *maturè satus*: στρατηγηθεὶς, *subditus ductori exercitus*: συνειληθεὶς, συνειληθεῖσα, *coactus, a*: ταλαιπωρηθεὶς, *fessus*: φθονηθεὶς, *fraudatus*: φιληθεὶς, *adamatus*: περιδινηθέντες, *obuersantes, circumcurrentes*: περιοικοδομηθέντες, *obstructo ædificio clausi*: ἐπιγαμηθεῖσα, εἰσὶς, *secunda vxor*: παρανομηθεῖσα, *contra leges data*: πιληθεῖσα, *pressa, coagulata*: καταγορηθὲν, *reprehensione non carens*: περιληφθὲν, *circumscriptum*: πιτοκοπηθεῖσα, *offensa*, vel *pice oblita.* In futuro primo indicatiui, ἐποχηθήσεται, *inuehetur.* Ad όω aut όομαι, cum penultima est ω: in participio perfecti actiui, ἀναβεβιωκὼς, & sine augmento ἀναβιωκὼς, *qui reuixit*: περιβεβιωκὼς, *superuiuens.* In plusquamperfecto, ad ἀπομαραίνω, ἀπεμεμαράγκει, *consumptum est, obriguit, obduruit.*

In

* *θοινηθῆναι & συντιμηθῆναι, non sunt à them. in έω, quæ sicubi leguntur, Ionicam habēt dialysin, sed à them. in άω.*

Ad όω ex αι-

ANNOTATIO. [In consumendi significatione rectius dicitur ἀπηναλώκει, absumpserat, ab ἀπαναλίσκω, 338,9. ἀπηναιώκει verius est efferauerat, ab ἀπηνωπὸς, quod Hesychio significat inhumanus, crudelis, vt primitiuum eius ἀπηνής: ambo ex ἀπὸ & αἰνὸς: quamobrem etiam augmentum non cadit in præpositionem, vt supra docui pagina 289.]

Ad όομαι ex ω- & ωσ-

In perfecto indicatiui passiui, ad* ἑσσόω, τὸ ἡσσόω, ἑσσωμαι, *victus sum*: δηόομαι, δεδήωμαι, *spoliatus sum*: στεφανόομαι, ἐστεφάνωμαι, *coronatus sum*: ἐστεφάνωται, *coronatum est*: ζημιόομαι, ἐζημίωμαι, *mulctatus sum*: ἑνόομαι, ἥνωμαι, *vnitus sum*: αἱματόομαι, ᾑμάτωμαι, *cruentatus sum*: ἡλίωται, *soli expositum est*: ἠρίωται, *ærugine vitiatum est*: μεμυκωται, *sonitum edit* aut *edidit*, *concentu resonat*: τετρόπωται, *ad scalmum religatus est*: ἐπτέρωται, *alatus est*: ἐκκεκώφωται, *surdus factus est*. συνενόομαι, συνήνωται, *iunctus est*, *vnitum est*: προσοικειόομαι, προσῳκείωται, *accommodatum est*: περιστεφανόομαι, περιεστεφάνωνται, *quasi corona cingunt*. In imper. πεφίμωσο, *obtumesce*. In infinit. ἱερῶσθαι, *sacratum esse*, *sacra facere*: προσηλῶσθαι, *affigi*, *suspendi*: βεβλαισῶσθαι, *vrgeri*, *torqueri*.

** Citatur etiã aspiratè ἑσσῶσθαι & ἑσσωθέντες ex Herodoto: in prosa vero non ἡσσόω dicitur, sed ἡσσάω, & Atticè ἡττάω, quorũ tamen passiua duntaxat forma recepta est.*

ANNOTATIO. [Ita legitur in vulg. Lex. sed perperam procul dubio pro βεβλαισῶσθαι, vt apud Aristot. ἐβλαίσωται *intortum* seu *inflexum est*, à βλαισὸς *valgus*, *cui crura sic intorta sunt, vt genua coëant, tibiæ vero cum pedibus extrorsum tendant.*] κεκωμῶσθαι, *alto sopore opprimi*: ἐρημῶσθαι, *destitutum esse*, *derelictum esse*: σφαιρόομαι, ἐσφαιρῶσθαι, *rotundum* seu *obtusum esse*: ὀνοσκιρρόομαι, ἐνεσκιρρῶσθαι, *incrustari*, *indurari*: ἠλιγνυπόομαι, κατηλιγνυπῶσθαι, *dissolui & infirmum esse*: ἀγριόομαι, ἠγριῶσθαι, *efferatum esse*: ἀπηγριῶσθαι, *exasperari*, *agrestem esse*: ἑνόομαι, ἡνῶσθαι, *vniri*. In part. * εἱλκόομαι, εἱλκωμένος, *exulceratus*: potest & referri ad ἑλκόομαι, quod augeatur per ι, vt ἕλκω, 289. * ἐμφαλκωμένος, *amplexus*: si antepenultima acuatur ἐμφαλκώμενος, erit participiũ præsens ab ἐμφαλκαόομαι. ἐξινωμένος, *purgatus*. [ἐξινωμένος *euacuatus*, & ὑπερεξινωμένος *supra modum euacuatus*, legũtur apud Pollucem lib. 4. c. 25. vna cum verbo ἐξινῶσθαι *euacuare*, *expurgare*: vt hæc participia tertiæ coniugationis esse satis liqueat. Apud Hesych. verò tempore præsenti coniugatione secunda, legitur ἐξινώμενον, quod in eodem præsenti exp. ἐκκενούμενον, ab ἐξινάομαι: & ὑπερινώμενος apud Erotianum ex Hippocr. pro ὑπερξηραινόμενος: eodemque modo simplex ἰνᾶσθαι citat idem Hesychius pro κενοῦσθαι *vacuari*, & particip. ἰνώμενος pro κενούμενος. In prima coniugatione apud Galenum in Lexico Hippocrateo reperies ἰνεῖ, κενοῖ: & pass. ἰνεῖται, κενοῦται.

** εἱλκόομαι falsum, verum thema est ἑλκόομαι, ab ἕλκος de εἱλκωμένος vero dictum est supra in paginam 269.*

** Datiu. ἐμφαλκωμένοις apud Suid. præsentis potius quã præteriti formã habet.*

ANNOTATIO.

duobus posterioribus apud Hesych. est particip. *ἰνηθεῖσαι* *vacuata, purgata*: & verbalia *ἰνηθμὸς* atque *ἴνησις*, *vacuatio, purgatio*, apud Hippocratem: & compos. *ὑπερίνησις* *nimia euacuatio* apud Galenum, cum *αἱ ἶνες* (id est, *fibræ venæq;*) nimium, euacuantur.] *ἰῳμένος*, *rubigine obsitus*: *καρηβαρῶμενος*, & Ionicè (118, 30.) *καρηβαρεύμενος*, *sopitus, somnum capiens*: *νεωμένη*, *nouata*, scilicet terra, id est, *veruactum*, *nouale* seu *noualis ager*. [*νεωμένη* potest etiam præsentis esse temporis, à *νεόομαι*, cùm apud Theophr. legamus *νεᾶν nouare*, scilicet Tellurem, indeq; fit verbale *νεωτὸς nouatus, renouatus*.] *ὀδοντωμένον*, *dentatum*: *οἰνωμένος*, *inebriatus*, *vinolentus*: *οἰνωμένοι*, *vinolenti, ebrij*: *προσηλωμένος*, *affixus*, *nouum*[illegible]*ens*: in præcedentibus participiis augmentum desideratur. *βεβορβορωμένος*, *inquinatus*: *βεβωμένα*, *celebrata vi*[illegible], *κεκαρωμένος*, *sopore consectus*: *γεγαυρωμένος*, *elatus*. [*βεβωμένα* potest etiam per Ionicam contractionem duci è *βεβοημένα*, vt *νενωμένος* è *νενοημένος*: de quo cõtractionis genere supra dixi pag. 573, 34. Item verius est *γεγηρασμένος*, à *γηραιὸς* *vetulus*, *senex*: nisi malis (vt apud Hesych. est) *γεγηρακὼς*, *exolutus viribus*, *ἀσθενικῶς*. Et v. sequ. verius est *γεγαυρωμένος*, à *γαῦρος superbus, ferox*.] [illegible] *delectatus*: *γεγονατωμένος*, *geniculatus*: [illegible] *gulosus*: *δεδῃωμένος*, *depopulatus*, *doliatus*: [illegible] *soporatus*, *honoribus nimiis mente exterritus* [illegible] *κεκολοβωμένος*, *mutilatus*: *κεκορυφωμένος*, & [illegible] *tica* [illegible], *fastigiatus*. [illegible] *inanitus & squalens*: [illegible] *repletus*: [illegible], *ferratus*, *infestus*: [illegible] *cruentatus*: [illegible] à *lupo* [illegible] *miniatus*, *minio infectus*: [illegible] *tatus*: *μεμορφωμένος*, *informatus*: [illegible] *νενεκρωμένος*, *mortuus*, *euersus*: [illegible] *orbatus*: *πεποιωμένον*, *qualitate aliqua præditum*: [illegible] *ρωμένος*, *obcæcatus*: *σεσωματωμένος*, *factus corporeus*: [illegible] *μένοι*, *parum inducti*, *turbati*, *perdomiti*. [Procul dubio scribendum *πεπωρωμένος*, à *πωρὸς cæcus*: alias *πεπωρωμένος* significat etiam *induratus*, *qui occalluit*, à *πῶρος* *callus*, *lapidosa duricies*. at [illegible] esset *prorsus in*[illegible] *structus*. Et pro [illegible] rectius apud Hesych. est [illegible] *μωμένοι*, sine expositione. nam [illegible], quod apud eum sequitur, non exponit vocem præcedentem, sed à sequẽtibus exponitur, vt satis patet è Suida, apud quem [illegible] cum iisdem interpretamentis legitur, nulla [illegible] facta mentione. [illegible] est,

ANNOTATIO.

ANNOTATIO.

ANNOTATIO.

summouere & concitare : σιμῶν verò (deriuatum à σιμὸς *simus*) *simum ac repandum efficere, retundere*: eodemq; modo affertur compos. ἀποσεσιμωμένος pro *repandus*: τεθαλασσωμένος, *aqua marina dilutus*, aut *conditus*, a *factus* : τεθυμωμένος, & θυμωθεὶς, *indignatus, iratus* : τετριχωμένος, *pilosus* : διαβεβοστρυχωμένος, *qui cirros gestat*, *componit capillum* : ὑπερβεβοθρωμένος, *ablaqueatus* : ἐγκεκησισυρωμένος, *nimis accuratè ornatus*: ἐγκεκησισυρωμένη, *ambitiosè ornata*: εἰσκεκησισυρωμένος, *arrogans, mollis* : ἐγκεχαλινωμένος, *frenatus*: καταπεπελματωμένα, *pictaciis consuta*: τὰ ἀποσεσημειωμένα, *regesta*: ἐπισεσυρωμένος, *lasciuus* : ἀποσεπαλωμένος, *inclusus* : ἐντετευτλανωμένη, *cum betis cocta*: περιεξωργανωμένη, *allaqueata, coniuncta* : ζημιόομαι, ἐζημιωμένοι, *mulctati, puniti* : ξυλόομαι, ἐξυλωμένος, *ligno stratus*: ῥακόομαι, ἐρρακωμένος, *pannosus, laceratus* : ἐρρικνωμένη, *distorta, contracta* : ἐρρυτιδωμένος, *rugatus* : ἐσταυρωμένος, *cruciatus* : ἐσφηκωμένη, *constricta*: ἐψιλωμένος, *nudus* & *implumis* : διαπεπλεκόομαι. siue διαπεπλεκόομαι, διαπεπλεκωμένη siue διαπεπλεκωμένη, *subagitata* : ἐνόομαι, ἡνωμένος, *unitus*, *continuus*: συνηνωμένος, *innexus, unitus* : ἠρυθροδανωμένος & sine augmento ἐρυθροδανωμένος, *rubricatus, rubia radice tinctus*: ἀνεμόομαι, ἠνεμωμένος, *ventis agitatus*: ἀπηκριβόομαι, ἀπηκριβωμένον, *exquisitè compositū, ad amussim factum*, hinc aduerb. ἀπηκριβωμένως, *bona fide, citra figmentum* : διηκριβωμένος, *exactus* : hinc διηκριβωμένως *exactè* : ἐξερημόομαι, ἐξηρημωμένος, *destructus, desolatus, deuastatus* : ἐξημαξωμένος, quod & sine augmento ἐξαμαξωμένος, *de curru delapsus*, metaphoricè *qui de sententia* aut *spe decidit*: ἀνασπλόομαι, ἀνηπλωμένος, *explicatus*. Sequentia habent ω ex ο in augmento, ὡργυιωμένος, *expansus extensus* : ὠγκωμένος, *elatus*: ὠροφωμένη, *tecta, habens culmen*: ὠστρακωμένη, *putamine oui obtecta* : ὠφρυωμένος, *elatus, superciliosus* : κατωφρυωμένος, *superciliosus in seueritatem* vel *fastum fastidiúmque compositus* : ὡσιωμένον, *dicatum consecratum*: καθωσιωμένος, *consecratus* & *sceleris purus*: διοινόομαι, διῳνωμένος, *vino refertus* : κατῳνωμένος, *inebriatus, vinolentus*. In plusquamperfecto ad πολεμόομαι, ἐπεπολέμωτο, *hostis erat* : πεπρωμαι, ἐπεπρώτο, & syncope (374,24.) ἐπέπρωτο, *fatatum erat* : χολόομαι, ἐκεχόλωντο, & Ionicè (190,15. & 35. & ...) κεχολώατο, *irati erant, irascebantur*. In aoristo primo indicatiui, ad γυιόομαι, ἐγυιώθην, *grauisus sum* : περαιόομαι, ἐπεραιώθην, *transuectus sum, transmisi*: ἐπεραιώθησαν, *transfretarunt*: στομόομαι, ἐστομώθην, *apertus sum*: ἐστομώθη, *apperitur* : ἀνδρόομαι, ἠνδρώθην, *ad virilem ætatem perueni*:

ἐπικρατεόομαι, ἐπεκρατεώθην, præualui : ἐπαλαιώθη, antiquatum est: ἐνυδρώθη, in hydropen incidit: κατευοδώθη, prosperum factum est: κατισχνώθη, exiccatus est, attenuatus est: *βόομαι, †ἐβοώθη, celebratus est, habitus est,* interponitur σ. *λιμνόομαι, ἐλιμνώθη, in lacum redundauit: πιστόομαι, ἐπιστώθη, persuasus est, certus factus est : συσταυρόομαι, συνεσταυρώθη, simul est crucifixus : ἐξαγριόομαι, ἐξηγριώθη, afferatus est: θανατόομαι, ἐθανατώθητε, mortificati estis : δικαιόομαι, ἐδικαιώθησαν, supplicio affecti aut necati sunt.* [Sine diphthongo scribendum ἐδικώθησαν, à δίκη ius, vt ἐλιμνώθησαν à λίμνη palus. Et sic apud Ciceronem est, Verr. 7. ἐδικώθησαν, inquit : hoc est, vt Siculi loquuntur, supplicio affecti ac necati sunt. Sed annotat Lambinus, se in duobus libris manuscriptis reperisse ἐδικαιώθησαν, quod verius esse iudico, præsertim cum id Etymologus & Suidas in hac significatione vsurpatum fuisse probet idoneis exemplis. ita vt δικαιοῦσθαι inter alia sit *iustis affici pœnis*, vel *pœnis expensis iniusto fieri iustum*, vt expiari apud Latinos. sic enim Cic. dicit, *tua scelera in nostros milites expiauerunt.*] In imperatiuo, *φιμώθητι, obmutesce: σωφρονισθήτω, temperetur, consolidetur.* In Opt. *λυσσωθείης, insanias, rabie percellaris : λακκωθείη, lacunosus esset : κυκλωθεῖεν* pro *κυκλωθείησαν, circumueniantur,* vide 308, 31. & 33. In Subiunct. *ἀμβλωθῇ, abortiatur : ἀνθρακωθῇ, redigatur in carbones: γλοιωθῇ, pinguiter lentescat : ἐπικυλινδρωθῇ, cylindro superinuoluto coërceatur : περιττωθῇ, exuperantior fuerit: ὀρθωθῇ, rectè cederet : πισσωθῇ, pice linatur* seu *crustetur: τακερωθῇ, eliquescat : καρφωθῆτε, ligni habeamini, liceat volis: ἀχυρωθῶσι, paleis fuerint aspersi : ἀνδρεωθῶσι,* * & Ionicè (322, 44.) *ἀνδρεωνέωσι, in virilem ætatem adolescerët.* In infin. *κρηλωθῆναι, vertigine corripi: μουσωθῆναι, à musis erudiri: ῥιζωθῆναι, radices capere : στειρωθῆναι, sterilitatem pati, liberis priuari: τυφλωθῆναι, excæcari.* In part. *ἀνδρωθεὶς, vir factus : ἀνεμωθεὶς, vento inflatus : γυιωθεὶς, mutilatus : ἡλιωθεὶς, insolatus: ἐκθλιχωθεὶς, corruptus, compressus.* [Quod legitur etiam in vulg. Lex. cum his expositionibus, sed è deprauato magis deprauatum, nimirũ ex ἐκτειχωθεὶς, quod apud Suidam legitur, sed malè pro ἐκτειχωθεὶς, vt non solum veteris codicis autoritas, sed ipsa etiam interpretatio arguit. exponit enim ἐκπιασθεὶς *elisus*, ἐκφθαρεὶς corruptela velut extritus, ab ἐκτρύχω *extero.* Si quis tamen ἐκτοιχωθεὶς omnino retinendum iudicet, significabit potius eum qui elisus est vt paries, vel cuius parietes sunt elisi, à τοῖχος, *paries.*] *ἐκτειχωθεὶς, conuulsus, læsus: ἐναγχωθεὶς,* **oppressus: ἐνσκιρωθεὶς, induratus, infixus:*

* *Communiter ἀνδρωθῶσι dicitur, à quo participium ἀνδρωθεὶς v. 35.) Ionicè ἀνδρεωθέωσι, ubi ἀνδρόομαι ἦμαι, non ἀνδρεωνέωσι ab ἀνδρεόομαι, quod non reperitur.*

ANNOTATIO.

ANNOTATIO.

* *De ἐναγχωθεὶς valde dubito.*

ἡλιωθεὶς, Sole æstuans: οἱ ἡλιωθέντες, Sole æstuantes: θαυμασωθεὶς, summa admiratione habitus: κακωθεὶς, mala perpessus: καταακυρωθεὶς, damnatus: καταξιωθεὶς, dignus habitus: καταστρεβλωθεὶς, contortus: καυσωθεὶς, æstuans, sudans: κεραυνωθεὶς, ictus fulmine: κεπφωθεὶς elatus, inescatus, ridiculus: κοινωθεὶς, κοινωθεῖσα, communis, copulatus, mixtus: κυματωθεὶς, restagnans: μαστιγωθεὶς, cæsus, aliàs μαστιγωθεὶς assumpto σ: *μεταρσιωθεὶς, μεταρσιωθεῖσα, μεταρσιωθὲν, in aërem sublatus, a, um: μονωθεὶς, & Ionicè μουνωθεὶς, solus derelictus: ἡ μονωθεῖσα, vacans: νεκρωθεὶς, neci datus: παλαιωθεὶς, inueteratus: περαιωθεὶς, transmissus, qui transmeauit: πιστωθεὶς, is cui fides facta est, qui iam fidè rei accepit: περικνιστρωθεὶς, nitro antè perfrictus: περιστελειωθεὶς, adultus: πυρωθεὶς, candens, qui ignem sensit: ῥιζωθεὶς, terræ inhærens, radicibus adhærens: σκιρρωθεὶς, induratus, qui [illegible] callum: σαφισωθεὶς, passus: συσταυρωθεὶς, vnà crucifixus: τεφρωθεὶς, qui in cinerem abijt: φαντασιωθεὶς, qui visus est: φιμωθεὶς, obturatus: χαραδρωθεὶς, lacunosus factus: οἰνωθέντες, inebriati: οἰνωθὲν ὕδωρ, aqua in vinum versa: τυρωθέντες, coagulati: παχυνωθεῖσα, contristata. In futuro indic. ξυρωθήσομαι, radar: χερσωθήσομαι, desolabor: παλαιωθήσονται, inueterascent. In infin. χερσωθήσεσθαι, desolatum iri. In paulopostfut. ad χολόομαι, κεχολώσεται, irascetur, iniquo animo feret. Ad ὕω: in perfecto indic. act. [illegible] emanauit: παραδέδυκε, subdolè irrepsit, potest & referri ad παραδύω & ad παραδύμι: προσπέφυκα, adhæreo, agnascor: προσπεφύκασιν, adhæserunt: συμπέφυκεν, coaluit: [illegible], sursum traxi, sustuli, augetur per [illegible] [illegible] & Attica reduplicatione [illegible], & cum præpositione ὑπὸ, ὑπεμήμυκε, est [illegible] vel deiectus, deflexit: inuenitur & ὑπεμνήμυκε, cum pleonasmo τοῦ ν. [μύω nescio vbi legerit. Eustathius & Etymologus nullam eius faciunt mentionem, sed deriuant ἠμύω, cuius perfectum ἤμυκα, Atticè ἐμήμυκα correpta præsentis initiali, quia huiusmodi reduplicationes Atticę à breui soleant incipere, vt etiam in Ionico ἐρήρεικα ab αἱρέω. pleonasmum vero τοῦ ν in ὑπεμνήμυκε apud Hom. Il. χ, agnoscunt iidem Grammatici, Etymologus & Eustathius.] In infinit. [illegible], [illegible]. In part. [illegible], qui sacrificauit, [illegible]: [illegible], exsilire faciens: ἐκπεφυκότες, [illegible] [illegible], antè natus: προσπεφυκὼς, ότος, coalitus, hinc adueri. [illegible] [illegible], coniunctè, totis viribus: [illegible] ότος, quod & Ionice (ῶς, ώς) συμπεφυκὼς, [illegible] consitus, concretus: [illegible]

* Insertio σ procul dubio mendosa est, de cuiusmodi mendo p. 567. in ora libri.

Ad ὕω ex ὀν-

ANNOTATIO.

obcæcati : συμπεφυκῆα, *coagmentata* : τὸ συμπεφυκὸς, *compressum quod coaluit* : καὶ συνυποπεφυκῆαι, & Ion. (235,35.) συνυποπεφυῆαι, deinde per syncopen & remoto augmẽto συνυφῆαι, **compages adhærentes*. Ad ὕομαι: in perfecto indicatiui pass. ad πνύομαι τὸ πινύομαι, πέπνυμαι, πέπνυσαι, πέπνυται, *sapiens sum, es, est, spiro, as, at*: συνεκλελύσθη, *simul solutus est*. In Opt. λυθείην, λύο, λῦτο, *redimerer*: poëticũ est pro λελυμένος εἴην. In infin. ἐκπεπυσθαι *enuntiari, exprimi*: ἱδρύσθαι, *collocatum esse*: διαλελῦσθαι, *decidere, transigere*: κατερύομαι, κατειρῦσθαι, *deduci, in mare seu portum trahi*, augetur per ι, 286,16. & 21. si antepenultima acuatur, κατείρυσθαι, erit præsens â κατείρυμαι, quartæ coniug. verborum in μι. In particip. καθιδρυμένος, *situs; collocatus*: ἐγκαθιδρυμένος, *suum habens domicilium, situm & collocatum* : πεπνυμένος, *prudens* : τεθυμένος, *mactatus* : παραλελυμένος, *dissolutus, resolutus*. In aor. pr. indicat. ἐπινύομαι, ἐπινύσθην, *perfectus sum*. [Quod potest etiam ab impuro ἐπινύστω deduci: præsertim cùm a puro themate sint ἀνήνυτος, δυσήνυτος, & cætera quæ σ non habent: ἀνυστὸς autem, ἀνυστικὸς, & similia, potius ab impuro.] ὑσθη, *pluuiam recepit* : πινύομαι, ἐπινύσθη, *experrectus est*. In infin. ὑπερμεθυσθῆναι, *admodum esse temulentum* : ὑσθῆναι, *pluuia humectari*. In part. καθιλυσθεὶς, *limo obductus*: ξυσθεὶς, *rasus, in ramenta redactus* : παρενδυθεὶς, *insertus*: τανυσθεὶς, *extensus*, ὑσθεὶς, *pluuia perfusus*. Et hæc quidem habent σ ante θ, at sequentia non item: in indic. θύομαι, ἐτύθην, ob euphoniam pro ἐθύθην, *immolatus sum* : ἐτύθη, *immolatus est* : τυθῆναι, *sacrificatum esse* seu *immolatum*: συλλύομαι, συνελύθη, *reconciliatus est* : ἐρητύομαι, ἐρήτυθεν, Bœot. (192,29.) pro ἠρητύθησαν, *inhibiti sunt* : sic λύθεν, *soluti sunt*, pro ἐλύθησαν, à λύομαι. In part. ἀπολυθεὶς, *absolutus*: ἱδρυθεὶς, εῖσα, έν, *collocatus, a, um*. Ad ἄω aut ἄομαι: in perf. ind. act. ἐκπατάω, ἐκπέπτακεν, *irrupit*. In partic. ὑπεράω, τὰ ὑπερπεπτακότα, *excedentia*. In indicat. pass. κινάομαι, κεκίνασμαι, *excitatus sum*. In part. διακνάομαι, διακεκνασμένος, *maceratus, tabefactus, corruptus*. In plusquamperf. καταιδάομαι κατεδέδαστο, *disiectus est, diuisus est*. In part. aor. primi, ῥάομαι vel ῥαίζομαι, ῥαισθεῖσα, *euersa*. [Falsum thema est ῥαίζομαι, verum ῥάομαι, vt ostendunt act. imperf. ἐρράοντο, & Subiunct. præs. ῥαίεται (458,7.) apud Homerum. at ῥαίζομαι apud Hesych. & alios, est *conualesco* seu *conualesco*.] Ad αύω aut αύομαι: in perf. act. παραπολαύω, παραπολέλαυκεν, *est fruitus prꝛter destinatum, insigniter*... *luit*. In perf. pass. πέπαυμαι, *desiit*. In infi. πεπαῦσθαι, *cessare*, *conquieuisse*... In part. ... *fruitus*...

Ad ὕομαι ex υ- ῥύνω-

* Ad stabiliendum participiũ συνυφῆαι non modo verbũ malè huc quadrãs comminiscitur, sed portentosas etiam syncopas adhibet: expositio tamen quæ in vulg. Lex. tribuitur huic voci, non participiũ esse, sed nomẽ arguit. quemnam ergo interpretãtur compages adhærentes, opinor esse scribẽdum συνυφῆαι, vt sit nomen substantiuum ex adiectiuo συνυφὴς contextus.

Ad ἄω.

Ad ἄομαι.

ANNOTATIS.

Ad αύω.

Ad αύομαι.

ratus. In aor. pr. indic. ἐθραύσθη, *contristatus est*. In part. ψαυσθεὶς, *compactus, contactus*. Ad σείομαι: in perf. pass. σέσεισμαι, *sum emotus, tremisco*. In part. κεκλειμένος, quod & κεκλεισμένος, *clausus*.

Ad σείομαι.

ANNOTATIO. [κεκλειμένος è Demosthene citatur: sed cùm apud eundem, & alibi passim, cum σ legatur κεκλεισμένος, suspecta redditur in priore τοῦ σ omissio: imo κεκλειμένος sine σ, videtur potius ad poëticum κλείω referendum esse, quod significat *celebro*: vt quemadmodum eius verbale κλειτὸς, sic etiam participium κεκλειμένος sine σ proferatur, cùm ab altero κλείω, quod est *claudo*, nascatur κλειστὸς & κεκλεισμένος.] περικεκλεισμένος, *cinctus, vndique clausus*. In aor. pr. indic. ἐκλείσθην, *inclusus sum*: κατεκλείσμαι, κατεκλείσθης, & Dor. κατεκλᾴσθης, *inclusus eras*, vide 167, 30. κατεκλείσθησαν, *conclusi sunt*: περιεπιναστείομαι, περιεπινεστείσθη, *palàm agitatus est*, seu *agitabatur*. In part. σεισθεὶς, *motus*: ἐπανασεισθεὶς, *vibratus*. Ad δύω aut δύομαι: in perf. act. πεπίστευκα, *credidi*. In perf. pass. βεβούλευμαι, *deliberaui*. In part. † κεισβδηλευμένος, *iners, piger*: προχυμένος, *ante conceptus*. [κεισβδηλευμένος legitur apud Hesychium quoque: fortasse comica allusione ad κιβδηλευμένος: vt *deses* pariter & *adulterinus* significetur isto vocabulo: nam κεῖσθαι *iacere* est, & κιβδηλεύειν *adulterare*. προχυμένος inuenire non potui, nec video qua ratione possit consistere. fortasse deprauatum est è προοχυμένος, quod Ionica augmenti neglectione fit è προοχεύω *prius ineo*. Sin retracto accẽtu scriptũ occurrat προχύμενος, Dorico more (119, 16) factum est è προχεόμενος *prætenturus*, cuius thema est προέχω seu προχέω, 381, 13. at προχύμενος præsentis est temporis, Doricè itidẽ & poëticè contra regulá (212, 2) contractum è προχεόμενος, (vt καταχυνύμενος apud Nonnum è καταχυνεόμενος descendens) cuius actiuum thema est προχέω *affundo*.] μεθερμηνευμένα, *translata*: hæc tamen postrema carent augmento: βεβουλευμένος, *de industria consultans*: παρακεκινδυνευμένος, *arduus, ex periculo [illegible] titus*: μεμνηστευμένη, *vxor petita*: καταπεπληγμένος, [illegible] πεπληγμένος, *attonitus, attenuatus*: καταβεβλακευμένος & κατεβλακευμένος, *supinus, iners*, vide 338, 21. [illegible] δύομαι, καταπεπραγματευμένος, *tritus*: καταπραγματευμένα, & [illegible] (118, 30.) καταπραγματευμένα, *vulgaria, trita, conculcata* [illegible] δύομαι, περιωδευμένος, *perlustratus*. In aor. pr. [illegible] [illegible] ευόμαι, [illegible] ευθη, *oraculum redditum est* [illegible] [illegible] εύθησαν, *renuntiati sunt*. In Subiunct. προ[illegible] *[illegible] ficentur*. In part. [illegible] ευθεὶς, *excoctus in forma* [illegible] [illegible] ευθεὶς, [illegible] *adulteratus, a*: προ[illegible]

Ad δύω.

Ad δύομαι.

ANNOTATIO.

φαρμακωθεὶς, *cui data est potio venenata*: χορευθεὶς, *sub specie saltationis expressus*: σαλευθέντες, *mobiles*: νυμφευθεῖσα, *quæ nupsit*: καταγευθεὶς, *gustu victus*, assumit σ ante θ, pro καταγευθεὶς: sic κελευσθεὶς pro κελευθεὶς, *iussus*. In fut. primo indic. περιουσιωθήσεται, *abundantior reddetur*. Ad ουω aut ούομαι: in perf.act. ἀκήκοα, pro ἤκουκα, *audiui*. In part. προσκεκρουκὼς, quod & sine augmento προσκρουκὼς, *qui inimicus est factus, offensus*. In perfecto pass. παρακέκρουσαι cum σ, *decepit, seduxit*: παρακέκρουται sine σ, *deceptus seu circumuentus est*: tertia plur. Ion. (190,15.) παρακεκόφαται, *insaniuerūt* seu *insaniebāt*. In part. λελουμένος, *lotus*. In aoristo primo infinitiui, παρακρουσθῆναι, *falli, decipi*. In part. παρακρουσθεὶς, *deceptus*: ἀκουσθὲν, *auditum*.

Ad ουω.
Ad ούομαι.

ATQVE Hæc de Characteristicis perfecti ac temporum quæ cum eo cognationem habent, quomodóque eorum thema regulariter sit inuestigandum, dicta sufficiant. De anomalis siue iis quæ ducuntur à thematibus obsoletis, hîc aliud consilium non habeo, quàm id quod dedimus cum de aoristo sec. ageremus, 498,5. Et hîc igitur eadem methodo, qua illic, & horum temporum, atque vnà cum his (veluti antè polliciti sumus) futurorum quoque prim. atque aoristorum item primorum vocis act. ac med. à thematibus obsoletis ductorum, plurima exempla proferamus: & ad quæ recepta themata sint referenda, demonstremus.

De iis quæ ducuntur à thematibus obsoletis.

3 In aor. pr. indic. act. συνῆξαν, siue Atticè (401,23.) ξυνῆξαν, & solutione η, in εα, ξυνέαξαν, *confregerunt*: sic in infin. ξυνεάξαι, *confregisse*,[2]. In imperat. κάταξον, *frange*,[1]. In Opt. Æol. κατάξειε, *fregerit*. In subiūct. κατάξῃ, *frangat*. 76 & 77, & 88 atque 189. In futuro primo act. tanquā ab εἴρω, siue ab eo cōpositis, κατερῶ, quod & Ion. (179,15.) κατερέω, *accusabo*: κατερεῦσι, *edisserent*,[7]. προερῶ & προερέω, *prædicam*,[9]. συνερῶ, *patrocinabor*,[11]. προσερεῦμεν, *dicemus*,[10]. ἀπεροῦσι, *lassabuntur, recusabunt*.[3] In infin. κατερεῖν, & Ionicè (179,15.) κατερέειν, *dicturum esse*,[7]. προσερεῖν, *laudare*,[10]. & simplex ἐρεῖν, *dicturum esse*. In part. προερῶν, οῦντος, & Ionicè προερέων, έοντος, *prædicturus*: προερέοντες, *edicturi*,[9]. προσερῶν, & Ionicè προσερέων, *consulturus*,[10]. συνερῶν, *patrocinaturus*,[11]. παρεξερῶν & παρεξερέουσα, *temerè effutiens*,[8]. Aoristus primus veluti & secundus (499,1.) sumitur tanquam ab ἔπω, quod augetur per ε (286,16. & 23.) & præsentis non futuri characteristicam seruat, 302,6. vt in indicatiuo, ἐξεῖπα, ἐξεῖπας, ἐξεῖπε, *dixi, isti, it*: ἐξεῖπε, potest censeri aoristi secundi ab ἐξεῖπον, vnde imperatiuus ἐξειπὲ, *dic, euulga*

Tempora ducta è cōpositis ab ἄγνυμι quasi ab ἄγω.
1 κατάγνυμι.
2 συνάγνυμι.

Ducta è compositis ab ἀγορεύω, tanquā ab εἴρω, ἔπω, ἐρέω, ῥέω.
1 ἀναγορεύω.
2 ἀντιπροσαγορεύω.
3 ἀπαγορεύω.
4 διαγορεύω.
5 ἐξαγορεύω.
6 ἐπαγορεύω.
7 καταγορεύω.
8 παρεξαγορεύω.
9 προαγορεύω.
10 προσαγορεύω.
11 συναγορεύω.

infinit. ἐξειπεῖν, *efferre, reuelare* : partic. ἐξειπὼν, *elocutus, dicens, in medium efferens* : & ab vtro vis aoristo, in subiunct. ἐξείπω, *edixero*, [5]. sic διειπε, *vulgauit, gubernauit*, refertur ad διεῖπα vel ad διεῖπον : ab hoc imperatiuus διειπε, *enarra* : à διεῖπα verò Indicatiuus med. διειπάμην, *lingua nuncupaui*, & participiũ διειπάμενος, *nuncupans*, [4].

ANNOTATIO. [διεῖπε cùm diuulgandi significationem habet, non malè refertur ad διαγορεύω : quum vero significat *administrare*, rectius à regulari διέπω formatur, vt ostendit non modo Homericum hemistichium, χεῖρες ἐμαὶ διέπουσι, verum etiam istud Aristot. ὁ τὸ σύμπαν διέπων θεός : eiusque simplex non est tenuatum ἔπω, sed aspiratum ἕπω, vt satis arguunt cognata ἐφέπω & μεθέπω]

Participium act. ἐπειπὼς, *qui insuper dixit*, referendum ad aorist. prim. ἐπεῖπα : at ἐπειπὼν, *succedens*, & infinitiuus ἐπειπεῖν, *postea dicere*, ad secundum ἐπεῖπον, [6]. κατεῖπω, *detulisse*, ad primum κατεῖπα, non ad secundum κατεῖπον. Quando tamẽ terminatio vtriusque aoristi est eadem, vt in toto Subiunctiuo, & in tertia persona sing. indicatiui, malim referre tempora ducta ab hoc verbo ad aoristum secund. quàm ad primum, quòd secundus in crebriori vsu versetur. Perfectũ mutuatur ab ἐρέω, quod etiam augetur per ε. 286, 16. & 19. in indicatiuo act. ἀπείρηκα, *defessus sum*: ἀπειρήκασι, *interdixerunt*, [3]. εἴρηκε, *differuit, dixit*, [4]. προσείρηκεν, *allocutus est, appellauit, dixit*, [10]. In infinit. ἀπειρηκέναι, *despondisse animos*, [3]. In participio, ἀπειρηκὼς, ότος, *fessus*, [3]. κατειρηκὼς, *denuntians*, [7]. συνειρηκότες, *patrocinati*, [11]. In indicatiuo passiuo, ἐξείρημαι, *editus sum*, [5]. ἀπείρηται, *interdictum est*, [3]. διείρηται, *disputatum est, renunciatum est*, [4]. In particip. ἀπειρημένος, *interdictus, vetitus*: τὰ ἀπειρημένα, *probibita*, [3]. διειρημένος, *dictus*, [4]. ἀνειρημένα, *dicta missa*, [1]. In plusquamperfecto, ἀπείρητο, *interdictum erat*, [3]. ἐξείρητο, *dictum fuerat*, [5]. In paulo post fut. κατειρήσεται, *dicetur, exponetur*, [7]. Aoristum primum passiuũ accipit tanquam à ῥέω : in indicatiuo, ἀντερρήθη, *respondit, contrà salutatus est*, [2]. προσερρήθη, *salutatus est, appellatus est*, [2]. In infinit. ἀπορρηθῆναι, *abdicari*, [3]. In participio, [illegible], *dictus, creatus*, [illegible] *traditus, antè dictus*, [9]. προσρηθεὶς, *salutatus*, [illegible] ἀπορρηθὲν, *vetitum*, [3].

ἄγω 332, 12
1 ἐπανάγω.
2 εἰσάγω.
3 κατάγω.
4 συνάγω.

In Perfecto act. ἐπαναγήοχα, *reuocaui*, [1]. κατ[illegible] *deduxi*, [3]. προσαγήοχα, *adduxi* : προσαγηόχασιν, [illegible] [illegible], [1]. In infinitiuo, συναγηοχέναι, *coegisse, congregasse*. In participio, ἐπαναγηοχὼς, *qui reuocauit*, [1]. εἰσαγ[illegible] correpta antepenultima εἰσαγηοχὼς, *introducens*, [2]. In [illegible]

quamperfecto, συναγηόχει, *comportauerat, aggregauerat*,⁵. 5 συνάγω.

5 In aor. pr. indicat. pass. ᾐνέθην, *laudatus sum* : & in Αἰνέω ab αἴνημι. actiuo, ᾔνεσα, *laudaui*.

6 In aor. primo indicatiui pass. παρῃρέθησαν, *sublati sunt*,³. simplex ᾑρέθη, *creatus est, delectus est*. In Subiunct. ἀφαιρεθῶ, & Ionicè (118,30. & 322,44.) ἀπαιρεθέω, *exuerer, priuarer*,¹. In infinit. καθαιρεθῆναι, *euerti*,². περιαιρεθῆναι, *exuere, deijcere*,⁴. ὑπεξαιρεθῆναι, *in locum substitui*,⁵. In participio, καθαιρεθεὶς, *euersus*,². simplex αἱρεθεὶς, & in perfecto ᾑρημένος, *electus*.

Αἱρέομαι ab αἵρημι. 1 ἀφαιρέομαι. 2 καθαιρ. 3 παραιρ. 4 περιαιρέομαι. 5 ὑπεξαιρέομαι.

8 In participio fut. ἐπαλεξήσων, *adiuturus*, ab ἐπαλέξω. Αλέξω ab ἀλεξέω.

9 In aoristo primo indicatiui act. προανάλωσε, *consumpsit*, augmento destituitur,⁴. In partic. καταναλώσαντες, *qui consumpserunt*,³. In perfecto participij act. ἀναλωκὼς, *qui consumpsit*, & sine augmēto ἀναλωκὼς, *idem*,¹. sic simplex ἀλωκὼς, quod & ἡλωκὼς : ἡλωκότες, *damnati*: & in indicatiuo ἅλωκα, *captus sum*, pro ἥλωκα. In indicat. pass. προαναλώθη, *interijt*, sine augmento,⁶. In particip. ἐξαναλωμένος, *exhaustus*,². simplex ἡλωμένος, *captus*. In aoristo pr. infinitiui eiusdem vocis, προαναλωθῆναι, *prius absumi*,⁵ In part. ἐξαναλωθέντες, ἐξαναλωθέντων, *exhausti*,².

Αλίσκομαι ab ἁλόω. 1 ἀναλίσκομαι. 2 ἐξαναλίσκομαι. 3 καταναλίσκομαι. 4 προαναλίσκομαι. 5 προαναλίσκομαι. 6 προσαναλίσκομαι.

11 In participio perfecti passiui, προημαρτημένα, *prae- [illegible]*, *peccata*, à προεξαμαρτάνομαι.

Αμαρτάνομαι ab ἁμαρτέομαι.

22 In aor. pr. subiunctiui medij, ἐξαρέσηται, *prorsus placuerit*, ab ἐξαρέσκομαι: simplicis aoristus primi infinitiui act. ἀρέσαι, *placere*, *[illegible]* : participium aoristi primi pass. ἀρεσθεὶς, *delectatus [illegible]*.

Αρέσκομαι ab ἀρέω.

24 In aor. pr. infinit. act. [illegible], *[illegible], amplificare*,². In part. perfecti pass. συνηυξημένος, *simul auctus* : συνηυξημένα, *quae simul creuerunt*,³. In aor. pr. indicatiui pass. ἀνηυξήθη, *auctus est*,¹. συνηυξήθη, *vnà auctus est*,³. In subiunct. συναυξηθῇ, *coaluerit*,³. In infinit. συναυξηθῆναι, *vnà creuisse*,³.

Αὐξάνω vel [illegible] αὐξέω. 1 ἀναυξάνω. 2 ἐπαυξάνω. 3 συναυξάνω.

25 In aor. primo indicatiui pass. [illegible], *[illegible] flatus sum* : [illegible], *[illegible] sunt*, à [illegible]. In part. [illegible], *[illegible]*, ab [illegible].

Ἄημαι ab ἀέομαι.

27 In fut. indicatiui act. [illegible], *[illegible]*,⁷. In infin. [illegible], & Ionicè (182,6.) [illegible], *[illegible] esse*,⁷. In indicatiuo medio, [illegible], *[illegible]*,¹². [illegible] pro [illegible],⁸. In infin. [illegible], *deflexurum esse*,⁹. In aor. primo indic. act. [illegible], *[illegible] inire*,⁷. & simplex [illegible] pro [illegible], *[illegible]*. In imp. [illegible], *fac vt [illegible]*,⁷. In particip. [illegible],⁶. In indicat. medio, [illegible], *ingressus sum*, [illegible] : ἐπεβήσατο, *ingressus est*,⁷. κατεβήσατο, *descendit*,⁹.

Βαίνω à βάω. 1 [illegible]. 2 [illegible]. 3 ἀναβαίνω. 4 διαβαίνω. 5 [illegible]. 6 [illegible]. 7 ἐπιβαίνω. 8 [illegible].

9 καταβαίνω.
10 παραβαίνω.
11 παρεκβαίνω.
12 προβαίνω.
13 προσβαίνω.
14 συμβαίνω.
15 ὑπερβαίνω.
16 ὑποβαίνω.

προσεβήσατο, *adiit*,[13]. In particip. ἀναβησάμενος, *qui traduxit, qui in nauem posuit*,[3]. In perfecto indicat. act. ἀμφιβέβηκα, ἀμφιβέβηκας, ἀμφιβέβηκε, *circuiui, lustraui, isti*, [illegible]. προβέβηκας, *processisti* : προβέβηκε, *præfuit*,[12]. ἀγχιβέβηκε, & Doricè ἀγχιβέβακε, *propiùs accessit*,[1]. συμβέβηκε, *contigit, accidit, accidẽs est*,[14]. ὑπερβέβηκεν, *excessit, præstat*,[15]. ὑποβέβηκε, *subest*,[16]. In particip. διαβεβηκὼς, *diuaricatus*: οἱ διαβεβηκότες, *qui tibias vehementer diductas habent, varici*,[4]. ἐμβεβηκὼς, & Ion. (236,9.) ἐμβεβαὼς, *ingressus*,[6]. ἐπιβεβηκὼς, *qui conscendit, insidens* : οἱ ἐπιβεβηκότες, *insidentes, vecti*,[7]. ἐπεμβεβηκὼς, & Ionicè (172,15. & 235,35.) ἐπεμβεβαὼς, & crasi ἐπεμβὼς, *ingressus, inscendens*,[8]. παρεκβεβηκὼς, *deductus de mente*,[11]. προβεβηκὼς, *progressus, transgressus, ætate prouectus* : προβεβηκότες, *prouecti*,[12]. συμβεβηκὼς, ότος, *accidens, quod contigit*. τὰ συμβεβηκότα, *euenta, rerum attributa*, hinc aduerbium συμβεβηκότως, *per accidens*,[14]. ὑποβεβηκὼς, ότος, vnde aduerbium ὑποβεβηκότως, *penitus*,[16]. In plusquamperf. ἐμβεβάσαν, *ingressi erant*, pro ἐνεβεβήκεισαν, vt simplex βέβασαν, (357,17.)[6]. In infin. perfecti pass. παραβεβάσθαι, *præuaricatum esse, violatum esse*,[10]. In particip. παραβεβασμένος, *violatus*, retinet α & assumit σ. At in aoristo primo σ abiicitur, παρεβάθην, *præterii*. In particip. παραβαθεὶς, *violatus*,[10].

ANNOTATIO. [A παραβαίνω (vel potius παραβίβημι) regulare particip. perfecti pass. est παραβεβαμένος, 238,1. itaque pro παραβεβασμένος violatus, non dubito quin scribendum sit παραβεβιασμένος, à παραβιάζομαι violo, per vim transuersum ago.]

Βάλλω à βλέω.
1 διαβάλλω.
2 ἐπιβάλλω.
3 καταβάλλω.
4 παραβάλλω.
5 παρεμβάλλω.
6 περιβάλλω.
7 προβάλλω.
8 προσβάλλω.
9 προσδιαβάλλω.
10 συμβάλλω siue ἐμβάλλω.
11 ὑπερβάλλω.

34 In perfecto indicatiui act. ἐπιβέβληκεν, *incubuit*,[2]. In infin. ἐπιβεβληκέναι, *incubuisse*,[2]. In particip. συμβεβληκότες, *compressi*,[10]. In indicat. pass. περιβέβλημαι, *indui*,[6] καταβέβληται, *decidit*,[3]. In infin. προβεβλῆσθαι, *causari, ex*[illegible],[7]. In particip. διαβεβλημένος, *traductus, suspectus, condemnatus*,[1]. παραβεβλημένος, *obiectus*,[4]. περιβεβλημένος, *munitus, succinctus, circumamictus*: hinc aduerbium περιβεβλημένως, *ambitu quodam*,[6]. προβεβλημένος, *dubius, propositus, obiectus, defensor*,[7]. προσβεβλημένος, *dimicans pro* : τὸ προσδιαβεβλημένον, *propositiuum*,[8]. συμβεβλημένος & sine augmento ac retracto accentu, συμβλήμενος, [illegible] *factus*,[10]. potest & censeri præsentis temporis à συμβλῆμαι, vide 233,23. ὑπερβεβλημένη, *quæ superauit omnes* : aduerbium ὑπερβεβλημένως, *plus quàm oportet*,[11]. παρεμβεβλημένον, *intercalare*, id est, *quod interseritur*, aut [illegible] [illegible],[5]. In plusquamperfecto, συμβεβλήκει, & absque augmento συμβεβλήκει, quod & Atticè (4 [illegible]) [illegible]

occurrebat congressus est : συμβλῶντο, *occurrebant*,[10]. In aor. priore indicatiui, προσεβλήθην, *habui ius patronatus*,[7]. ἐπεβλήθη ζημίη, *mulcta iniuncta est*,[2]. In Optat. προσδιαβληθείη, *in inuidiam adduceretur*, [9]. In infin. παραβληθῆναι, *comparari*,[4]. συμβληθῆναι, *idem*.[10]. In particip. διαβληθείς, έντος, *delatus*,[1]. ἐπιβληθείς, *iniectus*,[2]. καταβληθείς, *fundatus*,[3]. προβληθείς, *nominatus, qui habuit ius patronatus*,[7]. Futurum actiuum regulare est: vt καταβαλῶ, *deijciam, notabo*,[3]. παρεμβαλοῦσι, *figent tentoria*,[5].

37 In perfecto indicat. pass. ὑποβέβρωται, *subrosus est*,[7]. In infin. διαβεβρῶσθαι, *contabuisse exesum esse*,[2]. In part. καταβεβρωμένος, *comestus, absumptus*,[4]. περιβεβρωμένος, *exesus, erosus*,[5]. In aor. primo subiunctiui pass. καταβρωθῇ, *deuoretur*,[4]. In particip. ἀποβρωθείς, *exesus, erosus*,[1]. ἐπιβρωθείς, *postea in cibos sumptus*,[3]. προβρωθείς, *in cibo praesumptus*,[6]. καταβρωθείς, *derosus*, & in particip. act. καταβρώξας, *qui deuorauit*,[4]. Doricum est, 167, 27.

Βρώσκω à βορῶ seu βρώω.
1 ἀποβρώσκω.
2 διαβρ.
3 ἐπιβρ.
4 καταβρώσκω.
5 περιβρώσκω.
6 προβρώσκω.
7 ὑποβρώσκω.

43 In aoristo primo indicat. act. κατεγήρασε, *consenuit*: κατεγήρασαν, *consenuerunt*, à καταγηράσκω.

Γηράσκω à γηράω.

41 In participij act. perfecto, ἐκγεγαώς, ῶτος, ἡ ἐκγεγαυῖα, *progenitus, progenita*,[1]. Ionicum est (236, 9.) pro ἐκγεγονώς. Legitur & in indicatiuo eadem ferè forma †ἐκγεγάτην, *enati sunt duo*: per crasim ex ἐκγεγαάτην. & istud pro ἐκγεγόνατον, quasi ab ἐκγάω. [In perfecto quidem dicitur ἐκγέγατον, vt ἐγγέγαεν ab ἐγγίνομαι, apud Etym. ἄμφω δ' ἐγγέγαεν φαεσιμβρότου ἠελίοιο. ait ἐκγεγάτην apud Apollonium plusquamperf. temporis est, ab ἐκγίνομαι *enascor, exorior*, idque ex ἐκγεγαάτην factum, non per crasin, vt ANTESIGN. placet, sed per syncopen, vt satis patet ex correptione τοῦ α, quod, si crasis esset, producendum foret. Rectius autem hęc ex Ionico praeterito γέγαα quàm (vt Etymol. vult) è medio γέγονα per syncopen formari, perspicuum est ex infinitiuo ἐκγεγάμεν, quem Hesych. citat pro ἐκγεγονέναι, *enatum* seu *exortum esse*. is enim non ex ἐκγεγονέναι, sed ex ἐκγεγάναι formari potest. nam inde Dorica epenthesi fit ἐκγεγαμέναι, 182, 9. syncope ἐκγεγάμεναι. Ionica apocope ἐκγεγάμεν, 182, 10. Similis syncope est in [illegible] 586, 18.]

Γίνομαι à γάω, γινόομαι, ac γινάομαι.
1 ἐκγίνομαι.

ANNOTATIO.

Perfectum pass. sumitur quasi à γίνομαι, ab eo eo positis: in infinit. περιγεγενῆσθαι, *enasisse*,[3]. In particip. περιγεγενημένος, *qui superior euasit*,[3]. προγεγενημένος, *prius factus, prior, superior*: προγεγενημένοι, *qui prius fuerunt, antiqui*: τὰ προγεγενημένα, *res gestae hactenus*,[4]. προσγεγενημένος, *qui accessit*,[5]. In aoristo primo participij pass. τὰ παραγενηθέντα [illegible] *praetermissa*,[2]. quasi à παραγινάομαι.

2 παραγίνομαι.
3 περιγίνομαι.
4 προγίνομαι.
5 προσγίνομαι.

Γνώσκω ἀ γνόω.
1 ἀπογινώσκω.
2 διαγινώσκω.
3 καταγινώσκω.
4 μεταγινώσκω.
5 παραναγινώσκω.
6 προγινώσκω.
7 προκαταγινώσκω.
8 συγγινώσκω.

44 In fut. primo indicatiui medij, συγγνώσομαι, συγγνώσῃ, συγγνώσεται, ignoſcam, ignoſces, ignoſcet,[8]. In perfecto indicatiui act. διέγνωκα, dijudicaui, decreui. In aoristo sec. dicitur διέγνων, pro eodem,[2]. In partic. ἀπεγνωκὼς diffiſus,[1]. μετεγνωκὼς, pœnitentia ductus,[4]. In perfecto participij paſſ. ἀπεγνωσμένος, expers, deſperatus,[1]. aſſumit σ, 220,2. κατεγνωσμένος, damnatus, reprehenſus,[3]. προκατεγνωσμένος, προκατεγνωσμένη, præcondemnatus,a,[7]. παρανεγνωσμένος, recitatus,[5]. In aor. primo indicatiui paſſ. μετεγνώσθη, de ſententia deductus eſt,[4]. In infin. προγνωσθῆναι, præcognoſci,[6]. ſimplex in fut. primo indicatiui paſſ. γνωσθήσομαι, ſecunda perſona Attica (306,33. & 37.) γνωσθήσῃ, noſceris, notus, eris.

Δαίω ἀ δάζω
ἀναδαίω.

47 In aor. primo infinitiui med. ἀναδάσασθαι, diuidere: participium, ἀναδασάμενος, partitus, diuidens. In aor. primo participij paſſ. ἀναδαϲθεῖσα, excitata. ſimplicis futurum prim. medium, δάσομαι, intelligam, quaſi à δάω.

ANNOTATIO.

[ἀναδαϲθεῖσα procul dubio corruptum eſt ex ἀναδασάμ... quod aliquanto poſt ſequitur, pag. ſeq. v. 15.]

Δάκνω ἀ δήκω
ἀναδάκνω.

57 In aoriſto primo partic. paſſ. ἀναδηχθεὶς, remorſus,[1]. ſimplicis futurum prim. med. δήξομαι, morſum inſigam.

Δείκνυμι ἀ δείκω.
1 διαδείκνυμι.
2 ἐπιδείκνυμι.

54 In aor. primo indicatiui act. διέδειξεν, & deperdita ſubiunctiua vocali διέδειξε, indicauit, cordi fuit, animum accepit,[1]. ſimplex ἔδειξεν, & ſine augmēto δεῖξεν, oſtendit. In perf. part. paſſ. ἐπιδεδειγμένος, qui ſpecimen præbuit,[2].

Δέομαι ἀ δέεμαι.
1 ἐνδέομαι.

ANNOTATIO.

2 ἐπιδέομαι.
3 καταδέομαι.
4 προσδέομαι.

51 In fut. priore indicat. medij, ἐνδεήσομαι, indigebo,[1]. In aoriſto priore indicatiui paſſiui, ἐπιδεήθης, indiguiſti, tibi deſuit,[2]. [Quod legitur etiam in Indice: ſed vſitatius ἐπεδεήθης, cum augmento, in carmine quoque.] In Optatiuo, καταδεηθείη, precetur. precari iubeat,[3]. In participio, προσδεηθεὶς, indigens,[4].

Δέω, vide 563,2.
1 ἐνδέω.
2 καταδέω.
3 προσδέω.
4 ὑποδέω.

ANNOTATIO.

In aor. primo indicatiui, κατέδησαν, deligarunt,[2]. In ſubiunctiuo act. καταδήσωσι, coniunxerint, connecterint,[2]. In perf. indicatiui paſſ. [προσδέδεται], alligatus eſt,[3]. In part. ἐνδεδεμένος, obligatus,[1]. καταδεδεμένος, velatus,[2]. ὑποδεδεμένος, calceatus, adhærens: hinc aduerb. ὑποδεδεμένως, calceate, cum calceis,[4]. προσδεδεμένοι, addicti, alligati,[3]. In aor. primo partic. paſſ. προσδεθεὶς, alligatus,[3]. [δέω cum ſuo comitatu rectius ad δέδημι refertur, 238,1.]

Δεδίσκομαι ἀ δεδίσκω.

59 In aoriſto primo indicatiui medij, προσεδεδίξατο, & contractione Attica (311,15.) προσεδείξατο, ... à προσδιδίσκομαι.

Δίδωμι ἀ δόω
1 ἐπιδίδωμι.
2 ἀποδίδωμι.

65 In fut. primo indicatiui act. ἐπιδώσω, addam: ἐπιδώσει, proficiet,[1]. ἀποδώσω, remittet, ... διδόασι, reddent,[2]. In ind. ſimplex ... & Dor...

διαδώσειν, *daturum esse*. In aor. primo indicatiui, ἀνέδωκα, *profudi*,¹. (futuri Characteristica non seruatur, 302,6.) ἐνέδωκεν, *est conuersus, se dedidit*,⁵. ἐξέδωκε, *prodidit*,⁴. ἐπέδωκε, *creuit*,⁶. μετέδωκε, *distribuit, largitus est*,⁷. προέδωκεν, & sine augmento προδῶκε, *prolixè dedit*,⁹. συνεξέδωκεν, *in matrimoniũ dedit*,¹¹. διέδωκαν, *transfuderunt*,³. ἐπέδωκαν, *contulerunt*,⁶. In perf. indicatiui act. ἐπιδέδωκεν, *increbruit*,⁶. In part. ἐνδεδωκώς, *locans*,⁴. ἐπιδεδωκώς, *qui creuit, qui processit*,⁶. παραδεδωκώς, *exponens*,⁸. In perfecto indicatiui pass. ἀποδέδοται, *licet*,². penultima corripitur, vide 238,1. In particip. παραδεδομένος, *traditus*,⁸. προδεδομένος, *priùs datus*,¹⁰. In aor. primo indicatiui pass. παρεδόθης, *incidisti*,⁸. ἀνεδόθη, *effusus est*,¹. διεδόθη, *euulgatus est, volitauit*,³. In infinit. ἀναδοθῆναι, *scatere*,¹. In particip. ἀναδοθείς, ἀναδοθεῖσα, *excitatus, excitata*,¹. διαδοθείς, *dissipatus, euulgatus*,³. eiusdem formæ est νοοθείς, έντος, *animatus*: οἱ νοοθέντες, *animati*, à νόωμι. [Legitur etiam in vulg. Lex. νεοθέντες *animati*: sed suspectũ. verius est νωθέντες, à νοέω: id autem à νόος mens, vt θοόω à θοός.] In futuro primo indicatiui pass. ἀποδοθήσεται, *concedetur*,². In particip. ἀποδοθησόμενος, ἀποδοθησομένη, *precarius, precaria*,².

ANNOTATIO.

1 Διαδίδωμι. 2 ἐκδίδωμι. 3 ἐνδίδωμι. 4 ἐπιδίδωμι. 5 μεταδίδωμι. 6 παραδίδωμι. 7 περιδίδωμι. 8 προδίδωμι. 9 συνεκδίδωμι.

64 In aor. primo indicatiui act. μετέδοξα, *consilium mutaui*. μετέδοξε *mutato consilio visum est, consilium mutatum est*,². In subiunct. μεταδόξῃ, *pœnituerit capti consilij*. In particip. καταδόξας, *ratus*,¹. μεταδόξας, *qui mutauit consilium*,². In perf. participij pass. μεταδεδογμένος, *qui est mutata opinione & consilio*,². In plusquamperfecto pass. προεδέδοκτο, *constitutum fuerat*,³.

Δοκέω à δόκω. 1 καταδοκέω. 2 μεταδοκέω. 3 προδοκέω.

96 In fut. indic. medij, ἀπέσομαι, *abero*,¹. διέσομαι, διέσῃ, *perseuerabo, abis*,². ἐπέσομαι, & poëticè (317,6.) ἐπέσσομαι, *supererо*,⁴. μετέσομαι, & μετέσσομαι, *intererо*: μετέσσεται, *intercedet*,⁵. παρέσομαι, & παρέσσομαι, *adero*: παρέσσεται, *aderit, dabitur*, & syncope (315,4.) παρέσται, *præsto aderit*,⁶. περιέσομαι, *superior ero*: περιέσεται, quod & περιέσται, *superior erit, erit superstes, aderit*,⁷. ἐξέσται, *licebit*,³. ἐπέσται, *aderit*,⁴. προσέσται, *addetur*: προσέσονται, *addentur, accedent*,⁸. simplex ἔσονται, & Doricè (317,6.) ἐσσοῦνται, *erunt*. In infin. παρέσεσθαι, *præsto futurum esse*,⁶. περιέσεσθαι, *victurum esse, superaturum fore*,⁷. In part. ἐπεσόμενος, *futurus*,⁴. παρεσόμενος, *instans, impendens, futurus*,⁶. περιεσόμενος, *superaturus*,⁷. συνεσόμενος, *coiturus, victurus cum*,⁹. In plusquamperf. pass. παρῆμεν, *aderam*,⁶. à simplici ἦμεν in plurali ἦμεν, *fuimus*, [illegible] *fuistis, eratis*: dicitur & ἦστε pro eodẽ, sed est imperfectum pro ἦτε, vt ἦσαν, pro ἦτεν, 316,35.

Εἰμὶ ab ἔω. 1 ἄπειμι. 2 δίειμι. 3 ἔξειμι. 4 ἔπειμι. 5 μέτειμι. 6 πάρειμι. 7 περίειμι. 8 πρόσειμι. 9 σύνειμι.

Εἶμι ab ἕω & εἴω.

1 ἄνειμι.
2 ἀντέπειμι.
3 ἀντεπέξειμι.
4 ἀντιπρόσειμι.
5 ἄπειμι.
6 εἴσειμι seu ἔσειμι.
7 ἔξειμι.
8 ἔπειμι.
9 ἐπάνειμι.
10 ἐπέξειμι.
11 κάτειμι.
12 μέτειμι.
13 πάρειμι.
14 παρέξειμι.
15 περίειμι.
16 πρόειμι.
17 προάνειμι.
18 πρόσειμι.
19 σύνειμι.
20 συνέξειμι.
21 ὑπάπειμι.
22 ὑπέξειμι.

97 In fut.indic.medij, ἐπείσομαι, *vadam*, [8]. vide 318, 22. In aor.pr.indicatiui act. μετῇσαν, *adibant*, [12]. ἐπανῇσαν, *redibant*, [9]. vt simplex ἦσαν, 318, 2. quod & soluta diphthongo ἤϊσαν, *ibant*: vnde προσήϊσαν, *accesserunt*: sunt qui per metathesin legant προσίησαν, *tendebant, adierunt*, [18].

ANNOTATIO. [Nec compos. προσίησαν, nec simplex ἵησαν, apud vllum è Græcis Lexicographis inuenire potui, aut consentaneam eius tuendi rationem excogitare. quapropter vitiosa transpositione deprauatũ opinor è προσήϊσαν, quod posuit versu præcedente. & quod sequitur μετεῖκε dicitur etiam Ionicè (118, 31.) pro μεθεῖκε, à μεθίημι *dimitto, remitto, omitto*.] ὑπεξῇσαν, *se subduxerunt*, [22]. In infin. ἀνεῖναι, *in sublime ac sursum tendere*, [1]. In præterito perf. act. † μετεῖκε, *præteriit*, [12]. in voce verò media dicitur μετήϊεν, *adijt*, vt simplex ἤϊα, ἤϊας, ἤϊε, per solutionem diphthongi pro ᾖα, ᾖας, ᾖεν, 317, 40. vnde etiã ἀπήϊα, *abij*, [5]. περιήϊα, *perueni*: περιήϊε, *peruenturum erat, peruenisset*, [15]. προσήϊεν, *obuenit*, [18]. παρήϊε, *præterijt*, [13]. παρεξήϊεν, *idem*, [14]. κατήϊεν & κατεῖεν, *descendit* seu *descendebat*, [11]. [κατεῖεν

ANNOTATIO. Ionicum est, κατῄει commune. nam è simplici εἶε (quod & Hesych. etiam agnoscit, exponens ἐπορεύετο, proficiscebatur) per ectasin fit ᾖε, Ionica dialysi ἤϊε. sunt autem hæc, vt ANTESIGN. quoque notauit, non modo perf. medij, sed etiam imperf. vel aor. 2. actiui. prima perfecti medij legitur apud Herodot. pag. 10. οὐκ ἂν ἤϊα ἐς ἄεθλον τοιόνδε, *non adierim tale certamen*: prima aor. 2. act. apud Nonn. 184. ὑμῖν ὅτι ταῦτα διήϊον, *quia vobis hæc percurri*, id est, dixi.] Istud potest censeri aoristi secundi, 319, 11. In plusquamperf. ἀπῄειν, *abieram*, [5]. εἰσῄειν, *intraueram*, [6]. ἐπῄειν, ἐπῄεις, ἐπῄει, *adieram, as, at*, [8]. περιῄειν, *circumibam*, itẽ *circumibat*, pro περιῄει, [15]. sic προσῄει, *adibat*, & idem quod προσῄει, *adibat, accedebat*, [18]. ἀντεπεξῄει, *contrà exiuerat*, [3]. εἰσῄει, *in memoriam veniebat, subibat, incessebat* seu *incessit*, [6]. ἐπῄει, *adibat*, [8]. μετῄει, *descendebat*, [12]. κατῄει, *idem*: κατῄειμεν, *descendebamus* seu *descendimus*: κατῄεσαν, *descendebant* seu *descenderunt*, [11]. παρῄει, *accedebat, superabat*, [13]. προῄει, *progrediebatur, procedebat*, [16]. προανῄει, *antè ascendebat*, [17]. συνεξῄει, *simul exibat*, [20]. & simplex ᾔει, *ibat*. ἀπῄειμεν, & syncope (565, 24.) ἀπῇμεν, *regrediebamur*: tertia pluralis Attica (318, 1. & 300, 13.) ἀντεπῄεσαν, *in occursum iêre* vel *ierant*, [2]. ἀντεπεξῄεσαν, *è conuerso exierant*, [3]. ἀντιπροσῄεσαν, *obuiam prodierant*, [4]. ἐπῄεσαν, *obierant*, [8]. ἐπεξῄεσαν, *irruerunt*, [10]. προσῄεσαν, *accedebant*, [18]. συνῄεσαν, *reconciliabantur*, [19]. συνεξῄεσαν, *simul exierũt*, [20]. ὑπαπῄεσαν, *paulatim abibãt*, [21]. Aor.2.indic.

ab εἴω,318,3. vnde † ἔσιον, ingressus sum,[6]. ἔξιον, exiui,[7].

78 In aor. primo indicat. κατήλασε, duxit in minuta,[6]. παρήλασε, currum egit, prodire fecit,[7]. In infin. ἐπελάσαι, intulisse,[5]. κατελάσαι, coire. προεξελάσαι, antè equitare,[9]. In part. ἀντεξελάσας, repellens,[1]. ἀντεπεξελάσαντες, contrà equitantes, in occursum progressi,[2]. In perfecto indicatiui act. ἀπήλακα, & cum Attica reduplicatione (297,23.) ἀπελήλακα, ablegaui,[3]. ἐξελήλακα, expuli,[4]. In part. ἐξεληλακὼς, qui eiecit,[4]. In plusquamperfecto παρεξεληλάκει, Ionicè (301,2.) παρεξεληλάκεε, præterierat,[8]. In perfecto participij pass. ἀπεληλαμένος, submotus, pulsus,[3]. ἐξεληλαμένος, eiectus: ἐξεληλαμένα ποιήματα, ductilia opera,[4]. In aor. primo infin. pass. συνελαθῆναι, compulsos esse,[10]. In part. ἐξελαθεὶς, exactus, expulsus,[4]. συνελαθεὶς, cōpulsus,[10].

Ελαύνω ab ἐλάω.
1 ἀντεξελαύνω.
2 ἀντεπεξελαύνω.
3 ἀπελαύνω.
4 ἐξελ.
5 ἐπελ.
6 κατελαύνω.
7 παρελαύνω.
8 παρεξελαύνω.
9 προεξελαύνω.
10 συνελαύνω.

98 In aor. pr. infinitiui act. ἐφέσαι, & poëticè (172,29.) ἐπιέσαι, induere: sic in infinit. medio, ἐπιέσασθαι, idem,[3]. In aor. pr. indicat. medij περιέσατο, & poët. detracto augmento & geminato σ, περιέσσατο, indutus est,[5]. sic in infin. περιέσασθαι, induere: & simplex in fut. indicat. act. ἕσσει, pro ἕσει, induet: & in plusquamperf. pass. ἕσσο pro εἷσο vel ἕσο, indutus eras vel esses. In perf. part. pass. εὐειμένος, bene vestitus,[2]. [Sed rectius diuisè scribitur εὖ εἱμένος, & in margine εὖ ἐννύω, vt supra docui in pag. 296,15.] ἐφειμένος, & poëticè (172,29.) ἐπιειμένος, indutus,[3]. καθειμένος, & poëticè καταειμένος, tectus, densus,[4]. περιεσμένοι, induti,[5]. augmento destituitur.

Εννύω vel ἕννυμι ab ἕω.
1 ἀμφιεννύω.
2 εὐεννύω.
3 ἐφεννύω.
4 καθεννύω.
5 περιεννύω.

ANNOTATIO.

87 In fut. indicatiui medij, ἀντερήσομαι, vicissim percontabor. simplicis perfectum passiuum sine augmento ἔρημαι, volo interrogare.

Ἔρομαι ab ἐρέομαι
ἀντέρομαι.

79 In fut. indicatiui med. ἀπελεύσομαι, abibo,[2]. ἐπελεύσομαι, accedam,[4]. μετελεύσομαι, adibo,[5]. παρελεύσομαι, præteribo, superabo: παρελεύσῃ, & Ionicè (186,23.) παρελεύσεαι, superabis: παρελεύσονται, transibunt,[6]. προελεύσομαι, præcedam,[7]. ἐξελεύσεται, exibit, educetur,[3] In infin. προσελεύσεσθαι, aditurum esse,[8]. ἀνελευσόμενος, ascensurus,[1].

Ἔρχομαι ab ἐλεύθω.
1 ἀνέρχομαι.
2 ἀπέρχ. 3 ἐξέρχ.
4 ἐπέρχ. 5 μετέρχ.
6 παρέρ. 7 προέρ.
8 προσέρχομαι.

91 & 92. In fut. primo infinitiui act. συνεξευρήσειν, vnà excogitaturum, simul inuenturum esse,[4]. In aor. primo med. ἐφευρήσασθαι, & syncope (365,11.) ἐφεύρασθαι, consecutus est, accepit, reperit,[2]. pro simplici εὑράμην, ω, ατο, inuenitur Attico & Æolico more (286,35. & 120,33.) ηὑράμην, ηὕρω, ηὕρατο, inueni, isti, it. In perfecto participij pass. ἐξευρημένος, qui compertum habet,[1]. παρευρημένος, fictus, adinuentus: τὸ παρευρημένον, excogitata cauillatio,[3]. In aor. primo subiunctiui pass. παρευρεθῇ, compertum fuerit,[3].

Εὑρίσκω ab εὕρω & εὕρημι.
1 ἐξευρίσκω.
2 ἐφευρίσκω.
3 παρευρίσκω.
4 συνεξευρίσκω.

210 & 211 In futuro indicatiui act. κατασχήσει, possidebit: Ἔχω à σχέω & σχῆμι.

κατα

1 ἐνέχω.
2 ἐξέχω.
3 κατέχω.
4 παρέχω.
5 προκατέχω.
6 προσέχω.
7 συνέχω.
8 ὑπέχω.

καθανήσεσιν, appellent, occupabunt, 3. In infin. καθεξήσειν, *occupaturum esse*, 3. simplex ἕξειν, 381, 13. & Dorice 182, 7. ἐξέμμεναι, *habiturum esse*. In perfecto indicatiui act. ὑπερέσχηκα, *excellui*, 2. προσέσχησεν, *astitit*, 6. ὑπέσχησε, *subijt*, 8. In pass. κατέσχημαι, *detentus sum*, 3. παρέσχησαι, *fecisti*, 4. In part. κατεσχημένος, *detentus*, 3. παρεσχημένος, *qui praebuit*, 4. In aor. pr. indicatiui pass. tanquam à σχηθέω, ἐνεσχέθησαν, *inseruerunt*, 1. In Subiunct. συσχεθῇ, *cohibeatur*, 7. In infin. σχεθῆναι, & simplex σχεθῆναι, *cohiberi*. In particip. κατασχεθεὶς, *coërcitus*, 3. προκατασχεθεὶς, *antè coërcitus*, 5.

Ἕψω ab ἑψέω
ἐναφέψω.

95 In aoristo primo participij act. ἐναφεψήσας, *incoxit*. In pass. ἐναφεψηθεὶς, & in perfecto sine augmento ἐναφεψημένος, quod & Ionicè (118, 30.) ἐναπεψημένος, *aliquo coctus*.

Ζεύγνυμι à ζεύγω.
1 διαζεύγνυμι.
2 ἐνζεύγ.
3 ἐπιζεύγ.
4 καταζεύγνυμι.
5 παραζεύγνυμι.
6 παραδιαζεύγ.
7 προσζεύγνυμι.
8 συζεύγνυμι.
9 συγκαταζεύγ.
10 ὑποζεύγνυμι.

100 In aor. primo indicat. act. παρέζευξα, *admiscui*. προσέζευξεν, *adiunxit*, 7. συνέζευξε, *copulauit*, 8. In infin. καταζεῦξαι, *castra ponere*, 4. συγκαταζεῦξαι, *connubio iungere*, 9. In part. παραζεύξας, *admiscens*, 5. ὑπέζευξε, *subiunxit*: in medio, ὑποζευξάμενος, *idem*, 10. In perfecto pass. συνέζευκται, *coniunctus est*, 8. συγκατέζευκται, [illegible] κατέζευκται, *conflictatus est & vexatus*, 9. [illegible] *ctus est*, 10. κατέζευχθε, *obstricti estis*, 4. In part. διεζευγμένον, *d. fiunctum*, 1. ἐπεζευγμένος, quod & sine augmento ἐπιζευγμένος, *connexus*, 3. παραδιεζευγμένον, *vtrinsecus distinctum*, 6. συνεζευγμένον, *coniugatum*, 8. simplex ἐζευγμένος, & sine augmento ζευγμένος, *iunctus*. In aor. primo, συνεζεύχθη, *coniunctus est*, 8. In particip. ἐνζευχθεὶς & poëticè (249, 27.) ἐνιζευχθεὶς, *iunctus*, 2.

Ζωννύω à ζόω.
1 ἀποζωννύω.
2 διαζωννύω.
3 περιζωννύω.
4 ὑποζωννύω.

101 In aoristo primo med. περιεζώσατο, *praecinctus*. περιεζώσαντο, *recincti sunt*, 3. In imperat. περίζωσαι, *praecingere*, 3. In perfecto participij act. ὑπεζωκὼς, *succingens*. In infin. pass. περιεζῶσθαι, *cinctum esse*, 3. In particip. ἀπεζωσμένος, [illegible]. διεζωσμένοι, *brachati*, 2. περιεζωσμένοι, *praecincti*, 3. In aor. primo infinitiui pass. περιζωσθῆναι, *recinctum esse*, 1.

Ἵημι ab ἕω.
1 ἀνίημι.
2 ἀνενίημι.
3 ἀνεφίημι.
4 ἀφίημι.
5 ἀποπροΐημι.
6 ἐνίημι.
7 ἐξίημι.
8 ἐφίημι.
9 ἐναφίημι.

99 In fut. primo indicatiui act. μεθήσω, *dimittam*, 15. παρήσω, *admittam, sinam*, 16. συνήσω, *intelligam*, 20. [illegible] *immittes, vrgebis*, 6. ἐξανήσει, *dimittet*, 11. ὑφήσει, [illegible] *bit*, 21. simplex ἥσει, *mittet*. παρήσομεν, *sinemus, permittemus*, 6. In infin. [illegible], *proiecturum esse*, *soluturum* [illegible] *nauigaturum esse*, 4. μεθήσειν, *relicturum esse*, 15. παρήσειν, *missurum esse*, 16. In indicatiuo med. [illegible], *iubebo*, [illegible] *ponam*, 8. παρήσομαι, *omittam*, 16. προήσομαι, [illegible] *proijciam*: προήσεται, *proferet, emittet*, 18. In Optat. ἀφείην, *dimitterem*, 4. In infin. προήσειν, *permissurum esse*, 18.

In particip. ὑφησόμενος, *submissurus, cessurus*,[22]. In aor. pr. indicatiui act. ἐφῆκα, *immisi*,[8]. futuri characteristica non seruatur, 302, 6. ὑφῆκας, *desiisti*,[22]. ἀνῆκε, *compulit*,[1]. ἀφῆκε, *liberauit*,[4]. ἐναφῆκεν, & Ionicè (118,30.) ἐναπῆκεν, *inseruit, immisit*,[9]. ἐφῆκεν, *immisit*,[8]. καθῆκε, quod & Ionicè (118,30.) κατῆκε, *misit, deiecit, demisit*: sic καθῆκαν & κατῆκαν, *demiserunt*,[13]. παρεξῆκε, *supersedit*,[17]. ὑφῆκε, *submisit*,[22]. ἀποπροῆκεν, & poëticè (298,16.) ἀποπροέηκε, *dimisit*,[5]. sic ἀνέηκεν, *emisit, edidit*,[1]. ἐφέηκεν, *impulit*,[8]. ἐπιπροέηκε, *transmisit, immisit*,[12]. προσέηκεν, *admisit*,[19]. καθυφήκαμεν, *subtraximus*,[14]. παρήκαμεν, *dimisimus*,[16]. In indicatiuo med. ἀνενήκατο, *sustulit*,[2]. [At in tollendi significatione verius dicitur ἀνενείκατο, ab Ionico ἀνενείκω pro communi ἀνενέγκω siue ἀναφέρω, *subueho, in altum fero, item refero*. ἀνενίημι vero, à quo ἀνενήκατο deducit, sicubi reperitur, significat potius *rursum immitto*, vel *sursum immitto*.] προήκατο, *dimisit, prodidit*: προήκαντο, *prodiderunt*,[18]. In infin. προήκασθαι, *proiecisse*,[18]. In perfecto indicatiui, act. παρεῖκε, *deduxit*,[16]. In Optat. παρείκοι, *occasio data fuerit*,[16]. In subiunct. παρείκῃ, *promptum fuerit*. In plusquamperfecto, παρείκει, *dimiserat*,[16]. In indic. pass. παρεῖμαι, *dissolutus sum*: item *admissi*,[16]. προεῖμαι, *proiectus sum, permissus sum*,[18]. ἀνεῖται, *dissolutus est, re[illegible] sum* seu *permissum est*,[1]. ἀφεῖται, *licitum est, permissum est*,[4]. ἐφεῖται, *idem*,[8]. παρεῖται, *dimissum est, neglectum est*: παρεῖνται, *permiserunt, admiserunt*,[16]. προεῖνται, *perierunt, amissi sunt*,[18]. In infin. ἀνεῖσθαι, *solutum esse, laxatum esse & apertū*,[1]. ἀφεῖσθαι, *absolui*,[4]. καθεῖσθαι, *dimitti, indi, irrumpere*,[13]. προεῖσθαι, *proiectum esse, neglexisse*,[18]. In part. ἀνειμένος, *licenter agens, vagabundus*: ἀνειμένα, *attributa*,[1]. ἐμπαρειμένος, *fractus, debilitatus*,[10]. ἐξειμένος, *permissus*,[11]. ἐφειμένος, & poëticè (172,29.) ἐπειμένος, *immissus*,[8]. μεθειμένος, *praetermissus*,[15]. παρειμένος, *dimissus*,[16]. προειμένος, *amissus*: τὰ προειμένα, *amissa*,[18]. ὑφειμένα, *con[illegible] missa*, id est, *cui concessum est*,[22]. ὑπανειμένος, *remissus*: hinc aduerbium ὑπανειμένως, *remissè*,[23]. In plusquamperfecto, καθεῖτο, *submissum seu longum in[illegible]*,[13]. παρεῖτο, *praeterierat, neglectū erat*,[16]. In aor. pr. ἀφέθην, *mihi permissum est*, dicitur & ἠφέθην, 353,12. & sine augmento ἀφέθην: ἀφέθη, *defecit*,[4]. In subiunct. ἀφεθῇ, *[illegible]*,[4]. παρεθῇ, *abiectus fuerit*,[16]. ἐνεθῶσι, *restringantur*,[1]. In infinitiuo, ἐνεθῆναι, & ectasi ἐνεθῆναι, *[illegible] esse*,[1].

113 In perfecto part. pass. καθηγμένος, *[illegible]*,[1]. In plusquamperf. [illegible], *prius abierat*,[2]. simplex ἵκω, *venerat* seu *venit*, vt in aoristi semper syncopen[illegible] ἵκω.

10 ἐμπαρίημι.
11 ἐξανίημι.
12 ἐπιπροίημι.
13 καθίημι.
14 καθυφίημι.
15 μεθίημι.
16 παρίημι.
17 παρεξίημι.
18 προίημι.
19 προσίημι.
20 συνίημι.
21 ὑπερίημι.
22 ὑφίημι.
23 ὑπανίημι.

ANNOTATIO.

1 καθικνέομαι.
2 [illegible]

Ἵπταμαι à πτάω
ἐφίπταμαι.

Ἵστημι à στάω.
1 ἀνίστημι.
2 ἀνθίστημι.
3 ἀντανίστημι.
4 ἀφίστημι.
5 ἀποκαθίστημι.
6 διΐστημι.
7 διασυνίστημι.
8 ἐνίστημι.
9 ἐξίστημι.
10 ἐφίστημι.
11 ἐπανίστημι.
12 ἐπισυνίστημι.
13 καθίστημι.
14 μεθίστημι.
15 παρίστημι.
16 παρακαθίστημι.
17 περιΐστημι.
18 προΐστημι.
19 προσίστημι.
20 προσαφίστημι.
21 συνίστημι siue ξυνίστημι.
22 συνεφίστημι.
23 ὑπερίστημι.
24 ὑπερανίστημι.
25 ὑφίστημι.
26 ὑποκαθίστημι.

184 In futuro medio, ἐπιπλήσομαι, *aduolabo*. Infinitiuus, ἐπιπλήσεσθαι, *aduolaturum esse*.

206 In fut. primo indicatiui act. ἐπιστήσω, *locabo*,[10]. κα[illegible]ταστήσει, *præficiet* : καταστήσομεν, *præficiemus, delegabimus*[13]. In indicatiuo med. ἀποστήσομαι, *deficiam*,[4]. περιστήσομαι, [illegible] *giam*,[17]. καταστήσεται, *redigetur*,[13]. περιστήσεται, *perueniet*, simplex στήσεται, *quiescet*: καταστησόμεθα, *recidemus*,[13]. ὑποστησόμεθα, *proponemus*,[25]. Infin. παραστήσεσθαι, *subiturum esse*,[15]. Particip. ἐνστησόμενος, & poëticè (249,27.) ἐνιστησόμενος, *qui imminebit*,[8]. In aoristo primo indicatiui act. ἐξέστησεν, *eripuit*,[9]. ἐπέστησε, *locauit, præfecit*,[10]. κατέστησε, *constituit*,[13]. παρέστησεν, *ostendit*,[15]. παρακατέστησεν, *adhibuit*,[16] περιέστησε, *cinxit, obsedit, circumegit*,[17]. ὑπέστησε, *produxit, supposuit*,[25]. ἐπέστησαν, *præfecerunt, inhibuerunt*,[10]. κατέστησαν, *iusserunt, redegerunt*,[13]. συνέστησαν, *conscribebant, decuriabant*,[21]. Imp. παράστησον, *produc, expedi*,[15]. Opt. καταστήσαιμι, *cooptarim*,[13]. παραστήσαιμι, *ob oculos exhibeam*,[15]. simplex στήσαιμι, στήσαις, *sistam, sistas*. ἀναστήσαι, Atticè siue Æolicè (181,1.) ἀναστήσειε, *submoueret*,[1]. Subiunct. παραστήσῃ, *sistat*,[15]. μεταστήσωσι, *moueantur*,[14]. Infin. ἀναστῆσαι, *efficere, erigere*,[1]. ἀνταναστῆσαι, *excitare contra*, ἀποστῆσαι, *auertere, restituere*,[4]. διασυστῆσαι, *constituere, constituere*,[7]. ἐπιστῆσαι, *præficere, cõsiderare*,[10]. καταστῆσαι, *redigere, efficere*,[13]. μεταστῆσαι, *mutare*,[14]. παραστῆσαι, *exhibere, probare*,[15]. περιστῆσαι, *adduxisse*,[17]. προστῆσαι, *præstituere*, προσαποστῆσαι, *vltrà sollicitare, trahere ad defectionem*, συστῆσαι, *confirmare, coniungere, cõparasse*,[21]. simplex στῆσαι, *statuere, sistere*. Part. ἀναστήσας, *euertens*,[1]. διαστήσας, *animans*,[6]. ἐνστήσας, & poëticè (249,27.) ἐνιστήσας, *instans, incumbens*,[8]. ἐπιστήσας, *quum adhibuisset, qui adhibuit, collocauit*,[10]. καταστήσας, *compellens*,[13]. παραστήσας, *sistens, ostendens*,[15]. παρακαταστήσας, *iuxta collocans*,[16]. περιστήσας, *redigens, cingens*,[17]. συστήσας, *adiungens, corrugans, cohibens, conglobans*,[21]. ὑποστήσας, *substituens, proponens*. simplex στήσας, *statuens*: στήσαντες, *statuentes*. In ind. aor. med. παρεστήσατο, *ad deditionem compulit*,[15]. συνεστήσατο, *formauit*,[21]. ὑπεστήσατο, *constituit*,[25]. ἐνεστησάμεθα, [illegible] *mus*,[8]. παρεστήσαντο, *subegerunt*,[15]. περιεστήσαντο, [illegible] *momento* περιεστήσαντο, *sistebant*,[17]. προεστήσαντο, [illegible] *runt*,[18]. συνεστήσαντο, *constituerunt, constarunt*, [illegible] *sollicitauerunt*,[21]. Imper. κατάστησαι, *constitue*,[13]. [illegible] διαστησώμεθα, *admiremus*,[6]. παραστησώμεθα, [illegible] *[illegible] mus*,[15]. Infin. ἐνστήσασθαι, *instituisse*,[8]. [illegible] *confirmare, constituere*,[13]. συστήσασθαι, *fingere*, [illegible] *[illegible] uisse*,[21]. Particip. καταστησάμενος, [illegible]

παραστησάμενος, *recuperans, cōsistens,*[15]. προστησάμενος, *prætendens, plus tribuens:* item *qui præfecit,*[18]. ὑποστησάμενος, *qui instituit, qui supposuit,*[25]. In perf. indicatiui act. ἀνθέστηκα, *restiti,*[2]. διέστηκα, *disto, diiungor, sum discretus,*[6]. προέστηκας, *præsides, præes,*[18]. διέστηκε, *differt, dissidet, distat,*[6]. ἐνέστηκε, *cōtrouersum manet, commissum est, instat, urget,*[8]. καθέστηκε, *fuit, est, constat,*[13]. μεθέστηκε, *demigrauit, immutatus est,*[14]. παρέστηκε, *venit in mentē, astat, admotus est,*[15]. περιέστηκε, *cessit, euasit, euenit,*[17]. συνέστηκε, *constat,*[21]. ὑφέστηκεν, *in rerum naturam extitit,*[25]. Infin. ἐξεστηκέναι, quod & ἐξεστακέναι, *dementatum esse,*[9]. συνεστηκέναι, *consistere* seu *constare,*[21]. ὑφεστηκέναι, *in rerum naturam existere,*[25]. Part. ἀφεστηκὼς, *absistēs, auulsus, disiunctus, qui abstinuit,*[4]. ἐνεστηκὼς, *adhuc vigens, nondū finitus,*[8]. ἐξεστηκὼς, *digressus, deductus de mente, pauens,*[9]. ἐφεστηκὼς, *imminens, aduenians:* ἐφεστηκότες, *præfecti,*[10]. καθεστηκὼς, & Ionicè (118,30.) κατεστηκὼς, *qui est,*[13]. μεθεστηκὼς, *qui demigrauit,*[14]. παρεστηκὼς, παρεστηκῦα, *astans,*[15]. προεστηκὼς, *præfectus, superpositus,*[18]. προσεστηκὼς, *adiūctus,*[19]. συνεστηκὼς, & Att. (401,23.) ξυνεστηκὼς, *constans, cōpactus,*[21]. ὑπερανεστηκὼς, *sublatus,*[24]. ὑποκαθεστηκὼς, *sublectus,*[26]. simplex ἑστηκὼς, *stans,* ἀνεστηκότες, *erecti,*[1]. ἀνθεστηκότες, *aduersarij,*[2]. περιεστηκότες, *qui circumsteterunt,*[17]. προεστηκότες, *præfecti,*[18]. ἐνεστηκῦα δίκη, *contestata lis,*[8]. καθεστηκῦα, *constituta,*[13]. μεθεστηκῦα, *quæ defecit,*[14]. συνεστηκῦα, *communi consensu comparata,*[21]. simplex ἑστηκυῖα, *stans:* ἑστηκῦα ἡλικία, *matura ætas,* ἀφεστηκότα, *remota,*[4]. καθεστηκὸς, *constitutum, fixum:* καθεστηκότα, *composita, pacata, tranquilla,*[13]. τὰ ξυνεστηκότα, *excrementa alui compactiora,*[21]. ὑπερανεστηκότα, *præ cæteris eminentia,*[24]. ὑφεστηκὸς, *quod subsistit, quod in rerum naturam cadit,*[25]. Est & alia horum participiorum forma, de qua 235,34. & 236,2. ἐφεστὼς, ῶτος, *imminens, præfectus, præses,*[10]. ἐπισυνεστὼς, *pòst concretus,*[12]. ὁ & τὸ καθεστὼς, τὸ καθεστῶτος, *constitutus & constitutum,*[13]. παρεστὼς, *qui præ[illegible]est,*[15]. προεστὼς, *antè stans, præses eminentissimus, præfectus,*[18]. ἀνθεστῶτες, *qui non cedunt,*[2]. ἐφεστῶτες, *principes,*[10] καθεστῶτες, *constituti,*[13]. παρεστῶτες, *qui astabant,*[15]. προεστῶτες, *præfecti,* τοῖς προεστῶσιν, *antè stantibus,*[18]. συνεφεστῶτες, *præpositi,*[22]. ἀνεστῶσα, *insurgens,* τὰς ἀνεστώσας, *insurgentes.*[1] ἐνεστῶτα, ἐνεστώσης, *inita, conflata, &c.*[8] καθεστῶσα, καθεστώσης, *confirmata, &c.*[13]. προεστῶσα, *quæ præest,* τὴν προεστῶσαν,[18]. ὑφεστῶσα, *subsistens,*[25]. τὰ ἀφεστῶτα, *abscedentia, [illegible]*[4]. διεστῶσαι, *dissidentia,*[6]. μεθεστῶτα, *quæ transmutarunt,*[14]. συνεστῶτα, *conuenientia,*[21]. Rursus poëtæ huiusmodi participia contracta efferunt per epenthesim τοῦ ε, 237,20.

vt ἐπεστὰς, ῶτος, *stans, qui astitit*, Ionico more (118,30.) π non mutatum fuit in φ,[10]. ἐπανεστεὼς, *qui insurrexit*,[11]. κατεστεὼς, ῶτος, pro καθεστὼς, *constitutus, versatus*: κατεστῶτες, *constituti*: αἱ κατεστῶσαι, *disposita*,[13]. ἐφεστεῶτες, *prapositi*,[10]. παρεστεῶτες, *astantes*: παρεστεῶτα, *assistentia*,[15]. προεστεῶτες, *principes, primores*,[18]. In plusquamperfecto, ἀνεστήκειν, ἀνεστήκεις, ἀνεστήκει, *surrexeram, as, at*, seu *surrexi, isti, it*,[1]. ἐφεστήκειν, *prafueram* seu *prafui*,[10]. ἀφειστήκει, *cessερat*,[17]. μεθεστήκει, & Ionicè (118,30. & 300,27.) μετεστήκεε, *retro abierat* seu *abiit*,[14]. sic προεστήκειν, *prasidebat*,[18]. hoc plusquamperfectum sæpe per ει auctum inuenitur, quasi sit vocis med. ab ἔστηκα (286,26.) vt ἀφειστήκει, *desiit*,[4]. διειστήκει, *in seditione erat*,[6]. προειστήκει, *praerat*,[18]. συνειστήκει, *exortũ est, exarsit*,[21]. προειστήκεσαν, quod & Att. (300, 13.) προεστήκεσαν, *prafuerunt, pracipui authores extiterũt*,[18]. sic καθειστήκεσαν, *constituti erant*,[13]. παρειστήκεσαν, *astiterant* seu *astiterunt*,[15]. In perfecto passiuo, καθέστανται, & Ionicè (118,30. & 190,15.) κατεστέαται, *constituti sunt*,[13]. In aoristo primo indicat. pass. ἀποκατεστάθην, *restitutus sum*,[5]. ἐπεστάθην, ἐπεστάθης, *incubui, isti*,[10]. κατεστάθησαν, & Bœoticè (192,29.) κατέσταθεν, *constituti sunt*,[13]. In subiunctiuo, καταστάθῶσι, *constituti fuerint*,[13]. simplex σταθῶσι, *steterint*: & in singulari, σταθῇ, *consistat*. In infinitiuo, κατασταθῆναι, *constitutum esse*,[13]. simplex σταθῆναι, *stare*. In participio, ἀποσταθεὶς, *longè stans*,[4]. ἐπισταθεὶς, *insistens*: ἐπισταθέντες, *insistentes*,[10]. κατασταθεὶς, *constitutus*,[13]. συσταθεὶς, *constitutus, concretus, commendatus*: συσταθέντες, *commendati*: ἡ συσταθεῖσα, *conspirans* seu *conflata*: τὰ συσταθέντα, *constituta*,[21]. ὑποσταθεὶς, *subsistens*,[25]. simplex σταθεὶς, *positus, creatus, stans*. In futuro primo indicatiui, κατασταθήσομαι, *constituar*: κατασταθήσεται, *constituetur*,[13]. simplex σταθήσεται, *statuetur*, *stabit*: σταθήσονται, *statuentur, stabunt*.

Καίω ἢ καίω.
1 ἐγκαίω.
2 ἐκκαίω.
3 ἐπικαίω.
4 κατακαίω.
5 περικαίω.
6 συγκαίω.
7 ὑποκαίω.
8 χαλκοκαίω.

118 In aor. primo imperat. actiui, κατάκαυσον, *deure*,[4]. In infinitiuo, κατακαῦσαι, *comburere*,[4]. ὑποκαῦσαι, *succendere*,[7]. In participio, κατακαύσας, *comburens*,[4]. simplex καύσας, *incendens*. In participio med. ἐγκαυσάμενος, *inurens*,[1]. Simplicis καίω, aor. primus actiuus est etiam ἔκεα siue ἔκηα, vt dictum est 302,13. Hinc κατέκηα, *combussi*: in subiunct. κατακήομεν, & poëticè (306,16.) κατακήομεν, *comburamus*,[4]. In infin. κατακῆαι & Ionicè κατακηέμεν, *cremare*. Rursus pro ἔκεα legitur etiam ἔκεια, & sine augmento κεῖα, *incendi, vssi, adoleui*: & in imperatiuo κεῖον, *vre*, quasi à κείω, siue à κέω, cum pleonasmo τοῦ ι. In perf. participij pass. ἐγκεκαυμένος, *inustus*, *depictus*,[1]. ἐπικεκαυμένοι, *adusti*,[3]. κατακεκαυμένος, *deustus*,[4].

περικεκαυμένος, *ambustus*,[5]. χαλκοκεκαυμένος, *æs combustum*,[8]. [Quod legitur etiam in vulg. Lex. & quidem è Galeno citatum. quam compositionem tueri videntur ἰλυσπᾶσθαι, παμφαίνειν, χερνίπτεσθαι, & similia: præsertim cùm apud Lysiam quoque legatur, ἐχερνίψατο ἐκ τῆς ἱερᾶς χέρνιβος, *manus lauit è sacro malluuio*. Quia tamen raræ sunt istius modi compositiones, è nominibus & verbis integris, vereor ne occasionem huic compositioni dederit compendium scripturæ non intellectum, nimirum ο dextro consonantis humero impositum pro ος. vt enim passim in veteribus libris occurrit κείμενο, πρὸ, & similia, pro κείμενος, πρός: ita suspicor χαλκὸ κεκαυμένος in veteri codice scriptum fuisse, ab iis autem qui compendium istud ignorarunt, vitiosa compositione versum fuisse in χαλκοκεκαυμένος. auget verò hanc suspicionem, quod actiui χαλκοκαίω, aut aliorum inde formatorum temporum nulla proferuntur exempla.] Simplex, κεκαυμένος, *crematus, incensus, adustus* : τὰ κεκαυμένα, *ambusta, combustiones*. In participio aor. primi pass. κατακαυθεὶς, *concrematus, combustus*,[4]. συγκαυθεὶς, *exustus*,[6]. simplex καυθεὶς, *vstus*. In futuro priore indicatiui pass. ἐκκαυθήσεται, *exuretur*,[2]. κατακαυθήσομαι, *deurar*,[4]. simplex καυθήσομαι, *vrar, comburar*. In futuro secũdo eiusdem vocis ac modi, κατακαήσομαι, *exurar*,[4]. regulare est.

ANNOTATIO.

128 In aor. primo infinitiui act. ἐπικλῆσαι, *vocare*,[1]. In particip. συγκλήσαντες, *conuocantes*,[6]. In perfecto indicatiui pass. ἐπικέκλημαι, *inuocaui*, 1. παρακέκληται, *exhortatus est* : part. παρακεκλημένος, *rogatus*,[3]. huc referri potest θεοκλήμενος, *à Deo vocatus*. [Homer. Od. ο, Θεοκλύμενος legitur, idque proprium vatis nomen, per appositum, ὡς τὰ ἐκ θεῶν κλύων. inquit Eustath.] In aor. pr. indicatiui pass. παρεκλήθη, *misertus est*,[3]. προσεκλήθη, *adhæsit*,[5]. In partic. ἐπικληθεὶς, *cognominatus*,[1]. κατακληθεὶς, *euocatus*,[2]. παρακληθεὶς, παρακληθεῖσα, *exoratus, exorata*,[3]. προκληθεὶς, *pronocatus*,[4]. προσκληθεὶς, *citatus*,[5]. In paulò post futuro infinitiui, προσκεκλήσεσθαι, *aduocatum iri*,[5]. simplex κεκλήσεσθαι, & in fut. primo κληθήσεσθαι, *vocatũ iri*.

Καλέω à κλέω.
1 ἐπικαλέω.
2 κατακαλέω.
3 παρακαλέω.
4 προκαλέω.
5 προσκαλέω.
6 συγκαλέω.

ANNOTATIO.

122 In aor. pr. infinitiui act. κατακεράσαι, *temperare*,[2]. In part. μετακεράσας, *qui transfudit*,[3]. In indicat. med. συνεκεράσατο, *contemperauit* : συνεκεράσαντο, & sine augmento συγκεράσαντο, *contraxerunt*,[4]. In part. perfecti pass. συγκεκραμένος, *coniunctus, commixtus, confusus*,[4]. In aor. pr. indicatiui pass. συνανεκράθη, *mixtus est, in vnitate personæ coagmentatus est*,[5]. In part. ἀνακραθεὶς, *permixtus*,[1]. συνανακραθεὶς, *admixtus, commixtus* : συναναχ

Κεράννυμι à κεράω, seu κεράω.
1 ἀνακεράννυμι.
2 κατακεράννυμι.
3 μετακεράννυμι.
4 συγκεράννυμι.
5 συνανακεράννυμι.

κραθεῖσαι, *mixta, temperata*,[5]. Simplicis fut. pri. indic. κραθήσομαι, *temperabor, præditus ero*: κραθήσεται, *præditus erit*.

Κλαίω à κλαύω.
1 μεταχλ.
2 προκλ.

127 In participio aoristi primi actiui, προκλαύσαντες, *priùs deflentes*,[2]. In futuro primo indicatiui medij, μεταχλαύσονται, *deplorabunt*,[1].

Κορέννυμι à κορέω.

131 In aoristo primo infinitiui actiui, καταχορέσαι, *satiare*, à καταχορέννυμι.

Λαγχάνω à κληρόομαι.
1 προσλαγχάνω.
2 συλλαγχάνω.

130 In aoristo primo indicatiui pass. προσεκληρώθησαν, *sortitò adiuncti sunt*,[1]. In infinitiuo, συγκεκληρώσθαι, *sortitum esse*, poëticum est (172,16.) pro συγκληρωθῆναι, vel pro perfecto συγκεκληρῶσθαι,[2].

Λαμβάνω à λήβω.
1 ἀναλαμβάνω.
2 ἀπολαμβάνω.
3 διαλαμβάνω.
4 ἐγκαταλαμβάνω.
5 ἐπιλαμβάνω.
6 καταλαμβάνω.
7 παραλαμβάνω.
8 περιλαμβάνω.
9 περικαταλαμβάνω
10 προλαμβάνω.
11 προκαταλαμβάνω
12 προσλαμβάνω.
13 συλλαμβάνω ex σύν.
14 ὑπολαμβάνω.

138 In fut. primo infinitiui med. συλλήψεσθαι, *adiutorem fore, auxilio futurum*,[13]. In perf. indicatiui act. διείληφα, *diuisi, intercepi*,[3]. Atticum est (298, 23.) pro διαλέληφα: sic ὑπείληφα, *arbitratus sum, opinor*, pro ὑπολέληφα,[14. 15] περιείληφεν, *occupauit*,[10]. κατείληφε, *deprehendit, corripuit*, quod & καταλελάβηκε, tanquã à καταλαβέω,[6]. sic simplex λελάβηκε, *cepit, occupauit*, quasi à λαβέω. In infin. ὑπειληφέναι, *opinari*,[14]. simplex εἰληφέναι, *assecutum esse*. In particip. ἀνειληφὼς, *contractus*,[1]. ἀπειληφότες, *consecuti*,[2]. κατειληφὼς, *deprehensus*,[6]. παρειληφὼς, *qui assumpsit*,[7]. προειληφὼς, *qui anticipauit, præmeditatus*,[10]. In plusquamperfecto, προκατειλήφει, *occupauerat*,[11]. διειλήφεσαν, *moderabantur*,[3]. vide 300,13. In perfecto indic. pass. περιείλημμαι, *circumuentus sum*,[8]. προκατείλημμαι, *anteuerti*,[11]. ἀνείληπται, *contractum est*,[1]. In infin. κατειλῆφθαι, *intercipi, præoccupari*,[6]. περιειλῆφθαι, *vndique comprehensum esse*,[8]. In part. διειλημμένος, *interceptus, distinctus*,[3]. ἐγκατειλημμένος, *conclusus*,[4]. ἐπειλημμένος, *apprehensus*. ἐπειλημμένοι, *correpti*,[5]. κατειλημμένος, *deprehensus, interceptus, adactus, impressus, constitutus, vestitus*[6]. περιειλημμένος, *vndique comprehensus, obuelatus*, προειλημμένοι, *præoccupati*,[10]. προσειλημμένος, *assumptus, comprehensus*,[12] ὑπειλημμένος, *præsumptus*,[14]. In aor. primo indicatiui pass. παρελήφθην, παρελήφθης, παρελήφθη, *adhibitus sum, es, est*,[7]. In infin. συλληφθῆναι, *conceptum esse*,[13]. In part. περικαταληφθεὶς, *deprehensus*: περικαταληφθέντες, *deprehensi*,[9]. καταληφθεὶς, *deprehensus*,[6]. inuenitur & pro eodẽ Ion. καταλαμφθεὶς, quasi à καταλάμβομαι: sic in futuro primo participij medij καταλαμψόμενος, pro καταληψόμενος, *suscepturus*,[6]. atque simplex in Optatiuo aoristi primi passiui, λαμφθείη, *deprehendatur*, & in infinit. λαμφθῆναι, *comprehensum esse*, quasi à λάμβομαι.

Λανθάνω à λήθω.
ἐπιλανθάνω.

14[?] In futuro primo indicatiui med. ἐπιλήσῃ, & Atticè (300,37.) ἐπιλήσει, *obliuisceris*. In perfecto indicatiui passi

passiui, ἐπιλέλησμαι: & in aoristo primo, ἐπελήσθην, *sum datus obliuioni.*

146 In futuro pr. indicatiui act. μεταμελήσει, *pœnitebit.* sic μελλήσει, *futurus erit*, à μέλλω, sed tanquam à μελλέω. In infin. μεταμελήσειν, *pœnitentiam acturum.* In participio medio, τὸ μεταμελησόμενον, *pœnitentia, cuius pœnitebit.* In aor. pr. indicatiui act. μετεμέλησε, *pœnituit.* In Optat. Æolico, μεταμελήσειε, *pœniteret.* In subiunctiuo, μεταμεμελήτη, *pœniteat.* In perf. indicatiui act. pro μεμέληκα, μεμέληκας, μεμέληκε, legitur μέμβλωκα, μέμβλωκας, μέμβλωκε, *curaui, isti, it*, facta videlicet syncope, & pleonasmo τοῦ β ad euphoniam, quòd μ ante λ nunquam ponatur (7,9.) & denique η Attico more (400,31.) in ω mutato. Dicitur etiam μέμβλωκε, pro μεμόληκε, id est, *transiit*, iisdem figuris à μολέω: cum παρὰ, παραμέμβλωκε, quod & poëtica forma (173,14.) παρμέμβλωκε, *permansit* seu *permanet, adest, cupit.*

Μέλω à μελέω. μεταμέλω, & impersonaliter μεταμέλει.

148 In futuro primo indicatiui act. συμμίξεις, *vtêris familiariter, communicabis*: συμμίξομεν, *praliū conseremus cum*,[5]. In aoristo pr. συνέμιξα, *egi cum, communicaui*,[5]. προσέμιξε, *promouit, congressus est*: προσέμιξαν, *conflixêre*,[4]. In infin. προσμίξαι, *ad manus venire, accessisse, coniungere se cum*,[4]. συμμίξαι, *concurrere, commiscere*,[5]. In participio, καταμίξας, *miscens*,[2]. παραμίξας, *admiscens*,[3]. προσμίξας, *congressus, qui accessit*: προσμίξαντες, *admouentes*: ἡ προσμίξασα, *quæ adhæsit*,[4]. συμμίξαντες, *propiùs accedētes ad*,[5]. In perfecto part. pass. ἐγκαταμεμιγμένον, *admixtum*,[1].

Μίγνυμι à μίγω.
1 ἐγκαταμίγνυμι.
2 καταμίγνυμι.
3 παραμίγνυμι.
4 προσμίγνυμι.
5 συμμίγνυμι.

149 In fut. participij act. ὑπομνήσουσα, *admonitura*,[6]. In indicatiuo medio, ἀπομνήσομαι, *recordabor, reddam, rependam*,[1]. ἐπιμνήσομαι, *mentionem faciam*,[3]. In aor. pr. indicatiui act. ὑπέμνησα, *memoraui*: ὑπέμνησεν, *impressit memoriam*,[6]. In infinitiuo, ὑπομνῆσαι, *commonefacere*,[5]. In indicat. medio, ἀπεμνήσαντο, *rependerunt, retulerunt*,[1]. In imperatiuo, ἀπόμνησαι, *repende*,[1]. In infinitiuo, ἐπιμνήσασθαι, *meminisse*,[3]. In part. προμνησαμένη, *pronuba*,[5]. [Sed προμνησαμένη, cum significat *pronubam*, non referendum est ad defectiuum thema προμιμνήσκομαι, vt vult ANTESIGNANVS, sed ad regulare προμνάομαι, cuius simplici non Homerus tantum est vsus, sed etiam Lucianus & Herodianus. vt enim ille dicit γαμεῖν μνᾶσθαι *nuptias ambire*, ita hic μνᾶται τὴν ἀρχὴν *ambit imperium.*] In perfecto indicatiui pass. ἐπιμέμνημαι, *insuper memini*,[3]. παραμέμνημαι, *memoro, facio seu fero mentionem*,[4]. simplex μέμνημαι, *memini*, vide 186,9. hinc μέμνησθε, *memoria tenetis*: μεμνεώς, *commemorans*: in plusquamperfecto in-

Μιμνήσκω à μνάω.
1 ἀπομιμνήσκω.
2 διαμιμνήσκω.
3 ἐπιμιμνήσκω.
4 παραμιμνήσκω.
5 προμιμνήσκω.
6 ὑπομιμνήσκω.

ANNOTATIO.

μνήμην, meminerant: in imperatiuo, *μέμνησο, memento*, pro quo etiam legitur *μέμνεο*: in Optat. *μεμνήμην, μεμνῇο, μεμνῇτο, memor essem* seu *meminissem, es, et*, vide 215,1. pro *μεμνῇτο* legitur Doricè apud Pindarum † *μεμναμένε*, apud Cratem *μεμνοῖτο*, apud Xenophontem *μεμνῷτο*, & apud Homerum *μεμνέωτο, memor esset* seu *promptus fuisset*: in subiunct. *μεμνώμεθα, memoremus*: in infin. *μεμνῆσθαι, meminisse*: *διαμεμνῆσθαι, memoria tenere*,[2]. In part. *μεμνημένος, memor, memoria tenens*: *ἐπιμεμνημένοι, allegantes*,[3]. In aoristo pr. indicatiui, *ἐπεμνήσθην, verba feci, memoraui, memini*: *ἐπεμνήσθη, meminit*,[3]. vide 3[illegible]. In subiunctiuo, simplex *μνησθῶμεν, memoremus*. In infinit. *ἐπιμνησθῆναι, meminisse, reminisci*,[3]. In participio, *ἐπιμνησθεὶς, reminiscens*,[3]. *ὑπομνησθεὶς, submonitus*,[6]. In futuro primo indicatiui pass. *ἐπιμνησθήσομαι, commemorabo*,[3].

ANNOTATIO. [Si *μεμνάσθε*, quod Etymologus quoque *Δωρικώτερον* esse dicit apud Pindarū, est tertiæ singularis, epenthesin habet τοῦ α, pro *μεμνῇτο*. nam Ionice est tertiæ pluralis, vt *μνησάσθε* pro *μνήσωνται*, 349,31. De *μεμνέωτο* vero Eustathius aliter quoque sentit. scribit enim illud fieri vel ex *μεμνέοιτο*, κατ' ἔκτασιν τοῦ ο, vel è *μεμνῶτο* epenthesi τοῦ ε, vt *χρεώμενος* aliquanto post pro *χρώμενος*. simplicius diuise Sophoclem, *ὀργῆς δὲ τῆς σῆς μηδαμῶς μεμνῴατο*. E quibus coniicere licet, *μεμνῷτο* & *μεμνοῖτο*, cum resolutis *μεμνέοιτο* & *μεμνοίατο*, nō tam perfecti esse temporis, quam præsentis, à *μεμνήσκομαι* & *μεμνήσκομαι*, quæ per Ionicam reduplicationem (328, 12.) facta sint è *μνήσκω* & Ionico *μνήσκομαι* siue *μνάομαι*. Vtitur autem illo [illegible] Homerus Il. ψ, *ὡς μεμνέῳτο δρόμους, καὶ ἀληθείην ἀποείποι*, memori mente cursus notaret, & veritatem diceret. Herodianus (vt testatur Suidas) in libro De Homerico accentu, properispomenως legit *μεμνῷτο*, vt apud Aristoph. quoq; in Pluto, [illegible] *φορῶν μεμνῷτ' ἄν*. id *μεμνημένος εἴη, memor esset*. idque regulare est plusquamperf. Optat. (2[illegible]8,1.) [illegible] siue *μιμνήσκομαι*.]

Μόργνυμι à μόργω. 150 In aor. pr. indicatiui medij, *ἀπεμόρξατο*, quod & sine augmento *ἀπομόρξατο, abstersit*. *ἀπομόρξαντο, absterserunt*, ab *ἀπομόργνυμαι*.

Νεύω à νεύω.
1 ἀνανεύω.
2 ἐπινεύω.
3 κατανεύω.

151 In futuro pr. indicatiui act. *ἐπινεύσω, annuam*,[2]. In indicatiuo medio, *ἀνανεύσομαι, renuam*,[1]. *κατανεύσομαι, annuit*,[3]. In aor. primo indic. act. *κατένευσεν, annuit*,[3]. simplex *ἔνευσεν, annuit*, item *natauit*: *ἐνεύσατο, natauit*, pro *ἔνησεν*: nam in hac significatione facit in futuro [illegible] vide 305,29. [futuro *νεύσω* & temporibus inde promanantibus non video cur in hac nuendi significatione quæ

quærendum ſit anomalum thema νέω, cum regulare νήχω vſitatiſſimum ſit in proſa pariter & carmine. nam vt Ariſtotelis, Alexandri, Polybij, & aliorum ſileam teſtimonia, non tantum Heſiodus dicit, νήχουσιν ἐργάζει, ſed etiam Theophraſtus νήχει εἰς βυθόν. & νέω non ſignificat *nuo*, ſed *eo, nato, neo, glomero, aceruo*: in quibus ſignificationibus propemodum omnibus ε præſentis in futuro mutat in η: in *natandi* tamen ſignificatu facit etiam νεύσομαι, aſſumpto υ ad ε præſentis, 304, 17. vnde verbalia νεῦσις *natatio*, νευστικὸς & νευστὸς *natatilis*, νευστὴρ *natator*, & ſimilia, ſed νῆσος, νῆσαι, νήχομαι, & cætera, æquè ad νάω referri poſſunt, atque ad νέω, quum huius quoque futurum in fluendi ſignificato ſit νήσω.]

IN Futuro pr. indicatiui act. ἐποζέσει, *olebit, computreſcet*,[1]. ſimplicis futurum eſt ὀζέσω & ὀζήσω. In aoriſto primo, ἐπώζεσε, *computruit*,[1]. προσώζεσαν, *oluerunt, computruerunt*,[2].

Ὄζω ab ὀζέω. 305, 29.
1 ἐπόζω.
2 προσόζω.

155 In perfecto indicatiui act. παρῴχηκε, *præteryt*. In particip. παρῳχηκώς, *præteritus*: & in paſſiuo παρῳχημένος, παρῳχημένη, *idem*.

Οἴχομαι ab οἴχομαι. παροίχομαι.

156 Ab ὄλω: in futuro pr. indicatiui act. ἐξολῶ, *perdam*: ἐξολεῖ, *perdet*,[3]. In infin. ἀπολεῖν, *euerſurum eſſe*,[1]. ἐξολεῖν, *diſperditurũ eſſe*,[3]. hinc ἀπολεῖν, κἀξολεῖν, pro καὶ ἐξολεῖν, *perditurum & euerſurum*. In indic. medio, ἀπολοῦμαι, *peribo*, ἀπολῇ, & Att. (306, 57.) ἀπολεῖ, *peribis*,[1]. ſimplex ὀλοῦμαι, ὀλῇ, ὀλεῖται, *peribo, peribis, peribit*. In infin. ἀπολεῖσθαι, *eſſe periturum*,[1]. διολεῖσθαι, & in aor. ſecundo διολέσθαι, *diſperdi, diſperire*,[2]. In participio ἀπολούμενος, *perdendus*,[1]. Ab ὀλέω, futurum medium in ſimplici, ὀλέσομαι, ὀλέσῃ & poëticè geminato σ, ὀλέσσομαι, ὀλέσσῃ, *perdam, perdes*. In aor. primo indicatiui act. ἀπώλεσαν, *perdidi*,[1]. ſimplex ὤλεσα, *idem*: προσαπώλεσαν, & ſine augmẽto προσαπόλεσαν, *amiſerunt*,[4]. In Optat. Æolico, ἐξολέσειε, *perderet*,[3]. In ſubiunctiuo, προσαπολέσῃ, *perderet*,[4]. In infin. διολέσαι, *perdere, euertere*,[2]. In perfecto indic. act. ἐξώλεκα, & cum Attica reduplicatione, 297, 23. ἐξολώλεκα, *perdidi*,[3]. ſimplex ὀλώλεκα, *idem*. Particip. ἐξολωλεκώς, *qui profligauit & euertit*.

Ὀλλύω ſiue ὄλλυμι ab ὄλω & ὀλέω.
1 ἀπολλύω.
2 διολλύω.
3 ἐξολλύω.
4 προσαπολλύω.

158 In aor. primo indicatiui act. συνωμόσαμεν, *iureiurando promiſimus*: συνώμοσαν, *ſimul iurauerunt, conſpirarunt*,[4]. ἐπώμοσαν, *iuſiurandum interpoſuerunt*,[3]. In infin. ἀπομόσαι, *abiurare*,[1]. In part. συνομόσαντες, *coniurati*,[4]. In indicatiuo med. διωμοσάμην, διωμόσω, διωμόσατο, *iureiurando affirmaui, iſti, it*,[2]. In infin. ἀπομόσασθαι, *abdicare*,[1] διομόσασθαι, *iureiurando affirmare*,[2]. ἐπομόσασθαι, *idem*,[3]. In part. ἐπομοσάμενος, *adiurans, iureiurando affirmans*,[3]. In

Ὄμνυμι ab ὀμόω.
1 ἀπόμνυμι.
2 διόμνυμι.
3 ἐπόμνυμι.
4 συνόμνυμι.

particip. perfecti act. *συνωμοκότες*, *collecti, iusiurandi participes, coniurati*, [4]. simplex *ὠμοκότες*, & cum Attica reduplicatione (297,23.) *ὀμωμοκότες*, *indices, quasi iurati*. In plusquãperf. simplex *ὠμωμόκει*, *iurauerat*: vide 300,19.

Ὀμόργνυμι ab ὀμόργω.

157 In fut. primo indicatiui medij, *ἐξομόρξομαι*, *extergam*, ab *ἐξομόργνυμαι*. Participium aoristi primi pass. *ἀπομορχθεὶς*, *expressus*, ab *ἀπομόργνυμαι*.

Ὁράω ab εἴδω & ὄπτομαι.
1 διοράω.
2 ἐξοράω.
3 ἐφοράω.
4 καθοράω.
5 περιοράω.
6 προοράω.
7 προκαθοράω.
8 προσοράω.
9 συνοράω.
10 ὑπεροράω.

75, & 159. Ab *εἴδω*: in perfecto infinitiui act. *διειδέναι*, *pernouisse, perspexisse*, [1]. per syncopen pro *διειδηκέναι*, vide 377,29. sic *ἐξειδέναι*, *scire, animaduertere*, [2]. *προειδέναι*, *expertum esse*, [6]. *προσειδέναι*, *agnoscere*, [8]. *συνειδέναι*, *conscium esse*: *τὸ συνειδέναι*, *conscientia*, [9]. In part. *κατειδὼς*, *qui nouit, qui perspexit*, [4]. *προειδὼς*, *προειδυῖα*, *expertus, experta*, [6]. *συνειδὼς*, *συνειδότος*, *conscius*, [9]. simplex *εἰδὼς*, pro quo abiecto ε reperitur *ἰδὼς*, *qui nouit*. In plusquamperfecto, *προῄδειν*, *prauideram* seu *prauidi*; *pranotaui, pradixi*, [6]. vide 377,33. Ab *ὄπτομαι* in futuro med. *ἐπόψομαι*, *videbo, inspiciam*, [3]. *κατόψομαι*, *κατόψει* (306,34.) *κατόψεται*, *videbo, is, it, aspiciam, es, et*, [4]. *προσόψει*, *aspicies*, [8]. *ὑπερόψει*, *despicies*, [10]. *περιόψεται*, *negliget, permittet, patietur*. In infin. *περιόψεσθαι*, *neglecturum esse*. In part. *περιοψόμενος*, *neglecturus*, [5]. *προκατοψόμενος*, *exploraturus*, [7]. simplex *ὀψόμενος*, *spectaturus*. In plusquamperfecto act. simplex *ὤπτειν*, *videram*. In perfecto indicatiui pass. *συνῶπται*, *cognitum est, visum est, exploratum est, intellectum est*, [9]. In infinitiuo, *περιῶφθαι*, *neglectum esse*, [5]. In partic. *περιωμμένος*, *neglectus*, [5]. simplex *ὠμμένος*, *visus*. In aor. primo indicatiui pass. *συνώφθη*, *conspectus est, deprehensus est*, [9]. *ὑπερώφθη*, *contemptui fuit*, [10]. simplex *ὤφθην*, *ὤφθης*, *ὤφθη*, *conspectus* seu *visus sum, es, est*: *ὤφθησαν*, *conspecti sunt, visi sunt*. In subiũct. *ὀφθῇ*, *visus sit*: *ὀφθῶσι*, & Ionicè (322,45.) *ὀφθέωσι*, *cernantur*, In infinit. *ὀφθῆναι*, *videri*: *συνοφθῆναι*, *conspectum esse*, [9]. In part. *ὀφθεὶς*, *qui apparuit, conspectus*.

Πείσομαι à πείθομαι & πάσχω.

164, & 175. In futuro primo indicat. medij, *προπείσομαι*, *prior accipiam detrimentum*, à *προπάσχω*. simplicis infinitiuus, *πείσεσθαι*, *passurum esse*. Participium, *πεισόμενος*: & *πεισόμενος*, *passurus*.

Πετάννυμι à πετάω.
καταπετάννυμι.

170 In aoristo primo indicatiui act. *κατεπέτασε*, *cooperuit*: simplex *ἐπέτασεν*, & poëticè geminato σ, *ἐπέτασσεν*, *aperuit*. Participium, *πετάσας*, *extendens*. In aoristo primo indicatiui pass. *ἐπετάσθη*, *volauit*. In participio, *καταπετασθεὶς*, *extensus*: *καταπετασθέν*, *extensum*.

Πέσσω à πέπτω.
1 καταπέπτω.
2 ἀπεπέπτω.

168 In aor. primo infinitiui act. *καταπέψαι*, *cõcoquere*, [1]. In aor. primo part. pass. *ἀποπεφθεὶς*, *deceptus*, [2]. simplex *πεφθεὶς*, & in perfecto *πεπεμμένος*, *coctus*. In aoristo primo sub

subiunctiui, πεφθῇ, coctus sit. In fut. pri. indicatiui pass. πεφθήσομαι, concoquar: πεφθήσῃ, & Ionicè (186,23.) πεφθήσεαι, coquêris. † occidêris.

174 In aoristo primo indicatiui act. συνέπηξε, compulit in vnum & admiscuit,[3]. simplex ἔπηξεν, & sine augmēto πῆξε, struxit, ædificauit. In infinitiuo, καταπῆξαι, defigere,[1]. simplex πῆξαι, construere, vel construe, vt sit imperatiui medij, aut infinitiuus pro imperatiuo. In participio, καταπήξαντες, defigentes,[1]. In indicatiuo medio, παρεπήξατο, constituit,[2].

Πήγνυμι à πήγω.
1 καταπήγνυμι.
2 παραπήγνυμι.
3 συμπήγνυμι.

181 In perf. indicatiui pass. προπέποται, præbibitus est, id est, proditus est,[3]. In infin. καταπεπόσθαι, deuorari,[2]. In aor. primo indicatiui, κατεπόθην, sum absorptus: κατεπόθη, quod & κατεπώθη, potu haustus est, absorptus est: κατεπόθησαν, absorpti sunt,[2]. In subiunct. καταποθῇ, deglutiatur,[2]. In infin. καταποθῆναι, absorberi,[2]. simplex ποθῆναι, potari. In particip. καταποθεὶς, absorptus, inundatus, consumptus,[2]. simplex ποθεὶς, epotus, haustus: ποθὲν, bibitum: ἐκποθὲν, & ectasi ἐκπωθὲν, exorptum,[1]. συμποθὲν, absorptum, deglutitũ,[4]. In fut. primo indic. pass. καταποθήσεται, absorbebitur,[2].

Πίνω à πόω.
1 ἐκπίνω.
2 καταπίνω.
3 προπίνω.
4 συμπίνω.

In perf. indicatiui act. προπέπλωκεν, est deiectus, & decidit,[4]. συμπέπλωκε, contigit,[6]. In part. ἀναπεπλωκὼς, qui recidit, lapsus,[1]. καταπεπλωκὼς, tabefactus,[2]. παραπεπλωκὼς, subiectus,[3]. προπεπλωκὼς, collapsus,[4]. προσαπεπλωκὼς, collapsus: ἡ προσαπεπλωκυῖα, exarefacta & iam rugosa: τὸ προσπεπλωκὸς, quod collapsum est & concidit,[5]. συμπεπλωκὼς, compressus, contractus: ἡ συμπεπλωκυῖα, compressa: τὸ συμπεπλωκὸς, quod collapsum est & exaruit,[6].

Πιπίω à πόω, 395, 30.
1 ἀναπιπίω.
2 καταπιπίω.
3 παραπ.
4 προπ.
5 προσαπιπίω.
6 συμπιπίω.

177 In fut. pri. indic. med. παραπλάγξομαι, aberrabo,[3]. simplex πλάγξομαι, errabo. In aoristo primo indicatiui act. παρέπλαγξε, seduxit, abduxit ab,[3]. In aor. pr. indicatiui pass. ἀπεπλάγχθην, ἀπεπλάγχθης, aberraui, aberrasti,[1]. παρεπλάγχθην, aberraui,[3]. simplex ἐπλάγχθην, ἐπλάγχθης, ἐπλάγχθη, & sine augmento πλάγχθην, πλάγχθης, πλάγχθη, erraui, isti, it. In part. παλιμπλαγχθεὶς, iterum oberrans,[2]. simplex πλαγχθεὶς, errans, vagatus, percussus: inuenitur & regulare πλαχθεὶς absque γ, à πλάζω, μ. ξω.

Πλάζω à πλάγω.
1 ἀποπλάζω
2 παλιμπλάζω.
3 παραπλάζω.
+ἀπεπλάγχθην

178 In fut. primo indic. medij, παραπλεύσομαι, præteruehar,[1]. simplex πλεύσομαι, nauigabo: πλεύσῃ, & Ionicè (186,23.) πλεύσεαι, nauigabis: dicitur & Dorica forma (17[illegible],6.) πλευσοῦμαι, πλευσῇ, πλευσεῖται, nauigabo, is, it: πλευσούμεθα, nauigabimus: πλευσεῖσθε, nauigabitis. In infi. πλεύσεσθαι, nauigaturum esse. In aor. primo indic. act. παρέπλευσαν, preternauigarint,[1]. In part. παραπλεύσας, præteruectus,[1]. συμπλεύσας, ὁ καὶ nauigans, consentiens,[2].

Πλέω à πλεύω.
1 παραπλέω.
2 συμπλέω.

179 In

Πνέω ἀ πνεύω.
ἐμπνέω.

179 In fut. primo indic. medij, ἐμπνεύσομαι, inspirabo: simplex, πνεύσομαι, quod & Doricè (17.,6.) πνευσοῦμαι, πνευσῆ, πνευσεῖται, spirabo, is, it. In aor. primo indic. act. ἐνέπνευσε, inspiraui: simplex, ἔπνευσε, spiraui. In part. medio, ἐμπνευσάμενος, qui inspirauit & animum addidit.

Πανθάνομαι ἀ πεύθομαι.

172 In futuro primò indicatiui medij, ἐκπεύσομαι, ἐκπεύσῃ, audiam, audies, ab ἐκπυνθάνομαι.

Ῥέω ἀ ῥυέω & ῥεύω.
1 ἐκρέω.
2 καταῤῥέω.
3 παραῤῥέω.
4 συῤῥέω.

193, & 188. In aor. primo indic. act. ἐξεῤῥύησε, effluxi,[1]. In partic. τὸ καταῤῥεῦσαν, defluens,[2]. tanquam à καταῤῥεύω. In perfecto indicatiui act. συνεῤῥύηκε, confluxit,[4]. In infinitiuo, παρεῤῥυηκέναι, præterfluxisse,[3]. In part. ἐξεῤῥυηκώς, ότος, effluens, effusus: ἐξεῤῥυηκότα γράμματα, literæ exolescentes, quasi defluentes,[1]. κατεῤῥυηκώς, qui defluxit,[2].

Ῥέζω ab ἔργω.

86 In participio aor. primi act. ἀπέρξας, qui confecit, ab ἀποῤῥέζω: περιέρξαντες, circumstantes, à περιῤῥέζω. [περιέρξαντες circumstantes non est referendum ad περιῤῥέζω, quod longè diuersum significat Hesychio, sed ad regulare περιέργω circumcludo.]

ANNOTATIO.

Ῥήγνυμι ἀ ῥήγω.
1 διαῤῥήγνυμι.
2 καταῤῥήγνυμι.

190 In aor. pr. indicatiui act. κατέῤῥηξεν, impulit,[2]. simplex ἔῤῥηξε, rupit. In partic. perfecti act. διεῤῥηχώς, qui dirupit,[1]. In pass. ἡ κατεῤῥηγμένη, fragilis,[2].

Ῥώννυμι ἀ ῥόω siue ῥώω.
1 ἀναῤῥώννυμι.
2 ἐπιῤῥώννυμι.
3 καταῤῥώννυμι.

192 In aor. primo indicatiui act. ἀνέῤῥωσε, conualuit,[1]. ἐπέῤῥωσαν, animum addiderunt,[2]. In infin. ἐπιῤῥῶσαι, confirmare,[2]. In indicatiuo med. ἐπεῤῥώσαντο, & in tmesi, ἐπὶ δ' ἐῤῥώσαντο, vibrarunt autem,[2]. In particip. perf. pass. κατεῤῥωμένος, constipatus, firmus factus,[3]. In plusquamperfecto pass. ἐπεῤῥωντο, animo erant confirmati. In aoristo primo indicatiui pass. ἐπεῤῥώσθη, conualuit, meliùs habuit, corroboratus est: ἐπεῤῥώσθησαν, animo sunt cōfirmati,[2]. sunt qui legant absque σ. sic in partic. ἐπιῤῥωσθείς, & ἐπιῤῥωθείς, corroboratus, animo erectus,[2]. ἀναῤῥωσθέντες, reualescentes,[1].

Σβέννυμι ἀ σβέω.

197 In aoristo primo participij act. κατασβέσας, qui extinxit, à κατασβέννυμι. In aoristo primo subiunctiui pass. ἐγκατασβεσθῇ, extinguatur, ab ἐγκατασβέννυμι. In participio, ἐνσβεσθείς, extinctus, ab ἐνσβέννυμαι.

Σεύω ἀ σύω.
1 ἀποσεύω.
2 ἐκσεύω.
3 ἐπισεύω.

2.9 In perfecto indicatiui pass. ἐπέσυμαι, impellor, pro ἐπισέσυμαι,[3]. vide 3..,11. sic in particip. ἐπεσυμένος, concitatus,[3]. In plusquamperfecto ἀπέσυτο, exilijt, emicuit,[1]. ἐξέσυτο, & in tmesi ἐκ δ' ἔσυτο, pro ἐξέσυτο δὲ, exiuerat siue exibat autem,[2]. In aoristo primo ἐξεσύθην, erupi,[2]. ἀπεσύθησαν, & Bœoticè (192, 29.) ἀπέσυθεν, eruperunt: simplex ἔσυθεν, & sine augmēto σύθεν, impetum fecerunt. In imperatiuo, σοῦσθε, per syncopen pro σεύεσθε, festinate: vel est aoristi secundi actiui, tanquam à σοῦμι.

200 In perfecto indicatiui act. κατέσκληκα, *morbo vel fame contabui, macie confectus ſum*,[2]. ſimplex ἔσκληκα, & Ionicè (237,10.) ἔσκλῃκα, *exarui* : συνέσκληκεν, *impegit*,[3]. In participio, ἐξεσκληκὼς, *induratus*,[1]. In pluſquamperfecto, κατεσκλήκει, *contabuerat*,[2]. ſimplex ἐσκλήκει, *obriguerat*.

Σκέλλω à σκλέω.
1 ἐκσκέλλω.
2 κατασκέλλω.
3 συσκέλλω.

204 In fut. primo infinitiui act. κατασπείσειν, *libaturum eſſe*, à κατασπένδω. In partic. aoriſti primi, ἐπισπείσας, *libans, ſumptis libamentis*, ab ἐπισπένδω.

Σπένδω à σπείδω.

207 In aor. primo indicatiui act. κατεστόρεσε, *conſtrauit*: κατεστόρεσαν, *ſtrauerunt*, à καταστορεννύω.

Στορεννύω à στορέω.

208 In fut. primo indicatiui act. ὑποστρώσω, *ſubſternam, ſubijciam*,[3]. In participio perfecti paſſ. προϋπεστρωμένος, *prius ſubſtratus*,[2]. ὑπεστρωμένος, ὑπεστρωμένη, *ſubſtratus, ſubſtrata*,[3]. In pluſquamperfecto paſſ. κατέστρωντο, *proſtrati ſunt* ſeu *erant*,[1].

Στρώννυμι à στρόω.
1 καταστρώννυμι.
2 προϋποστρώννυμι.
3 ὑποστρώννυμι.

222 In perfecto participij act. διατετμηκὼς, *qui diſcidit*,[3]. ſi in hoc & ſequentibus syncopen agnoſcas, regularia erunt : vide 365,23. In perfecto indicatiui paſſ. καταπέτμηται, diſtinctus eſt,[6]. In part. διατετμημένος, *inciſus*,[3]. ἐκτετμημένοι, *caſtrati, ſpadones*,[4]. ἐντετμημένος, *inciſus*,[5]. καταπετμημένος, *idem*,[6]. ſimplex τετμημένος, *ſectus*: τὰ τετμημένα, *ſegmina*. In pluſquamperfecto ἀπετέτμητο, vel cum augmento perfecti (300,16.) ἀποτέτμητο, *detruncatus erat*,[2]. In aoriſto primo indicatiui, ἀπετμήθη, *amputatus eſt*,[2]. In imperatiuo, περιτμήθητι, *circumciſionem accipe*,[7]. In Optat. διατμηθείην, *diſſectus* ſeu *conciſus fuerim*,[3]. ἀποτμηθείης, *præcidaris*,[2]. In infin. περιτμηθῆναι, *circumcidi*,[7]. ſimplex τμηθῆναι, *ſecari, vaſtari*. In particip. ἀνατμηθεὶς, *ſectione apertus*,[1]. ἀποτμηθεὶς, *truncatus*,[2]. κατατμηθεὶς, *conciſus, exciſus*,[6].

Τέμνω à τμέω.
1 ἀνατέμνω.
2 ἀποτέμνω.
3 διατέμνω.
4 ἐκτέμνω.
5 ἐντέμνω.
6 κατατέμνω.
7 περιτέμνω.

105 In futuro primo indicatiui act. προσθήσω, *adijciam*: προσθήσεις, *admonebis, adijcies*,[11]. ἀναθήσει, *imponet*,[1]. παραθήσομεν, *apponemus*,[8]. In infi. καταθήσειν, *ſoluturum eſſe*,[6]. In part. ἐπιθήσων, *exacturus*,[5]. In indicatiuo med. διαθήσομαι, *diſponam, condam*,[3]. ἐπιθήσομαι, *imponam*,[5]. ὑποθήσομαι, *conſiliũ dabo, admonebo*,[14]. συγκαταθήσῃ, *conſenties, inibis*,[13]. In infin. καταθήσεσθαι, *collocaturum eſſe*,[6] In aor. primo indicatiui act. κατέθηκα, *poſui*,[6]. futuri characteriſtica non ſeruatur, 302,6. ὑπέθηκας, *vertiſti, mutaſti*,[14]. ἀνέθηκε, *fixit, dicauit, retulit*,[1]. διέθηκεν, *animauit, affectu imbuit*,[3]. ἐπέθηκε, *miſit*,[5]. κατέθηκε, *depoſuit*,[6]. περιέθηκε, *tribuit, ſtatuit*,[9]. ὑπέθηκε, *credidit, ſubmiſit*,[14]. διέθηκαν, *tractarunt*,[3]. κατέθηκαν, *indiderunt*,[6]. In indicat. med. συνεθήκατο, *contraxit, iniuit*,[12]. ὑπεθήκατο, *inſtruxit*,[14]. In perf. indicatiui act. προστέθεικεν, *attribuit*,[11].

Τίθημι à θέω.
1 ἀνατίθημι.
2 ἀποτίθημι.
3 διατίθημι.
4 ἐκτίθημι.
5 ἐπιτίθημι.
6 κατατίθημι.
7 μετατίθημι.
8 παρατίθημι.
9 περιτίθημι.
10 προϋποτίθημι.
11 προστίθημι.
12 συντίθημι.
13 συγκατατίθημι.
14 ὑποτίθημι.

penultima ſcribitur per ϛ pro η, Bœotico more: vide 238, 5. In part. προτεθεικὼς, ότος, *tribuens*: προτεθεικότες ἐσμὲν, *tribuimus*,⁹. ſimplex τεθεικὼς, *qui poſuit*. In indicatiuo paſſ. ἐπιτέθειται, *incidit in*,⁵. In part. ἀποτεθειμένα, *repoſita*,². συντεθειμένος, συντεθειμένη, *conſtitutus, conſtituta*,¹². συγκατατεθειμένος, *qui conſenſit*,¹³. In aor. primo indicatiui paſſ. διετέθη, *redditus eſt, mulctatus eſt*,³. vide 238, 9. προσετέθη, *datũ eſt & aſcriptum*,¹¹. διετέθησαν, *affecti ſunt*,³. προσετέθησαν, *acceſſerunt*,¹¹. In Opt. διατεθείη, *afficiatur, diſponatur*,³. ἀποτεθεῖεν, *referrentur*,². pro ἀποτεθείησαν, 308, 31. & 37. ſic ſimplex τεθεῖεν, *ponerentur*, pro τεθείησαν. In ſubiunct. ſimplex τεθῇ, *ponatur*: τεθῶσι, *poſiti fuerint*. Infinitiuus, τεθῆναι, *poni, poſitum eſſe*: σφιτεθῆναι, *conditam eſſe legem*, quaſi σφι ſiue σφίσι τεθῆναι, *ſibi impoſitum eſſe*.

ANNOTATIO. [Diuiſè ſcribendum σφι τεθῆναι. eſt enim ibi σφὶ per apocopen aut ſyncopen pro σφισὶ ſeu σφίσι. cumque iſta particula ſit enclitica, præcedenti verius annectitur quã ſequenti, vt apud Herodot. 124. καί σφι ἔδοξε, *ac viſum ipſis eſt*: & 66. οὔ σφι ἔξεστι, *non licet ipſis*. atque adeo illa ipſa pag. 66. legitur, τὸν νόμον τόνδε σφι τεθῆναι, *hanc legem ipſis poſitam eſſe*: & paulô ante, οὕτω σφι νενομοθέτηται, *ita ipſis lege impoſitum eſt*. Diſſimilia ſunt apud Heſych. σφεδανὸς & σφισίμολος. at σφεζόμενοι apud eundem eſt pro ἐφεζόμενοι, *inſidentes*.] In partic. τεθεὶς, *poſitus*: ἀνατεθεὶς, *impoſitus*: ἀνατεθεῖσα, ἀνατεθείσης, *repoſita, æ*,¹. διατεθεὶς, *affectus, diſpoſitus, cõſtitutus*,³. ἐκτεθεὶς, *expoſitus*,⁴. μετατεθεὶς, *tranſmutatus, defunctus*,⁷. προστεθεὶς, *additus, appoſitus, adnatus, accreſcens*,¹¹. συντεθεὶς, *compoſitus*,¹². τὰ παρατεθέντα, *quæ inhæreat*,⁸. τὰ προϋποτεθέντα, *ſuppoſita ſeu præſuppoſita, prima fundamenta*,¹⁰. In futuro primo indicatiui, προστεθήσομαι, *adijciar*,¹¹. ἀνατεθήσεται, *reponetur, ſuſpendetur, dicabitur*,¹.

Τίκτω à τέκω. ἀποτίκτω.

215 In futuro primo indic. medij, ἀποτέξομαι, *enitar, fœtum edam*: infinitiuus, ἀποτέξεσθαι, *enixuram eſſe*.

Τίνω ſeu τιννύω à τίω.

221 In aor. pr. indicatiui act. ἐξέτισε, *pœnas dependit*. In indicatiuo med. ἐξετίσατο, & ſine augmento ἐκτίσατο, *pœnas pependit*. In Optatiuo, ἐκτίσαιτο, *pœnas ſumpſiſſet*, ab ἐκτίνω ſiue ἐκτιννύω.

Τιτρώσκω à τρόω. κατατιτρώσκω.

224 In fut. pr. indicatiui act. κατατρώσω, *vulnerabo*. In participio aoriſti pr. κατατρώσας, *qui ſauciauit*. In perfecto indicat. paſſ. κατατέτρωμαι, & ſimplex τέτρωμαι, *vulneratus ſum*. participium, τετρωμένος, *vulneratus, læſus*. paulopoſtfuturum, τετρώσομαι, *ſauciabor*.

Τρέφω à θρέφω. 1 ἀνατρέφω.

109 In aoriſto primo indicatiui actiui, ἀνέθρεψα, *educaui*,³. ſimplex ἔθρεψα, & ſine augmento θρέψα, *nutriui*...

In infinitiuo, ἐπιθρέψαι, *aluisse, educauisse*,[3]. συνεκθρέψαι, *simul educasse*,[5]. In participio medio, ἀναθρεψάμενος, *qui educauit*,[1]. In perfecto indicatiui passiui ἐκτέθραπται,[2]. & simplex τέθραπται, *educatus est*: vide 307,13. In participio ἐκτεθραμμένος, *educatus, adultus*,[2]. (si scribatur ἐκτετραμμένος per τ, ducetur ab ἐκτρέπομαι, *inuertor*: vnde ἐκτετραμμένη πολιτεία, *mutata respublica*) συνεκτεθραμμένα, *simul enutrita*,[5]. simplex τεθραμμένος, *educatus*: τὸ τεθραμμένον, *educatio*. In aor. primo indicatiui ἐθρέφθην, & sine augmento θρέφθην, *nutritus sum*: cur non dicatur ἐθράφθην, vide 308,11. infinitiuus, θρεφθῆναι, *educatum esse*. futurum indicatiui medij, θρέψομαι, *nutriar*: θρεψόμεθα, *nutriemur, alimentum capiemus*: θρέψονται, *nutrientur*.

2 ἐκτρέφω. 3 ἐπιτρέφω. 4 συντρέφω. 5 συνεκτρέφω.

110 & 66 In fut. indicatiui act. ἀποθρέξω, *curram*,[2]. In infinit. ἀποθρέξειν, *recursurum esse*,[1]. In aor. pr. infinitiui act. καταθρέξαι, *percurrere*,[3]. In participio, ἐπιθρέξας, *percurrens*,[2]. παραθρέξας, *qui pratercurrit*,[4]. Perfectum sumitur à δραμέω: vnde in plusquamperfecto κατεδεδραμήκεισαν, & Atticè (300,13. & 16.) κατεδεδραμήκεσαν, *incursionibus vastarant* seu *vastarunt*,[3].

Τρέχω à θρέχω, & à δραμέω. 1 ἀποτρέχω. 2 ἐπιτρ. 3 κατατρ. 4 παρατρέχω.

219 & 225 A τεύχω, vt in fut. pr. infinitiui medij, ἐντεύξεσθαι, *vsurum esse*,[2]. simplex τεύξεσθαι, *fruiturum esse, fore*. In part. ἐντευξόμενος, *vsurus, consuetudinem habiturus*,[2]. In perf. infinitiui pass. προτετεῦχθαι, & abiecto ε ex ευ, προτετύχθαι, *priùs fuisse, obuiàm fieri*,[4]. In part ἀποτετευγμένος, *frustratus, cui malè successit*: τὸ ἀποτετευγμένον, *quod voto non respondit*,[1]. ἐπιτετευγμένος, *obnoxius*,[3]. A τυχέω, vt in perfecto indicatiui act. ἐπιτετύχηκε, *nactus est*,[3]. In infinit. συμπροστετυχέναι, *cohærere*, per syncopen pro συμπροστετυχηκέναι,[6]. nisi mauis deducere tanquam à συμπροστύχω. In particip. προστετυχηκὼς, *qui interfuit*,[5].

Τυγχάνω à τεύχω & à τυχέω. 1 ἀποτυγχάνω. 2 ἐντυγχάνω. 3 ἐπιτυγχάνω. 4 προτυγχάνω. 5 προστυγχάνω. 6 συμπροστυγχ.

IN Futuro primo indicatiui act. [illegible], *illucescet*,[2]. In aor. pr. διέφαυσεν, *diluxit*,[1]. simplex ἔφαυσεν, *exortus est, illuxit*. In subiunctiuo, διαφαύσῃ, *illuxerit*,[2].

Φαύσκω à φαύω, vide 346,10. 1 διαφαύσκω. 2 ἐπιφαύσκω.

154 & 82,83,84. Futurum pr. sumitur tanquam ab οἴω: vt in indicatiuo act. ἀνοίσω, *referam*,[1]. ἀποίσω, *auferam*,[2]. διοίσω, *differam*,[3]. ἐξοίσω, *efferam*: ἐξοίσει, *efferet, deferet*: ἐξοίσομεν, *efferemus*,[5]. ἐποίσει, *iniciet*,[6]. ἐπανοίσω, *sursum feram, efferam*,[7]. [illegible], *aerogabo*,[11]. προσοίσω, *afferam*, *admoueb*o: προσοίσεις, *admouebis*, (legitur & [illegible], *admoueas*, vt sit aor. prim subiunctiui: sic in subiunctiuo medio, προσοίσησθε, *suscipiatis*) προσοίσοντε, *offeretis*,[14]. συνοίσει & Atticè (4 [illegible], 2[illegible]) ξυνοίσει, *conferet, erit vtile*,[15]. [illegible], *subuehebam*,[17]. In infin. ἐξοίσειν, *patefacturum esse*,[5]. [illegible], *allaturum esse*,[8]. συνοίσειν, *quod vtile futurum esse*, tro-

Φέρω ab οἴω, ἐνέγκω, ἐνείκω, & ἐνέγκω. 1 ἀναφέρω. 2 ἀποφέρω. 3 διαφέρω. 4 εἰσφέρω sive ἐσφέρω. 5 ἐκφέρω. 6 ἐπιφέρω. 7 ἐπαναφέρω. 8 [illegible]

futu

9 μεταφέρω.
10 παραφέρω.
11 παρεισφέρω.
12 περιφέρω.
13 προφέρω.
14 προσφέρω.
15 συμφέρω.
16 συνεισφέρω.
17 ὑπερφέρω.
18 ὑποφέρω.

futurum esse,[15]. In part. τὸ συνοῖσον, *quod conferet, vtilitas*,[15]. In indicatiuo pass. συνοισθήσομαι, *conferar, coniungar*,[15]. In medio, διοίσομαι, *exportabor* : διοίσεται, *exportabitur*,[3]. ἐξοίσονται, *efferent, se recipient*,[5]. προσοίσομαι, *capiam cibum*,[14]. συνοίσομαι, *congrediar* : συνοίσεται, & Atticè (401,23.) ξυνοίσεται, *continget, vertetur in vtilitatem, conferet*: συνοισόμεθα, *concurremus, congrediemur, præliabimur*,[15]. In Optatiuo, προσοίσοιτο, *accipiat*,[14]. In infinit. συνοίσεσθαι, *actū iri*,[15]. In part. προσοισόμενος, *conflicturus*,[14]. συνοισόμενος, *occursurus*,[15]. Aoristus pr. vocis actiuæ & mediæ, veluti & secundus, sumitur ab ἐνέγκω : sed futuri Characteristica hîc non seruatur, quin potiùs præsentis, 302,6. vt in indicatiuo act. εἰσήνεγκα, *intuli*,[4]. ἐξήνεγκα, *protuli, extuli*,[5]. κατήνεγκα, *detuli*: κατήνεγκε, *demisit, intulit, abstulit* : κατήνεγκαν, *detulerunt, accusarunt*,[8]. μετήνεγκε, *diuertit*,[9]. περιήνεγκε, *suscepit*,[12]. προσήνεγκε, *contulit, obtulit* : προσηνέγκατε, *obtulistis*,[14]. συνήνεγκε, *conduxit & contulit, operæpretium & vtile fuit*,[15]. συνεισήνεγκε, *contulit*: συνεισήνεγκαν, *contribuerunt*,[16]. [illegible]ήνεγκαν, *retulerunt*,[14]. In imperatiuo, εἰσένεγκον, εἰσενεγκάτω, *infer, inferat seu intrò ferat*,[4]. (est etiam εἰσένεγκον, aorist. secundus indicatiui sine augmento, pro εἰσήνεγκον, *induxi* : vnde & infinitiuus εἰσενεγκεῖν, *inducere*.) περιενέγκατε, *traducite*,[12]. In Subiunct. διενέγκῃ, *deportet*,[3]. προσενέγκῃ, *offerat* : προσενέγκωμεν, *offeramus*,[14]. possunt etiam censeri aoristi secundi. nam in hoc verbo, veluti in ἔπω τὸ ἀγορεύω, (584, 18.) vterque aoristus eandem habet vocem in toto subiunctiuo atque in tertia persona singulari indicatiui act. In infinitiuo, ἀπενέγκαι, *auferre*,[2]. συνεισενέγκαι, *simul conferre*,[16]. In part. [illegible], & in aoristo secun. διενεγκὼν, *præstans, eximius*,[3]. ἐξενέγκας, [illegible], *efferens, qui extulit*,[5]. παρεισενέγκαντες, *conferentes, adhibentes*,[11]. προσενέγκας, *qui obtulit*,[14]. συνενέγκας, *qui comportauit*,[15]. In Subiunct. med. ἐξενέγκωμαι, *exportauero*,[5]. In infinit. ἀπενέγκασθαι, *referre, reportare*,[2]. προενέγκασθαι, *proferre*,[13]. προσενέγκασθαι, *adhibere*,[14]. In participio, ἀπενεγκάμενος, *qui abstulit*,[2]. ἐξενεγκάμενος, *qui transportauit*,[5]. [illegible]ενεγκάμενος, *importans*,[6]. [illegible], *qui attulit, qui sumpsit, qui [illegible], qui [illegible] sumpsit*,[14]. Apud poetas in his aoristis pro [illegible] aut si mauis, hæc tempora sumuntur ab [illegible] quoque præsentis Characteristica : vt in indic. [illegible] ἐξήνεικεν, & deposito augmento ἐξένεικε, [illegible] xit,[5]. ὑπήνεικαν, *subduxerunt*,[18]. In Optatiuo simplex

* ἀνενέγκαι *Varinus* ἀνεῖκαι, & pleonasmo τοῦ κ * ἀνείκαι, *ferat*. In infinit.

ἐξοι

ἐξενεῖναι, *efferre, extulisse*,[5]. In participio, ἀνενείκας, *referēs*: ἀνενείκαντες αὖα, *tollentes*,[1]. ἐξενείκας, *qui extulit*,[5]. ἐπενείκας, *qui intulit*,[6]. In infinit. medio, ἐσενείκασθαι, *intulisse*,[4]. ἐξενείκασθαι, *transtulisse, expilasse*,[5]. In participio, ἀνενεικάμενος, *victus*,[1]. Perfectum & tempora ab eo formata mutuatur ab ἐνέγκω: vt in indicatiuo, ἐξενήνοχα, *extuli*,[5]. Atticè vocis est actiuæ, (297,17.) communiter verò est vocis mediæ, (412,37.) semper autem inest reduplicatio Attica: vide 413,33. sic μετενήνοχα, *transtuli*,[9]. συνενήνοχα, *profui*,[15]. προενήνοχε, *protulit, produxit*,[13]. προσενήνοχεν, *obtulit*,[14]. In participio, ἐξενηνοχὼς, *qui extulit*,[5]. In particip. pass. παρεισενηνεγμένος, *abrogatus*,[11]. προσενηνεγμένος, *qui se gessit*,[14]. συνενηνεγμένος, *ingressus*,[15]. vide 3[illegible]7,8.

affert è Theocrito, cū isto hemistichio, καὶ ἀπίτυς ὄχνας ἐνεῖκαι. sed mendosè. omnes enim Theocriti editiones quas quidem ego viderim, etiam Romana, habēt ἐνεῖκαι, Idyllio α. nec video cur hic cum Artesignano confugiendum sit ad pleonasmum.

In aoristo primo indicatiui pass. περιηνέχθην, *euagatus sum*,[1]. ἀνηνέχθη, *perlatus est*,[1]. ἀπηνέχθη, & sine augmento ἀπενέχθη, *delatus est*,[2]. κατηνέχθη, *decidit, delapsus est, delatus est*: κατηνέχθησαν, *delati sunt*,[8]. προσηνέχθη, *accessit, oblatus est*: προσηνέχθησαν, *admoti fuerunt*,[14]. συνηνέχθη, *euênit, contigit*,[15]. παρηνέχθημεν, *aberrauimus*,[10]. In subiunct. περιενεχθῇς, *alucineris*,[12]. In infinit. ἀπενεχθῆναι, *deferri*,[2]. συνενεχθῆναι, *contigisse*,[15]. quod & συνενεχθῆναι: vide 414,13. In participio, ἐξενεχθεὶς, ἐξενεχθέντος, *delatus, euectus*,[5]. ἐπενεχθεὶς, ἐπενεχθεῖσα, *obiectus, obiecta*,[6]. μετενεχθεὶς, *translatus*,[9]. παρενεχθεὶς, *allatus*,[10]. προσενεχθεὶς, *oblatus, deuoratus*,[14]. συνενεχθεὶς, *collatus, comportatus, contingens*,[15]. ὑπερενεχθέντες, *qui superarunt*,[17]. κατενεχθεῖσαι, *delatæ, euersæ*,[8].

In Aoristo pr. indicatiui act. κατέφησεν, *affirmauit*,[1]. In Optatiuo simplex φήσαι, Atticè siue Æolicè (181,1.) φήσειε, *dixerit*. In infinit. καταφῆσαι, *affirmare*,[1]. In perfecto indicatiui pass. πέφαται, *dicitur seu dictus est*: † προπέφανται, *prædicta sunt*,[2]. item *manifesta sunt*, a προφαίνομαι: atque ab hoc, potest censeri & tertię singularis & tertię pluralis: vide 564,25. In imperatiuo, πεφάσθω, *sit assertum, dictum sit*.

In φησὶ à φάω. 228,1. 1 καταφημι. 2 πρόφημι.

231 In fut. indicatiui act. προφθάσει, *præueniet*,[3]. In aor. pr. προέφθασεν, *anteuertit, præuenit, occupauit*,[3]. περιεφθάσαν, *circumuenti sunt*,[2]. In imperat. πρόφθασον, *præueni*,[3]. In participio, παραφθάσας, & poëticè geminato σ, παραφθάσσας, *præueniens*,[1]. προφθάσας, *qui anteuertit*,[3].

In aor. φθάνω à φθάω. 1 παραφθάνω. 2 περιφθάνω. 3 προφθάνω.

[Verum προπέφανται, cum descendit è προφαίνω, esse tantum tertię singularis, non itē pluralis, satis euidenter cognoscitur ex iis quæ annotaui supra in p. 564. & 565.]

ANNOTATIO.

232 In aor. pr. imperatiui act. ἀπόφθισον, & simplex φθίσον, *perde*. In Optat. Æolico ἀποφθίσειε, *perdiderit*,[1].

1 ἀποφθίνω. φθίω à φθίω.

2 καταφθίνω.

In infinit. ἀποφθίσθαι, *perdere*,[1]. In plusquamperfecto, ἀπέφθιτο, *interijt*,[1]. κατέφθιτο, *perijt*,[2].

Φωγνύω à φώγω.

238 In aor. pr. participij paſſ. πεφωχθείς, *anté toſtus*, à πεφωγνύω.

Χέω à χεύω, & à χύω.
1 ἀναχέω.
2 ἀποχέω.
3 διαχέω.
4 ἐγχέω.
5 ἐπιχέω.
6 καταχέω.
7 παρεγχέω.
8 περιχέω.
9 συγχέω.

245 & 241 A χεύω: vt in aor. pr. indicatiui act. ἔνεχευα, quod & ἔνεχεα, *infudi*, *libaui*,[4]. futuri characteriſtica abiicitur, atque υ apud Oratores ex diphthongo ευ: à poëtis verò non rarò ſeruatur ευ, κατέχευα & κατέχεα, *defudi*: κατέχευας, *infudiſti*: κατέχευεν & κατέχεεν, *effudit*: κατέχευαν, *deiecerunt*,[6]. ἐπέχευε, *superfudit*, *offudit*,[5]. συνεχέαμεν, *confudimus*,[9]. διέχευαν, *diffuderunt*,[3]. In infinit. συγχέαι, *turbare*, *confudiſſe*,[9]. In partic. ἀποχέας, *qui defudit*,[2]. περιχέας, & poëticè περιχεύας, *circumfundens*, *perfundens*,[8]. συγχέας, *qui confudit*,[9]. ſimplex χέας, *qui fudit*. In infinit. medio, χέασθαι, *fundere*. In particip. χεάμενος, *fundens*. A χύω: vt in perfecto participij paſſ. διακεχυμένος, *ſolutus*, *diffuſus*: διακεχυμένοι, *effuſi*, *ſoluti*, *molliter educati*,[3]. περικεχυμένοι, *imminentes*, *& effuſi*,[8]. συγκεχυμένος, *confuſus*: hinc aduerbium συγκεχυμένως, *confuſe*, *promiſcuè*,[9]. In aor. pr. Optatiui paſſ. διαχυθεῖεν, *exhilararentur*,[3]. pro διαχυθείησαν, 308, 33. In participio, ἀναχυθείς, *redundans*,[1]. ἀποχυθείς, *effuſus*,[2]. διαχυθείς, *exporrectus*, *exhilaratus*,[3]. ἐπιχυθείς, *infuſus*,[5]. παρεγχυθείς, *affuſus*,[7]. περιχυθείς, *circumfuſus*,[8]. inuenitur etiam παραχυθείς, *adfuſus*, à παραχέω, ſed tanquam à παράχυμαι. nam à χέω [illegible] regularis aoriſtus pri. indicatiui eſſet ἐχέθην, vel ἐχεύθην: at à χύμαι fit ἐχύθην, *fuſus ſum*: vide 381, 24.

Χρῆ à χρῆμι ſiue χράω.

242 In aor. pr. indicatiui act. ἀντέχρησε, *ſuffecit*, *ſatisfuit*, ab ἀντιχρῆ: ἐξέχρησε, *ſuffecit abundè*, ab ἐκχρῆ. ἀντέχρησε non tantum imperſonaliter ſignificat *viciſſim ſuffecit*, verum etiam perſonaliter *viciſſim vtendum dedit*, ab ἀντιχράω, à quo eſt ἀντίχρησις apud Armenopulum cum debitor creditori pignus tamdiu dat vtendū donec creditum reſtituat, vt domū aut fundum pro pecunia.

ANNOTATIO.

Χρώννυμι à χρόω.
1 ἐπιχρώννυμι.
2 καταχρώννυμι.

243 In aor. pr. infinit. act. καταχρῶσαι, *tingere*, *fucare*. In perf. participij paſſ. ἐπικεχρωσμένος, *per ſumma coloratus*,[1]. καταχεχρωσμένος, *tinctus*,[2].

Χώννυμι à χόω.
1 ἀναχώννυμι.
2 ἐπιχ.
3 καταχ.
4 περιχώννυμι.
5 προσχ.
6 συγχ.

246 In aor. pr. indicatiui act. συνέχωσαν, *obruerunt*,[6]. In infin. ἐπιχῶσαι, *aggerem cumulare*,[2]. In partic. περιχώσας, *aggerens*,[4]. προσχώσας, *qui aggeſſit*, *qui exaggerauit*,[5]. ἀναχώσαντες, *qui aggeſſerunt*,[1]. συγχώσαντες, *qui obruerunt*, *obruentes*, *obturantes*,[6]. In perf. infinitiui paſſ. περικεχῶσθαι, & poëticè ſine reduplicatione περιχῶσθαι [illegible], *exaggeratum eſſe*,[4]. ſimplex κεχῶσθαι, *exaggeratū eſſe*. In aor. pr. part. paſſ. ἀναχωσθείς, *aggeſtus*,[1]. καταχωσθείς, *obrutus*.

248 In fut. pr. indicatiui act. ἀπώσω, *prohibebo*,[2]. In medio, ἀπωσόμεθα, *reyciemus*,[2]. In aor. pr. infinitiui act. ἀνῶσαι, *reuerti, referri*,[1]. In particip. ἀπώσας, *repellens*,[2]. διώσας, *emeritus, rude donatus*,[3]. παρώσας, *dimittens, negligens*,[4]. In indicatiuo medio, ἀπώσαντο, *recusarunt, repulerunt*,[2]. augetur Atticè 298,8. In infinit. διώσασθαι, *per interstitiũ vi impellere & propellere*,[3]. παρώσασθαι, *reycere, differre*: inuenitur & cũ augmento Attico παρεώσασθαι,[4]. In partic. ἀπωσάμενος, *qui repudiauit*,[2]. παρωσάμενος, *expellens*,[4]. In perf. indicatiui pass. ἀπέωσται, *repulsus est*,[2]. περιεώσμεθα, *sumus abiecti*,[5]. augentur Atticè. sic participium παρεωσμένος, *proiectus, repudiatus*,[4]. at ἀπωσμένος, *exagitatus, qui repulsam accepit*,[2]. est sine augmẽto. In aor. pr. subiunctiui pass. περιωσθῶμεν, *repulsam accipiamus*,[5]. In particip. ἀπωσθεὶς, *depulsus*,[2]. περιωσθεὶς, *reiectus, exclusus*,[5].

Ὠθέω *ab* ὤθω.
1 ἀνωθέω.
2 ἀπωθέω.
3 διωθέω.
4 παρωθέω.
5 περιωθέω.

SED Modus tandem aliquis imponatur huiusmodi pręceptis, ac congeriei vocabulorum: siue anomalorum, siue à thematibus obsoletis deductorum, siue quorum thema ob dialectum, aut licentiam poëticam, aut ob tropum siue figuram aliquã, aut ob aliam quamcunque literarum mutationem, est rudioribus inuentu difficile. Si quis enim hæc omnia vnum in locum coaceruata habere desiderat, profectò *Plus* (vt cum Ouidio loquar) *quàm quod fieri res sinit, ille petit*. poterunt tamen (vt opinor) ea quę hoc libello ac toto volumine suis locis sparsim adducuntur (quæ omnia optimo, ni fallor, ordine in Indices operi præfixos relata sunt) ita sedulis adolescentibus satisfacere, vt nihil, aut certè parum, futurum sit in thematis inuestigandi ratione obscurum aut difficile, quod horum adminiculo, quasi lumine, non possit elucere.

ET DE ETYMOLOGIA HACTENVS.

DE SYNTAXI, TERTIA GRAMMATICES PARTE, IOANNE VARENNIO *Mathliniensi autore, adiectis vbi is ieiunior visus est, tum ex veteribus tum ex recentioribus Grammaticis notis & appendicibus.*

DE singulis orationis partibus hactenus dictum est: Restat vt de coniunctis præcipiatur: igitur ex his partibus conficiendæ orationis ratio συντάξις est. Est enim hæc partium orationis coherēs inter se dispositio, & veluti structura quædam, ad representandum certam aliquem animi sensum: Sed cum Quintiliani Consilium (vt Græcè discant pueri priusquam sciant Latinè) iamdudum explosum esse videam. Nec Græcæ litteraturæ patere studia nisi Latinis admodum promotis: Hac in parte Varennij sequutus sententiam, ita hanc partem persequar, vt ea quæ cum Latinis habet hæc lingua communia, aut omnino præteriantur, vt potè suo loco à Grammaticis Latinis discussa, aut leui tantum brachio attingantur. Qui verò fusiorem hac de re disputationem vehementius flagitet, Apollonium, Theodorum Gazam, Lascarim, qui eam partem sic posteritati tradiderūt absolutam, vt illis quoque ad percipiendam eam linguam sufficiat, qui Latinè ignorant, diligentius legant & cōsulant: Ioannis itaque Varennii libellum huic loco aptissimum cēsui: vbi vero breuior, aut quam oportet obscurior est Varennius, ex aliis vel vetustioribus vel nostri temporis Grammaticis vt è re visum, accesserūt ad Scholij instar appendices, vel illustrationes.

Porrò quæ Syntaxin aggressuris εἰσαγωγῆς ratio tradi solet, eam fusè pertractat Apollonius, lib. 1. c. 1. 2. 3. Nobis igitur hoc tantum dicendū, constructione mutari nonnumquam syllabicas vocum affectiones, & in contextu earum ab Etymologiæ præceptis aliquantum aberrari.

1 Nam & quantitates, mutat interdum vocum constructio: adeo vt syllabæ finales, natura per se breues fiant longæ: contra, natura sua longæ, breues reddantur.

2 Deinde accentum quoque mutat constructio, cùm in aliis Oxytonis, tum potissimum in Enclyticis.

3 Tertiò litteram sæpè pro litteris substituit Syntaxis.

4 Quartò aliquam vel ascisscit vel abiicit: cuius postremi generis est multiplex per apostrophen siue crasin siue synalœphe, alio loco fusius explicanda.

DE SYNTAXI NOMINVM.

De Conuenientia Substantiui & Adiectiui.

NOMEN substantiuũ tum adiectiuo conuenit in genere numero & casu, vt σοφὸς ἄνθρωπος, *sapiens homo*, καλὴ γυνὴ, *pulchra mulier*, μέγα ξύλον, *magnũ lignum*. Idem accidit in pronominibus, participiis & articulis præpositiuis; Nam postpositiui, etsi necessario conueniunt cum suis antecedentibus in genere & numero, non tamen necessario in casu, vt Odyss. α. *Conuenientia substantiui & adiectiui.*

> Ἄνδρα μοι ἔννεπε μοῦσα πολύτροπον, ὃς μάλα πολλὰ πλάγχθη. ———
>
> *Virum mihi dicito musa multorum morum, qui nimis multa errauit.*

TALIA sunt relatiua qualitatem numerum aut magnitudinem significantia: quæ sibi inuicem respondent, vt τοῖος, vel τοιοῦτος *talis*, οἷος, vel ὁποῖος *qualis*: vt οἷος ὁ τρόπος τοιοῦτος καὶ ὁ λόγος, *qualis mos talis & sermo*. ὁποία ἡ δέσποινα τοίαι καὶ θεραπαινίδες, *qualis domina tales & famulæ*. τόσος vel τοσοῦτος *tot*, ὅσος vel ὁπόσος *quot*, Iliad. β, ἀλλ' οὐ τόσσοι ἔσαν, ὅσσοι ἑλίκωπες ἀχαιοί. *At non tot erãt quot oculis volubiles Achiui.* τηλίκος vel τηλικοῦτος, *tantus*, ἡλίκος, *quantus*. Demosthenes, καὶ κατέστησεν αὐτὸν τηλικοῦτον, ἡλίκος οὐδείς πω βασιλεὺς γέγονε Μακεδονίας, *Et constituimus tantum, quantus nemo vnquam rex fuit Macedoniæ.*

Itidem horum interrogatiua ποῖός ἐστι, qualis est? respondetur καλὸς bonus πηλίκος, quantus: ἡλίκος σύ, quantus tu? πόσοι εἰσί, quot sunt? τρεῖς, tres: πόστος ἐστί, quotus est? τρίτος, tertius. ποσταῖος ἀνέστη ὁ Λάζαρος? quoto die surrexit Lazarus? τεταρταῖος, quatriduanus: vide infra in Appendice.

IN Adiectiui & substantiui nominis constructione, sæpe substantiuum omittitur, & auditori relinquitur subaudiendum. Vt Arist. histor. Animal. τὸ θῆλυ ἀκινητότερον τοῦ ἄρρενος scilicet ζῶον, γένος, vel simile quid. Eius generis ἀντλεῖν ἀμφοτέραις, adag. Haurire ambabus, deest χερσὶ manibus. Xenoph. ἐὰν στρατεύοντες που εἰς πολεμίαν, si quando exercitum ductent in hostilem, subintelligitur χώραν, regionem. vide infra, in 3. Append. Hanc constructionem Atticorum esse scribit Franc. Vergara, lib. 3. cap. 2. Sic etiam Latini Oriens, Occidens, subauditis Sole & terra. In Adiectiuo prima anomalia est generis, Attici enim substantiuis fœmininis subiungunt epitheta masculina, vt apud Homerum κλυτὸς Ἱπποδάμεια, pro κλυτὴ, inclyta χρήσιμος ὕλη vtilis materia, γνώριμος θύρα, nota Ianua. & eius generis alia multa, ad Thucididis & aliorum Atticorum imitationem vsurpata, qualia sunt quæ in μος, ρος & ος, purum desinunt, vide infra in 2. Append. Magis poëticam generis anallogen habent ista Homeri ἀὴρ βαθεῖα, αἰθὴρ δῖα: & contra θῆλυς ἐέρση apud Hesiod. θερμὸς ἀϋτμή: apud Nicandrum ψολόεντος ἐχίδνης. Secunda anomalia est numeri, vt apud Aristot. Analyt. ἐξ ἀμφοῖν φωνῶν. Homer. Il. ψ, πάντεσσι δὲ θυμὸς ἐνήσω νίκης ἱεμένων. vide 4. Append. Hanc siue generis siue numeri anomaliam facit plerumque Synthesis, hoc est structuræ ad intellectum relatio vt Athenæus ex Machaone Comico ἡ Γναθαίνιον ἢ Γλυκέριον. Sic Paus. Διοσκούρων ἀγάλματα φέροντες τὰς λευκίππους. In priore enim loco articulus respicit fœmininum ἑταίρα, in posteriori participium refertur ad masculinum Διοσκούρους. Obseruandum quoq; cum pluribus substantiuis vnum adiectiuum tribuitur commune istud adiectiuum aliquando propiori substantiuo respondet per Zeugma, vt Homer. παρθένικαί τε καὶ ἠΐθεοι ἀπαλὰ φρονέοντες aliquando per Syllepsin respondet digniori etiã remotiori vt Pausan. 141, 20. πύργοι καὶ ἐπάλξεις εἰσὶν συγκεχωσμένοι. Quæ quidem substantiua si rerum sint inanimatarum adiectiuum neutro genere (quod Latinorum regulis præceptum est) sæpe ponetur Arist. de Anima ὅταν ὁ λόγος καὶ ἡ ἐπιθυμία ἐναντία ὦσι, ... etiã animatis rebus Isocrates ...

Atticismus.

Prima adiectiui anomalia.

2. anomalia.

Anomaliarum causa.

Prima obseruatio.

Zeugmatis leges.

adiectiuum neutrum, ad Nicocl. *περὶ πλείστου ποιουμένους τοὺς παῖδας τοὺς ἑαυτῶν, καὶ τὰς γυναῖκας, καὶ μάλιστα ὀργιζομένους τοῖς εἰς ταῦτα ἐξαμαρτάνουσι.*

2. Item ſubſtantiuum in hac conſtructione mutato caſu interdum ponitur partitiuè, ſic *οἱ σοφοὶ ἄνδρες, καὶ οἱ σοφοὶ τῶν ἀνδρῶν.* Æſchines *πρὸς μὲν τὰ μεγάλα καὶ σπουδαῖα τῶν πραγμάτων, Ad magnas quidem & præclaras res.* Polyb. *τὰ βαρέα τῶν ὅπλων, grauis armatura.* Id ſtructuræ genus Plinius non raro imitatur, vt lib.8. *Nigræ lanarum nullum colorem bibunt,* pro nigræ lanæ. Et interpres D. Lucę ad Græcorum morem tranſtulit *non ſum ſicut cæteri hominum.* Sicut etiã ſcriptum eſt ab Apuleio, *roſcida vallium*, & *globoſa camporum.* Quod ſi adiectiuum vice verſa in Genitiuum ita tranſeat, vt ipſum à ſubſtantiuo alterius caſus regatur: non manebit idem ſenſus: vt cùm dico *ξύλα τῶν μεγάλων*, ligna quædam ex magnis ſignifico, cum autẽ *τὰ μεγάλα τῶν ξύλων* ligna quæuis magna: Duo quoq; adiectiua hoc modo iungi poſſunt: vt *τὰ μέτρια τῶν κακῶν* *mediocria mala.* Item adiectiuum & participium, Iſocra. *χαῖρε μὲν ἐπὶ τοῖς συμβαίνουσι τῶν ἀγαθῶν, καὶ λυποῦ μετρίως ἐπὶ τοῖς γινομένοις τῶν κακῶν, Gaude ob quæ contigerint bona, & moderatè dole ob mala quæ inciderint.* Simili forma nomini aut pronomini ſingulari ſubiungitur Genitiuus, ſic *εἰς τοῦτο ἀνάγκης ἥκομεν, ad hoc neceſſitatis deuenimus.* Demoſthenes. *ἐς τοῦτο ἥκει μανίας, Hucuſque inſaniæ proceſſit.* Rurſum hæc anallage interdum fit per periphraſim vt Dionyſ. Halicarn. *χρῆμα βοσκημάτων οὐκ ὀλίγον* pro *οὐκ ὀλίγα βοσκήματα*: Sicut Latini quoque, *magnam pecorum vim*, pro *multa pecora.* Habet quoque non raro hæc periphraſis ellipſin ſubſtantiui, vt *τὸ βαρβαρικὸν τῆς γλώττης τὸ Ἰωνικὸν τῆς στολῆς* ibi enim ſubauditur ſubſtantiuum *σχῆμα* vel quid ſimile: breuius enim dici potuiſſet *ἡ βαρβαρικὴ γλῶσσα ἡ Ἰωνικὴ στολή, Barbara lingua, Ionicus, amictus*, 623, 40. Interdũ verò enallage, ellipſis & periphraſis cõcurrũt, vt in his Euãgelij locutionibus *ὁ ἄνθρωπος τῆς ἁμαρτίας, homo peccati.* Plenior enim conſtructio fuiſſet *ὁ τῆς ἁμαρτίας δοῦλος ἄνθρωπος.*

Notio ex Vergara.

Duo adiectiua iuncta.

3. Adiectiui periphraſis fit interdum per articulum & præpoſitionem ſubaudito participio: vt *ὁ ἀπὸ Ἰωνίας τρόπος ὁ μετὰ εὐκλείας θάνατος* breuius enim dici poſſet, *ὁ Ἰωνικὸς τρόπος*, & *ὁ εὐκλεὴς θάνατος, tropus Ionicus, glorioſa mors.* vt noſtri homines, *vitam cum turpitudine coniunctam*, pro *vitam turpem.*

4. Præterea nomina quædam adiectiua inter ſe copulari gaudent. vt *πᾶς ἕκαστος, πᾶς τις, vnuſquiſque πᾶς ὅστις, quicunque. πολλὰ ἄττα, ἕτερα ἄττα*, & *πάντες ὅσοι*, vnuſquiſque, *ποῖός τις qualis, ἄλλο τι* omnia ſine interrogatione. Nam *τι* neutrũ ſæpe aliis ſic appenditur, vt abundare videatur, vt *τοτί τι*,

Notio de τι.

δίκαιόν ἐστι, &c. Adhæc τις quibusuis verbis præponitur quum interrogat; vt τις ἀγορεύειν βούλεται, *quis concionari vult.* *τι οὐκ pro οὐδέν.* Quod & subiecta negatione pro οὐδὲν sumitur. τι οὐκ vel τι οὐχί quid non Demosth. τι κακὸν οὐχὶ πασχόντων, id est, *nihil non mali patientibus.*

5. Adiectiuum vsurpatur interdum etiam pro aduerbio Homer. εὗδον παννύχιοι, Herod. 88. πάννυχος λύχνος παραφαίνεται, sicut Gellius quoque de Socrate: *Stare solitus pertinaci statu perdius atque nox:* pro per totum diem totamque noctem. Crebrius hoc fit in neutro genere vt ὀξὺ βλέπειν, *clarè cernere.* Sic Polyb. ταχὺ συναθροισθεῖσα, *cito congregata.* At Homericum istud ὀξέα κεκληγὼς, & istud Aristoph. δεινὰ κέκραγεν, Peculiaria sunt Poësi: vt etiam istud Virgelij: *stabat acerba fremens.* Frequentissimè quoque aduerbialiter vsurpãtur comparatiua singularia, & superlatiua

6. pluralia, vide Append. 4. Denique generis enallagen habere videntur ista apud Demosth. πονηρὸν ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι πονηρὸν, ὁ συκοφάντης, καὶ πανταχόθεν βάσκανον καὶ φιλαίτιον, improba res est ô viri Athenienses, *improba certè, & vndequaque inuida atque infesta Sycophanta.* & καὶ ὅλως ἄπιστον οἶμαι ταῖς πολιτείαις ἡ τυραννίς, *& planè insida res est opinor rebus publicis tyrannis.* Sed potius est in eis ellipsis eaque duplex (si Sylburgio credimus) verbi scilicet substantiui & nominis: desideratur enim ἐστὶ seu χρῆμα πέφυκε Sic Silius lib. 4. *Mitte cognatum est homini Deus.* Et Virgil.

Triste lupus stabulis, maturis frugibus imbres.

Nominum porrò inter se cõuenientia (vt idem est Sylburgius author) est non tantum adiectiuorum, sed etiam *Substantiua in eodem casu posita.* substantiuorum. Nam & substantiua interdum eodem casu ponuntur, cum alterum alteri declarationis caussa adijcitur: vt apud Ptolem. Ἄσωπος πόλις, *Asopus oppidum:* & cum articulo, ὁ Ζάρηξ τὸ ὄρος, *Zarex mons.* Item postposito articulo: Herodot. Ἱστιαῖος ὁ Μιλήτου τύραννος, *Histiæus Mileti tyrannus.* *Substantiui appositi ellipsis.* Hic interdum substantiui appositi ellipsis est: vt Ἀλέξανδρος ὁ Φιλίππου, scilicet υἱὸς, *Alexander Philippi filius.* Sic apud Lysiam, Ἀλεξίδι τοῦ Ἀφροδισίου, scilicet ἀδελφῷ: vt declarant ii sequentia, Ἀφροδίσιον τὸν ἀδελφὸν τοῦ Ἀλεξίδος. Interdum duplex *Ellipsis duplex.* hic ellipsis est, substantiui appositi, & participij: vt apud Euangelistas, Μαρία ἡ Ἰακώβου, scilicet νομιζομένη μήτηρ, *Maria quæ Iacobi putabatur mater:* sicut adnotat Theophylactus. Sic apud Ptolem. Πύθιον ἡ πρὸς τῷ Ὀλύμπῳ, scilicet κειμένη πόλις, *Pythia ad Olympum montem sita vrbs.* Huius generis alia vide infra in Syntaxi articuli. Interdum in appositione fit *Appositionis enallage.* enallage: vt Ἀθηνῶν [illegible] Τροίης πόλις [illegible] pro Ἀθῆναι ἡ πόλις, [illegible] periphrasin esse veris [illegible] istis Homeri, [illegible] pro Πρίαμος [illegible]

[illegible]

Cuiusmodi à Latinis quoque poëtis vsurpata sunt; *Buthroti vrbs, Auentini mons; Odora canum vis, Fortis equi vis.* Similis periphrasis per substantiuum παῖδες, vsitata est etiã in prosa oratione. In tali periphrasi pro genitiuo ponitur interdum adiectiuum: Theogn. Οὔποτε δουλείη κεφαλὴ ἰθεῖα πέφυκε. ibi enim δουλείη κεφαλὴ pro δούλου κεφαλὴ ponitur: hoc autem, pro δοῦλος. Sic in prosa ὦ φίλη κεφαλὴ: pro ὦ φίλε.) Casus enallagen habere videntur ista Homerica, ἱππότα Νέστωρ, & μητίετα Ζεὺς, νεφεληγερέτα Ζεὺς, ac cõsimilia: quippe in quibus vocatiui terminatio posita sit pro terminatione nominatiui. Aliquando in substantiuorum connexione, casus quidem similitudo retinetur, sed mutatur pars orationis. Aristot. Rhet. 2. περὶ δὲ ἔχθρας καὶ τοῦ μισεῖν: dicendum enim fuisset τοῦ μίσους.

Pro genitiuo adiectiuum.

Casuum similitudo mutata parte orationis.

GENITIVVS POST NOMEN.

COMPARATIVVS Genitiuum exigit, significantem rem excessam: Ἀχιλλεὺς ἰσχυρότερός ἐστιν Αἴαντος. *Achilles est fortior Aiace.* οὐδενὸς χεῖρον, [1] *nihilominus.* Hinc est quod 1. Corinth. 13. μείζων δὲ τούτων ἡ ἀγάπη legimus, *maior horum est charitas*: pro *maior his.* & ad Hebr. 3. καθ' ὅσον πλείονα τιμὴν ἔχει τοῦ οἴκου ὁ κατασκευάσας αὐτὸν, *quanto ampliorem honorem habet domus, qui fabricauit illam*: pro *ampliorem domo*: vel *ampliorem, quàm domus.* Et multò latiùs patet hic vsus comparatiui cum genitiuo apud Græcos, quàm cum ablatiuo apud Latinos. Frequenter enim illi per comparatiuum cum suo casu explicant quæ Latinis vocibus eodem modo sermonis absurdè dicerentur. Sed addendum est, quàm aut aliud simile. δεῖ προσέχειν τῶν ἐμπείρων δόξαις, οὐχ ἧττον τῶν ἀποδείξεων, *assentire oportet opinionibus expertorum, non minus, quàm demonstrationibus.* κάλλιόν ἐστιν εὖ ποιεῖν φίλους τῶν ὀθνείων, *honestius est amicis benefacere, quàm alienis.* τοῖς εἰδόσι τῶν ζητούντων ἡδίων ἡ ἀγωγὴ, *scientibus vita suauior est, quàm indagantibus.* μᾶλλον νομίζω σε φίλον τοῦ ἐχθροῦ, *magis puto te amicum, quàm hostem.* κρείττων λόγου. ev-

Comparatiuorũ regimen.

[1] οὐδὲν χεῖρον· est, nihilominus.

Comparatiui cũ genitiuo vsus quam latè pateat apud Græcos.

cellentior quàm dici posset. κρείττων τῆς παιδείας, *excellentior quàm quem doctrina emendare posset.* κρείττων μέμψεως, *maior quàm vt reprehendi debeat.* στερρότερος λόγων, *firmior quàm dici posset.* ἰσχυρότερος πειθοῦς, *fortior quàm credi posset.* μεῖζον λόγου ἔργον, *opus maius quàm sermone explicari posset.* ἥττων ὀργῆς, vel ἔρωτος, *minor quàm vt irasci, vel amare posset.*

2 *Comparatiua cum ἢ coniunctione.* [2] CONSTRVITVR nonnunquam comparatiuum intercedente coniunctione, ἢ, idq; quandoque cũ Genitiuo, ὡμίλησα ἀρείοσιν ἢ ὑμῶν. [3] Quandoque cum eo casu, quem postulat verbum adiunctum, ὡμίλησα ἀρείοσιν ἤπερ ὑμῖν, *conuersatus sum cum viris melioribus, quàm vos estis.* Quandoque cum κατὰ, & Accusatiuo: πλέον ἢ κατ' ἄνθρωπον, *plus quàm secundum hominem.* Quandoque cum infinitiuo, [4] νόσημα μεῖζον ἢ φέρειν, *ægritudo maior quàm vt feratur.* Cui interdum interponitur ὥστε aduerbium digressiuum: τὸ νόσημα μεῖζον ἢ ὥστε δύνασθαι φέρειν, *ægritudo maior quàm vt posset ferri.* At superlatiuum nihil horum post se admittit.

Cum κατὰ & accusatiuo.

Comparatiua cum Aduerbijs. Admittunt etiam comparatiua plurima aduerbia, λίαν, πάνυ, μᾶλλον, & similia: vt [5] πάνυ μεῖζον ἐστιν, *multo maius est:* μᾶλλον ἑτοιμότερον, *multò promptius.* Verùm superlatiua, quia significant summam intentionem, non item.

Superlatiua cũ genitiuo plurali. 2 SVPERLATIVA adsciscunt genitiuum, sed pluralem duntaxat, ἰσχυρότατος ἁπάντων, *fortissimus omnium.* Cæterùm illud, ἄριστα ἑαυτοῦ διελέχθη, *optimè sui ipsius disseruit,* ponitur loco huius, ἄριστα τῶν ἄλλων ἑαυτοῦ διαλέξεων διελέχθη, *optimè aliarum sui ipsius disputationum disseruit,* id est, inter alias. Non enim fit comparatio ad eam personam, quam significat Genitiuus singularis, sed ad alias ipsius disputationes. Similiter, αὐτὸς ἑαυτοῦ κράτιστος, ponitur loco huius, κράτιστος τῶν ἄλλων ἑαυτοῦ πραγμάτων. & ita in alijs.

3 SYNT

3 Svnt etiam nomina quædam, non quidem superlatiua, sed in se habentia natiuam quandam superlatiuorum eminentiam, & ob id similem superlatiuis sortiuntur constructionem: vt, δῖα, μόνος, κορυφαῖος, ἔξοχος. δῖα θεάων, *diua Dearum*. μόνος ἀπ᾽ ἀνάντων, *solus præ omnibus*. κορυφαῖος, ἔξοχος πάντων, *excellens, eximius præ omnibus.*

Adiectiua superlatiuorũ eminentiam sortita gaudent Genitiuo.

Atticè ponitur superlatiuum pro comparatiuo, & illius constructionem obtinet: quo fit, vt tunc addatur Genitiuo tam singulari, quàm plurali, πλεῖστόν σου ἐμόγησα, pro πολλῷ πλεῖόν σου ἐμόγησα, *multò plus te laboraui.* τὰ ἄῤῥενα κινητικώτατά ἐστι τῶν θηλειῶν, pro κινητικώτερα, *longè agiliores fœmellis sunt masculi.*

Atticismus. ἄνθρωπος αὐτὸς ἑαυτοῦ θερμότατος, id est, homo suprà quàm dici credive possit, calidissimus.

Et econtrariò, comparatiua capiuntur loco superlatiuorum, πάντων σοφώτερος ἦν ὁ Σωκράτης, pro σοφώτατος. Sic 1. Corinth. 13. μείζων δὲ τούτων ἡ ἀγάπη, *maior his charitas.* μείζων dixit, pro μεγίστη. Quale & illud Catulli, *Hespere qui cœlo luces iucundior ignis,* pro *iucundissimus ignis.*

Comparatiua loco superlatiuorũ vsurpata.

Superlatiuum præter Genitiuum admittit etiã aliquot adiectiua, πλεῖστα, πολλῷ, ὅσον, & similia. πλεῖστα εὐδαιμονέστατος, *maximè felicissimus.* πολλῷ μάλιστα, multo maximè. ὅσον πλεῖστον, *quantum plurimum*: ὅσος μέγιστος, *quantus maximus.*

Superlatiuum præter genitiuũ admittit aliquot adiectiua.

Præponunt etiam superlatiuis ὡς, intercedente δύναμαι, aut οἷόν τε, aut alio simili, ἐξώπλισε στρατείαν ὡς ἐδύνατο κάλλιστα, *armauit exercitum quàm potuit pulcherrimè.* ὡς οἷόν τε ἄριστα, *quàm potuit optimè.*

ὡς præpositũ superlatiuo.

Loco cuius etiam licet ponere participium verbi ἐνδέχομαι, mutato superlatiuo aduerbiali in nominale. Aristot. 7. Politicῶn: ἡ δὲ πόλις κοινωνία τίς ἐστι ἕνεκεν ζωῆς τῆς ἐνδεχομένης ἀρίστης, *ciuitas est societas quædam vitæ gratia quàm fieri potest optimè.*

4 Nomina adiectiua neutri generis accipiuntur nõnunquam abstractorum loco, & more illorum admit

Adiectiua neutri generis ai-

7 Abstractorum loco posita adsciscũt genitiuum.

admittunt Genitiuum. τὸ σοφὸν [7] τοῦ Πέτρου, pro ἡ σοφία τοῦ Πέτρου, *prudentia Petri.* τὸ τοῦ ἀνθρώπου καρτερικὸν, pro ἡ τοῦ ἀνθρώπου καρτερεία, *hominis patientia.* τὸ ἀγαθὸν τοῦδε, pro ἡ ἀγαθότης τοῦδε, *huius bonitas.*

Adiectiua gaudẽt genitiuo ἐλλειπτικῶς.

5 A D I E C T I V A crebrò regunt Genitiuum ἐλλειπτικῶς deficiente ἕνεκα: vt, μακάριος τῆς θέας, id est, ἕνεκα τῆς θέας, *beatus qui ista videris.*

Adiectiua facta per α priuatiuã.

6 A D I E C T I V A facta per α particulam priuatiuam adsciscunt Genitiuum vel accusatiuum, intercedente præpositione πρὸς: vt, ἄκληρος τῶν πατρῴων, *exhæres patrimonij.* ἀθέατος τῆς ἀληθείας, vel, πρὸς τὴν ἀλήθειαν, *qui non videt veritatem.* ἄπιστος τούτου, vel πρὸς τοῦτον, *non credens huic.* Sic Virg. in 9. Æneid.

—— *Fidúsque ad limina custos.*

Adiectiua possessionem significantia.

7 N O M I N A adiectiua possessiua aliquoties transeunt in substantiua neutri generis, & tunc habent Genitiuum sui substantiui: vt pro ἰωνικὴ στολὴ, sæpe dicitur, ἰωνικὸν τῆς στολῆς, Ionica stola.

Adiectiua substantiuè posita.

8 S V N T & alia quædam adiectiua, quæ substantiuè posita Genitiuum admittũt. εἰς ἴσον δόξης, pro εἰς ἴσην δόξαν. ἐπὶ μέγιστον δόξης, pro ἐπὶ μεγίστην δόξαν. ἐπὶ μέγα δόξης, pro ἐπὶ μεγάλην δόξαν. Quod non solùm fit in neutro, sed quandoque etiam in eo genere, cuius est Genitiuus adiunctus, πολλὴ τῆς ὁδοῦ, pro πολὺ τῆς ὁδοῦ, vel πολλὴ ὁδὸς, *multa via.* ὠμὴ τῆς μερίδος, pro ὠμὸν τῆς μερίδος, vel ὠμὴ μερὶς, *pars cruda.* πολλὴν τῆς Σικελίας ἐπέδραμεν, pro πολὺ τῆς Σικελίας, *multam partem Siciliæ incursauit.* οἱ ἡμίσεις τῶν ἄρτων, *dimidia pars panum.*

8 Adiectiua dignitatis, siue per quæ habitus aut peritia indicatur.

9 I T E M hæc, ἄξιος, [8] ἀνάξιος, ἄπειρος, & similia Genitiuo gaudent. Matth. 3. ποιήσατε καρποὺς ἀξίους τῆς μετανοίας, *facite fructus dignos pœnitentia*, Luc. 10. ἄξιος ὁ ἐργάτης τοῦ μισθοῦ αὐτοῦ, *dignus est operarius mercede sua.* ἀνάξιος τοσούτων δώρων, *indignus tantis muneribus.*

Verbalia in κος gaudẽt genitiuo.

Et verbalia in κος, παρασκευαστικὸς τῶν ἐπιτηδείων, ποιητικὸς τοῦδε. Quæ differentiam significant, ἕτερον, διά-

φορον, ἄλλο, & similia, ἄλλος τούτου, *alius ab hoc*. διάφορον ἐκείνου, *ab illo diuersum*. Nomina priuatiua: πένης, γυμνὸς, ὀρφανὸς, ἐνδεής: vt, ἐνδεὴς πάντων, *indigus omniũ*. Et plenitudinis nomina. πλούσιος πραγμάτων, ἄπορος, πλήρης. Quoduis adiectiuum partitiuè positum, adsciscit Genitiuum: οἱ γνήσιοι τῶν φίλων, *qui inter amicos ingenui sunt*, quale etiam illud Plinianum, *Ouorum oblonga*.

Priuatiua.

Plenitudinis. πλούσιος χρημάτων.

Partitiua.

10 CVM significatur aliquid inesse, siue adesse cuipiam, quod ad laudem siue vituperium pertinet, per Genitiuum effertur: ἀνὴρ μεγάλης ἀρετῆς, *vir magna virtute*. Quod & per Accusatiuum dicitur συνεκδοχικῶς, ἀνὴρ μέγας ἀρετήν.

Nomina laudis aut vituperij. huiusmodi tamẽ ἔλλειψις est adiectiui μέτοχος, πλήρης, vel participij ὤν.

11 GENITIVVS quandoque per se positus abominantis est: τῆς ἐξουσίας, [9] *ô licentiam hominum*: τῆς τύχης, *ô fortunam*. Ponuntur enim huiusmodi orationes loco harum, ὦ τῆς τύχης, vel φεῦ τῆς τύχης.

Genitiuus per se abominantis.

9

[1] QVOD Latini dicunt, *nihilominus*, Græcis est, οὐδὲν ἧττον. Herodianus 1. historiarum: πλὴν οὐδὲν ἧττον ἡ νόσος ἐπὶ πλεῖστον ἤκμασε. Et Xenophon: τῆς διαγωγίας ὅτι δέοι φυλάττειν, οὐδὲν ἧττον ἢ τὰ θηρία, *nihilominus, nihilo secus*. Thucyd. 2. ἀπλωστέραν γε μηδὲν ἀξίαν τὴν ἐς τοὺς πολεμίους διάνοιαν ἔχειν, *nihilo igrauiorem animum*. Sed οὐδενὸς ἧττον, haud scio, an non semper respondentem constructionem requirat, ad nomẽ comparatiuum, vnde motum in aduerbialem significationem transiit. Similiter & χεῖρον οὐδενός, & κάκιον: vt sicut dicitur, ἥττων, χείρων, κακίων παλαιστὴς οὐδενός, ita congruenter dicatur, ἐπάλαισεν ἧττον, χεῖρον, κάκιον οὐδενός. Dixit & Terentius ὑπερβολικῶς, *minus nihilo*, hoc est, quàm nihil: vt Æschylus Prometheo, καὶ δ' ἔλασσον ζῶντος ἢ μηδὲν μέλει. [2] Ambiguæ significationis in vsu comparatiuorum apud Græcos, & hoc fuerit exemplum Thucyd. 2. ξυνετέθη καὶ δὲ ἀπὸ τοῦ πάνυ ἀρχαίου ἑτέρων μᾶλλον Ἀθηναίοις τοῦτο, *magis vsus veniebat hoc Atheniensibus quàm aliis*. Et Herod. ἐργασθεῖ ἀπὸ τούτου τοῦ ἔργου, καὶ τοῦ προτέρου τούτου. Homer. ἰλιάδ. α. αὐτὸς αὐτοῦ κρείττων, *præclarius se gessit quàm vnquam aliàs*, id est nunquam hactenus tale ingenij & virtutis suæ specimen edidit, facta ad se ipsum comparatione Nestor. [3] Quandoq; ἢ copulante consimiles casus. Plato in Politico: πλέον ἐπὶ τοῦτο ἔργον ἢ ἐκεῖνο πολλοῦ διαπονηθήσεται, id est, respensu mul

1

2

3

4 multo difficiliora. ⁴ Docuit hoc Theodor. Gaza, sed ad constructionem comparatiui propriè non pertinet, & de orationis deficientia, si videbitur, semel vno in loco dicemus. ⁵ Ita πολὺ μᾶλλον, & πολλῷ μᾶλλον: & παρὰ πολὺ σοῦ πλουσιωτέρων, Lucian. Est & quædam quasi diminutio præstantis significationis comparatiui, talis, μικρῷ πρότερον, Lucian. Θουκυδίδης ὁμοῖος, ἢ ὀλίγῳ ἀμείνων. apud eundem: μικρῷ ὕστερον. Sed & superlatiuo adduntur. παιδείας α: Περσῶν μὲν πολὺ κάλλιστος ὁ ἐμὸς πατήρ. Et Herodot. μακρῷ θωμασιώτατα, *longè pulcherrima & multò maximè admirabilia*. Antigona, πολλῷ 11 τὸ φρονεῖν εὐδαιμονίας πρῶτον ὑπάρχει, sed idem postea quoque dicitur. Habent & intentionem ὡς & ὅτι superlatiuæ significationis, ὡς ἥδιστα, ὡς κάλλιστα, ὡς τάχιστα. βουλόμενος τὸν παῖδα ὡς ἥδιστα δειπνεῖν, Xenoph. Et cùm dicitur, ἐν τοῖς ὅτι μάλιστα φίλοις, *inter præcipuos amicos*. Πολιτ. δ' ὅτι δεῖ ταῦτα, καὶ τὴν παρασκευὴν, ὅτι μάλιστα κοινὴν τὰ τῶν φίλων ποιεῖσθαι. Sunt & tales ἐπιτάσεις, μεγέθει μέγιστος, κάλλει κάλλιστος. Præterea vsitatum est, sine aliquo casu efferre comparatiua atque superlatiua: vt γεραίτερος, *senior*. ἡσυχαίτερος. & Homericum, σαώτερος ὥς κε νέηαι, & ζωρότερον δὲ κέραιε. ῥᾴδιον ἄλγιον. Odyss. π'. ἄλγιον 28 ἀλλ' ἔμπης μὲν ἐάσομεν, quorum positiua etiam non facilè inueneris, nisi alterum à ῥεῖα, quod & ῥέα, alterum à verbo deducere volueris. tale est & ὕστερον. Æsch. ἀλλ' ὕστερος πολύ τοῦ τοῦ νόμου. Ιλιάδ. η'. ὕστερον αὖτε μαχησόμεθα. & πρότερον. Θαλεία, οὔτε πρότερον ἐδίδαξα ὑμᾶς θείους, οὔτε ὕστερον, & ibi ὁμίλησι 11 σφι μεζόνως. & Plauto, plusculum se inuitauit. Item, comparatiuum, cum ὅσῳ. Xenoph. καὶ χάριν σοι μᾶλλον εἴσομαι, ὅσῳ ἂν πλεονάκις εἰσίῃς ὡς ἐμέ. Et apud eundem notandum, ἵνα ὡς ἧσσον τὰ οἴκαδε ποθοίη, *quo minus*. Huic respondet τοσούτῳ. Æschin. ὅσῳ ἂν γὰρ ἄμεινον λέγῃ παράνομα γεγραφὼς, τοσούτῳ μείζονος ὀργῆς τεύξεται, *quantò fuerit eloquentior is, qui suis decretis leges euertit, tanto maiore in odio futurus est*. Herodotus autem ita, Εγωγε, ἑωυτοὺς δὲ ἠξίευν τοσοῦτο ἐκείνων ἄνδρας ἀμείνονας, ὅσον περ τὸ ἰρὸν αὐτοῖσι ἀπικέσθαι τοὺς Πελασγούς. Quod accipi ἐλλειπτικῶς potest, καὶ τοσοῦτο. Item, πλέον, Herodotus, ὡς οὐδ' ἐκείνη πλέον οὐδὲν εἶδε. Xenoph. α'. παιδείας. εἰ μέλλοι γε πλεῖον ἕξειν. Tale & ἔλασσον. Thucyd. καὶ ἐνόμισαν αὐτοὶ ἐκάτεροι οὐκ ἔλασσον ἔχειν ἐν τῷ ἔργῳ, *inferiores se fuisse*. Superlatiua autem sola, εἶδος μὲν κάλλιστος. παιδείας β'. ὅτι κράτιστα ἕκαστα γίγνονται, οἱ αὖ ἀφειμένοι τοῦ πολλοῖς πράττειν τῶν νῦν, ἐπὶ ἓν ἔργον τράποιντο. Huiusmodi sunt μάλιστα, ἄριστα, κάκιστα, καὶ ἥκιστα. Item, ῥᾷστος, in quibus omnibus intelligi proprius casus videtur. Interdum comparatiuis addicat Datiuus modi. Aristo. de Cœlo μεῖζον βάρος βάρους βάρει. Dionys. Halicar. μακρῷ κρείττους πάντων. In comparatiuis etiam fit interdum
indi-

Comparatiua & superlatiua sine alio casu vsitata.

Comparatiuum cum ὅσῳ.

Superlatiua sola.

anallage paraphrastica vt cum pro genitiuo ponitur præpositio cum suo casu Xenoph. ἐμπειρότερος, περὶ τὰ ναυτικὰ βούλεται εἶναι. Theoph. φροντιστικώτερα περὶ τὴν τροφήν. Aristo. Αἰσχύλον νομίζω πρῶτον ἐν ποιηταῖς. Dicendum enim fuisset τῶν ναυτικῶν, τῆς τροφῆς, τῶν ποιητῶν. Sic Latinè quoque dicimus interdum, peritus in agricultura, præstantissimus inter poëtas. Item, notandus hic vsus comparatiui, cùm ita dicunt, κρεῖσσον ἀκοῆς, λόγου, χρημάτων, ἐλπίδος. Similiter & ἥσσων χρημάτων, ἔρωτος, & αὐτὸς ἑαυτοῦ. Similiter ἀργὸς, & ἐπιμελὴς μᾶλλον αὐτὸς ἑαυτοῦ apud Platonem, πολιτειῶν δ΄. vbi hanc figuram sermonis explicat, qua dicitur *aliquis seipso melior.* Et Latinè seipsum vincere. Nam in hac & similibus diuersitatem personæ respectus mutationis introducit Thucyd. α. δίκαιμον οὖν ἡμᾶς μήτε τῶν πατέρων χεῖρους φαίνεσθαι, μήτε ἡμῶν αὐτῶν τῆς δόξης ἐνδεεστέρους, nimirum τῆς προτέρας. Herod. Κλει. ἤπειρ ἄριστα αὕτη ἡ ωυτῆς ἐνείκη ἐπὶ τριηκοσία ἐκφέρει. *Intelligendum solidam fertilitatem centenaria exuperatione vinci.* Item comparatiua sibi respondent, vt vir prudentior quàm audacior. Æschines: τὴν εἰρήνην ἀναγκαιοτέραν ἢ καλλίω ὑπολαμβάνοντες εἶναι. Et Archidamo, ἀλλ' ἀναγκαῖον ἦν συντομώτερον ἢ σαφέστερον διαλεχθῆναι. [6] Antigone, ὅσῳ κράτιστον κτημάτων εὐβουλία; Ibidem, ὅσον γ' ἄναξ τάχιστα. Ibidem, δείξας ἐν ἀνθρώποισι τὴν ἀβουλίαν, ὅσῳ μέγιστον ἀνδρὶ πρόσκειται κακόν.

Notandus comparatiui vsus. vbi instituitur cōparatio eiusdem, sed diuersa respectu. qua phrasi dixit Cicero Crassum à se superatum.

Comparatiua sibi respondent.

6

Est & huius particulæ vsus non semper cum superlatiuo. Lucia. Lapithis, καὶ μάλιστα ὅσῳ νήφοντες ἐν εἰρήνῃ ἑστιατόμεθα, *hoc maximè gratum conuiuium futurum est, quòd & sobrij, & in pace celebrabitur.* Quod & ὅσον, & plenè καθ' ὅσον, ac εἰς ὅσον, dicunt: εἰς ὅσον γ' ἐγὼ σθένω. Philocte. & Isocr. καθ' ὅσον ἐστὶν ἐν ἐμοί. Lucian. Εὐχαῖς, ἐγὼ δὲ ὀλίγον ὅσον ἡμιστάδιον τὸ πρὸ τῆς δίπυλου ἐπιλήψομαι. & mox, παῖδας ὅσον διχιλίους. [7] Eurip. τὸ σοφὸν δ' οὐ σοφία, τό τε μὴ θνητὰ φρονεῖν, *sapientiā sæpenumerò stultitiam esse dicit, vt cùm humanitatem relinquat.* Trachiniis, οὐ γὰρ τὸ πιστὸν τῆς ἀληθείας νέμεις. Huiusmodi sunt, καλὸν, *honestum.* ἀγαθὸν, *bonum.* κακὸν, *malum.* δίκαιον, *iustum*: & complexa, τὸ ζῆν, *viuere*, & illud, *Euge tuum & belle*, τὸ σὸν εὖγε. Neque profectò dissimilis figura, ἰωνικὸν τῆς στολῆς, valde frequens in omnibus linguis: *decus æui, & herba veneni*, æuum eximiū, & herba venenata. Sed nunc de adiectiuis mentio fit. Vbi sciendum, formam quidem esse adiectiuorum, sed reuerà in genere neutro substantiuam habere significationem, vt rectum, honestum, decorum. Neque enim est ἰωνικὸν τῆς στολῆς, aliud quàm Ionismus. & ἀττικὸν τῆς γλώσσης, Atticismus, μέγιστον τῆς ἀρχῆς, *magnitudo imperij.* ὀφρύον τὸ ἐπεσπασμένον. & τῶν ὀφθαλμῶν τὸ ὑγρὸν ἅμα τῷ φαιδρῷ, καὶ κεχαρισμένον. & καὶ τοῦ τὸ εὔρυθμον, καὶ δακτύλων τὸ εὐάγωγον, Lucia. in simulacris Itemque omni

ὅσον particulæ vsus.

7

omnino frequentiſſimus huius figuræ vſus, vt diximus.
8 [8]Vt lingua Latina dignus dicitur etiã odio & malo. Terent. *Dignus es cum tua religione odio.* ita ἄξιος ὀργῆς, Æſchin. Iſocr. περὶ ἀντιδόσεως, μεγίστης ζημίας ἀξίους. [9] νεφέλαις, τὸ μωρίας τὸ δία νομίζειν ὄντα τηλικοῦτον. eſt
9 autem ἔλλειψις, de qua figura fortaſſis ſemel dicemus.

Appendix. SILENTIO inuoluit Varennius ea quæ ex Latinæ Syntaxis præceptis peti potuerunt: vt Subſtantiuum à ſubſtantiuo cũ regitur genitiuo caſu ponitur varia ſignificatione, vt ἔργα νέων, βουλαὶ δὲ μέσων, εὐχαὶ δὲ γερόντων. Porro non raro genitiuus facta enallage per periphraſin exprimitur, vt ἀτυχία ἡ περὶ τὸν βίον, pro ἡ τοῦ βίου ἀτυχία: ſic κοινωνία ἡ ἐν τοῖς κινδύνοις.

Enallage poëtica quid. Eſt autem poëtica enallage, cum interiecta copula duo ſubſtantiua eodem caſu ponuntur, quorum alterum genitiuo caſu poni aut adiectiuè efferri debeat. vt Il. γ. ἡμέων δ' ὁπποτέρῳ θάνατος καὶ μοῖρα τέτυκται, *Noſtrum autem vtri mors & factum paratum eſt*, pro ἡ θανάτου μοῖρα, ſeu ἡ πεπρωμένη μοῖρα, *ſors fatalis*: ſic Theognis, μὴ πίνουσ' ἄστρου καὶ κυνὸς ἀρχομένου, pro κυνὸς τοῦ ἄστρου, ſeu compoſitè κυνάστρου, ἀστροκύονος: Virgilius quoque ſic dicit: *Pateris libamus & auro*, pro *pateris aureis*: Id Grammatici nunc ἓν διὰ δυοῖν, nunc δύο δι' ἑνὸς appellant.

Notio. In materialibus autem illis στέφανος κισσοῦ: αὐλὸς καλάμης: βωμὸς λίθου. eſt ellipſis participij πεποιημένος, cum præpoſitione vt eſt à Sylburgio annotatũ fuſius. Eadem quoque ellipſis in adiunctis laudis aut vituperij & in exclamationibus frequens eſt. vt ἀνὴρ μεγάλης βουλῆς ſubaudi μέτοχος, πλήρης, vel participium ὢν, ἀλλὰ δὴ τῆς τῆς ἐξουσίας, ſcilicet τηλικοῦτό ἐστι, Latine diceres, *ſed ô licentiam*, vide pag. 621. v. 10. & 15.

Subſtantiua duplem habentia caſum. Quædam ſubſtantiua κατὰ συμπάθειαν, (vt Priſciani lib. 11. verbis vtar) duplicem admittunt caſum, reſpectu diuerſo, ſic Plato τὰ κοινὰ τῆς πόλεως, quæ alibi dicuntur τὰ κοινὰ τῇ πόλει, & Ariſt. Rheto. ad Alex. τὸ συμφέρον τῆς πόλεως, pro τὸ συμφέρον τῇ πόλει.

Subſtantiua datiuo iuncta. Quædam denique ratione commodi aut conſimilis ſignificationis iunguntur datiuo: vt cum Ariſto. de Mundo νίκησιν dictam ait ἀπὸ τοῦ ἑκάστοις διανενεμῆσθαι. Sic in Rhetor. ad Alex. τοῦ πράγματος ἡ δήλωσις. *Expoſitio qua res enarratur iis qui neſciunt.* ADIECTIVORVM quoque regimini addit Sylb. poſt Vergar. Adiectiua ſtudij curæ & contra alienationis & contemptus. Ariſt. ὀρεκτικοὶ μεγάλων. Idem [illegible] Item & pretij, Ariſto. πάντα ὤνια εἶναι τοῖς [illegible]. Imo & ordinis. Thucyd. δεύτερα χώρας ὕστερα Athenæ [illegible] quod Virgilius, *nulli virtute ſecundus.*

DATIVVS POST NOMEN.

COMPARATIVVS gaudet Datiuo, significante quantitatem, siue modum excessus: μείζων ἐμοῦ ἑνὶ δακτύλῳ, *maior me vno digito.* πολλῷ μείζων, *multo maior.*

Imò datiuus eiusmodi est absolutus, mensuram, aut quantitatem significans.

2 ADIECTIVA composita à σὺν & ὁμοῦ, Datiuum postulant σύντροφος ἐμοί, *collactaneus,* seu *cõnutritus mihi.* ὁμόψηφος ἐκείνῳ, *cum illo eiusdem sententiæ.* ὁμόψυχος ἐμοί, *vnanimis mecum.*

3 ADIECTIVA quæ passiuè capiuntur, adsciscunt Datiuum, ἄγνωστον τοῖς πολλοῖς, *vulgo ignotum.*

4 GRAECI per duos Datiuos, intercedente coniunctione καὶ, ea proferunt, quæ Latini per vnum Datiuum, cum aduerbio congregandi, siue cum Ablatiuo, præcedente præpositione cum. Ioan. 2. τί ἐμοὶ, καὶ σοὶ γύναι; *Quid tibi mecum negotij est mulier?* Et Matth. 8. vociferantur dæmones, τί ἡμῖν καὶ σοὶ Ἰησοῦ υἱὲ τοῦ Θεοῦ, [1] *Quid tibi rei nobiscum est Iesu fili Dei?* Et cap. 27. μηδὲν σοὶ καὶ τῷ δικαίῳ ἐκείνῳ. *Ne quid rei tibi sit cum iusto illo.*

Vide Bud. in Commen. in dictione τίς.

[1] TALE & hoc τί ἐμοὶ καὶ μακροῖς αὐλοῖς, περψηχόκη, σοὶ δὲ καὶ τούτοισι τοῖσι πράγμασι τί ἐστι, *cur tu ista curas,* in quibus est ellipsis. subauditur enim κοινόν ἐστι πρᾶγμα vel quid simile.

Appendix. Datiuum volũt nomina significãtia commodũ & incommodũ.

DATIVVM adhæc exigunt nomina quoties acquisitio significatur, aut commodum damnumve, vt Xenoph. ὠφέλιμόν τε ἀνθρώπῳ καὶ ἀγαθοὶ εἶναι. φίλος σοι, *amicus tibi,* ἐναντίος νόμῳ, *aduersus legi,* οὐδενὶ πιστός, nulli fidus, ἄπιστος τῇ πολιτείᾳ, *reipublicæ infidus,* γείτων ἡμῖν, *vicinus nobis.* Hesiod. ἀσύμφορος ἐστι φυτοῖσι. Amicitiæ & contrarij. Homer. φίλος ἀνθρώποις Aristoph. ἐχθρὸς θεοῖς. Item quæ qualitatem & similitudinem aut contra denotant. Demosth. ὅμοια ἢ παραπλήσια τούτοις, ὅμοιος τῷ πατρί, *similis patri,* ἀνόμοιος σοι, *dissimilis tibi.* Demosth. τοῦτο γὰρ ἔχειν δεῖ τὸ ταὐτὰ λυπεῖσθαι, καὶ ταὐτὰ χαίρειν τοῖς πολλοῖς: *At hoc habere oportet, vt eadem doleat, eademque gaudeat cum plebe.* Sic ταὐτὸν ἐκείνῳ, *idem cum illo.* Sic quæ morem & consuetudinem significant. Dionys. Hal. πάτρια τοῖς τότε, *vsitata illius ætatis hominibus.* Facilitatem aut difficultatem: Aristoph. πόριμον ἑαυτῷ, τῇ πόλει δ' ἀμήχανον. Aut proprietatẽ & communionem. Arist.

2 Amicitiam & odium.

3 Qualitatem similitudinem.

4 Morem & cõsuetudinem.

5 Facilitatẽ & difficultatem.

ἴδιον τοῦτο τοῖς ἀνθρώποις. Plato, ἔργον πᾶσι κοινόν: Quorum pleraque ex Latinæ linguæ præceptis colligi possunt.

6 Verbalia quorum verba regunt datiuum. Datiuum asciscunt etiam multa verbalia, ad verborum suorum imitationem. Aristo. 1. Rhet. προετικὸς τοῖς τυχοῦσι, *quibusuis, (vel in quosuis) profundere solens.* Idem 1. Eth. τοῖς πάθεσιν ἀκολουθητικὸς & lib. 8. ἐμμενετικὸς τῷ λογισμῷ. *7 Modus & caussa exprimuntur datiuo.* Modus denique gaudet datiuo, & caussa etiam hoc casu exprimitur. Arist. ἴσα τῷ ἀριθμῷ ᾠά, oua numero paria. Porro ex superioribus quædam datiuo & genitiuo iungi possunt vt *Notio. Datiuũ vel genitiuũ regentia.* ὅμοιος, γείτων σοῦ καὶ σοί, σύμμαχος, φίλος, ἐχθρός, ἐναντίος τῇ πόλει καὶ τῆς πόλεως, κοινός, ἴδιος ἡμῶν καὶ ἡμῖν. Quædam præter datiuum adsciscunt etiam genitiuum: *Datiuũ & genitiuũ regentia.* Aristo. Met. ὁ ἄλλος ἐμποιητικὸς τῶν τοιούτων λόγων.

ACCVSATIVVS POST NOMEN.

GRAECIS passim construuntur Accusatiuo nomina adiectiua per Synecdochen, in oratione soluta: τὴν ῥῖνα κορύζης μεστός, *nares muco plenus.* κόσμιος τὴν ἀναβολήν, *ornatus vestem.* τὸ σχῆμα εὐπρεπής, *habitum decorus.* Quod etiam per Datiuum dici potest, κόσμιος ἀναβολῇ, ὅμοιος τὸ μέγεθος, vel τῷ μεγέθει. ἀνόμοιος ὄψιν, vel ὄψει.

2 IN accusatiuo ponitur etiam quod est secundum aliquid, σοφὸς τὰ μηχανικά.

3 ADIECTIVA gaudent Accusatiuo, si subintelligas, κατά, [1] vt Σύρος καὶ τοὔνομα καὶ τὴν πατρίδα, *Syrus & nomine & patria.* ὀλίγοι τὸν ἀριθμόν, *pauci numero.* Sic Virgil. in 5. *Cressa genus.*

4 VERBALIA in τέον adsciscunt Datiuum vel Accusatiuum. Hoc fit, quòd huiusmodi verbalia resoluuntur per hoc nomen ἄξιον, & per infinitiuum. Vnde [2] Datiuus refertur ad hoc nomen ἄξιον, quod gaudet Datiuo: vt χρηστέον ἐμοί, [3] id est, ἄξιόν ἐστί μοι τὸ χρῆσθαι. ἀποδοτέον ἐμοί. id est, ἄξιόν ἐστι τὸ ἀποδοῦναι. ἰτητέον ἐμοί, ἄξιόν ἐστί μοι τὸ ἰέναι. Accusatiuus verò ad infinitiuum refertur, qui ex sua natura sua ante se poscit Accusatiuum, vt χρηστέον ἐμέ, hoc est, ἄξιόν ἐστιν ἐμὲ χρῆσθαι. ἰατέον τὴν νόσον

καὶ

ἀμελοῦντα τῆς αἰτίας. id eſt, *ἄξιόν ἐστι τὸν ἀμελοῦντα τῆς αἰτίας ἰᾶσθαι τὴν νόσον, medendum eſt morbo ei, qui negligit cauſam.*

Præter hunc Datiuum, vel Accuſatiuum, regunt caſum ſui verbi: vt, ἀποστατέον ἐμοὶ, vel ἐμὲ τοῦ πράγματος: quia ἀφίστημι τοῦ πράγματος δοτέον ἐμοὶ, vel δοτέον ἐμὲ τῷ φίλῳ ἀργύριον: quia δίδωμι τῷ φίλῳ ἀργύριον. γραπτέον ἐμοὶ ἐπιστολήν, quia γράφω ἐπιστολήν. Sæpe etiam additur his verbalibus verbum ſubſtantiuũ, vt ſit ſermo plenus, ἐστι γραπτέον ἐμοὶ, λεκτέον ἐστίν. Loco cuius vtuntur quandoque participio, Atticè: vt ἔγνων μενετέον ὄν, *cognoui manendum eſſe.* οἶδα γραπτέον ὄν, *noui ſcribendum eſſe.* Dicunt & pluraliter, γραπτέα ἐμοὶ, pro γραπτέον ἐμοὶ, Attico more: quorum eſt vti pluralibus loco ſingularium.

Imò participiũ ὄν refertur ad verbum ſenſum connotans, ἔγνων videlicet & οἶδα.

Efferuntur etiam more nominum adiectiuorum, λειπτέος νόμος, γραπτέα γράμματα, γραπτέα ἐπιστολή, & ita in aliis,

[1] EADEM quoque eſt conſtructio per ellipſin præpoſitionis εἰς, περὶ, vel alius cuiuſmodi. Xen. εἶδος μὲν κάλλιστος, ψυχὴν δὲ φιλανθρωπότατος. Sic Dionyſ. Hal. Λάρος ὄνομα, Πορσίνας ἐπίκλησιν, *nomine Lar, cognomine Porſena.* Idem, τὰ πολέμια ἄλκιμος: τὰ πολέμια γενναῖος: τὰ πολέμια λαμπρὸς, & huius generis alia multa. Pro eo accuſatiuo vſurpatur interdum datiuus. Priore modo Herodot. 84. ἐόντας τὸ μέγαθος εἴκοσι πήχεων: poſteriore idem p. 81. ἐόντας μεγάθεϊ περιμήκεας. Interdum præpoſitio exprimitur. vt enim ſine præpoſ. Dionyſ. Halic. dicit τὰ πολέμια δεινότατος, ita Plutarch. cum præpoſ. οἱ περὶ ταῦτα δεινοί: & Ariſtot. δεινὸς περὶ τὴν νομοθεσίαν: & Ariſtoph. δεινὸς εἰς τὰ πάντα. Sic Virg. quoque, *acerrimus armis Hyrtacides*: &, *acer in armis Romanus.* 1

Datiuus pro accuſatiuo

INFINITIVVM quoque pro accuſatiuo capiunt adiectiua potentiæ, facultatis, & ſimilia. Thucyd. λέγειν τε καὶ πράττειν δυνατώτατος. Lyſias, ἱκανώτατος εἰπεῖν καὶ γνῶναι καὶ πρᾶξαι. vt Virg. quoque — *ambo cantare periti.* Homer. θείειν δ' ἀνέμοισιν ὁμοῖοι, *ſimiles ventis in currendo.* Eius generis apud Dionyſ. Halicarnaſſ. eſt, καλὸς μὲν ὀφθῆναι, γλυκὺς δὲ πιεῖν, *aſpectu pulcher, potu q; ſuauis.* Idem de Iſocr. elocutione, θαυμάζειν ἀξία, *admiratu digna*, ſignificatione paſſiua

Infinitiuus pro accuſatiuo.

2 vt Arist. histor. Animal. δασὺ ἰδεῖν *aspectu hispidum.* [3] Di-
cendum potius erat datiuum referri ad verbum ἐστὶ vt indi-
cauit Guillonius, quoniam ἄξιος (620,30.) genitiuo perpetuo
construitur: Nisi fortè dicere velimus, iungi etiam datiuo
3 ratione commodi vel incommodi. [3] Hanc formam Græci
Grammatici Aduerbialem faciunt, & ita facta Aduerbia
θετικὰ nominant, quę sanè Gerundialem, vt vocant, naturam
præ se ferunt, & Participialem interdum, vt Sophoc. Phi-
loct. ἤδη ὁδὸς πορευτέα: & ἀπὸ ἀγνοίας τῆς λεκτέων. Additur &
verbum substantiuum, Isocrat. Archidamo, θάνατον ἡμῖν αἱρε-
τέον ἐστὶ Philoctete ὁποῖα δραστέ ἐστιν. Thucid. & τῆς γὰρ θαλάσσης
πέρι τῶν ἐτόλμησεν εἰπεῖν ὡς ἀντεχτέα ἐστί. Figuratè quæ dicun-
tur, id est, τὰ τῆς λέξεως πάθη, rectissimè exquiruntur separa-
tim: similiter & διάλεκτοι, quarum est apud Græcos ma-
gna varietas.

Appendix I.

Atticismus.

Atticis eleganter obliquis casibus anteceden-
tibus, oratio recto casu clauditur: vt, ἀρεῖν ἐστὶν
ἐν ἀνθρώποις ἀλληλοφονίαν, μοιχείαν, ἐπιορκίαν, ἀνδρο-
μανίαν, τὸ πάντων ἔσχατον κακῶν, ἰδωλολατρείαν: pro καὶ
ὅ, τι ἐστὶν ἔσχατον πάντων κακῶν, ἰδωλολατρείαν, *& quod
omnium malorum primum est, idololatriam.* Ζῇ ἄνθρωπος
ἔτη ὀγδοήκοντα, ἢ ἐννεάκοντα, ἢ ἑκατὸν, τὸ μακρότατον, id
est, ὅ, τι ἐστὶ τὸ μακρότατον *.

**Cùm lógissima est vita.*

Vocatiuus pro nominatiuo apud Atticos, Macedones contra nominatiuũ pro vocatiuo ponũt.

Attici vsurpant Vocatiuum pro nominatiuo:
Macedones verò & Thessali econtrariò Nomina-
tiuum pro Vocatiuo. Homerus: αὐτὰρ ὁ αὖτε Θυέστ'
Ἀγαμέμνονι λεῖπε φορῆναι. Vocatiuum Θυέστα posuit
pro nominatiuo Θυέστης. Quorum imitatione La-
tini dicunt in Nominatiuo poëta, pro poëtes:
propheta, pro prophetes.

Appendix II.

Poëta nõ semper adiectiuũ iungunt substãtiuo in eodem genere vel casu.

Apud poëtas adiectiuum sæpe non respondet
suo substantiuo, neque genere, neque casu: κλυτὸς
ἱπποδάμεια, pro κλυτὴ ἱπποδάμεια. θῆλυς ἐέρση, pro
θήλεια ἐέρση. ἦλθον ψυχὴ σκῆπτρον ἔχων, pro ἔχουσα.
αἰδὼς καὶ νέμεσις καλυψαμένω, pro καλυψαμένα. Apud
Hesiodũ, Ἀπόλλωνα ἀστράπτων, pro ἀστράπτοντα. Apud
alios scriptores videtur etiam sæpenumero non

respondere genere, Atticorum more, qui participiis singularibus verborum impersonalium iungunt neutra nomina pluralia: vt, τῶν δόξαν ἡμῖν, pro τῶν δόξαντα ἡμῖν. de quo latiùs posteà.

Adiectiua in ος iunguntur substantiuis fœminini generis.

Item substantiuis fœmininis iungunt adiectiua in ος: Chrysostomus, ὑπομένω θλίψεις διαφόρους, καὶ ποικίλας, *sustineo afflictiones diuersas & varias.* Hoc eò fit, quòd Atticis adiectiua in ος communiter accipiantur, maximè in compositis & deriuatis: vt, ὁ καὶ ἡ ῥιζοφάγος, ὁ καὶ ἡ ἀρχηγὸς, ὁ καὶ ἡ δημιουργός, κακοῦργος, ἔπακτος, ἐπαγωγὸς, φιλόσοφος, & similia.

Et in desinentibus in ος purum, & in ρος: vt ὁ καὶ ἡ θυραῖος, ῥαγδαῖος, σποδαῖος, βιαῖος, διάφορος.

Et in μος, vt ὁ καὶ ἡ βάσιμος, θανάσιμος, δικάσιμος, γνώριμος, δόκιμος, ὥριμος, πλώϊμος, ἕτοιμος. Præter hæc etiam χαῦνος [1] & ἐξίτηλος, vt ἡ χαῦνος γῆ, ἡ ἐξίτηλος συμφορά. 1

Neutrum pro masculino & fœminino.

Item, pro masculino & fœminino eleganter vtuntur neutro: δεσποτικώτερον ἀδικία δικαιοσύνης ἐστὶν, ἀδικία οὐκ ἔστι κερδαλεώτερον δικαιοσύνης. ἡ φύσις ἐστὶ φιλότεκνον.

Plurale iunctū singulari.

Iungitur in hoc schemate interdum plurale cum singulari, χρήσιμον εἰς ἁγνείαν αἱ ἱκεσίαι. quæ locutiones emphasim quandam habent.

[1] PRORSVS est Atticus vsus masculino genere fœminè vti. Trachiniis, ἐν δὲ κοινὸς ἀρσένων ἴτω κλαγγὰ. Item, ἀμφάλη τῇ βαρβάρῳ. Item, καὶ γῆ οὐ στυγνὸς εἶ. Philoctet. μηδὲ τὼ τέχνη. Item, ἔρημος, δύστηνος, τίμιος. Item, ἄμφω τούτω τὼ ἡμέρα. Παιδείας ά. & τὼ χεῖρε, τὼ φύσει, Platoni. sic Electra, τηλικώτερον. & mox, ἰδέσθε, τὼ δὲ τὼ κασιγνήτω, & paulo pòst, τούτω φιλεῖν χρή. Suntque plurima huiusmodi passim obuia. 1

Neutri incongruens vsus in appositione.

Neutri incongruens vsus is est, quem appositionis voce notamus: vt, *Triste lupus stabulis, Fama malum.* Soph. ἐς ἀγαν σιγὴ βαρὺ δοκεῖ προσεῖναι. Thucyd. ά. καὶ ὅτι μὴ μονωθῶσι μικρὸν ὤν. Quæ figuræ ἑλληνικαὶ ferè sunt. Herodotus autē posuit totum, τυραννὶς χρῆμα σφαλερόν. Comparatiua etiam pluraliter efferunt, vt reliqua neutra aduerbialiter: vt Antigona, πότερα πατρίδας, ἢ πρὸς ὀικείας χερός. & Electra, πότερα παρ᾽ οὐδὲν τὸ βίου κήδευθ᾽ ἔτι. forma enim certè saltem compa-

Comparatiua elata aduerbialiter.

ratiui. δεινῶς ποιεῖν & δεινότερα. Polymnia, καὶ δὴ καὶ τότε πολλῷ τε δεινότερα ἐποίεε, *multò tulit grauiùs.* vide quæ à nobis de Conuenientia Substantiui & Adiectiui dicta sunt.

Appendix III.

In quibusdam adiectiuis subaudita substantiua.

In quibusdam adiectiuis certa quædam subauditur substantiua, quorum aliquot adscribemus exempla, è quibus etiam cætera facilè intelligentur. πρὸς ὀρθὴν, subauditur γραμμὴν, vel γωνίαν, *ad rectam lineam, vel ad rectum angulum.* ἐπ' εὐθείας εἶ), subauditur γραμμῆς. τὴν ἐπὶ θάνατον ἰέναι. id est, τὴν ἐπὶ θάνατον ἄγουσαν ὁδὸν ἰέναι, *ire viam, quæ ducit ad mortem.* ὁ ἐπὶ θανάτῳ κρινόμενος, subauditur ὁδόν. id est, *condemnatus ad mortem.* ἑτέραν τρέπεσθαι, subauditur ὁδόν. ἀξίαν ἀποτίνειν, subauditur τιμωρίαν.

Appendix IIII.

Attici pro singularibus vsurpant pluralia.

Loco singularium nonnunquam vsurpant Attici nomina pluralia: vt, οὐδ' ὅσια πράττειν τοῦτο, pro οὐδὲ ὅσιον: Sic τὰ πρῶτα, *primum.* τ' ἀρχεῖα, *olim.* τὰ τελευταῖα, *ad vltimum.* τὰ μάλιστα, *maximè.* τὰ ὕστατα, *postremò.* πολλαπλάσια, *multipliciter.* πολλὰ, *multum.* μέτρια, *mediocriter.* μεγάλα, *magnificè.* μηδέτερα, *neutrum.* θάτερα, *alterum.* ὁπότερα, *vtrumlibet.* ἐπὶ θάτερα, *in diuersum, in alteram partem.* ἐπὶ τάδε μὲν, ἐκεῖνα δὲ, vel sic, ἐπὶ θάτερα μὲν, ἐπὶ θάτερα δὲ, pro *citrà & vltrà* dicunt. Et ἕκαστοι, pro ἕκαστος, *vnusquisque.* Similiter superlatiua, ἀλυπότατα, *lætissimè.* ἀοκνότατα, *impigerrimè.* ἀκλεέστατα, *ignauissimè.* κεχαρισμενώτατα, *grauissimè.* Comparatiua verò non item. nam semper per singulare enuntiantur.

Comparatiua semper per singulare enuntiãtur.

Appendix V.

Numeralia cõposita proferuntur interiecta cõiunctione καὶ.

Nomina numeralia composita, dum numerus minor præcedit, proferuntur in oratione interiecta coniunctione καὶ, vt τρισκαίδεκα, τεσσαρεσκαίδεκα, πεντεκαίδεκα, ἑκκαίδεκα, τρεῖς καὶ τριακόσιοι: loco cuius etiam potest dici, τρεῖς πρὸς τοῖς τριακοσίοις,

vel τρίτος ἐπὶ τριακοστῷ, *tricesimus tertius*. Sed dum numerus maior præcedit, efferuntur sine cõiunctione: δεκατρία, δεκατέσσαρα, δεκαπέντε, δεκαέξ: & ita in aliis, quæ sunt infra centũ. Nam supra centum proferuntur etiã intercedente coniunctione, maiore numero præcedente, vt, ἑκατὸν καὶ τεσσαράκοντα.

Cæterùm nomina numeralia cardinalia iuncta sine coniunctione quidem proferuntur, vt dictio composita, non vt oratio, δεκατρία, εἰκοσιτέσσαρα, εἰκοσιέξ. Si verò media sit coniunctio καὶ, proferuntur modò vt dictio composita, modò vt oratio: vt, τρία καὶ δέκα, vel τρισκαίδεκα. τέσσερα καὶ εἴκοσι, vel τεσσαρακαιείκοσι.

Numeralia cardinalia proferũtur vt dictio composita.

Ordinalia verò semper efferuntur vt oratio: εἰκοστὸς πρῶτος, ἑβδομηκοστὸς δεύτερος. Nisi constet ex altero cardinali, & altero ordinali, ἑπτακαιδέκατος, ἐννεακαιδέκατος.

Ordinalia semper efferuntur vt oratio, nisi constet ex altero cardinali.

Similiter si iungantur plures numeri aduerbiales, erit oratio, non dictio composita: vt, ἐννεάκις, εἰκοσάκις, καὶ ἑπτακοσιοπλασιάκις, id est, nouies vicies supra septingenties.

Numeri aduerbiales.

Si verò præcedant numeri cardinales, & postremus sit aduerbialis, proferentur vt vnica dictio composita, non vt oratio: vt, ἐννεακαιεικοσικαιεπτακοσιοπλασιάκις. quæ dictio valet, nouies & vicies supra septingenties.

Numeri cardinales cum aduerbialibus.

Quæ Latini dicunt, vndeuiginti, duodeuiginti, vndetriginta, & similia, Græcis dicuntur hoc modò: δυοῖν [1] δέοντα ἑκατὸν ἔτη, *duodecenteni anni*. δυοῖν δεούσας ἑκατὸν μνᾶς, *duodecentenas minas*. δυοῖν δεουσῶν εἴκοσι νεῶν, *duodeuiginti nauium*.

Vndeuiginti & cætera, quomodo Græcis dicãtur. I

Vel per Genitiuum absolutum, τριάκοντα μιᾶς δεούσης τριήρεις, *vndetriginta triremes*. δυοῖν δεόντων εἴκοσι ἄνθρωποι, *duodeuiginti homines*. ἑνὸς δέοντος εἴκοσι, *vndeuiginti*, pro quo licet dicere, ἑνὸς δέον εἴκοσι, posito scilicet impersonali δέον, loco genitiui absoluti.

more Attico, vt in participiis notabitur.

Poteſt etiam in omnibus his loco numeri maioris poni Datiuus numeri ordinalis: vt pro *μιᾶς δεούσης τριάκοντα τριήρεις*, dicamus *μιᾶς δεούσης τριακοστῇ τριήρει.* & pro *ἑνὸς δέοντος εἴκοσι ἄνθρωποι*, *ἑνὸς δέοντος εἰκοστῷ ἀνθρώπῳ*, & in aliis ſimiliter.

Dicunt etiam, *ἵππος χίλια*, pro *mille equites*, quaſi millenarius equitatus: & *μύρια ἵππος*, pro *μύριοι ἱππεῖς*. Quod genus loquẽdi nõ eſt apud Latinos.

Interrogatiua numeralium ſunt *πόσα*, ad quod reſpondetur, *δύο, τρία*, & alij cardinales: *ποσάκις*, ad quod reſpondetur, *δὶς, τρὶς*, & alij aduerbiales. *πόστος*, ad quod reſpondetur, *δεύτερος, τρίτος, τέταρτος*, ordinales. *ποστημόριον*, id eſt, quotæ partis, quaſi *πόστον μόριόν ἐστιν*: ad quod reſpondetur, *τριτημόριον*, *triens*, *τεταρτημόριον*, *quadrans*, & ita in aliis. pro quo etiã dicitur, *τρίτον ἐπὶ μορίων*, & *τέταρτον ἐπὶ μορίων*, *πέμπτον ἐπὶ μορίων*. Sic *πολλοστὸν*, vel *πολλοστημόριον* *pars vna è multis*, id eſt, particula minima. *ὀλιγοστὸν*, *pars vna è paucis*. *μυριοστὸν*, *ex infinitis vna pars*. *χιλιοστὸν*, *è mille pars vna*, hoc eſt, milleſima. His ſimilem formam habet, *δυοστὸν*, hoc eſt, *δεύτερον ἐπὶ μορίων*, *ſemiquinque*: quod tamen legiſſe ſe apud autores negat Budæus.

1 *Duodecenteni anni*. Hoc vtrum ſic rectè verti poſſit, quærendũ videtur: vt ſit quemadmodum dicitur duodeuiginti, etſi ſcio illud duode, coniunctim cum numerali voce, quod Græci aiunt *ὑφ᾽ ἓν*, vſurpari, neque reſpondere ad dictionem, cui adiicitur numerus: vt Cicero *duodeuiginti partibus maiorem dixit*. Iam illud elegans, non proferre compoſitè numeros minores cum maioribus, vt apud Thucyd. β΄. *τέσσαρα μὲν γὰρ καὶ δέκα ἔτη.* & *πέμπτῳ καὶ δεκάτῳ ἔτει.* Exemplũ ſuperioris figuræ apud Thucyd. *πεντήκοντα δυοῖν δέοντα*, *duodequinquaginta*. ſed & multum demitur apud eundem, *τὰ γὰρ πλεῖστα τριακοσίων ἀποδέοντα μύρια ἐγένοντο*, hoc eſt, *plenam illam pecuniam publicam abſoluiſſe decies M. talenta, minus trecentis*. Item hîc, *πέμπτον ἡμιτάλαντον*, *ἕβδομον ἡμιτάλαντον*, *τρίτον ἡμιδραχμον*. quo ſignificantur quatuor talenta & dimidium talenti, ſex & dimidium, denarij duo & denarij dimidium.

hac enim figura sermonis numerus is, qui proximè antecedit cõprehensum cũ dimidio, integer esse debet, & dimidiũ ad illum apponi. Notanda & illa, ὅς μοι δωδεκαταῖος apud Theocritũ, & Herod. ὥστε τριταῖοι ἐκ Σπάρτης ἐγένοντο ἐν τῇ ἀττικῇ. Ἐρατοῖ & ibid. δευτεραῖος ἐκ τοῦ Ἀθηναίων ἄστεος ἦν ἐν Σπάρτῃ: significatur enim tempus, vt ille intelligatur abesse iam dies duodecim: & fuisse in Attica Spartanos tertio die ex quo profecti essent, & hunc cursorẽ postridie Spartam venisse. Notãda & hæc, δίμοιρον, τρίμοιρον, *bes & dodrãs*: vt illud accipiatur, trientes duo: hoc, quadrantes tres, quorum prius dixit Thucyd. duabus vocibus, ναῦς μὲν γε ἐς τὰς υ΄. ὀλίγῳ ἐλάσσους τῶν β΄. μοιρῶν. Notanda & numeratio dierum Mensis, & ista denominatiua numerorum, δυὰς, τριὰς, ἐννεὰς, δεκὰς, χιλιὰς, & χιλιοστὺς, μυριάς. Sed mensis descriptionem subiicere visum, qui ad Athenienses fuit dierum XXX.

α΄	πρώτη	ἱσταμένου μηνός.			
β΄	δευτέρα	ἱσταμένου.			
γ΄	τρίτη				
δ΄	τετάρτη				
ε΄	πέμπτη				
ϛ΄	ἕκτη				
ζ΄	ἑβδόμη				
η΄	ὀγδόη				
θ΄	ἐννάτη				
ι΄	ΔΕΚΑΣ.				
ια΄	πρώτη ἐπὶ δέκα	ἐπὶ δέκα.			
ιβ΄	δευτέρα				
ιγ΄	τρίτη				
ιδ΄	τετάρτη				
ιε΄	πέμπτη				
ιϛ΄	ἕκτη				
ιζ΄	ἑβδόμη				
ιη΄	ὀγδόη				
ιθ΄	ἐννάτη	Æsch. τῇ ὀγδόῃ καὶ ἐννάτῃ ἐπὶ δέκα.			
κ΄	ΕΙΚΑΣ.				
κα΄	πρώτη ἐπὶ εἰκάδι. eadem, δεκάτη φθίνοντος.				
κβ΄	δευτέρα	ἐπὶ εἰκάδι	ἐννάτη	θ΄	φθίνοντος.
κγ΄	τρίτη		ὀγδόη	η΄	
κδ΄	τετάρτη		ἑβδόμη	ζ΄	
κε΄	πέμπτη		ἕκτη	ϛ΄	
κϛ΄	ἕκτη		πέμπτη	ε΄	
κζ΄	ἑβδόμη		τετάρτη	δ΄	
κη΄	ὀγδόη		τρίτη	γ΄	
κθ΄	ἐννάτη		δευτέρα	β΄	
λ΄	ΤΡΙΑΚΑΣ.				

Τελευταῖος autem appellabatur ἕνη καὶ νέα. Et Homerum hunc diem ita designasse tradunt,

Τοῦ μὲν φθίνοντος μηνὸς, τοῦ δ' ἱσταμένοιο.

Inter reliquos dies τετρὰς tam ἱσταμένου μηνὸς, quàm φθίνοντος celebratur. Fuit autem natalis Mercurij τετρὰς τοῦ ἱσταμένου, vt in hymno Homerico: τετράδι τῇ προτέρῃ τῇ μιν τέκε πότνια μήτηρ. τῇ ἑβδόμῃ, dabatur otium, & permittebantur lusus pueris. τῇ δεκάτῃ, nomina imponebantur quondam infantibus: vnde est, ποιῆσαι, & ἑστιᾶσαι δεκάτην, apud Demosth. πρὸς Βοιωτὸν, περὶ τοῦ ὀνόματος, & περὶ προικός. Verùm hæc δεκάτη, non mensis intelligenda, sed decima, siue dies, seu nox post genitum puerum. Inter dies, ἀποφρὰς, *ater*, seu, *nefastus* dicebatur. & ἐπίβδα propriè, ἡ μεθέορτος, *proximè sequens ferias*: quasi ἐπιβὰς, vt Etymologici aiunt. Pindarus translatè est vsus, cùm dixit, auaros post festiuitatem cupiditatum suarum non euitare nequaquam gratam, neque iucundam diem, quæ illas excipiat. Πυθίων 4. ἐντ' μὲν θνατῶν φρένες ὠκύτεραι κέρδος αἰνῆσαι πρὸ δίκας, δόλιον τραχεῖαν ἑρπόντων πρὸς ἐπίβδαν ὅμως.

APPENDIX VI.

Quædam nomina construuntur aduerbiorum loco, vt ὅσον, *fermè, circiter*. vnde ὅσον αὐτίκα, *quamprimùm*, ὅσον, οὐδέπω, fermè, ὅσον ἧκε ἐπ' ἐμὲ, *quatenus ad me pertinebat*. ὅσον τάχος, vel ὅτι τάχος, *quàm celerrimè*. Quando autem postponitur dictionibus, significat valde. ἀμήχανον ὅσον, *valde difficile*. θαυμαστὸν ὅσον,
1 *mirum in modum*, pro eodem capitur [1] θαυμαστὸν ἡλίκον. Sic ὀλίγοι ὅσοι, *admodum pauci*.

Item χολῇ γε, pro, *multò minus, nullatenus*: vt εἰ δὲ
2 μὴ τούτων, [2] χολῇ τῶν γε ἄλλων ἔσται τὰ γένη παρὰ τὰ εἴδη, *si verò non horum, multò minùs, siue nullatenus aliorum erunt genera præter species*.

3 Sic etiam hi Accusatiui, [3] βλέπειν σεμνὸν, βλέπειν βλοσυρόν τι, βλέπειν βασιλικὸν, βλέπειν μανικόν.

1 [1] HVIVS generis sunt, θαυμαστὸν ὅσον ἥδιον, *mirum quàm*. Lucia. de Historia cōponendia, ὡς ἐλπίσαι θαυμαστὰ ἡλίκα αὐταῦτα ἀκούσεσθαι, *vt iam quædam miracula expectent*. Ponitur & ὅσον, & οἷον, vt Græci aiunt, ἐπὶ θαυμασμοῦ: vt, τῆς ἀναιδείας ὅσον, hoc est, ô *impudentiam singularem*. Plato, οἵοις ἄρ' αὐτὸν πάντας ξυνὼν ἐλάνθανον. Tale potest accipi & hoc Platonicum, εἶτ' ὁ δ' αὖ καὶ ὁ τοῦ ἡμετέρου ἑταίρου Θεαίτητος χαλινὸς οἷος κα[illegible]

Πλ

Πολιτειῶν ς'. hoc eſt, *fuerit autem & mirificum in cohibendo frænum illud amici noſtri Theagis.* Vel παράδειγμα ſignificat, vt ſit ſenſus, In coërcendo quoque valuerit multum frœnũ, quale Theagis amici noſtri. Sic & Æſch. οἷον τούς τε ἱερέας καὶ τὰς ἱερείας ὑπευθύνους εἶναι κελεύει ὁ νόμος. hoc aduerbialiter ita ponitur, & plurali etiam formatione οἷα. Herodot. οἷα ἐλευθέρους γενόμενοι. Lucian. πῶς δεῖ ἱστορίαν συγγράφειν. ἀλλ᾽ ὀξὺ δεδορκὼς οἷος καὶ πράγμασι χρήσασθαι εἰ ἐπιτραπείη. & mox, οὐδ᾽ οἷος πιστεύειν μόνον τοῖς ἀπαγγέλλουσι. id eſt, *qui & rebus ſatisfacere poſſit, & cuius fides non pendeat de narrationibus aliorum.* Thucyd. β'. ἀνδρῶν ἀγαθῶν ἔργῳ γενομένων, ἔργῳ καὶ δηλοῦσθαι τὰς τιμάς, οἷα καὶ νῦν περὶ τὸν τάφον τόνδε δημοσίᾳ παρασκευασθέντα ὁρᾶτε, οἷος τε: & aduerbialiter οἷόν τε, & οἷά τε, promptitudinis, & facultatis ſignificationẽ habet: Poly. ὁ δὲ Ἀπελλῆς οὐδ᾽ ὡς ἔληγε τῆς ἐπιβολῆς, ἀλλ᾽ οἷός τε ἦν ἄγειν ὑπὸ τὸν ζυγὸν τοῦ καταδεδραχὼ τοὺς Ἀχαιούς, *operã dabat, aut adnitebatur.* Herod. οἷοί τε ἔσεσθε ὑπερβαλλόμενοι τοὺς ἐναντίους εἶναι ἐλεύθεροι, hoc eſt, *poteritis victis hoſtibus eſſe liberi.* Idem Ερατοῖ, πλὴν οὐκ ἐσαγγέλλουσι τοὺς ἄλλους, οὐ γὰρ οἷά τε ἦν, non enim fieri poterat. Item notanda repetitio relatiuorum: vt illud, Quæ quibus antè feram. Soph. Ηλέκτρα. οἷ᾽ ἔργα δράσας, οἷα λαγχάνει κακά. Iſocrat. τίς οὐκ οἶδεν ἐξ οἵων συμφορῶν εἰς ὅσην εὐδαιμονίαν κατέστησαν· οὐδὲν οἷον, *nihil vetat.* Plato Gorg. οὐδὲν οἷον τὸ αὐτὸν ἐρωτᾶν. ὅσον οὔπω, & ὅσον οὐδέπω, & ὅσον οὐκ ἤδη, *mox, iamiam.* Αληθοῦς ἱστορίας ά. ὅσον οὐδέπω καὶ αὐτοὶ καρποφορήσειν ἔμελλον, *iamiam & ipſi fructum eſſe laturi videbantur.* Herodot. ά. ἡμεῖς δὲ τὸ σὺν θεῷ ὅσον οὐδέπω ἀπολλύμεθα, *ſumus proximi exitio.* Et mox, ἡμῖν δὲ ἐσόμενον ὅσον οὐδέπω, *iamiam nobis quoque futurum.* Thucyd. vltim. καὶ ὅσον οὐκ ἤδη ἐνόμιζον αὐτοὺς παρεῖναι. & Ελληνικῶν ς'. καὶ γὰρ ἐλέγετο ὅτι Ιφικράτης ὅσον οὐκ ἤδη παρείη. [2] Minimè, nequaquam. Oedipo Tyranno. ἐπεὶ σχολῇ σ᾽ ἂν οἴκους τοὺς ἐμοὺς ἐστειλάμην, *ſi enim hoc ſciſſem, non accerſi te iuſſiſſem.* Solet autem illi aduerbiali Datiuo adiungi ferè γε. Plato Lyſide, ὁ δὲ αὐτὸς αὑτῷ ἀνόμοιος εἴη, καὶ διάφορον σχολῇ γε τῷ ἄλλῳ ὅμοιον ἢ φίλον γένοιτο. Phædone, καί τι εἰ αὗται τῶν περὶ τὸ σῶμα αἰσθήσεων μὴ ἀκριβεῖς εἰσὶ μηδὲ σαφεῖς, σχολῇ γε αἱ ἄλλαι, *non poſſunt alia eſſe.* [3] Neutra aduerbialiter poſita: eſtq́; hic vſus frequentiſſimus. δεινὸν βλέπειν, βλοσυρόν. Alceſtide, τί σεμνὸν καὶ πεφροντικὸς βλέπεις; Pluto, βλέπων ἀποδείξω σ᾽ ὀξύτερον τοῦ λυγκέως. Ibidem figuratè Accuſatiuo eſt ſimiliter vſus. βλέπειν γὰρ ἀντικρὺς δόξεις μ᾽ ἄρη, *planè martium intelliges me tueri.* Rurſum Luciano, τραγικὸν βλέπειν, & φοβερὸν, ac ἀπηνηλικῶς βλέπειν. Καὶ ἄπειρα. Sic etiam dixere, φθέγγεσθαι μέγα. Et Lucian. Ερμῆς, ἐφθέγξατο ἐπισεσυρμένον τι, καὶ συνεχές, καὶ ἐπίτροχον, *confuſum loquebatur, & indiſtinctũ ac feſtinum.*

Sunt

APPENDIX VII.

Sunt etiam nomina, quæ nonnunquam ornatus gratiâ inſeruntur,& ad ſententiam ipſam nihil conferunt, ſed planè abundant: vt τὶς, vel τι: Lucianus, πρὸς δή τι τοῦτ' ἔφην, *ad hoc igitur ego reſpondi*. Hinc dicitur, ὅπως τι, σχεδόν τι, πάνυ τι, quod & πάνυ τοι dicitur. Et ποῖός τις interrogatiuè, pro ποῖος. ποίους τινὰς, pro ποίους. πόσος τις, pro πόσος, & ὁπόσος τις, pro ὁπόσος. ὁποῖός τις, pro ὁποῖος. οἷός τις, pro οἷος. Sic Græcorum imitatione apud Ciceronem Philippica ſecunda abundat, quid: *Neſcio quid conturbatus eſſe videris.*

Gullo. ὁποῖόν τι quale quidque.

Ex hoc ſchemate fit, quòd interrogatiua Græcis nonnunquam duplicentur, hoc modo: ποῖα ποίοις, ποῖος ποίῳ, τίς τίνι. Sic Ariſtoteles in 4. Politic. τίς τίσι ἡ πολιτεία τίσι, καὶ ποῖα συμφέρει ποίοις, ἐχόμενόν ἐστι τῶν εἰρημένων διελθεῖν.

SYNTAXIS VERBORVM.

Nominatiuus ante verbum.

Nominatiuus pluralis neutri generis cū verbo ſingularis numeri. 1

NOMINATIVVS pluralis neutri generis Atticis conſtruitur cum verbo ſingulari. [1] τὰ παιδία παίζει, pro παίζουσι, *pueri ludunt*. ζῶα τρέχει, pro τρέχουσι, *animalia currunt*. Hoc poëtis etiam fit in maſculino, & fœminino. τοῦ δ' ἦν τρεῖς κεφαλαὶ, pro ἦσαν, *illius erant tria capita*: μελιγάρυες ὕμνοι ὑστέρων ἀρχαὶ λόγων τέλλεται, pro τέλλονται, *dulciſoni hymni facti ſunt initia poſteriorum ſermonum.*

Neutra pluralia iuncta participiis ſingularibus verborum impersonalium.

2 Inueniuntur etiam hoc modo neutra pluralia Atticè iuncta participiis ſingularibus verborum impersonalium. vt Plato in Protag. δόξαν ἡμῖν ταῦτα, pro δόξαντα ἡμῖν ταῦτα, *cùm hæc inter nos conueniſſent*. Quo in loco etiam Accuſatiuus participij verbi imperſonalis ponitur loco Genitiui ab-

soluti, vt latiùs dicemus in cap. de Participiis.

3 Ἄμφω & δύο, tametsi sint tantùm dualis numeri, construuntur etiam verbis pluralibus, ἄμφω τρέχετον, vel ἄμφω τρέχουσιν, *ambo currunt.*

Ἄμφω & δύο cum verbis pluralibus.

4 Nomina quæ formatione quidem sunt pluralia, significatione verò dualia, vel singularia, non iunguntur verbis dualibus vel singularibus, sed pluralibus duntaxat: ἀθῆναι φιλοσοφίαν ἔτρεφον, non ἔτρεφε, *Athenæ philosophiam nutriebant.*

Nomina significatione dualia iunguntur verbis pluralibus.

Ante verbum ponitur nonnunquam Atticè Genitiuus loco Nominatiui, εἴθε μοι τούτου τοῦ ἀγαθοῦ γένοιτο νῦν, *vtinã illius boni mihi nunc fiat.* Quale illud Ciceronis: *Cùm illius temporis mihi venit in mentem.*

Genitiuus pro nominatiuo ante verbum.

Verbum quod ante se habet Nominatiuum, resolui potest quandoque quidem in cognatum nomen, idque vel per Nominatiuum, vel per Genitiuum: vt, λύκιοι συνεμάχουν τοῖς τρωσὶν, *Lycij auxiliabantur Troianis.* sic resoluitur, σύμμαχοι τοῖς τρωσὶν ἦσαν, vel sic, τῶν συμμάχων ἦσαν, *ex auxiliaribus erant.* Quandoque verò in participium itidem, [2] vel per Nominatiuum, vel per Genitiuum sic, συμμαχοῦντες ἦσαν, vel sic, συμμαχούντων ἦσαν. Semper enim loco Nominatiui, quem post se habet verbum substantiuum, licet ponere Genitiuum pluralem Atticè: vt, ἐκεῖνος ὑπάρχει δίκαιος, vel ἐκεῖνος ὑπάρχει τῶν δικαίων. ἔστιν εὐγενὴς, vel τῶν εὐγενῶν.

Verbũ resoluitur per cognatũ nomen vel per nominatiuũ vel per genitiuum.

2

[1] ENALLAGE frequens est ea, qua verbum singulare tribuitur nomini plurali neutro: more Attico. Aristo. vno eodemque in loco Atticam & communem structuram cõiunxit: Metaphy. 2. ἐξ οὗ τὰ ἄλλα ἤρτηται, καὶ δι' ὃ λέγονται: In priori enim commate Atticismum, in posteriore simplex loquendi genus vsurpauit. Contra verò Synthesis appellatur, cùm nomini singulari ob significationem multitudinis tribuitur verbum plurale: Hom. ὡς φάσαν ἡ πληθύς. Pausan. τὸ ἔθνος τὸ Αἰτωλικὸν ἀπέστειλαν. Sic etiam Virgil. *Turba ruunt* & Ouid. *Turba ruunt in me luxuriosa proci.* Porrò cum vni verbo tribuuntur plura singularia aut vnum collectiuum pro

1

Synthesis quid.

pro plurali numeri anomalia frequens est: Pausan. ποταμὸς Ἠλέκτρα καὶ Κοῖος ῥέουσι, pro *Electra & Cœtus fluuij ruunt.* Idem, τὸ πλῆθος ὥρμησεν ἀποκτενοῦντες τὸν μνηστῆρα: Illic enim à fronte anomalia est numeri: Hic à tergo anomalia est numeri & generis: significatum videlicet spectans, nō vocem.

2 sensus enim est, οἱ ὄχλοι ὥρμησεν ἀποκτενοῦντες. [2] De hac verbi periphrasi per verbum substantiuum dicetur infra in participio: vbi & de varia participiorum quæ verbis subnectuntur significatione fusius agetur.

Appendix.

1. In nominis & verbi conuenientia, quæ in numero ac persona consistit, varia est anomalia. Pro nomine ponitur interdum verbum infinitiuum aut infinitiua oratio cum articulo. Menander, πολλῶν τε μεστόν ἐστι τὸ ζῆν φροντίδων. ibi enim τὸ ζῆν positum pro ἡ ζωή. Sic Cic. pro Mur. *Huic donis militaribus patris triumphum decorare, fugiendum fuit?*

2. Nomen, seu infinitiua oratio, interdum subaudiendum relinquitur. vt, εἴθε μοι τούτου τοῦ ἀγαθοῦ γένοιτο νῦν: pro τὸ ἀπολαύειν τούτου τοῦ ἀγαθοῦ: *vtinam mihi nunc bono isto frui (seu boni istius fruitio) daretur.* Sic φασὶ, μυθολογοῦσι: item εἰώθασι, φιλοῦσι, scilicet οἱ ἄνθρωποι. vt apud Latinos quoque *Aiunt, Ferunt, Solent.* Sic item ἐβρόντησε *tonuit*, ἤστραψε *fulgurauit:* ὑέτω *pluat*, νιφέτω *ningat*, & similia.

3. Verbi quoque duplex anomalia incidit. Nam & ipsum vel omittitur, ac modo ex antecedentibus subaudiendum relinquitur, modo extrinsecus intelligendum est: [3] vel diuerso numero ponitur, ἔλλειψις crebra est verbi substantiui. Menander. πλεονεξία, μέγιστον ἀνθρώποις κακόν. Aristot. Rhet. ἀρχὴ τῆς λέξεως τὸ ἑλληνίζειν.

4. Verbum substantiuum, inter diuersi numeri nomina interiectum, sæpe non habita potioris ratione, respondet proximiori: eique interdum antecedenti: Paus. 144, 36. τῇ πόλει ἐστὶν ὅμορος Κολωνίδες, pro *Colonides locus sunt vrbi confinis.* interdum sequenti: Arist. Rhet. 1. αἱ γὰρ πίστεις ἔντεχνόν ἐστι μόνον. Sic Dion. Hal. οὗτος ὁ χῶρος Μούκιοι λειμῶνες καλοῦνται. illic enim regula postulat plurale εἰσὶ, & hic singulare καλεῖται: sicut Pausan. 144, 41. ὄνομα ἦν αὐτοῖς Δρύοπες. Huc referri potest etiam hoc Aristot. Magn. moral. 61, 18. νοῦς μὲν δὴ, καὶ λόγος, καὶ ἐπιστήμη, παντελῶς ἀλλότριόν τι ἔοικεν εἶναι. ibi enim verbum, quod pluribus singularibus plurali numero respondere debuisset, relatum est ad proximum singulare.

5. Verbo postpositum adiectiuum, sæpe aduerbij vicem obtinet. Greg. Naz. εἰσελεύσεται δρομαῖος, *cursim seu curriculo introibit.*

DE CONSTRVCTIONE VERBORVM SVBSTANTIVORVM.

VERBVM τυγχάνω[1] cùm ſit ſubſtantiuum, vtrinq; habet Nominatiuum, meliùs tamen poſtponitur ei Nominatiuus participij verbi ſubſtantiui εἰμὶ, cum alio Nominatiuo, hoc modo: Σωκράτης τυγχάνει ὢν σοφὸς, *Socrates eſt exiſtens ſapiens.* 1

Quòd ſi ei poſtponatur participium verbi adiectiui, non opus erit præterea alio Nominatiuo. Perfectè enim dicimus, Σωκράτης τυγχάνει περιπατῶν, *Socrates eſt ambulans.* Σωκράτης τυγχάνει διαλεγόμενος, *Socrates eſt diſputans,* omiſſo participio ὤν.

Conſtruitur etiam quandoq; verbum ſubſtantiuum ἐστὶ cum articulo ſubiunctiuo, & in recto & in obliquo, tam ſingularis quàm pluralis numeri, hoc modo: ἔστιν οἵ τινες, hoc eſt, *aliqui.* οὐκ ἔστιν οἵ τινες τρέχουσι, *nulli currunt.* ἔστιν οἷς, *pro quibuſdam.* φωνή τις ἔστιν οἷς ἐξηκούετο, *vox quædam quibuſdam exaudiebatur.* ἔστιν οὓς, *aliquos,* vt ἑώρων πολλοὺς μὲν ἐκ μάχης φεύγοντας, ἔστι δ' οὓς εἰς θάνατον περιπεσόντας, *vidi multos è conflictu fugientes, & aliquos in morte proſtratos:* pro quo etiam dicunt, ἔστιν οὕς τινας. ἔστιν ὧν, *quorundam.* ἔστιν ὃς, *quidam.* ἔστιν οὗ, *cuiuſdam.* Et ſic de aliis caſibus.

Conſtruitur etiam hoc modo, ἔστιν ὡς, pro, *quodammodò, quadamtenus:* vt, ἔστι μὲν ὡς καὶ ὕλη μέρος τινὸς λέγεται, ἔστι δ' ὡς οὔ, *quodammodò materia pars alicuius dicitur, & quodammodò non.*

Etiam ἔσθ' ὅπως, ſignificat *quodammodò:* ἔστιν ὃν τρόπον, pro *quodammodò, quadamtenus.* τοῦτο μὲν οὐκ ἔστιν οὕτως ἔχον, ἀλλ' ἔστιν ὃν τρόπον. *non planè ita eſt, ſed quodammodò.* Quod quidem ita dicitur per ἔλλειψιν præpoſitionis κατὰ, articulo ſubiunctiuo ὃν accepto, pro hoc nomine infinito τινὰ: ita vt ἔστιν ὃν τρόπον, ſit loco huius ἔστι κατά τινα τρόπον. ἔστιν ἐφ' ὅτῳ, *aliqua cauſa.*

1 [1]CONSTRVCTIO verbi substantiui εἰμὶ cum sequētis articuli postpositiui cōprehensione, diligenter animaduertenda. nam articulus ad sequentia respondet: vt apud Herodia. ἔστι δ' ὢν καὶ πεῖρα μετέχων ἐν βασιλικαῖς, ἢ δημοσίαις ὑπηρεσίαις γενόμενος. Παιδείας β'. καὶ ἔστιν οἱ ἐτύγχανον, καὶ θώρακας, καὶ γέῤῥων, οἳ δὲ καὶ κράνους, καὶ κνημῖδος. Thucyd. α'. τῆς τε ἄλλης ἑλλάδος ἐστὶν ἃ χωρία. Et postea, καὶ ἔστιν ἃ καὶ πολίσματα εἶχεν. Ἑλληνικῶν δ'. καὶ ἐκείνῳ τῷ ἔτει ἔστι μὲν ἃ τῶν ἄθλων δὶς ἐνικήθη, ἔστι δ' ἃ εἰς αὐτοὶ ἐκηρύχθησαν, *illo anno bina accidere quorundam certaminum victoriæ, & bina de iisdem præconia.* Thucyd. 8. etiam plurali verbo est vsus, εἰσὶ δ' αἳ τῶν νεῶν, καὶ ἐς σίγειον κατῆραν.

Verbum substātiuum cum aduerbiis loci.

Adiunguntur & aduerbia loci, ac temporis, similiter verbo substantiuo, ἔστιν ᾗ, ἔσθ' ὅτε. Item, οὐκ ἔσθ' ὅπως, Thucyd. α'. οἱ γὰρ θεμέλιοι παντοίων λίθων ὑπόκεινται, καὶ οὐ ξυνειργασμένων ἔστιν ᾗ, *fundamenta enim varia saxa habent congesta, & ne quadrata quidem alicubi cernere est.* Electra, οὐ γὰρ ἔσθ' ὅπως ὁ δ' οὐκ Ὀρέστης ἐστί, *profectò enim Orestes hic est.* Herod. δ'. ἐπεὶ ἐναγίζουσι τὰ ἐναντία ἐφρόνουν ἐπ' ὀλέθρῳ τῶν δικαζομένων ἔσθ' ὅτε. Et mox, ἔσθ' ὅπη καὶ ξυλίνοις χρώμενος σκεύεσιν, *nonnunquam.* Ac paulò post, ἔσθ' ὅπου δὲ καὶ χλοῦνας εἴδομεν ἀξίας εἰκόνας. *nonnulla etiam videmus ridicula simulachra.*

Verbum substātiuū cum casu apposito ad præpositionem.

Item cum casu apposito ad præpositionem, Thucyd. α'. αὐχμοί τε ἔστι παρ' οἷς μεγάλοι καὶ ἀπ' αὐτοῦ καὶ λιμοὶ ξυνέβησαν. Iungitur cum verbo τυγχάνω participium verbis εἰμί. Isocr. Archid. αἱ δὲ διαπράξεις ... καταφανεῖς ποιοῦσιν, οἷοι τινὲς ἕκαστοι τυγχάνουσιν ὄντες, cum aliis participiis. Electra, ἄριστος πάντων ἔργα δρῶσα τυγχάνεις. Similiter & apud Poëtas, κυρῶ, εὖ κυρεῖ. ποῦ ποτ' ὢν κυρεῖς. Ibidem & Trachiniis, ὧν γ' αὖ ἐξειδὼς κυρῶ, & ἐκπεπληγμένη κυρῶ.

Cum participiis aliorum verborum.

Adiunxere autem frequenter participiis aliorum verborum substantiua planè περιφραστικῶς, vbi Latini verbis modo vterentur, Herodot. κακὸν τοσοῦτον εἴη Ἴωνας ἐξειργασμένος. Plato Epitaphio, οὕτω πολλὰ καὶ μάχιμα ἔθνη καταδεδουλωμένη ἦν ἡ Περσῶν ἀρχή, hoc est, domuerat, κατεδεδούλωτο. Et Plato, ὁ δὲ πολὺ μᾶλλον ἐνίοτε ἐστὶν ἐξολωλεκώς, id est, ἀπώλεσε, *perdidit.* Huius figuræ sunt illa, ἦν λέγων, περιπατῶν, καθήμενος. Huc pertinent & illæ περιφράσεις cum verbo γίνομαι, ἐγένετο ἐπὶ Σκύθας αὐτοῦ Δαρείου ἔλασις, Μελπομένη. Sed in his nonnunquam est quædam ἔμφασις, vt cùm Latinè dicitur, *Non is erat, qui virtuti neruos incideret.* Herod. Σαδυάττης γὰρ οὗτος, καὶ ὁ τὸ ... μὲν ἦν σιωπήσας. Et mox, οὗτος ἦν ... τοῖς Λυδοῖσι ἐσὶ ... νὺξ ἡ ἡμέρη ἐγένετο, *hic ille est, qui dimicauit cum Lydis, ... tempore interdiu obtenebrauit commisso prælio.*

In modo infinitiui accusatiuū admittit.

Verbum substantiuum in modo infinitiuo, & Accusatiuum proprium huius modi casum admittit, & alium respondentem ad verbum finitum, vt παιδίον αὐτῷ βασιλέα γίνεσθαι, *cùm Rege...*

potestas illi fieret. Plato Epitaphio, καὶ ἡμῖν μὲν οὐδὲν θαυμαστὸν οἷόν τε εἶναι εἰπεῖν.

GENITIVVS POST VERBVM.

VERBA sensuum significatiua gaudent Genitiuis, velut αἰσθάνομαι, ἀκούω, ἅπτομαι, γεύομαι, ὀσφραίνομαι: vt, αἰσθάνομαι τῆς τῶν λόγων ἡδύτητος, *sentio sermonis suauitatem.* μὴ γεύεσθαι μελανούρων, *ne gusta ex iis, quibus nigra est cauda.*

Verba sensus significantia.

Excipiuntur ea quæ visum significant, veluti ὁρῶ, ὁρῶμαι, θεῶμαι, βλέπω, & similia, quæ exigunt Accusatiuum, quòd visus cæteris sensibus sit certior & penetrabilior. Verùm Attici omnia sentiendi verba construunt cum Accusatiuo.

Videndi verba exigunt accusatiuum.

Atticismus.

Cæterùm verbum αἰσθάνομαι quandoque significat *intelligo*, & tum si referatur ad eandem personam, construitur cum participio Nominatiui casus. αἰσθάνομαι καλῶς ποιῶν, *intelligo quòd bene faciã.* αἰσθάνῃ καλῶς ἀναγινώσκων, *intelligis te rectè legere.* Sin verò ad aliam personam, construitur Accusatiuo αἰσθάνομαί σε ποιοῦντα τόδε. *intelligo te hoc facere.*

αἰσθάνομαι cum nominatiuo & accusatiuo.

Item, ἀκούω capitur nonnunquam pro vocor, & tunc habet vtrinque Nominatiuum, more *Vocatiuorum. Sic Gregorius de Seruatore ait, Σαμαρίτης ἀκούει, *vocatur Samaritanus.*

ἀκούω vtrinque nominatiuo.

** Latinorum.*

2 ITEM verba quæ animi affectionem significant. ἐρᾶν Θέτιδός τε καὶ Γαλατείας οὐ δυνάσαι, *non potes Thetidem simul & Galateam amare.* [2] ἐπιθυμῶ σου τοῦ φίλου μου, *desidero te amicum meum.* πάντα ἀγαθοῦ τινος ἐφίεσθαι δοκεῖ, *omnia bonum aliquod appetere videntur.* [3]

Affectionẽ animi significantia.

2

Construuntur etiam hęc verba cum infinitiuis, additis articulis Genitiui casus, ἐφίεμαι τοῦ ἀναγινώσκειν, *desidero legere.* ἐπιθυμῶ τοῦ μανθάνειν, *cupio discere.* φιλῶ, ἀγαπῶ, ἐλεῶ, οἰκτείρω, & similia.

3

Affectionem significantia cum infinitiuis.

3 QVIBVS iunguntur verba curandi: φροντί... ἐπιμέλομαι, μέμνημαι.

...randi.

Participandi. 4 Addvntvr Genitiuis etiam verba participandi, κοινωνῶ σοι τῆς δόξης, *sum tecum particeps gloriæ.* μετέχω σοι τοῦ πάθους, *particeps tecum sum afflictionis.* quod etiam per accuſatiuum dicitur, μετέχω σοι τὸ πάθος. Vnde & illud Comici, οὐ γὰρ μετεῖχες τὰς ἴσας πληγὰς ἐμοὶ, *non enim participabas pares plagas mecum.*

Imperandi. 5 Verba imperandi Genitiuis gaudent, ἄρχω μηδενὸς, *nulli impero.* βασιλεύω, κυριεύω πάντων, *dominor omnibus.* τυραννῶ κρατῶ τῶν ἑσπερίων, *dominor Occidentalibus.* Ad hanc formam legimus Matth. 20. *Principes Gentium dominantur eorum,* pro *dominantur eis.*

Atticiſmus. Græcè enim eſt, κατακυριεύουσιν αὐτῶν. Atticè additur his verbis Datiuus.

βασιλεύω cum accuſatiuo. Conſtruuntur etiam cum Accuſatiuo. βασιλεύω σε, δεσπόζω σε, κυριεύω σε, verùm tunc ſignificant βασιλέα σε ποιῶ, *Regem te facio.* δεσπότην σε ποιῶ, *dominum te facio.* Et ita in aliis.

Priuandi & erroris. 4 6 Privandi verba & erroris στέρομαι τούτων, ἁμαρτάνει τῆς ὁδοῦ ὅλης, *errat tota via.* ἐλαττῶ σε ἑταίρ.[4] 20

Differendi. Diſtandi. Aſſequendi. Fruſtrandi. 7 Qvin & verbis differendi, aut diſtandi apponitur Genitiuus. διαφέρει πάντων, *differt ab omnibus.* χωρίζομαι, ἀπέχω, διΐστημι, διέχω. Et verbis aſſequendi & fruſtrandi.[5] τυχῶ, ἀτυχῶ, ἀποτυχῶ, & ſimilia: ἐπηγγελμένων τυχεῖν ἀγαθῶν, *aſſequi bona promiſſa.*

5 *Concedendi. Prohibendi.* 6 Similiter verbis concedendi, συγχωρῶ, ὑπείκω: Prohibendi, κωλύω.[6]

Plenitudinis. Copiæ. Inopiæ ſeu implendi & vacuandi. 8 Genitivo gaudent verba plenitudinis, copiæ, aut inopiæ. γυμνῶ σε ἀγαθῶν, *nudo te bonis.* κενῶ σε πραγμάτων, *euacuo te rebus.* πληρῶ σε ἀγαθῶν, *impleo te bonis.* πληθύνειν τὴν πόλιν ἀνδρῶν, *ciuitatem plenam eſſe viris.* γεμίζω φιάλην ὕδατος, *impleo phialam aqua.* Matth. 22. ἐπλήσθη ὁ γάμος ἀνακειμένων, *nuptiæ impletæ ſunt diſcumbentibus.*[7]

7

Licitandi, quæ appretiatiua dicuntur. 9 Appretiativa verba admittunt Genitiuum ſignificantem pretium, ὠνησάμην ταῦτα δραχμῶν ...

quinque drachmis. πολλοῦ πωλεῖς, *magno vendis.* δέκα ταλάντων τιμῶμαι, *decem talentis æstimo.* τιμῶμαί μοι θανάτου, *meipsum morte dignum censeo.* Quod etiam quandoque dicitur præcedente præpositione πρὸς, vel ἀντὶ, aut simili. οἳ τὸν βίον πρὸς μικρὰ κέρδη καταλλάττονται, *modicis lucris vitam commutant.* ἀντὶ θνητοῦ σώματος ἀθάνατον δόξαν ἀντικαταλλάξασθαι, *pro morti obnoxio corpore gloriam comparare immortalem.*

10 Crebrò regunt verba Genitiuum ἐλλειπτικῶς, *deficiente*, ἕνεκα: vt, ἀποδέχομαί σε τῆς προαιρέσεως, hoc est, ἕνεκα τῆς προαιρέσεως, *suscipio* siue *approbo te, quod ad voluntatem attinet.* εὐδαιμονίζω σε τῆς τύχης, hoc est, ἕνεκα τῆς τύχης, *beatum te prædico propter fortunam,* aut quod ad fortunam attinet: vtrumque enim significat ἕνεκα. Huius schematis est etiam quod dicitur, εὖ ἥκει φρενῶν, pro φρόνιμός ἐστιν, εὖ ἥκει παιδείας, *eruditus est.* Quem morem Latini imitantur nonnunquam in huiusmodi orationibus, *Populi seruandi laborat, Reipublicæ defendendæ periclitatur, in quibus deest, causa.*

ἐλλειπτικῶς constructa, vtpote deficiente ἕνεκα.

11 Qvandoqve deficiente alia quauis præpositione, quæ postulat Genitiuum. λύω σε τῶν δεσμάτων, pro ἀπὸ τῶν δεσμάτων. διώκω σε τῆς οἰκίας, pro ἐκ τῆς οἰκίας. παύω σε τῶν κακῶν. παύω σε τοῦ παίζειν. κωλύω σε τοῦ χρέους, pro ἀπὸ τοῦ χρέους. ἁρπάζω σε τοῦ πυρὸς, pro ἐκ τοῦ πυρός.

ἐλλειπτικῶς desiderata præpositione.

12 Verba accusandi, damnandi, absoluendi, & consimilia, Genitiuum adsciscunt, qui significet crimen: quod nonnunquam etiam effertur per Accusatiuum. Per Genitiuum quidē: vt, διώκω σε φόνου, *accuso te cædis.* αἰτιῶμαί σε τοῦδε, *criminosè hoc tibi obijcio.* ἁλίσκω σε τούτου τοῦ ἀδικήματος, *conuincæ te huius iniuriæ.* ἑάλω κλοπῆς, *damnatus est furti.*

Accusandi. Damnandi. Absoluendi.

Quod etiam licet sic dicere, ἑάλω κλέπτων, vel sic, ἑάλω ἐπὶ κλοπῇ, & ita in aliis similibus, διώκω σε πληγῶν, ἐγκαλῶ σοι πληγῶν, *ago tecum iniuriarum ob*

verbera. φεύγω δουλείας, *causam dico super status contro-uersia.* φεύγων φόνου, *postulatus cædis.* φεύγων ὕβρεως, *postulatus iniuriæ.* φεύγων ἀνθρωποφονίας, *reus homicidij.* καταγινώσκω σε φόνου, *damno te cædis.*

Per Accusatiuum, καταγινώσκω σου τόδε, hoc de te iudico & æstimo. καταγινώσκω σου ἀμαθίαν, *indico te imperitum.*

Pœna condemnationis etiã per accusatiuum.

13 Effertvr etiam per Accusatiuum, quod pœnam significat condemnationis. καταγινώσκω σου θάνατον, *mulcto te morte.* κατακρίνω σου θάνατον, *damno te ad mortem.* Quod etiam passiuè dicitur per Nominatiuum, κατέγνωσαί σου θάνατος, κατακέκριταί σου θάνατος, *rei capitalis damnatus es, & vltimo supplicio.* Vel per Accusatiuum, κατακρίνομαι θάνατον, καταγινώσκομαι θάνατον, *damnor ad mortem.*

Passiua cum genitiuo.

14 Verba passiua exigunt Genitiuum intercedente præpositione ὑπὸ, vel παρὰ, aut simili: sicut Latinis Ablatiuum intercedẽte præpositione à vel ab. τύπτομαι ὑπὸ σοῦ, *verberor abs te,* loco cuius

Datiuus pro Genitiuo cum præpos.

quandoque ponunt Datiuum, πεποίηταί μοι, pro τὸ ὑπ' ἐμοῦ. λέλεκταί σοι, pro ὑπὸ σοῦ. διδάσκομαί σοι ῥητορικὴν, pro διδάσκομαι ὑπὸ σοῦ, *doceor abs te Rhetoricam.*

Quædam genitiuum, &c.

15 Qvædam verba regunt Genitiuum, quia resoluuntur in nomen, cui iungitur Genitiuus. ἀξιῶ σε τιμῆς, pro ἡγοῦμαί σε ἄξιον τῆς τιμῆς. γυμνῶ σε τῶν ἐνδυμάτων, pro καθιστῶ σε γυμνὸν τῶν ἐνδυμάτων. Ad Hebræos 3. πλείονος δόξης οὗτος παρὰ Μωϋσῆν ἠξίωται, *ampliori gloria præ Moyse dignus habitus est.*

Species temporis.

16 Qvibvslibet verbis apponitur Genitiuus significans speciem temporis, hoc est, cùm interrogatio fit per quando: vt, ἡμέρας τε καὶ νυκτὸς ἐργάζεται, *noctu diuq́; operatur.* ἑσπέρας ἥκεν, *venit vesperi.* χειμῶνος καὶ ἔαρος αἱ κοιλίαι θερμαί εἰσιν, *hyeme & vere sunt ventres calidi.*

Spatium temporis.

17 Simpliciter spatium temporis, hoc est, cùm interrogatio fit per quãdiu, ponitur in Genitiuo, quan

quando tempus præteritum significatur negatiuè. οὐκ εἶπον χρόνου πολλοῦ, *non dixit multo tempore.*

Aut quando per breue tempus aliquid accidisse declaratur: μικροῦ παρῆλθεν, *paululum præteriit.* In aliis ponitur spatium temporis in Accusatiuo: ὅλην τὴν ἡμέραν εἰργασάμην, *tota die operatus sum.* Ioan. 15. τοσοῦτον χρόνον μεθ' ὑμῶν εἰμὶ, *tanto tempore vobiscum sum.* εἰμὶ ἐνταῦτα πάντα τὸν πόλεμον, *sum hîc toto tempore belli.* ἔζη πᾶσαν τὴν τοῦ Τραϊανοῦ βασιλείαν, *vixit toto tempore regni Traiani.* Quod & per Datiuum effertur, εἴκοσιν ὅλοις ἔτεσιν ἀποδημήσας, *viginti totis annis peregrinatus.* Dicũt & per Nominatiuum sic, ἐξῆλθε ἤδη ἔτος τρίτον, *annum ab hinc tertium.* τοῦτο μὲν ἔτος ἤδη τρίτον ἐξήκει μετὰ τὸ σπουδάζειν ἐμὲ, *iam triennium est à quo studere desij.*

Per breue tempus. — *Tempus continuatum.* — *Tempus continuatum in Datiuo.* — *Et in Nominatiuo.*

18 QVOD materiam significat, in Genitiuo ponitur. ἐποίησε λίθου, *fecit è lapide.* Cui quandoque additur præpositio ἐξ: vt, ἐποίησε ἐξ λίθου.

Materia

19 SIMILITER & id quod significat partem: κρεμῶ σε τοῦ ποδὸς, *suspendo te pede.* πίνω τοῦ ὕδατος, *bibo de aqua.* δρέπομαι τῶν ἀνθῶν, *carpo de floribus.* Si totum significent, vtuntur Accusatiuo: πίνω τὸ ὕδωρ, *bibo aquam.*

Pars — *Totum in Accusatiuo.*

20 VERBVM substantiuum adsciscit nonnunquam Genitiuum, τούτων ἐστὶν ὁ Πλάτων, *horum, aut de numero horum est Plato.* Quod verbum quandoque omittitur, οὐδὲ τῶν ἀδικούντων ἐγὼ, *neque ego sum de numero nocentium.*

Substantiuum verbũ, cum quo εἷς subauditur.

[1] ISOCRATES τῆς ψυχῆς οὐδὲν φροντίζοντες, *nihil curantes animum.* Cum περὶ quoque iunctum inuenitur apud Xenoph. περὶ τοῦ ἐνθάδε φροντίζειν. Item cum περὶ sequente genitiuo, Apud Demosth Philip. 4. οὐ μόνον οὐδὲν φροντίζει περὶ αὐτῶν ἀλλ' οὐδὲ μέμνηται. Alteri item præpositioni reperitur iunctum, nempe ὑπὲρ apud eundem Demosth. vt Olynt. 1. εἴπερ ὑπὲρ σωτηρίας αὐτῶν φροντίζετε. Denique iungitur etiã accusatiuo, vt in hoc Aristoph. loco, μὴ νῦν τοῦτό γε φροντίζετε, *ne hoc curetis.* Porro aliam interpretationem passa vbiq; inuenitur iuncta accusatiuo, nimirum pro studeo, operam

impendo,&c. de quo dicetur inferius. Nec raro etiam inuenitur iunctum particulis ὡς, vel ὅπως vel εἰ. Isocrat. φρόντιζε ὅπως μηδὲν ἀνάξιον τῆς τιμῆς ταύτης ποιήσῃς. *Da operam ne quid isto honore indignum facias.* Plato. lib. 1. de Repub. ἔοικας ἡμῶν οὐδὲν κήδεσθαι, οὐδέ τι φροντίζειν εἴτε χεῖρον, εἴτε βέλτιον βιωσόμεθα, & cum Participio iungit etiam Demosth. in Mid.
2 [2] Demosth. ἀρχῆς ἐπιθυμῆσαι, *imperium concupiscere.* Dionys.
3 Halic. ἐρῶντες δυναστείας, *potentiam appetentes.* [3] His adde, apprehendendi Pind. φθόνος ἅπτεται τῶν ἐσθλῶν, *inuidia arripit & tangit bonos.* Dionys. Hal. ἐπιληψόμενοι τοῦ ἀνδρὸς *virum arrepturi.* Sic contra, abstinendi & dimittendi: Aristoph. οἴνου δ' ἀπέχειν καὶ γυμνασίων, *abstinere vino & exercitiis*: Idem
4 τούτου μὴ μεθίεσθαι, *hunc non dimittere.* [4] Sic contra communi-
5 candi. Xenoph. μεταδιδόναι τοῦ βάρους, *communicare onus.* [5] Plato, τοῦ σκοποῦ τευξόμενος, *scopum assecuturus.* Polyb. τετυχηκότες τῆς σχολῆς, *nacti otium.* Herodot. ψευσθεὶς ἐλπίδος, *spe frustratus.*
6 [6] Dionys. Halac. εἶργον τῆς διαβάσεως *prohibebant transitu.* Xen.
7 κωλύειν τοῦ καίειν, *impedire quominus vrant.* [7] Sic Demosth. τοσαύτης παρανομίας καὶ μανίας ἐνέπλησε τοὺς ταλαιπώρους, *tanta iniquitate ac iniquitate impleuit miseros.* Aristot. prob. κουφισθεὶς τοῦ πάθους, *malo leuatus.*

Appendix. Genitivum quoque adsciscunt verba fruendi:
1. Isocr. ἀπήλαυε τῶν παρόντων, *fruebatur præsentibus.* Huc pertinent illa φαγόντες ἐχίδνης, *cum de vipera comedissent.* πιόντες
2. οἴνου, *cum de vino bibissent*: apud Aristo.& alibi. Item liberandi: Philo, δεσποίνης χαλεπῆς ἐλευθερωθεὶς, *domina difficili liberatus.* Isocr. ἀπηλλάγησαν δουλείας, *liberati sunt seruitute.*
3. Incipiendi & desinendi: Thucid. μάχης οὐκ ἦρχον Isocr. λήγε
4. τῶν πόνων. Æsop. παῦσαι τοῦ κλαίειν. Sic etiam Horat. *Desine*
5. *mollium querelarum.* Admirandi: Isocr. θαυμάζω δὲ τῶν πρεσβυ-
6. τέρων, *miror autem seniores.* Dolendi: Euripid. Ἑλλάδος τῆς τα-
7. λαιπώρου στένω, *Græciam miseram deploro.* Arist. πολὺ ἀλλήλων διεστῶτα, *longè à se inuicem distantia.* Sic excellendi & contra. Isocr. προέχειν τῶν ἄλλων, *cæteros antecellere.* Item superandi: Xenoph. κρατεῖν τῶν ἡδονῶν, *superare voluptates.* Greg. ἡττήθη τῆς γεύσεως, *à gustu superatus est.* Esse in significatione possessionis, pertinentiæ, causæ, Heliodo. μὴ τῆς ὀργῆς γίνου ὅλος. *Ne prorsus iræ succumbe*: Basil. σεαυτοῦ γίνεσθαι πάλιν: *Rursus tui fieri compotem.* Aristophan. πλούτου δ' ἐστὶν ὑβρίζειν, *Diuitiarum est insolescere.* Esse in ortus significatione. Homer. αἵματος εἰς ἀγαθοῖο, *Bono sanguine ortus es.* Esse in adiunctæ laudis aut vitij significatione. Arist. Histor. animal. τὸ θῆλυ ἀκοντότερον τοῦ ἄρρενος, καὶ ἔλαττον τῆς σφοδρότητος, *& pauciteris* [illegible] Denique multa genitiuum regunt vi præpositionis ex qua sunt composita. Lucia. ἀπελθεῖν τοῦ συμποσίου expe-

conuiuio. Ariſtoph. ἐκβαλῶ τῆς οἰκίας *eÿciam domo.* Idem ταυτὶ καταχέω σου, *Hæc in te effundo.* Horum quoque multa vel ellipſin aliquam habent, vel alium caſum alio reſpectu adſciſcunt.

DATIVVS POST VERBVM.

VERBA ſequendi exigunt datiuum, ἕπομαι τοῖς παλαιοῖς, *ſequor veteres.* ἀκολούθει μοι, *ſequere me.* Hom. ὄφρα τοι αὐτὸς ἕπομαι, *vt ipſe te ſequar.* *Sequendi.*

2 SIMILITER verba certandi, μάχεσθαι κυσὶν ἐν φρέατι, *in puteo cum canibus pugnare.* τοῖς θεοῖς μάχεσθαι, *pugnare cum diis.* φιλονεικῶ σοι. *contendo aduerſum te.* παλαίω τοῖς πολλοῖς, *luctor aduerſus multos.* παυροτέροις πολεμεῖν, *aduerſus pauciores belligerare.* Sic Virg. *Certandi.*

Placidóne etiam pugnabis amori?

Quibus nonnunquam additur Genitiuus, ἀμφισβητῶ σοι τούτου, vel περὶ τούτου, *certo tecum de hac re.* *Quibus additur genitiuus.*

3 QVODVIS verbum admittit Datiuum ſignificantem qualecunque inſtrumentum, [1] aut modum actionis. πολεμίζειν γλώττῃ, *bellare lingua.* χειρὶ δεῖ σπείρειν, ἀλλὰ μὴ ὅλῳ θυλάκῳ, *manu ſerere oportet, non toto thylaco.* τίνι τρόπῳ γράφεις; *quo modo ſcribis?* His finitima ſunt, quæ cauſam ſignificant. [2] φθόνῳ τοῦτο ποιεῖ, *inuidiâ hæc facit.* *Inſtrumentum.* 1 *Cauſa.* 2

4 NONNVNQVAM & pretium ponitur in Datiuo: Chryſoſtomus, ἰδίῳ θανάτῳ τὸ ποίμνιον πριάμενος, *propria morte gregem emens.* *Pretium.*

5 VERBIS ſignificantibus motum ad locum additur ſæpe Datiuus loco Accuſatiui, cum præpoſitione: vt, ὁρμᾷ διὰ τοῦ ἀέρος τῇ πόλει, pro εἰς πόλιν. *Quæ ſignificant motum ad locũ.*

6 CVM verba regunt Datiuum pronominis αὐτὸς, ſæpenumerò intelligitur præpoſitio σὺν, vt ἀποτέμνω αὐταῖς ὠλέναις τὰ πτερὰ, hoc eſt, σὺν αὐταῖς ὠλέναις. αὐτοῖς ὅπλοις ἔλαβεν ἄνδρας, hoc eſt, σὺν αὐτοῖς ὅπλοις, *vnà cum armis accepit viros.* [3] *Cum datiuo pronominis αὐτὸς, σὺν ſubauditur.*

7 Ἔστι pro habeo gaudet Datiuo, ſicut apud Latinos. οὐκ ἔστι μοὶ ἀργύριον, *non habeo argentum.* Et 3 *ἐστὶ pro habeo.*

familiariter adſciſcit ſibi duos Datiuos, βουλομένῳ, ἀχθομένῳ, & ſimiles, ὡς βουλομένοις ἦν, *ſuo arbitratu.* οὐκ ἦν βουλομένῳ μοι ταῦτα, *hæc non placuerunt mihi.* οὕτω μὴ ἀχθομένῳ εἴη ταῦτα, *quo non inuito hæc eſſent.*

Χρῶμαι datiuo conſtruitur.

8 Χρῶμαι & χρῆσθαι, & ſimilia, conſtruuntur Datiuo. χρῶμαι τοῖς φίλοις, *vtor amicis.* καλῶς ἑαυτῷ χρῆσθαι, *honeſtè ſe habere.*

Datiuo verbi Χρῶμαι additur τι, vel ὅ,τι.

Et huic Datiuo additur nonnunquam Accuſatiuus τὶ, vel ὅ,τι: vt, οὐκ ἔχω, ὅ,τι χρήσωμαι ἐμαυτῷ, *incertus ſum quid agam.* οὐκ ἔχω τι χρήσαιμι τούτῳ, *neſcio quomodò eo vti debeam.*

Datiuus in Accuſatiuum mutatur.

Mutatur etiam hic Datiuus nonnunquam in Accuſatiuum. χρῶμαι τοῖς σοῖς, vel χρῶμαι τὰ σὰ, *vtor rebus tuis.*

Quæ genitiuo & datiuo gaudent.

9 Hæc autem Genitiuo & Datiuo, φθονῶ, μετέχω, κοινωνῶ, συγγινώσκω: vt, φθονῶ σοι τούτου, *inuideo tibi hanc rem.* φθονῶ σοι τοῦ πλούτου, *inuideo tibi diuitias.* μετέχω σοι τούτου, *huius rei tecum particeps ſum*

10 Item hæc impersonalia, δεῖ, μέτεστι, μέλει, μεταμέλει, διαφέρει, προσήκει: vt, μέλει μοι τούτου, vel περὶ τούτου, *huius mihi curæ eſt.* διαφέρει μοι τούτου, vel περὶ τούτου, *huius mea refert.* προσήκει μοι τούτου, vel περὶ τούτου, *huius me decet.* δεῖ μοι τούτου, *opus eſt mihi hac re.*

11 Loco Datiui licet quandoque ponere Genitiuum, antecedente præpoſitione. ἐπέχω τὴν γνώμην τούτῳ, & ἐπέχω τὴν γνώμην περὶ τούτου. ἐφίστημι τὴν γνώμην τούτῳ, & περὶ τούτου, *adhibeo animum huic rei.*

12 Ἀμύνομαι, τιμωρῶ, ἐκδικῶ σοι, vel ὑπὲρ σοῦ, *vlciſcor iniuriam tibi illatam.*

Cum accuſatiuo verò ſignificant hæc verba, *crucio, vindico*, ἑαυτὸν τιμωρούμενος, *ſeipſum crucians.* ἀμύνομαι, vel ἐκδικῶ σε, *vindico te.*

1 [1] Instrumentum vt Ariſto. Oecon. ἠθμῷ ἀντλεῖν *colo haurire.* Modum: Ariſtoph. ῥώμῃ πράττειν, γνώμῃ βουλεύειν *Animo & mente deliberare, viribus exequi.* Demoſth. ...

2 ... τῷ πολέμῳ, *bello victi.* [2] Ariſto. χαίρειν καὶ λ... οἷς δεῖ, *gaudio & mærore ob quæ affici oportet.* Ariſtoph. ...

ἄχθετη, *His offendere, seu hæc agrè feres.* Xenoph. ἥδεται τοῖς τοιούτοις, *talibus delectetur.* Sic Homer. ἀλκῇ πεποιθὼς, *viribus fretus.* Insigne exemplum est hic Pausan. 132,39. ἀνανδρίᾳ γὰρ καὶ ὑπὸ δειλίας, καὶ οὐ διὰ κακίαν οὐδεμίαν, φυγεῖν αὐτόν. Ibi enim datiuus causalis mox effertur per præpositiones causales ὑπὸ *præ* & διὰ, *propter.* 3 Imo licet nulla interueniat mentio pronominis αὐτὸς, multa verba adsciscũt Datiuum vi præpositionis ἐν vel σὺν. Thucyd. ἐμμένειν ταῖς συνθήκαις, *manere in pactis,* id est, *seruare pacta.* Plato in Epist. ξυγγινόμενος ἄλλοις, *cum aliis versans.* Sic etiam pleraque composita cum præpositione ἀντὶ, ἐπὶ, παρὰ, πρὸς, in repugnandi, occurrendi, vel certandi significatione aliisve similibus. Xenoph. τούτοις ἀντιλέγων, *his contradicens.* Plutarch. ἐπιχειρεῖν τῷ ἔργῳ, *opus adgredi.* Sophocl. Τούτῳ παρέστης, *huic adstitisti,* seu *affuisti.* Gregor. Nazianz. προσδραμεῖν τῷ δωρήματι, *accurrere ad donum.* 3

Appendix. DATIVVM regunt præter hæc multa quorum pleraq; Latinorum structuram sequuntur vt verba. *1 Dandi & adimendi.* Dandi & Adimendi. Homer. δῶρον σοι τοῦτο δίδωμι, *do tibi hoc donum.* Idem σῖτον μέν σφιν ἀφεῖλε, *cibaria illis ademit.* Sic Tribuendi seu Attribuendi. Sophocl. τοῖς φίλοις τιμὰς νέμειν, *amicis honores tribuere.* Dionys. Halicar. προσάπτειν θεοῖς ἀνάξια, *diis res indignas adscribere.* *2 Commodãdi.* Commodandi & Incommodandi. Isocr. λυσιτελεῖ τῇ πόλει, *prodest reip.* Idem, φθονοῦμεν τοῖς προέχουσι, *inuidemus iis qui eminent.* *3 Promittendi.* Promittendi & Minandi. Plutarch. ὑπισχνούμενος αὐτῷ ποιήσειν, *promittens illi se facturum.* Luc. οἷα ἡμῖν ἠπείλησε, *qualia nobis minatus sit.* *4 Irascendi.* Irascendi & Ignoscendi. Matth. 5. ὁ ὀργιζόμενος τῷ ἀδελφῷ, *qui irascitur fratri.* Eurip. συγγνώσεταί σοι τὴν ἁμαρτίαν, *ignoscet tibi peccatum.* *5 Credendi.* Credendi & Diffidendi. Marci 1. πιστεύετε τῷ εὐαγγελίῳ, *credite Euangelio.* Isocr. ἀπιστῶν τοῖς πεπραγμένοις, *diffidens rebus gestis.* *6 Obsequendi.* Obsequendi & Repugnandi. Actor. Apost. 5. πειθαρχεῖν θεῷ μᾶλλον ἢ ἀνθρώποις, *obedire Deo magis quàm hominibus.* Iacobi 4. ἀντίστητε τῷ διαβόλῳ, *obsistite diabolo.* Appropinquandi. Dionys. Halic. ἐγγίσας τῇ πόλει, *cum appropinquasset urbi.* Isocr. τοῖς λόγοις πλησιάζειν, *litteris studere.* *7 Seruiendi.* Seruiendi & Ministrandi. Lucæ 4. διηκόνει αὐτοῖς, *ministrabat eis.* Isocr. ταῖς ἡδοναῖς δουλεύειν, *seruire voluptatibus.* Lucæ 4. αὐτῷ μόνῳ λατρεύσεις, *ei soli seruies.* *8 Adorandi.* Adorandi, Supplicandi, Precandi. Paul. 1. Corinth. 14. προσκυνήσει τῷ θεῷ, *Deum adorabit.* Demosth. θεοῖς εὔχομαι πᾶσι καὶ πάσαις, *omnes deos deasq; precor.* *9 Hortandi.* Hortandi Aristoph. παραινῶ σοι σιωπᾶν, *hortor te vt taceas,* vel *suadeo tibi.* *10 Mandandi.* Iubendi, Mandandi Dionys. Halicarnass. 32,42. κελευσθῆν αὐτοῖς, *cum iussum (id est imperatũ) eis esset.* Matth. 15. ὡς προσέταξεν αὐτῷ, *vt mandarat ei.* *11 Increpandi.* Incre-

pandi, Obiurgandi. Iſocr. τοῖς ἁμαρτανομένοις ἐπιπλήττειν, *de-*
12 Occurrendi. *licta reprehendere.* Occurrendi, Incidendi. Sophocl. ἀντήσας
σοι, *obuiam tibi factus.* Ariſtot. Eth. αὖ Πριαμικαῖς τύχαις περι-
πέσῃ, *ſi in Primicas calamitates inciderit.* Conueniendi ſeu
13 Congruendi. ſeu Congruendi. Dionyſ. Halicarnaſſ. ὡς ἥρμοττέ μοι ζῆν, *vt*
14 Decendi. *mihi conueniebat viuere.* Sic Decendi. Ariſt. ἃ πρέπει ἐλευθέ-
ροις, *quæ liberos decent.* Sufficiendi. Plato, εἰ αὐτῷ μὴ ἀποχρήσει
ταῦτα, *ſi hæc ei non ſuffecerint.* Plutarch. ἀρκεσθεὶς τούτοις, *his*
contentus. Placendi, & Diſplicendi. Thucyd. εἰ τοῖς πλείοσιν
ἀρέσκοντές ἐσμεν, τοῖς δ' αὖ μόνοις οὐκ ὀρθῶς ἀπαρέσκοιμεν, *ſi com-*
pluribus placemus, his ſolis haud iure diſplicuerimus. Xenop.
15 Temporis notatio. οἷς ἀπήχθετο, *quibus exoſus erat.* Temporis quoque notatio
fit hoc caſu vt εἴκοσιν ὅλοις ἔτεσιν ἀποδημήσας, *totis viginti an-*
nis peregrinatus. Plato χρόνῳ δ' οὐ πολλῷ πᾶσα μετέπεσε, *intra*
tempus non longum. Dionyſ. Halicarnaſſ. χρόνῳ δ' ὕστερον, *ali-*
quanto poſt tempore, vel *temporis progreſſu.*

ACCVSATIVVS POST VERBVM.

ACCVSATIVVM admittit quoduis verbū
nominis ab eo deducti. μάχομαι μάχην, *pu-*
gno pugnam. ζῶ ζωήν, *viuo vitam.* δουλεύω δουλείαν, *ſer-*
1 *uio ſeruitutem.* [1] Sic Terentius:

Cantilenam eandem canis.

Aut nominis relatiuum: ἣν ἀδικίαν ἀδικῶ σε, *in-*
iuria qua te afficio.

2 QVODVIS verbum conſtruitur etiam Ac-
cuſatiuo, ſi ſubaudiatur κατά. γέγραφε τὸν εἰρημένον
τρόπον, pro κατὰ τὸν εἰρημένον τρόπον, *ſcripſit dicto modo.*
ἐποίησε ἀκρίβειαν τὸν ἐνόντα τρόπον, id eſt, κατὰ τὸν ἐνόντα
τρόπον, *quàm fieri potuit maximè.* Sic ad Philip. 4. ἀνε-
θάλετε τὸ ὑπὲρ ἐμοῦ φρονεῖν, pro κατὰ τὸ ὑπὲρ ἐμοῦ φρονεῖν,
2 *reuiguiſtis in ſentiendo de me.* [2]

Verba adorãdi. 3 ACCVSATIVO gaudent verba adorandi,
Miſerandi. τιμῶ, σέβομαι, κολακεύομαι, θωπεύω, αἰσχύνομαι. Miſe-
Supplicandi. randi: ἐλεῶ, οἰκτείρω, κλαίω, θρηνῶ. & Supplicandi: ἱκε-
τεύω, λιτανεύω, ἀντιβολῶ, ἐκλιπαρῶ.

Accuſatiuo per ſynecdochen vtuntur. 4 GRÆCI paſſim vtuntur etiam in oratione
ſoluta Accuſatiuis per Synecdochen. πλήττομαι τὸν
πόδα, *percutior pedem.* ἀλγῶ τὴν κεφαλήν, *doleo caput.*

5 Attici vsurpant Accusatiuum loco Datiui, vbi significant bene aut malè fieri cuipiam. οἷά με ποιεῖς, pro ἐμοὶ, *qualia facis mihi.* Matthæi 27. τί οὖν ποιήσω Ἰησοῦν, τὸν λεγόμενον Χριστὸν, *quid igitur faciam Iesu, qui dicitur Christus?* ποιῶ σε ἀγαθὸν, pro ποιῶ σοι. δρῶ σε τόδε, pro δρῶ σοι τόδε. Sic passiuè: vt enim dicunt, εὖ ποιάσω σε, sic etiam passiuè, σὺ εὖ ποιηθήσῃ παρ' ἐμοῦ, pro *tibi bene fiet à me.* Sic & Actuum 12. dicitur, τί ἄρα ἐγένετο ὁ Πέτρος; *quidnam factus est Petrus?* pro *quidnam factum est Petro?* Sic item Matth. 11. πτωχοὶ εὐαγγελίζονται, *pauperes annuntiantur Euangelium*, pro *pauperibus annuntiatur Euangelium.*

Accusatiuus loco Datiui, vt placet autori. Rectius autem dixeris verba faciēdi construi cum duobus accusatiuis.

Hinc fit, quòd ad imitationem Græcorum passim legitur in sacris literis, *benedicere, & maledicere*, cum Accusatiuo significante eum, de quo quis bene & malè loquitur, qui & ipse benedici & maledici dicitur.

Nota benedicere & maledicere cum Accusatiuo pro modo loquendi nō Latinorū, sed Græcorum.

6 Passiva insuper adsciscunt Accusatiuum eum, quem verbum actiuum habet post Datiuum acquisitiuum: vt, ἐπιτρέπεις ἐμοὶ τὴν δίαιταν, *defers mihi arbitrium.*

Sic passiuè, ἐγὼ ἐπιτρέπομαι τὴν δίαιταν, *ego deferor arbitrium*, pro *arbitrium mihi delatum est.* Sic 1. Timoth. 1. κατὰ τὸ εὐαγγέλιον ὃ ἐπιστεύθην ἐγὼ, *secundum Euangelium, quod concreditus sum ego*, pro *secundum Euangelium, quod mihi concreditum est.*

Passiua habent accusatiuū sui actiui.

7 Atticè ponitur Accusatiuus pro Genitiuo, ἀποστερῶ σε τὰ χρήματα, pro τῶν χρημάτων, *priuo te pecuniis.* Et econuersò, Genitiuus pro Accusatiuo: τοῦ αἵματος ἀποψῶσαι, pro τὸ αἷμα ἀποψῶσαι. Quod plerunque fit, subaudiēdo alium casum, quem poscit oratio: vt, μὴ ἔχειν χρημάτων, id est, χρήματα. ponitur enim pro μηδὲ ἓν ἔχειν χρημάτων.

Accusatiuus loco genitiui Atticè.

Genitiuus loco accusatiui, sed ἐλλειπτικῶς.

8 Græcis sunt plurima verba composita, quæ tametsi casum suum includere videantur, tamen insuper construuntur Accusatiuo, & tum capiun

Nota. Composita pro simplicibus sumenda.

capiuntur pro simplicibus: *οἶνον οἰνοχοεῖν, fundere vinum. παῖδα παιδαγωγῶ, puerum guberno.*

Nota.
Accusatiuus cũ verbis loco Aduerbij.

9 ADDITVR etiam verbis Accusatiuus nonnunquam loco aduerbiorum: *ὀξὺ γράφεις*, pro *ὀξέως γράφεις. καλὸν ποιεῖς*, pro *καλῶς ποιεῖς. καλὰ ἐβουλεύσω*, pro *καλῶς ἐβουλεύσω, βλέπειν μανικόν*, pro *μανικῶς βλέπειν. βλέπειν βλοσυρόν τι.* pro *βλέπειν βλοσυρῶς.*

Tempus continuatum.
Nota.

10 ACCVSATIVO ponitur insuper cõtinuitas temporis, vt dictum est suprà. Cæterùm nullum verbum est Græcis quantumuis intransitiuum, quod non admittat interdum Accusatiuum alicuius actionis significatiuum. *ὅσα ὑβρίσθην, in quãtis affectus sum contumelia. ὅσα ἠδίκησθε, in quantis affecti estis iniuria. πάντα ἐξηπατημένοι, in omnibus decepti. γεραίρομεν αὐτὸν τὰ εἰκότα, honoramus eum, vt par est,* vel *pro dignitate. ἀτυχῶ πολλά, τὸ δέον μαρτύρομαι, μεγάλα εὖ ἔπαθον, ἐπαινῶ σε τοῦτο, τοῦτο καὶ τὰ τοιαῦτα*

3 *ἐγκωμιάζουσι τὴν δικαιοσύνην.*[3] Sic Terent. *Id operam do.*

Verba substantiua cũ Accusatiuo construũtur, vel κατὰ subaudiendum est.

11 ETIAM substantiuis verbis hoc pacto apponunt Accusatiuum: *τοῖς παροῦσι σύνειμι τὰ εἰκότα, cum præsentibus conuersor, vt par est, & pro dignitate.*

Verba cõstructa cum duobus Accusatiuis.

12 SVNT quæ geminum admittunt Accusatiuũ, *αἰτιᾶταί σε τοιαῦτα, obijcit contra te talia. διώκω σε γραφὴν ταύτην, reum te criminis huius facio. τοιαύτας δίκας τοῦτον ἀπέφυγον παρόντα, talibus causis hoc præsente absolutus sum. ἐκλέγω τὰ τέλη τοὺς παραπλέοντας, exigo vectigalia à prætereuntibus nauigiis. ἀφαιροῦμαί σε τὰ χρήματα, aufero tibi res. αἰσχύνομαι τοῦτον τὴν μετάθεσιν, facio vt hunc pudeat mutatum videri. προκαλοῦνται ἡμᾶς πρόκλησιν, διδάσκει μαθητὰς ποιητικά, παιδεύω σε παιδείαν, νουθετῶ σε νουθεσίαν, κλέπτω σε τὸ ἔνδυμα, ζημιῶ σε χρυσίον, κρύπτω σε τὰ ἐμά, ἀποστερῶ σε χρήματα,* vel *χρημάτων, ἀφαιρῶ σε τὰ βιβλία,* vel *βιβλίων, ἐνδύω σε τὸ ἱμάτιον, μυῶ σε τὰ μυστήρια, εἰσπράττω σε χρήματα, ἀπαιτῶ σε τὸ χρέος.* Horum passiua regũt vnum Accusatiuum, vt apud Latinos.

Inter

Quæ mutāt Datiuum in Accusatiuum, & Accus. in datiuū.

Inter ea quæ construuntur Datiuo & Accusatiuo, sunt quę mutant Datiuum in Accusatiuum, & Accusatiuū in Datiuum. δωροῦμαί σοι βιβλίον, δωροῦμαί σε βιβλίῳ, χαρίζομαί σοι τοῦτο, χαρίζομαί σε τούτῳ.

Hactenus de Accusatiuo.

[1] Sic Herod. τίνα λέγεις λόγον. Idem ἔπρηξε τὰ πρήγματα, 1 Matth. 2. ἰδόντες δὲ τὸν ἀστέρα, ἐχάρησαν χαρὰν μεγάλην, *Videntes autem stellam gauisi sunt gaudio magno valde.* Sic Latini quoque, *Suum gaudere gaudium, Duram seruire seruitutem,* & similia. Apud Aristot. in Polit. est non tantum ἄρχειν δεσποτικὴν ἀρχὴν, *herili imperio regere*: Sed etiam passiuum ἄρχεσθαι δουλικὴν ἀρχὴν, *seruili imperio regi.* In quibus vt Pleonasmi quædam species est, ita in illis quę cum nomine aliquo sunt composita. Homer. νέκταρ ἐῳνοχόει: Isocrat. οἰκονομεῖν τὸν βίον: Sed quemadmodum in superiorum plerisque, ita etiam in his dici potest emphasis quædam esse: Nam νέκταρ ἐῳνοχόει, significat *infundebat nectar vt pincerna qui vinum infundit*: & οἰκονομεῖν τὸν βίον, est, *vitam ita instituere, vt peritus œconomus res domesticas.* Sic 1. Corinth. 6. ἢ οὐκ οἴδατε ὅτι ἄδικοι βασιλείαν θεοῦ οὐ κληρονομήσουσι, *An nescitis quia iniqui regnum Dei non possidebunt?* id est, *regnum Dei velut hereditatem adibunt.* At Iliad. ε. οὐχ ὅγε ἄνευθε θεοῦ τάδε μαίνεται, significat vel *per furorem hæc agit*, vel *in his insanit ac furit.* [2] Similis ellipsis statui potest in temporis expressione. Demosth. μεμνῆσθαι τὸν πάντα χρόνον, scilicet κατὰ per *omne vitæ tempus meminisse.* 2 Idem, χρόνον τινὰ παρέχειν ἑαυτὸν, *per aliquod tempus sese præbuit.* Sunt etiam multa verba quæ Accusatiuum asciscunt per ellipsin aliarum præpositionum vt περὶ apud Alex. Aphrod. ἰδρῶσι τὰς μασχάλας pro περὶ τὰς μασχάλας. Aristo. τέντε νοῦν καὶ τὸ σῶμα διαφθαρέντες, *vitiati & animo & corpore.* Sic Euripides τἄλλα δ' εὐσεβεῖν χρεών, Vt & Latini quoque, *Cætera pietatem cole*, pro *in cæteris.* Et præpositionis εἰς in isto Aristopha. μηδὲν εἴπῃς φλαῦρον ἄνδρας δεξιοὺς, Nisi quis malit Atticam esse enallagen; ij enim sæpè accusatiuum vsurpant pro Datiuo, vt Plato ἥτις αὐτὸν ἀρέσκοι, *quæ ipsi placeat.* Idem Epist. 7. πολλὰ κακὰ δρᾶν τοὺς ἄλλους, *multa mala cæteris facere.* In isto verò apud Pausan. 179, 23. ἐνίκα στάδιον παῖδας, *pueros vincebat in stadio*: Ellipsis quædam clarius agnoscitur. [3] Sic Aristot. τὴν θάλατταν ἐργάζεσθαι, *mare tractare.* 3 Sic item ἐσθίειν κρέα, οἶνον πίνειν, *carnes comedere, vinum videre,* & similia. Porrò accusatiuus interdum tribuitur verbo finito qui iure ad infinitiuum pertinebat, vt fusius infra in Infinitiuorum Syntaxi docebitur.

Atticismus.

VOCA

VOCATIVVS POST VERBVM.

Verba imperatiui modi. VOCATIVVM asciscunt verba imperatiui modi, & similia. vt, Hesiod. ἐργάζεο νήπιε Πέρσα, *labora stolide Persa.* Atticè hîc nonnunquam nominatiuus vsurpatur. vt Marci 5. ἔξελθε τὸ πνεῦμα τὸ ἀκάθαρτον ἐκ τοῦ ἀνθρώπου, *exi spiritus impure.* Sic Virg. *Adsis lætitiæ Bacchus dator.* & Lucanus, *Degener o populus.* At in isto apud Stobæum, ἀκούετε λεώς, est præterea etiam numeri ac personæ anomalia.

DE VERBIS CONSTRVCTIS *cum diuersis casibus.*

NIHIL vetat, quò minùs eidem verbo diuersi casus apponantur diuersæ rationis.

Approbandi & reprobandi verba. Vnde approbandi & reprobandi verbo addi potest Accusatiuus cum Genitiuo ἐλλειπτικῶς, subaudiendo ἕνεκεν, vel Genitiuus cum Accusatiuo ἐλλειπτικῶς, similiter subaudiendo κατὰ. ἀποδέχομαί σου τὴν σπουδὴν, vel ἀποδέχομαί σε τῆς σπουδῆς. καταγινώσκω σου φόνον, vel καταγινώσκω σε φόνου. μακαρίζω σε τῆς θέας, vel μακαρίζω σου τὴν θέαν. ζηλῶ, εὐδαιμονίζω, & similia.

Ἀγαπῶ. Item, ἀγαπῶ construitur Accusatiuo: quia actiuum. ἀγαπήσεις κύριον τὸν θεόν σου, *diliges Dominum Deum tuum.*

Nota de ἀγαπῶ. Et Datiuo, quando significat, boni consulo, contentus sum, ἀγαπῶ τοῖς δεδικασμένοις, *contentus sum, siue acquiesco arbitrorum sententiæ.* Quo significatu construitur Atticis etiam cum Accusatiuo, ἀγαπῶ τὴν κρίσιν, *iudicio contentus nolo prouocare.* Si-

στέργω, ἔχω. milem constructionem habet verbum στέργω, & ἔχω, dum est actiuum, habet Accusatiuum, ἔχω ἀργύριον, *habeo argẽtum.* Dum significat possum, exigit infinitiuum. Luc. 7. οὐκ ἐχόντων αὐτῶν ἀποδοῦναι, ἀμφοτέροις ἐχαρίσατο, *non valentibus reddere donauit vtrisque.*

ἔχω nota. Cùm significat affectum esse erga aliquem, postulat Datiuum, ἔχω σοι, *tibi affectus sum.* Vel Genitiuum cum aduerbio, οὕτως γνώμης ἔχω, *hanc sententiæ.* καλῶς ἔχω τοῦ σώματος, *corpore rectè valeo.*

δεῶς ἔχω τῶν γραμμάτων, *rudis sum literarum.*

Dicimus etiam ἄχθομαι, χαίρω, ἥδομαι τούτοις, vel τούτων. πάσχω κακά, vel πάσχω κακοῖς. βόσκομαι τόδε, & βόσκομαι τῷδε. ἄρχομαι λόγον, & ἄρχομαι λόγου. ἐξάρχω δόγμα, vel δόγματος. χορτάζω σε ἄρτῳ. & χορτάζω σε ἄρτων. φθονῶ σοι τὸν πλοῦτον, vel τοῦ πλούτου.

Nota ἄχθομαι, &c.

QVONIAM hanc partem Syntaxeos Grammatici, vel leui tantum brachio attigerunt (facilius eam assidua authorum lectione quam præceptis vllis addisci posse arbitrati) vel si qui fusius persecuti sunt, magno exemplorum chao indigestam molem reliquerunt: libuit totam ea qua est à nostri temporis subtili Grammatico pertractata methodo hic attexere. Cuius ferè hæc sunt verba. Verba casu variãte, significatione quoque variant vt plurimum. Herod. πατρὶ τιμωρῶν, *patris iniuriam vindicans*; seu, *iniuriam patri illatam vlciscens*: at Act. Apost. 26. τιμωρῶν αὐτοὺς, *persequens & puniens eos.* Sic Thucyd. ἀμύνονται σφίσιν αὐτοῖς, *defendunt seipsos*: at Plut. ἠμύνατο τοὺς πολεμίους, *propulsabat hostes.* Rursus, τὰ τῇ θερμότητι κοινωνήσαντα apud Plat. signific. actiua, *quæ se ad calorem applicarunt*: at mixta signific. Isocr. ἐκοινώνησε συμφορῶν, *calamitatum fuit particeps.* Item διαφέρει αὐτοῦ, *ab eo differt*: at διαφέρει αὐτῷ, *eius interest, eius refert*, Thucyd. Sunt tamen quæ eadem aut certè non multum diuersa significatione casum regunt diuersum; respectu s. diuerso.

Genitiuum & datiuum: vt Homer. Il. α, Τενέδοιο ἀνάσσεις, *Tenedum regis*; seu, *Tenedi regnum tenes*: & mox ibidem, Μυρμιδόνεσσιν ἄνασσε, *Myrmidonas rege*; seu, *Myrmidonibus impera.* Eurip. πείθομαί σέθεν, *obsequor tibi*: Plato, πειθεὶς τῷ νόμῳ, *legi obsequens.* Item Genitiuum & datiuum instrumentalem seu modalem. Nonnus, χάριτος πέπληθε, *plenus fuit gratia.* Diodor. γῆν παντοδαποῖς καρποῖς πληθύουσαν, *terram omnis generis fructibus abundantem.*

Genitiuũ & datiuum regentia manente eadem significatione.

Genitiuum & accusatiuum. Aristot. αἰσθάνεται τῶν ὀσμῶν, *sentit odores.* Idem, αἰσθάνονται τὰ παρόντα, *sentiunt præsentia.* Luc. ἀκούσας τοῦ μύθου, *cùm sermonem istum audisset.* Idem, ἀκούσεσθε τὰ μετὰ ταῦτα, *audietis sequentia.* Aristoph. ὄζω μύρου, *oleo vnguentum.* Dioscor. ὄζουσα γεῶδες, *terreum quiddam olens.* Plut. ἐξάρχων ἐπινικίου παιᾶνος, *incipiens pæana victoriæ.* Xen. ἐξῆρχε παιᾶνα τὸν νομιζόμενον, *incepit solennem pæana.* Sic Isocr. τῆς φιλίας τῆς πατρικῆς κληρονομεῖν: at Matth. 19. ζωὴν αἰώνιον κληρονομήσει. Eius generis sunt etiam μεμνῆσθαι *meminisse*, ἐπιλανθάνεσθαι *obliuisci*: item θαυμάζειν *mirari*, καταφρονεῖν *cotemnere*: μεταδιδόναι *communicare*, μετέχειν *commune habere*, ἀπολαύειν

Genitiuum & accusatiuum.

frui

frui seu *fructum percipere*, & similia.

Genitiuum, datiuum & accusatiuum. Genitiuum, datiuum, & accusatiuum admittere dicuntur θαυμάζειν *mirari*, ἀπολαύειν *frui*. itidemque affertur πάσχω τῶν κακῶν, πάσχω τοῖς κακοῖς, & πάσχομεν τὰ κακά. Sed eorum pars suspecta est, pars vt structuram, ita & signif. habet diuersam. Vt enim de postremo tantum agam, δεινὰ πάσχειν est *atrocia pati*: at κακῶς πάσχειν τοῖς χρήμασι, *mulctari pecuniis*. Aptius exemplũ petemus à verbo μέμφεσθαι. cum genit. enim Thuc. dicit, ὧν οὐδεὶς ἐμέμψατο, *quos nemo vituperauit*. cum accus. Plato, τὰ τοιαῦτα μέμφεσθαι, *talia reprehendere*. cum dat. & accus. idem, τοῦτο αὐτοῖς ἄξιον μέμφεσθαι, *in hoc merito incusantur*. Temporis quoque notatio triplici casu fit; vt in superioribus exposui: sed significatio tamen plerumque diuersa.

Datiuum & genitiuum. Datiuum & genitiuum. Herodot. πειθόμενος τῇ γυναικὶ *obsequens mulieri*: vt etiam Plato, πείσεται τῇ παροιμίᾳ. at Eurip. πείθομαι σέθεν: sicut etiam Agathon, ὡς ἡδὺ, τῶν φυσάντων πείθεσθαι τέκνα, *quàm iucundum est natos obsequi parentibus*. Huc referri queant etiã ista; Homer. νῆσσ' ἡγήσασθαι ἐς Ἴλιον: vt Aristoph. Pluto, τοῖς τυφλοῖς ἡγούμεθα: at Xenoph. τῆς πόλεως ἡγεῖσθαι, vt Homer. quoque Παφλαγόνων ἡγεῖτο. Sed ibi structuræ diuersitas nasci videtur potius è diuersitate significationis. nam ἡγεῖσθαι cum datiuo significat *Præire*, *Ducere*; cum genitiuo autem, *Præesse*.

ἡγεῖσθαι cum genitiuo & datiuo.

Datiuum & accusatiuum. Datiuum & accusatiuum: Matth. 15. ἐκέλευσε τοῖς ὄχλοις ἀναπεσεῖν: & cap. 14. κελεύσας τοὺς ὄχλους ἀνακλιθῆναι, *iubens turbam vt recumberent*. Aristoph. λοιδορήσαι τοὺς πονηρούς: Xenoph. ὁ θεῖος αὐτῷ ἐλοιδορεῖτο, *conuitiis eum incessebat, conuitia ei dicebat*. Sic Plato ἐμποδίζουσι τὴν θήραν, *impediunt venationem seu inuestigationem*: at Aristot. ἐμποδίζουσιν ἀλλήλοις, *impedient se mutuo*. His adde ista; Ioan. 3. χαρᾷ χαίρει: & Matth. 2. ἐχάρησαν χαρὰν μεγάλην. vt apud Latinos quoque *Gaudere gaudium*, & *Gaudere gaudio*. Sic apud Aristot. τὴν αὐτοῦ κινήσει κινεῖσθαι, & κινεῖσθαι τὴν αὐτοῦ κίνησιν: item βιαίᾳ φορᾷ φέρεσθαι, & φέρεσθαι φορὰν βιαίαν: aliaque consimilia; quæ apud Latinos etiam vtroque modo efferri solent.

VERBA CVM DVPLICI CASV.

DVPLICEM etiam casum asciscunt verba permulta ac plerumque alterum personæ, alterum rei; nonnunquam tamen vtrumque personæ, vel vtrumque rei; sed ita vt alterum tantum actionis passionisve regimen obtineat.

Genitiuum cum datiuo. Genitiuum cum datiuo: Isocr. περιέξεις τῶν ἄλλων τῇ φρονήσει, *antecelles ceteros prudentia*. Dionys. Halicarnass. λειπόμενος οὐδενὸς, *nulli virtute inferior*. Plutarch. ὑστέρησαν τῆς μάχης ἡμέρᾳ μιᾷ, *vno die tardius venerunt quàm committeretur prælium*; seu, *venerunt postridie prælii*.

Genitiuum cum accuſ. Ariſtoph. βύρσης κάκιστον ὄζων, *peſſimum corij odorem referens.* Idem, δέομαί σου τοῦτο, *hoc abs te peto.* Xenoph. πολλῶν τοῦτο ἀκούειν ἔφη, *è multis ſe hoc audire dixit.* Ariſtoph. ἀπέλαυσ᾽ αὐτοῦ ἀγαθὸν οὐδὲν, *nihil ex eo percepi boni.* Diog. L. μῶν ἤ σου κατήντλησα; *num quid in te effudi?* At in iſto, τῶν φαύλων διαφέρειν οὐδὲν, *nihil à malis differre*, ellipſis dici poteſt præpoſ. κατὰ. ſenſus enim eſt ἐν οὐδενὶ, *nulla in re.* *Genitiuum cum accuſatiuo.*

Datiuum cum genitiuo: Anacr. οὔ μοι μέλει Γύγαο, *non eſt mihi curæ Gyges*; ſeu, *nõ curo Gygem, nec Gygis opes.* Sic verba participandi, communicandi, inuidendi, iraſcendi, ignoſcẽdi, & ſimilia: præſertim in quibus ſubaudiri poteſt μέρος *pars*, aut περὶ ſeu ὑπὲρ, *de, ob.* Plato, κοινωνεῖν αὐτῷ τοῦ βίου παντὸς, *tota vita cum eo conſueſcere.* Xen. μεταδιδόναι τοῖς φίλοις τοῦ βάρους, *amicis dare partem oneris.* Phocyl. μὴ φθονέῃς ἀγαθῶν ἑτάροις, *ne inuideas ſociis bona.* Iſocr. ἀμφισβητῶ σοι τοῦ χωρίου, *contendo tecum de prædio.* Plutarch. ἐξιστάμενος αὐτῷ τῆς ἡγεμονίας, *cedens illi imperio.* Sic μέμφεσθαι, συγγινώσκειν, παραχωρεῖν, & ſimilia. *Datiuum cum genitiuo.*

Datiuum cum accuſatiuo: Xenoph. συνειδὼς αὐτῷ πολλὰ καὶ πονηρὰ, *conſcius ſibi multorum malorum.* Ariſtoph. τῷ δὲ Λοξίᾳ μέμψιν δικαίαν μέμφομαι ταύτην, *Apollinem in hoc iure poſſum incuſare.* Iſocr. ἃ τοῖς παισὶ τοῖς ἑαυτοῦ ἂν συμβουλεύσειας, *quæ tuis ipſius liberis conſulueris.* Heſiod. οἷ αὐτῷ κακὰ τεύχει ἀνὴρ, ἄλλῳ κακὰ τεύχων, *ſibi ipſi mala ſtruit, qui alij mala ſtruit.* Xenoph. τοῖς φίλοις τὰ δίκαια βοηθεῖν, *amicis opem ferre in rebus iuſtis.* Plato, οὐ πείθομαί σοι ταῦτα, *non credo tibi hæc*: ſeu *in his.* poteſt enim in his duobus poſterioribus ellipſis dici præpoſitionis εἰς, κατὰ, vel conſimilis. *Datiuum cum accuſatiuo.*

Accuſatiuum cum genitiuo. Ariſtot. οὐδ᾽ αὐτὴν τῶν καλλίστων ἀπηξίωσε, *nec eam dedignatus eſt pulcherrimis.* Chryſoſt. πολλοῦ τὴν ἡμετέραν τιμώμενος φιλίαν, *magni amicitiam noſtram æſtimans.* Ariſtoph. γράφομαί σε παρανόμων, *accuſo te iniuriæ.* Sic verba Damnandi & Abſoluendi: item Liberandi, Prohibendi ſeu Arcendi, Eiiciendi, Priuandi; & contra: Implendi, Satiandi: præterea Permutandi, Emendi, Vendendi, & ſimilia. His adde in quibus eſt partis ſignificatio, ſubaudita præpoſitione ἐκ. Ariſtoph. Pluto, τῶν ὄρχεων κρεμῶμεν τὸν Λαερτίου, *Laërtiadem ſuſpendemus è teſticulis.* Item in quibus eſt ellipſis quædam cauſſalis aduerbij ἕνεκα: vt ζηλῶ σε τῆς εὐβουλίας: εὐδαιμονίζω σε τῆς τύχης, *beatum te iudico iſta fortuna*; id eſt, *ob iſtam fortunam.* *Accuſatiuum cum genitiuo.*

Accuſatiuum cum datiuo. Plutarch. διαλλάττει τὰς πόλεις ἀλλήλαις, *ciuitates inter ſe conciliat & coniungit.* Ariſtot. διαβάλλειν αὐτοὺς ἀλλήλοις, *alterum apud alterum traducere ſeu ca-* *Accuſatiuum cum datiuo.*

lumniari. Plutarch. ἐπεῖχε τὴν γνώμην τῷ πολέμῳ, *intendebat animum bello.* Libanius, κώνωπα ἐλέφαντι παραβάλλειν, *culicem elephanto conferre,* id est, *cum elephanto comparare.* & similia infinita. Item cum datiuo instrumentali seu modali. Plutarch. ἐφέρειν γράμμασι τὰς ἀδικίας ἀνθρώπων, *hominum iniurias cohibiturum esse litteris*; id est *per litteras.* Luc. οἴνῳ ἑαυτὸν μεθύσας, *cùm se inebriasset vino.*

Idem casus geminatus.

Geminari etiam idem casus solet nonnunquam, vel rei, vel personæ, vel alterutrius.

Genitiuus geminus.

Genitiuus geminus. Æschines, κατηγορῶ σου ἁπάντων τῶν τεττάρων, *accuso te de omnibus quatuor.* Phalaris, κατηγορῶ μου τῆς ἀναλγησίας, *accuso me indolentiæ.* in quibus est ellipsis præpos. ὑπὲρ seu περί: vt declarat istud Demosth. περὶ ὧν μου κατηγόρουν, *de quibus* (seu, *ob quæ*) *me accusabant.*

Datiuus geminus.

Datiuus geminus. Demosth. σαυτῷ συνῄδεις ἀδικοῦντι, *conscius tibi eras iniuriæ*; seu, *conscius tibi eras te iniustè facere.* Idem, τούτῳ μοι προσέχετε τὸν νοῦν, *huic mihi mentem attendite:* id est, *huic quæso animum aduertite.* Sed est hîc alter datiuus interdum instrumentalis seu modalis. Aristot. Rhet. Alex. Συρακουσίοις τριήρεσιν ἐννέα βοηθήσαντες, *Syracusanis nouem triremibus opitulati.*

Accusatiuus geminus.

Accusatiuus geminus. Xenoph. διδάσκειν τοὺς πολίτας τὰ συμφέροντα, *docere ciues quæ conducunt seu prosunt.* Lysias, τὴν θυγατέρα ἔκρυπτε τὸν θάνατον τοῦ ἀνδρὸς, *filiam celabat mortem viri.* Sic verba Postulandi, Exigendi. Aristoph. ἀπαιτῶν με ἀργύριον, *pecunias me postulans.* Æschines, τὰ τέλη τοὺς παραπλέοντας ἐξέλεγον, *vectigalia exigebant à præternauigantibus.* Hac structura efferũtur præterea verba Rogandi, Interrogandi, Accusandi & Euadendi, Impertiendi & Implendi; & contra Adimendi ac Priuandi; Induendi & Exuendi; Arcendi & Prohibendi; denique Faciendi seu Afficiendi. Accus. geminus cum datiuo. Demosth. παράδειγμα ποιήσαντες τοῦτον τοῖς ἄλλοις, *hunc ceteris statuentes exemplum*; id est, *pro exemplo.*

Accusatiuus geminus cum datiuo.

Verba casus geminantia secũdum casum variè elatum patiuntur.

In his posterior casus variè interdum effertur. Genitiuo & accusatiuo: vt Demosth. ἐγκαλεῖν αὐτῷ μισθώσεως, *incusare illum elocationis nomine.* Plutarch. ἐνεκάλουν αὐτῷ προδοσίαν, *accusabant eum proditionis.* Sic ἀμφισβητεῖν, & similia contendendi atque accusandi verba. Item verba participandi & communicandi. Thucyd. μεταδιδόναι τῶν κινδύνων τοῖς πολλοῖς, *pericula cum multitudine communicare*: at Herod. μεταδιδοῖ Εὐρυβιάδῃ τάλαντα πέντε, *impertit Eurybiadi quinque talenta.* Rursum Plato, μετέχει τῶν πραγμάτων αὐτοῖς: at Aristoph. μετεῖχες τὰς ἴσας πληγὰς ἐμοί. Cum verò Demosth. dicit ... κοινωνεῖ τι οὐδέν, ellipsis videri potest præpositionis κατά: quæ in aliis quoque frequens est. Eandem structuram sequuntur

etiam verba significationis contrariæ, Inuidendi, & similia. Item ea quę præter accusatiuum personæ, habent rei modo genitiuum, modo accusatiuum: vt sunt verba Accusandi, Implendi, Priuandi, & similia. vt διώκω σε φόνου: & διώκω σε ταύτην τὴν γραφήν. Sic Plutarch. ἄλλους ἐγδύσε τιμῆς ἐλευθέρας: at Eurip. θέλεις σε γεύσω μέθυ; *vis vt tibi vinum gustandum præbeam?* Rursum Xenoph. οὐδένα ἀγαθῶν ἀπεστέρησε: at Aristot. αὐτὸν ἀποστερεῖ τὴν παρακαταθήκην, *priuat seu fraudat eum deposito.* Genitiuo & datiuo: vt Chrysostom. ὁ μὴ χρημάτων, μηδὲ ἄλλου τινὸς τοιούτου, ἀλλ᾽ ἰδίῳ θανάτῳ τὸ ποίμνιον πριάμενος. *qui non pecuniis, nec alio huiusmodi pretio, sed sua morte gregem redemit.* Sic etiam verba Implendi, & similia. Datiuo & accusatiuo: vt, πληρῶ σε γάλακτι, & πληρῶ σε γάλα. itidem σάττω, χορτάζω, & huius generis alia. Sic Psalmo 50. ῥαντιεῖς με ὑσσώ-πῳ: at Numer. 8. περιῤῥανεῖς αὐτοὺς ὕδωρ. Quædam triplici casu. Genitiuo enim Isocr. dicit, γεμίσας τὰς ναῦς σίτου: datiuo Eustathius, μύθοις μεμεστωμένος: accusatiuo autem Psal. 147. στέαρ πυροῦ ἐμπιπλῶν σε, *implens te adipe frumenti.* Interdum pro posteriore casu ponitur verbum infinitiuum, aut præpositio cum suo casu. Chrysost. τὴν ἱερωσύνην αἰτιᾶσθαι τούτων τῶν κακῶν, *sacerdotium accusare horum malorum.* Idem, εἰς ὑπερηφανίαν αἰτιώμενος τοῦτον, *superbia hunc accusans.* Æschi-nes, αἰτιώμενός τινας ἐμποδίζειν, *incusans quosdam sibi obstare.*

Personæ quoque casus variatur interdum. In quo genere verbum auferendi triplicem habet structuram. Simplici enim ratione Homerus dicit, σῖτον μέν σφιν ἀφεῖλε: Ratione præpositionis Xenophon, τῶν ἄλλων ἀφαιρούμενος χρήματα: Atticè Galenus, τὴν ζωὴν ἀφελέσθαι τὸν ἄνθρωπον. De præpositionum in verbis regimine, deque earundem transpositione & ellipsi, dicetur infra.

Verbi auferẽdi triplex structura.

Reciproca etiam in quibusdam structura est. Aristot. enim dicit περιβάλλειν τῇ πόλει τεῖχος: at Dionys. Halicarnass. & Pausan. τὴν πόλιν περιβάλλειν τείχει καὶ τάφρῳ. vt Latini quoq; *Vrbi murum circumdare, & Vrbem circumdare muro.* Sic Xenoph. τῷ Ὑρκανίῳ ἵππον ἐδωρήσατο, *Hyrcanio equum donauit*: at Dionys. Halicarnass. δωρεῖται τὴν κόρην ἵππῳ πολεμιστῇ, *donat virginem equo bellatore.* Sic Thucyd. ποιοῦμαι σε ὀργήν: at Demosth. ποιοῦμαι σε ἐν ὀργῇ, *irascor tibi.* Rursum personaliter, μέλει μοι τοῦτο, *hoc mihi curæ est*; & impersonaliter, μέλει μοι τούτου: *est mihi cura huius*: nulla significationis differentia.

Structura reciproca.

DE CONSTRVCTIONE VERBORVM IVXTA GEnerum diuersitatem.

Actiua passiuè significantia.

PLVRIMA verba actiua sortiuntur Græcis significationem [1] passiuorum, quare & eorundem obtinent constructionem. ἀπαλλάττω, pro ἀπαλλάττομαι, defungor, liberor. ἀπαλλάττω ὑπὸ σοῦ, liberor abs te. τελῶ, censeor, contribuorq́;. τελῶ εἰς ἄνδρας, censeor inter viros. ἀναλαμβάνω, recreor. ἀνακάμπτω, reflector. ἐπανακάμπτω, idem, ὑποκάμπτω, flector. ὑπαναστρέφω, reflector. ἀνταποδίδωμι, vicissim reddor. ἀποδίδωμι, reddor. ἐξαλλάττω, παραλλάττω, συναλλάττω, coniungor. ἀναστρέφω, retrorsum agor. ὑπτιάζω, pro ὑπτιάζομαι. ἐξυπτιάζω pro ἐξυπτιάζομαι, ἐπέχω, retineor, sistor. ἵστημι, ... ἀσκῶ, exerceor. κρύπτω, occultor.

Nota actiua passiuè significantia, gratia breuioris sermonis absolutè posita.

Quandoque etiam compendio sermonis sortiuntur absolutorum constructionem. μεταλλάττω pro morior, seu migror dicunt, subaudientes τὸν βίον. μεταλλαγὼς, defunctus. καταστρέφω, quod significat ... facio, pro desino dicunt, & pro morior. ἀποτείνω, pro in longam operationẽ habeo. καταλύω, pro morior. hoc est, καταλύω τὸν βίον. Quomodò & Latini hoc verbum verto, absolutè accipiunt pro euenio, quemadmodum apud Terent.

Quæ res tibi malè vertat.

Passiua actiuè significantia.

QVEMADMODVM actiua, vt dictum est, sortiuntur nonnunquam passiuorũ constructionem, sic & econtrariò passiua sortiuntur Atticis quandoque constructionem Actiuorum, [2] κολάζεσθαι pro κολάζειν. τοῦτο χρήματα ἐγκαλεῖσθαι, pro ἐγκαλεῖν. ... εἰς τὰς δεινοτάτας ἀτυχίας ἐμβεβλημένον τὴν πόλιν pro ἐμβεβληκότα τὴν πόλιν, qui ciuitatem in grauissimas infortunias coniecit. οὓς εἰς τὰς ἀκροπόλεις παρεισβεβλήκασι, quos in arces admiserunt. συνίσταται ... συνιστᾶσι. ἀνιέσθαι, pro ἀνιέναι. παρεσπᾶτο, pro ... auellebat.

VERBIS neutris, quamuis absolutis, vtuntur pro passiuis, eandémque cum illis constructionem eis tribuunt. ἀποθνήσκειν ὑπὸ τῶν δικαστῶν, τελευτῆσαι ἀπὸ τῶν ἐχθρῶν, περιπέπτωκεν ὑπὸ τούτου τοσαύτῃ συμφορᾷ.

Neutra passiuè significantia.

Media habent constructionem actiuorum & passiuorum, quia tam actiuè, quàm passiuè significant. *βιάζομαι τὸν φίλον, violo amicum.* & *βιάζομαι ὑπὸ τοῦ φίλου, violor ab amico. ἄγομαί σε, duco te. ἄγομαι ὑπὸ σοῦ, ducor abs te.*

Media cum constructione actiuorum, & pass.

[1] PASSIVORVM proprius casus (vt supra, in verbis quæ genitiuum regunt diximus) est genitiuus cum præpositione ὑπὸ, παρὰ, πρὸς. Dionys. Halicarnass. *τῶν ὑπὸ ἐμοῦ γραφομένων, eorum quæ à me scribuntur.* Idem, *τὰ παρὰ τῆς βουλῆς ὁμολογηθέντα, ea quæ à Senatu promissa seu concessa erant.* Idem, *ἀγνοοῦνται πρὸς Ἑλλήνων, ignorantur à Græcis.* Interdum datiuus sine præpositione. Demosth. *τῶν ἐμοὶ πεπραγμένων, οὐ μέμνηται, eorum quæ à me acta sunt.* Sic Virg. 1

Datiuus post verb. passiuum sine prepos.

Nulla tuarum audita mihi, neque visa sororum.

Priorem structuram retinent interdum etiam verbalia passiua. Aristot. De gen & corr. *ποιητικὰ ἀλλήλων, καὶ παθητικὰ ὑπ' ἀλλήλων, & à se inuicem patiuntur, seu afficiuntur.*

Quæ in actiua diathesi duplicem accusatiuum habuerunt, personæ & rei, ea rei accusatiuum in passiua forma retinent. Paus. 94, 34. *διδάσκονται τὴν ἅλωσιν τῆς Σπάρτης, Spartæ capiendæ rationem edocentur.* Plutarch. *ἀπαιτούμενοι τὰ θέματα, cum reposcuntur ab eis pignora deposita.* Dionys. Hal. *ἃ διαβεβλήμεθα ὑπ' αὐτῶν, quæ nobis ab illis impactæ sunt calumniæ.* Hanc structuram imitantur etiam ea interdum, quæ in actiua diathesi cum rei accusatiuo habent datiuum personæ. Luc. *αὖ ὁ Ἄρης ἐπιτραπῇ τὴν δίαιταν, si Marti permittatur arbitrium.* Dionys. Hal. *κεκομίσθαι Ταρκυνίοις τοὺς πελέκεις, allatas esse Tarquinio secures.* Aristoph. *ἐξεκόπην τὸν ὀφθαλμὸν λίθῳ, excussus mihi est oculus lapide.* [2] Passiua, cum actiuorum & neutrorum significationem induunt, structuram quoque illorum sequuntur. Xenoph. *ποιεῖσθαι ἑαυτῷ φίλον, amicum sibi facere.* Luc. 20. *ἐφοβήθησαν τὸν λαόν, metuerunt populum.* Plutarch. *ἐκπλαγεὶς τῶν νεῶν τὸ πλῆθος, nauium multitudinem reformidans*; vel etiam, *nauium multitudine perterritus.* At *οὐ βαρυνέσθαι πενίαν* apud Dionys. Halacarnass. partim hac regula potest excusari, partim ellipsi infinitiui verbi φέρειν, aut alius consimilis. Quintilianus quoque sic dicit, *Quæ si quis grauabitur.* 2

IMPERSONALIVM SYNTAXIS.

IMPERSONALIA personalium structuram sequuntur. Demosth. δεῖ γὰρ χρημάτων, *opus est enim pecuniis*. Horum etiã quædam diuersum casum admittunt, respectu diuersi. cum enim dicitur προσήκει ὑμῖν ποιεῖν, *conuenit vobis facere*, impersonale respicit nomen: cùm vero dicitur προσήκει ὑμᾶς ποιεῖν, *conuenit vos facere*, impersonale respicit verbum infinitiuum. Quædam & impersonaliter efferuntur, & personaliter. vt, δεῖ μοι χρημάτων, *opus est mihi pecuniis*: &, δέομαι χρημάτων, *opus habeo pecuniis*. sic μεταμέλει μοι τούτου, *pænitet me huius rei*: & μεταμέλομαι ἐπὶ τούτῳ, *pœnitentia ob hoc ducor*.

DE CONSTRVCTIONE MODORVM.

Indicatiuus pro Optatiuo.

INDICATIVO vtuntur nonnunquam loco Optatiui. Gregor. ἄδηλον ὂν, εἰ προσήσεται, *incertum erat, si admissurus erat*. προσήσεται dixit, pro προσήσοιτο.

Indicatiu⁹ Græcorum pro Subiunctiuo Latinorum.

Per Indicatiuum etiam multa dicunt, quæ Latini efferunt per Coniunctiuum. οὐτ' ἐποίησα οὐδὲν ἐφ' ᾧ ᾐσχύνθη, *neque feci quicquam, ob quod erubuerit* [vel] *erubescere debuerit*. Χριστιανῶν οὐδείς ἐστιν, ὅς τις μὴ ἐβαπτίσθη, *nullus est Christianus, qui non sit baptizatus*. Quod etiam per Optatiuum dici potest, addito ἂν, δυνητικῶς, hoc modo, Χριστιανῶν οὐδείς ἐστιν, ὅστις μὴ βαπτισθείη ἄν.

Optatiuus cum ἂν vocula significante potentiã futur. tempus connotat.

PLERVMQVE etiam verbum Optatiuũ constructum cum particula potentiali ἂν, habet sensum futuri, ὅ, τι ἂν ποιήσειε, *quod facere possit, vel poterit*. Sine ἂν verò, quandoque capitur pro præterito, ἃ δέοι, *quæ opportuna erant*.

Quandoque verò propriè, hoc est, Optatiuè, & ei vel additur εἴθε, vel subauditur. εἴθε γράφοι, *vtinam scriberet*. μὴ σύγε τοιούτου κριτοῦ τύχοις, *absit vt in huiusmodi iudicem incidas*.

Optatiuus pro indicatiuo.

Optatiuus præterea sæpe ponitur pro indicatiuo. Plat. in Prot. ἔλεγες γὰρ, ὅτι ὁ Ζεὺς τὴν δικαιοσύνην καὶ τὴν αἰδῶ πέμψειε τοῖς ἀνθρώποις: πέμψειε dixit, pro ἔπεμψε.

Hoc fit plerunque, vbi Optatiuus construitur post ὅτι, & ὥσπερ, & ὃς, & ὅσοι, & ὅτε, & ὡς: vt, ὃς τοὺς ἄνδρας καταχρημνήσειε. id est, κατεκεκρημνήκει, *qui præcipitauerat*. Id autem adeò valet apud Græcos, vt etiam futuro Optatiuo vtantur de præterito loquentes. Xenophon: οἱ δὲ ἀπεκρίναντο ὅτι καὶ αὔριον ἕωθεν, εἰ πορεύοιντο καταλήψοιντο, id est, *cōprehensuri essent*.

Optatiuus post ὅτι, &c.

Nota.

Accipitur etiam Atticis pro Coniunctiuo: vt, ἐὰν ἔλθοις, pro ἔλθῃς.

Optatiuus pro Subiunctiuo.

MODVS Coniunctiuus sæpe accommodatur futuro, etiā in voce præsenti: ὁπόσα βούλῃ, *quæcunque volueris*, οὓς ἂν ἐθέλῃς, *quoscunque volueris*. ὅσῳ ἂν πλεονάκις εἰσίῃς εἰς ἐμὲ, id est, *ingressus fueris, vel adieris*.

Subiunctiuus etiam sub voce præsenti futurū connotat.

In verbis Coniunctiuis sæpe subauditur ἵνα, vel aliud quidpiam simile. Chrysost. concione 2. de Fato, ἑτέρως λυμήνηται τὸ πείθειν ἐπιχειρῶν, *vt alio pacto noceat, persuadere conatur.*

Cum subiunctiuis subauditur ἵνα, &c.

Coniunctiuis construuntur interrogatiua dubitatiuè accepta. πότερον σιωπῶ; *an sileam?* τί λέγω; *quid dicam?*

Interrogatiua cū subiunctiuo.

Et in vniuersum, omnis interrogatio admittit verbum coniunctiuum. βούλει εἴπω; *vis dicam.*

Coniunctiuo præteriti perfecti vocis actiuæ rarò vtuntur Græci, & loco eius plerumque ponunt participium, vt latiùs patebit.

Præteriti Subiunctiui rarus vsus.

INFINITIVVS cōstruitur Græcis dupliciter: Primùm τελικῶς, quādo scilicet infinitiuus potest resolui per ἵνα, id est, *vt*, quia finem denotat. διδάσκω σε διαλέγεσθαι, *doceo te disputare*, id est, *vt disputes*. δέομαί σου βοηθῆσαι, *precor te iuuare*, id est, *vt iuues*. δίδωμί σοι ἀργύριον, πρίασθαι ὧν ἂν δέῃ, *do tibi pecuniam, emere quibus indiges*, id est, *vt emas ea quorum indiges*. κοινωνῶ σοι ἀγαθῶν, μὴ φθονερὸς εἶναι δοκεῖν, *communico tibi bona, ne inuidus esse videar*. Sic Matthæi cap. 7. διαβλέψεις ἐκβαλεῖν τὸ κάρφος, *videbis eÿcere festucam*, hoc est, *videbis vt eÿcias festucam*. Latinis verò vi-

Infinitiui constructio duplex, primùm τελικῶς cōstruitur, &c.

det eiicere, qui videt eiicientem. Quandoque tamen maioris declarationis causa addendum ὡς vel ὥστε, vel articulus Genitiuus τοῦ, ἐλλειπτικῶς, deficiente ἕνεκα, vel præpositio vnà cum articulo, prout vsus exegerit. παρακαλῶ σε ὥστε τυχεῖν, vel παρακαλῶ σε τοῦ τυχεῖν, vel παρακαλῶ σε ἐφ' ᾧ τυχεῖν τιμῆς καὶ δόξης, *hortor te, vt assequaris honorem & gloriam.*

Infinitiuis additur ὡς vel ὥστε, vel articulus τοῦ ἐλλειπτικῶς desiderato ἕνεκα, vel præpositio cum articulo.

Secundò construuntur εἰδικῶς, quando scilicet potest infinitiuus resolui per ὅτι, *quòd.* λέγω Σωκράτην γεγονέναι σοφὸν, *dico Socratem fuisse sapientem*, hoc est, *dico quòd Socrates fuerit sapiens.* Hoc secundo modo construuntur infinitiuis verba προαιρετικὰ, hoc est, electionis & voluntatis expressiua: vt sunt θέλω, βούλομαι, προαιροῦμαι. Et verba ἐφετικὰ, hoc est, desideratiua: vt sunt, ἐφίεμαι, ἐπιθυμῶ, ἱμείρομαι, ὀρέγομαι, γλίχομαι, ἔλδομαι.

Infinitiuus secundò construitur εἰδικῶς.

Nota.

προαιρετικὰ & ἐφετικὰ verba cum infinitiuis.

ἐφετικὰ verba cōstruuntur infinitiuo cui præfigatur articul⁹ genitiui casus: προαιρετικὰ cum infinitiuo, cuius nullus sit antistes articulus.

Inter quæ hoc interest, quòd hæc quidem iungantur Infinitiuo præfixo articulo Genitiuo τοῦ. ἐφίεμαι τοῦ ἀναγινώσκειν, ἐπιθυμῶ τοῦ ἰατρεύειν. Illa vero sine articulo, θέλω γράφειν, βούλομαι λέγειν.

Cæterùm προαιρετικὰ verba, & ἐφετικὰ construuntur Infinitiuis præsentibus & præteritis. προαιροῦμαι φιλοσοφεῖν, βούλομαι εἶναι, βούλομαι ἐλθεῖν, θέλω, ἐπιθυμῶ, κελεύω, ἀξιῶ, ὁρμῶ, & similia.

προαιρετικὰ & ἐφετικὰ cū infinitiuis præsentibus & aoristis.

Quæ verò significant pollicitationem aut expectationem, construuntur cum Futuro, ἐπαγγέλλομαι ποιήσειν, ἐλπίζω γενήσεσθαι, προσδοκῶ ἔσεσθαι. In quibus cùm ἂν particula potentialis additur, præteritum Infinitiuum futuri locum obtinet, vt infrà dicetur, vbi de huius particulæ constructione loquemur. ἐλπίζω σφόδρ' ἄν σε ἐργάτην ἀγαθὸν γενέσθαι, id est, γενήσεσθαι.

Quæ polliceri & expectare significant, cū futuro construuntur.

Nota naturam potentialis particulæ ἂν.

Verùm προσδοκῶ & ἐλπίζω, vbi quidem secundum se manent, construuntur cum Futuro, vt dictum est, & cum præsenti. προσδοκῶ ἐλεύσεσθαι, vel ἔρχεσθαι, ἐλπίζω ἐλεύσεσθαι, vel ἔρχεσθαι. Vbi verò re-

soluuntur, cōstruuntur cum Futuro* & Præterito προσδοκίαν ἔχουσι σωθήσεσθαι, vel σωθῆναι. ἐλπίς ἐστιν αὐτοὺς οὕτω φοβηθῆναι, vel φοβηθήσεσθαι. ἐλπὶς ἦν βελτίους γενέσθαι, vel γενήσεσθαι.

Et ἀορίστῳ dicendum erat.

Εὔχομαι, δέομαι, ζητῶ, construuntur cum * Præteritis. δέομαι συγκαταγεῖν ὑμᾶς, ζητῶ κατελθεῖν.

** Vel potius cū aoristis.*

Impersonalia construuntur Infinitiuis præsentibus, vel aoristis, sed nunquam futuris, etiamsi de futuro fiat sermo: vt, δεῖ φάναι, *oportet dicere.* χρὴ λαβεῖν, *oportet accipere.* ἐνδέχεται εἶναι, *licet esse.* φιλεῖ γενέσθαι, *solet fieri.*

Impersonalium constructio.

Verbum μέλλω construitur etiā infinitiuis præsentibus & futuris. μέλλω δρᾷν, vel μέλλω δράσειν, *sum facturus.* Interdum etiam cum Aoristo: μέλλω γενέσθαι, *ero.* Sed cum perfecto nunquam.

μέλλω cum infinitiuis præsentibus & futuris & aliquādo cū aoristis, cū perfectis nunquā.

Φημὶ, ὀμνύω, ὄρκω, cùm de præterito sit sermo cum præterito construuntur. ὀμνύω δεδωκέναι, *iuro dedisse.* Cùm verò de futuro sit sermo, construuntur cum futuro, ὀμνύω δώσειν, *iuro me daturum.*

Nota φημι, &c.

Et in reliquis similiter, quorum significatio nec in præteritum, nec in futurum per se spectat, tam præteritis, quàm futuris vti licet. Futuris quidem vbi res in futurum confertur, nisi ἂν potentialis addatur, vt infrà patebit. ὑπεσχόμην χορηγήσειν, *promisi me daturum.* ἔφη δώσειν ἀργύριον, *dixit daturum se argentum.* προσποιούμενος πράξειν τι, *simulans se aliquid moliturum.* Vbi verò res non refertur in futurum, vtendum erit præteritis aut præsentibus: οὐκ ἐτόλμησε παρακαταβαλεῖν, *non ausus est sponsionem facere.* δεινὸς ψεύσασθαι, καὶ εἰπεῖν, *fallacissimus & facundissimus.* δεινὸς φαγεῖν, *voracissimus.* οἱ νόμοι παραγράψασθαι δεδώκασι, *leges excipere permittunt.* In quibus interdū præsenti vtuntur pro præterito, διδάσκειν αὐτὸς ἔφη, *docuisse se dixit.* ἔφη αὐτὸς ἀκούειν, *dixit se audiuisse.*

Infinitiuus construitur verbis motus ad locum. Matthæi 5. οὐκ ἦλθον καταλῦσαι, ἀλλὰ πληρῶσαι τὸν

Infinitiuus cum verbis motus ad locum.

νόμον, non veni ad soluendum, sed ad implendum legem. Ioan. cap. 14. πορεύομαι ἑτοιμάσαι ὑμῖν τόπον, vado paratum vobis locum. Cui quandoque additur præpositio, πρὸς, cum articulo neutro. ἔρχομαι πρὸς τὸ παρακαλεῖν, vado oratum.

Infinitiuus cum infinitiuo.

Construitur etiam Infinitiuus cum altero infinitiuo, ὁρῶ σε μελετᾶν ἀναγινώσκειν, *video te meditari vt legas.*

Relatiua cum infinitiuis.

Nomina relatiua iunguntur Infinitiuis. οἷον εὐφράναι, pro οἷον εὐφράνειεν, vel pro οἷον εὐφραίνειν δυνάμενον, *quale possit afficere gaudio.* οἱ θεοί εἰσιν οἷοι μὴ μεταβάλλειν, *dij sunt, qui non mutentur.* τοιοῦτός ἐστιν, οἷος μὴ ἥδεσθαι, *talis est, vt non delectetur.* οἷος καθεύδειν, *pronus ad dormiendum.* οἷος ποιεῖν, *potens ad faciendum.* οὐδὲν οἷον προσθεῖναι, *nihil vetat, quo minus addamus.* ὅσα κἀμὲ ὁρᾶν, *quantum ego cernere queam.*

Adiectiua cum infinitiuis.

Et nomina adiectiua: καλὸς ἰδεῖν, *pulcher visu.* ἀνδρεῖος μάχεσθαι, *fortis ad pugnandum.* Lucian. in Luctu, βαθεῖα τε περάσαι τοῖς ποσὶ, καὶ διανήξασθαι πολλὴ, id est, *profundior quàm vt pedibus transiri possit: & spatiosior, quàm vt tranari queat.* Sic Virg.

Cur non Mopse boni, quoniam conuenimus ambo,
Tu calamos inflare leues, ego dicere versus.

pro, boni ad calamos inflandos, & ad dicendos versus.

Accusatiuus ante infinitiuum vbi sit transitus personarum.

Quando infinitiuus & verbum præcedens pertinent ad diuersas personas, opus est Accusatiuo ante Infinitiuum λέγω σε εἰδέναι τοῦτο, *dico te scire hoc.*

Vbi nullus est transitus personarum, potest desiderari eiusmodi accusatiuus.

Sin autem pertineant ad eandem personam, non est opus accusatiuo. ἔφη ποιήσειν, *dixit facturum*, nempe *se.* Sic Terentius:

Pollicitus sum suscepturum.

Vbi nullus est transitus personarum, suppositum infinitiui eiusdem casus erit cum supposito verbi finiti modi, à quo pendet infinitiuus.

Infinitiuus non tam Accusatiuum habet ante se, quàm Nominatiuum. φησὶν αὐτὸς αἴτιος γενέσθαι, *dicit se autorem fuisse.* οὕτως ἀπέχων τῆς ἀλαζονείας, ὥστε πάντα εἰδὼς μηδὲν εἰδέναι οἴεσθαι, *tam alienus est ab arrogantia, vt cùm omnia norit, tamen se nihil scire putet.*

Id autem fit, si casus verbi finiti præcedens trahat ad se casum Infinitiui.

Hoc pacto etiam trahitur ante Infinitiuum Genitiuus à Genitiuo, Datiuus à Datiuo, δέομαί σου τοῦ φίλου, ὡς εἰς βοήθειαν προθυμοτάτου γενέσθαι, ἱκετεύω σε τῷ φίλῳ μου, ὡς εἰς βοήθειαν προθυμοτάτῳ γενέσθαι.

Superiores casus attrahunt ad se inferiores.

Hinc etiam fit, quòd Infinitiui εἶναι & γενέσθαι, admittant post se quosuis casus.

εἶναι & γενέσθαι cum quibuslibet casibus cõstruuntur.

Nominatiuum, οὐδὲ τοῖς βασιλεῦσι ἀξιοῦσιν εἶναι φίλοι, *neque dignum censent regibus esse amici*. Genitiuum, σοφωτάτων εἶναι ἀνθρώπων, *esse è numero sapientissimorum*. Datiuum, ᾧ πρῶτον μὲν ὑπάρχει εἶναι ἰατρῷ, ἔπειτα ἀγαθῷ ἰατρῷ, *cui primùm contigit esse medico, deinde bono medico*. Accusatiuum, λέγω σε καλὸν εἶναι φίλον, *dico te bonum esse amicum.*

Plerumque etiam postponunt infinitiuo eum Accusatiuum, qui tamen à parte anteriori regitur: χρὴ μὴ παραμελῆσαι τῆς εὐσεβείας ἐνθυμουμένους ὅπως ἂν διατελέσειαν, *oportet eos non negligere pietatem, qui animo reuoluunt, quomodò perficiant.*

His orationibus, ἐν καλῷ, id est, *honestum, commodum*: ἐν καλλίστῳ, *honestissimum, commodissimum*. Rectè additur Infinitiuus, intercedente articulo Genitiuo τοῦ: ἐν καλῷ τοῦ ποιεῖν, *commodè ad faciendum*. ἐν καλλίστῳ τοῦ ποιεῖν, *commodissimè ad faciendum*. Cæterùm quomodo Infinitiuus construatur articulis, infrà dicetur.

Nota ἐν καλῷ.

Vtuntur & figuratè infinitiuo: ὡς ἰδεῖν τὸν ἄνθρωπον, pro ὡς εἶδεν ὁ ἄνθρωπος: ὡς ἀκοῦσαι τοὺς παρόντας, pro ὡς ἤκουσαν οἱ παρόντες. ἐπειδὴ ἀκοῦσαι τοῦτον, pro ἐπειδὴ ἤκουσεν οὗτος. ἐπειδὴ ὃ γενέσθαι, pro ἐπειδὴ ὃ ἐγένετο. In quibus ἐπειδὴ tantum valet, quantum μετὰ τό, vt sit sensus, μετὰ τὸ γενέσθαι.

Infinitiuo figuratè vtuntur.

ἐπειδὴ pro μετὰ τό.

Ponitur etiam infinitiuus nonnunquam loco participiorum impersonalium: ἐμοὶ δοκεῖν, pro ἐμοὶ δοκοῦν, *cùm mihi visum esset*. δεῖν, pro δέον, *cùm oporteret.*

Nota.

Infinitiuus pro participio impersonali.

Sic

Sic etiam in simili voce, πλεῖν, pro πλέον, *plus.*

Formulæ quib⁹ Græci explicant id quod Latini dicunt, vt vno verbo absoluã.

Quod Latini dicunt, *Vt vno verbo absoluam*, id Græci plerumque efferunt per Infinitiuum expressum, vel subauditum, his modis: συνελόντι γ' εἰπεῖν, ἑνὶ λόγῳ γ' εἰπεῖν, ἑνὶ λόγῳ, συνελόντι γ' φάναι, συνελόντα γ' φάναι, συνελόντι γ', καθόλου μὲν οὖν εἰπεῖν, quod etiam fit per Optatiuum sic, συνελὼν γ' φαίην ἄν.

Hactenus de Infinitiui constructione.

Appendix de Infinitiuis.

Infinitiuis pro supinis.

INFINITIVA sæpe vsurpantur pro Latinorum Gerundiis, & Supinis. Pro priore supino, vt Matthæi, 20. ὁμοία γάρ ἐστιν ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν ἀνθρώπῳ οἰκοδεσπότῃ, ὅστις ἐξῆλθεν ἅμα πρωῒ μισθώσασθαι ἐργάτας εἰς τὸν ἀμπελῶνα αὐτοῦ, *Simile est regnum cœlorum homini patrifamilias qui exiit primo manè conductum operarios*, seu *ad conducendum operarios*, id est, *vt conduceret operarios, in vineam suam.* Pro supino posteriore. vt Plato, ἡδὺ καὶ εὐπετὲς κλήσασθαι, *suaue ac comparatu facilè.* Sic ἀδύνατα γενέσθαι, *factu impossibilia, quæ fieri non possunt.* Cuius generis alia suprà in adiectiuorum regimine notata sunt.

Infinitiuus pro Gerundio in DI.

Pro Gerundiis in DI. vt, ὥρη ἐρᾶν, ὥρη γ' γαμεῖν, ὥρη γ' παύσασθαι, *tempus est amandi, tempus ducendi vxorem, tempus requiescendi.* Sic Xenoph. ὥρα πορεύεσθαι ἐστὶ, *tempus est proficiscendi.* Itidemque Propert. lib. 3. *Non datur ad musas currere lata via*, pro *via currendi.* Pro Gerundio in DVM. vt Homer. δῶκε φέρειν, *dedit ferendum.* Sic δίδωμι χρήσασθαι, *do vtendum*; & similia. vt Virg. quoque, *magnum dat ferre talentum.* Sed & hîc præponitur sæpe articulus, perspicuitatis gratia. Demosth. τὸν καιρὸν τοῦ λέγειν, *tempus dicendi.* Aristot. Eth. τοῦ παίζειν χάριν, *ludendi gratia.* Sic alteris gerundiis in DO & DVM, suus apponitur articulus. Arist. τὸ πλουτεῖν ἐστιν ἐν τῷ χρῆσθαι μᾶλλον ἢ ἐν τῷ κεκτῆσθαι, *diuitem esse, positum est magis in vtendo quam in possidendo.* Polyb. εὖ πεφυκὼς πρὸς τὸ διαχλευάζειν, *natura factus ad deducendum.* Menand. ὀξὺς εἰς τὸ πάντ' ἰδεῖν, *acer ad perspiciendum omnia.* Sic Lucr. *ad sedare sitim fontes fluuijq; vocabant*, pro *ad sedandam sitim.* In horum vtrisque videtur interdum ellipsis committi; vt cùm Homer. dicit, θείειν ἀνέμοισιν ὅμοιοι, pro ἐν τῷ θεῖν, *similes ventis in currendo.* & Orpheus in Argon. θυμὸς ἐποτρύνει λέξαι, pro εἰς τὸ λέξαι, *instigat ad dicendum.* quod Ouidius imitatus initio Metamorph. dixit, *animus fert dicere.* Sicut autem in his posteriora supina & gerundia ponuntur pro nominibus, ita ...ed quoque sæpe Infinitiua pro Nominibus vsurpantur, præmisso articulo. Plutarch. τὸ λίαν φιλεῖν, τοῦ μὴ φιλεῖν αἴτιον, *nimius amor, amorē sæpe exstinguit.* Idem, διὰ γὰρ τοῦ καλῶς βιῶναι

Pro Gerundio in DVM.

Notio.

Ellipsis in Infinitiuis pro Gerundiis.

Infinitiua pro nominibus præmisso articulo.

τὸ κακῶς ἀκοῦσαι, *malè audire, initium est honestè viuendi.* id est, *calumniæ ac probra, viam nobis patefaciunt ad vitam honestam; monent nos vitæ honestæ.* Antiphanes, ἐπισκοτεῖ γὰρ τῷ φρονεῖν τὸ λαμβάνειν, *sumptio* (munerum scilicet) *tenebras offundit menti & prudentiæ.* In quibus vides casus variè traiectos esse. Concisius adhuc idem Plutarch. τοῦ φιλοσοφεῖν τὸ ζητεῖν, scilicet ἐστί, *philosophiæ est inquisitio*, id est, *ad philosophiam pertinet indagatio & perscrutatio veritatis.* Sic Cicero in Academ. q. *Docto homini & erudito, cogitare est viuere.* Item sine articulo: vt δοῦναι φαγεῖν καὶ πιεῖν, pro δοῦναι βρῶμα καὶ πόμα. quo modo & Terentius, *iussi ei dare bibere*, pro *dare potum, dare quod biberet.* itemque διδάσκω σε διαλέγεσθαι, *doceo te rationem disserendi.* Vsurpatur infinitiuus modus etiam pro imperatiuo. Pausan. 132, 21. σὺ δὲ σώζειν μὲν Μεσσηνίους, σώζειν δὲ καὶ σεαυτόν, *tu vero & Messenios tutare, & te quoque conserua.* Phocyl. μηδ᾽ ἀλογίστως σεαυτὸν ἔχειν, *neque inconsiderate te habe.* In quibus ellipsis esse videtur imperatiui μέμνησο *memento*, θέλε *velis*, aut alius consimilis. Pro cæteris etiam finitiuis modis vsurpatur infinitiuus, præmissa coniunctione ὡς. Herodian. in Seuero, ὡς μηδένα οἴεσθαι τὸ ἔργον συντεθὲν, ἑνὸς δὲ λίθου πᾶν πεποιῆσθαι, pro ὥστε οὐδεὶς ᾤετο, *ita vt nemo putaret compositum esse opus, sed ex vno lapide factum esse.* Hesiod. Ergων 1. ῥηϊδίως γάρ κεν καὶ ἐπ᾽ ἤματι ἐργάσσαιο, ὥστε σε κ᾽ εἰς ἐνιαυτὸν ἔχειν καὶ ἀεργὸν ἐόντα. pro ὥστε seu ἵνα ἔχῃς, *vt etiam in annum habeas vnde viuas, etiamsi ab opere vaces.* Sic Horat. 1. Carm. Oda 11. dixisse putatur, *vt melius, quidquid erit, pati*, pro *vt melius patiare quidquid acciderit.* Huc pertinent etiam ista: Thucyd. ἔφθασε τοσοῦτον ὅσον Πάχητα ἀνεγνωκέναι, pro *dum Paches legeret.* Aristoph. οὐχ, ὅσον γέ μ᾽ εἰδέναι, *non, quod quidem ego sciam.* In quibus omissum videtur verbum συμβαίνει, vel aliud simile. Sic cum Aristot. de Anima dicit, δύναμίς ἐστιν οἵα σώζειν τὸ ἔχον αὐτὴν, omissum videtur πέφυκε, aut tale quid; *talis est vis quæ tueri queat id quod ea præditum est.*

Et sine articulo.

Infinitiuus pro imperatiuo.

Infinitiuus pro finitis modis cũ coniunctione ὡς.

CASVM porro infinitiuus adsciscit accusatiuũ; qui mutata structura in nominatiuũ vertitur præmissa ὅτι, ὡς, ὅπως, aut alia consimili particula. Thucyd. ἐλπὶς γὰρ μάλιστα αὐτοὺς οὕτω φοβηθῆναι, *spes enim est eis sic maximè incussum esse metum.* Finitiuè Act. Apost. c. 14. ἐλπίζων ὅτι χρήματα δοθήσεται αὐτῷ, pro ἐλπίζων δοθήσεσθαι αὐτῷ χρήματα, *sperans sibi datum iri pecunias.* Sic quod ad Hebr. 6. dicitur, ἐν οἷς ἀδύνατον ψεύσασθαι Θεόν, Latinè mutato modo & casu vertes, *in quibus fieri non potest vt Deus mentiatur*; & breuius, *in quibus Deus non potest mentiri.* In hac resolutione accusatiuus infinitiuo debitus Atticè tribuitur verbo finitiuo. Dionys. Hal. ἐνθυμουμένου

De casu infinitiui appendix.

τῶν

τ̃ ἀνθρώπινον βίον ὡς ἐπὶ μικρᾶς αἰωρεῖται ῥοπῆς. communis enim structura est, ἐνθυμεμένη τ̃ ἀνθρώπινον βίον αἰωρεῖσθαι ἀπὸ μικρᾶς ῥοπῆς: vel, soluta oratione infinitiua, ἐνθυμεμένη ὡς ὁ ἀνθρώπινος βίος αἰωρεῖται ἀπὸ μικρᾶς ῥοπῆς: Latinè, *cogitans vitam humanam dependere à leui momento*. Idem, οὐδὲ σεαυτὸν ἐξ ὧν ἔφυς ἔτι μέμνησαι, *nec amplius recordaris ex quibus natus sis*. Et Theophr. in Charact. καὶ τοὺς ξένους δ' εἰπεῖν ὡς δικαιότερα λέγουσι τ̃ πολιτῶν, *atque adeo dicere peregrinos iustiora dicere quàm ciues*. id est, *atque adeo dicere iustiores esse peregrinorũ rationes quam ciuium*. Sic item Soph. Electra, Καίτοι τοσοῦτόν γ' οἶδα κἀμαυτὴν ὅτι ἀλγῶ 'πὶ τοῖς παροῦσι: pro, *tantum scio, me dolere præsenti rerum statu*. quo ferè modo etiã Terent. in Eun. *ego illum nescio qui fuerit*.

Infinitiui casus à tergo.

Infinitiui casus à tergo, respondet ei qui est à fronte. Nominatiuus: vt, Aristot. Metaphys. 9. τὰ δ', scilicet ἐναντία λέγεται, τῷ λείψεις εἶναι καὶ ἀποβολαὶ τούτων, *alia vero contraria dicuntur eo, quod defectus sint horum & amissiones*. Genitiuus: vt Aristot. Metaphys. 3. περὶ τ̃ μέλλοντος ἔσεσθαι ὑγιοῦς, *de eo quod futurum est sanum*. Datiuus: vt Aristot. Metaphys. 1. ἀληθέστατον τὸ τοῖς ὑστέροις αἴτιον τ̃ ἀληθέσιν εἶναι, *verissimum est, quod posterioribus caussa est vt & ipsa sint vera*. Accusatiuus: Aristot. Metaphys. 4. τὸ ἓν καὶ τὴν στιγμὴν ἀρχὰς τισὶ δοκεῖ εἶναι, *videtur quibusdam, vnum & punctum esse principia*. vt Cicero Leg. 1. *Ego me cupio non mendacem putari*. pro, *cupio haberi non mendax*. Nam postremum hoc genus finite quoque mutato casu efferri potest; vt, τὸ ἓν καὶ ἡ στιγμὴ, ἀρχαί τισιν εἶναι φαίνονται, *vnum, & punctum, videntur quibusdam esse principia*. In hoc eodem genere cùm finitiuum & infinitiuum verbum ad eandem personam referuntur, antecedens casus omittitur. Demosth. ὅταν φῇ δημοτικὸς εἶναι, pro, *cum dixerit se popularem esse*. Plutarch. ὑπέσχετο βοηθήσειν, *pollicitus est se opem laturum*. Hæc quoque Latini imitantur nonnunquam. Lucanus, *tutúmque putauit iam bonus esse socer*. Catullus, *Phaselus hic ait fuisse nauium celerrimus*. Terentius, *Pollicitus sum facturum*, scilicet me. Interdum tamen posterior casus infinitiuum verbum respicit, non casum antecedentem. Paul. τοῖς ἐντυγχάνουσι παρεκελεύοντο ἄνδρας ἀγαθοὺς εἶναι, *obuios quosque cohortabantur vt strenuos se præstarent viros*. Apud Aristot. posterior casus etiam dandi forma effertur vt Rhet. 1, 26, 24 τοῦ ἔχειν τὸ μείζονος ποιητικῷ εἶναι, pro ποιητικὸν εἶναι, *id est maioris efficiendi vim habere*. Sic alibi sæpe. Relatiuum quoque hic interdum non infinitiuum verbum respicit, sed finitiuum extrinsecus subauditum. Paul. 175, 8. τ αὐτοὺς σέβεσθαι Ηρακλέα, ὃν καὶ Τύριοι, σέβουσι, *colere ipsos Herculem eum quem & Thasij*, scilicet colunt.

APPEN

APPENDIX I.

VERBA in oratione sæpe omittuntur ornatus gratia: ὡς λόγος, *vt fama est.* Sic, ἀπόδειξις δὲ, σημεῖον δὲ, τεκμήριον δὲ, inseruntur orationibus in modum parentheseos, pro, *cuius rei demonstratio est, cuius rei indicium est,* & subauditur, ἔστω, vel εἴη, ἄν.

Verba omittuntur ornatus gratia.

Et econtrariò quibusdam verbis vtuntur solis loco totius orationis, sic γίνομαι capitur pro seruum esse: αὐτοῦ γενόμενος, hoc est, *ipsius seruus.* Et εἶναι, pro, *esse filium.* λέγουσιν τοῦτον εἶναι ἐκείνου, *dicunt hunc esse filium illius.*

Vsus verborum positorũ loco totius orationis.

APPENDIX II.

QVÆDAM etiam quandoq; ponuntur quidem in oratione, sed planè abundant, & prorsus nihil conferunt ad sententiam: cuiusmodi sunt φέρω, ἔχω, εἰμὶ, φάναι, εἰπεῖν, & similia. φέρω, vt Gregor. τῷ μένγε κλήρῳ φέροντες ἑαυτοὺς ἐγκατέλεξαν, *nomina inter clericos dare cœperunt.* Chrysostom. de fato, concione prima: οὗ δὲ καθάπερ ἐν ἀκροπόλει τῇ κεφαλῇ φέρων ὀφθαλμοὺς ἐγκατέθηκεν, *ibi autem in capite velut in arce oculos imposuit.* Hinc si tollas φέροντες & φέρω, eadem manebit sententia. Ἔχω: vt μαθὼν ἔχω, pro ἔμαθον: συλλαβὼν ἔχω, pro συνέλαβον. Εἰμὶ: vt ἐν τῷ νῦν εἶναι, pro ἐν τῷ νῦν, *in præsentiarum.* ἑκὼν εἶναι, pro ἑκὼν, *voluntarius.* ἑκόντες εἶναι, pro ἑκόντες, *voluntarij.*

φέρω.

Εἰμὶ.

Φάναι & εἰπεῖν, vt ἔφη φάναι, ἔφη εἰπεῖν, pro ἔφη, quasi Latinè dicas, infit dicere. φθάνω: vt, ἔφθην ποιήσας, pro ἐποίησα: φθάνει ἀναλισκόμενον, pro ἀναλίσκεται. ἐφθάκειν πυθόμενος, *audieram.* τυγχάνω: vt, τυγχάνω ὤν, pro εἰμί. διατελῶ, vt, διατελῶ ποιῶν, pro ποιῶ.

Φάναι & εἰπεῖν, passim vacant.

φθάνω.

τυγχάνω.

διατελῶ.

Οἶμαι Græcis abundat, quemadmodum Latinis, credo. τοιαῦτα ζηλωτά ἐστιν, οἶμαι, καὶ λαμπρά, *huiusmodi admiranda sunt, credo, & præclara.* Οἴει: vt, οὐκ οἴει ἀναγκασθήσεται, *nonne cogetur, an non tandem cogetur?*

Οἶμαι vacat.

APPENDIX III.

Attici loco pluralium verborũ abutuntur singularibus.

Verbis singularibus abutuntur Attici loco pluralium. ἐὰν ὑπονεάσῃ, pro ὑπονεάσωνται. ὅπως ἐμέτῃ pro ἐμέσωνται. vtuntur Græci frequenter implicita orationis structura: ἐμὲ μηδὲν ἔχεις, ἐφ' ὅτῳ τοῦτο ποιήσεις, pro μηδὲν ἔχεις ἐφ' ὅτῳ μὲ τοῦτο ποιήσεις, nihil habes, quamobrem hoc mihi facias. οὐδεὶς ἑκὼν ὑπομένει τῶν ἐλευθέρων τὴν τοιαύτην ἀρχήν, pro οὐδεὶς τῶν ἐλευθέρων ἑκὼν ὑπομένει, &c. *nemo liber volens perfert huiusmodi principatum.* ὅταν μὴ εἰδότες βαδίζωμεν, pro μὴ εἰδότες ὅταν βαδίζωμεν, *ignorantes quò imus.*

Implicita structura orationis.

SYNTAXIS PARTICIPIORVM.

Participiũ construitur cũ casu sui verbi, ni ponatur loco nominis per ἀντιμερείαν.

PARTICIPIVM sortitur constructionem sui verbi, quemadmodũ apud Latinos. Cæterùm illud, τόξων εὖ εἰδώς, *arcuum bene sciens*, poëticum est, per antimeriam: [1] ac si dicamus, τόξων εἰδήμων, *arcuum peritus*, hoc est, *peritus sagittandi.*

1

Participij genitiuus absolutus.

Participij Genitiuus absolutè ponitur, quemadmodũ Latinis Ablatiuus: [2] ἐμοῦ διδάσκοντος, *me docente.*

2

Participium solum.

Quandoque participium solum, intelligendo casum rei conuenientis: ἐλθόντων ἤδη, *ubi autē venissent.*

Accusatiuus pro genitiuo Atticè.

Atticè pro hoc Genitiuo est Accusatiuus, & fermè cum ὡς & ὥσπερ: ὡς τὸν ἄνδρα τοῦτο ποιήσαντα, pro τοῦ ἀνδρὸς τοῦτο ποιήσαντος, *viri hoc faciente.*

Nota.

Et est istud frequentissimum in participiis impersonalium per omnia tempora. ἀκουσθὲν αὐτῷ, pro ἀκούσαντος αὐτοῦ, *vbi ipse audiuisset.* δόξαν ἐμοὶ γράψαι, *vbi statutum esset mihi scribere.* ἄδηλον ὄν, *cùm incertum sit.* δέον ἕτερα, pro δεόντων ἑτέρων, *cùm alia conueniret.* ἐξὸν αὐτῷ ποιῆσαι, *cùm permissum esset ipsi* ... ὡς μηδὲν αὐτῷ διαφέρον, *tanquam nihil eius interesset.* προσῆκον, παρόν, ἐνδεχόμενον.

QVOD

QVOD GRÆCIS PARTICIPIORVM VSVS SIT latior quàm Latinis.

MVLTÒ latior est vsus participiorũ Græcis, quàm Latinis. Quod enim dicimus per Coniunctiuum, præcedente aduerbio, *Cùm*, hoc illi plerumque elegantiùs efferunt per participium. ἄνθρωπος ἐν τιμῇ ὤν, οὐ συνῆκεν, *homo cùm in honore esset, non intellexit.* οὐκ οἶδας ταῦτα ὁ τηλικοῦτος ὤν; *tu hæc ignoras, cùm sis tantus?*

Participia loco Subiunctiui Latinorũ cum aduerbio Cum.

Consueuerunt etiam Attici loco verborum vti participiis: οὗτος γὰρ ἦν ὁ διοικῶν πάντα ταῦτα, *hic est qui omnia administrabat.* τίς ὁ τεχνάσας ταῦτα; *quis est, qui hanc fraudem commentus est?* [illegible] οὐδαμῶς ἂν ἄλλως διαπραξάμενος τοῦτο, *putabam nulla alia ratione posse hæc me perficere.*

Vsus participiorum pro verbis apud Atticos.

Fit etiam nonnunquàm, vt participium coniunctum nomini substantiuo, in obliquo ponatur loco verbi & Nominatiui, idque propter alium obliquum præcedentem: νομίζω σε, ὡς φίλον μου γενόμενον, pro ὡς φίλος μου ἐγένου, *puto quòd sis factus amicus meus.* πιστεύω ἡμᾶς ὡς ἕξοντας τὴν τοῦ Θεοῦ βασιλείαν, pro ὡς ἕξομεν τὴν τοῦ Θεοῦ βασιλείαν, *credo habituros nos regnum cœlorum.* ἡ γραφὴ λέγει περὶ τῆς γυναικὸς, ὡς αἰτίας γενομένης τῶν ἁμαρτημάτων pro ὡς αἰτία ἐγένετο τῶν ἁμαρτημάτων. οὐκ ἔστιν τῶν ἀνθρώπων, ἵππων καὶ ὄνων γενομένων, pro οἱ ἵπποι καὶ ὄνοι ἐγένοντο. σύνοιδα ἐμαυτῷ, μὴ προσποιουμένῳ, pro σύνοιδα ἐμαυτῷ, ὅτι μὴ προσποιοῦμαι, *conscius sum mihi, quòd non dissimulem.*

Participiũ coniunctum nomini substantiuo exprimitur casu obliquo, loco verbi & nominatiui.

Et loco Coniunctiui præteriti perfecti actiui plerumque vtuntur Græci participiis, ἐὰν ἀδικηκὼς τυγχάνῃ, *si iniuriam fecerit.* ἐὰν τύχῃ τεθηλακὼς, *si lactauerit.* ὅταν ὦσι βεβληκότες τοὺς ὀδόντας, *quando eiecerint dentes.*

Præteriti perfecti actiui modi Subiunctiui loco vtuntur sæpius participiis præteriti temporis eiusdem verbi, quibus subiunditur verbum

Quod etiam fit nonnunquam in Optatiuis: συμβεβηκὸς ἂν εἴη, *contigisse videatur.* γεγονότες ἂν εἴημεν,

substantiũ modi subiunctiui. Regula proximè antecedens locũ habet nonnunquam in optatiuis, & in futuris indicatiui modi.

Apud Atticos idem fit in omnibus temporibus & modis, verbis τυγχάνω, εἰμὶ ὑπάρχω adiũctis.

3 *Participia loco infinitiui Latinorũ ponuntur, & potissimum post verba perseuerãdi & desistendi.*

Et post verba animi affectionẽ significantia.

facti esse videantur. Et in Futuris indicatiui, ἐπιτετευχηκὼς ἔσῃ, pro ἐπιτεύξῃ. κεχαρισμένος ἔσῃ, pro χαρίσῃ. Et Atticis idem fit in omnibus temporibus ac modis, adiunctis his verbis, τυγχάνω, εἰμὶ, ὑπάρχω. τίς σὺ τυγχάνεις ὤν; *quis tu es?* ἀπεκτακώς ἐστι τὸν ἄνθρωπον, *interfecit hominem.* ἀνῃρηκὼς ἔσομαι, *sustulero.* οὐ γὰρ ἐχθρός γε ὑπῆρξεν ὤν, *non erat quidem inimicus.* ἔσεσθε ἐψηφισμένοι, *censueritis.*

Ponitur præterea participium nonnunquam vice verbi infinitiui. Matth. 1. εὑρέθη ἐν γαστρὶ ἔχουσα, pro ἔχειν, *reperta est habere in vtero.* hoc est, *reperta est esse grauida.*[3] Id quod plerumque fit cum verbis perseuerandi: ἀγαπῶν με διατέλει, id est, ἀγαπᾶν με διατέλει, *perseuera me amare.* Matth. 11. ὅτε ἐτέλεσεν ὁ Ἰησοῦς διατάσσων, pro διατάσσειν, *cùm consummasset legem præcipere, & præcipiendi fecisset finem.*

Et in verbis desistendi, οὐ παύσομαι φιλῶν, pro φιλεῖν, *non cessabo amare.*

Et in verbis significantibus affectionẽ animi, idque variè: nempe in Nominatiuo, aut in Accusatiuo. μέμνημαι ἰδών, vel μέμνημαι ἰδόντα, pro μέμνημαι ἰδεῖν, *memini vidisse.* οὐ συνιέσαν μάτην πονοῦντες, vel πονοῦντας, pro οὐ συνιέσαν μάτην πονεῖν, *non intellexerunt se frustrà laborare.* σύνοιδα ἐμαυτῷ ἀδικῶν, vel σύνοιδα ἐμαυτῷ ἀδικοῦντα, pro σύνοιδα ἐμαυτῷ ἀδικεῖν, *conscius sum mihi iniuriæ.*
4 [4] Aut etiam in alio quouis casu cuius est substantiuum, aut Pronomen illi adiunctum: vt σύνοιδα ἐμαυτῷ ἀδικοῦντι, *conscius sum mihi iniuriæ.* Sic Virgilius:

Sensit medios delapsus in hostes.

1 [1] Ellipsin hic esse contendit Sylburg. accusatiui [illegible] τέχνην, τέξων ἐν εἰδώς, *artem mittendarum sagittarum sciens.* Sicut apud eundem Homerum [illegible] μοιο, scilicet ἔργα: & ἐπειγόμενος περ ἰδοῖο. [illegible] autem in postremo, satis declarat hoc eiusdem poetæ
2 διέπρησσον πεδίοιο, *properabant per campum.* [2] Frequens vsus participiorum apud Græcos, sed præcipuè co[illegible]

absolutè ponuntur. δέον, δόξαν, ἐξὸν, μετὸν, παρὸν, τυχόν. Lucian. Λαπίθαις, οὕτως οἶμαι τυχόν. Herodot. 1. εἰ παρεὸν αὐτῷ βασιλέα γενέσθαι, *cùm potestas illi fieret.* Thucyd. ά. ὡς οὐ μετὸν αὐτοῖς Ἐπιδάμνου. Sophoc. Electra. νῦν δ' ἐξὸν πατρὸς πάντων ἀρίστου παῖδα καλεῖσθαι, *cùm tibi concedatur.* δόξαν δέ σφι ἐποίευν τοιάδε, *cùm placuisset.* Lucia. Rhetorum, διδασκάλῳ, τοσαῦτα καμὼν, οὐδὲν δέον. Tale est & μέλον. Lucianus, Τόξαρι, ὥσπερ οὐ πάνυ σοι μέλον εἰ ἀποτμηθείης τὴν γλῶσσαν, *quasi parum solicitus sis, ne lingua tibi victo præcidatur.* Item ὄν. Thucyd. ά. ἄδηλον ὂν ὁπότε τις ἐπελθὼν, καὶ ἅμα ἀτειχίστων ὄντων, ἄλλος ἀφαιρήσεται, *cùm esset inexploratum.* Et mox, ὡς βέβαιον ὂν, *tanquam loco tuto:* quod tamen accipi potest, vt sit Atticè positum participium in significatione verbali: vt Oedipo. Tyran. οἶσθ' ὡς ποιήσεις, *scis quid facias.* φρόνει βεβὼς αὖ νῦν ἐπὶ ξυροῦ τύχης, *scito te constitisse:* estque hoc frequentissimum. Est & peculiaris Græcis vsus infinitiui substantiui talis. Herod. Εὐτέρπῃ, μεγάλα ἐκτήσατο χρήματα ὡς ἂν εἶναι Ῥοδῶπιν, *vt quæ quidem Rhodopis esset,* & Κλειοῖ, ἐν οὐδενὶ λόγῳ ποιησάμενος τὴν ἐπὶ τὴν εἶναι. Παιδείας β'. οὐδὲ μὴν φίλοις γε, οὐδὲ ξένοις ἑκὼν εἶναι γέλωτα παρέχεις. Herodian. έ. οὐδὲν οὖν εἶναι αὐτὴν ἐλάνθανε τῶν ὑπὸ τοῦ Ἀντωνίνου βουλομένων, *nihil igitur illam eò loci constitutam fugiebat, &c.* Huc referatur & hæc, ἐν τῷ νῦν εἶναι, *in præsentia.* & ὁ λόγος ὅ, τι ἦν εἶναι. Participium verbi substantiui aduerbialiter affirmatiuum est, ὄντως, *reuerà,* quod & τῷ ὄντι dicitur & veritatem notat. Plat. Epitaph. καὶ τῷ ὄντι τὸ περιδεῖ οἰκοῦντας Μελπομένης, εἰ δὴ τῷ ὄντι γε Ὅμηρος τοῦτο τὰ ἔπη ἐποίησε. & Κλειοῖ, κατὰ τὸ ἐὸν δίκας ἀποφαίνειν, *iustas ferre sententias.* ³ Vt Xenoph. οἱ Πέρσαι λέγονται ἐσθίοντες κάρδαμον καὶ πίνοντες ὕδωρ, *Persæ dicuntur edere nasturcium, & bibere* 3
aquam. Demosth. οὐκ ἂν αἰσθάνοιτο δωροδοκοῦντας, *quos sentirent munera capere.* ⁴ In hoc genere crebra & elegãs est ellipsis nominatiui pro accusatiuo reciproci. Demosth. δείξω πεποιηκὼς, pro δείξω αὐτὸς πεποιηκὼς, *ostendam me fecisse.* Xenoph. Pæd. σύνοιδα ἐμαυτῷ μὴ προσποιούμενος, *conscius sum mihi me non simulare seu fingere.* Aristoph. λέληθας δουλεύων, *latuit te seruire.* at Aristot. λανθάνει τοῦτο ποιῶν, *latet alios eum hoc facere;* seu, *nõ animaduertitur hoc facere.* Lucian. αἰσθάνομαι φερόμενος ἔξω τῶν καιρῶν, *sentio me ferri extra temporis limites.* Sic accipi & illud potest, οἶδα ἰδὼν, *scio me vidisse:* & apud Demosth. οἶδα ἀκούσας, *scio me audisse quod.* sed reddi posset etiam per relatiuum; *Scio, vt qui viderim; Scio, vt qui audierim:* sicut apud Eurip. εὖ δ' ἐποίησας μολὼν, *rectè fecisti qui veneris.* Accipi etiam non raro solet participium. Pro Supino priore. Apollon. Argon. γ. βάν ῥ' ἴμεν ἐπιφράσσουσαι, *ibant inspectarũ.* Isocr. ἧκον ἀμυνοῦντες, *veniebant opitulatum.* Pro Gerundio

in DO. Aristot. Hist. Anim. ὁ ἡττηθεὶς μαχόμενος, *qui victus est pugnando*: & aliquanto post, ζῇ γὰρ ἰχθυοφαγοῦσα, *viuit enim comedendo pisces.* quæ breuius etiam & aptius per nomen reddideris; illic, *victus pugna*; hic, *viuit esu piscium*, seu *esitatione piscium.* Pro Gerundio in DVM: vt μεταξὺ λουόμενος, *inter lauandum*: μεταξὺ ὀπτώμενα, *inter assandum*; seu, *interea dum assantur.* Nam etiam pro aduerbio quandoque participium ponitur. vt apud Aristot. ὡς εἴπον ἀρχόμενος, pro ἀπ' ἀρχῆς τοῦ λόγου, *sicut dixi ab initio huius tractatus.* Cùm autem participio præmittitur verbũ φθάνω aut διατελῶ, verba ista per aduerbium exprimuntur commodius, & participia per verbum. Plutarch. ἔφθησαν ἀναλώσαντες αὐτοὺς ἢ τυχόντες ὧν ἤλπισαν, *prius eos absumpserunt quàm assecuti sunt quæ sperabant.* Philo, ἄφθαρτος ὢν διατελεῖ, *perpetuo est incorruptus.* Sic etiam λανθάνει ἐκπίπτουσα reddi potest, *latenter excidit.* Sicut autem contrahendæ orationi seruiunt interdum participia, ita nonnunquam seruiunt eidem dilatandæ; quæ periphrases apud Atticos sunt vsitatissimæ per participium & verbum substantiuum, εἰμὶ, τυγχάνω, γίνομαι, aut aliud eiusmodi. In actiua forma: Soph. οὐ σιωπήσας ἔσῃ; pro οὐ σιωπήσῃ; *annon tacebis?* Sic Dionys. Halicarnass. ἃς αὐτῷ κομίσας ἦν ὁ τυγχάνων, *quas ei qui l[illegible] attulerat.* Psal. 129. γένοιντο τὰ ὦτά σου προσέχοντα, *attendant aures tuæ.* Rursum Aristot. ὅτοι φαύλως ἔχοντες προϋπάρχουσι, *qui iam ante malè [illegible].* In passiua diathesi: Dionys. Halicarnass. 36, 2. ἦσαν οἰκούμεναι 25 pro ᾠκοῦντο, *habitabantur.* Aristot. Analyt. 129, 15. καθ' ὧν τυγχάνει λεγόμενον, *de quibus dicitur.* Idem Topic. 397, 10. ἀνῃρημένος ὑπάρχει, *sublatus est*: & mox v. 20. ἀνεσκευασμένον γίνεται, *refutatur*: vt in Problem. 32, 12. ἐκλελυμένον γίνεται, *soluitur.* Esse autem hunc periphraseων istarum sensum docent hæc eiusdem Aristot. Metaphys. 80, 5. οὐδὲν γὰρ διαφέρει τὸ, ἄνθρωπος ὑγιαίνων ἐστὶν, ἢ τὸ, ἄνθρωπος ὑγιαίνει, *nihil enim discriminis cum dico, Homo est valens, vel cum dico, Homo valet.* Apud Latinos in passiua quidem diathesi frequens est hæc periphrasis; sed rarior in actiua: vt apud Cic. in Oratore; *Est, vt scis, quasi in extrema pagina Phædri, his ipsis verbis loquens Socrates.* Similes periphrases per verbum ἔχω & ἥκω. At cum Dion. Hal. ad imitationem Herodoti dicit, περὶ ὧν ἔρχομαι λέξων, non tantum reddere possumus, *de quibus dicam*; sed etiã, *de quib. dicere aggredior.* Eiusdem generis est & ista periphrasis Attica apud Thuc. τὸ πλῆθος οὐ βουλόμενον, pro τὸ πλῆθος οὐκ ἐβούλετο, *plebs nolebat.* Eam periphrasin apud Latinos imitati sunt Salustius, Tacitus, Macrobius [illegible] docet Paulus Leopardus Emendationũ lib. 4. c. 23. De [illegible] nasmo participiorũ ὢν, ἔχων, φέρων, & similium, [illegible]

APPENDIX.

PARTICIPIA tranſeunt quandoque in nomina, & illorum more conſtruuntur, non vt participia: τὸ καθῆκόν σε, *officium tuum.*

Participia fiunt nomina.

Et quandoque ſuperuacuè ponuntur, ſic vt ipſis ſubſtractis eadem maneat ſententia: ᾤχόμην ἀπιών, pro ᾠχόμην. οἴχεται ἀπιών, pro οἴχεται. παίζεις ἔχων, pro παίζεις. φλυαρεῖς ἔχων, pro φλυαρεῖς. ληρεῖς ἔχων, pro ληρεῖς. τονιῶ ἔχων, pro τονιῶ, *nunc.*

Vacant aliquãdo participia.

DE GERVNDIORVM SYNTAXI.

GERVNDIA & ipſa verborum ſuorum ſtructuram imitantur. Iſocr. ἀφεκτέον τῶ συμβουλεύειν, *abſtinendu n à conſulendo.* Ariſtot. δεικτέον αὐτοῖς, καὶ πειστέον αὐτοὺς, *oſtendendum eis eſt & perſuadendum.* Quod Latini (licet rarius) imitati. Plaut. *Aliqua conſilia reperiendum*, potius autem & ſæpius dicitur per Gerundiua, *Conſilia reperienda.* Gerundiis additur interdum datiuus, Iſocra. θάνατος ἡμῖν αἱρετέος ἐστὶ, *mortem nobis eligendum eſt.* Aliquando accuſatiuus duplicatur. Ariſtot. ἐπισκεπτέον ἐν τὰ μὲν αὐτὸν, τὰ δὲ τὴν γυναῖκα, *Conſiderandum igitur alia quidem ipſum: alia verò vxorem*, id eſt, alia debet ipſe conſiderare, vxor alia: Imo aliquando abſq; caſu ἰστέον ὅτι, *ſciendum quod*, ſic λαθητέον, ποιητέον, *latendum faciendum.* Quin & cum nominatiuo reperiuntur gerundia nonnunquam apud Ariſtotelem: vt Org. 349, 28. 352, 18. Metaphyſ. 107, 18. De part. anim. 16, 19. ſed non immerito ibi ſuſpecta eſt exemplarium fides: ac verendum ne librarij non intellectis ſcripturæ compendiis, nominatiui terminationem ibi poſuerint pro terminatione accuſatiui, τεσ ſ. pro τέον. Periphraſi quoque interdum exprimuntur gerundia. Eurip. Phœniſſ. τὰς τῶν κρατούντων ἀμαθίας φέρειν χρεών, *inſcitiam eorum qui obtinent, ferre oportet.* ibi enim φέρειν χρεὼν poſitum eſt pro οἰστέον, *ferendum eſt.* Sic Plato, ἣν καὶ ἡμᾶς ἴσως δεήσει πορεύεσθαι, pro ἣν καὶ ἡμᾶς ἴσως πορευτέον, *qua & nobis fortaſſis eunda eſt*; vel, vt Cicero vertit, *quam nobis quoque ingrediendum ſit.* vbi nota & ipſum gerundio tribuiſſe caſum verbi, vt Virg. quoque, *pacem Troiano ab rege petendum.*

Appendix.

Gerũdia iuncta Datiuo.

Iuncta accuſatiuo geminato.

Gerundia ſine caſu.

2ª. 139.

SYNTAXIS PRONOMINVM.

Genitiui primitiuorũ pro possessiuis passim ponuntur.

GRæci ferè semper vtuntur Genitiuis Pronominum primitiuorum pro possessiuis: πατήρ μου, pro πατὴρ ἐμός. πάτερ ἡμῶν, pro πάτερ ἡμέτερε, *pater noster.*

Possessiua cum genitiuo construuntur.

Possessiua adsciscunt quandoque Genitiuum. Lucian. ὅλως δέ τ' ἐμὰ οὗτοι σπαθῶσι τοῦ κακοδαίμονος, *prorsus mea infelicis dilapidant*, ἐμὸν αὐτοῦ βίον, *meam ipsius vitam.*

Nota de possessiuis.

Possessiua tertiæ personæ cum diuersa persona copulari nequeunt, sine altera voce possessorem significante. Solœcismus enim est, si quis dicat. ὁ σφέτερος παῖς φιλεῖ με, *suus filius diligit me*: sed dicendum est, ὁ σφέτερος αὐτῶν παῖς φιλεῖ με, *suus ipsorum filius diligit me*: vel sic, ὁ παῖς αὐτῶν φιλεῖ με, *filius ipsorum diligit me*, sine possessiuo. Et hæc extra reciprocationem: In reciprocatione enim potest possessiuum tertiæ personæ per se poni. δέονταί σε τοῖς σφετέροις ἐπικουρῆσαι. *rogãt te, vt suis prœbeas auxiliũ.*

Singulis casibus demonstratiuorum additur ί acutitonum.

Demonstratiuis additur in contextu orationis ί acutũ ad vim significationis intendendam οὑτοσί, τουτί, τουτωί, τουτονί, ἐκεινοσί. Quemadmodum Latini ad intendendam significationem addunt met, te, pte, ce: egomet, tute, meapte, huiusce.

DE PRONOMINE αὐτός.

Relatiuorũ constructio Nomini ἴδιον subijcitur identidem pluralis genitiuus αὐτῶν, αὐτῶν relatiuũ, loco reciproci.

RELATIVVM αὐτός postponitur omnibus personis, ἐμοῦ αὐτοῦ ἀκούω, *meipsum audio.* σὲ αὐτὸν ἀκούω, *teipsum audio.* ἐκεῖνος αὐτὸς λέγει, *ille dicit.* Luc. σοῦ δὲ αὐτῆς τὴν ψυχὴν διελεύσεται ῥομφαία, *tuam ipsius animam, siue tuam propriam animã pertransibit gladius.*

Genitiuus pluralis αὐτῶν postponitur frequenter huic nomini ἴδιον: ἰδίοις αὐτῶν ἀγαθοῖς, *suis propriis bonis.* Quomodo etiam dixerunt veteres Latini, suo *sibi gladio hunc iugulo.*

Et

Et ponitur αὐτὸς quandoque loco reciproci: Gregor. ὁρῶν οὖν τὴν τοῦ δήμου κίνησιν ἐπ' αὐτὸν, *videns igitur in se motum populi.* ἐπ' αὐτὸν posuit, pro ἐφ' ἑαυτόν. Et contrà, reciprocum pro relatiuo. ὡς ὅτι οὖν ἐξὸν ἑαυτῷ ποιεῖν, *tanquam ipsi quicquid libet liceat*: vbi ἑαυτῷ, pro αὐτῷ ponitur.

Reciprocũ loco relatiui.

Hæc more Atticorum fiunt, qui composita pro simplicibus, & simplicia pro compositis accipiunt.

Attici composita pro simplicibus & simplicia pro cõpositis accipiunt.

Sic ὅς, οὗ, οἷ, ἕ, modò reciprocè, modò non reciprocè accipiuntur. Reciprocè, τοιαῦτα οἷ σύνοιδε κακὰ, *talium sibi conscius est malorum.* Non reciprocè, Gregor. ἐπεὶ δὲ οἱ φανῆναι πλῆθος πολὺ, *postquam ingens visa est ei multitudo.*

Sic ὅς, &c.

Nominatiuus ὅς in primitiuo nõ est in vsu.

Sic σφᾶς, pro *seipsos*, vel pro *eos* ponunt, σφισὶν, pro *sibiipsis*, vel pro *ipsis.*

σφᾶς pro σφέας legendum per crasin.

PRONOMINA primitiua genera habent confusa, personas tamen discretas, idque vt plurimum cum emphasi, ἐγὼ γράφω, *ego scribo*, non alius pro me, nec verbis tantum apponuntur sed etiam nominibus & participiis: & his quidem interdum articulate declarationis alicuius gratia, illis vero absque articulo. Imo & αὐτὸς aliquando habet emphasin sicut primitiua, vt αὐτὸς ἔφα, *ipse dixit*, certus quidam & egregius scilicet, pro quo sæpe positum inuenitur οὗ οἷ ἕ primitiuum relatiuè citra reciprocationem: Compositum vero cum nominibus reciprocè significat vt αὐτοδίδακτος *sui doctor*, φίλαυτος, *sui amator.* Primitiui pronominis genitiuus sæpissimè vsurpatur pro possessiuo, vt 2. Corinth. 12. οὐ ζητῶ τὰ ὑμῶν pro τὰ ὑμέτερα, *non quæro quæ vestra sunt.* Possessiuis præmittitur articulus, siue præponantur siue postponantur, vt cum Aristo. Rhet. lib. 3. tradit idem esse τῆς γυναικὸς τῆς ἡμετέρας, & τῆς ἡμετέρας γυναικὸς, sed illud longius hoc breuius. Possessiua vsurpantur interdum pro primitiuis. Lucia. οὗτοι σπαθῶσι τἀμὰ τοῦ κακοδαίμονος, *Hi dissipant mea infelicis bona.* Vbi etiam ponitur (vt sæpe) genitiuus aliorum nominum qui possessorem explicat. Dionys. Halic. 214, 33. ἐκ τῆς ἐμῆς ἑνὸς ὄντος προστασίας, *è mea vnius tutela.* Sic Plato, εὔνοια γὰρ ἐρῶ τῇ σῇ, *dicam erga tua beneuolentia*, id est, *pro mea erga te beneuolentia.* Possessiuum per hypallagen à poëtis tribuitur interdum ei substantiuo, cui minus aptè cõuenit, Eurip. in Phœn. τοὺς ἐμοὺς ὠδίνων πόνους, pro τοὺς ἐμῶν ὠδίνων πόνους,

Appendix.

αὐτὸς.

Genitiuus primitiui pro possessiuo.

Possessiuis præmittitur articulus.

Possessiua pro primitiuis.

Possessiui per hypallagen cõstructio poëtica.

Pronomen ἐγὼ datiuo inseritur orationi abundanter.

meorum dolorem laborem. Primæ personæ pronomen datiuo casu pleonasticῶs interdũ inseritur orationi. Demost. ἐπί μοι προσέχετε τὸν νοῦν, *huic mihi mentem attendite.* Philemon, Σύρα, Σύρα τί ἐστι; πῶς ἡμῖν ἔχεις. *Syra, Syra, quid est? quo modo nobis habes?* Sic Terent. *Quid ait nobis Sannio.* Virgil. *Vt nunc nobis Deus ille magister.*

COMPOSITA.

PRONOMINA composita possunt diuisim cóstrui, in prima quidem persona & secunda singulariter tantum, & in tertia pluraliter tãtum. Verùm dum compositè dicuntur, capiuntur absolutè. Diuisim verò dicuntur discretionis, aut emphasis causa, διδάσκω ἐμαυτοῦ υἱὸν, vel διδάσκω ἐμὲ αὐτοῦ υἱὸν, *doceo filium meum, vel meiipsius.* σαυτῷ φίλος, vel σοὶ αὐτῷ φίλος, *tibi ipsi amicus*: ita & in aliis casibus. In tertia persona diuisim dicimus, σφῶν αὐτῶν, σφισὶν αὐτοῖς, σφᾶς αὐτούς. Et coniunctim, ἑαυτῶν, ἑαυτοῖς, ἑαυτούς.

Cùm in se vel suã possessionem fit reflexio qua constructione sit vtendum nota.

DVM fit reflexio in se, vel in suam possessioné, neque primitiuo vtuntur Greci, neq; deriuatiuo, sed compositis: ὅρα σαυτὸν, *vide teipsum.* ὅρα σαυτοῦ υἱὸν, *vide tui ipsius filium.* ἑαυτοῖς βοηθοῦμεν, *nosipsos iuuamus.* ἑαυτῶν υἱοῖς βοηθοῦμεν, *nostrorum ipsorum filiis iuuamus.* Neque rectè dicimus: σφᾶς τύπτουσι, sed dicendum compositè: ἑαυτοὺς τύπτουσι, *percutiunt seipsos.*

Nota.

Verùm quia composita primæ & secundæ personæ proferũtur duntaxat singulariter, ideò tam in duali, quàm plurali ponunt simplicia cum relatiuis. In duali, νῶϊ αὐτὼ ὠφελοῦμεν, *nos ipsos iuuamus.* νῶϊν αὐτοῖν ἁπτόμεθα, *nobis ipsis iungimur.* In plurali, vt ἡμῶν αὐτῶν, ἡμῖν αὐτοῖς, ἡμᾶς αὐτοὺς, *nostrorum ipsorum, nobisipsis, nosipsos.*

Cum à possessione in possessorem fit reflexio, qua constructione sit vtendum.

DVM verò fit reflexio à possessione in possessorem vtuntur simplicibus, & non compositis. Quare non rectè dicitur, Κικέρωνα φιλεῖ ὁ ἑαυτοῦ υἱὸς, *Ciceronem amat suus filius*: nisi more Attico com-

positum pro simplici accipiatur, ἑαυτῷ, pro αὐτοῦ. Dicendum est enim, Κικέρωνα φιλεῖ ὁ αὐτοῦ υἱός, *Ciceronem amat suus filius.*

Similiter dum fit reflexio non in se, neque in suam possessionem, sed in aliud adiunctum, vtuntur simplicibus: θέλει ἐκεῖνός με ἔρχεσθαι πρὸς αὐτὸν, *ille vult quòd ad se veniam.*

Cum fit in adiunctū reflexio.

Vtuntur Græci hoc pronomine ἑαυτοῦ in omni persona: ἑαυτοὺς ὠφελοῦμεν, ὠφελεῖτε, ὠφελοῦσι, *nosipsos iuuamus, vosipsos iuuatis, seipsos iuuant.* Et id non modò in plurali, verumetiam in singulari. Xenophon 2. ἀπομνημ. οὕτω γὰρ παιδεύεις τοὺς ἑαυτῆς φίλους, *sic enim tuos instituis amicos:* verba sunt virtutis ad voluptatē. Ioan. 18. σὺ ἀφ' ἑαυτοῦ τοῦτο λέγεις, ἢ ἄλλος σοι εἶπε περὶ ἐμοῦ; *tu à te ipso hoc dicis, an alij tibi dixerunt de me?* Lucia. in Apologia: τοῦτο μὲν πρὸς ἑαυτὸν, ὡς τὸ εἰκὸς, λέλεκταί σοι. ἑαυτὸν dixit, pro σεαυτόν: cùm Latini solùm in tertia persona seruent hanc constructionē, id est, sui, sibi, se, à se: quod sicut caret Nominatiuo, ita & Græca reciproca composita.

ἑαυτοῦ cuiusuis personæ esse potest.

Caret etiam Nominatiuo hoc nomen ἀλλήλων, ἀλλήλοις, ἀλλήλους, & similem habet cum pronominibus cōstructionem, in omni persona, eo modo quo Latinis inuicem, siue inter, cum Accusatiuo, φιλεῖν ἀλλήλους, *inuicem amare*, vel *inter sese amare.* ἀλλήλους ἐλεοῦμεν, *nos nostri inuicem miseremur, nos nostri inter nos miseremur.* ἀλλήλοις χαρίζεσθε, *inuicem vobis indulgetis*, ἀλλήλων ἀπολαύουσιν, *inuicem se potiuntur.* Si verò componatur cum præpositione, habebit Nominatiuum: ἐπάλληλα, διάλληλα, verùm tunc non recipit constructionem reciprocam.

Singul. caret in duali ἀλλήλοιν, ἀλλήλαιν, &c. & in tribus casibus plural. genit. datiuo, & accusat. idq́ in omni genere

APPENDIX I.

Freqvens est apud poëtas in Pronominibus personarum & numerorum mutatio. Personarum: σφέτερον πατέρ' ὑμνείουσαι, pro ὑμέτερον. τίς τ'

Personarum & numerorū mutatio.

ἄρ σφωε; pro αὐτώ. Numeri: ἀτρείδη νῦν ἄμμε παλιμπλαγχθέντας ὀΐω, pro ἡμᾶς.

APPENDIX II.

Pronomina aduerbiorum loco posita.

CONSTRVVNTVR etiam Pronomina aduerbiorũ loco: vt ταῦτά τοι, ταῦτ᾽ ἄρα, τοῦ γ᾽, τοῦ δή, id est, *proinde, ad hæc, prætereà.* In omnibus his subauditur præpositio, διά. ταύτῃ, *hoc pacto, hac ratione, hac de causa, ideò.* ταύτῃ τοι, *itaque, propter hoc.* ταύτῃ, ὅπῃ, vbi simul ponuntur, valent, οὕτως, ὅπως. ἔστω ταύτῃ, ὡς ὑπολαμβάνεται, *sit sic, vt creditur.*

---

1 SYNTAXIS [1] ARTICVLORVM PRÆPOSITIVORVM.

OFFICIVM ARTICVLORVM in oratione.

Articulus certũ quid & præcognitũ cõnotat.

ARTICVLVS præpositiuus in oratione certi alicuius præcogniti mentionem fieri denotat, vt si quis dicat, ἄνθρωπος ἥκει, *homo venit*, incertum est de quo homine dicat. Sin verò dicat, ὁ ἄνθρωπος ἥκει, certum: nempe de eo, de quo prius facta est mentio. Sic & Ioan. 1. Iudæi interrogantes Baptistam, ὁ προφήτης εἶ σύ; non rogabant, an propheta esset quispiam, sed an ille propheta, quem velut eximium pollicitus erat Moses, Deut. 18. Et Ethic. lib. 1. τὸ ἀγαθὸν, nõ capitur simpliciter pro quouis bono, sed pro illo eximio, de quo Philosophi disputant, summo bono. Hinc est, quòd quibus

Articulus non præfigitur iis quibus significatio inest dubia & hæsitans seu incerta.

inest significatio hæsitans ac dubia, minimè habeant articulum. Qualia sunt in primis nomina infinita: ὅστις, ὁποῖος, ὁπότερος, in quibus ὁ non est articulus, sed dictionis pars. Et interrogatiua no-

2 mina, quòd interrogatio sit de re incerta, τίς, πόστος, ποῖος, πότερος, πόσος, πηλίκος, ποδαπός, ...

Vsus articuli

Verùm cùm id quod dictum est, iteratò interro-

rogatur, addi potest articulus: τὰ ποῖα; *qualia?* τὰ τίνα λέγεις; *quæ dicis?* ὁ τίς ἐρωτᾷς; *quis interrogas?*

vbi quod dictũ est iteratò interrogatur.

Quòd si in priori interrogatione inueniatur articulus præpositus interrogatiuo, referendus est non ad interrogatiuum, sed ad aliud sequens expressum aut subintellectum: τῆς ποίας μερίδος, pro ποίας τῆς μερίδος. τὰ ποῖα λέγεις, pro ποῖα τὰ ῥήματα λέγεις; ὁ τίς τῶν τολμήτας; pro τίς σὺ ὁ τῶν τολμήτας.

Nota quæ pendent ex antecedentibus.

Relatiuis inchoatis quidem à τ, addi potest articulus: ὁ τοιοῦτος, ὁ τηλίκος, ὁ τόσος.

Articulus ante relatiua inchoata à τ, &c.

Inchoatis autem à vocali, non additur: non enim dicitur, ὁ οἷος, ὁ ὅσος.

Quatuor sunt nomina distributiua, ἕτερον scilicet, & ἄλλο, quibus addi potest articulus: ἑκάτερον & ἕκαστον, quibus non additur. Cætera nomina adiectiua [3] construuntur cum articulis, quando subauditur participium substantiuum, ὁ ἀγαθὸς Σωκράτης φιλοσοφεῖ, pro Σωκράτης ὁ ὢν ἀγαθὸς φιλοσοφεῖ, *Socrates qui bonus est philosophatur.*

ἕτερον & ἄλλο distributiua articulum admittere possunt. At ἑκάτερον & ἕκαστον non item.

[3]

Idem erit, si nomen substantiuum præponamus sic, ὁ Σωκράτης ὁ ἀγαθὸς, vtrique præponentes articulum.

Articulus præponitur adiectiuis cum participiũ verbi substantiui subauditur.

Hinc fit quòd in epistolarum inscriptionibus cùm nomini proprio additur adiectiuum, necessarius sit articulus, secundum Apolloniũ. Διονύσιος Τρύφωνι τῷ ἀγαθωτάτῳ χαίρειν: Ἰουλιανὸς Σαραπίωνι τῷ λαμπροτάτῳ. Hoc tamen Autores non semper obseruant, vt, Πλάτων Δίωνι Συρακουσίῳ εὖ πράττειν. Βασίλειος Εὐσταθίῳ φιλοσόφῳ.

Articulus præponitur & substantiuo & adiectiuo per regulam antecedentem.

Sine articulo verò ponitur, quando verbum substantiuum solum, aut ponitur, aut subauditur inter ipsum & suum substantiuum. Σωκράτης ἐστὶν ἀγαθὸς, *Socrates est bonus.* Ἀριστοτέλης σοφὸς, *Aristoteles est sapiens.*

Nota. Absque articulo.

Poterit etiam huiusmodi adiectiuum mutari in

Adiectiuũ mu-

Geni

tatur in genit. pluralem, videturq́ regi à subaudiẽdo numerali εἷς, μία, ἕν.

Genitiuum pluralem, cui tunc addetur articulus: Σωκράτης τῶν ἀγαθῶν ἦν, Ἀριστοτέλης τῶν σοφῶν: *Socrates bonus erat, Aristoteles sapiens.*

Ex his fit, quòd adiectiuum postpositum suo substantiuo, si habeat articulum, cohæret ei absque vllo medio: si verò non habeat, in prædicati locum recedit: vt cùm dicitur, Σωκράτης ὁ ἀγαθὸς ἐστι: subiectum est, Σωκράτης ὁ ἀγαθὸς: hoc est, Σωκράτης ὁ ὢν ἀγαθὸς: & prædicatum, ἐστίν. Si verò dicamus, Σωκράτης ἀγαθός ἐστιν, subiectum erit, Σωκράτης, & prædicatum, ἀγαθός.

IDEM est iudicium, quando vni substantiuo præponitur aliud substantiuum. Si enim posterius habet articulum, cohæret priori absque vllo medio, & subauditur participium substantiuum: Αἴας ὁ υἱὸς Τελαμῶνος πολεμεῖ: *Aiax qui est filius Telamonis, belligeratur.*

Vbi deest alterũ substantiuum.

Quod Attici dicunt per defectum alterius substantiui. Matth. 4. Ἰάκωβον τὸν τοῦ Ζεβεδαίου, + *Iacobum filium Zebedæi.*

4

Nota.

SI verò posteriori substantiuo non præponatur articulus, erit prædicatum subintellecto verbo ἐστιν. vt ἄνθρωπος ζῶον, *homo est animal.*

APPENDIX I.

Articulus sine nomine.

INVENIVNTVR frequenter articuli sine suo nomine: & tunc vel subauditur nomẽ præcedens,

5 vt λόγος μὲν οὗτος πρῶτος, δεύτερος δὲ ὁ τῶν φιλοσόφων, *oratio quidem hæc prima, secunda verò ea quæ est philosophorum.*

Vel subauditur participium verbi substantiui, idq́ue potissimùm si articulus sit neutri generis, vt, τὰ θαλάττης, pro τὰ ὄντα θαλάττης, [illegible] *quæ sunt maris,* hoc est, *res maritimæ.*

Articulus neutri generis ornatus causa citra

Interdum verò nihil subauditur, veluti cùm ornatus causa articulus neutri generis, tam in singulari, quàm in plurali, cum Genitiuo quidem sing-

singulari ponitur loco nominis singularis: & cum Genitiuo plurali, loco nominis pluralis eius casus, cuius est articulus: vt τὰ τῶν ὀνύχων, vel τὸ τῶν ὀνύχων, id est, ὄνυχες. Et, τὰ τοῦ ὄνυχος, vel τὸ τοῦ ὄνυχος, id est, ὄνυξ. Et τοῖς τῶν ὀνύχων, vel τῷ τῶν ὀνύχων, id est, ὄνυξι. Et τοῖς τοῦ ὄνυχος, vel τῷ τοῦ ὄνυχος, id est, ὄνυχι. τὰ τοῦ ἐπανόδου, vel τὸ τοῦ ἐπανόδου, id est, ἐπάνοδος, *regressio*. Sic Gregor. τὰ τῶν ἐλπίδων, dixit, pro ἐλπίδες, *spes*. Et αἰσχρὰ μὲν τὰ τῆς ἐκστρατείας, dixit, pro ἐκστρατεία, *expeditio quidem turpis*.

necessitatē inseritur orationi.

APPENDIX II.

ARTICVLVS postpositus suo nomini, aut alieno etiam, vim habet exponentis. [6] Chrysost. ἠκούσατε τῆς σάλπιγγος, τῆς ἐκ τῶν οὐρανῶν, *audiuistis tubam, tubam inquam, quæ è cœlo descendit*. Paul. 1. ad Tim. 1. καὶ κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ τῆς ἐλπίδος ἡμῶν, *& Domini Iesu Christi, qui est spes nostra.*

Articulus postpositus suo nomini. 6

APPENDIX III.

SÆPE articuli à suis nominibus ita sciunguntur, vt quidquam intercedat aliud: οἱ τὴν φροντίδα ἔχοντες, *curam habentes*. Quo fit, vt plures inter sese continui ponantur articuli, neque eandem seruent constructionem, sed inuersam. Nam vbi duo sunt articuli, primus est secundi nominis, & secundus primi: vt, οἱ τὴν φροντίδα ἔχοντες. Si verò tres fuerint continui, referentur ad sua nomina eo modo, quo in hoc exemplo, οἱ τὴν ἁπάντων φροντίδα ἀνειληφότες, *omnium assumentes curam*. Continui autem inter sese poni possunt plures articuli in ea oratione, in qua præponitur ea dictio, quæ regitur: aut ipsius adiectiuum, sequente ea quæ regit: τὰ τοῦ βίου πράγματα, *negotia vitæ*. ὁρῶ τὸν τῆς σῆς μερίδος ὄντα, *video eum, qui est partium tuarum*. Verùm non rectè dicitur, τοῦ τὰ πράγματα βίου, neque ὁρῶ τὸν τῆς σῆς ὄντα μερίδος.

Plures continui inter se articuli.

1 [1] Non poteſt intelligi articulorum natura de Latino
ſermone, propterea quòd illa prorſus articulis non vtitur.
Eſt autem particula hæc orationis eiuſmodi, vt ſubducta
ſuo loco, aut alieno inculcata, mirificè orationem defor-
mare videatur; quod quidem quale ſit, nullis præceptis po-
teſt explicari, ſed totum poſitum eſt in obſeruationis dili-
gentia. Quod quidem ferè docent, articulum aliquid quaſi
priùs dictum deſignare, rectiùs, vt opinor, diceretur, articuli
generalem ſignificationem eſſe ἐμφατικὴν, & habere ἔνδειξιν,
vt fit in adiectionibus & appoſitionibus, demõſtrationibus, i:
explicando, diſcernendo. Creberrimæ etiam ſunt ἐκλείψεις
vocum, quæ in articulis intelliguntur. Iam contra præcepta
vſus illorum valde multa reperias apud autores linguæ
Græcæ, vt ſic oporteret loqui: τὰς τῶν σπουδαίων γνώμας, τὰς τῶν
φαύλων διανοίας, τοῖς τοῦ πατρὸς ἐπιτηδεύμασι. Sed idem tamẽ Iſ
Iſocrates ſic etiam, ἀλλ' ὁ μὲν τοῦ Περσῶν στρατοπέδου τοῦ Μήδων
ἐνίκησεν. Et Herodot. δεύτερος ἐκ τοῦ ἀθηναίων ἄστεος. Quo-
rum & illud erat, τοῦ στρατοπέδου τοῦ Περσῶν. & hoc, ἐκ τοῦ ἄστεος
τοῦ ἀθηναίων. Iam hoc adiectiuum adiunctum ſubſtantiuo
ſolui in Genitiuum δεύτερον. Neque ipſum ſeruarunt, πᾶσι
σώφρονι βροτῶν, & οἱ δ' ἀκοσμοῦντες βροτῶν. Phyloctete. &
Thucyd. τοὺς βοηθήσαντας λοχεῶν μάχη ἐκράτησε. Hæc admo-
nere paucis viſum, vt ſtudioſi linguæ Græcæ ſcirent in hac
parte ſibi nequaquam verſanda negligenter ſcripta vete-
2 neque adnotationibus parcendum eſſe. [2] Præpoſitiuus ar-
ticulus tamen adiungitur nomini τις interpoſita cõiunctio-
ne, ſic ὁ μέν τις, id eſt, *quidam, vnus*, itidem ὁ δέ τις, *alter, alius*.
vbi τις abundat, quãdoquidem hæc idem valent quod ὁ μὲν,
ὁ δὲ. In neutra ſignificatione τὸ μέν τι & τὸ δέ τι etiam pro *cum*
3 *& tum*, ſiue *partim & partim* ponuntur. [3] Præter nomina
vniuerſaliter negantia diſtributiuè, quibus articulus non
habet neceſſe adiungi, vt οὐδὲν ὑγιὲς, *nihil ſanum*, πλησμονὴ γὰρ
ἁπάντων, *ſatietas enim eſt omnium*. οὐδὲ πάντη, οὔτε παρὰ πάν-
των, *neque omnia, neque paſſim, nec ab omnibus.* quandoque
tamen τὰ πάντα legimus. Numeralibus quoque iungi recu-
ſat, quod ea per ſe certitudinem habeant, Lucia, τίθει πέντε
δραχμὰς καὶ ὀβολοὺς δύο, *pone quinque drachmas & duos obolos.*
D. Luc. οὐκ εἰσὶν ἡμῖν πλείω ἢ πέντε ἄρτοι καὶ δύο ἰχθύας, Niſi
cum certum numerum, ſiue alias prædictum indicamus.
Lucian. ἐπὶ τοῖς ἐνενήκοντα ἔτη ἃ βεβίωκε, ad nonaginta illos an-
4 nos quos vixit. [4] Cum Græci filium vel filiam alicuius ef-
ferre volunt, id per articulum maſculinum vel fœmininum
genitiuo patris vel matris præpoſitum faciunt, vt ὁ Αἰνησι-
δάμου ſubaudi cum articulo, vel παῖς vel υἱὸς vt ſenſus ſit,
filius Æneſidami: ſic ἡ διὸς filia Iouis, ὁ Ἐπάφου, *filius Epaphi*.

5 Articuli præpositiui varia ellipsis.

[5] Ellipsis articuli huius varia est, vt τὰ τῶν φίλων, & τὰ τῆς τύχης, generalius subaudiri potest, vel substantiuum πράγματα, vel participium ὄντα. Sed nonnunquam subaudiendum est aliquid specialius, vt τὰ Ἡροδότου, scilicet συγγράμματα. *Herodoti scripta.* Sic apud Herod. 23. τῷ Κροίσῳ ἐσελθεῖν τὸ τοῦ Σόλωνος, scilicet ἀπόφθεγμα, *Crœso in mentem venisse Solonis dictum.* In quibusdam periphrasis quædam videtur esse: vt apud Chrysost. αὔξεται αὐτοῖς τὰ τῆς τιμωρίας: & ἐν τῇ γνώμῃ τὰ τῆς εὐθυμίας ἵστασθαι πέφυκε Ibi enim τὰ τῆς τιμωρίας, & τὰ τῆς εὐθυμίας idem ferè est quod ἡ τιμωρία, *pœna*: & ἡ εὐθυμία, *lætitia seu tranquillitas animi.* Quamquam in talibus quoq; aptum intelligi substantiuum potest. Rursum cùm legimus τὰ τετράποδα, οἱ φρόνιμοι, illic subauditur ζῶα, hîc ἄνθρωποι, quæ partitiuè quoque efferuntur, τὰ τετράποδα τῶν ζώων, οἱ φρόνιμοι τῶν ἀνθρώπων

6 Sedes articuli in oratione.

[6] Collocationem articuli diligenter persecutus est Sylburgius, his ferè verbis. Substantiuis nudè positis præponitur: vt Ioan. 1. αἴρων τὰς ἁμαρτίας τοῦ κόσμου, *tollens peccata mundi.* In tali substantiuorum constructione sæpe cõtinuatis articulis substantiuum regens postponitur elegantius: vt Isocrat. τὰς τῶν ἄλλων ἀτυχίας ἐπιβλέπειν, *cæterorum infortunia intueri.*

Articulus præpositus adiectiuis.

Adiectiuis quoque præponitur, tum nominalibus, tum pronominalibus, tũ participialibus, & aliis; sed ita vt cum adiectiuo suo substantiua modò antecedat, modò sequatur. Antecedit enim, cum substantiuo non apponitur aliud à fronte attributum. vt, οἱ γνήσιοι φίλοι: & partitiuè, οἱ γνήσιοι τῶν φίλων, *genuini & veri amici.*

Postponitur cũ substantiuũ alium habet articulũ à fronte.

Postponitur, cum substantiuum à fronte alium habet articulum: vt Isocr. τῆς οὐσίας τῆς πατρικῆς κληρονομεῖν. Sic in appositione: Herod. ἐς τὸν Ὄλυμπον τὸ ὄρος, *in Olympum montem.* In substantiui & demonstratiui copulatione, articulus præponitur substantiuo, demonstratiuo nunc præposito, nunc postposito: vt, τάδε τὰ ἔπη, & τὰ ἔπη τάδε. Sic Dionys. Hal. 201, 41. περὶ αὐτοῦ τοῦ τόπου. *de ipso loco*; & mox, τοῖς θεοῖς αὐτοῖς, *diis ipsis.* Sic item Thucyd. παντὶ τῷ στρατεύματι: & Æschin. τῆς οἰκουμένης πάσης.

Articulus demõstratiuis qualitatis & quantitatis præpositus.

Quantitatis tamen & qualitatis demonstratiuis præponitur interdum articulus. Dionys. Hal. 201, 17. τὰς τοσάσδε μυριάδας: & 419, 33. τὰς τοσαύτας μυριάδας, *tot milia.* Idem 347, 15. ἐπὶ ταῖς τοιαύταις συμφοραῖς, *post tales clades*: & mox, ἐπὶ ταῖς τηλικαύταις εὐπραγίαις, *post tantas felicitates, seu tam felices rerum successus.* Sic Pausan. 176, 27. ἐπὶ τῷδε, *ea de caussa, eam ob rem.* Item ἡ πᾶσα Σικελία, *vniuersa Sicilia*, apud Thucyd.

Articulus confusius multiplicatus.

Articulus cõfusius interdum multiplicatur. Paus. 275, 11. τὸ δὲ Ἀθηνᾶς τὸ ἄγαλμα τῆς Ἀλέας τὸ ἀρχαῖον. breuius enim & clarius ita sonat sensus, τὸ δὲ Ἀθηνᾶς τῆς Ἀλέας τὸ ἀρχαῖον ἄγαλμα, *porro vetus Mineruæ Aleæ simulacrum.*

Sic

Sic idem 178,30. καθῆκεν ἐς τὸν ἵππων τὸν δρόμον τῶν τελείων τοὺς πώλους, pro καθῆκε τοὺς πώλους ἐς τὸν δρόμον τῶν τελείων ἵππων, pullos immisit in adultorum equorum cursum; seu, pullos cum adultis equis in cursus certamen commisit. Interdum etiam regēs substātiuum cum suo articulo longius postponitur. vt apud Arist. De Anima, ἄδηλος δὲ καὶ τοῦ κύκλῳ φέρεσθαι τὸν οὐρανὸν αἰτία, sed & caussa cur cælum in orbem (seu circulari motu) feratur, obscura est.

Substantiuum regens cum suo articulo postpositum in oratione.

ARTICVLVS CVM PRONOMINE.

1 PRONOMINA [1] siue primitiua sint, siue demonstratiua, siue relatiua, [2] non suscipiunt articulum, quòd ex sese satis certa sint, nisi fortè ad maiorem emphasim, ὁ σὸς, ὁ αὐτός, idem. τὸ αὐτὸν, eundem.

1 Pronomina.

2 Nota.

Deriuatiua verò suscipiunt eo modo, quo nomina adiectiua: eandem enim cum illis vim, eandémque omnino constructionem habent: ὁ ἐμὸς οἶκος, mea domus. ἡ ἐμὴ οἰκία, mea habitatio. τὸ ἐμὸν οἴκημα, meum domicilium. Verùm tunc ad sequentia nomina necessariò referri intelliguntur: ὁ ἐμὸς οἶκος, id est, ὁ οἶκός μου: τὸ ἐμὸν οἴκημα, id est, τὸ οἴκημά μου.

Pronomen infinitum δεῖνα est capax articuli ὁ δεῖνα, ἡ δεῖνα, τὸ δεῖνα: Vnde πρὸς τὸν δεῖνα dicunt Græci, quando significant ad quendam certum hominem, quem tamen non nominant. Item δεῖνα, καὶ ὁ δεῖνα dicitur pro, hic & ille. τὸν δεῖνα μεμφόμενος, καὶ τὸν δεῖνα ἀνάξιον εἶναι φάσκων, hunc [illegible] censens, illum indignum esse dictitans. Et, τὸ δεῖνα γενομένη, καὶ τὸ δεῖνα αὖ, nunc in hanc, rursus in illam speciem transformata.

1 [1] ARTICVLVS tamen pronomini possessiuo præponitur. Plato, εὔνοια γὰρ ἐγὼ τῇ σῇ, Beneuolentia enim [illegible]. Eurip. τύμβον δὲ βουλοίμην ἂν ἀξιούμενον τὸν ἐμὸν ὁρᾶσθαι, Tumulum autem velim honoratum meum videri. Interdum tamen [illegible] præponitur. Hesiod. ἐμὰ τόδε πατὴρ [illegible] pater [illegible]

2 [2] Præponitur relatiuo αὐτὸς. Isocrat. Nicocl. νομίζω [illegible] τὸ αὐτὸ εἶναι

εἶναι ζημίας ἀξίους τοὺς συγκρύπτοντας τοῖς ἐξαμαρτάνουσιν, Existimatur eadem esse multa occultantes peccantibus. Porrò huic relatiuo præpositus mutat eius significationem: Nam ὁ αὐτὸς significat *idem*, ἡ αὐτὴ *eadem*: τὸ αὐτὸ vel cōtractè ταὐτὸ *idem*. Sic οἱ ἄλλοι, οἱ ἕτεροι *cæteri*, cùm ἄλλοι & ἕτεροι generalius significet *alij*.

Articulus mutat significatum relatiui.

ARTICVLVS CVM VERBO.

ARTICVLVS Genitiuus cum verbo infinito ponitur Græcis eo loco, quo Latini vtuntur Gerundiis in DI, addentes causa, vel gratia: aut verbo Coniunctiuo præcedente: vt, τοῦ ποιεῖν, *causa faciendi*, aut, *vt faceret*. τοῦ φαγεῖν, τοῦ λέγειν. Lucæ vlt. καὶ εἰσῆλθε τοῦ μεῖναι σὺν αὐτοῖς, *& ingressus est manendi gratiâ cum illis*, siue, *vt maneret cum illis*. Eodem cap. οἱ δὲ ὀφθαλμοὶ αὐτῶν ἐκρατοῦντο τοῦ μὴ ἐπιγνῶναι αὐτὸν, *oculi autem eorum tenebantur, vt non agnoscerent ipsum.*

Infinitiuo præponitur articulus τοῦ pro gerūdio in DI.

DATIVO articulo cum verbo infinito, antecedente præpositione ἐν, vtuntur loco Gerundiorum in DO: ἐν τῷ σπουδάζειν προκόπτομεν, *studendo proficimus*.

Infinitiuo præponitur ἐν τῷ pro gerundio in DO.

Quandoque etiam ponitur pro Genitiuo absoluto, adiecto nomine Accusatiui casus, ἐν τῷ βασιλεύειν Τραϊανὸν, pro βασιλεύοντος Τραϊανοῦ, *regnante Traiano*. Sic Luc. vltim. καὶ ἐγένετο ἐν τῷ κατακλιθῆναι αὐτὸν, pro κατακλιθέντος αὐτοῦ, *hoc factum est sedente eo.* Et sine præpositione ἐν æquiualet vltimo supino, τῷ παρακαλεῖν, *oratu*.

Nota.

ACCVSATIVO articulo, præcedēte præpositione πρὸς, vtuntur loco gerundij in DVM, vel primi supini: ἔρχομαι πρὸς τὸ παρακαλεῖν, *vado oratum, vel ad orandum*.

Infinitiuo præponitur πρὸς τὸ, pro gerundio in DVM, *vel primo supino.*

Præponitur etiam commodè verbis infinitis, quoties pro nomine sumuntur.

Infinitiuo pro nomine.

Sumuntur autem verba infinita pro nomine,

non solùm vt Latinis in Nominatiuo & Accusatiuo, sed in omni casu. In Nominatiuo, τὸ φιλοσοφεῖν καλόν ἐστιν, *philosophari res est honesta.* In Genitiuo, τοῦ φιλοσοφεῖν οὐδὲν ἥδιον, *nihil iucundius quàm philosophari.* In Datiuo, τῷ φιλοσοφεῖν ἐναντιοῦται ἡ Ἀφροδίτη, *philosophiæ aduersatur Venus.* In Accusatiuo, τὸ φιλοσοφεῖν καλὸν εἶναι λέγομεν, *philosophari dicimus honestum esse.*

ARTICVLVS CVM PARTIC.

Articulus necessarius antistes participiorum, &c.

PARTICIPIIS necessarius est articulus, quoties resoluuntur in verba: ὁρῶ τινα ἄνθρωπον τὸν ταῦτα κωλύοντα, id est, ὃς ταῦτα κωλύσει, *video quendam hominem, qui hæc inhiberet & impediret.* ἦσάν τινες οἱ διασύροντες, pro οἳ διέσυρον, *erant quidam qui carpebant.* δεῖ τὸν σώζοντα ταῦτα, *oportet esse qui ea seruet.* Quoties verò non resoluuntur in verba, eo modo se habent ad articulos, quo nomina adiectiua.

CVM præponitur articulus participiis certam vocabuli limitationem significat: vt οἱ φρονοῦντες, *ij qui sapiunt,* & substantiuè, τὸ φρονοῦν, pro ἡ φρόνησις prudentia.

ARTICVLVS CVM PRÆPOSITIONE.

Si articulus sit antistes præpositionis, &c.

SI articulus iungatur præpositioni cum suo casu, intelligitur commodum aliquod participium: ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς, nempe ὤν, aut οἰκῶν. ὁ ἐκ τῶν οὐρανῶν, subauditur ἐλθὼν, vel καταβάς. Sic Matth. 15 τότε προσέρχονται τῷ Ἰησοῦ οἱ ἀπὸ Ἱεροσολύμων γραμματεῖς, *tunc accesserunt ad Iesum Scribæ, qui erant ab Hierosolymis,* siue *Hierosolymitani.* οἱ κατ' ἀγορὰν, *qui versantur in foro,* hoc est, causidici. τὰ κατ' ἀγορὰν, *quæ sunt in foro,* id est, *res forenses.*[1]

Compēdia orationis notanda.

AD hanc formam compendij gratiâ vtuntur eleganter huiusmodi orationibus, τὸ κατ' ἐμὲ, τὸ ἐπ' ἐμὲ, *quod ad me attinet:* pro quo etiam dicunt τὸ ἐμὲ, vel τὸ ἐμόν. τό γ' ἐπ' ἐκείνῳ, *quantum in eo fuit.*

ἐφ᾽ ἡμῖν, *quantum in nobis fuit.* τὰ ἐν μέρει, τὰ ἐπὶ μέρους, *particularia.* τὰ μέχρι τούτου, *hactenus.* τὸ ἐντεῦθεν, *hinc.* τὸ κατ᾽ ἐμαυτοῦ μέρος, *quantum in me fuit, pro mea virili.* τὸ κατὰ σαυτοῦ μέρος, *pro virili tua, quantum in te fuit.* Quod etiam sæpenumerò dicunt subaudientes præpositionem: τὸ σὸν μέρος, τὸ μέρος, τὸ ἐπ᾽ αὐτὸν ἧκον μέρος, *quantum in se fuit, quantum ad se pertinebat.*

A consiliis, &c. Nota.

Eas etiam orationes, quas Latini dicunt, *à consiliis, à libellis, à mensis, à secretis* & similes secundum hanc formam, eleganter efferuntur Græcis hoc modo: οἱ πρὸς τοῖς ἀπορρήτοις, οἱ ἐπὶ τῶν ἀπορρήτων, id est, οἱ τῶν ἀπορρήτων προϊστάμενοι, *à secretis.* οἱ πρὸς ταῖς κύλιξι, οἱ ἐπὶ τῶν κυλίκων, id est, οἱ τῶν κυλίκων προϊστάμενοι, *à calicibus.*

Nota de articulo.

Articulus tam singularis quàm pluralis, cum præpositione κατὰ, & nomine singulari ἕκαστος, vel εἷς, tantundem valet, quantum nomen plurale eius casus, cuius est articulus: vt, οἱ καθ᾽ ἕκαστον, vel ὁ καθ᾽ ἕκαστον, id est, ἕκαστοι, *singuli,* τὰ καθ᾽ ἕκαστον, vel τὸ καθ᾽ ἕκαστον, id est, ἕκαστα, *singula.* ἡ καθ᾽ ἑκάστην, vel αἱ καθ᾽ ἑκάστην, id est, ἕκασται, *singulæ.* τῶν καθ᾽ ἕκαστον, vel τοῦ καθ᾽ ἕκαστον, id est, ἑκάστων, *singulorum.* τῶν καθ᾽ ἑκάστην, vel τῆς καθ᾽ ἑκάστην, id est, ἑκάστων, *singularum:* & in aliis casibus simili modo. Item ὁ καθ᾽ ἕνα, vel οἱ καθ᾽ ἕνα, *singuli.* τὸ καθ᾽ ἓν, vel τὰ καθ᾽ ἓν, *singula.* ἡ κατὰ μίαν, vel αἱ κατὰ μίαν, *singulæ:* similiter in aliis casibus.

περὶ & ἀμφὶ præcedente articulo.

Articulus pluralis numeri cum præpositione περὶ vel ἀμφὶ, aut simili, & nomine proprio, tantundem valet, quantum nomen proprium Atticis. Chrysostom. οἱ περὶ Παῦλον καὶ Πέτρον, id est, *Paulus & Petrus.* τοῖς περὶ τὸν Ἀλκίνοον, pro τῷ Ἀλκινόῳ. οἱ περὶ Πλάτωνα, pro Πλάτων. εἰς τοὺς ἀμφὶ τὸν Ζήνωνα, pro εἰς τὸν Ζήνωνα. οἱ ἀμφὶ τὸν Σωκράτην, pro ὁ Σωκράτης.

Nota.

Quoniam antè hic sermo sub voce plurali singulare significat, fit vt possit adiungi verbo singulari quidem figuratè: οἱ ἀμφὶ Σωκράτην ἔλεγε, Σω-

crates dicebat. Plurali verò simpliciter, οἱ ἀμφὶ Σωκράτην ἔλεγον, *Socrates dicebat.*

Nota. ALIQVANDO tamen accipitur non modò pro homine, sed etiam pro eius comitatu, vel sodali-
3 tate: οἱ περὶ Σωκράτην,[3] id est, *Socrates & tota quæ apud ipsum est sodalitas.*

1 [1] SIC οἱ πρὸ ἡμῶν, scilicet γεγονότες, *qui ante nos fuerunt maiores nostri*: οἱ μεθ' ἡμᾶς, scilicet ἐσόμενοι, *qui post nos erunt posteri nostri*: οἱ μετ' Ἀχιλλέως, scilicet ὄντες, *qui cum Achille sunt, Achillis socij*: οἱ ἐν τέλει, scilicet ὄντες, *qui in censu sunt, potentiores*: οἱ ἐν τῷ ἀγρῷ, scilicet διάγοντες, *qui in agro degunt, agrestes, rustici.* Sic οἱ κατ' ἀγορὰν, *qui versantur in foro, forenses.*
2 οἱ περὶ τὰ ἱερὰ, *qui administrant sacra, sacerdotes.* [2] Formulas per ἀμφὶ & περὶ, iidem Latini imitantur. Terent. *Quæ circum illam erant ancillæ.* Æmilius Prob. *Qui circum Antigonum*
3 *erant.* [3] οἱ περὶ Πλάτωνα, *Platonis sectatores*: vt οἱ ἀμφὶ τὸν Ὀρφέα, *sectatores Orphei.* οἱ ἀπὸ Πλάτωνος, *qui sunt à Platone*: vt Cic. quoque loquitur in Orat. pro Mur. & Virg. Æn. *A Belus & omnes à Belo*, scilicet orti; seu, qui post Belum fuerũt. item οἱ ἀπὸ τῆς βουλῆς apud Appianum, *qui sunt de Senatu, senatoris ordinis homines.* Item οἱ πρὸς ἀνδρῶν, scilicet προσήκοντες, *qui ex parte virorum nobis sunt propinqui, qui ex parte virorum nos attingunt.* at οἱ πρὸς ταῖς κύλιξι, scilicet ὄντες, *qui sunt ad pocula, præfecti poculis, pocillatores.* Hæc Latini quoque sic efferunt interdum. Sueton. in Claudio, *Super ... Polybium à studiis, Narcissum ab epistolis, & Pallantem à rationibus.* Idem addito substantiuo in Cæsare dicit, *Philemonem à manu seruum*: itidemque Cic. ad Att. *Pollucem seruum à pedibus Romam misi.*

ARTICVLVS CVM ADVERBIO.

Articulus præpositus aduerbio. ADVERBIO additus articulus vim habet nominis adiectiui: Mar. 4. ἐκείνοις δὲ τοῖς ἔξω ἐν παραβολαῖς τὰ πάντα γίνεται, *illis autem exteris omnia fiunt in parabolis.* Iob 1. περιέφραξας τὰ ἔσω αὐτοῦ καὶ τὰ ἔξω, *vallasti interiora eius, & exteriora.* Ioan. 4. ὑμεῖς ἐκ τῶν κάτω ἐστε, ἐγὼ ἐκ τῶν ἄνω εἰμί, *ego è supernis, vos ab inferis estis.* τὸ νῦν, *in præsentia.* τὰ ἐν ᾅδου, *apud inferos.*

ARTICVLI etiam temerè aduerbiis, & quorum ei ...

aduerbialis significatio, adduntur, aut non adduntur, ἀρχήν, τὴν ἀρχήν. τέλος, τὸ τέλος. παρὰ πολύ, παρὰ τὸ πολύ. ἐπὶ πλεῖστον, ἐπὶ τὸ πλεῖστον. παραυτίκα, τὸ παραυτίκα. ἀπὸ τούτου, τὸ ἀπὸ τούτου. μετὰ ταῦτα, τὰ μετὰ ταῦτα. ἐπὶ τούτοις, τὸ ἐπὶ τούτοις. παρὰ πολύ, τὸ παρὰ πολύ. Quæ quidem scribunt, ac legunt ὑφὲν, τὴναρχήν, ἐπιτοπλεῖστον, τοαποτούτου. Huiusmodi sunt, τηνταχίστην, ταμάλιστα, τοπρῶτον, τοπαραπολύ.

Est & elegans repetitio articuli præpositiui cum particula δὲ, ad hunc modum, ὅσον γὰρ χρόνον προὔστη τῆς πόλεως ἐν τῇ εἰρήνῃ, μετρίως ἐξηγεῖτο, καὶ ἀσφαλῶς διεφύλαξεν αὐτήν, καὶ ἐγένετο ἐπ' ἐκείνου μεγίστη. ἐπειδή τε ὁ πόλεμος κατέστη, ὁ δὲ φαίνεται καὶ ἐν τούτῳ προγνοὺς τὴν δύναμιν. *Quandiu enim præfuit reipub. in pace, moderatè est principatu usus, & incolumem illam conseruauit, quæ illo tempore ad ingentem magnitudinem excreuit. Cùm verò bellum inuasisset, ne tum quidem vires hunc fugerunt*, &c. Herod. οἱ δὲ Πάριοι ὅκως μέν τι δώσουσι Μιλτιάδῃ ἀργύριον οὐδὲν, διενοεῦντο, οἱ δὲ ὅκως διαφυλάξουσι τὴν πόλιν τοῦτο ἐμηχανῶντο, *Pariis quidem argentum dare Miltiadi animus non erat, hoc autem omni ratione agebant, ut defenderent urbem.*

APPENDIX I.

Articulus præpositus dictioni & orationi materialiter accepta.

NON modò omnibus orationis partibus, sed orationi quoque materialiter acceptæ præponitur articulus in neutro genere: τὸ ἄνθρωπος, *hæc dictio* ἄνθρωπος. τὸ γυνή, *hæc dictio* γυνή. τὸ λέγω, *hæc dictio* λέγω: τὸ Σωκράτης διαλέγεται, *hæc oratio*, Σωκράτης διαλέγεται.[1]

1

Nota.

Itaque Græcis hîc valet articulus in neutro genere, quod Dialecticis nostri seculi particula Ly.

Præponitur etiam articulus neutri generis orationibus positis vice [2] Nominatiui, τὸ τὸν νέον ἔτι ὄντα φιλοκαλεῖσθαι, θαυμαστὸν οὐδέν, *quòd is qui adhuc iuuenis est, sit bonarum rerum studiosus, nihil mirum.* 2

APPENDIX II.

Atticis abundat articulus.

ATTICIS sæpè abundant articuli:[3] ἐλπίδα ἔχω οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην, *spem habeo ne minimam quidem.* 3 Quod plerumque fit ante nomina numeralia, τὰ ὀκτωκαίδεκα ἔτη. Et dum præponitur superlatiuis, ὁ πάντων ὁ βδελυρώτατος. Sæpe enim repetitus articulus efficit orationis phrasim venustiorẽ. Lucia.

Repetitus articulus.

καὶ ὁ νῦν πένης, ὁ τοῦ δεῖνος, ὁ βουλευσάμενός τι περὶ ἀγω-
4 τούτῳ τέχνης, μετ' ὀλίγον ἅπασι ζηλωτὸς, καὶ ἐπίφθονος ἐστι, &c.

Articulus supprimitur Atticis.

Rursus Atticorum est articulum supprimere: οὕτω δυνατός ἐστιν ὥστε καὶ ἀκοντίῳ ὑπερέχειν, pro ὥστε καὶ τῷ ἀκοντίῳ ὑπερέχειν. Id quod frequenter faciunt in nominibus propriis: φίλιππός ἐστιν, pro ὁ φίλιππός ἐστιν.

Fit & quandoque in participiis, ἐγὼ τί ἧττον μεθύσκονται τῶν μεγάλαις κωθωνιζόμενοι, pro οἱ κωθωνιζόμενοι.

Interdum autem nusquam supprimunt, sed singulis dictionibus addunt suum articulum. Interdum verò partim supprimunt, & partim non, prout postulat oratio.

APPENDIX III.

Articuli in diuisionibus.

HABENT insuper locum articuli in diuisionibus, adiuncta Coniunctione δὲ & μὲν, per omnes casus. Per nominatiuum, ἄνθρωποι οἱ μὲν ἤδη εἰσέτρεχον, οἱ δὲ παρεσκευάζοντο, *homines alij quidem iam incessabant, alij verò apparabant*. Per Genitiuum, τῶν ἀνθρώπων οἱ μὲν ἕλληνες, οἱ δὲ βάρβαροι, *hominũ alij quidem Græci, alij verò Barbari*. Per Datiuum, ἀρεταῖς ταῖς μὲν ἐναντιοῦται Ἀφροδίτη, ταῖς δὲ μέθη, *virtutibus quibusdam quidem aduersatur Venus, aliis vero ebrietas*. Per Accusatiuum, στρατηγοὺς τοὺς μὲν ἔλαβον, τοὺς δὲ λαβεῖν οὐδαμῶς ἠδυνήθησαν, *duces alios quidem ceperunt, alios verò capere haudquaquam potuerunt*.

In quibus sumuntur etiam quandoque aduerbialiter pro *partim*, *partim*: vel *tum*, *tum*: vel *simul* geminatum, τὸ ἀνθρώπειον γένος, τῇ μὲν ἀγαθὸν, τῇ δὲ φαῦλον, *humanum genus partim quidem bonum, partim verò malum*. ἐθεράπευσεν ὁ Χριστὸς τοῦτο μὲν σώματι, τοῦτο δὲ ψυχῇ κάμνοντας, *Christus curauit laborantes tum corpore, tum animo: vel simul corpore, simul animo*.

Referuntur autem in his diuisionibus ὁ μὲν proprie ad proximum, & ὁ δὲ, ad remotius, sicut Latini *hic* & *ille*.

FIT etiam nonnunquã, vt in diuisionibus loco articuli præpositiui ponatur subiunctiuus. [5] Ad Rom. 15. ὃς μὲν πιστεύει φαγεῖν πάντα, ὃς δὲ ἀσθενῶν λάχανα ἐσθίει, *alius quidem credit se vesci quibusuis, alius verò infirmus oleribus vescitur.* Rursus eodem cap. ὃς μὲν κρίνει ἡμέραν παρ' ἡμέραν, ὃς δὲ κρίνει πᾶσαν ἡμέραν, *hic quidem iudicat aliquid interesse inter diem & diem, ille verò idem sentit de quouis die.* Vnde sumũtur articuli nonnunquam pro Pronominibus demonstratiuis, τὸ pro τοῦτον, τὴν pro ταύτην, vt ὁ γὰρ ἦλθε θοὰς ἐπὶ νῆας ἀχαιῶν, ibi ὁ, pro οὗτος ponitur: id quod crebrũ est adiectis Coniunctionibus δε, γε, ὅδε, ἥδε, τόδε, ὅγε, ἥγε, τόγε, pro οὗτος, [6] αὕτη, τοῦτο, *hic, hæc, hoc.* 6

ὃς subiunctiuus articulus in diuisionibus. 5

Articulus pro demonstratiuo pronomine.

Itidem in reliquis casibus, τοῦδε, τῷδε, τόνδε, *huius, huic, hunc.* τὸνδ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς, pro τοῦτον: idque in compositione. Verùm extra compositionem ὁ δὲ, ponitur pro οὗτος δέ.

ὁ δὲ pro οὗτος δέ.

Dicitur etiam ὁδέτις oxytonum, pro ὁ δὲ, *alter, alius*: sicut ὁμένις, pro ὁ μὲν, *vnus.* In quibus τις abundat, ornatus gratià. Sed ὅδετις grauitonum ponitur pro οὗτος, *hic.* Cæterùm philosophis τόδε τι vocatur Substantia.

Capiuntur & articuli pro nominibus interrogatiuis, τῷ pro τίνι, [7] *cui?* Et pro infinitis, εἴτῳ, pro εἴτινι, *si cui.* 7

Nota.

APPENDIX IIII.

VTVNTVR prætereà articulis vnà cum suis nominibus aduerbiorum loco: τὸ μέγιστον, *ad summum.* τὸ ἐλάχιστον, *ad minimum.* τὸ ὕστατον, *postremum.* τὸ πλεῖστον, *frequentissime.* Sicut Terent. in Phor.

Articulus cum suo nomine pro aduerbio.

Vbi plurimum est.

Dixit pro, *vbi frequentissimè est.* Significat etiam *ad summum.* τὸ πρῶτον, τὰ πρῶτα, *primum.* τὴν ταχίστην, *quamprimùm.* τὴν πρώτην, *principio, à prima ætate.* τὴν ἄλλως, *frustra.* τ' ἄλλα, *cæterùm.* τὸ ἴσον, *pro virili, quantum possibile est.*

1 [1] Licet hic adscribere illud Polyb. ἐὰν ἀφέλῃ τις τὸ διὰ τί, καὶ πῶς, καὶ τίνος χάριν ἐπράχθη, καὶ τὸ πραχθὲν πότερον εὔλογον ἔχει τὸ τέλος, τὸ καταλειπόμενον οὐδὲν ὠφελεῖ τὸ παράπαν, Si sustulerit quis illud propter quid & quomodo, & cuius gratia factum sit, & quod factum est, vtrum probabilem finem habeat, reliquum nihil profuerit omnino.

2 [2] Neutri generis articulus præponitur quibuscunque vocibus absolutè captis. Aristo. de Gener. animal. ὥσπερ μετὰ τὸ Παῖς ἀνὴρ γίνεται, Quemadmodum postquam PVER aliquis esse desierit, fit vir. Idem, Analyt. pri. μὴ προσθεὶς τὸ Πᾶσαν, Nisi adiecerit vocabulum OMNEM.

Neutri generis articulus absolutis vocibus præponitur.

3 [3] Quomodo pleraque vacant adiectiua. Hesiod. οὐδὲ πατὴρ παίδεσσιν ὁμοίιος, οὐδέ τι παῖδες, Neque pater filiis similis, neque quid filij. Lucian. ὡς ἐλπίσαι θαυμαστὰ ἡλίκα, Vt sperarent mira quanta: Hic τι & ἡλίκα vacāt.

4 [4] Imo idem interdum venustè duplicatur, ita vt prior totum attributum spectet, posterior partem eius. Aristot. 3. de Cœlo. cap. 2. ἀλλὰ μὴν καὶ τοῦτο ἄτοπον, τὸ, τὸ ἄπειρον ἄτακτον ἔχειν κίνησιν, Verum enimuero hoc quoque absurdum est, quod infinitum habeat motum inordinatum. Sic Alex. Aphrod. προσδεήσεται καὶ ἄλλων τινῶν πρὸς τὸ τὸ ἴδιον ἔργον ἀποδιδόναι, Indigebit etiā aliis quibusdam, ad id vt opus suum absoluat.

Articulus neutri generis duplicatus.

5 [5] Et contra præpositiuus pro relatiuo ὅς. Herodot. in Euterpe ὕστατον αὐτῆς βασιλεῦσαι Ὧρον τὸν Ὀσίριος παῖδα, τὸν Ἀπόλλωνα Ἕλληνες ὀνομάζουσι, Postremo eius regnum tenuisse Orum Osiris filium, quem Apollinem Græci nominant. Hic τὸν est pro ὅν: Et verbo mutato in participium, vt dicetur in articulo postpositiuo.

6 [6] Homer. ιλ. υ, Ζεὺς δ' ἀρετὴν ἄνδρεσσιν ὀφέλλει τε μινύθει τε, Ὅππως κεν ἐθέλῃσιν· ὁ γὰρ κάρτιστος ἁπάντων.

Iupiter verò virtutem viris augetque minuitque.
Quomodocumque voluerit. Ille enim est validissimus omnium.

Herodotus in Clione οὐδεὶς οὕτω ἀνόητός ἐστιν, ὃ πόλεμον πρὸ εἰρήνης αἱρέεται, ἐν μὲν γὰρ τῇ οἱ παῖδες τοὺς πατέρας θάπτουσι, ἐν δὲ τῇ οἱ πατέρες τοὺς παῖδας, Nullus adeo inconsideratus est, qui bellum pro pace eligat, in hac enim liberi parentes sepeliunt, in illo autem parentes liberos. Hic enim ὁ est pro ὃς qui, item τῇ pro ταύτῃ hac. & τῇ pro ἐκείνῃ illo. Item pro πόσῳ tanto. Iliad. φ.

τῷ κρείσσων μὲν Ζεὺς ποταμῶν ἁλιμυρηέντων
Tanto præstantior est quidem Iupiter fluuiis in mare fluentibus.

7 [7] Lucian. τῷ τρόπῳ δ' ἐνηλλάγη, Quomodo verò immutata? Item, τῷ τοῦτο ἔχεις τεκμήρασθαι, Quo id potes coniicere. Et pro Infinito τινὸς τινι. Xenoph. ἤν τε τῷ τι ὑπισχνῶνται, Et si in quid pollicentur. Sophocl. εἰ φόβου τοῦ γλῶσσαν ἐγκλείσας ἔχει, metus alicuius gratia linguam inclusam habeat. Ponitur quoque articulus pro substantiuo: vt Eurip. τί τὸ πρὸς ἡμᾶς ἔσθ' ὅποι προσβήσεται; fortuna incertum quorsum sit euasura. Sic

Articulus pro substantiuo.

τὸ τοῦ Διογένους πρὸς Ἀλέξανδρον, *illud Diogenis ad Alexandrum.* Sed hic ellipsin esse substantiui libentius dicerem, vt fusius suprà dictum est.

SYNTAXIS ARTICVLORVM SVBIVNCTIVORVM.

ARticvlvs subiunctiuus[1] præponitur huic indefinito nomini τὶς inclinatiuo: vt, ὅς τις, *quicunque*. Quod etiam fit nonnunquam antecedente nomine, πᾶν: πᾶν ὅ,τι, *quodcunque*. πᾶς ὅστις, *quiuis, quicunque*. Et id quidem in singulari, sed non in plurali. Non enim dicimus, πάντες οἵτινες, sed πάντες ὅσοι. Fit etiam præcedentibus negationibus, οὐδεὶς ὅστις, *nullus*. οὐδενὸς οὗτινος, *nullius*. οὐδεμίαν ἥντινα, *nullam*: & ita per alios casus. 1 Nota ὅστις. Præponitur infinito τις. πᾶν ὅ,τι. πᾶς ὅστις. πάντες ὅσοι. οὐδεὶς ὅστις.

Et subiungitur interdum ἄν: vt οὐδεὶς ὅστις ἄν, μηδ' ὅστις ἄν, *nullus*. & ὅστις ἄν, *aliquis*. οὗτινος ἄν, *alicuius*. & sic in aliis casibus. Dicitur etiam, ὅτου ἄν, & ὅτῳ ἄν, pro οὗτινος ἄν, & ᾧτιν' ἄν. Nota ὅστις ἄν. οὐδεὶς ὅστις ἄν.

Præponitur etiam Coniunctioni περ, ὅσπερ: & γε, ὅσγε: & που, ὅσπου: & δή, ὃς δή: & ἄττα, ὃς ἄττα. Poëtæ etiam, ὅσρα, & ὅσω dicunt. *Præponitur Coniunctioni.*

Cvm verò quis vult significare, se ignorare, etiam ποτὲ annectit post τὶς, & post δή. ὅστις ποτὲ ἦν ἐκεῖνος; *quis nam erat ille?* ὁδήποτε & ἁδήποτε, *quoduis, quæuis.* ὅστις ποτὲ.

Sæpenumerò non ad casum, quem exigit verbum sequens redditur articulus subiunctiuus, sed ad eum, quem postulat præcedens, licet ab eo sit alienus: ἀπολαύω ὧν ἔχω ἀγαθῶν, pro ἃ ἔχω, *fruor bonis quæ habeo.* χρῶμαι οἷς ἔχω βιβλίοις, *vtor libris quos habeo.* *Refertur ad casum verbi præcedentis.*

Hinc sunt illa, ἀνδρὶ οἵῳ σοὶ, ἄνδρα οἷόν σε.
Sic Virgilius,

Vrbem quam statuo, vestra est.

Et Terent.

Populo vt placerent, quas fecisset fabulas.

Ponitur sine suo antecedente.

Et ponitur plerumque sine suo antecedente: ἐξ ὧν ἔπεμψας ἐπιστολῶν, ἔμαθον, id est, ἐκ τούτων, ἃς ἔπεμψας, ἐπιστολῶν. ὧν ἔπαθεν ὀργὴν ἔχει, id est, ἐκ τούτων, ἃ ἔπαθεν ὀργὴν ἔχει. Sic 2. ad Corinth. 12. μή τις εἰς ἐμὲ λογίσηται, ὑπὲρ ὃ βλέπει με, *ne quis existimet, supra id quod videt esse me.*

Quod etiam fit in relatiuo nominis, δεῖ οἷον καὶ εἶναι τὸν ἄνδρα ἀγαθόν, id est, δεῖ τοιοῦτον, οἷον καὶ εἶναι ἄνδρα ἀγαθόν. μακαρίζω σε, οἷα ἔργα ἐποίησας, id est, μακαρίζω σε διὰ τοιαῦτα ἔργα, ἃ ἐποίησας.

Anomalia numeri.

Refertur articulus subiunctiuus interdum singulariter ad verbum plurale: ἀνθρώπους τίνυνται, ὅστις κ' ἐπίορκον ὀμόσσῃ, *homines puniunt, quisquis falsum iuramentum iurauerit.* Interdum verò econtrario, ad verbum singulare inuenitur reddi pluraliter: μή τις ἀχαιῶν ἐνθάδ' ἐπέλθῃ βουληφόρος, οἵ τέ μοι αἰεὶ βουλὰς βουλεύουσι, *ne quisquam Græcorum huc venerit consultor, qui mihi semper consilia consulunt.*

...s respondet interrogationi τίς.

Per articulum subiunctiuum respondetur huic interrogationi τίς. τίς ἐποίησεν Ὀδύσσειαν; ὃς καὶ τὴν Ἰλιάδα ἐποίησε, *quis fecit Odysseam? qui & Iliada fecit.* Vel sine verbo, τίς ἐποίησεν Ὀδύσσειαν; ὃς καὶ τὴν Ἰλιάδα, *quis fecit Odysseam? qui & Iliada.*

Nota.

POTEST etiam huiusmodi responsio fieri per articulum præpositiuum, si verbum mutetur in suum participium: τίς ἐποίησε τὴν Ὀδύσσειαν; ὁ καὶ τὴν Ἰλιάδα ποιήσας. τίς ἀνήγαγε Κέρβερον; ὁ καὶ τὸν λέοντα ἀνελών, *quis eduxit Cerberum? is qui & leonem interfecit.*

Præpositiuus pro subiunctiuo articulo.

PASSIM etiam ponitur articulus præpositiuus loco postpositiui, verbo mutato in participium: Σωκράτης ὁ πολλὰ πεποιηκὼς ἀγαθά, pro Σωκράτης, ὃς πολλὰ πεποίηκεν ἀγαθά, *Socrates qui multa fecit bona.*

...πος & ὁπόσος ... articulo subiunctiuo.

Ponuntur etiam loco articulorum subiunctiuorum hæ dictiones οἷος & ὁπόσος, in omni numero & casu. Lucian. ... τὰ ἐν τῇ γῇ λέγω, ὁπόσα τοὺς ... τῆς παίδας, id est, ἃ τῆς ... παίδας, *non ...*

quæ in terris aguntur, quæ tu persuades hominibus. Hinc fit, quòd πάντες ὅσοι dicitur pro πάντες οἵ τινες, *omnes qui.* πάντα μὲν ὅσα, *omnia quæ.*

πάντες ὅσοι.

Articulus subiunctiuus ᾗ sumitur nonnunquã aduerbialiter, pro, eo modo, ea ratione, & respondet aduerbio πῇ, *quomodò, qua ratione.* Respondet etiam ταύτῃ, accepto aduerbij vice, pro *eatenus, eò, ea ratione.* ταύτῃ ἀθλιώτερος, ᾗ πλουσιώτερος, *eatenus, vel eo miserior, quò vel quatenus opulentior.* Capitur interdum pro ὡς: ᾗ σοι δοκεῖ, pro ὡς σοι δοκεῖ, *vt tibi visum fuerit.* Significat etiam *ex quo, quocirca,* ᾗ καὶ δῆλόν ἐστιν, *ex quo manifestum est.* Capitur etiam οὗ aduerbij loco, pro, vbi, οὗ ἂν θέλῃς ἔκτεινόν σου τὴν χεῖρα, *vbi velis, extende manum tuam.*[3]

Articulus ᾗ sumitur aduerbialiter.

Respõdet ταύτῃ.

Capitur pro ὡς.

οὗ loco aduerbij.

3

1

[1] RELATIVVM Græcis est ὅς ἥ ὅ, vt Latinis, *qui, quæ, quod.* Isocrat. ἃ ποιεῖν αἰσχρὸν, ταῦτα νόμιζε, μηδὲ λέγειν εἶναι καλὸν, *Quæ facere turpe, hæc puta neque dicere esse pulchrum.* Et cum antecedente conuenit in genere numero & casu: vt verò Latinè, sic Græcè primum relatiuum conuenit eleganter, duorum substantiuorũ genere differentium posteriori, Plato λόγοι μὲν ἐν ἑκάστοις ἡμῶν εἰσιν, ἃς ἐλπίδας ὀνομάζομεν, *Rationes quidem in singulis nostrum sunt quas spes appellamus.* Et quamuis naturæ ordine sequatur, non ineleganter tamẽ interdum præmittitur. Demosth. χρὴ μὰ Δί' ἣν Διοπείθης πειρᾶται τῇ πόλει δύναμιν κατασκευάζειν, ταύτην βασκαίνειν καὶ διαλύειν πειρᾶσθαι, ibi enim naturæ ordo postulabat talem seriem οὐ βασκ. ταύτην τὴν δύν. ἣν. id est, *oportet me Herculè non inuidiosè perstringere ac conuellere vires quas Diopithes vrbi adstruere nititur.* Sic Cicero, *vt quam possessionem habet in agro Volaterrano eam.* Idem præpositioni postponi cùm soleat, quandoque præponitur: Aristo. Polit. 2. ἄπειρος γὰρ ἡ τῆς ἐπιθυμίας φύσις: ἧς πρὸς τὴν ἀναπλήρωσιν οἱ πολλοὶ ζῶσι. Idem sibi antecedens interdum postponit: casu eiusdem ad suum casum conformato. Theophrast. ἀπὸ ἀνθῶν καὶ ἐν οἷς ἄλλοις ἐστὶ γλυκύτης, pro ἀπ' ἀνθῶν καὶ ἄλλων ἐν οἷς, *à floribus & aliis in quibus est dulcedo.* Idem eiecto nonnunquam antecedente, eiusdem casum sibi vsurpat. Dionys. Halic. τριάκοντα σταδίους ἀπεῖχεν ἀφ' οὗ τὸ πάθος ἐγένετο τόπου, pro ἀπὸ τοῦ τόπου ἐν ᾧ, *triginta stadiis aberat ab eo loco in quo clades accepta erat.* Aristot. ἐν μεταλλαγῇ λαμβάνων τι ἀνθ' οὗ προΐεται, pro ἀντὶ τούτου ὅ, *per commutationem aliquid accipiens pro eo quod dimittit.* adde

Articulus præpositus præpositioni.

Præponitur aliquando antecedenti.

Vsurpat casum antecedentis eiecto.

τῷ

ἐφ' ᾧτε, pro ἐπὶ τούτῳ ὥστε, *ea conditione vt.* Sic Terent. *Restitue in quem me accepisti locum*, pro, restitue me in locum in quo me accepisti. & Cic. *Recipe te ad nos, ad quod tempus confirmasti*, pro, ad id tempus quod confirm. seu, eo tempore quo te vent. conf. quib. addi potest ex Virg. Æn. 7. *ad muros quã dicitur vrbem Acrisioneis Danae fundasse puellis*; pro, ad muros eius vrbis quam Danae. Hanc brachylogiam volũt esse Atticam. Sed inueniuntur etiã communis Syntaxeως exempla; in quibus scilicet antecedente suo loco posito, relatiui casus respondet sequenti. Dionys. Hal. 454. τὰ ἄλλα ὅσων ἐδ... τῇ στρατιᾷ. Idem, 485. χάριν οἶδα τῆς τιμῆς ἧς με τιμᾶτε. & 497. περὶ τῶν νόμων οὓς ἐσπούδαζον οἱ δήμαρχοι κυρωθῆναι. itidemque apud Aristot. & alios.

Brachylogia Attica.

2 [2] Genus quoque sæpe ad intellectum conformat. Aristot. Rhet. 32, 12. ὅπερ ἦν δευτέρα πίστις, quod, id est, *qua ratio.* Sæpe genus conformat cum sequenti substantiuo.

3 [3] Adhæc articulus postpositiuus periphrasticis etiam formulis inseruit. Plato Minoë, οὐκ ἔστιν οἵτινες ἀπέχονται τῶν συμποσίων ἢ Κρῆτες. ibi enim οὐκ ἔστιν οἵτινες periphrasticè vsurpatum pro οὐδένες *nulli.* vt apud Horat. quoque, *Sunt qui non habeant, est qui non curet habere*; pro, quidam non habent, quidam habere negligunt. Vsurpatur etiam pro demonstratiuis pronominibus, id est, pro οὗτος & ἐκεῖνος. Hesiodus, εἰς ἕτερον γάρ τίς τε ἰδὼν ἔργοιο χατίζων, Πλούσιον ὃς σπεύδει μὲν ἀρόμμεναι ἠδὲ φυτεύειν, *In alterum enim quis intuitus opere carens. Diuitem ille properat quidem arare atque plantare.* Polyb. 5. τὸ μέγιστον, ἐν οἷς μὲν τε πλεῖστόν ἐστι τῆς πράξεως τῶν ὑποτεταγμένων, ἐν οἷς δὲ αὐτοτελὴς ἡ νίκη γίνεται τῶν ἡγεμόνων, *Quod maximum est, in his quidem est plurimum actionis subditorum: in illis verò perfecta victoria ducum.* Et pro interrogatiuo τίς *quis*, pro infinito τὶς *aliquis.* Porrò & qualitatis relatiuũ οἷός τε Atticæ brachylogiæ & ipsum aliquando inseruit, Herodot. οἷός τε ἐὼν λογίζεσθαι, id est, τοιούτῳ ὄντι ὥστε λογίζεσθαι, *tali qui posset perpendere.* Inde plerumq; vsurpatur pro δυνατὸς *potis, possibilis.* Sic οἷόν σε, pro τοιοῦτον οἷος σύ: & οἵων pro ἐκ τοιούτων. & consimilia.

Articulus inseruit periphrasticis formulis.

Sumitur pro οὗτος & ἐκεῖνος.

Articul⁹ pro interrogatiuo τίς, & infinito τις.

οἷός τε Atticæ breuitati inseruit & sumitur pro possibilis.

I # SYNTAXIS PRÆPOSITIONVM.

ἘΝ.

ἐν. EN gaudet Datiuo: ἐν ἤρει τῆς ὥρας, ἐν ἀκμῇ, ἐν ἄνθει, *in ipso ætatis flore, in robore ætatis.* ἐν γαστρὶ ἔχειν, *ferre vterum, pragnantem esse.* ἐν καλῷ, *commodũ, honestum.* ἐν καλλίστῳ, *commodissimum.* ἐν παιδί, *in pueritia.* ἐν παιδοτριβείῳ...

ſchola. ἐν ὀργῇ ἔχειν, *offendiſſe.*

Hvivsmodi verò, *ἐν ᾅδου, in Plutonis.* ἐν διδασκάλου, *in præceptoris*, per defectum dicuntur: ſubauditur enim Datiuus οἴκῳ, τόπῳ, vel alius quiſpiam, quem poſtulat oratio. *ἐν ᾅδου.*

Quandoque etiam capitur vnà cum ſuo caſu, aduerbij loco: ἐν οἷς, *quamobrem.* ἐν δεξιᾷ, ἐν ἀριστερᾷ, quemadmodum Latini dicunt aduerbialiter, ſedere dextrâ, vel ſiniſtrâ, ἐν μέρει, *viciſſim, ſigillatim.* ἐν δέοντι, *opportunè.* ἐν ἀκαρεῖ, *ſubitò, momentò.* ἐν βραχεῖ, *paucis, in ſumma.* ἐν κύκλῳ, *circum circa, vndique, in vniuerſum, nullo prætermiſſo.* ἐν ὀλίγῳ, *ſummatim.* ἐν παραβύστῳ, *latenter.* ἐν παρόδῳ, *obiter.* ἐν τούτῳ, *intereà.* ἐν τῷ παραυτίκα, ἐν τῷ παραχρῆμα, id eſt, ἐν τῷ παρόντι, *impræſentiarum.* ἐν χρῷ, ἐν ζῶσι, *ad cutem, ad viuum, propè.* ἐν ᾧ, *quando.*[2]

[1] Præpoſitionum aliæ cum vno, aliæ cum duobus, aliæ cum omnibus tribus obliquis conſtruuntur: ſignificatione multiplici: quippe quæ aliâs loci aut temporis, aliâs cauſæ, modi, aut alius circumſtantiæ notationem habent. Genitiuo tantum ſeruiunt duę monoſyllabæ ἐκ vel ἐξ & πρό: Duæ diſyllabę ἀντί & ἀπό. Datiuo tantum ſeruiunt duæ, ἐν & σύν. Accuſatiuo tantum duæ εἰς vel ἐς & ἀνά. Cùm duobus obliquis conſtruuntur, genitiuo ſcilicet & accuſatiuo, quinque ὑπέρ, μετά, διά, κατά, περί. Denique tribus ſeruiunt obliquis, genitiuo, datiuo & accuſatiuo itidem quinque ἀμφί, ἐπί, ὑπό, παρά, πρός. Has Varennivs non regiminis ordinem ſed ſyllabarum numerum intuitus, ſingulatim perſequitur. Verum cùm præpoſitiones duas non excedant ſyllabas, enumeratis monoſyllabis, Diſyllabas primum quæ in α, deſinunt quinque ἀνά, κατά, διά, μετά, παρά; Deinde quæ in ι quatuor ἀντί, ἐπί, περί, ἀμφί. Tertio quę in ο duas ἀπό & ὑπό, Denique in ρ vnam ὑπέρ diſponit. Compendioſam vero hanc caſuum methodum poſt Ramum ſequutus eſt Sylburgius. [2] Significat etiam, *cum.* Xenoph. ἐν πέλταις καὶ ἀκοντίοις, *cum peltis & iaculis.* Inter: Theoc.

Præpoſitionum conſtructio.

Numerus præpoſitionum.

Præpoſitionum diſpoſitio.

ἐν pro cum.

ἐν pro inter.

Λυκίδα φίλε φαντί τυ πάντες
ἔμμεν συρικτὰν μέγ' ὑπείροχον ἔν τε νομεῦσιν
ἔν τ' ἀμητήρεσσι. ——

O Lycida amice, aiunt te omnes,
E[illegible] eximium & in paſtoribus

Et

Et in messoribus.

Vbi ἐν significat *inter*, vt Latinè *in oratoribus*, id est, *inter oratores*. Sic ὄνος ἐν μελίτταις *asinus inter apes*. PRO: in æstimatione: vt ἐν μηδενὶ τίθεσθαι *pro nihilo habere*. Interdum in versione Latina non exprimitur, imo prorsus abundat, Interdum redditur participio aut nomine vt ἐν ὀργῇ εἶναι *inuisum esse*, ἐν καλῷ εἶναι, *honestum esse*. Ponitur etiam pro εἰς Xenoph. ἔλθοι ἐν τῇ Ελλάδι *veniret in Græciam*. Cum articulo est pro Nomine, ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς, *cœlestis*, *vel qui est in cœlis*. In compositione variè exprimitur, vt ἐγχειρῶ non tantum *manus iniycio*, sed & *aggredior*. Poëticè ἐνὶ & interdum εἰν pro ἐν prout tulerit metrum. Doricè accusatiuo seruire scribit Eustathius.

Pro, PRO.
ἐν abundans.
ἐν redditũ participio aut nomine.
ἐν cum articulo pro nomine.
ἐν in cõpositione.
ἐνὶ & εἰν pro ἐν.
ἐν Doricè cum accusatiuo.

ΕΙΣ.

εἰς.

ΕΙΣ Communiter, ἐς Atticè, semper Accusatiuo construitur: ποιεῖσθαι εἰς ἑαυτὸν, *periculum sui facere*. εἰς τὸ ἔσχατον, *ad summum discrimen*. εἰς τετάρτην, *die quarto*. εἰς πέμπτην, *die quinto*. εἰς τοὔμπαλιν, *in contrarium*. εἰς τὸ οἰκεῖον μέρος, *pro virili*. εἰς νέωτα, *in futurum, in sequentem annum*: & deinceps aduerbialiter εἰς κόρακας, *ad coruos*.

εἰς exponitur ablatiuo.
εἰς in.

CÆTERVM εἰς ᾅδου, εἰς διδασκάλου, defectiuè dicuntur, quemadmodum de ἐν præpositione dictum est. Quomodò & Terent. in Adelph.

Vbi ad Dianæ perueneris.

εἰς & πρὸς differunt.

In rebus quidem inanimatis maximè vtendum est εἰς. In rebus verò animatis πρὸς: πορεύομαι εἰς ἀγορὰν, *eo in forum*. πέμπω χρυσίον πρός σε, *mitto aurum ad te*.

εἰς ad.

Etiam εἰς vtimur in laudem & relationem: ἀνήνεγκε εἰς ἄρχοντα, *retulit ad prætorem*. ὕμνους εἰς Απόλλωνα, *hymnos in laudem Apollinis*. πρὸς verò, vbi significabimus aduersari, πολεμεῖ πρὸς ὁμόρους, *belligeratur aduersus finitimos*. In qua significatione inuenitur quandoque & εἰς: ἠγνωμόνησαν εἰς ἡμᾶς *ingrati fuerunt in nos*.

εἰς aduersus.

εἰς vsque.
εἰς apud.

Quandoque significat vsque, εἰς ἐμὲ, *vsque ad ætatem meam*. Quandoque, *apud*, εἰς τοὺς Μακεδό-

apud Macedones. Quandoque *circiter*, εἰς ἄνδρας διακοσίους, *circiter ducentos viros.* Circiter. Quandoque ob, εἰς δυσγένειαν λοιδορεῖν, *ob ignobilitatem conuitiari.* Ob.

Ponitur præterea pro ἐν: εἰς τὸ παρὸν, pro ἐν τῷ παρόντι: quod dicitur tam de tempore quo loquimur, quàm de alio instanti, pro eo quod est, in præsens. Chrys. εἰς στήλην χαλκῆν γράψαντες, pro ἐν στήλῃ χαλκῇ. Marci 2. καὶ ἠκούσθη ὅτι εἰς οἶκόν ἐστι, *& auditum est, quòd in domo esset.* Nota εἰς pro ἐν.

Capitur etiam vnà cum suo casu quandoque aduerbialiter,[1] εἰς τὰ μάλιστα, εἰς τὰ πρῶτα, εἰς τὰ ἔσχατα, εἰς τὸ ἀκριβέστατον, εἰς ὑπερβολὴν, ἐν τοῖς μάλιστα, *summè, maximè.* εἰς δύναμιν, *quàm potuit maximè.* εἰς δέον, *opportunè.* εἰς καλὸν, *commodè.* εἰς ἓν, *simul:* sicut Latini dicunt, conuenire in vnum. εἰς ἅπαξ, εἰς τὸ ἅπαξ, *simpliciter, omnino.* εἰς ὅτε, *quamdiu.*

εἰς cum suo casu aduerbij loco.

[1] QVOD Sueton. itidem, *in vacuum* dixit: & Propert. *in vanum.* Articulum à fronte habens subaudit à tergo participium, vt τὸ εἰς ἐμὲ, scilicet καθῆκον, *quod ad me attinet.* In compositione vero exprimitur interdum præpositione planè diuersa, vt εἰσακούω *exaudio.*

Nota

ἘΚ.

ἘΚ præpositio eadem quæ & ἐξ: sed illa vtimur consonante sequente. hac, vocali: & vtraque Genitiuo iungitur. *ἐκ seu ἐξ.* ἐξ ἁμάξης λαλεῖν, *è plaustro loqui.* ἐξ ἀπραξίας πράγματα, *ex otio negotium.* ἐκ τῶν Διὸς δέλτων, *è Iouis tabulis.* ἐκ λύκου στόματος, *ex ore lupi.* ἐκ παραλόγου, *ex insperato.* ἐκ παραλλήλου, *per alternitatem:* vel, vt Gellius ait, *ex geminatione.* ἐκ παρέργου, *extra propositum.* ἐκ παρωπῆς ὁρᾶν, *obliquis oculis videre.* ἐκ ῥίζης, *à radice, ab initio.* ἐξ ὑποβολῆς, *ex ordine, ex congrua consequentia.* ἐκ νέας, ἐκ νέου, ἐκ παίδων, ἐκ παιδὸς, ἐκ νηπίου, ἐκ μειρακίου, hoc est, *à puero, ab incunabulis, ab ineunte ætate.* ἐξ οὐρίου φέρεσθαι, *ferri secundis ventis.* ἐκ πλαγίου, *de latere.* ἐκ τοῦ παρατυχόντος, ἐκ τοῦ παραχρῆμα, *ex tempore.* ἐκ παντὸς, subauditur τρόπου, *omni pacto:* quod etiam sic dicitur, παντὸς τρόπου,

subau

subaudita præpositione ἐκ : vel sic, κατὰ πάντα τρόπον, vel πάντα τρόπον. ἐκ προσαγωγῆς fieri dicitur, quod cum accessione fit, sensim crescente. Hinc ἔλαττον ἐκ προσαγωγῆς, *minus ac minus* : quod etiam dicitur, κατὰ μικρὸν ἧττον, vel sic, ἐπ' ἔλαττον. ἐφ' ἑξῆς, *quemadmodum*. ἐπιπλεῖον ἐφεξῆς, & κατὰ μικρὸν ἐπιπλεῖον, significat *magis ac magis*.

ἐκ cum suo casu loco aduerbij.

Capitur etiam hæc præpositio vnà cum suo casu aduerbij loco, ἐκ προνοίας, ἐκ προαιρέσεως, *consultò*. ἐκ παλαιοῦ, *olim*. ἐκ πολλοῦ ἤδη, *iam pridem*, ἐκ τοῦ, *propterea quòd*. ἐξ ὧν, *propterea quòd, eò quòd*. Quod soluitur quandoque per tmesim : ἐκ μὲν ὧν, pro ἐξ ὧν μέν. ἐκ γὰρ ὧν, pro ἐξ ὧν γάρ. ἐξ οὗ, ἐξ ὅτου, ἐξ ὅσου, *posquam*. In quibus subauditur, χρόνου, *sicut*. ἐκ τούτου, *ex hoc tempore*.

Sic Herodot. ὃ δεῖ γενέσθαι ἐκ τοῦ θεοῦ, *Quod diuinitus accidere oportet*. Imo & quandoque sibi assumit Aduerbium ... ἐκ ... seu coniunctè ἐκπότε, *ex eo tempore*. Articulum à fronte habens nominis vicem gerit : vt οἱ ἐκ τῆς στοᾶς, *Stoici*. οἱ ἐκ τοῦ κήπου, *Hortenses, Epicurei*. Cum verbis composita ... pro loco redditur, vt ἐκμανείς, *furore incensus*.

ἐκ cũ aduerbio.
ἐκ cũ articulis vicem nominis gerit.
ἐκ cum verbis composita.

ΠΡΟ.

πρὸ.
πρὸ ante, pro.

Πρὸ cum Genitiuo, *ante*, siue *pro* : significat enim locum & tempus. Aristoph. Vesp. πρὸ θυρῶν, *pro foribus*. πρὸ ἔργου θρασύς, *ante negotium audax*. πρὸ νίκης ἐγκώμιον, *ante victoriam encomium*. πρὸ μυστηρίων, *ante mysteria*. πρὸ τῆς γενειάδος διδάσκεις τοὺς γέροντας, *ante barbam doces senes*. πρὸ δούλου δεσπότης, *dominus præ seruo*. πρὸ ἔργου, siue προὔργου, *quod operæpretium est, præuertendumque, & conducibile* : pro quo etiam capitur πρὸ ὁδοῦ, quod significat etiam *promptum* & *obuium*. πρὸ ὀλίγου, *paulo antè*.

πρὸ, præ.
πρὸ præposito articulo subaudito participio gerit vicem nominis.

ΠΡΟ, id est *præ*, πρὸ τῶν ἰδίων, *præ suis & propriis*. Herod. πόλεμον πρὸ εἰρήνης αἱρέεται, *Bellum paci præoptat*. Articulum à fronte assumens, subaudito à tergo participio nominis vicem gerit : οἱ πρὸ ἡμῶν, scilicet γενόμενοι, *maiores nostri*. Sequente ο vel ε nonnunquam per crasin Atticè cum suo ... conflatur, vt προὐλίγου pro πρὸ ὀλίγου, *paulo ante*. Item ...

augmentis verborum vt fusè supra est explicatum, 311, 312. & 313. Seruat autem in compositione significationes supradictas, vt plurimum : in nonnullis tamen variatur Præpositio Latina, vt προάστιον, *suburbium.*

ΠΡΌΣ.

ΠΡῸΣ cum Genitiuo significat aut motum à persona, πρὸς Θεοῦ τ' ἀγαθά, *à Deo bona.*[1] *πρὸς cum genitiuo.*

Aut originem, πρὸς μητρὸς γένος, *genus à matre.* 1
Aut quantum pertinet, πρὸς τῶν θεῶν καὶ ἀνθρώπων, *quantum pertinet ad deos, aut ad homines.* Quomodo Plaut. *πρὸς pro vel ex officio.*

A morbo bene valui, ab animo æger fui.

pro, quantum ad morbum, quantum ad animum. Aut officium, πρὸς ἡμῶν ἐστιν, *officij nostri est.* οὐ πρὸς ἰατροῦ τοῦτο ποιεῖν, *non est medici hoc agere.* Aut coram, πρός γε θεῶν μακάρων, *coram diis beatis.* Aut refertur ad iuramentum, & ad obsecrationem, πρὸς θεῶν, *per deos.* ἥκει πρὸς θεοῦ, *venit per Deum.* *πρὸς coram.* *πρὸς per.*

Habet etiam cum Genitiuo peculiares quasdam constructiones, quales sunt hæ, πρὸς τρόπου ἐστί μοι, *est mihi conueniens, est mihi consentaneum.* πρός τινος εἶναι, *alicui studere, fauere, & eum tueri*, sicut apud Ciceronem, à reo dicere, à causa bonorum stare. πρὸς κακοῦ ὄν, *incommodum.* πρὸς κακοῦ γίνεται, *nocet.* πρὸς ἀγαθοῦ, id est, ἀπ' ἀγαθοῦ.[2] *πρὸς cum Genitiuo peculiares constructiones.*

Cvm Datiuo significat *prope*, πρὸς τοῖς ποσίν, *prope pedes.* Aut *præterea*, πρὸς τούτοις, *ad hæc, præterea.* Aut *apud*, πρὸς τοῖς θεσμοθέταις, *apud iudices.* Aut assiduitatem, πρὸς τούτῳ εἰμί, *sum deditus, siue occupatus in ea re.* πρὸς λόγῳ ἐστίν, *meditatur & occupatur in oratione.* πρὸς αὑτῷ εἶναι, *secum meditari.*[3] *πρὸς cũ Datiuo. Prope. Præterea. Apud.*

Cvm Accusatiuo significat motum ad rem quampiam, maximè animatam, vt dictum est, πρός σε ἔρχομαι, *ad te venio.* Aut habitudinem siue rationem, ὡς τὰ δύο πρὸς τέσσαρα, οὕτω καὶ τὰ τέσσαρα πρὸς ὀκτώ, *sicut duo ad quatuor, sic & quatuor ad octo.* *πρὸς cum Accusatiuo. Motum ad rem. Habitudinem.*

Ad. *πρὸς.* *Contra.*

Aut exemplum, οὐδὲν πρὸς τὴν χορδήν, *nihil ad fides.* πρὸς ἔπος, πρὸς λόγον, *ad rem quæ agitur, ad rem pertinens.* ὄνος πρὸς αὐλὸν, *asinus ad tibiam.* Aut contrà: μὴ πρὸς λέοντα δόρκας, *ne caprea contra leonem.* πρὸς Κώρυκον, *aduersus Corycum.* πρὸς κέντρα λακτίζειν, *contra stimulos iactare calcem.*

Inter.

Aut inter, πρὸς ἡμᾶς φιλία, *amicitia quæ inter nos est.*

Conuenit permutationibus.

Aut conuenit permutationibus & compensationibus. πρὸς ἀργύριον πωλεῖσθαι, *vendi pecunia.* βίον πρὸς κέρδη καταλλάττεσθαι, *vitam vendere lucris.*

Propter.

Aut propter, πρὸς ὃν λέγω, *propter quem dico.* πρὸς χάριν, id est, τῆς χάριτος ἕνεκεν, *propter gratiam.*

Seruit comparationi.

Aut seruit comparationi, πρὸς ῥόδα ἀνεμώνη, *cum rosa componitur anemone.* οὐδὲν πρὸς Παρμένοντος ὗν, *nihil se conferatur Parmenonis sui:* quod Latini dicunt, *præ illo.*

Præ. *Apud.*

4 Aut apud, πρὸς τοὺς θεσμοθέτας, *apud iudices.*[4]

Prout.

Singularia sunt illa, πρὸς αὐτὸν αὐτὸς, *sibi conuenienter.* πρὸς τὸ δοκοῦν, *prout visum fuerit.* πρὸς τὸ προσῆκον, *prout vnicuique conueniens est.* πρὸς ἔχθραν, *inimico animo.* πρὸς ὀργὴν, *iracundè.* πρὸς ἑαυτὸν, *secum, ipse sibi.*

Pro.

πρὸς τὸ παρὸν, *in præsenti.* πρὸς δύναμιν, *pro viribus.*

Loco aduerbij præterea, amplius.

πρὸς, πρὸς δὲ, πρὸς ἔτι capiuntur loco aduerbiorum, præterea, amplius. εἴκοσι καὶ πρὸς, *viginti & amplius.* δώδεκα καὶ πρὸς ἔτι, *duodecim & amplius.*

1. 2 πρὸς contra. Et ex.

[1] ἜΠΕΣΕ φλὸξ πρὸς οὐρανοῦ, *Cecidit flamma de cœlo.* [2] Exponitur etiam contra: Dionys. Halic. 457, 46. πρὸς ἐχθροῦ [illegible] φέρων τὴν ψῆφον, *contra inimicum ferens suffragium.* Et Plato, τὸν ἔρωτα τῶν καλῶν πρὸς τρόπου ἐκλέγεται ἕκαστος, *amorem pulchrorum ex moribus deligit vnusquisque.*

3 Aduersus.

[3] Aduersus, Sophocl. Aiace, πρὸς ἀτρείδαισιν ᾔχμασας χέρα, *aduersus Atridas armasti manum.*

4 Cum.

[4] Cum: Dionys. Halicar. σπονδὰς ποιεῖται πρὸς αὐτοὺς ὑπὲρ φιλίας, *fœdus cum eis facit.* Lysias. πρὸς οἰκείους διαφέρειν, *cum domesticis disceptare.*

Aduerbio exprimitur.

Aduerbio quoque exprimitur, vt πρὸς ἀνάγκην, *coactè*, πρὸς ἀλήθειαν, *gra[illegible]* πρὸς φιλίαν, *amicè*, πρὸς ἀκρίβειαν, *exactè*, πρὸς ὑπερβολὴν, *[illegible]mis*, πρὸς ὀλίγον, *paululum.* Articulum a fronte gerens audit à tergo participium: vt οἱ πρὸς γυναικῶν, *qui ex parte vxorum nobis sunt affines.* οἱ πρὸς ταῖς κύλιξι, *qui sunt à poculis*, vt Horatius, puer qui ad cyathum statuetur. [illegible] πρὸς ποσὶ, *quæ ante pedes sunt.* τὸ πρὸς [illegible]

contigua. In compositione significat *ad insuper* & similia. *πρὸς in compositione.*

ΣΥ΄Ν.

ΣΥ΄Ν semper cum Datiuo: σὺν Θεῷ, *cum Deo*. σὺν λόγῳ, *cum ratione*. σὺν Θεῷ εἰρῆσθαι, *dictum esse Deo bene volente & fauente*. σὺν Θεοῖς, *deorum pace, diis exoratis*. σὺν ἀσπίδι, σὺν δορὶ, *cum hasta, cum scuto*. ἅμα σὺν ναοῖς καὶ βωμοῖς, *vnà cum phanis & aris*.[1] *σὺν.*

Litera initialis huius præpositionis Atticis vertitur in ξ, tam in compositione, quàm in appositione. ξὺν, enim pro σὺν habent: Iliad. υ. καὶ ἦλθεν Ἀργυρότοξος Ἀρτέμιδι ξύν. *Et venit Apollo cum Diana*, & ξύνοικος, pro σύνοικος, *cohabitabor*. *ξὺν pro σὺν.*

[1] MENANDER, οὐδ' αὐτὸς εἰμὶ σὺν θεοῖς ὑπόξυλος, *ligneus, vt deorum statua*. Aduerbio quoque redditur interdum, vt σὺν νόμῳ *legittimè*. σὺν χρόνῳ *tandem*. subauditur etiam in quibusdam σὺν vel ἅμα. In compositione vt plurimum. Latina præpositione CON redditur, nonnunquam tamen etiam variatur: vt συντελῶ, *consummo* vel *ad finem perduco*. Cum numerali nomine compositum, est pro nomine distributiuo, vt σύνδυο *bini*, σύντρεις *terni*, συνεκκαίδεκα *seni deni*. *1 σὺν redditũ aduerbio. σὺν in compositione. σὺν cũ nomine numerali.*

ΑΝΑ΄.

ΑΝΑ΄ semper cum Accusatiuo, ἀνὰ μέλαν αἷμα, *per atrum sanguinem*. *ἀνὰ per.*

Significat etiam distributionem: ἀνὰ πᾶν ἔτος, *quotannis*. ἀνὰ μέρος, *partim*. Lucæ 9. ἀνὰ δύο χιτῶνας, *singuli duas tunicas*.

Poëticè tamen cum Datiuo ponitur, pro σὺν, vt, χρυσέῳ ἀνὰ σκήπτρῳ, *cum aureo sceptro*.

SIGNIFICAT & contra ἀνὰ τὸν ποταμὸν πλεῖν, *contra flumen nauigare*. Per, quoquo versum. Plutarch. ἀνὰ τὴν πόλιν προῆγον, *per vrbem præcedebant*. In Xenoph. ἀνὰ στόμα ἔχειν, *in ore habere*: In compositione duabus potissimum præpositionibus exprimitur, *sub*, id est, Sursum, & RE, vt ἀναβλέπω *suspicio*, ἀνακτῶμαι *recupero*. *Contra. Per. In.*

ΚΑΤΑ΄.

ΚΑΤΑ΄ cum Genitiuo significat *contra, aduersus*. μὴ κατὰ βοὸς εὔχου, *ne contra bouem opta*. οὐ κατὰ θύρας, *haud contra ostium*, id est, *non proprie ad rem*. κατ' Αἰσχίνου λόγος, *in Aeschinem oratio*. Aut super, κατὰ παντὸς ἀσει- *κατὰ cum genitiuo. Contra. Aduersus. Super.*

ρεις, *super saxa seminas.* κατὰ γῆς κάθημαι, *super terram*
De, ab. *sedeo.* Aut de, ab. κατὰ νώτε, *à tergo.* κατὰ παντὸς εἰπεῖν, *de omnibus*, hoc est, in vniuersum *dicere.* Poëticè verò pro ab, κατ' Ὀλύμποιο καρήνων, *ab Olympi verticibus.*

κατά. Cvm Accusatiuo significat *secundum.* κατὰ μοῖραν, *secundum fatum*, hoc est, ritè, vt decuit. κατὰ Νικόστρατον, *secundum Nicostratum*, siue more Nicostrati. κατὰ λόγον, *secundum rationem*, hoc est, probabiliter, & meritò. κατ' αὐτὲ μέρος, *secundum suam partem*, hoc est, quantum in se fuit. κατὰ νοῦν προχωρεῖ, *secundum mentem procedit.*

Secundum hanc significationem dicitur breuitatis causa: κατὰ τὴν ἐμὴν, pro, *mea quidem sententia.* καθ' ὅ, *secundum quod, cuius causa, ob quod.* Aut signi-
Circa. ficat *circa*, aut in aliquo. καθ' ἓν, *in vno, in aliquo.* οὐδὲ καθ' ἓν, *in nullo.* κατὰ ναῦν, *circa nauem*: κατὰ ῥοῦν, *in fluxu*, hoc est, secundo æstu, κατὰ πρόσωπον, *in faciem, coram, in conspectu omnium.* κατὰ στόμα, *in initio*, metaphoricè. κατὰ τὰ αὐτὰ, *eodem modo*, κατ' αὐτό, *eodem tempore.*

καθ' ἑαυτόν. Inde & καθ' ἑαυτὸν, dicitur, *secum ipse solus.* κατ' τὸ ἐμὲ, pro eo quod Latini dicunt, è viribus meis, pro meis facultatibus.

Aut significat tempus, καθ' ἡμᾶς γέγονεν, *nostris temporibus factum est.*

Nota. Aut quod Latinis significant aduerbia in im, καθ' ἔτος, *annuatim*, siue *quotannis.* κατ' ἄμφω, *vtrinque.* κατ' ἄνδρα, *viritim.* κατ' ὀλίγον, *paulatim.* Sic Luc. 8. κατὰ πόλιν καὶ κώμην, *oppidatim, castellatim.* hoc est, per singulas ciuitates & castella. κατὰ μέρος, *vicissim, sigillatim.* καθ' ἕνα, *singuli.*

Dicitur etiam cum Accusatiuo. κατὰ θεὸν, pro, *diuinitùs, instinctu diuino, Deo volente & fauente.* κατὰ τύχην, & κατὰ δαίμονα, pro, *fortè fortuna.*

κατὰ *subauditum.* Omittitvr quoque non raro vt Aristo. εἰσὶ τὸν ἀριθμὸν, *Sunt autem numero quinque.* Aristoph. καινὸν τρόπον, *insanit nouo more*: sic in aliis multis. Ex-

præpositione dicit Aristo. de Gener. anim. ὀ γίνεται κατ' οὐδένα τρόπον, *non fit vllo modo.* Dionys. Halic. γυναῖκα ἐπιφανῆ κατὰ γένος, *mulierem illustrem genere:* Item κατ' ὄνομα Νουμᾶν, *Nomine Numam.* Articulum etiam à fronte recipit, subaudito post se participio, vt οἱ καθ' ἡμῶν, *qui contra nos sunt:* τὰ καθ' ἡμᾶς, *qui pro nostra conditione sunt.* Item τὰ καθόλου *vniuersalia,* τὰ κατὰ μέρος *particularia,* τὰ καθέκαστα *singularia.* Vbi etiam nota præpositionem cum suo casu nonnunquam coniungi, sicut in illis καθὸ, καθότι, καθὰ, καθάπερ. Item cum aduerbio καθὼς καθάπαξ. In compositione redditur tum supradictis præpositionibus, tum aliis: vt κατακόπτω *concido:* & κατηγορῶ *accuso,* cum propriè sonet *dico contra* seu *aduersus.* Sæpe significat *De,* id est *Deorsum,* vt ἀνὰ sursum.

Expressum.

Cum articulo à fronte.

Præpositio cum suo casu iuncta.

κατὰ cũ aduerbio.

κατὰ in compositione.

ΔΙΑ'.

ΔΙΑ' cum Genitiuo significat, *per:* διὰ παλαιᾶς ἡμέρας, *per antiquum diem.* διὰ πυρὸς καὶ μαχαιρῶν, *per ignem & enses.* ὗς διὰ ῥόδων, *sus per rosas.* διὰ τοίχου λαλεῖν, *per parietem loqui.* *διά.*

Dicunt etiam λέγειν διὰ πλειόνων, διὰ βραχιόνων, διὰ βραχέων, pro, *multis, & paucis dicere.* Et διὰ μακροῦ, διὰ πολλοῦ, διὰ χρόνου, pro, *longo interuallo, diu, multò post.* Et, διὰ τιμῆς ἄγειν, *in honore habere.* διὰ αἰδοῦς ἄγειν, *venerari, veneratione dignari.* διὰ μνήμης ἄγειν, *memoriam alicuius scriptis mandare & monumentis.* Et, διὰ τρίτης, *tertio die.* διὰ τρίτης ἡμέρας, *tertio quoque die.* διὰ βίου, *per totam vitam.* διὰ τέλους, *continuè, assiduè.* διὰ μιᾶς γνώμης γενόμενοι, *vno animo consentientes.* διὰ δοράτων μάχεσθαι, *eminus pugnare.*[1]

Pro.

In.

Per.

1

CVM Accusatiuo significat propter: διά σε ταῦτα ποιῶ, *propter te hæc facio.* Dicunt etiam διὰ ἐμέγε, *quantum in me est.* Homerus tamen etiam cum Accusatiuo profert interdum διὰ, significans per medium: διά τ' ἔντεα καὶ μέλαν αἷμα, *per arma & atrum sanguinem.*[2] *Propter.*

2

[1] SIGNIFICAT & ex, in significatione materiæ. Plutarch. δι' ἀλφίτου πεποιημένος, *è farina confectus.* [2] Item per: Arat. διὰ νύκτα μέλαιναν, *per noctem opacam:* vel vt verrit Virgil. Noctisq; *per vmbram.* Demosth. διὰ θεοὺς σώζομαι, *per Deos seruatus sum,* seu *à diis.* Componitur interdum cum suo

1 *Ex.*

2 *Per*

διὰ cũ suo casu composita.

casu: vt διαταχέων, *celeriter*, διάτι *cur*, διὸ & διόπερ *quapropter*, διότι *propterea quod*. Articulum à fronte gerens subaudit à tergo participium, vt τὰ διὰ μέσου, scilicet ὄντα, *intermedia*. τὰ διὰ κρόκου, *è croco confecta*. In compositione variè redditur, *per*, *trans*, *dis*, *se*, aliisque similibus particulis.

Διὰ cum articulo.

Διὰ in compositione.

META.

μετὰ. *Cum.*

META cum Genitiuo significat, *cum*: ἡδὺς μετὰ φίλων ὁ βίος, *suauis cum amicis vita*. Illud autem, μετὰ τριτάτοισιν ἄνασσε, *cum tertiis imperauit*, poëticum est.

Post.

Cvm Accusatiuo significat post: μετὰ τὴν ἑορτὴν, *post festum*. μετὰ πόλεμον ἡ συμμαχία, *post bellũ auxilium*

In vel inter.

Vsurpatur etiam quandoque pro ἐν, vel διά: μετὰ χεῖρας εἶχεν, *in manibus habuit*.

μετὰ cum Datiuo poëticè.

Dativo iungitur etiam poëticè. Theocrit. Id. ... μετὰ ταῖσι χορεύεις, *quod non cum eis saltas*. Homer. μετὰ πρώτοισι, *inter primos*. μετὰ πᾶσι, *inter omnes*. sicut Hesych. quoque exponit. Articulum quoque à fronte capit, subaudito à tergo participio: vt οἱ μεθ' ἡμῶν, *qui nobiscum sunt*, τὰ μετὰ τὰ φυσικὰ, *quæ post physica tractantur*. Coniungitur interdum cum suo casu, vt μετὰ δὲ, *postquam*. In compositione significat itidem *cum*, *post*, *inter*, item *trans* in significatione mutationis. Absolutè quoque ponitur, pro, *post*.

μετὰ cũ suo casu.

μετὰ in compositione.

ΠΑΡΑ.

παρὰ. *à, ab.*

ΠΑΡΑ cum Genitiuo significat motum à persona. παρὰ θεοῦ τ' ἀγαθά. *à Deo bona*. παρ' ἐμοῦ διδόναι, *de mea, siue, de mea pecunia dare*. [1] Siquidem ἀπὸ & ἐκ motui qui est à loco, maximè sunt peculiares: παρὰ verò & πρὸς, motui à persona.

1 *ἀπὸ & ἐξ motui à loco: παρὰ & πρὸς motui à persona peculiares.*

Apud, prope.

Cvm Datiuo, *apud*, *prope*. παρ' ἐντέροις ὁ κύων, *inter intestina canis*. παρά σοι, *in te est situm*, *penes te*. παρ' ἐμοὶ, *apud me*. [2]

2 *παρὰ cum Datiuo rei animatæ.*

Et construitur plerumque Datiuo, significans rem animatam. Vbi verò fit sermo de re inanimata, iungitur Accusatiuo in eodem sensu. παρὰ θάλασσαν καθεδοῦμαι, *iuxta mare sedebo*.

παρὰ. *Ad.* *Propter.*

Cvm Accusatiuo etiam significat *ad*. παρὰ σὲ ἔρχομαι, *ad te venio*. Aut *propter*, παρὰ ... *propterea, quamobrem* ... παρὰ τὸ ἀδικεῖν ἡ τιμωρία, *propter*

iniuriam supplicium. Aut *præter,* παρὰ τὸ μέλος, *præter, seu extra cantionem,* hoc est, ineptè. παρὰ γνώμην συμβαίνει, *præter opinionem accidit.* παρ' ἕνα, *præter vnum,* hoc est vno minus: vt παρ' ἕνα τοσοῦτοι, *vno dempto totidem.* Aut relationem, τὴν πορφύραν παρὰ πορφύραν, *purpuram iuxta purpuram.* παρ' ἄλλους ἄτιμός ἐστιν, *præ cæteris vilis est.* Aut *supra,* siue *vltra,* ὡραῖος παρὰ τοὺς υἱοὺς τῶν ἀνθρώπων, *speciosus supra filios hominum.* Hoc modo Hieronymus secundo aduersus Iouinianum libro, vertit illud ad Rom. 14. ὃς μὲν κρίνει ἡμέραν παρ' ἡμέραν, *alius indicat diem plusquam diem,* hoc est, *vnum supra alium.* Aut significat intercessionem. Sic Diuus Augustinus in quæstionibus Epistolæ ad Romanos, interpretatur dictum locum ad Rom. 14. ὃς μὲν κρίνει ἡμέραν παρ' ἡμέραν, *alius quidem indicat alternos dies.* Sic ἔτος παρ' ἔτος, *alternis annis.* μῆνα παρὰ μῆνα, *alternis mensibus.*

Præter.
Relationem.
Supra, vltra.
Intercessionem.

POTEST etiam dici hoc modo: παρ' ἡμέραν, παρ' ἔτος, παρὰ μῆνα, *alternis diebus, alternis annis, alternis mensibus.* παρὰ μέρος, *vicissim, alternis vicibus.* Cui potest etiam addi nomen numerale: παρὰ μίαν ἡμέραν, *alternis diebus.* παρ' ἡμέρας πέντε, *quinto quoque die.* παρ' ἡμέρας ἑπτὰ, *septimo quoque die,* & sic de aliis. παρά.

Potest insuper dici: παρὰ τρίτην ἡμέραν, *tertio quoque die,* hoc est, dierum singulorum interuallo. παρὰ τετάρτην ἡμέραν, *quarto quoque die,* & ita vlterius. *Nota.*

Neque de tempore tantùm vtuntur hoc modo loquendi, sed etiam aliis de rebus interiectis: παρὰ πληγὴν, siue πληγὴν παρὰ πληγὴν ἑκατέρῳ ἐντρίψω, *alternas plagas incutiam,* hoc est, vtrinque vicissim cædam. παρ' ἕνα, vel ἕνα παρ' ἕνα χορεύονται, *alternatim choreas ducunt.*

Inde dicuntur παρενιαυτοφόρα, *quæ alternis annis fructus ferunt.*

Quandoque importat tempus idem: παρὰ τὸ δεῖπνον, *tempore cœnæ.* παρὰ τὸν πλοῦν, *inter nauigandum.* παρά.

παρ' αὐτὰ τὰ ἀδικήματα, *protinus admissis delictis*: quod Iurisperiti dicunt, adhuc flagrantibus delictis. παρ' αὐτὸν τὸν καιρὸν, *in re præsenti, in præsens, in præsentiarum*. παρὰ τοὺς καιροὺς ἑκάστους, *unoquoque tempore*. παρὰ πάντα χρόνον, *omni tempore*. παρ' ὅλον τὸν βίον, *per totam vitam, à toto tempore vitæ*. Hinc fit, παραυτίκα, & παραυτὰ, & παραυτόθεν, *iam inde, ex illa hora*.

παρὰ. Contra. Quandoque significat *contra*: οὐδὲν παρὰ τὸν Θεοῦ δίκαιος πράττει, *nihil contra legem Dei agit iustus*. Aut post, παρὰ τὰ δεινὰ φρονιμώτερος, *post mala prudentior*.

παρὰ Aduerbialiter. Dicitur etiam aduerbialiter, παρ' οὐδὲν παρὰ μικρὸν, *fermè, pro nihilo*. παρ' ὅσον, vel παρ' ὅσα, *quatenus, quoniam*. Pro quo etiam quandoque capitur παρ' ...

Nota. Item, παρὰ πολὺ, nunc capitur pro *multo, seu plurimo*: nunc pro *modico*: sic vt παρὰ πολὺ, dicatur, quasi ἐκτὸς πολλοῦ, vt παρὰ πολὺ τῆς ἐλπίδος ἐποίησα, *minus quàm spes erat, feci*.

Nota. Sic παρὰ τοσοῦτον, modò capitur pro tantum, siue tam multùm: modò pro

3 tantulum, siue tam parum.[3]

1 [1] Prae vel supra exprimitur illud Eurip. Phœniss. ἔχει τιν' ὄγκον Ἄργος Ἑλλήνων πάρα, *habet Argos aliquid eminentiæ præ ceteris*.

παρὰ præ vel supra. De. De: Isæus, παρ' ἐμαυτοῦ ἀναλώσας, *sumptibus de meo factis*.

Ex. Et ex: Xenoph. λέγειν ταῦτα παρ' ἐμοῦ, *hæc illi ex me dicere*. id est, meis verbis.

A. affertur etiam à Luciano παρ' ἐμοῦ ἐκτίσαι, *à me soluere*. Ea significatione, qua dixit Cicero, *laborat, vt tibi quod debet ab Egnatio soluat*.

2 In. [2] In: Sic enim affertur ex Plutarchi Othone; παρὰ τοῖς ἐμφυλίοις πολέμοις θνήσκειν, *in ciuilibus bellis mori*.

3 παρὰ est prope. [3] Exprimitur etiam *prope, iuxta*, Theoc. Id. 9. παρ' ὕδωρ ῥέον αἰθριοκοιτεῖν, *ad aquam fluentem sub dio cubare*. Quod dicit Tibull. *ad riuos prætereuntis aquæ*.

Inter, in. Inter, in, Dionys. Halicar. παρὰ τοὺς κινδύνους, *inter pericula, seu in periculis*. ἡ παρὰ τὰ δεινὰ εὐτολμία, *audentia in periculis*.

παρὰ cum aduerbio cognatæ significationis. Aduerbium etiam cognatæ significationis atiungit Dionys. Halic. παρὰ σχεδὸν ἐλθόντες ... παθεῖν, *parum abfuit quin patiantur iniuriam*.

παρὰ præced. articul. Articulum a fronte capit subaudito à tergo participio. Sic Isocrat. αἱ παρὰ ἐκείνων ... τὰ παρὰ νόμους, *quæ sunt præter leges*. Xenoph. ἡ παρὰ τούτων εὔνοια, *horum beneuolentia*.

παρὰ iuncta suo casui. Coniungitur etiam ... dum cum suo casu: vt παρὸ pro παρὰ ὁ, *quapropter*. παράπαν, *omnino*. παρεκτὸς, & παρὲξ, *præter, extra*. In cōpo...

Cum aduerbio & præposition.

quoque mirè variat: non enim tantum acceſſum ſignificat, ſed etiam exceſſum & tranſgreſſionem: interdum præteritionem, & in hac ipſa ſignificatione ſpecialiter interdum valet, *tranſuerſim, obiter, perperam*, & ſimilia. Porrò apud poëtas metri cauſſa interdum ad finale α aſſumit ι: vt παραὶ ποσὶ κάππεσε, *decidit ad pedes*, Et in compoſitione παραιβασίη, *tranſgreſſio*. Interdum hoc ipſum α planè amittit, πὰρ Διός, *à Ioue*: Et in compoſitione ἄλλῃ παρκλίνῃσι δίκας, *ius alio detorqueat*. Ab eiſdem etiam poſt ponitur ſuo caſui, vt σέθεν πάρα, *abs te*.

παρὰ in compoſitione.
παραὶ pro παρά.
πὰρ pro παρά.
παρὰ poſtpoſita ſuo caſui Poëticè.

ANTÌ.

ANTÌ ſemper conſtruitur Genitiuis, & ſignificat pro, ſeu contra. ἀντὶ σοῦ, *contra, ſeu pro te*. ἀντὶ σώματος σκιὰ, *pro corpore vmbra*. ἀντὶ λέοντος μῦν, *pro leone murem*. ἀντὶ κυνὸς σῦν, *pro cane ſuem*. ἀνθ' Ἑρμιόνος, *Hermionis vice*. Dicunt etiam ἀνθ' ἡμέρας, *per totum diem*.

ἀντὶ.
Pro vel contra.
Prouerbium.
Per.

Aduerbialiter etiam dicunt, ἀνθ' ὧν, *quamobrem, quare*. Significat etiam, *eò quòd*, proptereà quòd. Lucian. ἀπόδος ἀνθ' ὧν σε διεπορθμεύσαμεν, *redde pro eo quòd te tranſuexi*. ἀνθ' ὅτου, idem eſt quod ἀνθ' ὧν, licet habeat vocem ſingularem. οὐκ οἶδ' ἀνθ' ὅτου, *neſcio quamobrem*: ſicut Latinis pro eodem ſumūtur, *quamobrem & quas ob res*, licet vnum habeat vocem ſingularem, alterum pluralem.

Aduerbialiter.
Eò quòd.
οὐκ ἀνθ' ὧν.

SVBAVDITVR etiam interdum, vt apud Xenoph. πόσου διδάσκει. Lucia. διδάσκει μισθοῦ. Interdum ἀντὶ *ex*, quoque ſignificat. Thucyd. ἀντ' ἀγαθῶν κακοὶ γεγένηνται, *ex bonis mali effecti ſunt*. In compoſitione quoque ſignificat *pro, contra*, ἀντιλέγειν, *contradicere*. ἀνθίστασθαι, *reſiſtere, obſiſtere*. Significat etiam viciſſitudinem: vt. ἀντευεργετεῖν, *viciſſim beneficio afficere, reddere beneficium*. Item comparationem: vt ἀντίθεος, *Deo æqualis, qui cum Diis comparari poſſit*

ἀντὶ ſubauditur.
Ex.
In compoſitione.

ἘΠῚ CVM GENITIVO

ἘΠῚ cum Genitiuo, *in*, vel *circa*: βοῦς ἐπὶ γλώττης, *bos in lingua*. ἐπὶ καλάμης ἀροῦν, *in culmo arare*. ἐπὶ ῥιπὸς διαπλεῦσαι, *in vimine nauigare*. ἐπ' ἑαυτοῦ, *ſecum, ipſe ſolus*. Aut *ſuper*, ἐπὶ καθέδρας Μωσέως, *ſuper cathedram Moſeos*. ἐπὶ βύρσης ἀναβεβηκὼς, *ſuper tergus bouis*

ἐπὶ cū genitiuo.
In vel circa.
Super.

desidebat. ἐπὶ ἄκρων δακτύλων, *super summos pedum articulos.* Aut tempus, ἐφ' ἡμῶν, καὶ ἐπὶ τῶν προγόνων τῶν ἡμετέρων, *temporibus nostris, & temporibus maiorum nostrorum.* ἐπὶ τοῦ Κρόνου, *temporibus Saturni.* Capitur etiã aduerbialiter, ἐπ' ἄλλων, *aliàs.* [1] ἐφ' ἑνὸς ἄγειν, *singulatim ducere.*

Tempus. *Alias.*

1

ἐπὶ cum datiuo significant propter.

C V M Datiuo significat *propter:* ἐπὶ τούτοις, *ob hæc vel inter hæc:* ἐπ' οὐδενὶ, *propter nullum fructum.* ἐπὶ τῷ βασιλεῖ τὰ τῶν ὑπηκόων, *in arbitrio Regis sunt res subditorum.* Aut *post*, ἐπὶ τούτοις πόλλ' ἕτερα διεξῄει, *post hæc multa alia narrabat.* Aut *super*, ἐποικοδομηθέντες ἐπὶ τῷ θεμελίῳ τῶν ἀποστόλων καὶ προφητῶν, *ædificati super fundamentum Apostolorum & Prophetarum.* Aut *in*, ἐπὶ γνάθοις βοῦν φέρει, *in faucibus bouem portat.* βοῦς ἐπὶ σωρῷ, *bos in aceruo.* βοῦς ἐπὶ φάτνῃ, *bos in præsepi.* ἐπ' ἡμέρᾳ, *intra vnum diem.* Aut modum, ἐπὶ ῥητοῖς, *certis conditionibus, legibúsque.* ἐπὶ ἴσῃ καὶ ὁμοίᾳ, vel ἐπὶ τοῖς ἴσοις καὶ ὁμοίοις, *æquali vtrinque conditione.* Dicitur etiam aduerbialiter, ἐπ' ἀριστερᾷ, *sinistrorsum.* [2]

Post. *Super.* *In.* *Prouerbia.* *Modum.*

2

ἐπὶ cum accusatiuo significat motum ad aliquid.

C V M Accusatiuo significat motum ad aliquid, ἐπὶ ἴδιον ἐξέραμα ὁ κύων, *canis ad proprium vomitum.* ἐπὶ ὄνους, *ad asinos.* ἐπὶ πῦρ δαλόν, *ad ignem titio.* Secundum hanc formam dicitur etiam, ἐπὶ ἐξουσίαν ποιεῖν, *ad dignitatem & autoritatem, & potentiam promouere.* ἐπὶ ἐξουσίαν καθίστασθαι, *in potentiam & autoritatem constituere.* ἐπὶ τὴν ἑστίαν καθίζεσθαι, *ad larem sedere.*

Ad. *In.*

CÆTERVM cum Genitiuo hoc idem quandoque significat: nam ἐπὶ τοῦ οἴκου, *in domum.* ἐπὶ τῆς χώρας, *in regionem*, rectè quidem & Atticè dicitur, verum non admodùm vsitatè.

Aduerbialiter cum suo casu.

Dicitur etiam aduerbialiter cum suo casu, ἐπὶ τὸ πλεῖστον, *plerumque, plurimum.* ἐπὶ τὸ πολὺ, *magna ex parte.* ἐπὶ χρόνον, *aliquamdiu.* ἐπὶ ὀλίγον, *paulisper, parum.* ἐφ' ὅσον, pro quo Atticè dicitur, ἐφ' ὅσον, *quantum, in quantum.* ἐφ' ὃ, *secundum quod, cuius causa, quod.* ἐφ' ᾧ, *quamobrem.* [3]

3

Et

Et variam sortitur constructionem. Construitur enim cum indicatiuo in præterito. ἐφ᾽ ᾧ ἔγραψεν, *quare scripsit*. In futuro, ἐφ᾽ ᾧ τοὺς ἄνδρας κομιεῖται, *eò vt viros accipiat*. Et cum Infinitiuo in præsenti & in præterito. ἐφ᾽ ᾧ μεμνῆσθαι, pro ἐπὶ τῷ μεμνῆσθαι, vel ἕνεκα τοῦ μεμνῆσθαι. Pro quo etiam dicitur, ἐφ᾽ ᾧτε, abundante τε, more Ionico. Iones enim ἐφ᾽ ᾧτε dicunt. Et in futuro, ἐφ᾽ ᾧ βοηθήσειν, *eò vt ferat auxilium*. Pro ἐφ᾽ ᾧ etiam dicitur ἐφ᾽ ὅτῳ μηδὲν ἔχεις, ἐφ᾽ ὅτῳ με τοῦτο ποιήσεις, *causæ nihil est, cur in me hoc committas*. ἐφ᾽ οἷς, *in eo quòd, pro eo quòd*. ἐφ᾽ οἷς τοῦτ᾽ ἐποίησας, ἐγένου φίλος, *in eo*, vel *pro eo quòd hoc fecisti, factus es amicus*. Iungitur etiam aduerbio, Act. 10. ἐγένετο ἐπὶ τρὶς, *factum est ter*.

Varia huius præpositionis constructio.
Præterito indicatiui.
Futuro.
Infinitiuo præsenti & præt.
Et in futuro.
Cum aduerbio.

[1] *Ἀποπλέοντες ἐπὶ οἴκου, abnauigantes domum versus.* ἐπὶ πολέων λέγεται, *de ciuitatibus dicitur.* ἐπὶ τοῦ Κρόνου, *sub Saturno.* ἐπὶ ἄρχοντος Καίσαρος, *Imperante Cæsare.* ὁ ὢν ἐπὶ πάντων θεὸς εὐλογητὸς, *qui supra omnia Deus est benedictus.* Dionys. Halicarnass. ζητῆσαι ἐφ᾽ ἑαυτῶν ποιεῖσθαι, *per se inquirere.* Arist. ἐπὶ θεῶν πίστεις δοῦναι, *per Deos fidem dare.* ἐπὶ ἐξουσίας, *coram magistratu.* Dionys. Halicarnass. ἐπὶ τοῦ δήμου ἔσω ἡ κρίσις, *penes populum esto iudicium.* ἐπὶ τῆς ὁδοῦ, *propè viam.* Dionys. Halicarnass. ἐστρατευον ἐπὶ πολλῆς ἐξουσίας τὰ δόξαντα, *magna cum libertate.* Arrian. τοὺς ὑπασπιστὰς διαβαίνειν τὸν ποταμὸν, καὶ ἐπὶ τούτοις τὰς τάξεις τῶν μακεδόνων, *Clypeatos transire fluuium: & post hos sequi ordines Macedonum.* [2] Propè: Thucyd. ᾤκει ἐπὶ ποταμῷ, *ad fluuium situs erat*, in qua significatione etiam iungitur genitiuo Aduersus: Dionys. Halicar. ὡς ἀεί τι κακὸν ἐπὶ τοῖς πένησι μηχανωμένων, *quasi semper aliquid mali aduersus populum machinarentur.* Ob, propter, Xenoph. ταῦτα ποιεῖν ἐπὶ τῷ κέρδει, *hæc lucri causa facere.* Cicero in hac significatione vertit non modo *propter*, sed etiam *ex.* vt in Paradox. Stoicorum, λύπη ἐπ᾽ ἀλλοτρίοις ἀγαθοῖς, *ægritudo suscepta, propter alterius res secundas.* & ἔλεος ἐπ᾽ ἀναξίως κακοπαθοῦσι, *ægritudo ex miseria alterius iniuria laborantis.* [3] Articulum a fronte gerens, subaudit à tergo participium, vt οἱ ἐπ᾽ ἀξιώσεως, *qui sunt in dignitate.* οἱ ἐπὶ τῶν πραγμάτων, *qui præsunt rebus.* Iisdem triplici casu eadem significatione: ἀπάγεσθαι τὸν ἐπὶ θανάτου, τὸν ἐπὶ θανάτῳ, & τὸν ἐπὶ θάνατον, scilicet φερόμενον, *abduci eum qui in mortem fert.* In compositione quoque varie redditur, *Super, In, Insuper, Ad, Ob, Post.* Com-

1
Versus.
De, sub.
Ablatiuo absoluto.
Supra.
Per.
Coram.
Penes.
Propè.
Cum.
Post.
2
Ad.
Aduersus.
Ob, propter.
3
ἐπὶ cum articulo.
Triplici casu eadem significatione.
In compositione.

poni

Eius compositio. ponitur autem non modò cum nominibus & verbis sed etiam cum aduerbiis, vt ἐπάνω, *Super, Supra.* In hac quoque

ἐπὶ pro ἀπὸ & ὑπὸ mendosè. præpositione sæpe suspecta est exemplarium fides: cum scilicet pro ἀπὸ & ὑπὸ reperitur.

ΠΕΡΙ` CVM GENITIVO.

περὶ. De, Pro. ΠΕΡΙ` cum Genitiuo significat *de*, vel *pro*, περὶ τῶν κρεῶν λαγῶς, *de carnibus lepus.* περὶ πάτρας ἀμύνεσθαι, *pro patria pugnare.* λαλεῖν περὶ ἀλληλοκληρονομίας, *loqui de institutione, quæ inter aliquos sic conuenit, vt prior decedens alterum relinquat hæredem.* περὶ ἀλλή-

1 λων, *de se inuicem.*[1]

Illvd verò, περὶ τοῦ δεδοικέναι, *de aliquo metuisse,* priuati iuris est.

Cum Genitiuo cũ verbo ποιῶ. Constrvitvr peculiariter cum Genitiuo, vnà cum hoc verbo ποιῶ. περὶ πλείονός σε ποιῶ ἐκείνου, *pluris te facio quàm illum.* περὶ πολλοῦ ἂν ποιησαίμην, *magni facerem.* περὶ ἐλάττονος σε ποιεῖ ἐκείνου, *contemnit te præ illo.* περὶ ὀλίγου ποιεῖσθαι, *parui facere.* περὶ πλείστου ποιεῖσθαι ἁπάντων, *omnium maximè facere.* περὶ οὐδενὸς

Cum verbo substãtiuo τυγχάνει. ποιεῖσθαι, *nihili facere.* Quod etiam fit cum verbo substantiuo, περὶ πολλοῦ ἡμῖν τυγχάνει ὤν, *magni fit apud nos.*

Et cum aliis verbis. Quandoque etiam fit cum aliis quibusdam verbis, περὶ οὐδενὸς ἡγοῦντο, *pro nihilo ducebant.*

Cum Accusatiuo. Cvm Accusatiuo significat *circum, iuxta:* περὶ ἅλα, καὶ κύαμον, *circa salem & fabam.* περὶ θύρας, *circa fores.* περὶ ὅ, *quocirca* Verùm illa, περὶ δουρί, περὶ πύργῳ,

2 *circum hastam, circum turrim,* poëtica sunt.[2]

1 [1] Homer. Odyss. περὶ σπέος, *circum speluncam.* Ob. Ioan. 10.

Circum, ob. περὶ καλοῦ ἔργου οὐ λιθάζομέν σε, ἀλλὰ περὶ βλασφημίας, *de bono opere non lapidamus te, sed de blasphemia,* id est, ob vel pro-

Præ, supra. pter bonum opus. Dionys. Halicar. περὶ παντὸς [illegible] *præ omnibus cupere.* Solo etiam genitiuo vel ablatiuo redditur

περὶ cũ datiuo. vt in verbis pretij. Dionys. Halicarn. περὶ πολλοῦ ποιεῖσθαι, *ma-*

2 *gni facere.* [2] Eadem quoque structura vtuntur Oratores Circum. Dionys. Halicarnass. περὶ τοῖς βραχίοσιν ἐφόρουν,

Circum. *cum brachia gestabant.* περὶ τοῖς σώμασιν ἔχοντες, *circum [illegible] habentes,* i. est, induti erant. [illegible]

περὶ ὕδασι, apud eundem reddi poteſt non tantum *circum*, ſed etiam *propè*: Apud ſeu παρὰ. Idem Dionyſ. τὸ νικᾶν ἀεὶ περὶ τοῖς αὐτοῖς ἔμενε, *Apud eoſdem ſemper manebat victoria.* In, vel εἰς. Idem: περὶ αὐτῷ σφάλλεσθαι, *in ſeipſum corruere, vel ſua ipſius mole collabi fluctari.* Odyſſ. ο, ὃν περὶ κῆρι φίλει, *quem ex animo amabat.* Cum verbis metus Latinè non exprimitur, Thucyd. περὶ τῷ ἐμαυτοῦ σώματι ὀρρωδῶ, *meo ipſius corpori metuo.* Sic idem: περὶ δοράτιοις διεφθείροντο, *Telis perimebantur*, & id genus pleraque. Porrò articulum à fronte gerens deſiderat à tergo participium: Sic Gregor. τὰ περὶ τὴν κτίσιν, *quæ creaturam circumſtant*, ſeu *quæ in creaturam cadunt.* Item τὰ περὶ τὰς ναῦς, *res nauales*; τὰ περὶ ἐμὲ, *res meæ*: At τὰ περὶ τὰς μοίρας apud Plato. *fabula de parcis.* Et maſcul. gen. οἱ περὶ τὴν θάλασσαν, *qui occupantur in mari, qui tractant mare.* Comites quoque ac ſectatores frequentiſſimè hoc loquendi genere ſignificantur. Xenoph. σὺν τοῖς περὶ αὐτὸν, *cum ſuis.* Sic οἱ περὶ Πλάτωνα, *Platonis ſectatores.* Sed interdum hac periphraſi deſignatur cum ſectatoribus ipſa etiam princeps perſona: vt apud Plutarch. τοὺς περὶ Ἀρκεσίλαον Ἀκαδημαϊκοὺς, *Arceſilaum Academicum cum ſuis aſſeclis.* Interdum ſola perſona princeps: vt Dionyſ. Halicarnaſſ. 317, 33. τοῖς περὶ Οὐαλέριον πρέσβεσι, pro Οὐαλερίῳ τῷ πρεσβευτῇ, *Valerio legato.* Ad hoc loquendi genus reſpexiſſe videtur Quintilianus lib. 2. *doctores artis ſero iam & circa Tiſiam & Coraca repertos.* nam, vt idem lib. 3. ait, *artium ſcriptores antiquiſſimi Corax & Tiſias Siculi.* In compoſitione ſignificat *Circum*, *Ob*, *Per*: nec tantum *excellentiam* & *exſuperantiam*, ſed etiam *neglectum*: vt περιφρονῶ & περιορῶ, *negligo tum mente & cogitatione, tum oculis*, id eſt, *deſpicio, contemno.* Hæc quoque præpoſitio multis in locis pro παρὰ per errorem à librariis videtur eſſe ſuppoſita: vt apud Dionyſ. Halicarnaſſ. 606, 17. περὶ τὰ δεινὰ εἶναι: at 643, 3. & alibi, παρὰ τὰ δεινά.

Propè.
Apud.
In, Contra.
Pro ἐν *vel* ἐξ.
περὶ *nō expreſſ. cum verbis metus.*
περὶ *cum articulo.*
περὶ *per periphraſin.*
Comitatū quoq. ſignificat περὶ.
περὶ *in compoſitione.*
περὶ *mendosè pro* παρά.

ἈΜΦῚ.

ἈΜΦῚ conſtruitur eiſdem caſibus, quibus περὶ, & idem quod περὶ ſignificat. Dicitur tamen ἀμφ' αὐτοῦ, *pro illo, ſiue, illius cauſa.*[1]

ἀμφί.

1

[1] Ἀμφὶ à præcedente περὶ nihil nec ſtructura differt, nec ſignificatione: niſi quod magis eſt Ionica, præſertim cum genitiuo & datiuo. Coniungitur quoque à poëtis cum Synonyma περί. Il. β. ἀμφὶ περὶ κρήνην. Apollon. Arg. 2. ὄφις περί τ' ἀμφί τ' ἔρυται. quod à Plauto quoque inter Latinos 1

ἀμφὶ *&* περὶ *iuncta Poëticè.*

fact

ἀμφιπερὶ in compositione. factum, *sculpturire vngulis circumcirca.* Sic in compositione ἀμφιπεριτρύζειν & similia. Articulum à fronte gerens desiderat à tergo participium: vt τὰ ἀμφὶ τοὺς ἀγρούς, *res rusticæ.* Item mascul. gen. Dionys. Halicar. Νεοπτόλεμος σὺν τοῖς ἀμφ' αὐτόν, *Neoptolemus cum sociis.* Hoc quoque loquendi genere, significatur interdum persona princeps cum suis asseclis: vt οἱ ἀμφὶ Κῦρον, *Cyrus cum suis.* Interdum duntaxat persona princeps, vt οἱ περὶ Κορινθίους, *Corinthij*: apud Herodot. In compositione redditur non tantum *circum* sed etiam *am*, vt ἀμφιδοξεῖν, *ambigere, dubitare.*

ἀμφὶ cum articulo.

ἀμφὶ in compositione.

ἈΠΟ'.

ἀπὸ semper cum genitiuo. *è vel ex.*

ἈΠΟ' semper cum Genitiuo: ἀπὸ σκοπιᾶς, *è specula.* ἀπὸ κώπης, *à remo.* ἀπὸ δὶς ἑπτὰ κυμάτων, *à bis septem vndis.* ἀπὸ θύρας λύκου, *à venatu lupi.* ἀπὸ βαλβίδων, *à repagulis.* ἀπὸ στόματος εἰπεῖν, ἀπὸ γλώττης εἰπεῖν, *memoriter recitare.* ἀπὸ τῆς ἴσης οὐσίας, *ex æquis viribus.*

ἄποθεν. *Præter.* *Ab.*

Quandoque habet vim aduerbij huius ἄποθεν, *procul.* Hinc fit quod dicitur, ἀπ' οὔατος, *procul ab auribus.* ἀπὸ τοῦ σκοποῦ, *præter propositum, præter intentionem & consilium.* ἀπὸ τρόπου, *alienum ab honestis moribus.* Huic opponitur πρὸς τρόπου: quemadmodum Latinis, è re, opponitur illi, ab re. ἀπὸ καιροῦ, *intempestiuum.*

Loco aduerbij ἀφ' ὧν.

Dicunt etiam loco aduerbij, ἀφ' ὧν, *propterea*: ἀφ' ὧν ἐστράτευον οὗτοι, id est, διὰ τὰ τούτοις πεπραγμένα. ἀπ' ἄρτι, *post hoc, ex hoc tempore.* ἀπ' ἐκείνου, *iam inde, ex illo tempore.* ἀπὸ μέρους, *aliquantulum, ex parte.* ἀπὸ τότε, *ex eo tempore.* ἀπὸ ταὐτομάτου, *fortuito.*[1]

ἀπὸ solo ablatiuo expressa. *ἀπὸ iuncto aduerbio.* *ἀπὸ abundans.* *ἀπὸ cũ articulo*

[1] INTERDVM nudo ablatiuo exprimitur: Plutarch. ἀπὸ στόματος λέγειν, *ore & verbis referre quod minimum* ... Aristoph. ἀπὸ σμικροῦ τι διαπράξασθαι, *leui impensa efficere aliquid.* Aduerbium quoque pro genitiuo sibi adsciscit, vt ἀπὸ τότε, *ex illo tempore.* Sic ἀπὸ τηλοῦ, *è longinquo.* quod Latini ... que *de longè.* In hoc autem Homeri ἀπ' οὐρανόθεν pleonasmus esse videtur præpositionis vt etiam illo Lucæ ἀπὸ μακρόθεν: Nam terminatio θεν per se motum de loco significat, vt etiam non raro eadem Præpositio subauditur. Arti...

quoque à fronte capit subaudito à tergo participio, vt οἱ ἀφ' Ἡρακλέους, *Heraclidæ Herculis nepotes.* in originis scilicet & sectæ significatione: sicut etiam Ouid. 3. Trist. *Nauita ab Italia*: & Virgil. 3. Georgicῶn *Pastor ab Amphryso.* ἄπο Barytonως, remotionis significationem habet: Pauſ. Phoc. οὐκ ἂν ἄπο γε οἰκότες εἴη, *non abhorruerit à verisimili.* Sic οὐκ ἄπο τρόπου, *non inconuenienter*, οὐκ ἄπο καιροῦ, *non intempestiuè*, οὐκ ἄπο πράγματος, *non abs re.* & similia. Postponitur etiam in carmine: Simonides, οὕτω κακῶν ἄπ' οὐδέν, *sic nihil est absque incommodis.* In compositione suas significationes retinet: in multis etiam variat, immo in vna eademque voce interdum significationes habet planè diuersas: vt ἄποπτος apud Aristo. *qui conspici alicundè potest.* Apud Sophocl. & Dionyſ. Halicarnaſſ. *à conspectu remotus*: Sic ἀπειπεῖν, interdum est *abdicare*, interdum, *interdicere*, interdum, *renunciare.* & huius generis alia crasin etiam in compositione patitur, vt ἀπουργοὶ pro ἀποεργοὶ *loca secreta.* ἀπέρας pro ἀποείρας seu ἀπείρωαις.

ἄπο Barytonως.
ἀπὸ postpositum in carmine.
ἀπὸ in compositione.
Crasin patitur.

ΥΠΟ.

ΥΠΟ cum Genitiuo significat *sub*: ὑπὸ κόλπου τὰς χεῖρας ἔχειν, *sub sinu manum habere.*

Aut *propter*: οὐδ' ὑπὸ πενίας εὐεργετῶ, *neque benè facio propter paupertatem.* [1]

ὑπὸ cum genitiuo.
Sub.
Propter.
1

ΥΠΟ CVM DATIVO.

ΥΠΟ cum Datiuo etiam significat *sub*, ποιεῖσθαι ὑφ' ἑαυτῷ, vel ποιεῖσθαι ὑφ' ἑαυτὸν, *in potestatem suam redigere, potestatis suæ facere.* [2]

ὑπὸ cũ datiuo.
Sub.
2

[1] Plutarch. ὑπὸ τοῦ πυρὸς καταναλίσκεται, *ab igne consumitur.* Plato μήπως ὑπὸ Μελίτου τοσαύτας δίκας φεύγοιμι, *Ne à Melito tot criminum reus agar.* Ex, in significatione modi vel causæ: ὑπὸ συνθήματος, *ex composito.* Dionyſ. Halicar. ὑπὸ σκότους, *per tenebras.* Item προσφωνεῖν ὑφ' ἑνὸς, *compellare per vnum.* ὑπὸ σπουδῆς, *præ festinatione.* Dionyſ. Halic. ὑπὸ χαρᾶς, *præ gaudio.* Citatur quoque ex poëtis pro μετὰ, *cum.*
[2] Cum Accusatiuo, quoque non raro construitur. Sub. Plutarch. ὑπὲρ γῆς καὶ ὑπὸ γῆν, *super terra & sub terra.* Aristot. Hist. anim. ὑφ' ἡγεμόνα εἰσὶ, *sub duce sunt, duci sunt subiectæ.* Xenoph. ὑφ' ἑαυτοὺς ποιοῦνται, *sibi subijciunt.* Item in signif. temp. ὑπὸ τὴν ἕω, *sub auroram*: ὑπὸ νύκτα, *sub noctem*: ὑπὸ κύνα, *sub caniculam, sub ortum caniculæ.* & Thucyd. ὑπὸ

1 *Ab.*
Ex.
Per.
Præ.
Pro μετὰ.
2 *ὑπὸ cum Accusatiuo.*
Sub.
Tempus.

Ad ἐπί. τ̃ σεισμ̃ν, *tempore terræmotus.* Ad ἐπί. Homer. Il. β, ὑπὸ Ἴλιον ἦλθε, *ad Ilium venit.* Aduerbio etiam exprimitur: vt ἐχώρει ὑπὸ πόδα, *retrocedebant*, seu *pedem referebant*, apud Dionys. Halicarnass. Articulum à fronte gerens, subaudit à tergo participium. Theophr. τὰ ὑπὸ γῆς, *quæ sub terra sunt.* Isocr. τοὺς ὑπ' αὐτοῖς, *subditos ipsorum.* Herodian. οἱ ὑπὸ τὴν ἀνατολὴν, *qui sub orientali cœli plaga sunt, orientales populi.* Dionys. Halicar. τοὺς ὑπὸ χεῖρα, *subditos atque obnoxios.* In compositione significat *Subter*, *Latenter*, *Paululum*, *Retro*, *Deorsum*, & similia. Reperitur nonnunquam pro ἀπό & ἐπί: sed sæpe magis librariorum errore, quàm auctorum voluntate.

Aduerbio exprimitur.
ὑπὸ iuncto articulo.
ὑπὸ in compositione.
Pro ἀπό & ἐπί mendosè.

ὙΠΈΡ CVM GENITIVO.

ὑπὲρ cum genitiuo.

ὙΠΈΡ cum Genitiuo significat *super, de*: ὑπὲρ σκιᾶς ὄνου, *de asini vmbra.* Dicunt etiam, ὑπὲρ ἡμῶν, *de re nostra.* [1] Aut *supra*, ὑπὲρ καπνοῦ, *supra fumum.* Aut pro, ὑπὲρ Κτησιφῶντος ὁ λόγος, *pro Ctesiphonte oratio.* ὑπὲρ τοῦ φίλου κινδυνεύω, *pro amico periclitor.* [2] Quod idem nonnunquam etiam significat cum Datiuo poëticè: ὑπερ τῷ φίλῳ κινδυνεύω. Nonnunquam etiam capitur pro *contra.* Sic Homerus, ὑπὲρ αἶσαν pro κατὰ σοῦ, dixit.

Super, de.
1 *Supra.*
Pro.
2
Contra.

ὙΠΈΡ CVM ACCVSATIVO.

ὑπὲρ cum accusat.
Plus, vltra.

CVM Accusatiuo, *plus, vltra*, & omnino excessum significat: ὑπὲρ λόγον, *suprà quàm dici possit.* τὰ ὑπὲρ ἡμᾶς, *ea quæ sunt supra nos.* ὑπὲρ κατάλογον, *supra catalogum*, id est, eximius. ὑπὲρ τὴν πήραν φρονεῖν, *vltra peram sapere.*

Aduerbialiter.

Capitur etiam Aduerbialiter cum suo casu, ὑπὲρ ὧν, *idcirco.* [3]
3

1 [1] SVPER, id est De; sicut etiam Virg. *multa super Priamo rogitans, super Hectore multa.* Dionys. Halicarnass. ὑπὲρ ἧς ἐν οἰκείῳ τόπῳ διαλέξομαι, *de qua suo loco dicam.* Sic ὑπὲρ εὐσεβείας καὶ ἄλλων μανθάνε, *de pietate & aliis...* [illegible]

2 [2] Pro, Loco. Dionys. Halicarnass. ὑπὲρ τῶν ἀποθανόντων ἑτέρους καθιστάναι, *in defunctorum locum alios substituentes.* Pro, id est, Pro salute. 2. Corinth. 5. εἷς ὑπὲρ πάντων ἀπέθανεν, *vnus pro omnibus mortuus est.* Demosth. [illegible]

Pro, loco.
Pro, id est, pro salute.

πράττειν τι, *pro salute reip. aliquid agere*. Sic in defensionis & adiumenti signific. Lucæ 9. ὃς οὐκ ἔστι καθ' ἡμῶν, ὑπὲρ ἡμῶν ἐστι, *qui non est contra nos, pro nobis est*. Et Dionys. Halicar. ὑπὲρ ὑμῶν ἐστι, *pro vobis facit, in rem vestram est*. Pro, id est Nomine, Gratia. Plutarch. Lyc. ὑπὲρ τοῦ λαθεῖν ἐγκαρτερῶν, *latendi gratia tolerans*. Idem Fabio, παρέδωκε τὴν δύναμιν ὑπὲρ τοῦ μὴ μάχεσθαι, *tradidit copias ea conditione vt ne manus consereret*. Affertur etiam ex Demosth. δίκην ὑπὲρ αὐτοῦ λαβεῖν, *pœnas de illo seu ab illo sumere*. 3 Supra ἡ Ῥοδόπη τὸ ὄρος, ὑπὲρ Νέσσον τὸν ποταμὸν κεῖται, *Rhodope mons, supra Nesum fluuium sita est*. Cum articulo etiam construitur per ellipsin participij. Theophr. τὰ ὑπὲρ γῆς, *quæ supra terram exstant plantæ*. Sic τὰ ὑπὲρ ἡμᾶς, *quæ supra nos sunt*; id est, quæ captum & vires nostras superant. Coniungitur etiam cum cognatæ significationis aduerbiis: vt ὑπεράνω, *supra*: ὑπεράγαν & ὑπερλίαν, *supramodum, egregiè*. 2. Corinth. 11. τῶν ὑπερλίαν ἀποστόλων, *eximiis seu præstan[tissim]is Apostolis*. Absolutè quoque ponitur. 2. Corinth. 11. διάκονοι Χριστοῦ εἰσι; ὑπὲρ ἐγώ, id est, ὑπὲρ τοῦτο, *supra id, amplius quàm Christi minister*. In compositione alias significat *Pro*, alias *Supramodum*: vt ὑπερασπίζειν, *protelare*; ὑπεραττικίζειν, *in Atticismis affectandis modum excedere*.

Pro defensionis.

Pro, id est Nomine.

3 Supra.

Cum articulo.

Cum aduerb. cognatæ significationis.

Absolutè.

In compositione.

APPENDIX I.

PRÆPOSITIONES sæpe subaudiuntur Græcis, ὧν ἔπαθεν ὀργὴν ἔχει, id est, ὑπὲρ ὧν, *irascitur pro his quæ passus est*. μηδὲν αὐτοῦ καταθεὶς, pro μηδὲν ὑπὲρ αὐτοῦ ἐκτίσας. σὴν χάριν λέγω, pro πρὸς σὴν χάριν, *tua causa dico*.

Præpositiones subaudiuntur.

SIMILITER vbicumque δυοῖν θάτερον ponitur in oratione, vt μὴ αἰτεῖ μεγάλα, ἵνα δυοῖν θάτερον, ἢ τυγχάνων λυπῇς, ἢ μὴ τυγχάνων λυπῇ, subauditur κατὰ, vel διὰ δυοῖν θάτερον, ac si diceret, ne per alterum horum, aut assecutus, &c.

κατὰ subauditur.

Præpositiones verbis compositę propriá etiam seruantes significationem, eundem casum, quem extra compositionem postulant: κατηγορῶ σοῦ, *accuso te*: quia κατὰ σοῦ dicitur. ἀφίσημί σου, *absisto siue deficio abs te*: quia ἀπὸ σοῦ dicitur. Præter possessiua & acquisitiua, ἐμφοροῦμαι, ἐντρυφῶ, παραπολαύω σοῦ, *fruor te*. περιτίθημί σοι, *circumpono tibi*.

Nota: præpositiones cũ verbis compositæ suum [r]egunt casum.

κτ in compositione. Item, κτ composita etiam intendit cum casu verbi. κατεσθίει πάντα, *deuorat omnia.* κατεῖπέ μοι, *enarrauit mihi.* Et sic destituitur à proprietate præpositiua.

Nota. Habet autem se ad modum præpositionis, cùm dicitur, κατειπεῖν ἑτέρου, *contra alterum dicere*: quòd tunc iungatur cum Genitiuo, quem etiam præpositio postulat.

Præpositiones cõposita cum alia dictione, epenthesi alterius dictionis dissoluuntur. Celebre est poëtis præpositiones composit... dissoluere per alterius dictionis epenthesim: ... γαῖα κάλυψε, pro γαῖα κατεκάλυψε. ἐκ δὲ ἐγέλασσα, pro ἐξεγέλασσα δὲ ἐξ ἔρον ἕντο, pro ἐξέντο ἔρον. Interdum plures dictiones intercedunt. οἱ κτ βοῦς ὑπερίονος ἠελίοιο ἤσθιον, pro κατήσθιον. Sæpe etiam componunt eas cum dictionibus, à quibus resoluendæ sunt. ... ἠλιν κατακοιρανέουσι, pro κοιρανέουσι κτ Ἰθάκην.

DE PRÆPOSITIONVM INVERSIONE.

Inuersio præpositionum. INVERTVNTVR præpositiones monosyllabæ quidem in fine carminum: Ὀδυσσ. δ. οὐ μέν τοι κακοῦ ... εἴδεται, οὐδὲ κακῶν ἐξ, *Non tamen malus videtur, neque ex malis.* Ιλιάδ. ὑ. καὶ ἦλθεν ἀργυρότοξος ἀρτέμιδι ξύν, *Et venit Apollo cum Diana.*

Dissyllabæ verò & in oratione soluta inuertuntur, & in carmine, tono acuto posito super penultimam, præter διὰ & ἀνὰ, idque ne coincidant, hæc quidem cum Vocatiuo, ὦ ἄνα, o rex: illa verò cum Accusatiuo, Δία, *Iouem.*

Præpositiones quæ non patiantur inuersionẽ. Cæterùm trium temporum dissyllabæ, hoc est quæ constant altera longa, & altera breui, non inuertuntur, velut, ἀντὶ, ἀμφὶ, quemadmodum neque in quibus, ι, redundat: vt καταὶ, παραὶ, ... tanquam factæ trium temporum.

Nota de inuer- Porrò ἐν quando assumit, ι, & fit ἐνὶ, inuer...

more disyllabarum. Ἰλιάδ. α. ἡμετέρῳ ἐνι οἴκῳ, *ædibus in nostris*. Et, ᾧ ἐνι κούρη κοιμᾶται, *quo in loco puella cubat*. Si inter duo nomina, alterum proprium, alterum appellatiuum vel adiectiuum, sit præpositio, hanc inuerti necesse est, vt ante totam construatur orationem: ποταμοῦ ἄπο Σελλήεντος, *fluuio à Selleente*. Ξάνθῳ ἔπι δινήεντι, *Xantho in verticoso*.

sione præpositionum.

ἐν quando inuertatur.

Si verò præpositio sit inter nomen & verbum, seu participium, poterit secundum diuersam sententiam & constructionem inuerti, & nõ inuerti: vt, Ἰθάκην κατακοιρανέουσι. Si enim κατὰ referatur ad Ἰθάκην, significans locum, inuertitur hoc modo, Ἰθάκην κάτα κοιρανέουσι, *iuxta Ithacam dominantur*. Si verò referatur ad verbũ κοιρανέουσι, vt illi maiorem addat emphasim, non inuertetur. Simile est in hoc: εὗρε δὲ Πατρόκλῳ περικείμενον. Quod potest etiam sic legi, εὗρε δὲ Πατρόκλῳ πέρικείμενον.

Præpositio inter nomẽ & verbũ.

AD hunc autem modum fit si inter propria duo, vel appellatiua, cadat præpositio, cõiunctione ipsam sequente: νηῶν ἄπο, καὶ κλισιάων, *nauibus ab, atque tentoriis*. Ἀγαμέμνονος πέρι, καὶ Ἀχιλλέως, *Agamemnone de, atque Achille*.

Item, si media inciderit, nullaque alia orationis pars interueniat, modò postponatur dictioni, quam debebat præcedere, inuertitur: ᾧ ἔπι πόλλ' ἐμόγησα, *quo in loco multum laboraui*. Θεῶν ἄπο μήδεα εἰδώς, *à Diis consilia sciens*. Si verò inter præpositionem & verbum, vel nomẽ ad quod pertinet præpositio, intercedat alia pars orationis, non reflectitur. τῷ δ' ἐπὶ Τυδείδης ὦρτο, *hunc autem Tydides inuasit*. Intercedit enim coniunctio δέ. idque nisi sit in fine sententiæ: tum enim inuertitur, etiam si quicquam interueniat, πάντων ἔπτυσε πολὺ κάτα, *omnes autem excreauit multum contra*.

Quæ verò patiuntur elisionem vocalis, non reflectuntur, nisi punctum subsequatur, aut signi-

ficatum corrumpatur non conuersæ. Ἰλιάδ. τ'. στῆσε γὰρ ὑφαίστοιο παρ' οἰσέμεν ὅπλα, *statuebat enim à Vulcano ferre arma.* Vnde Poëtæ post præpositionem quandoque punctum faciũt. Oratores verò non, præterquàm in præpositione πρός: hanc enim solam ante punctum locant: vt in hoc, καὶ μικρόν τι πρός, *& ad paruum quippiam.*

Vel potius, plusculũ quid præterea.

GENERALES DE PRÆPOSITIONIBVS REGVLAE.

PRAEPOSITIONES interdum à casibus suis, interiecta vna vel altera dictione dirimuntur: vt, ἐν μὲν γὰρ ταῖς εὐτυχίαις πολλοὺς, ἐν δὲ ταῖς δυσπραγίαις μόλις ἄν ἕνα φίλον εὑρήσεις. Sed sunt hic quædam poëtis dumtaxat vsitatæ tmeses: vt apud Apollon. Argon. 4. ἐν δὲ θρόος ἔσκεν ἀγυιαῖς, pro ἦν δὲ θρόος ἐν ταῖς ἀγ. *eratq; murmur in vicis & plateis.* Sic Pind. Δωρίαν ἀπὸ φόρμιγγα πασσάλου λάμβανε, *Doriam citharam à paxillo sume.* Eleganter etiam ordine mutato inter adiectiuum & substantiuum præpositio interiicitur: vt, πολέων ἐκ πολιων: μάχῃ ἐνὶ κυδιανείρῃ: χερσὶν ὑπὸ σφετέρῃσι: ἐμὰ πρὸς δώματα, & similia. quomodo apud Latinos etiam in prosa passim vsurpantur *quam ob rem, qua de caussa.* apud Virg. autem magis poëticè, *iniiciunt ... ex vincula sertis*; pro, ipsis ex sertis iniiciunt ei vincula. Item inter duo substantiua, quorum alterum regitur, alterum regit: vt πηγῆς ἐπὶ Κηφισσοῖο. Ac rursum inter duo commata copulatiua: vt νηῶν ἄπο καὶ κλισιάων. Interdum casui suo postponitur præpositio: vt, Ἀρτέμιδι ξύν: κακῶν ἐξ: Διὸς ἐκ πάντα τέτυκται. In hac postpositione disyllabæ pleræque accentum ex vltima in penultimam retrahunt: nominatim autem περὶ etiam in prosa: vt, τούτων δὲ πέρι ἐν ἑτέροις λέγεσθαι. ἀμφὶ tamen & διὰ retinent accentum; forsan ad differentiam vocat. ἄμφι, & accus. δία, à nom. Ἄμφις & Δὶς ... Aliâs accentus retrahitur etiã in mutatione significationis: vt ἄπο Barytonωs scribitur cum significat *Procul*, ... cuius significationis supra quoque suo loco facta est mentio. Sic πέρι, cum significat excellentiam seu exsuperantiam. Homer. τετιμῆσθαι πέρι πάντων, *honore supra omnes ...* Hesiod. πάντων πέρι μήδεα εἰδώς, *consiliis pollens supra ...* Item absolutè sine casu, Τυδείδη, πέρι μὲν πολέμῳ ἔνι καρτερός ἐσσι, *Tydide in bello quidem eximiè viribus polles.* Ad hæc accentus retrahitur, cum præpositio nuda ponitur pro ... cum præpositione composito: vt ἔπι, ἔνι, πάρα, μέτα, pro ...

Tmeses præpositionum.

Præpositio casui postposita.

Retrahitur accentus præpositionis disyllabæ.

ἔνεστι, πάρεστι, μέτεστι. Sic Sophocl. ἀλλ' ἄνα ἐξ ἑδράνων, pro ἀνάστα, *sed exſurge è ſede.* quomodo vſurpatum eſt iſtud Virgilij; *nec fuga eam ſuper vlla pericli*: & hoc Silij, *Saucius haud illi comitum ſuper vnus*, pro, ſupereſt. Cum alieno caſu ponuntur in ellipſi caſus regentis: vt ἐν ᾅδου, & εἰς ᾅδου: de quibus ſupra. Sic apud Latinos Terentius ait, *vbi ad Dianæ veneris*: & Vlpianus iureconſ. *ſuperficiem ex vicini in ſuum deriuare*: pro, ad Dianæ fanum; ex vicini fundo. Pleonaſmus quidam eſt cum præpoſitio & nomini ſimul præponitur & verbo: vt 1. Theſſ. 5. ἀπὸ παντὸς εἴδους πονηροῦ ἀπέχεσθε, *ab omni genere mali abſtinete.* Ariſtoph. Conc. οὐ γὰρ ἐν νέαις τὸ σοφὸν ἔνεστι, *non enim in iunioribus ineſt ſapientia.* Dionyſ. Halicarnaſſ. ἐπ' αὐτοῖς ἐπίκειται, *eis incumbit.* Idem pleonaſmus fit in cognatarum præpoſitionum geminatione. Eurip. ἐς ὄμματ' οὖνου φωτὸς ἐμβλέψαι, γλυκύ. Iſocr. ἐκ τῆς ἐκκλησίας ἀπελθεῖν, *è concione abire.* Rurſum Matth. 21. εἰσῆλθεν εἰς τὸ ἱερόν: at Marci 15. εἰσῆλθε πρὸς Πιλᾶτον. Sic etiam Cicero, *cum in Sigeo ad Achillis tumulũ adſtitiſſet*: & Næuius apud Priſc. *tibi ſerui multi apud menſam adſtant.* Pleonaſmus etiam eſſe præpoſitionis videtur cùm aduerbio præponitur: vt εἰς ἅπαξ ſiue εἰσάπαξ, *ſemel*: itidemque εἰσαῦθις & ἐξαῦθις, *iterum*: παραυτίκα (& apud Theocr. καταυτίκα) *ſtatim*: item ἐπάνω, ὑποκάτω, ὑποκάτω, ἐφεξῆς, καθεξῆς, παρεξῆς, & ſimilia: quippe in quibus præpoſitio ferè nihil ad ſimplicis aduerbij ſignificationem addit. Contra omittitur interdum præpoſitio: vt, ὧν ἔπαθεν ὀργὴν ἔχει. pro ὑπὲρ ὧν, *ira æſtuat ob ea quæ paſſus eſt.* Sic πόσου διδάσκει; *quanti docet?* pro ἀντὶ πόσου, *pro quanta mercede.* cùm enim Homerus ſine præpoſitione dicat, χάλκεα χρυσείων ἤλλαξεν. Iſocrates expreſſa præpoſitione ait, ἀντὶ θνητοῦ σώματος ἀθάνατον δόξαν ἀντικαταλλάξασθαι, *corpus mortale immortali gloria permutare*, ſeu *vitam mortalem cum immortali gloria commutare.* Rurſum Heliodorus ſine præpoſit. ἐνεφορεῖτο τῶν κρεῶν: at Matth. 15. cum præpoſit. ... ἀπὸ τῶν ψιχίων: itidemque Ariſtot. Probl. 65, 25. μικρὰ προσενεγκάμενοι ἐξ ἄρτου, *ſumpto modico panis.* Sic in aliis quoque multis ſubaudiri εἰς, κατὰ, περὶ. aut aliam præpoſitionem ſenſui conuenientem, tum ex ſupradictis clarum eſt, tum in ſequentibus etiam latius exponetur.

PRAEPOSITIO ſæpe cum caſu ſuo compoſita, tranſit in aduerbium. Hæc compoſitio ita interdũ fit, vt vel accentus, vel aliud vocis accidens mutetur: vt, ἐπίπαν, pro ἐπὶ πᾶν, *in vniuerſum.* ſic ἐπιτάδε & ἐπέκεινα, pro ἐπὶ τάδε εἰς, ἐπ' ἐκεῖνα *vltra.* Sic etiam ἐκποδὼν, pro ἐκ ποδῶν. Multo adhuc maior mutatio eſt in ἐμποδὼν & ἐξεπιτηδές, pro ἐν ποσὶ & ἐξ ἐπιτηδεύματος quæ vt ſine magni mutatione diuidi nõ poſſunt

Præpoſitiones iunctæ alieno caſui.

Præpoſitionum pleonaſmi.

Abundat præpoſitio cũ aduerbio iungitur.

Præpoſitio omiſſa.

Præpoſitio cum ſuo caſu compoſita.

ita nec ἐπιπολῆς. vnde quidam compositè dixerunt ἐξ ἐπιπολῆς, & κατ᾽ ἐπιπολῆς: quæ tamen à Luciano & Phrynicho repudiantur. Aduerbia etiam quædam in hac compositione accentum suum amittunt; vt περίπαλαι, περὶξ: περίθεν, ἔπειτα: ἔμπαλιν, ἀνάπαλιν. Quædam tamen accentum suum retinent; vt tum ea quæ præcedenti paragrapho sunt exposita, tum hæc, ἐκπάλαι, ἐκτότε, & consimilia. Sic ὑπέρεδυ quidem, accentu amisso: at ὑπεράγαν, & ὑπέρλιαν, accento retento. Rursum accentum amittunt etiam numeralia cum σὺν composita: vt σύνδυο *bini*, σύντρεις *terni*; de quibus supra. Accedit in hac compositione nonnunquam etiam articulus pleonasticῶς: vt τὸ παράπαν, *omnino*: τὸ πρότου, *antea*.

Aduerbia accẽtum remittunt aliquando cum præpos. cõposita.

In compositione cum verbis, præpositio casum sæpe retinet, præsertim cum significatio eius obtinet. Sic multa vi præposit. ἀπὸ, ἐξ, περὶ, κατὰ, ἀντὶ, ὑπὲρ, genitiuum: vi præpositionis ἐν & σὺν, datiuum: vi præpos. εἰς, πρὸς, παρὰ, περὶ, ἀμφὶ, accusatiuum adsciscunt. Genitiui & datiui exempla quædam supra enumerata sunt in verborum Syntaxi. Accusatiui exempla sufficiant hæc: Epigr. εἰσελάαν αἰδῶ, *in certum inuehi*: Act. Apost. 20. παραπλεῦσαι τὴν Ἔφεσον, *prænauigare Ephesum*. Musæus, νυμφίον ἀμφιχυθεῖσα, *sponso circumfusa*. Sic μεταπεμψάμενοί με, *mittentes post me*, id est *accessentes me*, & similia. Horum quędam modo accusatiuum, modo datiuum ascifcunt: vt εἰσῆλθέ με ἔρως, Chrys. & εἰσῆλθε γάρ τοι αὐτοῦ φόβος, Plato: vt Liuius quoque, *incesserat eum cupido*; &, *incessit patribus cura*. Sic Æschines προστῆναι τὸ δικαστήριον: at Demosth. προστῆναι τοῖς δικασταῖς. quemadmodum alia etiam multa composita cum præpos. πρὸς, περὶ, ἐπὶ, ἀντι, quędam etiam cum μετὰ & ὑπὸ, datiuum regunt vi verbi. Immo vt ἐπὶ tres casus regit, ita etiam verbum ἐπιβαίνειν in vna eademque inscendendi significatione. Cum genitiuo enim Plutarch. Themisth. ἐπιβαίνει τοῦ αὐτοῦ [illegible]: cum datiuo Thucyd. ταῖς ἀλλήλων ναυσὶν ἐπιβαίνειν [illegible]: cum accus. Apollon. Argon. 2. Κολχίδα γῆν ἐπιβάντες. In quibusdam etiam præpositio magis nomini quàm verbo competere videtur. vt apud Hesiod. οὐρανῷ ἐμβασιλεύει, *regnat in cælo*. Plut. ἐνδιατρίβειν τῇ περὶ τοὺς ἀναγραφῇ, *in libris scribendis morari*. Xenophon, οὐκ ἀχθόμενοι ταῦτα περιπλανώμεθα, *non grauatè circum hæc vagamur seu oberramus*. Virg. *hanc vrbem afferimur*, pro, *ferimur ad hanc vrbem*.

Præpositio cum verbo composita.

ἐπιβαίνειν cum triplici casu.

Præpositio in cõposit. cui competat.

Contra poëtæ præpositionem sæpe à verbo suo diuidunt, interiectis aliis dictionibus. Hom. Il. γ, ἐπὶ λᾶαν ἵησι, λᾶαν ἐφίησι, *lapidem immittit*. Idem, κατά τε κλισίας [illegible] pro κλισίας τε κατασκηνοῦσι, *tentoria contexerunt*. Hesiod.

Præpositiones suis verbis diremptæ poeticæ.

ἀπὸ χρήμαθ' ἕλητω, pro μὴ ἀφέληταί σε τὰ χρήματα, *ne tibi adimat pecunias.* cuius generis tmesis apud Herodot. quoq; leguntur; interdum etiam apud Platonem: vt in eo loco qui à Dionys.Halicar.128,8. dithyrambici tumoris notatur, ξύμμοι λάβεσθε τοῦ μύθου, pro ξυλλάβεσθέ μοι τοῦ μύθου, *sermonem mecum capessite*; seu, *in fabula me adiuuate.* Geminatam præpositionem habẽtia, nonnunquam verbi, nonnunquam præpositionis regimen sequuntur. Homer. προπροκυλινδόμενος πατρὸς, *ad patris genua se prouoluens.* Idem Odyss. θ, ἀλλ' οὐ οἱ χάρις ἀμφιπεριστρέφεται ἐπέεσσι, *at non inest eius verbis gratia*; seu, *non comitatur eius verba vlla gratia.* Præpositio cum præpositione raro componitur. In eo genere παρὲξ, cum in significatione præpollet παρὰ, accusatiuũ regit. Il. ι, πολλὸν δὲ παρὲξ ἅλα φῦκος ἔχευαν, *multam algam secus mare fuderant.* Odyss. ο, μή με πάρεξ ἄγε νῆα, *ne me præter nauem ducito.* Cum vero præpollet ἐξ, regit genitiuum: Il. κ, παρὲξ ὁδοῦ ἐν νεκύεσσι κλινθήτην, *extra viam.* Absolutè quoque ponitur. Hesiod.Clyp.Herc. ἀλλὰ πάρεξ ἔχε δίφρον pro *extra viã emoue currum.* vbi Scholiastes annotat, oxytonon παρὲξ, cum accusatiuo construi, & significare *prope*: at Barytonon πάρεξ, construi cum genitiuo, & significare *extra*: atque illud poëticum esse; hoc vero etiam in communi sermone receptum. Etymologus vero πάρεξ Barytonως tum demum dici scribit, cum vsurpatur pro χωρὶς, vt πάρεξ τοῦ Σκυθικοῦ ἔθνους: in prioribus vero significationibus, pro παρὰ & ἐξ, efferri oxytonως παρὲξ. Apud Latinos quoque rara est ea compositio. Ouid. Metamorph. 2. *Argolica quod in- ante Phoronide fecit.* Propert. 2. *Hic dominam exemplo ponat in- ante meam.* Præterea vt verba præpositionis regimen sequuntur interdum, ita etiam aduerbia è præpositionibus orta: vt ἔξω οἰκίας, κάτω χθονός: qua de re infra quoque in Aduerbiorum Syntaxi. Absolutè ponuntur paucæ præpositiones: inter ceteras μετὰ *post*, πρὸς *ad hæc*, ὑπὲρ *supra* seu *vltra*; & composita πάρεξ, de qua modo dictum est. Sic apud Sallust. *supplicia in post futuros composuit*, εἰς τοὺς μεταγενεστέρους, id est, εἰς τοὺς μετέπειτα γενησομένους.

Geminatas præpos. quonam sortiantur.

Præpositio cum præpositione cõposita.

παρὲξ oxytonũ.

Præpositionis regimen aliquando verba sequuntur.

Præpositiones abundantes.

PRAETEREA præpositionibus aliquando aliquid vel accedit vel decedit, vel mutatio accidit aliqua; idq; tam extra compositionem quàm in compositione. Accedit apud poëtas, metri caussa: vt, εἰν ἀίδαο δόμοισι: ὑπεὶρ ἅλα: ὑπείροχον Ἡφαίστοιο: ibi enim vt ε in ἐν & ὑπὲρ produceretur, adscitum ei est ι. Rursum in fine adscito ι, vsurpatur ἐνὶ, παραὶ, καταὶ, pro ἐν, παρά, κατά: vt supra docui. Quin & ὑπαὶ pro ὑπό: vt ὑπαὶ πόδα νείατον Ἴδης, *ad imum Idæ pedem.* Decedit, vel per apostrophum, 8,11. vt κατ' ἀναλογίαν: vel per composi-

Præpositionum mutatio, illisq; facta accessio vel decessio.

Accedentia.

Decedentia.

tionem,172,1. vt ὑπέρχεαι. Sic πὰρ pro παρὰ in metro vsurpari, supra docui. quemadmodum etiam ἂν pro ἀνὰ: vt Hesiod. ἂν φυτὰ βαίνῃ, *per plantas scandat*, seu *plantas ascendat*. Homer. ἂν δ' συβώτης ἵσατο, *surgebat autem subulcus*. In hac abiectione si posterior dictio ab aspiratione incipiat, finalis in præpositione tenuis mutatur in aspiratã, 8,16.172,10. Inpura σὺν, sequẽte consona, finale ν interdũ amittit, interdum cum sequenti conformat: qua de re supra quoque, 40...

σὺν aliquando amittit ν.

ἐν.

ἀπὸ, ὑπὸ.

ἐν quoque, & poëtica ἂν, mutationes illas patiuntur, 40... 404.1. quinetiam κατὰ multo plures, 406,2. ἀπὸ & ὑπὸ patiuntur vnam tantummodo. non enim nisi ante ο omicron abiiciunt, & π in β vertunt: vt ἀμβάλε *abiyce*, ὑββάλλε *subiyce*.

ποτὶ Dorica.

Sic Dorica ποτὶ, tantum ante vocales & ante τ, finale ι perdit, 408,15. ἐν tamen & σὺν interdum immutatæ manent: vt ἐνράπτειν, pro ἐρράπτειν, *insuere*: & apud Hesych. ἐνελίσσειν ἐνελιγξεῖν, *inrigere*: apud Suid. σύγγονος, *cognatus*, *frater*. ... apud Latinos quoque *inritus*, *inlustris*, *conclusio*, & simil... πρὸ, sequente ο vel ε, crasin pati, supra in ea præpositione docui: docuit idem etiã cum Clenardo Antesignanus 172,... 311,31. Idem etiam in ἀπὸ nonnunquam fieri docui. Sed ... interdum etiam in ὑπὸ: vt declarat ὑπουργὸς contractum ex ὑποεργός. Eodem modo ὕπωρα quoque contractum dici potest ex ὑπόορα, *montibus subiecta*. Doricam crasin habere videntur πρώρα, ἀπώλεια, ὑπώρεια, ὑπωρόφιος, & ...

οο in ω cõtracta.

quippe in quibus duo οο non communi more in ου contracta sint, sed Dorico more in ω. Verum breues in compositione migrare interdum in longas, etiam sine crasi, satis docet συνώνυμος, συνώμοτος: ἐξώνυξ, πολυώνυξ: item ναυηγός, ... συνήγορος, δυσώνυμος: ad hæc εὐήρης, δυσήρης, διήρης, ... ἐξήρης, & προσήλυτοι, συνήλυδες, συνηρεφέες, & similia, in quibus ο, α, & ε, sine vlla crasi per compositionem versa sunt in longas ω & η. simplicia enim sunt ὄνομα *nomen*, ὀμόσαι iurare, ὄνυξ *vnguis*: ἄγνυσθαι *frangi*, ἀγορεύειν *loqui*, ἄνεμος *ventus*: ἐρέσσειν *remigrare*, ἐλεύθειν *venire*, ἐρέφειν *tegere*.

---

f. 248.

SYNTAXIS ADVERBIORVM.

Aduerbia cum genitiuo cõstructa.

ADVERBIA si post se casum habent construuntur cum Genitiuo: μάλιστα πάντων, *maximè omnium*. λάθρα τῶν ἄλλων, *clam aliis*. χωρὶς τῶν ἄλλων, *absque aliis*. ἅπαξ ἢ δὶς τῆς ἡμέρας, *semel aut bis in die*. χάριν ἐκείνου, ...

ἐκείνου, *quantum ad illum attinet.* πότε τοῦ χρόνου; *quo tempore?* φεῦ κακῶν, *heu mala.*

Exceptis aduerbiis congregandi, quæ Datiuo adhærent: ἅμα τοῖς ἄλλοις, *vnà cum aliis.* ὁμοῦ τοῖς ἄλλοις, *ſimul cum aliis.* Et iurandi, quæ Accuſatiuo: νὴ δί' οὐκ εἶπον, & μὰ δί' οὐκ εἶπον, *per Iouem non dixi.* Quæ hoc inter ſe differunt, quòd νὴ per ſe ſignificet affirmationem, μὰ verò negationem: μὰ δία, *non per Iouem.* νὴ δία, *ita eſt per Iouem.* Et νὴ δί' ἀλλὰ, valet, *at,* ſiue, *at enim.* Et deriuatis, quæ primitiuorum ſtructuram ſequuntur. ἄξιος λόγου, *dignus ratione.* Sic ἀξίως λόγου, *dignè ratione.* καταφρονῶ τῶν ἀτελεστέρων, *contemno abiectiores.* ſic καταφρονητικῶς τῶν ἀτελεστέρων, *contemptibiliter abiectiorum.* ὅμοιος τοῖς ἄλλοις, *ſimilis aliis.* ſic ὁμοίως τοῖς ἄλλοις, *ſimiliter aliis.* καταβεβλημένος τῆς γνώμης, vel τὴν γνώμην, *abiectus animo.* ſic καταβεβλημένως τῆς γνώμης, vel τὴν γνώμην, *abiectè animo.*

Congregãdi aduerbia cum datiuo.

Aduerbia iurãdi cum Accuſatiuo.

νὴ & μὰ aduerbia.

Deriuata aduerbia ſequuntur ſtructuram primitiuorum.

Exceptis etiam aduerbiis exclamandi, quibus competit conſtructio huiuſmodi, ὦ acutitonum iungitur Nominatiuo, ὦ λόγος, ὦ φρένες, ὦ σύνεσις, ὦ ἐπιχειρήματα, verba ſunt admirantis orationem Libanij.

Exclamandi ὦ cum nominatiuo.

Conſtruitur etiam cum Genitiuo, ὢ θαύματος, *ô rei miraculum.* Cui quandoque ſubiicitur Accuſatiuus, ὢ θαύματος τὴν παρθένον τίκτουσαν τὸν Θεόν. *ô rei miraculum, virginem parientem Deum.* Sicut etiam Latini dicunt, ô Dij immortales, rem miſeram & calamitoſam.

Idem cum Genitiuo.

Interdum ſine caſu conſtruitur, ὢ πῶς ἀδακρυτὶ τὴν τούτου ἐνέγκω τὴν μνήμην. Sic Virgilius,

O cohibete iras. Et,
O quæ iam ſatis ima dehiſcat Terra mihi.

Abſolutè.

ὦ circumflexũ cum Vocatiuo, ὦ Ἄπολλον, *ô Apollo.*

ὦ Circumflexũ.

Vtuntur Græci in inuocationib. Genitiuo & Vocatiuo eo loco, quo Latini Accuſatiuo & Vo-

Græci inuocationibus vtiitur

in genitiuo & vocatiuo. catiuo: ὦ Ἄπολλον δαιμονίας ὑπερβολῆς, *ô Apollo, magnam felicitatem.* Quem Vocatiuum mutant interdum in Genitiuum, præcedente præpositione πρὸς, ὦ πρὸς τῶν Θεῶν τῆς συμφορᾶς, *ô Dij, rem calamitosam.*

Vocatiuum vocandi mutant Græci in genitiuum.

φεῦ cũ genitiuo. Φεῦ cum Genitiuo, φεῦ τῆς ἀτιμίας, *heu ignominiam.*

οἴμοι gaudet Recto & genitiuo. Οἴμοι, Recto & Genitiuo. Recto, οἴμοι κακοδαίμων, ὡς ἀπόλωλα, *hei infelix, vt perij.* Genitiuo, Lucian. οἴμοι τῶν ἀγρῶν, verba sunt deplorantis agros perditos. Ponitur etiam sine casu, οἴμοι, *hei mihi.*

Nota de exclamatione. Loco exclamationis ponitur nonnunquam solus Genitiuus, vt dictum est superiùs.

ἌΡΤΙ.

ἄρτι nõ iungitur futuro. ἌΡΤΙ construitur omnibus temporibus, dempto futuro: ἄρτι ποιῶ, ἐποίουν, ἐποίησα, πεποίηκα, &c.

ἈΥΘΙΣ, ΕἸΣΑΕΊ.

αὖθις & εἰσαεὶ iunguntur futuris. ἈΥΘΙΣ & εἰσαεὶ adsciscunt futurum, εἰσαεὶ ἔσαι κίνησις, *semper erit motus.* αὖθις διδάξω, *rursus docebo.*

ἈΥΤΊΚΑ.

αὐτίκα reijcit futurum. ἈΥΤΊΚΑ construitur omnibus temporibus, dempto futuro.

ἝΩΣ.

ἕως gaudet indicatiuo. ἝΩΣ, *quamdiu,* gaudet indicatiuo: ἕως ἔζη, *quamdiu viuebat.*

Et Coniũctiuo. Et Coniunctiuo, ἕως κρύπτηται, *quamdiu occultetur.* ἕως ἂν coniunctiuo: & vbi loquimur de re præterita, Optatiuo. ἕως ἂν γένηται, *quamdiu fiat.* ἕως γένοιτο, *quamdiu fieret.*

Et infinitiuo. Construitur etiam ἕως & ἕως ἂν infinitiuis, παρεγκλείνεσθαι, *donec porrigam.*

ΜΈΧΡΙ.

μέχρι cum genitiuo. ΜΈΧΡΙ & ἄχρι ad hunc ferè modum construuntur cum cæteris orationis partibus, μέχρι παντὸς, *sine præfinitione temporis.* sicut διὰ παντὸς. μέχρι τινὸς, *quousque.* μέχρι ζωῆς, *per totam vitam.* μέχρι πρὸς, *usque ad.* μέχρι πρὸς τὸ τέλος, *usque ad finem.* μέχρι πόρρω, *diu.* μέχρι πρώην, *nuper pri...*

μέχρις ἐνταῦθα, μέχρις τοῦδε, *hactenus.* μέχρις οὗ ἄν. *quoad.* μέχρι περ ἂν οὗ, *quousque.* μέχρις ἂν & ἄχρις ἄν, *quamdiu.* μέχρι οὗ, & ἄχρι οὗ, *quoad, quousque.* Et construitur plerumque indicatiuo, μέχρι τοῦ, & ἄχρι τοῦ, *vsquequo.* Præponitur infinitiuis, μέχρι τοῦ, vel ἄχρι τοῦ καὶ ἐρυθριᾶν, *vsquequo erubescerem.*

Cum Indicatiuo.

Et infinitiuo.

ΝΥ͂Ν.

ΝΥ͂Ν omnibus temporibus accommodatur excepto plusquamperfecto: νῦν πειράζομαι, νῦν πειρᾶται, νῦν ἐξαπόλωλε, νῦν ἐπόνουν, νῦν ἐνίκησε. Et non est inchoatiuum orationis, sed semper coniunctioni δὲ coniungitur: ᾤμην ταῦτ' ἐκεῖνον ἐρεῖν, νῦν δὲ οὐδὲν τοῦτον εἴρηκε.

νῦν respuit plusquamperfectũ.

Semper habet iunctam cõiunctionem δὲ.

ἬΔΗ.

ἬΔΗ, quando significat tempus, solùm construitur imperfecto, ἤδη ἔγραφον. & indefinito, ἤδη ἔγραψα. & plusquamperfecto, ἤδη ἐγεγράφειν.

ἤδη gaudet imperfecto & plusquamperfecto.

ΠΆΛΑΙ.

Hvic similem constructionem habet aduerbium πάλαι.

πάλαι.

ὍΤΕ ET ΤΌΤΕ.

ὍΤΕ & τότε construuntur omnibus temporibus præterquam perfecto: ὅτε νοῶ, ὅτε ἐνόουν, ὅτε ἐνενοήκειν, ὅτε ἐνόησα, ὅτε νοήσω, sed non ὅτε νενόηκα.

ὅτε & τότε respuũt perfectũ.

ὉΠΌΤΑΝ.

ὉΠΌΤΑΝ, cùm fit sermo de re præterita, iungitur Optatiuo: τί γὰρ ἂν καὶ πάθοι τις, ὁπόταν οἱ θεοὶ βιάζωνται; *nam quid ageres, cùm diuinitus cogerere?*

ὁπόταν iungitur Optatiuo.

ΣΉΜΕΡΟΝ.

ΣΉΜΕΡΟΝ, omnibus temporibus adiungitur, præterquam plusquamperfecto & futuro.

σήμερον respuit plusquamperfectum & futurũ.

ΟΥ̓ΔΈΠΟΤΕ.

ΟΥ̓ΔΈΠΟΤΕ solùm construitur præterito: τοῦτ' οὐδέποτε ἐγένετο, *hoc nunquam contigit.*

οὐδέποτε gaudet Præterito.

ΠΡΊΝ.

ΠΡΊΝ construitur præterito indicatiui: πρὶν εἶπεν,

πρὶν cũ præteri-

to indicatiui, & infinitiuo intercedente ἤ.

εἶπεν, *priusquam dixit*. Et infinitiuo, πρὶν εἰπεῖν, *priusquam diceret*. Quod etiã fit intercedente ἤ, Matt. 1. πρὶν ἢ συνελθεῖν αὐτοὺς, *priusquam ipsi conuenirent*. Quemadmodum interuenit ἂν cùm additur Cõiunctiuo in re futura, aut Optatiuo in re præterita: πρὶν ἂν γένηται, *priusquam fiat*. πρὶν ἂν γένοιτο, *priusquam fieret*.

Optatiuo & Cõiunctiuo.

Ivngitvr etiã πρὶν ἢ optatiuo & coniunctiuo in re præterita: πρὶν ἢ γένοιτο, & πρὶν ἢ γένηται, *priusquam fieret*. Iungitur etiam in eodem sensu indicatiuo: πρὶν ἔλυσε, *priusquam absolueret*.

Redditiuorum constructio.

Qvemadmodvm nominibus τοῖος, τόσος, τηλίκος, respondent οἷος, ὅσος, ἡλίκος: Sic aduerbiis τῆμος, τότε, τέως, τηνίκα, τόφρα, respondent ἦμος, ὅτε, ἕως, ἡνίκα, ὄφρα. Et in Syntaxi sese mutuò præcedunt & sequuntur, quemadmodum illa nomina: τόφρα δ' ἐπὶ τρώεσσι τίθει κράτος, ὄφρ' ἂν ἀχαιοὶ υἱὸν ἐμὸν τίσωσι, *eousque Troianis vires adde, quousque Græci filium honorent meum*.

LOCALIA.

Loci. Atticismus.

Atticis aduerbiorum localium circumstantiæ confunduntur, ita vt quæ significant ad locũ, ponantur pro significantibus in loco, & contra, vt ἔνδον, pro εἴσω, ἔνδοθεν, pro ἔνδον. Quo modo Virgilius,

-- *Eiectum littore egentem Suscepi*,

dixit, pro Eiectum ad littus.

Aduerbiis annexa præpositio ἐξ.

Aduerbiis de loco addunt nonnunquam præpositionem ἐξ, quamquam per se eam includant. Dicunt enim ἐξ ἐμέθεν, pro ἐμέθεν: ἐξ οὐρανόθεν, pro οὐρανόθεν, hoc fit secũdum eum Tropum, quo coniungunt æquiualentia, sicut & τήμερον ἡμέραν, pro σήμερον: & βάτην ἴθι, pro ἴθι.

QVALITATIS.

Qualitatis quibus verbis gaudent.

Adverbia qualitatis gaudent his verbis ἔχω, διάκειμαι, & similibus. ἐνδεῶς ἔχω, *indigeo*.

ἔχω, vel διάκειμαι, *malè affectus ſum.* Quibus addi poteſt Genitiuus, ſignificans id quod afficitur. οὕτως ἔχω γνώμης, *ſic animo affectus ſum.* πονηρῶς ἔχω τοῦ σώματος, *malè affectus ſum corpore.*

ΠΛΗΝ.

Exceptionis aduerbium πλὴν, quando conſtruitur cum Genitiuo, valet præter: πλὴν ἄλλων, *præter alios.* Sine Genitiuo quandoque ſignificat *præterquam.* Lucianus de ſacrificiis, αἱ δὲ θυσίαι καὶ παρ᾽ ἐκείνοις αἱ αὐταὶ, πλὴν ὅτι πενθοῦσι τὸ ἱερεῖον, *ſacrificia apud illos ſunt eadem, præterquam quòd hoſtiam lugeant.*

πλὴν cum genitiuo.

Sine genitiuo.

Quandoque *verùm, veruntamen.* Matth. 26. παρελθέτω ἀπ᾽ ἐμοῦ τὸ ποτήριον τοῦτο, πλὴν οὐχ ὡς ἐγὼ θέλω, *tranſeat à me calix hic, veruntamen nō vt ego volo.* Quod idem nonnunquam ſignificat, vbi conſtruitur cum ἀλλά. Lucian. in Iudicio dearum, οὐκ ἐπὶ δώροις τὰ ἡμέτερα, πλὴν ἀλλ᾽ ἄπιθι, *veruntamen abi.*

πλὴν cū ἀλλά.

Nonnunquam etiam abundat in oratione, veluti cùm πλὴν ἀλλ᾽ ἢ, ponitur pro ἀλλ᾽ ἢ, & πλὴν εἰ μὴ, pro εἰ μὴ, vt Ariſtotel. 1. Metaph. οὐ γὰρ ἄνθρωπον ὑγιάζει ὁ ἰατρεύων, πλὴν ἀλλ᾽ ἢ κατὰ συμβεβηκός, *is qui medetur, non ſanat hominem, niſi per accidens.* Sic etiam χωρὶς εἰ μὴ, non plus valet, quàm εἰ μή.

πλὴν abundās.

His contrarium eſt in aduerbio ſimilitudinis οὕτω, quod frequenter non expreſſum ſubauditur, vt Matth. 6. γενηθήτω τὸ θέλημά σου, ὡς ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ τῆς γῆς, pro οὕτω καὶ ἐπὶ τῆς γῆς, *fiat voluntas tua, quemadmodum in cœlo, ita & in terra.* Et Ioan. 20. καθὼς ἀπέσταλκέ με ὁ πατὴρ, κἀγὼ πέμπω ὑμᾶς, pro καὶ οὕτως ἐγὼ πέμπω ὑμᾶς, *quemadmodum miſit me Pater, ita etiam ego mitto vos.* Dicitur etiam οὕτως ὄναιο, quod eſt bene precantis, ſicut Latinis, *Macte virtute.*

οὕτω ſæpe ſubauditum.

ὯΣ.

ὡς cum superlatiuis.

ὯΣ præponitur Superlatiuis, ὡς λαμπρότατον, *quàm splendidissimum.* ὡς τάχιστα, *simul vt.* Quod etiam fit intercedente ὅτι: ὡς ὅτι λευκότατον, *perquàm candidum.*

Intercedēte ὅτι.

ὡς postpositum.

Quandoque etiam postponitur, & tum significat λίαν, ὑπερφυῶς μὲν οὖν ἔφη, ὡς βούλομαι, *magnoper inquit, cupio.* θαυμασίως ὡς ἄθλιος γέγονε, *mirum in modum miser factus est.* θαυμαστῶς ὡς ἐπεθύμησα, *miru in modum petij.* In quo etiam significato nonnunquam præponitur ὡς ἀληθῶς, *quàm verè.* ὡς ἑτέρως *longè aliter.*

ὡς præpositum infinitiuo valet ὥστε.

Si verò præponatur infinitiuo, valet ὥστε. ἀπαίδευτός ἐστιν ὡς μηδὲν εἰδέναι, *tam est ineruditus vt nihil sciat.*

Atticismus.

Atticis autem cōstruitur Accusatiuis pro πρὸς & pro εἰς. ὡς Λακεδαιμονίους, *ad Lacedæmonios.* ὡς Μακεδονίαν, *ad Macedoniam.*

ὯΣ.

ὥς idem quod ὅπως.

ὯΣ acutitonum idem est quod ὅπως. Vnde illud, ἔστιν ὥς, pro *quodammodò & quadantenus* ponitur, vt dictum est superiùs.

ὯΣΤΕ.

ὥστε cum indicatiuis.

ὯΣΤΕ aduerbium digressiuum construitur Indicatiuis: ὥστε λέγει, *itaque dicit*, idque Atticè. Optatiuis: ὥστε λέγοι ἄν, *itaque dicat.* & infinitiuis: ὥστε λέγειν.

ὥστε post nomen & post aduerbium.

Significans autem similitudinem aut æquiparantiam, construitur tam post nomen quàm post aduerbium. Post Nomen, vt τοιοῦτός ἐστιν, ὥστε νοεῖν, καὶ λέγειν τὰ δέοντα, *talis est vt cogitet, & dicat quæ oportet.* τηλικοῦτός ἐστιν, ὥστε πάντας ὑπερβάλλειν, *tantus est, vt omnes superet.* Post aduerbium, οὕτως ὥστε πάντας θαυμάζειν, *sic vt omnes admirentur.*

DE NEGATIVIS ET PROHIBITIVIS.

IN orationibus negatiuis Græci plerumq; præponunt negationem vtrique verbo, quam Latini dumtaxat alteri præponunt: οὔ φημί σε εἰδέναι, pro φημί σε οὐκ εἰδέναι, *dico te nescire.* μὴ προσποιοῦμαι τοῦτ' εἰδέναι, pro προσποιοῦμαι τοῦτο μὴ εἰδέναι, *dissimulo hoc scire.* οὐκ ἀξιῶ τοῦτο ποιεῖν, pro ἀξιῶ τοῦτο μὴ ποιεῖν, *indignum puto hoc facere.* οὐ νομίζω εἶναι, pro νομίζω μὴ εἶναι. οὐκ οἴομαι δεῖν, pro οἴομαι οὐ δεῖν, & sic de aliis.

Græci præponũt negationẽ vtrique verbo.

Quòd si quandoque inueniatur negatio postposita verbis, hoc fit per figuram Anastrophen. κοιμησόμεθα οὐ, pro οὐ κοιμησόμεθα.

Nota Anastrophen.

Οὐ, si præcedit dictionem incipientem à vocali non aspirata, scribitur οὐκ: οὐκ ἔχομαι, οὐκ ἐποίησα, οὐκ ἔστιν. Si verò præcedat eam, quæ incipit à vocali aspirata, scribitur οὐχ: οὐχ ἡμεῖς, οὐχ ὁρᾷς, οὐχ ἕλκεται. Sed si præcedat inchoatam à consonante, scribitur οὐ: vt οὐ ποιεῖς, οὐ λέγω.

οὐ & οὐκ.

In hunc ferè modum construitur negatio οὐ, cum cæteris orationis partibus peculiariter: ὅσον οὐ, ὅσον οὔπω, μόνον οὐ, pro, fermè, circiter. ὅσον οὐδέπω, ὅσον οὐκ ἤδη, pro, quamprimum, iamiam, οὐ μόνον τοῦτον, dicunt pro, *neque hunc solum*, vel *neque has solas*, vel *neque hic solus*, vel *neque hæc sola*: & ita per omnia genera, & per omnes casus; ἀπέκτεινε τοὺς φίλους, οὐ μόνον τούτους ἀλλὰ καὶ τὸν πατέρα, *occidit amicos, & non hos solùm, sed etiam patrem.* ἀπολείπονται γείτονες πάντες, οὐ μόνον οὗτοι, ἀλλὰ καὶ ὁ πατὴρ, *relinquuntur omnes vicini, & non hi solum, verumetiam pater.*

Constructio aduerbij οὐ cũ aliis partibus. ὅσον οὐ.

Οὐδέν τι μᾶλλον, Atticis capitur pro οὐδαμῶς, vel potiùs pro nihilo magis. τοῦτο μὲν εἰδὼς οὐδέν τι μᾶλλον ἐπιστάμην γράμματα, *hoc cùm nouissem, nequaquam, vel nihilo magis nouissem literas.*

οὐδέν τι μᾶλλον. Atticismus.

Composita ex negatione & nomine numerali nonnunquã soluuntur, & quandoq; per tmesim:

Composita ex negatione & no-

mine numerali per tmesim soluta. οὐδὲ εἷς, pro οὐδείς. οὐδὲ ἕν, pro οὐδέν. οὐδ' ἂν εἷς, pro οὐδεὶς ἄν. μηδ' ἂν εἷς, pro μηδεὶς ἄν. μηδ' ἂν μία, pro μηδεμία ἄν. οὐ τίν' οὖν, *nullum penitus.* οὐδ' ὅτι οὖν, *nihil quicquam.* οὐχ ὅτι, οὐχ οἷον, *nedum.* οὐκ ἔσθ' ὅπως, *nullo pacto.* vt οὐκ ἔσθ' ὅπως οὐκ εἶ, *fieri non potest quin sis.* οὐκ ἔσθ' ὅτι, *nihil.* οὐκ ἔστιν ἐφ' ὅτῳ, *in nullo.* οὐκ ἔστιν οἵ τινες, *nulli.* οὐ γάρ, *nónne, an non.* οὐ γὰρ δή, valet, *absit.* Pro quo etiam capitur, οὐκ ἀγαθέ, *absit.* οὐ γὰρ ἄν, *alioqui non.* οὐ γὰρ ἀλλά, & οὐ μὴν δή, *nequaquam, minimè verò.* οὐ γὰρ ἀλλά, *enim uerò, verùm enimuerò.* Ponitur enim abundante negatione pro καὶ γάρ: vt, μὴ σκῶπτε, οὐ γὰρ ἀλλ' ἔχω κακῶς, *ne cauillare, etenim malè habeo.* οὐ γὰρ ὅπως, *non enim hoc modo, neque enim tantummodò.*

οὐχ ὅπως. Οὐχ ὅπως, *non solùm, non solùm non.* significat etiam non vt. Et pro eo οὐχ ὡς, sæpe dicitur.

μὴ ὅτι. Μὴ ὅτι, *non solùm, non solùm non.* Idem significat οὐχ ὅτι, quod etiam capitur pro *non quod,* & tum solùm construitur indicatiuo: οὐχ ὅτι μή, *non [...]* οὐχ ὅτι μὴ καλὸν εἶναι οἶμαι, *non quin honestum esse c[...]* οὔτοι, *nequaquam.* οὔτι, id est, οὐ: abundat enim [...] in πάνυ τι, οὔτι που, *an fortè, num fortè.*

οὐ μὴν ἀλλά. Οὐ μὴν ἀλλά, vel οὐ μὴν ἀλλά γε, *enimuerò, at verò, quin etiam, sed tamen.* οὐ μὴν ἀλλ' ἔστω, *verùm esto, sit sanè,* quod concedentis est. Interdum per tmesim profertur: οὐ μὴν αὐτός γε, ἀλλά, pro οὐ μὴν ἀλλὰ αὐτός γε.

Nota de οὐ μὴν ἀλλά. Quòd si ex οὐ μὴν ἀλλά, tollatùr ἀλλά, iam erit negatio: οὐ μήν, *nec verè.*

οὐ μέντοι ἀλλά. Quandoque dicunt, οὐ μέντοι ἀλλά, & οὐ μὴν ἀλλά γε, pro *veruntamen.*

οὐ μὴν οὖν γε. Οὐ μὴν οὖν γε, *non quidem.* οὐ μὴν οὖν, *certè non, [...] tamen non.*

οὔτε μήν. Οὔτε μήν, οὐδὲ μήν, *nec verò, nec tamen.* οὐ μὴν [...] *haud dum tamen.* οὐ μὴν οὐδέ, οὐ μὴν οὔτε, *non [...] veruntamen non.*

Negationes duæ QVANDOQVE fit apud Grecos, vt duę negation[es]

affirment, sicut Latinis: οὐκ ἔσθ᾽ ὅπως οὐκ ἔχετε μου τὰ χρήματα, *certè vos habetis pecuniam meam.* Aristoph. οὐκ ἔσθ᾽ ὅπως οὐκ ἐξελῶ τῆς οἰκίας, *nullo modo non eiiciam domo,* hoc est, omnino eiiciam & abdicabo.

aliquando apud Græcos affirmāt.

VERVM vt plurimum duæ negationis vehemētiùs negant, vel altera abundat. οὐ μὴ ποιήσω, *nequaquam faciam.* Sic Ioan. 15. χωρὶς ἐμοῦ οὐ δύνασθε ποιεῖν οὐδέν, *sine me non potestis facere quicquam.* Homerus, οὐ μὰ γὰρ Ἀπόλλωνα, negationis habet repetitionem. Nec est similis loquendi ratio in ναὶ μὰ: nam μὰ per se negat, vt μὰ Δία, *non per Iouem.* ναὶ μὰ, verò affirmat, ναὶ μὰ τόδε σκῆπτρον, pro νὴ τόδε σκῆπτρον, *per hoc sceptrum:* quo in loco μὰ abundat.

Vt plurimū negant vehementius.

Οὐδαμῇ οὐδαμῶς, *nullo prorsus pacto.* Hic etiam negatio videtur ex superfluo addita, & est solùm ἀρνητικόν. Verùm μηδαμῇ μηδαμῶς, idem significat, sed ἀπαγορευτικόν, etiam esse potest.

οὐδαμῇ οὐδαμῶς.

HIS opponitur πάντῃ πάντως, *vsquequaque.* Et οὐ, γὰρ ἀλλὰ, ex abundantia negationis capitur quādoque pro καὶ γάρ. Aristoph. in Ranis, μὴ σκῶπτε, οὐ γὰρ ἀλλ᾽ ἔχω κακῶς, *ne cauillare, etenim malè habeo.*

πάντῃ πάντως.

Similiter in hoc, οὐδὲ πολλοῦ δεῖ, *nequaquam, multùm abest.* virtute geminatur negatio, vt patet, cùm dicitur, ταῦ μήπω γέγονεν, οὐδὲ πολλοῦ δεῖ, *hæc nondum facta sunt, & multum abest, vt fiant.* Nam nihil refert si negationem auferas, & dicas, ταῦ μήπω γέγονεν, καὶ πολλοῦ δεῖ, *& multum abest vt fiant.* Quin & contraria dictione idē significatur, οὐδ᾽ ὀλίγου δεῖ, *nequo parum interest,* id est, *multum abest.* Quia hic negatio vim suam seruat, quę in illo, οὐδὲ πολλοῦ δεῖ, ornatus causa & Atticè ponitur

οὐδὲ πολλοῦ δεῖ.

FIT etiam ex abundātia negationis, quòd Attici addant negationes verbis quæ per se sunt negatiua, qualia sunt, ἀπαγορεύω, κωλύω, ἀρνοῦμαι, ἀπέχω, &c. ἔξαρνός εἰμι μὴ ποιῆσαι, *nego me fecisse.* κωλῦσαι μὴ ἐξάγειν, *vetare, quò minus exportent.* οὐκ ἐξαρνοῦμαι,

Abundātia negationis.

μὴ γεγονέναι ἐρωτικὸς, *non eo inficias, me in amorem fuisse procliuem.*

Negationis geminatio.

In locutionibus quoque, quæ per infinitiuum efferuntur, geminatur quandoque negatio per μὴ οὐ, vel μὴ οὐχί: vt οὐκ ἂν ἔξαρνος γένοιο, μὴ οὐκ ἐμὸς υἱὸς εἶναι, *non posses negare, quòd sis filius meus.* οὐ θέμις μὴ οὐχὶ πρόθυμος εἶναι τοῖς φίλοις, *nefas est, quòd non sis paratus amicis.*

Quæ duplicatio negationum quandoque seruata eadem constructione, significat *nisi*: μὴ ἐλπίζε τὸν Θεὸν ἱλάσκεσθαι, μὴ οὐκ ἀπέχεσθαι κακίας, hoc est, ἐὰν μὴ ἀπέχῃς. In qua locutione ἐφ' ᾧ, vel ἐπὶ τῷ, subaudiri videtur, quasi dicatur: ἐφ' ᾧ μὴ οὐκ ἀπέχεσθαι.

Significat etiam seruata eadem constructione, *quin, quò minus*: τὸν γὰρ ἕτερον ὀφθαλμὸν οὐδεμία μηχανὴ μὴ οὐκ ἀμβλύτερον δεδορκέναι, *nullo pacto fieri potest, quin alter oculus obtusiùs viderit.*

μὴ οὐ cum participio.

Construitur etiam μὴ οὐ, vel μὴ οὐχὶ, quando significat *quin*, vel *nisi*, cum participio. οὐκ ἂν ἄξιος εἴην λέγων, μὴ οὐχὶ πρότερον ἀληθεύσας ..., *esset credendum quod dico, nisi prius vera dixissem.* οὐ ... ἐκεῖνα διατραπεῖν μὴ οὐχὶ, καὶ τούτων ἀναπεσόντων, ... *illa non possunt, quin & hæc concidant.*

Cum infinitiuo addita καὶ.

Item ponitur pro *non etiam*, quando construitur cum infinitiuo, addita καὶ Coniunctione: ... οὐδαμῶς ῥᾴδιον, πολλὰ κακὰ δρῶντα τοὺς ἄλλους, μὴ οὐ καὶ πάσχειν αὐτὸν πολλὰ ἕτερα, *illud nequaquam facile fit, qui in alios multa mala committit, non etiam patiatur ipse multa alia.* Quod etiam per alteram tantum negationem dici potest: μὴ καὶ πάσχειν αὐτὸν, vel καὶ πάσχειν αὐτὸν, *non & patiatur & ipse.*

μὴ οὐ cum indicatiuis.

Inuenitur etiam μὴ οὐ, vel μὴ καὶ construi in indicatiuis, pro nequaquam: Aristot. 2. Politic. ... γὰρ οὐ μάτην τὴν πρὸς ἑαυτὸν αὐτοῖς ἔχει ... *temerarium est, quòd sibi sit ...*

οὐ μὴ poscunt subiunctiuum.

Quòd si has particulas inuertas, vt ...

Subiunctiuum ferè poscunt, rarò etiam Indicatiuum, aut Optatiuum, eodẽ significato, hoc est, pro *nequaquam*. Lucian. θάῤῥει, οὐδὲν οὐ μὴ γένηται ἄδικον, δικαιοσύνης ταύτης παρούσης, *confide, haudquaquã enim iniustum fieri potest, cùm iustitia adsit.* Cum Indicatiuo, τοὺς μὲν γὰρ πονηροὺς οὐ μήποτε βελτίους ποιήσετε, *prauos nequaquam reddetis meliores.*

Cum Optatiuo, οὐ γὰρ μήποτε καλισχύσειε τῶν πεφυκότων, *nequaquã præualere posset aduersus ea, quæ accidunt.*

Sicut Atticis quandoque abundat negatio, ita etiam eisdem sæpe deest, & subauditur. Sic Demosth. περὶ παραπρ. πρὸς ἓν οὐδ᾽ ὁτιοῦν τούτων ἀπολογήσεται, dixit pro, πρὸς οὐδὲν οὐδ᾽ ὁτιοῦν ἀπολογήσεται.

Atticis & abũdat & deest negatio.

Μὴ negatiuum iungitur Indicatiuo in præteritis, & in præsenti: δέδοικα μὴ λελήθαμεν, *vereor ne non intelligamus.* δέδοικα μή πως καὶ σέ τι τούτων ἐτάραξεν, *vereor ne te quippiam horum conturbarit.* In præsenti, φοβεῖσθε μὴ δυσκολώτερόν τι νῦν διάκειμαι.

μὴ negans cum indicatiuo.

Iungitur etiam μὴ, similiter ὅπως μὴ, & ὡς μὴ, Optatiuis: ἐγώ σου κήδομαι μὴ, vel ὅπως μὴ, vel ὡς μὴ ἀδικοίης, *ego gero curam tui, ne quis afficiat te iniuria.* Similiter Coniunctiuis, ἐλλειπτικῶς, deficiente scilicet σκόπει, vel ὅρα, aut alio simili verbo: ἀλλὰ μὴ λάθωμεν ἑαυτοὺς, vel sic, ἀλλ᾽ ὅπως μὴ λάθωμεν ἑαυτοὺς, *sed videndum nobis, ne per imprudentiam errèmus.*

Nota cũ Optatiuo.

Cum coniunctiuo.

Et accipitur sæpe μὴ pro οὐ, sed nunquam οὐ pro μή. μὴ ἀπαγορευτικῶς construitur omnibus modis, dempto indicatiuo: μὴ λέγε, *ne dic.* μὴ γνῷς, *ne noscas.* μὴ γνώῃς, *ne noueris.* μὴ γνῶναι, *ne noueris.*

μὴ pro οὐ, sed nũquam contra.

Dum est interrogatiuum, iungitur indicatiuo: μὴ θέλεις φαγεῖν; *an non vis comedere?*

Vt μὴ construitur ἀπαγορευτικῶς, & οὐ, ἀρνητικῶς: sic eorum composita, videlicet μήτοι, μήτοι γε, μήποτε, & similia, ἀπαγορευτικῶς. Et οὔτοι, οὔποτε, οὐδέποτα, & alia huiusmodi, ἀρνητικῶς. atque apagoreutica pro arneticis accipiuntur: non contrà arnetica

Nota de compositis à μὴ & οὐ.

pro apagoreuticis.

Nota de μὴ cũ cæteris orationis partibus.

CONIVNGITVR μὴ cæteris orationis partibus in hunc ferè modum, μῶν μὴ, *nónne*. μήτις, *nunquis*. μήτι, *nunquid*, vel *nequid*. μήποτε, *an*, construitur non tam percunctanter, quàm dubitanter: ἀλλὰ μήποτε οὐ τοῦτο ᾖ τὸ αἴτιον, ἀλλὰ τὸ προειρημένον; *an potiùs non hæc causa est, sed suprà dicta?* μήποτε ἄγαν ἀνόητες ᾖ, *haud scio, an stultum sit.*

Cum Coniũctiuis & Indicatiuis.

Construitur Coniunctiuis & Indicatiuis, vnde licet dicere, μήποτε λέγεται, vel μήποτε λέγηται.

Cum Optatiuo.

EST etiam quandoque negatiuum, vel optatiuum: μήποτε τοσοῦτον ἀμελήσαιμεν τῆς ἀρετῆς, *absit vt tantùm negligamus virtutem.*

Capitur etiam pro οὐδέποτε, *nunquam*. μήτοι γε, *nequaquam, saltem, certè*. ὅτι μὴ, *nisi*. μήτι, μήτι δὴ, μήτιγε, μήτι γε δὴ, μήτε δήγε, μήτοι γε, μὴ ὅτι γε, valent, *nedum*. Et huic postremo respondet in constructione ἀλλὰ, vt μὴ ὅτι καλὸν, ἀλλὰ κάλλιστον, *non solùm honestum, sed honestissimum.*

Μὴ γὰρ ὅτι, *non solùm enim*. μὴ δῆτα, *absit*: vt μὴ δῆτα ὦ φίλε, hoc est, *absit, vt hoc facias amice*. Ponitur etiam pro *dij auertant, dij meliora*. Pro hoc etiam ponitur μὴ γὰρ δὴ, vel μὴ γάρ γε: vt μὴ γὰρ δὴ γνώμης ἡμετέρας κατίσχυε ἡ τύχη, *absit enim vt præualeat proposito nostro fortuna*. ὅπως μὴ, pro, μὴ ponitur. Lucian. in Iudicio dearum, ὅπως μὴ χαλεπαίνητε δικαστῇ, *ne molesti sitis iudici.*

CONIECTANDI.

Coniectandi cũ Indicatiuo.

ADVERBIA coniectandi iunguntur Indicatiuis, ἴσως ἐρῶ, *fortassis dicam*. Quòd si Optatiuo iungantur, aut coniunctiuo, non fiet sine coniunctione ἂν expressa, vel saltem subaudita: ἴσως φαίη ἄν, *forsan dixerit*. ἴσως ἂν ἔλθω, *forsitan venero*. quod commune est omnibus aduerbiis cum verbo constructis.

Εὖ ἂν ἔχοι, *bene habeat*. πόῤῥω ἂν εἴη, *procul absit*. Δί' εἴποι μ' ἄν, *per Iouem dixerim*: & ita in aliis.

Ina

Imperatiuis verò non construuntur aduerbia coniectandi: non enim dicitur, τάχα γράφε, τυχὸν λέγε.

Aduerbia coniectandi Imperatiuis non iunguntur.

INTERROGANDI.

INTERROGANDI aduerbia præponuntur verbis: πόθεν πορεύῃ; πόθεν ἦλθες.

Interrogandi quibus verbis præfixa.

QVOD si quando postponantur, id fiet per figuram anastrophen. ἔρχῃ πότε; ὑπάγεις πόθεν; Quæ figura frequentius fit in aduerbio πῶς, vt ἔσαι δὲ τοῦτο πῶς; *at hoc quónam pacto fieri poterit?* γενήσεται δὲ πῶς; *at id quónam modo euenturum est?*

PONITVR etiam πῶς interdum nō interrogatiuè, sed emphaseως gratiâ significans *plurimùm*, & quasi admirabundè profertur: ἐγὼ δὲ τούτου τοῦ τρόπου πῶς εἰμ' ἀεὶ, *at ego mirè hoc ingenio præditus sum.*

πῶς pro plurimùm.

Πῶς οὐ, in responsionibus assensionem significat: πῶς γὰρ οὔ; *quid ni?* πῶς οὐκ ἀδικεῖς; *nónne tu improbus es?* πῶς οὐκ αἰσχρόν; *nónne turpe est?* πῆ; *quomodo? qua ratione?* Huic respondet ᾗ, vt dictum est.

πῶς οὐ.

πῶς γὰρ οὔ.

CVM autem apponitur μὲν & δὲ, significat partim: πῆ μὲν διαφέρει, πῆ δὲ ὁμοίως ἔχει, *partim differt, partim similiter se habet*: quod etiam significat τῇ μὲν, τῇ δὲ, vt dictum est superiùs. πῶς & πῆ dum accipiuntur interrogatiuè, circumflectuntur, alia verò acuuntur in penultima: dum verò capiuntur indefinitè, loci aut figuræ, aut modi significatiua, inclinātur, nisi fuerint trissyllaba. Nihil enim inclinatur, quod sit plus quàm dissyllabum, πόθεν ἔρχῃ; *vnde venis?* ἐρχόμενος δέ ποθεν, *alicunde veniens.* πῶς ἔχει; *quomodo habet?* οὕτω πως ἔχει; *sic habet.* πότ' ἦλθες; *quando venisti?* ἦλθεν δέ ποτε, *veni aliquando.* Et hoc pacto frequenter postponitur ποτε, dictionibus infinitis intercedente Coniunctione δὴ, ὁπόσος δήποτε, *quantuscunque.* ὁποσοσοῦν δήποτε, *quotuslibet.* ὁπότερος δήποτε, *vterlibet.* ὁπόποτε, ὁπουδήποτε, *vbicunque.* ὁσάκις ποτε, ὅπως δήποτε, ὅπως δήποτ' οὖν, ὅπη δήποτε, *quouis*

πῆ μὲν πῆ δέ.

πῶς & πῆ.

modo, quomodocunque, vtcunque. ὅ δήποτε, ἃ δήποτε, [illegible] δήποτε, *quoduis.* ποῖος δήποτε; *interrogatiuè, qualis tandem.*

OPTANDI.

εἴθε & αἴθε optandi cū verbis modi Optatiui.

Εἴθε & αἴθε, aduerbia optandi construuntur verbis Optatiui modi, εἴθε γράψειεν, *vtinam scriberet.* αἴθε γράφοιμι, *vtinam scriberem.*

Cum Indicatiuo.

Cùm autem adduntur indicatiuis, faciunt, vt optatiuam recipiant constructionem: εἴθε ἔγραψε, *vtinam scripsisset.* εἴθε ἦν ποιεῖν, *vtinam licuisset facere.*

αἴθ' ὄφελες.

αἴθ' ὄφελες, habet quidem significationem optationis, verùm hoc differt ab aliis optandi aduerbiis, quòd semper construatur in secunda persona. Ἰλιάδ. α. αἴθ' ὄφελες παρὰ νηυσὶν ἀδάκρυτος καὶ ἀπήμων ἧσθαι, *vtinam sederes.*

ὡς ὄφελες.

Dicitur etiam ὡς ὄφελες. Interdum enim ὡς additur, interdum non additur. Dicunt præterea, εἰ γὰρ ὄφελον, pro ὄφελον.

Accommodata huic loco mihi visa sunt [illegible] Aduerbiorum Regimine, acutè & doctè nostri [illegible] Grammaticus: Aduerbia (inquit) non verbis tantum [illegible] etiam nominibus & participiis, quin & suo ipsorum generi apponuntur ad exprimendam aliquam circumstantiam. Aristot. εὐδαιμόνως ζῆν, *beatè viuere.* Plato, οὐ πάνυ ἄξιος κοινωνίας [illegible] *non admodum communicatione dignus.* Idem, [illegible] χρονίως, *tam diu.* Qualitatis aduerbia sæpe inseruiunt periphrasi. Demosth. κακῶς ἔχων νόμος, pro κακὸς νόμος, *mala, iniqua lex.* Aristoph. ἀναγκαίως ἔχει μοι ταῦτα ποιεῖν, pro ἀναγκάζομαι ταῦτα ποιεῖν, *cogor hæc facere.* Eadem rursus circumscribuntur per nomen substantiuum cum præpositione. Isocr. τοὺς μετ' εὐσεβείας καὶ δικαιοσύνης ζῶντας, pro τοὺς εὐσεβῶς καὶ δικαίως ζῶντας, *eos qui piè ac iustè viuunt.* Demosth. μετ' ἀληθείας [illegible] σκοποῖτο, pro ἀληθῶς, *verè.* Efferuntur [illegible] etiam per datiuum modalem. Aristot. ἀὴρ καὶ ὕδωρ καὶ [illegible] τῇ φύσει λευκά, *aër & aqua per se* [illegible] id est, φυσικῶς, *naturaliter.* Sic Virg. Æn. [illegible] *Con*[illegible] *omnes animisque volentibus vrbem afferimur:* pro [illegible] ac sponte. Comparatiuum aduerbium μᾶλλον comparatiuis sæpe additur; pleonasmi quidem specie, non tamen [illegible] emphasi. [illegible] μᾶλλον [illegible]. Sic D[illegible]

Qualitatis aduerbia sæpe inseruiunt periphrasi.

Circumscribūtur per nomen substātiuum cū præpositione.

μᾶλλον additur comparatiuis.

Halicarnaſſ.311,9. προχειρότερον μᾶλλον ἢ φρονιμώτερον, *promptius quam prudentius.* Sic item Alcimus lib.1. *Quoque magis natura hominis ſublimior exſtat.* Contra idem quandoque deeſt: vt apud Homer. quoque, βούλομ' ἐγὼ λαὸν σόον ἔμμεναι ἢ ἀπολέσθαι, *malo ego populum ſaluũ eſſe, quàm perire.* Negandi aduerbia interdum iterantur, aut per ſynonyma duplicãtur, ad negationis vim magis intendendam. Ariſtoph. μὰ τὸν Ἀπόλλω, οὐκ, ἢν γε μὴ ὀμόσῃς ἐμοί, *non, per Apollinem; non; niſi mihi iuraueris.* Sic Demoſth. οὐ γάρ ἐστιν ὅμοιον, Ἀριστόγειτον, οὐχ ὅμοιον, οὔ, *non eſt enim ſimile, Ariſtogiton; non ſimile, non.* Sic item Cicero de Aruſp. reſp. *Non ignouit, mihi crede, non: niſi fortè tibi ignotum putas.* Sic negatiuorum nominum & coniunctionum negatiuarum adiectione intenditur aduerbiorum negatiuorum efficacia. Plato apologia, οὐκ ἔστιν ἀνδρὶ ἀγαθῷ κακὸν οὐδὲν, οὔτε ζῶντι, οὔτε τελευτήσαντι. Sicut etiam Lucilius apud Nonium, *Proprium nil neminem habere,* (μηδένα μηδὲν ἔχειν ἴδιον) pro, Neminem quidquam habere proprium.

μᾶλλον ſubauditum in oratione.

Negantia iterata.

Aduerbiorum negatio intenditur.

Aduerbia, præmiſſo à fronte articulo, ſubaudito à tergo participio, nominum vicem gerunt. vt, Xenoph. τὰ ἔμπροσθεν ἅμα καὶ τὰ ὄπισθεν ἰδεῖν, *anteriora pariter & poſteriora videre.* ſic οἱ πέλας, οἱ πλησίον, οἱ ἐγγὺς, ſcilicet ὄντες, *propinqui.* Sic item οἱ πάλαι, *veteres*: οἱ νῦν, *qui nunc ſunt*; εἰς τὴν αὔριον, *in craſtinum.* cuius generis alia ſupra quoque notata. Item ὁ πάνυ, *excellens, præſtans*: ὁ ἄγαν, *nimius*; & ſimilia. Horum imitatione Virg. dixiſſe putatur, *peccare fuiſſet ante ſatis*: vt ſit τὸ πρότερον ἁμάρτημα: & Terent. Hecyra, *omne quod eſt interea tempus*, πᾶς ὁ μεταξὺ χρόνος. Interdum tamen etiam pleonaſticῶs aduerbio præmittitur articulus. vt τὸ πρὶν, *prius*: τὰ νῦν, *nunc*: τὰ μάλιστα, *maximè.* itidemque τὸ ἐξ ἀρχῆς, & τὸ κατ' ἀρχὰς, *initio*: τὸ ἐπὶ τούτοις, *exinde*: τὸ ἐπὶ πλεῖστον, **vt plurimum**, & ſimilia. quæ nonnunquam etiam (velut compoſita) coniunctè ſcripta reperiuntur; τοπρὶν, τανῦν, &c. In diuiſa ſcriptura ellipſis quædam videtur ſtatui: vt τὸ πρὶν ſignificet, *ſi priora ſeu ſuperiora ſpectes*: τὰ νῦν, *ſi ſpectes ea quæ nunc ſunt*; ſeu, *quod attinet ad præſentem ſtatum.*

Aduerbia cum articulo & participio pro Nomine.

Articulus abũdans ante aduerbium.

CASVM porro alium alia ſibi ſumunt aduerbia. Deriuata ſuæ originis ſtructuram plerumque imitantur. Plato, ἀξίως ἀνδρὸς ἀγαθοῦ, *ita vt viro bono dignum eſt.* Ariſtot. Ethic. Eud. ἰσαχῶς τῷ ὄντι, *tot modis quot ens.* Demoſth. ὁμοίως τοῖς μάλιστα, *vt qui maximè.* Sic aduerbia e verbis & participiis deriuata. Hom. ἔξοχα πάντων, *ſupra omnes, præſtantius quam omnes.* Dionyſ. Halicar. συμφερόντως τῷ κοινῷ, *ita vt conducit reipub.* Sic item è præpoſitionibus orta. Homer. ἐέλσαι πόλιν εἴσω, *cogere intra vrbem*, ſeu *in vrbem.* Apollon ἐκ δὲ πύργων βαῖνον, *è turribus egrediebantur.* Quædam etiam pro-

Deriuata ſequũtur ſtructuram originis.

prios sibi casus asciscunt, partim significationis natura, partim nominum imitatione, partim alio quopiam respectu.

Aduerbia regētia genitiuum. GENITIVVM regunt Localia: vt, ἐγγὺς τῆς πόλεως, prope *vrbem* : πλησίον τῆς ἀγορᾶς, *prope forum* : πόῤῥω ἡμῶν, *procul à nobis* : ἐνώπιον ἐμοῦ, *coram me, in conspectu meo*: πάροιθε ποδῶν, *ante pedes* : πρόσθε θυρῶν, *ante fores*: ἕως τοῦ λόφου, *vsque ad collem* : μεταξὺ τῆς ἄκρας καὶ τοῦ Καπιτωλίου, *inter arcem & Capitolium* : πέραν τοῦ Ἰορδάνου, *vltra Iordanem* : πέρα τοῦ μέτρου, *vltra modum* : εἴσω τοῦ χάρακος, *intra vallum* : ἐντὸς ὑμῶν, *intra vos*: ἔνδοθι κρήνας, *in fonte* : ἐκτὸς τοῦ σώματος, *extra corpus* : ἔξω πόλεως, *extra vrbem.*

Temporis. Temporalia : vt εὐθὺς τοῦ δείπνου, *statim à prandio* : μέχρι τῆς ἑσπέρας, *vsque ad vesperam* : εἴσω τριάκοντα ἡμερῶν, *intra dies triginta.* Horum quædam genitiuum regunt respectu partitionis, vt ποῦ γῆς; *vbi terrarum?* πανταχῆ τῆς χώρας, *per omnes regionis partes* : ἐνταῦθα τύχης, *in hac fortuna conditione.* Item, πότε τοῦ χρόνου; *quo temporis articulo*: πρωῒ τῆς ἡμέρας, *matutino diei tempore* : ὀψὲ τῆς ἡμέρας, *vespertina diei parte.*

Numerandi. Sic illa Numeratiua, ἅπαξ τοῦ ἐνιαυτοῦ, *semel in anno* : πεντάκις τῆς ἡμέρας, *quinquies in die*: vel *semel quotannis quinquies quotidie.*

Cohærentiæ. Seriei & cohærentiæ aduerbia: vt, ἑξῆς τοῦ ἑνὸς, *deinceps post vnum.*

Separandi. Separationis aduerbia: vt ἄνευ κινδύνου, *sine periculo* : χωρὶς τῶν ἄλλων, *sine ceteris* : item apud poëtas, ἀπάνευθε πόνου, *absque labore* : δίχα δώρων, *sine muneribus*:

Excipiendi. νόσφι Διός, *sine Ioue.* Sic exceptionis aduerbia : vt πλὴν γυναικῶν, *præter mulieres, exceptis mulieribus.*

Celandi. Celandi aduerbia : vt λάθρα τῶν φίλων, *clam amicis* : κρύβδα Διός τ' ἄλλων τε θεῶν, *clam Ioue aliisque diis.*

Caussandi. Caussæ : vt τοῦ ἀγαθοῦ ἕνεκα, *boni caussa*: τῆς ἀληθείας χάριν, *veritatis gratia*: τοῦ κέρδους ἕνεκα, *propter lucrum.*

Similitudinis. Similitudinis seu comparationis : vt, ποταμοῦ δίκην πυρὸς, *instar fluuij aut ignis.* Sic Philo, ἑρπετώδους νοσήματος τρόπον διαφάγῃ, *more serpentis vlceris peredierit.*

Comparatiui & superlatiui gradus. Comparatiua & superlatiua : vt, μᾶλλον τῆς φύσεως, *magis quàm natura postulat* : πλέον τοῦ δέοντος, *magis quàm oportet*: μάλιστα πάντων, *omnium maximè* : ἥκιστα πάντων, *omnium minimè.*

Regunt datiuū Aduerbia congregandi. DATIVVM regunt Congregatiua : vt ὁμοῦ τοῖς συνεργοῖς, *vna cum sociis* : ἅμα τῇ ἡμέρᾳ, *vna cum prima luce.*

Accusatiuum iurandi. ACCVSATIVVM regunt Iuratiua aduerbia : vt, ναὶ μὰ Δία, *ita per Iouem* : οὐ μὰ τὸν Ἀπόλλω, *non per Apollinem.*

τὶ pleonasticœs. At τὶ in μεγαλωσὶ, νεωσὶ, & similibus, pleonasmi habet speciem: quantum tamen significationem adauget : vt in νυνὶ, adiectio finalis demonstrat efficacius; velut demonstratiuum ἰδού.

Aduerbia regētia duos casus. DVOS etiam casus quædam adsciscunt; modo genitiuum, modo datiuum. Ioan. 19. ἐγγὺς ἦν τῆς πόλεως, *prope vrbem* : at Aristot. ἐγγύς ἐστι τῇ κοιλίᾳ, *vicinum est ventri.*

Ra-

Rursum Ioan.4. πλησίον τοῦ χωρίου, *prope prædium*: at Aristot. τῶν πλησίον τοῖς ἀγγείοις τιθεμένων, *eorũ quæ prope vasa ponũtur*. Rursum Galenus, ἐφεξῆς αὐτῶν, *post eos*: at Aristot. Polit. ἐφεξῆς τοῖς εἰρημένοις λέγωμεν, *consequenter post supra dicta dicamus*. Rursum Epigramm. lib. 1. ἄμμιγα νεκροῖς κεῖμαι, *inter mortuos iaceo*: at lib. 3. ἤσκησεν Μουσῶν ἄμμιγα καὶ Χαρίτων, *inter Musas & Gratias exercuit*.

QVÆDAM præpositionem sibi adsciscunt Aristot. μέχρι πρὸς τὸν ἥλιον, *vsque ad Solem*. Aratus: μέσφα παρ' αὐτὴν οὐρὰν, *vsque ad ipsam caudam*. Cum verbis autem quam variè construantur, fusius exposui.

Quædam aduerbia sibi adsciscunt Præpositionem.

CONIVNGVNTVR etiam interdum aduerbia synonyma. Hesiod. Ergωn. 1. νόσφιν ἄτερθε κακῶν, καὶ ἄτερ χαλεποῖο πόνοιο, *sine malis & absque difficili labore*. Sic apud Aristoph. μάλα σφόδρα, *magnopere*: & apud Platonem πάνυ σφόδρα, *omnino*. vt & apud Cic. de legibus, *Sanè quidem Hercule; & est ista rectè docendi via*.

Aduerbia Synonyma iuncta.

ORDINE quoque variant. nam cætera ferè omnia præcedunt suum casum; sed caussæ ac similitudinis aduerbia plerumque sequuntur: interdum tamen illa postponuntur, hæc præponuntur.

Ordo aduerbiorũ in oratione.

ABSOLVTE quoque sine casu ponuntur quædam. Thucyd. ἔτη ἐγγὺς τριακόσια, *anni prope trecenti*. Dionys. Halicarnass. ὁμοῦ πεντακόσια ἔτη, *annos fermè quingentos*. Idem, ἐτῶν ὁμοῦ τι πεντακοσίων, *annis fermè quingentis*. Aristoph. οὐκ ἔστιν ἄλλος πλὴν ἐγώ, *non est alius præterquam ego*.

Aduerbia in oratione absolutè posita.

PER ellipsin reticentur interdum caussalia. Sic apud Thucyd. lib. 1. διότι δ' ἔλυσαν, τὰς αἰτίας ἔγραψα πρῶτον καὶ τὰς διαφορὰς, τοῦ μήτινας ζητῆσαί ποτε ἐξ ὅτου τοσοῦτος πόλεμος τοῖς Ἕλλησι κατέστη, id est, ἕνεκα τοῦ, seu ὑπὲρ τοῦ, *eam ob rem, seu ea de caussa, vt ne quis fortè quær.* Sic Terent. Adelph. *Ne id assentandi magis, quàm quod habeam gratum, facere existimes*. Sallust. *Regium imperium, quod initio conseruandæ libertatis atque augendæ reipub. fuerat*. nam in his quoque subauditur *gratia, caussa*. itidemque Institution. Iustin. lib. 3. *laudamus quidem prætores suæ humanitatis*.

Aduerbia quæ per ellipsin reticentur.

SYNTAXIS CONIVNCTIONVM. 249.

CONIVNCTIONES non modò reliquas orationis partes connectendi vim habẽt, verùm etiam inter sese, & vnà cum aduerbiis variè connexæ, variam obtinent signifi-

cationem & constructionem: quarum hîc aliquot subiiciemus exempla.

ἈΛΛΆ.

ἀλλά. ἈΛΛΆ γε, ἀλλὰ δὴ, ἀλλὰ νὴ δία, vel νὴ δί' ἀλλὰ, id est, *at enim.* ἀλλ' οὖν, *saltem, tamen, potius.* ἀλλὰ μὴ, *nunquid?* Quandoque non interrogatiuè, pro *non autem.* ἀλλὰ δὴ καί, *quinimò, atque etiam, esto,* concedendi. ἀλλά τοι, *atqui, at verò.* ἀλλὰ μὴν, *atqui, at verò.* In principio orationis significat *enimuerò.* ἀλλὰ μὴν οὐδε, *neque verò, sed neque.* ἀλλ' ἤ, *sed nunquid.* ἀλλ' ἢ ὅτι, ἀλλ' ὅτι ἤ; *vtrum, nunquid?* ἀλλ' ὅτι, *nisi quòd, quàm quòd:* vt, οὐχ ἕτερον ἀλλ' ὅτι, *non aliud, nisi quòd, vel quàm quòd.* ἀλλ' εἴπερ, de quo dicetur posteà.

ΔΈ.

δέ. ΔΈ τε, δέπου, δέτοι, *autem.* δὲ δὴ, *porrò autem:* vt, ἐὰν δὲ δὴ συμφέρῃ, *porrò autem si conferat.* μεταβαλικόν ἐστι.

ΜΈΝ.

δὲ & μὲν se consequuntur. ΔΈ & μὲν sese in oratione mutuò consequuntur: sic vt μὲν quidem præcedat, δὲ verò sequatur: οὗτος μὲν λαλεῖ, ἐκεῖνος δὲ σιωπᾷ, *hic quidem loquitur, ille verò silet.*

ἨΜΈΝ, ἨΔΈ.

ἠμὲν & ἠδὲ inchoatiua orationis. SIMILITER sese consequuntur eorum composita, ἠμὲν & ἠδὲ, quæ quidem sunt inchoatiua orationis: & ἠμὲν quidem præcedit, ἠδὲ verò sequitur. ἠμὲν ὅσοι ναίουσι οὐρανὸν, ἠδ' ὅσοι κληρώσαντο χθόνα. *& quicunque sortiti habitant cœlum, & quicunque sortiti sunt terram.*

ΜΈΝΤΟΙ.

μέντοι. ΜΈΝΤΟΙ, *verò, sanè,* assentientis est, interdum p ornatus causa magis, quàm significationis ponitur, vel explendæ orationis gratia: vt τοῦτο μέντοι τοιοῦτο, *hoc sanè tale est.* Sic Aristoph. in Pluto, καὶ μέντοι ταῦτα, quæ locutio est Attica, pro eo quod est, atque hæc quidem sunt huiuscemodi, vel ita se habent: clausula est superioris sermonis, & transit

ad alium. Dicitur etiam ſic, καὶ τῶ μέντοι ταύτῃ, *ſed de his hactenus.*

Accipitur etiam μέντοι, vt reſpondeat particulæ μὲν, ſic vt μὲν præcedente, ſequatur μέντοι, poſitum pro δέ.

Eſt etiam aduerſatiuum, ſicut Latinis *verùm.*

ΜΕ'ΝΤ' Α'Ν.

ΜΕ'ΝΤ' ἂν, *atqui, at.* δικαίως μέντ' ἂν ἀπέθανον, *atqui iuſtè morte affectus fuiſſem.* μαίνοιτο μέντ' ἂν, *at inſaniret.* μὲν οὖν γε καὶ, *quinimò, verè, atqui.* μέντοι πȣ̃, μέντοιγε, *nimirùm, tamen.*

μὲν τ' αὖ.

ΚΑΙ'.

ΚΑΙ' præponitur dictionibus in oratione, τε verò ſequitur inclinata θεοίτε, καὶ ἀνέρες, *dijq́; & viri.* & ita inter ſeſe conſtruuntur, vt τε præcedat, καὶ ſequatur.

καὶ præcedit dictiones τε ſequitur.

Καίτοιγε, καίτοι, *atqui, etiam, verùm, ſed, quamquam, & quidem, proinde, itaque.*

Καὶ δὴ, *continuò, protinus,* hoc eſt, *ideo.* καὶ μὴν, *atqui.* καὶ Atticis ſæpe geminatur, καὶ μέντοι καὶ, *atque etiam.* καὶ γὰρ καὶ ἐγὼ, *etenim ego quoque.* καὶ δὴ καὶ, *equidem etiam.* καὶ τοὶ καὶ, *atque adeo.* καὶ γὰρ αὖ καὶ, *& rurſus etiam.* καὶ ἵνα δὴ καὶ, *& vt etiam.* καὶ μὴν καὶ, *quinetiam.* καὶ ἔγωγε καὶ αὐτὸς, *& ego ipſe.* Nam καὶ Atticis quidem παρέλκει.

καὶ Atticis geminatum.

ΚΑ'Ν.

ΚΑ'Ν pro καὶ ἐὰν, *& ſi, vel quòd ſi, vel ſin,* conſtruitur Coniũctiuis, κἂν ἀναγκασθῇ, *quòd ſi cogatur.* Cùm verò ſignificat quamuis, gaudet Optatiuis, etiamſi tanquam de præſenti ſermo ſit. Quomodò & Plato 2. de Repub. de cane loquens, ὃν δ' ἂν γνώριμον ἴδῃ, ἀσπάζεται, κἂν μηδὲν πώποτε ὑπ' αὐτοῦ ἀγαθὸν πεπονθοι, *quemcunque conſpexerit notum, ſalutat, quamuis nihil vnquam ab eo ſuſceperit boni.* Cùm autẽ ſignificat *atque adeò,* vel *etiam,* iungitur etiam Optatiuo, atq; Indicatiuo. Indicatiuo, κἂν ἐπῄνει,

κἂν cũ Coniunctiuis.

καὶ στεφανοῦν ἐκέλδον, *ego laudassem, & coronandos censuissem.* Optatiuo, Aristoph. κἂν προσκαταθείην γ' ὥστ' ὀμόσαι τριώβολον. Significat etiam saltem.

Et Optatiuus.

Et quando sæpe geminatur in oratione, ponitur pro siue. Est etiam quandoque particula potentialis.

KA'N E'I.

κἂν εἰ cum Indicatiuo. KA'N εἰ Indicatiuo iungitur: κἂν εἰ πάντα ταῦθ' ὑπῆρχεν, *& si in eo omnia hæc essent.* Ponitur etiam cum Optatiuo, & per tmesin, κἂν ἀσέβειαν εἰ καταγινώσκοι τις, *& si impietatem condemnet quis.* Vnde frequens est apud Aristotelem, κἂν εἴ τι τοιοῦτον ἕτερον, *& si quid aliud simile.*

KA'N E'I MH'.

κἂν εἰ μὴ. KA'N εἰ μὴ, *etsi, tametsi, si non:* vt, κἂν εἰ μὴ δι' ἄλλην αἰτίαν, ἀλλὰ διὰ ταύτην, *etsi non ob aliam causam, certè ob istam.*

Nota. Κἂν etiam per se significat, *etiam si:* vt πότερ' ἂν μηδὲν ἀδικῶν φαίνηται τὴν πόλιν, ἢ κἂν ἀδικῶν, σκοπεῖτε, *vtrum si publicè insons sit, an etiam si nocens, considerate.*

H'.

ἢ definitè vel declaratiuè. H', *vel, dum* capitur definitè, vel declaratiuè, sola iacet, vt Ιλιάδ. ά. βούλομ' ἐγὼ λαὸν σῶον ἔμμεναι, ἢ ἀπολέσθαι, *ego malo populum saluum esse, & non perire.* Quo in loco ἢ significat, *& non.*

Dubitatiuè. Capitur etiam dubitatiuè: τί δὲ λαὸν ἤγαγεν ἐνθάδε; ἢ οὐχ Ἑλένης ἠϋκόμοιο; *quid autem populum adduxit huc? an non propter Helenam formosam?*

H'TOI.

ἤτοι pro μὲν. H'TOI quandoque idem valet quod μὲν, & est initialis in oratione: vt ἤτοι ὅγ' ὣς εἰπὼν κατ' ἄρ' ἕζετο, *ille quidem sic fatus consedit.*

Pro ἢ. Quandoque est disiunctiua æquiualens Coniunctioni ἢ, quam præcedit in oratione: ἤτοι ἀγαθὸν ἢ φαῦλον, *vel bonum, vel malum.*

ἤπου. H'πυ valet ἤτοι, & eodem modo postponitur ei

in oratione ἢ, vt εἰ ζῶον, οὐκοῦν ἤπου λογικὸν, ἢ μὴ, *si animal, igitur rationale est, vel irrationale.*

Ponitur etiam pro ἢ, *quàm*, post comparatiuum: vt. πολὺ μᾶλλον ἤπου τὶς ἄλλος, *multò magis quàm quiuis alius.*

ΕἸ.

ΕἸ construitur plerumque indicatiuo, & habet vim Optatiui, vel Optatiui certè loco ponitur, cùm ei additur ἂν particula potentialis. Ioan. 8. εἰ ὁ θεὸς πατὴρ ὑμῶν ἦν, ἠγαπᾶτε ἂν ἐμὲ, *si Deus esset pater vester, diligeretis me.*

εἰ cum Indicatiuo.

NONNVNQVAM cum Optatiuo: εἰ ἡδονὴ τ' ἀγαθὸν εἴη, ταύτῃ ἂν ὁρίζοιτο ἡ εὐδαιμονία, *si voluptas ipsum bonum esset, hoc pacto definiri posset felicitas.* Interdum cum Coniunctiuo, præsertim si cum aliis coniunctionibus capiatur: Ιλιάδ. α. εἴπερ γάρ τε χόλον γε καὶ αὐτῆμαρ καταπέψῃ, *quòd si iram ipso die concoxerit.* εἰ μὴ, id est, *nisi*: vt τί δε, εἰ μὴ, *quid aliud, nisi.* εἰ δὲ μὴ, *sin minus, alioqui.* εἰδ' ἄγε, *age, agedum.* εἰ γοῦν, *si saltem.* εἰ γὰρ ὤφελον, dicitur, pro εἴθε ὤφελον, *vtinam.* εἰδ' ἄρα, εἴπερ ἄρα, ἀλλ' εἴπερ, ἐὰν δὲ, hæ clausulæ dum per parenthesim inseruntur orationibus, significant, quòd si quando id faciendum sit, vel, quòd si quoddam est huiusmodi, aut aliud simile, prout oratio postulat: ἄμπελον οὐ δεῖ ἀπλεσθαι περκάζοντος τοῦ βότρυος, ἀλλ' εἴπερ ὅταν ἀπεμελάνθη, *quòd si quando id faciendum sit, tum certè demum, cùm nigra iam vua fuerit.* ἀπέχουσι οἱ μοναχοὶ τῆς σαρκοφαγίας, εἰδ' ἄρα, ἐν ἀσθενίᾳ, *abstinent monachi ab esu carnium: quòd si quando vescantur carnibus, id in ægritudine est.* οὐδεὶς εἰς ψάμμον σπείρει, ἐὰν δὲ, τῆς γεωργίας ἄπειρός ἐστιν, *nullus arenæ mandat semina, quòd si quis sit huiusmodi, is agriculturæ inexpertus est.*

Cum Optatiuo.

ἘΑ'Ν, καὶ ἘΠΕΙΔΑ'Ν.

ἘΑ'Ν & ἐπειδὰν gaudent Coniunctiuo, vt ἐὰν θέλῃς, *si velis.* ἐπειδὰν ἴδωσι, *cùm vidissent.*

ἐὰν & ἐπειδὰν gaudent Coniunctiuo.

ἘΠΕῚ ET ἘΠΕΙΔῊ.

ἐπεὶ & ἐπειδὴ cũ indicat. & infinitiuo.

ἘΠΕῚ & ἐπειδὴ iunguntur indicatiuo & infinitiuo. ἐπεὶ δὲ ὤφθη, ἐπειδὴ δὲ γένηται, ἐπειδὴ τάχιστα, *simul atque, simul vt,* hoc est, ὡς τάχιστα.

ἽΝΑ.

ἵνα cum Coniũctiuis. Et Optatiuis. Et Indicatiuis.

ἽΝΑ construitur Coniunctiuis: ἵνα διδάξω, *vt doceam.* Et Optatiuis, si de re præterita fiat sermo: ἀφίκετο ἵνα θεῷτο, *venit vt spectaret.* Et Indicatiuis in præterito imperfecto, perfecto, & indefinito, vbi aliquid de re præterita volumus subesse, aut non subesse: ἐχρῆν αὐτὸν λαβεῖν συγγραφὴν, ἵν' εἶχεν κατὰ νόμους ἀπαιτεῖν, *oportebat eum accipere syngrapham, vt posset iure exigere.*

ΓΆΡ.

γὰρ quibus iungatur.

ΓΆΡ his coniungi potest, γάρ τοι, γάρ δὴ, γὰρ αὖ, γάρ που, γὰρ δήπου, γὰρ τ' ἂν, pro γάρ τοι ἄν.

ὍΤΙ.

ὅτι cũ Indicat. Optatiuo. Superlatiuis.

ὍΤΙ gaudet indicatiuis, λέγει ὅτι ἥξει, *dicit quod veniet.* In locutione narratiua additur Optatiuo, ἠγγέλλετο ὅτι γένοιτο, καὶ εἴη, καὶ ἔσοιτο, *nuntiabat quod fieret, & esset, & erit.* Iungitur quandoque superlatiuis, ὅτι πλεῖστον, ὅτι μάλιστα, *quàm plurimum, quàm maximè.*

ἌΡΑ, ἎΡΑ.

ἄρα.

ἌΡΑ aliis dictionibus constructa significat dubitationem, οὐκ οἶδα ὅ,τι λέγοι ἄρα, *nõ noui quid diceret.* ἐγεγόνει ἄρα, *fuisset.* διατέθηκε ἄρα, *constituisset.* οὕτως ἂν φεύγοις, *sic fugias.* ὡς δέδοικα ὅποι ἄρα ἀποβαίνοις, *quàm timeo quorsum euadas.*

ἆρα in principio orationis.

Ἆρα verò hoc modo construitur: ἆρ' οὖν, ἆρά γε, *vtrum.* ἄρα οὖν, *itaque:* & ponitur in initio orationis. ἆρ' οὐκ, *vtrum, an non.* ἆρά γε, *vtrum tandem.* ἆρα μὴ, *nunquid, vtrum,* idem valet quod ἀλλά γε, in consequentia orationis.

ΟΥ͂Ν.

ΟΥ͂Ν postponitur nominibus infinitis, ὁποιοσιοῦν, *qualiscunque.* ὁποσιοσοῦν, *quantusquisque.* ὁποσοσοῦν, *quotuslibet.* ὁπηλικοσοῦν, *quantuscunque.* ὁποδαποσοῦν, *cuiascunque.* ὁποσιπλασιοῦν, *quamlibet multiplex.* ὁποτεροσοῦν, *vterlibet.* ὁπωσοῦν, ὁπωσιοῦν, ὅπη οὖν, *quouis modo, quomodocunque.*

οὖν post nomina infinita.

ΑΤΤΑ.

ἌΤΤΑ multis adiectiuis iungitur: vt, ποῖ ἄττα, πόσ᾽ ἄττα, πολλ᾽ ἄττα, ὀλίγ᾽ ἄττα, ἕτερ᾽ ἄττα, τοιαῦτ᾽ ἄττα. Sunt enim additamenta, plus ornatus quàm significationis afferentia orationi, veluti Latinis, *quis tandem, quisnam, qualisnam.*

ἄττα iungitur adiectiuis.

Ponitur etiam per se, pro τινὰ: vt ἔλεγον ἄττα, *dicebam quædam.* Quare subiungitur quandoque substantiuis nominibus, εἰς δείματ᾽ ἄττα, *in terrores quosdam.*

ἄττα pro τίνα.

ἄττα cum Substantiuis.

Seruit & interrogationibus, cùm est aspiratum: vt, πῶς καὶ ἅττα ποτὲ διελέχθη; *quomodo, & quæ disseruit?* Nam relatiua interdum pro interrogatiuis ponuntur.

Seruit interrogationibus.

ΗΠΟΥ.

Η῏ΠΟΥ, *vtique, profectò, nimirùm,* seruit etiam interrogationi, vt Latinis, *nempe.*

ἦπου seruit interrogationi.

Significat etiam ἦπου, & ἦπουγε, *multò magis,* & præponitur illis ὅπου: vt, ὅπου ἐκεῖνοι οἰκεῖσαι πόλεις οἷοί τε γεγόνασιν, ἦπου ἡμεῖς ἂν δυνηθείημεν καλῶς αὐ, *quandoquidem illi valent inhabitare ciuitates, multò magis nos possemus.*

ἦπου & ἦπουγε sequuntur ὅπου.

Eadem seruata Syntaxi Significat etiam nonnunquam, *multò minus:* vt, ὅπου αὐτοκράτωρ οὐ δύναται, ἦπου ἡμεῖς ἰδιῶται δυνηθείημεν ἄν, *quandoquidem imperator non potest, multò minus nos priuati homines possemus.* Sic Athenæus lib. 11. ἀδυνάτων δὲ καὶ Φαίδρον κατὰ Σωκράτην εἶναι, ἦπου γε καὶ ἐρώμενον αὐτοῦ γεγονέναι, *fieri non potest, vt Phædrus Socratis æuo fuerit, multò minùs*

Pro multò minùs.

vt

vt amasius eius fuerit, vel *nedum, vt amasius eius fuerit.*

ἤπου χολῆγε. Atticismus. Quandoque illi subiungitur χολῆγε, quod etiã significat *multò minùs*: & dicitur coniunctim, ἤπου χολῆγε, pro *multò minùs*, Atticè.

ἦ οὖν. Ἦ οὖν ποτὲ, *ecquando autem.* ἦ γὰρ, *nónne*, pro quo quandoque dicunt, ἦ οὔ.

ἦ γὰρ ἄν. Ἦ γὰρ ἂν, *alioqui, alioqui si, nam si.* Ἰλιάδ. α. ἦ γὰρ ἂν Ἀτρείδη νῦν ὕστατα λωβήσαιο, *nam alioqui nunc vltimum improbo tibi esse contigisset.* Chrysost. 2. de fato, ἦ γὰρ ἂν ὑπωπτεύσαντες αὐτὸν εἶναι ἐχθρὸν, ἔφυγον, *nam si existimassent vel, alioqui si existimassent ipsum esse hostem, fugissent.*

ἦ μὴν apponitur iureiurando. Ἦ μὴν, *verè*, apponitur ferè iureiurando: νὴ Δία ἦ μὴν ἐγὼ ἔπαθόν τι τοιοῦτο, *verè per Iouem tale quippiam ego passus sum.*

Post interrogationem & exclamationem. Conuenit etiam post interrogationem & exclamationem: ὦ Ζεῦ, ἦ μὴν καλὸς ἐφάνη οὗτος, *ô Iupiter, verè formosus hic apparuit.*

Additur etiam sponsionibus & promissionibus: ἦ μὴν ποιήσω, *certè faciam.*

ΓΕ.

γὲ iungitur Coniunctionibus. ΓΕ omnibus fermè iungitur Coniunctionibus, ἀλλὰ μήν γε, καὶ μήν γε, & sic de aliis.

ΔΗ.

δὴ post alias coniunctiones. ΔΗ etiam aliis subiungitur, καὶ δὴ, *continuò, protinus, hoc est, ideò.* ἀλλὰ δὴ, *at enim.* οὐδὲ δὴ, *nec verò.* φέρε δὴ, *age verò.* εἶεν δὴ, *esto verò.* ἰδοὺ δὴ, id est, ἰδού. ὅς δὴ, pro ὅς. οἷος δὴ, pro οἷος. τί δὴ, *quid tandem*: pro quo etiã dicunt, τί μὴν, ποῖον δὴ, *quale tandem.* ἦ δή. πού δήπου, *vtique, nimirùm, profectò.* οὐ δήπου; *nunquid?* δήπουθεν, *vtique, nimirùm.* ὅπου δήποτε, ὅπου δὴ, id est, *vbicunque.* ὁ δήποτε, ὅ τι δήποτε, ἃ δήποτε, *quidius.* ὁπωσδήποτε, ὁπωσδὴ, ὁπωσδηποτοῦν, ὁπηδήποτε. *quouis modo, quomodocunque.* πόσοι δήποτε, *quot tandem.*

ΜΗΝ.

τί μὴν concedentis. ΤΙ μὴν, *quid nam.* Aliquando etiam conce-

dentis est, pro *quid ni?* γε μὴν, *verò*. καὶ μὴν, *atqui*. ὅμως μὴν, *tamen*.

Π Ο Υ.

ΠΟΥ interdum conuenit interrogationi, vt τῶν ζώων ἐστὶ, τὸ μὲν που λογικὸν, τὸ δὲ μή, *est animalium aliud quidem homo, aliud verò non.*

που conuenit interrogationi.

Est etiam nonnunquam in oratione otiosum, quemadmodum δὴ & γε, & τοι, & μὴν, & αὖ: & postponitur, vt in his, μέν που, γέ που, ἤδη που, οὔτω που, τάχα που, ἴσως που, δή που, οὐδή που, δήπουθεν, ἦ που, ἤπου, ὅπου, ἄγχιπου, μέχριπου.

Τ Ο Ι.

ΤΟΙ cum multis construitur dictionibus: ἤτοι, πάνυτοι, γάρτοι, δέτοι, & ita in aliis, ornatus tantùm gratiâ, & explementi orationis. In τοιγάρτοι etiam geminatur.

τοι construitur cum multis dictionibus.

Interponitur etiam sine compositione, διά τοι τοῦτο; *quidnam ob rem est hoc?*

Τοίνυν, quando præponitur Coniunctioni ἄν, valet *at, atqui*: vt ὑμῶν τοίνυν οὐδ᾽ ἂν εἷς, *atqui nullus est omnino vestrum.*

τοίνυν ante Coniunctionem ἄν.

In assumptionibus *etiam*: vt ἀλλὰ μὴν, ponitur. οὐ τοίνυν παρῆλθεν οὐδεὶς, *at nemo tum prodiit.*

Nota de τοίνυν in assumptionibus.

Significat etiam *proinde* συλλογιστικῶς: ἓν μὲν τοίνυν τοῦτο ἄρτι που ἐπορισάμεθα, ὥστε δοκεῖν τι λέγειν, *proinde vnum hoc inuenimus, vt aliquid dicere videamur.*

τοίνυν proinde.

Aliquando significat *igitur*: ἄκουε τοίνυν, ὡς ἔχει τἀμὰ, *audi igitur, vt sese habent res meæ.*

τοίνυν igitur.

Ponitur etiam pro μέντοι: ἐνταῦθα τοίνυν πάντες προσέβλεψαν αὐτῷ, *hîc quidem omnes intuebantur eum.*

Est etiam nonnunquam expletiuum: μηδ᾽ ὑμεῖς τοίνυν εἴπῃς, *tu vero ne dicas.*

Expletiuum.

Ἔτι, τοίνυν, iam vero, atque etiam. οὐ τοίνυν, *neque vero.* Et ponitur pro ἀλλὰ μὴν οὐ, ὅτι τοίνυν, *quod vero,* [illegible] *itaque quod.*

ἔτι, τοίνυν.

ἄν.

ἂν cum imperatiuo. Aristophanes in Ranis. οἰμωζε μέντ' ἄν.

ἄν construitur Græcis & δυνητικῶς, hoc est, vt denotet potentiá, & ἀορισολογικῶς, hoc est, *infinitè.* δυνητικῶς, *quidem,* vt εἰ καὶ μὴ πεποίηκε, ἀλλ' ἐποίησεν ἄν, *& si non fecit, fecisse tamen credi posset.*

ἂν habens vim verbi taciti.

Et habet quandoque vim verbi taciti, ac subaudiendi: τοσαύτην ἐποιήσαντο σπουδὴν, ὅσηνπερ ἂν τῆς ἑαυτῶν χώρας πορθουμένης, *tam enixè contenderunt, quam facere potuissent, si suum agrum populantes vidissent.*

ἂν adfert compendium in oratione.

Adfert enim particula hæc compendium in oratione: vt, δόξαν μὲν ἐγὼ γ' ἂν συγχωροίην, τὰ δ' ἕτερα τῶν οὐκ ἄν: ibi οὐκ ἄν, *ponitur pro non etiam, vel non itidem concederem.*

Iungitur δυνητικῶς, *omnibus temporibus.*

ἄν CVM PRÆSENTI.

ἂν cum præsenti Optatiui.

Præsenti quidem in Optatiuo, οὐκ ἂν λέγοις, οὐκ ἂν φαίης, *non diceres.* σὺ γὰρ ἂν ἐκεῖνον περιορῴης, *tu sineres illum.* Et in Coniunctiuo. Plato in Phædro,

Coniunctiui.

καλὸν γοῦν ἂν εἶδος ἢ καθαρευσαμένως ὁ τοῦτο λαβὼν, *atque bellam speciem is intellectu perciperet, qui hoc assequi posset, vel intellectu perceperit, qui hoc assecutus fuerit.*

Infinitiui.

Et infinitiuo, τί ποιεῖν ἂν, ἢ τί οἴεσθε λέγειν; *quid dicturos fuisse existimatis, aut quid facturos?*

ἄν CVM PRÆTERITO.

ἂν cum præterit. Indicat.

Præterito verò in indicatiuo, cùm de re præterita loquuntur, τίς οὕτως ἄγριος, ὅστις ἐδυνήθη ἂν τοῦτο ποιεῖν; *quis tam immitis, qui posset hoc facere?*

Per Optatiuum loquẽdo de præsenti.

Potest hoc & per Optatiuum enuntiari, sed ita vt loqui videamur in re præsenti: ὅστις δυνηθείη ἂν τοῦτο ποιεῖν, *qui tamen posset hoc facere.*

Iunctum præteritis omnibus.

Et inuenitur hoc pacto iunctum præteritis omnibus etiam perfectis, & plusquamperfectis. Perfecto, vt Demosth. πεφράσμαι [illegible] ἂν μοι δοκεῖτε μάλιστα [illegible], *conabor [illegible] dicere, quo mihi videmini, &c.*

Plusquam

Plusquamperfecto, ὅτι μὲν δεῖ τὰ γράμματα ἐπίστασθαι, ἱκανόειν ἂν, *quòd quidem oporteat scire literas, &c.*

Plusquamperfecto.

Per præteritum item sæpe loquuntur de futuro, addita particula ἂν, tam in verbis, quàm in participiis: vt, ποιήσασθαι ἂν, pro ποιήσεσθαι: ἐλεγχθέντων ἂν, pro ἐλεγχθησομένων: ἂν ὑποστὰς, pro ὑποστησόμενος: γενόμενον ἂν, pro γενησόμενον.

Per præteritum loquūtur de futuro.

ἊΝ CVM FVTVRO.

FVTVRIS item additur in Optatiuo: οὐκ ἂν λέξεις. Insuper indicatiuo & infinitiuo, licet id fit rariùs: ἐλπίζω οὕτως ἂν ἄριστα πράξειν, *puto me hoc pacto optimè facturum.* Id fit plerumque in verbis quæ futurum poscunt: vt, νομίζω, οἶμαι, ἐλπίζω, ἡγοῦμαι, φημὶ, προσδοκῶ, & similibus: licet etiam sine his verbis inueniatur additum futuro apud autores, vt est illud Isocrat. in Areop. ἡμεῖς γὰρ ἢν μὲν οὕτως οἰκῶμεν τὴν πόλιν, ὥσπερ νῦν ἐπιχειροῦμεν, οὐκ ἔστιν ὅπως οὐκ ἂν βουλευσόμεθα καὶ πολεμήσομεν, &c. *nos si inhabitaremus ciuitatem, quemadmodum nunc inhabitamus, quouis modo consulturi essemus & bellaturi.*

ἂν futuris optatiui.

Indicatiuo & infinit. rarius.

Itaque quod Latini per coniunctiuum per se positum, hoc Græci etiam per alios modos efferunt, addita coniunctione ἂν: vt, ἐδίδαξά σε ἂν, vel ἐδίδαξα ἂν εἰ ἐβουλήθης, *docuissem, si discere voluisses.*

Item quod Latini exprimunt per imperfectum coniunctiuum, dum de rebus transacto tempore promissis vel cogitatis loquuntur, hoc Græci per præsens, vel futurum loquūtur: τί πράξοι ἂν, [illegible] ἤρξατο, *quid ageret, cœpit cogitare.* ἔλεξε μελλητὰς, οἳ ποιήσειεν ἂν ὀρθῶς, *dixit futuros, qui rectè facerent.* τί ἂν λέγοι οὐκ οἶδε, *non nouit, quid diceret.*

Nota quod Latini per Coniunctiuum per se positum, Græci per alios modos addita Coniunctione ἂν.

Et modò præcedit, modò sequitur verbum, ad quod refertur: ὅστις ἂν ταῦτ' ἔχοι λέγειν, vel ὅστις ταῦτ' ἔχοι ἂν λέγειν, *quicunque hoc possit dicere.*

ἂν modò præcedit, modò sequitur verbum.

Construitur etiam cum particula γὰρ interrogatiuè: [illegible]

Cum particula γὰρ.

autem sine γὰρ ponitur, non habet eandem vehementiam: vt, τί ποιεῖν ἂν οἴεσθε; *quid facturos fuisse existimatis?*

ἂν cum ὅπως.

Construitur etiam cum ὅπως, & cum ὡς, & tum Optatiuo Subiunctiuoque conuenit: ἀγωνιζόμεθα ὅπως ἂν τὴν νίκην προλάβωμεν, *certamus, vt victoriam præripiamus.* μόνον σπουδάζω ὅπως ἂν χαρισαίμην σοι, *solùm studeo, quónam pacto gratificer tibi.* διδάξω ὡς ἂν τῆς σοφίας βάθος μὴ ἀγνοοίης, *docebo vt sapientiæ profunditatem non ignores.* διηγήσομαι ὡς ἂν τοῦτο καλῶς γένοιτο, *narrabo quonam pacto hoc bene fieret.*

ἈΝ ἈΟΡΙΣΤΟΛΟΓΙΚΩ͂Σ.

ἂν indefinitè sumptum.

Ἂν indefinitè acceptum plerumque Subiunctiuo construitur: ὅ τι ἂν λέγῃς, *quodcunque dicas.* ὅσῳ ἂν διαφέρῃς, *quantocunque differas.* ὁποδαπὸς ἂν ᾖς, *cuiascunque sit.* ὁπότερος ἂν ᾖ, *vterlibet sit.* ὅπῃ ἂν ἔλθῃ, *quacunque eat.*

Cum Optatiuo quoties res præterita narratur.

Interdum cũ Optatiuo, sed tum demum, cùm res præterita narratur. ἡνίκ᾽ ἂν εἰπεῖν τι καὶ ταύτῃ δέοι, *cùm oporteret, vel cùm oportebat dicere quippiam aduersus hæc.*

ἂν & ἐὰν pro ἦν.

Ἂν & ἐὰν, pro ἦν acceptæ, inueniuntur etiam cum Optatiuo: ὡς ἐὰν, siue ὡς ἂν πρότερός τις εἴποι, *quasi verò si quis prior dixisset.*

Appendix.

ἂν potentialiter sumptum.

Ἂν potentialiter acceptum, siue indefinitè sæpe deest in oratione. Demosth. οὐδεὶς πώποτε ἀνθρώπων εὕροι τὸ κατ᾽ ἐμὲ οὐδὲν ἐλλειφθέν, pro εὕροι ἄν, *nemo nunquam hominum inuenire posset delictum aliquod in me.*

ἂν abundat.

Sæpe item abundat. Aristoph. in Pluto: οὐδὲ ἓν ἂν ἔχοι τις ἂν δίκαιον ἀντειπεῖν ἔτι, *quod iustum possit quispiam adhuc contradicere.* In quo loco abundat alterum ἄν.

Coniunctiones quando ora-

Ponuntur enim Græcis tum cæteræ orationis partes, vt dictũ est, tum præcipue coniunctiones

ſicvt orationi adferant nonnunquam ornamenti aliquid, ſed nihil ſententiæ: quod potiſſimùm fit in coniunctionibus expletiuis, & in iis, quæ hîc ſequuntur.

tioni adferun[t] ornamentũ ſe[d] nihil ſententiæ

ΟὖΝ.

ΟὖΝ: vt ὅπερ οὖν ἐποίησεν, pro ὅπερ ἐποίησεν, *quod fecit.* ὥσπερ οὖν καὶ ἔχει, pro ὥσπερ καὶ ἔχει, *quemadmodum ſe habet.* ὡς οὖν, pro ὡς. — οὖν.

ὯΝ Ἰωνικῶς.

ὯΝ non modò abundat, ſed etiam inter præpoſitionem, & verbum compoſitum interponitur: ἀπ᾽ ὧν ἐδίδοντο, pro ἀπεδίδοντο, *reddebant.* ἐξ ὧν εἷλον, pro ἐξεῖλον. ἀπ᾽ ὧν ἔθαψεν, pro ἀπέθαψεν. κατ᾽ ὧν ἐκάλυψε, pro κατεκάλυψε.

ὧν abundat, & inter præpoſitionem & verbum compoſitum inſeritur.

ΤΈ.

ΤΈ: vt ἐφ᾽ ᾧτε, pro ἐφ᾽ ᾧ. — τέ.

ΚΑΊ.

ΚΑῚ: vt καὶ γὰρ αὐτὸς ὁ λόγος ἀληθής ἐστι, *etenim ſermo ipſe verus eſt.* — καὶ

ἌΤΤΑ.

ἌΤΤΑ, vt ποῖ᾽ ἄττα, ἐπεὶ ἄττα, vt ſuprà dictũ eſt. — ἄττα.

ὍΤΙ.

ὍΤΙ, vt Ioan. 1. ὡμολόγησεν ὅτι οὐκ εἰμὶ ἐγὼ Χριστὸς, *confeſſus eſt, non ſum ego Chriſtus.* Nam niſi abundaret ὅτι, ſenſus eſſet, Baptiſtam eſſe confeſſum, Euangeliſtam non eſſe Chriſtum. Et cap. 4. καλῶς εἶπας, ὅτι ἄνδρα οὐκ ἔχω, *benè dixiſti, virum non habeo.* Quo etiam in loco, ſi ὅτι non abundaret, nihil ſignificaret aliud, quàm rectè dixiſſe Samaritanam, quòd Chriſtus virum non haberet. — ὅτι abundans.

Item Marci 13. λέγοντες ὅτι ἐγώ εἰμι, *dicentes ego ſum.* Quo in loco, ſi nõ abundaret ὅτι, ſenſus eſſet, venturos qui dicerent, Chriſtum eſſe Chriſtum. Rurſus Apocal. 3. λέγεις ὅτι πλούσιός εἰμι, *dicis, ego ſum diues*: cùm alioqui eſſet ſenſus, tu dicis me eſſe diuitem.

ὩΣ.

ὡς abundans.

ὩΣ, pro ὅτι, vt λέγεις ὡς καλός εἰμι, *dicis ego sum formosus.* Neque solùm abundant Græcis orationis partes, sed nonnunquam totæ orationes: veluti, εὖ οἶδ' ὅτι, vt Παῦλος (ὡς πᾶσι εὖ οἶδ' ὅτι ἐν γραφεῖς δῆλόν ἐστι) τὸν Πέτρον ἐπετίμησε, *Paulus (vt omnibus per scripturas manifestum est) Petrum increpauit.*

Integræ orationes aliquando Græcis abundant.

ΕΥ̓ ΙΣΘΙ.

εὖ ἴσθι abundãs.

ABVNDAT etiam interdum εὖ ἴσθι, quod Græcis vsui est eo loco, quo Latinis, mihi crede: vt οὐδεὶς ἴσθι, τῶν ἀνόμων σωθήσεται, *nemo, mihi crede, iniquorum seruabitur.*

QVÒD hæc Coniunctionum Syntaxis confusius hic à VARENNIO tractata sit, quam vt vlla certa præceptionum ratio rudioribus ex ea tradi, imo vel colligi possit, é re studiosorum visum est, quæ de Coniunctionum Syntaxi, ordine & compositione sunt à recentioribus tradita hic attexere.

Coniunctionum Syntaxis.

CONIVNCTIONVM itaque Syntaxis, est eadem ferrè quæ apud Latinos. Copulatiuæ, disiunctiuæ, ac discretiuæ similes plerumque voces requirunt; sed sortiuntur interdum dissimiles. Plutarch. [illegible] ibi enim; vt similes essent dictiones, dicendum fuisset ἡ δόξα καὶ ἡ τιμὴ, *gloria & honor.* Sermodos interdũ diuersos sortiũtur. Aristot. Rhet. Alex. [illegible] [illegible] νομίζεις δεῖν [illegible] apud Ouid. quoque Metamorph. 4. *Tecta repente quati, pinguesq; ardere videntur Lampades; & rutilis collucent ignibus ædes; Falsaq; sæuarum simulacra vlulare ferarum.* nam & etiam veteres codices (teste Georg. Fabricio) indicatiuo habent *collucent*; cum in cæteris commatibus modus sit infinitiuus. Similiter etiam aduerbia relatiua diuersos quandoque casus sortiuntur. Aristot. Eth. Eud. [illegible] [illegible] ibi enim regula dandi casu postulat, [illegible] *ne iis quidem qui in rebus aduersis nobiscum permanent, credendum existimant, quasi simulent & decipiant.* Paulo melius excusari potest hic eidem locus Metaphys. [illegible] ἢ τροπῇ, ὅ ἐστι θέσις ἢ διαθιγῇ, ὅ ἐστι τάξις. ibi enim [illegible] nominis casu [illegible] conformatus est; cum [illegible]

Aduerbia relatiua sortiuntur diuersos casus.

cum antecedenti conformari debuisset, sic τοῦτέσι χρήματα.

COPVLATIVA καὶ, à viginti ad centum, præponit numeralium nominum minus; post centum, postponit minus. Sic Herod. 92. μίαν τε καὶ τεσσεράκοντα καὶ τριηκοσίας: & mox, ἐν μυρίοισί τε ἔτεσι καὶ χιλίοισι, καὶ τριηκοσίοισί τε καὶ τεσσεράκοντα. Mixte Pausanias 332,8. ἐς εἴκοσί τε καὶ τετρακοσίους πεντήκοντα, pro, *ad quadringenta & septuaginta stadia.* Interdum hic pro copulatiua ponitur præpositio πρὸς, ἐπὶ, vel μετά. Diog. L. πέντε πρὸς τοῖς ὀγδοήκοντα. Plutarch. τριακόσιοι ἐπὶ χιλίοις καὶ μυρίοις. Pausan. ὀλυμπιάδι τῇ πρώτῃ μετὰ δέκα καὶ διακοσίας: quod Latinius dixeris, *Olympiade post ducentesimam vndecima.* Copulatiua interdum præter morem inseritur. vt Pausan. 95,16. μία δὲ καὶ δέκα νίκαι: & 179,17. δύο γεγονὼς ἔτη καὶ δέκα. compositè namque sine copula dici solet ἕνδεκα & δώδεκα, vt etiam apud Latinos. Eadem interdum contra morem omittitur: vt Demosth. μίαν ἑξήκοντα: & rursum, χιλίας τριακοσίας πεντήκοντα μίαν: quorum prius Latinis planè inusitatum est, posterius vsurpatum etiam à Plinio. Similis coniunctionis ellipsis est in istis: Pausan. 252,41. ἀπέχει τῆς πόλεως σταδίους ἀπέχοντα ἑπτά: Dionys. Hal. in Dinarcho, δεξιωσάμενος οὐκ ἐλάττω εἴκοσι μνῶν ἄξια. ibi enim subaudienda est aduersatiua ἢ *quam*: vel transposito commatum ordine, καὶ: quemadmodum scilicet idem Pausan. 79, 21. τεσσαράκοντα καὶ οὐ πλείω στάδια. Sic Cæsar quoque, *amplius octingenta à litore discesserant.* & Liuius, *plus quinquaginta hominum milia ceciderunt.* ac rursum, *minus duo milia hominum effugerunt.* itemque Plautus, *minus quindecim dies sunt quòd minus XL. accepisti.* nam ibi quoque subaudiēdum *quàm.* Rursum pro copulatiua καὶ extra numerationem quoque vsurpatur præpositio μετὰ cum genitiuo: vt, τοὺς μικροὺς μετὰ τῶν μεγάλων, *paruos cum magnis*; pro, paruos simul & magnos: sicut etiam Virg. *Remo cum fratre Quirinus Iura dabunt*, pro, Quirinus & frater Remus iura dabunt. itidemque Silius, Horatius, Terentius. Itidem etiā Apollon. Arg. 1. ἰχθύες ἀίσσοντες ὕπερθ' ἁλὸς ἄμμιγα παύροις ἄπλετοι, *grandes cum paruis*, seu *grandes inter paruos.* De καὶ post ὁμοίως dicetur in sequ. paragr.

Syntaxis copulatiua καὶ.

Copulatiua præter morem inserta.

Imo & omittitur.

Ellipsis coniunctionum.

μετὰ pro καὶ.

AD ordinem porro quod attinet, Gaza tradit coniunctiones alias antecedere, alias in medio collocari, alias consequi: ac rursum antecedere & consequi vel orationem, vel dictionem, vel vtrumque. Periodum ordiri possunt καὶ, ἢ, cum composita ἤτοι: εἰ, cum suis compositis, εἴπερ, εἴτε, ἐπεὶ, ἐπειδή: itemque cognatæ illius ἄν, ἐάν, ἤν: ad hæc ἀλλά, & in carmine αὐτάρ: ἄρα, νῦν: ὅτι, διότι: ἵνα, ὅπως: τοιγάρ, τοιγαροῦν. Post principia secundo tertiove loco sequuntur τε, γὲ, μὲν,

Ordo Coniunctionum in structura orationis.

μὲν, δὲ, γὰρ, οὖν, τοίνυν : itidemque potentialis ἂν : & apud poëtas κεν, ῥα, ceteræque expletiuæ. Modo præponuntur, modo postponuntur δὴ, ἄρα, τοιγαροῦν. atque hæc quidem absolutè, ac magis antecedentium quam consequentium respectu.

Coniunctionum consociatio. In quibusdam vero consociatio quædam est, mutuusque connexus; vnde ἐπακολουθητικοὶ & ἀναφορικοὶ σύνδεσμοι appellantur: quibus scilicet duo plurave periodi membra mutuo quodam consecutionis nexu copulantur. Harum quædam geminantur: vt Xenoph. καὶ ἄλλοθι, καὶ ἐν ὑφῇ, *&* *alibi, & in textura*: seu, vt Cic. vertit, *tum in cæteris, tum in textili.* Sic τε apud poëtas: nonnunquam tamen etiam in prosa: Pausan. 148, 32. τοῖς Ἀκρίσιος παισὶ γάμον τε ἐπιγάμων, βασιλείας τε μετέδωκε σφίσι. Frequentissimè autem in compositione: vt, εἴτε- εἴτε: ἤτοι- ἤτοι: αὖτε- αὖτε: ἐάντε- ἐάντε, *siue.* Sic οὔτε- οὔτε: μήτε- μήτε, *neque*, cum synonymis οὐδὲ- οὐδὲ: μηδὲ- μηδὲ, aliisque consimilibus. Sic etiam disiunctiua ἢ- ἢ, *aut.*

Coniunctiones quæ in connexione variãtur. Quædam variantur: vt πολλά τε καὶ μεγάλα, *cum multa, tum magna.* Sic Plato, εἴτε ἀρκεῖ, καὶ εἰ μή, *siue sufficit, siue non.* Sic etiam ἤτοι- ἤ, *aut.* Sic concessiuæ μὲν, infertur aduersatiua δέ. Xenoph. δίκαιον μὲν, σοφὸν δ᾽ οὔ, *iustum quidem, at non sapientem.* In hac connexione interdum omittitur μὲν: interdum pro δὲ ponitur ἀλλά, ἀτάρ, ὅμως, vel alia synonyma. Nonnunquam etiam plures aduersatiuæ copulantur: vt Aristot. Analyt. post. 258, 22. ἀλλ᾽ ἀρξάσθαι γε ὅμως ἀνάγκη, *at incipere tamen necesse est.* Sic De mundo, τῇ μὲν θείᾳ δυνάμει [illegible] [illegible] οὐ μὴν τῇ γε οὐσίᾳ, *diuinæ potentiæ quidem conuenire, at non item substantiæ.* Sic aliis etiam concessiuis aut positiuis conditionibus suæ inferuntur aduersatiuæ. Paulus 1. Cor. 9. εἰ ἄλλοις οὐκ εἰμὶ ἀπόστολος, ἀλλά γε ὑμῖν εἰμι, *si fortè aliis Apostolus non sum, at vobis saltem sum Apostolus.* Homer. Il. α. εἴπερ γάρ τε χόλον γε καὶ αὐτῆμαρ καταπέψῃ, Ἀλλά γε καὶ μετόπισθεν ἔχει κότον, *etsi enim eo die iram deuorarit ac represserit, seruat tamen eam in posterum.* Sic post κἂν infertur interdum δέ, interdum ἀλλά. nonnunquam etiam vtrinque fit reduplicatio: vt Aristot. Meteorol. 1. de stellis, κἂν εἰ μείζους κἂν ἐλάττους φαίνονται, ἀλλ᾽ ὅμως ἀδιαίρετοί γε καθ᾽ ἑαυτοὺς εἶναι δοκοῦσι, *etiam si maiores aut minores videãtur, attamen indiuidua per se certè esse videntur.* Idem de Cælo lib. 1. κἂν εἰ μὴ ἄπειρον μὲν τὸ σῶμα τὸ πᾶν, οὐ μὴν ἀλλὰ τοσοῦτόν γε ὡς εἶναι πλείους οὐρανούς, *ac licet non infinitum sit corpus vniuersum, attamen tantum saltem est vt plures sint cæli.* Sic οὐ μόνον- ἀλλὰ καὶ, *non tantum- sed etiam.* Cuius generis sunt etiam illa, οὐχ ὅπως- ἀλλὰ καὶ: & οὐχ [illegible] ἀλλὰ καὶ: & μὴ ὅπως- ἀλλὰ πολὺ μᾶλλον: item hæc vtrinque negatiua, [illegible] οὐδὲ: & μὴ ὅτι- ἀλλ᾽ οὐδέ. quorum exempla in Indice Dionysii Halic. à Sylburgio notata sunt. Ea Latinè [illegible]

dupliciter enuntiari possunt: vt, *non dicam eruditus, sed ne primis quidem elementis initiatus*: &, *non modo non doctus, sed-*. Similis consecutio est inter εἰ & potentialem ἂν; & quidē ordine reciproco, sed ita vt εἰ ponatur initio, ἂν vero vel in medio, vel in fine. vt Plutarch. Apophth. ἔλαβον ἄν, εἰ Ἀλέξανδρος ἤμην, *accepissem, si Alexander essem*. Aristot. De Anima, εἰ κινεῖ γε αὐτὴ ἑαυτὴν, καὶ αὐτὴ κινοῖτ' ἄν, *si ipsa seipsam mouet, etiam ipsa moueatur*. Demosth. εἴ τις αἵρεσιν μοι δοίη, τὴν τῆς ἡμετέρας πόλεως τύχην ἂν ἑλοίμην, *si quis optionem mihi daret, nostræ ciuitatis fortunam eligerem*; seu, *electurus essem*.

εἰ & ἂν consecutio.

καὶ quoque post ἴσος, ὅμοιος, ὁμοίως, & similes particulas, relatiuam quandam vim habet: quippe quæ ponatur pro aduerbio ὡς, sicut apud Latinos *Ac* & *Atque*. Eius generis exempla apud Pausan. 493, 21. sed reperiuntur etiam apud Aristot. Meteorol. 71, 26. De poëtica 231, 3. itidemque in Organ. 148, 25. ταὐτὸ σημαίνει καὶ- *idem significat ac-*. Tanta vero in hoc genere est varietas, vt etiam Aristoteles ad Theodecten, particularum collocationem & ἀνταπόδοσιν inter primum elegantis orationis munus recensuerit. quamobrem bonorum auctorum lectione melius quàm nostris præceptionibus eius rei cognitio comparari poterit. Et post pauca subiungitur earum compositio his verbis.

Particularum connexio quantū orationi conferat.

COMPONVNTVR etiam Coniunctiones nonnullæ: vt εἴτε, εἴγε, εἴπερ, καίπερ: καίτοι, ἤτοι, γάρτοι: τοιγάρ, τοίνυν: item tres, τοιγάρτοι, τοιγαροῦν, τοίνυν. Ipsa etiam γὰρ, composita videtur ex γὲ & ἄρ, vt γοῦν ex γε & οὖν. sic ἐὰν ex εἰ & ἄν: κἂν ex καὶ & ἄν, per crasin: itidemque ἢν ex ἐάν. Componuntur etiam cum aduerbiis, vt ὅταν, ὁπόταν: ὥσπερ, ὥσπερ: ὥστε, μήτε: οὐδὲ, μηδὲ. Sic etiam ἐπεὶ composita videtur ex ἐπὶ & εἰ: atque inde ἐπειδὴ, ἐπειδήπερ, ἐπειδὰν. ὅν, δήποτε. περ. Nominibus & aduerbiis annectuntur ea signif. qua *cumque* apud Latinos: vt ὁστισοῦν, *quicumque*: ὁτῳοῦν, *cuicumque*: ἅττ' οὖν, *quæcumque*: ὁποιοσοῦν, *qualiscumque*: ὁποσοσοῦν, *quantuscumque*: ὁποτεροσοῦν, *vtercumque*: ὁποσαπλασιοσοῦν, *quotuplexcumque*: & ὁπουοῦν, *vbicumque*: ὁπωσοῦν, *vtcumque, quomodocumque*: apud Xenoph. etiam οὐδ' ὁπωστιοῦν, *nequaquam*. Item ὁποιοσδήποτε, *qualiscumque*: ὅποι δήποτε, *quocumque*. & Eurip. ὅπουπερ ἐστι. *vbicumque est*. qua significatione vsurpatur etiam ἂν & ἐὰν extra compositionē. περ apud poëtas annectitur, pro καίπερ: vt ἱέμενοί περ, *quamuis cupientes*. δε accusatiuis nominum annexa, fungitur apud poëtas vice præpositionis εἰς. Sic interdum etiam in prosa, Μέγαράδε, *Megara versus*. atque inde aduerbia localia in ζε. Eadem δε fungitur vice demonstratiui verbi ὅδε, in ὅδε *hic*, τοιόσδε *talis*, τοσόσδε & τηλικόσδε *tantus*. ὅδε *sic & hic*: Atticeq; vertuntur in δί: ὁδί, τοιοσδί, τοσοσδί, τηλικοσδί, ὡδί: ad intenden-

Coniunctionum compositio.

Cum aduerbiis.

Nominibus & aduerbiis.

δε pro εἰς.

δε pro demonstratiuo

dam demonstrationis vim. idem enim est ὅδε quod οὗτος ἰδὲ: & ὧδε idem ac οὕτως ἰδὲ: sicut etiam *hicce* apud Latinos vsurpatur pro *hic ecce.* Non raro tamen absque vllo significationis augmento, numeri tantum explendi gratia, annectuntur hæ particulæ: vt, ὅσπερ, & apud poëtas ὅστε, nihil amplius significant quàm simplex ὅς. sic ὥστε, ὥσπερ, ὅπερ, καθώσπερ, καθάπερ. sic etiam in τοιγάρτοι & τοιγαροῦν, postremæ particulæ expletiuæ sunt. Antesign. supra 350,31. καὶ quoque cũ varij generis vocibus per apostrophũ cõtrahitur, 229,27. vbi Etymologicon hanc tradit regulam, tum demum subscribi, cum in sequentis dictionis initio fuerit ε vel οι: vt κᾆτα, ex καὶ εἶτα: κᾦνος, ex καὶ οἶνος. sic χὠ factum esse ex καὶ ὁ: at χᾠ ex καὶ οἱ. Caussalis ἵνα nonnunquam vice Præpositionis διὰ ponitur. Aristoph. Nub. ἵνα δὴ τί τὴν ἔνην προσέθηκεν; id est, διὰ τί δὴ, *cur igitur?* sic idem alibi, ἵνα τί γὰρ; *cur enim?* qui loquendi modus passim in Bibliis est obuius.

καὶ cum varij generis vocibus.

ἵνα pro διά.

Coniunctiones etiam cumulantur interdum in oratione. vt Il. γ, ἦ μὲν δὴ πρίν γ' οὔ χε ἀρηΐφιλος Μενελάος Σῆπτε βίη καὶ χερσὶ καὶ ἔγχει φέρτερος εἶναι. Sic etiam potentialis ἂν geminata reperitur in vno eodemque commate apud Dionys. Halicarn. in Isæo, 106,2. τίς αὖ ἂν σοι αὖ ὁμολογήσῃ. nisi fortè legendum ἄρ' ἂν. Sæpius ea geminatio fit in καὶ quamquam significatione variante. Lucian. καί που καὶ ἐσθὴς καταῤῥήγνυται, *& alicubi etiam vestis dirumpitur.* Sic καὶ γὰρ καὶ, καὶ μὲν καὶ, καὶ δὴ καὶ, passim obuia. Contra Asyndeton orationis schema dicitur quod Coniunctionibus caret. In hoc genere de copulatiuæ omissione dictum supra. Sic Aristot. Magn. mor. lib. 2. ἀγαθὰ δὲ, δόξαν, πλοῦτον, δόξαν, τιμὴν, τὰ τοιαῦτα. & in fine lib. 3. Rhet. εἴρηκα. ἀκηκόατε, ἔχετε, κρίνατε. E concessiuis omittitur interdum μὲν: (sicut etiam è disiunctiuis prior nonnunquam omittitur, ἢ, vel ἤτοι) & contra interdum aduersatiua ὅμως seu ἀλλά. Omittitur etiam nonnunquam caussalis ἵνα seu ὅπως: & potentialis ἄν. Sic etiam Optatiuæ εἴθε & ὡς.

Coniunctiones cumulatæ in oratione.

Asyndetõ quid.

μὲν omissum.

Et ἵνα.

DE INTERIECTIONIBVS.

Cum nominatiuo.

Interiectionvm quæ Latinis appellantur, sua etiam rectio est, sed varia. Eurip. ὦ ἐγὼ μέλεα, *hei ego misera*. ὦ λόγοι, ὦ φρένες, ὦ σύνεσις, ὦ ἐπιτηδεύματα, ὦ ἁρμονία, ὦ ... *ô sermo, ô mentes, ô prudentia, ô studia, ô concentus, ô concordia.*

Cum genitiuo.

Αἲ, φεῦ, ὦ, οἴ, ἰὼ, βαβαὶ. Fauorin. αἲ αἲ τῶν νεογνῶν μου παίδων, *heu heu recens natos meos liberos.* Soph. φεῦ τοῦ θανόντος, *heu mortuum.* Aristophanes, ὦ μοι σοφίας, *ô sapientiam:* ὦ μοι μανίας τῆς σῆς, *ô insaniam tuam.* Lucian. οἴ μοι τῶν κτημάτων, οἴ μοι τῶν ἀγρῶν, *heu possessiones, heu agros.* Suid. ἰὼ ἰὼ τραυμάτων ἐπωδυνῶν, *ô ô vulnera dolorifica.* Fauor. ὦ τῆς ἐμῆς ἀθλιότητος, *ô meam ærumnam.* Idem, βαβαὶ τῆς εὐδαιμονίας, *papæ, quæ est hæc fœlicitas!*

Cum datiuo.

ἰὼ, οἴ, ὦ, αἲ. Sophocles, ἰὼ μοι, μοι, *hei mihi, mihi:* vel, *hei mihi misero.* Aristophanes, οἴ μοι, περιείλημμαι μόνος, οἴ μοι μάλ' αὖθις, *hei mihi, obuolutus sum solus, hei mihi valde rursus.* Fauor. ὤ μοι τῷ δειλῷ, *hei mihi misero.* Idem, αἲ αἲ μοι τῶν ἀγρῶν, *hei hei mihi propter agros.*

Cum vocatiuo.

ἰοὺ, ἰοὺ, ὦ Ζεῦ βασιλεῦ, *ahu, ahu, ô Iupiter rex.* ὦ μὴ λέγε, ὦ πονηρέ, *ah ne dic, ô improbe.* Aristoph. ἰὼ ἰὼ τέκνον, *ohe ohe fili.*

Sine casu.

PLERVMQVE sine casu sunt. Sophoc. φεῦ φεῦ φρονεῖν, *pape pape sapere.* Aristoph. φεῦ, εἴθ' ὤφελ' ἡ προμνήστρι' ἀπολέσθαι κακῶς, *eheu, vtinam auspex nuptiarum periisset male.* Gregor. ὦ πῶς ἀδακρυτὶ τὴν τούτων ἐνέγκω μνήμην; *ô quomodo sine lacrymis horum feram memoriam?* Idem, ὦ τίς Ἱερεμίας ὀδύρεται τὴν ἡμετέραν σύγχυσιν, *ô quis Ieremias deplorat nostram confusionem.*

DE ABSOLVTA RECTIONE, AC PRIMVM DE EFFICIENTE.

HABENT Latini rectionem absolutam ex ellipsi admerbij in nominibus causæ & mensuræ, quam Græci Grammatici nominatim profitentur ex eadem ellipsi proficisci. Hanc magnus sui temporis declamator sic est persecutus.

EFFICIENS ponitur in genitiuo: πατρὸς ἐσθλοῦ κἀγαθοῦ πεφυκέναι, *patre strenuo & bono natum esse.* Sic caussa per quam: κρεμῶ σε τοῦ ποδὸς, *suspendo te pede:* λύκον τῶν ὤτων κρατῶ, *lupum auribus teneo.* Item caussa propter quam. Phal. [illegible] *igitur ob [illegible] lædentes, ob nostra [illegible]* An [illegible]

Efficiens in Genitiuo.

Caussa per quã.

Propter quam.

ἐλεηθείην, ego ob fortunam, qua vsus sum, meritò apud omnes misericordiam consequar. Sic ζηλῶ σε τῆς ἐλευθεριότητος, admiror te ob liberalitatem. εὐδαιμονίζω σὲ τῆς παῤῥησίας, beatum te iudico propter libertatem loquendi. φιλεῖ αὐτὸν τῆς ἀρετῆς, amat illum ob virtutem. ἀξιῶ σε τιμῆς, digno te honore. In primo genere subaudiunt ἐκ, in secundo ἐκ vel διὰ, in postremo ἕνεκα.

Præpositio addita efficienti. Aliqvando præpositio additur. λίθοι ἐκ πυρὸς διαφανεῖς, lapides ex igne translucentes. Hesiod.

> εὖ μὲν μετρεῖσθαι παρὰ γείτονος, εὖ δ' ἀποδοῦναι,
> αὐτῷ τῷ μέτρῳ. ——
> *Bene quidem mensurator à vicino, bene verò redde,*
> *Eadem mensura.* ——

Xenoph. ἐκ παντὸς τρόπου ζητεῖ, ex omni modo quærit, pro omni modo.

Efficiens datiuo expressa. Hic aliquando datiuus adhibetur. Aristot. οὐκ εἰκὸς τοὺς θεοὺς χαίρειν ταῖς δαπάναις τῶν θυομένων, ἀλλὰ ταῖς εὐσεβείαις τῶν θυόντων, non verisimile est deos delectari sumptibus sacrificiorum, sed pietate sacrificantium. προσῄει ἀγαθῇ τύχῃ, ... bona fortuna. πάσῃ δυνάμει σοι βοηθήσω, totis viribus tibi auxiliabor. τῷ ξίφει ἐπάταξε, gladio percussit. ἐστεφάνωσεν αὐτὸν χρυσῷ στεφάνῳ, coronauit ipsum aurea corona.

De Materia.

Materia in Genitiuo. Materia similiter in genitiuo ponitur, λίθου λευκοῦ ἐποίησε τὸν νεών, lapide candido fecit templum. νόμισμα χρυσοῦ καὶ ἀργύρου κεκομμένον, numisma auro & argento cusum.

Præpositio materiæ apposita. Præpositio tamen hîc frequens est. Herodot. οἴνῳ ἐκ κριθέων πεποιημένῳ διαχρέονται, vino ex hordeo confecto vtuntur. Theophr. τὰς τριήρεις ἐκ κέδρου ποιοῦσι, triremes ex cedro faciunt. Ioseph. εἰσεκόμισε καὶ καινὴν σκεύην, λυχνίαν, τράπεζαν, βωμὸν, ἐκ χρυσοῦ πεποιημένα, importauit & noua vasa, candelabrum, mensam, aram, ex auro facta.

Materia Datiuus. Dativvs hic etiam aliquando est. Demosth. ... καλλωπίζομαι ... ταῦτα σεμνύνομαι, οὐδὲ γραφεὶς ἀποφυγών, ... glorior quòd hæc non prodiderim, neque eo quòd accusatus effugerim. Talis ista lectio est Latinis, authoritate græca humanitate politus.

De Mensura.

Mensura in Accusatiuo. Mensvra ponitur in accusatiuo. Thucyd. ἀπέχει δὲ ἡ Πλάταια τῶν Θηβῶν σταδίους ἑβδομήκοντα, abest autem Platæa à Thebis stadia septuaginta. Arrian. ἀπέχει σταθμοὺς τρεῖς, ... stathmos tres, id est, iter trium dierum.

Cum præpositione. Mensvra aliquando à præpositione regitur. ... de lōgitudine Hispaniæ, ἀπέχει δὲ κατὰ Ἡρακλέους πύλας ...

αὐτὸς ὁ τόπος περὶ ὀκτακισχιλίους σταδίους, distat ab ostio secundum columnas Herculis, circiter octies millena stadia.

De Tempore.

Tempus Accusatiuo exprimitur cum notatur quãdiu, vel

DEINDE etiam temporis, tanquam mensuræ, accusatiuus est, cùm exprimitur *quamdiu*. Demosth. *οἱ χρηστοὶ πρέσβεις οὗτοι καθῆντο ἐν Μακεδονίᾳ τρεῖς ὅλους μῆνας, isti boni legati sedebant in Macedonia tres totos menses.* Idem, *ὥστε ἅπαντα τὸν βίον ὑπόδικος εἶναι ὁμολογῶ, itaque me omnem vitam esse obnoxium confiteor.* Item, cùm exprimitur *quando*, sed rariùs. Idem, *κατέπλευσαν δεῦρο τρίτον ἔτος, huc enauigarunt tertium abhinc annum.* Idem, *ἐξῆλθον ἔτος τουτὶ τρίτον, exij annum abhinc tertium.*

Quando.

Sed sæpius est genitiuus pro quando.

CVM exprimitur quando, genitiuus est sæpius. Hippocr. *αἱ κοιλίαι χειμῶνος καὶ ἦρος θερμόταται φύσει, ventres hyeme & verè calidissimi naturâ.* Thucyd. *χειμῶνος ἤδη ἀνεχώρησαν, hyeme appetente regressi sunt.*

Iuncto participio.

HIC participium frequenter est, *ἐμοῦ παρόντος, me præsente.* Aliquando participium solum, *ἐλθόντων δὲ, ubi autem venissent.*

Atticismus Nominatiui.

Atticismi.

ATTICE pro genitiuo absoluto, qui ad quando respondetur, est nominatiuus, vt *ἀκουσθὲν, δόξαν, προσταχθὲν, cùm esset auditum, cùm con igisset, cùm mandatum esset.* Aristot. *ἀνοιχθέντες δὲ συναφέντος πόρους, πάλιν γίνεται τὸ πῦρ, apertis meatibus corporis, rursus fit ignis.*

Atticismus Datiui.

DATIVVS hîc est aliquando. Isocr. *οἷς γενομένοις, πῶς οὐκ εἰκότως μέγα φρονοίης; quibus factis, quomodo non meritò magnificè de te senseris?* Xenoph. *περιιόντι τῷ ἐνιαυτῷ φαίνουσι πάλιν οἱ Ἔφοροι φρουρὰν ἐπὶ τὴν Ἦλιν, circumacto anno, decernunt denuò Ephori custodiam in Elin.*

Atticismus Accusatiui.

QVA forma & accusatiuus sumitur, & ferè cum *ὡς* vel *ὥσπερ*: vt *ὡς τὸν ἄνδρα τοῦτο ποιήσαντα*, pro *τοῦ ἀνδρὸς ποιήσαντος, cùm vir istud fecisset.* Sed id frequentissimum est in participiis impersonalium, *δέον, cùm oporteat: δέησαν, cùm oportuerit: ἐξὸν αὐτῷ ποιῆσαι, cùm ipsi permissum esset facere: ὡς οὐδὲν αὐτῷ μέλον, tanquam nihil eius interesset.* Xenoph. *δόξαν δὲ ταῦτα, ἐκήρυξαν οὕτω ποιῆσαι, his verò decretis, edixerunt sic facere.* Plat. *δόξαν δὲ ἡμῖν ταῦτα, ἐπορευόμεθα, his verò per nos decretis, proficiscebamur.*

Genitiuus pro quamdiu.

ITEM, cùm quamdiu exprimitur, aliquando genitiuus est. Aristoph. *πολλοῦ γὰρ αὐτοὺς οὐχ ἑώρακα χρόνου, nam longo tempore eos non vidi.*

Datiuus tempori...

PRO quo datiuus simili modo ponitur. Thucyd. *ὑστέρῳ χρόνῳ [illegible] ἐπολέμησαν, insequutis temporibus aduersus*

Troiam exercitum duxerunt. Idem, τῇ αὐτῇ δὲ ἡμέρᾳ αὐτοῖς συνέβη, *eadem autem die ipsis euénit.* Arrian. ἐτελεύτα δὴ Ἀλέξανδρος τῇ τετάρτῃ καὶ δεκάτῃ ἑκατοστῇ Ὀλυμπιάδι ἐπὶ Ἡγησίου ἄρχοντος Ἀθήνησιν, *decessit igitur Alexander centesima decimaquarta Olympiade, Hegesia imperante Athenis.*

Tempus cum praepositione.

TEMPVS à praepositione aliquando regitur. Hesiod.

νοῦσοι δ' ἀνθρώποισιν ἐφ' ἡμέρῃ ἠδ' ἐπὶ νυκτὶ
αὐτόματοι φοιτῶσι, κακὰ θνητοῖσι φέρουσαι.
Morbi autem hominibus in die atque in nocte
Spontanei veniunt, mala mortalibus afferentes.

Heracl. ἅπας ἀναπαύεται πόλεμος ἐν χειμῶνι, *omne cessat bellum in hyeme.* κριθῶν δὲ μέδιμνος ἔσται σοι ἐφ' ἑκάστης ἡμέρας τὸ ἄριστον, *hordei verò medimnus erit tibi in quolibet die prandium.* Sic ἀνὰ πᾶσαν ἡμέραν, *per totum diem, vel in dies singulos.* ὑπὸ τὰς αὐτὰς ἡμέρας, *sub eosdem dies.* Huc referuntur genitiui illi, μικροῦ ἐξέφυγε, *parum abfuit quin effugeret:* μικροῦ διῆλθε, *ferè euasit.* Item ὀλίγου δεῖν, *fermè.*

De Nominibus vrbium.

Nomen vrbis regitur à praepositione.

NOMEN proprium vrbis, regitur à praepositione. Homerus,

Ἄργει ἐν ἱπποβότῳ θανέειν καὶ πότμον ἐπισπεῖν,
In Argo equorum nutrice mori, & fatalem sortem attrahere.

Ioseph. καὶ ἱδρύσας αὐτὸν ἐν Ἱεριχοῦντι βασίλειον, οὐδὲν τ[illegible] τῆς κακώσεως παρέλιπεν, *vbi collocasset ipsi in Hierichunte regiam, nihil afflictionis in populum praetermittebat.* Sic εἰς Λακεδαίμονα, *in vel ad Lacedaemonem:* εἰς Πέλλιον, *in Pell[illegible]*

Hæc ille. quæ & nobis de Syntaxi visa sunt satis.

DE

DE PROSODIA QVARTA PARTE GRAMMATICES.

Duplex ratio pronunciandarum vocum.

GRAMMATICI *cum suam artem in membra partiuntur, vltimam sedem, Prosodiæ concedunt: eaque non ineptè à Pratteolo sic definitur. Prosodia est apta orationis conceptæ pronunciatio: Sicut enim contexendæ orationis Syntaxis, ita prosodia pronunciandarum vocum rationē continet. Vocum itaque pronunciandarum ratio est duplex: Aut enim syllabas idoneo tempore & accentu moderatur: aut dictiones conuenienti morula & respiratione distinguit. Prior* λεξιφωνία *appellatur: posterior respiratio: de hac alias, nunc de Lexiphonia dicendū: Est ergo Lexiphonia quæ syllabarum quantitatem & accentum demonstrat. Porrò Græci in angustum* προσῳδίας *contractum nomen, Apicibus quibus in scribendo vtuntur imponunt. hi enim ab illis* προσῳδίαι *vocantur, id est, accentus: qui & decem sunt, quadrifariam diuisi.* εἰς τόνους, πνεύματα, χρόνους, καὶ πάθη, *id est,* in tonos, spiritus, tempora & passiones.

Lexiphonia.

Tonus.

TONI, *id est, apices eleuationem ac depressionem syllabarum indicantes, sunt tres, acutus, grauis & circumflexus. Acutus, à dextra sinistram versus descendens in syllabam acuendam defertur: hac figura,* ´ *vt* Αἰνείας. *Grauis à sinistra ad dextram in syllabam grauandam, hoc modo,* ` *vt* περὶ μὲ τούτων. *Circumflexus ex acuto & graui compactus, syllabam circumflectendam vtrinque contegit, hac forma* ˜ *, vt* μοῦσα. *hos vero apices ex litera* ϑ *conficiēdi viam docet F. Vergara lib. 4. cap. 5. in suo Scholio.*

Spiritus.

APICES *spirituum duo sunt: Tenuis, qui sic pingitur* ᾿ *, vt* ἀήρ, *& crassus cui respondet. Aspiratio Latina sic,* ῾ *vt* Ἕκτωρ.

Tempora.

TEMPORA *seu notæ temporum, quæ longitudinem & breuitatem suppositarum vocalium designant, duo sunt: longum & breue: longum est virgula porrecta, hoc modo* – [illegible]. *Breue est* ˘ [illegible] *vt* πάρις.

PASSIO

P A S S I O N E S *seu virgulæ indicantes dictionem affici sunt tres, ἀπόστροφος, ὑποδιαστολὴ, & ὑφὲν, de quibus quædam supra, cùm de orthographia, dicta sunt: quædam infra dicentur.*

Puncta. Σ Τ Ι Γ Μ Α Ι`, *id est, puncta sunt duo, Colon & Comma, de quibus fusè in Latinis.*

Notio. P O R R O *aduertendum, etiam interrogationis signum apud Græcos, hoc modo scribi;* τί ποιεῖς; quid agis: *Item quod duo puncta supra vocalem distinguunt ipsam, ne cum præcedente coëat in diphthongum. vt* ὀϊς *dissyllabum est:* ὄις *sine punctis monosyllabum.*

I T E M, *quod longi temporis virgula supra dictionem porrecta, etiam nomina propria indicat, vt* Διονύσιος γράφει, Dionysius scribit. *Et litteras: vt* τὸ ῑ φωνῆεν ἐστὶ δίχρονον ι vocalis est bitemporanea. *Quandoque etiam dictiones, vt* τὸ διαλέγομαι ἴσον τῷ ὁμιλῶ, ὅθεν ἡ διαλεκτικὴ, *id est,* disputo idem est quod colloquor, vnde ars disputatoria. *Interdum etiam syllabas in compendium contrahit: vt* σ̅ρ̅ σωτὴρ κ̅ς̅, κύριος: *Plura hoc loco præmonenda ex Prateoli in prosodiam præ... petantur. Nos institutam accentuum rationē ex Gulielmo Baïlio, quem vnicum huius partis præceptorem ... copiosumque indicauimus, ipsis Autoris verbis persequamur.*

GVLIEL

EX

GVLIELMI BAILLII E SOCIETATE IESV DE ACCENTIBVS GRÆCORVM LIBELLO.

De Accentuum in pronunciando adiumento, & eorum apud antiquos momento.

SI aliquod ad nos si non viuum & expressum, saltem mediocriter adumbratũ, & non inuenustis omnino lineamẽtis ductum veteris illius Atticæ pronunciationis peruenit simulacrum; illud certè non tam Ludi magistris, à quibus primam linguæ Græcæ hausimus & expressimus cognitionem, non tam hominibus natione Græcis, qui hoc tempore fœda barbarie deturpati, vix aliquam suauitatis pristinæ retinent vmbram; quàm Accentuum notis, quæ veluti lectissimæ nutrices nos tanquam in cunis balbutientes & in pronunciando hærentes mira arte & facilitate formant, acceptum referre debemus. Equidem tantum virium delitescere in Accentibus ad pronunciationem in suo auito suauitatis splendore conseruandam existimo, quantum olim adiumenti Gracchus in seruo fistulatore ad vocem suam rebus, de quibus dicebat, accommodandam, & ad omnem motum, quem orationis vis & impetus postulabat, inflectendam, collocabat. Hic enim, vt meminit Cicero in tertio de Oratore Dialogo, quoties cõcionem instituebat, si in iracundia non incitatum, acutum & crebrò incidens vocis genus: si in miseratione non flexibile & interruptum flebili voce: si in timore non demissum & hæsitans: si in voluptate non effusum & lene: si in grauioribus amplificationum machinis non vehemens & contentum suscepisset; toties seruus adeo suum penitus, eburneolâ fistula instructus, illi occultè à tergo attentus aderat, & admirabili prorsus industria tenuem illam fistulam aut celeriter, aut remisse, aut grauiter, aut exiliter inflabat, vt eo

Accẽtuum vtilitas.

ſigno percepto herus, qui perorabat, aut ſe languentem excitaret, aut excitatum à contentione reuocaret, vocemque ſuam inæquabili varietate, qua aures renouarentur & reficerentur, prudenter temperaret. Accentus autem ſine vllo ſtrepitu non tanquam ſerui tibicines, ſed tanquam eruditi & muti magiſtri, certis admodum ſignis demonſtrant, quãdo ſyllabam attollere, quando deprimere, quando medio quodam ſono temperare debeamus; ſi vel oculos legendo, vel memoriam loquendo, vel mentem cogitando in illos conuertamus. Etenim ſi vt priſcis illis Ariſtotelis & Demoſthenis temporibus, (vt paulò poſt aperiemus) in quibus nulli accentus in iis, quæ Græcè litteris mandabantur, aut pauci certè ad ambiguitatis mæandros in cauſis grauioribus effugiendos notabantur; ita & hac ætate in iis, quæ vel typis excuſa, vel amanuenſium labore ſcripta, nobis relicta ſunt, nulla etiã accentuũ ſigna depicta cernerẽtur, aut quælibet, vt animus meus auguratur, natio ad propriç & patriæ linguæ tonum pronunciationem Græcam cum ſumma cõfuſione detorſiſſet. aut ad Latinç pronunciationis normam, in qua interuallorum longorum & breuium ſola ſpectatur ratio, ineptè deflexiſſet. Quid autem auribus mediocriter eruditis & Atticis iniucundius & moleſtius accidere poteſt, quàm ſi in Latinum traducta ſonum aut libera, aut numeris vincta oratio Græca percipiatur? Quis vel tenuiter Græcus non totus horreat, ſi hoc primum Heſiodi metrum more Latino pronunciari audiat?

μοῦσαι πιερίηθεν ἀοιδῆσι κλείουσαι·

Hic non tantum claudicat, & quaſi fluctuat delicatus ille Græcorum concentus, ſed tanquam peregrinus, & vi quadam de patrio & auito patrimonio deiectus ac in acerbum ſeruitutis iugum redactus, eneruatus & exanimatus languescit. Si autem quaſi iure poſtliminij ſuis ſedibus, restitutus more Attico ita deuoluatur,

μοῦσαι πιερίηθεν ἀοιδῆσι κλείουσαι.

Græci à Latinis quare in pronũciando diſſentiant.

Quanto aures teretes & Græcos oblectationis ſenſu cumulabit? Nec verò mirandum eſt, tam diſſimiles, & interſe diſcrepantes Græcos & Latinos in pronunciandi ratione exiſtere, cùm ſi omnium nationũ & linguarum varietates vnum in locum cogamus, & inuicem comparemus, nihil cognatum, nihil ſimul cohærens, ſed maxime inter ſe diſiunctum & diſſimile reperiemus: Nam quemadmodũ quælibet natio, propria habet, quibus inter ſuos ciues familiariter vtitur, vocabula, ſic certum & definitum in proferendo ſonum & accentum, quo patria lingua tãquam quadam

tessera inter peregrinas & exteras nationes, etiam si earum mutuetur loquendi genus, nisi in eo diu multumque fœliciter se exercuerit, facilè dignoscitur. Hoc olim in Græcis dum Latinè, in Latinis dum Græcè, in Gallis dum Italicè, in Italis dum Gallicè, in Germanis dum Hispanicè, in Hispanis dum Germanicè, &, ne longius excurrat enumeratio, in omnibus populis id licet contemplari, qui quoties in alieno solo natum sermonem addiscunt, toties à germano accentu deflectentes, & risum vberrimum excitant, & sibi tantum placent, præterea nemini. Quamuis enim aliquis sit ita lingua expeditus, vt non hæreat & titubet; ita memoria firmus, vt summa facilitate omnia animo complectatur, ita in agendo venustus, vt nullum gestum nisi aptum & rebus consentaneum effingat; si tamen peregrinæ alicuius gentis, cum qua diuturnum & familiare non inierit commercium, orationem velit vsurpare, Nearchum vt scribit ille deorum & hominũ derisor Lucianus, πρὸς τὸν ἀπαίδευτον πολλὰ βιβλία ὠνούμενον ridiculè imitabitur; qui dum sibi aliena industria laudem aliquam conciliare cuperet, ratus conatus suos fœlicem euentũ habituros, si Apollinis Lyram, quę in quodam Lesbiorum templo summâ diligentia seruabatur, posset subripere, sacerdotem templi custodem magna vi auri & argenti corrupit, & eo furto insolentior factus, sibi facilè persuasit, se instar Orphei cantus suauitate flumina à suo cursu in contrarium detorsurum, syluas & saxa tracturum, animalia ad mitiorem naturam ferina omnino exuta reuocaturum, hominum denique mentes quocunque cantus incubuisset, ad nutum & arbitrium impulsurum; quæ dum apud se commẽta & somnia animo versaret, nocte quadam dum se parum tutum videret, & inclusum suburbio, in quo flagitium commiserat, animaduerteret, Lyram cuius dulcedine se periculum carceris iam iam imminens vitare posse confidebat, cœpit sine arte digitis pulsare, sed stridore planè rustico & agresti omnes Canes excitauit, qui furibundi cõmuni impetu facto eum miserrimè laceratum & laniatum in frusta diuiserunt. Sic priscis illis temporibus dum vel Scythæ vel aliæ remotiores nationes linguæ Græcæ sibi nequaquam visitatæ, & minimè natiuæ verba pronunciabant, sono & accentu planè ingrato, non minus quàm Nearchus suo strepitu, omnium Atheniensium aures acerrimas & delicatissimas obtundebant, eorumque in se odia conflabant. Notum omnibus, Atheniensium Senatum pecunias quasdam, quas ille liberaliter largiebatur, reiecisse, & planè recusasse; in summis etiam bellorum turbinibus, & totius Reipublicæ angustiis, a solâ ea ratione quod barbarus eas

Nearchi error & sacrilegium.

Summa Atheniensium in [illegible] accentu [illegible].

offerendo,& ab accentu loquendo deflexiſſet & in ſolœciſmum dicendo ἀδικειῶ pro ἐγὼ ἀδικέζω turpiter coram omnibus incidiſſet. Quamuis autem diuerſæ fuerint apud varias gentes pronunciandi leges,plures tamē communi quadam conſpiratione & conſenſu Græcorum viam ſunt ſequutæ, qui Accentibus non ſyllabarum quantitati totius pronunciationis imperium conceſſerunt ; paucæ verò & ferè nullæ Latinorum veſtigiis inhæsêre,qui ſolis ſpatiis vel productis vel correptis totius pronunciationis vires metiuntur : imò verò etiam apud Latinos dum in vno eodemq; verbo Accentus & quantitas occurrunt, & inter ſe tacitè de dominio decertant , cedit tandem iure antiquitatis deuicta contra peruagatas leges ipſa vocum quantitas Accentibus.Etenim cuius auribus non erit dulcior ea pronunciatio,Mercúri penultima,vt volunt peritiores Grammatici,vi toni acuti eleuata , quàm Mercŭri penultima contracta & vnico tantum temporis puncto celerrimè pronunciando comprehenſa? Equidem dum ſeueris carminis legibus compulſus ita Horatianum illum Saphicum verſum percurro,

Gracorum pronũciationi plurimæ gentes adhæſerunt.

Latinorũ verò paucæ.

Mērcŭri facunde nepos Atlantis,

Toties videor mihi vim inferre, & aures meas illiberali concentu lædere. Itaque meritò Græci tam appetentes & cupidi Accētus patrij & [illegible] ſtudioſi fuerunt, vt ſi quē aut peregrinum,aut ciuem vel vocis ſonum exprimere putidiùs,vel exiliter exanimatum efferre,vel inflatum & quaſi anhelatum grauiùs producere , vel extra modum abſonum effingere deprehendiſſent , eum cachinnis , & ſibilis exciperent. Sciunt omnes , vt teſtatur Cicero in libro de Claris oratoribus,Theophraſtum diu tamen multumque Athenis verſatum , dum familiariter loqueretur , ab anicula Attica peregrinum fuiſſe cognitū, & ridiculè ab eadem tractatum. Quem ego cùm à diuinitate quadam loquendi nomen duxerit,nihil perturbatum ac diſcrepans vel præpoſterum aut in genere,aut in perſonis , aut in numero dixiſſe exiſtimo, ſed in Accentu ſolo fuiſſe lapſum mihi nōn obſcurè perſuadeo. Nec mirū ſi Theophraſtus vir externus deriſus fuerit, cùm Demoſthenes ſæpius in publicis concionibus à tono natiuo deflectens tumultum excitarit , maximè verò [illegible] Plutarchus in eius vita, θορυβῆσαι [illegible] Ἀσκλήπιον , [illegible] εἶναι γὰρ τὸν θεὸν ἤπιον [illegible] πολλάκις [illegible] ὁ Εὐβουλίδης [illegible] Μιλήσιος [illegible] tumultum commouit ; maximè cùm iuraret per [illegible] nec ἀσκληπίον acuta penultima more [illegible] , ſed [illegible] penultima ἀσκλήπιον (more vt ſibi videbatur [illegible]

Theophraſtus ab anicula Attica reprehēſus.

Theophraſtus errauit in accentu.

Demoſthenes à natiuo tono deflexit.

In vita decem Rhetorum.

pronunciauit, atque ostendit rectè se dicere, esse enim Deum illum ἤπιον hoc est propiciū; Atque ob hoc sæpè explosus est, sed institutione vsus Eubulidæ Dialectici Milesij correxit omnia. Populus quippe Atheniensis tacito quodam consensu sine vlla arte, sola consuetudine duce & magistra, quæ essent in pronunciatione recta ac praua diiudicabat, & eam maximè laudabat, in qua nihil displicere, nihil animaduerti possit, nihil sonare, nihil olere peregrinum; Adeo autem nouæ pronunciationis fucum & cincinnos odio prosequebatur, vt infucata huiusmodi vitia in summis etiam oratoribus nulla ratione tulerit. Voluit idem Demosthenes interdum concinnam & ornatam in quibusdam verbis, nouam tamen pronunciationem affectare, sed quoties id tentauit, toties ludibrio seipsum exposuit, ita vt (teste Cicerone in Oratore perfecto) ab Atheniensibus exagitaretur vt putidus. Ipso quidē primo initio quo ex vmbraculis Rhetorum emersus forensem palæstram frequentare ac in Solem & puluerem ciuilium cōcertationum venire cœpit, sæpius quædam non ἀττικώτατα proferens, & tonum illum Atticorum pressum & delicatum non ita venustè & enucleatè exprimens, à multitudine reclamante in ipso orationis cursu explosus est, & in Theatris à Comicis poëtis, qui eo tēpore vitia ad risum captādum suis fabulis inserebant, & histrionica imitatione eadem verba & eundem accentum repetebant, acerbiùs notatus est, vt testis est idem Plutarchus in ipsius vita, dum inquit: προελθὼν δὲ πάλιν εἰς τὰς ἐκκλησίας νεωτερικῶς τινα λέγων, διεσύρετο ὡς κωμῳδεῖσθαι αὐτὸν ὑπὸ Ἀντιφάνους καὶ Τιμοκλέους: id est, *rursus in conciones progressus cum nouè quadam dixisset & pronunciasset, explosus est, ita vt ab Antiphane Comico & Timocle exagitaretur.* Tantam autē ob eam causam animo concepit molestiam, vt spem omnem forensium rerū penè abiecerit, & de alio vitæ genere ineundo cogitarit, nisi eum senex quidā sua auctoritate confirmasset, & subselliis Areopagi facilè dominaturum prænunciasset: auctore Plutarcho in eo libello, in quo quærit, an natu grandiori sit gerenda Respublica, cum ait λέγεται δὲ καὶ Δημοσθένους ἐκπεσόντος ἐν τῷ δήμῳ, καὶ βαρέως φέροντος, ἀψάμενον παλαιόν τινα γέροντα τῶν ἀκηκοότων Περικλέους καὶ εἰπεῖν, ὡς ἐκείνῳ τἀνδρὶ προσεοικὼς τὴν φύσιν οὐ δικαίως αὑτοῦ κατέγνωκεν. οὕτω δὲ καὶ Τιμόθεον Εὐριπίδης συριττόμενον ἐπὶ τῇ καινοτομίᾳ καὶ παρανομεῖν εἰς τὴν μουσικὴν δοκοῦντα, θαρρεῖν ἐκέλευσεν, ὡς ὀλίγου χρόνου τῶν θεάτρων ὑπ᾽ αὐτῷ γενησομένων: id est, *fertur olim senex quidam, qui Periclem dicentem audierat Demosthenem explosum à populo, eam ignominiam grauiter ferentem castigasse, cùm diceret eum, qui præstanti illi simili esset ingenio, desperando sibi ipsi inurere iniuriam.*

Atheniensis sola consuetudine accentus distinxit.

Demosthenes dū nouam pronunciationem affectaret à populo derisus.

Demosthenes animum à forensi studio auertens senis auctoritate reuocatus est.

Sic & Timotheum Euripides cum ob affectationem nouitatis tanquam legum musicarum violator exibilaretur bono animo esse iussit, quòd non ita multò post theatra in ipsius potestate futura essent. Quem locum ideo hîc inserui, quia ex eo non obscurè colligimus Periclem, & Timotheum summos Oratores interdum obmurmuratione totius cœtus à dicendo fuisse retardatos, cùm Accentuum leges non ea religione, quam Atheniensium aures desiderabant, colerent. Hinc Demosthenes cùm iam assidua exercitatione eloquentiæ suæ neruos corroborasset, & totius Græciæ concursum ad ea fulmina audienda, quæ numerosè contorta in animos iudicũ vibrabat, fieri videret, in celeberrimo totius Græciæ congressu dedita opera, vt Æschinem aduersarium pecuniarum à Regis Macedonum Legatis acceptarum subtiliter insimularet, in oratione pro Corona eum μίσθωτον accentu corrupto, & in antepenultima collocato appellauit, vt dum aliquis vel è numero Iudicum, vel è populo suas aures religiosissimas offensas cerneret, alta voce eandem dictionem repeteret & ritè μισθωτὸν accentu in vltima pronunciaret; quo audito ipse Demosthenes ansam & occasionem dicẽdi abriperet, Æschinem ipsius etiam populi suffragio mercenarium fuisse iudicatum. Nec augurium eum fefellit, nam vbi μίσθωτον antepenultima corruptè acuta dixit, statim, aliquorum opinione, totius populi clamor, aliorum autẽ sententia Meander Comicus in hunc modum erupit, μισθωτὸν vltima acuta. Qua expectata, & de industria quæsita reprehensione, audita, Demosthenes ad Æschinem facetè conuersus tanquam si communi omnium iudicio mercenarius damnatus fuisset hæc argutè subuinxit. ἀκούεις ἃ λέγουσι; id est, *audísne quid dicant?* Sed clariùs sales & in dicendo argutiæ apparebunt, si verba Demosthenis subiungam, & quæ in illa commentatus est, Vlpianus connectam. Sic igitur Demosthenes, cùm animum Æschinis à Philippi & Alexandri legatis pecuniis adulteratum fuisse ostendere vellet, & ab auditoribus, quorum naturam in accentu reprehendendo perspectam habebat, nihil minus cogitantibus testimonium extorquere, dixit. ἀλλὰ μισθωτὸν ἐγώ σε Φιλίππου πρότερον, καὶ νῦν Ἀλεξάνδρου καλῶ, καὶ οὗτοι πάντες. εἰ δ' ἀπιστεῖς, ἐρώτησον αὐτοὺς, μᾶλλον δ' ἐγὼ τοῦθ' ὑπὲρ σοῦ ποιήσω. πότερον ὑμῖν ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι μίσθωτος Αἰσχίνης ἢ ξένος εἶναι Ἀλεξάνδρου δοκεῖ; ἀκούεις ἃ λέγουσι. id est, *sed mercenarium ego te Philippi antea, & nunc Alexandri voco, & hi omnes, Quod si id non credis, interroga eos, atque adeo ego ipse tuo loco id faciam. Vtrum vobis Athenienses μίσθωτος*, id est, *mercenarius Æschines an hospes Alexãdri esse videtur.* (populus autem ad reprehendendum accen-

accentum natura sua paratus dixit μιθωτός, accẽtu legitimo, quo responso percepto Demosthenes subridens adiunxit) *Audis ne quid dicant?* In quem locum sic scribit Vlpianus, τινὲς εἰρήκασιν ὅτι ἑκὼν ἐν τῷ ἐρωτᾷν ὁ ῥήτωρ ἐβαρβάρισεν ἐξεπίτηδες μίσθωτον λέγων. εἶτα ἐπελάβετό τις αὐτοῦ ὡς διορθούμενος, καὶ ἐβόησε τῷ ἰδίῳ τόνῳ μισθωτός. εἶτα τὴν διόρθωσιν ἀπόκρισιν καὶ βεβαίωσιν εἴρηκεν, οἱ δέ φασιν ὡς Μένανδρος ὁ κωμικὸς φίλος ὢν αὐτοῦ, καὶ ὢν ἐν τοῖς δικασταῖς ἀποκρίναιτο χαριζόμενος; ὃ τοῦ ἑνὸς τὴν φωνὴν ὡς τῶν πάντων ἐδέξατο. id est, *quidam dixerunt oratorem vltro & de industria μίσθωτος barbarè pronunciasse inter interrogandum, ac deinde ab aliquo reprehensum emendante & clamante suo iam tono natiuo μισθωτός. Postea Demosthenẽ correctionẽ pro responso & confirmatione amplexum. Alij dicũt Menandrum Comicum amicum eius sedentem in numero Iudicum respondisse in eius gratiam, cuius vocem vnius vt vniuersorum acceperit.* Sed quid diutius in re satis probata immoror, cùm omnibus constet Græcos & Athenienses tum ob alias causas, tum ob hanc maximè τέττιγας cicadas fuisse appellatos; quia sicuti cicadæ natura sua vocales sunt, & ad cantum expeditæ, ita Græci & Athenienses vnum maximè linguæ cultum & ornatum eumque non vulgarem, sed planè singularem, & politum ac suauem quendam τῆς προσῳδίας concentum mirificè adamabant. Hinc putarim esse orta illa facetè dicta tùm Philippi, tùm Demadis in Athenienses; quorum alter τοὺς Ἀθηναίους εἴκαζε τοῖς ἑρμαῖς ὡς στόμα μόνον ἔχουσι, *Athenienses comparabat statuis quibusdam Mercurij, quæ nihil aliud quam oris figuram haberent*; Alter verò τοὺς Ἀθηναίους εἴκαζεν αὐλοῖς ὧν εἴ τις ἀφέλοι τὴν γλῶτταν τὸ λοιπὸν λογικὸν οὐδέν ἐστι, *Athenienses similes esse tibiis & fistulis dicebat, quibus si linguam adimas, in his nihil reliquum rationis inesset.* Constat siquidem eos potius laborasse de sono vocis recto & simplici sine peregrina imitatione in suo pristino & antiquo splendore retinendo, vt non asperè non hiulcè, non rusticè non vastè, sed presè & æquabiliter, & leniter excurreret sermo; quàm de imperio latiùs armis propagando, aut iam parto vigilantiùs conseruando. Quem enim aurium religioni nõ inseruientem ferre potuerunt? Norunt omnes vt testis est Philostratus Pausaniam Cappadocem Herodis Attici discipulum suo tempore in primis clarum Grammaticum & Aristidi æqualem, cum vitio pinguioris & crassioris linguæ laboraret, & ideò minus distinctè Accentuum sedem obseruaret, ὀψοποιὸν *coquum*, quasi omnia misceret, & confunderet, fuisse iniuriosè cognominatum. Nam cùm nihil sit tam tenerum, neque tam flexibile, neq; quod tam facilè sequatur quocunque ducas, quam voce, si

Atheniẽses τέττιγες cur appellati.

Philippi & Demadis in Athenienses dictum.

Pausanias coquus cur iniuriosè vocatus.

nulla Accentuum varietas, quæ fessas aures recreet, percipiatur, languescimus ex testimonio Plutarchi περὶ παίδων ἀγωγῆς cum ait, μονῳδία γὰρ ἐν ἅπασιν ἐπὶ πλησμιόν τε καὶ προσάντες, *vno tenore modulata vox in omnibus rebus satietatem & molestiam parit.* Cum autem Attica auris reliquas iudicij subtilitate superaret, nec talis esset, qualis illa de qua in vetere Senario.

Ὄνος λύρας ἤκουε καὶ σάλπιγγος ὗς

Asinus lyram audiebat, sus autem buccinam.

Sed potius ad illam Apollinis, quem quatuor auribus, vt in suis Symbolis Pierius meminit, instructum Lacedemonii pinxerunt, syncerã & incorruptam de omni sono iudicandi religionẽ accederet, si quid agreste, quod ab ore excidisset, audiebat, illud repudiabat. Talis fuit auris erudita Theocriti de quo sic loquitur Stobæus ἐν τῷ λόγῳ τῆς ἀφροσύνης Θεόκριτος γραμματοδιδασκάλῳ φαύλως ἀναγιγνώσκοντι προσστὰς εἶπε, διὰ τί γεωμετρεῖν οὐ διδάσκεις; τοῦ δ' εἰπόντος ὅτι οὐκ οἶδα, καὶ τί τοῦτ' εἶπεν; οὐδὲ γὰρ ἀναγιγνώσκειν: id est, *Theocritus ad Ludi magistrum quendam Grammaticum corruptè pronunciantem accedens, dixit. Quorsum Geometriam non doces? ille verò cùm respondisset, quoniam nescio. Quid illud refert, dixit. Nam pronunciare & legere quoque nescis.* Hoc vno præclarè dicto vir in reprehendendo acutus, significauit, magnã esse inter Geometriam & Græcorum pronunciationem affinitatem. Quemadmodum enim Geometræ decempedis, & aliisve instrumentis agrorum & Arcarum spatia metiuntur, & omnia suis limitibus ac finibus certa lege circumscribunt: Sic qui Græcorum pronunciationem sartam & rectam volunt instar alterius Stentoris omnium, qui ad Troianam expeditionem profecti sunt, teste Homero, Græcorum vocalissimi, singulas proprio tono metiuntur syllabas, quæ si de sua sede, ordine perturbato in aliam transferatur, omnis in dicendo venustas deformata labitur. Hinc Ammonius Philosophus Græcus in suis in libros Aristotelis de Enunciatione Commentariis, ait, nomen στοιχεῖα aptiùs pronunciationi, quàm litteris conuenire, cùm vt inquit Dionysius στοιχεῖον, id est, pronunciatio, quæ eleganti metaphora etiam elementum dicitur στίχον quendam atque ordinem habeat, quem si vel minimum perturbaris, in te illud Horatianum detorqueri poterit,

Geometriæ est cum recta pronunciatione affinitas.

——— Amphora cepit

Institui, currente rota cur vrceus exit?

Quid inquit Ammonius magis inauditum est & intolerandum apud Græcos, quam ordine mutato dicere οὐ πως ἄνθρωπος ἐστί. Accentum corripe in vltima relicto; contra E-

clitio

cuicatum dictionum leges, quæ illum transferunt? Hæc tamen est trita & peruagata huius ætatis labes & macula, quæ inueterata in multis Gymnasiis consedit, vt adolescentes quàm primùm ad elementa Græca & modum legendi promouentur, de Accẽtu seruando & aptè collocando nihil audiant, sed more Latino Græca verba vacillantes legant, in quos aptè caderet illud Caij Iulij dictum, qui vt est apud Ciceronem in Bruto, dum Curionem dicentem & huc illuc laterum motu fluctuantem vidisset, facetè exclamauit, *quis loquitur è lintre?* Si tamen illis vnà cum Nominum & Verborum inflexionibus ex simili aliorum omnium, tùm Nominum tum Verborum analogia familiaris Accentuum ratio explicaretur, ita altis in ipsa prima puerili institutione fibris & radicibus defigeretur, vt dum manus est admouenda stylo, non ad Lexica in singulis propemodum vocabulis accurrerent, sed sponte quadam προσῳδίας rationem animo caperent. Ego verò cum viderem non singula à Varennio, non omnia à Vergara, nihil ferè à Clenardo viris tamen eruditis, aliqua tantum sed obscura & huc & illuc diffusa ab Herodiano, Moschopulo, Gaza, Chæroboſco, Aristarcho, Æschirone, Zenobio, Heraclide, Etymologo Eustathio, Chrysolara, Chalcondila, Apollonio, Corintho Philopono & aliis antiquis Græcis, quæ ad Accentus spectant explicata fuisse, hunc in gratiam adolescentium laborem suscepi, vt illis facilè & compendiariá viam munirem.

Gymnasiorũ, in Græcis addiscẽdis mos corruptus.

Autoris intẽtio.

Quibus de causis Accentus sint inuenti.

QVATVOR ad inuentionem Accentuum causas concurrisse, qui voluerit diligentiùs indagare, penitùs reperiet. Quarum prima & omnium antiquissima hæc mihi esse videtur, vt inter easdem vocales nunc longas nunc breues vsurpatas aliquod discrimen intercederet. Etenim priscis illis temporibus antequam Simonides vocales longas η, & ω adinuenisset, hisque Græcorum elementa locupletasset, qui eo sæculo viuebant, cogebantur vti earum loco ε, & ο, quæ si aliquo in vocabulo longæ occurrerent, vt à seipsis breuibus distinguerentur, eo signo, quod ad Circumflexum significandum posteri vsurparunt, hoc modo notabantur, ό, έ. Sed mos ille nullum amplius locum habere cœpit, cum tota Græcia η & ω à Simonide inuentas ad reliquas vocales admisit.

1. *Quatuor ad inuentionẽ accentuum causæ concurrerunt.*

Simonides longarũ vocalium auctor.

ALTERA verò causa fuit pronunciationis necessitas, cuius suauitas teste Demetrio Triclinio omnino periisset, nisi eo tempore, quo Græcia barbarie fœdari cœpta est, notæ aliquæ, quæ eam posteritati integram tradidissent, vsum

2. *Pronunciationis necessitas.*

familiarem sibi vendicassent.

3. *Ne nomen & verbum cũ aliis partibus cõfunderentur.*

Tertia autem accessit, ne præcipuè partes orationis nomen & verbum interdum cum aliis minoribus confunderentur. Vt enim inquit Ammonius Philosophus Græcus in suis in libros Aristotelis de Enunciatione commentariis. Quemadmodum malus, & reliqua, quæ in naui sunt ligna, præcipuè partes censentur, claui autem, glebæ terræ & pix ad singulas partes connectendas & rimas resarciendas adhibentur; sic apud Græcos duæ principes sunt Orationis partes, Nomen & Verbum; Articuli autem, Aduerbia, Præpositiones, Coniunctiones, & Pronomina vicem clauorum ad orationis iuncturam & fabricam connectendam subeunt.

Nomen & verbũ præcipuæ orationis partes.

Hæ tamen partes interdum à rudioribus confunderentur, nisi definita Accentuum sedes accederet. Quis enim μέτα esse verbum pro μέτεστι cognosceret, nisi longius in litteris Græcis progressus aut ex sensu id colligeret, aut accentus hoc indicaret, qui in huiusmodi Præpositionibus cum pro verbis non sumuntur, aut casibus suis postponuntur, in vltimam cadit μετὰ?

μέτα pro μέτεστι.

4. *Ad tollendam ambiguitatem.*

Qvarta denique causa fuit, vt omnis ambigendi ansa amputaretur, quam variæ dictiones, quæ ad res inter se discrepantes solo mutato accentu transferuntur, passim præbuissent. Quis enim aliquod esse discrimen animaduerteret, inter παιών Apollinem vltima acuta, & παίων Pæona metri genus penultima acuta, nisi accentus interuenire?

De vario apud diuersas Græcorum prouincias accentu, & de causa varietatis.

Scientiæ in quo occupatæ.

Cvm omnes scientiæ aut in diuersis hominum moribus cognoscendis sint occupatæ, aut in vi eorum, quæ in terra vel in mari nascuntur indaganda positæ, aut in natura rerum superiorum inquirenda defixæ: hæc verò om... singulari Dei prouidentia, non vni nec terrarum nec cæ... rum parti sint concessa, sed longissimis spatiis distincta... ctum est vt primi Græci doctrinæ cupidi non vulgari ... dam & populari suorum ciuium laude contenti, è terra... tali & solo patrio longiùs digressi varias & longinquas na... uigationes, & in exteras terras excursiones susciperent... verò ad suos reuersi longa variarum gentium familia... vsi, quæcunque præclara & noua viderant, suis ciuibus cu... admiratione narrabant, variorum locorum fæcundi... & multarum vrbium magnitudinem prædicabant, di... rum verò populorum fœlicitatem collaudabant. Qua... reliqui permoti, aut alio migrarunt, aut ciuitates inter se ... bello gerendo & imperio dilatando cõuenerunt, quæ tanta ani

animorum conspiratione & consensu in id incubuerunt, vt breui tempore vel amore & vitæ cultu, quo multos ad se traxerunt, vel armis, quibus initio plurimum valebant, de tota pœnè Asia triumpharint; Vt verò gentes deuictæ & superatæ ab imperio Græcorum non diuellerentur, aut in societatem ascitæ prouinciȩ firmiori amicitiæ vinculo coniungerentur, variæ ex diuersis totius Græciæ locis, in varias Asiæ partes erupêre Coloniæ, quæ aut nouas ciuitates fundarunt, aut iam excitatas incoluerunt. Quia verò natura loci ad noua instituenda cum aliis populis commercia, & familiaritatem ineundam inuitabat, è vestigio orta est aliqua tùm loquendi, tùm pronunciandi & accentus collocãdi dissimilitudo: quȩ & si non in omnibus, in quibusdam tamẽ ab antiqua & prioribus Græcis familiari pronunciatione & dicendi ratione discrepabat. Talis autem dissimilitudo partim ab aëris diuersi natura, partim & maximè à societate, quam cum regionum exterarum incolis contraxerunt, potuit manare. Aërem quidem vel temperatum, vel subtilem, vel crassum ad quandam sonorum & pronunciationis varietatem creandam, valere quis potest inficiari? Cur ij, qui se se in Septentrionẽ inclinant populi, veluti Getæ, & Scythæ ad suauissimos scientiæ satus excipiendos non ita sicut reliqui populi sunt exculti, nisi quòd spiritum crassum & frigidum à pueris de cœlo hauserint, & cum aliis gentibus politioribus familiaritatẽ nullam inierint? Mirata est antiquitas Thraciam, è qua pauci admodum profluxerunt eruditi, vnum Orpheum & sapientiæ & pronunciationis, ac dictionis suauioris magistrum tulisse; quem tamen ideo Androtion è numero sapientum reiiciendum esse existimauit, eo solo nomine, quòd ex Thracia oriundus esset, quemadmodum refert Ælianus lib. 8. Variæ historiæ. Cur qui in Meridiem, aut in Ortum vergũt populi, vt Ægyptij, & Arabes, Chaldæi, & Æthiopes & ad Mathematicas, & ad omnes occultas scientias capiendas ita sunt expediti, vt nõ labore formati, sed nati, non vigiliis eruditiores, facti, sed à natura effecti, nõ exercitatione exculti, sed sponte ad omnia elaborati videantur, nisi aliquid roboris in aëris varietate aut ad ingenij & linguæ tarditatem excitandam, aut ad subtilitatem retundendam collocetur? Palladem eam vnam ob causam sapientiæ domicilium Athenis in loco saluberrimo & aëre purissimo posuisse legimus; & Hippocratem librum scripsisse scimus, in quo quærit, quid efficiant & valeant tùm ad ingenium tùm ad corpus vel reficiendum, vel debilitandum, cœli, aquarum, & locorum dissimilitudines. Et ne in genere de omnibus nationibus agere videar, ad

Coloniarũ quæ in Græcia primum ductæ sunt origo.

Accẽtuum dissimilitudo vnde manarit.

Aërem valere ad sonorum varietatem.

Scythæ & Getæ cur ad scientias inepti.

Thracia paucos produxit eruditos.

Orpheus solus in Thracia sapiens inuentus.

Pallas cur Athenis domicilium posuisse fingitur.

Græ

Bœoti cur in pronunciãdo rudes.

Græcos me reuoco, quorum ij, qui Bœotiam petierunt, pronunciationis & cantus suauitatẽ amiserunt, hinc Horatius,

Bœotum crasso miraris in aëre natum?

& non alio ex fonte manarunt illa prouerbia, quibus insuauis accentus perstringebatur: *Moschus resonat quid Bœoticũ*; *Bœotica cantio*; *Bœotica tibia*; *Bœotica auris*, & similia, quæ arguunt, satis omnes Bœotos & in pronunciando & in cantando minus elegãtes fuisse. Nec verò Solonem missum faciã, qui cum coloniam Atheniensiũ in Ciliciam duxisset, & ciuitatem à fundamẽtis illis excitasset, & à proprio nomine Solõ appellasset ipso primo ciuitatis exordio tãta est inter

Solœcismus vnde dictus.

ipsos ciues alioquin Athenienses nata barbaries, vt nullum pristinæ eloquentiæ & pronunciationis aut perexiguũ eluceret vestigiũ. Hinc factũ est, vt si quid inconditum, si quid

Oratoriæ actionis duæ partes.

in fabrica orationis horridũ deprehenderetur, solœcismus metaphora à dialecto, qua Soles vtebãtur, ducta vocaretur. Quod vocabulũ ad ea quoq; vitia significãda trãsferebatur, quæ in vtraq; parte actionis oratoriæ committebãtur, quarum altera in gestu consistit, altera in voce & accentu. Cum enim auctore Philostrato histrio quidã in Ludis Olympicis ὦ γῆ, *ô terra*, exclamasset, & manũ in cœlũ eleuasset, & paulo post ὦ Ζεῦ, *ô Iupiter*, subiunxisset, & manum in terram depressisset; Polemõ Sophista, qui quasi arbiter & iudex Ludis præerat, cœpit & ipse exclamare ὦ σολοικίζων, *ô solœcistes*, & tanquam ineptum è numero histrionum illum remouit. Si ea verò quæ Solœci proprio dicendi genere scripserũt litteris contestata haberemus, miram non tantùm in ipso dictionis ornatu, sed etiam in Accentuum sede deformitatem deprehenderemus. Et ne in his solis videar immorari, referam quod scribit Cicero in Oratore perfecto eos, qui Cariam, Phrygiã & Mysiam incolunt, cùm minimè politi minimeq; elegantes sint, asciuisse aptũ suis auribus opimum quoddam & tanquam adipatum dictionis genus, quod eorum vicini non ita lato interiecto mari Rhodij nunquã probauerunt, reliqui autẽ Græci multò minus, Athenienses verò omnino repudiarunt. Sed vt reliquos Græcos minus in dicendo elaboratos prætermittam, ad Atticos, Dores, Æoles, & Iones

Attica dialectus gaudet cõtractionibus & Synalephis.

venio. Attica quidẽ Dialectus cum gaudeat cõtractionibus & Synalephis vt ποιῶ pro ποιέω πατρῷος pro πατρώϊος natura sua, si de Accentu agatur, est περισπαστικὴ aut [illegible] [illegible], id est, *circumflexiua aut in penultima aut in vltima* [illegible]. Cum tamẽ interdum Accentũ in priorem remittat vt [illegible]

Æolum dialectus.

Μενέλεως Æoles ea in re imitatur. Æolum dialectus est [illegible] προπαροξυτονική in trisyllabis nominibus vt βασίλευς [illegible] pro βασιλεὺς [illegible] aut παροξυτονικὴ in disyllabis [illegible]

pro καλὸς, ὄξυς pro ὀξὺς, tradit enim Dionysius hoc esse innatum Æolibus, vt dictiones dissyllabas, quæ natura sua acuto in fine notarentur, ab ipsis contra aliorũ consuetudinem παροξυτόνως proferrentur, præterquam in Coniunctionibus & Præpositionibus, in quibus nunquam Accẽtum retrahunt. De Ionibus autem & Doribus hoc possum affirmare, eos maximè **Accentum in iis collocasse** vocalibus, quas in deliciis habebant. Dores quidem, qui pleniorem & grandiorem quendam sonum appetebant ἄλφα mirum in modum **adamabant, & vt eam litteram sonantiorem red**derent, in ea libenter accentum collocabant, vt apud Hesiodum & Theocritum δυσεωθράων ἐπιτελλοωθράων idque in omnibus Genitiuis primæ & secundæ declinationis simplicium contra peruagatam rationem, quæ Accentum in vltima inflexum postulat, præstiterunt, vt Αἰνειάων, μοισάων, quod **licet Bœotis & Æolibus vulgò tribuatur, à Doribus tamen** hic mos profluxit, qui huiusmodi Genitiuis, α. inseruerunt. Hinc facetè à Theocrito Edyl. 15. inducuntur duæ mulieres Syracusanæ Gorgo & Praxino, quæ cùm more Dorum Accentum sæpius in huiusmodi vocali collocarent, & lato ac diducto ore pronunciarent, & in sacris Adonidis omnia strepitu implerent, offensus tali accentu & pronunciatione peregrinus quidam, qui religionis causa sacris aderat, subcontumeliosè & aspere illis silentium imperauit, quarum altera irata Gorgo scilicet respondit:

—— πελοποννασιστὶ λαλεῦμες
δωρίσδεν δ' ἔξεστι δοκῶ τοῖς δωριέεσσι.
—— *Sicut in Peloponneso loquimur,*
Et vt mihi videtur, Doribus Doricè pronũciare permittitur.

Hinc apud Dores, vt notarunt antiqui Grammatici vsitatissimum erat, dicere in Aoristis ἐστάσαν, ἐφύσαν, ἐλάβον, ἐφάγον Accentu ex antepenultima in penultimam retracto. Iones autem, quorum aures molliores erant, effœminatum quendam tonum aucupabantur, & si ad ε, ι, vel ει, aut η, commodè accentum reuocare possent, quia hæ vocales minus cauo ac patulo ore proferuntur, non aspernabantur. Hinc apud Herodotum qui totus Ionicus est φοιτέουσι non φοιτῶσι ξεῖνος non ξένος & apud Poëtas ἀληθέως non ἀληθῶς πνείω non πνῶ τελέω non τελῶ & his similia pleraque leguntur. Qui autem in finibus, quibus terminabatur imperium Græcorum degebant, hi quoque eam Hybridę tum sermonem, tùm pronunciationem ex varietate quadam partim Grȩca, partim peregrina concinnabant. Tales autem extitisse, qui Siciliæ partem Italiæ finitimam incoluerunt, ex Plauto in Menæchmis augurior, qui cum aliqua vocabula partim Græca, partim

In præpositionibus non retrahitur accentus.

Ionum & Dorũ dialectus.

Dores ἄλφα adamabant.

Ionum aures molliores.

Latina ad risum mouendum festiuè contexuisset, ea in re Siculos imitatus, in fabulæ argumento ita auditorem præmuniuit

Atque adeo hoc argumentum Græcissat tamen
Verum non Atticissat, at Sicilissitat.

Lacedæmonij auitum dicendi genus non corruperunt.

Soli autem Lacedæmonij nec auitum & antiquum dicendi genus, nec pronunciationem corruperunt: cum ciues suos peregrinari proposito capitis supplicio non paterentur, ne & nouum tùm viuendi, tùm loquendi genus in Spartam asportarent, & ideo tanquam ea in re seueriores [illegible] sunt appellati. Mirum tamen non est tantam inter Græcos & pronunciãdi & loquendi dissimilitudinem ortam fuisse, cùm in reliquis artibus voluptates oblectent dispares: vna quidem est ars & ratio cælandi & fingendi, in qua Phidias, Myro, Scopas & Polycletus excelluerunt, hi tamen omnes inter se dissimiles fuerunt, & in dissimili genere laudem nó mediocrem reportarunt. Et si hoc in omnibus etiam mutis artibus est mirandum, quantò admirabilius in pronunciatione humana, quæ quocunque volueris mira & facilitate & varietate inflectitur?

Quo tempore accentus notari cœperint coniecturæ.

CVM antiqui vna cum nutricis lacte accentuum rationem haurirent, eos scribendo non pingebant, sed loquendo pronunciabant, quod veteres quidam codices, in quibus nullæ accentuum notę deprehenduntur, satis apertè testantur, & talem se vidisse Callimachum in suis Miscellaneis cap. 80. scribit Politianus, quem & ipse typis mandandum curauit, nullis accentibus expressis: & c. 58. fatetur se legisse quosdam versus Sibyllinos in vetustissimis quibusdam codicibus citra vlla fastigia. Ego quidem vetus quoddam manu scriptum Dictionarium vidi, in quo accentus nó collocabantur; his tamen motus testimoniis nullos scribendo olim accẽtus adhibuisse asseuerare vix auderem, nisi grauis Aristotelis accederet auctoritas, qui c.3. Elenchωn dum sophistarum in argumentando captiones aperit, id claris his verbis confirmat cum ait *παρὰ δὲ τὴν προσῳδίαν ἐν μὲν τοῖς ἄνευ γραφῆς διαλεκτικοῖς οὐ ῥᾴδιον ποιῆσαι λόγον, ἐν δὲ τοῖς γεγραμμένοις καὶ ποιήμασι μᾶλλον.* id est, *ex accentu quidem in iis quæ sine scripto fiunt concertationibus Dialecticis non facile sophisticum sermonẽ facere, in scriptis autem & poematis magis.* Quasi dicat Græcos distinctissime accentus loquendo pronunciasse, & ideo in familiaribus & mutuis Dialecticorum congressionibus, in quibus alter argumenta [illegible]

p[illegible]

proponeret, alter eadem in aduerſarium retorqueret, ex accentu fallaciam Sophiſticam contexere facilè non fuiſſe; At in ſcriptis ſæpius ex ambiguitate accentus cōtrouerſias grauiſſimas, cum non notarentur, profluxiſſe. Ideo cum nullæ accentuum notæ Ariſtotelis tempore in Homeri carminibus ſcriberentur, non paruum teſte eodem Ariſtotele ab his verſibus Iliad. ψ. manauit diſſidium:

ἑστηκε ξυλον αυον οσον τ' οργυι' υπερ αιης
η δρυος, η πευκης το μεν ου καταπυθεται ομβρω.

Quidam enim contendebant, poëtam voluiſſe ſignificare partem ligni illius querni, quod terra affixum prominebat imbribus putreſcere, aliam verò partem, quæ deliteſcebat vireſcere, & ideo οὐ eſſe legendum περισπωμένως: Alij verò in contrariam inclinabant ſententiam. Tandem vt teſtis eſt Ariſtoteles 3. Rhetoricorū, & Alexander Aphrodiſæus in c. 3. Elenchωn Hippias Thaſius omnes ſcrupulo exemit, & οὐ negationis more legendum eſſe ſtatuit. Iam vero hæc carmina Homerica ambiguitate ſublata ita pinguntur, Iliad. ψ. verſ. 328. vbi de meta, & equis ad eam currentibus agitur:

ἕστηκε ξύλον αὖον ὅσον τ' ὄργυι' ὑπὲρ αἴης
ἢ δρυὸς, ἢ πεύκης τὸ μὲν οὐ καταπύθεται ὄμβρῳ.

Id eſt, *Stat lignum aridum quantum vlna ſupra terram*
Siue quercus, ſiue picea, quod quidē non putreſcit imbribus.

Alterum locum Ariſtoteles ex Homero, vt ipſe ait depromptum, citat, vbi de ſomnio Agamemnonis agitur:

διδομεν δε οι ευχος αρεσθαι

In quo anceps & ambiguus ſenſus tempore Ariſtotelis deliteſcebat, an ſcilicet eſſet legendum παροξυτόνως,

διδόμεν δὲ οἱ εὖχος ἀρέσθαι

vt διδόμεν ſit pro διδόμεναι & διδόναι quaſi his verbis Iupiter imperet ſomno, vt det Agamemnoni quod maximè expetebat. An verò eſſet legendum προπαροξυτόνως

δίδομεν δὲ οἱ εὖχος ἄρεσθαι

vt ſint verba Iouis, quibus proprio imperio voti compotem facit Agamemnonem, quaſi ſit prima pluralis, *damus Agamemnoni*. Sed hoc poſtremum exemplum ab Ariſtotele fictum, & apud Homerum minimè legi Alexander Aphrodiſæus contendit; ſiue verò ille verſus ſit Homericus, ſiue illi falsò aſcriptus non eſt iam noſtri inſtituti inquirere: ſed hoc vnum ad propoſitum noſtrū facit, veteres in ſcribendo nulla accentuum ſigna finxiſſe, ſicut nec Hebræos ſua puncta niſi paulo poſt tempora Honorij Imperatoris, vt notauit lib. 2. ſuæ Chronologiæ vir omnium linguarum peritiſſimus Genebrardus. Ideo [illegible] [illegible]iſſimum aliud Chriſtianæ Reip. lumen D. Hieronymus ea ætate punctorum

Hebræorū puncta quan[illegible] [illegible] peru.

non

D. Hieronymus qua difficultate linguã Hebraïcam pronunciarit.

nondum inuenta destitutum, Latinæ & Græcæ linguę splẽdore nõ contentum, tamdiu in Hebræis vocibus addiscendis desudasse, & cùm stridores & anfractus more Iudęorum spiritu aspero & horrido pronunciare non posset, vt omnẽ impedimenti ansam præscinderet, ætate iam decrepita cuidam Barrabano Iudæo, qui ad ipsum, vt aliorum furorem declinaret, nocte diuertebat, se excolendum tradidisse, & dentes anteriores lima contriuisse. Sed ne à Græcis ad Hebræos defluat sermo, ad Græcos redeo; quibus præter vulgatum & maximè tritum scribendi genus à sinistra ad dextram, aliud quoddam præsertim poëtis interdum vsitatum fuisse scio, cuius ratio nullum sine confusione maxima accentibus locum permittebat. Scribit siquidem Pausanias poëtis quoddam scribendi genus permissum fuisse, quod Græci βουστροφηδὸν appellabant, cùm scilicet ad finem prioris versus peruentum est, non iterum ad principium, videlicet à sinistra ad dextram, recurritur, sed à dextra ad sinistram conuersis tabellis, deuenitur; vt in diaulo cursu fit, dum ad metam quis appulit, facie conuersa eadem quidem via, sed vestigiis cõtrariis ad idem, vnde pedem extulerat, punctum se recipit; Aut, vt clarius exponam, vt ab Aratoribus fit, qui dum ad partem extremam sulci peruenerunt, bobus cum Aratro conuersis, alterum sulcum in contrarium ducunt & ad talem morem T. Quintum Attam in sua Comœdia [illegible] sisse existimo, dum dixit, *vertamus vomerem in ceram [illegible] croneq; aremus osseo*: & inde versus nomen detortum [illegible] autumo; Consuetudinem autem scribendi, quam, βουστροφηδὸν, vocabant, talem fuisse, conicio (licet nõ ignorem quosdam probabiliter non ita sentire, & dicere Hebræorũ more ordine, præpostero litteris inuersis scripsisse)

Gręcorum scribendi genus à sinistris ad dexteram.

μῆνιν ἄειδε θεὰ πηληϊάδεω Ἀχιλῆος
εκηθε εγλα ςιοιαχΑ ιρυμ η νηνεμολυο
πολλὰς δ' ἰφθίμους ψυχὰς ἄϊδι προΐαψεν
·ɔ& : νωωρη

Talis autem scribendi ratio vix accentus patiebatur, cùm si hoc factum fuisset, superiorum & inferiorũ vocum Accentus in eundem ordinem cum summa confusione & ambiguitate incidissent. Quamuis autem mens [illegible] partes alliciat, quod suspensus ex Aristotele [illegible] nerim, puto tamen in testamentis & aliis [illegible] rum generibus aliquos, raros tamen Accentus [illegible] collocatos fuisse; præsertim dum aliquod [illegible] [illegible] quod ex varietate Accentus [illegible] legislatoris, vel testatoris [illegible] significationẽ inducere [illegible] inde forensium [illegible]

Quando accẽtus ab antiquis apponi soliti.

minora orta fuissent seminaria, quàm olim ex notis quibusdam ad celeriter & breuiter scribendum expeditis, & à Mæcenate, vt vult Dion Nicæus in Augusto, inuentis, de quibus loquitur Martialis cum canit.

Currant verba licet, manus est velocior illis,
Vix dum lingua suum, dextra peregit opus;

quæ tandem cùm passim ab amanuensibus & tabellionibus vsurparentur, infinitam quandam litium multitudinem excitarunt, quibus cum vix senatus vacare posset, ne quis in posterum huiusmodi notis vteretur lege prohibitum est. Si enim hoc quod apud Thucydidem in 2. libro legitur oraculum Apollinis

ἥξει Δωριακὸς πόλεμος καὶ λοιμὸς ἅμ' αὐτῷ
Veniet Doricum bellum & pestis cum ipso.

Cum quidam Apollinem λιμὸν, id est, famem, alij λοιμὸν, id est, pestem prænunciare dicerent, ita Atheniensium animos rei euentu suspensos & ambiguitate fluctuantes tenuit, vt veritatem nunquam assequuti fuerint, donec Doricum bellum pestis calamitas, quæ vniuersam penè ciuitatem deleuit est subsequuta; quantò maiores & frequentiores peperissent discordias nō pauca vocabula Græca, quæ si Accentu germano spoliata fuissent, & lectorum, & Iudicum oculos ambiguitatis tenebris excæcassent? Quis siquidem non videat maximum intercedere discrimen inter *Φάρος insulæ nomen, & φᾶρος vestem*, inter *μυρία infinita & μύρια decem millia*, inter *κύων canem & κυῶν prægnantem*, quod tamē non apparebit, si sola verba à suis Accentibus diuulsa depingantur. Quo autem tempore in singulis dictionibus Accentus notari cœperint, & apud quos nemo, quē legerim, scriptum reliquit, ego verò quid sentiam libenter aperiam. Itaque existimarem paulò ante Ciceronis tempora aut ipsis Ciceronis temporibus, quibus aut Romani adolescētes Athenas ad eloquentiam addiscendam proficiscebantur, aut ad docendū Athenis Romam nobiles tum Rhetores, tum Grammatici vocabantur, Accentuum collocandorum rationem vsurpari cœptam fuisse. Liuius quidem & Ennius, qui Ciceronis ætatem multis annis præcesserunt, vt Suetonius Tranquillus fatetur, primi ferè omnium in Vrbe Græcè docuerunt, & si quid Latinè animo cōcepissent, illud è scripto prælegebant, qui, cùm, summa omnium Romanorum admiratione, Græcè, Oscè, Latinè scirēt teste Agellio, tria corda habuisse dicti sunt; horum verò alter Ennius scilicet Marcum Portium Catonem suprema senectute affectum auctore Plutarcho in eius vita lingua Græca tinxit, cuius pronunciationem non est verisimile tam cito eum assecutum

Quo tempore singulis dictionibus Accentus cœperint apponi, coniectura.

Ennius & Liuius primi Romæ Græcè docuerunt.

Lib. 17. cap. 17.

Secunda coniectura.

P. Crassi in lingua Græca addiscenda celeritas mira.

fuisse, nisi aliquæ Accentuum notæ tanquam præsidia facillima accessissent. Sed esto: sit minus probabilis hæc coniectura, verisimilior tamen erit ea, quæ ex Ciceronis ætate depromitur, in qua ferè omnes Romani, in linguã Græcam auidè aduolabant, cuius nunquam suauitatem attigissent, nec comprehensam conseruassent, nisi aut diu multúmque Athenis morati fuissent, quod omnes præstare non potuerunt, aut tonorum signa familiaria habuissent, quod credibilius iudicarim. Quasi verò Publ. Crassus teste M. Valerio lib. 8. c. 7. in Asiam ad Aristonicum debellandum missus, ipso nauigationis & itineris tempore, quod breuissimum fuit, quatuor linguas Doricam, Ionicam, Atticã & Æolicam tanta celeritate didiscisset, si accentuum adminiculo destitutus fuisset? Nihil dico de Molone Rhetore qui teste eodem Valerio lib. 2. c. 1. linguam & studia Ciceronis exacuit, primusq; Græcis actionibus in curia Romana aditum muniuit, & multos Romæ Græcè erudiendos suscepit. Ætate autem Ciceronis agresti tono corrumpebatur ipsa suauis & Attica pronunciatio; nam & Romani, qui sua lingua ius vbique dicebant, nõ parum Græcam minuebant, suam verò augebant, cui tantum tribuebant, vt Ciceroni, ipso teste in Verrinis, Senatus Romanus grauiter succensuerit, quod Senatui Syracusano Græcè responderit; & Asiatici homines peregrini vt fatetur idẽ Cicero in 3. de Oratore libro, capti nomine & vrbis auctoritate propriis domiciliis relictis Athenas aduolarunt, ibi domicilium fixerunt, ciuitatem nobilissimam peregrinis impleuerunt, qui licet eruditissimi homines essent, eos tamen quiuis verus Atheniensis indoctus nõ verbis sed sono vocis, nec tam benè, quàm suauiter loquendo superabat. Corruisset autem Græca pronunciandi consuetudo præsertim inter Romanos & alios externos, ni semper ex Grecia noui aliqui fuissent vocandi magistri, ni accentuum pingendorum mos locum habuisset. Lingua enim Latinæ maiestas & splendor adeo linguam Græcam obscurârat, vt in ipsa etiã Græcia tempore Plutarchi eodem teste, omnibus pœnè familiaris fuerit Latinæ linguæ vsus, adeo vt mihi ea quoque ætate etiam inter Græcos necessariæ videantur fuisse accentuum notæ, ne crebræ de antiquo sono orirentur difficultates & contentiones. Ætate autem Plutarchi accentus fuisse notatos videtur satis innuere ipse Plutarchus in eo opusculo, in quo Virtutem posse doceri demonstrat, cum inquit: *περὶ προσῳδίας οὐκ ἔχει τις εἰπεῖν [illegible] ἐν πόλει γινομένην, πότερον τελχῖνας ἀναγνωστέον*, id est, non potest aliquis dicere de accentu factam fuisse seditionem an [illegible] legendum τελχῖνας (scilicet accentu circumflexo an alio [illegible]

ex loco colligo & lectos & notatos fuisse eo tempore summa diligentia accentus, imò vt latius exponam cùm de Spiritibus agam, tempore Athenæi teste Eustathio in Iliad. χ. p. 1271. non tantùm in iis vocalibus, quæ primum in vocabulis locũ sibi vendicant, sed in iis, quæ in medio vocabulo collocantur Spiritus fuisse notatos constat, hoc modo λαὸς, ὀϊζύαλος. Nec mihi aliquis obiiciat antiquissimos quosdam illius temporis, si qui sint, codices, in quibus nulla Accentuũ vestigia elucent, cùm & alij reperiantur vetustate commẽdatissimi, in quibus Accentus omnes exprimuntur, & liceat testimonium testimonio euertere. Eos verò, qui eo tempore Accentibus præscissis libros exararunt, fuisse veteris illius Aristotelicæ ætatis æmulos & antiquitatis amantes verisimile est; Reliquos autem qui Accentibus adhibitis scripserunt, morem Ciceronianæ ætatis & consuetudinem quæ posteà vbique inualuit, sequutos fuisse probabile est. Possem autẽ citare pro meæ causæ patrocinio octingentos ferè codices manu scriptos & antiquitate celebres, à Græcis hominibus, & in Græcia olim exaratos, multis ante sæculis, quàm in Turcarum ditionem ea prouincia veniret, & in Bibliotheca Catherinæ Medicis, Regum quondam Galliæ matris repositos, quos vt id in quo versor, obseruarem perlustraui, & Accentus vix in vllo desiderari deprehendi. Addam & illud non infirmum testimonium, me Anicij in templo Diuæ Mariæ sacro vidisse vtriusque testamenti volumen manu scriptum, quo Diuum Hieronymum vsum fuisse Canonici certò tenent, in quo nullæ Accentuum notæ desiderantur.

Spiritus olim fuisse notatos in vocalib. in medio vocabulo collocatis.

An Accentus, & Spiritus in iis, quæ maiusculis scribuntur litteris sint pingendi.

VSVS, qui est alter rerum magister apud omnes typographos talem sibi peperit auctoritatem, vt in iis, quæ maiusculis scribuntur litteris, Spiritus & Accentus prætermittantur; sed quàm illud & rationi & Græcorum consuetudini consentaneum sit, sub *Iudice*, vt ait poëta, *lis est*. Equidem scio rationes illis, quibus se tueantur & tegant non defuturas: Obiiciẽt enim venerandam antiquitatem, quam tanquam ducem & magistram se sequi clamabunt. Opponent veterum quorundam codicum exemplaria; Adferent statuarum marmorearum perbreues inscriptiones, qualis fuit ea, quæ tempore Martialis visebatur, cuius & ipse meminit lib. 9. Epigrammatôn, dũ loquitur de statua Herculis:

Maiusculis an apponendi spiritus & accẽtus.

Græcè nunquid, ait, poëta nescis?
Inscripta est basis, indicatq; nomen

ΛΥΣΙΠΠΟΥ *lego*, *Phidiæ putaui.*

Egò verò & si eorum sententiæ iam à viris eruditis probatæ non audeam ita refragari, vt eam omnino reiiciam; vix tamen possum illis assentiri. Si enim sola spectetur antiquitatis auctoritas, ne in iis quidem, quæ minoribus scribuntur characteribus Accentuum notæ sunt depingendæ, cùm apud antiquos tempore Aristotelis nullus omnino Accentuum scribendorum floreret vsus; Si verò non priorum illorum Græcorum, qui Aristotelis præcesserunt ætatem, sed posteriorum, qui Ciceronem sunt subsequuti, habeatur ratio, nullum habent aut illud perexiguum, quo à maiusculis excludant Accentus, testimonium: cùm in antiquis Codicibus scriptis à mille, nongentis, octingentis, septingẽtis, sexcentis & quingentis annis, sæpius, vt curiosè obseruaui, maiusculæ & spiritu, si leni posteriore parte vocalis, H, hoc modo Ⱶ, si aspero, priore parte eiusdem vocalis hoc pacto, Ͱ, & Accentu natiuo notarentur. Nolim tamen negare aliquos etiam videri, in quibus à maiusculis accentus excluditur, cum semper aliqui fuerint, qui priscum illum Græcorum morem retinere voluerint; ratio tamẽ tacitè postulat, vt in omnibus Accentus collocentur, cùm & æquè in iis, quæ grandioribus scribuntur characteribus, sicut & in iis, quæ angustioribus pinguntur, possit lectorum lingua labi, quæ Accentu tanquam tacito magistro dirigitur. Et ne aliquid nouum confingere videar, in medium profero, quæ in ea Bibliotheca Reginæ regũ quondam Galliæ matris, seruatur D. Greg. Nazianz. opera Gręcè summa cura scripta, & pictura illuminata, ac olim Basilio Constãtinopolis & Gręcorũ Imperatori qui à 700. annis tẽpore Adriani 2. Pontificis imperauit, data, ac ab eodẽ & filiis conseruata, in quibus quamferè vbique videantur maiusculæ litteræ, nihilominus op-lenter & Spiritus, & Accentus ponuntur, & hoc vnum opvt potè Imperatorium ac ab erroribus, vt vidi, alienum præferrem omnibus marmoreis inscriptionibus: Nec hoc solo contentus propugnaculo, vidi in aliis libris eleganter manu exaratis breues titulos, & concisa in fine epigrammata, li-teris antiquis scripta, hisque maiusculis, in quibus nulli Accentus & Spiritus in nominibus etiam propriis requirebantur, quę si hic insererem longiùs, quàm institutum postulat, libellus excresceret. Sed hac in re liberum censeo, quod quisque velit & probet, imitari, & tueri, sola contentus admonitione & obseruatione.

Veterum apponendi maiusculis accentus & spiritus ratio.

Quid sit προσῳδία, *&* *quot eius genera.*

Accentus quid. Accentvs Græci προσῳδίας & τόνος, hoc est numero

quasdam modulationes & eleuationes, quæ concentum in pronunciando temperent, sapiēter appellarunt. Latini verò teste Agellio lib. 13. c. 6. Græcos imitati eos *tonores, tenores, tonos, vocum notas & moderamenta, accentiunculas*, & *vocu-

Accẽtuum Latina nomina.

lationes nominarunt: quibus & nouum nomen imposuit Martianus Capella cùm eos *fastigia* & *cacumina* vocauit, quia tanquam vocum domini superiorem dum scribimus sibi vendicarent ordinem. Non defuerunt, qui eos τὰς ψυχὰς φωνῶν, id est, *animas vocum*, καὶ τὰ μουσικῆς σπέρματα, id est, *Musices semina*, esse dixerunt: vt enim omnes motus interiores, quibus tùm reliquorum animalium, tùm nostra corpora cientur & agitantur, ab animo deriuantur, qui vbi superiorem cerebri partem neruorum omnium receptaculum calore quodam vitali & suaui effecit, nerui admirabilibus diuerticulis in reliquas corporis partes diffusi tacito cōcentu omnia vel minima membra mouent; sic Accentus suaui quodam motu syllabas afficiunt, cuius iucunda varietate sponte sua oratio quadratur, & naturali quadam concinnitate nullo externo voluptatis accersito aucupio aures dulciter titillantur. προσῳδίας autem nomen, vt & ipsa nominis deriuatio & compositio satis indicat, à cantu & Musica arte quadam comparata, ad naturales vocum sonos & Accentus significandos translatum est. Hesychius enim προσῳδίαν esse dicit τὴν μετ' ὀργάνου ᾠδήν, & Critias teste Polluce lib. 4. c. 9. προσῳδίας τὰς πρὸς κιθάραν ᾠδὰς appellauit, Pollux autem musica instrumenta προσῳδὰ ὄργανα, ad differentiam τῶν ἐμπνεομένων vocauit. Suidas verò in eundē incidere sensum ὕμνον καὶ προσῳδίαν existimauit, cui Aristophanis auctoritas suffragatur, qui προσῳδὸν & μελῳδὸν tanquam synonima collocauit.

προσῳδία quid Hesychio. Critiæ. Polluci. Suidæ. Aristophani.

Hinc factum est, similitudine quadam ab instrumentis Musicis deducta, quæ suaues dum aptè & scienter tanguntur & tractantur emittunt sonos, vt non solum Accentus, sed & syllabarum quantitas & Spiritus, quæ omnia aliquo in genere vocum concentum moderantur, προσῳδίας nomine, latè sumpta significatione includerentur. Si enim Accentus, quibus syllaba vel attollitur, vel deprimitur, vel quantitatē, qua vel producitur, vel corripitur, vel Spiritum, quo vel asperè, vel tenuiter effertur, spectemus, hæc omnia veluti in Lyra dispositos neruos esse deprehendemus, quibus voces; prout aurium iucunditas postulat, variè commutantur. Hinc Cicero ait in tertio de Oratore Dialogo, voces vt chordæ sunt intentæ, quæ ad quemcunque tactum respondeant; acuta, grauis, cita, tarda, magna, parua; quas tamen inter omnes, est suo quæque in genere mediocris. Atque etiam illa sunt ab his delapsa plura genera, lene,

asperum,contractũ,diffusum,continenti spiritu,intermisso, fractum,scissum,flexo sono,attenuatum, inflatum. Nullum est enim horum similium generum, quod non arte ac moderatione tractetur; Hi sunt Oratori vt pictori expositi ad variandum colores.

προσῳδία quàm latè pateat, & eius præcipua significatio.

Quamuis autem προσῳδία tanquam genus ad Accentus,Spiritus, & syllabarum quantitatem significandum latè transferatur, sumitur tamen Synecdochicῶs & Antonomasticῶs pro solis Accentibus,qui magis proprio vocabulo τόνοι à Græcis appellantur.

τόνου vocabulum quid significet Græcis.

Τόνου autem vocabulum ad varia significanda à Græcis auctoribus detortum fuisse reperiemus: & in primis: si natiuam illius significationem inspiciamus,τόνον ἀπὸ τοῦ τείνειν deductum, quandam intentionem seu contentionem significare dicemus, ita vt

Accentus quid propriè.

Accentus nihil aliud sit,quàm quędam vocis contentio,quę clarius in alia syllaba,in quàm cadit Accentus,elucet,quàm in aliis eiusdem vocabuli syllabis, quæ remissiores quasi languescunt:vt dum dico τυπτόμεσθα, tertia à fine syllaba,πτό, quasi viribus grandioribus assurgit, & intenditur, reliquæ autẽ demittuntur. Mathematici quoque motus celerrimos, quibus superiores & cœlestes globi conuertuntur, quosque φορὰς alio vocabulo dixerunt, eosdem τόνους appellarunt. Hinc Latini Philosophi cùm de motu lationis loquuntur, ad nomen τόνου alludentes, cœlestem illam conuersionem, intensissimam hoc est incitatissimam & celerrimam communi artis nomine vocant; sic cùm in omnibus vocabulis quidam motus vigeat,quo ab vna in aliam deuenitur syllabam, is certè motus inter reliquos sonantior percipitur,qui in syllaba Accentu affecta deprehenditur. Galenus autem corporis vires passim τόνους appellat, & apud eundẽ τὸν τόνον ἀπολύειν nihil aliud est,quàm vires ita debilitare,vt omnino fractæ & dissolutæ concidant: eodem planè modo Hippocrates stomachum debilem & calore destitutum, quem nausea singulis ferè momentis inuadit,ἄτονον στόμαχον nominat:Sic similitudine inde deducta Accentus, dictionũ robur & vires non ineptè dicemus.Apud alios verò Medicos Græcos,maximè apud Hippocratem,nerui τόνοι dicuntur,& metaphora inde deprompta Vitruuius teste Turnebo lib.2. Aduersariorum cap.4. funes,quibus Catapultæ bellicæ machinæ intendebantur,τόνους vocauit:quemadmodum & Pollux libro primo loreos neruos, qui curribus admouentur, & lib. 5. retia ex variis neruis contexta τόνους quoque appellauit. Eadem sanè ratione Accentus,neruos quibus tota vis pronunciationis fulcitur,licebit nominare.Apud Herodotũ autem lib.1. idem est tonus & versus, dum inquit, τριμέτρῳ τόνῳ χρᾶται,id est,*trimetro versu vtitur*; quam significationem

nostis

nostro quoque instituto accommodare possumus; quemadmodum enim versus egregia quadam pedum iunctura & fabrica aures ad se allicit, sic Accentus suauiter pronunciatus easdem ad se trahit. Nec supersedebo ab ea significatione; cuius meminit Plinius lib. 35. c. 5. cùm, inquit, splendorem intermedium inter vmbram & lumē in imaginibus & picturis τόνον appellari: vt enim in tabula picta potior laus est in lineis, quæ separant lumen & vmbram, quarum ope, id quod est illuminatum magis extat & eminet: sic syllaba ea, in qua Accentus ponitur, clarior & eminentior reliquis elucescit. Sæpiùs verò & communiùs omnes omnino soni τόνοι appellantur: frequentius tamen Antonomastικῶς varij hominum apud diuersas nationes pronunciandi, & canendi ritus τόνοι quoq; dicuntur, hinc Aristoteles lib. 5. de Genera. animalium ait τόνος ὁ κοινῶς ἦχος καλεῖται· λύδιος τόνος, καὶ φρύγιος τόνος. Sed variis enumeratis significationibus ad definitionem generaliorem veniamus, quam ita tradit Lascaris lib. 1. προσῳδία ἐστὶ τόνος φωνῆς πρὸς ὃν ᾄδομεν, *Prosodia est tonus vocis ad quem canimus.* Plures Grammatici sic eam describunt προσῳδία ἐστὶ τόνος τῆς φωνῆς ἐγγραμμάτου, *Prosodia est tenor vocis eius, quæ litteris exprimitur.* Latini verò prosodiam largè definiunt, modum omnem, quo syllaba afficitur, tùm loquendo, tùm scribendo. Eius verò decem genera vulgò enumerantur ὀξεῖα, βαρεῖα, περισπωμένη, βραχεῖα, μακρά, ψιλή, δασεῖα, ἀπόστροφος, ὑφὲν, διαστολή, tres quidem postremas diuisionis partes ἀπόστροφον, ὑφὲν & διαστολὴν meritò quidam à prosodia reiiciunt, cùm sint potius πάθη, id est, affectiones, quæ non ad quantitatem, vt prosodiæ species, sed ad qualitatem referendæ sunt. Moschopulum tamen nō dubitem dicere ridiculum esse, dum causam adfert, cur propriè sint tantum septem προσῳδίας formæ Apostrophus autem, hyphen, & hypodiastole, non nisi catachristικῶς: quia inquit cæteræ prosodiæ ex elemētis fiunt: nam λάμβδα maiusculum, Λ, sectum in duas partes ΄ ` acutum & grauem accentum procreat, vt ipsa figura satis indicat, θῆτα, verò, θ, in tres partes diuisum longam, breuem, & circumflexam prosodiam gignit: superior enim pars ^ fuit nota circumflexi, pars verò inferior ˘ est signum interualli & temporis breuis, linea verò, quæ medium corpus secat - est indicium temporis longi; Spiritus autem ex littera ἦτα, H, bipartita emergunt, sed ὑφὲν, ἀπόστροφος, & διαστολὴ ex elementis non oriuntur, & ideo è numero προσῳδιῶν remouentur: hanc Moschopulus rationem finxit, sed quàm subtilem cuiusuis examinandam iudicio relinquo. Quia tamen hæ tres postremæ partes tùm ad bene scribendum, tum ad

προσῳδία quid.

Prosodia quid Latinis.

Moschopuli error.

bene pronunciandum multum faciũt, aliqua de iis dicemus quæ non ſatis explicata à Grammaticis video.

ὑφὲν quid.

Ὑφὲν quidem legitur; ſed vt opinor corruptè pro ὑφ' ἓν quaſi intelligatur *μέρος λόγου*, id eſt, ſub vna orationis parte. ὑφ' ἓν itaque appellatur à Latinis ſubunio, ſeu coniunctio, cuius beneficio duas diſcretas voces aut plures ſic nota aliqua coniungimus, vt ſimul vnitæ videantur. Signum autem huius affectionis aut eſt ſemicirculus pandus hoc modo ⌒ tanquam ſi σίγμα maiuſculum C ſupinum colloces, ⌒, Aut eſt linea recta –, aut eſt linea ſemicirculo in medio collocato ‿ vt apud Latinos ante dux. Iam verò apud Græcos rarus eſt huius affectionis vſus, & vſus vulgo in vocabulis ita coniunctis nullam notam deprehendimus, vt licet intueri ſimilibus vocibus ὁποιοσοῦν, ὁποιοστισοῦν, καθαπερεὶ, ὁπωσοῦν ὡσπεροῦν, ὁστισοῦν, in quibus dictionibus ad oſtendendam varietatem particularum σίγμα quod in fine tantum ſolet adhiberi, & quod in medio valere ſolet, στ, collocatur, nec mirum eſt non fingi tales notas, cùm interdũ in vno & eodem vocabulo tres eſſent ſcribendæ, vt ſi diſiungas ὁποιοσδήποτουν, hac ratione ὁποῖος - δή, ποτ' - οὖν. Cum verò ſic ſcribuntur Accentus & ſpiritus non ſunt prætermittendi. Porrò quæ ſic per Hyphen coniunguntur, non vnam ſolam orationis partem efficere putãdum eſt, ſed talem inter ſimiles particulas affinitatem intercedere, vt vna aliam quaſi Homerica Catena liget & ad ſe trahat.

Διαστολὴ quid.

Διαστολὴ eſt ſuperiori affectioni oppoſita & diſiunctio ſeu diuiſio à Latinis appellatur, ab Euſtathio pag. 1465. χωρισμὸς, id eſt, *ſeparatio*, ſeu *diſtinctio*, cuius auxilio voces, quas imperite poſſumus coniungere ſeparamus, eius nota apud aliquos eſt dextra pars circuli ad imas litteras depreſſa hoc modo, (, Apud alios eſt ſiniſtra pars circuli, vel inciſum quod vulgò dicitur, virgula hoc pacto,), ὅ,τι interiecta nota inter ὅ, & τι ad diſcrimen aduerbij ὅτι, eodem planè modo ſcribimus τό,τε & ὅ,τε vt ab Aduerbiis ὅτε & τότε diſtinguantur, ſic ἅ,τε ad differentiam Aduerbij ἅτε, & hanc notam inſerẽdam eſſe exiſtimo, cùm ambiguitas aliqua oriri poteſt, ſecus ab ea abſtinendum. Ideo non probarim eos codices maximè Aldinos (in aliis tamen laudabiles) in quibus ὅ,τι & αἵ,τε inciſo interpoſito ſcribuntur: quæ enim ambiguitas inde naſci poteſt? Latini quoque ea, dum opus eſt notã, vtuntur vt apud Horatium

Me, tuo longas pereunte noctes, &c.

Iulius Cæſar nunquã dictiones diuiſit.

Ne ab imperitis legatur *metuo*. Ab hac autem affectione ita Iulius Cæſar abhorruit, teſte Suetonio, vt nunquam dictiones diuiſerit.

Reſtat

RESTAT Apostrophus, de qua affectione cum ad priorem Grammatices partem commodius referatur, nihil habeo quod dicam, præter pauca, quę ad pronunciationem Græcam faciunt, & ideo cum Accentibus mihi cōiungenda videntur. Habeo igitur, vt ante me alij subdubitarunt, illam præceptionem Grammaticorum dubiam, quæ iubet duas dictiones Apostropho affectas instar vnius esse proferēdas. Iudicarem enim moram aliquam esse faciendam, vel certè leniter & aliquantulū suspēdendam esse vocem ad omnem ambiguitatem tollendam. Et ex Aristophane in Ranis non obscurè colligimus peritiores olim moram aliquam, quæ elisionem posset indicare, in communi colloquio vsurpasse: Is enim pro more suo comico mordaci & scurrili irridet Histrionem, qui cum in scena recitasset hunc versum Euripidis in Oreste: *Apostrophus.*

ἐκ κυμάτων γὰρ αὖθις αὖ γαλήν' ὁρῶ.

nullam moram in Apostropho adhibuerat, & auditorum aures quasi incertas reliquerat, vtrum γαλήν' ὁρῶ pro γαλῆνα ὁρῶ dixisset, an γαλῶ ὁρῶ. Sic interdum risum excitasse dicunt hunc Epicharmi versum

ὁ Ζεὺς μ' ἐκάλεσε Πέλοπι γ' ἔρανον ἑστιῶν.

Auditores enim existimabant dixisse histrionem γέρανον non γὰ ἔρανον.

SED prætermissis his Prosodiæ formis, & generali illa Prosodiæ definitione, eam quæ Accentibus maximè conuenit aperiamus. Est igitur Accentus, *mensura syllabæ, quæ seruatur aut scribendo, aut pronunciando, prout certa aliqua ratio & lex, aut consuetudo postulat.* Mensura est genus; ad quantitatem enim, vt egregiè notauit Augustinus Nyphus in caput 3. Elenchōn Aristotelis, & subtilis Scaliger lib. 2. de Causis linguæ Latinæ, non ad qualitatem, vt ferè omnes Grammatici putant, Accentus spectat. Voces enim, quæ vel lentiùs vel tardius, vel citius, vel vehementiùs, vel sonantiùs pronunciantur, ab äere circumfuso & in orbem agitato ad aures transferuntur; singularum autem syllabarum altitudinem, quæ Accentum constituit, quasi media quantitate metimur, & id quidem aut quasi linea perpendiculari, quæ ascendit hoc modo ´ & hinc nascitur acutus: aut quæ descēdit hoc pacto ` & hinc oritur grauis: aut partim ascendente & descendente, simulque concurrente instar circini aperti hac figura ^, & inde circumflexus proficiscitur. Reliqua verba in definitione posita differentiæ partes sustinent, & in primis, dixi esse *mensuram syllabæ*, quamuis enim in singulis syllabis vocabulum vnum constituentibus aliquis accentus resideat, Accentus tamen, qui dicitur prædominans *Accentus quid.* *Accentus prædominans.*

& princeps in vna sola syllaba collocatur, & est veluti mensura reliquarum, vt dum dico τύπτομεν, Accentus prædominans, acutus scilicet, primam sibi vendicat syllabam, quam metitur, in reliquis vero Accẽtus, qui dicitur syllabicus subintelligitur. Syllabam verò appello spiritus comprehensionem, ad vocabulum aliquod si illud sit monosyllabum, aut partem vocabuli si vnã excedat syllabam, exprimendam. Est autẽ in triplici discrimine cõstituta, nam vel ex alia vocali, α, ι, η, ε, ο, ω, vel ex duabus vocalibus in mixtam vnam coëuntibus, vt ex diphthongis, quæ gemini-sonæ vocãtur, vel ex consonante altera, aut pluribus adiuncta aliqua vocali cõflatur. Adiunxi tandem in definitione, esse mensuram syllabæ, *quæ seruatur aut pronunciando aut scribendo*, quoniã dum pingimus notam quoq; aliquam Accẽtus delineamus, & dum loquimur syllabam accentu affectam quadam vocis varietate indicamus. Denique hæc verba sunt adhibita *prout aut lex, aut consuetudo postulat*. Lege quidem intelligimus analogiam, similitudinem, & regulas, quas tradituri sumus; consuetudine verò diuersam Dialectum, quæ pro more nationis & populi Accentum commutat.

Accentus syllabicus.

Quot sint Accentus, & quæ eorum notæ, ac qua ratione singuli sunt pronunciandi.

Vocum tres formæ.

Accentus tres.

Cvm tres tantum censeantur vocum formæ, acuta, grauis & intermedia seu temperata; sic tres solùm Accentus numerantur acutus, grauis, inflexus, quod confirmat grauissimum Ciceronis in Oratore testimonium: *Mira est*, inquit, *natura vocis, cuius quidem è tribus sonis omnino, inflexo, acuto, & graui, tanta sit & tam suauis varietas perfecta in concentibus.* Et Theagus Pythagoricus, qui Doricè scripsit, apud Stobæum, inquit: οὐδ' ἐν τᾷ μωσικᾷ ἐν τῷ ὑπεξελέσθαι τὸ ὀξὺ, καὶ τὸ βαρὺ τὸ σύμφωνον πέπλωκε. ἀλλ' ἐν τῷ ταῦτα πως συναρμόξασθαι συναρμογὰν τῶ ὀξέος, καὶ τῶ βαρέος τὸ μὲν σύμφωνον ἐναπολαμβάνεται τὸ δὲ διάφωνον ἀπείργεται. Id est: *Nec in Musica, si adimas acutum & graue harmonia & concentus creabitur: sed si hæc quodam modo iuncta fuerint concinnam modulationem acuti & grauis toni facient, & ibi concentus percipietur, & quæ dissonantia sunt expellentur.* Aliqui similitudine quadam ab aurificis statera deducta hanc tripartitam diuisionem ante oculos subiiciunt. Quemadmodum enim alterum stateræ latus sursum eleuatur, alterum verò deprimitur, aut si in vtraque lance æqualis sit pondus in neutram partem se inclinat: sic vox, interdum vehementiùs & altiùs emissa in aures acutè, aut debilius presse grauiter, aut moderatius prounciata inflexe, & temperata

influit. Non desunt, qui totam hanc varietatem ad motus naturales referant; in quibus triplex vicissitudo cernitur; corpora quippè leuiora, vt ignis è conspectu nostro procul è terra in superiorem partem, abripiuntur, & hunc motum Accẽtum acutum imitari volunt, qui quasi sagitta contorta superius ita euolat, ´; grauiora verò corpora vt lapides, & quæ è venis & visceribus terræ eruuntur metalla, maximo impetu è superiori loco demissa ad centrum terræ deferuntur, & hunc motum grauem accentum æmulari asserunt, quasi enim columna delapsa, & se in latus inclinatura depingitur hoc pacto, `. Sunt verò alia corpora mediæ cuiusdam naturæ, vt venti & exhalationes, quæ è terra radiis Solis excitantur, & in orbem posteâ per aërem agitantur, & hunc motum accentum inflexum exprimere dicũt: illius enim altera pars sursum, altera deorsum vergit, hac ratione ˜. Porrò acutum & graue homonyma sunt, vt testatur Aristoteles in libris de Physico auditu, & in Topicis, cùm nec eadem ratione ensem acutum, Angulum acutum, pyramidem acutam, vocem acutam dicamus, nec eodẽ modo ferrum graue, vocem grauem appellemus. Ensem quidem eum acutum nominamus, qui vi quadam subtili, vel vulnus infligere, vel aliquid transfigere potest; sic angulum acutum Mathematici testantur eum esse, qui recto est compressior. Eadem quoque similitudine vocem acutam censemus, quæ clarius & vehementius aures ferire solet, quales sunt voces firmiores virginum & puerorum, quæ subtiliùs, validiùs, & altiùs exaudiũtur. Ea autẽ vox inter cæteras laudatur; hinc Horat. lib. 3. carm. Od. 4. sic alloquitur Calliopem:

Descende cœlo, dic age tibia
Regina longum Calliope melos,
Seu voce nunc mauis acuta,
Seu fidibus citharáve Phœbi.

& Homerus quotiescunque alicuius vocem commendat, toties eũ hâc præclaro epitheto exornat ὀξὺ βοήσας. Quemadmodum autem id graue & retusum vocamus, quod facilè alia corpora penetrare non potest; sic grauem vocem dicimus, quæ raros motus in aërem spargit, ac velut imbecillior & cadens in aurem incurrit. Flexum autem sonum quasi ἀδιάφορον & μέσον temperatum, & intermedium constituimus, cùm nec altiùs erigatur, nec remissiùs deprimatur, in quo pronunciando multos peccare animaduerto. Quoties enim circunflexus ponitur in penultima, vt ποιεῖτε, βοᾶτε, toties à multis ita vox contenditur, & attollitur, vt videatur omnino acutus adulterinus ποιέιτε, βοάτε, cùm tamen & vox ipsa sit temperanda, & longiori quodam spiritu

Acutũ & graue homonyma.

Error multorũ in efferẽdo Circumflexo accentu.

& mora

& mora dilatanda, tanquam ſi diceres ποιεεετε, βοαατε: cauendum tamẽ eſt ne altiori ſono ſpiritus protrahatur, tunc enim acutus putaretur. Cùm verò circumflexus poſtremum locum occupat, vt ποιῶ, βοῶ, corruptè ab innumeris tanquam grauis effertur: ποιὼ βοὼ cùm tamẽ ſonus debeat ſenſim vaneſcere, interpoſito ſine contentione vocis altiori, maiori temporis interuallo, tanquam ſi diceres ποιωω βοωω. Hîc mihi occurrit controuerſia non tacenda, quam interdum inter conditos ortam vidi, eorum aliqui cùm adoleſ-

Interrogatio Græca, vt proferenda.

centem quadam vocis contentione, & conatu interrogationẽ Græcam formare audiuiſſent hoc modo ταῦτα λέγεις; hanc contentionem, quæ in fine adhibebatur reprehenderunt, & dixerunt, interrogationem Græcam non ita, vt Latinam adhibito in fine vocis acumine, & conatu eſſe efferendam: ea enim ratione ſubiungebant hoc incommodum emergere, vt dictio interrogationi proxima duplici videretur Accentu notari, ſcilicet acuto in vltima vi interrogationis, & altero ſibi naturali, quaſi ſcriberetur hoc modo ταῦτα λέγείς; alij verò rectiùs obiiciebant interrogationis vim eſſe efferendam, vocémque in vltima acuendam, & hoc poſtulare ſignum interrogationis, quæ alterius Accentus acuti vim obtinet, & hoc vnum certiſſimum eſſe indicium quod

τίς cur ſemper acuatur.

τίς interrogatiuum in concurſu, & iunctura orationis contra trita præcepta non grauetur, ſed ſemper acuatur, cum aures ferire, & quaſi excitare ad reſponſionem debeat. Ea re indicata, reliquum eſt, vt notas & ſigna ipſorum Accentuum paucis attingamus. Quamuis autem innumeræ po-

Accentuum notæ.

tuerint ab antiquis excogitari Accentuum notæ, veluti & aliarum rerum, quemadmodum apud Euripidem belli ſignum eſt fax accenſa in aërem vibrata, apud Lacedæmonios carmen modulatum, apud alios clangor tubæ: placuit tamen antiquis Græcis ex λάμβδα maiuſcula littera Λ Accentuum notas depromere quam ſi bifariam diuidas, pars anterior, ´, acutum, poſterior, `, grauem indicat: ſi verò integram fingas, ^, inflexum præ ſe fert. Obſeruatur tamen in multis codicibus Græcis manu ſcriptis, qui in Bibliotheca Catherinę Medicis quondam Galliarum Reginæ ſeruantur, Accentum circunflexum ſic fuiſſe olim fictum, Lunarem formam non plenam, ſed bicornem, imitantem hoc modo ⌒ βοᾶτε ποιεῖτε. Hinc factum eſt vt Martianus Capella inflexum formari dixerit ad modum, quo nunc pingimus: loquitur autem de eo quod eſt Lunare, & quod ita fingitur, C, cuius meminit Martialis:

Aſpice Lunata ſcriptum teſtudine ſigma.

& Agatho Tragicus, qui alludens ad hoc nomen

tertiam

rertiam huius nominis litteram cum arcu Scythico comparat, cùm inquit:

Σκυθικῷ τε τόξῳ τρίτον ἦν φερεσμφερὲς.
Scythico ſed arcu tertium compar, fuit elementum.

Et Euripides ad idem nomen quoque alludens, ſigma illud cum cincinno calamiſtrato, vel annulo, qui in capillis intortis cernitur, confert, cùm ait:

Τρίτον δὲ βοστρυχός τις ὡς εἱλιγμένος.
At tertium (elementum) *cincinnus vt contortilis.*

Quaſi dicant eo tempore ſic ſcriptum fuiſſe nomen Theſei ΘΗϹΕΥϹ, & certè hoc ſigma inuerſum, & pronum figuram cincinni, vel arcus Scythici præ ſe fert, & notam Accentus circunflexi in antiquis codicibus gerit, hoc modo ποιῶ. Factum autem eſt poſterioribus temporibus, vt amanuenſes, qui delitias, venuſtatem & interdum celeritatem in ſcribendo aucupantur, circunflexũ ita formarint ˜ βοᾶτε, quem modum Typographi poſteà ſunt ſequuti. Non negarim tamen in antiquis codicibus manu ſcriptis circunflexum ſic formatum reperiri ^ βοᾶτε.

Quid ſit ἄρσις, & quid θέσις in Accentu pronunciando.

ΑΡΣΙΝ & ἐπίτασιν omnes appellant contentionem, ſeu ſublationem vocis, qua ſyllaba Accentu notata ab aliis ſeparatur: θέσιν autem καὶ ἄνεσιν, remiſſionem ſeu vocis moderationem & poſitionem, qua reliquę ſyllabæ Accentu deſtitutæ æquabili quodam tono pronunciatæ quaſi ſigno certiſſimo internoſcuntur, verbi gratia, cùm pronuncio, παῤῥησιάζομαι, in tertia à fine ſyllaba, quæ quadam contentione attollitur, ἄρσις reſidet: in reliquis verò θέσις, quæ, vt puto, conuenientiori nomine ὁμοτονία, more earum vocum Muſicarum, quæ æquabiliter canuntur, diceretur: in tribus enim prioribus ſyllabis huius verbi, παῤῥησιάζομαι, non dicor deponere vocem, cùm eam nondum contenderim, ſed potius ſonum quemdam æqualem tenere: hinc Muſici concentus in quibus nulla eſt ἄρσις, ὁμοτόνους appellant.

De ſedibus propriis ſingulorum Accentuum.

VT corpora naturalia certis locis ac regionibus conſcribuntur; ſic Accentus certas & determinatas ſedes occupant. Acutus quidem tanquam proprium locum ſibi vendicat primam, ſecundam, & tertiam à fine ſyllabam, quartam autem nunquam: vt enim aures in fine circuitus & periodi, in qua ſententia perfecta & abſoluta conquieſcit vnum, duos, aut tres ad ſummum pedes, religiosè obſeruant; ſic eædem in ſingulis vocabulis Gręcis vltimas ſyllabas aduertunt, *Acuti ſedes.*

tunt, præcipuè verò antepenultimam, penultimam, & vltimam, & in harum aliqua accentum tanquam numerum, quo recreentur desiderant.

Acutus cur in quarta, quinta, vel sexta syllaba non ponatur.

Cur autem acutus in quarta syllaba à fine, aut in quinta, aut in sexta in nominibus polysyllabis non reponatur, facilè est causam reddere. Initio enim vocabuli plenissima & clarissima voce vti, qualem acutus postulat, Barbarum & agreste videtur, & naturæ contrarium, quæ non statim se profundit, nec repente euolat, sed leuioribus initiis vtitur, & ad id, quod maius est, tandem accedit. Acutus autẽ cùm est in fine vocabuli nunquam in concursu orationis, nisi sequatur enclitica, aut nisi tale vocabulum claudat, & terminet periodum, pronunciatur. Si enim quando oratio coniungitur, acutus in vltima pronunciaretur, illa vltima syllaba ad verbum, quod in serie orationis subsequitur, videretur spectare. Nec verò illud permittit periodi natura, quæ cùm vno spiritu, & animæ ductu decurratur, & vox ceu flumen quoddam pleno syllabarum cursu labatur, fieri commodè non potest, vt in fine multorum vocabulorum, quæ acuto fortè in fine notarentur, quasi rupibus & obice obiecto consistat, & continuum suum cursum frangat, quod tamen necessario eueniret, si passim in vltima syllaba acutus proferretur. Hinc fit vt dicamus ἀγαθὸς ἄνθρωπος, non ἀγαθός ἄνθρωπος; excipio tamen τίς interrogatiuum, quod semper acuitur in orationis etiam contextu & fabrica, vt τίς ἄνθρωπος: in fine autem [illegible] periodi quando impetus ille vocis deferbuit, cùm sensus omnino est perfectus, auris attentio, quæ tunc conquiescit acutum in vltima non repudiat.

Circunflexi sedes in vltima & penultima.

Circunflexus autem qui fit ex acuto & graui simul concurrentibus in penultima & vltima tantum notatur, cuius rei nullam firmam rationem reddi posse video, præter antiquorum institutum consuetudine confirmatum.

Grauis duplex.

Grauis autem duplex constituitur, alter syllabicus, qui nunquam pingitur, sed in singulis syllabis in quibus nullus exprimitur accentus subintelligitur: de[…]muntur enim omnes syllabæ tanquam graui accentu a[…]ctæ, in quibus non est aut acutus, aut circunflexus: Alter autem appellatur prædominans & princeps, qui pingitur idque tantùm in vltima in orationis consequutione [illegible] Θεὸς ἡμῶν.

Grauis prædominãtis sedes tantum in vltimis.

Quomodo Accentus inter se commutentur & procreentur.

QVOD in mutua quatuor elementorum concretione solet euenire, illud idem in accentuum collocatione [illegible] contingit: vt enim illa veluti indicto bello se inuicem [illegible]

rumpunt, & veluti pace conciliata se mutuò gignunt, sic accentus interdum aliis sedem suam relinquunt, interdum eosdem de ea deiiciunt, aliquando verò omnino euertunt. Acutus enim in grauem in orationis coagmẽtatione commutatur vt φωνὴ βοήσας, contra verò grauis in acutũ transit subsequente enclitica vt Ἰουλιανός φησι. Interdum verò acutus à circumflexo expellitur vt οὐρανός οὐρανοῦ, contra verò circumflexus de dominio suo ab acuto deturbatur, dum quantitas eadẽ in inflexione non retinetur vt μοῦσα τῆς μούσης. Eorum verò mutua procreatio sic emergit ex graui & acuto exoritur acutus vt κύελος: cùm enim grauis in omnibus intelligatur syllabis, si ad illum acutus accedat fiet acutus. & ex acuto & graui vice versa circumflexus proficiscitur, vt ποιέομεν ποιοῦμεν.

Acutus in grauem commutatur.

Grauis in acutum.

Acutus à Circumfl. expellitur.

An nomina Græca Latina facta suum debeant in pronunciatione Accentum seruare.

NONNVLLI in nominibus Græcis ciuitate tamẽ Romana iamdudum donatis nulla habita ratione quantitatis accentum Græcum obseruant, dicunt enim Philosophiam, phantasiam vt Græci φιλοσοφίαν φαντασίαν, quibus ego facilè subscriberem, nisi viderem eos vbique constantes non esse, Si enim in his vocabulis Accentus Græci rationem habent, cur non in aliis vt Alexandria, Thália acuta antepenultima more Græco Ἀλεξάνδρεια Θάλεια, dicendum igitur esset Alexándria Thália quasi penultima breui. At reclamant omnes Latini, qui vbi ea vocabula peregrina quidem iure ciuitatis & societatis donarunt, in his non tam accentũ, quàm quantitatem seruarunt, dixerunt siquidem ThalIa AlexandrIa maiusculo I, signo apud antiquos syllabę longioris, inserto; imò verò poëtæ dum ει in similibus dissoluerunt ι produxerunt vt Ouid. Eleg. 1. lib. 3. Am.

Venit odoratos elegëia nexa capillos.

Imò vero vsu receptum est accentum non seruari, sed quãtitatem in plerisque, quæ a Græcis Latini acceperunt vt eclypsis, theatrum. Vt enim antiqui Romani sonum eorum verborum, quæ ab exteris nationibus acceperunt non seruarunt, sed ad Romanam pronunciationem sapienter reuocarunt; Neque enim sonum Gallorum imitati sunt in Rheda, sonum Britannorum in Couino, sonum Germanorũ in essedo, sonum Hispanorum in Lancea, sonum Sardorum in Mastruca, sonum Carthaginiensium in Mappa, sonum Persarum in Gaza sonum Macedonum in Phalange; sic nec sonum Græcorum in iis, quæ ciuitate dònarunt, vocabulis. Suum tamen hac in re, cùm rationes in vtramque partem

partem non desint, quilibet sequatur iudicium. Cogimu[r] enim inuiti etiam in quibusdam Græcorum morem imitar[i] vt dum dicimus Paralippoménon, talia enim non videnta[r] olim ciuitate donata, sed purè Græca. Nolim tamen eos ex- cusare, qui antiphωnam quasi penultima correpta abu[su] quodam inueterato efferunt.

Quæ ratio Spirituum fuerit apud Antiquos.

VBI Simonides Melius, e, longum excogitauit hoc e[s]t H, & eius figuram ex duplici maiusculo ἐψιλὸν breui[bus] quasi opposito traxit hoc modo, ⊦ , ⊣ , & ex eo simul co[n]- iuncto perfectum, H, formauit, Græci, qui eum sunt subs[e]- quuti, perspecto illius vocalis sono, nullum quod me[lius] naturam Spiritus asperi signũ exprimere posset, repereru[nt] quàm, H, cuius natiua pronunciatio vberiori quodam fla[tu] quasi fauces stipat, & spiritum densum omnino efforma[t]. Cùm enim, H, cõtinuo quodam spiritu, qui per fauces qu[asi] hærendo sensim transeat ab antiquis fuerit pronunciatu[m] & apud eos idem quod duplex εε valuerit, teste Platone [in] Cratylo, quasi dicas (eeta) non (ita) vt multi proferunt, c[um] antiqua huius vocalis pronunciatio Spiritum asperum a[p]- repræsentabat. Ideo veteres illi & priores Græci, comm[uni] quadam conspiratione, eam integram vocalem notam [...] Spiritus asperi voluerunt, & aliis vocalibus eadem [...] nata præposuêrunt, hoc modo, HEKATON, & in[...] signũ non deiecerunt, quemadmodum iam solet fier[...] Hinc factum arbitror vt in antiquis numerorum no[tis] [...] centum significaret, quia primam sedem in hoc voca[bulo] HEKATON sibi vendicabat. Quod verò ante Simon[idis] tempora signum spiritus asperi apud primos Græcos [...] terit, neminem qui scripserit scio: An vero statim po[st Si]- monidem spiritus lenis aliqua nota fuerit, nullum au[ctorem] video, coniicio tamen solum asperum Spiritum, qui in[tegra] non dissecta vocali, H, designabatur ab illis fuisse nota[tum], Spiritum autẽ lenem ab iisdem fuisse prætermissum. Q[uem] priscum morem Latinos sequutos fuisse nemo est, qu[i non] videat: cùm apud eos lenis Spiritus, qui tenuiter [...] sine flatu effert, nusquam aliquam notam obtinuer[it] [...] videtur attigisse Athenæus lib. 9. dum ait [...] [...] τυπώσασϑαι τὰς παλαιὰς τὴν δασεῖαν [...] [...] πάντων τῶν δασυνομένων ὀνομάτων τὸ, η, [...] *veteres Græcos arbitror, η, elemento aspiratio[nem]* [...] *quamobrẽ Romani omnibus aspiratis nominibus* [...] Tandem Græci vt erant ad excogitandũ prompti, & a[d lin]- guam suam locupletandam nati, H, in duas pa[rtes] [...]

Spiritus asperi nota antiqua.

H cur centenarij nota.

& sinistram partem, ⊣, notam esse Spiritus lenis voluerunt, dextram autem, ⊢, Spiritus asperi: vtramque verò non in apicem & culmen dictionum deiecerunt, sed in eodem ordine inseruerunt, vt nonnulli probant ex antiqua hac inscriptione numismatis, ⊢ΗΡΑΚΛΕΩΝ quod non tantum factitabant in Spirituum notis pingendis, sed etiam in *ἰῶτα*, quod iam diphthongis impropriis subiicitur. Olim enim *ἰῶτα* non subscribebatur, sed cum litteris ipsis cohærebat, minori tamen forma quam præcedens: quæ scribendi consuetudo adhuc remansit in litteris capitalibus Αι, Ηι, Ωι, Tandem verò è dictionum contextu notam Spiritus in superiorem partem reiecerunt, & omicron in duas partes diuiserunt, c, ɔ, cuius dextra pars, c, signum fuit densi, læua verò, ɔ, tenuis, & hoc quidem in minoribus litteris vsurparunt, in maiusculis verò auitam consuetudinem seruarunt, & alteram partem H in apice primarum aut vocalium aut diphthongorum collocarunt hoc modo. Ἀ͗ΘΗΝΑΪ́ΟΙ vt licet in antiquis codicibus contemplari. Non minus autem religiosi in Spiritu pronunciando fuerunt, quàm in accentu seruando, quod vnum Demosthenis studium indicat, qui canem latrantem & bobantem diligenter & attentè audiebat, vt & concursum huius diphthongi impropriæ *αυ* & simul Spiritum tenuem venustè pronunciaret. *αὖ* enim est vox canina vt ex Comœdiis Aristophanis licet colligere, qui dum canum latratum effingit, ingeminat *αὖ αὖ*. Qua verò ratione Spiritus sint pronunciandi, hoc vno proposito exemplo ante oculos subiiciam, *ἆ* spiritu leni est vox hominis dolentis, qui enim dolent, tenuiter pulmones mouēt, & sine vehementia per arteriam asperam flatus in palatum influit: *ἅ* vero teste Eustathio Spiritu aspero, est vox hominis ridentis, cùm in risum vberrimè erumpit, qui cum impetu maximam copiam flatus effundat, vehementer asperam arteriam concutit, & fauces omnes occupat, quod natura Spiritus asperi postulat. Vt verò apud ipsos Græcos non erat eadem Accentuum collocandorum ratio, sic nec spirituum. Eretrienses, & qui eos sequebantur, spiritū asperum mirum in modum adamabant, quod indicat prouerbium peruagatum *ἐρετριέων ῥῶ*, *Eretriensium rho*. Hinc Plato in Cratylio *οἶσθα οὖν ὅτι ἐπὶ τὸ αὐτὸ ἡμεῖς μὲν φαμὲν σκληρότης ἐρετριεῖς δὲ σκληρότηρ*. Hoc nonnulli in pronunciandis quibuslibet spiritibus affectant, & tenuem asperè, asperū autem insuauiter, quasi per confragosa aliqua loca vox excurreret, efferunt; Cum tamen in vtroque spiritu pronunciando temperies quædam, quæ nihil hiulcum, nihil horridum, nihil rusticum oleat, sit seruanda, deridendus autem Arri-

ἰῶτα subscribi quādo cœperit.

Varia apud Græcos collocandorū Spirituū ratio.

modus qui vt est apud Catullum:

Chommoda dicebat, si quando commoda vellet
Dicere, & hinsidias Arrius insidias.
Ac tum mirificè credebat se esse loquutum
Cum quantum poterat, dixerat hinsidias.
Credo sic mater, sic Liber auunculus eius,
Sic maternus auus dixerit, atque auia.
Hoc misso in Syriam requierant omnibus aures,
Audibant eadem hæc leniter & leuiter.
Nec sibi post illa metuebant talia verba,
Quum subito adfertur nuntius horribilis.
Ionios fluctus, postquam illuc Arius esset,
Iam non Ionios esse, sed Hionios.

Æoles à Spiritu aspero abhorruerunt.

Æoles autẽ Eretriensibus contrarij ab omni Spiritu aspero abhorruerunt, & vt illum vitarent, digamma quoddam excogitarunt, hac figura, F, quod aspiratis vocalibus præposuerunt, vt FΕλένη, Fέλενιον, pro ἑλένη ἑλένιον. Si verò, ῥ, littera natura sua aspera initio vocabuli occurreret ad sonum leniendum β præponebant, hoc modo, βρήτωρ, βρόδιον, pro ῥήτωρ ῥόδιον. Æoles autem priscos Latinos sequutos fuisse, testis est Fabius, dum fordeum, nõ hordeum dixêrunt, cuius rei meminit Terentianus Maurus his trochaicis versibus,

Nominum multa inchoata litteris vocalibus
Æolicus vsus vertit, & digammon præficit.

Hinc Cicero libro 9. Epistolarum ad Atticum, ad fundum [illegible] suum Formianum alludens, lepide digamma appel[illegible]. Reliqui verò Græci Æolismum nec ferre, nec audire, nec pronunciare potuerunt, & hæc vna res vt refert Fabius Ciceroni risum mouit, qui cùm testem natione Græcum sed [illegible] Æolem pro Fundiano testimonium dicentem audiret, [illegible] ab eo primum huius nominis Fundiani digamma extorquere posset, sed testem repetere Hundianum non Fundianũ perciperet, in cachinnos erupit.

Lacones & Argiui è plerisque dictionibus exemerũt sigma & eius loco Spiritũ asperum reposuerunt.

Lacones medias syllabas notabãt spiritibus.

Lacones verò & Argiui Eretrienses imitati, sigma è plerisq; dictionibus exemerunt, & aspiratum Spiritum loco illius in medio etiam vocabulo & in fine reposuerunt, vt μοῦσα, μῶά, μουσική, μωικά, πᾶσα, πῶά, εὖ, σοι, εὖ, οἷ quæ est bacchantium acclamatio. Laconibus autem & Argiuis morem in mediis etiam dictionibus & in nonnullis quoque consonantibus Spiritus notandi deriuatum fuisse existimo, qui vbi latius sese effudit, tempore Athenæi ab omnibus ferè receptus fuit, & ab eodem diligenter commendatus. Huius verò consuetudinis meminit Eustathius in Iliada pag. [illegible] cum ait [illegible] οὐ μόνον ἐπὶ τῶν ἀρχικῶν φωνηέντων ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῶν δια [illegible] λέξεων κατὰ χρῆσιν [illegible]. id est, *non solum Spiritus in primi*[illegible]

primis vocalibus, ſed etiã in medio dictionum, prout antiquus vſus poſtulabat, collocabant. & in Iliada pag. 1271. τὰ ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν ὀνόματα ὧν ἡ λήγουσα εἰς ος καθαρὸν ψιλοῦν τὸ λῆγον. *nomina, quæ vnam excedunt ſyllabam: & in os purũ deſinunt, ſpiritum lenem ſortiri in vltima, docet.* Vt πρᾶος, ἠός, λαός, κηλός, πηός, γοός, κεῖος, ζωός, λαγωός, νεώς, λεώς, πινδαρεώς: ταώς etiam Atticè ex Tryphonis traditione cum denſo. Sic Latini inter vocales in media dictione aſpirationi ſuum locum dedêre, vt vehemens, prehendo. Alio verò loco in Iliada pag. 524. oſtendit nomina compoſita, ſi propriá ſint, Spiritum aſperum ſimplicium, à quibus componuntur mutare in lenem vt εὐαίμων φίλιππος μελάνιππος, εὐρύαλος, ἐνυώ. Si verò tanquam Epitheta in orationis fabrica cum aliis coniungantur denſo notantur vt φίλιππος ἄνθρωπος, *equorum amans vir*, λιμὴν πάνορμος, ἀμφίαλος Ἰθάκη, ὕφαλος πέτρα πάραλος πόλις, μελιηδὺς οἶνος. ad eum planè morem Ariſtarchus ſcripſit, ἑξεσία cum denſo, cui tamen repugnauit Neoptolemus Parianus & pinxit cum tenui ἐξεσία In verbis illud idem licuit intueri vt ἐσήλατο, imò aſſerit idem Euſtathius in conſuetudine fuiſſe poſitum apud Græcos tres cõſonantes tenues Spiritu tenui, tres aſpiratas Spiritu denſo notare: & ex χάζω factum eſſe ἅζω Spiritu denſo inde probat, & alibi quàm in principio ſolitos priſcos litteram, ρ, πνευματίζειν, fretus auctoritate Ariſtarchi confirmat, qui cum tenui ſcripſit παλαίρινος, quamuis Tryphon cum denſo ſcripſerit, & compoſitam eſſe dictionem ex παλαιὸς & ῥινὸς exiſtimauerit. Sed huiuſmodi priſcæ conſuetudines contrario vſu perierunt, & in ſolis vocalibus, quæ dictiones auſpicantur, iam præponuntur. Concidit quoque conſuetudo Pamphyliorum, qui Æolicum digamma æmulati, vt tradit Heraclitus, omnibus vocalibus, β, loco Spiritus præpoſuerunt, vt Φάος, Φάεος, ἀέλιος, βαέλιος. Spirituum autem regulæ & peruiæ & faciles ſunt: cùm ferè omnes vocales & diphthongi tenui ſpiritu notentur, paucis exceptis: exceptiones autem paucis foliis Anteſignanus complexus eſt, * & ideo hîc ab Spirituum tractatu vt potè facili & iam perfecto ſuperſedi. Equidem Georgij Zigabeni antiqui Grammatici Græci libellum de Spiritibus, manu ſcriptũ, octo aut nouem minoribus foliis conflatum mihi ab amico quodam antiquitatis & perito & cupido mutuò datum, in lucẽ edendum curaſſem, ſi in eo aliqua rara, quæ vel in Vrbano, vel in Anteſignano non fuiſſent ſcripta, deliteſcere animaduertiſſem. Eundem verò Auctorem manu ſcriptum Geſnerus teſtatur ſe vidiſſe Viennæ in Bibliotheca Imperatoris, quem facilè aut alium in manus Vrbani veniſſe crediderim, cuius de

Græcorum mos notandi conſonantes ſuo ſpiritu.

Pamphyliorum mos concidit.

**Quæ in fine Opuſculi licet intueri.*

ſpiritibus Canones cum illis Georgij Zigabeni contuli, & paruum intercedere diſcrimen obſeruaui. Et hæc quidem habui, quæ curſim attingerem priuſquam ad præceptiones artis generales venirem.

ARS PROSODIÆ GENERALIS.

Explicatio nominum, quibus in ſignificandis Accentibus Grammatici Græci vtuntur.

Vocabula, quæ
- Acuunt
  - Antepenultimam.
  - Penultimam.
  - Vltimam.
- Circumflectunt
  - Penultimam.
  - Vltimam.
- Non acuũt nec inflectũt
  - Vltimam.

Vocãtur
- προπαροξύτονα, vt πάνδημος.
- παροξύτονα, vt λύχνος.
- ὀξύτονα, vt ἰσθμός.
- προπερισπώμενα, vt κῆδος.
- περισπώμενα, vt κοσμῶ.
- βαρύτονα, vt πᾶμα & πάντα.

Canones artis generaliores.

1. Nomina vel ex rerum inanimarum, vel ex ipſorum animalium imitatione expreſſa, vt ſunt ea, quæ ad fragor... fulminum & rotarum, ad clangorem tubarum, & ad a... ſimiles ſtrepitus ſignificandos de nouo formantur, tono ſunt notanda, quem res ipſas, quas effingere volumus... uare attentior auris aduertit. Sic Ariſtophanes in Ranis ... carum coaxationem imitatur, Accentum, quem ipſe ed... obſeruauit hoc modo

ὦοπ ὄπ ὦοπ ὄπ

βρεκεκεκὲξ κοὰξ κοάξ.

Et ita ſentiẽdum eſt, de cæteris per onomatopeïam cr...

2. Secvnda ſyllaba à fine breuis ante vltimam bre... ſi in ea ſit Accentus, acuitur, vt λόγος.

3. Penvltima ſiue breuis, ſiue longa ſit, ante vl... mam natura ſua longam, ſi Accentum habeat, acuitur... γυμνάζω ἥρως, ἔρως, φιλία.

4. Cvm vltima eſt longa acutus non poteſt eſſe in...

Exceptio. penultima, vt δύσμικτος, δυσμίκτου, δυσμίκτῳ, excipe Att...

Μενέλεως, & Gignendi casum Ionicum primæ Simplicium, vt Αἰνέεω, & similes Atticos ἔλλαμψις, ἐλλάμψεως, ὄφις, ὄφεως, ὄφεων, quem morem tùm Iones, tùm Attici ab Æolibus antiquis sunt mutuati.

TONVS qui in penultimam cadit, si in inflexione augeatur, numerus syllabarum, non syllabam, sed sedem tantum mutat, vt τύπτω, τύπτομεν, τύπτετε, ἀγριότης, ἀγριότητος. si verò tonus sit in antepenultima & amplificetur numerus syllabarum, non sedem, sed syllabam mutat, vt ἄφεσις, ἀφέσεως tono semper in tertia à fine sede conseruato. 5.

VLTIMA syllaba quæ breuis est, si in eam cadat Accentus, acuitur vt Θεός, ἐπῳδός. 6.

SYLLABA breuis, aut positione longa non est capax circumflexi, sed ea tantùm, quæ est natura longa, vt κῆδος, ἡρακλῆς, si tamẽ sit positione & natura longa circumflexum non repudiat, vt μᾶλλον, τυπτοῦντος. 7.

LONGA natura ante extremam vel natura breuem, vel positione longam circumflectitur, vt σῶμα, ἑλικῶπις, αὖλαξ, πῖδαξ: dum modo id sit in vna orationis parte; composita enim ab encliticis & altera monosyllaba longa ab hoc Canone excluduntur, vt εἴθε, μήτε. Dictum autem est ante extremam positione longam: nam si vltima sit natura, nõ positione longa, tunc secunda à fine acuitur, vt δῆμος, δήμου, μοῦσα, μούσης, nunquam enim inflexus secundam à fine sedem occupat, dum extrema est natura sua longa. 8. *Exceptio.*

OMNIS diphthongus finalis circumflectitur, si Accentum recipiat, præter ἰδοὺ *ecce*, & ἰού. nolim tamen includas hoc Canone αι, & οι, de quibus infra regula 12. dicam. 9. *Exceptio.*

CIRCVMFLEXVS, qui erat in penultima, in acutum vertitur, dum numerus syllabarum amplificatur, vt ἑλικῶπις, ἑλικώπιδος, βῆμα, βήματος, quia antepenultimam nunquam sibi vendicat, circumflexus. In vocabulis tamen, quæ encliticam in compositione suscipiunt, quæ natura cum illis non cohæret, circumflexus videtur antepenultimam sibi vendicare, vt ὅστις, οὗτινος, ᾧτινι, οἷστισι, sed ὅς sumendum est tanquam separatum non compositum, & τις tanquam enclitica, quæ subsequitur. 10. *Circumflexus quando in antepenultima recipitur.*

ACVTVS, qui propter vltimam breuem, in fine notabatur, in circumflexum mutatur, propter vltimam longam, vt ἀγαθὸς, ἀγαθοῦ, ἀγαθῷ; aut idem acutus, qui vltimam occupabat longam, si accedat syllaba breuis, naturam inflexi induit ἀγελαῖαν, ἀγελαιῶνος, κανοῦς, κανοῦδος, quod in monosyllabis locum non habet, vt φῶς, φωτός. 11. *Exceptio.*

IN superioribus regulis si ratio accentus habeatur, αι, & οι diphthongi in fine dictionis censentur tanquam breues, 12. *αι & οι in fine dictionis censentur breues.*

non sequente in eadem syllaba consonante, quæ claudat dictionem; & ideo nec Accentus mutatur, nec in alteram sedem retrahitur, vt ἔλλογος, ἔλλογοι, ἄνθρωπος, ἄνθρωποι, μῦσαι, μοῦσαι; si autem subsequatur finalis consonans, & retrahitur & interdum mutatur Accentus, vt ἔλλογοι, ἐλλόγοις, μοῦσαι, μούσαις, ἄγκυραι, ἀγκύραις,

1. Exceptio. Excipe ab hac regula Aduerbia, in quibus αι, vel οι, diphthongi vltimam syllabam terminant: tunc enim censentur longæ, vt οἴκοι (οἶκοι verò est nominādi casus ab οἶκος) αι tamen in πύλαι & προπύλαι breuis putatur.

2. Exceptio. Exime quoque à prioribus verbis regulæ, tempora & casus cōtractos, in quibus dictæ diphthongi longę omnino habentur, vt λητόϊ, λητοῖ, σαπφοῖ, sic vocandi casum λητοῖ (λητοί enim est numeri pluralis) à nominib. quartæ Contractorū.

3. Exceptio. Hinc etiam exime Optandi modos, qui in fine αι, & οι, in tertiis personis singularibus sortiūtur, & pro longis habentur, vt φεύγοιμι, φεύγοις, φεύγοι. ποιήσαιμι, ποιήσαις, ποιήσαι. Τυποῖμι, τυποῖς, τυποῖ. In reliquis verò personis & modis breues habentur, vt τύπτομαι, τυφθῶμαι, τύπτεσθε. ποίησαι in aoristo priori verbi Medij in modo imperandi: ποιῆσαι autē penultima inflexa in aoristo priori Infinitiui, in verbo actiuo, & ita de similibus sentiendum est.

13. *Contractio ex acuto & graui circumflectitur.* OMNIS contractio, quæ ex acuto & graui emergit, circumflectitur, vt βοάετε, βοᾶτε, ποιέω, ποιῶ, εὔνοος, εὔνους, διπλόος, διπλοῦς: Hinc excipe Accusandi casus quartæ contractorum λητόα, λητώ, αἰδόα, αἰδώ: non αἰδῶ vltima circumflexa,

1. Exceptio. *Error Vrbani & Antesignani.* vt errarunt Vrbanus & Antesignanus, qui docent accusatiuos quidem à nominibus in ω, vt λητώ acui, à nominibus verò in ως, vt αἰδὼς in accusatiuo αἰδῶ circumflecti, quorum tamē opinioni antiqua, & fide digna exemplaria repugnāt, in quibus acutus in vltima deprehenditur, vt ante Henric. Stephanus obseruauit.

2. Exceptio. Hinc etiā excipe dualia in cōtracta, vt σφῶϊ, σφὼ, νόω, νώ, quæ nunquā circumflectuntur.

14. *Ex contractione grauis & acuti nō exoritur circumflexus.* Ex contractione grauis & acuti nunquam inflexus oritur, sed acutus, vt γεγαὼς, γεγὼς, μεμαὼς, μεμώς, sed hæc similia Participia præteriti perfecti Ionica accentū suorum primitiuorum tuentur; vt ab ἑστηκὼς, fit ἑσταὼς, ἑστώς, à βεβηκὼς, fit βεβαὼς, βεβὼς. Æoles tamen in priorem syllabam Accentum retrahunt βέβως, ἔστως, μέμως.

15. SYLLABA, in quam non incumbit contractio, eundem tonum, quem ante sibi arrogabat retinet, vt Δημοσθένεος, Δημοσθένους, χείρεα, χείρη. ab hac tamen via deflectunt ...

1. Exceptio. Ionica, quæ metalla significant, in quibus ex duobus ... uibus contra reliquorum consuetudinem inflexus ... vt à χρύσεος, fit χρυσοῦς. à χάλκεος, χαλκοῦς, ab ἀργύρεος ... quæ imitatur κεράμεος, κεραμοῦς. Ad hæc accedunt ...

nomina, quæ colores & materiam significant, vt πορφύρεος, πορφυροῦς, λίνεος, λινοῦς, ἐρέεος, ἐρεοῦς. Quæ omnia & similia, vt veteres Grammatici Græci obseruarunt, in neutro in plurali non circumflectuntur ἐρεὰ, λινὰ, ἀργυρεὰ, Attici tamen ea circumflectunt ἀργυρᾶ, χαλκᾶ, πορφυρᾶ, χρυσᾶ. Hæc duo verò nomina ἀδελφιδοῦς ab ἀδελφιδέος, θυγατριδοῦς à θυγατριδέος sunt superiora æmulata. *2. Exceptio.* *Atticismus.*

OMNIA nomina monosyllaba neutra circumflectuntur, vt πῦρ, πᾶν, sicut omnia monosyllaba ex contractione orta, vt παῖς. 16.

MONOSYLLABA, quæ fiunt ex Aphæresi, quæ est elementi à capite syllabæ præcisio, si sint longa, inflectuntur, vt ἔφλω, ἔφης, ἔφη, ablato ε à capite φλῶ, φῆς, φῆ, sic ab ἔφυν, ἔφυς, ἔφυ. φῦν, φῦς, φῦ: (χρὴ autem à χρήμι fit per Apocopen quæ est ablatio litteræ vel syllabæ in fine.) Si verò monosyllaba quæ ex Aphæresi resultant breuia sint, acuuntur, vt ab ἔβαν sublato, ε, fit βάν. 17.

NOMINA monosyllaba quæ fiunt ex Apocope longa circumflectuntur, vt βρῖ pro βριαρὸν: ἦλ apud Eustathium pro ἧλος: κρῖ pro κρίμνον: si verò ea syllaba, in qua erat Accentus abscindatur, in primam migrat, vt γλαφυρὸν, γλάφυ, δῶ pro δῶμα. Nec tamē in huiusmodi monosyllabis acutus mutatur in circumflexum, sed tantum retrahitur, sic reperitur ὅ pro ὅτι. Si autem Apocope iam facta nomē sit duarum vel trium syllabarum, Accentum, quē ante habebat, retinet. vt δάκρυ pro δάκρυον, ἄπολλω pro ἀπόλλωνα, ἱδρῶ pro ἱδρῶτι, si tamen penultima sit natura longa, & vltima breuis, acutus in circumflexum transit, vt ἧπα pro ἥπαρ. 18.

SYNCOPE, quæ est vnius syllabæ in media dictione reiectio, aut Accentum retrahit, aut mutat, vt θυγατέρα, θύγατρα: ἄνδρα pro ἀνέρα: ex οἴμημα verò fit οἶμα Accentu mutato, sic Aoristi passiui dum in Optandi modo patiuntur syncopem, quæ imitatur quodam modo contractionem, circumflectuntur, τυφθεῖμεν, τυφθεῖτε, τυφθεῖεν, pro τυφθείημεν, τυφθείητε, τυφθείησαν. Interdum verò syncope & contractio simul coalescunt, vt ab ἑστήκασι, ἑστάασι, ἑστῶσι. 19.

PROSCHESMATISMVS seu paragoge, quę est vnius litteræ aut syllabæ in fine dictionis collocatio, vix Accētum retrahit, vt Αἰνείησι, pro Αἰνείαις, οὐρανόφι, pro οὐρανία, λόγοισι pro λόγοις, nisi cùm necessariò est dimittendus in antepenultimam ob additam syllabam, vt βημάτεσσι, à βήματα, pro βήμασι, Αἴαντες, Αἰάντεσσι; Aut cum omicron præcedit syllabam finalem, quæ per paragogen adiungitur, In his enim semper Accentus est in penultima, vt πόντος, ποντόφι, κοτυληδών, κοτυληδόνος, κοτυληδονόφι, sic ἐμέθεν pro ἐμοῦ. 20. *Paragoge.*

Error Antesignani. QVA in re lapsus est Antesignanus, qui in similibus tertiam à fine acuit, cui repugnat Lascaris, & correctiora Auctorum exemplaria, hanc quoque regulam sequuntur, ea omnia vocabula, quibus in fine adiicitur δὲ, quæ si à simplicium significatione non discedant, & nihil amplius quam simplicia significent, tonum habent in penultima, vt ἐνθάδε, ἐνθάδε, *hic* τοῖος, τοιόσδε *talis*. Mutatur autem in proschematismo Accentus, cùm superiores regulæ id requirunt, vt τιμὴ, τιμῆφι, στῆθος, στήθεσφι. Quod etiam fit in metaplasmo, qui est, quasi vnius declinationis in aliam traductio, vt τῇ ὑσμίνι tanquam si esset Quintæ, pro ὑσμίνῃ, τῇ ἀλκὶ pro ἀλκῇ, τοῖς ἔγκασι, pro τοῖς ἐγκάτοις, ab ἔγκατον, τοῖς πέταλσι, pro τοῖς πετάλοις à πέταλον, τοῖς προβάσι pro προβάτοις, à πρόβατον, sic τοῖς διλημμάτοις, pro τοῖς διλήμμασι. Quando autem in fine adiungitur iota indicandi gratia, vltima acuitur, vt ὁυτοσὶ, ὁδὶ, δευρὶ, νυνὶ, τουτονί: sic in oratione pro Corona τουτῳὶ pro τούτῳ, & apud Aristophanem ὁπὴ pro ὅπη.

21. SI nomen aut verbum in fine patiatur Apostrophum & Accentus acutus in vocalem, quæ abiicitur, natura sua cadat, idem acutus in præcedentem migrat, vt χαλέπ' ἄλγεα pro χαλεπὰ ἄλγεα. ἀλλὰ tamen & omnes Præpositiones suum Accentũ non retrahunt, sed amittunt, vt ἀλλ' οὕτως, μετ' αὐτὸν, κατ' αὐτὸν, ne si Accentus retrahatur, videatur Præpositio posita pro verbo, vt μέτ' pro μέτεστι. παρ tamen quando poeticè eliditur, ante cõsonantes suum Accentum non amittit, vt Iliad. η, vers. 190.

τὸ μὲν πὰρ πόδ' ἑὸν χαμάδις βάλε —

In nominibus autem & verbis dissyllabis dum penultima est natura sua longa & vltima breuis, nonnulli ante Apostrophum circumflexum collocant, vt πᾶ χεῖρ' ἔλεξε pro πᾶ χεῖρα ἔλεξε, malim tamen in similibus cum Henrico Stephano, ne acutus vllo modo mutetur in circumflexum, ita scribatur πᾶ χεῖρ' ἔλεξε, cui sententiæ fauent antiqui Poëtæ enim olim scripserunt, per Apocopen non dissimili modo δῶ vltima acuta, pro δῶμα: nõ δῶ circumflexa vltima. Cùm verò τὶς, τινὸς, quod non est interrogatiuum elidi, Accentum omnino prætermittendum cum aliquibus dignis exemplaribus censeo. hinc non probo eam scripturam apud Sophoclem in Oedipo:

πόσον τίν' ἤδη δῆθ' ὁ λαΐου χρόνου.

Hic enim scribendi modus τίς interrogatiuum confundit cum altero, & ideo ad euitandam confusionem Accentus debet prætermitti.

22. NOMINA composita vt plurimum accentum in priorem compositionis partem retrahunt, vt ἀγαθὸς, παναγαθὸς,

ἀδελφὸς, μητράδελφος: maximè verò cum hæ particulæ α, δι, δυς, ζα, aut Præpositiones aliquæ compositionem ingrediuntur, vt ἄλογος, εὔθυμος, δύσκολος, σύμμετρος.

VALDE tamen hac in re inconstantes sunt Græci, cum vbique accentum non retrahant, vt ἀγὴς, ὠναγής, διαγὴς: sic ἐπαγωγὸς, δημαγωγὸς, cùm tamen dicant ἀσωμάγωγος, ἀνάγωγος, sed modum artis excederem, & lõgior, quàm par sit, essem, si composita nomina, quæ excipiuntur, insererem, quæ vsus faciliùs subministrabit. Hîc verò obseruãdum est, interdum sex aut plures dictiones ad compositionem concurrere, nec ideo compositum pluribus Accẽtibus notandum, sed vnico contentum esse; quod interdum mirum est in quibusdam compositis, quæ plurima alia vocabula cõplectuntur, quale est illud Aristophanicum Lepidum in fine ἐκκλησιαζουσῶν: λοπαδοτεμαχοσελαχογαλεοκρανιολειψανοδριμυποτριμματοσιλφιοπαραομελιτοκατακεχυμενοκιχλεπικοσσυφοφαττοπεριστεραλεκτρυονοπτεκεφαλλιοκιγκλοπελειολαγῳοσιραιοβαφητραγανοπτερύγων. hoc verò è partibus duodetriginta conflatũ reperies. id est, *ollæ succidiæ cartilaginea, mustelli, caluariarum reliquiæ, vna cum intrito Laser melle interfuso, motacillæ, merulæ, columbæ, Gallorum tosta capitula, motacillarum, columbarum, leporum intinctu inspersa vna cum alis.* Hanc quidem facetam Aristophanis componendi rationem æmulati sunt interdum Lucilius & Plautus, sed infœliciter satis, dum Nugipolyloquides, Argentiextenebronides, Hippocampelephantocamelus & alia ridicula finxerunt. Apud Græcos autem mirum est quãtum lepôris habeant epigrammata ex similibus contexta, quale est illud Hegesandri veteris poëtæ in Sophistás, quod ab Henrico Stephano in Appendice Anthologiæ titulo in Grammaticos mutato, repositum est.

Ὀφρυανασπασίδαι ῥινεγκαταπηξιγένειοι
Σακκογενειοτρόφοι καὶ λοπαδαρπαγίδαι
Ἱματανωβολίπαλλοι νηλιποκαιβλεπέλαιοι
Νυκτιλαθραιοφάγοι νυκτιπαταιπλάγιοι
Μειρακιεξαπάται καὶ συλλαβοπευσιλαβηταί
Δοξοματαιόσοφοι ζητ' ἀρετησιάδαι

Quod Lucilliana imitatione Iosephus Scaliger in suis in Varronem coniectaneis tentauit exprimere hoc modo,

Silonicaperones, vibrissasperomenti,
Manticobarbicolæ, exterebropatinæ,
Planipedatquelucernitui, suffarcinamicti
Noctilatentiuori, noctidolostudij
Pullipremoplagij, sutelocaptiotricæ
Rumigeraucupidæ, Nugicanoricrepi.

QVAE in posteriori parte compositionis accipiunt no- 23.

Notio.

men, quod à præterito medio deriuatur, si actionem significēt, aut per eam resoluantur, Accentu in penultima acuto notantur, vt ὀλιγογόνος pro ὀλιγογογόνος, à γέγονα *paucos generans*, λυκοκτόνος. Si verò passionem significent, aut per eam resoluantur, Accentum in antepenultima acutum sortiuntur vt ὀλιγότροφος *qui pauco cibo & tenui est contentus*, κεφατομος *cui caput est amputatum.*

ALIAE regulæ generales quidem, sed magis singulis orationis partibus propriæ, commodiùs suis locis infrà tractabuntur.

Quomodo Latini à Græcis Accentuum suorum regulas generaliores deprompserint.

TANTA est affinitas inter eas præceptiones, quæ à Latinis de Accentibus traduntur, & superiores Græcorum regulas, quas iam attigimus, vt Latinos iisdem ferè vestigiis Græcos sequutos fuisse non obscurè deprehenderit Fabius. Quod vt facilius contempleris in breues gyros Latinorum de Accentibus præcepta redegi, quę poteris cum Græcorum Canonibus comparare.

Polysyllaba habent penultimã vel	longam vel	Positione, & illã acuunt, vt Camíllus. Natura, & tunc eam inflectunt, vt Românus, si tamẽ vltima longa est, circumflexus vertitur in acutum, vt Románo.
	breuem	Et tunc tertiam à fine acuunt, vt Horténsius, pópulus.
Disyllaba habẽt penultimã vel	longam	Natura, & eam circumflectunt, vt lex lêgis, lêge, mêta, Rôma: si verò accedat vltima longa, acuũt penultimam vt Rómæ, métas, léges.
	breuem	Et tunc penultimam acuunt, vt Déus, sálus.

Latini Æoles secuti. LATINI sunt Æoles sequuti, qui in polysyllabis aut dissyllabis in vltima Accentum non collocabant. Hinc Priscianus & alij antiqui Grammatici dixerunt, in polysyllabis & dissyllabis tenorem in vltima apud Latinos nunquam esse. *Aduerbia in è quare graui notentur.* bi. Nec refert quod iam hæc Aduerbia doctè, peritè, & alia graui notentur: nõ enim est tam Accẽtus, quod facile cernere in pronunciatione, quẽ nemo obseruat, quam quædã distinctionis nota, qua nomina ab Aduerbiis secernimus.

Monosyllaba vel sunt.	longa	Vel Positione, & acuuntur, vt mars. Aut natura, & circũflectuntur, vt ...
	breuia	Et acuuntur, vt sál.

LATINI verò antiqui Accentus non notabant, quemadmodum veteres Græci, quod & nos hoc tempore seruamus, nisi in quibusdam dictionibus.

Veteres Latini accentibus carebant.

QVOT MODIS APVD GRÆCOS
Accentus varietur, & eius locus mutetur.

1. Inflexione, vt ἄγχουσα, ἀγχούσης, ἀγχούσῃ.
2. Quantitate, vt ἶσος pro ἴσος.
3. Variatione terminationis, vt σκληροτὴς apud Eretrienses, σκληρότης apud reliquos. sic anagrammatismo sæpius Accentus mutatur, vt ex ἥρα fit ἀὴρ, vt scribit Eustath. in vers. 55. Iliad. α, ὅτι ἡ ἥρα ὁ ἀὴρ δηλοῦται φασι, καὶ ἐκ τοῦ ἀναγραμματισμοῦ, ἐξ ὧν γὰρ καὶ ἡ ἥρα γραμμάτων ἐκ τούτων καλεῖται καὶ ἀήρ. & paulopost, καὶ τὸ φλύαρος φλαῦρος παρʼ Ἀττικοῖς.
4. Dialecto, vt κάλος Æolicè primâ acuta, pro καλός communiter vltima acuta: sic Attici hæc mutant, μωρὸς, μῶρος, πηρὸς, πῆρος, τρόπαιον, τροπαῖον, ἕτοιμος, ἑτοῖμος, ἔρημος, ἐρῆμος, sic πόνηρος, μόχθηρος contra analogiam. *Atticismus.*
5. Metaplasmo, vt διχομήνῳ, διχόμηνι, μελικράτῳ, μελίκρατι.
6. Elisione per Apostrophum, vt ἐλεεινʼ ὑποβλέπων, pro ἐλεεινὰ ὑποβλέπων.
7. Variatione significationis, vt μόνη *sola* penultima acuta, μονὴ *mansio* vltima acuta σκαφὴ *effossio*, σκάφη *scapha*.

Accẽtus & eius locus variantur.

8. Compositione, vt χάρις, εὔχαρις.
9. Syncope, vt εἷμα pro εἵμημα, θύγατρα, pro θυγατέρα, ἀνῆμεν pro ἀνήκαμεν.
10. Diæresi, vt νηΰς pro νηῦς.
11. Hyperthesi, vt ὄκρυος, pro ὀκρυος.
12. Anadiplosi, vt κέκλυθι pro κλῦθι.
13. Proschesmatismo, vt πόντος, ποντόφι.
14. Systole, vt νέας pro νῆας, εἴδομεν pro εἰδῶμεν.
15. ἐκθλίψι, vt pro ἑταῖρος, ἕταρος.
16. Prothesi, vt ἔηκεν pro ἧκεν.
17. Orthographia diuersa, vt εὐμάθεια, εὐμαθία. τελωνεῖον, τελώνιον, ἑρμήνεια, ἑρμηνία maximè verò variantur ea, quæ ab ἦθος, κέρδος & à παθεῖν & μαθεῖν deducũtur, vt φιλοκέρδεια & φιλοκερδία, ἀήθεια, & ἀηθία, εὐπάθεια & εὐπαθία.
18. Aphæresi, vt βῆ pro ἔβη.
19. Adiũctione dictionis encliticę, vt ἀδελφός τε.
20. Anastrophe, vt λόγων πέρι pro περὶ λόγων.

Quot

Quot sint dictiones, quæ carent Accentu.

Dvo articuli præpositiui accentu carent, ὁ & ἡ. Aduerbia οὐ & οὐκ sequente vocali tenui spiritu notata, & οὐχ in consequutione orationis sequente aspirata vocali.

Præpositiones hæ ab ε inceptæ εἰς, ἐς, ἐν, ἐκ, ἐξ, Coniunctiones εἰ & ὡς.

Ποι Aduerbium cùm significat *aliquò* & non est interrogatiuum sine accentu ponitur.

Notio. Qvando οὐ periodum claudit Accentu acuto notatur hoc modo οὔ: sic cùm ἐξ aut in fine versus apud poëtas, aut in fine periodi apud oratores collocatur, Accentum acutum admittit, sic Theoc. Eidyl. 27. vbi periodus iam terminatur.

δύστεβέων παίδεσσι τὰ λώια, δυσσεβέων δ' οὔ. & Eidyl. 26.

——— *ἐπεὶ οὐ σέ γε φημὶ κακῶν ἔξ ἔμμεναι.*

Et alibi:

——— *ἀμφοτέρων ἔξ*
τείχων ἄνδρες ἔβαινον

De Litteris.

Litterarvm, aut diphthongorum characteres nullo accentu notantur, nisi in aliquam orationis partem, ad quampiam affectionem significandam transferantur. ἆ ἆ ἆ est Aduerbium hominis ridentis apud Eustathium, sic αἴ αἴ *vox hominis dolentis.* Apud Aristophanem autem in Pluto ὖ ὖ est imitatio hominis auidè nidorem haurientis, dum inquit,

ὖ ὖ ὖ ὖ ὖ ὖ ὖ ὖ ὖ ὖ ὖ ὖ

In quem locum Scholiastes hæc annotat *διὰ τῶ ψιλοῦ τούτων ὖ δείκνυσιν, ὅτι χοιρείων κρεῶν ὀσμῆς ᾔσθετο, ἀλλὰ ὖ ὖ τὸ ῥῆμα θαυμαστικὸν ἢ ὁ φραινόμενος τοῦτο φησί:* significat per illa ypsila sycophantam carnes suillas olfactu percepisse. Cæterum ὖ ὖ est quoque aduerbium admirantis, vel v... olfacientis.

De Nomine.

Accẽtuum difficultas. Tota Accentuum difficultas in rectis nominum consistit, quæ tanta est vt vix præceptis comprehendi possit: siue enim ad formationem, siue ad analogiam & similitudinem, siue ad deriuationem te conuertas, vix vllam certam viam reperies, qua artem perfectam formare possis. Hinc qui de Accentibus præcepta aliqua tradiderunt, aut nihil de rectis nominum dixerunt, aut breuiter & cursim aliqua eaque leuia percurrerunt. Etenim si ad vocum & terminationis similitudinem accurras, quæ in hac arte elaboratam

op...

optima est dux & magistra, te in eas angustias & mæandros cõiectum videbis, è quibus vix teipsum Dædalo etiam duce expedire possis, οὐρανός quippe & πεδιόν vltimam acuũt, cùm tamen κούρανος & στάδιον antepenultimam acuant. Quę porrò maior varietas cerni potest, quàm in his tribus αἰγιαλὸς, αἰμύλος, αἴσυλος licet eadem analogia terminentur. Ne tamen hac in re labori pepercisse videamur, regulas, quæ rariùs fallant tibi proposuimus, in quibus interdum vsi sumus exemplis, quæ non passim in Dictionariis occurrunt, qualia sunt quædam propria, à probatissimis tamen & veteribus auctoribus vsurpata, quæ quia interdum magis ad nostrum institutum faciebant quàm alia, ea lubentiùs nostris præceptionibus inseruimus. Nec verò mireris si aliquando ab Accentibus, quos in vulgaribus, & tritis Lexicis deprehendes, dedita opera discedamus; Illa enim non in vno tantum loco, sed in plerisque, mendis scatere obseruauimus. *Lexicorum errata in Accentibus.*

DE ACCENTV SIMPLICIVM DECLINATIONVM.

De Recto nominum primæ declinationis : & primum de penultima acuta.

Acuũt vt plurimũ penultimam terminata in

- **ας** — Dum modo non sint Dorica, vt Αἰνείας, Ἑρμείας, ὑμναγόρας, ἀκανθίας, Ἐπαμινώνδας.
- **ης** —
  - Nomina in ης, vel simplicia, vt χρύσης, Ἀγχίσης, vel aliunde deducta, vt à πέδη fit πεδήτης, ab ἀβρότονον, ἀβροτονίτης. sic dissyllaba verbalia, siue à barytonis, siue à contractis oriantur, vt ῥήτης, κλήτης, κράτης, ψάλτης.
  - Excipe κριτὴς quod vltimam acuit, etiam in compositione, si coniungatur cum aliqua Præpositione, vt ὑποκριτής: si verò cum nomine copuletur retrahit in penultimã, vt δικαιοκρίτης. *Exceptio.*
  - Acuunt quoque penultimam verbalia deriuata à tertia Coniugatione Contractorum, si in penultima omicron retineatur, vt ἀρότης.
  - Acuuntur quoque in penultima, quæ in της desinunt supra duas syllabas, si habeant τ purum & penultimam sortiantur breuem, vt ἐργάτης : excipe εὐεργετὴς. *Exceptio.*

Acuunt

Atticismus.

Acuũt vt plurimũ penultimam terminata in ης | Acuunt etiam penultimam finita in της, quę in penultima aliquam immutabilium, λ, μ, ν, ρ admittunt, vt ὑφάντης, καθάρτης, quæ tamen Attici in vltima acuunt, vt καθαρτὴς. Denique omnia ferè acuunt penultimam quæ iota in eadem penultima habent, vt μεσίτης, ὀξίνης, ὁπλίτης.

De vltima acuta.

Exceptio.

Vltimã ferè semper acuunt terminata in ης | Verbalia polysyllaba, quæ proficiscuntur à verbis Cõtractis, maximè verò à prima, vt ἀγερσιστὴς, ἀκεσθὴς, ab ἀγερέω & ἀκέομαι, sic alia verbalia polysyllaba, quæ penultimã obtinẽt longam, vt βραβευτὴς, & similia, vt μαχητὴς, quorũ normam sequuntur ea, in quibus reperitur ω, in penultima, vt χρυσωτὴς, excipe aliqua ἡλικιώτης, στρατιώτης, ἰδιώτης, πατριώτης, δεσμώτης.

De vltima Circumflexa.

Vltimã circũflectũt terminata in
- ας | Dorica in ας, vt Φωκᾶς, κοσμᾶς, κηφᾶς.
- ης | Dorica in ης, facta à nominibus in ας, θαλέας, θαλῆς, Ἀπελλέας, ἀπελλῆς, quod tamen non fit in omnibus: neque enim recte dic[e]res Ἀνδρέας, ἀνδρῆς.

DE OBLIQVIS PRIMÆ DECLINATIONIS.

De singulari.

GIGNENDI & Dandi casus si Accentus in recto fuerit in penultima acutus, penultimam quoque acuunt, vt Παυσανίας, Παυσανίου, Ἀγχίσης, Ἀγχίσου, Ἀγχίσῃ, sic Παυσανίᾳ in Dandi casu. Si verò in recto sit acutus in vltima, Gignẽdi & Dandi casus circumflectuntur, vt ἀγοραστὴς, ἀγοραστοῦ, ἀγοραστῇ. Dorici verò circumflexum vbique retinent, vt Θωμᾶ, ταμίᾳ, ταμιᾶ.

Genitiuus Ionicus.

GIGNENDI verò casus Ionicus qui terminatur in εω, & sæpe occurrit apud poëtas, si nominatiuus sit Barytonus antepenultimam acuit, vt Αἰνείας, Αἰνείεω: γύγης, γύγεω: Si vero nominatiuus sit oxytonus, vel perispomenus, Genitiuus Ionicus est paroxytonus, vt à ποιητὴς, fit ποιητέω pro ποιητοῦ. βορέω autem apud Hesiodum in Theogonia ponitur per syncopẽ pro βορέεω à Ionico Nominatiuo βορέης pro βορ[ᾶς].

Genitiuus Æolicus & Bœoticus.

Æolicus autem & Bœoticus Genitiuus sequitur normam Ionici: antepenultimam enim acuit si proficiscatur a recto paroxytono, vt ab Αἰνείας fit Æolicus genitiuus Αἰνείαο, [...]

nultimam verò acuit, si fluat à Nominatiuo oxytono, vel perispomeno, vt à ποιητὴς fit ποιητάο.

Accusatiuus singularis.

Accvsandi casus Nominatiuum sequitur, vt Αἰνείας, Αἰνείαν, ληστὴς, ληστὴν, Ionicus verò Accusatiuus qui exit in εα regulam Genitiui Ionici sequitur, nam si in nominatiuo acutus sit in penultima, accusatiuus tertiam à fine acuit, vt Αἰνείας, Αἰνέεα, si autem sit in nominatiuo acutus in vltima, accusatiuus secundam à fine acuit, vt ἀκεσθὴς, ἀκεσθέα.

Accusatiuus Ionicus.

Vocatiuus singularis.

Vocandi casus Nominatiui acutum retinet, præterquam in iis, quorum rectus exit in της, quæ cùm in vocandi casu α breue sortiantur, si cõtingat penultimam esse natura longam Circumflexum recipit, cùm in nominatiuo acutum admittat, vt προφήτης ὦ προφῆτα quorum naturam imitantur poëtica in πης, vt ὁ κυνώπης ὦ κυνῶπα, reliqua. verò in της quæ penultimam natura longam nõ habent, Accentum Nominatiui sequuntur, vt τοξότης, τοξότα, prçterquã hæc, quę antepenultimam acuunt δέσποτα, μηλίστα, ἀνάκητα, εὐρύοπα.

Exceptio.

De duali.

Duales nominatiui non patiũtur Circumflexum.

Licet vltima Nominatiui, Accusatiui, & vocatiui dualis sit semper longa, nunquã tamen circumflexum admittit, quod etiam locum habet in aliis declinationibus, sed nominatiuum singularem sequitur, vt ab ὁ μαθητὴς in duali τὼ καὶ ὦ μαθητὰ non μαθητᾶ vltimâ circumflexa. Si verò in nominatiuo singulari sit acutus, in penultima, erit quoque acutus in eadem sede in nominatiuo & accusatiuo duali, vt ὁ Αἰνείας dualis τὼ καὶ ὦ Αἰνεία. Genitiuus verò & datiuus dualis sequuntur Genitiuum singularem, vt τοῦ Αἰνείου in duali τοῖν Αἰνείαιν τοῦ μαθητοῦ τοῖν μαθηταῖν.

De plurali.

Nominativvs & vocatiuus pluralis sequuntur tonum nominatiui singularis, vt ὁ μαθητὴς οἱ καὶ ὦ μαθηταί. Si verò penultima sit natura longa & nominatiuus singularis sit paroxytonus, in plurali penultima circumflectitur: quia vltima diphthongus, ratione Accentus censetur tanquam breuis, vt ὁ πεδήτης in plurali οἱ καὶ ὦ πεδῆται, ὁ Αἰνείας, οἱ καὶ ὦ Αἰνεῖαι.

Genitiuus pluralis.

Genitivvs pluralis in quibusuis nominibus vltimã circumflectit, Αἰνειῶν, χρυσῶν, μαθητῶν, exceptis his tribus quæ more Æolico cõtra aliorum Canonẽ penultimam acuunt, ὁ χλούνης τῶν χλούνων, ὁ χρήστης τῶν χρήστων, & οἱ ἐτησίαι τῶν ἐτησίων, hinc etiã excipe omnes Æolicos Genitiuos in αων, vt Αἰνειάων & Ionicos, qui eandem rationem seruant, quam Genitiui singulares Ionici, vt Αἰνειέων qua in re imitantur Atticos.

Genitiui Æolici, & Ionici.

Datiuus plur.

Dativvs pluralis datiui singularis accentum retinet,

τῷ

τῷ Αἰνείᾳ, τοῖς Αἰνείαις, τῷ μαθητῇ, τοῖς μαθηταῖς. Accusatiuus pluralis Accusatiuum quoque singularem sequitur, communis quidem communem, τὸν Αἰνείαν, τοὺς Αἰνείας Ionicus autem Ionicum, vt τὸν Αἰνείεα, τοὺς Αἰνείεας.

DE RECTO NOMINVM SECVNDÆ DECLINATIONIS simplicium.

De fœmininis adiectiuorum.

Canon. 1.

ADIECTIVA, quæ à nominibus tertiæ declinationis simplicium deducũtur semper vltimam producunt, & ideo penultimam aut vltimam acuunt: tanta est enim vltima similium fœmininorum, quanta est vltima genitiui singularis masculini, cùm autem in tertia declinatione illa perpetuò protrahatur, vtpotè, quæ in ου, terminatur, longa quoque erit vltima fœminini à nominibus tertiæ declinationis detorti. Quapropter si in recto masculini fuerit Accentus acutus in antepenultima, migrabit in penultimam in fœminino, vt δαιμόνιος, δαιμονίου, δαιμονία, δαιμόνιον: ὄλβιος, ὀλβίου, ὀλβία, ὄλβιον: σοφώτερος, σοφωτέρου, σοφωτέρα, σοφώτερον: excipe πότνιος, ποτνίου, πότνια, πότνιον: & πέπειρος, πέπειρα, πέπειρον, quæ vt dixi in quantitate contra aliorum institutum, vltimam corripiunt. Si verò in recto masculinorum Accentus Circumflexus in penultima, vertetur in acutum in fœminino, vt γυναικεῖος, γυναικείου, γυναικεία, γυναικεῖον: excipe δῖα à δῖος quod vltimam contra aliorum morem corripit. Dum autem in recto masculinorum est tonus acutus in penultima vel vltima, idem quoque acutus in fœminino seruabitur, vt δεινὸς, δεινὴ, δεινόν.

Notio.

Hîc aduertendum est interdum occurrere substantiua, quæ si terminationis ratio habeatur videntur adiectiua, vt ἐχθρὸς, ἐχθρὰ *inimicus, inimica.* ἔχθρα *inimicitia.* Nonnulla etiam alia tyrones turbare possunt quæ sunt tamen merè substantiua, vt δαναὸς, δανάη, ποῖθος, ποθὴ, χόλος, χολὴ, βίοτος, βιοτή.

Fœminina deducta à nominib. quintæ declinationis.

EADEM quoque ratio in fœmininis deductis à nominibus quintę declinationis seruatur, vt μέλας, μέλανος, τάλας, τάλανος, fœminina ἡ μέλαινα, τάλαινα; eandemque viam sequũtur, quædam substantiua à masculinis deducta,

Substantiua à masculinis deducta.

θεράπων, θεράπαινα, λάκων, λάκαινα, λέων, λέαινα. In εις verò masculina

Masculina in εις quorũ fœminina sunt in εσσα.

habent fœmininum in εσσα & antepenultimam acuunt, vt ὁ χαρίεις, χαρίεντος, ἡ χαρίεσσα. εἷς autem propter vltimam longam circumflexum mutat in acutum, εἷς μία.

εἷς.

Nomina autem gentilia, vel quæ illa imitantur, quorum fœminina

Nomina gẽtilia.

in σσα vel σα terminantur si dissyllaba sint, in fœminino

secundam à fine circumflectunt, vt θρᾷξ, θρᾷσσα, κρῆς, κρῆσσα, sic πᾶς, πᾶσα: si verò sint trisyllaba tertiam à fine acuunt, vt κίλιξ, κίλισσα, λίβυς, λίβυσσα, sic βασιλεὺς, βασίλισσα, ἄναξ, ἄνασσα. Quæ verò deducuntur à masculinis in ης præcipit Theodorus in εια proparoxytona esse, εὐγενὴς, εὐγένεια, ἀσθενὴς, ἀσθένεια. Iones autem talia per iota efferunt, ἀσθενία, εὐγενία. Denique fœminina in εια, quæ deriuantur à masculinis in υς declinatis per εος, si in masculino Accẽtus sit in vltima acutus, in fœminino erit circumflexus in penultima, ὀξὺς, ὀξέος, ὀξεῖα, ὀξὺ, παχὺς, παχέος, παχεῖα, παχὺ: excipe ἐλαχὺς, ἐλάχεια, λιγὺς, λίγεια quæ in veteribus & correctis codicibus antepenultimam acuunt. Si autem in masculino acutus occupet vel tertiam vel secundam à fine, vel si penultima circumflectatur, tunc fœminina antepenultimam acuunt, vt ἥμισυς, ἡμίσεια, θῆλυς, θήλεια.

Fœminina in εια à masculinis in ης.

Fœminina in εια à masculinis in υς declinatis per εος.

Exceptio.

De fœmininis quibus more poëtico inseritur αια.

Qvae per paragogen more poëtico in fine αια suscipiunt, si à primitiuo dissyllabo, quod vltimam acuat, deriuentur, facta iam adiectione penultimam acuunt, vt ab αὐλὴ fit αὐλαία: si verò fluant à dissyllabo penacuto, facta paragoge tertiam à fine acuunt, vt φώκη, φώκαια: Si verò primitiuum duas superet syllabas tonus, vt plurimum, erit in penultima acutus, vt σελήνη, σεληναία non circumflexus, cùm illud α finale sit longum.

Canon. 2.

DE ACCENTV RECTI NOMINVM TERMINATORVM IN α.

De antepenultima acuta.

Antepenultimā ferè semper acuunt terminata in

- α: Desinentia in α non purum, & precedente consonante, vt ἄγκυρα, τράπεζα, μέλισσα.
- θα: Multa polysyllaba in θα, vt κίσσαθα, ἄκανθα.
- ρα: Polysyllaba in ρα, dum modo non sint fœminina adiectiuorum, vt ἄγκυρα, ὄλυρα, ὁμήτειρα: si verò sint substantiua, in quibus α præcedat ρ, penultimam acuunt, vt ἑχύρα, πάγρα, κιθάρα.
- ια: Nomina mulierum officia significantia, vt ποιήτρια, συμπότρια.
- εια: Polysyllaba in εια, quæ à verbis in εύω nõ deducuntur, vt συνάγκεια, σεβάστεια: sic antepenultimam acuũt deriuata à nominibus in ης, vt ab ἀληθὴς, ἀλήθεια. veteres autem Attici nomina tàm in εια, tum in εια pro-

ducebant, & acuto in penultima notabāt, vt Ἀναιδεία, προνοία; sed mos ille exoleuit, neque enim locum habet in omnibus.

Antepenultimā ferè semper acuunt terminata in

οια Pleraque, vt ἄγνοια, εὔνοια.

ουσα Participia omnia præsentis temporis in ουσα, vt τύπτουσα: & alia nomina polysyllaba substantiua, vt ἄγχουσα, μέδουσα.

Exceptio. **υια** Polysyllaba, vt ἅρπυια, αἴθυια, his exceptis oxytonis ὀργυιὰ, μητρυιὰ, ἀγυιά.

De penultima acuta.

Penultimam sæpius acuunt terminata in

δα Dissyllaba maximè, vt λήδα.

εα Vt ἰτέα, αἰγανέα.

θα Dissyllaba, vt μόρθα.

ια Polysyllaba etiam, vt ἀνδραγαθία, & ea quę à participiis fiunt, vt ἐξουσία, sic quæ à verbis in ευω manant, vt προεδρεύω, προεδρία, συμβουλεύω, συμβουλία, παρθενεύω, παρθενία, ἀσωτεύω, ἀσωτία, ἡγεμονεύω, ἡγεμονία.

ρα Dissyllaba, quæ monophthongum ante ρ vt η vel ω vel υ sortiuntur, θύρα, χώρα, λύρα:

Exceptio. excipe φθορὰ & πυρὰ, quæ vltimam acuunt. Multa etiam alia dissyllaba, quorū reg[illegible] certa non est, penultimam acuunt, vt [illegible] ἄγρα, quæ in compositione Accentum non retrahit ποδάγρα.

οα Dissyllaba, vt πόα, χρόα, & alia.

αια Polysyllaba, vt ἐλαία, ἀγλαία.

εια Quæ à verbis in ευω deducuntur, vt δουλεύω, δουλεία, πρεσβεύω, πρεσβεία, βασιλεύω, βασιλεία, sic dissyllaba in εια, quæ substantiam non significant, vt μνεία, χρεία.

υα Sæpius, vt καρύα.

σσα Dissyllaba, dum modò non sit penultima natura longa, vt λύσσα.

De vltima acuta.

Vltimā ferè acuunt terminata in

ια Nomina appellatiua, quæ cōgregatio[illegible] significant, vel tanquam loca aliquid con[illegible] tinent, & vulgò appellantur conten[illegible] vt καλιά, παιδιά, vna cum [illegible] quod c[illegible] ruptè in quibusdam Lexicis pen[illegible]

ρα Dissyllaba pleraque si non precedat vel [illegible] vel η, vel υ, vt χαρά, δορά, & aliqua pen[illegible] laba, dum præcedit ω, vt ὀπωρά.

Vltimã ferè acuunt terminata in	εια	Dissyllaba, quæ substantiam significant, vt χειά, ζειά, φειά.
	οια	Dissyllaba, vt ποιά, ῥοιά malum Punicum, ῥοία enim paroxytonum significat volutabrum equorum.

De penultima circumflexa.

Penultimam sępius circumflectũt terminata in	ειρα	Dissyllaba, si habent in penultima diphthongum, vt μοῖρα, σφαῖρα, aliquibus tamẽ exceptis, vt φαίδρα, σαύρα, αὖρα, λαύρα, quorum aliqua corruptè in Lexicis circumflectuntur.
	ουσα	Dissyllaba, quorum penultima est natura longa, vt ᾆσα, μοῦσα.
	αισα	
	τα	Aliqua, quorum penultima est diphthongus, vt οὖντα.
	αια	Dissyllaba, vt μαῖα, γαῖα.
	υια	Participia omnia præteriti perfecti, vt τετυφυῖα: & alia nomina dissyllaba, vt μυῖα.

Exceptio.

De vltima circumflexa.

Vltimã circumflectunt,	ᾶ	Quæ per crasim & contractionem à nominibus in αα deducuntur, vt Ἀθηνᾶ, Ναυσικᾶ, μνᾶ, ab Ἀθηνάα, Ναυσικάα, μνάα.

De nominibus desinentibus in η.

OMNIA nomina Ionica, quæ formantur à nominibus in α, quorum vltima est longa, verso α in η, eundem Accentum retinent, quem terminatio in α sortiebatur, vt ab ἡμέρα fit ἡμέρη. Hic porrò notandum est fœminina Ionica in η aliquando adiectionem ια suscipere, vt Πηνελόπη, Πηνελόπεια, ἐρήμη, ἐρημεια. *Canon. I. Ionismus.*

QVAE habent, ε, in penultima, & quæ deriuantur à verbis, quorum penultima in præsenti est ε, vltimam acuũt, vt à τρέπω, τέτροπα, τροπή, à γείρω, ἤγορα, ἀγορή, sic ἐπαγωγή, & fere omnia quæ à præterito medio deducuntur, vt φεύγω, πέφευγα, φυγή. quando autẽ poëtice in similibus paragoge, id est, adiectio syllabæ φι inseritur, penultima circumflectitur, vt τροπῆφι, ἀγορῆφι, φυγῆφι. In reliquis vero, in quibus Accentus est in penultima paragoge, non mutat Accentum, vt βίη, βίηφι, idem etiam dicendum est de nominibus in α terminatis, vt ἐσχατιά, ἐσχατιάφι: si verò esset circumflexus in penultima, vertitur in acutum paragoge iam facta, vt μοῖρα, μοίρηφι: in his autem, quæ antepenultimam acuunt, Accentus propter paragogen descendit, vt ἄκανθα, ἀκάνθαφι. *Canon. 2. Paragoge syllaba φι.*

QVAE terminantur in η præcedente consonante ad- *Canon de η ...*

minatis in η præcedente consonante. modum ſunt incerta, alia enim tam diſſyllaba, quàm polyſyllaba nunc acuuntur in fine, vt πληγὴ, ἀρετὴ; alia verò penultimam acuunt, vt Ῥώμη, πύγη, ἀγάπη, ἀγαπήτη, μελέτη, ſequentes tamen obſeruationes iuuabunt.

De penultima acuta.

Penultimã ferè ſemper acuũt terminata in	δη	Diſſyllaba, quæ in penultima non habent diphthongum, vt σίδη.
	εη	Ionica quædam, vt παρδαλέη, quæ poſteà circumflectuntur παρδαλῆ.
	ιη	Omnia ferè, vt ἐρεσχίη.
	κη	Polyſyllaba, vt φοινίκη, μυρίκη: paucis exceptis, vt ἀΐκὴ.
	λη	Dum modò in penultima non ſit diphthongus, vt κεκρύφαλη, *reticulum quo coma contegitur.*
	μη	Quando inſeritur aliqua vocalis ante μ, vt φήμη, βρίμη: exceptis paucis, vt τιμὴ.
	νη	Cum inſeritur aliqua vocalis ante ν, vt μελίνη, aut cùm ante ν, ponitur ρ, ſi ſint diſſyllaba: excipe φρενὴ.
	ονη	Si ſubſtantiam ſignificent, vt βελόνη, περόνη.
	υνη	Subſtantiua, & præcipuè actionem ſignificantia, vt παλαισμοσύνη, βοσκοσύνη, ſic alia in υνη, vt ἀβροσύνη.
	ωνη	Vt μεθώνη, & omnia ferè, quę in penultima habent ω exceptis paucis, vt ἀγωγὴ, ἰδωδὴ, ῥωὴ, ζωὴ, θωὴ, φωνὴ, quæ à verbis ῥῶ, ζῶ, θῶ, φῶ deducuntur, vnà cum ἰωκὴ, ἀκωκὴ.
	οη	Si præcedat aſpirata conſonans, vna cum altera, vt χνόη, φθόη, χλόη, & alia maximè diſſyllaba.
	τη	Quæ habent monophthongũ in penultima, vt ἀφροδίτη: exceptis paucis, vt ἀρετὴ.
	υη	Diſſyllaba in υη, vt λύη, φύη.

De vltima acuta.

Vltimã ferè ſemper acuunt terminata in	δη	Diſſyllaba, quorum penultima eſt diphthongus, vt σπουδὴ, αὐδή.
	λη	Diſſyllaba, vbi eſt in penultima diphthongus, vt αὐλὴ.
	μη	Quæ ante μ habent aliquam conſonantem, vt γραμμὴ, ἀκμὴ, ὀσμὴ.
	ονη	Quæ rem nõ ſubſtantẽ ſignificant, vt ἡδονὴ, κηδεμονὴ.
	οη	Quæ deriuantur à verbis in εω, vt πνοὴ à πνέω, χοὴ à χέω.
	φη	Præcedente υ, vt κορυφὴ, γλυφὴ.

De

De vltima Circumflexa.

Vltimā circumflectunt ἢ { Nomina pellium, aut quæ propriè sunt Ionica & patiuntur contractionem, vt παρδαλέη, παρδαλῆ: sic nomina arborum Ionica, ἀμυγδαλέα, ἀμυγδαλῆ, & alia quædam, quæ morem Ionicum imitantur, vt γαλέα, γαλῆ, νέα, νῆ.

DE ACCENTV OBLIQVORVM.

De singulari.

SI in nominandi casu sit acutus in antepenultima, in Genitiuo & Datiuo erit in penultima, propter vltimam lōgam, vt ἐνέργεια, ἐνεργείας, ἐνεργείᾳ. Si verò sit acutus in penultima, remanebit Accentus in eadem sede, vt ἀφροσύνη, ἀφροσύνης, ἀφροσύνῃ; σοφία, σοφίας, σοφίᾳ: excipitur ἡ μία τῆς μιᾶς, τῇ μιᾷ. Si autem sit circumflexus in penultima, vertetur in acutum, vt μοῦσα, τῆς μούσης, τῇ μούσῃ, σφαῖρα, σφαίρας, σφαίρᾳ. Denique si sit acutus in vltima, vertetur in circumflexum, vt τιμὴ, τιμῆς, τιμῇ, si verò sit circumflexus, seruabitur in reliquis casibus, vt ἀθλωᾶ, ἀθλωᾶς, ἀθλωᾷ. Accusatiuus & vocatiuus Accentū nominatiui sequuntur, vt τὴν τράπεζαν, τὴν τιμὴν, τὴν ἐνέργειαν: Vocatiuus ὦ τράπεζα, ὦ τιμὴ, ὦ ἐνέργεια. *Exceptio.*

De duali.

SI Accentus fuerit in antepenultima in nominatiuo singulari, erit in nominatiuo vocatiuo & accusatiuo duali in penultima, quia cùm α in duali sit semper longum, in penultimam Accentum trahit, vt ἡ τράπεζα, in duali τὰ καὶ ὦ τραπέζα, τὰ καὶ ὦ ἐνεργεία: Hinc si fuerit in nominandi casu singulari circumflexus in penultima, in duali vertetur in acutum, vt ἡ μοῦσα: dualis nominatiuus accusatiuus & vocatiuus τὰ καὶ ὦ μούσα. Si verò in nominatiuo singulari fuerit acutus aut in penultima, aut in vltima, eundem retinebit in duali, vt ἡ σωφροσύνη, ἡ καλὴ: in duali τὰ καὶ ὦ σωφροσύνα, καλά. Genitiuus & datiuus dualis genitiui & datiui singularis Accentum amplectuntur, vt τῆς τραπέζης, τῆς μούσης, τῆς τιμῆς, In genitiuo duali ταῖν τραπέζαιν, μούσαιν τιμαῖν.

De plurali.

NOMINATIVVS & vocatiuus pluralis tonum nominatiui & vocatiui singularis retinent, vt ἡ τράπεζα, ἡ μοῦσα, ἡ τιμὴ: nominatiuus & vocatiuus pluralis αἱ καὶ ὦ τράπεζαι, μοῦσαι, τιμαί. Si tamen penultima nominatiui singularis esset acuta, & natura sua longa, in plurali penultima circumflectetur, quia diphthongus αι censetur tanquam breuis, vt ἡ *Exceptio.*

φήμη, ἡ ὀλκαία nominatiuus & vocatiuus pluralis αἱ καὶ ὦ φῆμαι ὀλκαῖαι. Fœminina autem ab adiectiuis tertiæ declinationis deducta Accentum suorum masculinorũ sequuntur; & talis est Accẽtus in nominatiuo plurali fœminino, qualis est in plurali masculino, vt ὄλβιος, ὀλβία, ὄλβιον in plurali ὄλβιοι & in fœminino ὄλβιαι in antepenultima non ὀλβίαι vltima acuta, licet deriuetur ab ὀλβία.

Genitiuus pluralis. GENITIVVS pluralis omnium substantiuorum in vltima circumflectitur, vt ἡ τράπεζα τῶ τραπεζῶν, ἡ μοῦσα τῶ μουσῶν, *Exceptio.* excipitur vnicum substantiuum, quod penultimam acuit, ἡ ἀφύη τῶ ἀφύων. Genitiuus autem fœmininorum adiectiuorum, à nominibus tertiæ declinationis descendentium eodem Accentu notatur, quo genitiuus pluralis masculinus, vt ὄλβιοι τῶ ὀλβίων, sic αἱ ὄλβιαι τῶ ὀλβίων; reperitur tamen apud Pindarum ποινᾶν pro ποινῶν, sed hoc fit Doricè. *Exceptio.* Excipitur verò τῶν πορνῶν à πόρνη quod à πόρνος deriuatur, nisi malis dicere non esse adiectiuum. Reliqua verò fœminina ab adiectiuis, iisque imparibus, nominibus vel participiis facta, vltimam Genitiui pluralis inflectunt, vt ὁ βαρὺς ἡ βαρεῖα, τῶ βαρειῶν, ὁ μέλας, ἡ μέλαινα τῶ μελαινῶν, ὁ τύπτων ἡ τύπτουσα τῶ τυπτουσῶν.

Datiuus pluralis. DATIVVS pluralis datiui singularis Accentum retinet vt ἡ μοῦσα τῇ μούσῃ, in plurali ταῖς μούσαις: τῇ τιμῇ, ταῖς τιμαῖς.

Accusatiuus pluralis. ACCVSATIVVS pluralis communiter vltimam semper habet longam, & ideo necessario tonus est, vel in penultima, vel in vltima acutus, vt τὰς μούσας, τὰς τραπέζας, τὰς τιμάς. Dores tamen, tam in nominibus primæ, quàm secundæ simplicium vltimam syllabam ας corripiunt, & ideo secunda declinatione si penultima sit natura longa, eam circumflectunt, vt ἡ κελώνη ἡ φήμη, τὰς κελῶνας τὰς φῆμας in accusatiuo plurali Doricè.

DE TERTIA DECLINATIONE SIMPLICIVM NOMINVM.

De Recto.

Canon. 1. NOMINA appellatiua dissyllaba ferè omnia penultimam acuunt, vt λόγος: Adiectiua verò vt plurimum dissyllaba vltimam acuunt, vt χρηστός. Omnia autem interrogatiua dissyllaba penultimam vel acuunt, vel circumflectunt vt ποῖος, πόσος, si verò ab interrogationis vi & significatione recedant, vltimam acuunt, vt ποιός, ποσός.

De Nominibus deriuatis & compositis.

Canon. 2. DERIVATA à præteritis passiuis circumflexis, vltimam acuunt, vt ἀγαπητός, ab ἠγάπημαι, ... ἀγαπητός ab ἀγα...

Composita verò & deriuata à verbis Passiuis quintę coniugationis antepenultimam acuunt, vt ἄφαντος, ἄσπαρτος. Composita autem à verbis χέω, βάλλω, πλέω, cum Præpositione quidem acuunt antepenultimam, vt πρόχοος, ἀμφίβολος, πρόπολος: cum alia verò parte orationis acuunt penultimam, vt οἰνοχόος, ἐκηβόλος, ὀνειροπόλος. Composita ab ἔχω, si habent in penultima diphthōgum, ου, eam circumflectunt, vt ὀφιοῦχος: si verò in penultima habeant tantum simplex ο omicron, antepenultimam acuunt, vt αἰγίοχος. Composita autem ab ἔργομαι, vltimam acuunt, vt δημιουργός: legitur tamen πανοῦργος, μηχανοῦργος, κακοῦργος.

De Antepenultima acuta.

Acuunt ferè semper antepenultimā terminata in

ατος	Quæ, à nominibus descendunt, vt à τρίτος fit τρίταιος.	
ιος	Vt λύδιος, ἀέριος, ἅγιος.	
ηλος	Quæ, in penultima habent η, dum modò sint propria, aut appellatiua, vt κάμηλος: quorum rationem communia imitantur, vt ὁ καὶ ἡ βέβηλος.	
αμος	Si sint tribracha, vt κάλαμος: aut habeant primam positione longam, vt ὄρχαμος, τύξαμος: aut si sint nomina propria, quæ antepenultimam natura producant, vt πύραμος: à priori tamen parte regulæ quædam excipiuntur, vt ποταμὸς, ἰταμὸς.	*Exceptio.*
εμος	Vt πόλεμος, ἄνεμος.	
ιμος	Adiectiua maximè, vt ὠφέλιμος.	
ινος	Cùm, ν, finale non concurrit cum aliqua consonante præcedente, vt ἀνθρώπινος, ξύλινος: aliqua tamen excipiuntur, vt ἐλγῖνος, ἐχῖνος, γελασῖνος, φιλῖνος, παλλακῖνος, ἀγαθῖνος, πραξῖνος, πυκινὸς, καρκῖνος, ἀληθινὸς.	*Exceptio.*
τερος	Adiectiua in ετερος, quæ assumunt τ, quo in primitiuo carebāt, vt ab ἀγρὸς fit ἀγρότερος, sic ἡμέτερος: si verò in primitiuo sit, τ, acuitur vltima, vt κρατερὸς à κράτος. Comparatiua autem antepenultimam acuunt, vt σωφότερος.	
σσος	Præcedente duplici σσ, vt νάρκισσος, excipe ἰλισσὸς nomen proprium.	*Exceptio.*
τος	Vt ἀμείλικτος, nisi fuerint simplicia, vel ante ε habent π, vt ἰαπετὸς: vel fuerint à verbis inflexis deriuata, vt ἐπαινετὸς.	*Exceptio.*

Acuunt ferè semper antepenultimam terminata in	τος	Superlatiua, vt κάλλιστος.
	αιος	Quæ in tertia à fine syllaba ιῶτα habent, & à fœmininis secũdę declinationis descendunt, vt à τιμὴ fit τίμαιος, sic βίαιος, acuũt quoque antepenultimam deducta à verbis, vt μάταιος, λύαιος.
	ειος	Possessiua, vt ἀνθρώπειος.

De penultima acuta.

Acuunt vt plurimum penultimã terminata in	τος	Quæ fiunt à tertia persona præteriti passiui, vt à λέλεκται, fit λεκτέος.
	ιος	Tribracha in propriis, vt Κλονίος: excipe Ἄλιος, Κόγνιος, Ἄνιος, Ξένιος, si tamẽ non sint propria acuuntur in antepenultima.
	κος	Si sint vnius tantum generis, & dibracha sint, vt κοίκος: κακος, enim est adiectiuum, & trium generum.
	λεος	Vt θαρσαλέος: excipe ea, quæ fiũt à nominibus in ειος: vt δαιδάλεος à δαίδαλος.
	ολος	Dissyllaba, quæ habent ο ante λ, vt στόλος: excipe θολός.
	ιλος, υλος	Vt ποικίλος, αἱμύλος: excipe ea quorum penultima est longa natura, vt πῖλος: multa tamen in υλος, quæ priorem producunt, antepenultimam acuunt, vt δάκτυλος, ἄσυλος.
	ος	Omnia fere dissyllaba appellatiua, vt λόγος, maximè si ab ο initium sumant, vt ὄκνος: aut si penultima habeant ορ, vt χόρτος: excipe φορμὸς, ὀρθὸς.
	οος	Dissyllaba, & pleraque polysyllaba, vt πλόος, νόος, ὀγδόος: paucis exceptis, vt θοὸς, cùm compositis πάνθοος.

De vltima acuta.

Acuunt sępius vltimã terminata in	ζος	Ab aduerbiis facta, vt περιζός.
	θος	Quæ habent innatum τὸ θέω, vt ἀγαθός, βοηθός.
	αλος	Vt ὁμαλός: quibusdam tamen exceptis, vt παύταλος, ἄτταλος.
	ακος	Adiectiua polysyllaba præcedente α, vt μαλακός, sic possessiua, & quæ illa imitantur, vt ἀττικὸς, ὀφθαλμικὸς, ἀγανακτικός.
	ηλος	Adiectiua, vt σιγηλὸς, μιμηλός.
	ωλος	Masculina, vt ἁμαρτωλὸς, πακτωλός.

Acuunt sępius vltimã terminata in

- **μος** Quæ ante μ, θ, sortiuntur, vt πορθμὸς: excipe κρῆθμος, vel κρῆθμον, de quo Lycophronis, & Homeri interpretes certant: alij enim volunt esse oxytonum, alij paroxytonum: putarim tamen melius circumflecti acuunt quoq; vltimã, quę ante μος habẽt, vel α, vel λ, vel σ, vt φωριαμὸς, αἰγιαλὸς, ὀφθαλμὸς, συλλογισμὸς: quæ pleraque alia in μος sequũtur, vt ἀγερμὸς, αἰνιγμὸς: quibusdam tamẽ exceptis, vt ὄλμος.
- **ανος** Propria, vt Ἰουλιανός, Κλαυδιανὸς.
- **νος** Adiectiua trium generum non composita, quæ consonantem aliam ante ν habent, vt πυκνὸς, πυκνὴ, πυκνὸν, quorum normã alia pleraque imitantur, vt ἀκμηνὸς; substantiua verò multa variè notantur, vt ὕμνος, αἶνος.
- **σσος** Dissyllaba pręcedẽte duplici σσ, vt κισσὸς, excipe Νέσσος proprium nomen.
- **εος** Quę à verbis in εύω manant, vt à σπερεύω, σπερεός.
- **ιος** Nomina auium, quæ tres excedunt syllabas, vt ἐρωδιὸς.
- **πος** Vt ἀλλοδαπός.
- **ρος** Dissyllaba fere omnia, vt ἀφρὸς, ἀγρός, δαρὸς: & polysyllaba habentia penultimam, vel natura, vel positione longam, vt ἐλευθερὸς, ἰσχυρός: quibusdam tamen exceptis, vt ἄγειρος, ὀλίγορος.
- **στός** Quæ numerum significant, vt εἰκοστός.
- **ψος** Polysyllaba, vt χρεκψὸς, καλυψός.
- **αιος** Dissyllaba trium generũ, vt βαιὸς, σκαιός.

De penultima circumflexa.

Ferè semper circumflectunt penultimã terminata in

- **κος** Quæ penultimam natura producunt, & dissyllaba sunt, nec formant à se fœminina, vt σῦκος: excipe σηκός.
- **ηλος** Dissyllaba propria, vt Τῆλος, Μῆλος: nõnulla tamẽ acuuntur in vltima, vt Χηλός.
- **ουλος** Vt δοῦλος.
- **ινος** Gentilia, aut propria, vt σκοπελῖνος.
- **ρος** Substantiua præcedente ω, vt Δῶρος, nomen proprium, aut præcedente ου in dissyllabis, vt κοῦρος: σωρός autem positum pro σωρεὸς.

Exceptio.

Ferè semper circumflectũt penultimã terminata in		
	ιτος	Dissyllaba vnius generis præcedente quod sit natura longum, vt σῖτος, κοῖτ[os]
	αιος	Quæ deriuantur à fœmininis in α ve[l η] vt ab ἀγορὰ, ἀγοραῖος, ab ἀγέλη, ἀγελαῖ[os] vel quæ habent ante αι, χ, vt ἀρχαῖ[os] aut quæ in priori syllaba habent imm[u]tabilem, vt χερσαῖος, ὀρφναῖος, excep[tis] paucis, vt ἀχαιὸς, δύρυσιχαιός.
	οιος	Polysyllaba, vt ἀλλοῖος.

De Neutris in ον.

Canon. 1. NEVTRA ab adiectiuis deducta suorũ masculinor[um] tonum retinent, vt χρηστὸς, χρηστὴ, χρηστὸν; ἅγιος, ἁγία, ἅγιον[.] [Se]quentes autem obseruationes quid in substantiis statu[en]dum sit indicabunt, si prius aduerteris sæpius substan[tiua] polysyllaba antepenultimam acuere, vt ἀγκύλιον, ἀσ[...] ἄγκιστρον, θερήγανον.

De antepenultima acuta.

Acuunt sępi⁹ antepenultimã terminata in		
	ανον	Quæ à verbis fiunt, vt ὄχανον, φεύγανο[ν]
	ιον	Diminutiua, vt ψυχίδιον, γραφείδιον, [...]κιον: & quæ sunt trium syllabarum [...]uium, vt φλέβιον, [illegible]: & quæ [...] verbis, vt παίγνιον à παίζω.

De penultima acuta.

Acuunt sæpi⁹ penultimã terminata in		
	ον	Dissyllaba, quorum penultima no[n] natura longa, vt κέντρον.
	ιον	Diminutiua deducta à nominibus [inci]pientibus à longa, vt à τυρὸς, fit τ[υρίον] τεῖχος, τειχίον: sic polysyllaba dactylo [...] κυμίνιον, ψωμίον, si tamen sit ante [...] immutabilis sæpissimè antepen[ultima] acuto notatur, vt ἴχνιον.

De penultima circumflexa.

Circumflectunt sæpi⁹ penultimã terminata in		
	ον	Dissyllaba, quorum penultima [na]tura longa, vt λῦτρον, φῦλον.
	ειον	Quæ à nominibus in εὺς, vel [...] εύω manant, vt [illegible] à [illegible] [...]ματεῖον à γραμματεὺς. [illegible] [...]iectiuum est. Eandem ferè ration[em se]quuntur omnia substantiua in [...] ptis quibusdam propriis, vt [...] δρόμειον, χλούνειον, λαύρειον.

De Accentu obliquorum.

SI in nominandi casu fuerit Accentus, aut circumflexus in penultima, aut acutus in antepenultima; in Genitiuo & datiuo tam singulari quàm duali & plurali, nec non in nominatiuo & accusatiuo duali, sicut & in accusatiuo plurali erit acutus in penultima, vt ὁ ἄγγελος, τοῦ ἀγγέλου, τῷ ἀγγέλῳ: dual. nominatiuus & accusatiuus τὼ ἀγγέλω, genit. & datiuus τοῖν ἀγγέλοιν, Genitiuus pluralis τῶν ἀγγέλων, Dat. τοῖς ἀγγέλοις, Accusat. τοὺς ἀγγέλους, sic ἀγελαῖος, ἀγελαίου, ἀγελαίῳ, Dual. ἀγελαίω, ἀγελαίοιν. Pluralis ἀγελαίων, ἀγελαίοις, ἀγελαίους: si tamen sit neutrum, circumflexus in accusatiuo plurali, non mutabitur in acutum, vt τὰ γραμματεῖα. *Genitiuus & Datiuus.*

ACCVSATIVVS autem singularis cum vocatiuo tam singulari quàm plurali, vna cum nominatiuo plurali accentum recti non mutat, ὁ ἄγγελος, ὦ ἄγγελε, τὸν ἄγγελον. Pluralis οἱ & ὦ ἄγγελοι, sic ὁ ἀγελαῖος, τὸν ἀγελαῖον ὦ ἀγελαῖε, pluralis οἱ καὶ ὦ ἀγελαῖοι: Si verò in nominandi casu sit acutus in vltima, in Genitiuo & Datiuo tam singulari quàm duali & plurali vertetur in circumflexum, vt ὁ Θεός, τοῦ θεοῦ, τῷ θεῷ, Dual. τοῖν θεοῖν, Plural. τῶν θεῶν, τοῖς θεοῖς. Accusatiuus autem singularis, dualis & pluralis vna cum nominatiuo & vocatiuo vtriusque numeri tonum recti singularis retinet, vt ὁ Θεός, τὸν θεόν, ὦ θεέ, dualis τὼ θεώ; Pluralis οἱ καὶ ὦ θεοί. Porrò notandum est ex hortis Adonidis, maximè ex Chœrobosco, Dorienses veteres in proparoxytonis Accentum perpetuò retraxisse in penultimam, maximè in nominatiuo plurali, vt φιλοσόφοι penultima acuta, quod etiam seruarunt in participiis passiuis, vt κεκλεμμένοι, τετυμμένοι. *Accusatiuus.* *Nota.*

De Accentu Quartæ declinationis.

QVARTAE declinationis nomina seruant prorsus eundem tonum quem communia tertiæ declinationis, à quibus formantur, obtinebant, vt à λαος fit λεώς, à Μενέλαος, Μενέλεως. excipe ὀρφώς nomen piscis ab ὄρφος, paroxytono, non oxytono, vt corrupte in quibusdam Lexicis legitur. Et Λαγώς Ptolomæi pater à Λάγος paroxytono, teste Herodiano, qui hæc duo ὀρφώς & Λαγώς excipit. Alia verò reperiuntur, quæ a communibus non deriuantur, sed aliunde proficiscuntur, quæ si sint dissyllaba penultima breui, acuuntur in penultima, vt γάλως, ἅλως; si verò polysyllaba in antepenultima. Sin autem monosyllaba, quaIia sunt quædam fœminina vt plurimum propria, circumflectuntur, vt τρῶς, κῶς, θῶς, ῥῶς. *Exceptio.*

De

De obliquis.

OBLIQVI Accentum recti in hac declinatione sequuntur, neque enim in Genitiuo & Datiuo acutus retrahitur in penultimam, vt ὁ Μενέλεως, τοῦ Μενέλεω, τῷ Μενέλεῳ. Dualis τὼ Μενέλεω, Plural. τῶν Μενέλεων: nec acutus qui erat in vltima in circumflexum vertitur, vt ὁ νεὼς τοῦ νεώ, λεὼς τοῦ λεώ, sed vbique seruatur acutus. ω enim finale apud Atticos nunquam circumflectitur, nisi in Apocope Attica, vt cùm dicimus in quinta declinatione ποσειδῶ pro ποσειδῶνα.

DE QVINTA DECLINATIONE ET RELIQVIS CONTRACTIS.

De Adiectiuis.

Canon. I. Adiectiua in ων.

ADIECTIVA in ων in masculino acuũt penultimam: vt μείζων, ἀρείων, βελτίων: in neutro autem quia vltima est breuis, aut Accẽtus retrahitur in antepenultimam in polysyllabis, vt βέλτιον: excipe εὔδαιμον ab εὐδαίμων quod tamen à multis in antepenultima acuitur; aut in dissyllabis si penultima sit longa, vertitur in circumflexum, vt τὸ μεῖζον. Reliqua autem adiectiua se inuicem sequuntur, vt μέλας, μέλαινα, μέλαν, πᾶς, πᾶσα, πᾶν, εὔχαρις τὸ εὔχαρι, ὀξὺς, ὀξεῖα: in quibusdam autem retrahitur, vt προσπίντης τὸ πρόσ... sic ὁ χαρίεις τὸ χάριεν, quod inscitè Grammatici aliqui in penultima acuunt.

CAETERVM in rectis huius declinationis tanta varietas, vt de omnibus regulę certę tradi non possint. Cum maior dissimilitudo potest elucere quàm in nominibus in ων quorum alia acuunt penultimam, vt πρίων, alia vltimam, vt ἀμπελών, alia circumflectunt, vt Ξενοφῶν? Quanto maior etiam varietas potest deprehendi, quàm in nominibus in ης, & υς, quorum alia antepenultimam acuunt, vt ..., alia sunt paroxytona, vt λέοντες, alia sunt properispomena, vt θῶλυς, alia oxytona, vt πολλὴς, ὀξὺς; sequentes tamen animaduersiones facilitatem aliquam suppeditabunt.

De Antepenultima acuta.

Antepenultimã sæpius acuũt terminata in		
	α	Polysyllaba, vt ποίημα, ἀλήθεια.
	αρ	Polysyllaba, vt δέλεαρ.
	ι	Vt σινάπι.
	ις	Polysyllaba, vt αἵρεσις: & maxime composita, vt πρόμαντις, ἄδακρυς, reliqua
	υς	omnia declinata per δ, vel τ, acuunt antepenultimam, vt Ἄδωνις, ἔπηλυς.

DE PENVLTIMA ACVTA.

Penultimam sępius acuunt terminata in	α	Dissyllaba, si penultima non sit natura longa, vt γράμμα.
	αξ	Dissyllaba maximè, vt ἄναξ.
	αν	Composita, vt ἐρμόπαν.
	αρ	Dissyllaba, vt μάκαρ.
	ας	Quæ in obliquis per ντ, vel per ν inflectuntur, vt αἴας, αἴαντος; πικίας, πικίαντος, μέλας, μέλανος, excipe ἀνδριάς factum ab ἀνδρός genitiuo.
	ι & υ	Dissyllaba dum modò non sit penultima longa natura, vt μέλι, ἄστυ, δόρυ, γόνυ.
	ην	Adiectiua, vt τέρην, & quædam composita, vt ἐριαύχην.
	ηξ	Vt μύρμηξ, πήληξ.
	ης	Nomina propria, vt Δημοσθένης: exceptis cōtractis, vt Δαφνῆς, Ἡρακλῆς, acuūt quoq; penultimam dissyllaba iambica, vt λάχης.
	ρης	Vt τριήρης, exceptis paucis, vt ἀχρηής.
	της	Vt κομήτης: exceptis paucis, vt παχυτὴς, βραδυτὴς, ἀδροτὴς, δηϊοτὴς, ἐσθής.
	λων	Polysyllaba, vt ἀσκάλων: paucis exceptis; vt βαβυλὼν, μιμαλλὼν, ἀμπελών.
	ιν	Composita, vt τριγλώχιν.
	ις	Dissyllaba, vt ὄφις, πόλις: & omnia simplicia, quæ vltimam corripiunt, vt λέξις: excipe ea fœminina, quę producunt iota in obliquis: illa enim acuunt vltimam, vt σφραγὶς, σφραγῖδος, κανονὶς, κανονῖδος.
	ιξ	Vt ἕλιξ.
	ος	Neutra ferè omnia in ος dissyllaba, maximè ea quę ab oxytonis in υς deducuntur, vt à παχύς, πάχος.
	υξ	Vt ἄντυξ.
	υρ	Dissyllaba, vt μάρτυρ.
	ψ	Vt κίνυψ, si tamen penultima sit natura longa circumflectitur, vt λαῖλαψ.
	ωδης	Vt πηλώδης.
	ων	Non contracta, propria, gentilia & appellatiua, vt θέων, τεύτων, εὐδαίμων, & cōposita, vt χαλκοχίτων: nisi significent locū, (vt προθυρών.
	ρως	Masculina, vt ἥρως.
	ωρ	Βλάχωρ, νέστωρ: paucis exceptis, vt ἰχώρ.
	εις	Vt χαρίεις: excipe participia, vt τυφθεὶς, & Bœotica à nominibus in ης, vt εὐγενεῖς.

De vltima acuta.

Acuunt sæpiꝰ vltimâ terminata in

αι	Dum modo non ſint compoſita & adiectiua, vt παιὰν, τιτὰν.
ας	Quæ in obliquis aſſumunt δ, vt λογὰς, λαμπὰς, ἀγριὰς.
αις	Vt δαῒς, σαῒς: excipe παῖς.
ειρ	Monoſyllaba non contracta, vt χείρ.
γων	Quę in genitiuo mutant, ω in ο, vt στα-
δων	Si habent ι, aut η ante δ, vt χελιδὼν, ἀη-
δυς	Vt αἰγιαλοῦς: Æoles tamen talia in antepenultima acuunt, Dores verò paroxytonως efferunt.
ην	Simplicia, vt ποιμὴν, λιμὴν.
ηρ	Monoſyllaba non contracta, vt πήρ: & alia, quæ in penultima habent α purum, vt ἀνήρ.
θηρ	Vt αἰθὴρ.
τηρ	Vt πατὴρ: excipe μήτηρ, θυγάτηρ, & δημήτηρ.
ης	Adiectiua, vt ἀληθής.
ιν	Simplicia, vt δελφὶν, ἀκτὶν.
ις	Fœminina, quæ in obliquis producuntur, vt κρηπὶς, κρηπῖδος: & vt plurima quæ à vocali initium ducunt, vt ἐλ- vel quæ fiunt à verbis Barytonis, vt ἐν- λίς à βασιλεύω: ſic in ις declinata per ίδος quæ ante iota habent immutabilem, vt τριγλίς: ſic omnia ferè Patronimica in ις, excipe νεᾶνις.
εις	Præcedente ο, vt μελιτόεις: excipe λάχν- εις, ὑπόεις, τόμοεις.
ξ	Monoſyllaba non contracta, vt πλὶξ: aliqua tamen circumflectuntur, vt πλῶξ βῶξ.
υς	Adiectiua, vt ὀξὺς & ſubſtantiua per δ declinata, vt χλαμὺς, & quę longam habent vltimam, vt πληθύς, quibus exceptis reliqua penultimam ferè acuunt, vt βότρυς.
ω	Vt λητὼ.
ων	Monoſyllaba, vt χθὼν: & non monoſyllaba, quæ contentiua à Grammaticis appellantur, vt κοιτὼν, ἀπιτεὼν.
ως	Fœminina, vt αἰδώς.

Exceptio.

De

De penultima circumflexa.

Circunflectunt ſępius penultimã termina ta in	α	Diſſyllaba, ſi penultima ſit longa natura, vt σῶμα, αἷμα.
	αξ	Fœminina, penultima exiſtente natura longa, vt πίδαξ.
	αρ	Diſſyllaba penultima natura producta, vt ἧπαρ.
	ις	Aliqua etiam polyſyllaba penultima exiſtente natura longa, vt ἑλικῶπις.
	υ	Diſſyllaba non adiectiua penultima exiſtente longa, vt πῶϋ.

Quæ in vltima circumflectuntur, non ita multa ſunt, vt ex his poſſint certæ obſeruationes elici, vt πτῶξ, πλακοῦς, πῦρ, πᾶς, ναῦς, γραῦς, παῖς, δαφνῆς, ex contractione, & nonnulla alia.

DE OBLIQVIS.

De Singulari.

SI fuerit circumflexus in penultima in Genitiuo & Datiuo ſingulari, erit in antepenultima acutus, vt δῶμα, δώματος, δώματι: ſi verò ſit circumflexus in vltima, in monoſyllabis, erit acutus in vltima, in Genitiuo & Datiuo, vt πῦρ, πυρὸς, πυρί: ſi verò ſint polyſyllaba, & inflexio id poſtulet, circumflexus retinebitur, vt τιμῆς, τιμῆντος: ſecus penultima erit acuta. Dum autem in recto in penultima: in Genitiuo & Datiuo erit acutus in antepenultima, vt πάρις, πάριδος. excipe μήτηρ, μητέρος: θυγάτηρ, θυγατέρος, & γυναικός. Si verò ſit acutus in vltima, & illa ſit natura longa, quæ retineatur in obliquis: acutus vertetur in circumflexum, vt κνημὶς, κνημῖδος; ἀγὼν, ἀγῶνος; ἱδρὼς, ἱδρῶτος: ſecus vbi non eſt longa, retinetur in penultima acutus, vt ὠκὺς, ὠκέος. Diſſyllabi autem Genitiui & Datiui vltimam ſemper acuunt, vt ὁ κτεὶς, κτενὸς, κτενί; κλεὶς, κλειδὸς, κλειδί; δαὶς, δαιτὸς, δαιτί; ποῦς, ποδὸς, ποδί. Hinc excipe participia, quæ penultimam acuunt, vt στὰς, στάντος; βὰς, βάντος, & Genitiuos, ex craſi factos, vt λᾶος, κῆρος, ἦρος.

ACCVSATIVI verò diſſyllabi contra Genitiui normam penultimam, aut acuunt, aut circumflectunt, vt δαὶς, δαιτὸς, δαιτί, τὴν δαῖτα; ποῦς, ποδὸς, ποδὶ, πόδα. Accuſatiuus verò monoſyllabus circumflectitur, vt νοῦς, νοῦν, σοῦς, σοῦν, μῦς, μῦν. Quod ſi fuerit plurium ſyllabarum, dum modò non ſit neutrius generis, Accentum Genitiui ſequitur, vt αἶας, αἴαντος, αἴαντα; λαμπὰς, λαμπάδος, λαμπάδα. Cæterum Accuſatiuus nominum in ως Quartæ contractorum nunquam in vltima

Accuſatiuus.

Notio.

vltima circumflectitur: sed acuitur (vt sentit Henricus Stephanus) αἰδῶ: licet alij vulgares Grammatici circumflectant.

Vocatiuus. VOCATIVVS & nominatiuus eodem tono afficiuntur, vt ἡ παλλὰς, ὦ παλλὰς: excipe vocatiuos, qui in εῦ & ε exeunt, quorum vltima est semper circumflexa, vt βασιλεῦ; vocatiui verò in ες à propriis in ης acuũt antepenultimam, vt ὁ Δημοσθένης, ὦ Δημόσθενες, sic à contractis ὁ Ἡρακλῆς, ὦ Ἡράκλεες, & Ἡράκλεις crasi facta. Composita quoque in ων quorum vocatiuus in ον desinit sunt proparoxytona, vt ὦ Ἀγάμεμνον, ὦ κακόδαιμον: excipe Λακεδαῖμον, Πυλαῖμον, ἱκεταῖον, Μαχᾶον, ὀρεταῖον, εὐδαῖμον, ne coincidat cum εὔδαιμον adiectiuo; excipienda quoque sunt, quæ à φρὴν, φρενός componuntur, vt ὦ δαΐφρον, ὦ περίφρον: illa enim acuũt penultimam. Comparatiua verò priori regulæ parte includuntur & antepenultimam acuunt, vt ὦ βέλτιον, ὦ ἄρειον, à nominatiuo βελτίων, ἀρείων: Quædam verò quæ in ερ exeunt, morem Æolicum sequuntur, & à nominatiuo hoc modo deflectunt.

	δᾶερ			δαήρ
	θύγατερ			θυγατήρ
	πάτερ			πατήρ
Vocatiuus ὦ	αὖερ	à rectis ὁ		ἀνήρ
	δήμητερ			δημήτηρ
	σῶτερ			σωτήρ
	εἴνατερ			εἰνάτηρ

De Duali.

NOMINATIVVS & vocatiuus dualis, si duas excedant syllabas, non mutant Accentum genitiui singularis, ἡ χλαμὺς, τῆς χλαμύδος, dualis τὼ χλαμύδε: sic ὁ πτὴν, τοῦ πτηνὸς dualis τὼ πτῆνε. Cùm verò nominatiuus dualis est duarum tantùm syllabarum, contra naturam genitiui singularis penultimam acuit, vt πὼς, ποδὸς, ποδί: dualis τὼ πόδε: vel circumflectit, si penultima sit natura longa, vt à μὴν dual. μῆνε. Genitiuus & datiuus dualis pluralem genitiuum sequuntur, his exceptis παιδοῖν à παίδων & μηκοῖν aliquorum opinione, sed potius est sic contrahendus quasi μηκέοιν τῶν μηκέων μηκῶν.

De Plurali.

Nominatiuus. PLVRALIS nominatiuus est similis duali, vt λαμπάδε Plural. λαμπάδες, πτῆνε plural. πτῆνες, sic πόδε πόδες, χεῖρε χεῖρες. Dorienses tamen veteres dixerunt in plurali γυναῖκες & pro inflexe acutum posuêre γυναίκες, χέρες pro χεῖρες.

Genitiuus. Genitiuus autem pluralis trium aut plurium syllabarum penultimam acuit, vt τιτάνων, λαμπάδων, πωμάτων: excipe χαλκεῶν: & excipe Atticos genitiuos, qui antepenultimã acuũt

vt λέξεων hinc fit, vt interdum apud poëtas τριήρων per contractionem Atticam & similia legantur, quæ verò contractionem Atticam non sequuntur, sed communem, sunt perispomena, vt τριχῶν, ἀληθῶν. Genitiui autem plurales dissyllabi vltimam circumflectunt, vt μῆνες μηνῶν, βόες βοῶν: his decem exceptis πάντων, τρώων, δμώων, παίδων, φώτων, θώων, λάων, κράτων, οὐατων, φῳδων. Dores tamen dicunt παιδῶν, τρωῶν, παντῶν. Monosyllaborum nominum datiui plurales sunt oxytoni, vt χεὶρ, χερσὶ, βουσί: excipe πᾶσι omnibus, ne cõcurrat cum πασὶ nomine proprio Dei pastorum. In participiis tamen penultima est circumflexa, vt θᾶσι, στᾶσι. In reliquis omnibus datiuus pluralis est similis datiuo singulari, vt λαμπάδι, λαμπάσι; βότρυϊ, βότρυσι.

Datiuus pluralis.

ACCVSATIVVS & vocatiuus tonum nominatiui pluralis sequuntur, vt αἰμακες, αἴακας. Hîc porrò notandum est, Dores interdum vltimam accusatiui producere, & vel Accentum propter vltimam longam in penultimam retrahere, vt αἰπόλας, vel circumflexum mutare in acutum, vt τιμάς penultima acuta. Sciendum quoq; est ex Eustathio accusatiuũ pluralem Quartæ contractorũ malè à multis acui, cùm tamen potius ex ipsius sententia sit circumflectendus, vt σηπίας: scribit siquidem Aristophanem eodem modo dixisse ἰχθῦς; non tamen putandum est accusatiuum singularem ideo circumflecti.

Accusatiuus & vocatiuus.

De Verbis.

VERBORVM Accentus facillimè deprehenduntur, si obserues tempora verborum, τύπτω, ποιέω, & τίθημι, & videas in quibus sedibus tonus reponatur, indeque regulas generales elicias.

De Verbis.

VLTIMA existente longa si Accentus sit in penultima est acutus, vt τύπτω, κρύφω, εἴδων, τύπτετω, ἐτυπτόμην, ἐτυπτέτην: si verò vltima sit breuis & Accentus sit in penultima, quæ sit natura longa erit circumflexus in penultima, vt ποιοῦμαι, τυπτοῦμαι, τιθεῖο, τιθεῖσο; Secus si Accentus cadat in vltimam natura longam, illa inflectetur, vt τυπῶ, τυφῶ, ποιῶ: participiis exceptis in ς desinentibus, vt τετυφώς, εἰδώς: illa enim acuuntur & breuia imitantur. Si verò vltima sit breuis, & eo Accentu notetur, acuitur, vt δὸς, δότε, θὲς, θέτε. Omnes autem personæ, & tempora, quæ numero syllabarum excedunt præsens, si vltimam corripiant, & polysyllaba sint, antepenultimam acuunt, τύπτω, τύπτομαι, ἐτύπτετον, ἔτυψα, τέτυφα, τετύφαμεν, τέτυπτε, τίθετε: excipe præteritum passiuum participii, quod penultimam acuit, γεγραμμένος; sed si sint

Canon. 1.

dissyllaba, quia ferè semper penultima est natura longa, eam circumflectunt, vt αἶρω, ἦρον, ἦρκα. Notandum est hoc loco finales ancipites α & ι, in verbis semper corripi, vt ἔτυψα, τέτυπα, δίδωμι: υ autem produci, vt ἐζεύγνυ: αι vero diphthongum finalem corripi, vt τύπτομαι, præterquam in priori aoristo verbij Medij in imperandi modo, vt τύψαι, τυψάσθω; & in tertia Aoristi prioris vocis actiuæ in Optandi modo, τύψαιμι, τύψαις, τύψαι. In participiis verò masculinis desinentibus in ας ratione Accentus α producitur, vt ποιήσας acuta penultima, At in neutro α corripitur, ποιῆσαν penultima circumflexa.

Canon.2. TEMPORA extra Indicatiuum, temporum, à quibus formantur, quantum ratio patitur, Accentum sequuntur; vt à futuro secundo τυπῶ, fit Optatiuus τυποῖμι, τυποῖς, & in passiuo τυποίμην, τυποῖο, τυποῖτο. personæ quoque inflexæ primam, à qua deducuntur, imitantur, nisi cùm Accentus ob additam syllabam aliam sedem occupat, vt τύπτω, in duali τύπτετον, aut cùm retrocedit, vt τύπτομαι, τυπτόμεθα, vel cùm ob vltimam longam in posteriorem descendit, vt γέγραφε, γεγραφέτω. Interdum tamen propter vltimam correptam acutus in circumflexum transit, vt πεποιήμην, πεποίηο, πεποίητο, τεθείμην, τεθεῖο, τεθεῖτο. sed facilitatis gratia ad singulos modos descendamus.

De Indicatiuo.

VERBORVM Barytonorum themata in ω terminata penultimam acuunt, vt τύπτω, σείω, in μι autem polysyllaba antepenultimam, quia vltima est breuis, vt ζεύγνυμι, dissyllaba verò quia penultima est natura longa, circumflectunt penultimam, vt τίθημι, δῶμι: demptis duobus, vltimam acuunt, φημί & εἰμί. Quæ autem ex contractione oriũtur, vltimam inflectunt, vt λαλῶ, à λαλέω αὐδῶ ab αὐδάω & cùm themata vocis passiuæ ab actiuis formentur, & syllaba μαι, quæ breuis est, augeantur, tonum actiuæ conseruant, vt τύπτω, τύπτομαι; λαλῶ, λαλοῦμαι: [illegible] Imperfectum, præteritum perfectum, vterq; aoristus actiuæ significationis, si sit plurium quàm duarum syllabarum, antepenultimam acuit, vt ἔτυπτον, τέτυφα, ἔτυψα, ἔτυπον, a dissyllabis, vbi penultima est natura longa, illa eadem circumflectitur, vt ἦγον, ἦρον. Imperfectum autem contractum vna cum imperfecto & Aoristo secundo verborum [illegible] propter vltimam lõgam penultimam acuit, vt [illegible] ἐτίθην, ἐθῶν, ἐδίδων, ἔδων, ἐζεύγνυν. Plusquamperfectum, futurum primum actiuæ significationis, ob vltimam [illegible] penultimam semper acuunt, vt ἐτετύφειν, τύψω [illegible]

prima à verbis Quintæ coniugationis orta, vt νικῶ, & præter Dorica, vt τυψῶ, & preter Attica, quę à verbis in ζω vltra duas syllabas formantur, ablato σ, ὀνειδίζω, ὀνειδίσω, communiter & reiecto σ Atticè ὀνειδιῶ. Attici tamen hoc futurum non formant, vbi penultima est natura longa, non enim dicunt δανείζω, δανείσω, δανειῶ. Cæterum obseruandum est, Dores acutum è tertia in fine in secundam traducere in Aoristis, vt ἐστάσαν, ἐφάσαν, ἐλάβον, ἐφάγον.

Passiva autem & media tempora, quorum vltima in ην terminatur, acuuntur in penultima, vt ἐτυπτόμην, ἐστησάμην, ἐτύφθην, ἐτύπην, ἐτιθέμην, ἐθέμην. Si exeat in μαι Accentus est in antepenultima acutus, vt τυφθήσομαι, τυπήσομαι, τετύψομαι, τεθήσομαι, θήσομαι: excipitur tamen futurum posterius verborum mediorum, quod est perispomenon, vt τυποῦμαι, vna cum futuro priori verborum Quintæ coniugationis, quod pariter inflectit penultimam, vt σπεροῦμαι.

De Compositione.

Oxytona in compositione aut penultimam, aut antepenultimam acuût, vt εἰμὶ πάρειμι, ἐστὶ πάρεστι, φημὶ σύμφημι, χρὴ ἀπόχρη. Imperfecta autem & perfecta trochaica dissyllaba, quorum prior est longa, posterior verò breuis, non transferunt tonum, vt εἶχον κατεῖχον, εἶκα ἀφεῖκα. excipe σύνοιδα à præterito οἶδα & σύνοιδα ab οἶδα, & κεῖμαι, πρόσκειμαι, κεῖσθαι, tamen non transfert, legitur enim προσκεῖσθαι penultima inflexa. Si tamen more poëtico in similibus trochaicis perfectis & imperfectis in compositione vltima vocalis alicuius Præpositionis non elidatur, licet Accentum transferre, vt εἶξα, ὑπόειξα, pro ὑπεῖξα, εἶκον, ὑπόεικον. Quod si fiat πρόσθεσις alicuius litteræ, vt ἧκεν, ἴηκεν, Spiritus idem seruabitur, sed Accentus retrahetur. Acuitur quoque antepenultima si reiiciatur tempus, quod initio augmenti gratia collocabatur, vt ἕλκε reiecto ε, ἔφελκε: Si verò talia tempora non sint trochaica, Accentum retrahunt. Exceptio.

De Imperatiuo.

Imperativi polysyllabi sunt προπαροξύτονοι, vbi vltima est breuis, ἔρυσσε, ἐρυσσέτω ab ἐρύσσω, sic τέτυφε, τετυφέτω; vbi verò est lõga sunt παροξύτονοι, vt ὀνειδίζου. Dissyllabi sunt παροξύτονοι, vt τύπτε, τύψαι, τύψον. Monosyllabi acuuntur, θές, δός. Indefinitum tamen secundum verbi Medij vltimam circumflectit, vt τυποῦ: tribus demptis paroxytonis πρόσελθε, ἐπιλάβου, & ἀφίκου.

Exceptio.

Qvinqve Aoristi secundi contra aliorum dissyllaborum naturam vltimam acuunt εἰπὲ, ἐλθὲ, εὑρὲ, λαβὲ, ἰδὲ, ...

tamen in compositione antepenultimam acuunt, vt πρόσ-πε, κατάλαβε. διέλθε, ἔξελθε, id quod efficiunt alij dissyllabi in breuem desinentes, quoties compositionem ingrediuntur, vt στῆθι, βῆθι, ποίει, ἀνάστηθι, ἀνάβηθι, κατάστρεψε. Monosyllaba in compositione penultimam acuunt, vt ἕς, ἄφες, θές, ἀπόθες. ἕ autem Aoristi secundi pro ἕτω, vel ἕο, id est, *mittito*, cum monosyllaba præpositione circumflectitur, προσοῦ, & πρόσ qua in re lapsus est Antesignanus, qui penultimam acuit cum dissyllaba tamẽ præpositione penultimã acuit, vt ἀπό

Antesignani error.

De Optatiuo.

OPTATIVI in μι antepenultimam acuunt, vt τύπτοιμι, τετύφοιμι, solum autem futurum secundum penultimam circumflectit, vt τυποῖμι, τυποῖς, ad discrimen Aoristi prioris. Sed si desinant in ην penultimam acuũt, vt τυπείημεν, τυπείης [illegible]: sola autem controuersia est de plusquam perfecto Optatiui verborum inflexorum, quæ scitè Lascaris contra reliquorum opinionem in tractatu de vocalibus subiunctis proparoxytonos inflectendo scripsit, πεποιήμην, πεποίῃο, πεποίητο. βεβοήμην, βεβόῃο, βεβόητο. κεχρυσώμην, κεχρύσῳο, κεχρύσωτο.

De Subiunctiuo.

SVBIVNCTIVVS Indicatiuum sequitur, vt τύπτω, τύπτω: [illegible], ἐὰν [illegible]: nisi impedimentum interferit, vt ab ἔτυψα, τέτυφα, [illegible], τύψω, τετύφω, τύπω [illegible] igitur vocis tempora sunt paroxytona; Passiuæ vero paroxytona, vt ab ἐτυπόμην, ἐὰν τύπωμαι, ab ἐτυψάμην, τύψωμαι. veruntamen præterita passiua Subiunctiui modi verborum inflexorum penultimam circumflectunt, vt [illegible] μαι, δεδοῶμαι; πεποιῶμαι, πεποιῶμαι: vterque autem Aoristus vocis passiuæ vltimam circumflectit, vt τυπῶ, [illegible] Imò non tantum indefinita, sed etiam præsentia vocis actiuæ verborum in μι eandem analogiam sequuntur, [illegible] διδῶ, ἐὰν [illegible], ἐὰν ἱῶ, ἐὰν στῶ, quorum passiua inde formata eadem syllaba Accentum eundem retinent, sed [illegible] gentur, penultimam circumflectunt, vt ἱῶ, ἱῶμαι, [illegible] Si tamen sint aliqua verba, quæ actiua voce carent, [illegible] nultimam acuunt Barytonorum more, vt ἐὰν [illegible] hanc regulam accedunt Aoristi secundi verbi M[illegible] in actiui, cùm compositionem ingressi tres syllabas [illegible] tales enim antepenultimam acuunt, vt [illegible] compositione vero Subiunctiuus monosyllabus in [illegible] in secunda à fine cum participium per ν effertur, vt [illegible] participium per ν, efformat, σχῶν; si componatur [illegible] mam acuit, vt ἀνάσχω; si verò participium in σ [illegible]

desineret, quod contingit verbis in μι, in ipsa etiam compositione remanet Accentus circumflexus in vltima, vt ἀποδιδῶ, στῶ, καθιστῶ; eorum enim participia per ς, efferuntur, hoc modo, δούς, στάς.

De Infinitiuo

PRAESENS infinitiui, perfectum, Aoristus primus, & futurum primum penultimam acuunt, vt τύπτειν, τετυφέναι, τύψαι, τύψειν: Aoristi tamen primi Actiuorum circumflexorum penultimam circumflectunt, quia est longa natura, vt ποιῆσαι, βοῆσαι, χρυσῶσαι; Aoristus verò secundus, & futurum secundum vltimam circumflectunt, vt τυπεῖν, τυπεῖν. Tempora autem omnia tam verbi passiui, quàm Medij in σθαι terminata sunt προπαροξύτονα, vt τύπτεσθαι, τυφθήσεσθαι; τυπήσεσθαι, τετύψεσθαι, τύψεσθαι, τύψασθαι; tria tamen inde excipe, perfectum quod communiter semper notatur acuto in penultima, vt τετύφθαι: si tamen penultima esset natura longa esset ibidem circumflexus, vt πεποιῆσθαι sic τεθεῖσθαι; excipe quoque futurum secundum Infinitiui Medij quod circumflectit penultimam, vt τυπεῖσθαι; & Aoristum secundum medium, qui acuitur in penultima, vt τυπέσθαι. Indefiniti autem passiui sunt προπαροξύτονοι, vt τυφθῆναι, τυπῆναι. Cæterùm obseruandum est Æoles Infinitiuos circumflexos paroxytonως efferre, vt κάλλην, φίλλην, φρόνην, pro καλεῖν, φιλεῖν, φρονεῖν teste Corintho: Dores autem tales in vltima circumflectere, κοτιλῆν apud Theocritum Idyl. 15. Sciendum quoque est Æoles in perfectis passiuis verborum Quintæ cõiugationis, quæ habent ε in penultima Accentum in tertiam à fine, mutato ε in ο, reuocare, vt à τείρω, τέτορθαι antepenultima acuta, à μείρω, μέμορθαι.

De Participiis.

PRAESENS, Aoristus primus, & futurum primum acuunt penultimam, vt τύπτων, τύψας, τύψων: excipio tamen futurum primum Quintæ cõiugationis, quod vltimam circumflectit, vt ψαλῶν, futurum verò secũdum vltimam semper inflectit, vt τυπῶν. Theodorus Gaza & alij à superiori regula tria excipiunt præsentia ἰών, κιών & ἐών, sed ἰών est Aoristus ab εἶμι, sicut & κιών Aoristus secũdus, ἐών autem Ionicè dicitur pro ὤν, & propter regulam monosyllaborũ acuitur in vltima. nec obstat quod reliqua duo reperiantur in significatione præsentis: Græci enim maximè Attici, vt in Syntaxi ostenditur elegantissimè his temporibus interdum abutuntur. Horum vero temporum fœminina in recto antepenultimã acuunt, vt τύπτουσα, τύψασα, τύψουσα, in obliquis verò maximè in Genitiuo & Datiuo acutus est in penulti-

ma, τυπίϑσης, τυψάσης, τυπίϑση; fœmininum vero fut. 2. penultimam circumflectit, τυπῦσα. Præteritum verò actiuæ vocis & Medię vna cum Aoristo posteriori eiusdem actiuæ significationis vltimam acuit, vt τετυφὼς, τετυπὼς, τυπὼν, rectus autem fœmininorum penultimam circumflectit τετυφυῖα, τυπῦσα. Hîc verò notandum est, Æoles in præteritis mutare ς in ν & Accentum in penultimam retrahere, vt τετύφων pro τετυφώς. Reliqua participia verborum passiuorum in αμϑμ@, ομϑμ@, & ϑμϑμ@ antepenultimam acuunt, vt τυπόμϑμ@, τυφϑησόμϑμ@, τυψόμϑμ@, τυψάμϑμ@, τυπϑμϑμ@: fœminina autem penultimam acuunt, τυπϑμϑμὴ, τυπϑμϑμὴ. Sola præterita in masculino & neutro penultimam acuunt, vt τετυμμϑμὸ@, πεποιημϑμὸ@. Æoles tamen incrementis sublatis tonum ad antepenultimam transferunt, vt βλήμϑμ@ pro βεβλημϑμὸ@, δέγμϑμ@ pro δεδεγμϑμὸ@. Indefinita verò passiua vna cum indefinito & præsenti verborum in μι semper in εις oxytonum desinunt, vt τυφϑεὶς, τυπεὶς, τιθεὶς, ϑείς, quorum omnium fœminina penultimam circumflectunt, τυφϑεῖσα, τιθεῖσα. Sciendum quoque est in compositione participia Accentum non retrahere, vt τὸ συμφέρον penultima acuta.

Notio.

Notio.

De Accentu Articulorum.

IN articulo præpositiuo in recto nullus est Accentus, nisi præcedat τ vt τὸ, quoties autem præcedit τ & syllaba longa est, toties est inflexa, vt τοῦ, τῆς, τῷ, τῇ, τοῖν, τῶν, ... excipio solos accusatiuos τὸν, τὰ & τὰ in duali, & in plurali τοὺς. ὃ tamen apud Homerum in masculino reperitur ... acuto notatur, ac pro, *hic*, & sæpius pro, *qui* vsurpatur, ... vt ait Eustathius est pro ὃς detracto σ, & metro sic postulante. ὅς, ἥ, ὅ articulus subiunctiuus in omnibus nominatiuis & accusatiuis acuitur, in omnibus autem datiuis ... genitiuis circumflectitur.

Exceptio.

De Pronominum Accentu.

PRONOMINA primitiua & deriuatiua, quæ non excedunt duas syllabas in nominatiuo singulari, & duali acuuntur, vt ἐγὼ, in omnibus aliis casibus Accentus est in vltima, acutus in breui, inflexus in longa. Poëtæ tamen ex inflexis acutos formāt, metri gratia ἡμίν, ἥμιν, sic ὑμίν & poëtice ... Cùm tamē casus poëticè & Ionicè dissoluuntur, penultimam acuunt, vt ἡμεῖς, ἡμέες, ἡμῶν, ἡμέων. Quoties vero per paragogen additur aliqua syllaba, quam præcedat omicron ... nes penultima, vt scitè vult Lascaris, acuitur, vt ἐμοῦγε pro ἐμοῦ: quamuis reliqui ferè Grammatici Accentum in antepenultima collocent ἔμοιγε, sed correctiora & antiqua exēplaria illis repugnant. Dualis verò desinens in ω ...

circumflectitur vt superius attigi. Datiuus tamen singularis οἷ à Pronomine ὅς tertiæ personæ circumflectitur, licet dictum sit suprà οι ratione Accentus censeri tanquam breuem diphthongum, vt ἐμοί & μοί, φιλόσοφοι. Nec ignorandum est Apollonium in sua Syntaxi interdum scribere oxytonως σφεάς Ionicè pro σφᾶς, cùm tamen sæpius & apud eundem & apud alios legatur, paroxytonως σφέας. *Notio.*

QVOTIES Attici in fine addunt iota, toties est acutus in vltima, vt ὁυτοσί, τουτουΐ.

OMNIA deriuata, quæ excedunt duas syllabas si vltima sit breuis, habent acutum in antepenultima, vt ἡμέτερος.

PRONOMINA demonstratiua inflexum habent in penultima, si vltima sit breuis, vt οὗτος; si verò sit longa acutũ, vt ἐκείνη: αὐτός autem in vltima acuitur. De reliquis Pronominibus dicere superfluum videtur, cùm eorum Accentus satis cognoscantur.

De Præpositione.

PRAEPOSITIONES monosyllabæ, quæ à vocali initium ducunt, Accentu carent solo Spiritu contentę, vt εἰς, ἐκ, ἐξ, reliquæ verò omnes in fine acuuntur, vt περὶ, κατὰ.

OMNES Præpositiones dissyllabæ de suo naturali loco deturbatæ, & suis nominibus postpositæ tonum in priorem syllabam remittunt, vt νεῶν ἄπο, τούτων πέρι, quod familiare est poëtis, oratoribus autẽ minimè, nisi in περὶ vt λόγων πέρι. Cùm tamen inter Præpositionem & verbum vel nomen ad quod refertur Prępositio aliqua alia particula interponitur, tonus nõ remittitur, vt τοῦ ἐπὶ Τυδείδης ὦρτο, & ἐκ δὲ ἀπὸ παιδὸς κελεύθου. Dum verò Præpositiones, quæ verborum compositionem ingrediuntur pro verbis ipsis vsurpantur, tunc tonum in priorem syllabam transferunt, vt πάρα, ἔπι, ἔνι, μέτα pro πάρεστι, μέτεστι, ἔπεστι, ἔνεστι: διὰ & ἀνὰ nunquam Accentum retrahunt ne ambiguitas nascatur propter Δία Iouem & ἄνα à ζεῦς & ἄναξ *Rex*, licet parum apta videatur ratio. Notandum etiam est Æoles nunquam in Præpositionibus Accentum remittere, cùm tamen id in reliquis orationis partibus præstent.

De Aduerbiis.

CVM variæ sint aduerbiorum species & vniuscuiusque aduerbia permulta, ideo certos aliquos Canones præscribere difficile est, & potius vsu quàm arte discuntur; hæc tamen præcipua sint præcepta.

ADVERBIA quæ à genitiuis formantur conuerso ν in ς genitiuorum Accentum retinent, vt καλῶς, σοφῶς, μόνως, ἀπὸ τῶ καλῶν σοφῶν μόνων. Hinc verò excipe αὐτάρκως, νουνεχῶς, *Canon. 1.* *Exceptio*

ϰαϰοήθως. quæ licet à genitiuis circumflexis oriantur acuuntur tamen in penultima, vt sentiunt veteres Grammatici Græci & illis antiqui fauent Codices: horum vero aliqua imò ferè omnia in Lexicis quibusdam inscitè & corruptè in vltima inflectũtur, vt ϰαϰοηθῶς, αὐτομαθῶς, αὐτοπροσώπως, νεωστῶς. Dores autem aduerbia omnia inflexa à genitiuis facta, in penultima acuunt, vt ϰάλως pro ϰαλῶς, σόφως pro σοφῶς: & contracta in ως, ac circumflexa à nominibus in ης & neutris in ες deducta Iones dissoluunt Accentu retracto, vt ἀτρεκέως pro ἀτρεκῶς: Contra verò Dores quædam aduerbia, quæ deberent esse paroxytonona perispomenωs efferunt, vt παντῶς, ὄντως, αὐτομάτως.

2. ADVERBIA terminata in θεν & θι tonum primitiuorum, à quibus deriuantur seruant, vt à πάντες, πάντοθεν, ab ἄλλο, ἄλλοθεν, ab ἀγρός, ἀγρόθεν & ..., ab ἔξω, ἔξωθεν, ab ἄνω, ἄνωθεν, ab αὐτὸς, αὐτόθι; quæ vero habent η, in penultima, si veniant à Barytonis aut circumflexis, penaflectuntur, vt ... θεν, ἀρχῆθεν: πόθεν autem à πῶ vndenam, acuit penultimam ad discrimẽ ποθέν, quod est oxytonũ & indefinitũ, alicunde.

3. ADVERBIA interrogatiua monosyllaba sunt περισπώμενα, vt πῶς ἔχεις; qui vales, si verò indefinitè sumantur sunt enclitica, vt οὐκ οἶδά πως. Dissyllaba verò sunt paroxytona vt πότε, πόθεν, πόσον, quæ si non interrogatiuè sed indefinitè accipiantur encliticarum naturam induunt, vt τοῦτο ... ποθεν *hoc accepit alicundè.*

4. NOMINA neutra aduerbia facta tonum suum seruant vt συνεχὲς, ταχὺ *velociter*, τάχιστα *velocissimè*: ἡδὺ, ἥδιον, ... *iucundè, iucundiùs, iucundissimè*, τελευταῖον *denique*. πολὺ *multùm*, μικρὸν *paulum*, sic πλεῖον *plus* excipiũtur Attica quædam, quę Accentum retrahunt, vt ἄληθες, ἐπίπεδος, ἔπιπεδα.

5. ADVERBIA finita in ζε antepenultimam acuunt, vt Ἀθήναζε, θύραζε: excipe χαμᾶζε.

6. QVAE terminantur in δα antepenultimam acuunt, maximè aduerbia ludorum, vt κύνδα, διαπέτινδα. Aduerbia autem in δην penultimam acuunt, vt λογάδην à λέγω, γράβδην à γράφω, ἀριστίνδην, ἀγχιστίνδην: Quæ verò in δον exeunt vltimam acuunt, vt βουστροφηδὸν *more boum arantium*, κυνηδὸν *canis instar*, ἀγεληδὸν *gregatim.*

7. ADVERBIA positionis verbalium, à quibus descendunt Accentum retinent, & penultimam acuunt, vt λέλεκται λεκτέον, τέτυπται τυπτέον, γέγραπται γραπτέον, vt apertè Latinè innuit.

8. DESINENTIA in υ circumflectuntur, vt ... ῦ apud Aristophanem. finita autẽ in ι, quibus ι, est additum demonstrandi gratia, vltimam acuunt, vt νυνί, οὑτοσί, αὑτηί,

reliqua

reliqua verò sunt grauitona, vt νόσφι, ἶφι, quia vltimum ι est breue. excipias tamen περὶ quod vltimam acuit. Quæ verò in diphthongum exeunt circumflectuntur, vt οὐδαμοῦ: demptis οὐ, ἰδοὺ ecce, & ἰού. οὔτε autem non circumflectitur, sicuti nec εἴθε & εἴτε, quia encliticæ cum aliis coniunctæ tonum non mutant, sed solum transferunt aut amittunt.

In ις dissyllaba grauantur, vt μόγις: excipe χωρὶς & ἀμφὶς; sic trissyllaba quæ in penultima habent α penacuũtur, vt οἰκάδις: sic sæpiùs desinẽtia in κις à neutris facta, vt πολλὰ, πολλάκις. sicut & desinentia in χα dissyllaba, vt τρίχα: si tamen sint polysyllaba antepenultimam acuunt, vt τέτραχα. 9.

Adverbia in ξ acuuntur in fine, vt λάξ: excipe ἅπαξ & πέρξ. 10.

De Coniunctione.

Coniunctiones copulatiuæ acuuntur in vltima μὴν, δὲ, τὲ, ἀλλὰ, ἠμὴν, ἠδὲ, ἰδὲ, ἀτὰρ, αὐτὰρ, κὲν, αὖ; excipio ἤτοι, quę penacuitur: acuuntur quoque in vltima Continuatiuæ, vt ἐπειδὴ, & ἐπεί: addita etiam particula περ idem seruatur Accentus, vt ἐπείπερ, ἐπειδήπερ, in quibus longa natura ante breuem acuitur, nõ circumflectitur: quia accessiones, quæ fiunt ad voces inflexibiles, nulloque casu variatas nunquam Accentum, neq; eius sedem mutant, vt εἴθε vtinam, ναίχι certè, εἴτε & οὔτε aduerbium: vnica tamen coniunctio ἄρα deflectit ab hac regula. Canon 1.

Disiunctivae acuuntur in vltima ἤ, ἠέ: ἦ autem pro affirmatiua certè, circumflectitur. 2.

Causales, quæ monosyllabæ non sunt, censentur paroxytonæ, vt ἵνα, ὅπως, ὄφρα: si autem sint plurium syllabarum antepenultimam acuunt, vt ἕνεκα, οὕνεκα. 3.

Adversativae penacuuntur, vt καίτοι, καίπερ, ἔμπης, ὅμως. 4.

Expletivae multæ monosyllabæ acuuntur, δὴ, ῥὰ, πὲ, πὼ, γὲ, μὲν, οὖν autem, quæ est illatiua circumflectitur, sicut γοῦν. 5.

Dubitativa ἆρα, & κᾆτα circumflectitur; sed ἄρα *igitur* penacuitur. Reliquas verò omnes sicut & aduerbia recensere ac regulis includere, longius, quàm par sit, esset: talium enim particularum prolixa enumeratio potius confusionem, quam facilitatem pareret, cùm interdum quælibet particula regulam propriam postularet. 6.

DE ENCLITICIS CANONES

Quid sit Enclitica.

Enclitica dictio est, quæ vel Accentum proprium

in dictionem præcedentem refert, vel quæ proprio ſpo[...] Accentu, pręcedentem dictionem propter orationis iunc[...]ram Accẽtu graui in vltima notatam, eam oxytonam fa[...] vt σῶμά ἐστι. Θεός τε, καλός τε. Synencliticæ ſunt, quan[...] in ſerie orationis plures Encliticæ dictiones concurrun[...] quæ cùm tonum in præcedentem reiiciant, fit vt omn[...] acuto notentur, vltima verò Accentu deſtituatur: vt ἤ, [...] πού δέ ποῦ ἔχει.

DE NVMERO ENCLITICARVM.

Nomen.

VNICVM eſt nomen encliticum τίς videlicet, in omn[...]bus caſibus & numero & in omni genere, dum modo in[...]nitè ſumatur, vt γράφεταί τις, *ſcribit quiſpiam*; dum verò tan[...]quam ſignum interrogationis ponitur, ſemper acuitur, vt [...] γράφεις; *quid ſcribis? τίνος ἕνεκα; cuius rei cauſa? τοῦ* vel τ[...] aut apud Euſtathium ὅτεω & ὅτεων Accentu Atticè in ante[...]penultima collocato, infinitè ſumptum inclinat, licet ſit cõ[...]trouerſia an ὅτεω & ὅτεων triſſyllabum inclinet; ſumptum autem pro interrogatiuo nunquam inclinat.

Pronomen.

TRIA primitiua Pronomina in certis caſibus cenſen[...] enclitica, vt ἐγώ, eſt encliticum in iis caſibus, in quibus [...]perit ſcilicet, μου, μοι, με. Secundæ autem perſonę Pronom[...] in his caſibus σου, σοι, σε, Pronomen verò tertiæ οὗ, οἷ, ἕ: & [...] numero duali σφὲ & σφωέ, ſiue σφω pro σφὲ, cùm eſt ter[...] perſonæ: σφω enim ſecundæ perſonæ non eſt enclitic[...] In plurali verò σφισι, σφιν, ſiue σφι, pro σφισι, & σφεας pro [...] enclitica ſunt. Caſus verò & perſonæ ex alia dialecto [...] communi deprompṭæ, quæ ſuperioribus æquiualent [...]bentur encliticæ, vt μεῦ pro μου, σεῦ pro σου, ἑθεν & [...] p[...] τυ pro συ, ſæpius tamen in codice correcto apud Theo[...]tum legi τυ non encliticum. Hæc autem omnia Pronom[...] ſunt enclitica cùm abſolutè dicuntur, nec aliò referu[...] ſed cùm per appoſitionem ad aliam perſonam conne[...]tur, encliticarum dictionum naturam exuunt, quod [...] præſtant, cùm iunguntur cum his particulis ἕνεκα, [...] εἵνεκα, aut cum Coniunctionibus diſiunctiuis aut cum [...]poſitionibus, tunc enim non cenſentur enclitica, vt [...] non ἕνεκά μου, ſic ἢ μέ, ἢ σέ, ſic διά σέ, περὶ σοῦ, κατ' ἐμέ, non διά σε. Recipiunt quoque Accentum & enclitica non [...] ſi ante aliud Pronomen collocentur, vt σφίσιν αὐτοῖς pro ἑαυτοῖς, σφέας αὐτοὺς pro ἑαυτούς.

Verbum.

Dvo verba sunt enclitica εἰμί & φημί in toto præsenti: εἶ, verò secunda persona cùm Accentu circumflexo notatur, non est encliticum, εἷς autem secunda quoque persona encliticum est, cùm Accentu acuto notatur, sic ἐστί & εἰσί: φῄς verò secunda persona à verbo φημί, quia est circumflexa, non est enclitica: Cæterùm ἔασι Ionicè pro εἰσί non est encliticum: in verbis enim dictio, quæ duas excedit syllabas enclitica non est. Hinc composita, non censentur enclitica, vt σύμφημι: licet φημὶ simplex sit encliticum.

Aduerbia.

Haec aduerbia cùm infinitè sumuntur, enclitica habentur, ποθέν, ποθί, ποτέ, πώς, πώ, πῄ, πού, vt ἦλθέ ποτε *venit alicundè*: si tamen interrogatiuè sumantur enclitica non sunt, vt πῆ ἔχεις; *quónam modo habes?*

Coniunctiones.

Coniunctiones quæ copulatiuæ sunt encliticæ κέ, κέν, & τε, vt ἅγιός τε, ἄγγελός τε. Aliæ verò sunt expletiuæ, quæ passim à poëtis ad carmen explendum elegantissimè tamen vsurpantur, vt ῥα, νυ, περ, τοι, γε, θην, νυν, πω, & aliæ similes: νῦν autem aduerbium, vt notat Aristophanis interpres, circumflectitur: νύν verò expletiua acuitur & breuis est, vt notat idem interpres. Inclinatur etiam ἂν post οὐκ si tantum neget, vt οὐκ ἂν *non*, si verò vel concludat, vel interroget, retinet suum Accentum, vt οὐκοῦν *ergo, igitur*. δὲ etiam inclinatur cùm in dictionibus cum articulis posita apostrophen patitur, vt [illegible]. Hic verò notandum est interdum encliticas dictiones cum quibusdam vocabulis ita cohærere, vt in scribendo separari non debeant, qua in re multi labuntur, vt ὅστε, οἷοί τε & οἷόντε, si enim seiungas huiusmodi voculam τε & scribas οἷός τε, ac dicas οἷός τε εἰμί, potius significabis *qualis sum*, quàm *potens sum*.

Quot modis Enclitica tonum reyciat.

Qvinqve modis encliticæ dictiones reiiciunt tonum in vltimam syllabam præcedentis dictionis.

Primo si dictio quæ præcedit encliticam penultimam acutam habeat, eamque longam, quam vltima breuis consequatur, vt λάμπέ τε, φύλλά τε. 1.

Secvndo si dictio, quæ antecedit encliticam habeat Accentum acutum in antepenultima, vt κέκληνταί σου, κέκλυτέ μου. 2.

3. TERTIO si dictio, quæ encliticam præit, inflectatur in penultima, vt σῶμά σου.

4. QVARTO si post dictionem in penultima acutam, si illa sit breuis, siue lōga subsequatur enclitica ab σφ incipiens vt τόξά σφεων, ἵνά σφιν.

5. QVINTO cùm præcedit aliqua monosyllaba dictio que natura sua tono destituitur: illa enim encliticæ sequentis Accentum mutuatur, vt ὥς σεο ὅγε, εἴ σφων, οὔ φησι.

Quot modis Enclitica dictio suum tonum seruet.

ENCLITICA dictio, & quæ eam præcedit, duobus modis Accentum suum retinet.

1. PRIMO cum præcedit in concursu orationis aliqua dictio graui in vltima notata, & enclitica dissyllaba sequitur, vt Ἰουλιανὸν φημί. Hoc tamen perpetuò verum non deprehenditur: legitur enim in correctis codicibus ἀεί ποτε.

2. SECVNDO cùm multæ encliticæ vnum in locum conueniũt: singulæ enim acutos habent tonos præter vltimam quæ nuda remanet, vt τίς σέ μοί φησί ποτε.

Quot modis Enclitica suum Accentum non retinet nec remittit.

ENCLITICA suum Accentum amittit, nec tamen præcedenti dictioni tribuit tribus modis.

1. PRIMO si monosyllaba enclitica postponatur dictioni oxytonæ, vt ἀδελφός μου: grauis enim tantum, qui esse debuisset in concursu orationis, in acutum mutatur.

2. SECVNDO cùm dictio, quæ encliticam præcedit in vltima circumflectitur, vt καλῶς τε, σοφῶς τε.

3. TERTIO si præcedat dictio, quæ penultimam acuit & non sit trochaica, vt ἄναξ τε, ἀτρείδης τε.

Canones particulares de tertia persona ἐστί.

ἔστι est acutum in penultima post	εἰ	εἰ ἔστι
	οὐκ	οὐκ ἔστι
	ἀλλὰ	ἀλλ' ἔστι
	ὡς	ὥ ἔστι
	καὶ	καὶ ἔστι
	τοῦτο	τοῦτ' ἔστι, & initio orationis τοῦτο.

ἐστί est acutum in vltima post	Dictionem quæ acuit secundam à fine vt πόνος ἐστί.
	Secundam à fine circumflexam in vltima sit positione longa, vt ...

ἐστὶ est encliticum post dictionem, quæ Accentum habet in
- Vltima { θερμός ἐστι, ἑρμῆς ἐστι } & tunc Accentum amittit.
- Tertia / Secunda } à fine { Acutũ, vt ἄνθρωπός ἐστι. Circumflexum, modò extrema sit breuis οἶκός ἐστι.

HAEC Baillius de Accentibus. Reliquum est vt, quemadmodum antea sumus polliciti, paucis quoque perstringamus, quo Spiritu, asperóne an tenui, vocales & diphthongi notentur. Horum enim alterutro sunt semper afficiendæ, quoties dictionis initium occupabunt. Primùm itaque de his generalia quædam præcepta trademus, nulla ratione habita literarum, quę initiales has vocales vel diphthongos subsequantur. Posteà verò explicabitur, quem Spiritum vnaquæque ante has vel illas literas obtineat.

SPIRITVVM RATIO.

SPIRITVS Nominatiui retinetur in obliquis. sic in verbis omnia tempora seruant spiritum pręsentis, quamuis vocalis mutetur; vt ἁμαρτάνω, ἡμάρτανον, pecco, peccabam: ᾄδω, ᾖδον, cano, canebam. Excipe ἔχω, cuius futurum est ἕξω, 304,1. & 381,13. *Regula.* *ἔχω, μ. ἕξω.*

2 Composita, retinent Spiritum simplicium: sic deriuata primitiuorum, modò principalis litera seruetur. Excipe ἱδρώς, *sudor*; ab ἰδίω, *sudo, laboro*. ἄμυδις, *simul*; ab ἅμα, *simul*, Æolicum est. Æoles autem spiritum asperum omnino respuunt, 120,33. *Composita.* *Deriuata.* *Æolismus.*

3 Numeralia aspirantur, præter ὀκτὼ, *octo*: ἐννέα, *nouem*: & εἴκοσι, *viginti*. sic eorum deriuata, ὄγδοος, *octauus*: ἔνατος, *nonus*: εἰκοστὸς, *vicesimus*, &c. *Numeralia.*

4 Relatiua vel redditiua, facta per aphæresim consonantis aspirantur; vt τόσος, ὅσος, *tantus, quantus*: πηνίκα, ἡνίκα, *quãdo, quum*. Excipe τῆμος, ἦμος, *tum, quum*. *Relatiua siue redditiua.*

5 Pronomina ab ε inchoata, leuigantur; præter ἓ, *se*; cum composito ἑαυτοῦ, *suiipsius*: & ἕθεν atque εἷο, pro οὗ, *sui*: & ἑὸς, pro ὅς, *suus*. Quæ ab alia vocali quàm ε incipiunt, aspirantur; præter αὐτὸς, *ipse*. aspiratur & αὑτοῦ pro ἑαυτοῦ *Pronomina.*

6 Articuli notantur spiritu aspero. nam ὦ nõ est articulus, sed aduerbium vocandi. *Articuli.*

7 Augmentum ε præpositum consonanti, leuigatur, præterquam in præterito perfecto & plusquamperfecto verbi ἵστημι, *sisto*: ἕστηκα, ἑστήκειν, 234,25. & 369,31. *Augmentũ Syllabicum.*

8 Quum

8 Cum verò ε Atticè præponitur vocali, seruat Spiritu[m] præsentis, 298, 20.

Præpositiones. 9 Præpositiones leuigantur, præter ὑπὸ & ὑπὲρ.

Coniunctiones. 10 Coniunctiones leuigantur, præter causales; vt ἵνα, ὥ[ς], ἕνεκα & ἕνεκεν, & Ionicè εἵνεκα & εἵνεκεν, *causâ, gratiâ*: ἵνα tamen (id est, *vt*) leuigatur.

Regula. 11 Quæ à vocali aspirata incipiunt, si υ assumant, aspirationem abiiciunt; vt ὅρος, οὖρος, *terminus*. significat etiam ὄρος *montem*; sed tum fit à τὸ ὄρος, Spiritu tenui.

Notio. 12 Hoc notatu dignum, Latinos sæpenumero Spiritum Græcorum asperum per h exprimere: Ἕκτωρ, *Hector*. interdum per s: ὑπὲρ, *super*: ὑπὸ, *sub*: ὗς, *sus*: ἕρπω, *serpo*: ἕξ, *s[ex]*: ἑπτὰ, *septem*. nonnunquam etiam, sed rariùs, per v con[so]num: vt ἑσπέρα, *vespera*: ἕλω, *vello*: ἕλκος, *vulnus*.

υ vbique aspiratum. Sed iam aperiamus quo spiritu vnaquæque vocalis a[c] diphthongus ante has vel illas literas afficiatur. Atque υ quidem, semper ante quascumque literas aspiratur: aliæ autē vocales ac diphthongi omnes, tenui magis quàm aspero spiritu gaudent. De aspiratis igitur sunt solùm tradendæ regulæ, & earum exceptiones. vbi enim de omnibus vocabulis aspirandis constiterit, reliqua omnia leni Spiritu afficiēda censebūtur. Primùm itaq; α ante βρ. aspiratur: Nam:

Ante quas literas α aspiretur.

ἁβρὸς, *delicatus mollis*, cum deriuatis, siue ea simplicia sint, siue deriuata aspirari solet, vt ἁβρὸς, ἁβρότης, & cōposita, ἁβρόκαρπον, *abrotonum herba*, ἁβρότονον, & ἁβροτόνιον, *nomē meretricis*, quorum quædam Æolicè aliquando tenuantur, vt ἄβρα, & ἀβρότονον, *cum est herbæ nomen*.

γι: ἅγιος, *sanctus*, ab ἅζω.

δρο: ἁδρος, *adultus, plenus*.

λι: ἅλις, *satis*: †ἁλία, *mare*.

λκυ: ἁλκυὼν, *halcyon auis*.

λμ: ἅλμη, *salsugo*.

λοσ: ἁλοσύδνη, *mare*.

λουρ: ἁλουργὸν, *purpureum*.

λσ: ἅλσις, *saltus, palpitatio*: hæc quidam leuigant: quę omnia ad secundam regulam generalem aptius reuocari possent: nam deriuata sunt ab ἅλς & ἅλσις ab ἅλομαι.

λω: ἁλῶναι, *capio*: ἅλως, *area*.

μαξ: ἅμαξα, *plaustrum*, ab ἅμα, *simul*: & ἄγω, *duco*. alij deducunt ex ἄμητος, *messis*; & ἄγω: ac ideo a[le]uigant: vt Hesiodus, [ἐς] ἄμαξαν, *in plaustrum*.

μαρτ: ἁμαρτάνω, *pecco*.

μιλλ: ἅμιλλα, *certamen*.

παλο: ἁπαλὸς, *tener, delicatus*.

πανταχ: ἁπανταχῆ, *vbique*.

πλο: ἁπλόος & ἁπλοῦς, ἁπλόη & ἁπλῆ, *sim[plex]*.

ρμ: ἅρμα, *currus*: ἁρμόζω, *congruo*.

ρπ: ἁρπάζω, *rapio*.

ψικ: ἀψίκορος, *mox [satia]tus*.

ψιμ: ἁψιμαχία, *pugnæ [præ]ludium*.

AB HIS REGVLIS EXCIPE COMPOSITA EX α: VT

Ἀγίγαρτος, *vinaceis carens*; vuæ species.

Ἀλίαστος, *ineuitabilis.*

ἀλιθὴς, έος, & ἄλιθος, ου, *non calculosus, sine calculis.*

ἄλιμα, τὰ, *pharmaca quæ famem obrepere prohibent.*

ἀλίμενος, *importuosus, portu carens*: vnde ἀλιμενία, *importuositas.*

ἀλίπαντα, τὰ, *medicamenta non pinguia.*

ἀλιπαρὴς, έος, *non pinguis.*

ἀλίπαστον, *genus carnis sine pinguedine*: * at ἁλίπαστος, *mari seu sale aspersus*, aspiratur.

† ἀλίπηρα, τὰ, *impinguia.*

ἀλιπὴς, έος, *pinguedine carens.*

ἀλώβητος, *illæsus.*

ἀλώφητος, *indesinens.*

Ἀμάρτυρος, *testibus carens.*

ἄπαλον, *indutiæ, cessatio à palæstra.*

Ἄπλοια, *nauigandi incommoditas.* sic ἄπλοιος, *nauigio carens*: ἄπλοος, *nauigationi ineptus.*

ἄπλοκος, *non implicatus.*

ἀπλέστεραι, *minus valẽtes nauigare.*

ἄπλουτος, *inops, sine diuitiis.*

Et si quæ sint alia composita ex α quæ possint in eas regulas cadere, siue illud α significet priuationem, siue intentionem, siue simul, siue malum & difficultatem, siue modicum; siue sit abundans semper enim α in compositione leuigatur; præterquam in ἄλυσις, *catena arcta & solida*, aut *vinculum intortum & inextricabile*, ex α priuatiuo, & λύσις, *liberatio, solutio*: (vnde ἀλύσιον, *catenula*: ἀλυσίδετος, & ἀλυσιδωτὸς, *catenatus*) & præterquam in ᾅδης, ου, *Pluto, inferus*, ex α, & ἰδεῖν, *videre.* Sunt & alia à prædictis regulis degenerantia; eaque partim composita ex α, sed quorum compositio non satis est nota: partim ex α non composita. Leuigantur autem, quod nullam habeant affinitatem cum aspiratis. Veruntamen non omnia in genere, quorum initium est αγι, αδρο, &c. ab eodem capite manant: neque etiã omnia aspirãtur: nam sequẽtia omnia in emendatissimis variorum & bonorum authorum exemplaribus leuigata deprehendi.

Ἀγιγαῖος, *Agigæus* proprium viri.

Ἀγινέω, & ἀγινέσκω, *veho, duco.*

Ἆγις, *Agis*, rex Lacedæmoniorũ: à quo & alij reges vocabantur ἀγιάδαι.

ἀγιστμὸς, *via, semita.*

ἀγιστὴς, οῦ, *iniurius*: sunt qui aspirent.

Ἀλίαρτος, * vrbs Bœotiæ: at ἁλίαρτος, spiritu aspero, est *herbosus.* vel rectius, vt apud Homer. etiam nomen vrbis.

ἀλίγκιος, *similis.*

ἄλιθες, αἱ, *alliorum & ceparum capita & nuclei.* Hesych. Etymol. & Suidas habent ἄγλιθες.

Verius est ἀλίπαντον ex α & λιπαίνω pinguefacio, vt & ἀλιπαρὴς, ab α, & λιπαρὴς pingu. Pro ἀλίπηρα, etiã Hesych. habet ἀλιπαρῆ, idq; exponit, squalida.

Tenuem spiritũ habẽtia, quamuis incipiant ab ἀγι, &c.

** Inanem esse hanc [illegible] nẽ arguit versus Homeri,* Κορώνειαν καὶ ποιήεντ' Ἁλίαρτον [illegible]

Ἀλι

ἔχειν: aspirari. n. probat θ ex τ factum in ποιήενθ pro ποιήεντα.

Ἀλιλὰτ, Alilat: sic dicitur Vrania ab Ægyptiis.
ἁλινδέομαι, voluor.
ἁλινδήθρα, volutabrū, locus in quo se volutant iumenta.
ἅλιξ, alica.
ἁλίσαια, τὰ, robusta.
ἁλίσβη, deceptio, fraus.
ἁλίσγημα, contaminatio.
ἁλίσγω, polluo, Hesych.
ἅλισμα, alisma, plantę genus.
ἁλίστρα, volutabrum.
ἁλιστραὶ, iniusta iudicantes. ex masculino ἁλιτρὸς, iniustus peccator, hoc verò per Syncopen ex ἁλιτήριος teste Hesychio.
ἁλιτραίνω, pecco, delinquo.
ἁλιτρία, peccatum.

Incepta ab ἁλίβα: vt Ἀλι[illegible] Alibas, fluuius infero[illegible]
Incepta ab ἁλιτ, sequēt[illegible] cali, præter ἁλιτενὴς, [illegible] maritimus (ἁλιτενὲς [illegible] id est, humile, à nonn[illegible] leuigatur) & ἁλιτερμω[illegible] ri conterminus: ἁλιτυ[illegible] caseus sale aspersus.
Incepta ab ἁλιτρο, pręter [illegible] τροπος, mariuagus; & [illegible] τροφος, mari alitus.
Ἅλος, mœror, & vrbis prop[illegible]
Inchoata ab ἀλωπ: vt ἀ[illegible] πηξ, vulpes.
Ἀπαλοιάω, abcido.
ἀπαλοιφὴ, litura.
Ἀπαντάω, obuiam eo.
Incepta ab ἁρμ: vt Ἁρμ[illegible]

ATQVE HÆC QVIDEM SVNT QVÆ À PRIORIBVS REGVLIS excipiuntur.

Sunt verò rursus & alia quæ aspirantur, regulis illis non co[m]prehensa: quorum quædam sunt eorum coniugata, quædam minimè. Illa autem sunt,

Ἅβρα, ancilla adolescentior.
ἁβερδέλη, pellex.*
ἁβρίζομαι, delicior.
ἁβρῶς, splendidè, delicatè: at ὁ ἀβρὼς, non exesus, leuigatur.
Ἁγναῖος, purus, castus.
ἁγνεία, puritas, castitas.
ἁγνευτήριον, sanctuarium.
ἁγνευτικὰ, τὰ, castiùs viuētia.
ἁγνεύω, castimoniam colo.
ἁγνὴς, έος, castus, purus. alij leuigant Æolicè magis quàm regulariter.
†Ἅγνης, ητος, Hagnes, etis, mulieris proprium.
ἁγνίζω, purgo: at ἀγνίζω, corrumpo, leuigatur. nisi rectius explicare velis ἁγνίζω, siue ἀγνίζω, primum [lu]stro, deinde peracta lu[s]tratione macto, spreta ha[c di]stinctione.
ἅγνισμα & ἁγνισμὸς, lust[ratio], purgatio.
ἁγνιστικὸς, lustrandi expia[ndi] vim habens.
[illegible] purus [illegible] [illegible] cogn[illegible]
ἁγνὸς, purus, castus.
ἁγνότης, castitas.
ἁγνῶς, castè, purè, [illegible]
Ἀ[illegible] Doricè.
[illegible] at [illegible] leuigatur.
[illegible] quibusdam leuig[illegible]

* In ἁβερδέλη error est, ex Hesych. codice: legendū enim ἁβραδέλη. & hæc apud Hesych. te[ne]ntur.

ἁδρέω, adolesco, augeor.
ἅδρυνσις, crassatio, perfectio.
ἁδρύνω, crassum reddo.
ἀδὺ, suauiter.
ἀδύγλωσσος, suauis linguâ.
ἀδυεπὴς, suauis sermone.
ἀδύπνοος, suaue spirans.
ἅδω, placeo, & ab eo deducta quæ enumerantur, 333, 33.
Ἅζω & ἅζομαι, colo, veneror: at ἄζω, sicco, leuigatur.
Ἀθρέω, video, Atticè aspiratur, cõmuniter leuigatur. idẽ iudicato de ἀθροίζω, congrego: ἀθροίσιμος, frequens: ἄθροισις, ἄθροισμα, ἀθροισμὸς & ἀθροότης, congregatio, aceruus: ἀθροιστικὸς, cõgregatiuus: ἀθρόος & ἄθροος, densus, frequens: (at ἄθροος, expers strepitus, leuigatur & antepenacuitur) ἀθρόως, confertim.
Ἅλαδε, ad mare.
Ἁλαὶ, Halæ, Bœotiæ oppidulum.
Ἅλαισα, Halæsa, Siciliæ oppidum.
Ἅλαισος, Halæsus, Agamemnonis filius ex Briseide: itẽ Halæsus fluuius & mons non longè ab Ætna.
ἅλας, ατος, τὸ, sal: & ὁ Ἅλας, ου, Hala, viri proprium.
† ἁλατοπωλία, salis venditio.
Ἁλέα, Palladis cognomen apud Tegeatas, à delubro quod struxerat Haleus: at ἀλέα, tepor, leuigatur.
ἁλεία, piscatus.
ἅλες, sales, id est, sal.
Ἁλεὺς, Haleus, propriũ viri.
† ἁλιάδες, scaphæ piscatoriæ.
ἅλλομαι, salio, exilio: tamen ἦλτο & ἄλτο pro ἥλατο leuigantur. Vide 370, 41.
ἀλοάω, trituro.
ἀλοεὺς, triturator. vel vt legit Nonn. ἀλωεὺς.
ἀλοητὸς, ου, ὁ, tempus triturãdi.
Ἁλόννησος, Halonesus insula.
ἁλοπήγιον, salinæ.
ἁλόω, capio: at ἀλόω, poëticè pro ἀλάω, in errorem induco, leuigatur.
ἅλς, sal, mare.
ἁλτῆρες, pilæ plumbeæ massulæve, quibus vtraq; manu se librabant qui saltu certabant, vt certiùs assilirent.
ἁλτικὸς, saltui aptus, agilis.
Ἀλυάττης, Halyattes pater Crœsi.
ἁλυκὴ, mare, Hesych.
ἁλυκίδες, αἱ, salinæ, salsulæ.
ἁλυκὶς, ίδος, salsugo.
ἁλυκὸς, salsus, amarus: at ἄλυκος, lupis carens, leuigatur apud Hesych. & Etymol.
ἁλυκότης, salsedo, salsugo.
Ἅλυς, Halys fluuius.
ἁλύω, gaudeo: item mœreo: Atticè aspiratur, comm. leuigatur.
Ἅμα, simul, cum deriuatis.
Ἁμαδρυάδες, Nymphæ Hamadryades, quòd simul cum arboribus nascantur & intereant.
† ἅμαρ, vas in quo coria aptãtur: at ἆμαρ pro ἦμαρ, dies, leuigatur; quamuis à nõnullis aspiretur.
ἁμασυκάδες, αἱ, pira quæ cum ficis nascuntur vel maturescunt.
ἁμαλίζω, misceo. quod apud Hesych. leuigatur.
ἁματροχία, orbita; & concer-

tatio in cursu.
ἀμέρα, Doricè pro ἡμέρα, *dies.*
Ἁμερία, *Hameria*, proprium mulieris.
ἄμη, *hama*, instrumentum ad incendium compescendũ: at ἄμη, *sarculum, falx messoria*, leuigatur.
ἀμηγέπη, *aliquo modo*: à quibusdam tamen leuigatur, veluti ἀμηγέπε, ἀμηγέπως & ἀμωσγέπως, quæ etiam à nonnullis aspirantur.
ἅμιπποι, οἱ, *equi desultorij*, & *pedites equitibus adiuncti.*
ἁμὶς, ίδος, *matula, vas vrinarium*: at ἄμις, εως, *amis herba*, leuigatur à nõnullis.*
ἅμμα, ατος, *copula, nexus.*
Ἁνδάνον, *placens.*
ἁνδάνω, *placeo.*
Ἁπαντῆ, *vbique.*
ἅπαξ, *semel.*
ἁπαξάπας, αντος, *vniuersus.*
ἁπαξαπλῶς, *omnino.*
ἁπλᾶ, *simpliciter*, Doricè pro ἁπλῆ.

* *Pro ἄμεις apud Gal. lib. 6. de Simpl. med. legit Diosc. ἄμμι quod & Plinius ammi & ammium vocat.*

ἁπλεῖ, calceamẽti genus Laconici, à simplicitate [illegible]
ἁπλῆ, *simpliciter.* [illegible]
ἁπλήτος, *simplex.*
ἁπλῶς, *simpliciter.*
ἁπτικὸς, *qui vim habet tangendi*, vnde τὸ ἁπτικὸν, *tactus facultas tangendi.*
ἅπτομαι, *tango.*
ἁπτόμενος, *aptus*, id est, *cōsertus & compositus.*
ἁπτὸς, *tractabilis, tangibilis.*
ἅπτω, *accendo, apto.* [illegible]
Ἅρκυς, *rete*, aspiratũ inue[illegible]
Ἁσβῦται, *Hasbytæ*, populi.
Ἅσσα, *quæ, quæcũque*: at ἄσσα, *quædam*, leuigatur. sic Atticè ἅττα & ἄττα.
ἅσσων Doricè pro ἥσσων vel ἥττων, *minor, inferior.*
Ἅτε, *tanquam, vtpote.*
ἁτερογῖον, *diuersum, alienum.*
ἅτερος Att. pro ὁ ἕτερος, *alte[r]*
Ἁφὴ, *tactus, iunctura.*
Ἁψὶς, ίδος, *curuatura rot[æ]*
ἅψις, εως, *tactus, contrect[atio]*
ἅψος, εος, *membrum.*

E ASPIRATVR ANTE:

βδ: ἑβδομαῖος, *septimanus.*
βρα: Ἑβραῖος, *Hebræus.*
δν: ἕδνον, *donum iugale*, quod vxori à marito donatur.
δρ: ἕδρα, ας, ἡ, *sedes.*
εδν: ἑεδνα, τὰ, *dos, dona iugalia.*
κ, sequente alia vocali quam ε: ἑκὰ, *delonge, procul à.*
λεθ: ἑλεθερὴς, *calidus.**
λο: ἕλειος, *palustris.*
λεν: ἑλένιον, *helenium*, herba quæ & *inula campana.*
λικ: ἑλικὸς, *tortilis, niger.*
λκ: ἕλκω, *traho.*
λλα: Ἑλλὰς, *Græcia*: ἕλλα, *sella.*
λλη: Ἕλλην, *Græcus.*

* *Apud Hesych. est ἐλεθερὴς tenui spiritu & ει diphthon. in secunda syllaba. alij malunt ἑληθερὴς, & εἱληθερὴς composita ex ἑλη vel εἵλη color solis & θέρω.*

λμ: ἕλμινς, *tinea, lumbri[cus]*
λο: ἕλος, εος, τὸ, *palus*
λω: ἕλωρ, *præda, captura*
ξ: ἕξις, *habitus.*
ορ: ἑορτὴ, *festum, festiuit[as]*
Ionibus talia leu[igantur]
ρκ: ἕρκος, εος, *septum*
ρμ: ἑρμηνεία, *interpretatio* [illegible] *Mercurius.*
ρξ: ἑρξειεν, *coërcitor.*
ρπ: ἕρπω, *repo, serp[o]*
σπερ: ἑσπέρα, *vespera.*
στ: ἑστία, *focus, lar.*
ταιρ: ἑταῖρος, *socius* [illegible] pro ἑταῖρος: [illegible] *societas, sodalitium*

περ: ἕτερος, *alter.*
τοιμ: ἕτοιμος, *promptus.*
φθ: ἑφθὸς, *coctus.*
ψ: ἕψω, *coquo, elixo.*
ωλ: ἕωλος, *pridianus, euanidus.*
ωσ: ἡ ἕως, ω, *aurora, dies*: ἑωσφόρος, *lucifer.*

HINC EXCIPE:

† Ἐκιδὸν, *mucronatim.* à nonnullis tamen aſpiratur.
Ἐλειὸς, *glis*: at ἕλειος, *paluſtris*, aſpiratur.
Incepta ab ἐλλαμ. componũtur enim ex præpoſitione ἐν, ſed ν migrat in λ, 401, 31 & 28. vt ἐλλαμβάνομαι, *complector.*
Incepta ab ἔξω: vt ἔξω, *extra*: ἔξωθεν, *foris.* Notanda etiã quæ fiunt è præpoſitione ἐξ. atq; in genere, quæcũque regulis generalib. cõtinentur.
Ἐρκάζω, *cauillor.*
Ἔρμα pro ἔρεισμα, *fulcrum*: quidam aſpirant.
ἕψεια ſiue ἕψια, *ludicra.*
ἑψεία ſiue ἑψία, *ludus, iocus.*
ſic cætera incepta ab ἑψι.

ASPIRATVR PRÆTEREA E IN DICTIONIBVS SEQVENTIBVS:

Ἕβρος, *Hebrus*, fluuius.
ἑδανὸς, *dulcis*, quaſi ἡδανὸς, ab ἥδω, *lætifico, demulceo.* à quibuſdam tamen leuigatur.
Ἑδᾶς, nomen Mercurij apud Gortynios: Etymol.
ἕδος, εος, τὸ, *ſedes*: at ὁ ἐδὸς, οῦ, *edax*, leuigatur.
ἑδοῦμαι pro καθεδοῦμαι, *ſedebo*: de quo 39, 9. & 14.
ἑδωλιάζω, *conſideo in theatro.*
ἑδώλιον, deriuatum ab ἕζομαι, *ſedeo, eſt baſis naui aut ſtatuis ſuppoſita, ne tangant terram, puluinar.*
Ἑὺς, ἑῆος, *ſuus*, vel *bonus.*
Ἕζομαι, *ſedeo.*
ἕζω, *ſedere facio, loco.*
Ἑκτέον, *habendum eſt.*
ἑκτικὸς, *habitualis*: hinc ἑκτικοὶ, *qui corporis habitudine laborant*: & ἑκτικὴ, *febris hectica*: & aduerbiũ ἑκτικῶς, *pro habitudine.* ſic alia ducta ab ἔχω, *habeo, teneo, defendo*: cuius fut. ἕξω (vt diximus) aſpiratur: veluti Ἕκτωρ: ſic enim dictus eſt, quòd vrbem cõtra hoſtiũ impetũ tenuerit, patriamque ſeruarit. eo namque ſoſpite Troia nunquam potuit expugnari.
Ἕλδομαι, vel ἑέλδομαι, *deſidero.**
ἑλδώω, *ſplendidum & amabile reddo, cupio.*
ἕλδωρ vel ἑέλδωρ, *deſiderium.*
† ἑλεία, & ἕλα, *ſplendor aut calor ſolis.*
ἑλέπολις vel ἑλέπτολις, *machina bellica capiẽdis vrbibus.*
ἑλετὸς, *captabilis.*
ἕλη, *calor & ſplendor ſolis.*
ἕλιγμα, *inteſtinum tenue.* vel, vt Heſych. *tortus* vel *armilla tortilis, torques.*
ἑλιγμὸς, *vertex, gyrus.*
† ἑλιθερεῖν, *apricari.*
ἕλιξ, *circumuolutio.*
ἕλιος, genus quoddam muſcarum: à paludibus, quas ἕλη vocant, & in quibus obuerſantur, dictum.
ἑλίσσω, *verto.*

* *Apud alios tenuãtur* ἔλδομαι *&* ἐέλδομαι *vt & alia inferius* ἐλεία *&* ἔλα, *& apud Heſych.* ἔνος.

*ἐνιαία Suidæ est μοναδικὴ, solitaria.

* Pro ἕμος Sylb. mauult ἑσμὸς ab ἵημι, mitto.

* Pro ἐπόμαχος alij malũt ἀπόμαχος, ἐπόμαχος enim sicubi inuenitur potius erit sequẽs pugnam.

ἑλίχρυσος, *helichrysus*, herba, à quibusdam leuigatur.
ἑλλεδανὸς, *restis, funis.*
ἐλλὸς, *ceruus*: hinc Ἐλλοφόνος, *Diana*, ab occidendis ceruis: at ἐλλὸς, *mutus*, leuigatur.
ἑλξίνη, *muralis herba.*
ἕλξις, *tractus, tractio.*
Ἕμις, *testudo.* vel cum Hesych. ἑμὺς.
ἕμος, *dimissio.* *
† ἕνος ac poëticè ἕννος, *annus*: at Latini aspirationẽ omiserunt, cùm ex ἕνος fecerunt *annus*.
Facta ab εἷς, ἑνὸς, *unus*: vt ἑνήρης, *uniremis*: ἑνὰς, *unitas*: ἑνίγυιος, *uno membro vel pede mancus*: ἑνίζω, *unitatẽ pono*: ἑνικὸς, *singularis*: ἑνικῶς, *singulariter*: ἑνόσωρος, πὰ, *una hora digna*: ἑνόρχης, *unicum habẽs testiculum*: at ἐνόρχης, *testiculatus, habens testiculos*, leuigatur: ἑνότης, *unitas*: ἑνόω, *unio*: (at ἐνόω, vel potius cum Etymol. ἐνόθω, cuius simplex est ὄθω, *quatio*, leuigatur) ἕνωσις, *unitas*: ἑνωτικὸς, *unitiuus, coniunctiuum.* [illegible]
quidam addunt ἕνιος [illegible] ἑναῖος, *aliquis*: * ἐνιαχ[illegible] *cubi*: ἑνίοτε, *interdum.*
Ἐνετοί, *Heneti* populi, [illegible] *Veneti*: Ἐνετία, *Venet*[illegible]
Ἕπομαι vel ἕσπομαι, *se*[illegible]
ἑπόμαχος, *inutilis ad pug*[illegible] *dum.* *
ἑπομένως, *consequenter.*
Ἕρβιτα, *Herbita* Siciliæ [illegible]
Ἕρνικες, *Hernici* popul[illegible]
ἕρση vel ἐέρση, *ros.* sic qu[illegible] ducũtur, ἑρσαῖος, ἑρσ[illegible] τος, & ἑρσώδης, *roscidu*[illegible] *τικα, roscida, verna, ten*[illegible]
Ἕρψις, *reptio.*
Ἕσις, *missio, legatio.*
ἕσσων, *minor*, Ionicè pro [illegible] sic ἑσσόομαι pro ἡττ[illegible] *vincor.*
Ἕω, *induo, sedeo, mitto*: a[illegible] εἶμι, *sum*, leuigatur. [illegible] tenent tempora ab [illegible] ducta: quæ enume[illegible] 319, 2[illegible]. & 344, 14.
ἑῷα, *orientalis, matu*[illegible]
ἕωθεν, *manè, à dilucul*[illegible]
ἑωθινὸς, [illegible] & [illegible] *nus, orientalis*: ab [illegible]

H ASPIRATVR ANTE:

β: ἥβη, *Hebe, dea pubertatis; iuuentus, pubes, pubertas.*
γε: ἡγέομαι, *duco, impero.*
γη: ἡγηλάζω, *duco, ago.*
δ: ἥδω, *lætifico, exhilaro.*
λια: ἡλιακὸς, *solaris.*
λικ: ἡλικία, *ætas.*
λιο: ἥλιος, *sol.*
λιω: ἡλίωσις, *insolatio.*
λο: ἧλος, *clauus.*
μερ: ἡμέρα, *dies.*
μι: ἡμίανδρος, *semiu*[illegible]
νιο: ἡνίον, *habena*, [illegible]
παт: ἡπατ[illegible]
ab ἧπαρ, [illegible]
ρα: Ἥρα, *Iuno*: [illegible] *cules.*
ρα: Ἡρακλ[illegible]ος, *Herc*[illegible]
ρω: ἥρως, *heros.*
σ: ἡσυχ[illegible]ος, *quietus.*
τ: ἧττα, *clades.*
φαι: Ἥφαιστος, *Vul*[illegible]

HINC EXCIPE.

Ἠβαιὸν, *paulùlum.*
ἠβαιὸς, *paruus, exiguus*

ἠπολέα, otior, Hesych.
ἦβος, gibbosus.
Ἠγερία, Egeria nympha.
ἠδὲ, atque, &.
ἤδη, iam, olim.
ἠδήποτε, tandem.
ἤδηπου, nempe.
ἦδος, voluptas: à Gaza leuigatur, à nõnullis aliis aspiratur.
Ἠδωνοὶ & Ἠδωνεῖς, Edoni populi Thraciæ.
Ἠλίας, Elias propheta: sunt qui istud aspirent.
ἠμὶ pro φημὶ, dico.
Ἦνις, anniculus.
Ἦρα pro ἤρανα, grata.
†ἠραίνω, deliro: pro ληραίνω.
ἠρανέων, auxilians, gratificans.
ἤρανος, rex, adiutor. sunt qui hæc duo aspirent.
† ἠρεχικὸς, à vere incipiens.
† ἦρος, amicabilis, placidus.

ASPIRATVR PRÆTEREA H IN DICTIONIBVS SEQVENTIBVS.

Ἥκιστος, minimus; & ἥκιστα, minimè.
ἥκω, venio.
Ἡλιάθερες & ἡλιάθερον, Sole calefactum.*
ἠλίβατος, altus, arduus: à nonnullis leuigatur. Homer. πέτρῃ τ' ἠλιβάτῳ, saxa ardua: nisi sit legendum πέτρῃ θ' ἠλιβάτῳ.
ἧλιξ, coætaneus.
ἡλίσκος, clauiculus.
ἡλιτενὴς, altus.
ἡλῖτις, helitis: sic dicitur squama æris Cyprij.
Ἧμα, iaculum, iaculatio.
ἧμαι, sedeo.
ἡμεδαπὸς, nostras, atis.
ἡμοσύνη, iaculatio.
ἡμωδιῶ, dētes mihi stupescũt.*
ἥμων, iaculator.
Ἡνία, ας, habena.
Ἧπαρ, iecur, hepar.
ἠπίαλος, hepiolus, papillio qui lucernarum luminibus aduolat: at ἠπίαλος, epialus, febris cum rigore algida, leuigatur.
Ἡρέας, Hereas historicus.
Ἥριλλος, Herillus philosoph⁹.

* Vel rectius ἡλιθερές, εἰληθερές.
* ἡμωδιῶ agnoscit Suidas, ut etiā ἡμωδία Hesych. alij tamen lubentius ἀμωδία & αἱμωδιῶ subscribũt. unde Aor. 1. ἡμωδιάσαν apud Hesych.
Notio.

Notanda quæ in verbis habent η ex augmento. nam ea thematis Spiritum desiderant.

I ASPIRATVR ANTE:

δρ: † ἵδρυμι, statuo
ἱδρώς, sudor.
ε: ἱερὸς, sacer.
ζ: ἵζομαι, sedeo.
καν: ἱκανὸς, sufficiens.
κε: ἱκέτης, supplex.
κν: ἱκνέομαι, peruenio.
λαρ sequente vocali: vt ἱλαρὸς, hilaris.
λασ sequēte consona: vt ἱλάσκομαι, placo.
λε: ἵλεως, propitius: at ἰλεὸς, voluulus, intestinĩ gracilioris morbus; & ἴλεον, gracile intestinum, leuigantur.
μ sequente vocali: vt ἵμερος, desiderium.
ππ: ἵππος, equus.
ρ: ἱρεὺς pro ἱερεὺς, sacerdos.
σπ: Ἱσπανὸς, Hispanus.
σ: ἵστημι, sisto, statuo.

HINC EXCIPE:

Ἴδρις, sciens, & ἰδρείη peritia: à quibusdam tamē aspiratur.
Propria quædā incepta ab ισ vt Ἰσσαῖοι, Ἰσγονίας, & similia.

Ἰεῦ, aduerbium irridendi.

Ἴκελος, *similis.*

ἰκελόω, *assimilo.*

Ιρεῖν, *dicere*, Hesych.

ἴεληες, *arteriæ*: à nonnullis aspiratur.

Ἶρις, ιδος, *Iris, nuntia Iunonis: arcus cœlestis.* item herba, cuius genitiuus est ἴρεως.

ἶρος, *pauper*; & *Irus* proprium viri.

Ἴσπω pro ἔπω, *dico.*

Ἴστρος, *Ister*, Danubius fl. vnde Ἰστρικὸς οἶνος, I... *cum vinum.*

ἴστω, ἴστον, ιστε, &c. (de qu... 326, 40) retinent Spir... thematis, ἵστημι. sic i... *sciendum*, de quo 388... ἴστωρ, *sciens*, *prudens.*

ASPIRATVR PRÆTEREA I IN DICTIONIBVS SEQVENTIBVS:

† Ἰάλεμος, carmen Apollini cani solitum: at Ἰάλεμος, *Ialemus* Calliopes filius, leuigatur.

Ἰάρβας, *Hiarbas* Iouis filius.

† Ἱβηρὶς, *hiberis* herba.

Ἰήιος, *iaculator*: at ἰήιος, *lugubris*, leuigatur.

ἵημι siue ἵεω, *mitto, iaculor*: at ἴημι, *vado*, leuigatur.

Ἱκμενος, *ire faciens*, epitheton venti, ab ἱκνέομαι, *peruenio*: vel ab ἰκμὰς, ἀδος, hu... & tum leuigabitur, & ... gnificabit humidum.

ἱκέτης & ἱκέσιος pro ἱκέτ... per syncopen, *supplex.*

ἵκω, *venio.*

Ἱλάσκομαι, *placo.*

ἵλαος, Att. ἵλεως, *propitius.*

ἵλημι, *propitius sum.*

Ἱμείρω & ἱμείρομαι, *volo*, &c.

Ἱσμαηλῖται, *Hismaëlitæ* populi.

O ASPIRATVR ANTE:

δε: ὁδεύω, *iter facio*: ὁδεύω, *vendo.*

δη: ὁδηγὸς, *dux viæ.*

δι: ὁδίτης, ου, *viator.*

δο: ἡ ὁδὸς, *via*: at ὁ ὀδὸς pro οὐδὸς, *limen*, leuigatur.

κο: ὁκόθεν, *unde*: atque huiusmodi dictiones Ionicæ sūt omnes, habentes κ pro π, (118, 30.) ὁκόθεν pro ὁπόθεν: ὁκοῖος pro ὁποῖος, *qualis*: ὁκόσα pro ὁπόσα, *quot*, &c.

λκ: ὁλκέω, *traho.*

λμ: ὅλμος, *pila*, id est, *mortarium.*

λο: ὅλος, *totus.*

μ sequente vocali: ὁμοῦ, *simul*: ὁμὸς vel ὅμοιος, *similis.*

πλ: ὅπλα, τὰ, *arma.*

ποι: ὁποῖος, *qualis*: ὁπόσοι, *quot.*

ππ: hæc metri gratia geminant π: vt ὅππη, ὁππόσε, ὁππότε, ὅππως, pro ὅπη, ... ὁπότε, ὅπως, id est, v... *cumque, quando, qu...* at ὄππατα Æolice pr... ὄμματα, i. *oculi*, leuiga...

πως: ὅπως, *quomodo*, cum... positis ὁπωσοῦν, *quom... cumque*, &c.

ρα: ὁράω, *video, aspicio*: pe... ὁράομαι, 233, 12. & Ionice ... vnde participium ὁρ... imperfectum ὥρων.

ρισ: ὁρισμὸς, *definitio.*

ρκ: ὅρκος, *iusiurandum.*

ρμ: ὁρμὴ, *impetus.*

σ sequente vocali: ὅσ... tus: ὅσιος, *sanctus*, ...

σσα: ὁσσάκις, *quantum.* ... *vox, fama*: at Ὄσσα ... mōs Thessaliæ, attenua... τ sequ...

τ sequente vocali: ὅτι & poëticè metri gratia ὅττι, quòd: sic ὅττικεν pro ὅτικεν siue ὁ-

πῶν, quodcumque: ὅτευ, poëticè ὅττεο, cuius; & ὅτε vel ὅττε, quando.

HINC EXCIPE:

Ὀδελὸς, obolus, Doricè.

† Ὀδηγμὸς, pruritus.

Ὀδίσκω, intumesco. *

Ὀδοὺς, ὀδόντος, dens, & omnia incepta ab ὀδον, vtpote ab ὀδοὺς ducta: vt ὀδονταλγία, dentium dolor.

Ὀλμειὸς, Olmeus fluuius.

Ὀλοεργὸς, maleficus.

Incepta ab ὀλοθ, ὀλολ, ὀλοο, ὀλοφ: vt

ὀλοθρεύω, extermino.

ὀλολύζω, vlulo.

ὀλοος, perniciosus.

ὀλοφύρομαι, lugeo: aspiratur tamen ὁλόφυλλος, integer.

† ὀλόκυρον, olocyrum herba.

ὀλοκωνίτης, oliua syluestre.

ὄλονθος, fructus fici syluestris: * at ὁλονθος, totus fimo scatens, aspiratur.

ὀλόπτω, vello, decortico.

† ὄλος, ου, nigrum seu atramentum sepiæ piscis, quod & (ὕλος.

ὀλύφω, vello.

Ὀμιχεῖν, meiere.

ὀμίχησις, mictus.

ὄμιχμα, vrinæ respersio.

ὀμοκλὴ, vociferatio: ab Hesiodo Ionicè leuigatur, ὑπ'

ὀμοκλῆς pro ὑφ' ὁμοκλῆς.

ὄμοργμα, macula, labes.

ὀμόργνυμι, abstergo.

ὀμόω, iuro.

ὀμύκις, ιδος, ἡ, vagina. *

Ὀπὸς, succus, liquor: sic eius cõposita, vt ὀποβάλσαμον, opobalsamum, id est, liquor balsami: ὀποπάναξ, liquor herbæ panacis.

ὀποπλεῖν, renauigare, vel verius ἀποπλεῖν. (tius.

Ὀράζω, excito, vel ὄρω vsitatius.

ὄραρος & συνοχὴ, partes phalãgis in æqualia diuisæ. Latini os & vmbilicũ vocant.

† ὄρκη, vas olearium aut vinarium, capsa pigmentorum muliebrium, arca.

ὀρκυνὶς, orcynes pisces, qui & ὄρκυνοι.

Ὀρκύνιον, Orcynium mons Lesbi, cui nunc nomen Ordyno.

† ὀρσπιζ(?)ης, mõtifringilla auis.

Ὄσιρις, Osiris deus.

Ὠτὶς, Tarda auis; rectius ὠτίς.

ὀτοβέω, tumultuor.

ὄτοβος, strepitus, tumultus.

ὀτοτύζειν, plorare, vociferari.

ASPIRATVR PRÆTEREA O IN DICTIONIBVS SEQVENTIBVS.

Ὅαρος, Hoarus fluuius.

Ὁδοιπον, viaticum.

ὁδοιπὸς, ad iter comparatus.

Ὅθεν, vnde, quare: sic quæ ab eo fiũt; vt ὁθενδήποτε, ὁθενοῦν, vndecumque: ὁπόθεν, vndique.

ὅπη, vbi.

οὕνεκα, & οὕνεκεν, propterea quod, quoniam

Ὁλικὸς, vniuersalis: hinc ὁλικῶς, vniuersaliter.

ὅλως, omnino.

Ὁρίζω & ὁρίζομαι, definio.

ὁριακὸς, finitimus, ὁριστικός.

ὅριον, terminus, finis.

ὅριος, terminalis Iupiter: sed ὄρειος, prosper, leuigatur.

ὁροθεσία, ας, ἡ, termini positio.

*Verius est ὀδύσκω.

*Scribendũ fortasse ὁ μύκης diuisè quo nomine dicitur nõ vagina, sed capuli tanquã fungus metaphoricè, μύκης enim est fungus.

*Scribendũ fortasse ὀλυνθος, id enim est vsitatum.

& τοῖς ὁρογραφίοις, terminalibus, Festo.
ὁροθέτης, finitor.
ὅρος, ου, ὁ, terminus: sed τὸ ὄρος, εος, mons: & ὄρος, ου, lignũ in prelo quo oleũ vel vinũ exprimitur: atq; ὄρος pro ὀρὸς, serum lactis; leuigatur.
Ὄ στον poëticè pro ὀστεῶν.

Ω ASPIRATVR ANTE:

ρα: ὥρα, maturitas quædam & temporis opportunitas, pulchritudo; at ἡ ὤρα, cura, leuigatur.
ραι: ὡραία, maturitas.
ρο: ὡροσκόπος, qui ratio horarum obseruat.
σ: ὡς, vt: ὡσεὶ, quasi: Ὡστία Hostia ciuitas Italiæ.

HINC EXCIPE:

Ὠρύγα, ἡ, hirundinum nidus.
ὠρανιστὴρ, vinculum.
ὠρανὸς Dor. pro οὐρανὸς, cœlũ.
Ὠρικὸς, Oricos siue Oricũ, ciuitas Epiri: vnde Ὠρίκιος, Orici ciuis, Oricius: & ἡ Ὠρικία, ipsa regio, vel mulier ex ea.
Ὠρίων, Orion, signũ cœleste: at ὠρίων, auis nomẽ aspi...
Ὠστις, & ὠσμὸς, impulsus. ...
ὤσφρησις, olfactus.*
Incepta ab ὠχ: vt ὦχος. ...

*ὤσφρησις rectius per ο vt etiam inferius ὥρμοι scribendum.

ASPIRATVR PRÆTEREA ΩΙ DICTIONIBVS SEQVENTIBVS:

Ὧ, pro ᾧ, ideo.
Ὧδε & ὧδε, hic, huc, sic, adeò.
ὡδέπως & ὧδε, sic, quodammodo.
Ὡσεί, tanquam, veluti.
Ὡρεῖον, horreũ: & ὡρειάριος, horrearius: à Latinis petita sũt.
ὡροδότης, horarũ seu temporum dator, epitheton Solis.
ὡρέω & ὡρήσω, custodio, curo.
ὤρημα, cura, custodia.
† ὧρμοι, diuerticula.

*ὠρέω, ὠρήσω, ὤρημα, rectius tenuãtur, quippe quæ sint à tenui primitiuo, ὤρα, cura.

αι diphthõgus aspiratur ante μ & ρ: vt αἷμα, sanguis: αἱμ... αἱρῶ, μ. αἱρήσω, capio: αἱρέομαι, αἱρέομαι, eligo. Hinc excipe αἰμ... petitus: at αἱμῶν, cruentus, aspiratur: Αἰμίλιος, Æmilius: Αἰμιλία, Æmilia: sed αἱμύλος, blandus, aspiratum inuenitur. Aspiratur præterea αἰθὴρ, torris titio.*

*αἰθὴρ ab αἴθω sic forsan aspiratur, vt ἕξις ab ἔχω.

αυ quibusdam semper leuigatur, nisi in demonstratiuo pronomine αὕτη, hæc: & in cõposito αὑτοῦ pro ἑαυτοῦ. supp. 241, 12. alij contendunt Spiritu quoq; aspero afficiendũ αὔω, i. sicca, calefacio, vro: idq; propter compositũ ἀφαύω, i. desic... exuro: nam si αὔω leuigaretur, compositũ esset ἀπαύω. Idem erit iudiciũ de iis quæ ab αὔω deriuantur, siue quæ illius coniugata sunt: vt αὐστὸν, siccum: & quoties αυ ponitur ante α, o: vt αὖα, sicca, s. ligna: αὐαίνω, sicco (vnde cum ἀπὸ, ἀφαυαίνω exicco, arefacio) αὐαλέος, siccus, aridus: pro quo Theocritus αὐχαλέος: αὖος, siccus: vnde αὐόνη & αὐότης, siccitas, ...
ει aspiratur ante λιγ & λωτ, vt εἴλιγγος, vertigo: εἵλωτες, Ilotes, seu Hilotæ, Spartanorum serui, à singulari εἵλως, εἵλ... hinc εἱλωτεύω, seruio.

ASPIRATVR PRÆTEREA ΕΙ IN DICTIONIBVS SEQVENTIBVS:

Εἱαμενὴ, locus humidus.
εἷο, pro ἑαυτοῦ, solent: & εἷ... pro...

pro ἥντο, *sedebant*, 324,19.

Εἱκέσθαι pro ἱκέσθαι, *aduenire*, 389,14.

Εἱλίξαι, *torqueri, volui.*

ἀνειλίξαι, *idem.*

εἱλίσσω, *verto, voluo.*

εἵλη, *Solis splendor.*

εἱληθερεῖν & εἱληθερεῖσθαι, *apricari.*

εἵληθι, *propitius esto*, pro ἵληθι, 348,7.

εἱλήϊον, *in Sole calefactum.*

εἴλυμα, *inuolucrũ, tegumentũ.*

εἵλαος, *propitius*, Hesych. pro ἵλαος.

εἵλιξις, *conuolutio.*

εἱλικτὸς, *sese voluens.*

εἱλαπιναστὴς, Iupiter in Cypro.

εἱλκωμένος, *exulceratus.** (*Reperitur etiã ἑλκώμενος in Epigr.*)

εἴλυμα, *inuolucrum, vestis.*

εἱλύω, *voluo, tego.*

εἱλυφάζω & εἱλυφάω, *torqueo, circumuoluo.* hoc apud Hesych. & Etym. tenuatur.

εἵλω, *verto, circumago.*

Εἷμα, *vestis.* quod deriuat Etym. ab ἕω.

ἑμαρμένη & εἱμαρμένη, quibusdam aspirantur, 299,41.

Εἷναι, *misisse, mittere*, ab ἵημι: sic εἷον, εἷα, εἷς: atq; εἷκα & εἷμαι, 319,25. 320,2,6,& 8.

Εἵργνυμι & εἵργω, *coërceo, carcere detineo*: at εἴργω, *arceo, prohibeo, veto*, leuigatur.

εἱρεσιώνη, *ramus oleaginus lana obuolutus*, quibusdam leuigatur, idque rectius, velut à poëtico εἶρος, pro ἔριον, *lana.*

εἱρκτὴ, *carcer, custodia.*

εἱρμὸς, *series*, & *carcer*; vnde εἱρμοφύλαξ, *custos carceris.* sunt qui hæc leuigent. pro quo rectius alibi εἱργμοφύλαξ ab εἱργμὸς: pro quo apud Hesych. est εἱργμὸς.

εἵρω, *necto*: at εἴρω, *dico*, leuigatur.

Εἷσον, *bonum*, Hesych.

Εἵως & εἵωσκε pro ἕως, *vsquequo, donec.*

Notanda quæ in verbis ab ε aspirato inchoatis habent εἱ ex augmẽto, ducta videlicet ab ἕλω, ἕλκω, ἑλκύω, ἑλκύζω, ἕρπω, ἑρπύζω, ἑστιάω, ἕπομαι, ἕπω, quæ enumerantur, 286,16. *Notio.*

ευ aspiratur ante ρεσ & ρετ: εὕρεσις, *inuẽtio*: εὑρετὴς, *inuẽtor.*

ASPIRATVR PRÆTEREA ΕΥ IN DICTIONIBVS SEQVENTIBVS:

εὕδω, *dormio.*

εὕρεμα & εὕρημα, *inuẽtio, cõmentum.*

εὑρετέος, *inueniendus.*

εὑρέτωρ, *inuentor.*

εὑρίσκω, *inuenio*; quod sumit tempora ab εὑρέω, 379,16.

εὕρετος, *reparabilis.** (*εὕρετος, *suspectum est, at* εὑρετὸς *ab* εὑρίσκω *dicitur*, qui inueniri potest.)

εὕω, *vro, vstulo.*

οι aspiratur in οἶμος, *via* & οἱμάω, *ruo, impetum facio*: (quæ tamen à nonnullis leuigantur) atq; in οἷος, οἵα, οἷον, *qualis & quale*: cum τε (303,11.) & ὤν οἷός τε, οἷος ὤν, *potens, possibilis*: οἷόν τε, *possibile.* Neutrum aduerbiascit in singulari & plurali numero, 248,39. οἷον, *qualiter, vt, velut*: οἷα, οἷα δὴ, οἷάπερ, & οἷόνπερ, *tanquam.* hinc etiam οἵως, *qualiter*: & οἱονεὶ, *quodammodo, tanquam.* sed οἶος, *solus*: & οἶον, *solùm*, leuigantur.

ου aspiratur in οὕνεκα, *propter*: & οὗπερ, *vbi.* Cætera quæ regulis generalibus non sunt comprehensa, tenui Spiritu sunt afficienda

DE QVANTITATE SYLLABARVM GRÆC.

PARTIM EX F. VERGARA, PARTIM EX GVLIELMI Baillij quem ea de re edidit libello.

De Syllabarum quantitate regulæ quædam generales.

Tempus quid.

TEMPVS in syllaba est interuallum, quo vocalis producitur aut corripitur. Est autem syllaba quædam μακρὰ, id est longa: alia βραχεῖα, id est, breuis: alia κοινὴ, id est, communis. Et longa quidem, vel natura vel positione. Natura longa est, quæcumque habet diphthongum aliquam, vt αἶγες. aut vnam ex vocalibus natura longis, vt ἥρως. aut ancipitem ex se productam, vt ψυχή. Positione, quæ producitur ob consonantē duplicem: aut alioqui ob duas trésve consonantes sequentes, τύψω, ἐσθλον, ἔμπλεως. Breuis verò est, quæ vocalem habet breuem aut ancipitem, neutramq; productam, λέγε, λόγος, πλύμα. Communis siue media est, quæcumque in eadem dictione indifferenter vsurpatur, id est, modò longa, modò breuis, vt α in ... Verùm de singulis explanatiùs dicendum. Sunt igitur natura longæ, η & ω, & omnes diphthongi: natura breues ε & ο: ancipites verò Latinarum instar, quæ scilicet in quibusdam syllabis naturæ longæ, in aliis breues passim reperiuntur, α, ι, υ.

1 *Syllaba versum*

SYLLABA quæcumque [1] versum terminans

indiff

indifferens habetur: breuis verò dictioně finiens, simulq́ue pedem inchoans, in Heroïco sæpe producitur, præsertim si vocales concurrant.

terminans anceps.

Diphthongvs seu [2] vocalis simplex natura longa, sequẽte alia vocali in eadem & diuersis dictionibus, sæpè corripitur.

2 Vocalis vel diphthongus ante vocalem.

Omnis syllaba [3] circumflexa, & omnis contracta est longa, vt ὁ μῦς, τὰ χρυσᾶ, τοὺς ὄφις.

3 Circumflexa & cõtracta producitur.

Binæ [4] vocales contiguæ quandoque in singulas syllabas non diphthõgos per συνίζησιν vniũtur, vt χρυσέῳ ἀνὰ σκήπτρῳ. χρυσέῳ ἀ dactylus est.

4 συνίζησις.

Anceps diphthongo [5] soluta corripitur, vt ἐΰ ἠΰ, pro εὖ ἠὖ, πάϊς pro παῖς.

5 Anceps dissoluta diphthongo corripitur.

Mvta præcedens, [6] & liquida in comprehensione sequens vocalem breuem ipsas antecedentem, indifferentem faciunt: idq́ue in eadem & in diuersis dictionibus. quod etiam faciunt μν, κλ, πλ. Liquescunt autem λ, μ, ν, ρ, σ.

6 Muta ante liquidam vocalẽ breuem reddit ancipitem.

Dvæ quæuis [7] aliæ consonantes pluresve, aut vna vim duarum habens, vocalem præcedentem positione producunt.

7 Positio.

Consonans [8] immutabilis quandoque sola pręcedentem vocalem producit, aliàs breuem, idq́ue & in eadem & in diuersis dictionibus.

8 Consonans immutabilis præcedentem vocalem producit.

Derivativa [9] vt plurimum euadunt breuiora suis primitiuis, præsertim cùm alteram vocalem è diphthongo dimittunt, vt à πείθω πιθανός, à φεύγω φυγή. alias æqualia, cùm litteram non deponunt; vt δίκη, δίκαιος, δικαιῶ, δικαιοσύνη, omnia prima breui. Item νίκη, νικῶ, νικητής, eadem longa. Composita quoq; ferè æqualia suis simplicibus, γυνὴ, ἀνδρόγυνος; τιμὴ, ἄτιμος.

9 Deriuatiua breuiora sunt primitiuis.

Monosyllaba [10] quædam interdum quasi liquida & nullius momenti reputantur: quandoque rursus vi propria tempus pręcedentis breuis producunt: aliquando etiam suum inuertunt.

10 Monosyllaba.

qualia

qualia sunt, τὲ, μὲν, γὰρ, καὶ, ἢ, τὶς, & similia.

11 *Syllabæ respectu præcedentiũ aut sequentium in contrariã quãtitatem tractæ.*

SYLLABÆ [11] nonnunquam prætextu præcedentium & sequentiũ à poëtis in contrariã quantitatẽ trahuntur. In dictionibus enim tres breues continuas habentibus, Heroïci modò primam ex illis producũt, vt in πριαμίδης, ἀθάνατος, & aliis: interdum tertiam, cùm aliȩ sequuntur breues, vt in συβόσια: aut etiã mediam, prȩsertim cùm ea est anceps, vt πόλιες. Rursus breuem inter duas longas nonnunquã producunt, vt ι in ἀτιμίη. aut eius occasione alterutrã collateralem corripiunt: vt ι in φοινικόεσσαν. & ι, in ποσειδήϊον. Interdum etiã quatuor cõtinuas breues ponũt loco vnius pedis Heroïci. Hesiod. β. ἔργων, τῆμος θώμισυ βωσὶν, ἐπὶ δ᾽ ἀνέρι τὸ πλέον εἴη. πὴ δ᾽ ἀνέρι proceleumaticus est Spódei loco, dactylíve. Sic apud Virgilium, *Parietibusq́; premunt arctis.* & iterum, *- labat ariete crebro Ianua.*

12 *Dialectorũ ratio.*

DIALECTI [12] peculiarem in quibusdam syllabis rationem habent. Nam α pro η Doricè producitur, vt ἀδὺ pro ἡδύ. & Ionicè in præteritis corripitur, vt ἕστηκα ἕσταα, & itidem alia.

13 *Peregrinæ voces ancipites.*

PEREGRINÆ [13] voces quantitatem habent incertam, siue indifferentem. Latinas verò Græcanicis regulis sæpè submiserunt poëtȩ iuniores.

VIDEO quàm immensum ac pœnè inaccessum pelagus ingrediar; nihilominus audendum fortiter, ne pars hæc etiamnum neglecta relinquatur. Sequar autem in plerisq; neotericorum Grammaticæ Latinæ præceptorũ ordinem, quo faciliùs hæc à Latinis hominibus percipi atq; inuicem cõferri possint. Et licet vnius Homeri testimonium ad hæc propemodum omnia confirmanda satis esse poterat, potius tamen alios subinde citabo; vt appareat ab illis easdem regulas obseruatas esse. Syllaba longa duplam ad breuem proferendo durationẽ habet: quamquam rarò ita enunciari audies, vt id interuallum sentias. Quoniam autem quid sit longarum η & ω, item breuium ε & ο per se patet: dicendum fusiùs est de ancipitibus, α, ι, υ, prȩmissis generalibus regulis.

1 *Cæsura breuis*

[1] Prima regula docens breuem in fine carminis pro longa esse, & longam pro breui. Item in finibus dictionum, cum mat

in fine carminis producitur.

inde inchoat pes,quam cæſuram appellant, breuẽ produci. Ιλ.ξ. οἱ δὲ μέγα ἰάχοντες ἐπέδραμον. & γ, σεῦται γάρ τι ἔπος ἐρέειν χρυσόθρονος ἠώς. & α, ἐλθεῖν Ὄλυμπόν δε δία λιταῖ, εἴποτε δή τι. & γ, αἰδοῖός τέ μοι ἐσσὶ φίλε ἑκυρὲ δεινός τε. & α, τόξ' ὤμοισιν ἔχων ἀμφηρεφέα τε φαρέτρην. Quod quidem nõ tantùm poſt primum,ſecundum,tertium,& quartum pedem accidit, ſed & poſt quintum initio vltimi. Ιλ.α, Ἰδομενεὺς δ' ἑτέρωθεν ἐνὶ κρήτεσσι θεὸς ὥς. & δ, ἶσα φίλοισι τέκεσσι χαριζομένη πόσει ᾧ. & κ, οἶδε σύ γ' ὅγε θυγατέρα σὴν. Cuiuſmodi exempla,cùm apud Homerum permulta ſint,diuerſaque nonnulla, Maximum Planudem facilè adduxerunt vt ſcriberet:quemlibet dictionum finem Homero indifferentẽ eſſe.Horum tamẽ pleraq; aliis rationibus excuſantur:quas mox paulatim aperiemus. interim vt certum ſuppoſitum aſſumetur,eandem ſyllabam quandoque diuerſis rationibus breuiari aut protendi, ne id in ſingulis regulis ſit inculcandum.

Etiã poſt quartum & quintũ pedem initio vltimi.

Maximi Planudis error.

Eadem ſyllaba nũc protenditur nũc breuiatur.

2 Secunda regula. Nuſquam exteritur apud Græcos vocalis ſcripta inter menſurãdum carmen. Quod tamen apud Latinos ex præcepto fit.

2 Vocalis ſcripta non exteritur apud Græcos inter menſurandum.

> — — *Atque altæ mœnia Romæ:*
>
> *Carthago Italiam contra.* —

At illi vocalem omnino expungunt, ſuperneque apoſtrophum inſcribunt. ἣ μυρί' Ἀχαιοῖς ἄλγε' ἔθηκεν. hîc α bis in codẽ verſu expungitur.Interdum ſcriptam relinquũnt.Ιλ.γ. ὦ γύναι, ἦ μάλα τοῦτο ἔπος νημερτὲς ἔειπες. hîc neque αι, neque ο expunguntur, neque adhuc menſurando elidi poſſunt. Apud Latinos raro, ſed tamen aliquando contingit non elidi. Virgilius,

> *Et ſuccus pecori & lac ſubducitur agnis.*

Exempla longæ ob vocalem ſequentem correptæ multa quoque ſunt in Homer.vt Ιλ. λ. ὡς ὅτε πῦρ ἀΐδηλον ἐν ἀξύλῳ ἐμπέσῃ ὕλῃ. & ζ, Ἶλις ἐξαπόλοιατ' ἀκήδεστοι καὶ ἄφαντοι. & in eadem dictione, Οδ.υ. ἱερήιον ἢ σύας σιάλους ἢ βοῦν ἀγελαίην. Ιλ.ζ. οὐδὲ γὰρ οὐδὲ Δρύαντος υἱὸς κρατερὸς Λυκόοργος. Item aliquando accidit conſonante ſequẽte in altera dictione: Οδ.β, εἰσόκεν οἴκαδ' ἵκωμαι φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν. Orphe.in Hymn. ἡνίκα [illegible] ἀνθρώποισι. Pythag. τοὺς τε καταχθονίους σέβε δαίμονας ἔννομα ῥέζων. Hoc tamen perquam rarum eſt: ſequente enim conſonante ſæpius productæ manent. Itidem vocali ſequente,præſertim diphthongo: Ιλ.α. τίσειαν Δαναοὶ ἐμὰ δάκρυα. & γ, μείων μὲν κεφαλῇ Ἀγαμέμνονος Ἀτρείδαο. & iterum σκῆπτρον δ' οὔτ' ὀπίσω, οὔτε προπρηνὲς ἐνώμα. & λ, Τρῶες ὀρώρονται ἐπιμὶξ, ἵπποι καὶ αὐτοί. Aratus, καί ποτε [illegible] ποιεῦνται. De diphthongo αι & οι finalibus notandum, ſemper vſurpari longas in Optatiuis, vt τύπτοι, τύπτοιμι, & in Datiuis contractis, vt [illegible] & in aduerbiis,

Vocalis longa ob ſequentem vocalem correpta.

Vel etiam ſequẽte cõſonante in alia dictione.

αι & οι ſemper longæ in Optatiuis.

3 vt οἴκοι, χαμαὶ, excepto πάλαι. [3] Regula tertia. Circumflexam syllabam necessariò produci superiùs dictum est. Cæterùm vocalis contractione longa corripi poterit per præcedentem regulam, quando est in fine dictionis vocali sequente. Ιλ.ν. φοίτα ἀνὰ προμάχους. & ξ, αὐδὰ ὅ,τι φρονέεις. Illud autem epigrammatis, οἱ κόρεις ἄχρι κόρου κορέσαντο μὲν ἀλλ' ἐκορέσθην ἄχρι κόρου, καὐτὸς τοὺς κόρεις ἐκκορέσας. Item ἀκλέα ἄεργος ἰκέσθαι apud Homer. & ἀρχόμενος σέο φοῖβε παλαιγενέων κλέα φώτων, in principio Argonau. Apollonij: & eiusmodi alia, per syncopen apocopén-ve fieri autumant. κόρεις pro κόρεις in priori distichi versu, eliso ε: & in posteriori eliso α, pro κόρεας. Item δυσκλέα pro δυσκλεέα, & κλέα pro κλέεα, extrito ε. sic Οδ. τ. κέρα pro κέρατα, & aliàs sæpè ἔπι pro ἔπει.

Vocalis contractione longa aliquando corripitur in fine dictionis sequente vocali.

4 [4] Quarta regula. Hanc figuram synecphonesin vocant, id est, consonantiam, & συνίζησιν, id est coalescentiam, quæ fit multipliciter. Ex duabus breuibus, vt apud Hesiod. ἢ καταγηρασάμενος νείκεα καὶ δῆριν ὀφέλλοις. Ex longa & breui, Hesiod. βουσὶ καὶ ἡμιόνοισιν ἐπηετανὸν, αὐτὰρ ἔπειτα. Ex breui & longa, χρυσέω ἀνὰ σκήπτρω. Ex duabus longis, Οδ.υ. βουκόλ' ἐπεὶ οὔτε κακῷ, οὔτ' ἄφρονι φωτὶ ἔοικας. Syllaba verò quæ vnitur, quandoque longa euadit, quãdoque breuis. Obiter adiiciam quod apud Homerũ & alios obseruaui: ἕως crebrò per synizesin in vnã syllabam vnitum, positumque etiam sequente breui aliqua ratione producta. Οδ.ο. ἀλλά μιν δύμεναι ἕως ἵκοντο. Οδ.η. ἀλλ' ἀναχασσάμενοι νῆχον, πάλιν ἕως ἐπῆλθον. Ιλ.κ. ἕως ὁ ταῦθ' ὥρμαινε κατὰ

Synecphonesis quomodo fiat.

Syllaba vnita quandoque longa, quandoque breuis.

Notio de ἕως.

5 φρένα καὶ κατὰ θυμόν & λ, ἕως ὅτῳ πολέμιζε. [5] Quinta regula, Ιλ.ν. ὑπὸ στεφάνης εὐχάλκου. & aliàs ἑλένης πόσις ἠυκόμοιο. Item, ὡς παῖς ἀγχίστιο. & ἐχθρὸς μοι κεῖνος ὁμῶς ἀΐδαο πύλῃσιν. Hoc tamen aliquãdo fallit. Nam Theocr. ῥᾷστα in ῥαιστα dissolués α produxit, Edyl.λ. οὕτω γ' οὖν ῥάιστα διᾶγ' ὁ κύκλωψ ὁ παρ' ἡμῖν

α in ῥάιστα ex ῥᾷστα productũ.

6 [6] Sexta regula. Accidit hoc in eadem, & in diuersis dictionibus, Orpheus, θητεύοντε ζωὸς ὀρεσσιδρόμου τε λατρείαν. Βατραχομυο. ἀλλ' ἐπὶ λέκτρον ἰὼν ἄκρον δάκτυλον κατεδάκνω. Dionys. πρὸς βορέην, αὖτις δ' πρὸς ἑσπερίης μυχὸν ἕρπει. Itẽ Ιλ.α. ἀσίδι πρόιαψε & β, ἀλλ' ὅγε μερμήριζε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν. Sed hæc cæterũ quoq; excusari poterunt: & superiorum quædam monosyllabo. Cæterùm quãdo muta & liquida in diremptione sunt longa manet præcedens vocalis, vt ἐκλέγω. De μν, κν, & exempla subiiciã. Hesiod. ἥτε καὶ ἀπάλαμόν περ, ὁμῶς ἐπὶ ἔργον ἐγείρει. &, ἄκρον δάκτυλον κατεδάκνω quod modò citauimus Batracho. Οδ.δ. κύπρον φοινίκην τε καὶ αἰγυπτίους ἐπαληθείς. vocales ante μν, κλ, πτ, corripiuntur. Productarum passim occurrũt exempla. Qua de causa in μέμνημαι, κέκλημαι, πέπτωκα & πέπτακα consonantes thematum repetunt ante augmentũ ε, in aliis tamen verbis non repetuntur, vt ἔκληκα, ἐπίληκα.

Notio de muta & liquida.

μέμνημαι, κέκλημαι, πέπτωμαι, πέπτακα.

Immutabiles liquescunt.

Liquescunt verò immutabiles etiã consonantibus antepositæ, præsertim mutis. vt ν ante κ. Ιλ. ω. ἀλλ' ἐγὼ οὐδέν σε ῥέξω κακὸν, καὶ δέκεν ἄλλον. & ante χ. Hesiod. εἰ γάρ τι καὶ χρῆμα ἐγχώριον ἄλλο γένηται. & ante τ. Ιλ. χ. τῷ μνῆσαι φίλον τέκνον, ἀμύνειν δ' ἤιον ἄνδρα. & ante θ. Dionys. καὶ τρίπολιν λιπαρὴν ὀρχομενοῖο τε μάραθόν τε. Interdum etiã ante immutabilem. Οδ.π. τηλεμάχῳ ὁδὸς ἤδε φαμὲν δέ μιν μὴ τελέεσθαι. Et ante vocalem. Dionys. τῷ δ' ἐπὶ βοιωτῶν τε πέδον καὶ λοκρῶν ἄρουραι. μ quoque liquescere deprehenditur ante mutam. Οδ. λ. καὶ ῥα τέκεν δύο παῖδας ἀμφίονα τε ζῆθόν τε. Item ρ ante mutam. Orphe. παρθενίης ἀπύρπτους ἐπικαλοῦν ἡρώεσσιν. Etiam σ non rarò, præsertim sequente muta. Arat. ὥρη ἑσπερίη κρώζει πολύφωνος κορώνη. Οδ. ε. δῶκε δ' ἔπειτα σκέπαρνον εὔξοον. Itidem in σκάμανδρος. Ιλ. φ. & χ. [7] Septima regula. Etiam hoc in vna & diuersis dictionibus contingit: rursusque in diuersis bifariam, aut finita præcedente in vocalem, aut in simplicem consonantem, quæ omnia subiectis exemplis patent. Orpheus, ἔξοχα γὰρ μερόπων ἠγάζετο. Hesiod. δεῦτε δὴ ἐννέπετε σφέτερον πατέρ' ὑμνείουσαι. Ιλ. α. κίλλαν τε ζαθέην. & ὁ, ἀμφὶ δ' ἄρ ὤμοισιν βάλετο ξίφος ἀργυρόηλον. Callimachus, ἱερά τε ῥέζουσι τὸ δὲ σέφος ἤματι κείνῳ. Idem, πηνειὲ φθιῶτα τί νῶϊ ἀνέμοισιν ἐρίζεις: quamquam talia cæsura quoque vel monosyllabo excusari possunt. Cæterùm multoties breuis manet in fine correpta. Ιλ. β. οἵ τε ζάκυνθον ἔχον. & δ, ἱερῆς εἰς ἄστυ ζελείης. [8] Octaua regula, cuius occasione multa breuia produci deprehendũtur. vt ἀνήρ Ιλ. β. ἀνέρες ἐστὲ φίλοι. & δ, αἰπόλος ἀνήρ. Item Οδ. θ. εὖ μὲν τόξον οἶδα εὔξοον ἀμφαφάασθαι. & κ, βῆν εἰς κιρκὸν κλυτὰ δώματα, τοὶ δ' ἐνίχανον. Ιλ. χ. πολλὰ λισσομένῳ οὐδ' Ἕκτορι θυμὸν ἔπειθεν. σ quoque, quia liquescere aliàs solet, præcedentem breuem producit liquidarum instar, maximè in fine dictionũ. vt χάρισαι πέσεν ἀντίβροτος ὥς. ἔστι πόλις ἐφύρη. σεῦται γάρ τι ἔπος ἐρέειν In his ρος, λις, πος, syllabæ alioqui breues, σ sequente, cæsuraque adiuuante, producuntur. [9] Regula nona cui, (ne quis fallatur) moneo nõ esse multum fidendum: fallit enim sæpe. Nam μανικὸς primam producit, cùm μανία corripiat, & ab ἀεὶ α correpto ἀΐδιος & ἀέναος, primã producunt. Item à βότρυς βότρυος, υ breui, βοτρυδὸν & βοτρυφόρος υ producto vsurpantur, & βοτρυοκόσμος eodem correpto. Quando itaq; deriuatiua & composita multiplicia sunt atque ambigua, tutius erit è regulis specialibus de ancipitibus eorum quantitatem petere. [10] Regula decima. Deprehenduntur aliquot monosyllaba ita posita, vt nihil impediãt syllabam longam præcedentem quo minus obuiet vocali sequenti, vt breuis fiat. vt Ιλ. ψ. δώδεκα δ' αὖ βοῦν ἦκε μέγαν καὶ πίονα δημῷ. Hesiod. ε. ἔστιν ἐργάζεσθαι τὸ σκότος, καὶ περὶ ὥρας. ὁ δ' ὄρθρα & ζωός corri

Ante immutabiles.
Ante vocalem.
μ ante mutam.
Et ρ.
Et σ sequente muta.
7
Positio quomodo contingat.
8
σ liquidarũ instar breuẽ præcedentem producit.
9
Deriuatorum quantitas vnde petendæ.
10
Monosyllaba.

corripiunt vltimas ratione vocalium sequentium, nihil ... stantibus monosyllabis intermediis. Quandoque ē diu... ita vt eandem per se aliqua ratione producant. Ιλ. η. τ ... κόρυθος ἐπέφνε δόλῳ οὔτι κράτεΐ γε. Interdum monosyllaba ... breuia producuntur. Ιλ. γ. τεύχεα μὲν οἱ κεῖται ἐπὶ χθονὶ ... iterum, ὧδε δέ τις εἴπεσκεν. Et iterum, ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ὀπωπ... γάλλω στῆθεος ἵει. & α, ὃς ἤδη τάτ' ἐόντα τάτ' ἐσσόμενα, πρό τ' ... & λ, ἐλθὼν γὰρ ἐνάκωσε. Quamquam horum pleraque liqu... excusare potest. Disyllaborum quoque breuium prior p... ducta inuenitur, cùm posterior per apostrophum am... tur. Ιλ. γ. ἤματι τῷ ὅτ' ἦλθον ἀμαζόνες ἀντιάνειραι. [11] Reg...

Disyllaborũ breuium prior producta.

11 vndecima, siue obseruatio præ cæteris notanda, tanqu... præcipua & insignis origo licentiæ poëticæ. Homer. ... ...ει θεός εἰμι. τί μ' ἀθανάτοισιν ἐίσκεις. Et iterum: πολυμμήλ... ν@. Eadem de causa etiam natura breues produci dep... henduntur: vt Οδ. θ. ἄρσενες ὄιες ἦσαν ἐϋτρεφέες δασύμαλλοι ... dactylus est. Item Οδ. λ. βῆ ... λοφάδια φέρων ἐπὶ νῆα ... λαιναν. & ξ, τόσα συῶν συβόσια, τόσ' αἰπόλια πλατέ' αἰγῶν. ... in συβόσια, & illic in λοφάδια, ι, aliàs breue producitur. Id... Οδ. ν. πρεσβύτατον καὶ ἄριστον ἀτιμίησιν ἰάλλειν. & ο, ὅς ῥ' ... ἀπενάσσατο πατρὶ χολωθείς. vtrobique ι penultimum aliàs b... ue, ob vtrinque ambientes longas producitur. Sic Οδ. χ. ... κακοεργίης δύερεσίη μέγ' ἀμείνων. Dionys. καὶ ποσειδ... ἐξ... καὶ ἱερῷ πέμπεα δάφνης. hîc lōga corripitur, καὶ ποσε dactyl... Sic Ιλ. π. ὃν πότμον γοόωσα λιποῦσ' ἀνδροτῆτα καὶ ἥβην. ... ἀνδρο dactylus. Huiusmodi multa in lectione poët... occurrunt: quæ nos vbi indicandi occasio aderit, idem... repetere non grauabimur. [12] Duodecima regula, Ion...

Notio. ...origine li... poëtica.

12 poëtæ α longum mutant in η. vt φιλίη pro φιλία, νεηνί... νεάνις. Iidem etiam η mutare solent in α breue. Contra ... rici η in α longum, vt ἀδὺ pro ἡδύ. & ἁ pro ἡ articulo. Ex...

Ionismus. Dorismus.

13 pla passim sunt apud Homerum & Theocritum. [13] Reg... decimatertia. Latinas dictiones interdum Latinis reg... congruentes deprehendimus, aliquando repugnantes... Epigrammate Palladæ, ἣν ὁ φίλος τι λάβῃ, δύμνε φράτερ ... ἔγραψεν. ἣν δ' αὖ μήτι λάβῃ, τὸ φράτερ εἶπε μόνον. hîc in... media est breuis, sicut apud Latinos: at in φράτερ ... rationem Latinam corripitur, vt aliàs in πατήρ. Puto ... consultius Latinas regulas sequi, præsertim in nom... locorum, quæ crebriùs in Latinis poëtis leguntur... Grecis, vt in Lusitania, Mauritania, Sabini, Labicu... Nonnus poëta Panopolitanus in paraphrasi in Eu... D. Ioãnis perpetuo corripit α, in πιλᾶτος, ὁ ... iuxta Græcam videlicet rationem, quæ in h... regulis aduersatur. Verùm hoc ignorantia fortass...

Notio.

Romanæ, magis quàm contemptu ab eo factum est: quippe qui in eodem opere sudarium Syram vocem esse autumet. Alij rursus eiuscemodi nominibus Latinam quantitatem tribuunt. sicuti est in epigram. ἠγόρασας χαλκοῦ μιλιάριον ἡλιόδωρε. Voces Hebrææ, Syræ & Chaldææ incertam, vt plurimum quantitatem habent. Greg. Nazianz. de Christi genealogia. Σὴθ πέλε, τοῦ δ' ἄρ' ἐνώς, τοῦ τέτρατος ἦε καϊνάν. & mox: ἐκ τοῦ δ' ἀρφαξὰδ, καϊνὰν, σαλὰ, τοῦ δ' ἐνέπουσιν. In priori loco media τοῦ καϊνὰν produxit, in posteriori corripit. Ibidem in vno versu & longum facit & breue α. in dictione φαλὲκ, sic scribens, ἦεν ἔβερ, ἔβερος ἢ φαλὲκ πάϊς, ἐκ δ' ἄρα φαλέκ. Ad hæc τοῦ Ἀδὰμ priorem sæpè idem facit longam, Nonnus cōtra breuem. Hic quoque α, in ἀμὼν, & ι in trisyllabo ἰησοῦς indifferenter vsurpat. Cæterùm in istiusmodi constantia imprimis probatur. De Latinis non est opus sigillatim præcipere: quando ad hoc non spectat institutum: & à multis id copiosè præstitum est. Ab Hebraïcis vt incertis consultó abstinemus, studiosos ad Gregoriũ, Nonnum, & Damascenum mittentes. in Persicis, Ægyptiis, Punicis, & aliis præsertim quæ nomina sunt propria, cōsultius puto Græcorum proportionem sequi vbi exemplar non succurrat quod imitemur. Denique generales huius capitis regulas nisi in promptu habuerit Grçcorum carminum candidatus, frustra hîc exercebitur. Occurrent quippe ei quàm plurimi versus mensura ambigui, ad quos aut hærendum illi turpiter sit, aut gnauiter delirandum. Qualis est apud Orpheum in hymnis, ἀστραπαῖε, βροντᾶιε, κεραύνιε, φυτάλμιε ζεῦ. Et apud Hom. ὦ ἀχιλεῦ πηλέως υἱὲ μέγα φέρτατ' ἀχαιῶν. & Οδ. ε. τρεῖς γάρ τ' ἐκ κρόνου εἰμὲν ἀδελφεοὶ οὓς τέκετο ῥέα. & alij similes superiùs citati.

Harum regularum vtilitas & necessitas.

ANCEPS[1] ingressa mediam compositionem, plerumque corripitur: vt ι, in καλλιπάρειος, λυσιμελής. α, in μεγάθυμος. υ in ἡδυεπής. 1 *Regulæ aliæ minus generales.*

I GEMINATIONVM[2] corripitur: vt in τιταίνω, τίθημι. 2 *Geminationum corripitur.*

PARTICVLÆ tantùm[3] in compositione repertæ, non sequente syllaba quæ impediat, suas ancipites corripiunt, videlicet ἀ, ζα, ἀει, ἐρι, βρι, δυς, vt ἄκοσμος, ζάθεος, ἀείδηλος, ἐρίβωλος, βελίαρτως, δύσερως. 3 *Particulæ suas ancipites corripiunt.*

PRÆPOSITIONIS[4] anceps non sequente 4 *Præpositionis*

anceps correpta. positione corripitur: vt κτ, διὰ, ἀνὰ, περὶ.

5 *Ex barytonis facta circumflexa ancip. in penult. relictam corripiunt.*

VERBA ex barytonis[5] facta circumflexa, præsertim quæ vocalem ex diphthongo penultimæ amittunt, corripiunt ancipitem in penultima relictam. vt πιθῶ à πείθω, δαῶ à δαίω, sic τιῶ à τιω, à κύρω, φυρῶ à φύρω.

6 *Anceps inceptiua thematis breuis est.*

ANCEPS[6] incœptiua thematis breuis est: sæpè tamen producitur in præteritis occasione augmenti: vt in ἰάχω ἴαχον, ἱκάνω ἵκανον, ἵκομαι ἱκό. Item in ἆσαι, ἄϊσθαι. quibus accedunt ἆραι & ab αἴρω: quamquam hæc, sunt qui contracta dicant ex ἀέσαι ἀέϊσθαι, ἀεῖραι ἀείρας.

7 *Vocalis possessiui.* *Vocalis masculini in fœminino.*

QVANTA est[7] vocalis in primitiuo, tanta transit ad possessiuum. vt ἰδαῖος prima longa, quia ἴδη. Item quanta est vltima syllaba in masculino tanta transit ad fœmininum, vt in πίειρα, πί primæ producuntur, quia eædem in masculino sunt longæ.

8 *Particip. fœmininũ actiuum.*

OMNE[8] participium fœmininum actiuum penultimam habet longam.

9 *Participia mascul. act. & fœmin. in α.*

PARTICIPIA masculina[9] actiua vltimam habent longam. Fœminina verò in α, & neutra quælibet non contracta breuem, præter futurum secundum, τὸ τυπῶν.

10 *Finita in οεις adiectiua.*

NOMINA[10] finita in οεις adiectiua præcedentem vocalem habent correptam: & quam à fine productam, cùm tres excedunt syllabas. vt ὑδατόεις, ἰόεις, χιονόεις, δακρυόεις.

11 *Masculinũ aut fœm. in immutabilẽ desinens.*

NOMEN masculinum[11] aut fœmininum in immutabilem desinens, vltimam producit: neutrum corripit.

12 *Anceps finalis in neutris non contractis.*

ANCEPS finalis[12] in nominibus neutris non contractis corripitur.

13 *Anceps ante duplicẽ consonantẽ.*

ANCEPS ante consonantem[13] duplicem, licet positione longa sit, natura tamen corripitur, vt ἁρπάζω, βαδίζω, κλύζω, σὺ δ' ἄξ, κατῆλιψ, κῆρυξ. Excep-

nu-

nominibus maſculinis diſſyllabis finitis in αξ, penultimam natura producentibus; quæ α habent natura longum, non poſitione: neque enim vtrumque ſimul eſſe poteſt. vt ὁ θώραξ, φαίαξ: & eorum compoſitis, vt ὁ λινοθώραξ, ὁ φιλοφαίαξ. præter κύαξ, σύαξ, ὕλαξ. producunt quoque κόρδαξ, ῥέαξ, φέναξ. & polyſyllaba, vt ἱέραξ. Item πρᾶξις & χαμᾶζε aduerbium. & præterita ab ancipiti incipientia, vt ἴξαον.

HAS regulas à præcedentibus ſepoſuimus, ne multitudo confuſioni eſſet aut terrori. Quarum exceptiones in regulis de ſitu ancipitum paulò poſt ſubiiciemus. [1] Hoc nonnunquam fallit, vt in τιμαγήτης, ἰθαγενὴς, διδυμάτοκος, πυριπόλος, τανυώπους, & aliis inferius excipiendis. [2] Et hoc fal- 1
lit, non in præteritis tantùm, ſed & in thematis, quæ fiunt ab aliis poſitione productis, in quibus ſublata poſitione, manet ι natura productum: vt in γίνομαι, quod fit à γίγνομαι: & γινώσκω à γιγνώσκω. [3] Ἰλ. β. ὅς ῥ' ἔπεα φρεσὶν ᾗσιν ἄκοσμά τε πολλά τε ᾔδη. & α, Κίλλαν τε ζαθέην Τενέδοιό τε ἶφι ἀνάσσεις. Orph. δοῦλε, πολύμορφε, τροφὴ πάντων ἀρίδηλε. Proclus Lycius, ἀτραπιτοῦ ζαθέης ἐρίφεγγος ἀγλαοκάρπου. Ἰλ. σ. ῥήγνυτο· καὶ δ' ὅτε δὴ προΐει ἐρέβωλον ἱκηνοῦ. & α, ὃν Βριάρεων καλέουσι. Theocrit. ἁ δύσερως τις ἄγαν, καὶ ἀμήχανός ἐστι. Hoc autem intelligendum eſt citra poſitionem & contractionem. nam ἄσπονδος, ζώης, & ſimilia producuntur. [4] Poëtarum licentia quādoque hoc præterit, vt in παρὰ & σὺν, occaſione immutabilium. Ἰλ. λ. παρειπὼν, ἀγαθὴ δὲ παραίφασίς ἐστιν ἑταίρου. Dionyſ. παραλίην ναίουσιν ἔσω στεινοῖο ἅλμης. Ara. συνεχὲς αἰεί. Item in διά. Ἰλ. γ. διὰ μὲν ἀσπίδος ἦλθε φαεινῆς ὄβριμον ἔγχος. & δ, διὰ μὲν ἂρ ζωστῆρος ἐλήλατο δαιδαλέοιο. Et in cōpoſitione. Nonnus, διάστολος νόος ἄλλος ἐν ὀψιγόνοισιν ἀγώνων, ob ſequentes breues produxit. [5] Notanda regula quæ plurimum tollit ambiguitatis e verbis. [6] Inde eſt quod in præſentibus ἱδρύω, ὑπερίζω, & ſimilibus, anceps breuis eſſe traditur a Grammaticis, in præteritis verò longa. [7] Hæc regula poterat omitti: quandoquidem in nona capitis præcedentis includitur. Cæterum de ſyllabis quæ non variantur, hoc totum eſt intelligendum: quod ipſum adhuc perpetuum non eſt, vt mox docebitur. [8] Vt ἡ τύπτουσα, πεποιηκυῖα, πλεῖστα, διδοῦσα. Item hæc, τύψαντα, ἱστάντα, ζευγνύντα, quæ fiūt a maſculinis vltimam producētibus addito α. His addi poterunt participia aoriſt. paſſiuorum, vt τυφθεῖσα, τυπεῖσα. [9] Vt ὁ τύπτων, πεποιηκὼς, τυφθείς,

Notio.
2
3
4
5
6
7
8
9

διδὺς. Itidem ὁ τύψας, ἱςὰς, ζδυγνύς. Quædam mascul[...]
fœminina & neutra tono indicant quantitaté. Nam τὸ [...]
acuto demonſtrat vltimam produci: τὸ ποιῆσαι circumfl[...]
corripi: item τύπ]ουσα τύψουσα antepenultimæ acuto, vl[...]
10 eſſe breuem. [10] In his quandoque fallit regula ſuperio[...]
poſſeſſiuis. Nam ab ἰὸς, id eſt, *venenum*, producto ι, ἰόεις [...]
nenoſus, idem habet breue apud Nicandrum. Item [...]
nix, breui ι, χιονόεις eadem longa reperitur, quamuis χι[...]
& χιονώδης quantitatem ſimplicis retineant. Exempla [...]
11 petunt apud Nonnum & alios. [11] πῦρ & πᾶν neutra pro[...]
cuntur, & pauca alia è maſculinis ac fœmininis corrip[...]
12 tur, in vltimis ſyllabis indicanda. [12] Vt τὸ μέγα, σῶμα, [...]
μέλι, ἡδὺ, γόνυ. Itidem de pluralibus eſt accipiendum. [...]
Exceptio. γάλα σώματα. Exceptis contractis quæ producuntur, [...]
13 κρέα, σινήπι. [13] Etſi quidam vniuerſaliter negent, ancipit[...]
natura produci ſequente duplici: apparet tamen id aliqu[...]
do accidere: vt in θώραξ, πτύξις, χαμᾶζε. Cæterùm quoni[...]
apud poëtas manente poſitione ferè productæ reperiunt[...]
ſatis habuimus id hoc in loco, ac deinde capite ſequenti [...]
α, ι, υ, ante ζ, ξ, ψ corripiuntur. monere, ne in regulis de ancipitum quantitate ſecund[...]
ſitum ſigillatim repeteretur, α, ι, υ ante ζ, ξ, ψ, natura corr[...]
Apparet autem corripi ex declinatione in nominibus. [...]
doquidem obliqui finitorum in ξ & ψ, vt capite ſequ[...]
dicetur, penultimam ferè corripiunt. Item tono, quem[...]
Longa ante longam non circũflectitur. νιξ, κῆρυξ, & ſimilia habent circumflexum, vltima [...]
breui: longa quippe ante longam non circumflectitur. Item
in verbis finitis in αζω, ιζω, υζω, quia futura & aoriſti, [...]
poſitione breuem ſeruant ancipitem. vt ἥρπασα, ἐφ[...]
ἐβλάστησα, ἔκλυσα. quæ tamen poëtæ more ſuo prod[...]
audent: præſertim cùm vtrinque incidit longa: vt in [...]
πίσας, ἐφοπλίσας, & cùm duæ ſequuntur breues, vt in [...]
το, ὁπλίσατο: vbi σ etiam geminare ſolent, vt in cre[...]
dicetur.

Appendix. CAETERVM haſce ipſas præceptiones gratiori d[...]
centibus faciliori methodo exprimit GVLIE[...]
BAILLIVS ex Societate IESV: breuium ſiquid[...]
labarum primò, dein productarum, tertiò ancip[...]
gulas præſcribit, quas, nequid hic quod rudibus [...]
adiumento deſideraretur, ipſo Authoris ſtylo adi[...]
curauimus. De breuibus itaque ſyllabis ſic in ſuo [...]
Syllabarum quantitate ſcribit: OMNIS, inqui[...]
correpta cognoſcitur: Vocalibus breuibus ε & ο, vt πα[...]
merus Iliad. ω. verſic. 255.

Ὤ μοι ἐγὼ πανάποτμος, ἐπεὶ τέκον υἷας ἀρίστους.
Heu me valde infelicem, quoniam genui filios optim[...]

2 DERIVATIONE. Cùm enim primitiuum est breue, quę ab eo deducuntur plerunque corripiuntur, vt à nomine μάκαρ prima breui, fit μακαρίζω etiam breui. Homerus Odyss.ε.vers.7.

Ζεῦ πάτερ ἠδ' ἄλλοι μάκαρες θεοὶ, αἰὲν ἐόντες.
Iuppiter pater, atque alij beati dij semper existentes.

& Odyss.ξ. vers.165.

Ἐξ ἐμεῦ ὥς αὖ τίς σε συναντόμενος μακαρίζοι.
Ex me vt aliquis occurrens, te beatum diceret.

Cùm verò tollitur altera vocalis, quæ cum alia coalescens in primitiuo diphthongum efficiebat, anceps α, ι, υ, quæ sola remanet in verbo deducto sæpius breuis euadit: vt à μαίνομαι fit μανία, detracto ι, à φεύγω, φυγὴ, sublata præpositiua vocali ε, in vtroque vocabulo prima breui. Tyrteus:

Μηδὲ φυγῆς αἰσχρῆς ἄρχετε, μηδὲ φόβου.
Neque turpis fugæ, aut timoris initium facite. Solon,
Δείξει δὴ μανίην μὲν ἐμὴν βαιὸς χρόνος ἀστοῖς.
Breue sane tempus meam ostendet ciuibus insaniam.

Iste tamen canon de deriuatione vbiq; non seruatur, nam μανικὸς primam retinet longam, quamuis μανία eandem correptam habeat. Ideò Etymologia tanquam fallax à Galeno appellatur ἀλάξων μάρτυς. Sic apud Latinos lucerna corripitur, licet primitiuum eius verbum luceo producatur. Horat.Od.8.lib.3.Carm. *Notio.*

Sume Mæcenas cyathos amici
Sospitis centum: & vigiles lucernas
Perfer in lucem.

& Od.21.eiusdem libri:

Viuæq; producent lucernæ,
Dum rediens fugat astra Phœbus.

Sic verba circumflexa, quæ à Barytonis proficiscuntur, & ex diphthongo posita in penultima syllaba, alteram vocalem amittunt, ancipitem in penultima relictam corripiunt: vt à πείθω fit πιθῶ, à δαίω fit δαῶ, sic mutato accentu à τίω fit τιῶ, à κύρω fit κυρῶ, à φύρω φυρῶ, quæ omnia penultimam corripiunt.

3 COMPOSITIONE. Cùm simplex breue censetur, compositum eandem legem seruabit: vt βαρὺς, & βαρέω primam corripiunt: sic compositum οἰνοβαρὴς penultimam corripit. Homer.Iliad.α.vers.225.

Οἰνοβαρὲς, κυνὸς ὄμματ' ἔχων.
O vino grauis, canis oculos habens.

Eadem ratione particulæ quædam in compositione occurrentes suas ancipites corripiunt: particulæ autem tales sunt, ἐρι, ἀρι, ἀ, ἄγα, ἀγαν, βρι, δις, ζα: vt ἀρίδηλος, ἐρίτιμος, ζα-

μῆνις, & alia permulta. Nec ab hac lege deflectunt vo[...] ancipites, quæ mediam compositionem ingrediuntu[r:] prius enim corripiuntur, vt καλλιπάρῃος. Homerus Ili[...] vers. 184.

Πέμψω ἐγὼ δὲ κάγω βρισηΐδα καλλιπάρῃον.

Mittam, ego autem duco Briseidem pulchram genis.

Nonnunquam tamen anceps in medio compositionis sita producitur, vt τιμαλφήτης.

4 DIALYSI diphthongi propriæ, vel impropriæ [...] enim per diæresin diphthongus dissoluitur, vocales an[...]tes dissolutæ breues euadunt, vt πάϊς, pro παῖς. Hesi[od.] ἔργων, versu 50.

Κρύψε δὲ πῦρ, τὸ μὲν αὖτις ἐῢς πάϊς Ἰαπετοῖο.

Abscondit verò ignem, quē quidē rursus bonus Iapet[...]

Id verò sæpius solet euenire, his particulis in composit[ione] dissolutis, & duobus apicibus notatis, ἐῢ pro εὖ, ἠΰ pro [...] vt apud Hesiod. ἔργων. vers. 164.

Ἐς Τροίην ἀγαγὼν Ἑλένης ἕνεκ' ἠϋκόμοιο.

Ad Troiam ducens Helenæ pulchricomæ causa.

Sic Tryphiodorus in excidio Ilij, vers. 50.

Καὶ Σκῦρον μὲν ἔβαινε λιπὼν ἐϋπάρθενον ἄστυ.

Scyrum quidem profectus est relinquens vrbem pulc[hras] virgines habentem.

Theocritus tamen dum dissoluit ᾳ diphthongum im[pro]priam in αϊ, α producit in dictione ῥάϊστα. Eidyll. 11.

Οὕτω γοῦν ῥάϊστα διᾶγ' ὁ Κύκλωψ ὁ παρ' ἡμῖν.

Sic igitur vixit facillime Cyclops apud nos.

Sic apud Dionys. in lib. de Situ orbis, versu 322. & 323. [...] deductum à Θρᾷκες, ex quo deriuatum est Θρῆκες, & pe[r dis]solutionem Θρήϊκες, ϊ dissolutum producitur:

Αὐτοί τε Θρήϊκες ἀπείρονα γαῖαν ἔχοντες.

Ipsiq; Thraces immensam terram habentes.

Latini vocales in diæresi nunc producunt, nunc breuiant.

Nicander tamen in Theriacis eandem syllabam nunc [pro]ducit, nunc corripit. Latini dum diæresi vtuntur partim [vo]cales diuisas corripiunt, vt Catull. in hoc hendecasyll[abo]:

Si linguam clauso tenes in ore.

Partim producunt, vt in illo Virg.

Diues opum, diues pictaï vestis, & auri.

Quod in locis tātum quatuor, more Græco, à Virg. [...] Probus annotauit. A Lucretio vero sæpissimè vsu[rpari] nemo nescit, vt in his versibus: lib. 8. vers. 88.

Aulide quo pacto Triuiaï virginis aram
Iphianassaï turparunt sanguine fœdè.

& Ouidius ad Liuiam:

Debuerat fusos euoluisse suos.

& Catullus:

Verbosa gaudet Venus loquela.

5 REDVPLICATIONE. Cùm enim ι ponitur in ἀναδιπλασιασμῷ, id est, geminatione, quę locum habet in verbis in μι, & in aliis, quæ illa imitãtur, illud corripitur, vt δίδωμι, τίθημι, πιτάινω. Homer. Iliad. α. de Chriseide:

Πατρὶ φίλῳ ἐν χερσὶ τίθει. ——
Charo patri in manibus ponebat.

Et Nonnus Poëta Panoplitanus:

—— *χάριν γενετῆρι πιταίνων.*
agens gratiam patri.

Si tamen verbum oriatur ab alio, in quo persona thematis sit positione longa, & ab eo detrahatur positio, ι remanet productum: vt à γιγνώσκω, quod oriebatur à γνόω, fit γινώσκω prima longa, & à γίγνομαι, quod deducebatur à γείνω, vel γεννάω, fit γίνομαι prima etiam longa. Hesiod. ἔργων, vers. 278.

Γίνε... εἰ γάρ τις κ' ἐθέλῃ τὰ δίκαι' ἀγορεύειν.
Est bona iustitia: si verò quis voluerit iusta dicere.

Et in eodem libro, versu 279.

Γινώσκων, τῷ μέν τ' ὄλβον διδοῖ εὐρύοπα Ζεύς.
Cognoscẽs, huic quidẽ felicitatẽ largitur latè videns Iuppiter.

6 THEMATIS PRIVILEGIO. Anceps siquidem in principio thematis collocata, sæpius fit breuis, vt ἱκάνω. Homerus Iliad. α. versu 254.

Ὢ πόποι, ἦ μέγα πένθος ἀχαιΐδα γαῖαν ἱκάνει.
O dij immortales, certè magnus luctus Achiuam terram inuadit.

Anceps tamen in capite præteritorum, augmenti gratia, extenditur:

Καρπαλίμως δ' ἵκανε θοὰς ἐπὶ νῆας ἀχαιῶν.

Quamuis per systolen, interdum licentia poëtica corripiatur, Iliad. ψ. vers. 2.

Ἐπειδὴ νῆάς τε καὶ Ἑλλήσποντον ἵκοντο. Et Iliad. α. vers. 3.

—— *ψυχὰς ἄϊδι προΐαψεν.*

7 TERMINATIONE. In οεις. Adiectiua siquidem in οεις desinentia, antepenultimam corripiunt, vt ὑδατόεις, φοινικόεις, σιγαλόεις. Hesiod. in clypeo Heculis, vers. 95.

Ὦ φίλος, ἀλλὰ σὺ ῥίμφα ἔχ' ἡνία φοινικόεντα.
O amice, sed tu celeriter contine habenas rutilantes.

Homer. Iliad. ε. versu 226.

Ἀλλ' ἄγε, νῦν μάστιγα, καὶ ἡνία σιγαλόεντα.
Sed age, nunc scuticam, & habenas mirificas cape.

CAPVT secundum syllabas longas complectitur, his verbis: Omnis, inquit, syllaba longa cognoscitur: vocalibus longis, & α. vt ἀτενίζω. Homer. Iliad. χ. 182.

Caput secundum de syllabis longis.

Οὐδ᾽ ὄθομαι κοτέοντος, ἀπειλήσω δέ τοι ὧδε.

Nec aduerto irascentem: minabor autem tibi sic.

Diphthongus producitur. 2 DIPHTHONGO qualibet. Omnis enim diphthongus producitur. Hom. Iliad. χ.

Αὐτὰρ ἐγὼ, κἀκεῖθι, φίλου μεμνήσομ᾽ ἑταίρου.

Tamen ego, & illic, dilecti recordabor socij.

Accentus circumflexus. 3 ACCENTV circumflexo. Omnis enim syllaba circumflexa producitur: vt πῖνε, δῖος. Hom. Odyss. ζ 242.

Ἤτοι ὁ πῖνε, καὶ ἦσθε, πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς

Atque ille bibebat, & edebat astutus diuus Vlysses.

Contracta producuntur. 4 CONTRACTIONE. Contracta enim omnia producuntur: vt ἶφι pro ἴφι. Eandem autem vim sortitur Crasis in orationis concursu posita, quæ fit per Apostrophen minime. & ideo præuidendum ne confundantur. Crasis enim quam afficit syllabam producit: Apostrophe verò eam sibi vim nõ vendicat, vt lib. 2. Anthol. τἀμὰ δὲ σώματα. – Si tamen per Apostrophen scribas τὰ 'μα corripitur: sic τἄνω per crasin longum est pro τὰ ἄνω.

[Po]sitio triplex. 5 POSITIONE. Fit autem positio apud Græcos tribus modis. Primus est, cùm vocalem in eadem dictione sequuntur duæ consonantes, aut aliqua ex duplicibus ζ, ψ, ξ: vt θύρσος, ψάλλω, φράζαι, τύψω, λέξω. Alter est, cùm vna dictio in consonantem desinit, & sequens ab altera consonante initium sumit: vt in hoc versu Homerico,

Αὐτίκ᾽ ἄρ᾽ Ἥφαιστον προσεφώνεεν ὃν φίλον υἱόν.

Confestim Vulcanum allocuta est suum filium.

Tertius denique est, cum aliqua vocalis breuis, existit in fine dictionis, & dictio quæ sequitur, aut duplicem literam aut duas consonantes sortitur: vt in illo Lini Poëtæ antiquissimi versu,

Τὰς μὲν ἀπὸ ψυχῆς εἴργειν φυλακαῖσι νόοιο.

Has tu custodia mentis, ab animo arceto.

Orpheus in Argonauticis,

Λῆμνόν τε ζαθέην. ——

Lemnúmque diuinam.

Theognis in suis sententiis:

Ἐν δὲ σπουδαίῳ πρήγματι παυρότερος.

In serio verò negotio paucior es.

Non ignoramus à Probo, Diomede, Donato, Mario Victorino, plures cõstitui positionis modos, nunc octo, nunc ... Verùm imprimis vnum ex illis nunquam recipiunt Græci, cùm videlicet j, & v, degenerant in consonantes positionemque iuuant: reliquos verò modos omnes, in hos tres superiores reuocauimus.

HAS porro tres positionis formas Græci quidem poëtæ

fa-

ſamiliariſſimas habẽt. Latini duas priores retinent, tertiam familiarem non habent, imitantur tamen nonnunquam. Catullus in Hymenæo:

Nulla fugæ ratio, nulla ſpes: omnia muta.

Tibul. lib. primo:

Pro ſegete ſpicas, pro grege ferre dapes.

Catullus in Iambico trimetro puro, qui continet Faſeli dedicationem:

Propontida, trucémve Ponticum ſinum.

In quo verſu extremæ ſyllabæ dictionis (*Propontida*) Iambum efficiunt, propter dictionem ſequentem, quæ à duabus conſonantibus initium ſumit, vt recte annotauit Muretus.

C v m autem poſitio poſteriore modo fit, Poëtæ Græci ad nutum & arbitrium, vel illam producunt, ſi id carmen poſtulet, vel corripiunt, quamquã rarius. Hom. Odyſſ. ι. 24.

Δουλίχιόν τε, Σαμή τε, καὶ ὑλήεσσα Ζάκυνθος.

Dulichiumq́ue Sameq́ue, & nemoroſa Zacynthus.

Nec mirum: in vera enim poſitione, nonnunquam vocalis neglecta poſitione corripitur: Homer. Iliad. ρ.

ὡς οἱ μὲν μάρναντο σιδήρειος δ' ὀρυγμαδὸς. Et Aratus,

Καὶ πτεαὶ ὄρνιθες καὶ ἀλέκτορες ἐξερχόμενοι.

Interdum etiam λ, μ, ν, ρ, naturam duplicium induunt: vt quiuis facilè perſpiciet ex iis, quæ de liqueſcentia docebimus. Hinc quoque fit, vt litera σ, quæ pro liquida aliquando cenſetur, in fine alicuius pedis, ſequente etiam vocali producatur. Homer. Odyſſ. α. 5.

Ἀρνύμενος ἥν τε ψυχὴν, καὶ νόστον ἑταίρων.

Magna cura ſeruans ſuam animam, & reditum ſociorum.

Quid ſi dicãt aliqui, eſſe hic cæſuram, aut Lagarum pedem? Et in illo verſu, qui eſt apud Euſtathium;

Δὸς ἄρτον πτωχῷ, καὶ κόνδυλον ὄψον ἐπ' αὐτῷ.

Da panem mendico, atque abſonij vice pugnum.

In illo inquam verſu, ſyllaba (δὸς) longa eſt, propter σ, quãquam vir eruditiſſimus Marcus Antonius Muretus variarũ lectionũ lib. 13. cap. 4. hunc verſum eſſe ἀκέφαλον exiſtimet.

6 S Y M P H O N E S I S, quæ Synecphoneſis, & Synizeſis vocatur, quæ fit, vt ait Hepheſtio ὁπόταν δύο συλλαβαὶ, σύμφωνον μὴ ἔχουσαι μεταξὺ ἀλλήλων, ἀντὶ μιᾶς παραληφθῶσιν. id eſt, Quando duæ ſyllabæ nullam interiectam habentes conſonantem, pro vna ſyllaba ſumuntur. Ea autem figura, vel oritur, ex duabus longis ſimul poſitis, vt apud Apollonium, lib. 2. Argonaut. 1254. συνίζησις longa.

Ἰλλόμενος χαλκείῃσιν ἀλυκτοπέδῃσι Προμηθεὺς.

Vinctus æreis compedibus Prometheus.

Vel ex breui & longa: Heſiodus ἔργων, 582.

Δενδρέῳ ἐφεζόμενος, λιγυρὴν καταχεύετ' ἀοιδήν.

Arbori insidens, stridulum effundit cantum.

Hunc morem Virgil. secutus ita canit lib. 10. summi ope

Hic finis fandi, solio tum Iuppiter aureo.

Ferreiq́; Eumenidum thalami, & discordia demens.

& multis aliis in locis.

Vel ex longa & breui. Hesiodus:

Βουσὶ, καὶ ἡμιόνοισιν ἐπηέτανον, αὐτὰρ ἔπειτα.

Bobus, & mulis continuum, sed post hac.

Sic Virg. lib. 6.

Fixerit aëripedem ceruam licet, aut Erimanthi

Placarit nemora. ——

vbi pro aëripedem, alij æripedem legunt.

Vel ex duabus breuibus. Hesiod. ἔργων, 109.

Χρύσεον μὲν πρώτιστα γένος μερόπων ἀνθρώπων.

Aureum quidem primum genus mortalium hominum.

Sic Virg. lib. 1. Georg.

Cæumq́; Iapetumq́; creat, sæuumq́; Typhoëa.

Denique tales permultæ Synecphoneseos formæ, Theognidi, Tyrtæo, & Soloni sunt familiares. Obseruandum tamen ex peritiorum sententia α nunquam pati συνίζησιν, sed tantum ε.

Cæsura producta apud Græcos.

7 CAESVRA, quæ potestate sua syllabam producit, locum habet, apud Græcos, post primum, secundum, tertium, quartum, & quintum pedem. Exempla illud facient perspicuum. Post primum quidem, quæ vocatur Græcis τριμερὴς, quæ pedem vnum & syllabam continet. Hom. Od. α.

Ζηνὸς ἐνὶ μεγάροισιν Ὀλυμπίου ἀθρόοι ἦσαν.

Iouis in regia Olympi congregati erant.

Post secundum, & vocatur, πενθημιμερὴς, Latinè à M. Varrone apud Gellium, quintus semipes, à Prisciano Semiquinaria. Hesiod. ἔργων, 552.

Τὸν φθάμενος, ἔργα τελέσας, οἶκον δὲ νέεσθαι.

Hunc præuertens opere perfecto, domum redi.

Post tertiũ, quæ cæsura ἑφθημιμερὴς dicitur, Hom. Od. α.

Μνηστῆρες δ' ὁμάδησαν, ἀνὰ μέγαρα σκιόεντα.

Proci autem tumultuabantur, per ædes obscuras.

Post quartũ, quæ vocatur ἐννεημιμερὴς. Homer. Od. β.

Ἔνθα, καὶ ἠματίη μὲν, ὑφαίνεσκε μέγαν ἱστόν.

Tum verò interdiu quidem, texebat magnam telam.

Post quintum. Iliad. ξ. 185.

Καλῷ, νηγατέῳ, λευκὸν δ' ἦν ἠέλιος ὥς.

Pulchra (vita) nouiter facta, candida autem erat sicut...

Aliquis tamen posset obiicere, σ hic vel liquescere, vel duplices subire. Hinc cùm Maximus Planudes, ...

Homerum, talia exempla reperisset, ausus est dicere, finem cuiuslibet dictionis, Homero esse communem. Latini hanc quoque licentiam à Græcis sumpserunt. Producunt enim cæsuras, etiam breues, quas Diomedes mansiones, sectiones, & incisiones vocat, post primum, secundum, tertiũ, quartum pedem: post quintum vero rarissimè. Exempla subiiciamus. Post primum. Virg. lib. 3. Georg.

Latini cæsuras producũt, etiam breues.

Inualidus, etiamq; tremens, & iam inscius æui.

& lib. 4. Æneid.

Pectoribus inhians, spirantia consulit exta.

Post secundum: Virg. 5. Æneid.

Olli serua datur, operum haud ignara Mineruæ.

Hic Priscianus, alij Grammatici dicunt fieri Trochaicam, cum post duos pedes primos sequitur Trocheus dictionem terminans: vt, *Infandum regina.* Verùm hæc non est propriè cæsura.

In Gellium & Varr. animaduersio.

Monui superius M. Varronem apud Gellium, libro duodeuicesimo, capite vltimo, semiquinariam cæsuram vocare quintum semipedem, quẽ in longis versibus, qui hexametri vocantur (siue etiam Heroïci, Pythij, Epici, Bucolici à Diomede) omni modo verbum finire docet; quæ regula si vera sit, non video, qua tandẽ ratione, altera regula quam paulò ante tradidit Gellius, possit vnquam vera videri: ait enim in huiusmodi versibus, & in senariis, duos primos pedes, singulas posse integras partes orationis habere. hæc ille. Ergo aliquando non occurrit ille quintus semipes, verba igitur Varronis (omni modo) perpetuam veritatem non significant, quamquam Priscianus in tractatu de duodecim carminibus, dicat necesse esse cæsuras in carmine reperiri; quã regulam tamen cum Mureto, inanem vocare nolim, præsertim cum præstantissimi poëtæ eam tam diligenter obseruarint, & versus, in quibus cæsuræ desint, minus certè suaues, aut etiã inculti videantur. Qualis est ille Ennianus:

Romæ mœnia terruit impiger Hannibal armis.

& Homericus primus versus. Odyss.

Ἄνδρά μοι ἔννεπε μοῦσα πολύτροπον, ὃς μάλα πολλὰ.

Virum dic mihi Musa multorum morum qui valde multum (errauit.)

Post tertium. Virg. 3. Æneid.

Dona dehinc auro grauia, sectoq; elephanto.

Diomedes libro 3. hic addit τετραποδίαν, seu βουκολικὴν, quæ fit, si hepthemimeri duas breues syllabas adiungas. Bucolica dicitur, quia Theocrit. Bucolici carminis auctor, ea plurimum sit vsus: sed meritò Priscianus eam ex numero cæsurarum reiicit.

Post

Post quartum. Virg. 7. Æneid.

Sustinet ac natæ, Turnique canit hymenæos.

Verùm in hoc vltimo versu, Grammatici aiunt H. vice consonantis subire, quod quàm sit rationi consentaneum intelligent ij, qui Agellium legerint. Is enim lib. 2. cap. magis spiritum, quàm literam esse dicit, & vidisse se librum mirandæ vetustatis, Virgilij αὐτόγραφον, in quo scriptũ erat hoc nomen (ahenum) aspiratione suprapositа, non vt iam scribitur lateri præfixa. Non poterat igitur temporibus Virgilij aspiratio esse consonans, vtpotè quæ literis non annumeraretur, nec vocalibus præfigeretur. Nec verò cœpit esse consonans litera, cùm post tempora Virgilij, literis nõ supposita, sed præfixa est, sicut nec apud antiquissimos Græcos, ideo litera cēsebatur olim, antequam de medio dictionum textu, in apicem esset reiecta, vbi hoc tempore apud eos visitur aspiratio. Illis enim contrarium accidit, atq; Latinis in aspirationis nota depingenda. Quod aliqui probant ex antiquis nummismatis Heracliensium, & nõ obscurè Athenæus lib. 9. ostendit: διόπερ, inquit, καὶ Ρωμαῖοι πρὸ πάντων τῶν δασυνομένων ὀνομάτων τὸ H προγράφουσι. Quamobrem Romani omnibus aspiratis nominibus H præfigunt.

8 COMPOSITIONE. Dum simplex est longum, & compositum longum censebitur, vt à τιμὴ, prima longa, fit ἄτιμος secunda longa.

Τὸν δ' ἔφαθ' ὅστις ἄτιμος ὑπὸ Κρόνῳ ἠδ' ἀγέραστος,
Τιμῆς καὶ γεράων ἐπιβησέμεν ἣ θέμις ἐστί.
Illum etiã dixit, qui sub Saturno fuerit honoris expers, &
Ad honores & præmia accessurum, veluti fas est.

9 DERIVATIONE cùm primitiuum est productum, quæ inde deriuantur, si nulla abiiciatur, aut mutetur litera, producuntur: vt à νικάω, fit νίκημα, νικητὴς νικητήριον, quæ omnia primam producunt, quia νικάω eandem productam habet. Hom. Iliad. γ. 138.

Τῷ δέ κε νικήσαντι φίλη κεκλήσῃ ἄκοιτις.
Et vincenti chara vocaberis vxor.

Eadem ratione, si vocalis anceps fuerit longa, in masculino producetur etiam in fœminino: vt πᾶσα primam habet productam, quia πᾶς longum est. vt Homer. Odyss. α. 53.

Πάσης βένθεα οἶδεν· ἔχει δέ τε κίονας αὐτὸς.
Omnes maris profunditates nouit: sustinet autem columnas

10 TERMINATIONE, Quæ vel cernitur in Adiectiuis in οεις, quatuor syllabarum, quæ primam producunt: vt σιγαλόεις, & numerosè claudunt versum hexametrum, dum in obliquis collocantur. Homer. Odyss. ε.

Ἐν θρόνῳ ἱδρύσασα φαεινῷ σιγαλόεντι.

In throno collocatum, candido, stupendo.

Et ἠμαθόεις, Ionicè, pro ἀμαθόεις. Odyss. β. 214.

Εἶμι γὰρ ἐς Σπάρτην τε, καὶ ἐς πύλον ἠμαθόεντα.

Proficiscor enim in Spartam, & Pylum arenosam.

Vel cernitur in gentilibus in ανος Dionys. de Situ orbis:

Γερμανοί, Σαμάται τε, Γέται θ' ἅμα, Βαστάρναι τε.

Germani, Samatæque, Getæque quæ simul, Bastarnæque.

In quem locum Eustathius Thessalonicensis his verbis sic docet: Ὅτι τὰ διὰ τοῦ ανος ἐθνικὰ ὀνόματα ἐκτείνει παρὰ τῷ Διονυσίῳ τὴν παραλήγουσαν, οἷον Βρεττανὸς, Γερμανὸς, Ἀλανὸς, Καρμανὸς, Λευκανός. τὸ Ἠριδανὸς οὐκ ἔθνους ὄνομα· ποταμὸς γὰρ, διὸ συστέλλει τὴν παραλήγουσαν: ὡς καὶ τὸ Ὠκεανός. id est: Nomina Gentilia in ανος desinentia penultimam producunt apud Dionysium: vt Bretanus, germanus, Alanus, Carmanus, Leucanus: Eridanus autẽ non est nomen Gentile, sed nomẽ fluuij, propterea penultimam breuem habet, sicut & Oceanus.

Ἠγνοίησεν, ἰδοῦσα καλυψὼ δῖα θεάων.

Ignorauit, conspicata Calypso diua dearum.

Caput tertiũ de Syllabis communibus.

TERTIVM verò caput, de Syllabis communibus sic incedit. Omnis Syllaba communis cognoscitur, LIQVESCENTIA, quæ cùm alioqui non sit valde positioni dissimilis, ab ea tamen in quibusdam differt. Primum quidem, quòd positionem efficiunt omnes litteræ duplices, & omnes consonantes geminatæ: at liquescentia non fit, nisi cùm aliqua ex nouem mutis, π, κ, τ, β, γ, δ, φ, χ, θ, præcedit aliquam ex liquidis λ, μ, ν, ρ. Deinde positione, syllaba solum producitur, at liquescentia ad arbitrium Poëtæ vel corripitur vel producitur, cùm alioqui natura sua esset breuis: nam syllaba quæ natura sua longa est, non corripitur. Tertiò, cùm positio tribus modis fieri soleat, vt superius dictum est, liquescentia duobus tantum modis fit: nam secundum positionis genus, liquescentiæ conuenire non potest, scilicet cùm vna dictio exit in consonantem, & sequens incipit ab alia consonante, cùm enim apud Græcos nulla dictio litera muta possit terminari, & liquescentia fiat, cùm muta præcedat liquidam, necesse est in hoc genere liquescentiam à positione discrepare. Reliqua sunt igitur duo genera liquescentiæ, si propriè sumatur.

VNVM est, cum in eadem dictione muta præcedit aliquam ex liquidis λ, μ, ν, ρ. Quæ vt facilius intelligantur, exempla omnium liquidarum ante oculos constituemus, ac vt certo ordine procedamus, primum de liquida λ agamus. Theocr. Eidyll. 27.

Ἰνὼ δ' αὖτ' ἐξέῤῥηξε σὺν ὠμοπλάτᾳ μέγαν ὦμον.

Ino auulsit vna cum scapula grandem humerum.

Idem

Idem in Epigram. hoc pentametro,

Σύκινον εὑρήσεις ἀρτιγλυφὲς ξόανον.

Ficulneam inuenies recens sculptam statuam.

In quibus versibus λ liquida, mutis ϖ & γ postposita quescit.

De μ exempla sunt apud eundem Theocritum epigrammate in Tripodem Bacchi,

Καὶ γὰρ ἐγὼ τοιοῦτον ἔχω πότμον· ἀντὶ δὲ πολλᾶς.

Nam ego talem habeo interitum: & pro magna.

& Eidyll. 27.

Λὰξ ἐπὶ γαστέρα βᾶσα· καὶ Αὐτονόας ῥυθμὸς ωὑτός.

Pedibus ventrem calcans: & Autones idem tenor erat.

& in epigrammatis,

Εὕδεις φυλλοστρῶτι πέδῳ Δάφνι σῶμα κεκμακώς.

Dormis in solo foliis constrato ô Daphni corpore defesso.

Quibus versibus liquida μ, postposita mutis τ, θ, κ, liquescit.

Quod Latini Poëtæ in nominibus iis, quæ a Græcis sumpserunt, imitantur. Horat. Ode 4. lib. 2. Carm.

Mouit Aiacem Telamone natum,

Forma captiua dominum Tecmessæ.

De ν liquida. Theognis in γνώμαις, versu pentametro,

Καὶ δάκνομαι ψυχὴν, καὶ δίχα θυμὸν ἔχω.

Et mordeor mentem, & dupliciter animum habeo.

Theocrit. Eidyll. α. 116.

Χαίρεθ᾽ ὁ βουκόλος ὔμμιν ἐγὼ Δάφνις οὐκέτ᾽ ἀν᾽ ὕλαν.

Valete. ego Daphnis bubulcus nõ amplius in syluis ero.

Idem in epigrammatis, hoc pentametro,

Πᾶνα τὸν αἰγιβόταν ὀρφανίσωμεν ὕπνου.

Pana Caprarium priuauerimus somno.

Idem ibid. versu item pentametro,

Μισθὸν· ὁ δ᾽ εἰς ἔργον πᾶσαν ἀφῆκε τέχνην.

Mercedem (pollicitus.) Ille verò ad opus omnem artem contulit.

& in Epitaphio Eusthenis,

Πάντων ὧν ἐπέοικεν ἔχει τεθνεὼς ὁ σοφιστής.

Omnia quæ par est, habet mortuus Philosophus.

Quibus versibus ν liquiescit post mutas κ, φ, π, χ, θ. Sic Horat. Od. 3. lib. 4. Carm.

—— *O mutis quoque piscibus*

Donatura cycni: si lubeat sonum

Silius lib. 8.

Ecce inter primos Therapnæo à sanguine Claus

Martial. lib. 7. Epigram.

Delectat Marium, si perniciosus Ichneumon.

Quibus versibus litera n, more Græco liquescit post p. Quamquam non est silentio prætereundum

Latiños rarum esse, idque in Græcis dictionibus dumtaxat. Nam versus ille Ouidij 8. Metamorphos.

Debuit illius misereri, & ignoscere nobis.

Quo quidam docent in verbo (ignoscere) n, liquescere, more Græco, perperam legitur; si quidem in correctis libris, Coniunctio (&) expuncta est, hoc pacto.

Debuit illius misereri, ignoscere nobis.

De litera ϱ. Theocritus in simulachrum Veneris,

Ἡ Κύπρις, οὐ πάνδημος, ἱλάσκεο, τὴν θεὸν εἰπών.

Venus ista, non est vulgaris, cole eam, deam vocans.

Idem in Epigrammatis, versu pentametro,

Καὶ τόδ' ἀπ' εὐώδους γλύψατ' ἄγαλμα κέδρου.

Et istud ex odorata sculpsit simulachrum cedro.

Et ibidem versu pentametro,

Ὀστέον οὐδὲ τέφρα λείπεται οἰχομένας.

Nec os quidem, nec cinis relictus sit abeuntis.

In his versibus liquescit ϱ, post π, δ, φ.

Admonendum te hic duxi, lector candide, hanc primam regulæ partem, quæ est de liquescentia in eadem dictione, locum non habere, cùm muta & liquida sunt in diremptione; id est cùm in vna, & eadem dictione, muta pertinet ad præcedentem vocalem, liquida verò ad sequentem; tunc enim vocalis præcedens mutam & liquidam, pro longa tantum habetur: vt ἐκλέγω, ἐκλύω. Hom. Odyss. κ. 286. *Notio.*

Ἀλλ' ἄγε δή σε κακῶν ἐκλύσομαι, ἠδὲ σαώσω.

Sed age certè te ex malis soluam, atque seruabo.

Quod etiam Latini diligenter obseruant in similibus verbis, vt obruo, negligo. Horat. Od. 6. lib. 3.

Di multa neglecti, dederunt
Hesperiæ malè luctuosa.

Vt verò intelligas, quo pacto muta & liquida, vel quæuis aliæ duæ consonantes, sint in diremptione, vel non sint, lege Commētarios Antesignani in Clenardum, vbi de mutis & earum numero.

SECVNDVM liquescentiæ genus fit, cum postrema syllaba alicuius dictionis, est vocalis natura correpta, & principium sequentis dictionis, constituunt muta & liquida. Tunc enim Græci ad arbitriū, vel producunt, vel corripiunt illam syllabam. In hoc Hesiodi versu 3. ἔργων. producunt,

Ὅντε διὰ βροτοὶ ἄνδρες ὁμῶς ἄφατοί τε, φατοί τε.

Quem per hunc mortales homines sunt pariter obscuriq;, clariq;.

Corripiunt vero in hoc Cratini antiqui Poëtæ versu,

Ἀλλοτριογνώμοις ἐπιλήσμοσι, μνημονικοῖσι.

Diuersas sententias complectentibus, obliuiosis, memoria valentibus.

Latini

Latini poëtæ idem aliquando faciunt, producunt enim finalem vocalem dictionis, natura breuem, si dictio sequens in capite, mutam & liquidam habeat. Ouid.

Officij causa pluribus esse dati.

Interdum verò, idq; sæpius, corripiunt. Maro 1. Georgic.

Et medio tostas æstu terit area fruges.

Dixi superius liquescentiam, si propriè accipiatur, fieri duobus modis, nam impropriæ liquescentiæ, multo plura sunt genera, quæ deinceps subiiciemus; si prius tamen monuerimus tyrones, ne sibi existiment licere in scribendis carminibus, quæcumque magni illi poëtarum heroës, pro singulari authoritate, sibi arrogarunt, in hisce liquescentiæ generibus. *Notio.*

PRIMVM igitur sit genus impropriæ liquescentiæ, cùm inuerso ordine liquida mutam præcedit, vocalemque præcedentem communem reddit, vt in hoc Solonis pentametro ν ante τ,

Ἀττικὸς οὗτος ἀνὴρ τῶν Σαλαμῖν' ἀφέντων.

Atticus hic vir vnus ex fugientibus Salamina.

Sic apud Homerum μ ante π, hoc versu in hymno ad Cybelen: vt legit Muretus,

Ηκροβόλων, τυμπάνωντε, ἰαχὴ, σιώτε τρόμος αὐλῶν.

Crepitaculorum, tympanorumq; sonitus, & clangor tibiarum.

Quod cùm vidisset Catullus ab Homero factum ipse in eodem vocabulo primam corripere non dubitauit, vt docte notauit M. Antonius Muretus, in carmen de Berecynthia & Atti, in quo legitur:

Niueis citata cœpit manibus leue tympanum.

SECVNDVM genus est, cùm liquida alteri liquidæ postposita, liquescit, vt in illis versibus Solonis, qui referuntur, à D. Clemente Alexandrino lib. 6. Stromat.

Πέμπτη δ' ὥριον ἄνδρα, μεμνημένον ἐς γάμον εἶναι.

Quintus maturum iam virum nuptias moliri suadet.

Quod Latini poëtæ etiam sectati sunt. Propert. lib. 3.

Te scelus accepto Thracis Polymnestoris auro.

Ouid. lib. 13. Metamorph.

Vadit ad artificem diræ Polymnestora cædis.

In quibus versibus nomen (Polymnestor) secundam corripit, more Græco, quamquam fortasse Polymestor scribendum sit, vt Græci Πολυμήστωρ.

Sic Catullus in Galliambo de Berecynthia, & Atti primam syllabam corripuit in nomine (gymnasiis) vt obseruauit Muretus.

Abero foro, palæstra, stadio & gymnasiis.

Sic Plantini editio: & eruditi quidam viri legendū cen-

apud Horat. Ode prima.

—— Si neque tibias
Euterpe cohibet, nec Polymneïa.

Ita vt hoc nomen deducatur à πολὺ, & μνεῖα, vt sit multæ memoriæ (nam Iouis & Memoriæ filias esse Musas testatur Hesiodus in Theogonia) & dissoluta diphthongo πολυμνεία πενταστυλλάβως, καὶ Ἰωνικῶς πολυμνηΐα, vnde Polymneïa secunda syllaba breui Græcorum more.

Tertivm genus est cùm aliæ quædam consonantes, sibi inuicem coniunctæ, vt κl, πl, naturam liquidarum induunt, & vocalem præcedentem, indifferentē faciunt, modò ea sit natura sua breuis. Orpheus in Argonaut. 32.

Θρῆνός τ' Αἰγυπτίων, καὶ Ὀσίριδος ἱερὰ χύτλα.
Lamentationesq; Ægyptiorum, & Osiridis sacra libamina.

& iterum 43.

Ἠδ' ὅσον Αἰγυπτίων ἱερὸν λόχον ἐξελόχευσα.
Atque quantum Ægyptiorum sacrum agmen amplificaui.

Hesiod. in Clypeo Herculis.

Ἀλκμήνη θυγάτηρ λαοσσόος Ἠλεκτρύωνος.
Alcmene filia populorum seruatoris Electryonis.

Sic apud Comicos hæc duo nomina, *voluptas*, & *venustas*, vocales ante pt, & st, correptas habent, exemplo Græcorum. Sic etiam Martial. lib. 5. in dictione (smaragdos) penultimam contraxit, hoc versu:

Sardonychas, Smaragdos, adamantas, iaspidas, vno
Portat in articulo. ——

Qvartvm genus est cum sola liquida, vocalem præcedentem, natura breuem, indifferentem facit. Sic apud Nicandrum in Theriacis, nomē βάλσαμον, secundam syllabam producit, propter liquidam μ.

Σπέρματα, βάλσαμόν τε, καὶ ἐν κινάμοιο βάλοιο θα.
Semina, balsamumq; vnà cum cinnamomi semine conijcias.

Sic apud Homerum Iliad. α. versu 3. nomen (ἑλώρια) primam producit propter liquidam λ.

—— Αὐτοὺς δ' ἑλώρια τεῦχε κύνεσσιν.
Ipsos autem laniamenta fecit canibus.

Et apud eundem, nomen μέλος ob eandem causam primam producit, Hymno in Mercurium, versu 495.

—— ἡ δ' ὑπὸ καλὸν
Ἱμερόεν κονάβησε· θεὸς δ' ὑπὸ μέλος ἄεισε.
Hæc autem pulchrè
Amabiliterq; sonuit: Deus autem cantum cecinit.

Ad cuius imitationem Persius in præfatione suarum Satyrarū, in eadem dictione (melos) primam produxit, ait enim:

Cantare credas Pegaseium melos.

Qui versus quoniam trimeter σκάζων est, seu vt Victor. vocat, Choliambus in vltimo loco, spondeum sibi vacat, nec alium pedem admittit.

Politian. Miscellan. cap. 44. scribit, nec apud Græcos, apud Latinos, primam syllabam, huius nominis (me. produci. Certè quod attinet ad Græcos hallucinatus. quod verò pro (melos) reponit nectar, id non solus facit: sed quàm illud quadret, vel vnus Marullus suo mine ostendit:

Sed neque diuinus malè μέλος ἄειπεν Homerus,
Nec nisi qui laudat, nectar, ineptè canit.

Hinc fit, vt παρὰ & συὼ Præpositiones, sequente vocali, diphthongo, producantur, beneficio liquidæ Hom. Il. λ.

Παρειπὼν· ἀγαθὴ ἢ παραίφασίς ἐστιν ἑταίρου.
Admonens: bona autem admonitio est amici.

& Aratus.

——συνεχὲς αἰεί.
Continuum semper.

QVINTVM genus est, cum sola liquida, diphthongum, vel vocalem natura longam, indifferentem facit.

Sic apud Apollonium lib. 3. Argonaut. 81. Diphthongus ει corripitur ante ρ, licet circumflectatur:

Ἤ ἔπος ἠέ τι ἔργον, ὅκεν χεῖρες αἵγε κάμοιεν.
Vel verbum, vel opus, quod manus hæ operatæ sint.

Et apud Homerum. Odyss. π.

Εἴδ' ὑμῖν ὅδε μῦθος ἀφανδάνει
Ἀλλὰ βούλεσθε—— vbi βου ante λ corripitur.

Sic apud Phocyl. in γνώμαις, ᾶ circumflexum ante ι corripitur, vers. 182.

Μήδ' ἐς ἔρωτα γυναικῶν ἅπας ῥεύσῃς ἀνεπιεικῶν.
Neque amore mulierum totus diffluas perdito.

SEXTVM genus est cùm litera σ vice liquidæ fungitur: tunc enim aliquando diphthongum, vel vocalem præcedentem natura longam corripit. Sic apud Apollon. Argonaut. lib. 3. 118. in emendatioribus codicibus αι diphthongus correpta reperitur ante σ.

Λάινεος. χαλκείαις ἐνὶ γλυφίδεσσιν ἀρήρει.
Lapideus. in æreis sculpturis cohærebat.

SEPTIMVM genus est, cùm quædam monosyllabæ dictiones τέ, κὲ, δὲ, γὲ, μὴν, γὰρ, τὶς, & similes, vice liquidæ subeunt, & interdum seipsas producunt. Hesiod. ἔργων

Δείξω δὲ τοι μέτρα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης.
Ostendam autem tibi mensuras resonantis maris.

Eodem pacto apud Virgil. enclitica particula (que) producitur 3. Æneid. hoc versu.

Limináque laurúsque Dei, totúsque moueri.

Quod post Seruium notauit vir eruditissimus Adrianus Turneb. Aduersar. lib. 4. cap. 22. idque præsertim fieri sequente liquida aliqua.

INTERDVM verò hæ monosyllabæ particulæ, syllabas præcedentes, etiam diphthongos, communes reddunt. Hesiod. ἔργων 645.

Βούλῃαι δὲ χρέα τε προφυγεῖν, καὶ λιμὸν ἀτερπῆ.

Voluerisque debita effugere, & famem inamœnam.

Idem ἔργων 634. vt in antiquis codicibus legitur:

Ἄσκρῃ, χεῖμα κακῇ, θέρει δ' ἀργαλέῃ, οὐδέποτ' ἐσθλῇ.

In Ascra, vico hyeme malo, æstate molesto, nunquam bono.

& in versu 310. vt in antiquis item legitur codicibus:

—— Ζηλώσει κ' ἀεργός.

Æmulabitur & iners.

Quibus in versibus, vel nulla habetur ratio, harum particularum δὲ, καὶ, vt paulò post significabitur: vel diphthongi αι & ει, ante δὲ, ει ante καὶ, corripiuntur. Sic idem ἔργων 5. particulam μὲν ante γὰρ corripuit:

Ῥεῖα μὲν γὰρ βριάει, ῥέα δὲ βριάοντα χαλέπτει.

Facilè enim extollit, facilè etiam elatum deprimit.

Interdum hæ particulæ, syllabas præcedentes natura breues, communes reddunt. Apollon. lib. 4. Argon. 278.

Τῶν δ' ἀνδρῶν, οὓς ὅγε καθίσσατο, ναιέμεν αἶαν.

Virorum, quos ille constituit incolere terram.

Dionys. de Situ orbis 343.

Ὅν ῥά τε κικλήσκουσι Ἀπέννιον, ἐκ δὲ Βορείης.

Quem Apennium vocant, ex Boreali verò.

Nec mirum, si eiusmodi monosyllabæ dictiones abundent in carmine Heroïco, cùm sæpius apud Tragicos, & Comicos poëtas, aliquæ dictiones, quæ legitimum carminis numerum excedunt, depræhendantur, vt obseruauit Muretus lib. 3. Vari. lect. cap. 3. eas autem dictiones ex sententia Demetrij, in libro de Interpretatione, histrionibus acceptas refert, qui dum fabulas recitarent, vt magis popularis videretur oratio, aliquas voces proprio Marte addebant.

ET hæc quidem hactenus de liquescentia. Nemo verò miretur, me non esse complexum nonnullas alias liquescẽtiæ formas, quas in versibus Latinis Venerabilis Beda obseruauit: partim quia Græcam quantitatem persequimur potissimum: partim etiam quia eas ex quibusdam poëtis Ecclesiasticis collegit: qui in vita & moribus religiosiores fuerunt, quàm in carminibus scribendis.

2 VOCALIBVS ancipitibus α, ι, υ, quæ interdum apud Poëtas in vna, & eadem dictione communes depræhen-

duntur: vt Ἀπόλλων, φίλος, καλὸς, Ἄρης. Theocrit.

— Τὰ μὴ καλὰ, καλὰ πέφανται.

Non pulchra, aliquando pulchra visa sunt.

Homerus Iliad. ε.

Ἄρες, Ἄρες, βροτολοιγὲ, μιαιφόνε.

Mars, Mars, homicida, sanguinarie.

Sic in eodem versu eandem syllabam corripere, & pro cere, solebant Latini veteres, quamquam rarius: Lucret.

Crassaq; pugnabant liquidis, & liquida crassis.

Horat. Od. 3. lib. 4.

Me fabuloso vulture in Apulo,
Altricis extra limen Apuliæ.

Dixi hanc licentiam apud Latinos raram esse: apud Græ autem multò frequentiorem esse docent scripta Poëtar. Hinc illi Martialis hendecasyllabi lib. 9. quibus de Lat rum in fingendis versibus religione cõqueritur, cum tam nihil Græcis negatum esse affirmet.

Dicunt Earinon tamen Poëtæ,
Sed Græci quibus est nihil negatum:
Et quos ἄρες ἄρες decet sonare.
Nobis non licet esse tam disertis,
Qui Musas colimus seueriores.

Hoc idem exprimit elegantissimus Terentianus.

Nec mihi Græcorum ratio est attingere κοινάς,
Quarum rarus inest nostris in versibus vsus:
Nec tanta in pedibus venia conceditur vti.

3 CONCVRSV vocalium longarum, aut diphtho rum, ante alias vocales vel diphthongos, vel in eade ctione, vel in diuersis. Etenim quotiescunque η & ω n sua vocales longæ, vel diphthõgi, aliam vocalem, aut d thongum præcedunt, vel in vno, & eodem vocabulo, diuersis, toties eandem syllabam ad nutum, vel produ vel corripiunt: & quidem in diuersis dictionibus fre tissimè. Mimnermus Poëta antiquissimus:

Αὐτὰρ ἐπὴν δὴ τοῦτο τέλος παραμείψεται ἄρης.

At postquam terminus huius vitæ præterijt.

Idem:

Πολλὰ γὰρ ἐν θυμῷ κακὰ γίγνεται. ἄλλοτε τ' οἶκος.

Multis enim malis animus efficitur, interdum domestica.

Homerus Iliad. ψ.

Ἂν δ' ἔβαν ἐν δίφροισι παραιβάται, ἡνίοχοί τε.

Conscenderúntque currus domini aurigæ.

In eadem dictione non ita frequenter corripiunt. Ap lib. 4. 221.

Ἀσπίδας ἡμίσεας, δήϊον θοὸν ἔχμα βολάων.

Clypeos dimidios hostilium telorum velox fulcimētum.

Tyrtæus in hoc pentametro:

Μὴ καταλείποντες φεύγετε τοὺς γεραιούς.

Grandæuis relictis ne fugiatis.

Theocritus Eidyll. 3. vers. 9.

——Ἀπάγξασθαί με ποιησεῖς.

Facies vt me enecem.

Latini Poëtæ, eadem ratione, Græcos secuti in eadem, & diuersis dictionibus, suas diphthongos & vacales longas aliquando corripiunt. In diuersis. Virg.

Insulæ Ionio in magno, quas dira Celæno, & alibi,

Victor apud rapidum Simoënta, sub Ilio alto.

Idem in Bucolicis,

Et longum formosè vale, vale, inquit, Iola.

In eadem dictione: Ouid. 12. Metamorphoseon.

Raptaturq́; comis per vim noua nūpta prehensis.

Virg. 7. Æneidos.

Stipitibus duris agitur, sudibus-ve præustis.

& sic multis in locis.

MIROR autem ab Henr. Stephano tomo primo sui Thesauri, D. Gregorium, multis partibus eo doctiorem, & natione Græcum reprehendi, quod in enumeratione plagarum Ægypti, primam huius nominis (ἀὴρ) licentia, vt ipse ait, non concessa, corripuerit, dum dixit:

Τὸ τρίτον αὖ σκνίπεσσιν ἀὴρ, καὶ γαῖα καλύφθη.

Tertiò rursus culicibus aër, & terra operta sunt.

Sed versus quos superius attuli, ostendunt Græcos ab huiusmodi licentia non abhorrere. Et Demetrius Triclinius Scholiastes Sophoclis in Oedipod. ἀὴρ primam sortiri ancipitem testatur.

OBIECTVM fuit aliquando mihi hanc regulam non habere locum, cùm vocalis, aut diphthongus circumflexa, aut contracta, pręcedit aliam vocalem, aut diphthongum: Tunc enim illam nunquam posse corripi. Sed neque hac ratione regula nostra infringitur, ac primum ostendo diphthongos circumflexas corripi. Dionys. de Situ orbis,

Ἰσσοῦ ἄχρις πόληος, Κιλίκων χώραν παραμείβων.

Issum ad vsque vrbem, Cilicum regionem præteriens

Homerus Iliad. ξ. 213.

Ζηνὸς γὰρ τοῦ ἀρίστου, ἐν ἀγκοίνῃσιν, ἰαύεις.

Iouis enim optimi, in vlnis cubas.

Apollon. lib. 2. Argonaut. 841.

Αὐτῷ ὁμοῦ βασιλῆϊ.—

Ipsi simul regi.

Eadem eſt ratio in dictionibus contractis: vt ὄφι pro ..
αὔδα pro αὔδας. Apollon. lib. 2. Argonaut. 464.

Αὔδα ἐνὶ μέσσοισι τεὸν νόον.

Loquere in medio tuam ſententiam.

Quanto magis enim ſyllaba contracta, ſequente vocali, diphthongo, corripietur, cùm Synecphoneſis, conſeque vocali, aut diphthongo, poſſit breuis eſſe. Hom. Iliad. α.

Χρυσέῳ ἀνὰ σκήπτρῳ, καὶ ἐλίσσετο πάντας Ἀχαιούς.

Aureo cum ſceptro, & obſecrabat omnes Achiuos.

Quo in verſu χρυσέῳ α, dactilum format. Hic porrò ... maduertendum eſt, ex ſuperioribus exemplis, Poëtas G... cos, nunquam in dimetiendis carminibus, elidere voc... & diphthongos, ſe mutuo in carminis curſu ſequẽtes, e... in diuerſis dictionibus. Quem etiam morem Latini Poë... æmulati ſunt. Horat. Od. vltima lib. 2. Carm.

Iam Dædaleo ocyor Icaro,

Viſam gementis littora Boſphori.

Et apud Virgiliũ quadraginta talia carmina numerauimus quorum aliqua citabimus. vt Eclog. 6.

Clamaſſent, vt littus Hyla, Hyla omne ſonaret.

& Eclog. 3.

Munera ſunt lauri, & ſuaue rubens hyacinthus.

& lib. 3. Æneid.

Nereïdum matri & Neptuno Ægæo.

& 10. Æneidos,

Externo commiſſa duci Æneïa puppis.

Cùm verò apud Grecos, alicuius vocalis, fit eliſio: illa o... no deletur, & dictio apoſtropho notatur, hoc modo, ... ὀρέων. Aratus in imaginibus cœleſtibus 127.

Ὣς εἰ πεῦσ᾽ ὀρέων ἐπεμαίετο. —

Sic locuta montes inquirebat.

Interdum verò ante conſonantes, poëtæ vocales elid... Heſiod. ἔργων 87.

Δέξασθαι παρ Ζηνὸς Ὀλυμπίου, ἀλλ᾽ ἀποπέμπειν.

Vt non acciperet à Ioue Olympio, ſed remitteret.

Homerus, Iliad. η. 190.

Τὸν μὲν παρ πόδ᾽ ἑὸν χαμάδις βάλε, φώνησέν τε.

Hunc quidem ad pedem ſuum humi iecit, dixitque

In quibus verſibus α in Præpoſitione παρὰ eliditu... conſonantem.

LATINOS idem facere ſolitos eſſe, ante vocales... ſonantes, nemo ignorat: taleſque hos Virgilij verſ... docet Marius Victorinus. Ex primo libro Æneidos

Hæc ſecum: men' incœpto deſiſtere victam? & ex ...

Ten', inquit, miſerande puer, cùm læta veniret.

In quibus tamen locis, iam legitur *méne*, & *téne*, perperam, contra venerandam antiquitatem. Persius quoque Satyra 1. ante consonantem, *ten'* pro *téne* dixit:

Ten' cirratorum centum dictata fuisse.

Quod & alij Poëtæ, præsertim antiqui factitarunt.

Est & aliud genus Apostrophi, nō solum Poëtis Græcis, verum etiã antiquissimis Latinis Ennio, Lucilio, Liuio Andronico, Lucretio, & aliis vsitatum. Quod fit cum initium dictionis, est aliqua vocalis, & finis item dictionis præcedentis, est altera vocalis, vel in Latinis, littera m. Theognis in *γνώμαις*,

Ἐν δὲ δικαιοσύνῃ συλλήβδην πᾶσ' ἀρετή 'στι.
In iustitia verò summatim omnis virtus est.

Sophocles. Electra.

Ἃ 'γὼ κατ' ἦμαρ, καὶ κατ' εὐφρόνην ἀεί.
Quas ego diebus singulis, & noctibus semper.

Inde sunt illa quæ passim apud Græcos occurrunt: ὦ 'ναξ, ὦ 'νερ, ὦ 'νθρωπε. pro ὦ ἄναξ, ὦ ἄνερ, ὦ ἄνθρωπε. Lucret. lib. 1.

Quæ quoniam per se nequeunt constare necesse 'st.

& eodem libro.

Nil igitur fieri de nilo posse fatendum 'st.

Terent. in Eunucho.

Sin autẽ falsum, aut vanũ, aut fictum 'st, continuò palam 'st.

Hoc tempore huiusmodi vocales, aut consonans m, in contextu depinguntur, & τῇ συναλοιφῇ, καὶ ἐκθλίψει, inter scandendum eliduntur. Aliquando verò in fine versus fit apostrophus, dum in principio versus sequentis est aliqua vocalis: vt Iliad. ξ. 265.

Ἦ φῂς, ὡς Τρώεσσιν ἀρηξέμεν εὐρύοπα Ζῆν',
Ὡς Ἡρακλῆος περὶ χώσατο παιδὸς ἑοῖο;
An dicis, ita Troianis auxiliari latoculum Iouem
Sicut propter Herculem filium suum iratus est?

In aliquibus tamen codicibus legitur,

—— εὐρύοπα Ζῆν
Ὡς.

vt ν pertineat ad syllabam ὡς non ad Ζῆ, ita vt hoc vocabulum Ζῆνα diuidatur. Hoc affectauit Horat. Od. 2. lib. 3. Carm.

Virtus repulsæ nescia sordidæ
Incontaminatis fulget honoribus.

Quo in loco nonnulli, quod minimè Græcam licentiam animaduertant, reponunt, *intaminatis*. Sic Od. 2. lib. 1.

—— Vagus & sinistra
Labitur ripa, Ioue non probante, V-
xorius amnis.

Sic apud Dionys. Halicarnasseum, libro de Structura oratio-

nis, in cantico Veneris, hæc Sapphûs carmina legunt...

Τὰς ἐμᾶς αὔδας ἀίοις ἄς πολλάκ'
ἔκλυες.

Si quando meam orationem audiueris, quam ...
Audiuisti.

Et apud Dionys. Longinũ, libro περὶ ὕψους, id est, de su... genere dicendi, hæc eiusdem Sapphûs carmina legun...

Ὀμμάτεσσιν δ' οὐδὲν ὄρημι βομβεῦ-
σιν δ' ἄκοαί μου.

Quod Catullus ita vertit,

Tinniunt aures, gemina teguntur
Lumina, nocte.

Qua etiam ratione Horat. Od. 16. lib. 2. Carminum.

Grosphe non gemmis, neque purpura ve-
nale nec auro.

4 LICENTIA quæ consistit in vocabulis peregr... qualia sunt Hebræa, Latina, Celtica, & similia, non Græ... quorum quantitas ad nutum, & arbitrium anceps habet... Tutius tamen erit in similibus nominibus, regulas Lati... rum sequi, quàm interdum ineptè pronunciare. Sic apu... Græcos nomina Iuliani, Claudiani, Luciani leguntur p... nultima correpta: vt 4. lib. Florilegij,

Εὗρεν Ἰουλιανὸς χερσὶν ἀδωροδόκοις.
Inuenit Iulianus manibus incorruptis. & lib. ...
Τοῦτον Ἰουλιανὸν Τυρίης βλάστημα τιθήνης.
Hunc Iulianum germen Tyriæ nutricis. & l...
Κλαυδιανὸν Ῥώμη, καὶ βασιλεῖς ἔθεσαν.
Claudianum Roma, & reges posuerunt.

Lucianus quoque hoc Epigrammate, in suos libros p... fatus est,

Λουκιανὸς τάδ' ἔγραψε παλαιά τε μωρά τε.
Lucianus hæc scripsit & fatua & stulta.

Romani Poëtæ ad hanc normam, nomina in anus so... interdum corripere: quod ne cui ἄπιστον videatur, subiici... verba viri doctissimi M. Antonij Mureti. Is enim explica... illud epigramma Catulli (*Firmano saltu non falsò*) ita... quitur. Pro Firmano in nonnullis legitur, Formiano. ... verius sit haud facilè dixerim, quin enim *Formianus* ... que penultima breui dici queat, dubitari non oportet.

5 NECESSITATE, quæ oritur ex concursu, vel ... rium syllabarum longarum, vel plurium breuium: ... enim tres vel quatuor syllabæ breues in medio voca... occurrunt, licet primam natura sua breuem, producer... Πριαμίδης. Homer. Iliad. η.

Πριαμίδης μὲν ἔπειτα μέσον σάκος οὔτασε δουρί.

Pria...

Priamides quidem postea læsit medium scutum, hasta.

In illo versu Πελαμίδης primam habet longam, ex concursu trium breuium, cùm enim Patronymicum sit, & à nomine Πέλαμος descendat, æqualem cùm suo primitiuo, id est, breuem primam syllabam deberet habere. Hom. Iliad. η.

Δαρδανίδης Πρίαμος θεόφιν μήστωρ ἀτάλαντος.

Dardanides Priamus Deo consiliarius similis.

Eodem pacto Latini cùm in nomine Priamus, primam corripiāt, tamen in Patronymico Priamides Græco more primam producunt. Virg. 2. Æneid.

Forsitan, & Priami fuerint quæ fata requiras. Horat.

Hectora Priamidem, animosum atque inter Achillem.

Eodem pacto cum in nomine, Italia, prima natura sua corripiatur, Poëtæ nihilominus metri causa, eam producunt. Virg. 1. Æneid.

Italiam fato profugus.

Sic breuis inter duas longas posita producitur, metri causa. Hesiod. ἔργων, 317.

Αἰδὼς τοι πρὸς ἀνολβίῃ, θάρσος δὲ πρὸς ὄλβῳ.

Pudor quidem ad paupertatem, audacia verò ad diuitias.

Quo in versu in vocabulo ἀνολβίῃ penultima producitur, quamquam natura sua breuis sit, eo quòd posita sit inter duas longas. Empedocles apud Laërtium.

Ταινίαις τε περίστεπτος, στέφεσί τε θαλείοις.

Formosis vinctus vittis, roseisque corollis.

In quo versu, vocabuli (ταινίαις) penultima longa est ob eandem rationem.

INTERDVM tertia syllaba producitur cum aliæ subsequūtur breues, vt συνέσια, aut media syllaba inter breues posita extenditur, vt πολιος. Multæ tamen aliæ apud poëtas reperiuntur, necessitate quadam inductæ licentiæ, quibus vel productæ corripiūtur, vel correptæ extenduntur. vt Il. η. 252.

Διὰ μὲν ἀσπίδος ἦλθε φαεινῆς ὄβριμον ἔγχος.

Clypeum quidem lucidum penetrauit fortis hasta.

Et Callimachus hymno in Apollinem, 53.

Οἴες οὐδ' ἄκυθοι. ——

Oues neque steriles.

Sed ne in similibus licentiis examinandis, te carminum varietas decipiat, tenendæ sunt carminum Heroicorum affectiones, quæ vitia a nonnullis vocantur: honestius autem ab Eustathio τὰ πάθη αὐτῶν appellantur. Homerus enim, vt meminit Athenæus lib. 14. & Macrob. lib. 5. Saturnal. c. 14. & Eustathius in Iliad. & Victorinus lib. 2. de ratione carminum. & Scalig. lib. 2. Poëtices cap. 31. in tanta carminum multitudine quâ vniuersa Ilias, & Odyssea cōstat, non tale

miscuit versus ἀκεφάλους, λαγάρους, μειούρους.

Ἀκέφαλοι dicuntur, qui caput detruncatum & dimin... sortiuntur: id est, qui legitimo pede non fruuntur, v... inquit Athenæus, ἀκέφαλοι δέ εἰσιν, οἱ ἐπὶ τῆς ἀρχῆς τὴν χωλ... ἔχοντες: id est, ἀκέφαλοι illi sunt, qui initio versus claudic... vt cùm initio versus collocatur Tribrachus, aut Iamb... loco legitimorum pedum Spondæi, vel Dactyli. Hos ve... duos versus ἀκεφάλους profert Athenæus, quorum prior ex Homero initio. Iliad. ψ.

> Ἐπειδὴ νῆάς τε, καὶ Ἑλλήσποντον ἵκοντο,
> Ἐπίτονος τέτατο βοὸς ἶφι κταμένοιο.
> *Postquam ad naues, & Hellespontum venerunt,*
> *Lorum impositum erat, bouis fortiter occisi.*

In altero horum versuum, est Iambus breuior Spondæo, a... altero verò Tribrachus, breuior Dactylo. Ideo Eustathius versus ἀκεφάλους appellat βραχυκεφάλους, quod caput breue sortiantur, cùm à breui syllaba initium ducant, quod repugnat legibus Heroïci carminis.

Sic apud Latinos illi ἀκέφαλοι dicuntur, qui initio versus mutili, & capite minuti apparent, cùm versus vel ab Ana... pæsto initium sumunt. Virg. lib. I. Georg.

> *Fluuiorum rex Eridanus.*

Vel è Proceleusmatico. Virg. lib. II. Æneïdos.

> *Arietat in portas, & duros obice postes.*

Μακροκέφαλοι, his versibus opponuntur: dicuntur autem versus μακροκέφαλοι, in quorum capite altera sylla... dundat. Fortasse huc pertinent illi Iambici trimetri a... Euripidem in Hecuba.

> Φεῦ. ὦ μῆτερ ἥτις ἐκ τυραννικῶν δόμων.
> *Heu! ò mater orta regiis è stemmatis.*

Et in eadem actu. 5.

> Ἔα. Πολυμῆστορ ὦ δύστανε, τίς σ' ἀπώλεσεν.
> *Hem! Polimestor infœlix, quis te perdidit.*

Et in Medea, act. 2.

> Εἶεν, καὶ δὴ τεθνᾶσι· τίς με δέξεται πόλις;
> *Esto, perierint quod recipiet me oppidum?*

In quibus versibus syllabæ φεῦ, ἔα, εἶεν, abundant in ca... versuum, vt rectè ante me annotauit Antonius Mure... qui & similem versum ex Terentio profert.

Λάγαροι ex sententia Athenæi, illi putantur, qui in me... carmine positi, tanquam si essent læsi claudicant: vel... tilius ex quodam Epigrammate Græco Suidas inte... tur, qui sunt ὑπόκενοι, id est, qui non eodem, & plen... incedunt: vel vt clarius declarat Eustathius, qui ... κοιλότητα, hoc est, cauitatem, vel vacuitatem habent; ...

Ia...

Iambus, Choreus, aut Tribrachus ponantur in medio carmine, loco Spondæi, aut Dactyli: vt Homer. Iliad. ε. 344.

Ἡ δὲ μέγ᾽ ἰάχουσα ἀπὸ ἕο κάββαλεν υἱόν.

Hæc autem valde clamans ab se deiecit filium.

Vbi in quarto loco est Tribrachus. Sic Virg. lib. 2. Æneid.

Nostrorum obruimur, oritúrque miserrima cædes.

Περκοίλοι his versibus repugnant, qui ideo ita à Græcis nominantur, quod in medio syllabam redundantem habeant, quale est illud primum carmen Iliad.

Μῆνιν ἄειδε Θεὰ πηληϊάδεω Ἀχιλῆος.

Iram cane Dea Pelidæ Achillis.

Μείουροι denique reperiuntur, sic dicti παρὰ τὸ μειοῦσθαι τὴν οὐρὰν, quod quasi cauda sit illis decurtata, cùm Iambus, qui breuior est Spondæo, vltimum locum sibi vendicat. Hinc Aristoteles in lib. 3. Rhet. periodos eas quæ breuiori cursu terminantur μειούρους appellat. Athenæus, Terentianus Maurus, Marius Victorinus afferunt hoc exemplum ex Homer. Iliad. μ. 208.

Τρῶες δ᾽ ἐρρίγησαν ὅπως ἴδον αἰόλον ὄφιν.

Quod Latinè vertentes alterum carmen item Miurum sic conficiunt,

Attoniti Troës viso serpente pauitant.

Quidam verò in ea opinione fuerunt, Homerum artis poëticæ patrem geminata litera ὄφφιν scripsisse, sicut & ὄσσα, ὄμμα, ὅττι, vt cùm Latini producendæ syllabæ gratia dicunt, quattuor, rettulit. Verùm vetus Homeri Scholiastes, aliter sentiendum esse monet: πέπονθε, ait, ἐπὶ τέλους ὁ στίχος, ἔχων τὸν ἐκ δύο βραχειῶν πυῤῥίχιον, καὶ καλεῖται μείουρος. id est, Afficitur hic versus circa finem, quoniam habet Pyrrhichium, ex duabus syllabis breuibus, & vocatur miurus. Deinde frequentes sunt eiusmodi versus apud Homerum, sine geminatione consonantis non in Iliade & Odyss. tantum, sed & in Margite, teste Victorino. Denique non solus Homerus, sed eum imitati etiã Latini antiqui poëtæ huiusmodi Miuros, seu taliambos frequenter vsurparunt, vt Liuius Andronicus in hymno Dianæ, cuius versus recitant Terentianus, & Victorinus,

Sed iam purpureo suras include cothurno,
Balteus, & reuocet volucres in pectore sinus,
Pressaq; iam grauida crepitent tibi terga pharetra.
Dirige odorisequos, ad certa cubilia canes.

Sic Virg. 2. Æneid.

Quanquam animus meminisse horret, luctuq; refugit.

Quo in loco nõ est assentiendum Seruio, qui putat verbum *refugit*, esse temporis præteriti. Multos alios Miuros ex

Lucre

Lucretio,& aliis annotauit Obertus Gifanius Buranus.

Μακροσκελὴς dicitur, quod in eo vltima syllaba abundat quasi altero crure sit longior. Tales videntur esse Dactylici versus,qui apud Homerum,Hesiodum,& alios poëtas Græcos sunt frequentes. Virgilio autem, & Latinis Poëtis nequaquam sunt inusitati, cùm scilicet in sexto pede dactylus collocatur. Hom. Odyss.ι. 212.

Τοῦ φέρον ἐμπλήσας ἀσκὸν μέγαν, ἐν δὲ καὶ ἤια
Κωρύκῳ.

Huius ferebam impletum vtrem magnũ viatica autem
In pera.

Virgil. 3. Georg.

Et spumas miscent argenti, viuaq; sulphura.

Ennius:

At tuba terribilem sonitum procul excitat horrida.

Sed hæc satis. Familiaris enim lectio Poëtarum tibi reliqua subministrabit.

De cremento & quantitatis variatione in inflexionibus nominum, & participiorum.

Anceps in recto eandem habet quantitatem in obliquis.

QVANTA est anceps vltima in recto singulari nominum & participiorum imparium, tanta ferè manet in obliquis, cùm cremento fit penultima,vt in δορκάς δορκάδος δορκάδι δορκάδα vbique corripitur: rursus in πᾶν παντός παντὶ πάντα vbique producitur. Excipiuntur finita in υρ, μάρτυρ, πῦρ, & ἅλς, quæ licet producãtur in rectis, corripiũtur tamẽ in obliquis, μάρτυρος, πυρός, ἁλός.

Exceptio.

Finita in duplici præcedente ancipite.

ADVERTENDVM est nomina finita in duplicem præcedente ancipiti, cùm eam in recto natura breuem,sed positione longam habeant, in obliquis natura breuem retinere: vt αὖλαξ, σμῖλαξ, κίλιξ, κάλυξ, ἄραψ, κατῆλιψ, χάλυψ. αὔλακος, σμίλακος, κίλικος, κάλυκος, ἄραβος, κατήλιφος, χάλυβος. Deceptis disyllabis masculinis in αξ, penultima producta,quę & in recto & in obliquis α natura longum habent: vt θώραξ, & reliquis superiori capite indicatis. Quibus adiicienda nunc veniunt γύψ, γρύψ, ἴψ, ῥίψ, ancipitem in obliquis natura producentia, in rectis positione. λαίλαψ verò in

recto acuta priori constanter scriptum reperio. quo indicatur posteriorem natura produci, quæ tamen in obliquis corripitur, λαίλαπι μαςίζων, &c. Quæ verò in ιξ, & υξ desinunt, recti penultimam producentia, ι finale habent in recto natura breue, tametsi positione longum: at in obliquis natura productum. vt φοῖνιξ, φοίνικος. τέτλιξ, τέτλιγος. κῆρυξ, κήρυκος. κόκκυξ, κόκκυγος. Demptis fœmininis finitis in ιξ, & aliis in λιξ, & compositis in υξ, quæ ancipitem in obliquis sicut in recto, natura breuem conseruant, vt κύλιξ κύλικος, ἧλιξ ἥλικος, σύζυξ σύζυγος.

A d hæc oxytona disyllaba fœminina finita in ις, declinata per δ, quæ penultimam recti habent productam, dummodo diminutiua non sint, nec propria: cùm in recto ι corripiãt, in obliquis plerumq; producunt. vt ἡ κνημὶς, κληῒς, βαλβὶς, τῆς κνημῖδος, κληῗδος, βαλβῖδος. Trisyllaba tamen ι breue conseruant, qualiscumque sit penultima recti. vt αὐλητρὶς, αὐλητρίδος. ςρατηγὶς, ςρατηγίδος. Nisi quòd ea quæ penultimam simul & antepenultimam habent correptas, ι ipsum producunt. vt βατραχὶς, πλοκαμὶς, βατραχῖδος, πλοκαμῖδος.

Oxytona disyllaba fœmin. in ις per δ penult. recti producunt.

Trisyllaba ι breue reseruant.

P o r r ò genitiuus desinens in θος, penultimam in obliquis habet longam: vt μέρμιθος, ὄρνιθος, ἀγλῦθος, κάμυθος, excepto κόρυθος, correpto in obliquis sicut & in recto.

Genitiuus in θος penultimam in obliquis habet longam.

N o m i n a quælibet finita in υς, siue longum habeant υ in recto, siue breue, in obliquis correptum tenent. vt ἰχθὺς, ἰχθύος. ὀφρὺς, ὀφρύος. μῦς, μυός. δρῦς, δρυός. πηλαμὺς, πηλαμύδος. Exceptis dicatalectis, quæ longum conseruant υ. vt ὁ φόρκυς, τοῦ φόρκυνος, vel φόρκυος. Homer. Οδ. α, φόρκυνος θυγάτηρ. Hesiod. κητὼ ὁπλοτάτην φόρκυ φιλότητι μιγεῖσα. Cùm verò declinatur τοῦ φόρκυος, correptum ex aliorum proportione, sicut βότρυος, &c.

Nomina in υς, υ in obliquis corripiunt.

Exceptio.

DATI

Datiuus pluralis in penult. similis singulari.

DATIVVS pluralis æqualem penultimam vult habere cum singulari. Ideoque πᾶσι, Αἴασι, & similia, eam productam retinēt, sicut παντὶ, Αἴαντι. Cæterùm α metaplasmi breue est: vt ἄστρασι, ἔρ... σιν. Item cùm in quibusdam interponitur, ἀνδράσι, πατράσι, μητράσι, θυγατράσι.

Obliquus par dialecto factus impar producit penultimam.

CVM par obliquus impar dialecto efficitur, penultimam producit: vt Ἀγχίσης, Ἀγχίσου καὶ Ἀγχίσαο. ἀΐδης, ἀΐδου καὶ ἀΐδαο. Item τῶν μουσῶν καὶ μουσάων. τοῦ λόγου καὶ λόγοιο, τοῖν λόγοιν καὶ λογοιῒν, τοῖς λόγοις καὶ λόγοισι. τοῖς Αἰνείαισι, ταῖς μούσαισι καὶ μούσῃσι. Πηληϊάδης verò & similia, etsi penultimam corripiunt, synizesi tamen producuntur. Idem contingit, in imparibus. nam κεράατος & τεράατος prius α habent productum. κέρατα verò & τέρατα breue.

Participia imparia incōtracta penultimā habent longam.

PARTICIPIA imparia incontracta positione sola suas vocales simplices inflectendo producūt. Ideoq; circumflecti nolunt: vt τύψαντος, ἱστάντος, τύπτοντος, τυφθέντος. Sunt quæ natura correptam habent, vt τετυφότος. Penultimam verò eiusdem ferè quantitatis seruant cum suis temporibus.

Penultima eiusdem quātitatis cum suis temporibus.

Participia Ionica.

PARTICIPIA Ionica à præteritis in α puro, penultimam corripiunt sicut sua præterita, vt ab ἕστααα ἑσταώς. à δέδια δεδιώς. à μέμαα μεμαώς.

Latina nomina Latinorum regulis subiecta.

LATINA nomina Latini crementi regulis subiicere consentaneum est, quæ magna ex parte Græcas æmulantur. Nonnus, Καίσαρι Τιβερίῳ.

SYLLABAE Nominum antepenultimæ & penultimæ immotæ, item vltimæ mobiles, per regulas peculiares de quantitate ancipitum secundùm situm veniunt exploranda: vt in πυραμις, πυ longa est, ρα breuis, μις similiter breuis, vt inferius in υ ante ρ, & α ante μ, & ις terminali apparet. Item in πυραμίδας, vltima breuis: nam ας terminalis corripitur. Quæ verò ob crementum fiunt penultimæ ex vltimis in obliquis Nominum imparium, seorsum tanquā mobiles & variæ nūnc explicabuntur. vtputa in πυραμίδος, πυραμίδι, πυραμίδα, μι syllaba dicitur habere Crementum: tamen crescens supra rectum, vltima est. Quoniam igitur ...

...

accidit, vt ea ſyllaba non ſit in obliquis eiuſdem quantitatis cum recto: neceſſe eſt eam varietatem diſtinguere. Illud autem hîc recolendum quod ſupra monuimus, quandoque ancipitem breuem ob alias vicinas breues, ſiue alioqui longas produci. Id enim nō raro accidit in obliquis nominum. Muſæus, γείτονές εἰσι πόλιες. Item, τηϊάδος περὶ πόλιος. Hîc in πόλιος, & illic in πόλιες, ι aliàs breue longum efficitur, niſi ſcribendum ſit πόληες & πόληος per η, ſecundùm Ionas.

Notio.

Anceps propter vicinas breues correpta.

Item Odyſſ. β, αὐθήκεσι πέλασσεν. Hîc quoque ι aliàs breue, producitur. Dionyſ. μυσοί τε βορειότεροι Θρηΐκων. Et iterum, αὐτοί τε Θρήϊκες ἀπείρονα γαῖαν ἔχοντες. vtrobique ι in obliquis producitur, cùm aliàs apud eundem non ſemel corripiatur in eadem dictione, & in Θρήϊκιος. Item in Epigram. Θρήϊκας αἰνείτω τις, &c. Sic apud Nicandrum penultimę in genitiuis νηδύων, κορμιύων, μελανθίου, occaſione ambientium longarum producuntur. Idipſum in penultimis participiorum non raro accidit. Nam α quod in μεμαὼς μεμαῶτος breue eſt, in μεμαότες per ο, prætextu breuium producitur apud Homerum. Aduertendum autem poëtas etiam alibi crementi ſyllabis abuti: nam Homerus vbi Ιλ. β, ſcribit, χαίρετε κήρυκες Διὸς ἄγγελοι, υ, producit: alibi corripit, κήρυκι ἠπυτίδῃ. Idem illic, βεβρύχων βασιλῆος, βρυ, facit longum: alibi, οὐδ᾽ ἄρα βέβρυχες ἄνδρες ἀκήδησαν βασιλῆος, breue. Iidem in nominibus deſinentibus in ις, præcedentibus duabus breuibus, interponere ſolent η, vt in obliquis poſſit remanere ι breue, vt παγασηίς, πολυμηίς, παγασηίδος, ποτιμηίδος.

Poëtæ crementi ſyllabis abutuntur.

Nominvm quoque & Participiorum crementa licet clarius ex familiari poëtarum lectione percipiātur: Horum tamen (primum breuium, deinde & longarum ſyllabarum) regulas contexit Baillius: Breuium verò his verbis.

Baillius de Nominum & Participiorum cremento.

Si Ancipites α, ι, υ, in vltima recti corripiantur; eædem quoque in obliquis penultimam corripiunt: vt λαμπὰς, λαμπάδος, λαμπάδι, λαμπάδα: Ὀλυμπιὰς, Ὀλυμπιάδος, Ὀλυμπιάδι: ἀσπὶς, ἀσπίδος: ῥαδάμανθυς, ῥαδαμάνθυος. Solon,

Crementa correpta.

> Ἄλλος Ὀλυμπιάδων μουσέων πάρα δῶρα διδαχθεὶς.
>
> *Aliis Olympiadum muſarum munera doctus.*

Tyrtæus de fortitudine bellica:

> Πολλὰ διὰ στέρνοιο, καὶ ἀσπίδος ὀμφαλοέσσης.
>
> *Multa per pectus, & ſcutum rotundum vulneribus.*

Theognis verſu 701.

> Οὐδ᾽ εἰ σωφροσύνην μὲν ἔχῃς, Ῥαδαμάνθυος αὐτοῦ.
>
> *Neque ſi iuſtitiam quidem habeas Rhadamanthi ipſius.*

2. Nomina quorum vltima ſyllaba in ξ aut ψ terminatur, ſi præcedat aliqua ancipitum natura breuis, obliquorum penultimam corripiunt; quamquam in recto propter

poſi

positionem eandem longam sortirentur: vt κύλιξ κύλικος: χάλυψ χάλυβος. Polemon apud Athenæum lib. 15.

Καὶ κυλίκων ἔριδας διαλύετε, καὶ καθέθεσθε.

Et calicum contentiones dissoluite, & deponite.

Callimachus in hoc pentametro,

Ζεῦ πάτερ ὡς χαλύβων πᾶν ἀπόλοιτο γένος.

Quod ita ad verbum Catullus conuertit,

Iuppiter vt Chalibum omne genus pereat.

Masculina in αξ. Hæc regula præcipuè locum habet in nominibus fœmininis. Ideo hinc sunt excipienda nomina masculina in αξ. vt θώραξ, θώρακος. Tyrtæus περὶ τῆς πολεμικῆς ἀρετῆς, id est, de bellica virtute, hoc versu pentametro,

Καὶ διὰ θώρακος πρόσθεν ἐληλαμένος.

Et per thoracem ab interiore parte sauciatus.

Et monosyllaba, & masculina in υξ & ιξ. Excipe etiam hæc monosyllaba, ῥάξ, γρὺψ, γὺψ, ῥὶψ, ἴψ, & nomina quædam masculina in υξ non composita: vt κῆυξ, κόκκυξ. Nicander Theriac. vers. 853.

Ἢ αὐτοὺς κόκκυγας ἐρινάδος.

Vel ipsos grossos Caprifici arboris.

Excipe etiam nomina masculina in ιξ: vt φοῖνιξ. Homer. Iliad. η. vers. 305.

Αἴας δὲ ζωστῆρα δίδου φοίνικι φαεινόν.

Aiax autem balteum dedit puniceo colore splendidum.

In deriuatione tamen hoc vocabulum φοινικόεις est breue, vt superius monui. Hesiod. in Clypeo Herculis, vers. 194.

Αἵματι φοινικόεις, ὥσει ζωοὺς ἐναρίζων.

Sanguine rubens, tanquam viuos spolians.

Interdum verò longum: vt apud Homer. Odyss. λ. 123.

Οὐδ᾽ ἄρα τοί γ᾽ ἴσασι νέας φοινικοπαρήους.

Neque sanè hi sciunt naues proras rubeas habentes.

Nomina in λιξ. Nomina verò quæ exeunt in λιξ penultimam corripiunt: vt κύλιξ κύλικος, de quo paulò ante diximus. At λαῖλαψ licet in recto α natura longum habeat, illud tamen in obliquis corripit: Hom. Odyss. μ. 400.

Καὶ τότ᾽ ἔπειτ᾽ ἄνεμος μὲν ἐπαύσατο λαίλαπι θύων.

Tum verò ventus quidem cessauit turbine sæuiens.

Poëtæ tamẽ licentia à superioribus regulis interdum discedunt. Homer. nunc producit, nunc corripit υ in nomine κῆρυξ: vt Iliad. γ. 268.

Ἂν δ᾽ Ὀδυσσεὺς πολύμητις, ἀτὰρ κήρυκες ἀγαυοὶ.

Simul & Vlysses fraudulentus, sed præcones egregij.

& versu 273.

Κήρυκες Τρώων, καὶ Ἀχαιῶν.

Præcones Troũm, & Achæorum.

Corripit tamen aliquando, vt in illo versu κήρυκι ...

3 NOMINA propria, diminutiua, & polyſyllaba declinata per δος ancipitem breuem obtinent: vt κύπρις κύπριδος, χέλωις χέλωιδος, πηγασὶς πηγασίδος. Phocyl. in Sent.

Σεμνὸς ἔρως ἀρετῆς, ὁ δὲ κύπριδος αἶσχος ὀφέλλει.

Virtutis amor honeſtus eſt, ſed Veneris auget dedecus.

Moſchus in epitaphio Bionis.

Πηγασίδος κράνας· ὁ δ' εἶχεν πόμα τᾶς Ἀρεθούσας.

De fonte Pegaſeo: alter verò tenebat poculum de Arethuſa.

Quod verò attinet ad polyſyllaba, ſi ea penultimam & antepenultimam corriperent, tunc ι producunt: vt πλοκαμις πλοκαμῖδος. Phocyl. in Sent.

Μὴ μὲν ἐπ' ἄρσενι παιδὶ τρέφειν χαίτην πλοκαμῖδος.

Ne in maſculo puero nutrias cæſariem obtortam.

4 NOMINA quælibet in υς, ſiue υ longum ſit, ſiue breue, terminata: υ quod eſt in penultima obliquorum ſyllaba, corripiunt: vt μῦς μυὸς: δάκρυ δάκρυος, Ἐριννὺς ἐριννύος. Homerus in Batrach. 6.

Πῶς μύες ἐν βατράχοισιν ἀριστεύσαντες ἔβησαν.

Quomodo mures in ranas egregiè pugnantes iuerunt.

& Iliad. ι.

Πρόχνυ καθεζομένη· δεύοντο δὲ δάκρυσι κόλποι.

Nexis genibus manens: rigabantur autem lachrymis ſinus.

Moſchus Eidyl. 2.

Ἠέ τινος κηρῶν, ἢ Ἐριννύος αἰνὰ βέλεμνα.

Vel alicuius Parcæ, aut furiæ duris telis.

Excipe ab hac regula, ea quæ duplicem terminationem ſequuntur: illa enim poſſunt eſſe nunc breuia, nunc longa: vt φόρκυν φόρκυνος. Homerus. Odyſſ. μ. Exceptio.

Φόρκυνος δέ τίς ἐστι λιμὴν ἁλίοιο γέροντος.

Phorcynis autem quidam eſt portus marini ſenis.

Φόρκυς φόρκυος penultimam ſemper obtinet breuẽ. Quamuis in nominandi caſu υς longum ſit: Homer. Iliad. β.

Φόρκυς αὖ Φρύγας ἦγε ——

Ratio autem hæc eſt, quia ſequitur analogiam eorum quæ υος ſortiuntur in Genitiuo & corripiuntur.

5 SI Datiuus ſingularis penultimam corripiat, eam quoque corripit Datiuus pluralis, ſi à ſingulari formetur: vt φρενὶ φρεσὶ, χρήματι χρήμασι. Hom. Iliad. α. 55.

Τῷ γὰρ ἐπὶ φρεσὶ θῆκε θεὰ λευκώλενος ἥρη.

Huic enim in mentibus poſuit dea albas vlnas habens Iuno.

Solon in hoc pentametro,

Ἀστοὶ βούλονται χρήμασι πειθόμενοι.

Ciues volunt (ſubuertere) pecuniis dediti.

Excipe ea nomina quæ poſitione producuntur, vt [illegible], [illegible] ἄραψ.

6 A, QVOD per Metaplasmum interponitur Datiuis declinationum parisyllabicarum, breue censetur: vt ἄστρασι pro ἄστροις, ἔγκασι pro ἐγκάτοις. Homerus. Iliad. λ.

Μηχθήμεναι ἔγκασι φωτός.
Mixtum esse visceribus hominis.

Vbi ponitur ἔγκασι pro ἐγκάτοις. Et Iliad. μ.

—ἀρίζηλοι δὲ οἱ αὐγαὶ
Φαίνονται πολλοῖσι μετ' ἄστρασι νυκτὸς ἀμολγῷ.
Lucidi verò eius radij
Apparent noctis medio inter multa astra.

Quod etiam verum elucet in omnibus Datiuis pluralibus quintæ declinationis, in quibus inseritur α: vt ἀνδράσι, πατράσι. Apollon. lib. 4. Arg. vers. 463.

Εἴκε δόλον ξείνοισιν ἐπ' ἀνδράσι τεχνήσαιτο.
Si vtique dolum hospitum causa parauerit.

σι Ionicum additum datiuis in σ semper breue.

7 I, QVOD ab Atticis, Ionibus & Æolibus, Datiuis omnibus in σ desinentibus additur, breue semper est. Hom. Od. λ.

Αὐτὰρ ἐπὶ μνηστῆρας ἐνὶ μεγάροισι τεοῖσι.
At verò post quam procos domi tuæ.

Crementa lōga.

LONGARVM deinde hæc tradit præcepta: Nomina (inquit) primæ & secundæ declinationis quæ per Dialectos incrementum suscipiunt litteræ α, illam producunt: Homer. Odyss. ε. 78.

Ἠγνοίησεν ἰδοῦσα Καλυψὼ δῖα θεάων.
Ignorauit, conspicata Calypso Diua Dearum.

SIC Genit. Æolici α in singulari producūt. Hom. Iλ. ι. 308.

Ἐχθρὸς γάρ μοι κεῖνος ὁμῶς Ἀΐδαο πύλῃσιν.
Inimicus enim mihi ille æquè ac inferni portæ.

Tamen poëtæ per Systolen interdum illud α corripiunt: Dionys. de Situ orbis,

Ἀλλ' ἤτοι πυλάων μὲν ὕπαι πόδα καππάων.

2 SI Anceps sit longa in vltima syllaba nominatiui, producetur quoque in penultima obliquorum, in nominibus Quintæ declinationis: vt πᾶν, παντος, παντι. Moschus in Epitaphio Bionis:

Πανὶ φέρω τὸ μέλισμα, τάχ' ἂν κἀκεῖνος ἐρεῖσαι
Τὸ στόμα δειμαίνοι.
Pani fero fistulam tuam, fortasse & ille affigere
Ori verebitur.

Exceptio.

Hinc tamen excipiuntur terminata in υρ: vt μάρτυρ, πῦρ: & ἅλς: quæ licet in recto producantur, in obliquis tamen corripiuntur. Pallad. lib. 1. Anthologiæ.

Μάρτυρα Πυθαγόραν τὸν σοφὸν αὐτὸν ἔχω.
Testem Pythagoram Philosophum ipsum habeo.

Appolinarius in Psal. 17.

Ἄνθρακες ὀρνυμένοιο πυρὸς, μίγνυντο χαλάζῃ.

Carbones concitati ignis, miſcebantur grandini.

Leonides in epigrammatis Græcis:

Αὐτάρκης ὁ πρέσβυς ἔχειν ἅλα, καὶ δύο κρίμνα.

Contentus ſenex habere ſalem, & duos panes hordeaceos.

3 GENITIVVS in θος habet penultimam longam, quod & in reliquis obliquis ſeruatur: vt ὄρνις ὄρνιθος. Phocyl.

Μηδέ τις ὄρνιθας καλιῆς ἅμα πάντας ἑλέσθω.

Neque aliquis ex nido ſimul omnes aues auferat.

Excipe κόρυς κόρυθος, quia vt in Nominatiuo, ſic & in reliquis caſibus υ corripitur. Homerus Iliad. φ.

Γυμνὸν, ἄτερ κόρυθός τε, καὶ ἀσπίδος· οὐδ' ἔχεν ἔγχος.

Nudum, ſine galea, ſine clypeo: neque habebat haſtam.

Poëtæ verò interdum vtũtur Syſtole, & υ corripiũt, Phocyl.

Ὄρνισι μὲν πολλοῖς ταχύτητ' ἀλκὴν ὅτε λέουσι.

4 SI Datiui ſingularis penultima ſit longa, vt παντὶ, πᾶσι. Odyſſ. α. 71.

Πᾶσιν Κυκλώπεσσι· Θόωσα δέ μιν τέκε νύμφη.

Inter omnes Cyclopas. Thooſa autem nympha eum genuit.

Eodem pacto ſi penultima Datiui ſingularis ſit breuis, eadem & in Datiuo plurali erit breuis, vt ſuperius monui: quę regula vera eſt ſemper, exceptis nominibus in ρ deſinentibus, in quibus litera ρ non abiicitur in Datiuo plurali, ſicut in Datiuis aliorum nominum reiiciuntur litteræ δ, θ, ν, τ, vt rectè docet Clenardus. Exemplum erit: ῥήτωρ, ῥήτορος, ῥήτορι, ῥήτορσι: ἦτορ, ἤτορος, ἤτορι, ἤτορσι. *Exceptio.*

5 PRIVS α, quod inſeritur quibuſdam nominibus imparibus, producitur: vt κεράατος, περάατος, licet κέρατα, πέρατα corripiantur.

De Cremento & variatione penultimæ in verbis.

QVANTA eſt penultima anceps in themate verborum, tanta eſt manens in parataticis: vt κρίνω ἔκρινον, vtrobique ι producto.

AD hæc tanta ſolet eſſe anceps in temporibus aliunde formatis, quanta erat in illis vnde formata ſunt. vt κρινῶ, κέκρικα, κέκριμαι, correpto ι. contra ἔκρινα, κρῖναι, ὁ κρίνας, eodem producto, præter ſubiectis regulis contenta.

FVTVRA quintæ coniugationis penultimam ſemper corripiunt. vt κρίνω, κρινῶ. μιαίνω, μιανῶ. ψάλλω, ψαλῶ. αἴρω, ἀρῶ. Futura à verbis Barytonis in *Futura 5. coniug. penul. corrip.*

ιω & υω, plerumque penultimam producunt, licet themata varient. vt μlυυίω, κυλίω, λύω. μlυυίσω, κυλίσω, λύσω. Item à finitis in αω præcedente vocali aut ρ, vt ἐάω, ἐάσω. φυράω, φυράσω. Futurum à themate habente in penultima ancipitem longam positione ζ vel πl, siue σσ, sublata positione breuem ferè retinet ancipitem. vt ἁρπάζω, ἁρπάσω. νομίζω, νομίσω. κλύζω, κλύσω. πλάτlω vel πλάσσω, πλάσω.

Aorist. primus in verbis Quintæ coniugationis penultimam producit semper: in aliis variat: quamquam vt plurimum futurum sequitur. Aorist. secundus supra duas syllabas à themate Barytono penultimam corripit. vt ἔτυπον, ἔλιπον, ἔλαβον. nisi quòd positione producitur in quibusdam ortis à themate habente consonantem mutam immutabili suppositam. vt ἤμαρβον, ἔπαρθον, ἔδαρκον, ab ἁμαρτέω, πέρθω, δέρκω. Translata autem positione per metathesin, ad naturam suam rediens corripitur, vt ἔπραθον, ἔδρακον.

Præteritum penult. seruās futuri eiusdē quātitatem seruat.

Paracimenos communis seruans ancipitem penultimam futuri, eiusdem quantitatis eam retinet, vt κείνω, κέκειλκα. Notanda verba finita in υπlω, quæ ancipitē in paracimeno natura longam habent, vt κύπlω, κέκυφα: quam tamen in themate natura breuem esse volunt, qui præcipiunt verba quæcunque in πlω desinentia ancipitem præcedentem habere breuem. vt βλάπlω, τύπlω. excepti ῥίπlω & πίπlω. Quoties autem desinens in κα, abiicit Ionicè κ, penultimam corripit: vt à βέβηκα βέβαα, ab ἕστηκα ἕσταα, à δέδοικα δέδια, à πέφυκα πέφυα. Porrò cùm Attico more duas litteras primas thematis initio recipit, penultimā simul corripere solet. vt ἀλείφω ἀλήλιφα, ἐλεύθω, ἐλήλυθα, ὀρύτlω, ὀρώρυχα.

Exceptio.

Aoristi Imperat. in θι, & Infin. in αι penult. [illegible] unt.

Aoristi imperatiuorum finiti in θι, & Infinitiuorum in ναι, penultimam producunt. vt [illegible] κεῖναι, λεῦσαι. similiter δῦθι, κλῦθι, qui facti sunt per

metaplasmum à δύε, κλύε. τέτλαθι tamen, τέθναθι, δείδιθι, κέκλυθι, ὄρνιθι, & ὄϊθι eandem corripiunt, quę à quibusdam præterita perfecta putantur. Item à verbis εἰς μι infinitiua in αναι & υναι, penult. corripiunt: vt ἱστάναι, τεθνάναι, ζευγνύναι, sicuti etiam τιθέναι & διδόναι. Item Aoristi imperatiuorum in θι, in formationibus notati, ἕθι, θέτι, δόθι.

α anceps crescēs in verbis corripitur.

Anceps α crescens in verbis natura corripitur. vt in ἐτυψάμην, τετύφαμεν, τυψάτω, alicubi tamen positione producitur, vt in τύψασθαι, alicubi etiam natura, videlicet in tertiis personis pluralibus finitis in ασι, τετύφασι.

α Ionicè additū perfect. 3. perso. pass. corrip.

Α ἰωνικῶς additum in tertiis personis pluralibus paracimeni & hypersyntelici passiuorum corripitur, τετύφαται, δεδαίαται, ἐτετύφατο: & in Optatiuo, τυπτοίατο. in Præsentibus tamen verborum in μι, producitur, τιθέασι, διδόασιν, ἱστᾶσι, ζευγνύασι. quia omnis verbi desinentia in σι, producit penultimam.

A ante α in personis in α desinentibus.

In personis autem desinentibus in α, quoties alterum α contiguum interponitur, eiusdem est quantitatis cum syllaba præcedenti. vt in μαιμάα, μενοινάα, α penultimum producitur. Contra in βοάα, μεμάα, μηχανάαται corripitur. his adiiciantur Ionica illa, ἐσάωσε, pro ἔσωσε, σάου pro σῶζε, & similia α corripientia.

Penult. vocalis thematis actiui verbi in μι longa.

In verbis in μι, penultima vocalis thematis actiui longa est, & longa durat vsque ad tertiam personam singularem thematis & paratatici & aoristi: vt ζεύγνυμι, ζεύγνυς, ζεύγνυσι, ἐζεύγνυν, ἐζεύγνυς, ἐζεύγνυ: ἔδυν, ἔδυς, ἔδυ. In personis verò dualibus & pluralibus & in infinitiuis inde formatis breuis fit, ἵστατον, ἵσταμεν. ζεύγνυτον, ἐζεύγνυμεν. sic ἱστάναι, ζευγνύναι, infinitiua, quòd inde formentur. item φάναι à φημὶ: nam à φαίνω, φᾶναι producitur. Cæterùm in aorist. 2. vel si mauis paratáticos vocare,

verborum disyllaborum in μι, longum perpetuò reperitur υ, vt Ιλ. ζ, & κ, ἐδύτην. & Οδυσσ. ω, ἔδυτε. Præterea in horum quoque præteritis actiuis penultima producitur, idque opinor perpetuò in omnibus personis: quandoquidem id tempus peculiare non est verborum in μι, ἕστηκα, ἕστηκας, &c. Postremò præsentis, præteriti, & aoristi primi passiuorum, deinde etiam aorist. mediorum penultima in tribus primis Coniugationibus ferè corripitur.* Quin & syllaba eadem in reliquis ab his formatis durat breuis: vt in ἵσταμαι, ἱστάμην. ἕσταμαι, ἑστάμην. ἐστάθην, σταθῆναι, σταθείην.

Sed hæc cum licentia poëtica fiunt notãda potius quàm imitanda sunt.

CREMENTVM in verbis computandum est ab ea syllaba quæ secundam personam singularem præsentis indicatiui actiui exæquat. Hîc autem penultimam post thema cremento coniunximus, quòd sæpe ea in aliis temporibus variatur. Itaque υ penultima huius thematis μολύνω inuestiganda erit in regulis capitis de penultimis. aliorum verò verò temporum, scilicet μολυνῶ, ἐμόλυνα, & respondentium in reliquis modis, assumenda iuxta ea quæ in hoc capite, & quæ in formationibus libro secundo dicta sunt. Notandum verò sæpe accidere, vt penultima in futuro Barytono æqualis sit quantitatis cum præsenti, quandoque vt maioris, nunquam tamen vt minoris. Futurum ad hæc fundamentum

Notio.

esse quantitatis penultimæ in verbis, sicuti etiam formationis. Siquidem eius quantitas ferè seruatur in paracimenis & hypersyntelicis actiuis & passiuis, & in Aorist. passiuo. vt κείρω thema ι habet longum, κερῶ breue. vnde κέκερκα quoque breue, & ἐκεκέρκειν. Item κέκερμαι, ἐκεκέρμην, ἐκέρθην. Et in cæteris modis κερθῶ, κεκερκέναι, κερθῆναι. Notantur verba quædam habentia in themate quidem penultimam mediam, in aliis verò temporibus subinde variantia. vt λύω, θύω, in quorum futuris λύσω, θύσω, υ producitur: in præteritis verò actiuis & passiuis corripitur. λέλυκα, τέθυκα. λέλυμαι, τέθυμαι. at in verbalibus fit indifferens, λύμα. θύμα. Item in paratatico λῦτο longa est penultima. sed in aorist. β, λ[illegible] breuis. Nihil igitur mirum, si regulæ certæ exactæque non tradantur, in re ampla & incerta. Attendenda verò hîc syllaba præcedens & vltima, quarum nonnunquam rationem habent poëtæ, sicuti suo loco notabitur, vbi de verbis finitis in υω agetur, in cap. de quantitate penultimæ υ ante vocalem. Id autem non solùm in his, sed in verbis quoque in [illegible]

&

& in ω præcedente qualibet ancipiti, verum comperietur. vt in κάπνισαν, χῦσε, ἀνοχμάσας, ἀγκυλίσας, quæ producta penultima quandoque legimus. Itidem ἐσπάσατο & ἐρύσσαμεν antepenultima producta. Quamquam horum aliqua aliis rationibus excusantur, nempe quòd quædam à thematis indifferentibus veniant, aut certè à temporibus non sequētibus suorum thematum quantitatem: alia quòd duplici σσ scribi oporteat. siquidem vocalem aoristorum breuem ante σ, sic extendunt poëtæ: vt in ἐτέλεσσα, ἐγέλασσα, & aliis. Præterea in aliis temporibus ob variam significationem quantitas variatur. Sic ab Homerico πάσασθαι prima longa vsurpatur, ἀντὶ τοῦ κτήσασθαι, id est, *possidere*: & eadem breui, ἀντὶ τοῦ γεύσασθαι, pro *gustare*.

Hvivs Crementi præcepta sic disponit Baillivs. *Crementa verborum breuia.* Si vocalis (inquit) anceps α, ι, υ, sit breuis in penultima præsentis, eadem & breuis erit in imperfecto: vt ἀνδάνω ἥνδανον. Hom. Iliad. α. 179.

Ἀλλ᾽ οὐκ Ἀτρείδῃ Ἀγαμέμνονι ἥνδανε θυμῷ.

Sed non Atridæ Agamemnoni placuit animo.

2 Praeteriti penultima corripitur, si penultima futuri corripiatur, nisi positio impediat: vt φαίνω, φανῶ, πέφαγκα.

3 A, qvod inseritur, & in præterito, & in Aoristo priori, breue censetur: vt τετύφασιν, τετύφαμεν: ἔτυψα, ἐτύψαμεν: producuntur tamen tertiæ personæ in ασι: vt τετύφασι, βεβάασι. Homerus. Iliad. β. 134.

Ἐννέα δὴ βεβάασι Διὸς μεγάλου ἐνιαυτοί.

Nouem iam prætereunt Iouis magni anni.

4 Aoristi primi penultima verborum in ζω, πτω, & σσω, sæpius correpta reperitur. Hesiod. ἔργων, 86.

Ἐφράσαθ᾽, ὥς οἱ ἔειπε Προμηθεὺς μήποτε δῶρον.

Cogitauit, vt illi præcepisset Prometheus, ne quādo donum (caperet.) & 597.

Μέτρῳ δ᾽ εὖ κομίσασθαι ἐν ἄγγεσιν.

Mensura verò diligenter recondito in vasis.

Tyrtæus de bellica fortitudine:

Καί τις ἀποθνήσκων ὕστατ᾽ ἀκοντισάτω.

Et aliquis moriens vltimo iaculum emittat.

Dixi sæpius penultimam corripi Aoristorum: nam quædam *Notio.* verba in σσω, πτω, ζω, habent penultimam positione longam in aoristo priore: vt ὀρύσσω, ὀρύξω, ὤρυξα: φράττω, φράξω: παίζω, παίξω. Quædam etiam, Aoristorum penultimam natura longam habent: vt κοιμίζω, ἐκοίμισα. Hom. Odyss. μ.

Ἦ με μάλ᾽ εἰς ἄτην κοιμήσατε νηλέϊ ὕπνῳ.

Profecto me malum in detrimentum sopiuistis sæuo somno.

Quod cum vidisset Gallonius, existimauit penultimam

Aoristi prioris verborum in ζω, semper esse longam, cui tamen familiaris lectio poëtarum aduersatur, quinimo solent poëtæ eandem syllabam producere, geminata litera σ. Hom. Iliad. β. 183.

Βῆ δὲ θέειν, ἀπὸ δὲ χλαῖναν βάλε, τὴν δ' ἐκόμισσε.
Iuit autē currendo, pallam autem proiecit, illam enim tulit.

Solon,

Θεσμοῖς τοῖς δὲ τύχην ἀγαθὴν, καὶ κῦδος ὀπάσσαι.
Vt legibus his, prosperum successum, & gloriam largiatur.

5 AORISTI secundi penultima semper breuis est natura sua: vt ἔλαθον, ἔλιπον, ἤλυθον. Hom. Odyss. μ. 1.

Αὐτὰρ ἐπεὶ ποταμοῖο λίπεν ῥόον ὠκεανοῖο.
Caterùm postquam fluuij reliquit fluentum Oceani.

Solon,

Ἤλυθε πάντως αὐτίκ', ἀναίτια ἔργα τίνουσιν.
Venit omnino tandem, & immeriti facinora luunt.

Exceptio 1. Excipe ab hac regula omnes Aoristos secundos dissyllabos; propterea quòd in penultimam illorum syllabam cadat augmentum: vt ἄδω ἦδον, ἕλω εἷλον, εἴδω εἶδον: & reliqua, quæ nunquam breuia esse possunt, nisi licentia Poëtica intercedat in quibusdam: vt cùm pro εἶδον, dicunt ἴδον.

Exceptio 2. Excipe etiam eos Aoristos qui penultimam habent positione longam: vt ἐνέγκω ἤνεγκον: & vnicum Aoristum verbi πλήττω, siue πλήσσω qui in penultima habet ἔπληγον, dum ad corpus pertinet, quocirca natura longam habet penultimam.

6 FVTVRA Quintæ coniugationis, & quę inde deducuntur tempora, penultimam corripiunt: vt à κρινῶ fit κεκρίνηκα, ἐκεκρίνηκειν, κέκριμαι, ἐκεκρίμην, ἐκεκρίτην, & sic singuli modi sunt percurrendi. Excipitur tamen Aoristus primus, vocis actiuæ, qui penultimam producit: vt ἔκρινα. Apollinar. in Psalm. 9.

Ὄφρα διακρίνειε δίκῃ, κλυτὰ πείρατα γαίης.
Vt iudicet æquitate, nobiles terminos terræ.

7 FVTVRA quæ proficiscuntur à verbis, quorum penultima est aliqua ex ancipitibus, coniuncta cum ζ, vel duplici ττ, aut duplici σσ, sublata positione, breuem penultimam retinent: vt ἱμάσσω, ἱμάσω: ἀγκυλίζω, ἀγκυλίσω.

8 PARTICIPIA Ionica in αως, penultimam syllabam corripiunt: vt τεθναὼς. Theocrit. in Epitaphio Eusthenis Physiognomonis,

Πάντων ὧν ἐπέοικεν, ἔχει τεθναὼς ὁ σοφιστής.
Omnia quæ par est, habet mortuus philosophus.

Notio. Notatione tamen dignum est, hoc participium μεμαὼς, aliquando longam habere penultimam, aliquando breuem, quamquā participium sit Ionicum verbi μάω: lōgam habet,

cum

cum in obliquis seruat ο, quod communiter fit: vt μεμαὼς μεμαότος. Hom. Iliad. β.

Λαοὶ θωρήσσοντο, μεμαότες ἐγχείῃσι. —
Populi armabantur, hastis prompti.

Cùm verò in obliquis seruat ω: vt μεμαὼς μεμαῶτος: quod fit Ionicè, vt vult Eustathius, vel Poëticè: vt Gaza & Lascaris, tunc α corripit. Homerus Iliad. γ.

Ἐν θυμῷ μεμαῶτες ἀλεξέμεν. —
In animo habentes opitulari.

9 INFINITIVA verborum in μι, in αναι, vel υναι, penultimam breuem habent, vt ἱστάναι, ζευγνύναι: sic etiam τιθέναι, διδόναι: ratio autem eius rei in promptu est: quia hæc infinitiua formantur à numero plurali, præsentis temporis, indicatiuorum suorum: numerus autem pluralis indicatiui modi, & præsentis temporis, penultimam semper corripit, ex communi obseruatione Grammaticorum.

10 DIALECTO, quotiescumque Iones in præteritis, sublato κ, mutant η in α toties illud α habent breue: vt βέβαα pro βέβηκα, γέγαα pro γέγηκα. Hesiod. ἔργων, 108.

Ὡς ὁμόθεν γεγάασι θεοὶ, θνητοί τ' ἄνθρωποι.
Vt simul nati sunt dij, mortalésque homines.

Idem accidit tertiis personis pluralibus, verbi passiui, quas Iones deducunt à tertia singulari addito α: vt à τύπτεται fit τυπτέαται, penultima breui, à δέδαιται præterito perfecto verbi δαίομαι fit δεδαίαται etiã penultima breui Ho. Od. α. 23.

Αἰθίοπας τοὶ διχθὰ δεδαίαται, ἔσχατοι ἀνδρῶν.
Æthiopes qui bifariam diuulsi sunt vltimi hominum.

Attici verò cùm primas litteras thematis, præter augmentum commune repetunt, penultimam corripiunt, vt ἀλείφω *vngo*, ἀλήλιφα *vnxi*, Excipe verbum ἐρείδω *firmo*, quod habet in præterito Attico ἐρήρεικα penultima longa, vt differat ab ἐρείζω *contendo*, quod facit ἐρήρικα. *Exceptio.*

PORRÒ producentium est prima regula.

SI Ancipites α, ι, υ, producuntur in penultima thematis, producentur quoque in penultima imperfecti: vt ἐρύκω, poëticè ἔρυκον, κρίνω ἔκρινον, ὀτρύνω ὤτρυνον. Homer. hymno in Apollinem, versu 98. *Crementa verborum longa.*

Ἥρης φραδμοσύνῃς λευκωλένου ἥ μιν ἔρυκε.
Iunonis consilio albis vlnis decora quæ illam detinebat.

2 VERBA in πτω ancipitem vocalem in præteritis producunt; vt κύπτω κέκυφα υ producto, Nonnus,

— Καὶ νῶτα κεκυφότα τείρετο Σίμων.
Et Petrus humeris incuruatis diuexabatur.

Et in vniuersum quanta est penultima futuri natura sua, tanta est penultima præteriti.

3 AORISTVS prior verborum Quintæ coniugationis Barytonorum semper habet penultimam longam, quamuis futurum, à quo deriuatur penultimam corripiat. In reliquis autem verbis Aoristus quantitatem futuri sequitur. Aoristorum Quintę coniugationis illud est exemplum apud Apollinar. in Psal. 9.

Ὄφρα διακρίνειε δίκῃ κλυτὰ πείρατα γαίης.
Vt iudicet æquitate nobiles terminos terræ.

4 FVTVRA quæ proficiscuntur à Barytonis in ιω & υω penultimam producunt, quamuis in themate sit communis, vt τίω, τίσω : φύω, φύσω. Hom. hym. in Apollinem vers. 55.

Οὐδὲ τρύγην οἴσεις, οὔτ' ἄρ φυτὰ μυρία φύσεις.
Neque vindemiã feres, neque plantas innumeras produces.

Apollon. 2. Ἀργοναυτικῶν:

Τῶν νῦν προφρονέως τίσω χάριν.
Eorum nunc lubenter referam gratiam. —— *id est*, de iis.

Eodem pacto verba finita in αω, dummodo præcedat vocalis, aut ρ, penultimam futuri producunt: vt ἐάω ἐάσω, φυράω φυράσω. Homer. Odyss. ξ.

— Θεὸς δὲ τὸ μὲν δώσει, τὸ δ' ἐάσει.
Deus quidem hoc dabit, illud verò missum faciet.

Et in genere, ασω futurorum producitur: licentia verò poëtica ab Arato corripitur: ἐμπελάσει τότε μὲν τ' ἀνιῶν.

5 OMNIS persona in ασι terminata, penultimam producit. Theognis in sententiis.

Οἱ κακοὶ οὐ πάντως κακοὶ ἐκ γαστρὸς γεγόνασιν.
Mali non prorsus mali ex vtero nati sunt.

Licentia tamen poëtica eandem corripit; Hom. Odyss. λ.

Τεθνᾶσιν τιμὴν δὲ λελόγχασι ἶσα θεοῖσι. Et Xenophan.
Ἐξ ἀρχῆς καθ' Ὅμηρον ἐπεὶ μεμαθήκασι πάντες.

6 QVOTIESCVMQVE α est insertum alicui personæ terminatæ in α, toties illud α additum sequitur syllabæ proximè antecedentis quantitatem: vt in μαίμαα, α positum in penultima, producitur, quia prior syllaba μαι est longa. Contra verò in βόαα, penultimam sortitur breuem, quia ο est breue. Item in μηχανάαται, tertia persona singularis indicatiui, verbi μηχανάομαι, antepenultimam sortitur breuem propter breuem aliam præcedentem. Hesiodus in ἔργοις.

Ὅστις ἀλιτραίνει, καὶ ἀτάσθαλα μηχανάαται.
Quicumque sacrilegium committit, & impia machinatur.

In istis autem Ionicis ἐσάωσε pro ἔσωσε, & in similibus α de[...]uiatur. Orpheus in Argonaut. 101.

Καί μεν ἀλητείης τε, καὶ ἐξ οἴστρου ἐσάωσε.
Et me ex erratione & æstro seruauit.

Homerus. Iliad. ν.

Καί

Καί τε πόλεις ἐσάωσε· μάλιστα δὲ καὶ αὐτὸς ἀνέγνω.
Et ciuitates seruat, maximè verò & ipse cognoscit.

7 PENVLTIMA vocalis verborum actiuorum præsentis temporis, in μι desinentium, longa est: vt τίθημι, δίδωμι, ἵστημι. Quæ remanet quoque longa in aliis personis singularibus, tam præteriti imperfecti, quàm Aoristorum: sed quæ erat in præsenti tempore indicatiui penultima, in imperfecto & Aoristo secundo est vltima: vt ἐτίθην, ἐδίδων, ἐζεύγνυν, ἔστην. Corripiunt tamen semper hæc tempora penultimam in numero duali & plurali. Excipe Aoristos omnes secundos Quartæ coniugationis: vt ἔκλων, ἔδυν. Item eos omnes, qui eandem seruant vocalem in omnibus numeris, vt ἔστην, ἔστητον, ἐστήτην. Aoristi autem secundi verborum τίθημι, & δίδωμι, ἔθην & ἔδων, quia eandem vocalem non seruant, vt ἔδων, ἔδοτον, ἐδότην, ἔθην, ἔθετον, ἐθέτην, propterea penultimam dualis & pluralis numeri breuem seruant.

6 AORISTI Imperatiuorum in θι, & Aoristi infinitiui modi in ναι, penultimam producunt: vt κρῖθι, κρῖναι. Hinc excipe τέθναθι, δείδιθι, κέκλυθι, ὄρνυθι, οἶθι. Hinc etiam excipe Aoristos similes ἔθι, θέτι, δότι, inusitatos, quorum formatio ostendit penultimam breuem esse. Guillonius autem putat exempla allata non spectare ad Aoristum secundum, sed ad præsens: vt πῖθι formatur à πίε, & addito θι, oriatur πίεθι, & per crasim πῖθι. Idem de reliquis censet. Verùm nec πίε, nec πῖθι sunt præsentis temporis, sed Aoristi temporis, in præsenti enim πῖνε dicimus, non πίε. **Exceptio.** ***In Guillonium censura.***

9 QVODVIS participium fœmininũ actiuum longam habet penultimam, vt τύπτουσα, τετυφυῖα, τυψοῦσα, sic τύψασα, κατακρύψασα, μνήσασα. Hom. Iliad. α. 407.

Τῶν νῦν μιν μνήσασα παρέζεο καὶ λαβὲ γούνων.
His nunc illi in memoriam reuocatis asside, & accipe genua.

Hom. Odyss. ο. 464.

Ἡ δ' αἶψα τρί' ἄλεισα κατακρύψασ' ὑπὸ κόλπῳ.
Hæc autem statim tria pocula abscondita sinu.

Ratio autem quare penultima sit longa, hæc est, quia hi Aoristi oriuntur à masculinis, qui obtinent longam vltimam: vt τύψας, λύσας. Hom. Iliad. χ.

Τύψας ἠὲ βαλὼν μελέων ἐκ θυμὸν ἕληται.
Verberans, vel iaculatus ex membris animum eripuerit.

10 DIALECTO. α enim quod Dorienses omnes solent vsurpare pro η, longum est, vt φάμα pro φήμη. cuius rei exempla apud Theocritum creberrima sunt.

11 OMNE ι quod ab Atticis additur demonstrandi gratia longum censetur: vt νυνὶ, τουτί.

De ancipitum quantitate in antepenultimis syllabis, & primùm de α.

A Ante vocalem in antepenultimis syllabis corripitur, vt ἀᾶται, ἀήτης, ἀΐω, ἄωτος, ϐαώτερος. Producunt verò ἀέναος, ἀέριος, ἀΐδιος, [1] ἀΐθαλ… ἄονες, ἀΐσσω, ἀϊκὴ, ἀΐκες, ἀάατος, vbi α medium producitur: ἀκράαντος, ἀχαϊκὸς, βουγάϊος, βιάζομαι, ἐλάϊνος, ἰάομαι, καταΐγδην, Λαέρτης, Λαοδάμεια, &c. à λαὸς composita, λάϊνος, τετράορος, ταΰγετον. Indifferens est ἀείδω.

[1] α initio sequētibus duab⁹ breuibus producitur; vt in ἀΐδιος, ἀέναος, alias ἀεὶ compositum per se corripi solet.

A ante β corripitur, vt ἄβυδος, ἀλάβαστρον, ἀραβεῖ…

A ante γ corripitur, vt ἀγαθὸς, λαγωὸς, πάγουρος. Producunt ἰθαγενὴς, σφραγίζω, τιμαγήτης, ναυαγέω, ναυάγιον.

A ante δ corripitur, vt ἀδινὸς, γάδειρα, χερμάδιοι. Producunt [2] ἀδηκὼς, ῥᾴδιος.

[2] Fieri videtur ex contractione pro ἀηδηκὼς, ῥᾴδιος verò habet ι subscriptū.

A ante θ corripitur, vt καθαρὸς, ῥαθάμιγξ. Producunt γαθυλλὶς, ῥάθυμος.

A ante κ corripitur, vt ἀκέομαι, ἀκούω. Producunt ἀκούσιος, διάκονος, [3] λακέω, μακεδανὸς, συρακόσιος, φαιακία· & Numeralia finita in ακοσιος, vt διακόσιος, τριακόσιος.

[3] Quod & fieri videtur contractè pro διάκονος.

A ante λ corripitur, vt ἀλήτης, Δαιδάλεος, κεφαλῶες, μαλακὸς, [4] πηδάλιον. Producunt φαλαίνη, & apud Nicandrum, ἀλοσυύνη.

[4] Apud Theocr. β χροὸς ἐφαψαμένη, μαλακῶν ἐκλιν' ἐπὶ λεκτρῶν, Hom. tamen producit in hymnis, ἄνθεα μαλακὰ ποίης, quod ratione immutabiliū fieri putat Vergara, inuitantibus etiā duabus breuibus.

A ante μ corripitur, vt ἅμιλλα, ἀμείβομαι. Producunt Απαμαία, Δαμοίτας, Εὐδάμιππος, ἀμητὸς messis & ἄμητος æstas. Indifferens est ἀμάω.

A ante ν corripitur, vt ἄνεμος, θάνατος. Producunt Δάνουβις fluu. κρανώνιος, κράνειον, κρανίον, μαιν… νεανίας, παιανιδής. & ex breuibus quædam ratione immutabilis, vt ἀνεψιός.

A ante π corripitur, vt ἀπάτη, δαπανάω. Producunt ἀπιδανὸς, ἀπεννῆος, ἄπειρος pro ἤπειρος, δραπέτης, δραπετίδης, νάπεια. Indifferens ἀπόλλων.

A ali…

A ante ρ corripitur, vt ἄριστος, [5] ἱππάριον, [6] κλάριος, χαράττω. Producunt ἀμαρακὸς, ἀράομαι, ἀρήτη, ἄρητος, ἀρητὴρ, ἀρήτειρα, Ἀρίων vrbs, Καρίων fluuius, κάραβος, μαρύομαι. φλυαρῶ, λάρισσα.

A ante σ corripitur, vt κασίγνητος, ἀσίη. Producunt ἄσιος, [7] ἀσιάδης, Ἀσωπὸς, ἐπαράσιμος, ἀκρασία, [8] Ἰάσιος, κοράσιον, Πασιφάη, πασιφαής.

A ante τ corripitur, vt ἀκράτιστον, ἀταρπὸς, κρατέω. Producunt βατήριον apud Phocylidem, & διδυματόκος apud Orpheum, & θάτερον contractum à τὸ & ἕτερον. Itidem ἅτερος ab ὁ & ἕτερος. & composita à λᾶς, hoc est *lapis*, vt λατομία, λατύπος.

A ante φ corripitur, vt γλαφυρὸς, σταφυλή. Producit ἐπάφιος.

A ante χ corripitur; vt Ἀχιλλεὺς, ἀχαιοί. Producit τράχουρος *piscis*.

OMNIS syllabarum quantitas vel à natura vel ab arte pendet: Nam quamuis vocum quantitas, sicut & ipsæ voces, earumq; omnis significatio, ex libera hominū institutione emanauerit, eaque ratione artis esse iudicetur: Grammatici tamen naturæ ea concedunt omnia, quorum alia præter hominum primam institutionem ratio nulla potest assignari: De quantitate enim syllabæ consulti: Respondent illam esse natura lōgam vel breuem, si nullo artis præcepto & regulâ aliter definitum esse viderint. Itaque eam quantitatis partem quæ ad artis præcepta refertur persecuti (artis enim postulat ratio etsi natura posterior, facillima quæque ac notissima generalissimaque primo loco collocare.) Deinceps ea quæ regulas quantitatis syllabarum quæ ad naturam referuntur superest attexenda: Ac nobis quidem est certè minus in hac parte laborandum quàm Latinis, apud quos quinque vocales a, e, i, o, u δίχρονοι sunt, id est ancipites, seu nunc longæ, nunc breues: Apud Græcos verò η & ω perpetuò sunt longæ natura sua, ε & ο perpetuò breues: Itaque de iis nulla sunt hîc tradenda præcepta. Reliquæ tres vocales α, ι & υ totum nobis facessiunt negotium: sunt enim istæ ancipites: non tamen, vt ad arbitrium vel corripi vel produci possint: sed quia in quibusdam dictionibus breues, in quibusdam longæ, in quibusdam indifferētis quantitatis sunt. De his itaque secundum situm erit disserendum, quæ aut vltimæ sunt, aut penultimæ, aut antepenultimæ, hoc est penul

[5] *Pro prādio tamen* ἄριστον *produci vult, Etym. per cōtractionē quasi* ἀάριστον *&* ἀνάριστος *producitur à Theoc. Edyl. 15. Corripi tamen videtur.* Ἰλ. ω. *vers. 124.*

[6] *In diminutiuis in* άριον *breue est* α.

[7] *Homer.* Ἰλ. β. *vers. 438.*

[8] ἀκρασία *producere* α *putat Moschop. quod sit à* κεράω. ἀκρασία *vero corripere quod sit à* κρατέω.

penultimam antecedentes. Penultimas verò vltimæ adhæ-rentes, siue primæ sint, siue mediæ: vt in Λαερτιάδης α, ε, ι an-tepenultimas appellamus, sed α sequentem ante δης penul-timam & sic in aliis. Ne verò quis merito conqueri poss[it] istos naturæ fontes à nobis non satis aperiri, multaq; vide[ri] quæ in hac parte iure desiderentur, nonnulla hic subiun[xi]mus de quibus lector nobis præmonendus. Primum in [vo]cabulis quæ contrahuntur syllabas non contractas hic n[u]merari: in verbis verò deponentibus eas quas habet fictu[m] thema vocis actiuæ: Itaque huius verbi λυπῶ, quantitas in antepenultimis quærenda; quia fit à λυπέω. Et huius verbi ῥύομαι υ quærenda in penultimis quia est à ῥύω. De-inde ex personis verborum vltimas syllabas hic esse quæ-rendas: Item antepenultimas quę non habent Crementum In thematis verò has vtrasque atque insuper penultimas: Nam in reliquis temporibus excepto themate, tam syllabæ penultimæ quàm omnes crescẽtes explorandæ erunt iuxta regulas superius traditas. Porrò, nisi accuratè superioris partis regulæ, præsertim quæ de communibus syllabis tra-dita sunt memoriæ mandentur, multa videbuntur in hac parte desiderari: Exempli causa, multa vocabula alteram ex ancipitibus productam habent beneficio liquidarum λ, μ, ν, ρ, σ, qua licentia tyrones delusi naturæ censebunt tribuen-dum, quod ab arte, imo verò à licentia proficiscitur: mira-bunturq; huiusmodi vocabulorum nullam in hisce tabulis ra[tionem] habitam esse rationem. Idem censendum est de multis aliis vocibus, quę propter concursum multarũ breuium aliquam syllabam habent productam. vt ἀθάνατος. Idem esto de illis vocibus iudicium, quarum quantitas in versibus λαγάροις, ἀκεφάλοις & μειούροις tyrones fallit: & ad nouas formanda[s] exceptiones allicit. Idem dicendum præterea de deriuat[is] & compositis quas superfluum fuisset longo hic ordine re-texere. Quis enim exempli gratia non videat μέμυκα pro-ducere penultimam, licet hoc verbum non ponatur in ex-ceptione illius regulæ quæ agit de υ in penultimis ante [κ] eo enim non pertinet, sed quia deriuatur à μυκάω quod pri-mam sortitur longam. Quis enim è vestigio non iud[icet] ἄτιτοι, *inhonoratus*, producere penultimam, quamuis [non] comprehendatur in ea regula quę ostendit quanta sit ι in penultimis, ad eam enim regulam non pertinet [sed] ideo producit penultimam quia deriuatur à verbo ἀτ[ί]-τω in quibus penultima longa est & sic de aliis innum[eris]. Nec consentaneum fuit nomina quædam propria m[inus] vsitata exceptionibus inserere, cùm Poëtæ illis ad comm[o]diorem carminis structuram sæpius abutantur: vt dum

corripiunt α in nomine λευκανὸς & in aliis multis similibus, à germana quantitate discedentes. Addidi denique multas voces, quæ tametsi productam sortiãtur aliquam syllabam, quia accentu circumflexo notantur, suntque ideo referenda ad præcedentem partem: quia tamen recti accentum non retinent obliquis remanente eadem quantitate, vt δῖος δῖυ, δίω, de iisque dubitare merito possent tyrones, ideo visum hic est earum habendam esse aliquam rationem: imo & nonnulla vocabula quorum syllabæ regulis generalibus includuntur in his specialibus ideo aliquando repetuntur vt memoriæ consulatur, veluti παῖς pro πηὸς νίκανδρος, ἰλυόεις & similia. Cui etiam & hoc vno cõsultum esto: quod Tabulas GVLIELMI BAILLII has ipsas regulas digito velut indicãtes (è cuius libello huius admonitionis partem ad verbum descripsimus) singulis capitibus subiecerimus.

De α in primis & antepenultimis ante omnes vocales & diphthongos.

α in primis & antepenul. corripitur ante omnes vocales & diphthõgos { α, ε, ι, ο, υ, ει } excipe & produc {
- Ἀάατος, ἀκράαντος.
- Ἄεναος, ἄεθλος, Λαέρτης.
- Ἀΐδιος, ἀϊταλὴς, ἄϊκες. ἀϊκὴ, ἀΐσσω, ἀχαϊκὸς, βραγάϊος, ἐλάϊνος, καταΐγδην, λάϊνος.
- Ἄονες, βιάομαι, ἰάομαι, λαοδάμεια. cum compositis à λαὸς, πετράορος.
- Ταΰγετον.
- [Anceps est α in ἀείδω.

De α in primis & antepenultimis ante omnes consonantes.

α in primis & antepenult. corripitur ante { β, γ, δ, θ, κ, λ } excipe & produc {
- Ἰθαγενὴς, ναυαγέω, ναυάγιον, σφραγίζω, πραγματευτὴς: hęc enim mutant α in η Ionicè, vt ἰθηγενὴς, &c.
- Ἀδηκὼς, ῥάδιος, quasi à ῥᾴδιος.
- Γαθυμὶς. ῥάθυμος, quasi à ῥᾴθυμος.
- Ἀκέστος, διάκονος, ζάκυνθος, apud Theocritum Εἰδυλ. Διλζα 32. licet sæpius corripiatur. λακέω, μακεδανὸς, σακίτης, pro σηκίτης, apud Theocr. συρακόσιος, & Numeralia in όσιος, vt διακόσιος.
- Ἀλοσεύη, φαλαίνη, ἄλοφος apud Homer. Iliad. χ. producitur.
- [Anceps est μα in μαλακὸς.

Ἄμη

α in primis & antepenult. corripitur ante { μ ν π ρ σ τ φ χ } excipe & produc {

- μ: Ἀμητὸς æstas, ἀμητὸς messis, ἀπαμαία, δαμοίτας, διδάμιππος.
  [Anceps est α in ἀμάω.
- ν: Ἀνεῖν, ἀνέψιος, δάνευσις, κράνον, κρανώνιος, μανικὸς, νεανίας, πηνικός.
- π: Ἀπεννῖνος, ἄπτερος, pro ἤπτερος, ἀπιδανὸς, δραπέτης, δραπετίδης, πεια.
  [Anceps est ἀπόλλων, & ἀπάλαμνον, ex sententia Guillonij qui delusus est 20. vers. lagaro, Hesiod. ἔργων, vbi ponitur anapæstus pro dactylo.
- ρ: Ἀράομαι, ἀρήτη, ἄρητος, ἀρητὶς, ἀρήτειρα, ἀρίων, ἀμαρακὸς, καρίων, κάραβος, λάρισα, μαρύομαι, φλυαρῶ. Adde ἄριστον prandium.
- σ: Ἄσιος, ἀσιάδης, ἀσωπὸς, ἐπιρράσημος, δυσκρασία, ζάσιος, κοράσιον, πασιφάη, πασιφαής.
- τ: Ἄτερος pro ὁ & ἕτερος, βατίελιον, διδυματόκος, θἄτερον pro τὸ ἕτερον: & composita à λᾶς, vt λατύπος.
- φ: Ἐπάφιος.
- χ: Τράχουρος piscis.

De quantitate ι, in antepenultimis syllabis.

I Ante vocalem in antepenultimis corripitur, vt αἰγιαλὸς, διερὸς, ἰότης, μητιόω, ἐλλοπιεύω. Producunt verò ἰάομαι, ἰατρὸς, ἰάσιμος, ἰητὴρ, ἰαπετὸς, ἰάσος, ἰάσιος, ἰαμβυὸς, ἰονίη, ἰύζω, ἰυγὴ, ἰυχμὸς, ἰωχμός. & composita ab ἰὸς, id est, *venenum*: vt ἰοβόλος, ἰοχέαιρα. Item κιάθω, μνιώδης, ὀΐομαι, ὀφιονίδης, πανδιονίδης, παλιώξις, προΐωξις, [1] πιαίνω, πίειρος, πιέειρος, φθιώτης, χιονεύς. Indifferentia sunt ἀνιάζω, ἀνιάω, ἀνιαρὸς, ἰαίνω, ἵημι eo, ἵεμαι eo, ἵημι mitto, ἵεμαι cupio.

[1] *Hesiod. ἀσπίδι, οὐδὲ προΐωξίς τε παλίωξίς τε τέτυκτο nisi coniungere velis ο & ι per συνίζησιν vt προΐω sit spondæus.*

I ante β corripitur, vt λιβύη, στιβαρὸς, ἴβυκος. Producunt ἀλίβαντον apud Nicandrum, & Τίβυρις, alias Τίβυρ, *vrbs Italiæ*. In vulgatis enim codicibus Stephani sic quoque legitur, τίβυρ disyllabum per ι.

I ante

I ante γ producitur, vt ῥίγιον, ῥιγέω *timeo*, ῥιγόω *algeo*, σιγάω, ὀρίγανον.[2]

I ante δ corripitur, vt [3] γνωμίδιον, ἐρειδαίνω, κρείδιος, σίδηρον. Producunt ἀκιδάλιος, ἰδαῖος, ἰδάλιον, ἰδομβριδὲς, πιδύω, πιδύτης, σιδόνιος, χελιδόνειον.

I ante θ corripitur, vt κίθαρις, ψιθυρίζω, τιθηνός. Producunt βιθυνία, ἰθυνω, ἰθυντωρ, σιθωνία, τιθωνός.

I ante κ corripitur, vt ἱκέτης, σκελός. Producunt ἀρικίνη, ἱκεσίη, ἱκέσιος, ἴκαρος, ἰκάριος, κίκαμα, νικάω, νικίας, νίκανδρος, σικανίη, σικιλίη, φοινίκεος, φρικάλεος, φρικώδης. Indifferens ἴκελος.

I ante λ corripitur, vt λιλύβη, φιλέω.[4] Producunt ἱλεὸς, ἰλυόεις, ἰλιασὸς, ἰλαδὸν, ἴλιος, ἰλασμὸς, μίλητος, μελίλωτον, ὁμιλαδὸν, ὁμιλέω, πιλέω, [5] σιλίωὸς, φιλητώω, φίλομαι, χιλόω, χίλια, χιλιὰς, χίλιοι, ψίλωθρον. Indifferens ἴλαος, ἵλαμαι.

I ante μ corripitur, vt χίμαρος, ἱμάσθλη, σιμόεις. Producunt βριμάω, βριμιδὸν, δριμύλος, ἱμέρα *vrbs & fluuius*, ἵμερος, ἱμερόεις, ἱμείρω, μιμοῦμαι, μίμημα, μιμηλὸς, σιμαίθα. & composita ac deriuata à τιμὴ, vt τίμιος, τίμαιος, τιμαγήτης, φιμώδης.

I ante ν corripitur, vt κοτίνουσα, κινύρομαι, μινύρομαι. Producunt γίνομαι, γινώσκω, δίνησις, δινήεις, ἐρινεὸς, θρινακίη, ἰναχὸς, ἰνωπὸς, ἰνίον, [6] κινέω, κίνυμι, κινύφιος *fluuius*, ἀκροθίνια, τρινακρία, λακίνιος, λακινιὰς, μινώϊος, πινύσκω, σίνομαι, δελφίνιος. Indifferens ἀγινέω, δινέω, δινεύω.

I ante π corripitur, vt λιπαρὸς *pinguis*. Producunt ἠνίπαπε, λιπαρῶ *supplico*, διϊπετὴς, ἀρειπίδης & πυριπόλος, apud Orph. ῥιπίζω, ῥίπαιον *mons*.

I ante ρ producitur, vt σεμίραμις, τιριώθιος.

I ante σ corripitur, vt κλισία, πισίδαι. Producunt βισάλτης, βισαλτία, βρισηΐς, ἴσανδρος, ἰσφαρίζω, ἰσαῖος, ἰσάζω, κοίσαλος, μισαρὸς, [7] μισέω, ἴσυρος, πισιδικὸς, πισιδὴς, σισύμβριον, σίσυφος, σισυφίδης, τισιφόνη, φθισήνωρ, χαρίσιος.

[2] *Apud Nicād. est* ὀρείγανον *per* ει.

[3] *Deriuatiua in* ιδιον *habent tres vltimas syllabas breues.*

[4] φιλέω, φιλέομαι, φίλος, *&c. quandoque producuntur apud Hom.*

[5] σιλινὸς *à multis scribitur &* ι *nunc longum nūc breue apud Hom. & Orph. legitur: Imo & à Latinis nunc longa prima nūc breui inuenitur.*

[6] *Omnia verba desinētia in* ινῶ *habēt* ι *longum vt* κινῶ, βινῶ.

[7] *Scribitur aliâs* μυσαρὸς *per* υ.

I ante τ breue est, vt μιτυλήνη, λιτανεύω, ἴτυλος. Producunt [8] ἰτέα, τίτυρος, τριτωνὶς, τριτογένεια, τριτογενὴς, ἰτιμονεύς.

[8] *Quidam tradūt ι inceptiuū ante τ corripi, vt in ἴτυς, ἰτρύον, ἰτέα quod ab Homer. factum est sæpius, vt Ιλ. φ. υ. 350. & Οδ. κ.*

I ante φ corripitur, vt νιφετὸς, νιφόεις. Producunt διφάω, διφήτωρ, ἴφιτος, ἴφιος, ἰφιγένεια, ἰφιδάμας, ἰφίνοος, & alia ab ἶφι: τριφυλλίς. Indifferens πιφαύσκω.

I ante χ corripitur, vt κιχέω. Producunt ἰχαίνω, κίχορα.

De ι in primis & antepenultimis ante omnes vocales & diphthongos.

Tabula Baillij.

ι in primis & antepenult. corripitur ante omnes vocales & diphthōgos	α	excipe & produc	Διάβολος licenter, ἰαμβὸς, ἰάομαι, ἰαπετὸς, ἰάσιμος, ἰάσιος, ἴασος, κιάω. [Anceps ἀνιάζω, ἀνιάω, ἀνιαρὸς, ἰατρὸς.
	ε		Πίερος, πίειρος. Anceps est ἱερὸς, [illegible] ἵεμαι, eo, ἵεμαι, cupio.
	η		Ἰτὴρ. Anceps est ἵεμαι eo, ἵημι, mitto.
	ο		Ἰονίη. & composita ab ἴος, id est, virus, vt ἰοβόλος, ἰοχέαιρα, ἰαίνομαι, [illegible] ὀφιονίδης, πανδιονίδης, χιονέεις. [Anceps est Διογένης.
	υ		Ἰϋγὴ, ἰΰζω, ἰϋγμός.
	ω		Ἰωχμὸς, μνιώδης, πηλίαξις, προΐωξις, φθιώτης.
	αι		Πιαίνω. commune est ἰαίνω.

De ι in primis & antepenultimis ante omnes consonantes.

ι in primis & antepenultimis corripitur ante	β	excipe & produc	Ἀλίβαντον, τίβυρις, aliàs τίβυρις βέρος.
	γ		I ante γ producitur, vt σίγιον.
	δ		Ἀκιλάδιος, ἰδαῖος, ἰδάλιον, [illegible] μηνδῆς, πιδήεις, πιδύω, συνίδ[illegible] χελιδόνιον.
	θ		Βιθυνία, ἐριθακὶς, nomen pr[illegible] apud Theocr. ἰθυνω, ἰθυντὴς, [illegible] θωνία, πιθωνός.
	κ		Ἀρικίνη, ἱκεσίη, ἱκέσιος, ἰκαρίας, [illegible] ερος, κίκαμμα, νικαία, νικίας, [illegible] δρος, σικανίη, σικελίη, φοινίκεος, φρικάλεος, φρικώδης.

[Ad

ι in primis & antepenultimis corripitur ante — excipe & produc:

- λ: [Anceps est ἴκελος. Ἰλαδὸν, ἱλασμὸς, ἵλεος. ἶλιος, Ἰλισσὸς, ἰλυόεις, χιλόω, χίλια, χιλιάς, χίλιοι, μίλητος, μελίλωτον, ὁμιλαδὸν, ὁμιλέω, πιλέω, σπλῆνος, φιλητεύω, φίλομαι, φίλωθρον.
- μ: [Anceps est ἱλαμαι, ἴλαος. Βριμάω, βριμίδον, δριμύλος, ἱμέρα, ἵμερος, ἱμερόεις, ἱμείρω, μιμέομαι, μίμημα, μιμηλὸς, σιμαῖθα, τιμὴ, cum suis compositis, ac deriuatis, vt τίμιος, φιμώδης, τιμαγήτης.
- ν: Ἀκροθίνια, γίνομαι, γινώσκω, δελφίνιος, δίνησις, δινήεις, ἐρινεὸς, ἰναχὶς, ἰνίον, ἰνωπὸς, κινέω, κίνυμι, κινύφιος, λακίνιος, λακίνιας, μινώιος, πινύσκω, σίνομαι, τρινακρία. Communia sunt ἀγινέω, δινεύω, δινέω.
- π: Διίπετης, εὐριπίδης, ἠνίπαπε, λιπαρῶ, πυριπόλος, ῥιπίζω, ῥίπαιον.
- ρ: I ante ρ producitur, vt σεμίραμις.
- σ: Βισάλτης, βισάλτια, βρισηὶς, ἴσανδρος, ἰσοφαρίζω, ἰσαῖος, ἰσάζω, κρίσαλος, μισαρὸς, μισέω, νισυρὸς, πισιδὴς, πισιδικὸς, σισύμβριον, σίσυφος, (Theognis tamen in σίσυφος primam corripit) σισυφίδης, πισιφόνη, φθισήνωρ, χαρίσιος.
- τ: Ἰτέα, ἰτμονεὺς, πίτυρος, τριτογενὴς, τριτογένεια, τριτωνὶς.
- φ: Διφάω, διφήτωρ, ἴφιτος, ἶφιος, ἰφιγένεια, ἰφίνοος, & alia quæ ab ἶφι, formantur, τριφυλλὶς. Anceps est πιφαύσκω.
- χ: Κιχάνω, κίχορα.

De quantitate υ in antepenultimis syllabis.

Y Ante vocalem in antepenultimis corripitur, vt γηρυτικὸς, θυώδης, [1] κυανὸς, κυανῶπις, μυοκτόνος, ὕαινα. Producunt verò ἀισυήτης, Ιλ. ν. ἐνυάλιος, κυανοχαίτης, κυάνεος, μυελὸς, μύουρος, μυοδόκος, μύελος, πύελος, πυετίη, πλατυάσδω apud Theocr. ὑετός.

Υ ante β corripitur, vt ταλθύβιος, κυβιστάω.

[1] *Cum post κυ sequitur vocalis breuis fit lõgum υ vt κυανέος. alias manet breue, vt in κυανῶπις, κυανοχαίτα.*

Υ ante γ corripitur, vt ὑγιὴς, συγερὸς, ὠγυγίη. Producunt γυγαῖος, & θυγάτηρ aliquando in obliquis. μυγαλέη, πυγίζω.

Υ ante δ corripitur, vt κυδοιμός. Produc. κυδάλιμος, μυδαλέος, κύδιμος, κυδαίνω, κυδιόω, πυδάω,

Υ ante θ corripitur, vt ἐρυθαίνω, κύθηρα. Producunt ἐρυθιόω, πυθαγόρας, πυθεδὼν, πύθιος, μυθοῦμαι: & ab eo composita, vt παραμυθοῦμαι, παραμύθιον, ψιμύθιον.

Υ ante κ corripitur, vt πυκινὸς, μυκῶμαι, γλυκερ... Producunt ἐρυκακέω, ἐρυκανέω, μυκάομαι, μυκηθμ... φυκιόεις, φυκίον.

Υ ante λ corripitur, vt φυλάττω, ὑλακτέω, ὑλάω, latro. Producunt θυλακὶς, θύλακος, θυλακόεις, κογχύλιον, παμφυλία, σκύλομαι, συλάω, συλεύω, σφονδύλειον[*] herba, ὑλαῖος, ὑλακόεις, ὑλακόμωρος, ὑλακίδης, φυλείδης, φύλοπις.

[*] *Hic υ ob ambientes longas produci videtur à Nicãdro: cum in σφόνδυλος ab eodem subinde corripiatur sicuti in σφονδύλιον quoque. Ιλ.α.*

Υ ante μ corripitur, vt κύμινδις, τύμβος. Producunt casus plurales pronominis secundæ personæ, & ab eo deriuata possessiua, ὑμέες, ὑμέων, ὑμέας, ... ὑμέτερος. Item ἀμυμώνη, θυμοῦμαι, ἐνθυμοῦμαι, ἐνθύμημα, θυμώδης, θυμῆρες, θυμαίνω, κυμαῖος, κυμαίνω, κρυμώδης, λυμαίνω.

Υ ante ν corripitur, vt δύναμαι, κυνικὸς, κυνέη. Producunt βιθυνία, γρυνίος. Et interdum quædam à συν, vel ξυν, composita, ratione immutabilis. vt ξυνήϊον xenium, ξυνίημι, συνεχες, ξυνάω.

Υ ante π corripitur, vt κύπελλον, κυπάρισσος. Producunt λυπέομαι, τρυπάω, τρύπανον.

Υ ante ρ corripitur, vt γυρῖνος, θύρεον, μαρτυ... ψιθύρισμα. Producunt γυρόω, γυραῖος, κυρίων, ... κυρῖνος, μυρίος, μυρία, μυραινα, πλημμυρέω, πλημμ... πυρίτις. & quædam à πῦρ composita, vt πυρ... πύραμος, πυραίχμης. alia corripiunt, vt πυρά... ράγμων, πυράγρα. alia etiam variant, vt πυρίων... ραυγής. Item συρίζω, σφύραινα, τυρόεις, ζυράω.

Υ ante σ producitur, vt χρύσεος, λύσανδρος, μύσιος, φυσάω. corripiunt ἠλύσιος, θύσανος, Ἰηλύσιος, τηύσιος. Ex compositis verò à λύω siue λύσις quædam producuntur, vt λυσίπονος, λυσιμελὴς, λυσιμέριμνος, λυσίζωνος. alia corripiuntur, vt λυσιπήμων.

Υ ante τ corripitur, vt δρύτερος, σκυτάλη, φυταλεύω. Producunt ἀτρυτώνη, αὐτέω, φυτάλμιος, φυταλιά.

Υ ante φ corripitur, vt τρυφάλεια, τυφώδης. Producunt εἰλυφάζω, κωλύφιον, τύφομαι.

Υ ante χ corripitur, vt νύχιος, ὑποβρύχιος. Producit βρυχανάω.

De υ in primis & antepenultimis ante omnes diphthongos.

υ in primis & antepe. corripitur ante omnes vocal. & diphthõgos.	α	excipe & produc	Ἐνυάλιος, κυανοχαίτης, κυάνεος, κυανὸς, & similia, quia quotiescunque vocalis breuis sequitur αν, υ, quod est ante αν, producitur: πλατυάζω.	*Tabula Bailly.* *Notio.*
	ε		Μυελὸς, πύελος, πυέλλη, ὑετὸς.	
	η		Αἰσυήτης.	
	ο		Μυοδόκος.	
	ου		Μύουρος.	

De υ in primis & antepenultimis ante omnes consonantes.

υ in primis & antepenult. corripitur ante	β, γ, δ	excipe & produc	Γυγαῖος, θυγάτηρ, μυγαλέη. Κυδαίνω, & apud Hom. κυδάνω, κυδάλιμος, κύδιμος, κυδιόω, μυδαλέος, πυδάω.
	θ		Ἐρυθιόω, Πυθαγόρας, πυθεδὼν, πυθος, μυθοῦμαι, cum compositis.
	κ		Ἐρυκακέω, ἐρυκανάω, μυκάομαι, μυκηθμὸς, φυκιόεις, φυκίον.
	λ		Θύλακις, θύλακος, θυλακόεις, κογχύλιον, παμφυλία, σκύλομαι, συλάω, συλεύω, σφονδύλειον, ὑλαῖος, ὑλακόεις, ὑλακόμωρος, ὑλακίδης, φυλείδης, φίλοπις.
	μ		Ἀισυμνώνη, ἐνθυμοῦμαι, ἐνθύμημα, θυμοῦμαι, θυμώδης, θυμήρης, θυμαίνω, κυμαῖος, κυμαίνω, κρυμώδης, λυ-

υ in primis & antepenul. corripitur ante — excipe & produc:

ν	μαίνω, ὑμέες, & alios casus plurales à σὺ, & possessiua ab eo deriuata, ὑμέες, ὑμέων, ὑμέας, ὑμέτερος. Βιθυνία, χρύνιος, & quædam composita à συν, vel ξυν, vt ξυνίημι ratione liquidæ.
π	Λυπέομαι, τρυπάω, τρύπανον.
ρ	Γυρόω, γυρεῖος, κυρλώη, κύρλος, κυρῆνος, μυρία, μυρίος, μύραινα, πλημμυρέω, πλημμύρια, πυρίπνοος, συρίσδω, apud Theocr. σφύραινα, τυρόεις, φυράω. & quædam à πῦρ { πύραμος. πυραμίς. πυράγχμης. } quædam verò à πῦρ corripe { πυρά. πυράκμων. πυράγρα. } à πῦρ communia sunt { πυρλώη. πυραυγής. } Anceps est συρίζω.
σ	Υ ante σ producitur, vt χρύσιος. Corripe ἠφύσιος, θύσανος, ἰηλύσιος, τηύσιος: Et composita à λύω siue λύσις: præter λυσιζώνος, λυσιμέριμνος, λυσίπονος (corripe λυσιπήμων.)
τ	Ἀτρυτώνη, ἀιτέω. φυτάλμιος, φυταλία.
φ	Εἰλυφάζω, κωλύφιον, τύφομαι.
χ	Βρυχανάω.

De quantitate ancipitum in penultimis syllabis: & primum de α.

A Ante vocalem in penultimis corripitur, vt ἀγλαὸς, ἀεὶ, [1] κεραὸς, ναυσικάα, ἐλάω, ἱμάω. Produc. ἀθεραὶς, ἀμφιάραος, ἀχραὴς, ἄων, δαὴρ, ἐάων, id est bon... ἐλαὶς, λαὶς, πτολεμαὶς, θαὶς, ἰάων, [2] κραας, λάας, λαὶγξ, ... παμφαὴς, apud Orpheum, πρᾶος, πραὺς, ῥάων, χάων, χάων. Item λυκάων, ἐλικάων, ἱκετάων, ποσειδάων, [3] μαχ... ἀρτάων, ἀλκμάων, ὀπάων, σιωπάων, τυφάων, διδυμάων, ἀμυθάων, προτιάων, & similia in αων, mutantia ω in ο in obliquis, vt τοῦ χάονος, λυκάονος, &c. Et nomina substan...

[1] *Adiectiua in αος penult. corripiūt, Substātiua disyllaba producunt vt νάος.*

[2] *Finita in ων præcedēte ancipite ferè eā producūt, si in obliquis mutāt ω in ο: sin verò seruāt ω corripiūt.*

[3] ποσειδάων *in Hym. Nept. ab Hom. producitur* ἀμφὶ ποσειδάωνα θεὸν μέγαν ἄρχομ' ἀείδειν.

substantiua oxytona finita in αὸς, vt λαὸς, ναὸς, παός. Item composita ab ἄω *spiro*, vt ζαὴς, ἁλιαὴς, δυκραὴς: & ab ἀΐσσω, vt πολυάϊξ. Et verba finita in αω præcedente vocali aut ρ, vt ἐάω, περάω: exceptis ἐψιάω, ἀμφιάω. cùm verò præcedit cõsonans, corripi tradunt. πεινάω tamen producto α reperio, & [4] κάω, κλάω. Indifferens ἀὴρ, [5] ἄορ.

A ante β corripitur, vt ἐκάβη.

A ante γ corripitur, vt ἄγω, τράγος. Producunt ἀαγὴς, Αγὶς, δαγὺς, πρᾶγμα, [6] σφραγὶς, ταγός.

A ante δ corripitur, vt βραδὺς, κλάδος. Producunt ᾆδος, λάδας, λάδων, οἰλάδης, ὀπαδὸς, σπάδιξ.

A ante θ corripitur, vt βαθὺς, πάθος. Producunt κρᾶθις, & ἆθλον ex ἄεθλον per contractionem.

A ante κ corripitur, vt κακὸς, πολλάκις. Producunt ἆκις *fluuius*, ἄκων *inuitus*, quia coalescit ex ἀέκων. δᾶκος. Θρᾴκη verò ι habet subscriptum.

A ante λ corripitur, vt μάλα, ἁπαλός. Producunt ἀμάλης, & ἆλες contractum ex ἀολέες. δαλὸς, σαρδάναπαλος, σύμφαλος. Item ὀμφάλη, [7] & τρικέφαλος, repugnantibus eorum primitiuis.

A ante μ corripitur, vt θάλαμος, [8] πλοκαμίς. Producunt ἁμὸς *noster* pro ἡμέτερος, δᾶμις, δάμων, φρασίδαμος. Et nomina neutra verbalia finita in αμα, vt [9] νᾶμα, θυμίαμα.

A ante ν corripitur, vt αἰδάνω, [10] κανὼν, κρανός. Producũt ἀγάναξ, ἀγαθάνωρ, βιάνωρ, ἐρανὸς, ἰᾶνος, ἱκάνω, κιχάνω, νεᾶνις, νικάνωρ, φθάνω. Et nomina disyllaba oxytona in ανος, vt δανὸς, τρανὸς, & gentilia in ανος, vt βρεττανὸς, καρμανός. & in ανις, vt βρεττανίς, καρμανίς. Item finita in ανος supra tres syllabas, vt ἡρωδιανὸς, ἰκλιανὸς, excepto ὠκεανός. Indifferentia, ἐανὸς, & ἄνω verbum pro ἀνύω *expedio*.

A ante π corripitur, vt ἀλλοδαπὸς, ἅπας, [11] τάπης. Producunt Απις, Αιαπὸς *fluuius*, ἰάπυξ, ἆπυ. πρίαπος, σάραπις.

4 *Quod fiant à* καίω *&* κλαίω *α producunt. α enim ex diphthõgo relictum producitur.*

5 Ιλ. κ. λ. χρυσάορ *tamẽ produci putat Vergara.*

6 *Hoc naturâ producitur propter circumflexum.*

7 *In illo producitur α quod sit inter duas longas, vt habeat locum in vers. Heroïco: in hoc verò & similib. efficitur longum propter duas breues præcedentes quibus non cohæret 3. in eod. gen. versus.*

8 πλοκαμὶς *penult. est anceps, quia præcedit immutabilẽ, & vltima est σ.*

9 *Vide tabulam Baillij.*

10 *Vide tabulam Bailly.*

11 ἅπας *&* ἅπαν *secundum Atticos producunt priores, vt & eorum composita.*

A ante ρ corripitur, vt καθαρὸς, σιδαρὸς, χάρις, κλάρος[12] *vrbs*, patria Nicandri. Producunt ἆρα[13] *nunquid*, βᾶρις, ἄβαρος *fluuius*, ἀμάρας, θυμαρὶς, καρὶς *piscis*, καθάρα, νάρων *fluuius*, πάραρος, φαρὶς, τιάρα. Et nomina disyllaba masculina in αρος, vt ὁ ταρὸς, λαρ. [14] Item polysyllaba oxytona in αρος habentia antepenultimam longam. vt μιαρός. Indifferentia, ἄρης, ἀρὴ, φάρος pro *veste*.

[12] Ab eodē Nicandro corripitur.

[13] Pro itaq; vel ergo corripitur.

[14] In genere polysyllaba in αρος oxytona ancipite præcedente quorū antepen. longa est producūt penultimā.

A ante σ corripitur, vt δασὺς, θάσος. Producunt ἀσὶς, ἆσον, θᾶσον, ἴασος, ἰάσων, κρᾶσις, μάσης *vrbs*, πράσον, πρᾶσις, φᾶσις.

A ante τ corripitur, vt θάνατος,[15] δέκατος. Producunt nomina lapidū & gentilia in ατης, vt ἀχάτης, γαγάτης, νιφάτης, σπαρτιάτης. & in ατις fœm. gentilia, vt σπαρτιᾶτις, μελεᾶτις, πισιᾶτις. Item ἆτις, ἄτη, contracta ex ἄατος, ἀάτη, ἀθέατος, ἄρατος, ἀπροσόρατος, ἀόρατος, κράτηρ, φράτωρ, δημάτωρ apud Orpheum. ἀφράτης *fluuius*, θᾶτρον, θέατρον, θεατὸς, ἰατρὸς, καίρατος *fluuius*, ὁρατὸς, πράτλω, φράτηρ.

[15] Nomina Barytona polysyllaba in ατος vel ατον penultimā corripiunt.

A ante φ corripitur, vt γράφω, σάφα.

A ante χ corripitur, vt τάχα, ῥάχις. Producunt τραχὺς cum compositis. Indifferens ἰαχή.

De α in mediis & penultimis ante omnes vocales ac diphthongos.

Tabula Baillij.

α in mediis & penult. corripitur ante omnes vocales & diphthongos { α, η, ι, ο, ω } excipe & produc {
- α: Κεράας, λάας.
- η: Παμφαὴς, πραὴς. Communia sunt ἀὴρ, & δαήρ.
- ι: Ἄϊς dissolutum apud Homer. & Hesiod. sæpius producitur, ἀγρέαις, ἀχρεαῖς, θαΐς, λαΐς, λαΐξ, καὶ πτολεμαΐς.
- ο: Ἀμφιάραος, πρᾶος, ταὸν. Commune est ἄορ.
- ω: Αἰνάω, ἄων, ἀμυγδάων, ἀλκμάων, ἀτράων, διδυμάων, ἐάων, ἐλαφηβολιών, ἱκετάων, λυκάων, μυκάων, ἰπποχάων, & omnia nomina in αων quę in obliquis per ο inflectūtur. }

Imo

Imò & ποσειδάων, licet ω retineat, α producit ſæpiſſimè apud Homerum. Hinc etiam excipe nomina ſubſtantiua diſyllaba in αος terminata, & Accentu acuto in vltima notata, vt ναὸς, παὸς: adiectiua verò in αος penultimam corripiunt, vt κεραὸς. Neutra verò diſſyllaba etiam ſi præcedat conſonans, penultimã quoque corripiunt, vt φάος. Excipe φᾶρος. Porrò α producunt quæcunque ab ἄω, id eſt, *ſpiro*, componuntur: vt ζάης, ἀλιαὴς: & ab ἀΐσσω: vt πολυάϊξ. Eadem ratione producuntur verba quæ deſinunt in αω, ſi vocalis aliqua, aut ρ præcedat: Excipe ἐψιάω, ἀμφιάω. Si verò non præponatur vocalis, aut ρ, corripitur penultima. Excipe inde πεινάω, κλάω, κάω, quæ penultimam producunt.

De α in penultimis & mediis ante omnes conſonantes.

α in mediis & penult. corripitur ante β, γ, δ, θ, κ — excipe & produc

- β, γ: Ἀαγὴς, ἄγις, ἀαγὸς, δύσπραγος, ξέναγος, πρᾶγος, σφραγὶς, παγὸς.
- δ: Ἅδος, λάδυς, λάδων, εἰλάδης (quamquam Patronimica in άδης, & ιδης terminata ferè correptam habeant penultimam: vt Μενοιτιάδης, Νεστορίδης: quod ſi fuerit in talibus nominibus η in antepenultima, interponitur ι breue poſt illud η, vt dicitur in noſtris dialectis) ἐπιβδὸς, σπάλιξ.
- θ: Ἆθλον contractum ex ἄεθλον, κρᾶθος.
- κ: Ἆκις, ἄκων, δᾶκος, θράκη, κνάκων apud Theocr. Eidyl. γ. ſic apud eundem λάκων: interdum κακὸς depræhenditur longum lib. 1. Antho. Epigrammate 23. εἰς ἀνδρέιυς hoc carmine pentametro. Φρὺξ ἐπέων κακῆς ἦρχεν ἐπεσβολίης.

Putarim tamen deesse particulam δὲ: Nam Demetrius Triclinius in Oedipod. Sophoclis ait semper esse primam breuem: nisi versus sit lagatus.

α in mediis & penult. corripitur ante

λ Ἀμάλη, ἅλες contractum ex ἅλεες, δαλὸς, μάλα, ὀμφάλη, καπάπαλος, σύμφαλος, & τε.κέφαλ licẽtia poëtica. anceps est καλὸς.

μ Ἀμὸς, δάμις, δάμων, φραδάμων: & nomina neutra in μα purum, quæ à verbis descendunt, vt γεμίαμα, iis tamen exceptis, quæ à verbis in μι fiunt, vt δόμα, θέμα, item σόμα, & quæ non habent α purum, vt βρέγμα, δόγμα.

ν Ἀγαθάνωρ, ἀγάναξ, ἀγάνωρ, Βιάνωρ, ἐρανὸς, ἴανος, ἱκάνω, κιχάνω, νεάνις, νικάνωρ, φθάνω. Et nomina in ανος quæ duas obtinent tantum syllabas, & accentu notantur in vltima, vt δανὸς. Atque Gentilia eodem modo terminata, vt καρμανὸς: & finita in ανις, vt καρμανὶς. & in ανὸς desinentia, quę tres syllabas excedunt, vt ἠρωδιανὸς.* — excipe & produc

Ab hac tamen regula excluditur ὠκεανὸς, & ἐριδανὸς, quia nõ sunt nomina Gentilia. Notandum verò ea verba, quę in ανω terminata polysyllaba sunt, habere α correptum.

[Anceps est ἑανὸς, & ἄνω pro ἀνύω.

π Ἆπις, ἄκαπος, ἰάπυξ, νάπυ, πρίαπος, σάραπις. ἅπας verò & ἅπαν cum compositis, Atticè producuntur.

ρ Αἴσαρος, ἄρα, interrogandi nota: nam pro *itaque* vel *ergo* ἄρα corripitur, βάρις, δάμαρας, θ... καρὶς, καπάρα, νάρον, παρ... ρα, φαρὶς. Et nomina dissyllaba masculina desinentia in αρὸς accentu acuto in vltima, vt λαρὸς, ταρὸς. Et polysyllaba oxytona in ρος, quæ penultimam producũt vt

*Horum tamen quædam in carmine Heroïco necessitate corripiũtur, vt τέτον Ἰελιανὸν τυραννίης βλάσφημα πιθώνης: & in alio πάνυ χρύσεα, &c. τίτια dactylus est.

α in mediis & penult. corripitur ante

- σ
- τ
- χ

excipe & produc

vt μισαρὸς: quæ regula in aliis ancipitibus locum habet, quoties enim in vltima ρος acuitur, toties penultima in qua est ι, vel υ producitur: vt ἰσχυρὸς, υ producto,

cōmunia sunt { ἄρης. ἀρὴ. φάρος, pro veste.

Ἄσις, ἴασος, ἰάσων, κράσις, μάσης, πρᾶσις, φᾶσις, & penultimam participiorum in ασα: Theogn. νικήσασα δίκην γλῶ κτ πᾶσαν ἔχει.

Nomina lapidum, & Gentilia in άτης, vt νιφάτης, σπαρτιάτης & Gētilia in ατις fœminina, vt σπαρτιᾶτις. Adde hæc nomina ἆτος, ἄτη, ex ἄατος, ἀάτη, ἀθέατος, ἄκρατος, ἄρατος, ἀνίατος, ἀόρατος, ἀπερισόρατος, δυσπέρατος, ἐπήρατος, εὐφράτης; θεατὸς, θεατρὸν, ἰατρὸς, καίρατος, ὁρατὸς, κράτηρ, φράτηρ, φράτωρ: quod tamen reperitur prima breui in Epigrammatis Græcis.

Πᾶχος, & τραχὺς, cum compositis, & κολαχὶς.

[Anceps est ἰαχὴ.

De quantitate ι, in penultimis syllabis.

I Ante vocalem in penultimis corripitur: vt *κοχλίας, πενία, [1] φιλία, [2] φίλιος, διὸς, in obliquis. [3] θηεῖον, γραμμάτιον, [4] κυλίω, ἐσθίω. Producunt ἀνίη, αἰκίη, κονίη, καλιὴ, ὁρμιὴ Ionica, quę aliàs communiter in α quoque desinunt. Item θεῖον, ἴϋγξ, μιῖον, πῖαρ, πίηρ, siue πίειρ pinguis: *πίων, πρίων, κίων: & pleraque comparatiua in ιων, vt βελτίων. [5] & alioqui positiua finita in ίων, mutantia ω in ο: vt ἀμφίων. Item φθίη, φθῖος, χῖος, gentilia. Et illa propria, θρῖος, κῖος, κεῖος, πῖος, τῖος, φλίας. Item δῖος diuinus, δῖα diuina, ἔνδιος meridianus. Item Διογένης, & similia, ob sequētes breues. Et nomina disyllaba oxytona finita in ιος: vt κριὸς aries

* In masculinis Barytonis in ιας breue est ι.

2. 1. 3.

4

*Quia disyllaba appellatiua in ιων producunt ι.

5

ιις

ἰὸς *venenum:* præterquam ἶος *æqualis*. Item μιθίω, τρίω, φθίω, χρίω. Indifferens ἴθι, ἴοι, ἱεὶς, ἴε, ἴθι, ἰόμεν, & similia cum compositis. λίαν aduerbium. Item οἴω, τίω, ἤϊα, δῖος, ὑπόδιος, ὠρείων, κρονίων: & alia quæpiam eiusmodi nomina simplicia finita in ιων.

I ante β corripitur, vt λιβάς. Producunt ἀκρίβεια, ἐρυσίβη, θλίβω, ἶβις, στίβη, τίβυρ.

I ante γ corripitur, vt λιγὺς, ὀλίγος, γίγας.* Producunt μίγω, πνῖγος, ῥῖγος, σιγή. Indifferens τιγ.

I ante δ corripitur, vt ἰδὲ, κομιδή. Producunt διδῶ, εἰλιδὼν, ἴδη, κνίδη, πίδαξ, πολύϊδος, σίδη,* χελιδὼν, χλίδη.

I ante θ corripitur, vt λίθος, πίθος. Producunt βρίθω, βρῖθος, βριθὺς, ἔριθος, ἐριθὰς, ἰθὺς, κριθὴ, λίθος *proprium.* Ιλ. β. σιθών.

I ante κ corripitur, vt δίκη, ὀρφανικός.* Producunt ἄνικυς, χελωΐκος *fluuius*, κίκυς, κνῖκος, νίκη, φοινίκη, φρίκη. Indifferens μυρίκη apud Homerum.

I ante λ corripitur, vt ποικίλος. Producunt αἴγιλος, ἄργιλος, ἶλος, ἰλὺς, κοίλη, νεοχμιλὸς, ὅμιλος, ὄϊλος, πέδιλον, πῖλος, σμίλαξ, σμίλη, σμῖλος, σπῖλος, χῖλος,

6 χίλων, ψιλός. Indifferens [6] φίλος.

7 I ante μ corripitur, vt [7] ἄλκιμος, λιμὼν, χείμα. Producunt βρίμη,* βριμὼν *Proserpina*, δριμὺς, κάμινος *urbs*, κλίμαξ, λιμὸς, μῖμος, σιμὸς, τιμὴ, φιμός. Et nomina composita finita in ιμος, vt ἄτιμος, βούλιμος, ἴφθιμος. Et verbalia finita in [8] ιμα, deducta à verbis penultimam producentibus, vt μίμημα, χρῖμα. In-

8 differens ἱμάς.

9 I ante ν corripitur, vt ἀκλινὴς, ἐρινὸς [9] *vermi*... ναξ. Producũt αἰχίνης, ἀπειρινὴς, ἐρινὰς, θαμινὸς, θῖνες, θριδακῖνις, ἰνῶ, κλίνη, μίνως, ῥινὸς, φιμὸς, χαλινός. Et nomina Barytona desinentia in ινος, & ινον. vt δῖνος,* γυρῖνος *ranula*, λατῖνος, ἐλαΐνεος, κάμινος, ... Exceptis καρκίνος, κοτινος, κόφινος, ... ινος, ... & significantibus materiã: vt βελίνος...

* γίγας apud Orpheũ in Argon. semel producitur γιγάντων, οἱ λυγρὸν ἔρανῳ ὀνομάζουσι.
* σίδη priorẽ cũ lõgam, tum breuem facit Nicander in Theriacis.
*Nomina possessiua oxytona in ικος breue habent ι, vt γραμματικός.
* βριμὼν lõgum habet ι, licet cõponi dicatur à βρὶ particula breui ι, quasi dicas βριμώνης ira cũda: *Apollon*[9].
* *Alias etiã* γυρῖνες γερώων υ *correpto à Nicandro vsurpatur.*

δρύϊνος, κέδρινος. Producunt etiam nomina finita in ινη habentia plus quàm tres syllabas: vt ἀδραστίνη, ἐρυκίνη, ἡρωΐνη, μολυβδίνη. excepto εἰλαπίνη: quibus accedunt trisyllaba, prima producta, vt ἀξίνη, δωτίνη, ἐλξίνη, ῥητίνη, ὑρμίνη, ὑσμίνη. & disyllaba duo, ῥίνη, δίνη. Item propria, præsertim locorum, vt *αἴγινα, καμάρινα: & verba desinentia in ινω, siue ινομαι. vt κλίνω, κρίνω, πίνω, γίνομαι, σίνομαι.*

** Producit penult. etiam cum fœminam significat, Orph. πηλέα τε αἰακίδην αἰγίνης ἀγλαὸν υἱόν.*

** Sed σίνος apud Nicand. commune est.*

I ante π corripitur, vt λίπος. Producunt γρῖπος, ἐνιπὸς, δῖπος, ἐνίπω, παρθενοπίπης, ῥιπὴ, ῥιπὸς, ῥίπη vrbs, Ιλ. β, σιπὸς, κνιπὸς, σκίπων. Indifferens ἐνιπὴ, ἐρείπω.

I ante ρ producitur, vt ἶρος, ἶρις, νιρὸς, τίρυνς, ὄσιρις.

I ante σ corripitur, vt ἥμισυ, ἴσως *fortè*, κλίσις,* κρίσις, μίσος *piaculum*, σφίσιν in Datiuo plur. pronominis tertiæ personæ. Producunt Αγχίσης, ἀμφισος,* ἀμνισὸς, βρισὸς, θεμιστὼ, ἴσως *æquè*, μῖσος *odium*, νίσος, πίσα *vrbs*, ἶσις. sunt tamen qui πίσσα scribunt gemino σσ. τὸ πῖσος *vbertas*, vnde πισήεις *vber*, τελμισός. Indifferens ἴσος *æqualis*, & ab eo composita pleraque.

** κρίσις semel productū apud Nonnum reperitur, & semel apud Moschum.*

** Alias ἀμφισσὸς ἀμνισσὸς gemino σσ.*

I ante τ corripitur, vt ἀλφιτα, θεόκριτος, ἴτυς.* Producunt ἀκόνιτον, ἴτων *vrbs*, ἴφιτος, κλιτὺς, λῖτον, λιτὸς, παλίντιτος,* σῖτος, τιτὰν, τίφυς, τρίτων, φῖτυς, φρίττω, vnde πέφρικα. Et nomina finita in ιτη, vt ἀφροδίτη, μελίτη. & in ιτης, & ιτις, vt ὁπλίτης, πολίτης, μακαρίτης, ὀΐτις. exceptis verbalibus deductis à verbis penultimam præteriti corripientibus. vt κριτὴς à κέκριται, & composita ab illis, vt δικαιοκρίτης, προκριτίτης.

** ι inceptiuum ante τ corripitur.*

** Homer. Od. α. vers. 444. corripit penult. ἀπιτος à Phocylide producitur.*

I ante χ corripitur, vt σίχω, δολιχός. Producit ἰχώρ.

I ante φ corripitur, vt ξίφος, ἔριφος, ἀλιφος. Producunt γρῖφος, ἶφι cum deductis & cōpositis, vt ἰφιὸς, ἴφιτος. Item σιφὸς, σκέριφος, σίφων. Indifferens νίφω *ningo*.

[1] QVIDAM sic præcipiunt: Fœminina oxytona in ια 1

bre

breue habent ι, & longum α, præterquam ἴα & μία, quæ
vtrasque habent breues. Alij sic, Nomina desinentia in ια
vltimam habentia longam, corripiunt ι, vt ξενία, πενία, ex-
2 cepto ἀνία. [2] Nomina finita in ιος, siue proparoxytona siue
siue paroxytona, penultimum ι habent breue. vt ὄλβιος
ἄξιος, πύλιος, βίος: properispomena verò longum, iuxta re-
gulam tonorum, præcipientem, vt longa penultima ante
breuem, si tonum receptura sit, circumflectatur, vt χῖος, ὁ-
φθῖος, & similia, quæ quidem contracta sunt, aliàs χίος
ἴος. nomina insularum primitiua acuunt priorem, vt pote
breuem. Hîc igitur tonus quantitatem docet, sicut in vicem
quantitas quandoque tonum distinguit. Proinde non parum
conducet rationem toni cognoscere, ad quantitatem com-
prehendendam. Neque id sperni ob circulum debet: quem
in multis locis vtilius & ad maiorem euidentiam admittes,
quàm si priuatim regulam absque ratione addiscendam tibi
3 proponas. [3] Nempe ι in neutris diminutiuis in ιον, siue ea
4 paroxytona sint, siue proparoxytona, corripitur. [4] Verba
5 barytona polysyllaba in ιω, corripiunt ι, excepto μεθίω. [5] In
horum tamen neutris breue est ι, quia Comparatiuorum in ι-
ον penultima anceps corripitur, vt τὸ ἥδιον, βέλτιον. præter di-
syllaba, vt θᾶττον, μᾶλλον. Etiam γλυκίων breue habet ι. quod
itidem accidit in aliis habentibus præcedentem breuem: vt
in κακίων, ταχίων. Similiter in finitis in ιων, interdum ι pro-
ducitur, vt in κάκιον apud Theognidem non semel. Eadem 2
ratione ι quoque corripitur in δουκαλίων, ζωπυρίων, δουκα-
λίωνος, ζωπυρίωνος, & in aliis ω seruantibus in obliquis.
Contrà in mutantibus ipsum in ο, plerumque producitur.
vt in ἀμφίων, βραχίων, ὑπερίων, ἐχίων, δολίων, πανδίων, κίων, πρίων,
πίων. τοῦ ἀμφίονος, βραχίονος, &c. In paucis compositis corri-
pitur, vt in ἀμφικτύων: κρηνίων verò & ὠρίων indifferenter vsur-
6 pantur. [6] In nominibus finitis in ιλος & in υλος Barytonis
7 breuis est anceps. [7] In nominibus deriuatiuis polysyllabis
Notio. 8 simplicibus finitis in ιμος, breue est ι. [8] Verbalia in ιμα
à prima persona præteriti passiui, ι habẽte correptũ, suæ ori-
ginis quãtitatẽ obseruãt. vt κρίμα, κλίμα, à κέκριμαι, κέκλιμαι.
Notio. 9 [9] In nominibus oxytonis polysyllabis finitis in ινος, quæ
tempus significant, ι corripitur, quanquam interdum etiam
producitur. Ιλ. φ. ὡς δ' ὅτ' ὀπωρινὸς βορέης. Aratus,
ὀρθρινὸν ἐρημαίη ὀλολυγών. De quantitate nominum finitorum 4
in ινος, ieiunè agunt Grammatici, quos mihi licuit consu-
lere. Quin & inter ipsos parum hac in re conuenit, sicut &
in aliis perquàm multis.

De ι in mediis & penultimis ante omnes vocales ac diphthongos.

Tabula Baillij.

ι in mediis & penult. corripitur ante omnes vocales & diphthongos — excipe & produc:

- **α**: Ἀνία, penultima tamen sæpius corripitur apud Theog. in Senten. ἀικία, κονία, καλία, ὀρμία, quæ communi quidem lingua in α exeũt, Ionicè autem in η, vt ἀνίη, ἀκίη, κονίη, καλίη, ὀρμίη: πῖαρ, φλίας. [Anceps est ι λίαν Aduerbium: Poëtæ quoque licentia poëtica interdum penultimam aliorum nominum in ια producunt, vt apud Theog. ἀπιστία. Theocr. Εἰδ. λ. σοφία.
- **η**: Πίηρ vel πίειρ.
- **ο**: Θεῖον, μνῖον, & nomina disyllaba quæ in vltima accentu acuto notantur producuntur, vt κριός, ἰὸς *venenum*. Excipe ἴος *æqualis*. Hæc quoque Gentilia penultimam producũt Φθῖος, Φθίη, Χῖος. Et hæc propria Κῖος, Κεῖος, Πῖος, Θρῖος, Τῖος. Sic δῖος, δῖα εὔδιος Διογένης cũ similibus ob sequentes correptas. Communia sunt ἀσκλήπιος, εὔδιος, ἴοι, ἴομεν, cum compositis, ὑπεύδιος.
- **υ**: Ἴυγξ.
- **ω**: Κίων, πίων, πρίων, dissyllaba enim appellatiua in ιων, vt πρίων, & pleraque comparatiua in ιων, vt βελτίων, producuntur. Excipe cõparatiua neutra in ιον, quæ corripiuntur. Non rarò tamen talia comparatiua in ιον apud Theog. producuntur. Sic nomina in ιων, quæ in obliquis ω vertunt in ο, sæpius producuntur: composita tamen quædam ι corripiunt, vt περικτίων. Producuntur etiã hæc verba μεθίω, πρίω, (πρίω tamen interdum corripitur apud Nicandrum) φθίω, χρίω. Communia sunt ἤια, ἰά, ἰεὶς, ἰὲ, & similia,

cum

cum compositis, ὄϊα, πῖε, τε, ὠρίων, & alia quædam nomina simplicia in ιων.

De ι in mediis & penultimis ante omnes consonantes.

ι in mediis & penult. corripitur ante — excipe & produc:

β Ἀκριβὴς, ἐρυσίβη, θλίβω, ἶβις, τίβερ. apud Hesiodum τρίβα. terdum producitur.*

γ Μίγω, πνῖγος, ῥῖγος, σιγή.
[Anceps est πνίγω.

δ Διδῶ, εἰλιδὸν, ἴδη, κλίδη, κνίδη, π[illegible] πολύϊδος, σίδη, χελιδὼν.
[Anceps est apud Nicandr[um] σίδη.

θ Βρῖθος, βρίθω, βριθὺς: ἔριθος, ἐρ[ι]θεὺς, ἰθὺς: κριθὴ, λίθος proprium nomen; σιθὼν.

κ Ἄικικυς, βρικῖκος, κίκυς, καῖκος, νικ[η], Φοινίκη, Φρίκη.
[Anceps est μυρίκυ, *ἵκω, & ἱκε[σθ]αι.

λ Αἴγιλος, ἄργιλος, δεκάχιλοι, ἐννεάχιλοι, ἶλος, ἰλὺς, κηνίλη, νεογιλος, ὅμιλος, ὀϊλεὺς, πέδιλον, πῖλος, πίλος, σιλὼν, σμίλαξ, σμίλη, σμιλὴ, [illegible] χιλὸς, χίλων, ψιλός.
[Anceps est φιλός.

μ Βρίμη, βριμῶ, βριμὼν, ὀριμὺς, ἰσψίνη, κάμινος, κλιμαξ, λιμὸς, μῖμος, σιμὸς, τιμὴ, φιμὸς, & nomina composita in ιμος, vt ἴφθιμος, & verbalia in ιμα, quæ manant ab[s] verbis, quorum penultima censetur longa: vt χεῖμα.
[Anceps est ἱμὰς.

ν Αἰσχίνης (corripitur tamen [apud] Theocrito) ἀπεριγὴς, ἐρινὰς, [...]ναξ, θριδακῖνις, θαμινὸς, ἰνὼ, κλ[...]μίνως, ῥινὸς, Φινεὺς, χαλινὸς: cum nominibus Barytonis in ινος, & ινον, vt δῖνος, σέλινον. Ab hac tamē regula excipienda sunt καρκίνος, κόπινος, κόφινος, κρίνον, λίνον, λινοσ[...]νινος, πίνος. Atque etiam [...]

*Et apud Nonnum τιβερίας ob pracedētes breues.

* Apud Homer. alij tamen poëtæ sæpius producunt.

ι in mediis & penult. corripitur ante — excipe & produc

materiam significant, vt κέδρινος. Nomina verò in ινη, quę tres excedunt syllabas producunt penultimam, vt ἀδρασίνη. (Excipe εἰλαπίνη, cum propriis vrbium, & trisyllaba, quæ primam producũt, vt σωλήνη, & disyllaba duo ῥίνη, δίνη.) Producuntur etiam verba in ινω, & ινομαι, vt κρίνω, σίνομαι. Et nomina propria, locorum potissimum, & vrbium: αἴγινα.

[Anceps est σίος.

π Γριπεὺς, ἐνιπεὺς, εὔριπος, ἐνίπτω, κνιπὸς, παρθενοπίπης, ῥιπὴ, ῥιπεὺς, ῥίπη, vrbis nomen, σιπὺς, σκίπων. Anceps est ἐρείπω, ἐνιπή. in quibusdam tamen lexicis scribitur per duplex ππ.

ρ I ante ρ producitur, vt ἶρος.

σ Ἀγχίσης, ἀμφισὺς, ἀμνισὸς, βρισεὺς, θεμισὼ, ἶσις, ἴσως, æquè, κίσσος, πῖσα, πῖσος, vnde πισήεις, τελμισὸς. Anceps est ἴσος cum compositis.

τ Ἀκόνιτον, apud Homer. interdum βριτὴς, ἴτων, ἴφιτος, κλιτὺς, λῖτον, λιτὸς, σῖτος, τίταν, τρίτων, τίφυς, φίτυς, & nomina in ιτη, ιτης, ιτις, vt * ἀφροδίτη, ὁπλίτης, ὀνίτις. Excepta sunt verbalia deducta à verbis penultimam præteriti corripiẽtibus, vt κριτὴς à κέκριται, & quæ ab illis componuntur, vt δικαιοκρίτης. Verum tamen Simonides θεόκριτος producit, dum ait Γνῶθι θεόκριτον προεδρίαν τὸν ὀλυμπιονίκαν. si tamen menda caret siquidem in alio Epigram. corripitur ἄλλος ὁ χῖος, ἐγὼ δὲ θεόκριτος, ὃς τάδε γράψα. * Vbi Demetri⁹ Mos[illegible] corripit ι.

φ Τεῖφος, ἶφι, cum compositis & deriuatis, vt ἰφεὸς, & σπειφος, σίφος, σίφων.

[Anceps est νίφω.

χ Τλίχων, ἰχὼρ & Σίχω apud Nonnũ

in paraphrasi sæpius, nisi fo... σείχω scribendum : ι enim in ... passim ab Homero corripitur.

De quantitate υ, in penultimis syllabis.

Y Ante vocalem corripitur, vt ἀμφιτρύων, δι...

1 κρύος, [1] μεθύω, ταννύω. Producunt ἐνυὼ, θυὰς, κι... μύω, μυὼν, μύωψ, πῦος, σῦαξ, ὕω, & verba in υω ante habentia duas consonantes, vnámve duplicem, aut alioqui præcedentem syllabam longam vt πτύω, ποιπνύω, ξύω, ἱδρύω, ἐρητύω, ἰμύω, μαρύομαι, ὠρύω... quamquam horum quædam indifferenter vsurpata reperies, præsertim quæ sequuntur: θύω, λυ... ῥύομαι, δακρύω, κωκύω, δύω, φύω, ἐρύω, ἀρύω, βρύω, ἀν... μηνύω.

Υ ante β corripitur, vt κάλυβη, κύβος. Producit ὕβος.

Υ ante γ corripitur, vt ζυγὸν, μαρμαρυγὴ, συγ... Producunt ἀμαρυγὴ, γύγης, ἰϋγὴ, λαιστρυγὼν, ὀλολυγὴ, φυγὴ, τρυγών.

Υ ante δ corripitur, vt κλύδων, ἄμυδις. Producunt ἄβυδος, βατρυδὸν, ἑλκυδης, κῦδος, λυδὸς, τυδεὺς, φερεκύδης. Indifferens ὕδωρ.

Υ ante θ corripitur, vt σκύθης, ἔρυθ... Producunt βυθὸς, μῦθος, ζῦθος, πυθω verbum, Πυθὼ nomen.

Υ ante κ corripitur, vt γλυκύς, μυκης. Producunt βρυκὸς, βρύκω, συκῆ, σῦκον, φυκὶς, φῦκος. Indifferens ἐρύκω.

Υ ante λ corripitur, vt σκύλαξ, ...λος, * μορμυλ... Producunt ἄσυλον, ἐειφύλη, κέιδυλα, ...λος ... μυλοῦς, ὕλαξ, ὕλη, φυλας, συλοῦς, φυλὴ, χυλός. & nomina disyllaba substantiua in υλον, vt σκῦλον, φῦλον, excepto ξύλον.

* In nominibus in υλος corripitur υ vt supra de ι dictum in φιλος.

Υ ante μ corripitur, vt θύμος, πολυώνυμος, *...

* Et cætera composita ab ὄνομα apud Theocrit.

2 Et verbalia finita in υμα, vt χύμα, ...υμα. Producunt tamen θῦμα, κῦμα, & aliquando λῦμα. Item ἀμύμων, θυμὼν acervus, κύμη, στρυμών. Et disyllaba in

3 υμος, & ab ipsis composita, vt [3] χυμὸς, θυμοφ... πρόθυμος. Item casus plurales Pronominis secundæ

personæ cum possessiuis ab eo deriuatis, ὑμεῖς, ὑμῶν, ὑμῖν, ὑμᾶς, & ὑμὸς, sicut ὑμέτερος. Item verborum in μι themata, ac personæ superius indicatæ. Indifferens νώνυμος.

Υ ante ν corripitur, vt δικαιοσύνη,[4] κορύνη, & κύων in obliquis κυνὸς, κυνὶ, &c. Producunt βίθυνος, χρυνὰς, γορτυνὶς, δίκτυννα, μαρανδυνὸς, τύνη pro σὺ tu, secundùm Dores. ὕνις, φορκυνίς: & nomina in υνος disyllaba, vt φρῦνος, θῦνος. excepto πλυνός: quibus accedunt ἀνάθυνος,[5] κίνδυνος, λάγυνος, ὀρκῦνος, πάχυνος. Item disyllaba in υνη, vt μύνη, φρύνη. excepto γυνὴ cum compositis, ἀνδρόγυνος, & aliis. Item δύνω, & verba polysyllaba oxytona in υνω, vt μολυνῶ, ὀτρυνῶ. Item ξυνὸς, ἐπίξυνος, & similia à ξυνὸ composita, de quibus suprà dictum est.

4

5

Υ ante π corripitur, vt κλύπος, ῥύπος. Producunt γρυπὸς, λύπη, & ταναΰπους in hymn. Homer.

Υ ante ρ corripitur, vt λύρα, μύροι, πορφύρα. Producunt ἄγκυρα, ἁλιμυρὴς, γέφυρα, γυρὴ, γυρὸς, κινύρη, κορκύρα, κῦρος, λάφυρα, μελιγυρεῖς, νίσυρος, ὄλυρα, ὀνόγυρος, πάπυρος, πίτυρα, πλημμυρὶς, πυρὸς, σκῦρος insula, σύριγξ, σφύρα * malleus,[6] τυρὸς, τυρῶ. Et nomina oxytona in υρος, habentia antepenultimam positione siue natura longam. vt αἴζυρος,[7] ἰσχυρός. & verba finita in υρω vel υρομαι, vt φύρω, σύρω, μύρομαι, κύρομαι.

Nam σφυρὸν pro planta, corripitur cum cõpositis, vt καλλίσφυρος.

6

7

Υ ante σ producitur, vt φῦσα, χρυσὸς, διόνυσος,* καμβύσης. corripiunt λύσις,[8] φύσις, χύσις, & eiusmodi verbalia finita in υσις.

Quod alicubi per σ, alicubi per ο, sed sæpius per σσ geminatũ scribitur.

8

Υ ante τ corripitur, vt κλυτὸς, φυτὸν, ἤυτε: Producunt nomina & verbalia in υτης, υτηρ, υτις, à verbis in primis penultimam producẽtibus. vt μηνυτὴς, μηνυτὴρ, πρεσβύτης, πρεσβῦτις. Item ἀδάκρυτος, ἀλίτρυτος, ἀϋτὴ, βολυτὸς, θηρυτος, γωρυτὸς, κωκυτὸς, ῥύτωρ, ῥυτὴ, λύτωρ, μηνύτωρ, & similia. ῥυτὸς, σκῦτος.

Υ ante φ corripitur, vt τρυφὴ, κύφος vrbs, κορυφή. Producunt ἔντυφος, κέλυφος, κυφὸς incuruus, [illegible]

φω, ςῦφος, τῦφος, τρῦφος.

Υ ante χ corripitur, vt τύχη, βρύχα & ὑπόδ[illegible] *aduerbia.* Producunt verba finita in ύχω, vt τρύ[illegible] ψύχω, βρύχω. Item βρυχὴ, ψυχὴ, ἐριβρύχης, ἀμψ[illegible] Et nomina composita ab ὀρύττω, vt τυμβωρῦχ[illegible] χωρῦχος.

1 [1] VERBA finita in υω, pleraque in præsenti haben[illegible]
differentem ancipitem, in futuro verò & temporibus [illegible]
2 natis, vt plurimum longam. [2] Corripitur tamen ἐρύω [illegible]
fortasse id genus alia. Hîc enim inter Grammaticos [illegible]
Grammaticorũ dissensio. conuenit. Quidam tradunt nomina disyllaba in μα præ[illegible]
dente υ, ipsum corripere, vt χύμα, πλύμα, θύμα. exceptis λῦμα
& θῦμα, quæ dialecto producuntur, & adhuc χῦμα. Alij no-
mina neutra in μα purum desinentia penultimam habe[illegible]
productam, vt θῦμα, ῥῦμα, χῦμα, exceptis quæ veniunt à ver-
bis in μι, vt θέμα, δόμα. & quæ non habent μα purum, quod
ea ferè penultimam natura breuem habeant, vt βρέγμα,
3 δόγμα. [3] Nomina masculina in μος, quæ nascuntur a prima
persona præteriti perfecti, penultimam omnino producere
volunt, aut natura, aut saltem positione. Ideoque à δέδεμαι
4 fit δεσμός. [4] In polysyllabis in υων breue est υ: sed in dis[illegible]
labis longum. Nicander in Alexiph. semel produxit in
5 κορυνη. [5] Quod quidam tradunt polysyllaba in υνος pro-
ducere, non est vniuersaliter verum: πίσυνος certè & γλί-
6 συνος, & fortè alia, corripiunt. [6] Nomina disyllaba oxytona
desinentia in ρος, si in priori syllaba habent υ, ipsum pro-
7 ducunt. vt τυρὸς, πυρός. [7] Non omnia eiusmodi producunt
penultimam. Nempe ἀλμυρὸς apud Orpheum & Homerum
8 eandem corripit. [8] Correptum reperio apud Orpheum [illegible]
opere de lapidibus, capite de curalio. In initio verò h[illegible]
εἰς Φύσιν, vbi vulgati codices habent φύσι παμμήτειρα [illegible]
λυμήχανε μῆτερ, deesse videtur ὦ aduerbium, à quo [illegible]
alij eiusdem hymni εἰς αἰθέρα, τυφῶνα, νεφέλα, δικαιοσύνη [illegible]
ὦ φύσι Dactylus, nõ Trochæus, nec Pyrrichius, quos H[illegible]
cum carmen nescit. Idem Orpheus aliàs huius [illegible]
priorem non semel corripit. At vero Demetrius [illegible]
Orphei, vt videtur, studiosus (nam in hoc ipsum [illegible]
lapidibus præfatur) nomen φύσις priori quoque [illegible]
vsurpat, in poëmate de Helena & Alexandro.

De υ in mediis & penultimis ante omnes vocales ac diphthongos.

Tabula Baillij.

υ in mediis & penult. corripitur ante omnes vocales & diphthógos

- α
- ο
- ω

excipe & produc

- Θυὰς, κῦαξ, σῦαξ.
- Πῦ☉.
- Ἐνύω, μύω, μυὼν, μύωψ, ὕω (licet ὑάδες, dictæ ἀπὸ τοῦ ὕειν, apud Hesiod. antepen. correptã habeant.) Producuntur etiam omnia verba, quæ ante υ, vel duas consonãtes, vel aliquam ex duplicibus habent, aut aliqua ratione præcedentem syllabam producunt, vt ἱδρύω, πλύω. Communia sunt ἀνύω, δρύω, βρύω, δακρύω, δύω, ἐρύω, θύω, κωκύω, λύω, μηνύω, ῥύομαι, φύω.

De υ in mediis & penultimis ante omnes consonantes.

υ in mediis & penultimis corripitur ante

- β
- γ
- δ
- θ
- κ
- λ
- μ

excipe & produc

- Ὕβος.
- Ἀμαρυγὴ, ϑρυγὸς, Apollon. lib. 3. Arg. 471. γύγης, ἰϋγὴ, λαιστρύγων, ὀλολυγὴ, ὀλολυγὼν, πυγὴ, τρυγὼν.
- Ἄρυδος, βοτρυδὸν, ἐρικυδὴς, κῦδος, λυδὸς, τυδεὺς, φερεκύδης.
  [Anceps est ὕδωρ.
- Βυθὸς, ζῦθος, μῦθος, πύθω. *putrefacio* verbum, πύθομαι, *rescio, audio*, sæpius primam corripit, πυθὼ nomen primam producit.
- Βρυκὰς, θρύκω, συκῆ, σῦκον, φυκις, φῦκος. & apud Hesiod. ἐπιφύκω.
  [Anceps est ἐρύκω.
- Ἄσυλον, ἑρμφύλη, κένδυλα, μυλδὺς, σῦλος, τύλη, ὕλαξ, ὕλη, φύλας, φυλεὺς, φυλῶ, χυλὸς, & nomina dissyllaba substantiua in υλον, vt σκῦλον, φῦλον. Excipe ξύλον.
- Ἀμύμων, θῦμα, θυμὼν, λῦμα, & λύμα, νύκη, στρυμὼν, λύμη, κύμη, & dissyllaba in υμος, & ab ipsis composita, vt χυμὸς, θυμὸς, πρόθυμος: & casus plurales Pronominis secũdæ personæ, cum possessiuis ab eo deriuatis ὑμεῖς, ὑμῶν, ὑμῖν, ὑμᾶς, & ὑμὸς, & ὑμέτερος: & verborũ in υμι themata, cũ eorũdẽ personis.

υ in mediis & penult. corripitur ante

ν — [Anceps est νώνυμος.
Ἀνδύθων@, βιθυνος, γευνδύς, ... τυνὶς, δύνω, θύνω: & verba pol... laba in υνω, vt μωλύνω, ... κίνδυνος, λάγυνος, πάχυνος ... κυνῶ@, μαρυανδυνὸς. Tum pl... Doricè, μῦνις, φορκυνὶς: & nom... in υνος dissyllaba, vt φρύνος ... νος. (Excipe πλυνος) & dissyl... in υνη, vt μυύνη. (Excipe γυ... composita, vt ἀνδρόγυνος) ... νὸς, ἐλήξυνος, & reliqua a... composita.

π — Γρυπὸς, λύπη, πυνόπες.

ρ — Ἄγκυρα, ἁλμυρὸς, γέφυρα, ... ρὸς, κινύρη, κορκύρα, κῦρος, λαφ... μελίζυρος, νίσυρος, ὀλύρα, πίπυρ... πίτυρα, πλημμυρὶς, πυρὸς, σκυρος, σύριγξ, σφύρα, τυρὸς, τυρῶ. Et nomina oxytona in υρος, habentia antepenultimam aut positione aut natura longam, vt ὀϊζυρὸς, ἰσχυρὸς (licet quædam breuia reperiantur, vt ἁλμυρὸς) & verba finita in υρω, vel υρομαι, vt ... σύρω, κύρομαι. excipe & produc

σ — Υ ante σ producitur, vt ... (excipe λύσις, φύσις, χύσις, & verbalia huiusmodi finita in υσις.

τ — Ἀδάκρυτος, ἀλίτρυτος, ἀυτ... τὸς, βηρυτὸς, γωρυτὸς, κωκυτὸς ... ρυτὴ, ῥυτὸς, σκῦτος, λύτωρ, μύω... & similia. Et nomina verb... deducta à verbis penultimã ... gam habentibus, desinentia ... υτης, υτηρ, υτις, vt πρεσβύτης, ... τὴς, μηνυτὴρ, πρεσβῦτις.

φ — Ἔντυφος, κέλυφος, κυφὸς, ... τῦφος, σύφω, τύφω.

χ — Βρυχὴ, ψυχὴ, ἐρεβεύχης, σ... & nomina composita ab ... vt τοιχωρῦχος, τυμβωρύχος: & ... in υχω desinentia, vt ψύχω ... βρύχω.

De Ancipitum quantitate in vltimis syllabis.

Vide in singula exempla, singulas regulas, infra in Scholio. 1.2.3.4.5.6.7.8.9

A Terminale corripitur, vt ἡ [1] τράπεζα, μαῖα, μοῖρα, [2] βαρεῖα, [3] ἱππότα, [4] ξύλα, [5] στῶμα, τύψασα, [6] δοῦσα, αἴαντα, [7] τέτυφα, ἔτυψα, [8] ἵνα, [9] σῖγα, id est, *tacite*, Aduerbium. Producitur autẽ in nominibus oxytonis & circumflexis: vt χαρὰ, πονηρὰ, ἀθηνᾶ.* & in paroxytonis in ια: vt [10] φιλία. & in εία deductis à verbo in εύω: vt βασιλεύω βασιλεία, πρεσβεύω πρεσβεία. Item in fœmininis adiectiuorum, quorum vltima genitiui masculinæ terminationis longa est. vt ὁ δίκαιος τοῦ δικαίου, ἡ δικαία. Exceptis duobus breuibus, à δῖος, δίου, ἡ δῖα, & à πέπειρος πεπείρου, ἡ πέπειρα. Item in substãtiuis finitis in δα, θα, vt λήδα, σιμαίθα. Et in ρα, nõ precedente diphthongo, vt πήρα, quorum quantitatem sequuntur φαίδρα, λαύρα, σαύρα, αὔρα, & κάρα fœmininum siue neutrum. Et quæ alteram habent cõsonantem cum ρ, vt ἄγρα, πέτρα. præter τάναγρα & σκολόπενδρα. Item ex habentibus diphthongum in polysyllabis finitis in αια, vt σεληναία. Item in articulis fœmininis dualis. τὰ ἃ τιμά. Nam in neutris pluralis corripitur, τὰ ἃ ξύλα, secundùm analogiam nominum parium, genere & terminatione illis similium. Item in Vocatiuis nominum in ας primæ declinationis, & in dualibus primæ & secundæ. vt ὦ Αἰνεία τὼ ὦ Αἰνεία. τὰ ὦ μοῦσα. quibus similes sunt Vocatiui illi poëtici, ὦ λαοδάμα & πολυδάμα apud Hom. Οδ.θ. & Ιλ.σ. & si qui sunt eiusmodi. Item in genitiuis singul. Doricis eiusdem declinat. vt τοῦ Αἰνεία, pro Αἰνείου. Item in accusatiuis in α à nomin. in εὺς Atticè, vt ἀτρέα πηλέα.* In iisdem tamen Ionicè corripitur. ἆ quoque aduerbium perculsionis producitur.

** In παιδιὰ Attici corripiũt α.*

Substantiua in δα, θα, ἐρ ρα non præced. diphth.

** Eurip. τὸ ἐμὸν δέδορκα τοὐκ πηλέα πέλας. λέα est Iambus.*

Αν corripitur, vt τὴν τράπεζαν, [11] ὦ αἶαν, [12] ἔτυψαν, τὸ τύψαν. [13] Producũtur recti & vocatiui & nominum masculinorũ finitorum in αν, vt ὁ ὦ ἀλκμὰν, [14] πᾶν. sic ὦ τάν. & Accusatiui singulares nominum

αν corripitur. 11. 12 13. 14

Vltima longa quia fit à recto qui semper producitur verso ς in ν.
15
Aρ producitur.
Exceptio. 16
Aς corripitur.
Exceptio. 17
* *Sicut ἐγκὰς ἀνδρακὰς, ἀτρεμὰς & similia.*
* *λᾶας cum vrbem significat Spondaicum est, cum* lapidē, *Trochaicum, legitur etiam λᾶς λᾶ cōtractè:* 18 19
item Mέλας viri proprium, α producit, Adiectiuum corripit.

parium primæ declinationis, τ̃ αἰνείαν. * Item λίαν & τὸ πᾶν *omne*, cum compositis.

Aρ producitur, vt ὁ κὰρ, ψὰρ. [15] corripitur vel... μάκαρ, ἦ ὄαρ, δάμαρ: & γὰρ, αὐτὰρ Coniunctiones... nomina neutra. vt τὸ νέκταρ, ἄλκαρ, ἧμαρ.

Aς corripitur, vt κέρας, [16] ἀρκὰς, αἴκιτας, τί... τας, [17] ὑμέας, ἀγκὰς Aduerbium *in vlnas*. * Produc... recti singulares masculini nominum circumflexorum & Barytonorū. vt Θωμᾶς, Αἴας, Αἰνείας. præter μέγας, * λᾶας. & nomina à κεραννύω deriuata. vt κρὰς, [18] μελικρὰς. cuiusmodi sunt ὁ ἱμὰς, ἀνδριὰς. Item omnis genitiuus & accusatiuus par, vt τ̃ ἀ...ρείας, τὰς περιφερείας, τὰς τραπέζας, τὰς αἰνείας. Et articulus accusatiui τάς. Item recti masculini actiui participiorum. vt [19] τύψας, ποιήσας, ἱστάς. Item ἡμᾶς ὑμᾶς, σφᾶς, quia sunt ex contractione, sicuti & κρᾶς ἀπὸ τ̃ κραάς.

Notiones.

DE quantitate vltimarum regulas alias hîc etiam compendio subiicere visum est. Rectus singularis impar vltimam habet vltimam: par verò, in prima & quarta declinatione semper longam, in secunda non semper, in tertia semper breuem. Genitiuus & datiuus singularis impar vltimam habet breuem: par verò longam. Accusatiuus singularis impar sui genitiui quantitatem sequitur, par verò sui recti. Vocatiuus singularis ferè suum rectum sequitur: nisi quando... quando minor est, maior verò nunquam. Casus duales & plurales, pares quidem vltimam habēt productam: impares verò correptam, exceptis genitiuis, qui vbique producunt. vt τοῖν ἀμφοῖν, τ̃ αὐτῶν. Hæc autem de incontractis accipienda sunt. contracta enim vbique producuntur. [1] Omnis

1 dictio proparoxytona vel properispomena desinens in α ipsum corripit. Etiam nomina disyllaba finita in α pura

2 præcedente αι corripiunt α in recto & vocatiuo. [2] Nomina finita in α præcedente diphthongo, similiter corripiunt,

3 illis quatuor exceptis. [3] α finale in adiectiuorum fœmininis eiusdem quantitatis est cum vltima genitiui suorum masculinorum. vt ἡ δικαία, α producto. quia τ̃ δικαίου. contra

4 ἡ βαρεῖα, α breui, quia τ̃ βαρέος. [4] Vocatiui in α primæ declinationis à rectis in ης, corripiunt α. Qui adhuc pro... eadem quantitate à Poëtis Græcis & Latinis vsurpantur...

ab oratoribus Latinis, vt ὁ προφήτης, ὦ προφῆτα. ὁ γεωμέτρης, ὦ γεωμέτρα. Inde hic propheta, æ. Geometra, æ. [5] Omnis nominatiuus, accusatiuus & vocatiuus pluralis desinens in α non contractum, corripit ipsum α, vt τὰ ὦ σώματα, ξύλα. Aliàs anceps quoque finalis in neutris corripitur, vt σῶμα, &c. 5
[6] Omne participium fœmininum desinens in α, ipsum corripit. [7] Accusatiuus communis incontractus finitus in α, ipsum habet breue. [8] Omne præteritum & indefinitum in α desinens, ipsum corripit. [9] Coniunctiones causales in breuem desinunt, excepta ὅπως. [10] De oxytonis fœmininis finitis in ια paulò superius dictum est, quòd vltimam producunt, & corripiunt penultimam: exceptis ἴα & μία, quæ ambas breues habent, quamquam in genitiuo & datiuo tono mutato, quantitatem quoque vltimæ mutarunt, τῆς ἰᾶς, μιᾶς. τῇ ἰᾷ, μιᾷ. [11] Accusatiuus enim par suum rectum sequitur. Orpheus, χεῖρας ἐπαντείνας ἀπεκέκλετο πότνιαν ἥρην. [12] Quia vocatiuus vltimam habet æqualem tempore cum recto, aut minorem, vt hîc: maiorem nusquam. [13] Omne participium neutrum non contractum vltimam corripit, præterquam futuri secundi. vt τὸ τυπεῖν, quod iam superius est notatum. [14] Dictum est nomina masculina & fœminina in immutabilem desinentia vltimam habere longam, & neutra breuem. quod de rectis tantùm est intelligendum. [15] In monosyllabis in ας producitur α, in reliquis corripitur: licet in immutabilem desinant. [16] Omne nomen neutrum in ας desinens corripitur, vt δέπας, κέρας. Item omne fœmininum & commune oxytonum, vt ἡ τριὰς, ὁ καὶ ἡ φυγάς. [17] Accusatiuus enim pluralis impar & incontractus in ας nominum & participiorum vltimam corripit, par vero producit. vt τὰς ἀνίας, τὰς τραπέζας. Cæterum Doricè etiam pares correpti reperiuntur, vt apud Theocritum, ἀπίως, ὄχνας ἐνεῖκαι, & τὰς apud eundem, ζατεῖ τὰς αἶγας. [18] Pro capite in recto non memini me legisse, sed tantùm in obliquis singularis, & in plurali producta priori. Ιλ. α. κρατὸς ἀπ' ἀθανάτοιο. Et iterum κρατὶ σ' ἐπ' ἰφθίμῳ. reperitur & κράατα priore correpta sicut κάρα. [19] Participia in ας aliquando corripiunt α, raro tamen, veluti apud Hesiodum, δήσας ἀλληλοπτίδησι πεφρασμένα.

De α in vltimis syllabis.

4 *Tabula Bailij.*

In vltimis corripitur	α	excipe & produc	Omnia quæ notantur accentu acuto in vltima, aut accentu circumflexo, vt μικρά, ναυτικά. Sic nomina finita in ία, vt φιλία præter μία & ἴα, quæ corripiuntur.	

In vltimis corripitur α excipe & produc

Eodem modo producuntur illa quæ monophthongũ, id est simplicem vocalem habent ante α, vt θεα. Et nomina in εια deducta à verbis in ευω, vt à δουλεύω, δουλεία. Et fœminina quæ manant ab adiectiuis, quorum vltima Genitiui est longa, vt ὁ δίκαιος, τοῦ δικαίου: ἡ δικαία (excipe δῖα, & nomina, quæ notantur accentu circumflexo in penult. vna cum πέπειρος, πεπείρου, πέπειρα: σεβάσμιος, σεβασμίου, σεβάσμια: πότνιος, πότνια (& per Syncopen πότνα). Extenduntur quoq; substantiua fœminina in δα, θα, imo & in ρα, præcedente ρ, simplici vocali, nō diphthongo, vt πήρα. Hæc tamē producunt α, licet diphthongum ante sortiãtur, λαύρα, σαύρα, αὔρα, vna cum φαίδρα, & κόρα, tam fœmininum quàm neutrum. Producuntur etiam quę alteram habent consonantem cum ρ, vt ἀκρα, πέτρα præter πίναγρα, σκολόπενδρα, quibus accedunt γέφυρα, ἄγκυρα, κόρκυρα. Producuntur similiter nomina polysyllaba, quę habent diphthongum αι ante α, vt σελήναια. Idem dicendum est de ambobus articulis fœmininis dualis numeri, τὰ & ἃ, & de Vocatiuis in α terminatis, descendentibus à nominibus primę declinat. vt ὦ Αἰνεία. Quod intelligendum est in nominibus propriis. Homer. Iliad. ε.

Αἰνεία σὺ μὲν αὐτὸς ἔχ' ἡνία καὶ τεὼ ἵππω.

In Appellatiuis tamen corripitur, in Epigrammatis.

ἔννεπε τοὺς δριμεῖς ἔμπαλι μέτρα κείνους.

Tamē per diastolen potest produci: & cōtra per diastolen in communi po...

poëtica in nominibus propriis poteſt corripi: Theocrit. Idil. 3.

ὦ μακαριστὲ κομᾶτα τυθὴν τάδε
τερπνὰ πεπονθεὶς.

Et dualibus primæ & ſecũdæ declinationis, vt τὼ αἰνεία τὼ τιμά. quibus adiunguntur ſimiles vocatiui poëtici ὦ λαοδάμα: πολυδάμα, vnà cum Genitiuis Doricis nominum primæ declinationis, vt χρύσα pro χρύσου, cum accuſatiuis Atticis, à nominibus in εὺς, qui licet Communiter & Ionicè corripiantur, Atticè tamen producuntur. Sic Euripides πηλέα produxit. Deinde ἆ aduerbium increpantis, vt monſtrat accentus, producitur.

In vltimis corripitur — αν — excipe & produc

Accuſatiuos eorum nominum, quę habent in nominatiuo α lõgum, vt φιλία, φιλίαν: Tanta eſt enim in ſimilibus vltima accuſatiui, quanta eſt vltima nominatiui. Producuntur etiam nominatiui & vocatiui maſculini & fœminini à nominibus in αν: vt ὁ τιτὰν, ὁ παιὰν, ὦ τιτὰν, ὦ παιὰν, vnà cum accuſatiuis primæ declinationis ſimplicium, vt τὴν αἰνείαν. Quibus adiunges πᾶν, cum ſuis compoſitis, licet Homerus corripiat πάμπαν. Denique λίαν producitur. omnia enim ferè aduerbia in αν vltimam producũt: excipe ὅταν & ἄγαν, vt ſentit Euſtathius.

αρ — Monoſyllaba omnia quæ producuntur, vt ψὰρ, κὰρ. (anceps tamen eſt γὰρ) vt notaui ſuprà.

ας — Rectos nominum maſculinorum, quæ accẽtu acuto notantur in penultima, & Barytona dicũtur, & quæ notantur accentu circumflexo in vltima, vt Αἰνείας, Θωμᾶς, Αἴας. quib. adiunges κρέας.

μελα

In vltimis corripitur { ας } excipe & produc {

μελικρᾶς, à κεραννύω deriuata, & ὁ ἱμᾶς, ἀνδριὰς, quæ notátur accu in vltima. Corripiuntur tam μέγας, & λᾶας: λάας, tamen cu vrbem significat, vtramque syllabam habet. Producuntur quæ nominatiui masculini participiorum in ας, vt τύψας, ἱστὰς Hesiod. tamē, sed raro, illos corripit. Sic extenduntur Genitiui singulares in ας secundæ, & Accusatiui plurales primæ & secundæ declinationis simplicium. Verumtamen Poëtæ sæpissimè tales Accusatiuos Doricè corripiunt, vel licētia poëtica, vt Hesiod. ἐργ. β.

Ἔντ' αὖ ἐξήκοντα μετὰ τροπὰς ἠελίοιο.

Et ibidem in fine carminis.

——δεινὰς ἀήτας.

Et Theocr. Εἰδ. γ.

——βωσκεταὶ αἶγας.

(vt monuimus in Dialectis) vel possumus etiam dicere hoc fieri, quia non rarò σ liquescit. Denique producuntur ἡμᾶς, σφᾶς & ὑμᾶς & similia circumflexa.

De ι in vltimis syllabis.

ι finale corripitur. 1. 2. 3. 4 I Terminale corripitur, vt μέλι, ἄλαστι [1] ὕμασι, ἀλλῆφι, [2] τύπτουσι, τιθήσι, [3] τύπτοιμι, νῶϊ σφῶϊ, σφισι, ἔτι, [4]

Exceptio. 5 διότι, νόσφι, ἀποινητί. [5] Producunt κεῖ, & nomina literarum, vt ξῖ, πῖ, circumflecti enim solent: item κοῖ, τωὶ, τουτὶ, ὁδεὶ: & vbicumque ι in fine additur ad demonstrandum.

ιν corripitur. Ιν corripitur, vt νὶν, μὶν, σφὶν Pronomina, & ἄμμιν, ὕμμιν Poëticè, & ἄμμιν, ὕμμιν Æolicè: Item πάλιν ἐνῆφιν, τὴν πόλιν.

Exceptio. Producunt ἡμῖν, ὑμῖν, & οὐ-

**Quia desinunt immutabili producuntur.* τάλληκτα, vt ἶν, ῥὶν, λὶν, * δελφὶν, ἀκτῖν.

6 Ις corripitur, vt ὁ πάρις, ἡ πόλις, λέξις, βεβαιότης

ις corripit. 7 δις [7] ἀμοιβαδὶς. Producuntur nomina monosyllaba

Exceptio. vt κὶς: excepto τίς, * & δικατάληκτα λις ἀκτὶς Item

**Hoc vnum no-* composita paroxytona genus suorū simplicium

varia...

variantia: vt ab ἡ κνήμη, ὁ ἄκνημις, ab ἡ ἄκλις, ὁ χρυσάκλις à κλῆϊς, ὁ πολυκλήϊς: Illa verò κλῆϊς, βαλβὶς, κρηπὶς, κνημὶς, σφραγὶς, ἀψὶς, ἀκὶς, & similia, fœminina videlicet oxytona disyllaba penultimam natura longam habentia: quæ non sunt propria, nec diminutiua, quidam tradũt ι in recto, sicut in obliquis producere. *men è monosyllabis desinit in ις breui, cætera producuntur.*

[1] QVIA omnis Datiuus singularis & pluralis impar in ι correptum desinit. [2] Syllabæ φι & φιν adiectę finibus dictionum corripiuntur. [3] Vltimum ι in verbis semper corripitur. [4] Coniunctiones causales breui desinunt, vt paulò ante notatum est. [5] Aduerbia eiusmodi finita in ι, ipsum ferè corripiunt, vt πελοποννησιστὶ apud Theocritum, ἀμογητὶ apud Callimachum, μεγαλωστὶ Ιλ. σ, & κηλεϊστὶ Ιλ. ω. Quæ tamen aliquando producũtur, vt apud Callimachum ἀφελκτὶ, & Ιλ. κ, ἐγρηγορτὶ. & Ιλ. ο, ἀνιδρωτὶ. & ε. ἀναιμωτὶ. Veruntamen in his locis π cæsura est. [6] Quidam tradunt Barytona in ις habentia consonantem futuri, & fœminina oxytona quælibet ι purum habentia, ipsum corripere: sed oxytona fœminina simplicia disyllaba producere, vt κρηπίς. aliis placet nomina omnia finita in ις simplicia non circumflexa, finalẽ in recto corripere. [7] Aduerbia in ις breue habent ι. mirum quod Gaza notat ι in τρὶς produci, licet in τρία corripiatur. Nam apud Theocritum bis corripitur in duobus primis Edylliis. in primo sic, ὡς τρὶς ἀμέλξῃ. in secundo sic, ἐς τρὶς ἀποσπένδω. Itidem apud Nicandrum, & alios.

1 2 3 4 5 6 7

De ι in vltimis syllabis.

Tabula Bulli.

Corripitur in vltimis { ι / ιν } excipe & produc { Circumflexa in vltima, & ι additum ab Atticis demonstrandi gratia, vt νυνὶ, τουτὶ, & μονονουχὶ, sic ναὶ.

Nomina quæ duplicem terminationem patiuntur, vt ῥιν, dicimus enim ῥιν, & ῥις, sic λὶν, ἴν, δελφιν, ἀκτὶν, producuntur, vna cum pronominibus circumflexis ἡμῖν, ὑμῖν, & ἧμιν, ὗμιν, Poëticè retracto accentu, & Æolicè ἄμμιν, & ὔμμιν, corripiuntur: Theocr. tamen producit νιν, id est, ipsis propter liquidam. Itaque melius est dicere esse ancipitem. }

Nomi,

In vltimis corripitur ις — excipe & produc:

Nomina monoſyllaba, … (corripe τὶς, τρὶς, & δὶς, Gaza … men cenſet τρὶς produci) & … duas terminationes haben … ῥὶς, δελφὶς: Sic nomina com… ſita, quę deflectunt à genere … plicium, & notantur acc… acuto in penultima, vt ab … fit ὁ χρυσάκλις. Et nomina fœm… nina quæ accentu in vltima … tantur, & ſunt diſyllaba. Et … mitiua declinata per δος, vt … πὶς. Aliqui tamen dicunt omn… nomina in ις, niſi ſint circumfl… xa, corripi, quibus non aſſentio… cùm vſus ſit contrarius.

De υ in vltimis ſyllabis.

υ corripit. producunt.

Y Corripitur, vt σὺ, δάκρυ. Producunt τὺ, *tu*, & aduerbia quæ inarticulatè proferuntur: vt ὖ, *olfacientis*, & χρῦ *grunnientis*, & ſimilia. Item [1] ἄλικρὺ, & nomina litterarum μῦ, νῦ, & υ finale in obliquis huius nominis Φόρκυς: *Item tertiæ perſonæ à verbis in μι, vt δαίνυ, ἔφυ, ἔδυ, * κατέδυ.

1 **De quantitate recti nominũ in υν vel υς certãt Gram. de obliquis dictum eſt in Crementis.*

** Abiecto augmento circumflectũtur φῦ, δῦ, producũtur autem quod ſint à verbis in μι.*

Υν corripitur, vt τὸ ζεῦγνυν, νυν Coniunctio cõpletiua τοίνυν, *ergo*, τὸν βαρυν. Producitur νῦν aduerbium, *nunc*, & διπατάληκτα, vt φόρκυς καὶ φόρκυν, & accuſatiui venientes à rectis producentibus. vt μυῦν, ἰλυν: & primæ perſonæ in verbis in μι, … ἐζεύγνυν ἔφυν.

υρ producitur.

Υρ producitur, vt τὸ πῦρ, ὁ μάρτυρ.

υς corrip.

Exceptio.

2 Υς corripitur, vt ὁ πῆχυς, [2] ὁ καὶ ἡ ἄδακρυς, θῆλυς, ὀξὺς. Producunt verò ἄρκυς, ἀχλὺς, & nomina monoſyllaba, vt μῦς, σῦς. Item ſubſtantiua tam o… tona quàm circumflexa, quæ per ος purum d… nantur. vt ἰλὺς, ἰχὺς, ὀφρῦς, νηδύς. Et diminutiua … διονῦς & διπατάληκτα vt φόρκυς: & participia maſculina, vt ὁ ζεύγνυς.

1 [1] Fit ex ἄνακρυς quod υς vltimum corripit. … aliquando eadem quantitate eſt apud poetam: …

vers. 90. à fine οὔ μ' εἴας μακάρεσσι θεοῖς ἀντικρὺ μάχεσθαι, *non me sinebas aduersus beatos deos pugnare*: sed producto υ in eodem libro, & alias frequentissimè. QVIDAM sic tradunt: aduerbia finita in υ ipsum breue habere, vt μεταξὺ, μεσσηγὺ: excepto ἀντικρὺ. [2] Barytona in υς, siue vnius, siue plurium generum, vltimam corripiunt: Itidem adiectiua oxytona, vt βαθὺς, ὀξὺς: Sed ἰχθὺς apud Oppianum modò corripit, modò producit. 2

De υ in vltimis syllabis.

Tabula Baillij.

In vltimis corripitur:

- **υ** — excipe & produc: Omnia notata accentu circumflexo in vltima, & υ finale in obliquis huius nominis φόρκυς, & tertias personas singulares præsentis, præteriti imperfecti, & secundi Aorist. vocis actiuæ verborum in μι: vt ἔδυ, ἔφυ, δαίνυ. Communia sunt Ἀντικρὺ, τὺ siue σὺ: Anceps enim apud Theocr. depræhenditur, licet Vergara dicat esse longum.
- **υν** — excipe & produc: Nomina quæ nacta sunt duplicem terminationem, vt φόρκυν, nam dicimus & φόρκυς: & νῦν aduerbiũ (nam νὺν expletiua corripitur.) Produc etiam accusatiuos in ν eorum nominũ, quæ in υς in recto terminata vltimam producebant, vt ἰλύν. Et primas personas verborum in μι, vt ἔφυν.
- **υς** — excipe & produc: Monosyllaba, & alia circumflexa, vt μῦς, & substantiua oxytona, quę in genitiuo habent ος purum, vt ὑλὺς. His adiunge diminutiua, vt καμῦς. Et ea quæ ad duas terminationes referuntur, vt φόρκυς. Vna cum participiis masculinis verborum in μι, vt ζευγνὺς. Producuntur quoq; hæc duo nomina ἀγλὺς, ἄρκυς. Communis est ἰχθὺς apud Oppianũ. Produc quoque secundas personas verborum in υμι, vt patet ex accentu ζεύγνυς, ἐζεύγνυς.
- **υρ** — excipe & produc: Υρ in fine producitur.

De variatione abuſuq́; ſyllabarum apud poëtas.

EX hactenus dictis apparet, quæ ſyllabæ communi vſu ac certis receptiſſimíſque regu. longæ, quæ item breues, quæ demum mediæ indifferentes aſſumuntur. Nunc dicendum quid de licentia, qua ſyllabis quibuſdam po. abutuntur.

Vocales breues productæ licẽtia poëtica. Vocales igitur natura breues, interdum nul. metrica ratione à poëtis extenduntur: vt Il.

ι longum. Ἐπειδὴ νῆάς τε καὶ Ἑλλήσποντον ἵκοντο. ad quem modum alij quoque verſus ab ἐπεὶ inchoant apud

ο longum. Homerum. Ad hæc Ιλ. μ, ὄφις producit priorem

Vocalis longæ corripiuntur licentia. Τρῶες δ᾽ ἐῤῥίγησαν, ὅπως ἴδον αἰόλον ὄφιν. E diuerſo longæ aliquando corripiuntur: vt Οδ. π.

Εἰ δ᾽ ὑμῖν ὅδε μῦθος ἀφανδάνει, ἀλλὰ βούλεσθαι.

Vocales anceps in eodem verſu nunc breuis, nũc longa. Ἀλλὰ βου, dactylus eſt. Quin & vnius alicuius dictionis ancipitem in verſu eodem quandoque productam & correptam inuenimus, vt Ιλ. ε.

Ἆρες ἄρες βροτολοιγὲ, μιαιφόνε, τειχεσιπλῆτα.

& apud Theocritum.

Πολλάκις ὦ πολύφαμε τὰ μὴ καλὰ καλὰ πέφανται.

Item apud Callimachum, ἢ ἢ παιῆον ἀκούομεν. quem verſiculum ſubinde intercalat. Illud verò Theocriti.

Αἲ αἲ ἔρως ἀνιαρὲ τί μευ μέλαν ἐκ χροὸς αἷμα. & Callimachi illud,

Οἷα δ᾽ ὅλον τὸ μέλαθρον, ἑκὰς ἑκὰς ἔστις ἀλιτρός.

Excuſationem vtrumque habet, alterum diphthongo, quæ finalis, vocali ſequẽte, eſt indiffer. alterum ob ς, quæ finalis vocalem præcedent. alioqui breuem producere ſolet. Præterea ſingulæ quædam tanquam generales & ſtatę vbi aſſumantur: quicquid pręter illas accidat, irregulare & licentioſum iudicari poterit. Sic exempli gratia in ἀνὴρ, ἄρης, ἀνεψιὸς, ἀπόλλων, φίλος, φιλέω, & aliis inter indifferẽtia notatis, quia primę ſyllabæ

tr...

frequentius corripiuntur, quoties productæ obuiabũt, poëtica libertate, siue alioqui necessitate, præter regulam id factum dicere licebit. Eadem consideratione abusum deprehendemus, cùm quantitas variatur ex occasione præcedentium, aut sequentium syllabarum. Cuius rei sæpiusculè admonuimus. Item variationem, si meminerimus desinentiarum & cæsurarum, contractionum & syncoparum, synizeseos, liquescentiæ, positionis & monosyllaborum. Nam his propemodũ locis syllabarũ variatio apud Græcos & apud Latinos illorum æmulos, ex æquo pœnè cõstare videtur: tametsi illi à Latinis audaciores liberiorésque iudicantur. Quæ quidem nota non tam in Græcis hæret ob syllabarum tempora inuersa, quàm ob litterarum additiones, detractiones, transpositiones, immutationes, & peculiares, siue etiam à Dialectis acceptas, dictiones, similésque dictionũ inuersiones: quæ libro de Dialectis bona ex parte indicantur. Poëtæ præterea Græci, Lyrici, Comici, & Tragici dictiones frequentissimè detruncantes, cum finibus præcedentiũ versuum & initiis sequentium partiuntur. Sicuti apud Aristophanem, Pindarum, Sophoclem, Æschylum, & Euripidem in hymnis & choris videre est, quod nusquã Latini audẽt. Desiderabit post hæc aliquis pedum metrorúmque rationem. de qua tamen silendum omnino iudicaui. Quandoquidem multi veterum ac recentiorum Grammaticorum ea de re iusti libri circumferuntur. Nam prçter Latinos præceptores, qui Latinis Græcanica metra explicant, habemus editos Hephæstionem, & Aristophanis ac Pindari interpretes. A quibus huius negotij difficillima quæq; diligenter explicantur.

Hic poëtica libertas & præcipuè occasiones inuertendarum syllabarum veluti epilogo perstringuntur. Interpres

Homeri in locum adductum ex initio Ιλ. ψ, ita scrib...
φαλον καλεῖται τοῦτο τὸ μέτρον· πέπονθε γδ' κατάρχὰς ὁ στίχος...
Metrum Acephalum. *Acephalum vocatur hoc metrum: afficitur enim versus principium.* Et iterum in locum alterum Ιλ. μ, πέπονθε... τέλους ὁ στίχος, ἔχων τὸν ἐκ δύο βραχειῶν πυῤῥίχιον, κὴ καλεῖται... id est, *Versus circa finem afficitur: cùm habeat pyrrhichium constantem duabus breuibus, vocatúrque miurus.* Huiu... loca etiam apud Latinos poëtas inueniuntur, vt apud ...gilium, *Exercet Diana choros.* &, *Miscueruntq́; herb...* Item alia, vbi eiusdem dictionis vocalis in vno versu ...ga & breuis accipitur, vt apud eundem, *Et longum f... vale vale inquit Iola*, quamquam hîc sequens vocalis ...iat: sicuti in illo Theocriti, αἲ αἲ ἔρως, &c. Habent ...

Latini aliquādo propter sequētia variant quantitatem. Latini suas syllabas indifferentes. Variant quoque qu...tatem ob præcedentes & sequentes, vt *Italiam fato.* &... *rimus nosti.* Porrò diphthongos & vocales longas seq...tibus vocalibus corripiunt. vt *Insulæ Ionio in magno.* &... *Sub Ilio alto.* &, *Sudibúsve præustis.* Vtuntur & synizesi... *Laquearibus aureis.* &, *Aluearia vimine texta.* Item ...tionibus & liquescentiis fermè iisdem. Ad hæc monos... bis breuibus indifferenter. Virgilius 3. Æn. *Liminaq́; laur... Dei.* quo in loco id ipsum Seruius notat. Diæreses ve... synæreses, synalœphas, additiones, detractiones, reliqua... id genus inuersiones, quid refert modò persequi? cum ... gulorum Latina exempla præsto sint apud Donatum, Dio... medem, & alios? Verum enimuero Græcis modestiores ... optimo habentur Latini poëtæ, vt qui parce admodum ... poëtica transiliant. Sæpe dicas eorum carmen a soluta ora... tione modulatione tantùm & syllabarum concentu ...

Latini poëtæ Græcis modestiores.

Martialis lib. 9. Epigram. 12. Quæritur Martialis, sibi in syllabis non licere, quod ... poëtis. *Nomen* (inquit) *mobile, molle, delicatum.*

Versu dicere non rudi volebam.
Sed tu syllaba contumax repugnas.
Dicunt εἰαρινὸν *tamen poëtæ,*
Sed Græci, quibus est nihil negatum:
Et quos ἆρες ἄρες *decet sonare:*
Nobis non licet esse tam disertis,
Qui musas colimus seueriores.

Et rursus id ipsum Earini nomē periphrasi design...

Nomine qui signat tempora verna suo.

Idem myrobalanum, quod multis breuibus const... græcè expressit in distichis ad hunc modum,

Quod nec Virgilius, nec carmine dixit Homerus,
Hoc ex vnguento constat & ex balano.

Horatius quoque oppidulum repugnāte syllaba ...

noluit. Sic enim ſcribit in Epiſtolis,

Quatuor hinc rapimur viginti & millia rhedis,
Manſuri oppidulo, quod verſu dicere non eſt.

Similiter Ouidius Tuticani amici nomen, quòd tres breues haberet continuas, elegiaco efferre contra legem metricam non eſt auſus, quod ad eundem ſcribens hoc modo cauſatur,

Quo minus in noſtris ponaris amice libellis.
Nominis efficitur conditione tui.

In his, ſicut fateor, minus religioſos futuros Græcos poëtas, inuitante in primis dialectorum indulgentia: ita lege ſolutos eſſe, & quiduis pro libidine audere, quod quidam putant, audacter pernego.

ID quod libro de dialectis clarè apparebit, & ipſorum adhibita lectione multo euidentius ac melius. Neque enim audiendi ſunt Græcarum litterarum ignari, venerandæque antiquitatis contemptores: qui vno aut altero poëticæ libertatis exemplo falſo perſuaſi, quiduis licere prædicant in Græcarum dictionum ſyllabas, cùm ad Latinos veniunt: & in nomina quæuis propria, ſiue ea Græca ſint, ſiue barbara, ſiue etiam Latina. Cùm tamen præter modò notata, ingens eiuſmodi nominum Græcorum Latinorúmque, præſertim propriorum, turba in Marone, Ouidio, Papinio, & aliis definita concordíq; quantitate occurrat, pauciſſimis exceptis, quæ non debent aliorum ordinem labefactare. Nam licet ex appellatiuis quoque quædam inueniantur indifferentia, nemo tamen ſanus eorum exemplo licere putat, aliorum deſtinatam certamque quantitatem confundere. De regulis verò ſyllabarum Græcarum, quas Latinè multi Latinis admixtas ediderunt, iudicium noſtrum ſi quis roget, non cunctabimur Latinis quidem vtiles ac neceſſarias pronunciare: at verò Græcis verſibus vel cognoſcendis, vel conficiendis, quiuis Græcè mediocriter doctus me tacente nõ admodum aptas iudicabit. Confundunt ferè vocales ac diphthongos, coniungentes ᾳ, ῃ, ε, αι. & ο, ω, ῳ. & υ, ι, ει, οι, item conſonantes aſpiratas cũ tenuibus: Græca vocabula tantùm ea complectuntur quibus Latini vſi ſunt: quæ nimirum pars quota eſt dictionum Græcis poëtis familiarium? Non tamen in totum abiiciendæ erunt, cum idoneis exemplis confirmantur: præſertim ſi id, quod quærimus, citius in Latinis auctoribus quàm in Græcis occurrat. Quæ omnia fuſius ſuo loco ſuprà diligenter à Gulielmo Baillio annotata ſunt.

Regulæ Græcæ quantitatis Latinis immiſtæ Græcis verſibus componendis inutiles.

ΠΕΡΙ ΠΑΘΩΝ ΛΕΞΕΩΝ, ΕΚ ΤΩΝ ΤΟΥ ΓΡΑΜ-ματικοῦ Τρύφωνος.

Τὰ τῶν λέξεων πάθη εἰς δύο γενικώτατα διαιρεῖται, ποσόν τε καὶ ποιόν. καὶ τοῦ μὲν ποσοῦ εἴδη, ἔνδεια, πλεονασμός· τοῦ δὲ ποιοῦ, μετάθεσις, καὶ μετάληψις. ἀμφοτέρων δὲ ὁμοῦ συνελθόντων, τμῆσις γίνεται. δὲ ὡς ἐν κεφαλαίῳ εἰπεῖν, πάθη πέντε πλεονασμός, ἔνδεια, μετάθεσις μετάληψις, τμῆσις.

ΠΛΕΟΝΑΣΜΟΣ.

Πλεονασμὸς μὲν οὖν ἐστὶ περιττότης χρόνων, ἢ χρόνου στοιχείων, ἢ στοιχείου.

ΕΝΔΕΙΑ.

Ἔνδεια δὲ, τοὐναντίον χρόνου, ἢ χρόνων στοιχείου, ἢ στοιχείων ἐλάττωσις.

ΜΕΤΑΘΕΣΙΣ.

Μετάθεσις δὲ, ἐστὶ στοιχείου μετακίνησις ἐκ τῆς ἰδίας τάξεως εἰς ἑτέραν· οἷον, δαρτὰ ἀντὶ δρατά· κραδία, ἀντὶ καρδία· κάρτος, ἀντὶ κράτος· καλεῖται δὲ καὶ ἐνάλλαξις καὶ ὑπέρθεσις.

ΜΕΤΑΛΗΨΙΣ.

Μετάληψις δὲ, ἐστὶ στοιχείου μετακίνησις· οἷον, ἠπεδανὸς ἀντὶ ἠπιδανός· αἰμηπότης, ἀντὶ αἱμοπότης.

ΤΜΗΣΙΣ.

Τμῆσις δὲ, ἐστὶ συνθέτου λόγου ἀνάλυσις εἰς δύο λέξεις· ἄκρα πόλις, ἀντὶ ἀκρόπολις. τούτων δὲ τῶν πέντε παθῶν, τὰ εἰς εἴδη τέμνεται, ὅ, τε πλεονασμὸς, καὶ ἡ ἔνδεια, τὰ δὲ λοιπὰ ἄτμητα. Τοῦ δὲ πλεονασμοῦ εἴδη εἰσὶν, ἐννέα: Πρόσθεσις, Ἀναδίπλωσις, Ἔκτασις, Ἐπέκτασις, Διαίρεσις, Παρένθεσις, Διπλασιασμὸς, Παρέμπτωσις, καὶ Προσχηματισμός. Τῆς δὲ ἐνδείας εἴδη ἐννέα, Ἀφαίρεσις, Ἄρσις, Συστολὴ, Συγκοπὴ, Συναλοιφὴ, ... ψις, Παρέλλειψις, Ἔκθλιψις, καὶ Ἀποκοπή. Ἀντίκειται δὲ πρόσθεσις μὲν ἀφαιρέσει. ἀναδίπλωσις δὲ ἄρσει· ἔκτασις δὲ συστολῇ· ἐπέκτασις, συγκοπῇ· διαίρεσις, συναλοιφῇ· παρένθεσις, ἐκ... διπλασιασμὸς, παρελλείψει· παρέμπτωσις, ἐκθλίψει· προσχηματισμὸς, ἀποκοπῇ.

DE PASSIONIBVS DICTIONVM (QVAS LATINI FIGVRAS VOCANT) EX IIS

quæ Grammatici Tryphonis.

DICTIONVM passiones in duo generalissima diuiduntur, quantitatem, scilicet & qualitatem. Et quidem quantitatis species, defectus & superabundantia: sed qualitatis, transpositio, & transumptio: ambobus autem simul conuenientibus, sectio fit. Sunt, vt summatim dicam, passiones quinque, superabundantia, defectus, transpositio, transumptio, sectio.

Superabundantia.

SVPERABVNDANTIA igitur, est superfluitas temporum, vel temporis: elementorum, vel elementi.

Defectus.

DEFECTVS autem contrà, temporis vel temporum, elementi, vel elementorum diminutio.

Transpositio.

TRANSPOSITIO autem, est elementi mutatio ex proprio ordine ad alterius ordinis: vt, facta, pro facta: & cor, pro cor: fortitudo, pro fortitudo. vocatur autem & immutatio, & superpositio.

Transumptio.

TRANSVMPTIO autem, est elementi mutatio: vt debilis pro debilis, sanguipotor pro sanguipotor.

Sectio.

SECTIO autem est compositi sermonis resolutio in duas dictiones, vt alta ciuitas, pro alti-ciuitas. Harum autem quinque passionum aliquæ in species secantur, vt superabundantia, & defectus: aliquæ verò sunt insecabiles. Sed superabundantiæ species sunt nouem, additio, geminatio, productio, porrectio, diuisio, interpositio, duplicatio, paremptosis, & proschematismus. Sed indigentiæ species sunt nouem, aphæresis, arsis, systole, syncope, synalœphe, ellipsis, parellipsis, ecthlipsis, & apocope. Aduersatur igitur additio quidem aphæresi, geminatio autem, arsi: productio, systolæ, porrectio, syncopæ: diuisio, synalœphæ: interpositio, defectui: duplicatio, parellipsi: paremptosis, ecthilipsi: proschematismus, apocopæ.

ΠΡΟΣΘΕΣΙΣ.

Πρόσθεσις μὲν οὖν, ἐστὶ προσθήκη στοιχείου κατ' ἀρχὴν τῆς συλλαβῆς· οἷον, ἀσταφίς· ἀντὶ σταφίς· ἄσταχυς, ἀντὶ στάχυς· ἰαμ[illegible] ἀντὶ ἅμα.

ΑΝΑΔΙΠΛΩΣΙΣ.

Ἀναδίπλωσις δέ ἐστιν ἡ τῶν πρώτων ἢ δευτέρων συλλαβῶν διὰ τῶν αὐτῶν συμφώνων, ἢ ἀντιστοίχων ἐπάλληλος ἐκφορά. γίνεται δὲ ἐπὶ ῥημάτων, καὶ μετοχῶν, καὶ ὀνομάτων. πλεονάζει παρά τε Ἴωσι καὶ Αἰολεῦσιν· οἷον, κεκάμωσιν, ἀντὶ κάμωσι· λελάχωσιν, ἀντὶ λάχωσιν. ἀταρτηρός, ἀντὶ ἀτηρός. ἐτήτυμον, ἀντὶ ἔτυμον.

ΕΚΤΑΣΙΣ.

Ἔκτασις, ἐστὶν ὅταν τὰ συστελλόμενα δίχρονα ἐκταθῇ, ἢ τὰ βραχέα εἰς τὰ μακρὰ ἀντίστοιχα αὐτῶν μεταβῇ. οἷον, καλός, κᾶλος· κόρη, κούρη.

ΕΠΕΚΤΑΣΙΣ.

Ἐπέκτασις, ἐστὶ πλεονασμὸς συλλαβῆς κατὰ μέσον ὀνόματος, ὅταν μὴ γλυκὸν παρατήρημα κωλύσῃ· οἷον, εὐτυχέοι, ἀντὶ εὐτυχοῖ· ἀδελφειός, ἀντὶ ἀδελφός· πολεμήϊα, ἀντὶ πολέμια.

ΔΙΑΙΡΕΣΙΣ.

Διαίρεσις, ἐστὶ συλλαβῆς ἀνάλυσις, ἢ διάστασις εἰς δύο. τὸ πάθος Ἰώνων, καὶ Θετταλῶν· οἷον, πάϊς, ἀντὶ παῖς. κοΐλον, ἀντὶ κοῖλον· βέλεος, ἀντὶ βέλους.

ΠΑΡΕΝΘΕΣΙΣ.

Παρένθεσις, ἐστὶ προσθήκη φωνήεντος κατὰ μέσον οὐ ποιοῦντος συλλαβήν· οἷον, πνείοντες, ἀντὶ πνέοντες· κεινή, ἀντὶ κενή· νοῦσος, ἀντὶ νόσος· ξεῖνος, ἀντὶ ξένος· εἰληλουθώς. ἀντὶ ἐληλυθώς. τὸ πάθος Ἰώνων.

ΔΙΠΛΑΣΙΑΣΜΟΣ.

Διπλασιασμός, ἐστὶ τοῦ αὐτοῦ συμφώνου προσθήκη κατὰ μέσον, οὐκ ἀποτελοῦντος συλλαβήν· οἷον, ὅττι, ἀντὶ ὅτι· ἄλλῳ, ἀντὶ ἄλλῳ· μέσσον, ἀντὶ μέσον· ἔννεπε, ἀντὶ ἔνεπε· ὁππότε, ἀντὶ ὁπότε. τὸ δὲ πάθος Ἰώνων.

ΠΑΡΕΜΠΤΩΣΙΣ.

Παρέμπτωσις, ἐστὶ προσθήκη συμφώνου κατὰ μέσον, οὐκ ἀποτελούντων συλλαβήν. οἷον, πτόλις, ἀντὶ πόλις· πτόλεμος, ἀντὶ πόλεμος.

ΠΡΟΣΧΗΜΑΤΙΣΜΟΣ.

Προσχηματισμός, ἐστὶ προσθήκη συλλαβῆς κατὰ τὸ τέλος· τῶν τεσσάρων διαλέκτων ἴδιος· οἷον, λόγοισιν, ἀντὶ λόγοις· μούσαισιν, ἀντὶ μούσαις· προσώπατα, ἀντὶ πρόσωπα ἐστίν, ἀντὶ ... λεκτέον δὲ καὶ περὶ ἐνδείας.

Additio.

ADDITIO igitur, est additio elementi in principio syllabæ, vt vua passa, pro vua passa : spica, pro spica : simul, pro simul.

Geminatio.

GEMINATIO autem est primarum vel secundarum syllabarum per easdem cõsonantes, vel similes alterna prolatio : fit autem in aduerbiis, & participiis, & nominibus. abundat autem apudque Ionas & Æoles : vt laborassent, pro laborassent : accidissent, pro accidissent, conuiciatorius, pro conuiciatorius : verum, pro verum.

Productio.

PRODVCTIO, est quando correptæ bitemporeæ producuntur : vel breues in longas similes earum mutantur: vt bonus, bonus : puella, puella.

Epectasis.

EPECTASIS est superabundantia syllabæ in medio eiusdem accentus, cùm nõ generalis obseruatio prohibeat: vt munitum, pro munitum : frater, pro frater : bellica, pro bellica.

Diæresis.

DIAERESIS, est syllabæ resolutio, vel disiunctio in duo. Sed hæc passio Ionum & Thessalorum : vt puer, pro puer : cauum, pro cauum : sagitta, pro sagitta.

Parenthesis.

PARENTHESIS, est additio vocalis in medio non facientis syllabam: vt spirantes, pro spirantes: vacua, pro vacua : morbus, pro morbus : hospes, pro hospes: veniens, pro veniens : sed passio Ionum.

Diplasiasmus.

DIPLASIASMVS, est eiusdem consonantis additio in medio non efficientis syllabam : vt quoniam, pro quoniam : satis, pro satis : medium, pro medium : dic, pro dic: quando, pro quando : sed passio Ionum.

Paremptosis.

PAREMPTOSIS, est additio consonantium in medio non perficientium syllabam : vt ciuitas, pro ciuitas: bellum, pro bellum.

Proschematismus.

PROSCHEMATISMVS, est additio syllabæ in fine. Est autem quatuor linguarum proprius : vt verbis, pro verbis : musis, pro musis : personæ, pro personæ : ego, pro ego. Dicendum autem de defectu

ἜΝΔΕΙΑ.

Ἔνδεια, ἐστὶ ἀφαίρεσις κατ' ἀρχὴν στοιχείου· οἷον, ὀρτή, ἀντὶ ἑορτή· αἶα, ἀντὶ γαῖα· κεῖνος, ἀντὶ ἐκεῖνος. τὸ δὲ πάθος Ἰώνων.

ἌΡΣΙΣ.

Ἄρσις, ἐστὶν ἀποβολὴ κατ' ἀρχὴν τῆς ἀναδιπλουμένης συλλαβῆς· βλῆαται, ἀντὶ βεβλήαται· δέχαται, ἀντὶ δεδέχαται· βλημένος, ἀντὶ βε-

ΣΥΣΤΟΛΗ.

Συστολή, ἐστὶν ὅταν τὰ ἐκτεινόμενα δίχρονα συσταλῇ ἢ τὰ μακρὰ ἢ τὰ βραχέα ἀντίστοιχα αὐτῶν μεταβληθῇ· οἷον, φυσίζοος, ἀντὶ φυσίζωος· ξερὸν, ἀντὶ ξηρόν.

ΣΥΓΚΟΠΗ.

Συγκοπή, ἐστὶν ἀποβολὴ συλλαβῆς κατὰ τὸ μέσον· οἷον, κάμμορος, ἀντὶ κακόμορος· δάσκιον, ἀντὶ δασύσκιον.

ΣΥΝΑΛΟΙΦΗ.

Συναλοιφή, ἐστὶ δύο συλλαβῶν μετὰ φωνήεντος ἕνωσις καθ' αὐτῶν. γίνεται δὲ κατὰ τρόπους ἑπτά. ἁπλοῦς μὲν τρεῖς· κατὰ θλῖψιν, κατὰ κρᾶσιν, κατὰ συναίρεσιν. συνθέτους δὲ τέσσαρας· κατὰ θλῖψιν καὶ κρᾶσιν· κατὰ θλῖψιν καὶ συναίρεσιν· κατὰ κρᾶσιν καὶ συναίρεσιν· κατὰ θλῖψιν καὶ κρᾶσιν καὶ συναίρεσιν, κατὰ θλῖψιν, ἐπ' ἐμέ, ἀντὶ ἐπὶ ἐμέ. κατὰ κρᾶσιν, τἀμά, ἀντὶ τὰ ἐμά· κατὰ συναίρεσιν, νηρῇδες, ἀντὶ νηρηΐδες· κατὰ θλῖψιν καὶ κρᾶσιν, κἀγώ, ἀντὶ καὶ ἐγώ· κατὰ θλῖψιν καὶ συναίρεσιν, ἐμεῦ ποθυιά, ἀντὶ ἐμοὶ [illegible]· κατὰ κρᾶσιν καὶ συναίρεσιν, ὡπόλος, ἀντὶ ὁ αἰπόλος. κατὰ θλῖψιν καὶ κρᾶσιν καὶ συναίρεσιν, ἐν τἀθιοπίᾳ, ἀντὶ ἐν τῇ αἰθιοπίᾳ.

ἜΛΛΕΙΨΙΣ.

Ἔλλειψις, ἐστὶν ἀποβολὴ φωνήεντος κατὰ μέσον οὐ ποιοῦντος συλλαβήν· ἀμύξαι, ἀντὶ αἰμύξαι· γερδὸν, ἀντὶ γεραιόν.

ΠΑΡΈΛΛΕΙΨΙΣ.

Παρέλλειψις, ἐστὶν ὅταν ἕν τι τῶν διπλασιαζομένων συμφώνων ἐκλείπηται· κάλιον, ἀντὶ κάλλιον, ἧτον, ἀντὶ ἧττον.

ἜΚΘΛΙΨΙΣ.

Ἔκθλιψις, ἐστὶ ἀποβολὴ ἑνὸς συμφώνου ἐντὸς τῆς τελευταίας συλλαβῆς, οὐ ποιοῦντος συλλαβήν. σκῆπτον, ἀντὶ σκῆπτρον.

ἈΠΟΚΟΠΗ.

Ἀποκοπή, ἐστὶ ἀφαίρεσις συλλαβῆς κατὰ τὸ τέλος, οἷον δῶ, ἀντὶ δῶμα· ἀπόλλω, ἀντὶ ἀπόλλωνα· Ποσειδῶ, ἀντὶ Ποσειδῶνα.

Defectus.

DEFECTVS, est ablatio in principio elementi: vt festum, pro festũ: terra, pro terra: ille, pro ille. Sed hęc passio Ionum.

Arsis.

ARSIS, est abiectio in principio geminatæ syllabæ: vt iaci, pro iaci: suscipi, pro suscipi: vulneratus, pro vulneratus.

Systole.

SYSTOLE, est quando productæ bitemporeæ corripiuntur, vel longæ, vel breuęs earum mutantur: vt alma, pro alma: aridum, pro aridum.

Syncope.

SYNCOPE, est abiectio syllabæ in medio: vt infelix, pro infelix: opacum, pro opacum.

Synalœphe.

SYNALOEPHE, est duarum syllabarum ad vocalem vnio adiectione tonorum. Fit autem per modos septem. Simplices quidem tres, per elisionem, per crasin, per synæresin. Compositos autem quatuor: per elisionem & crasin, per elisionem & synæresin, & per crasin, & synæresin, per elisionem & crasin & synæresin. Per elisionem, aduersum me, pro aduersum me: per crasin, mea, pro mea: per synæresin, Neredes, pro Nereides: per elisionem & crasin, cego, pro & ego: per elisionem & synæresin, me subit, pro me subit: per crasin & synæresin, æpolus, pro æpolus: per elisionem & crasin & synæresin, in Æthiopia, pro in Æthiopia.

Ellipsis.

ELLIPSIS, est abiectio vocalis in medio non facientis syllabam: cruentare, pro cruentare: senem, pro senem.

Parellipsis.

PARELLIPSIS, est quando vna aliqua geminatarũ consonantiũ omittitur: pulchrius, pro pulchrius: citius, pro citius.

Ecthlipsis.

ECTHLIPSIS est abiectio vnius consonantis inter primam & vltimam syllabam non facientis syllabam: sceptrum, pro sceptrum.

Apocope.

APOCOPE, est aphæresis syllabæ in fine: vt domus, pro domus: Apollinem, pro Apollinem: Neptunum, pro Neptunum.

Τῷ Θεῷ ἡ δόξα.

Ex Luciani Epigrammate diſtichum.

Οὐδὲν ἐν ἀνθρώποισι διακριδόν ἐστι νόημα.
Ἀλλ᾽ ὃ σὺ θαυμάζεις, τοῦθ᾽ ἑτέροισι γέλως.

Idem Latinè.

Editur humana eximium nil mente: ſed illud
Quod tu miraris, ridiculum eſt aliis.

Martialis, in inuidum.

Qui ducis vultus, & non legis iſta libenter.
Omnibus inuideas inuide, nemo tibi.

Idem Græcè.

Ὅστις ταῦθ᾽ ὁράας χαλεπῶς ἀέκοντί τε θυμῷ,
Αὐτὸς μὲν πᾶσιν, σοὶ δέ τις οὐ φθονέοι.

PRAXIS SEV VSVS PRÆCEPTORVM GRAMMATICES:

Opus mole quidem perexiguum, ſed ad Græcos cum oratores: tum poëtas intelligendos magnopere conducens.

PRÆFATIO.

PROPOSITVM *ſanè nobis fuit Nicolai Clenardi Meditationum Græcanicarum Opuſculum, quod in eorum gratiam qui viua præceptoris voce deſtituti, litteras Græcas ſuo ipſi ductu diſcere coguntur (quod & in aliis Anteſignani Grammatices editionibus factitatum eſt) hic annectere: Sed cum in grandiorem quàm arbitraremur molem opus iam excreuiſſet, auarorum parſimoniæ (ne carius, quod prius mercati ſunt leuiori ſumptu, coëmerent) eatenus indulgere libuit; ea quæ eſt à Petro Anteſignano edita Præceptorum Grammatices Praxi cõtenti: Præſertim cùm ea viuæ vocis penuria, quæ renaſcentibus Græcis litteris, ſtudioſis faciebat negotium, multorum qui hanc linguam colunt diligẽtia ſublata ſit: & ad poëtarum lectionem, in qua penè omnis eſt adoleſcentum retardatio & mora, Praxis hæc abundè viam aperiat: Cæterùm ne notæ Arithmeticæ, & litteræ, quas ipſe Anteſignanus, dum breuitati ſtudet, ingenioſè excogitauit feſtinantem retardent, paucis huius inſtituti cauſam accipito. Scholiorum notæ Arithmeticæ, quas ſuperiores ſiue interlineares vocant, reſpondent iis contextus dictionibus, quæ eaſdem notas in vno vel in pluribus eiuſdem tractatus locis habuerint. Vt autem & hæ & illæ notæ ſeſe lectorum oculis protinus offerrent, pares in vtroque margine notas è regione, quoad eius fieri potuit, appoſuimus. At eorum numerorum qui in ipſo orationis curſu occurrunt, primus quidem huius libri paginam, alter verò ac nonnunquam tertius interiecta coniunctione, & in*

Notæ Arithmeticę ſuperiores.

In marginibus locatæ.

In cõtextu aliis literis æquales.

Gram

Grammaticæ quidem paginæ citatæ versum; in Praxi autem eum numerum, quem in margine notis internis respondentem fecimus, demonstrat: at cum vnicus tantùm numerus fuerit appositus, innuitur parem numerum in eodem Praxeos tractatu esse quærendum. Literæ Græcæ positæ in exteriori demonstrant quæ vocales vel diphthongi è contextu per apostrophum reiectæ fuerint. Literis quoq; Latinis hic vsi sumus vt molesta rei eiusdem euitata repetitione, breuiter tamen veluti ob oculos proponeremus ea idiomata quæ in his poëtarum

Vnicus numerus.

Literæ Græcæ.

Literæ Latinæ.

a *fragmentis, ac passim in quibusuis poëtis occurrunt.* [a] *Igitur indicat paragogen literæ ν datiuis pluralibus & personis verborum in ι vel ε desinentibus; ídque non solùm ante vocalem*
b *sed etiam Atticè consona subsequente, 283,12.* [b] *Articulum præpositiuum cum particulis δὲ & γε positum pro pronomine*
c *demonstratiuo eiusdem casus, generis & numeri, 245,35.* [c] *Hic idem indicat, sed sine δὲ & γε; quod magis poëticũ est, 245,38.*
d [d] *Articulum etiam præpositiuum pro Subiunctiuo sumptũ, 245,*
e. f *40.* [e] *Præpositionũ anastrophen, 722,20.* [f] *Earundem tmesim, cum scilicet inter partes dictionis compositæ inseritur vnum vel plura vocabula: qua figura & Latini poëtæ interdum vtuntur, vt apud Lucanum,* Inque vicem gens omnis amet, pro
g. h Inuicémque, *&c.* [g] *η Ionicè pro α, 118,26.* [h] *Genitiuum pluralem primæ & secundæ declinationis in έων pro ῶν, 121,37.*
i [i] *Paragogen vocalis ι quibuscunque datiuis pluralibus in σι desinentibus, 121,38.* [k] *ησι vel ης, Ionicè pro αισι vel αις in Dati-*
k
l *uis pluralibus primæ & secundæ declinationis, 121,11* [l] *εω*
m *pro ου in genitiuo singulari tertiæ declinationis, 130,5.* [m] *Pro*
n *contrahendis syllabis incontractas Ionicè poni, 118,38.* [n] *Augmentum verborum Ionicè reiectum, 172,15.* [o] *α pro η Doricè,*
o
p *118,40.* [p] *Infinitiuum Doricum & Atticum in μεναι vel poëticè in μεν, pro ν vel ναι, 182,6.* [q] *Futurum primum*
q
r *uis coniugationis Doricè circumflexum, 170,10.* [r] *Duplex*
s *pro duplici σσ Atticè, 118,11. & 157,18.* [s] *τ pro σ Doricè, 119,*
t. u [t] *ου pro ο Doricè, 119,9.* [u] *verbum poëticum in εω pro*
x *mæ coniugationis circumflexorum, 360,29.* [x] *ξ Atticè*
y *compositis à σύν, 118,15.* [y] *Particulas expletiuas & poëticales, 761,23.* [z] *σδ pro ζ Doricè, 4,7. Cætera quæ notis*
z
denotata non sunt Scholiis explanabuntur.

PRÆ

PRAXIS PRÆCEPTORVM GRAMMATICES.

ORATIO DOMINICA.

[1] ΕὙΧΉ [2] ΚΥΡΙΑΚΉ.

PATER noster, qui es in cœlis; sanctificetur
[3] ΠΆΤΕΡ [4] ἡμῶν, [5] ὁ [6] ἐν [7] τοῖς οὐρανοῖς· [8] ἁγιασθήτω
nomen tuum: adueniat regnum tuum: fiat
[9] τὸ ὄνομά [10] σου· [11] ἐλθέτω [12] ἡ βασιλεία [10] σου· [13] γενηθήτω
voluntas tua, sicut in cœlo & in terra.
[14] τὸ θέλημά [10] σου, ὡς [6] ἐν [7] οὐρανῷ καὶ [15] ἐπὶ [16] τῆς γῆς.
Panem nostrum quotidianum da nobis hodie: &
τὸν ἄρτον [4] ἡμῶν [18] τὸν ἐπιούσιον [19] δὸς [4] ἡμῖν σήμερον· καὶ
dimitte nobis debita nostra, sicut & nos
[20] ἄφες [4] ἡμῖν [21] τὰ ὀφειλήματα [4] ἡμῶν, ὡς καὶ [4] ἡμεῖς
dimittimus debitoribus nostris: & ne inducas
[22] ἀφίεμεν [23] τοῖς ὀφειλέταις [4] ἡμῶν· καὶ μὴ [24] εἰσενέγκῃς
nos in tentationem; sed libera nos à
[4] ἡμᾶς [25] εἰς [26] πειρασμόν, ἀλλὰ [27] ῥῦσαι [4] ἡμᾶς ἀπὸ
malo. Amen.
[28] τοῦ πονηροῦ. [29] Ἀμήν.

SCHOLIA.

[1] Vt Τιμὴ, 122, 7. Est nomē verbale ab εὔχομαι, oro, 262, 38. 1 ἡ εὐχή, ῆς.
[2] Vt καλός, καλή, 250, 26. Est nomen possessiuū ductum ab ὁ κύριος, dominus, 264, 8. 2 κυριακός, ή, όν.
[3] Vide 140, 27. & 149, 25. atque 150, 23. & 266, 17. 3
[4] 239, 39. & 241, 26, & 34. [5] 114, 9. 4. 5
[6] 249, 20. & 700, 38. [7] Vt τοῖς λόγοις, 124, 42. ab ὁ οὐρανός, οῦ. 6. 7
[8] Vt τυφθήτω, 193, 16. ab ἁγιάζω, μ. άσω, sanctifico. fit ab ὁ ἅγιος, sanctus, 216, 17. 8 ἁγιάζω.
[9] Vt τὸ ῥῆμα, 132, 26. [10] 240, 1. & 241, 33. & 842, 24. 9. 10
[11] Vt τυπέτω, 179, 24. ab ἔρχομαι, venio, aduenio: sed fit tanquā ab ἐλεύθω, 384, 21. 11 ἐλθέτω, ἔρχομαι.
[12] Vt ἡ φιλία, 122, 12. vide 252, 15. & 262, 44. 12
[13] Vt τυφθήτω, 193, 16. à γίνομαι, fio; sed tanquā à γενέομαι, 359, 37. 13 γενηθήτω.
[14] Vt τὸ ῥῆμα, 132, 26. Est nomen verbale, 261, 4. à θέλω, volo; sed tanquam à θελέω, μ. ήσω, 385, 3. 14 τὸ θέλημα, ατος.
[15] 249, 24. & 713, 25. [16] Vt τῆς τιμῆς, 122, 7. 15. 16

ab

ἡ γῆ, τῆς γῆς. 17 ab ἡ γῆ, τῆς γῆς, per crasim pro ἡ γέα, τῆς γέας. [17] Vt τῆ ...
ὁδός. 18. 19 124,42. [18] Vt τῶν λόγων, 124,42. Vide 265,15. [19] ...
ἄφες. 20. 21 235,11. [20] 319,37. [21] Vt τὰ βήματα, 132,26. verbale à ...
τὸ ὀφείλημα. λω, debeo; sed tanquam ab ὀφειλέω, μ. ήσω, 261,3. & ...
ἀφίεμεν. 22. 23 [22] Compositum ex ἀπὸ 172,1, & 9. & ἵεμεν, 319, ...
ὁ ὀφειλέτης, ου. τοῖς Χρύσαις, 115,2. verbale, 261,12. ab ὀφείλω, 21. Q...
nultima corripitur, poterit duci tanquā ab ὀφείλ...
εἰσενέγκῃς. 24 33. & 381,29. [24] Vt τύψῃς, 181,20. ab εἰσφέρω, sed q...
ὁ πειρασμός, ου. 25. 26 εἰσενέγκα, 329,31. & 35. [25] 249,20. & 842,24. [26] Vt ...
γων, 124,42. verbale, 261,3. à πειράζω vel πειράω, μ. άσ...
27. 28 [27] 350,6. [28] Vt τῶν ξύλων, 125,3. Adiectiuū, vt ὁ ...
Ἀμήν. 29 hoc loco substantiuatur in neutro genere. [29] Di...
Hebraïca & heteroclita, significans. *Verum fiat* ...
ciatur: & quandoque (vt in Salutatione sequenti ...
rum est.

SALVTATIO ANGELI
[30] ἈΣΠΑΣΜΌΣ [31] ΤΟΥ͂ ἈΓΓΈΛΟΥ
ad sanctissimam virginem
πρὸς [32] τὴν ἁγιωτάτην [33] παρθένον

Aue gratia plena Maria, Dominus tecum
[34] Χαῖρε [35] κεχαριτωμένη [36] Μαρία· ὁ κύριος μετὰ σοῦ
benedicta tu in mulieribus, & benedictus
[38] εὐλογημένη [10] σὺ ἐν [39] γυναιξὶ, καὶ [38] εὐλογημένος
fructus ventris tui. Sancta Maria
ὁ καρπὸς [40] τῆς κοιλίας σου. [41] Ἁγία μαρία ...
Dei ora pro nobis peccatoribus, nunc
Θεοῦ, [43] προσεύχου [44] ὑπὲρ ἡμῶν [45] ἁμαρτωλῶν, ...
in hora mortis nostræ. Amen.
ἐν ὥρᾳ τοῦ θανάτου ἡμῶν. Ἀμήν.

ὁ ἀσπασμός, οῦ. 30 [30] Vt ὁ λόγος, 124,42. verbale, 261,3. ab ἀσπάζομαι
ὁ ἄγγελος, ου. 31 ἄσπασμαι, saluto, amplector. [31] Vt τοῦ λόγου. verbale ...
32 ab ἀγγέλλω, nuntio: vnde ἄγγελος, nuntius. [32] Vt τὴν ...
Est adiectiuum vt καλός, 250,26. & superlatiuum ...
33. 34 à positiuo ὁ ἅγιος, 250,24. [33] Vt τὴν ὁδόν, 125,1. ...
κεχαριτωμένη. 35 πλε, 179,24. à χαίρω, gaudeo. [35] Vt κεχρυσωμένη ...
χαριτόω. χαριτόω, μ. ώσω, afficio gratia, gratiosum facio. fit à ...
36. 37 ἡ χάρις, χάριτος, gratia, 216,14. [36] Vt φιλία, 122,12.
μετὰ σοῦ. 23. & 710,7. μετὰ σοῦ, verbum è verbo, *cum te*, seruat ...
licet naturali Præpositionis ordine. Cur σου accen...
tineat, cùm sit dictio enclitica, vide 842, 11. & ...
εὐλογημένος, η. 38 [38] πεποιημένος, η, 205,33. sed sine augmento: incip...

à diphthongo immutabili, 171,25. ab εὐλογέω, *benedico*, εὐλογέω.
laudo, honorificè de aliquo loquor: ducitur à nomine com-
posito εὔλογος, *rationabilis rationi consentaneus*, 216,13.
Componitur verò ab εὖ, 262,2. & λόγος, *ratio*. [39] 274,36. 39 γυναιξί.
& 150,18. [40] Vt τῆς φιλίας, 122,12. est nomen denomina- 40 ἡ κοιλία, ας.
tiuum, 264,16. ab Adiectiuo κοῖλος, *concauus*, *sinuosus*,
inanis. [41] ὁ ἅγιος, ἡ ἁγία, τὸ ἅγιον. [42] Vocatiuus est nomi- 41.42
nis μήτηρ, *mater*, 149,22. [43] Præsens est Imperatiui à 43
προσεύχομαι composito ex πρὸς & εὔχομαι μ, εὔξομαι, π.
ηὔγμαι *oro supplico*. [44] Consule variam præpositionum 44
significationem, 720,13. [45] ἁμαρτωλὸς ὁ καὶ ἡ, *peccator*, 45
vitiosus, criminosus ab ἁμαρτάνω *pecco*, ex quo ἁμάρτημα
& ἁμαρτία, *peccatum culpa*.

SYMBOLVM SANCTORVM
[44] ΣΎΜΒΟΛΟΝ [45] ΤΩ͂Ν ἉΓΊΩΝ
Apostolorum.
[46] Ἀποστόλων.

Credo in Deum, patrem omnipotentem,
[47] Πιστεύω εἰς [48] Θεὸν, [3] πατέρα [49] παντοκράτορα,
factorem cæli & terræ: & in Iesum Christum
[50] ποιητὴν [7] οὐρανοῦ καὶ [16] γῆς· καὶ εἰς [51] Ἰησοῦν [52] Χριστὸν
filium eius vnum solum, Dominum nostrum; conce-
[53] υἱὸν [54] αὐτοῦ [55] ἕνα [56] μόνον, [57] κύριον [4] ἡμῶν, [58] συλλη-
ptum ex spiritu sancto, natum ex
φθέντα [59] ἐκ [60] πνεύματος [45] ἁγίου, [61] γεννηθέντα [59] ἐκ
Maria virgine, passum sub Pontio Pi-
Μαρίας [33] τῆς παρθένου, [62] παθόντα ἐπὶ [63] Ποντίου [63] Πι-
lato, & crucifixum, mortuum & sepultum; qui
λάτου καὶ [64] σταυρωθέντα, [65] θανόντα καὶ [66] ταφέντα, [67] κα-
descendit ad inferos, tertia die resurrexit
τελθόντα [68] εἰς [69] ᾅδου, [70] τῇ τρίτῃ [71] ἡμέρᾳ [72] ἀναστάντα
è mortuis, ascendit in cælos, sedet in
ἐκ [73] νεκρῶν, [74] ἀνελθόντα εἰς οὐρανοὺς, [75] καθεζόμενον ἐν
dextera Patris omnipotentis; vnde debet
[76] δεξιᾷ [3] τοῦ Πατρὸς [49] παντοκράτορος, ὅθεν [77] μέλλει
venire iudicatum viuentes & mortuos.
[78] ἔρχεσθαι [79] κρῖναι [80] ζῶντας καὶ [73] νεκρούς.

Credo in Spiritum sanctum; sanctam Ecclesiam
[47] Πιστεύω εἰς [60] πνεῦμα [45] ἅγιον· ἁγίαν [81] ἐκκλησίαν
catho

catholicam, ſanctorum communionem, remiſſionem
[82] καθολικὴν, [45] ἁγίων [83] κοινωνίαν, [84] ἄφεσιν
peccatorum, carnis reſurrectionem, vitam æter-
[85] ἁμαρτιῶν, [86] σαρκὸς [87] ἀνάστασιν, [88] ζωὴν [89] αἰ-
Amen.
Ἀμήν.

τὸ σύμβολον, ου. 44 — [44] Vt τὸ ξύλον, 125, 4. verbale, 262, 39. à συμβάλλω, *ÿcio, confero.* Eſt verò σύμβολον, *nota, ſignum, indi-argumentum, coniectura, atque id omne quod à ſin- commune confertur, ſiue ſint pecuniæ, aut cibi ad c- dum in conuiuio; ſiue verba ad ſermocinandum; ſiue quædam ſolis amicis communis, veluti ea quæ milites- tur in excubiis & vigiliis nocturnis, vt inimicos à ſuis ſint diſcernere*; Gallicè, *le mot du guet.* Chriſtiani in- mitiua Eccleſia hoc Apoſtolorũ ſymbolo quaſi quad- nota, eos qui Chriſti fidem receperant, ab idololatris & infidelibus diſcernebant.

ὁ ἀπόστολος, ου. 45. 46 — [45] 250, 24. [46] Verbale, 262, ab ἀποστέλλω, *cum mandatis ablego.* Eſt verò ἀπόστολος, *le- gatus, nuntius, quicunque mittitur:* vt Apoſtoli qui à Chri- ſto miſſi ſunt ad prædicandum Euangelium omni crea-

πιστεύω. ὁ θεός, ου. 47. 48 — turæ. [47] Fit à nomen ἡ πίστις, εως, *fides*, 216, 15. [48] Vt τὸν λό- γον, 124, 42. verbale ductũ à θέω, *curro.* Nam priſci Græci Solem, Lunam, Stellas & Cœlum, quæ ſunt in perpetuo

ὁ παντοκράτωρ. 49 — curſu, deos eſſe crediderũt. [49] Vt τὸν παντοκράτορα, nomẽ compoſitum ex πᾶν, παντὸς, *omne*, & κρατέω, [...]

ὁ ποιητής, ου. ὁ Χριστός, ου. 50. 51. 52 — *ſum potens.* [50] Vt τὸν Χρύσην, 115, 2. verbale, 261, 12. [51] 246, 3. [52] Vt τὸν λόγον, 124, 42. verbale, 261, 12. à χρίω, μ. ισω, *vngo.* Nam χρίζω non legi: & licet Pollux χρίζω quoque dici teſtetur, vſitatius tamen eſt χρίω, vt etiam χρίω paſſim & in metrica, & in proſa oratione. eſt enim χρίσις, [...]

53. 54. 55. 56 — [53] Vt τὸν λόγον. [54] 240, 26. [55] 252, 35. [56] Vt τὸν λόγον. adie-

συλληφθείς, έντος. συλλαμβάνω. λαμβάνω. 57. 58 — uum vt καλός, 250, 26. [57] Vt τὸν λόγον. [58] Vt τὸν τυφθέντα, 35. à συλλαμβάνω, *concipio*, ſed tanquam à συλλήβω. C- ponitur enim ex σύν, cum ν, verſo in λ, (4?1, 25.) & [...]

59 — βαίνω, *capio, accipio*: de hoc vide 391, 43. [59] 249, 2[...]

τὸ πνεῦμα, τος. 60 — 22. [60] Vt τὸ βῆμα, 132, 27. verbale (261, 3) à πνέω, ſpiro

ὁ γεννηθείς, έντος. γίγνομαι. 61 — πνεύσω, 304, 17. & 305, 25. [61] Vt τὸν τυφθέντα, 295, 3[...] ποιηθέντα, 208, 21. à γίγνομαι, *fio, naſcor*; ſed tanquam

ὁ παθών, όντος. 62. 63 — νέομαι, 359, 37. [62] 396, 18. [63] Vt τοῦ λόγου. [64] Vt τὸν τυ-

ὁ σταυρωθείς, έντος. σταυρόω. 64 — 195, 35. vel vt τοῦ χρυσωθέντα, 212, 14. à σταυρόω, ω. ώσω, *figo.* fit à nomine ὁ σταυρός, οῦ, *crux*, 216, 15. [65] 387, [...]

ὁ θανών, όντος. 65 — 12. [67] Vt τὸν τυπτόντα, 183, 33. à κατέρχομαι, *deſcendo.* Com-

ὁ ταφείς, έντος. 66 — nitur ex κατά, 172, 1. ac ἔρχομαι, *venio*, quod ſumit te[...]

ὁ κατελθών. κατέρχομαι. 67 — ab ἐλεύθω, 384, 21. Quomodo huiuſmodi partic[...]

interpretanda, habes 184,20. [68] 249,21. & 702,15. & 22. vbi ait εἰς poni ἐλλειπτικῶς, vt hoc loco cum genitiuo ᾅδου, deficiente accusatiuo οἶκον, *domum*, εἰς ᾅδου, pro εἰς οἶκον τοῦ ᾅδου, *in ædes Orci vel inferni.* [69] Vt τοῦ Χρύσου, 115,2. [70] Vt τῇ πυλῇ, 121,43. Adiectiuum vt καλὸς, 250,26. Numerale ordinale, 253,14. [71] 122,12. [72] Vt simplex τὸ στάντα, 227,10. ab ἀνίστημι, *suscito*; quod componitur ex ἀνὰ, 172,1. (in compositione sæpe sonat idem quod *re* Latinis) & ἵστημι, 226, 27. [73] Vt τῶν λόγων, 124,42. Componitur νεκρὸς ex νε priuatiua particula, & κῆρ, (140,25.) *cor, anima*; quasi dicat, inanime, vel exanime. [74] Vt κατελθόντα, 67, ab ἀνέρχομαι, *ascendo*: componitur ex ἀνὰ, 172,2. (in compositione nonnunquam significat idem quod ἄνω, *sursum*: sic κατὰ interdum notat κάτω, *deorsum*) & ἔρχομαι, 67. [75] Vt τὸ τυπτόμενον, 195,29. à καθέζομαι, *sedeo*, 390,9. componitur ex κατὰ 74, & ἕζομαι, *sedeo*. [76] Vt τῇ φιλίᾳ, 122,12. [77] Vt τύπτειν, 169,28. à μέλλω, *debeo, futurus sum.* hoc verbum ac infinitiuus sequēs cui iungitur, Latinè sic reddi solent; μέλλει ἔρχεσθαι, *futurum est vt veniat, veniet, venturus est*: sic in sequentibus, μέλλων φονεύειν, *interfecturus, cum vellet vel pararet interficere, cum esset interfecturus.* [78] Vt τύπτεσθαι, 195,14. ab ἔρχομαι, 67. [79] Vt τύψαι, 181,37. à κρίνω, 177,17. [80] Vt βοῶντας, 2?7,6. à ζάω, *viuo*. [81] Vt τὴν φιλίαν, 122,14. verbale, 261,8. De hoc 390,36. [82] Vt τὴν πυλὴν, 122,7. Adiectiuum vt καλὸς, 250,26. componitur ex κατὰ, (172,1. & 9) & ὅλος, *totus*. Est verò ὁ καθολικὸς, *vniuersalis*. [83] Vt τὴν φιλίαν, 122,12. Denominatiuum, 264,35. ab ὁ κοινωνὸς, ῶνος, *socius, particeps*. [84] Vt τὴν πόλιν, 154,14. vel vt ὄφιν, 154,13. & 148,36. Verbale, 261,8. & 388, 24. ab ἀφίημι, *dimitto*, quod componitur ex ἀπὸ, 122,1. & 9. & ἵημι, 319,20. [85] Vt τῶν φιλῶν, 122,14. [86] ἡ σάρξ, τῆς σαρκός. [87] Vt τὴν ἄφεσιν, 84: ab ἀνίστημι, 72. [88] Vt τὴν πυλὴν, 122,7. Verbale à ζάω, *viuo*. [89] 265,16.

68 εἰς ᾅδου.
69. 70
71. 72 ὁ ἀναστὰς, αὐτός. ἀνίστημι.
73 ὁ νεκρὸς, οῦ. νε *priuatiuum.*
74 ἀνελθὼν, όντος. ἀνὰ & κατὰ *in compositione.*
75
76. 77 μέλλει.
78 ἔρχεσθαι.
79
80. 81 ἡ ἐκκλησία, ας
82 ὁ καθολικὸς, οῦ.
83 ἡ κοινωνία, ας.
84 ἡ ἄφεσις, εως. ἀφίημι.
85
86. 87 ἡ ἀνάστασις.
88 ος.
89 ὁ αἰώνιος, ου.

BENEDICTIO MENSÆ
[90] ΕΥΛΟΓΙΑ [91] ΤΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ
ante cibi-sumptionem.
[92] πρὸ τοῦ γεύσασθαι.

Christe Deus, benedic cibum ac potum
[93] Χριστὲ [93] ὁ Θεὸς, [94] εὐλόγησον [95] τὴν βρῶσιν καὶ [96] τὴν πόσιν
seruorum tuorum: quoniam sanctus es iugiter, nunc &
[97] τῶν δούλων [10] σου· ὅτι [45] ἅγιος [98] εἶ πάντοτε, νῦν καὶ
semper & in secula seculorum. Amen.
ἀεὶ καὶ εἰς [99] τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

ἡ εὐλογία, ας. 90 — [90] Vt ἡ φιλία, 122, 12. Denominatiuum, 264, 35. ab εὐ-
91 — λογος, 295, 38. [91] Vt τῆς μέσης, 122, 6. [92] γεύσασθαι vt τύψασθαι, 2..
περὶ τῦ γεύσασθαι. 92 — à γεύομαι, *gusto, cibum sumo*. Infinitiui articulis iuncti
Infinitiui articulis iuncti quomodo Latinè reddantur. — à Latinis variè redduntur, nunc per Gerundia, nunc per Supina, quæ Græci ignorant; & quandoque per nomina verbalia, vt hoc loco.
93 — [93] Articulus præpositiuus ὁ hic hîc miram quandam & vehementem emphasim ...
94 — θεὸς sit quasi ὁ ὄντως θεὸς ὤν, *qui re vera Deus es.* [94] Vt ...
ἡ βρῶσις, εως. 95 — ἴησον, 203, 22. ab εὐλογέω, 38. [95] Vt τὴν ἄφεσιν, 84: à βρώσκω
ἡ πόσις, εως. 96 — 350, 14. & 21. [96] Vt τὴν ἄφεσιν, 84: à πίνω, *bibo*, sed tanquam
εἰ. 97. 98. 99 — à πῶμι, 262, 25. [97] Vt τῶν λόγων, 124, 42. [98] 315, 31. [99] 137...

GRATIARVM-ACTIO
[100] ΕΥΧΑΡΙΣΤΙ'Α.
post cibi-sumptionem.

[92] μετὰ τὸ γεύσασθαι.

Benedictus Deus, qui miseratur & nutrit nos
[101] Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς, [102] ὁ ἐλεῶν καὶ [103] τρέφων ἡμᾶς
ex suis ditibus donis sua gratia &
ἐκ [104] τῶν αὐτοῦ πλουσίων [105] δωρεῶν [106] τῇ αὐτοῦ χάριτι καὶ
benignitate iugiter, nunc & semper & in
[107] φιλανθρωπίᾳ πάντοτε, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς
secula seculorum. Amen.
[99] τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

ἡ εὐχαριστία, ας. 100 — [100] Vt ἡ φιλία, 122, 14. denominatiuum, 264, 35. ab εὐχάριστος, *gratus, iucundus, gratiosus & amabilis.* componitur ex εὖ, 262, 2. & ἡ χάρις, ιτος, *gratia.* Vel potius à χαρίζομαι: Nam χάρις Genitiuus est χάριτος, non ... vt εὐχάριστος, *sit is qui bonus & gratus est erga præstitum beneficium*; & contra ἀχάριστος, *cui præstitum esse beneficium nihil est; cui frustra benefactum est, beneficij acceptiimmemor.*
ὁ εὐλογητὸς, οῦ. 101 — [101] Verbale, 261, 12. ab εὐλογέω, 38. [102] Vt ...
102. 103 — 204, 3. ab ἐλεέω, μ. ήσω, *misereor.* Vide 212, 30. [103] Vt ...
ὁ πλούσιος, ου. 104 — πλων, 183, 23. à τρέφω, μ. θρέψω, 304, 2. [104] Vt τῶν λόγων. Adiectiuum vt ἅγιος, 250, 24. Dicitur πλούσιος quasi πολυούσιος, id est, πολλὴν ἔχων οὐσίαν, *multam habens substantiam, præditus magnis opibus.* Inter articulum τῶν
105 — & nomē πλουσίων, eleganter inseritur genitiuus αὐτοῦ
106 — [105] Vt τῶν φιλιῶν, 122, 14. à nominatiuo ἡ δωρεὰ, ᾶς. [106] ...
ἡ φιλανθρωπία, 107 — [107] Vt τῇ φιλίᾳ, 122, 14. denominatiuum, 264, 35. à
ας. φιλάνθρωπος. — ὁ φιλάνθρωπος, ου, *benignus, humanus*, id est, hominum amans vel hominum amator. componitur ex φίλος, amicus, & ἄνθρωπος, *homo.*

EVRIPIDIS ORESTES.

[1]ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ [2]ΟΡΕΣΤΗΣ.

ARGVMENTVM.

[3]ὙΠΟΘΕΣΙΣ.

Orestes propter matris cædem, simul & à
Ὀρέστης διὰ [4]τὴν [5]τῆς μητρὸς [4]σφαγὴν, ἅμα καὶ ὑπὸ
Furiis exterritus, & ab Argiuis
[6]τῶν Ἐριννύων [7]δειματούμενος, καὶ ὑπὸ [8]τῶν Ἀργείων
condemnatus morte, interfecturus Helenam
[9]καταχειρισθεὶς [10]θανάτῳ, [11]μέλλων [12]φονεύειν [13]Ἑλένην
& Hermionen, eò quòd Menelaus præsens non
καὶ [13]Ἑρμιόνην, [14]ἀνθ' ὧν Μενέλαος [15]παρὼν οὐκ
tulerat opem, prohibitus-est ab Apolline. Apud nullum
a [16]ἐβοήθησεν, [17]ἐκωλύθη ὑπὸ [18]Ἀπόλλωνος. Παρ' [19]οὐδενὶ α
autem ponitur fabula. Præfatur verò Electra
δὲ [20]κεῖται [21]ἡ μυθολογία. [22]Προλογίζει δὲ ἡ Ἠλέκτρα
vt soror Orestis, miserabili-oratione-vtens propter
[23]ὡς [24]ἀδελφὴ Ὀρέστου, [25]ἐλεεινολογουμένη διὰ
Tantalum.
[26]τὸν Τάνταλον.

[1] Vt τοῦ Χρύσου, 115,2. [2] Maxima Orestis facinora in hac fabula continentur; vt ex eius argumento ac ex Electræ oratione poteris colligere. ideo eam Euripides Orestem appellauit. [3] Verbale, 261,7. ab ὑποτίθημι, *suppono, principia pono*. cōponitur ex ὑπὸ & τίθημι, 224,8. Vide 388,24. [4] Vt τὴν τιμήν. Verbale 262,36. à σφάζω, vel σφάττω, 169, 13. præteritum medium ἔσφαγα, 197,8. vnde ἡ σφαγή. [5] 140,28. [6] Vt τῶν χελύων, 146,10. componitur Ἐριννὺς ex ἔρις, *lis*; & νοῦς, *mens*; quasi sit mentis lis & prouocatio. [7] Vt χρυσούμενος, 212,10. à δειματόω, *perterrefacio*. Fit à nomine τὸ δεῖμα, δείματος, *pauor, metus*, 216,11. [8] Ἀργεῖος, *Argiuus*, fit à τὸ Ἄργος, εος, *Argos*, clarissima ciuitas Peloponnesi, nō procul à Mycenis, vbi Agamemnon Orestis pater regnauerat. [9] Vt τυφθεὶς, 195,35. à καταχειρίζω, *cōdemno*. [10] Vt τῷ λόγῳ. θάνατος dicitur quasi τανατὸς, id est, *extēsa, porrecta*, à τανύω, *tendo, extendo*. mors enim se ad omnia extendit ac porrigit. Vel verius ἀπὸ τοῦ θανεῖν, vel à tertia persona passiui τέθναται dempto augmento, αι in ος verso, & inserto α. [11] Vt τύπτων, 183,23. à μέλλω, in Symbolo Apostolorum, 77. [12] Vt τύπτειν, 181,35. à φονεύω, *interficio*. fit à nomine ὁ φόνος, *cædes*, 216,11. [13] Vt τὴν τιμήν. [14] Pro ἀντὶ

1.2 *Orestes.*
3 ἡ ὑπόθεσις, ιος.
4 ἡ σφαγή, ῆς.
5.6 ἡ Ἐριννὺς, ύος.
7 δειματόω.
8 ὁ Ἀργεῖος, ου.
9
10 ὁ θάνατος, ου.
11
12 φονεύω.
13.14 ἀνθ' ὧν.

ὁ παρὼν, ὄντος. 15 ὢν, *pro quibus*: id est, eò quòd. vide 8,11. & 9,16. [15] Simplex ὢν, ὄντος, 316,12. à πάρειμι, *adsum*. componitur
βοηθέω. 16 παρὰ, 172,1. & εἰμὶ, 315,24. [16] Vt ἔτυψε, 176,24. à βοηθήσω, *auxilior, opem fero*. fit à nomine ὁ βοηθὸς, ῦ, *adiu-*
17.18 *fautor*, 216,11. [17] Vt ἐτύφθη, 191,36. à κωλύω, *prohibeo*.
κεῖται. 19.20 ὁ Πλάτων, 137,3. [19] 143,12. [20] 326,19. [21] Denomina-
μυθολογία. 21 264,35. à μυθολόγος, *fabulator*: quod componitur ex μῦθος, *fabula*, & λόγος, *sermo*. Quare μυθολογία propriè ratiocinatio fabularum: sumitur verò pro fabula simpliciter.
προλογίζω. 22 citer. [22] Vt τύπτε, 169,28. à προλογίζω. *præfor*: quod fit (216, 11.) à πρόλογος, *prologus*, *præfatio*: componitur ex πρὸ, 23 *ante*, & λόγος, 262,36. [23] ὡς varia significat: hic sumitur
24 pro *vt, vtpote*. [24] Vt ab adiectiuo ὁ καλὸς, fit fœminin.
ἐλεεινολογέω. 25 ἡ καλὴ: sic ab ὁ ἀδελφὸς, *frater*, fit ἡ ἀδελφὴ, *soror*. [25] Vt ... ἔσα, 204,4. ab ἐλεεινολογέω, με. ήσω, *conqueror, oratione vti lugubri & miserabili*. Fit (216,11.) ab ἐλεεινολόγος, qui miserabili oratione vtitur. & componitur ex ἐλεεινὸς, miserabilis, & λόγος, *sermo*. Vel potius παρὰ τὸ ἐλεεινὸν ..., 26 facta compositione ex nomine & verbo. [26] Vt ... 124,42. de hoc 10,41

ELECTRA.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

Non est vllum malum (vt dicam verbo)
[27] Οὐκ [a] [28] ἔστιν [27] ὐδὲν δεινὸν, [29] ὧδ᾽ εἰπεῖν ἔπος,
Neque morbus, neque calamitas à-diis-immissa,
Οὐδὲ πάθος, ὐδὲ συμφορὰ [30] θεήλατος,
Cuius non ferat onus hominis natura.
Ἧς ὐκ [31] ἂν [32] ἄραιτ᾽ [33] ἄχθος ἀνθρώπου [34] φύσις.
Nam beatus (nec exprobro infortunia)
Ὁ γὰρ μακάριος, [35] κ᾽ ὐκ [36] ὀνειδίζω τύχας,
Ioue natus, vt aiunt, Tantalus,
[37] Διὸς [38] πεφυκὼς, ὡς λέγουσι, Τάνταλος,
Vertici imminentem pauescens petram,
Κορυφῆς [39] ὑπερτέλλοντα [40] δειμαίνων [41] πέτρον,
Per-aërem-volat, & pendit hanc pœnam:
[42] Ἀεροποτᾶται, καὶ τίνει ταύτην δίκην·
Vt quidem aiunt, quòd cum-Diis, homo cùm esset,
Ὡς μὲν [a] λέγουσιν, ὅτι θεοῖς, ἄνθρωπος [43] ὢν,
Communis mensæ dignitatem habens æqualem,
Κοινῆς τραπέζης [44] ἀξίωμ᾽ ἔχων ἴσον,
Incontinentem habuit linguam, turpissimum mo-
[45] Ἀκόλαστον [46] ἔσχε γλῶσσαν, [47] αἴσχιστον [48] ...

Hic gignit Pelopem: ex hoc Atreus natus-eſt:
Οὗτος φυτεύει Πέλοπα· [b][49]τοῦ δ᾽ Ἀτρεὺς [50]ἔφυ. ε
Cui ſceptra texens, fatale-fecit Dea
Ὧ [51]στέμματα [52]ξήνασ᾽, [a][53]ἐπέκλωσεν θεὰ α
Contentio, Thyeſti bellum exiſtenti fratri
Ἔρις, Θυέστῃ πόλεμον ὄντι συγγόνῳ
Facere. Quid infanda repetere me oportet?
[54]Θέσθαι. [55]τί [56]τ᾽ ἄρρητ᾽ [57]ἀναμετρήσασθαί με [58]δεῖ; α. α
Cõuiuio-excepit igitur ipſum liberos interficiẽs Atreus.
[59]Ἔδαισε γ δ᾽ [a]οὖν [60]νιν [61]τέκν᾽ [62]ἀποκτείνας Ἀτρεύς. ε. α
Ex-Atreo verò (quę fuerũt.n.in medio taceo infortunia)
[5]Ἀτρέως δὲ, [63]τὰς γὰρ ἐν μέσῳ σιγῶ τύχας·
Illuſtris (ſi modò illuſtris) Agamemnon natus-eſt,
Ὁ κλεινὸς, εἰ δὴ κλεινὸς, Ἀγαμέμνων [50]ἔφυ,
Menelauſque ex Cretenſi matre Aëropa.
Μενέλεώς τε Κρήσσης [o]μητρὸς Ἀερόπης [e]ἄπο.
Duxit-vxorem verò ſanè diis inuiſam
[64]Γαμεῖ δ᾽ ὁ μὲν δὴ τὴν θεοῖς [65]στυγουμένην ε
Menelaus Helenam: porrò Clytæmneſtræ coniugium
Μενέλεως Ἑλένην· ὁ δὲ, Κλυταιμνήστρας λέχος
Inſigne apud Græcos Agamemnon rex.
Ἐπίσημον εἰς Ἕλληνας Ἀγαμέμνων ἄναξ.
Cui virgines quidem tres natæ-ſumus ex vna,
Ὧι παρθένοι μὲν τρεῖς [50]ἔφυμεν ἐκ [66]μιᾶς,
Chryſothemis, Iphigeniaque, Electraque ego,
Χρυσόθεμις, Ἰφιγένειά τ᾽, Ἠλέκτρα τ᾽ ἐγώ, ε. α
Maſque Oreſtes, matre ſceleratiſſima:
Ἄρσην τ᾽ Ὀρέστης, [o]μητρὸς [o][67]ἀνοσιωτάτης· ε
Quæ maritum exitum-non-habente implicans veſte,
Ἣ [68]πόσιν [69]ἀπείρῳ [70]περιβαλοῦσ᾽ [71]ὑφάσματι, α
Occidit. Quorum verò gratiâ, virginem dicere
[a][72]Ἔκτεινεν. ὧν δ᾽ [o]ἕκατι, παρθένον λέγειν ε
Non *eſt* honeſtum, relinquo hoc obſcurum in communi
Οὐ καλόν. [73]ἐῶ τοῦτ᾽ [74]ἀσαφὲς ἐν κοινῷ α
conſiderandum.
[75]σκοπεῖν.

Apollinem aũt iniuſtitiæ quidẽ quid opus-eſt accuſare?
Φοίβου δ᾽ ἀδικίαν μὲν τί δεῖ κατηγορεῖν; ε
Perſuadet verò Oreſti, matrem, quæ ipſum genuerat,
Πείθει δ᾽ Ὀρέστην, [76]μητέρ᾽, ἥ [77]σφ᾽ [78]ἐγείνατο, ε. α

Interficere,apud non omnes gloriam ferens:
Κτεῖναι, πρὸς[79] οὐχ ἅπαντας[80] εὔκλειαν φέρον·
Attamen occîdit, non inobediens deo.
ε. ε Ὅμως δ'[81] ἀπέκτειν', οὐκ[82] ἀπειθήσας θεοῦ.
Et ego particeps-fui,tanquam scilicet mulier,ca
[83]Κἀγὼ [84] μετέσχον, [85] οἷα δὴ γυνὴ, φό
Pyladesque, qui nobiscum patrauit hæc.
ε Πυλάδης[86] θ',ὃς ἡμῖν [87] συγκατείργασται [b]τάδε.
Inde agresti colliquefactus morbo,ægrotat
Ἐντεῦθεν ἀγρίᾳ [88] συντακεὶς νόσῳ, νοσεῖ
Miser Orestes. Hicque prostratus in lecto
[89] Τλήμων Ὀρέστης. [b]ὁ δὲ [90] πεσὼν ἐν δεμνίοις
Decumbit. Matris verò sanguis ipsum agitat
ε [20]Κεῖται.τὸ [o]μητρὸς δ' αἷμα [60]νιν[91] τροχηλατεῖ
Furoribus. nominare enim vereor deas
a i Μανίαισιν. ὀνομάζειν γὰρ αἰδοῦμαι θεὰς
Eumenidas,quæ hunc certatim exagitant timore.
ε [92]Εὐμενίδας, αἳ [b] τόνδ' [93]ἐξαμιλλῶνται φόβῳ.
Sextus porrò hic est dies ex-quo cædibus
ε Ἕκτον δὲ [y] δὴ [b] τόδ' [94]ἦμαρ ἐξ ὅτου[4] σφαγαῖς
Mortua mater, igni purgata est corpore:
[95]Θανοῦσα [o] μήτηρ,πυρὶ [90]καθήγνισται [97]δέμας·
Quibus neque cibos per collum cepit,
Ὧν οὔτε [98]σῖτα διὰ [99]δέρης [100]ἐδέξατο,
Non balnea dedit corpori. intra penulas verò
α. ε Οὐ [101] λουτρ' [102]ἔδωκε [103]χρωτί. [104]χλανιδίων δ' ἔσω
Tectus,quum quidem corpus leuatum-fuerit morbo,
[105]Κρυφθεὶς,ὅταν μὲν σῶμα [106]κουφισθῇ νόσου,
Compos-mentis lacrymat. tum verò è cubili seu lecto
[107]Ἔμφρων δακρύει. ποτὲ δὲ δεμνίων [c] ἄπο
Prosilit celer, vt pullus-equinus à iugo
[108]Πηδᾷ [109] δρομαῖος, πῶλος [c] ὡς ἀπὸ ζυγοῦ.

οὐκ οὐδὲν. 27 [27] οὐκ οὐδὲν, *non nullum*, id est,non vllum,vel nu...
Duæ negationes Græcis magis negant.De οὐκ vide
οὐδ' εἰπεῖν ἔπος. 28 de οὐδὲν verò,143,12. [28] 315,31. [29] *Sic dicere verbum*,...
29 vt ita dicam; vel,vt breuiter dicam.de εἰπεῖν,289,9...
ὁ γ' θεήλατος, κ. 30 & πάθος, vt τὸ τεῖχος,153,24. [30] Componitur ex ...
... 31 ἐλαύνω.*impello*. Vide 250,28. [31] Particula potentialis ...
ἂν ἄραιτο,*non ferat*. id est, non possit perferre. Intere...
ἄραιτο. 32 tamen ἂν prorsus vacat,756,30. [32] Vt τύψαιτο,200,...
33 αἴρω,*tollo.gesto*. futurū ἀρῶ,157,32. [33] Dicitur τὸ ἄχθος,...

pondus, onus, quasi τὸ ἄχθος, *dolor*, per pleonasmum τοῦ θ. Mauult Sylburgius ἄχθος ex ἄγω deriuare, vt μόχθος ex μογέω. 34 Verbale, 261, 7. à φύω, *produco, gigno, creo*. 35 καὶ οὐκ, *& non, nec*. 36 Fit à nomine τὸ ὄνειδος, *improperium, opprobrium, ignominia*, 216, 11. 37 275, 6. 38 Vt τετυφὼς, 183, 26. à φύω, 175, 1. 39 Vt τῷ τύπτοντι, 183, 23. ab ὑπερτέλλω, *exorior, superemineo*. componitur ex ὑπὲρ, *super*; & τέλλω, *orior*. 40 Vt τύπτων, 183, 23. à δειμαίνω, *timeo, formido*: quod fit à δεῖμος, ου, *timor*, 216, 11. 41 ὁ πέτρος, ου, Atticè idem quod ἡ πέτρα cõmuniter, *petra, saxum, lapis*. 42 Vt βοᾶται, 207, 12. ab ἀεροποτάομαι, *in aëre volo*. cõponitur ex ἀὴρ, ἀέρος, *aër*; & ποτάομαι, *volo, volas*. Aldus citra compositionem legit ἀέρι ποτᾶται. Quam lectionem suscipiunt Heruagiana & Canteriana editio: imo & ita in veteri manuscripto haberi affirmat Sylburgius: cui & insolens hæc videtur compositio: At præpositionis ellipsis poëtis frequẽs est. 43 ὢν, *existens*, 316, 12. De participiorũ interpretandorum ratione, vide 184, 20. 44 Verbale, 261, 3. ab ἀξιόω, μ. ώσω, *dignum puto*: quod fit ab ἄξιος, *dignus*, 216, 11. 45 A κολάζω μ. άσω, id est, *punio*, ducitur verbale, κολαστὸς, 261, 12. cum α priuatiuo, ἀκόλαστος, *incastigatus, impunitus*, id est, intemperans, incõtinens, libidinosus, flagitiosus. 46 381, 14. 47 Vt τὴν τιμήν. Adiectiuum vt καλὸς, 252, 31. superlatiui gradus, 255, 29. 48 126, 14. 49 Subauditur Præpositio ἐκ. 50 415, 45. 51 Verbale, 261, 3. à στέφω, *corono*. ac propriè στέμμα significat coronam: sed sumitur etiam pro sceptro, vel corona regia, aut diademate: quæ regis sunt insignia. 52 Vt τύψασα, 183, 30. à ξαίνω, *neo, texo*, μ. ξανῶ, 107, 35. Aoristus primus, ἔξηνα Atticè, vt ἐμίηνα, 177, 9. Quidam subscribunt ι, alij minimè. 53 Vt ἔτυψε, 176, 24. ab ἐπικλώθω, *voluo fusum*: & refertur ad fatum siue Parcas, quarum vna Clotho nominatur, quasi *per fila Parcarum instituo, fatale facio, fataliter instituo*. In Aldino exemplari hæc sententia sic legitur; ἐπέκλωσεν θεὰ, ἔριν Θυέστῃ, &c. vt sit hic sensus, ἐπέκλωσεν θεὰ, *fatale fecit Dea*, scilicet Clotho, θέσθαι ἔριν πόλεμον Θυέστῃ, &c. *inferre litem bellum*, appositoriè, id est, bellum litigiosum. 54 226, 14. 55 145, 2. 56 354, 30. & 400, 11. 57 Vt τύψασθαι, 201, 9. ab ἀναμετρέω, μ. ήσω, *remetior, repeto, recogito*. 58 363, 6. 59 Vt ἔτυψε, 176, 24. à δαίω, *conuiuor, cõuiuio & mensa excipio*. 60 243, 37. 61 125, 58. 62 Vt τύψας, 183, 30. ab ἀποκτείνω. Vide 330, 11. & 14. Igitur τέκνα ἀποκτείνας, *liberos interficiens*, vel *liberis interfectis, postquam Thyestis fratris liberos interfecisset*. Vide 184, 20. 63 Vide 69, 23. 64 Sic sensum collige: δὴ, *porrò*, ὁ μὲν Μενέλεως, *Menelaus quidem*, γαμεῖ Ἑλένην τὴν στυγουμένην θεοῖς·

34.35 ἡ φύσις, εως.
36 ὀνειδίζω.
37.38
39
40 δειμαίνω, μ. ανῶ.
41
42 ἀεροποτάομαι.
43
44 τὸ ἀξίωμα, ατος.
45 ὁ ἡ ἀκόλαστος, ου.
46 ἔχον, ες, ε.
47 αἴσχιστος, η, ον.
48. 49
50 ἔφυν, υς, υ.
51 τὸ στέμμα, ατος.
52 ξήνασα. ξαίνω.
53 ἐπικλώθω.
54. 55 θέσθαι.
56.57 ὁ ἄρρητος.
58. 59
60.61 τὸ τέκνον, ου.
62 ἀποκτείνας.
63. 64 γαμεῖ δ' ὁ μὲν δὴ, ἔρις.

ὁ δ᾽ Ἀγαμέμνων, ἄναξ, at Agamemnon rex, supple γαμεῖ [illegible]
λέχος, &c. γαμεῖ vt ποιεῖ, 203,9. à γαμέω, de quo [illegible]
65 [65] Vt ποικίλμων, 205,31. à συγκομαι, odiosum: passiue [illegible]
66. 67 sum. [66] 145,24. & 252,36. [67] Pro ἀνοσιωτάτης, . Est [illegible]
latiui gradus, vt σοφώτατος, 255,11. à positiuo [illegible]
ὁ πόσις, ιος. 68 Vide 70,15. [68] ἡ πόσις est potus, potio: verùm ὁ πόσις
maritus, vir, sponsus: sic dictus, quod veluti potione te[illegible]
mista generantur plantæ, ita vir mulieri mistus causa [illegible]
ἄπειρος. 69 procreationis liberorum. [69] τὸ πέρας vel πεῖρας, [illegible]
ἄπειρος, fine & exitu carens, 68,34. & 70,15. Astutè ad[illegible]
dum Clytæmnestra Agamemnoni Troia reuerso ac
sacrificaturo porrexit vestem quandam oblongam
ἄπειρον, cui videlicet nulla erat à superiori parte ap[illegible]
qua caput aut brachia exereret; vt illum ea obuolutum
adiuuante Ægistho (cum quo illa, absente viro, adul[illegible]
consuetudinem habuerat, & qui tum abditus erat in
περιβαλοῦσα. 70 sidiis) miserè trucidaret. [70] Vt τυπῶσα, 183,33. à [illegible]
71 circundo. [71] Verbale 261,3. & 24. ab ὑφαίνω. texo. Vide [illegible]
72. 73 3. [72] Vt ἔτυψε, 176,24. à κλίνω, 62, [73] Vt βοῶ, 200,[illegible]
ὁ ἡ ἀσαφὴς, έος. 74 [74] ὁ καὶ ἡ σαφὴς, manifestus: cum α priuatiuo, [illegible]
75 φὴς, καὶ τὸ ἀσαφὲς, έος, obscurus, a, um. [75] Vt [illegible]
σφέ. 76. 77 σκοπέω. [76] 266,19. [77] Euripides ac Sophocles interdum
vsurpant duale σφὲ pro singulari ἕ. atque hoc Pronomen
primitiuum tertiæ personæ, non raró ponitur [illegible]
ἐγκλήματα. 78 tiui αὐτός, 244,7. [78] 359,41. & 360,6. [79] 735,16. [80] Deno-
ἡ εὔκλεια. 79. 80 minatiuum, 264,35. ab εὐκλεὴς, inclytus, celebris: quod [illegible]
ἀπέκτεινε. 81 ab εὖ, (70,30.) & τὸ κλέος, gloria, decus. [81] Vt [illegible]
ἀπειθήσας. ἀπει- 82 24. ab ἀποκλείνω. [82] Vt τύψας, 183,30. ab ἀπειθέω, [illegible]
θέω. pareo: quod fit ab adiectiuo ὁ καὶ ἡ ἀπειθὴς, έος, [illegible]
impersuasibilis, 216,15. ἀπειθὴς verò componitur ex α [illegible]
uatiuo, & πείθομαι, persuadeor, pareo: à πείθω, per[illegible]
μετέχον. 83. 84 [83] 314,4. [84] Vt simplex ἔχον, 381,14. à μετέχω, par[illegible]
85 sum. componitur è μετὰ (172,1.) & ἔχω. [85] Id est, pro [illegible]
οἷα δὴ γυνή. mea muliebri. οἷα, qualiter, aduerbium ex neutro [illegible]
rali, 249,1. ab οἷος, οἷα, οἷον, qualis & quale. De γυν[illegible]
θ᾽ 86 274,36. [86] Pro τε, 8,11. [87] Vt πέφρασμαι, 188,12. à συγκατ-
συγκατείργασμαι. 87 εργάζομαι. vnà patro, simul perpetro, alicui operam [illegible]
Græci sæpe vtũtur verbo composito, vbi nos vsurpa[illegible]
simplex & Præpositionem separatam: συγκατείργασμαι
pro κατείργασμαι σὺν ἡμῖν. Componitur ex σὺν, 4[illegible]
κατὰ, atque ἐργάζομαι, operor; quod per ς augetur, 28[illegible]
συντακείς. 88 & 288,43. [88] Vt τυπείς, 196,1. à συντήκω, colliquefacio. Com-
ὁ καὶ ἡ τλήμων. 89 ponitur ex σὺν, & τήκω, liquefacio. Vide 196,14. [89] Ver-
90. 91 bale 261,35. à τλήμι. tolero, 328,35. [90] 397,32. [91] Vt [illegible]
περιηλατέω. 203,9. à περιηλατέω, aurigor, quasi rotâ agito. fit ab ὁ [illegible]

λάτης, ου, id est, *auriga*: quod componitur ex ὁ τροχὸς, οῦ, *rota*,
& ἐλαύνω, *impello, agito*. [92] Furiæ infernales quæ Ἐριννύες 92 αἱ Εὐμενίδες.
(vt dictũ est numero 6.) appellantur, quamuis Orestem,
ob patratum parricidium, ardentibus tædis agitarent &
insectarentur: Electra tamẽ, ne illis offensioribus Orestes
vteretur, in eas quicquam grauius dicere non audet, neque ipsas Ἐριννύας, vero quidem, sed odioso nomine appellare: verùm eas & Deas & Εὐμενίδας nuncupat, quasi
beneuolas. εὐμενὴς enim, vnde Εὐμενίδες, est *beneuolus*, ab
εὖ, 262, 2. & μένος, *mens, virtus, robur*. Re vera tamen
Εὐμενίδες dictæ sunt per antiphrasim, quòd minimè sint
beneuolæ, neque in illis bonus animus vel virtus conspiciatur. [93] Vt βοῶνται, 207, 14. ab ἐξαμιλλάομαι, *certatim* 93 ἐξαμιλλάομαι.
exagito seu exerceo. componitur ab ἐξ & ἁμιλλάομαι, quod
fit ab ἡ ἅμιλλα, *certamen, contentio*, 216, 15. [94] 274, 20. [95] Vt 94. 95 θανοῦσα.
τυποῦσα, 183, 24. à θνήσκω, 385, 22. Vide 387, 11. [96] Vt πέφρασται, 96 καθήγνισται.
188, 12. à καθαγνίζω, ω. ιω; quod cõponitur è κατὰ, 172, 1.
& 13. & ἁγνίζω, *purgo*: quod fit ab ἁγνὸς, *purus*, 216, 15.
[97] Indeclinabile. [98] ὁ σῖτος, ου, *frumentum*: sed τὸ σῖτον, ου, 97 τὸ δέμας.
(vnde τὰ σῖτα) est *panis, cibus*. [99] δέρω, *excorio*: vnde ver- 98 ὁ σῖτος : τὸ σῖτον.
bale (262, 36.) ἡ δέρη, *collum, ceruix, gula*: sic dicitur, quòd à 99 ἡ δέρη, ης.
collo sumi soleat excoriationis initium. [100] Vt ἐτύψατο, 100
197, 35. à δέχομαι, *capio*. [101] Verbale 261, 12. à λούω, *lauo*. τὸ 101 λουτρ' pro λουτρά.
λοῦτρον penultimâ circumflexâ, est locus balnearũ: λουτρὸν
verò acuta vltima, est balneum siue lauacrum: in qua
significatione hoc loco accipitur, quamuis λου acuatur.
propter apostrophum enim Accentus retrahitur, & λουτρ'
pro λουτρὰ dicitur. vide 9, 39. [102] 228, 20. & 234, 29. & 302, 8. 102 ἔδωκα, ας, ε.
[103] Vt φωτὶ, 147, 12. [104] Diminutiuum, 264, 17. ab ἡ χλανὶς, 103. 104 τὸ χλανίδιον, ου.
ίδος, *vestimentum tenuissimum*. [105] Vt τυφθεὶς, 195, 35. à κρύπτω, *tego, abscõdo, occulo*. [106] Vt τυφθῇ, 195, 1. à κουφίζω, *leuem* 105 106 κουφίζω.
facio, subleuo: quod fit (216, 15.) à κοῦφος, *leuis*. [107] Com- 107 ὁ καὶ ἡ ἔμφρων.
ponitur ex ἐν (402, 2.) & φρὴν 135, 21. [108] Vt βοᾷ, 206, 15. 108 ονος.
à προδιώ. [109] 265, 12. 109 δρομαῖος.

ARISTOPHANIS
[1] ἈΡΙΣΤΟΦΆΝΟΥΣ
Comici-poëtæ Plutus.
[2] Κωμῳδοποιοῦ [3] Πλοῦτος.

Aristophanis Grammatici argumentum per Iambica.
Ἀριστοφάνους [4] Γραμματικοῦ ὑπόθεσις διὰ [5] ἰάμβων. α

Oraculum-consulit iustus existens quidam & pauper,
[6] Μαντεύεται δίκαιος ὢν τις καὶ πένης,

An mutatis *moribus*, diuitiarum compos-esse posse.
Εἰ [7] μεταβαλὼν, πλούτου [8] τυχεῖν [9] δυνήσεται.
Respondit Deus, sequendum quemcunque
[10] Ἔχρησεν ὁ Θεὸς, [11] συνακολουθεῖν [12] ᾧπερ γ' ἂν
virum offenderit. Plutus verò conspicitur cæcus
ε [13] Ἀνδρὶ [14] περιτύχῃ. Πλοῦτος δ' ὀπτάνεται τυφλὸς.
Cognitũ autem ipsum duxit domum, alios populi
ε. ε [15] Γνοὺς δ' αὐτὸν α [16] ἤγαγεν [17] οἴκαδ', ἄλλους [18] δημότας
Vocans ad participandum. postea sanare pupillas
α [19] Καλέσας [20] μετασχεῖν. [21] εἶθ' [22] ὑγιάσαι τὰς κόρας
Accelerabant: in Æsculapij verò deducebant. sed
ε. ε Ἔσπευδον· [23] εἰς Ἀσκληπιοῦ δ' [24] ἀπῆγον. ἡ δ'
Repentè Paupertas prohibuit.
Ἄφνω Πενία [25] διεκώλυσεν.
Tamen visum-recipiente ipso, sceleratorum
Ὅμως [26] ἀναβλέψαντος αὐτοῦ, τῶν κακῶν
Nullus ditabatur: sed proborum erant bona.
ε Οὐδεὶς [27] ἐπλούτει· τῶν δ' ἀγαθῶν [28] ἦν [29] τἀγαθά.
Præfatur autem seruus aduersus herum, quòd
†Προλογίζει δὲ θεράπων πρὸς τὸν δεσπότην, ὅτι
cæcum & senem subsequi non erubesceret.
τυφλῷ καὶ [30] γέροντι [11] κατακολουθεῖν ἐκ [31] ἡγουμένης.

1 [1] 273,38. [2] ὁ κῶμος, ου, commissationũ & lasciuiæ Deus,
ὁ κωμῳδοποιὸς, οῦ. 2 in cuius sacris celebrandis iuuenes procaces petulantia
carmina decantabant. Per antonomasiam vero κῶμος
sumitur pro huiusmodi iuuenum contubernio, ac pro
ipsa iuuenili procacitate. à κῶμος verò & ᾠδή, id est can-
tus, fiunt κωμῳδία, *comœdia*; κωμῳδὸς, *comœdus*; & κωμῳ-
δοποιητὴς siue κωμῳδοποιὸς, *poëta comicus*, comœdiarum
ὁ πλοῦτος, ου. 3 *scriptor vel factor.* fiunt enim à ποιῶ, *facio.* [3] πλοῦτος si-
gnificat diuitias & diuitiarum deum: vnde ex voce
amphibolia festiuæ admodum in hac comœdia
allusiones, dum Poëta per Plutum deum, ipsas di...
ὁ γραμματικὸς, οῦ. 4 vult intelligi. [4] Possessiuum 164,8. à τὸ γράμμα, ατος
ἴαμβος. 5 quod est verbale, 261,3. à γράφω, *scribo.* [5] ἴαμβος
μαντεύομαι. 6 iambus, & versus iambicus. [6] Vt τύπτεται, 185,28. μαν-
τεύομαι, *oraculum cõsulo vel edo*; fit ab ὁ μάντις, εως,
7 *diuinus*, 216,15. [7] Vt τυπὼν, 183,25. à μεταβάλλω, *muta-*
tor. Intellige hîc ex Aristophanis contextu, τοὺς τρό-
μεταβαλὼν τοὺς τρόπους, *mutans mores & rationem vitæ*
τυχεῖν. 8 *mutatis moribus.* Vide 184,20. [8] Vt τυπεῖν, 182,1. à τυγχά-
δύναμαι, ἡ, εται. 9 νω, 412,2. [9] Vt τύψεται, 198,7. à δύναμαι, *possum*, ...

δυνάω μ. ήσω. [10] Vt ἔτυψε, 176, 24. à χράω, μ. ήσω, *oraculum* 10
reddo, respondeo. [11] Vt ποιεῖν, 203, 36. à συνανηλωθέω. [12] 240, 11. 12
8. & 647, 6. [13] 140, 30. [14] Vt τύπῃ, 181, 23. à περιτυγχάνω, *of-* 13. 14 περιτύχω, ης, η.
fendo, obuius fio. vide 410, 3. [15] 360, 10. [16] 332, 14. [17] Ad- 15 γνοῦς.
uerbium loci, 248, 15. ab ὁ οἶκος, *domus.* [18] 265, 18. [19] Vt τύ- 16 ἤγαγον, ες, ε.
ψας, 183, 29. à καλέω, 213, 32. [20] Vt τυπεῖν, 182, 1. à μετέχω, sed 17 οἴκαδε.
tanquam à μεταχέω. Vide 381, 14. & 382, 10. [21] Pro εἶπα, 8, 11. 18. 19 ὁ δημότης, ου.
[22] Vt τύψαι, 181, 37. ab ἰσχάζω. [23] 702, 22. [24] Vt ἔτυπτον, 20 μεταχεῖν.
170, 23. ab ἀπάγω, quod componitur ex ἀπὸ, 172, 1. & ἄγω, 21
332, 13. & 29. [25] Vt ἔτυψε, 176, 24. à διακωλύω. [26] Vt τύ- 22. 23. 24 εἰς Ἀσκλη-
ψαντος, 183, 19. ab ἀναβλέπω, *suspicio, & visum recipio, post* 25. 26 πιοῦ.
cæcitatem oculis restituor. Vide 184, 20. & 641, 4. [27] Vt 27 πλουτέω.
ἐποίει, 203, 12. à πλουτέω, *ditor, diues euado.* fit à nomine
πλοῦτος, 216, 15. [28] 315, 33. & 636, 20. [29] 313, 9. Editiones vul- 28. 29
gatæ habent περιλογίζει δὲ θεράπων δυσχεραίνων πρὸς τὴν δε-
σπότην nam præfatur indignans seruus aduersus herum.
[30] 138, 6. & 647, 6. [31] Vt ἐτύπτετο, 185, 34. ab αἰσχύνομαι. 30. 31

CARION SERVVS.

[32] ΚΑΡΙΏΝ ΘΕΡΆΠΩΝ.

Quàm difficilis res est, ô Iupiter & dij,
Ὡς [33] ἀργαλέον [34] πρᾶγμ' [35] ἐστὶν, [36] ὦ Ζεῦ καὶ θεοὶ, α
Seruum esse desipientis heri.
Δοῦλον [37] γενέσθαι [38] παραφρονοῦντος δεσπότου.
Si enim optima seruus dicens fuerit,
Ἢν γὰρ τὰ [39] βέλτισθ' ὁ θεράπων [40] λέξας [41] τύχῃ. α
Visum-fuerit verò non facere hæc possessori,
[42] Δόξῃ δὲ μὴ [43] δρᾶν ταῦτα [44] τῷ κεκτημένῳ,
Participem-esse necesse *est* seruum malorum.
Μετέχειν [45] ἀνάγκη τὸν θεράποντα τῶν κακῶν.
Corporis enim non sinit dominum
Τοῦ σώματος γὰρ οὐκ [46] ἐᾷ τὸν κύριον
Imperium-habere fortuna, sed emptorem.
[47] Κρατεῖν ὁ δαίμων, ἀλλὰ [48] τὸν ἐωνημένον.
Et hæc quidem sane sic *se habent.* verùm Apollinem,
Καὶ ταῦτα μὲν δὴ [49] ταῦτα. [50] τῷ δὲ Λοξίᾳ,
Qui vaticinatur ex tripode auro-ductili facto,
Ὃς [51] θεσπιῳδεῖ τρίποδος ἐκ [52] χρυσηλάτου,
Accusatione iusta accuso hac, quòd
[53] Μέμψιν δικαίαν μέμφομαι ταύτην, ὅτι
Medicus cùm-sit, & vates, vt aiunt, sapiens,
Ἰατρὸς ὢν, καὶ μάντις, ὥς [54] φασι, σοφὸς,

Insanientem dimisit meum herum,
α [55]Μελαγχολῶντ᾽ [56]ἀπέπεμψέ μου τὸν δεσπότην,
Qui sequitur post hominem cæcum,
Ὅστις ἀκολουθεῖ κατόπιν ἀνθρώπου τυφλοῦ,
Contrarium faciens, quàm conueniret ipsi facere.
ε [57]Τοὐναντίον [58]δρῶν, ἢ [59]προσῆκ᾽ αὐτῷ ποιεῖν.
Nam videntes, cæcis præimus:
Οἱ γὰρ βλέποντες, τοῖς τυφλοῖς [60]ἡγούμεθα;
Hic autem sequitur, & me insuper cogit:
ε Οὗτος δ᾽ ἀκολουθεῖ, [61]κἀμὲ προσβιάζεται·
Et id, respondente ipso prorsus neque hisc
α [62]Καὶ ταῦτ᾽, [63]ἀποκρινομένου [64]τοπαράπαν οὐδὲ [65]γρῦ.
Ego quidem igitur non vllo modo conquiescam,
ε Ἐγὼ μὲν οὖν οὐκ [66]ἔσθ᾽ ὅπως [67]σιγήσομαι,
Si non dixeris, quid hunc sequamur tandem,
ε [68]Ἢν μὴ [69]φράσῃς, [70]ὅ τι [b]τῷδ᾽ ἀκολουθοῦμέν ποτε,
O here: sed tibi facessam negotia.
α [71]Ὦ δέσποτ᾽· ἀλλά σοι [72]παρέξω [34]πράγματα.
Non enim me verberabis, coronam habentem tamen.
Οὐ γάρ με [73]τυπτήσεις, [74]στέφανον ἔχοντά γε.

32 [32] Καρίων seruum sonat, quod ea Caria multi Athenis
33. 34. 35. 36. 37. seruirent. [33] 265,10. [34] 261,3. [35] 315,31. [36] 2.5,6. [37] ...
παραφρονέω. 38 [38] Vt ποιοῦντος, 204,3. à παραφρονέω, desipio: quod fit ...
ab ὁ καὶ ἡ παράφρων, ονος, demens, & quasi extra mentem
βέλτιστ᾽. 39 ex παρὰ, extra, & ἡ φρὴν, mēs. [39] Pro βέλτιστε, 8,11. & 25...
τύχω, ης, η. 40. 41 [40] Vt τύψας, 128,29. à λέγω. [41] Vt τύπη, 181,23. à τυγχάνω, ...
δόξω, ης, η. 42. 43 3. [42] 351,43. [43] Vt βοᾶν, 207,3. & 214,19. à ...
ἡ ἀνάγκη, ης. 44. 45 [44] Vt τετυμμένον, 195,32. à κτάομαι, 286,9. & 338,31. [45] Huic
voci familiare est, vt habeat subauditū verbū ἐστιν;
46 necessitas, subaudi, est; vel, necesse est. [46] Vt ..., 2..,
ἐάω. Huius clausulæ sensus talis est: Fortuna non ...
dominū corporis (id est, cū cuius est corpus) habere ...
47 perium in suum corpus, sed, &c. [47] Vt ποιεῖν, 203,36. ...
ὁ ἐωνημένος. 48 τέω. [48] Vt τὸ τετυμμένον, 195,32. ab ὠνέομαι, emo. Vide 2..
τοιοῦτα. 49 [49] Neutrum plurale ab οὗτος, 240,18. hic aduerbialiter
ὁ Λοξίας, ου. 50 οὕτως. Vide 249,1. [50] Apollo dictus est Λοξίας à λοξὸς,
θεσπιῳδέω. 51 quasi: quòd eius responsa essent obliqua & tortuosa.
... 203,9. à θεσπιῳδέω, res diuinas cano. & ᾄδω, cano.
θέσπιον pro re diuina, citatur in vulgar. Lexic. tamen ...
exemplo, & ᾄδω, cano: tutius erit igitur cum ...
dicere θεσπιῳδεῖν, cū primitiuo θεσπιῳδὸς (quod potius
θεσπιῳδὸς, vt notauit post Hesych. Sylb.) componitur.

Homerico θέσπις ἀοιδὸς: vt quemadmodũ *Vaticinari* La-
tinis, est canere vatis in morẽ: sic Græcis θεσπιῳδὸς dicatur
ὁ ἄδων ὡς θέσπις ἀοιδὸς, *qui canit vt vates diuino instinctu*
verba fundens: sic ψαλτῳδὸς dicitur ex ψάλτης & ᾠδὸς, *qui*
voce simul & fidibus canit. [52] Dictio composita ex χρυ- 52 χρυσήλατος, ου.
σὸς, *aurum*, & ἐλαύνω, *duco.* [53] Vt ὄφιν, 148, 37. & 154, 13. ver- 53 ἡ μέμψις, εως.
bale, 261, 7. à μέμφομαι. Vide 650, 19. [54] 328, 2. & 650, 19. 54 φασί.
[55] Vt βοῶνται, 207, 6. à μελαγχολάω, *insanio, atra bile laboro.* 55 μελαγχολάω.
componitur enim è μέλας, αινα, αν, *niger, a, um*, 251, 4. &
χολὴ, *bilis*: quę duplex est, flaua, & atra: atq; hæc μελαγχολία
dicitur: qua qui laborant, à furore haud longè absunt.
quare pro furore & insania sæpè ponitur; & μελαγχολάω
est *insanio*. Hic nota γ positum pro ν, à neutro μέλαν, pro-
pter χ sequẽs. Vide 10, 12. & 175, 18. [56] Vt ἔτυψε, 176, 24. ab 56
ἀποπέμπω [57] 311, 20. [58] Vt βοῶν, 207, 6. à ὁράω. [59] Imperfe- 57. 58. 59 τεθνήκει.
ctũ à τεθνήκω [60] Vt ποιούμεθα, 204, 12. ab ἡγέομαι. [61] 315, 24. 60. 61 κἀμέ.
[62] *Et hæc*: Latinè dicimus, *idque*, subaudi *facit*; id est, cogit 62 καὶ ταῦτα.
me eadem secum facere; idque cùm nihil prorsus mihi
huius erroris causam sciscitanti respondere velit. [63] Vt 63
τυπτόμενος, 195, 29. ab ἀποκρίνομαι, *respõdeo.* Vide 763, 29. Par-
ticipium ἀποκρινόμενος refert ANTESIGN. ad Chremylum:
videtur tamẽ Pluto dictum: Ita vt Carion horũ duplicis
insimulet stultitiæ, quod & cæcum sequatur & mutum,
qui nec videat quidpiam nec loquatur: nihil enim locu-
tus adhuc fuerat Plutus: imò post interrogatus, vix mi-
nis cogi ad confessionẽ edendam potest. [64] Aduerbium 64 τὸ παράπαν.
cũ articulo sub forma adiectiui neutri, vt τοπαράπαν, 260, 6.
& componitur ex παρά, & πᾶν, *omne.* [65] γρῦ, minimum 65 γρύ.
quiddam significat, vt sordes vnguium, & fabarũ hilum,
rem videlicet vilissimam: aut vocẽ suillam, quam edere
solent ij qui grauantur sermone respondere. Hinc Lati-
num verbum, *grunnio*, & Græcum γρύζω. [66] Pro ἔστιν ὅπως, 66 ἔσθ' ὅπως.
315, 30. & 285, 36. verbum è verbo, *est quando*; vel, *est quo-*
modo, id est, vnquã, vllatenus. [67] Vt ποιήσομαι, 208, 26. à σι- 67
γάω, *sileo, conquiesco.* [68] *Si non*, id est, *nisi.* [69] Vt τύψης, 181, 68. 69 ἢν μή.
20. à φράζω. [70] Pro διότι, *cur, quorsum.* [71] Ὁ δεσπότης, ου, ὦ 70. 71 ὦ δέσποτα.
δέσποτα, 265, 27. [72] Παρέχω, μ. παρέξω, *præbeo, exhibeo.* [73] 351, 72. 73 τυπτέω.
15. [74] Seruos coronam habentes in capite, dominis non 74
licebat cædere. imponebant autem seruis coronas, si
Apollinem consulturi, viæ comites illos sibi adiungerẽt.

CREMYLVS HERVS.

ΧΡΕΜΥ'ΛΟΣ ΔΕΣΠΟ'ΤΗΣ.

Per Iouẽ nõ, sed detracta corona, si offendas paululũ me,
Μὰ [75] Δί', ἀλλ' [76] ἀφελὼν τὸν στέφανον, ἢν [77] λυπῇς [78] τί με, α. α

Vt

Vt magis doleas. Car. Nugæ. non enim cessabo
Ἵνα μᾶλλον[79] ἀλγῇς. Καρ. λῆρος. οὐ γὰρ[80] παύσομαι.
Priusquam dixeris mihi, quisnam sit hic.
ε Πρίν γ' ἂν[69] φράσῃς μοι,[81] τίς ποτ'[a][82] ἐστὶν[83] οὑτοσί.
Beneuolus enim existens tibi interrogo multùm va...
[84]Εὔνους γὰρ ὢν σοι πυνθάνομαι[85] πάνυ σφό...
Chr. Sed non te celabo: meorum enim seruorum
α Χρ. Ἀλλ' οὐ σε[86] κρύψω· τῶν ἐμῶν γὰρ[87] οἰκετῶν
Fidelissimum censeo te & taciturnissimum.
Πιστότατον[88] ἡγοῦμαί σε καὶ[89] κλεπτίστατον.
Ego Dei-cultor & iustus existens vir.
Ἐγὼ[90] θεοσεβὴς καὶ δίκαιος ὢν ἀνὴρ,
Malè afflictabar, & pauper eram. Car. Noui hercle.
Κακῶς[r] ἔπραττον, καὶ πένης[28] ἦν. Καρ. [91]οἶδά[92] τοι.
Chr. Alij verò dicebantur, sacrilegi, rhetores,
ε Χρ. Ἕτεροι δ'[93] ἐπλούτουν,[94] ἱερόσυλοι,[95] ῥήτορες,
Et syncophantæ, & scelerati. Car. Credo.
Καὶ[96] συκοφάνται, καὶ πονηροί. Καρ. πείθομαι.
Chr. Interrogaturus itaque profectus-sum ad Deum,
Χρ. [97]Ἐπερησόμενος οὖν[98] ᾠχόμην[99] ὡς τὸν θεόν,
Meam quidem ipsius miseri, penè
Τὸν ἐμὸν μὲν αὐτοῦ τοῦ ταλαιπώρου, σχεδὸν
Iam reputans exhaustam-esse vitam:
Ἤδη νομίζων[100] ἐκτετοξεῦσθαι βίον·
Verùm filium, qui existens vnicus mihi est,
ε Τὸν δ' υἱὸν, ὅσπερ[101] ὢν μόνος μοι[101] τυγχάνει,
Rogaturus num oporteret mutatis moribus
[102]Πευσόμενος εἰ[103] χρὴ[7] μεταβαλόντα τοὺς τρόπους
Esse versutum, iniustum, sani nihil:
[104]Εἶναι[105] πανοῦργον,[106] ἄδικον,[107] ὑγιὲς[108] μηδὲ ἕν,
Quippe vitæ hoc ipsum ratus conferre:
ο Ὡς τῷ βίῳ τοῦτ' αὐτὸ[109] νομίσας[x] ξυμφέρειν.
Car. Quid igitur Phœbus cecinit è coron...
α Καρ. Τί δῆθ' ὁ Φοῖβος[a][110] ἔλακεν[111] ἐκ τῶν στεμμ...
Chr. Audies: manifestè enim Deus dixit mihi
Χρ. [112]Πεύσει.[113] σαφῶς γὰρ ὁ θεὸς[114] εἶπέ μοι[115] τουτί·
Cui occurrerem primùm, exiens,
[116]Ὅτῳ[x][117] ξυναντήσαιμι πρῶτον,[118] ἐξιὼν,
Iussit eum non dimittere me posteà:
ε [119]Ἐκέλευσε τούτου μὴ[120] μεθίεσθαί μ' ἔτι

Persuadere verò meipsum *illi* cōsequi *me* domū-vsque.
Πείθειν δ᾽ ἐμαυτὸν [x 11] ξυνακολουθεῖν [17] οἴκαδε. ε
Car. Et huic occurristi igitur primo? Chr. Huic.
Καρ. Καὶ τ[c] τῷ [x 121] ξυναντᾷς δῆτα πρώτῳ; Χρ. [83] τουτῳΐ.

[75] 275,6. [76] Ex ἀπὸ (172,1. & 9.) & ἑλὼν, 351,17. [77] Vt 75.76 ἀφελών.
ποιῇς, 203,31. à λυπέω, quod fit ab ἡ λύπη, *molestia, dolor*, 216, 77 λυπέω.
15. [78] Id est, κατά τι, *in aliquo*: vel, etiam in re minima. 78
Vide 626,25. [79] Vt ποιῇς, 203,31. ab ἀλγέω, quod venit à τὸ 79 ἀλγέω.
ἄλγος, *dolor*, 216,15. [80] Vt τύψομαι, 198,7. à παύομαι. [81] τίς 80. 81
ποτε, *quis tandem, quisnam*. [82] 315,31. [83] 240,22. [84] Per 82.83.84 εὔνους.
crasim ab εὔνοος, quod componitur ex εὖ, 262,2. & νόος
νοῦς, 268,30. [85] *Valde valde*, id est, vehementissimè. [86] κρύ- 85.86 πάνυ σφόδρα.
πτω, μ. κρύψω. [87] 265,15. [88] Vt ποιοῦμαι, 204,10. [89] 257,22. 87.88.89 οἰκέτης, ου.
[90] Componitur ex θεὸς, *Deus*; & σέβω, *colo & veneror re-* 90 καὶ ἡ θεοσεβὴς, έος.
ligiosè. [91] 377,30. [92] τοι nunc affirmat, nunc redundat. 91. 92 τοι
[93] Vt ἐποίουν, 203,14. à πλουτέω, 27. [94] Componitur ex ἱε- 93.94 ὁ ἱερόσυλος, ου.
ρὸν, *sacrum*; & συλάω, *prædor, compilo*. [95] 354,28. & 262,6. 95 ὁ ῥήτωρ, ορος.
vulgò tum rhetores malè audiebant. [96] φαίνω interdum 96 ὁ συκοφάντης, ου.
significat *accuso, defero*; à quo, cum nōmine τὸ σῦκον, id
est, *ficus*, fit verbale (261,12.) ὁ συκοφάντης, id est, calum-
niator, & qui de re vel minima in ius aliquē vocat quasi
ficuum delator. [97] Vt τυψόμενος, 201,23. ab ἐπέρχομαι, quod 97 ἐπερχησόμενος.
componitur ex ἐπὶ & ἔρχομαι, 379,13. [98] 352,40. [99] Atticè 98. 99
pro πρὸς. [100] Vt τετύφθω, 195,15. ab ἐκτοξεύω, *exhaurio*: 100 ἐκτοξεύω.
sumptum vel à pharetra sagittis exhausta, vel ab iis quæ
sagittis confecta pereunt. componitur enim ab ἐκ & το-
ξεύω, 190,1. quod fit à τὸ τόξον, *sagitta, telum, arcus*, 216,15.
[101] In ἂν τυγχάνει, redundat ἄν. Est autem hæc loquendi 101 ἂν τυγχάνει.
forma Atticis familiaris. [102] 398,13. [103] 416,10. [104] 316,11. 102 πευσόμενος.
[105] Componitur ex τὸ πᾶν, *omne*; & τὸ ἔργον, *opus*; quasi ὁ 103.104 χρή.
πᾶσιν ἔργοις ἐπιβάλλων, *omnibus operibus sese immiscens*. Ve- 105 ὁ πανοῦργος, ου.
rùm quia huiusmodi calidi esse solent, factum est vt ac-
cipiatur pro *calido, vafro, versuto*. [106] Componitur ex α 106
priuatiuo, (68,24.) & δίκη, *iustitia ius*. [107] ὁ καὶ ἡ ὑγιὴς, έος, 107 ὑγιὲς μηδὲν.
sanus; neutrū τὸ ὑγιὲς, quod Græcis sonat omne id quod
probatur. Vnde & vulgatum hoc prouerbium, ὑγιὲς μη-
δὲν, & ὑγιὲς οὐδὲ ἓν, siue οὐδὲν ὑγιὲς, cum omnia displicent,
cum nihil est verum, nihil nō corruptum, nihil simplex
aut candidum. [108] 143,26. [109] Vt τύψας, 183,29. à νομίζω, μ. 108. 109
ίσω, *puto, reor*. [110] Vt ἔτυπε, 177,34. à λάκω, *resono, crepo, ca-* 110
no, de oraculum vt Phœbus. Vel fortasse rectius (vt ἔχε,
373,2.) à λακέω, *resono, crepo*: nam thematis λάκω, nulla
proferuntur exempla: λακέω autem & ληκέω reperiri an-
notatum est supra, 373,22. [111] Id est, è tripode coronis 111
insi

insigni. τὸ στέμμα, ατος, verbale à στέφω, vt suprà dict...
πούσῃ. 112 est, in Electra num. 51. [112] Pro πούσῃ, 398, 11. ...
σαφῶς. 113 pro ὄψῃ, 306, 33. & 36. [113] ὁ καὶ ἡ σαφὴς, έος, manifest...
εἶπον, ες, ε. 114 σαφέων καὶ σαφῶν; vnde σαφῶς, 248, 20. [114] Vt ἔτυπτ...
τοδί. 115 ab ἔπω, 286, 17. & 24. [115] 246, 2. [116] 247, 32. [117] Vt ...
ὅτῳ. 116. 117 μι, 180, 23. à ξυναντάω, μ. ήσω, à σὺν & ἀντάω, occurre.
ἐξιών. 118. 119 ἐξ & ἰὼν, 318, 5. [119] Vt ἔτυψε, 176, 24. à κελεύω. [120] ...
μεθίεαξ. 120 θαι, 225, 36. à μεθίεμαι, dimitto, ex μετὰ, 172, 1. & 10. & ...
121 320, 8. [121] Vt βοᾷς, 206, 15. à ξυναντάω, 117. ξυναντᾷς, occur-ris; vel occurristi; vt sit præsens positum pro præteri...

HESIODI ASCRÆI
ΗΣΙΟΔΟΥ ΤΟΥ ἈΣΚΡΑΙΟΥ
Opera & Dies.
ἔργα καὶ ἡμέραι.

Musæ Pierides carminibus celebrantes,
Μοῦσαι [1] Πιερίηθεν [k] ἀοιδῇσι [2] κλείουσαι,
Adeste, Iouem dicite vestrum patrem cantantes,
α. α [3] Δεῦτε, [4] Δί' [5] ἐννέπετε [6] σφέτερον [7] πατέρ' [u] ὑμνείουσαι.
Quare mortales viri *sint* pariter obscuríq; nobilésque.
† [8] Ὅν τε [e] διὰ βροτοὶ ἄνδρες ὁμῶς [9] ἄφατοί τε, [9] φατοί τε,
Gloriosique ingloriíque. Iouis magni consilio.
ε [9] Ῥητοί τ', [9] ἄρρητοί τε. [10] Διὸς [1] μεγάλοιο [11] ἕκητι.
Facilè etenim extollit, facilè verò *sese* extollété deprim...
† [12] Ῥέα μὲν γὰρ βριάει, ῥέα δὲ βριάοντα χαλέπτει,
Facilè verò insignem minuit, & obscurum auget:
ε Ῥεῖα δ' [13] ἀρίζηλον μινύθει, καὶ [13] ἄδηλον [14] ἀέξει.
Facilè quoque corrigit prauum, & superbum atten...
ε Ῥεῖα [y] δέ τ' [15] ἰθύνει σκολιὸν, καὶ [16] ἀγήνορα κάρφει,
Iupiter altitonans, qui supremas ædes in...
[17] Ζεὺς [18] ὑψιβρεμέτης, ὃς [19] ὑπέρτατα [20] δώματα ...
Audi videns sentiénsque, rectè verò moderar...
ε [21] Κλῦθι [22] ἰδὼν [23] ἀΐων τε, [24] δίκῃ δ' [15] ἴθυνε ...
Tu: ego autem Persæ vera loqua...
[26] Τύνη· ἐγὼ δέ [y] κε [27] Πέρσῃ [28] ἐτήτυμα [29] μυθη...
Non vtique vnum est contentionum genus, sed ...
α Οὐκ ἄρα [30] μοῦνον [31] ἔην ἐρίδων γένος, ἀλλ' ἐπὶ ...
Sunt duæ. alteram quidem laudauerit p...
[32] Εἰσὶ [33] δύω. [34] τὴν μέν [y] [35] κεν [36] ἐπαινήσειε ...
Altera verò culpanda est. porrò bifariam anim...
ε ε [34] Ἡ δ' [38] ἐπιμωμητή. [f] διὰ δ' ἄνδιχα θυμὸν ...

Hæc etenim bellúmque malum & litem auget
Ἡ μὲν γὰρ, πόλεμόν τε κακὸν καὶ δῆριν ὀφέλλει
Perniciosa: nullus hanc amat mortalis, sed necessitate
Σχετλίη· οὔτις τήν γε φιλεῖ βροτὸς, ἀλλ' ὑπ' ἀνάγκης α. ε
Immortalium consiliis contentionem colunt grauem.
Ἀθανάτων βουλῇσιν ἔριν τιμῶσι βαρεῖαν.
Alteram verò (priorem quidem genuit nox atra)
Τὴν δ' ἑτέρην προτέρην μὲν ἐγείνατο νὺξ ἐρεβεννὴ) ε
Posuit quidē ipsā Saturnius altiiugus, *in* æthere habitās,
Θῆκε δέ μιν Κρονίδης ὑψίζυγος, αἰθέρι ναίων,
Terræque in radicibus, & viris, longè meliorem.
Γαίης τ' ἐν ῥίζῃσι, καὶ ἀνδράσι, πολλὸν ἀμείνω. ε
Hæc etiam inertem tamen ad laborem excitat.
Ἥτε καὶ ἀπάλαμόν περ ὁμῶς ἐπὶ ἔργον ἐγείρει.
In alterum enim quispiam respiciens opere vacans,
Εἰς ἕτερον γάρ τίς τε ἰδὼν ἔργοιο χατίζων,
Diuitem, qui properat arare, atque plantare,
Πλούσιον, ὃς σπεύδει μὲν ἀρώμεναι, ἠδὲ φυτεύειν,
Domumq; bene instituere, æmulatur sanè vicinū vicin°.
Οἶκόν τ' εὖ θέσθαι, ζηλοῖ δέ τε γείτονα γείτων, ε
Ad opes cōtendentē: (bona verò cōtētio hæc mortalib°)
Εἰς ἄφενον σπεύδοντ'· (ἀγαθὴ δ' ἔρις ἥδε βροτοῖσι) α. ε
Et figulus figulo succenset, & fabro faber,
Καὶ κεραμεὺς κεραμεῖ κοτέει, καὶ τέκτονι τέκτων,
Et mendicus mendico inuidet, & cantor cantori.
Καὶ πτωχὸς πτωχῷ φθονέει, καὶ ἀοιδὸς ἀοιδῷ.
O Perse, tu verò hæc tuo repone-in animo:
Ὦ Πέρση, σὺ δὲ ταῦτα τεῷ ἐνικάτθεο θυμῷ
Neq; tibi contētio malis gaudēs ab opere animū arceat
Μηδέ σ' ἔρις κακόχαρτος ἀπ' ἔργου θυμὸν ἐρύκοι ε. ο
Lites spectantem, fori auscultatorem existentem.
Νείκε' ὀπιπεύοντ', ἀγορῆς ἐπακουὸν ἐόντα. α. α
Tempus namque paruum est litiumque foríque,
Ὤρη γάρ τ' ὀλίγη πέλεται νεικέων τ' ἀγορέων τε, ε. ε
Cui non victus intus annuus repositus-est
Ὧτινι μὴ βίος ἔνδον ἐπηετανὸς κατάκειται
Tempestiuus, quem terra fert, Cereris munus.
Ὡραῖος, τὸν γαῖα φέρει, Δημήτερος ἀκτήν.
Quo satiatus, lites ac contentiones ...
Τοῦ κε κορεσσάμενος, νείκεα καὶ δῆριν ...

De facultatibus alienis:tibi verò non amplius iterú ...
ι. ι. ε [76]Κτήματ' ἐπ' [77]ἀλλοτρίοις· σοὶ δ' οὐκέτι δεύτερον [78] ...
Sic faciendúm:sed rursus discernamus litem
ε. α Ὧδ' ἔρδειν· ἀλλ' αὖθι [79] διακρινώμεθα νεῖκος
Rectis iudiciis,quæ sanè ex Ioue sunt op...
ε k [80]Ἰθείῃσι δίκαις, αἵ τ' ἐκ [10] Διός [a 32]εἰσὶν [31]ἀρ...
Nuper etenim patrimonium diuisimus; sed sanè m...
α Ἤδη μὲν γὰρ κλῆρον [82] ἐδασσάμεθ', ἀλλά τε [83] ...
Rapiens ferebas valde locupletans reges
[84]Ἁρπάζων [85]ἐφόρεις, [86]μέγα [87]κυδαίνων [88]βασιλῆας
Doniuoros,qui hanc litem volunt iudica...
[89]Δωροφάγους,οἳ [b] τήνδε δίκην ἐθέλουσι [90]δικάσαι.
Stulti,neque sciunt quanto plus dimidium sit to...
ε [91]Νήπιοι,οὐδ' [a 92]ἴσασιν ὅσῳ [93]πλέον [94]ἥμισυ [95]παντ...
Neque quàm in maluaque & asphodelo magna vtilit...
ε. α Οὐδ' ὅσον ἐν μαλάχῃ τε καὶ [96]ἀσφοδέλῳ [86]μέγ' [97]ὄνει...

HESIODVS Hoc libro fratrem Persen hortatur ad opus & agriculturam : de qua hîc multa præcipit. adiun... etiam qui dies in vnoquoque mense sint fausti aut in- fausti, si in eis hoc vel illud opus auspiceris. Vnde hunc

Ἔργα καὶ ἡμέραι. librum inscripsit Ἔργα καὶ ἡμέραι. [1] 1...9,22. [2] Vt αὐτῶν ...

Πιερίηθεν. 1. 2 σαι,183,24. à κλείω, *laudo,celebro.* [3] Aduerbium hortandi

δεῦτε. 3. 4 *huc agite,eia accedite.* [4] Si scribatur δὴ per ἦτα sine apo- strophο,iungetur cum aduerbio δεῦτε, *agitedum,narrate* (*patrem vestrum celebrantes*)*quare*,&c. Si scribatur Δ... erit accus.per apostrophum pro Δία, à nom. Ζεύς,*Iupi-*

ἐννέπετε. 5 *ter*,284,2. [5] Pro ἐνέπετε,geminato ν, vt prima produ...

πατρί. 6. 7 retur, 150,39. ab ἐνέπω,289,35. [6] 244,11. [7] 266,18. [8] ...

ὅντε Διά. 8 Διὰ per anastrophen,pro Διὰ ὅντε, *per quem*,supp... πον,*modum* : per quem modum, id est,quomodo,... vel,quî fiat vt,&c. Moschopolus & Proclus legunt sub.Διὰ. Notandum Διὰ & ἀνὰ ob anastrophen non trahere tonum in penultimam,vt aliæ præpositiones

φατὸς, ἄφατος, 9 quibus 839,31. [9] φημὶ inter alia significat *prædico* ...

ῥητὸς, ἄρρητος. in tertia perfecti passiui facit πέφαται:vnde verba... 12.)φατὸς,*dictus,celebratus*,vel *prædicandus*.com... cum α priuatiuo ἄφατος, *ignobilis* , *obscurus* ; ... vel,*de quo nullus sit sermo*.eadem significatione ... ῥητὸς & ἄρρητος ; sed ducuntur ab ἀγορεύω , *prædic...*

ὁ Ζεὺς, τοῦ Διός. 10 354,28.& 400,8. [10] Musarum responsum.Cæter...

ὁ μέγας, τοῦ μεγάλου. & μεγάλου (pro quo hîc dixit μεγάλοιο) sunt nom...

ἕκητι. 11 teroclita : de quibus 275,6. & 13. [11] Est aduerbium ...

12 gnificat *causa,gratia,volūtate,cōsilio.* [12] Poëtic...

correpta penultima. [13] δῆλος, est *manifestus, clarus*: vnde cum particula ἀρι (quæ in compositione simplicis significationem auget) fit ἀρίζηλος pro ἀρίδηλος, *inclytus, illustris.* at cum α priuatiuo fit ἄδηλος, *non manifestus, obscurus.* sunt etiam qui ἀρίζηλον deducant à ζῆλος, *zelus, æmulatio, imitatio*; vt is ἀρίζηλος dicatur, qui est æmulatione & imitatione dignus. [14] 350,41. [15] Ab ὁ ἰθὺς, έος, *directus, rectus*, fit ἰθυνω, *dirigo, guberno*, 216,15. [16] Componitur ex ἄγαν, *valde* seu *nimis*; & ἀνὴρ, *vir*: & modò significat superbum, audacem; modò fortem & inclytum. [17] 275,6. [18] Componitur ex ὕψι, *altè*; & βρέμομαι, *sono, strepo, fremo, tono*: quasi ἐν ὕψει βρεμόμενος, *altifremus, sonans in altitudine.* nam τὸ ὕψος, εος, est *altitudo.* [19] 256, 25. [20] τὸ δῶμα, ατος, pro δώμημα, (à δωμάω, ω. ήσω, *extruo, ædifico*, 261,3.) est *domus, structura, & tectum.* [21] Vt ζεύγνυθι, 230,17. hoc loco tamen non est præsentis, sed aoristi secundi, propter penultimam lōgam, quam præsens corripit. Vide 234,35. [22] 377,36. [23] Vt τύπτων, 183,23. ab ἀίω, *audio, sentio.* [24] 248,37. [25] 145,11. [26] 243,32. [27] Vt τῷ Χρύσῃ, 115,2. [28] ὁ ἐτήτυμος pro ἔτυμος poëticum est: cum repetitione duarum primarum literarum, quasi ἐτέτυμος: sed versum fuit ε in η, ob tot breuium vocalium concursum. [29] Vt τυψαίμην, 200,20. à μυθέομαι, *loquor*: quod fit à μῦθος, *verbum, fabula*, 216,15. [30] Poëticum est pro μόνος, *solus, unicus.* Vide 150, 37. [31] 316,33. Crebrò huius verbi imperf. vsurpatur pro præsenti: quod & nonnullis aliis imperf. contingit. [32] 315, 32. [33] 252,36. & 254,14. [34] 246,13. [35] 746,23. [36] Vt τύψειε, 181,21. ab ἐπαινέω, quod componitur ex ἐπὶ, 172,1. & αἰνέω, 213,31. Vide 217,43. αἰνέω autem fit ab ὁ αἶνος, ου, *laus, gloria*, 216,15. [37] Vt τύψας, 183,29. à νοέω, ω. ήσω, *cogito, intelligo.* fit ab ὁ νόος, *mens*, 216,15. [38] Ab ὁ μῶμος, ου, id est, *vituperatio, reprehensio*; & *Momus, deus cōuitij omnia reprehendens*, fit μωμάομαι (216, 15.) *vitupero, reprehendo*: vnde verbale (261,12.) μωμητὸς, & ἐπιμωμητὸς, *vituperabilis, reprehensibilis, culpandus.* [39] Componitur ex οὐ *non*, & infinito τὶς τινὸς, *quis, aliquis*: οὔτις, *non quis*, id est, *nullus.* [40] Vt ποιεῖ, 203,9. à φιλέω, quod fit à nomine φίλος, *amicus*, 216,15. [41] Componitur ex α priuatiuo, 68,25. & θάνατος, *mors*, suprà in Oreste, nu. 10. [42] 148,38. [43] Vt βοῶσι, 206,17. à τιμάω, *honoro, colo*: quod fit ab ἡ τιμὴ, *honor*, 216,15. [44] ὁ βαρὺς, έος, ἡ βαρεῖα, ας. τὴν βαρεῖαν, 146,10. & 251,10. [45] A πρὸ fit ὁ πρότερος, 256,25. fœm. ἡ προτέρα, 250,21. sed Ionicè ἡ προτέρη, 251,25. vnde τὴν προτέρην. [46] 360,5. [47] τὸ ἔρεβος, εος, *erebus, tenebræ, caligo*: hinc ὁ ἐρεβεννὸς, *obscur⁹, ater.* [48] Pro ἧκε, 224,19. n.

13 ἀρίζηλος, ἄδηλος.
14. 15 ἰθυνω.
16 ὁ ἀγήνωρ, ορος.
17. 18 ὁ ὑψιβρεμέτης, ου.
19
20 δῶμα.
21 κλῦθι.
22. 23 ἰδών.
24. 25. 26. 27
28 ἐτήτυμος.
29
30 μοῦνος.
31 ἔην.
32. 33
34. 35
36 ἐπαινήσασα, ας, ῃ.
37
38 ἐπιμωμητός.
39 οὔτις.
40 φιλέω.
41 ὁ ἀθάνατος, ου.
42. 43 τιμάω.
44
45 προτέρην.
46
47 ὁ ἐρεβεννὸς, οῦ.
48 ἧκε.

49. 50 [49] 243,36. [50] 265,13. [51] Componitur ex ὕψι, 18. &

ὑψίζυγος. 51 *statera* vel *iugum statera*: vnde Κρονίδης ὑψίζυγος: *Iu-piter in alto facta hominum æstimans & librans*: vel...

ὁ αἰθὴρ, έρ⊕. 52 *sedens*, & tum fiet à ζυγὸν, id est, *sedes*. [52] 140,25. d... ab ἀεὶ siue αἰεὶ, *semper*; & θέω, *curro*; quòd æther, ... *cælum*, perpetua volubilitate rotetur & currat. Vel... uis cum Eustathio παρὰ τὸ αἴθειν, ab vrendo & fulg... ad ignis morem: dicit enim ætherem esse summum...

γαῖα. 53 rissima luce fulgentissimum aërem. [53] Pro γαίης, g... ἡ γαῖα, ας, id est, *terra*. fit à γῶ τὸ τίκτω, *pario*; quasi pa... omnia, vel omnium parens: vnde Ouid. *Magna m...*

ἀνδράσι. 54 *terra est*. [54] 150,25. [55] 284,42. [56] Vt τοῦ μ...

αἰτεῖται. 55. 56 Vide 255,25. [57] ἡ παλάμη, ης, est *manus, machinatio,*

ἀπάλαμν⊕. 57 *stria*: vnde cum α priuatiuo, ἀπάλαμν⊕, *inindustrium*.

φυτεύω. φυτὸν. 58 *imbecillis*. [58] Vt τύπτειν, 181,35. à φυτεύω, quod fit à τὸ φυ... *planta*, 216,15. Atque φυτὸν est verbale, 261,12. à φύω...

ζηλόω. 59. 60 *duco*, *gigno*. [59] 226,19. [60] Vt χρυσοῖ, 2...8,31. à ζῆλ...

ὁ ἄφεν⊕, ου: & τὸ 61 fit (216,15.) à ζῆλ⊕, 13. [61] ὁ ἄφεν⊕, 8, vt hoc loco...

ἄφεν⊕, ε⊕. ἄφεν⊕, ε⊕, vt alibi in hoc ipso opere, ... *non diuitias fugies*, propriè significat reditum ... quasi ἀπὸ (172,1. & 9.) ἑνὸς (145,23.) ...

τεὸς. pro σός. 62 *eniautē ... , vnius anni diuitiæ*. [62] Pro ...

ἐνικάτθεο. 63 [63] Componitur ex ἐνὶ (249,29.) & κάτθεο, ...

64 resoluendum; κάτθεο ἐνὶ θυμῷ τεῷ. [64] ... pro ... sit pro θυμόν σου, *animum tuum*: vbi etiam ... pro ... tum est, 241,30. si capias σὲ pro σοι, referetur ... ἐρύκοι σοι θυμὸν, *arceat vel abducat* ... potes legere σοὶ, vt οι per apostrophum elidatur...

ὁ καὶ ἡ κακόχαρτος. 65 [65] χαίρω, μ. χαρῶ, *gaudeo*: vnde cum nomine ... 66 fit verbale κακόχαρτος, 261,12. [66] Vt τύπτ...

νείκεα. 67 [67] Sine crasi, ... pro τὰ νείκεα, à τὸ νεῖκος, ε⊕, ...

ἐὼν, ἐόντ⊕. 68 [68] 317,25. & 318,6. [69] πέλομαι, ...

πέλεται. 69 verbum. [70] 246,4. [71] Vt similes ...

70. 71. 72 mina ... 261,35. & 265,4. ab ...

Δημήτηρ. 73 dicitur Δημήτηρ, quasi γημήτηρ, *terra mater*.

ὁ ἀκτὴς, ῦ. 74 261,12. ab ἄγω, *fero*. Alij declinant per secunda...

κηρεσιφόρ⊕. 75 ῆς. [75] Pro κηρεσιφόρ⊕, vt ... 339,3. sed poëticè præponitur augm... & ... geminatur, ... Tubentes tamen ... gerit ... κηροσιφόρ⊕ vt ... cum ... iungenda, sed poëtica ...

κτήμασι. 76 valens quod ἄν. [76] τὸ κτῆμα, ατ⊕, ...

77 ... [77] ... , *alius* : ...

78. 79. 80 [78] ... [79] Vt ...

81 ... ἡ ... ὁ ἰθὺς, έος, *rectus*, ...

[82] Pro ἐδυσσάμεθα, geminato σ, 150, 35: vt ἐτυψάμεθα, 197, 37. 82
à δαίω, 376, 16. & 32. [83] 275, 8. [84] ἅρπαξ, rapax: vnde ἁρπά- 83. 84 ἁρπάζω.
ζω, rapio, 216, 15. [85] Vt ἐποίεις 203, 12. à φορέω, 213, 33. [86] 275, 85. 86
13. hic aduerbiascit, 249, 1. [87] τὸ κῦδος, gloria, decus: hinc 87 κυδαίνω.
κυδαίνω, honoro, decoro, locupleto, 216, 15. [88] Accusatiuus 88
Ionicus, 135, 8. [89] Componitur è τὸ δῶρον, donum; & φά- 89 δωροφάγος.
γομαι, edo. Per reges doniuoros, intelligit iudices donis
corruptos. [90] Vt τύψαι, 182, 1. à δικάζω, quod fit ab ἡ δίκη: 90 δικάζω.
216, 25. [91] νήπιος propriè est infans, qui adhuc fari nequit; 91 νήπιος.
à νη priuatiuo, & ἔπος, verbum. refertur & ad animum, &
significat stultum atque ætatis vitio imprudentem.
[92] 326, 32. [93] 258, 16. Vide Erasmi prouerbium; Dimidium 92. 93
plus toto. [94] Neutrum ab ὁ ἥμισυς, εος, dimidius: ab ἅμα, si- 94 ἥμισυς.
mul; & ἴσος, æqualis; quasi ἅμισυς, ex vtraque parte æqualis.
[95] 134, 43. & 143, 35. [96] ἀσφόδελος, herba quę Latinis ha∫ta 95. 96
(siue hastula) regia dicitur. [97] 275, 22. 97

ARGVMENTVM A HOMERI
ὙΠΟΘΕΣΙΣ [1] ΤΗ͂Σ Α΄ ΤΟΥ͂ ὉΜΗΡΟΥ
Compositionis.
Ῥαψῳδίας.

Chryses sacerdos Apollinis accedit ad na-
Χρύσης ἱερεὺς τοῦ Ἀπόλλωνος παραγίνεται ἐπὶ [2] τὸ ναύ-
uale Græcorum, volens redimere filiam
σταθμον τῶν Ἑλλήνων, βουλόμενος [3] λυτρώσασθαι τὴν θυγατέρα
suam Chryseidem: non recuperans autem, sed & cum
αὐτοῦ [4] Χρυσηΐδα· οὐκ [5] ἀπολαβὼν δὲ, ἀλλὰ καὶ [6] μεθ' a
contumelia expulsus ab Agamemnone, precatus-est
ὕβρεως [7] ἀποδιωχθεὶς ὑπὸ Ἀγαμέμνονος, [8] εὔχεται
Apollinem contra Græcos. Peste autem orta, &
τῷ Ἀπόλλωνι κατὰ τῶν Ἑλλήνων. Λοιμοῦ δὲ [9] γινομένου, καὶ
multis, vt consentaneum est pereuntibus, concionem
[10] πολλῶν (ὡς [11] εἰκὸς) [12] διαφθειρομένων, [13] ἐκκλησίαν
Achilles coëgit. Calchante autem aperiente
Ἀχιλλεὺς [14] συνάγει. [15] Κάλχαντος δὲ [16] διασαφήσαντος
veram causam, & iubente Achille pla-
[17] τὴν ἀληθῆ αἰτίαν, καὶ [18] κελεύοντος [19] Ἀχιλλέως [20] ἐξι-
care Deum: Agamemnon iratus, altercatus-est
λάσασθαι τὸν θεόν· Ἀγαμέμνων [21] ὀργισθεὶς, [22] διελέχθη
aduersus Achillem, & ipsi præmium abstulit B[r]i-
πρὸς τὸν Ἀχιλλέα, καὶ αὐτοῦ τὸ γέρας [23] ἀφαιρεῖται τὴν Βρι-

seïda. Is verò irascitur Græcis. Thetis autem
σπίδα. b Ὁ δὲ 21 ὀργίζεται τοῖς Ἕλλησι. Θέτις δὲ,
precante, in cœlum ascendens, petiit
24 δεηθέντος, εἰς ὄλυμπον 25 ἀνελθοῦσα, 26 ᾐτήσατο
Ioue, vt Troianos superiores
27 τοῦ Διὸς, ὅπως 28 τοὺς τρῶας 29 ἐπικρατεστέρους τῶν Ἑ.
faceret: Iuno autē, hoc cognito, altercata-est adue.
30 ποιήσῃ· Ἥρα δὲ, τοῦτο 31 γνοῦσα, 22 διεψέχθη
Iouem, quousque ipsos reconciliauit Vulcanus vi.
27 τὸν Δία, ἕως αὐτοὺς a 32 διέλυσεν Ἥφαιστος 3
fundens in poculo aureo. Illi autem, relic.
χοήσας ἐν 34 ἐκπώματι 35 χρυσείῳ. b Οἱ δὲ, τὸ λοιπ.
diei conuiuantes, in somnum vertuntur.
ἡμέρας 35 εὐωχηθέντες, εἰς ὕπνον τρέπονται.

τῆς ά ῥαψῳδίας. 1 [1] Ἄ Λ Φ Α, Hoc loco pro primo sumitur. Homeru enim quatuor & viginti libros Iliadis & totidē Odyssea scripsit, iuxta numerum viginti quatuor literarum Alphabeti: appellauitq; primum ά, secundum β', & sic alios vsq; ad ω μέγα. Quare verò libri appellati sint ῥαψῳδίαι, ex vocabuli etymologia & cōpositione licet cognoscere. fit enim ῥαψῳδία à ῥάπτω, consuo, contexo; & ᾠδὴ, cātu, carmen: vt sit quasi *consutio* seu *contextura carminum, aut*

ὁ ναύσταθμος. 2 *versuum decantatio.* [2] ὁ ναύσταθμος, ου, *nauium statio;* à ναῦς,
λυτρόω, μ. ώσω. 3 *nauis;* & σταθμὸς, *statio.* [3] Vt τύψατε, 201,9. à λυτρόω *re-*
ἡ Χρυσηΐς, ίδος. *dimo;* quod fit à τὸ λύτρον, (216,15.) *pretium redempti-* quod & ipsum est verbale, 261,12. à λύω, *soluo, redim.*
4 [4] Patronymicum à Χρύσης, vt Καδμηΐς, à Κάδμος,
ἀπολαβών. 5 [5] Vt τυπῶν, 183,32, ab ἀπολαμβάνω. Vide 392,22. &
μεθ' ὕβρεως. 6. 7 [6] μετὰ (8,11.) ὕβρεως, 154,21. ab ἡ ὕβρις, ιος. [7] Vt τυφ.
ἤλασε. 8 35. ab ἀποδιώκω, *abigo.* [8] Vt ἐτύψατε, 197,35. ab
ὁ ?λυόμ?νος, ου. 9 ticè ου in ην mutato, 286,35. [9] 361,34. Vide quo.
10. 11, 12. [10] 275,8. [11] 299,21. [12] Vt τυπτόμενον, 195,29. à
συνήγαγον, ες, ε. 13, 14 *rūpo.* [13] 190,36. [14] Vt simplex ἤγαγον, ες, ε, 332,14. &
ὁ διασαφήσας, 15. 16 à συνάγω. [15] Vt Αἴαντος, 141,35. [16] Vt τύψαντος.
αυτις. διασαφέω, *declaro, manifesto, patefacio.* fit ab τὸ
17. 18 σαφὴς, έος, *manifestus,* 216,15. [17] 153,22. [18] Vt τύ
19. 20 29. à κελεύω. [19] Vt βασιλέως, 143,21. & 155,9. [20] V
ὀργίζομαι. 21 195,14. ab ἐξιλάσκομαι. [21] Vt τυφθεὶς, 195,
διαπέχθω, ης, η. 22 *irascor:* quod fit ab ἡ ὀργὴ, *ira,* 216,15. [22] Vt simplex
23 ης, η, 412,38. à διαφέρομαι, *dissideo, contendo, altercor.*
δεηθεὶς, έντος. 24 ἔτυψε, 176,24. ab ἀποσπάω, quod cōponitur ex
ἀνελθὼν, οῦσα. 25 σπάω, 214,11. [24] 264,20. [25] 961, sup. 74. [26] Vt
ᾐτησάμην, ω, ατο. 26 35. ab αἰτέω, μ. ήσω, *peto, more mendicorum posco.*
αιτία.

ab αἴτης, *pauper, mendicus, qui ostiatim petit*, 216, 15. Vide quoq; 171, 29. [27] 275, 6. [28] 147, 15. [29] Vt δυσσεβέστερος, 255, 15. 27.28.29 ἐπικρατέστερος.
ab ἐπικρατὴς, *obtinens*. [30] 203, 35. [31] ὁ γνοῦς, ἡ γνοῦσα, 360, 10. 30.31
[32] Vt ἔτυψε, 176, 24. à διαλύω, *dissoluo, dirimo, reconcilio*: 32
componitur è διὰ, 172, 1. & λύω, *soluo*. [33] οἶνος, ου, est *vi-* 33
num; & χέω, *fundo*: vnde ὁ οἰνοχόος, *pocillator, qui vinum fundit*; hinc οἰνοχοέω, 216, 15. *vinum fundo*: à quo οἰνοχοήσας, vt τύψας, 183, 29. [34] Verbale, 261, 3. ab ἐκπίνω, *ebibo*; futu- 34 τὸ ἔκπωμα, ατος.
rum ἐκπώσω, 395, 34. [35] ὁ χρυσὸς, οῦ, *aurum*: vnde χρύσεος 35
(poët. χρύσειος) contractè χρυσοῦς, *aureus*. [36] Vt τυφθέντες, 36 διωχθεὶς, έντος.
195, 35. ab διωχέομαι, *conuiuor*.

ILIADIS A HOMERI

[37] ἸΛΙΆΔΟΣ Ά ὉΜΗΡΟΥ

Compositionis.

Ῥαψωδίας.

Alpha preces Chrysæ, pestem exercitus, dissidium regum.
[38] Ἄλφα λιτὰς Χρύσου, λοιμὸν στρατοῦ, ἔχθος [39] ἀνάκτων.

Iram cane Dea Pelidæ Achillis
[40] Μῆνιν ἄειδε Θεὰ [41] Πηληϊάδεω [42] Ἀχιλῆος
Perniciosam, quæ infinitos Achiuis dolores inflixit;
[43] Οὐλομένην, ἣ μυρί' Ἀχαιοῖς [m] [44] ἄλγε' [a] [45] ἔθηκεν· α. α
Multas autem fortes animas inferis misit
[10] Πολλὰς δ' [46] ἰφθίμους [47] ψυχὰς [48] ἄϊδι [a] [49] προΐαψεν ε.
Heroum: ipsos autem laniamenta fecit canibus
[50] Ἡρώων· αὐτοὺς δὲ ἑλώρια [n] [51] τεῦχε [a] [52] κύνεσσιν ε
Auibusque omnibus. Iouis autem perficiebatur volũtas.
Οἰωνοῖσί τε πᾶσι. [27] Διὸς δ' [u] [53] ἐτελείετο βουλή. ε
Ex quo sanè primùm diuisi-sunt contendentes
[54] Ἐξ οὗ δὴ τὰ πρῶτα [n] [55] διαστήτην [56] ἐρίσαντε
Atridesque rex virorum & diuus Achilles.
[57] Ἀτρείδης τε ἄναξ ἀνδρῶν καὶ δῖος Ἀχιλλεύς.
Quisnam ipsos deorum contentione cõmisit pugnare?
Τίς [y] [58] τ' ἄρ [b] [59] σφωε θεῶν ἔριδι [x] [60] ξυνέηκε μάχεσθαι; ε. α
Latonæ & Iouis filius. hic enim, Regi iratus,
[61] Λητοῦς καὶ Διὸς υἱός. [c] ὁ γὰρ, [61] βασιλῆϊ [63] χολωθεὶς,
Morbũ per exercitũ excitauit malũ: peribant aũt populi:
[64] Νοῦσον ἀνὰ στρατὸν [65] ὦρσε κακήν. [n] [66] ὀλέκοντο δὲ λαοί·
Quoniam Chrysem inhonorauit sacerdotem
Οὕνεκα τὸν Χρύσην [67] ἠτίμησ' [68] ἀρητῆρα

Atrides: hic enim venit celeres ad naues Achi[illegible]
Ἀτρείδης. [illegible] γὰρ, [69]ἦλθε θοὰς ἐπὶ [70]νῆας Ἀχαι[illegible]
Liberaturusque filiam, ferensque infinita [illegible]
ε. α [71]Λυσόμενός τε [72]θύγατρα, φέρων [73] ἀπερείσι[illegible]
Coronas habēs in manibus longè-iac[illegible]
α [75]Στέμματ' ἔχων ἐν [a] [76]χερσὶν [illegible]
Aureo cum sceptro, & [illegible]
m [78]χρυσέῳ ἀνὰ σκήπτρῳ, καὶ [79][illegible]
Atridas autem maximè duos principes popul[illegible]
[80] Ἀτρείδα [81] μάλιστα δὲ [illegible] κοσμήτορε λαῶν
Atridæque & alij bene-ocreati Achi[illegible]
Ἀτρεῖδαί τε καὶ ἄλλοι [83]ἐϋκνήμιδες Ἀχαιοὶ,
Vobis quidem dij dent cœlestes domos haben[illegible]
α Ὑμῖν μὲν θεοὶ [84]δοῖεν [85]ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες
Expugnare Priami ciuitatē, bene verò domum re[illegible]
ε. ε [86]Ἐκπέρσαι [1] Πριάμοιο πόλιν, εὖ δ' οἴκαδ' [illegible]
Filiam autē mihi soluite dilectam; hæc dona accip[illegible]
ε Παῖδα δέ μοι λύσατε φίλην, [b] † τάδ' [87] ἄποινα [illegible]
Venerantes Iouis filium longè-iaculantem Apollinem.
Ἁζόμενοι Διὸς υἱὸν [77] ἑκηβόλον Ἀπόλλωνα.
Tunc alij quidem omnes approbarunt Achiui,
α Ἔνθ' ἄλλοι μὲν πάντες [89]ἐπευφήμησαν Ἀχαιοὶ
Reuerēdumque esse sacerdotē, & splēdida accip[illegible]
ε [90]Αἰδεῖσθαί θ' [91] ἱερῆα, καὶ ἀγλαὰ [92]δέχθαι [illegible]
Sed non Atridi Agamemnoni placuit animo,
α Ἀλλ' οὐκ Ἀτρείδῃ Ἀγαμέμνονι [93]ἥνδανε θυμῷ,
Sed malè dimisit, grauemque sermonem [illegible]
ε Ἀλλὰ κακῶς [94] ἀφίει, κρατερὸν δ' [f] [95]ἐπὶ μῦθον [f] [96][illegible]
Ne te, senex, concauas ego apud naues compreh[illegible]
Μή σε, [96] γέρον, [a] [k] κοίλῃσιν ἐγὼ παρὰ [97]νηυσὶ κι[illegible]
Vel nunc tardantem, vel pòst rursus venientem.
Ἢ νῦν δηθύνοντ', ἢ ὕστερον αὖτις [98]ἰόντα.
Non vtique tibi profuerit sceptrum & corona
[99]Μή νύ τοι [99] [100] χραίσμῃ σκῆπτρον καὶ στέμμα [illegible]
Hāc vero ego nō soluā, antequā ipsā & senectus [illegible]
ε [b] Τὴν δ' ἐγὼ οὐ λύσω, πρίν [101] μιν καὶ γῆρας [a] [102][illegible]
Nostra in domo in Argis procul a patria
Ἡμετέρῳ ἐνὶ οἴκῳ ἐν [103] Ἄργεϊ τηλόθι πάτρη[illegible]
Telam texentem, & meum lectum obeun[illegible]
[illegible] ἐποιχομένην, καὶ ἐμὸν λέχος [104]ἀντιόω[illegible]

Sed abi, ne me irrites, sanus vt redeas.
Ἀλλ' [105] ἴθι, μή μ' ἐρέθιζε, [106] σαώτερος ὥς κε [107] νέηαι. α. ε

Sic dixit: timuit autem senex, & obediuit verbo.
Ὡς [108] ἔφατ'. [109] ἔδδεισεν δ' ὁ γέρων, καὶ [110] ἐπείθετο μύθῳ. ο. ε

37 Appellatur hoc opus Ἰλιὰς, quod bellum contineat apud Ilium inter Græcos & Troianos ob raptũ Helenæ gestũ. 38 ἄλφα, id est, *primus liber*, sup. *continet*. 39 138,23. 40 Vt [illegible], 148,4. 41 263,32. 42 386,16. 43 οὐλόμενος, est ὅλον μένος ἔχων, *perniciosam vim habens*. Ni forcasse verius ὀλομένη participium sit, vel futuri temporis per transpositionem [illegible] pro ὀλουμένη: *perdenda*, vel Aor. 2. poëtico, pleonasmo [illegible] pro [illegible]: *perdita perniciosa*: vt γαστὴρ οὐλομένη, Odyss. ρ. & φρεσὶν οὐλομένῃσιν, Odyss. κ. ab ὄλλω vel ὀλέω per [illegible]: Nam ex ὅλον & μένος diceretur potius ὀλομενής, vt ζαμενής, ὑπερμενής, & similia. 44 Vt [illegible], 153,22. 45 224,19. 46 Dictum volunt† ab ἶφι, *fortiter*; & θυμός, *animus*; quasi *animosus*, *seu forti animo præditus*. scribitur tamen per ι, & θυμὸς per υ. 47 Vt τοῦ πιῶν, 122,7. verbale 262,36. ψύχω *flo*, *spiro*. item *flatu refrigero*: seu *frigefacio*, quod ψυχή, id est, *spiritus* vel *animus*: refrigeret in ipsa respiratione. 48 [illegible] 49 Vt [illegible], 76, 14. à προϊάπτω, *præmitto*, *ante tempus & fatum mitto*. Simplex ἰάπτω, incipit à vocali immutabili, 171,26. ideo augmentum non recipit. De πρὸ vide 172,7. 50 147,16. 51 Pro [illegible] 52 15[illegible],26. & 28[illegible], 34. 53 Vt [illegible], 18[illegible],14. à τελέω, pro τελέω, [illegible]: quod fit à [illegible], *finis*, 276,15. 54 [illegible] *cantare*. 55 Pro [illegible], 225,32. [illegible] *dirimo*, *disiungo*: hic passiue, *diuisi sunt*, vel per verbum [illegible]. 56 Vt [illegible] in duali, 83,29. ab [illegible] quod fit ab [illegible], *contentio*, 216,15. 57 Id est, Agamemnon Atrei filius: est enim Patronymicũ ab [illegible], vt [illegible], 263,28. 58 τε & [illegible], aut [illegible] expletiuæ particulæ sunt, [illegible],1. 59 244,2. 60 [illegible]. 61 155,31. 62 15[illegible],8. 63 Vt [illegible]. à [illegible], *irascor*, quod fit ab ὁ χόλος, *ira*, 216,15. 64 120,14. 65 33[illegible],14. 66 Vt [illegible], 185, 36. sine augmento, à [illegible]. 67 Vt [illegible], 176,24. ab [illegible], quod fit ab [illegible], *ignominiosus*, *qui est sine honore*, 216,15. ab α priuatiuo, 68,20. & [illegible], *honor*. 68 ἀρητὴρ, quasi *precator*: [illegible] enim sũt *preces*: aut ab αἴρω, *eleuo*, scilicet *manus in altum*, vt solent qui Deum precantur: aut ab [illegible], *placeo*: quod sacerdotum preces diis gratæ sint. 69 3[illegible],22. 70 142,12. 71 Vt [illegible], 2[illegible],23. à λύω, *soluo*, *redimo*. 72 14[illegible],28. 73 265,4. 74 ἄποινον, *pretium re-*

Marginal notes:
37 ἡ Ἰλιὰς, άδος.
38. 39
40. 41
42 Ἀχιλλεύς.
43 ὀλόμενος, η, ον.
44 τὸ ἄλγος, εος.
45. 46 ὁ καὶ ἴφθιμος.
47
48. 49 προϊάπτω
50
51. 52 [illegible]
53 τελέω. [illegible]
54
55 Διΐστημι.
56 [illegible]
57 Ἀτρείδης.
58
59 σφῶς.
60. 61 [illegible]
62. 63 χολόομαι
64. 65. 66 [illegible]
67
68 ὁ ἀρητὴρ, ῆρος.
69 [illegible], ες, ε.
70. 71
72. 73. 74 τὸ ἄποινον, ου.

demptionis, quod faciebat vt captiuus esset sine pœna, ab α
& ποινὴ, *pœna*: vel ab α, & φόν☉, *cædes*, quòd eo à cæ-
75 hostium liberaretur. 75 Vide suprà in Electra Euripi-
ἑκηβόλ☉. 76.77 num. 51. 76 274,32. 77 Fit ab ἑκὴ, *longè*, & βάλλω, *iacio*,
40. Apollo enim fingitur arcum & sagittas gestare.
burgio scribendum videtur ἑκή oxytonως, vt cog-
ἑκάς & ἑκά quæ itidem significant *longè*: sed ad loco
vel in loco: Græci Grammatici & Lexicographi, vt ἑκάερ-
γος, sic etiam ἑκηβόλ☉ ad ἑκαθὲν referunt: ἑκάεργοι inter-
pretãtes τὸ ἑκαθὲν εἴργοντα, *qui eminus arcet*, scilicet iacu-
& ἑκηβόλον τὸ ἑκαθὲν βάλλοντα *eminus iaculantem*, vt sit
priori compositione Apocope, in posteriori apocope
78. 79. 80 trope. 78 269,6. 79 Vt ἐτύπλετο, 185,34. à λίσσομαι. 80 Vt
81 Χεῦσα in duali, 115,20. 81 256,17. 82 Verbale, 262,6. à κο-
ὁ κοσμήτωρ, ορος. 82 *μέω, ήσω, orno, ordino, impero*. 83 κνημὶς, ίδος, est *ocrea*: διὸ κνη-
ἐϋκνήμιδες. 83 *μὶς, ιδος*, & diæresi ἐϋκνήμις, *bene ocreatus*: ab Homero sæ-
pe vsurpatur per synecdochen pro armis conspicuo, aut
διῖεν. 84 eo qui est eleganti cultu. 84 365,19. 85 Possessiuum, 264,8.
ὀλύμπι☉. 85 ab ὁ ὄλυμπ☉, *cœlum, Olympus*. 86 Vt τύψαι, 181,37. ab ἐκ-
86 πέρθω. 87 Vt 389,14. 88 Vt τύπλεσθε, 192,37. à δέχομαι. 89 Ab εὖ
ἰκέσθαι. 87 ἡ φήμη, *fama, rumor, omen*, fit εὔφημ☉, 70,30. id est, *boni*
ἐπευφημέω. 88. 89 *ominis, celebratus, laudatus*: vnde εὐφημέω (216,15.) *laudo,*
faustis omnibus excipio: compositum cum ἐπὶ, ἐπευφημέω,
approbo, laudo. hinc ἐπευφήμησαν, vt ἔτυψαν, 176,26. sed
αἰδέομαι. 90 sine augmento. nam ευ est immutabilis, 171,33. 90 Vt πε-
ποίηκα, 205,26. ab αἰδέομαι, quod fit à τὸ αἰδὼς, ο☉, *reue-*
ὁ ἱερεὺς, έος, καὶ ῆος. 91 *rentia*, 216,15. 91 Vt τὸ βασιλῆα, 155,8. 92 Pro δεδέχθαι, n: vt
δέχθαι. 92 τετύφθαι, 195,15. à δέχομαι. 93 334,8. 94 353,9. 95 Pro ἐπι-
λῶδανον, ες, ε. 93 τελλε, *f.* imperfectũ ab ἐπιτέλλω. Notandum, imperfecta
ἀφίη. 94. 95 sæpe pro Aoristis vsurpari. 96 138,6. & 149,15. 97 142,12 &
χέρν. 96. 97 150,19. 98 318,4. 99 μὴ οὐ, geminata negatio Græcis non
ἰὼν, ἰόντα. 98. 99 affirmat vt Latinis, sed magis negat. 100 Vt τύπτη, 181.
100 à χραίσμω. Vel potius cùm Eustathio & Homeri Scho-
liaste Aor. 2. dicemus, à χραισμέω vt εὕρη & simili
101 exponunt enim ὠφελήτη *iuuerit*. 101 243,36. & 244
ἔπεσιν. 102. 103 102 Vt simplex εἰσι, 317,37. cum ἐπὶ, 172,1. 103 τὸ Ἀρ-
ἴθι. 104. 105. 106 ει, m. 104 220,32. 105 318,8. 106 Vt σοφώτερ☉, 255,11.
νέεσθαι. 107 sitiuo σοφ☉: Comparatiuus pro positiuo. 107 Ionic
ἔφατο. 108 νέη, vt τύπτη, 194,28. Vide 186,29. thema est νέομαι.
ἔδδεισαν, ας, ε. 109 ἔφατο, 328,16. à φημὶ, 228,5. 109 366,2. 110 Vt ἐπ
110 à πείθομαι. iimperfectum pro Aoristo

THEOCRITI IDYLLIVM
ΘΕΟΚΡΙ´ΤΟΥ [1] ΕἸΔΥ´ΛΛΙΟΝ
tertium.
[2] τρίτον.

ARGVMENTVM.
[3] ὙΠΟ´ΘΕΣΙΣ.

Inſcribitur quidem Idyllium hoc, Caprarius, vel Ama-
Ἐπιγράφεται τὸ μὲν Εἰδύλλιον τοῦτο, [4] Αἰπόλος, ἢ Ἀμα-
ryllis, vel Laſciuus. Laſciuit autem aliquis Amaryllidi,
ρυλλὶς, ἢ [5] Κωμαστής. ἐπικωμάζει δέ τις τῇ Ἀμαρυλλίδι,
nomine non declarato. Coniectauerit verò quiſpiam
τοῦ ὀνόματος μὴ [6] δηλουμένου. [a] [7] Εἰκάσειεν δ᾽ [y] ἄν τις e
laſciuientem Battum eſſe. hunc enim, Caprarium exi-
τὸν ἐπικωμάζοντα Βάττον εἶναι. τοῦτον γὰρ, αἰπόλον ὄν-
ſtentem, per alterum facit diſſerẽtem cum Corydone, &
τα, [8] διὰ ἑτέρου ποιεῖ προσδιαλεγόμενον Κορύδωνι, καὶ a
amorem, quem habebat erga Amaryllida, oſtendentem.
τὸν ἔρωτα, ὃν [9] εἶχε πρὸς τὴν Ἀμαρυλλίδα, ἐμφαίνοντα.
Hæ itaque res fuerint in Italia iuxta Crotona
[c] Τὰ οὖν πράγματα [10] εἴη [y] ἂν ἐπὶ Ἰταλίας περὶ Κρότωνα
Siciliæ; vnde & Amaryllida *eſſe* ſupponit. Cæterùm
τῆς Σικελίας, ὅθεν καὶ τὴν Ἀμαρυλλίδα [11] ὑποτίθεται. Τὸ δὲ
Poëtæ perſona non fuerit, vt Munatus ait,
τοῦ ποιητοῦ πρόσωπον οὐκ [y] ἂν [10] εἴη, ὡς ὁ Μουνάτος [a] [12] φησιν,
ex eo quòd Laſciuiens dicit: Nunquid tibi ſimus
[13] ἐκ τοῦ λέγειν τὸν ἐπικωμάζοντα· Ἦ [y] ῥά [y] γέ τοι σιμὸς
videor? Errat verò & circa tempora. Fert
καταφαίνομαι; [14] Πλανᾶται δὲ καὶ περὶ τοὺς χρόνους. Φέρει
autem Laſciuiens dona, videlicet mala & coronas,
δὲ ὁ ἐπικωμάζων δῶρα, ἤγουν μῆλα καὶ στεφάνους, τῇ
Amaryllidi, vt admittatur. Illa verò, neque
Ἀμαρυλλίδι, [15] χάριν τοῦ προσδεχθῆναι. [b] Ἡ δὲ, οὐδὲ
ſermone ipſũ dignũ-putat. atq; ideo triſtitia vitam diſ-
λόγου αὐτὸν [16] ἀξιοῖ. διὸ καὶ [17] δυσθυμίᾳ τὸν βίον [18] κα-
ſoluere ſtatuit: Cæterùm poëma *eſt* laſciuum.
ταλῦσαι [19] προαιρεῖται. [20] Τὸ δὲ εἶδος, ἐπικωμαστικόν. Τὸν
Tityrum, alij quidem proprium: alij verò, Satyrum eſſe
Τίτυρον, [b] οἱ μὲν, κύριον· [b] οἱ δὲ, σάτυρον [21] εἶναι
dicunt: quidam autẽ per Simum, Theocritum arbitrãtur
[22] φασί· τινὲς δὲ [23] διὰ τοῦ σιμοῦ, τὸν Θεόκριτον [23] οἴονται

lasci

lasciuire, Simichidem vocantes: historia est apud Apol-
κωμάζειν, [24] Σιμιχίδαν καλεῦντες· ἡ ἱστορία παρὰ Ἀπολ-
lonium.
λωνίῳ.

1. 2 [1] 264,31. [2] 253,14. Tertium Idyllium selegimus, vt esset & breuius & pluribus Dorismis refertũ quàm præcedentia: vt eadem via possis & integrum Idyllium habere, & Doricæ linguæ vsum non mediocrem his paucissimis versibus complexum intueri. [3] Suprà ad Euripidis Orestem, num. 3. [4] Syncopa est pro αἰγοπόλος, ab αἴξ, αἰγὸς, *capra*; & πολῶ, *versor*; *qui circa capras versatur*.

αἰπόλος.

κωμαστὴς, οῦ.
κωμάζω.

5 [5] Verbale, 261,12. à κωμάζω, *lasciuio, petulans sum, proco, procatum eo*: quod fit à κῶμος. Alij malunt interpretari Latino verbo, à Græcis petito *Comissari*: vt ἐπικωμάζω τινὶ eo loco sit, *comissatum adire* vel *comissantium more aliquem adire*: alias etiam significat proteruè illudere, more eorum qui Como & Baccho operantur: vide su-

δηλόω.

6 prà in Aristophanis Pluto, num. 2. [6] Vt χρυσωθῆς, 212,10. à δηλόω, *manifesto, declaro*: quod fit à δῆλος, *manifestus*,

εἰκάζω.

7 216,15. [7] Vt τύψεις, 181,3. ab εἰκάζω, *assimilo, conijcio*: quod
8 fit ab ἡ εἰκὼν, όνος, *imago*, 216,15. [8] Id est, altero, siue proxi-
9. 10. 11 mè sequenti Idyllio. [9] 286,16. [10] 316,5. Vide [illegible]. [11] Vt
12. 13 simplex τίθεται, 225,28. [12] 328,2. & 843,2. [13] Verbum è verbo, *ex dicere lasciuientem*; id est, ex verbis ipsius qui hoc Idyllio inducitur lasciuiens, atque hæc verba dicentis, ἦ ῥά γέ τοι σιμὸς καταφαίνομαι; Ex his autem verbis sunt qui arbitrẽtur, ipsum Poëtam ita lasciuire; vt quem Simichidem Apollonio teste appellant: Verum non obseruata temporis ratione, errare illos Munatus Gram-

πλανάομαι.

14 maticus affirmat. [14] Vt βοᾶται, 207,12. à πλανάομαι, *erro, decipior*: quod fit ab ὁ πλάνος, *vagabundus, erro* [illegible]

χαίρειν τῷ προσδεχθῆναι.

15 216,15. [15] Verbum de verbo, *gratiâ admitti*, vel [illegible] *cipi*; id est, vt admittatur ab Amaryllide [illegible] 728,40. προσδεχθῆναι verò, vt τυφθῆναι, 195,17. à προσδέ-

ἀξιόω.

16 χομαι, *recipio, admitto*. hîc verò passiuè positum est. [illegible]ωσαι, 208,31. ab ἀξιόω, *dignum puto*: quod fit ab ἄξιος,
17 *dignus*, 216,15. [17] θυμὸς, *animus*, compositum cum δυσ, δύσθυμος, *animo perturbatus, tristis*: vnde [illegible]
18. 19 264,35. [18] Vt τύψαι, 131,27. à [illegible]. [19] Vt [illegible] à προαιρέομαι, *eligo, statuo*: simplicis αἱρέομαι ob [illegible]

εἶδος.

20 tum vertitur in η, 171,29. [20] εἶδος propriè speciem, formam significat, vsurpatur etiam pro forma [illegible]
21. 22 poëmatij: hinc fit εἰδύλλιον, 264,31. [21] 316,11. [22] [illegible]
23 [illegible] 43,2. [23] Id est, propterea quòd Simi mentionem [illegible]

in versu citato, ἦ ῥά γέ τοι σιμὸς καταφ. credunt enim eum allusisse ad Simichidis nomen, quo ipse appellabatur, si Apollonio credimus. Sequitur οἰονται, vt τυπζονται, 185, 29. ab οἴομαι, quod & οἶμαι, 393, 1. [24] ὁ Σιμιχίδης, α. Patronymi- 24
cum vt Κρονίδης, 263, 12. ab ὁ Σίμιχος, qui Theocriti pater fuisse creditur.

CAPRARIVS VEL AMARYLLIS,
ἈΙΠΟΛΟΣ Ἢ ἈΜΑΡΥΛΛΊΣ
vel Lasciuus.
ἢ Κωμαστής.

Procatum-eo ad Amaryllida. Porrò mihi capræ
[25] Κωμάσδω [25] ποτὶ [0] τὰν Ἀμαρυλλίδα. [26] ταὶ δέ μοι αἶγες
Pascuntur in monte, & Tityrus ipsas agit.
Βόσκονται κατ᾽ ὄρος, καὶ ὁ Τίτυρος αὐτὰς ἐλαύνει. α
Tityre mihi multùm dilecte, pasce capras:
Τίτυρ᾽ [27] ἐμὶν [28] τὸ καλὸν [0] [29] πεφιλαμένε, βόσκε τὰς αἶγας· ε
Et ad fontem age Tityre, & testiculatum
Καὶ [25] ποτὶ τὰν [0] κράναν ἄγε Τίτυρε, καὶ τὸν [30] ἐνόρχαν
Illum Libycum album obserua, ne te cornu-feriat
Τὸν Λιβυκὸν κνάκωνα, [31] φυλάσσεο, μή [32] τυ [33] κορύψῃ.
O gratiosa Amarylli, quid me nõ-amplius hoc in antrũ
[34] Ὦ [35] χαρίεσσ᾽ Ἀμαρυλλί, τί μ᾽ οὐκέτι τοῦτο κατ᾽ ἄντρον α. ε. α
trãscursim aspiciẽs vocas amatorculũ: nũquid me odisti?
[36] Παρκύπτοισα [37] καλεῖς [38] τὸν ἐρωτύλον; ἦ ῥά με μισεῖς;
An vtique tibi simus videor cominus esse
Ἦ ῥά γέ τοι σιμὸς καταφαίνομαι ἐγγύθεν [39] ἦμεν
Nympha & mentosus? strangulari me facies.
Νύμφα, καὶ [40] προγένειος; [41] ἀπάγξασθαί με ποιησεῖς.
Ecce autem tibi decem mala fero: illinc decerpsi,
Ἠνὶ δέ τοι δέκα [0] μᾶλα φέρω· [42] τηνῶθε [43] καθεῖλον,
Vnde me iussisti decerpere tu: & cras alia tibi
[44] Ὧ μ᾽ [45] ἐκέλευ [43] καθελεῖν τύ· καὶ αὔριον ἄλλα τοι
feram.
[46] οἰσῶ.
Vide quidem acerbum meum dolorem. Vtinam fierem
[47] Θᾶσαι μάν [48] θυμαλγὲς ἐμὸν ἄχος. αἴθε [0] [49] γενοίμαν
Resonans apis, & in tuum antrum venirem,
Ἁ [50] βομβεῦσα μέλισσα, καὶ ἐς [51] τεὸν ἄντρον [0] [52] ἱκοίμαν,
Hederam subiens & filicem qua tu ornaris.
Τὸν κισσὸν διαδὺς, καὶ [0] τὰν πτέριν [0] [54] ᾇ τὺ [55] πυκάσδῃ.

Nunc

Nunc cognoui Amorem, grauis Deus; certè leænæ
Νῦν [56] ἔγνων τὸν Ἔρωτα, βαρὺς Θεός, ἦ [y] ῥα [o] [57] λεαίνας
Mammam sugebat, nemoréque ipsum nutriebat mater
[z] Μασδὸν [58] ἐθήλαζε, δρυμῷ τέ [59] μιν ἔτρεφε [o] μάτηρ
Qui me comburens & in ossa vsque lædit.
Ὅς με καταςμύχων καὶ ἐς [m] ὀςέον ἄχρις ἰάπτει.
O pulchrè aspiciẽs, omnino lapis, ô nigrũ-supciliũ-hab...
Ὦ [28] τὸ καλὸν [60] ποθορῶσα, [61] τὸ πᾶν λίθος, [62] ὦ κυάνοφρ...
Nympha, amplectere me Caprarium, vt te osculer
[o] νύμφα, [63] πρόσπτυξαί με τὸν [4] αἰπόλον, ὥς [32] τυ [o] φιλάσω
Est & in vanis osculis suauis iucunditas
Ἔςι καὶ ἐν [64] κενεοῖσι [a] [o] [65] φιλάμασιν [o] [66] ἁδέα [67] τέρψις.
Coronam discerpere me statim in minuta facies:
Τὸν ςέφανον [68] τῖλαί με καταυτίκα λεπτὰ [q] ποιησεῖς·
Quam tibi ego Amarylli dilecta, hederæ seruo
[d] Τόν [f] τοι [69] ἐγὼν [35] Ἀμαρυλλὶ [o] φίλα, [1] κισσοῖο φυλάσσω
Implicans foliculis, & odoratis apiis.
[70] Ἐμπλέξας [71] καλύκεσσι, καὶ [i] [72] εὐόδμοισι σελίνοις.
Hei mihi ego quid patiar, quid, infelix? non audis?
Ὤ μοι ἐγὼ τί πάθω, τί, [73] ὁ δύσσοος; οὐχ ὑπακούεις;
Bæta exutus, in vndas illas saliam,
[o] [74] Τὰν βαίταν [53] ἀποδὺς, εἰς κύματα [75] τῆνα [76] ἁλεῦμαι,
Vbi thynnos speculatur Olpis piscator.
[44] Ὧιπερ [77] τὼς θύννως [78] σκοπιάζεται Ὄλπις [79] ὁ γριπεύς.
Et si nõ mortuus-fuero, saltẽ qdẽ tuũ suaue paratũ-fuerit.
[a] [80] Κ᾽ ἤκα [o] μὴ [81] ποθάνω, [82] τό γε μὰν τεὸν [o] ἁδὺ [83] τέτυκται.
Cognoui dudum, cum me sciscitante num amares me,
[56] Ἔγνων [84] πρᾶν, [85] ὅκα [86] μευ μεμναμένω, εἰ φιλέεις με,
Neque Telephilon admiscuit strepitum,
Οὐδὲ [87] τὸ Τηλέφιλον [n] [88] ποτεμάξατο [89] τὸ πλατάγημα
Sed frustra molli in brachio extabefactum-est
[α] Ἀλλ᾽ αὔτως ἁπαλῷ ποτὶ [o] [90] πάχει [91] ἐξεμαράνθη.
Dixit & Agrœo vera cribro-vaticinatrix
[92] Εἶπε καὶ [93] Ἀγροιὼ [o] [m] [94] τἀλαθέα [95] κοσκινόμαντις
Dudum herbas-colligens sequens, quòd ego qui...
[α] [o] [96] Ἁ πρᾶν [96] ποιολογεῦσα [97] παραιβάτις, οὕνεκ᾽ ἐγὼ ...
Tibi totus incumbo; tu autem mei rationẽ nullam fa...
[98] Τὶν ὅλος [99] ἔγκειμαι· [f] τὺ δέ [86] μευ λόγον [1] οὐδένα ποιῇ.
Certè quidẽ tibi albam gemellos-parientẽ caprã seruo
Ἦ μάν [f] τοι [o] λευκὰν [o] [3] διδυματόκον αἶγα φυλάσσω

Quam

Quã me & Mermnonis *filia* Erithacis nigrũ-corp⁹-habẽs
[o] [d] Τάν με [4] ἁ Μέρμνωνος Ἐριθακὶς [o] ἁ [5] μελανόχρως
Petit, & dabo ipsi, quoniam tu mihi deliciaris.
Αἰτεῖ, καὶ [q] [6] δωσῶ [7] οἱ, ἐπεὶ [f] τύ μοι [8] ἐνδιαθρύπτη.
Salit oculus meus dexter: num videbo
[9] Ἄλλεται ὀφθαλμός [86] μευ ὁ δεξιός· ἆρά γ' [q] [10] ἰδησῶ ε
Ipsam? Cantabo ad pinum hîc inclinatus:
[o] αὐτάν; [t] [11] ἀσεῦμαι ποτὶ [o] τὰν πίτυν ὧδ' [12] ἀποκλινθείς· ε
Et me fortè aspexerit: quoniam non adamantina est.
Καί [y] [13] κέ μ' ἴσως [13] ποτίδῃ· ἐπεὶ οὐκ [o] ἀδαμαντίνα [14] ἐντί. ε
Hippomenes quando iam virginẽ voluit vxorẽ-ducere,
[15] Ἱππομένης ὅκα δὴ [o] τὰν παρθένον [16] ἤθελε [o] [17] γᾶμαι,
Mala in manibus capiens, cursum perfecit. sed
[o] Μᾶλ' ἐν [a] [18] χερσὶν [19] ἑλὼν, δρόμον [a] [o] [20] ἄνυεν. [o] ἁ δ' α. ε
Atalanta.
Ἀταλάντα. (morem.
Vt vidit, valde insaniuit, valde in profundum prosiliit a-
Ὡς [a] [21] ἴδεν, ὡς [22] ἐμάνη, ὡς ἐς βαθὺν [23] ἅλλετ' ἔρωτα. † o
Gregem etiam vates ab Othry duxit Me-
[o] Τὰν [o] ἀγέλαν [24] χ' ὡ μάντις ἀπ' Ὄθρυος [o] [25] ἆγε Με- αγ ·
lampus.
λάμπους.
In Pylum: porrò Biantis in vlnis reclinata-est
Ἐς Πύλον· [26] ἁ δὲ Βίαντος ἐν [a] [k] ἀγκοίνῃσιν [12] ἐκλίνθη
Mater gratiosa prudentis Alphesibœæ.
[26] Μάτηρ [o] ἁ χαρίεσσα περίφρονος Ἀλφεσιβοίας.
At pulchram Venerem in montibus oues pascens
[o] Τὰν δ' [o] καλὰν Κυθέρειαν ἐν [27] ὤρεσι [o] μᾶλα [28] νομεύων
Non sic Adonis in plus duxit rabiei.
Οὐχ οὕτως [29] † ὥδωνις ἐπὶ [30] πλέον [o] [25] ἄγαγε [o] λύσσας. α
Quare neque mortuum ipsum sine mamma ponit.
Ὥστ' οὐδὲ [31] φθίμενόν [32] μιν [33] ἄτερ [l] μαζοῖο [34] τίθητι. ε
Beatus quidem mihi immutabilem somnum dormiens
[o] [35] Ζαλωτὸς μὲν [36] ἐμὶν ὁ τὸν [37] ἄτροπον ὕπνον ἰαύων
Endymion. Admiror autem ô dilecta mulier Iasionem,
Ἐνδυμίων. [o] [35] ζαλῶ δὲ [o] φίλα [38] γύναι Ἰασίωνα,
Qui tanta adeptus-est, quanta non audieris profani.
Ὃς [39] τοσσῶν [a] [40] ἐκύρησεν, ὅσ' οὐ [41] πευσεῖσθε [15] βέβαλοι. α
Doleo caput. tibi verò non est-curæ: non-amplius cano.
[m] Ἀλγέω [o] τὰν κεφαλάν. [42] τὶν δ' οὐ μέλει· οὐκέτ' ἀείδω. ε. ε
Iace

Iacebo autem cadens, & lupi hîc me c...
t. [43] Κείσομαι [44] πεσὼν, καὶ [45] τοὶ λύκοι ὧδέ μ' [46] ...
Tanquam mel tibi dulce hoc in gutture f...
† Ὡς μέλι [f] τοι γλυκὺ τοῦτο κατὰ βρόχθοιο [47] ...

ποτὶ pro πρός. 25 [25] 249,36. [26] Pro αἱ αἶγες, 246,22. [27] 241,36. [28] ...
ταὶ pro αἱ. 26 λίαν, multùm, valde, vel καλῶς pulchrè, bene, 249,3. ...
ἐμιν pro ἐμοί. 27 πεφιλημένος, ο: vt ὁ τετυμμένος, 195,32. à φιλέω, ...
τὸ καλόν. 28 amo: quod fit à φίλος amicus, 216,15. [30] Pro ἐνόρχ...
πεφιλαμένος. 29 Per ἐνόρχην intelligit hircum nõ castratum: compos...
φιλέω. ab ἐν, & ὄρχις, εως, id est, testis, testiculus. [31] Ionicum ...
ὁ ἐνόρχης, ου. 30 193,31. pro φυλάσσου, à φυλάσσομαι, vito, caueo, ...
φυλάσσευ pro φυ- 31 243,9. [33] Vt τύψῃ, 181,20. à κεφαλαιόω ...
λάσσου. τυ pro σε. 32 [34] 251,5. [35] 150,3. [36] Pro παρακύπτουσι. vide ...
33. 34. 35 21. [37] Vt ποιεῖς, 203,9. [38] Diminutiuum, 264, ... ab ...
παρκυπτεῦσι. 36. 37 ωτος, amor. [39] 317,23. & 21. [40] τὸ γένειον, mentum, ...
ἐρωτύλος, ου. 38 ὁ προγένειος, mentosus, habens barbam prominentem: comp...
... pro εἶναι. 39 situm ex πρὸ & γένειον significans eum, cui est prom...
προγένειος. 40 barba, vt πρόχειλος, ex πρὸ & χεῖλος, cui prominet labium ...
... 41. 42 [41] Vt τύψαιμι, 201,9. ab ἀπάγχω. suffoco, strangulo. [42] Ad...
uerbium loci, 248,29. formatum à Dorico ...
καθίλον, καθελεῖν. 43 ἐκεῖνος, 244,38. [43] Vt in simplici εἷλον, ἑλεῖν, ... & ...
... 44 καθαιρέω, desumo, decerpo: ex κατὰ & αἱρέω, 172,1. & ... [44] ...
pro ῳ, neglecto ι subscripto, 120,1. estque Aduerbium ...
ὧδε. forma Datiui, vt τῇ & τῷ, 246,39. sic ὧδε in sequenti ...
vbi δε redundat vt in articulis, 246,8. Nisi malis ὧ Po...
cè factum è communi Aduerbio οὗ, vbi, ... sequens
autem ὧδε habet Romana editio sine ι, ... pro ...
... κέλομαι. 45 vbi. [45] Pro ἐκέλευε, t. vt ἐτ..., 185,14. à κέλομαι Poe...
... 46 verbo, pro κελεύω, iubeo. [46] Pro ..., q. Vide ...
... 47 crasim ex ..., vt τύψαι, 20..., 1. à ..., ...
... 48 ἔτο, 217,1. [48] ὁ καὶ ἡ θυμαλγής, καὶ τὸ θυμαλγές, ...
mum afficiens: à θυμὸς, animus; & τὸ ἄλγος, tri...
... 49 [49] Pro ..., ο: 361,29. [50] Pro ..., t: vt ...
βομβεῦσα. 50 204,4. à βομβέω resono vt apis. fit enim ab ὁ βόμβος, ου, ...
... 51. 52 bus, sonus aptum, 216,15. [51] 243,28. [52] 380,12. [53] Vt ...
... 53 γὺς, 230,21. à ... ingredior. [54] ...
54 neglecto ι subscripto, 120,1. in Aldino tamen e...
πυκάζω. 55 vetustissimo legitur ῳ pũcto subscripto. [55] Pro ...
vt τύπτῃ, 185,28. à πυκάζω, orno, denso: ...
56. 57 densè, 216,15. [56] 235,5. & 369,8. [57] Pro ...
... 58 [58] ἡ θηλὴ, ῆς, mamma fœmina: hinc ...
... lacter, vbera sugo. nam dicitur ... de ...
... 59. 60 quam de puero qui lactatur. [59] 243,... [60] ...
... 61 7. à ..., 249, ... [61] Adue... ...

lapis, id est, durissima & asperrima instar saxi. [62] Com- 62 ὁ κυανόφρυς, υος.
ponitur ex τὸ κυανος, ου, *niger*; & ἡ ὀφρὺς, ύος, *supercilium*,
147,8. [63] Vt τύψαι, 200,1. à περιπτύσσομαι vel περιπτύσσω, 63
μ. ύξω, *amplector*. [64] Pro τοῖς κενεοῖς, id est, κενοῖς, à κενεὸς, 64 κενεοῖσι.
pro κενὸς, *vacuus*. [65] Pro τοῖς φιλήμασι, à & ο. τὸ φίλημα, 65 φιλάμασι.
ατος, verbale 261,3. à φιλέω, μ. ήσω, *amo, suauior, osculor*.
† [66] Doricè pro ἡδεῖα, à masc. adiect. ἡδὺς, *iucundus, sua-* 66
uis. Fœminino ἁδέα perperam statuit Antesignanus ma- ***Antesig. lapsus.***
sculinũ ἁδέος: Solent enim Dores & Iones ex adiectiuis
fœmininis in εια, quorum masculina desinunt in υς, exi-
mere posteriorem diphthongi vocalem ι, ideoque cir-
cumflexum vertere in acutum: Sic dicit Homerus ὠκέαν
ἶριν & βαθέην ὕλην, è masculino ὠκὺς, & βαθὺς *profundus,*
altus. Et Callymach. in Hymno ad Dianam, πολέας δὲ
ἀπολέξατο νύμφας, *multas allegerat nymphas*. pro πολεῖας è
masculino πολὺς iuxta regulam, 251,10. (At in prosa πολ-
λὰς dicunt, ex Ionico & poëtico πολλὸς, 275,10.) Sic etiam
Theognis, ὠκύτερος ταχέων ἁρπυιῶν, *velocior pernicibus*
Harpyis. pro ταχειῶν, & Herodotus: τοὺς ἔρσενας σέβονται
μᾶλλον τῶν θηλέων, *mares habent in maiori veneratione quàm*
fœminas, pro θηλειῶν: At alibi idem Herodot. θήλεα ἵππος
proparoxytonωs dixit, quia masculinum θηλὺς est Ba-
rytonum. [67] Verbale, 261,7. à τέρπω, μ. ψω, *delecto, de-* 67 ἡ τέρψις, ιος.
mulceo. [68] Vt τύψαι, 181,37. à τίλλω, μ. ιλῶ, *vello, discerpo*. 68 τῖλαι.
[69] 243,34. [70] Vt τύψας, 183,29. ab ἐμπλέκω, quod compo- 69. 70
nitur ex ἐν, (402,2.) & πλέκω, *plico*. [71] Datiuus pl. poë- 71 καλύκεσσι.
ticus, 150,26. ab ὁ κάλυξ, κος, *folliculus qui florem & semen*
includit. genitiuus κισσοῖο regitur à καλύκεσσι; vt sit hic
sensus; Hanc ego è foliculis (vel floribus) hederæ inte-
xens, tibi seruo. [72] ὀσμὴ & Doricè ὀδμὴ (387,44.) *odor*: 72 εὐόδμοισι.
hinc εὔοσμος & εὔοδμος, *odoratus*: vnde Datiuus pluralis
τοῖς εὐόδμοισι pro εὐόδμοις, i. [73] Componitur ex δυς, 262, 73 δύσσοος.
4. & σῶος, quasi *difficulter saluus*. [74] Pro τὴν βαίτην, o. 74 ἡ βαίτη, ης.
Bæta est indumentũ ex pellibus consutis, vestis pellicea
& pastoralis. [75] 244,39. [76] Pro ἁλεῦμαι, 119,15. vt ψαλοῦ- 75. 76 ἁλεῦμαι.
μαι, 198,24. ab ἅλλομαι, *salio, prosilio*. [77] Pro τοὺς θύννους, 77 τὼς θύνως.
130,4. Thynnus est nomen piscis prægrandis. [78] Σκο- 78 σκοπιάζομαι.
πιὰ, *specula*: vnde σκοπιάζομαι, *speculor*, 216,15. [79] ὁ γρῖ- 79 γριπεύς.
πος, *rete*: hinc ὁ γριπεὺς, *piscator, nexis retibus piscans.*
[80] Pro καὶ αἴκα, per synalœphen: αἴκα verò Doricum est 80 κἤκα. αἴκα.
pro εἰκε, 119,15. vide 314,4. [81] Per aphæresim pro ἀποθάνω, 81 ἀποθάνω.
vt τύπω, 181,22. ab ἀποθνήσκω, 385,22. & 387,10. Melius con-
iunctè legit Sylburgius, μαποθάνω: quia scilicet ibi non
Apostrophus duntaxat est sed etiam Crasis, nempe η & α
in α longum contractis: (est enim μάποθάνω pro μὴ ἀπο-

θάνω, *non mortuus fuero*. Nec vel η per apostrophum sol[...] abiici, 8, 24. vel α in hac Præpositione produci: absorb[...] autem η ab α potest in crasi, veluti minus sonās, à ma[...]

τὸ τεὸν ἀδύ. 82 sonoro. sicut in verbis, 202, 28. [82] *Tuum iucundum*, id [...]

τέτυκται. 83 tua iucunditas; hoc est, iucunditas saltē aliqua tibi [...]

πεαὶ pro πρόλω. 84 facto parabitur; sat scio. [83] 410, 5. [84] Doricum ei[...]

85 πρόλω, *dudum*. [85] Dorica particula, pro ὁπηνίκα, qua[...]

μεῦ μεμναμένυ. 86 [86] Verbum verbo, *me referente* vel *indagante*, siue *m[...]tionem faciente*; id est, cum ex Telephili strepitu a[...] prophetissæ cuiusdam respōsis indagarem & augura[...] num me redamares: neque Telephilum, &c. μεῦ pro [...] 243, 8. & μεμναμένυ pro μεμνημένυ, o. Vide 286, 8. & 7[...]

τηλέφιλον. 87 [87] Est folium papaueris: † dictum quasi δηλίφιλον, q[...] amorem præmonstret. nam huius foliis intra man[...] collisis, ex sono de amore iudicabant: si enim legitimum [...] & acutum sonum reddidissent, se ab amatis redama[...] coniiciebant: contrà, ex molli, inani ac illegitimo foliorum Telephili strepitu, se in amicarum odio esse coniectabāt. In eadem hæresi hodie multos versantes vidi, qui ex simili effectu foliorū buxi aut herbæ clematidi[...] foco candenti admotorum, eadem prorsus indicia se accipere posse arbitrabantur. Vel fortasse dictum τηλέφιλον, ex eo quod δηλοῖ καὶ τηλοῦ ἀπόντα φίλον indicat amicum

ποτιμάξας. 88 longè absentē. [88] Vt ἐτύψας, 197, 35. sed sine augméto, [...]

τὸ πλατάγημα ἀ[...]ατο. 89 à ποτιμάττω, 249, 41. [89] Verbale, 261, 3. à πλαταγέω, *crepo*, *strepo*. In Aldino exemplari, pro ποτιμάξας τὸ πλατάγημα, legitur, ποτιμαξάμενον πλατάγησεν, *mistum crepuit*; vel, *tactum & intra digitos collisum, strepitum fecit*. vbi ποτιμαξάμενον est vt τυψάμενον, 201, 17. à ποτιμάττω; quod

ποτὶ. est idem cum ποτιμάττω. nam ποτὶ & ποὶ Dorica sunt pro πρός: atque in hoc ipso loco quædam vetusta exemplaria habent ποτιμαξάμενον. πλατάγησεν autem est vt [...]ψε, 176, 24. sed sine augmento, n: à πλαταγέω, [...]

90 [90] Pro πήχει, à πῆχυς, εως, 146, 14. per brachium siue c[...]

ἐξεμαράνθην, ης, η. 91 tum videtur intellexisse manū vel digitos. [91] Vt [...] 191, 36. ab ἐκμαραίνω, *marcefacio, tabefacio*: compo[...] ab ἐκ (quæ ante vocalem fit ἐξ, 249, 25.) & μαρ[...]

εἶπον, ες, ε. 92. 93 αἰνῶ, *tabefacio, arefacio*. [92] 286, 25. & 302, 31. [93] Vt [...] 155, 29. est autem nomen cuiusdam vetulæ sortile[...]bro vaticinantis: quæ diuinandi ratio ad nostr[...]

τἀλαθέα. 94 tempora permanauit. [94] Pro τὰ ἀληθῆ, à τὸ ἀληθές. Perpende hîc tria; synalœphen siue contractione[...]

κοσκινόμαντις. 95 qua, 313, 17. Dorismum, o: & Ionismum, m. [95] [...] composita ex τὸ κόσκινον, vel ὁ κόσκινος, *cribrum*: & μ[...]

ἁ ποιολογεῦσα. 96 ις, *vates*. [96] Pro ἡ ποιολογοῦσα, o, & t: vt ποιοῦσα, [...]

à ποιολογέω, *herbas colligo*; ab ἡ ποία, *herba*; & λέγω, *lego*,
colligo. [97] Pro παραιβάτις. nam poëtæ παραὶ pro παρὰ di- 97 παραιβάτις. παραί.
cunt: & fit à masculino ὁ παραιβάτης, ου: vt ἡ δεσπότις ab ὁ
δεσπότης, 251, 23. παραιβάτης autem, id est, *socius*, *comes*, est
verbale, 261, 12. à παραβαίνω, *iuxtà eo*: sed quasi à παραβί-
βημι vel παραβάω, 356, 39. Hunc versum præcedenti sic
coniunge, Καὶ Ἀγροιὼ κοσκινόμαντις, ἁ πρᾶν ποιολογεῦσα πα-
ραιβάτις, εἶπε τἀλαθέα, *Atque Agræo cribro vaticinans, du-
dum herbas colligens sequens, dixit vera*: & *herbas colligẽs
sequens*, id est, dum messores sequens, relictas spicas col-
ligeret. [98] 243, 42. [99] Componitur ex ἐν, 419, 22. & 402, 2. 98. 99.
& κεῖμαι, 326, 29. [1] 143, 12. [2] Pro ποιῇ, 204, 10. nam 1, 2 ποιῇ.
Dores ι subscriptum sæpe negligunt, 120, 1. [3] Ab ὁ καὶ ἡ 3 διδυματόκος.
δίδυμος, *geminus*, *gemellus*; & τίκτω, *pario*, (cuius præteri-
tum medium τέτοκα, 197, 5.) fit regulariter ἡ διδυμοτόκος,
geminos enixa, *gemellos pariens*: verùm poëtæ in com-
positis ex nominibus tertiæ declinationis, ο claudens
primam compositionis partem, in η mutant, διδυμητόκος,
& Doricè διδυματόκος, ο. Idem nonnunquam etiam in
prosa fieri, declarant ἐλαφηβόλια, πολλοστημόριον, & similia:
quæ alij Ionismum habere putant, cum potius videãtur
esse Attica. [4] Cum nomen proprium articulo fultum, 4
regit genitiuum proprij nominis, cum eo articulo, si sit
masculinus, intelligitur in eodem casu υἱὸς, id est, *filius*:
si sit fœmininus, suppletur θυγάτηρ, *filia*: vt, Πέτρος ὁ Ἰωάν-
νου, *Petrus Ioannis*, scilicet *filius*: Ἐριθακὶς ἡ (& Doricè ἁ)
Μέμνονος, *Erithacis Memnonis*, supple *filia*. [5] Dictio cõ- 5 μελανόχρως.
posita ex ὁ μέλας, μέλανος, *niger*: & ὁ χρῶς, χρωτὸς, *cutis*,
corpus. [6] Pro δώσω, q: à δίδωμι, 397, 12. [7] 240, 2. & 244, 8. 6. 7
[8] Vt τύπτε, 185, 28. sed neglecto ι subscripto, 120, 1. ab ἐν- 8
διαθρύπτω vel ἐνδιαθρύπτομαι, *ludibrium & delicias facio*.
[9] Quasi dicat; † Amaryllida procul venientem videre 9
videor: num igitur ipsam inuisam? [10] 378, 13. [11] Vt πεπεύ- 10. 11 ἀσεῦμαι.
μαι, 396, 4[?]. ab ἀσῶ. [12] Vt τυφθεὶς, 195, 35. ab ἀποκλίνω. Vide 12 ἀποκλινθείς.
308, 13. [13] Κε ποτίδῃ, pro προσίδῃ ἄν. nam κε est ἄν, 704, 16. 13 κε ποτίδῃ.
& in ποτίδῃ punctum subscriptum desideratur, 120, 1. &
ποτὶ loco πρὸς positum est: tamen ι quod est in ποτίδῃ,
non pertinet ad ποτὶ, sed ad simplex ἴδῃ. Vide ἐάν ἴδω,
ῃς, ῃ, 377, 36. [14] 316, 21. [15] Sequentes versus, tribus vltimis 14. 15
exceptis, sunt cantilena, quam Caprarius audiente Ama-
ryllide canit. hæc pluribus fabulis contexitur: quibus nõ
paucos enumerat, qui ægrè quidem, sed tamẽ suis amo-
ribus tandem summa cum voluptate sunt vsi: quorum
exemplo ipse in spem primum erigitur se aliquando
Amaryllide potiturum: mox verò in desperationẽ rursus

adducitur, vbi videt illam his auditis nullo modo commoueri. Quia verò sine harum fabularum cognitione contextus est subobscurus, eas paucis perstringam. ac prima quidem loquitur de Atalanta: quæ cùm mira corporis velocitate præstaret, & à nuptiis omnino abhorreret, procis suis cursus certamen proposuit, in quo victus mortis pœna; victorem, coniugij sui præmium sequeretur. Multis itaque victis, tandem Hippomenes mala aurea, quæ à Venere acceperat, ante pedes præuertentis Atalantæ singulatim proiiciens, eam malis colligendis detentam superauit, ac postea in vxorem duxit. Altera sic habet: Cùm Bias Peronem Nelei filiam miserè deperiret, eamque Neleus se illi daturum negaret, nisi is boues, quas Iphiclus vi raptas è Pylo Nelei vrbe in Othryn Thessaliæ montem abduxerat, restituendas curaret: Melampus vaticinio clarus, se maximis periculis exponens, id tandem in Biantis fratris gratiam peregit, atque Bias amica potitus est: ex qua postea Alphesibœam sustulit. Tertia fabula, est de Adonide pastore: quem cùm Venus (quæ & Cytherea à Cythera insula, in qua primùm coli cœpta est, appellatur) mirum in modum adamaret, ab apro est interfectus: sed eum Venus aliquot menses gremio fouens, in vitam fertur reuocasse, ac postea illum in deliciis habuisse. In quarta meminit Endymionis, qui ob venationis studium, cõstanti animo mulieres omnes spernebat. tandem tamen Luna eius amore capta, illum somno arctissimo sopiuit, vt vel eius dormientis desideratissimo complexu frueretur. Postrema verò fabula, est de Iasione, cum quo dormiente Ceres est congressa, & ex eo concubitu facta est grauida: quæ res est auditu incredibilis iis qui mysteriorum amoris sunt ignari: qui βέβαλοι nuncupantur.

Fabula de Atalanta & Hippomene.

De Biante & Perone.

De Adonide & Venere.

De Endymione & Luna.

De Iasione & Cerere.

βέβαλοι.

γᾶμαι.

ἴδον, 55, 2.

ἐμάνη.

16. 17 [16] Imperfectum ab ἐθέλω. [17] Pro
18. 19. 20 γῆμαι, 0:360,12. [18] 274,32. [19] 355,17. [20] Pro ἴδεν, 0: imper-
21 fectum vel aoristus secundus ab ἰδέω. [21] 377,34. ὡς ...
postquam vidit, supple *mala quæ proiecerat Hippomenes*, ὣς ἐμάνη, *sic*, id est *valde, insaniuit*, subaudi *malorum desiderio & amore*. In Romana editione & Scholiis ... ista ὡς sine accentu scripta sunt: ὡς ἴδεν, ὡς ἐμάνη, ... βαθὺν ἄλετ' ἔρωτα: ac primum quidem ὡς significat ... *quàm, simul ac*: Reliqua duo, *quàm, quãtum? quanto*... *quomodo*: vt apud Virgilium Eglo. 8. *Vt vidi, vt perii, vt me malus abstulit error.* rectè: Nam tum demum ... ὣς acui, cùm ponitur pro *sic*: vt sæpè apud Homerum ... φάτο, *sic ait*: ὣς εἰπὼν, *sic fatus*. & alibi ...
22 οὐδ' ὥς *ne sic quidẽ, ne hac quidẽ ratione.* [22] Vt ...

à μαίνομαι. vide 178,4. [23] Pro ἥλλετο, o. Imperfectum pro 23 ἄλλετο.
aor.sec.qui per vnicum λ scriberetur,178,16.in margine:
ab ἄλλομαι: vel dicemus esse sine augmento, n. Notatur
spiritu tenui, Æolico more, quamuis ἄλλομαι aspiretur:
veluti & ἄλτο pro ἥλετο: de quo 370,39. [24] 314, 11. Con- 24 χ' ὠ μάντις.
iunctè legit Sylburg. χὠ, & notat scribi χὠ pro καὶ ὁ sin-
gulariter eliso coniunctionis ι, & αο in ω contractis: plu-
raliter verò pro καὶ οἱ scribi χῷ ι subscripto, vt χῷ ξυμπό-
ται, χῷ συγγενεῖς, quemadmodum ex Ori Milesij Ortho-
graphia refert Etymol. Sed tradit is, in plurali ι ad latus
adscribi more quidem veteri χωὶ, non χῷ vt hodie scribi
solet. porrò quod de χὠ & χῷ dictum est, idipsum de
singulari χά & plurali χᾀ pro καὶ ἁ intelligendum est. In
ἄτεροι tamen & ἅτεραι pro οἱ ἕτεροι, & αἱ ἕτεραι nihil sub-
scribitur. [25] 332,29. [26] ἁ μάτηρ ἁ χαρίεσσα, &c. periphrasis 25. 26 ἁ χα.
est ipsius Peronis, quam Bias adamabat. [27] Poëticum 27
pro ὄρεσι, à τὸ ὄρος, εος, & poëticè οὖρος. [28] ἡ νομή, ῆς: *pa-* 28 νομεύω.
bulum, pastura: hinc νομεύω, *pasco*, 216,15. [29] 418, 28. 29 ὤ δωνις.
Mauult Sylburg. coniunctè ὤδωνις: Quia (inquit) Apol-
lonius apud Etymologum tradit ἐν τοῖς πνεύμασι τὴν δα-
σεῖαν ἐπικρατεῖν, *in spiritibus asperum vincere*: (cum scilicet
concurrunt) vt ἐμὸς ἅπιθον: in quo posteriore, vt tenuis
ab aspero ita grauis ab acuto est obliteratus. Eodem ta-
men authore ὤ πόλος δυσωνύμενον καὶ φιλούμενον συνα-
λήλιπται, id est, ὤ πόλος per synaliphen ex ὁ αἰπόλος fa-
ctum retinet in illa Crasi asperum simul & tenuem spi-
ritum: Si itaque superiorem ὤδωνις respuas, scribendum
saltem ὤδωνις acuto post tenuem posito: Sed magis mihi
probatur prima scriptura: præsertim cum idem infra in
ω, nulla spiritus mentione facta, solum dicat ι adscribi
ᾠπόλος. [30] 258,16. [31] 415,1. [32] 243,36. & 244,6. [33] ἄτερ 30. 31. 32. 33
μαζοῖο τίθηϊ, id est, *cessat amplecti, vel gremio fouere.*
[34] 224,23. [35] Pro ζηλωτὸς, o. verbale, 261,12. à ζηλόω, ζηλῶ, 34 τίθηϊ.
& Doricè ζαλῶ, u. όω, id est, *æmulor, suspicio, admiror,* 35 ζαλωτός.
beatum indico. [36] 243,36. [37] A τρέπω, *verto, muto*, fit ver- 36. 37
bale (262,38.) ἡ τροπὴ, ῆς, *mutatio, conuersio*: vnde cum α
priuatiuo fit adiectiuum ἄτροπος, *immutabilis, incōcussus,*
perpetuus. [38] 275,1. Per apostrophen ad Amaryllida ser- 38
monem conuertit. [39] Est genitiui pluralis à τόσσος, *tan-* 39 τόσσος.
tus: id poëticum est pro τόσος. [40] Vt ἔτυψε, 176,24. à κυρέω, 40
adipiscor. construitur cum genitiuo. [41] Pro πεύσεσθε, vt 41
τύψεσθε, 198,9. habet terminationem futuri secūdi medij
τυπεῖσθε, 198,14. Vide 199,28. & 396,33. Venit autem à the-
mate πυνθάνομαι, 396,1. [42] 243,42. [43] κεῖμαι, *iaceo*, fit (vt 42
habes 326,19.) à κέω, κείω, & crasi κέω: vnde futurum pri- 43 κεισεῦμαι.

mum κείσω, & medium κείσομαι, pro quo Dores dicunt

πεσών. 44.45 κεισεῦμαι, vel κεισεῦμαι, 326,31. & 395,27. [44] 397,32. [45] 246,

ἔδοντι. 46 22. [46] Communiter dicendum erat ἔδοντι, ab ἔδομαι futuro secundo medio: de quo, 309,22. & 377,27. Iuxta huius analogiam, futurum secundum actiuum esset ἐδῶ, non ἐδῶ: & tertia pluralis ἐδοῦσι, non ἐδοῦσι. Pro ἐδοῦσι ve antepenacuto, Theocritus more Dorico (169,42.) di ἔδοντι. Ego malim legere ἔδονται, quòd futurum secundũ

θυοίμαν, οιο, οιτο. 47 dũ huius verbi in voce actiua vix inueniatur. [47] 361,32.

τὸ εἶδος, εος.
τὰ Ὀλύμπια.
ὁ Ὀλυμπιονίκης, ου.

ἡ Ὀλυμπία, ας.

*Rectius vertendũ Hieroni Syracusio Celete, scilicet victoriam adepto, est enim κέλητι Datiuus causæ, nõ commodi.

PINDARI OLYMPIA

ΠΙΝΔΆΡΟΥ [1] ὈΛΥ΄ΜΠΙΑ

ἢ Ὀλυμπιονῖκαι.

siue Olympiæ-victores.

Hieroni Syracusio celeti.

Ἱέρωνι Συρακουσίῳ κέλητι.

ODE PRIMA.

[2] ΕἸΔΟΣ [3] ά.

Strophe prima est *versuum septemdecim.*

[4] Στροφὴ ά κώλων ιζ.

Optima quidem aqua: sed

Ἄριστον μὲν ὕδωρ· [5] ὁ δὲ

1 [1] SVAS Odas Pindarus *Olympia* siue *Olympionicas* inscripsit, quòd his Olympia certamina, quę ad Olympiã vrbẽ quinto quoq; anno celebrabãtur, atq; eorũ certaminũ victores (qui Olympionicę, ἀπὸ τῆς νίκης. i. à *victoria*, dicũtur) summis in cœlum vsq; laudibus extollat. & prima quidẽ Ode Hieronem Syracusanorũ regẽ, qui celes septuagesima tertia Olympiade victoriam his ludis retulerat, amplissimo laudum præconio ad sidera vsq;

κέλης, ητος. euchit. Est autẽ celes, is qui equum desultorium. i. solum, videlicet sine bigis aut quadrigis, incitatissimo cursu agi-

2 tat: quo nomine ipse quoq; equus appellatur. [2] 264,32. &

3 supra in argumento, 3. Eidyll. Theocriti, nu. 20. [3] Literis alphabeticis vtuntur Græci pro notis arithmeticis; vt...

4 Lexicorũ appẽdicibus fusissimè explicatur. [4] Diuisæ sunt

στροφή.
ἀντιστροφή.
ἐπῳδός.

Odæ Pindari per Strophas & Antistrophas, quæ eodem semper numero & eisdẽ versuũ legibus cõstant; atque Epodos, & numero & versuum ratione ab vtraq; illa variantes. Si verbũ verbo velis reddere, στροφὴ versionem sonabit, à στρέφω, verto: ἀντιστροφὴ, inuersionẽ vel contrauersionẽ: & ἐπῳδὸς, accentionẽ. Erant aũt vocabula choreaũ ac saltationũ, quę ad lyræ concentũ ducebantur. dũ enim Strophe occinebatur, saltãtes sese ab vna parte in alteram vertebãt: in Antistrophe gradũ inuertebant: & in Epodo

5 interquiescebant. [5] Ordinem huius cõstructionis paulò inuerti

Aurum, ardens ignis
Χρυσὸς, αἰθόμενον πῦρ
Velut excellit no-
Ἅτε διαπρέπει νυ-
cte, superbis eximiè diuitiis.
κτὶ, †μεγάνορος ἔξοχα πλούτου.
Si verò certamina narrare
Εἰ δ' ἄεθλα, °[6] γαρύεν
Desideras mi anime,
[7] Ἔλδεαι [8] φίλον ἦτορ,
Ne-porrò sole speculeris
[9] Μηκέθ' °ἁλίου [10] σκόπει
Aliud feruentius
[11] Ἄλλο θαλπνότερον
In die fulgidum astrum,
Ἐν °ἁμέρᾳ φαεινὸν ἄστρον,
Vacuum per æthera.
°Ἐρήμας δι' [12] αἰθέρος.
Neque Olympico certamine
Μηδ' Ὀλυμπίας ἀγῶνα
Præstantius eloquemur.
[13] Φέρτερον [14] αὐδάσομεν.
Vnde celeberrimus
Ὅθεν [15] ὁ πολύφατος
Hymnus vndique-ponitur
Ὕμνος [16] ἀμφιβάλλεται
Sapientum consiliis, resonare
Σοφῶν [17] μητίεσσι, [18] κελαδεῖν
Saturni filium in prædiuitem venientes
Κρόνου παῖδ' ἐς [19] ἀφνεὰν [20] ἱκομένους α
Ac beatum Hieronis larem,
Μάκαιραν Ἱέρωνος ἑστίαν,

inuersum sic retexe: Aurum verò † eximiè excellit superbis diuitiis (id est, reliqs metallis) nō aliter quàm ignis noctu. [6] Pro γηρύειν: Dorismus duplex. Vide 118,42. 119,42. & 183,13. à γηρύω. [7] Pro ἔλδῃ, 186, 23. vt τύπτῃ, 186, 28. ab ἔλδομαι. [8] φίλον ἦτορ, *carum cor, care anime;* vel, *mi anime.* [9] Pro μηκέτι, 8, 9. & 12. id est, *ne amplius, ne posthac, ne porrò.* [10] Vt ποίει, 203, 18. à σκοπέω. [11] 266, 2. [12] 140, 26. [13] 266,13. [14] Vt τύψομεν, 178, 34. ab αὐδάω, siue αὐδάζω, μ. άσω. [15] A φημὶ (328, 1.) cum πολὺ, id est, *multū*, fit verbale (261, 12.) ὁ ἡ πολύφατος; *celebris, vulgatus, de quo multus sermo habetur.* [16] Id est, passim celebratur, vel exornatur. [17] Datiuus pluralis poëticus, 150,26. & 30. ab ἡ μῆτις, ιος. [18] *Resonare*, &c. id est, Vt ij qui veniunt in amplas ædes Hieronis, celebrent Iouem Saturni filium. κελαδεῖν, vt ποιεῖν, 203, 36. à κελαδέω. [19] Ab ἄφενος (de quo supra in Hesiodi Oper. & die num.61.) fit adiectiuum ἀφνειος vel ἀφνεός. [20] 389,14.

6 γαρύειν. 7 ἔλδεαι. 8 9 10 11 12 13. 14 15 πολύφατος. 16 17 μητίεσσι, seu μη- 18 τίεσι. 19 ἀφνεός, α, ον. 20 ἱκόμενος, ου.

Antistrophe versuum XVII.
[4] Ἀντιστροφὴ κώλων ιζʹ.

Iuris qui administrat
Θεμιστεῖον ὃς ἀμφέπει
Sceptrum in pecorosa
ο [21]Σκᾶπτον ἐν ο [22]πολυμάλῳ
Sicilia; decerpens quidem
Σικελίᾳ, δρέπων μὲν
Cacumina virtutibus ab omnibus:
[23]Κορυφὰς [24]ἀρετᾶν ἀπὸ [24]πασᾶν
Resplendet autem &
Ἀγλαΐζεται δὲ καὶ
Musices in flore;
ο Μουσικᾶς ἐν ἀώτῳ,
Vt ludimus dilectam
[25]Οἷα παίζομεν ο φίλαν
Viri circa crebrò
Ἄνδρες ἀμφὶ θαμὰ
Mensam. Atqui Doricam
Τράπεζαν. [26]ἀλλὰ Δωρίαν
citharam à clauo
ἀπὸ φόρμιγγα πασσάλου
Sume, si tibi Pisæque
Λάμβαν', [27]εἴ τι τοι ο Πίσας τε
Et Pherenici iucunditas
Καὶ Φερενίκου χάρις
Mentem dulcissi-
Νόον f [28]ὑπὸ γλυκυτά-
mis applicuit cogitationibus
ταις f ἔθηκε a φροντίσιν·
Quãdo iuxta Alpheum proruit, corpus
Ὅτε παρ' Ἀλφεῷ [29]σύτο, δέμας

σκᾶπτον.
21 [21]Pro σκῆπτον, o: & σκῆπτον pro σκῆπτρον, abiecto ρ, vt in σκηπτοῦχος, id est, *sceptritenens*, nõ σκηπτροῦχος: dicimus tamen ꝑ eodẽ σκηπτροφόρος.

πολύμαλος.
22 [22]Pro πολυμήλῳ, o: ex πολὺ, *multum*; & τὸ μῆλον, *ouis*; quasi *ouibus abundante*.
23 [23]Id est, summã virtutum omniũ.

ἀρετᾶν πασᾶν.
24 [24]Pro ἀρετῶν πασῶν, 121, 37. & 122, 14.
25 [25]Id est, vt viri haud raro ludere solemus ꝓpe cara symposia. Nam huius clausulę vocabula hoc modo sunt retexẽda: οἷα ἄνδρες θαμὰ παίζομεν ἀμφὶ φίλαν τράπεζαν.
26 [26]Supple, ὦ φίλον ἦτορ, *mi anime*. Nam seipsum hortatur Pindar⁹ vt Dorica dialecto Hieronis victoriam prædicet, quam suus equus (dictus Pherenicus, à φέρω, *fero*: & νίκη, *victoria*) attulit in ludis Olympicis, qui iuxta Alpheum fluuium inter Olympiam (quæ & Pisa dicitur) & Elim ciuitates in

εἴτι.
27 Peloponesi regione sitas celebrabantur. [27]εἴτι, *si quid*: id est, εἰ κατά τι, *si in aliquo, si vllo modo*.

ὑπὸ ἔθηκε.
28 [28]Pro ὑπέθηκε, ab ὑποτίθημι, *subijcio*; item *suggero, instituo*. De simplici ἔθηκε, vide 217, 24. & 234, 29. atque 302, 28.

σύτο.
29 [29] 402, 22.

Promptissimum in cursibus præbens,
[30]Ἀκέντητον ἐν[1] δρόμοισι παρέχων,
Victoriæ verò admiscuit dominum,
[31]Κράτει δὲ [32]προσέμιξε ὁ δεσπόταν,

Epodus versuum XIII.
[4]Ἐπῳδὸς κώλων ιγ'.

Syracusium equis-gaudentem
Συρακούσιον ὁ [33]ἱπποχάρμαν
Regem. Lucet
Βασιλῆα. Λάμπει
Verò ei gloria apud augustam Lydij
Δέ [34]οἱ κλέος παρ' ὁ [35]εὐάνορι Λυδοῦ
Pelopis coloniam, quem valde-potens
Πέλοπος ἀποικίᾳ, οὗ τῆς [36]μεγασθενὴς
Amauit terræ-concussor Neptunus,
[37]Ἐράσσατο ὁ [38]γαιάοχος Ποσειδῶν,

[30]† Ἀ τὸ κέντρον, i. *stimulus, calcar*, reiecto ρ, fit κεντέω vel κεντάζω, i. *stimulo, pũgo*, 216, 15. hinc cũ α priuatiuo fit verbale ὁ ἀκέντητος, *nõ pũctus*, i. generosus, prõptus, & qui etiã calcaribus nõ admotis in cursum pron⁹ est. *[31] τὸ κράτος, 105, 85, τοῦ κράτεος κράτει. [32] Vt ἔτυψε, 176, 24. à προσμίγνυμι, *admisceo, adiungo*: sed quasi à προσμίγω. Vide 333, 29. [33] Pro ἱπποχάρμην, ο. Est aũt ἱπποχάρμης, *equis gaudẽs*, vel *equis pugnãs*; ab ἵππος, *equus*; & χάρμη, *lætitia, gaudiũ*; vel *pugna, cõflictatio*. [34] 240, 2. & 244, 8. [35] Pro εὐάνορι, ο. ὁ καὶ ἡ εὐήνωρ, ορος, ab εὖ (262, 2. & 70, 30.) & ἀνήρ, *vir*: significat habentẽ & generantẽ bonos viros; vel potentẽ & augustum. [36] Quasi μεγάλου σθένους, *magna potentia, valde potens, magnanimus*. [37] Pro ἠράσατο, 213, 29. vt ἐτύψατο, 197, 33. ab ἐράω, μ. άσω, *amo*. genitiuum habet τοῦ, 641, 30. Pelopem verò à Neptuno maris Deo adamatum ait, q̃ prospera nauigatione sit vsus, cũ Lydia patria relicta, in Elidem se cõtulit: vbi Oenomao Eleorũ rege curuli certamine superato, Hippodamiam eius filiã vxorẽ duxit, regnumq; dotale accepit; ac totam illam peninsulam Πελοπόννησον, quasi τοῦ Πέλοπος νῆσον, *Pelopis insulam*, appellauit. Pelopem verò infantẽ adhuc ac tenellũ Tantalus eius pater, Deos cõuiuio excipiẽs, membratim discerpsit, coctúmq; eis apposuit comedendum. Illi verò à nefandis epulis abstinuere omnes; vna Cerere excepta, quę pueri humerũ deuorauit. hîc Dij Pelopem lebeti per Mercuriũ rursus iniiciẽtes, pro comeso humero eburneũ reposuerũt: ac Clotho, Parcarũ vna, illum è lebete extractum ad vitã reuocauit. Ad totius huius fabulæ narrationem multis verbis Pindarus digreditur: ac simul se demirari ait, quòd fabulis sæpè plus fidei quàm ipsi veritati adhibeatur. [38] Componitur ex ἡ γαῖα, *terra*; & ἔχω, quod inter alia significat, *teneo, cohibeo*; *agito, moueo*; quasi *ter-*

30 ἀκέντητος.
*Deduci etiã potest à κεντέω vel κέντω, ab illo per syncopen pro κέντηρον ab hoc verò regulariter, vt κένσαι de quo suprà, 261, 12.
31
32 προσέμιξε.
33 ὁ ἱπποχάρμης, ου.
34
35 εὐήνωρ.
36 ὁ καὶ ἡ μεγασθενής, ἐος.
37
Peloponnesus.
38 γαιάοχος.

Postquā illum ex puro lebete extraxit
Ἐπεί[39] νιν καθαρῦ λέβητος ἀ η[40] ἐξέλεν
Clotho ebore splendido
Κλωθώ, [41] ἐλέφαντι [42] φαίδιμον
Humero exornatum.
Ὦμον [43] κεκαδμένον.
Profectò mirum nimis:
Ἦ † [44] θαῦμα [45] τὰ πολλά·
Et alicubi etiam mortalium mentem,
[46] Καί που τι καὶ βροτῶν φρένας,
Supra verum sermonem,
[47] Ὑπὲρ τὸν ἀληθῆ λόγον,
Fabrefactæ mendaciis variis
[48] Δεδαιδαλμένοι [49] ψεύδεσι ποικίλοις
Decipiunt fabulæ.
[50] Ἐξαπατῶντι μῦθοι.

ram continens, terra motor vel cōcussor. Communiter dicitur γαιήοχος, sed Doricè γα-
39 ιάοχος, ά. [39] 244, 7. & 243, 36.
ἐξεῖλεν. 40 [40] Pro ἐξεῖλεν, n: ab ἐξαιρέω. vi-
ἐλέφας. 41 de 355, 12. [41] ὁ ἐλέφας, αντος, *elephas animal; & ebur*, id est, dens elephantis. habet enim elephas duos dentes, vel potiùs cornua, ex
κεκαδμένος. 42.43 quibus fiunt opera eburnea. [42] 265, 7. [43] Pro κεκασμένον, vt πέφραδμαι pro πέφρασμαι, 190, 36. & ὀδμὴ pro ὀσμή, 387, 43. à κάζω, *orno, instruo, adorno.* κεκασμένος φαίδιμον ὦμον ἐλέφαντι, *ornatus splendidum humerum ebore*, id est, ebur-
θαυμάζω. 44 neo fulgens humero. Vide 626, 15. [44] Τὸ θαῦμα, ατος, *miraculum, res noua visuq; mira*: vnde & θαυμάζω, *admiror, in admiratione habeo.* Varia est versus istius scriptura: Nam præter eam quam secutus est Antesignanus, vna sic habet ἦ θαύματα πολλά, *profecto miracula multa*, scilicet contingunt: Altera sic ἦ θαῦμα τὰ πολλά, profecto mira-
45 culū (id est, miraculosa scilicet sunt) pleraque. [45] 249, 4.
καί που τι καί. 46 [46] Καί που τι καὶ: geminatur καὶ, vt sæpe aliàs Atticè. τι quoque vacat: vel ita interpretandum vt dictum est in ... numero 27. καίπου autem significat, *ac sanè aliquando,*
47 *aliquoties, vnde &c.* [47] Id est, magis quàm verus ser...
δεδαιδαλμένοι. 48 [48] Vt τετυγμένοι, 195, 32. à δαιδάλλω, *vario, orno, arte co...*
ἐξαπατῶντι. 49.50 [49] τὸ ψεῦδος, εος, *mendacium.* [50] Pro ἐξαπατῶσι, 169, ... vt βοῶσι, 206, 31. ab ἐξαπατάω, *decipio, allicio.*

τῷ Θεῷ μόνῳ δόξα.
Deo soli gloria.

TITVLI AC PRÆCIPVA CAPITA EORVM QVÆ HOC LIBRO CONTINENTVR; QVO

facilius quicquid ex eis quæratur, discretis possit locis inueniri.

Quarta

Appen

DE SYNTAXI.

DE PROSODIA PRIMVMQVE DE ACCENTIBVS.

OPVSCVLVM DE PRAXI ET VSV PRAECEPTORVM GRAMMATICES: in quo hæc continentur:

pag.17. lin.9. *ἀνάποινον* l. *ἀνάποινον*.

pag.42. lin.9. *δειρὴ* l. *δειρή*.

pag.43. l.20. *ἀγνοίησεν* l. *ἀγνοίησιν*.

pag.59. l.13. laseris l. luseris

pag.60. l.4. *φισιολογια* l. *φυσιολογία*.

pag.72. l.21. *ἀγείρεθα* l. *ἀγειρόμεθα*.

pag.77. l.2. *ἀγρὲρ* l. *ἀγὼρ*.

pag.105. l.13. *ἄδης* l. *ᾄδης*.

pag.111. l.34. *ἔαθεν* l. *ἄκαθεν*.

pag.177. lin.27. Huiosmodi l. Huiusmodi.

pag.220. l.35. *ἐλόωπιν* l. *ἐλόωσιν*.

p.232. l.25. *πίπρημι* l. *πίμπρημι*.

pag.241. l.32. talis, *adde τοσοῦτος*.

pag.272. l.2. *in margine adde* 7.

ibid. l.25. nam hunc, a *dele*, a.

pag.292. l.26. administrabant, *adde*, Plura exẽpla enumerat ANTESIGNANVS pag.290. & 291.

pag.331. l.24. *μινόθω* l. *μινύθω*.

pag.349. l.5. *βρώξας* & *βρώξω* l. *βλώξας, βλώξω*.

ibid. l.29. *μνήσωσα* l. *μνήσασα*.

pag.352. *μελήσαι* l. *μελήσεται*.

pag.366. l.22. *ἴὤαγαν* l. *ἴὤαγον*.

pag.374. l.28. *πεπρωμένων* l. *πεπρωμένον*.

pag.375. l.39. *διαδρήσομαι* l. *διαδρήσωμαι*.

pag.377. l.22. pag.361. l. pag.59. vers.32.

pag.439. lin.13. *βουκολιάζομαι*, *adde* & Dor. *βουκολιάσδομαι*.

pag.441. lin.10. *in margine*, peculiales l. peculiares.

pag.463. l.23. circumda... *adde*, *περίσκειται*, ... datum est.

pag.465. l.11. *ἀντικάλο...* ...*πηκάθευδε*.

pag.476. l.18. *ἐξεναίρετο* l. ...

pag.486. lin.30. *προκατ...* l. *προκατέδομαι*.

pag.497. l.45. *δὴς* l. ...

pag.503. l.6. *εἰσέλπιθμ*. ... *ζωμεθα*.

pag.508. l.37. *κατέδραμον* l. ... *δραμε*.

pag.521. l.39. *ἐπέταζε* l. *ἐπέτα...*

pag.527. l.34. *ἐναοχίσασθαι* l. ... *ίσασθαι*.

ibid. l.40. *ἀκμυργίσασθαι* l. ... *μυργίσασθαι*.

pag.553. *ἐρχθεντα* l. *ἐρχθεῖσ...*

pag.554. l.27. *διαλλεγμένα* ... *ηλλαγμένα*.

pag.569. *in margine*, ... l. verbo.

pag.570. l.33. *ἀσηθεὶς* l. *ἀσ...*

pag.599. l.9. *μελιτη* l. *μελ...*

pag.602. l.24. *ὤψειν* l. *ὤ...*

pag.612. l.6. certam l. cer...

pag.613. l.4. tum l. cum.

pag.635. l.31. *χολὴ* l. *χολ...*

pag.673. lin.28. *προαπ...* l. *προαποιουμένων*.

pag.675. l.43. Participium ... l. Participium pro S...

pag.674. l.33. *ἐν εἰδὼς* l. ...

In Epigram. sub finem ... *Indicis.* donec leg...

Plura eius generis quæ legendo deprehendi forte pe... tuo per te (Lector candide) iudicio corrige

FORMIS GVICHARDI IVLLIERON.

IN VERBORVM SINGVLARIVM INDICEM

PRÆFATIO.

QVO præcipuè ad laudatissima Græcarum litterarum studia conantibus, semper restiterũt, & à poëtarum maximè lectione deterruerunt. Summa scilicet Græcorũ, an dicam fœlicitas, an lasciuia? in dictionib. vel variè cõponẽdis, vel ex aliis & aliis deducendis: vt nomina comparatiua, superlatiua, verbalia, patronymica, possessiua, diminutiua, &c. Verba in εω, άω, όω, άζω, ίζω, αίνω, ύνω, υω, σ'ω, σσω, à quibusuis nominibus deriuãdi: Aduerbia infinita loci qualitatis, &c. variè formandi nullus finis: & Dialectorum diuersitas, variæ figuræ, poëtici tropi, litterarumq; mutationes quibus vna eademq; sibi ipsa dictio dissimilis esse videatur: vnde factum est, vt innumera vocabula, legendis Auctoribus, nullis quamuis copiosis Lexicis comprehensa subinde occurrant. Accessit non exiguus anomalorum verborum numerus quorum themata alia quidem in dissuetudinem iuerunt, sartis tectis, conseruatis quæ à themate manarunt temporibus: Alia in communi vsu, & Dictionariis inueniuntur expressa. Quæ tamen tantæ non sunt difficultatis, vt Adolescentes, è tam amœno Græcæ litteraturæ campo explodant: Nam in compositis, etsi illis quidem quotidie increscentibus, aliqua semper deducendi cernitur analogia: Dialectorum verò & figurarum fastidium vel exigua in legendis examinandisq; poëtis diligentia releuabit: Denique anomala quidem pauca sunt, & breuibus circumscripta terminis. Vix enim vllum inuenies cuius non sit in hoc opere aliqua facta mentio: Ad Dialectorum autem cognitionem, Praxis præceptorum à P. Antesignano edita & ad finem huius operis apposita, non parum conferet adiumenti: vt omnimoda Meandrorum expeditio, in huius operis solum vsum posita esse videatur: Ne itaque irregularium & aliorum verborum tempora rudioribus inuentu difficilia, dictionumq; variè compositarum, figura tropo-ve inuersarum exempla deinceps, Græcæ orationis lectore torqueant. Ex iis copiosum in lucem P. Antesignanus composuit, aliiq; per spatio eius vsu subinde adauxerunt, vt non indicis tantum singularium vocum, sed & compendij, id ferè quod ex eo vocabulo loco citato colligi possit propositurí, vices subire videatur: Quantum autem nostra editione, contulerimus adiumenti, satis ipsa verborum & exemplorum inserta copia per se loquitur: Viam autẽ & rationem in prioribus editionibus [illegible] inuentam & seruatam reseruauimus. Nam vnicuique dictioni suũ thema, [illegible] esset inuestigatu difficilè, apposuimus: vocabulo autem deriuato litteram d. ac deriuati primitiuum: Composito, cuius compositio est sub obscura, litteram c. ac vocabuli compositi partes: ei verò quod dialecto, c. d.

Notæ ac litteræ [illegible] in- [illegible] sertæ qd designẽt

aut poëtica licentia aliáve figura inuersum est aut quod ἀνωμαλίαν quandam continet, illam dictionem qua communis lingua vtitur, aut quæ analogiam seruet, inserta ea littera quæ huiusmodi Dialectum, aut

A. I. D. *anomaliámve indicet: nempe A. idioma Atticum, I. Ionicum, D. D*

Æ. B. T. *Æ. Æolicum, B. Bœoticum, T. Tarentinum, C. Cretense, L. La*

C. L. p. *p. poëticum tropum, vel duas plurésve linguarum proprietates*

ἀ. f. *bulo attributas, ἀ ἀνωμαλίαν, & f. reliquas in genere figuras quæ citato erunt colligendæ: sed & communi huiusmodi dictioni, quæ apponitur, eius thema insuper, cum res ita postulat, annectitur. autẽ vocabulum secundo aut tertio positum (siue illud primitiuum siue thema, siue dictio communi analogia formata) idem habuerit eo cui respondet, quodq́ prima sede collocatur, initium, plerúmque dex in volumen excrescat) è communi illo initio scribitur in posterioribus locis, vnum aut alterum solùm elementum terminationi variæ praefixa pro reliquis principalibus ac primoribus literis hac nota- dictionem prima sui parte truncatam demonstrat, & quod in ea dee dictione priore loco posita supplendum. Contrà si contingat vt finis siue terminatio posterioris dictionis sit eadem cum priori, è communi illo fine apponitur in posteriori vna aut altera tantum litera cum punctuli nota, illam postre a sui parte mancam significet, & quod in ea desideratur priori mutuandum. Prætereà cum duæ aut plures dictiones ad idem thema vel ad idem primitiuum referendæ, sese consequuntur, posterioribus non annectitur, neque etiam primitiuum, sed tantùm litera d. quæ vocabulum cui adhæret deriuatiuum esse designat. Mirabitur autem fortè quispiam, quòd & in hoc Indice, & passim toto opere, videat adducti ius temporis non semper primam personam singularem, sed nunc hanc illam cuiusuis numeri, quamuis non rarò ea in re propter quam adducitur eadem sit & reliquarum omnium ratio. verùm istud ideo factum est, satis constet huiusmodi personam apud probatum aliquem authorem inueniri. quod cùm ita se habeat, non video cur ea potiùs quàm prima singularis non debeat proponi, cùm ex ea reliquas non minùs quàm ex prima*

Notæ arithmeticæ. *liceat colligere. Quod ad numeros huius Indicis attinet, primus semper libri paginam, alter verò ac sequentes, si diastole tantùm separentur, paginæ citatæ versum designant, præterquam in Praxi, vbi parem numerum ex pagina adducta margine referunt: qui & ipse interiori simulum contextu aut Scholiis posito respondet.*

PER

VERBORVM SINGVLARIVM
INDEX.

ἀνα

ἀπα

ἀφίστη

βλαφ

βραχὺς

Δ

E

δ

ἐμυνῦντο μυνόομαι 471,18
ἐμπάθεια 82,5
ἐμπαρειμένος, ἐμπαρίημι ἀ. 593,31
ἐμπείραμος & ἐμπέραμος 50,15
ἐμπεπαρμένος, ἐμπείρομαι ἢ ἐμπέρομαι 566,43
ἐμπεπαρῳνημένος, ἐμπαρῳνέω 343,40
ἐμπεπαρῴνηται 343,48
ἐμπεπόληκα, ἐμπολάω ῶ 338,31
ἐμπεπρησμένος, ἐμπρήθομαι 557,7
ἔμπισε I. ἐνέπεσε, ἐμπίπτω ἀ. 397,27
ἔμπεσον I. ἐνέπεσον ibid.
ἐμπεφῦα p. ἐμπεφυκυῖα, ἐμφύω 415,39
ἐμπιπλὰς αὐτος, ἐμπίμπλημι τὸ ἐμπίπλημι 477,8
ἐμπίπλη A. ἐμπίπλαθι, ἐμπίπλημι 329,5
ἐμπιπρᾶσιν, ἐμπίπρημι 454,34
ἐμπίσω Æol. ἐμπίπτω 83,12
ἐμπνευσμένος, ἐμπνέω ἀ. 604,5
ἐμπνεύσομαι 604,1
ἐμπνύθη I. ἐνεπνύθη, ἐμπνύομαι ἢ ἔμπνυμαι 308,23
ἔμπνυτο I. ἐνέπνυτο, ἔμπνυμαι 469,27
ἐμπολόωντο p. ἐνεπολῶντο, ἐμπολάομαι ῶμαι 220,43
ἔμποσθεν D. ἔμπροσθεν 78,34
ἐμπρηθεὶς, ἐμπρήθομαι 557,34
ἐμπρησίεις, -ρίημι 461,4
ἐμπυλασθεὶς, ἐμπυλάζομαι 361,42
ἐμπυπαθὲν 361,43
ἔμυκον, μυκάω 214,7
ἐμφαγεῖν, ἐντρώγω ἀ. 509,25
ἐμφαλκωμένος I. ἐμπεφαλκωμένος, ἐμφαλκόομαι 576,32
ἐμφαλκώμενος, ἐμφαλκάομαι ῶμαι 576,33
ἐμφαρυγξάμενος, ἐμφαρύγξομαι 519,41
ἔμφρων c. ἐν φρεσὶ 970,107
ἐμφυῶσαι ἔμφυμι 497,42
ἐμφὺς ἐμφῦσα 498,3
ἐμωράνθησαν, μωραίνομαι 565,45
Ἓν, εἷς μία ἓν 252,35
ἐναγχωθεὶς, ἐναγχόομαι 579,45
ἐν ἀγέραν 51,25
ἐναίσσατο, -ίομαι 541,3
ἐναυλὸς 62,29
ἐνανθρωπήσας, ἐνανθρωπέω 535,32
ἐναυλίοομαι οῦμαι d. ἐναυλίος 291,23
ἐναυλωθεὶς, ἐναυλόομαι 291,26
ἐναυλωθῆναι ibid.
ἐναπέθανε, ἐναποθνήσκω ἀ. 504,15
ἐναπεμάξατο, ἐναπομάττομαι 523,25
ἐναπενίζεατο I. ἐναπενίζοντο, ἐναπονίζομαι 476,10
ἐναπεψημένος I. ἐναφηψημένος ἢ ἐναφεψημένος, ἐναφέψω ἀ. 592,13
ἐνάπτηκε I. ἐνα... φίημι ἀ. ...
ἐναπλεῦ... μαι ...
ἐνάρκει, ἐναρκ... 5
ἐναρίμβροτος
ἔναργον I. ἐναργ... 478,42
ἐνάσθω, ... μαι ...
ἐνάσατο ... 531,12
ἐναφεψήθη, ἑψέω ... 25
ἐναφεψηθεὶς 592,...
ἐναφεψήσας 592,...
ἐναφῆκεν, ἐναφίημι 593,4
ἐναφάπτ... 462,15
ἐνδεῖ, ἐνδέω 44...
ἐνδέη, ἐνδέω 44...
ἐνδεήσομαι, ἐνδέομαι 588,26
ἐνδεῖ, ἐνδέω 4...
ἐνδείκω I. ἐνδεδεικ... ἐνδεικνύω ἀ. ...
ἐνδεῖς, ἐνδέω 44...
ἐνδέοι ἐνδέω 44...
ἐνδέον 44...
ἐνδέχεται, -έχομαι 4...
ἐνδεχόμενος 4...
ἐνδεδύναι, ἐνδ... 457,44
ἐνδεδυκότες 4...
ἐνδεδὺς
ἐνδεδῦσα
ἐνδείεσαν, ἐνδίημι
ἐνδείεν f. ἐνδείησαν 8
ἐνδείω 49...
ἐνδοξότατος d. ... 255,8

ἐξεσό

ἐπιδεᾶ

ἐπιθ[illegible]

ἔσσας

H

ἠλαύνον

ἤρτη

ἴσος

K

κατήκω

Λ

M

μεμναία

Ξ

O

παροί

πείρα

Πῶ

T

σχῶ 488.40 et 10.

τεθνεῶ

τεταγ

τίσεσθαι

ὑπαχ

φαίη

Ψ

ὠμο

τῷ Θεῷ δόξα.

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑ.

Ὅστις ὄρος Μουσῶν φιλέεις ἐπιβαινέμεν ἄκρον
Ἔνθα σοι ἄρρηκτος κέρατα πόδεσσι βίβλος.
Ἢ σ' ἐπεὶ Παρνασσὸν μερόπεσσι δυσάμβατον ἄθυς;
Βήσετ' ἄγουσα μόλις πρὶν δακέθυμος ἱδρώς;
Ἔνθα δρέπων κορυφὰς ἀρετῶν Μουσῶν τε ἀώτου·
Χαῖρε καὶ ἀντὶ χάρης ἔχε δοτῆρι χάριν.

Ἐδουάρδος ὁ Σκωτὸς τοῦ παραιν
ἀδελφός.

Eiuſdem ſub eodem argumento.

Culmina Parnaßi qui curſu ſcandere certas,
Huc ades, hic pedibus ſcala libellus erit:
Pieridúmque choris decus inſeret, ipſa corollis
Hoc duce te cinget caſta Minerua comas.
Hic vario triſtem recreat ſermone ſenectam
Viue diu, accepti & muneris eſto memor.

P. Gerbeti apud Carpentoractenses humaniorum litterarum professoris ad auctorem τετραστιχόν.

Cecropiæ quod prodit opus mirentur Athenæ
Per quod Mopsopiæ lux rediuiua venit.
Namque secundus adest Cecrops, ni Cecrope maior,
Huic etenim finem nec Libitina dabit.
Ergo nocturnam redolentia scripta lucernam
Ede, tui certa hæc signa laboris erunt:
Signa laboris erunt tua quæ post funera viuent,
Vlla tibi finem nec Libitina dabit.

Eiusdem.

Quando tua ex Marco studio paradigmata voluo,
Permiror mentem: Nam CICERONIS *habes.*
Quid mirum si cum Musis & Apolline certes?
Pandora tu reliquis? Diphthera nonne mihi?
Pergito: ἀλεξ᾽ ἄνδρες, donec in Tritonidis arcem
Tu Coriphæus eas, sed Ciceronis ope.
Exoptata diu viuent monumenta laboris,
Parte tui semper ΣΚΩΤΕ *superstes eris.*

GVLIELMI BAILLII E' SOCIETATE IESV AD LIBELLVM de Accentibus à se editum Carmen.

NONDVM frigoribus rigentioris
Vrsæ, nec Boreæ minis remissis,
Audes aërias plagas subire?
Expecta Zephyros tepentiores;
Qui te suscipiant amœniore
Flatu: quo properas? Caput reconde
Terris. Nonne vides Amygdalarum
Primas delicias tepentis anni
Flores vix genitos leui perire
Exorta glacie? peremniorem
Vitam Morus amat, procul fugatis
Arctoïs nebulis calente cœlo
Quæ postrema parit. Rudis libelle
Florum more cades fugaciorum.
Non te fasciolæ venustiores
Claudent; purpura delicatiore
Non te veste teget; latus superbum
Nec pictum rutilo micabit auro;
Nec cocco madidus rubebit index;
Nec viues memori decorus æuo.
Quò te præcipitas rudis libelle?
Præcox, quidquid iners manus laborat,
Nunquam durat opus. Miser peribis
Vix natus, quid agis? benigniorem
Lectorem propera tibi parare,
Qui te fronte legat sereniore,
Lima deposita seueriore:
Dic illi, resera sinus amicos,
Et me ceu proprium foue laborem,
Fingas esse tuum, magis placebo:
Sed quid te remoror libelle multis?
Coruo sordet Olor, meus videri
Nequis, ac aliis simul placere.

[illegible]

[illegible]

colorchecker CLASSIC
calibrite
mm